

Giới thiệu Con Dâu Nhà Giàu

Biến cố gia đình là những điều không thể tránh khỏi và chỉ ai đã có gia đình mới có thể hiểu rõ được điều này. Khi đến với truyện Con Dâu Nhà Giàu do Thập Tam Xuân sáng tác thì ắt hẳn sẽ là một câu chuyện kể về số phận bất hạnh của người một người phụ nữ đi lấy chồng giàu nhưng chồng lại là người có thói quen đi lăng nhăng với những cô gái khác!

" Có lúc tình nhân của anh ấy đến tận nhà để tìm ", quả là bất hạnh và đau khổ cho một sự kém may mắn của cô nhưng tức nước thì phải vỡ bờ!

Liệu là có đúng là như vậy khi mà người vợ bất hạnh kia có thể sẽ làm điều gì đó để giữ chồng mình hoặc là tan vỡ hạnh phúc gia đình ?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tai nạn

Mai đi thi là mai đi thi.

Truyện mới của Thập Tam Xuân, đồng tác giả với Thế gia, mong các bạn nhiệt tình ủng hộ, comment động viên kịp thời, có gì sau này Heo có lên con thi còn cho đọc triện tiếp:)). Xong lời mở đầu câu comment rẻ tiền, các bạn cứ nhiệt tình ném đá:)) Nhà hơi buồn:)) Nhưng mà các thành phần như bạn Wun thì xin mời — BIẾN!

- Cuối cùng cùng được nghỉ rồi.

Chu Thiến vươn vai, xoa xoa cổ. Trang điểm cho năm người khách xong tay như sắp gãy lia. Tiểu Mạt đi đến nói:

- Mệt chết mất thôi. Cô ấy lại xoa xoa bả vai cho Chu Thiến

Lâm Tiểu Mạt là bạn tốt nhất của Chu Thiến, cũng là đồng nghiệp của cô. Hai người là nhân viên trang điểm trong Thẩm mỹ viện “Lady”.

Cô ấy vừa xoa vai giúp Chu Thiến vừa nói:

- Cậu xem, mấy người phụ nữ này đem mấy ngàn vạn đập lên người mà mắt cũng không thèm chớp.

Cô nhẹ thờ dài một hơi:

- Thật hâm mộ quá đi! Chẳng biết đời này mình có được một lần xa xỉ như thế không?

Cô ấy đến gần Chu Thiến đùa giỡn:

- Hay là chúng ta đổi mục tiêu cuộc sống sang việc câu lấy một “chàng rể kim quy”? Trải nghiệm cuộc sống làm một quý bà hào phóng

Chu Thiến gõ nhẹ lên đầu cô ấy nói:

- Về nhà nằm mơ đi! Quý bà hào phóng... Dựa vào nhan sắc này, có con rùa vàng nào thèm nhìn đến chúng ta?

Chu Thiến nhìn đồng hồ rồi nói:

- Sắp mười giờ rồi, nhanh lên không lỡ xe bus mất.

Trên đường đi, Tiểu Mạt không phục nói:

- Có lẽ có người có tiền sẽ để ý đến con gái nhà nghèo, nhan sắc bình thường nhưng tâm hồn lương thiện. Trong TV đều diễn như thế!

Chu Thiến lườm cô ấy một cái. Cô nhóc này bị phim thần tượng tiêm nhiễm quá nhiều. Không thực tế chút nào cả.

Tiểu Mạt vẫn còn lải nhải, Chu Thiến không còn chút kiên nhẫn nào nghe cô ấy ca bài “chàng rể kim quy” mỗi ngày đến nghìn lần nữa, chỉ về bên kia đường nói:

- Xe đến rồi, nhanh lên thôi

Nói rồi không quay đầu lại cứ thế chạy đi.

Khi Chu Thiên sắp chạy đến trạm xe bus đối diện đường thì đột nhiên Tiểu Mạt hét lớn:

- Thiên Thiên...

Ngay sau đó, một chiếc ô tô màu đỏ như mãnh thú lao về phía cô. Cô sững sốt, đầu óc trống rỗng.....

Giây sau, cô bay lên cao rồi ngã xuống. Trong nháy mắt khi bóng đen bao phủ, Chu Thiên muốn nói với Tiểu Mạt: “Thực sự mình cũng mong sống cuộc sống giàu có, nhưng cơ hội này chẳng bao giờ có nữa rồi”

Khi Chu Thiên khôi phục lại ý thức thì chỉ cảm thấy đầu đau đến vỡ tung. Sau đó ngửi thấy mùi thuốc sát trùng nồng nặc. Mí mắt nặng trĩu, Chu Thiên rên rỉ một tiếng, cố gắng mở mắt.

Đập vào mắt là một mảnh trắng xóa, tường nhà trắng, trần nhà trắng, giường trắng.

Đây là bệnh viện sao?

Đúng rồi. Cô bị xe đâm nên phải vào bệnh viện. Mạng lớn thật, thế mà còn chưa chết. Giờ nghĩ lại cảnh chiếc xe màu đỏ lao về phía cô mà vẫn toát mồ hôi lạnh! Mọi người thường nói, đại nạn không chết tất có hồng phúc! Không biết ông trời sẽ cho Chu Thiên phúc gì đây? Nhưng ông trời à, nếu ông thật sự thương cô thì đừng bắt cô sống trong cảnh thiếu tiền đi.

Trước kia, Tiểu Mạt nói chuyện này với Chu Thiên cô vẫn không cho là đúng, bởi vì nếu Chu Thiên cũng hòa vào với giấc mộng rê kim quy với cô ấy thì không biết cô ấy còn ảo tưởng những gì nữa. Nói cô tuy yêu tiền, dù sao có ai không yêu tiền nhưng cô vẫn có chút thực tế. Cô ấy là người suốt ngày muốn gặp kim quy có đôi mắt tinh tường, chỉ để ý đến tấm lòng lương thiện của cô ấy chứ không cần về bề ngoài. Chu Thiên luôn cảm thấy đây là chuyện rất khó.

Đang lúc suy nghĩ, có người đẩy cửa đi vào, chậm rãi bước tới. Chu Thiên hơi ngẩng đầu nhìn người đi tới, kết quả là cả hai bên cùng sững sốt.

Chu Thiên sững sờ là vì người đến là người đàn ông vô cùng vô cùng đẹp trai. Xin thứ cho cô vốn từ thiếu thốn, cô chỉ biết rằng anh ta là người đẹp nhất mà cô từng được gặp trên đời này. Ừm... ngoài anh Tần Tranh ra, anh Tần Tranh là người đẹp nhất trong lòng Chu Thiên

Chu Thiên nghĩ lúc này ánh mắt của mình như dán lên người anh ta, tuy rằng đầu vẫn còn đau nhưng vẫn cố gắng mỉm cười thật xinh đẹp nhất với người mới đến. Ừm... đúng thế, cô nghĩ nên để anh chàng đẹp trai đó có ấn tượng tốt với cô, đừng khinh thường cô.

Nhưng không ngờ, người đẹp trai nhìn nụ cười thiện ý của cô lại tỏ vẻ chán ghét, lạnh lùng nói:

- Tỉnh rồi?

Chu Thiên tuy rằng không xinh đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành nhưng nụ cười tuyệt đối sáng lạn, là bạn bè và khách hàng đều nhận xét như thế, tuyệt đối không thể để đối phương tỏ vẻ như thế được. Hồng rồi, chẳng lẽ mặt mày cô bị xây xát

Cô vội sờ mặt, mịn màng, không có sẹo, ngay cả mụn trứng cá cũng không có. Chẳng lẽ ở trong bệnh viện nghỉ ngơi tốt nên lặn rồi? Chỉ cần không sưng xát mặt mày là cô yên tâm. Chu Thiên còn chưa lấy anh Tần Tranh, không thể bị phá tướng được

Anh ta ngao mạn ngồi xuống. Chu Thiên nhìn theo anh ta. Đẹp trai quá, xem ra có thể so sánh với mỹ nam phương Tây đó, đôi mắt đen láy, cao như người mẫu. Cô liên tục tán thưởng trong lòng, cực phẩm ơi là cực phẩm!

Anh chàng đẹp trai này là bác sĩ sao? Không giống, anh ấy không mặc áo blu nhưng vẻ mặt thì rõ ràng là có quen biết cô, sao cô không nhớ rằng mình từng quen người đẹp trai như thế nhỉ.

Đang lúc cô đoán thân phận của anh ta thì anh ta mở miệng. Đôi mắt đen đầy lửa giận, đôi mày đẹp nhíu lại. Ai, thật đúng là không công bằng, vì sao anh ta đến khi tức giận cũng đẹp trai như thế?

Anh ta lớn tiếng nói:

- Cô làm cái gì thế? Say rượu còn lái xe? Đâm người ta thành người thực vật. Lần này tôi xem xem cô xử lý chuyện thế nào? Đừng hi vọng tôi sẽ giải quyết cho cô. Hừ, cô làm mất mặt Triệu gia.

Chu Thiên bị anh ta mắng đến tròn mắt, há hốc mồm. Phản ứng đầu tiên là nhìn quanh, không phải đang nói chuyện với cô chứ? Nhưng trong phòng bệnh chỉ có một chiếc giường cô đang nằm, ánh mắt chán ghét kia đang nhìn cô.

Nhưng anh chàng đẹp trai này, không phải anh nhận nhầm người chứ, cô không biết anh mà

Theo bản năng, những lời này nói ra miệng

Có phải là rất yếu rồi không, giọng nói quá nhỏ, anh ta không nghe được sao? Vì sao còn hung tợn như thế?

Anh ta lại cao giọng quát:

- Tổng Thiệu Lâm! Cô đang làm cái gì, còn không chịu yên đi.

Chu Thiến phì cười, chẳng lẽ anh chàng đẹp trai này mất có vấn đề.

- Anh à, anh nhận sai người rồi. Đây là bệnh viện lớn không được làm ồn, xin ra ngoài đi, tôi đau đầu, muốn nghỉ ngơi.

Sắc mặt anh ta trở nên xanh mét, bước nhanh về phía cô. Từ người anh ta tỏa ra sát khí khiến cô sợ hãi. Chu Thiến lùi về phía sau, hoảng sợ nhìn anh ta. Hay là thần kinh anh ta có vấn đề? Nhìn thì đẹp trai mà nào có vấn đề, thật đúng là đáng tiếc.

Đang lúc khẩn cấp, một bàn tay kéo anh ta lại.

Bàn tay đó thon dài, trắng nõn, cô nhìn theo, đó là một anh chàng đẹp trai như ánh mặt trời. Anh chàng này nói:

- Anh, anh bình tĩnh lại đi, chị dâu đang bị thương

Sau đó quay lại nói với Chu Thiến:

- Chị dâu, chị bình tĩnh đi, đừng nói những lời tức giận với anh nữa.

Chị dâu? Bảo cô? Làm ơn, cô mới 21 tuổi, còn chưa có bạn trai

Chu Thiến nghi hoặc nhìn họ

Anh chàng đẹp trai như mặt trời kia trông trẻ hơn người đang gào thét, mày rậm mắt to, nhưng đôi mắt rất trong sáng, khi nhìn cô có sự ảm áp mà anh chàng đang gào thét kia không có.

- Chị dâu. Thấy cô ngẩn người, anh ta lại gọi một tiếng

Giờ Chu Thiến cảm thấy có gì đó không ổn. Một người nhận nhầm, hai người cũng nhận nhầm? Hơn nữa hình như còn nhầm sang vợ của người đẹp trai đang gào thét kia. Vợ mà cũng nhận sai được ư?

Chu Thiến cố gắng suy nghĩ, anh chàng đẹp trai như ánh mặt trời kia lập tức đi tới hỏi:

- Chị dâu, sao thế?

Nhưng người đẹp trai kia vẫn chỉ đứng tại chỗ, lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, động cũng không động.

Chu Thiến ngượng ngùng nói với anh chàng đẹp trai kia:

- Tôi muốn đi toilet

Anh ta thấy anh mình không có dấu hiệu muốn giúp thì nói:

- Em đỡ chị

Chu Thiến xuống giường, phát hiện ngoài đầu đầu, những bộ phận khác không có gì đáng ngại, chỉ hơi bị trầy da. Cảm giác nghi hoặc, trong trí nhớ, hình như bị đâm rất nghiêm trọng...

Chu Thiến từ chối ý tốt của anh ta, tuy rằng đẹp trai nhưng dù sao cũng là người xa lạ. Ừm... da mặt cô vốn mỏng... Đi vào toilet, liền thấy ngay cái gương lớn, tùy tiện liếc mắt một cái...

A?

A! A! A!

Giây sau, cả người cô dán vào cái gương.

Sao lại thế này? Sao lại thế này!! Chu Thiến khiếp sợ nhìn chằm chằm bản thân mình trong gương, khuôn mặt trái xoan, lông mày cong, lông mi dài, mắt to, mũi cao.

Mày rậm mắt to của cô đâu? Cái đầu xù tượng trưng cho trí tuệ của cô đâu? Mỹ nữ yếu điệu trong gương này là ai. Lúc này, mỹ nữ trong gương há hốc miệng nhỏ, bộ dáng như thấy quỷ

Đây không phải là cô! Đây không phải là cô!

Vốn dĩ đã vô cùng đau đầu, giờ lại không chịu nổi sự đả kích này, mắt Chu Thiến tối sầm lại, ngã xuống

Khi tỉnh lại đã là đêm khuya. Ánh trăng xuyên qua cửa kính, tỏa ánh sáng bàng bạc

Anh chàng đẹp trai như ánh mặt trời đang ngủ gật trên ghế bên giường Chu Thiển. Mà anh của cậu ấy chẳng thấy bóng dáng.

Chu Thiển vừa ngồi dậy, cậu đã tỉnh giấc, vội nói:

- Chị dâu ổn không? Khi nãy chị té xỉu

Chu Thiển nói:

- Có thể cho tôi mượn cái gương không?

Anh ta nghi hoặc nhìn cô rồi đứng dậy, đi ra ngoài, chốc lát sau mang gương vào nói:

- Mượn y tá

Sau đó đưa cho Chu Thiển. Cô nhận lấy, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi rồi mới chậm rãi mở to mắt. Trong gương chiếu ra vẫn là khuôn mặt xinh đẹp mà xa lạ đó. Nước mắt cô trào ra

Cậu ta hoảng hốt, vội tìm khăn tay đưa cho cô nói:

- Chị dâu đừng sợ, chuyện sẽ được giải quyết. Anh cả sẽ không mặc kệ đâu, lúc này chỉ là tức giận nói thế thôi. Em biết anh ấy đã đi liên hệ với người bị thương.

Chu Thiển ôm mặt khóc, trong lòng vô cùng hoảng sợ, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, vì sao bị tai nạn xe cộ rồi cô lại đổi thành hình dạng khác

Chu Thiển cầm lấy tay của cậu ấy, bắt chập nước mắt nước mũi trên mặt, nơm nớp lo sợ nói với cậu:

- Tôi không phải chị dâu cậu... tôi... tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì... tôi chắc chắn không phải chị dâu của cậu... tôi không biết cậu, cũng không biết anh cậu. Thật đấy... là thật đấy.

Cậu ấy nhìn cô, trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ, cẩn thận rút tay về (sau đó lên lút dùng khăn tay chùi chùi – lời tác giả J), khẽ nói:

- Chị dâu, chị định giả ngây giả dại sao? Chị khiến anh cả tức giận, chưa biết chừng anh ấy sẽ đưa chị vào bệnh viện tâm thần đấy

Bệnh viện tâm thần? Chu Thiển sùng sốt. Chỗ đó không phải là nơi nên đến. Nghĩ lại, người anh kia vẻ mặt ngoan lệ, loại chuyện này chưa biết chừng hẳn ta cũng dám làm lắm.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Linh hồn của Chu Thiển bám vào phu nhân nhà giàu

Anh chàng đẹp trai trước mặt có vẻ không tin mà cũng không ủng hộ, xem ra chủ nhân của khối thân thể này thật sự từng có lần làm trò giả ngây giả dại

Chu Thiển lau nước mắt, trong lòng vô cùng uể oải. Cô nói với cậu ta:

- Mượn thể này rồi, cậu chắc cũng mệt, đi về trước đi. Tôi muốn một mình yên tĩnh một chút

Cậu ta đứng lên, hai mắt tối đen lộ ra vẻ đồng tình nói:

- Được, chị dâu nghỉ ngơi cẩn thận

Cậu ta đi rồi, Chu Thiển thở dài, sau đó vui đầu vào chăn. Cô phải bình tĩnh suy nghĩ.

Đầu tiên, đã xảy ra chuyện gì?

Cô bị tai nạn xe, người đâm cô chính là chủ nhân của cơ thể này, Tổng... Tổng tiểu thư (Chồng cô ta có nhắc đến tên một lần nhưng Chu Thiển quên rồi). Hơn nữa, vì lần đụng xe này mà linh hồn của Chu Thiển bám vào người Tổng tiểu thư

Vậy linh hồn của Tổng tiểu thư ở đâu?

Hắn là ở trong cơ thể cô rồi, bởi vì cô bị đâm thành người thực vật nên không có tỉnh lại

Có nên nói ra chân tướng không?

Thật ra Chu Thiển đã nói nhưng bọn họ không tin, nếu đổi là cô cô cũng không tin, không thể tưởng tượng. Cho nên cô cũng chẳng định tiếp tục kiên trì nữa. Hơn nữa hình như quan hệ giữa Tổng tiểu thư này với chồng mình không được tốt cho lắm. Nếu chọc giận hắn ta, tổng Chu Thiển vào viện tâm thần thì cô đúng là chết chắc.

Nhưng về sau phải làm thế nào?

Trước khi “Chu Thiển” tỉnh lại, đành phải đi bước nào tính bước đó.

Nghĩ thông suốt rồi, Chu Thiển cũng không lo lắng nhiều, cảm giác buồn ngủ ập đến. Khi tỉnh lại, một người đàn bà hơn 40 tuổi, ăn mặc khéo léo, vẻ mặt nghiêm túc bụng đồ ăn sáng đến, bà nói:

- Phu nhân, ăn sáng đi, chút nữa, mẹ cô sẽ đến thăm

Phu nhân?!

Chu Thiển ở là phòng bệnh riêng, lại có người hầu hạ, gọi cô là phu nhân, có phải nhà Tổng tiểu thư này rất nhiều tiền! Nhận thức được điều này khiến cô vui vẻ vô cùng, vậy là cô có thể trải nghiệm cuộc sống của người làm tiền rồi.

Chu Thiển ăn bữa sáng

Cô ăn sáng xong được một lúc thì có một người phụ nữ đi vào. Bà khoảng chừng hơn 50 tuổi. Mặc một bộ váy màu xanh đậm bằng tơ lụa, ngực dùng kim tuyến thêu hoa, nhìn trông vừa hoa lệ lại vừa cao quý. Phía sau bà là một người phụ nữ khác ăn mặc giản dị, có vẻ lớn tuổi hơn bà

Bà nói với Chu Thiển:

- Lần này chọc giận cha con rồi

Đại khái bà là mẹ đẻ của Tổng tiểu thư.

Bà ngồi xuống ghế bên cạnh giường, người phụ nữ khi nãy bụng trà lên cho bà. Tổng phu nhân bụng chén trà lên nhấp một ngụm, không ngẩng đầu lên nói tiếp:

- A Dung, sao chỉ có mình cô? Hi Thành đâu?

A Dung kia mặt không đổi sắc nói:

- Cậu chủ đi làm rồi

Tổng phu nhân hừ một tiếng rồi không để ý đến bà nữa

Bà buông chén trà nhìn Chu Thiển, nhíu mày:

- Sao lại không cẩn thận như thế? Lái xe đâm người, báo chí, Internet đều đưa tin! Cái gì mà phu nhân nhà giàu oán hận uống rượu rồi đâm phải người qua đường... Tuy không nói rõ tên họ nhưng những người biết hai nhà Tống Triệu ai mà không biết! Ba con giận đến một ngày không ăn cơm. Ai... mất hết mặt mũi.

Chu Thiển không khỏi kinh ngạc, đây thật sự là mẹ đẻ của Tổng tiểu thư sao? Từ lúc vào phòng đến giờ, nói này nói nọ, chẳng những không hỏi xem con gái có khỏe không mà ngược lại còn như đang chỉ trích con gái khiến bà mất mặt.

Chu Thiển nhìn bà nói:

- Cháu không nhớ rõ về bác lắm? Xin hỏi, bác là mẹ đẻ cháu sao?

Đối với Tổng phu nhân, cô thực sự không biết nên nói thế nào.

Tổng phu nhân nhìn Chu Thiển, khuôn mặt trắng mịn đầy vẻ kinh ngạc, nói:

- Thiệu Lâm, con làm sao thế?

Chu Thiển kiên trì nói:

- Cháu không nhớ rõ chuyện trước kia, cháu cũng không nhớ bác.

Tổng phu nhân hồ nghi nhìn cô, trầm giọng nói:

- Thiệu Lâm, con định đùa cái gì nữa? Con gây họa còn chưa kịp giải quyết, đừng gây chuyện nữa!

Lại một người không tin. Tổng Thiệu Lâm này làm người thật thất bại, ngay cả mẹ đẻ cũng không tin tưởng cô ta!

Cũng đúng, say rượu lái xe có thể là người tốt được sao? Lòng Chu Thiển căm giận. Cô cố gắng che dấu sự tức giận trong lòng, cố gắng dùng vẻ mặt chân thành nhất nói:

- Cháu không đùa. Cháu thực sự không nhớ rõ! Vì sao mọi người không tin tưởng cháu? Cháu không biết nên làm gì bây giờ?

Nói xong, Chu Thiển òa khóc. Đây không phải diễn, quả thật, cô rất hoảng loạn.

Cô vạn phần hận Tổng Thiệu Lâm, đều là cô ta hại Chu Thiển thành ra thế này.

Tổng phu nhân giật mình, cũng kích động theo, bà nói với người phụ nữ theo sau:

- Quế Lan, đi gọi bác sĩ đến!

Chu Thiển nhỏ giọng khóc nức nở, trong lòng bồn chồn. Gọi bác sĩ đến, không lòi đuôi chứ?

Bác sĩ tiến vào giúp cô kiểm tra, hỏi rõ tình huống rồi gọi Tổng phu nhân ra ngoài. Khi bà đi vào, ánh mắt có chút thương tiếc. Bà nắm tay Chu Thiển nói:

- Thiệu Lâm, đến cả mẹ con cũng không nhớ sao?

Cô lắc đầu.

Bà lại gọi người phụ nữ đằng sau:

- Thế còn Quế Lan? Chẳng phải con thích nhất Lan tẩu sao? Không có ấn tượng gì hết sao?

Cô tiếp tục lắc đầu.

Tổng phu nhân nắm chặt tay cô tay cô, sốt ruột nói:

- Con nghĩ kĩ xem

Chu Thiển bị bắt ép, đành phải dùng chiêu mà người mất trí nhớ hay dùng nhất, khóc lóc kêu lớn:

- Tôi đau đầu, tôi đau đầu quá!

Bác sĩ vội vào giải cứu cô, khuyên can bà:

- Đừng gây áp lực lớn cho bệnh nhân, kết quả sẽ ngược lại. Để bệnh nhân nghỉ ngơi trong hoàn cảnh thoải mái, tiếp xúc với những người, vật trước kia quen thuộc thì mới có thể khôi phục trí nhớ

- Vậy phải mất bao lâu mới có thể khôi phục? Tổng phu nhân lo lắng hỏi

- Cái này không thể chắc chắn được, phải kiên nhẫn!

Lan tẩu đi tới, vuốt ve cổ tay bị nắm đến đỏ ửng của cô, nước mắt lưng tròng:

- Tiểu thư đáng thương. Đừng sợ, không nhớ Lan tẩu không sao, Tiểu thư chỉ cần nhớ Lan tẩu là người hiểu rõ tiểu thư nhất... Có một số việc, quên cũng tốt. Tiểu thư nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ ngợi nhiều.

Tổng phu nhân đi tới, sắc mặt hơi tái nhợt, bà dặn dò:

- Nghỉ ngơi cẩn thận, lần sau mẹ lại đến thăm con

Sau đó cùng Lan tẩu rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Dung tẩu đang nghỉ hoặc nhìn Chu Thiển.

Chu Thiển hỏi bà:

- Xin hỏi bà là ai?

- Phu nhân, tôi là quản gia nhà cô

Lúc nói chuyện, vẻ mặt bà chẳng có thái độ gì, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. Cô cảm thấy bà ấy hẳn không đơn giản chỉ là quán gia.

Chu Thiến lại hỏi:

- Khi nào tôi có thể xuất viện?
- Bác sĩ nói phải quan sát thêm hai ngày nữa.
- Tôi muốn đi thăm người bị hại

Chu Thiến rất muốn biết “cô” bị thương nghiêm trọng không. Cha chắc chắn rất đau lòng! Còn mẹ kìa? Bà ấy có khóc vì cô không?

Dung tẩu nghe Chu Thiến nói thì nhăn mặt:

- Phu nhân, không nên đi thì hơn, nếu không, chờ thiếu gia đến rồi cùng đi.

Chu Thiến cẩn thận nhìn bà, vẻ mặt bà không giống như quan tâm. Nhất định là chồng Tổng Thiệu Lâm dặn dò bà xem chừng cô, phòng cô gây sự. Nhớ tới con tức hôm qua của anh ta, bộ đánh giương nanh múa vuốt, cô không khỏi bật ra:

- Tôi không thèm đi cùng anh ta. Giờ tôi muốn đi.

Nói xong cũng không để ý tới bà lập tức đi ra phòng bệnh.

~~~~~

Hồi rõ y tá rồi cô đi về phía phòng bệnh nhân nặng. Cánh lớp của thủy tinh, cô thấy cô – Chu Thiến, cả người đầy dây nhợ, lẳng lặng nằm trên giường bệnh.

Chu Thiến không thể nào hình dung tâm tình bản thân lúc này. Rõ ràng “cô” ở trong không khí, lẳng lặng nhìn thấy “cô”, thế là thế nào? Đúng rồi, như phim truyền hình, khi linh hồn xuất hiện, cảm giác thật vừa quái dị lại có chút nực cười

Đột nhiên phía sau một tiếng kêu khẽ! Chu Thiến nhìn lại, một cô gái trẻ đang tròn mắt hạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô. Chẳng phải là Lâm Tiểu Mạt bạn cô. Lúc này Tiểu Mạt nắm chặt tay thành nắm đấm, nhìn như hận không thể xông lên ăn tươi nuốt sống cô.

Cô lớn tiếng nói:

- Cô còn dám lại đây! Quân giết người!

Cô xông lên, dùng hết sức đẩy Chu Thiến ngã xuống, mông đau đón, mắt hoa lên.

Cô chỉ về phía “Chu Thiến” trên giường bệnh, đau buồn nói:

- Nhìn thấy không, cô ấy mới 21 tuổi, vốn rất hạnh phúc, chỉ vì cô say rượu lái xe mà hại cô ấy như thế...

Giọng Tiểu Mạt run run, nước mắt lạng lẹ rơi xuống. Cô nhìn Chu Thiến, trong mắt đầy sự phẫn hận:

- Cô chờ đi. Cô nhất định sẽ ngồi tù. Chúng tôi không bỏ qua cho cô đâu!... Đừng tưởng có tiền là xong. Chờ mà xem! Chờ mà xem!

Cô ấy quá mức kích động nên cả người run rẩy. Tuy rằng hung tợn với Chu Thiến nhưng trong lòng Chu Thiến vô cùng cảm động, cô khẽ gọi:

- Tiểu Mạt...
- Cô chờ... Á! Cô gọi tôi là gì? Cô mờ to mắt nhìn Chu Thiến.

Chu Thiến đứng dậy, chậm rãi đi tới, kéo tay cô nói:

- Tiểu Mạt, là mình, mình là Thiến Thiến

Cô nhìn Chu Thiến, ngây người mấy giây rồi lập tức tỉnh táo lại. Gỡ tay Chu Thiến:

- Cô đùa cái gì? Coi tôi là đứa ngu sao?

Chu Thiến lẳng lặng nhìn cô, chậm rãi nói:

- Chúng ta là bạn thân nhất. Từ ba tuổi đã biết nhau. Học cùng nhau từ nhà trẻ đến trung học. Sau khi tốt nghiệp trung học thì cùng đến thành phố này sống, cùng làm việc. Tiểu Mạt, cậu phải tin mình. Sau khi bị tai nạn, tỉnh lại mình đã phát hiện linh hồn mình bám vào cơ thể này. Mình biết điều này rất khó tin nhưng là thật. Cậu nhất định phải tin mình!

Sắc mặt Tiểu Mạt tái nhợt, liên tục lắc đầu:

- Không thể nào, không thể nào. Thiển Thiển nằm trong kia. Nhất định là quỷ kế của các người, muốn để chúng ta không kháng án. Tôi sẽ không mắc bẫy, các người lắng nghe, điều tra mấy việc này có gì khó?

- Vậy chuyện khi cậu lên cấp hai, tỏ tình với người ta rồi bị cự tuyệt, sau đó ôm mình khóc cả đêm có tra được không? Còn cả khi lên cấp ba cậu thích thầy giáo thực tập, ở một bên lén lút nhìn thầy. Cả mấy ngày trước cậu từ chối lời tỏ tình của một người. Cậu nói, loại đàn ông đó coi mười đồng tiền như trời, cả đời chẳng có tiền đồ... Những cái đó, có thể tra được không?

Tiểu Mạt ngã xuống đất, mắt tròn tròn, miệng há hốc đủ để nhét một quả trứng gà vào.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Ông chồng Triệu Hi Thành họa thủy

- Chuyện này rất khó tin! Làm sao có thể xảy ra chuyện này! Cũng chẳng phải là đóng phim. Quá cầu huyết

Hai người ngồi trên ghế ở hành lang, Tiểu Mạt ngồi cạnh Chu Thiển, miệng không ngừng thì thầm.

Chu Thiển không thể nhịn được nữa:

- Cậu nói xong chưa thế?

Cô liếc nhìn Chu Thiển rồi lại quay đi:

- Thật chẳng quen, nhìn khuôn mặt này nói chuyện cũng mất tự nhiên

Chu Thiển chậm rãi quay mặt Tiểu Mạt lại:

- Cậu quen dần đi! Mình cũng chẳng quen! Lúc soi gương, vừa ngẩng đầu đã gặp người khác. Có cách gì đâu? “Mình” còn chẳng biết bao giờ sẽ tỉnh lại, có lẽ “mình” vừa tỉnh lại thì hồn sẽ về với xác.

- Trời ạ! Cô xoa trán

- Cha mình đâu?

- Mấy hôm nay chú ấy đều không ngủ, mình báo chú về phòng trọ của bọn mình nghỉ tạm

Cô đột nhiên thấp giọng nói:

- Những người đâm phải cậu thật khó lường! Bọn họ sai người nói với cha cậu, chỉ cần có thể áp chế chuyện này thì sẽ mời bác sĩ tốt nhất chữa trị cho cậu, tiền thuốc men họ trả. Hơn nữa, sẽ bồi thường 100 vạn, 100 vạn đó. Nếu cậu chết, phi phi phi, mình nói là nếu, bọn họ sẽ bồi thường thêm 100 vạn nữa. Mẹ kể cậu nghe được mắt sáng bừng.

Một trăm vạn thật sự không phải con số nhỏ. Có nó, cha cô sẽ mua được nhà lớn hơn mà ở, không cần ba người chen chúc trong căn hộ nhỏ có 20 m2 nữa. Bọn họ cũng chẳng cần vì lớn tuổi không tìm được việc mà lo lắng, không cần buồn bã vì học phí của em trai cô.

Khi Chu Thiển 8 tuổi, mẹ cô qua đời. Cha cô gà trống nuôi con, chẳng giàu có gì vất vả lắm mới lấy được mẹ kể cô làm cùng xí nghiệp. Nhưng chẳng lâu sau, xí nghiệp đóng cửa. Cha cô sống thật sự rất vất vả. Nếu có thể cho tuổi già của ông được thoải mái, coi như đây là an ủi lớn nhất trong con biển cô này với Chu Thiển.

Chu Thiển thở dài:

- Cha mình đồng ý rồi sao?

Về mặt Tiểu Mạt đầy kính trọng:

- Cha cậu không để ý đến mẹ kế cậu, chỉ nghiêm nghị nói “tôi không thể đem mạng của con gái tôi để đổi lấy tài lộc. Người hại con gái tôi nhất định phải chịu trừng phạt”

Chu Thiến nóng nảy:

- Nói thì thế nhưng mình sẽ ngồi tù đó! Tiểu Mạt, cậu nói xem mình có nên nói sự thật cho cha không?

Tiểu Mạt đảo mắt rồi nghiêm túc nói:

- Tuyệt đối không được nói. Cha cậu biết thì mẹ kể cậu cũng biết. Mẹ kể cậu biết thì cả thiên hạ cũng biết! Đến lúc đó, không chừng cậu sẽ thành đối tượng nghiên cứu khoa học, thành quái nhân cả người cầm đây đây nhọ.

Khóe miệng Chu Thiến giật giật. Cô sai rồi, cần gì trung cầu ý kiến của Tiểu Mạt! Chu Thiến nói:

- Vậy cậu đi thuyết phục cha đi! Bây giờ mình không tiện ra mặt. Ông nhìn thấy mình thế này không chừng giết mình mất. Chờ thêm đoạn thời gian nữa, tâm tình bình ổn mình đến thăm cha

Cha tuy yêu thương cô nhưng sẽ có cách để thuyết phục. “Cô” còn cần tiền trả viện phí, em trai còn cần tiền học. Có Tiểu Mạt và mẹ kể khuyên bảo, cha sẽ đồng ý.

- Phu nhân

Dung tẩu từ hành lang bên kia đi tới nói:

- Cậu chủ đến rồi

- Phu nhân? Tiểu Mạt kinh ngạc nhìn cô.

Chu Thiến đứng lên, bất đắc dĩ cười cười:

- Đúng vậy! Mình có chồng!

Chu Thiến quay về phòng, đẩy cửa ra đã thấy bóng người con trai cao lớn quay lưng về phía cô, anh ta đứng trước cửa sổ thủy tinh. Ánh mặt trời xuyên qua lớp cửa kính khiến người anh như có lớp hào quang.

Từ Tổng phu nhân, Chu Thiến biết được tên của anh ta – Triệu Hi Thành

Anh nghe có tiếng động, xoay người lại.

Cả người như người mẫu, mặc bộ âu phục màu đậm chỉ nhìn đã bắt xa xỉ. Giống như pho tượng Hi Lạp, lông mày đen rậm, hai mắt đen nhánh. Dưới ánh chiều tà, mà hắt đứng ngay giữa ánh hào quang, khiến người ta nhìn choáng váng.

Họa thủy, họa thủy! Về sau cô phải sống với người đàn ông này sao? Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ... mặt cô nhất thời nóng rực, tim đập loạn.

Bình tĩnh, bình tĩnh! Cô không thể bị sắc đẹp quyến rũ, cô còn Tần Tranh, cũng không được đứng núi này trông núi nọ! Với tình yêu, cô là người rất chung thủy.

Nhưng với gương mặt đẹp đẽ của anh ta, cô vẫn lén lút nuốt nước miếng. Ừm... chỉ là nhìn thôi... Chỉ là nhìn, thuần túy chỉ là thưởng thức thôi!

So với vẻ nhiệt tình của cô, anh ta mặt âm trầm, ánh mắt nhìn Chu Thiến lạnh như băng. Giọng nói không lớn nhưng đầy sự giận dữ:

- Cô đi gặp người bị thương?

Người đẹp tính xấu. Trong tiểu thuyết chẳng phải hay miêu tả về đàn ông như thế sao? Cho nên cô quyết định tha cho anh. Cô cười với anh, nụ cười của cô là luyện mà có, khi làm việc ở thẩm mỹ viện, với những khách hàng hay gây khó dễ, cô đều cười sáng bừng như hoa. Cho nên khách hàng tìm đến cô nhiều nhất, thành tích tốt nhất! Lợi hại chưa!

Giờ cô lại dùng chiêu này, tươi cười nói với anh:

- Xây ra chuyện này, tôi vẫn phải đến hỏi thăm chứ!

Anh giật mình, lập tức rút gào:

- Cô có đầu óc không? Giờ là lúc hỏi thăm sao? Cô xuất hiện chỉ khiến bọn họ thêm kích động! Cô muốn ngồi tù à?

Sao anh ta cứ động một tí là mắng cô. Có người đối xử với vợ mình thế sao? Quan hệ vợ chồng của bọn họ tệ đến mức này?

Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, Chu Thiến vội trấn an anh ta:

- Không đâu không đâu! Vừa rồi tôi đến xin lỗi bọn họ, xin bọn họ tha thứ, bọn họ có lẽ thấy tôi thành tâm nên đáp ứng sẽ suy nghĩ điều kiện của anh rồi

Anh ta nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng, ngực hơi hơi phập phồng, qua một lúc, anh ta lạnh lùng nói:

- Giờ cô xuất viện đi, về nhà nghỉ. Đỡ gây phiền phức cho tôi nữa!

Anh ta không nói thêm gì đã gọi Dung tẩu vào thu dọn đồ đạc. Chu Thiến cũng có chút tò mò không biết kẻ có tiền sống ở nơi thế nào, vì thế nên ngoan ngoãn theo bọn họ ra viện.

Đi theo bọn họ ngồi vào một chiếc ô tô màu đen. Chu Thiến vốn không am hiểu ô tô nhưng nhìn cũng thấy chiếc xe này rất khí phái, xa hoa.

Anh ta mở cửa xe cho cô, khi chuẩn bị ngồi vào thì đột nhiên trượt chân, anh ta ở đằng sau vừa khéo giữ chặt cô. Cô đứng vững, quay đầu cười với anh nói:

- Cảm ơn!

Anh ta sững sốt, lập tức cười lạnh, nói:

- Đến giờ thì tôi tin cô mất trí nhớ thật rồi. Kết hôn hơn năm, chưa từng thấy cô cười như thế với tôi.

Ánh mặt trời mùa hè nóng bỏng khiến mọi người không thể chịu được.

Xe vững vàng đi, bên trong mát mẻ thoải mái, so với bên ngoài như hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Điều này khiến Chu Thiến không khỏi nhớ lại trước kia đi xe bus. Chật chội, mùi mồ hôi bốc lên, còn phải luôn luôn cảnh giác kẻ móc túi và những tên biến thái.

Hai cuộc sống hoàn toàn khác biệt!

Chu Thiến nhớ lại những lời Triệu Hi Thành vừa nói. Kết hôn hơn một năm, vợ không cười với chồng sao? Thế là thế nào? Bọn họ không yêu nhau sao? Trách không được tình cảm không tốt.

Nhưng tình cảm của bọn họ không tốt liên quan gì đến cô? Chu Thiến chẳng phải thay thế Tống Thiệu Lâm đến làm vợ anh ta. Tuy rằng anh ta rất đẹp trai nhưng dù sao cũng là người xa lạ, hơn nữa cô đã có người trong lòng. Cô rất nguyên tắc. Chỉ là dùng tạm cơ thể này, chờ linh hồn Tống Thiệu Lâm tỉnh lại sau đó đổi cơ thể rồi đi tìm Tần Tranh của cô. Bây giờ chỉ là tiện thì hưởng thụ mấy ngày cuộc sống của người giàu có, không có gì là quá.

Trong lúc cô miên man suy nghĩ, xe dừng lại trước cánh cổng sắt cao ba thước. Anh ta ấn còi, cửa sắt từ từ mở ra. Chu Thiến nhìn qua lớp kính, chỉ thấy trước cửa có một tấm đá khắc chữ rồng bay phượng múa “Khu biệt thự XX”. Cái tên này cô đã từng nghe khách hàng nói chuyện phiếm nhắc đến. Nghe nói đây là khu biệt thự xa hoa. Trong đó, mỗi nhà ít nhất cũng phải hơn một ngàn vạn. Rất nhiều ngôi sao ở đây. Có thể nói đây là chỗ người giàu tụ hợp.

Tâm tình của cô rất kích động, cô nghĩ, ánh mắt cô nhất định sáng rực lên. Dừng cười Chu Thiến, Chu Thiến ở trong những căn phòng chưa bao giờ lớn hơn 30m2. Đột nhiên có ngày có thể sống trong biệt thự, cô có thể không kích động sao?

Xe chậm rãi đi qua cổng lớn. Cô tròn tròn mắt nhìn cảnh hai bên. Con đường nhỏ cho xe chạy, cây cối xanh tươi mọc quanh, hồ nước trong suốt, những biệt thự lớn nhỏ xa hoa, mỗi nhà một vẻ, khí thế bất phàm.

Xe dừng lại ở trước cửa một biệt thự hai tầng. Triệu Hi Thành đánh xe vào gara, Dung tẩu từ sau vội tới mở cửa cho tôi.

Triệu Hi Thành chẳng để ý đến Chu Thiến, xuống xe rồi lập tức đi vào nhà. Cô đầu thềm để ý anh ta. Trong lòng tràn đầy hân hoan.

Đi vào nhà, đổi dép ở cửa rồi bước vào phòng khách rộng lớn.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là chiếc đèn chùm thủy tinh sáng lóa. Sàn nhà sáng loáng, cửa sổ thủy tinh trong suốt, bộ sofa màu vàng, TV LCD lớn. Nhớ tới phòng của nhân vật nữ chính ở trong TV, xa hoa, ấm áp. Chu Thiến hưng phấn nắm chặt tay Dung tẩu nói:

- Dung tẩu, mau đưa tôi về phòng.

Bộ dạng cô lúc này kì quái lắm sao? Vì sao ánh mắt Triệu Hi Thành nhìn cô có sự khác lạ? Dung tẩu lại mỉm cười nói:

- Phu nhân, đi theo tôi

Bà đưa tôi đến cầu thang dài trải thảm đỏ, đi đến một căn phòng ở tầng hai, cửa mạ vàng nói:

- Đây là phòng của phu nhân và cậu chủ.

Chu Thiến đẩy cửa đi vào.

Giường lớn trải ga trắng như tuyết, nhìn qua vừa thoải mái vừa mềm mại. Tủ lớn mặt thủy tinh, còn cả bàn trang điểm, trên đó là đủ các loại mỹ phẩm. Còn có cả ban công lớn, ngoài ban công có bàn trà, mùa hè ngắm trăng, mùa đông phơi nắng.

Chu Thiến thật sự rất thích!

Lúc này, Triệu Hi Thành từ ngoài đi vào, sau đó đóng cửa lại. Mà Dung tẩu đã chẳng thấy bóng dáng.

Anh ta đi đến bên giường, chậm rãi cởi áo vest rồi áo sơ mi, để lộ ra khuôn ngực tinh trắng, cơ bụng săn chắc. Màu da nâu đầy khỏe gọi. Chu Thiến đột nhiên cảm thấy những lời “mặt thiên thần, dáng người ma quỷ” thật thích hợp để miêu tả về anh ta. Bởi vì thật sự rất gọi cảm.

Cô nhìn đến trọn mắt há hốc mồm. Cuối cùng bắt đầu ý thức được nguy cơ. Anh ta muốn làm gì? Cô vừa mới xuất viện, nhưng là ban ngày ban mặt, anh ta hẳn không vội vả muốn làm chuyện gì đó chứ. Sao mà làm được. Chu Thiến không phải vợ của anh ta, tuy rằng thân thể thì đúng nhưng tư tưởng và cảm giác không phải, cho dù anh ta đẹp đến mờ mắt thì cũng không được!

- Dừng lại!

Chu Thiến kêu to, cô lấy hai tay che ngực (mời tham khảo trong phim truyền hình cảnh thiếu nữ gặp phải sắc lang – lời tác giả). Cô mở to mắt lắp bắp nói:

- Anh... anh muốn làm gì?

Anh ta hơi sững sốt, ngừng đầu nhìn cô, mắt chột lóe. Bỗng dưng Triệu Hi Thành cười thật tà mị, nụ cười như hoa mùa xuân nở rộ, khiến mắt cô chói lóa. Hơi thở không khỏi đông lại.

Triệu Hi Thành bán nude ngạo mạn, thông thả đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tổng Thiệu Lâm không hạnh phúc

Ánh sáng mặt trời chiếu lên da dẻ trơn bóng của anh ta, phản chiếu ánh sáng mê người

Anh ta nhìn Chu Thiến, đôi mắt thâm thúy chột lóe ra ánh sáng trong suốt, đôi môi trầm gọn lên nụ cười gọi cảm

Chu Thiến vừa sợ vừa hoảng, còn cả cảm xúc khác lạ khó nói khiến tim cô đập loạn, điên cuồng mà đập.

Anh ta từng bước đi tới, cô từng bước lùi về phía sau. Chậm rãi bị anh ta dồn tới góc tường, không còn chỗ lui

Anh ta nghiêng người, vươn đôi tay rắn chắc gác lên tường, vây Chu Thiến vào giữa. Hơi thở nóng rực phun lên mặt cô từng đợt, cô cảm giác nổi da gà.

Bất giác cô vươn tay chống trên lồng ngực anh, định đẩy Triệu Hi Thành ra xa nhưng bàn tay nóng rực, mơ hồ có thể cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ khiến tim cô cũng đập loạn

Chu Thiến như bị điện giật, thu tay về, mặt như bị lửa đốt nóng bừng.

Triệu Hi Thành nhân cơ hội tiến tới, lồng ngực rắn chắc dính sát vào cô, hơi thở dồn dập, ánh mắt nóng bỏng. Hai tay Triệu Hi Thành ôm thắt lưng Chu Thiến, bàn tay nóng bỏng như thiêu đốt da thịt cô. Triệu Hi Thành làm bộ chuẩn bị hôn cô.

Cô nóng nảy, trong lòng xấu hổ. Lớn như vậy chưa bao giờ bị đàn ông bốn cọt như thế. Cô ra sức giãy dụa, hai tay không ngừng đánh Triệu Hi Thành, hét lớn:

- Đồ sắc lang này, anh buông ra, tôi không phải vợ anh

Lời vừa nói ra, Chu Thiến ngẩng ngẩng người mà Triệu Hi Thành cũng ngẩng người. Anh ta nhìn cô, đột nhiên cười cợt, trong mắt là sự châm chọc, nói:

- Cho dù cô mất trí nhớ cũng không thay đổi được sự thật cô là vợ tôi. Cô yên tâm, tôi sẽ không bắt cô làm chuyện này. Trước tôi không có hứng thú với cô, về sau cũng càng không

Triệu Hi Thành buông Chu Thiến, khoanh tay trước ngực, động tác này khiến cơ bắp của anh lộ rõ, hai điểm hồng dưới cánh tay như ẩn như hiện.

Chu Thiến mặt đỏ bừng. Triệu Hi Thành cười lười nhác:

- Nhưng mà phản ứng của cô thật thú vị. Không, phải nói sau khi mất trí nhớ, cô trở nên thú vị hơn.

Triệu Hi Thành xoay người đi đến bên tủ quần áo. Cửa tủ mở ra, Chu Thiển mới biết bên trong còn có khoảng không rộng lớn, hình như là gian phòng thay quần áo, chia làm hai bên, một bên là quần áo con trai, một bên là con gái. Những giày dép, ví da đắt tiền khiến ánh mắt cô mơ hồ.

Triệu Hi Thành vừa mặc quần áo vừa nói:

- Tôi chỉ là muốn thay quần áo ra ngoài thôi

Sau đó nhìn Chu Thiển cười cười, ý tứ rõ ràng: – cô tự đa tình.

Chu Thiển hung hăng lườm Triệu Hi Thành, chẳng thích cũng đùa cợt người ta, đúng là đồ biến thái!

Anh thay bộ quần áo thoải mái, T-shirt màu đậm, quần cùng màu. Khí chất đàn ông lại thêm hơi thở thanh xuân, rất đẹp.

Anh thay quần áo rồi đi ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa, đột nhiên quay người nói với cô:

- Vậy cô còn nhớ Kiều Tranh không?

Chu Thiển sửng sốt, không hiểu. Kiều Tranh? Tranh cái gì?

Triệu Hi Thành cười lạnh, mắt đen láy lẹ về chằm chọc, nói:

- Không nghĩ tới có ngày cô quên hẳn ta.

Triệu Hi Thành đi ra ngoài, chỉ nghe tiếng bước chân cộp cộp xuống lầu, bỏ lại Chu Thiển ngẩn ngẩn đứng đó.

Chu Thiển đi xuống nhà, Dung tẩu đứng trong phòng khách nói với cô:

- Phu nhân, cậu chủ nói tối cậu không về ăn cơm

Chu Thiển quản gì anh ta có về hay không. Tốt nhất là đừng về. Nhớ lại chuyện đã xảy ra, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

Chu Thiển cười nói với bà:

- Không sao, chúng ta ăn là được rồi. Cơm chiều cần tôi giúp gì không?

Dung tẩu sửng sốt, lập tức cười lắc đầu:

- Không cần, trong nhà có đầu bếp.

Chu Thiển thăm cấn lưỡi, còn có đầu bếp riêng.

Nhàn rồi vô sự, Chu Thiển nhân cơ hội hỏi dò. Chu Thiển kéo Dung tẩu ngồi xuống sofa, hỏi:

- Dung tẩu, bác luôn làm quản gia ở đây sao?

Dung tẩu nói:

- Trước tôi ở nhà lớn, đi theo bà chủ cũng chính là mẹ chồng của cô. Bà thấy hai người mới cưới kiên quyết muốn ở riêng nên lo lắng, sai tôi đến đây giúp đỡ.

Đến giúp đỡ? Nói như vậy, nhất cử nhất động của con dâu không thoát khỏi mắt mẹ chồng rồi

Chu Thiển lại hỏi:

- Trước đây tôi là người như thế nào? Hi Thành nói sau khi mất trí nhớ tôi thay đổi rất nhiều, tôi rất ngạc nhiên!

Dung tẩu nhìn nhìn Chu Thiển, ánh mắt khôn khéo có chút nghi hoặc:

- Nói cũng lạ, sau khi cô tỉnh lại như đổi thành người khác vậy. Trước kia cô suốt ngày nhốt mình trong thư phòng, một năm nói chuyện với tôi cũng chẳng nhiều bằng hôm nay. Với cậu chủ cũng chẳng quan tâm. Ngoài thỉnh thoảng vui vẻ đi dạo với Văn thư kí thì những lúc khác đều rầu rĩ không vui.

- Văn thư ký? Chu Thiển mặt nhăn nhu mày, đó là ai?

- Là bạn của cô, cũng là thư kí của cậu chủ.

Lúc này, điện thoại vang lên. Dung tẩu đứng dậy nghe điện thoại. Chu Thiển lúc này đột nhiên muốn xem thư phòng, xem xem trong đó có gì hấp dẫn Tổng Thiệu Lâm?

Lúc rời khỏi phòng khách, nghe được Dung tẩu khẽ nói chuyện điện thoại:

- Đúng vậy, đã trở về... chắc chắn mất trí nhớ... cậu chủ ra ngoài...

Chu Thiển tìm được thư phòng.

Thư phòng rất rộng rãi. Một bên tường là cửa thủy tinh, ánh mặt trời chiếu xuống phản xạ ra ánh hào quang chói lọi

Bên kia là một giá sách lớn, mặt trên toàn sách là sách. Chu Thiển xem, tất cả đều là sách văn học, cái gì mà thơ cổ, văn cổ. Chu Thiển bĩu môi, không có hứng thú. Tiểu thuyết còn tạm được.

Cô ngồi xuống bàn bên giá sách, trên bàn là chiếc máy tính mà đèn bàn, thêm ống đựng bút và chiếc túi màu đen.

Chu Thiển mở ra, bên trong có chiếc ví màu xanh lá cây và di động, cùng với một số đồ dùng linh tinh của con gái.

Chu Thiển mở ví, bên trong có tập tiền dày, còn cả mấy thẻ ngân hàng và những giấy tờ tùy thân của Tống Thiệu Lâm. Cô nhìn rồi lại đặt xuống.

Sau đó, cô mở máy tính, muốn qua đó tìm được dấu vết của Tống Thiệu Lâm. Dù sao cô cũng tạm thời nương nhờ trong cơ thể Tống Thiệu Lâm, hiểu biết cô ấy một chút cũng không phải là chuyện xấu! Được rồi, cô thừa nhận là cô tò mò, là cô có thói xấu thích tìm hiểu bí mật của người khác.

Cô tìm kiếm khắp trong máy tính nhưng cũng không tìm được cái gì đáng chú ý, ngay cả ảnh của Tống Thiệu Lâm cũng không có.

Không bao lâu, một văn bản khiến cô chú ý, Chu Thiển mở ra... nhưng lại khóa mã! Là sinh nhật của Tống Thiệu Lâm sao? Cô xem chứng minh thư của Tống Thiệu Lâm rồi gõ vào...

- Trong đó có gì? Tiểu Mạt tròn to mắt nhìn cô.

- Làm sao mình biết được? Căn bản không mở được, sai mật mã! Chu Thiển thờ dài một hơi.

Lúc này, hai người đang ngồi trong quán cà phê sa hoa. Quán cà phê này, trước kia cho tiền bọn họ cũng tiếc vào. Nhưng giờ không như thế, Chu Thiển sờ sờ ví da, bên trong có một tập tiền dày.

Tiền này Chu Thiển tiêu thoải mái, giờ cô thay thế Tống Thiệu Lâm sống, trong lúc đó, mọi phí tổn đương nhiên Tống Thiệu Lâm phải chịu.

Trong không khí tràn ngập mùi hương ngọt ngào, âm nhạc du dương khiến người ta thư thái vô cùng.

Tiểu Mạt thần bí ghé sát vào Chu Thiển, khẽ hỏi:

- Nha đầu, lần này cậu đúng là vận cứt chó gì thế! Cậu có biết thân phận của cơ thể này là gì không?

- Là kẻ đã có chồng.

Chu Thiển tức giận, tuy là kẻ có tiền nhưng chẳng còn là khuê nữ thì tốt đẹp gì.

- Là người phụ nữ có chồng vô cùng có tiền! Tiểu Mạt rất khoa trương: – Cậu biết không? Nhà chồng cậu là tập đoàn Triệu thị nổi tiếng, tài sản hơn một ngàn triệu. Mà nhà mẹ đẻ cậu cũng không bình thường, là Tống thị chuyên bất động sản, nắm giữ nhiều bất động sản nhất thành phố này. Giờ cậu chính là kẻ có tiền thật sự, là phu nhân nhà giàu có

Chu Thiển bĩu môi:

- Thế thì sao? Mình chỉ là nương nhờ thân thể này hưởng thụ một chút cuộc sống của kẻ có tiền. Sớm hay muộn mình cũng trở về thành Chu Thiển! Mình còn phải đi tìm anh Tàn Tranh

Tiểu Mạt lườm cô:

- Anh Tàn Tranh, anh Tàn Tranh... Cậu đến đây hai năm đã gặp anh ấy chưa? Hơn nửa từ đầu đến cuối đều là cậu yêu đơn phương thôi, người ta chỉ coi cậu là em gái. Anh ấy giờ cũng 27 tuổi, có lẽ đã sớm kết hôn!

Tiểu Mạt không cho là đúng nói tiếp:

- Cậu tỉnh táo lại đi! Tàn Tranh chỉ là giấc mơ của cậu mà thôi, cậu vẫn nên nghĩ làm thế nào để nắm bắt lấy cơ hội này thay đổi cuộc sống của mình đi. Cho dù sau này cậu trở lại làm Chu Thiển cũng không phải vất vả như trước nữa. Đúng rồi! Cậu với chồng cậu ở chung thế nào? Hai người có...

Cô cười vói về mặt xấu xa

Chu Thiển lườm cô một cái:

- Cậu nghĩ đi đâu thế, sao mình có thể để anh ta chạm vào được. Hôn nữa, mấy hôm nay anh ta đều không về nhà, trở về cũng chỉ thay quần áo, tắm rửa thôi. Mình chắc chắn là anh ta có đàn bà bên ngoài. Cậu sớm bỏ ý định lấy chồng giàu có đi!

Là vì như thế cho nên Tống Thiệu Lâm mới cả ngày rầu rĩ không vui rồi! Cô uống rượu lái xe có phải cũng vì như thế?

Tiểu Mạt nói:

- Đàn ông lăng nhăng không phải vì có tiền hay không, đó là vấn đề nhân phẩm. Là chồng cậu tội tệ thôi! Cậu đừng nói thế, mình còn định nhờ cậu giới thiệu người có tiền cho mình nữa!

Nha đầu này, hết thuốc chữa! Thật chẳng chịu bỏ qua cơ hội nào. Chu Thiển cũng không muốn lại bàn về đề tài này, nếu không hết ngày cũng không xong.

Chu Thiển nhìn trần nhà nói:

- Mau uống cà phê đi, xong rồi mình đi dạo phố, cậu thích gì mình mua cho cậu.

- Thật không?

Mắt Tiểu Mạt sáng bừng, một hơi uống cạn li cà phê, sau đó kéo Chu Thiển nói:

- Thế đi nhanh đi, mình thích nhiều thứ lắm! Đúng là một người đặc đạo, gả cho thắng thiên.

Chu Thiển dở khóc dở cười với sự so sánh của cô.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tình nhân của chồng

Lúc về nhà, đã gần đến giờ cơm chiều

Bất ngờ là Triệu Hi Thành đang ngồi trong phòng khách. Đối diện anh ta là một người phụ nữ vô cùng thời trang.

Chu Thiển giật mình, cái gì thế nào? Anh ta công nhiên đưa tình nhân về nhà? Lòng cô không khỏi dâng lên sự tức giận. Anh ta đúng là không coi vợ ra gì. Loại đàn ông này thật tồi tệ! Đáng tiếc cho ngoại hình đẹp đó.

Ai ngờ “tình nhân” kia ngẩng đầu lên thấy Chu Thiển, khuôn mặt trang điểm cẩn thận tươi cười, cô ta đứng lên, bước nhanh đến trước mặt Chu Thiển, kéo tay cô nói:

- Thiệu Lâm, cậu không sao thật tốt quá! Biết mình lo lắng cho cậu thế nào không?

Á... Đây là tình huống gì? Giờ tình nhân mặt có thể dày đến mức độ này?

Cô ta thấy Chu Thiển ngây ngốc nhìn mình thì nói:

- Thiệu Lâm, ngay cả mình cậu cũng không nhớ sao? Mình là Văn Phương! Chúng mình lớn lên bên nhau! Nếu cậu quên mình thì mình buồn lắm

Giọng nói của cô ta vừa ngọt ngào vừa vui vẻ, nghe nói giọng nói thế này đàn ông rất thích.

Trong đầu Chu Thiển đột nhiên nhớ lại lời Dung tẩu nói: “*Ngoài thỉnh thoảng vui vẻ đi dạo với Văn thư kí thì những lúc khác đều rầu rĩ không vui*”

Văn Phương Văn thư kí?

Chu Thiển đánh giá cô ta, cơ thể không tồi, đầy đặn nhưng không mập mạp, da không trắng nhưng cũng mịn màng, hẳn là có đầu tư. Ngũ quan tuy đẹp nhưng thân là người chuyên trang điểm, Chu Thiển nhìn một cái đã biết cô ta đã từng phẫu thuật thẩm mỹ. Mắt, mũi đều đã chỉnh sửa.

Cô ta mở to mắt nhìn Chu Thiển, trong ánh mắt có sự thận trọng, dò hỏi:

- Cậu thực sự không nhớ rõ mình sao? Chuyện trước kia không nhớ sao?

Chu Thiên lắc đầu, cô ta tò vò rất thất vọng. Chu Thiên lại cảm thấy như cô ta đang thở phào nhẹ nhõm. Theo bản năng, Chu Thiên sinh ra tâm lý cảnh giác với cô ta. Chu Thiên không thích cô ta.

Triệu Hi Thành đi tới, khuôn mặt đẹp trai lộ vẻ bất mãn:

- Cô đi đâu? Di động không mở. Văn Phương chờ cô từ chiều.

Trong mắt Văn Phương hiện lên tia đắc ý, ngẩng đầu lên thấy Chu Thiên đang nhìn thì lập tức tò vò về tội:

- Không sao, đợi cũng không lâu

Chu Thiên cười cười:

- Chiều đi dạo phố, di động hết pin

- Dạo phố? Trước kia không phải cậu ghét đi dạo phố nhất sao? Văn Phương kinh ngạc nói.

Chu Thiên lại cười:

- Ở trong nhà rất buồn, bên ngoài vui vẻ như thế, sao không ra ngoài?

Văn Phương kinh ngạc nói:

- Chẳng phải cậu sợ phơi nắng sao?

Chu Thiên đi đến bên cửa sổ, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt bao phủ lên người cô. Chu Thiên hí mắt, quay đầu lại cười nói:

- Đâu quần nhiều như thế, vui vẻ quan trọng hơn!

Triệu Hi Thành nhìn Chu Thiên, đôi mắt đen nhánh lóe ra ánh sáng, anh ta cứ thế nhìn cô, không nói gì, thật lâu không dời mắt.

Văn Phương nhú nhú mày, đi tới, vừa vặn ngăn trở tầm mắt của anh ta, cô cười nói:

- Vậy lần sau đi dạo phố nhớ gọi mình

Chu Thiên cười, không nói gì.

Lúc này Dung tẩu đến báo có thể ăn cơm rồi.

Bọn họ ngồi xuống bàn ăn hình chữ nhật thủy tinh trong bếp

Chu Thiên và Văn Phương chia ra ngồi hai bên bàn. Triệu Hi Thành ngồi xuống bên cạnh Chu Thiên.

Giờ cô trăm phần trăm khẳng định, bọn họ có gian tình.

Dựa vào cái gì nói như vậy?

Chỉ bằng ánh mắt ngọt ngào mà Văn Phương nhìn Triệu Hi Thành, chỉ bằng ý xuân từ đầu mày khéo mắt cô ta. Nếu bọn họ không có gian tình, cô ta dám không kiêng nể gì mà mắt qua mày lại với chồng Chu Thiên trước mặt cô sao? Mà Chu Thiên là vợ lại ngồi đối diện cô ta.

Tổng Thiệu Lâm này thật vô dụng, lại tự rước con hồ ly tinh này đến. Cái gì mà bạn tốt chơi từ nhỏ, đúng là mắt bị mù!

Một đôi câu nam nữ!

Chu Thiên chán ghét nhú nhú mày, không dấu vết lạnh lẽ né xa Triệu Hi Thành.

Cũng tốt, tốt nhất là cô ta cuốn lấy Triệu Hi Thành thật chặt thì anh sẽ không có thời gian chạm vào cô. Để Chu Thiên có thể bình an đợi Tổng Thiệu Lâm tỉnh lại, đến lúc đó cục diện này để cô ta thu dọn đi, Chu Thiên chỉ hưởng thụ cuộc sống trước mắt thôi.

- Chuyện của em đã giải quyết xong rồi. Đột nhiên Triệu Hi Thành trầm thấp nói.

Chu Thiên đang hết sức chuyên chú ăn đồ ngon nghe vậy thật sững sốt, nhất thời không rõ anh ta nói đến chuyện gì.

Bên kia, Văn Phương cười dịu dàng nói tiếp:

- Cậu chỉ cần bồi thường người bị hại thôi. Có thể giải quyết là được rồi, chuyện này làm không khéo sẽ phải ngồi tù đó.

Chuyện này từ chỗ Tiểu Mạt cô đã biết cho nên cũng không thấy bất ngờ.

Nhưng là tác dụng tâm lý sao? Sao cô cảm thấy cô ta rất tiếc nuối khi Chu Thiển không phải ngồi tù vậy?

Xuất phát từ tâm lý ghét kẻ thứ ba và thương hại người yếu, hơn nữa, giờ Chu Thiển đang sử dụng cơ thể của Tống Thiệu Lâm nên đương nhiên đứng về phía cô, chung một mối thù!

Cô đột nhiên muốn đùa dai, xoay người nhìn Triệu Hi Thành cười ngọt ngào, giọng nói dịu dàng vô cùng:

- Hi Thành đương nhiên sẽ không tro mắt nhìn mình ngồi tù. Mình biết nhất định anh ấy sẽ giúp mình

Những lời này nói ra đến cô cũng nổi da gà.

Triệu Hi Thành nhìn Chu Thiển, đôi mắt thâm thúy hiện lên sự mê hoặc, khoe miệng hơi cười, ý cười lại có chút yêu chiều

Chu Thiển cũng chẳng để ý đến thái độ của anh ta, thứ cô quan tâm là vẻ mặt của người khác. Chu Thiển quay đầu, nhướn mày nhìn Văn Phương.

Quả nhiên không phụ hi vọng của cô, Văn Phương giận tái mặt, mắt to cắt mí hiện lên sự đố kỵ nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt Chu Thiển, cô ta lại thay về mặt dịu dàng tươi cười. Nếu không nhìn rõ, Chu Thiển còn nghĩ chớp mắt đó là bản thân hoa mắt mà thôi!

Hồ ly tinh, tôi phục cô rồi. Diễn xuất của cô có thể đến Hollywood phát triển! Đúng là hồ ly tinh thì cũng phải có tư chất.

Lúc này, Triệu Hi Thành còn nói:

- Ngày mai đừng ra ngoài, mai là thứ 7, thứ 7 chúng ta phải về nhà lớn ăn cơm.

- Nhà lớn?

Chỗ này Chu Thiển cũng nghe Dung tẩu nhắc đến. Là nhà của cha mẹ Triệu Hi Thành sao?

Triệu Hi Thành nói:

- Là nhà của anh, bố mẹ và em trai anh đều ở đó. Lúc đầu chúng ta muốn có không gian riêng nên mới cố ý tách ra

Chu Thiển cười gật đầu:

- Được

Nhà tổ, nghe đã có cảm giác đầy tính li kì. Chu Thiển vô cùng hứng thú. Huống chi có thể gặp lại anh chàng đẹp trai như ánh mặt trời kia, thật vui.

Chu Thiển lơ đãng nhìn Văn Phương một cái, chỉ thấy trên mặt cô ta không che dấu được sự cô đơn. Có phải là vì nơi đó cô ta không thể đến?

Chu Thiển cười lạnh, nếu đã chọn là kẻ thứ ba thì nên biết, kẻ thứ ba vĩnh viễn không thể ra ngoài sáng! Những nơi mang tính chất chính thức vĩnh viễn không có phần của cô ta.

Ăn cơm xong, bọn họ ngồi ngoài phòng khách một lúc. Văn Phương không tiện ngồi lâu nên đành đứng dậy từ chối.

Lúc Văn Phương đứng dậy chào tạm biệt hai người, ánh mắt nhìn Triệu Hi Thành vô hạn lưu luyến, tình cảm nói không hết. Nhìn mà Chu Thiển thấy dựng hết tóc gáy.

Chu Thiển cười nói với Triệu Hi Thành:

- Khuya rồi, anh đưa Văn Phương về đi. Chỗ này không tiện đón xe

Tốt nhất là đi rồi đừng về, đi mà hưởng thụ thế giới hai người các người đi.

Về mặt Văn Phương vui mừng nói:

- Không cần, cũng muộn rồi, không dám làm phiền Tổng giám đốc

Ánh mắt lại liếc nhìn Triệu Hi Thành.

Triệu Hi Thành đang cười như không cười nhìn Chu Thiển, trong mắt lóe ra ánh sáng khó hiểu.

Chu Thiển mặc kệ anh ta, một lòng chỉ muốn tống phần tử nguy hiểm này ra khỏi nhà. Chu Thiển không dám nghĩ cả đêm ở cùng anh ta sẽ có hậu quả gì. Anh ta là chồng hợp pháp của khối cơ thể này, muốn làm gì cô thì cô có thể đi kiện anh ta sao? Chẳng lẽ cô nói với cảnh sát là chồng tôi cưỡng hiếp tôi?

Chu Thiển đẩy Triệu Hi Thành nói:

- Cần cần! Chính là vì không còn sớm mới cần đưa! Đây là phong độ của đàn ông

Văn Phương, tôi cho cô cơ hội để sáng tạo. Nếu đêm nay không thể giữ được thăng đàn ông này thì cô không đáng làm hồ ly tinh!

Đến lúc này, Triệu Hi Thành không hề hoang mang lấy cái chìa khóa đưa cho Văn Phương, thung thủng nói:

- Văn Phương đi xe tôi về là được rồi, đêm nay tôi hơi mệt

Anh ta quay đầu nhìn Chu Thiển, ánh mắt có sự giảo hoạt, khóe môi cười nghiền ngẫm nói:

- Kỹ thuật lái xe của Văn Phương rất tốt, em có thể yên tâm.

Nụ cười của Văn Phương cứng lại, sau đó gượng gạo nói:

- Nếu Tổng giám đốc mệt thì không dám làm phiền.

Chu Thiển nóng nảy, còn cổ cãi:

- Không được, Văn Phương lấy xe rồi mai mình về nhà tổ kiểu gì?

Triệu Hi Thành cười như con hồ ly:

- Em yên tâm, nhà chúng ta không phải chỉ có một cái xe

Triệu Hi Thành quay đầu nói với Văn Phương:

- Vậy cô lái xe cẩn thận

Giọng nói không cho người khác từ chối

Văn Phương oán hận nhìn Triệu Hi Thành một cái, lúc nhìn về phía Chu Thiển, trong mắt ẩn hiện tia sáng lạnh lùng nhưng không nói gì, nhận chìa khóa xe rồi yên lặng rời đi.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người, đám người hầu và Dung tẩu không biết đã đi đâu.

Chu Thiển nhìn Triệu Hi Thành, anh đứng trước mặt cô, khuôn mặt đẹp như tượng thần Hi Lạp, anh cười rộ để lộ ra hàm răng trắng như tuyết, giống như... con sói trong truyền thuyết. Chu Thiển chỉ thấy da đầu run lên, bàn tay chảy mồ hôi.

Triệu Hi Thành nhướn mày nói:

- Chúng ta ở một chỗ rất đáng sợ sao? Em sợ cái gì?

Người gặp sói, dù sợ hãi thế nào cũng không thể để lộ ra vẻ yếu đuối, nếu không sói sẽ chẳng chút nể nang mà tiến tới, ăn sạch người, chẳng thừa cái gì.

Cho nên dù giờ Chu Thiển vô cùng lo lắng vẫn ưỡn ngực tươi cười:

- Tôi làm gì phải lo lắng, thật buồn cười, tôi sợ cái gì. Anh ăn thịt tôi chắc

Nhưng nói thật tim vô cùng bồn chồn. Hẳn là không sao đi. Anh ta đã nói anh ta không có hứng thú với cô.

Nhưng anh lại đi tới, chậm rãi vươn tay, xoa mặt cô, trong mắt đầy sự mê hoặc, anh lẩm bẩm nói:

- Không ngờ sau khi mất trí nhớ em lại như thành người khác, lại có thể tươi cười xinh đẹp như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Sự dụ dỗ bất ngờ

Tay Triệu Hi Thành âm ứat khiến cô không thoải mái, nháy mắt cả người nổi da gà. Chu Thiển gạt tay Triệu Hi Thành ra, lùi về phía sau vài bước, gượng

cười nói:

- Trời nóng nực, đừng có dựa gần như thế.

Anh ta cười:

- Điều hòa nhiệt độ trong nhà luôn ổn định 24 độ, sao mà nóng được?

Chu Thiến vô cùng chăm chú theo dõi anh, thần kinh căng ra, cảm giác mình như con mồi sắp bị sói ăn thịt.

Anh ta lại tiến sát lại, đột nhiên ôm thắt lưng Chu Thiến, cánh tay cường tráng không cho người ta chống đối. Chu Thiến mở to mắt, sợ tới hết lớn.

Triệu Hi Thành dùng tay nhẹ nhàng bưng miệng cô lại, khóa môi cười, trong mắt đầy ý trêu đùa nói:

- Đừng lo lắng như thế, chúng ta dù sao cũng là vợ chồng, có một số việc không thể tránh được.

Chu Thiến liều chết giãy dụa, đầu lắc loạn, thành công tránh khỏi bàn tay che miệng của Triệu Hi Thành. Nhưng tay kia lại ôm chặt eo cô, hai tay chặt chẽ giam cầm cô, khiến cô dán chặt vào lồng ngực nóng bỏng của anh. Chu Thiến càng giãy dụa, Triệu Hi Thành càng dùng sức. Cả người Triệu Hi Thành toát ra khí thế vô cùng, trong mắt có sự hung ác của đàn sói đối. Sau đó, Triệu Hi Thành cúi xuống, hung hăng bịt kín môi Chu Thiến.

Triệu Hi Thành điên cuồng cọ xát môi cô, dường như vẫn chưa đủ, bắt đầu xâm nhập vào bên trong, anh cứng rắn ép cô hé mở, thành công đoạt đất, không chút nào ngừng cản quét trong miệng cô.

Đầu Chu Thiến nổ tung, sự nhục nhã dâng đầy trong lòng. Cô giãy dụa, không chịu để yên, hai tay sòng chét đánh Triệu Hi Thành, nhưng đôi lại chỉ càng khiến anh mạnh mẽ áp chế, điên cuồng phóng túng.

Chu Thiến hoảng sợ mở bừng hai mắt, cô nghĩ lúc này sắc mặt mình nhất định trắng bệch dọa người. Lực lượng hai bên chênh lệch, chẳng lẽ đêm nay cô phải chịu nhục sao?

Dưới tình thế cấp bách, Chu Thiến cái khó ló cái khôn, hung hăng cắn thẳng vào đầu lưỡi Triệu Hi Thành, mùi máu tươi dâng lên.

Triệu Hi Thành hét lớn một tiếng, bắt đầu đi buông Chu Thiến ra, một tia máu đỏ sẫm trào ra từ khe miệng anh, dưới ánh đèn, đôi mắt Triệu Hi Thành lóe ra ánh sáng quái dị, khe miệng lại cười tà mị tựa như con yêu tinh thấy máu.

Chu Thiến vội lùi về phía sau, sự nhục nhã và phần nộ vô hạn khiến cô liều lĩnh nằng:

- Vợ chồng con mẹ nó! Tôi cần bản không phải vợ anh, tôi không biết anh! Với tôi mà nói anh chỉ là người xa lạ! Anh đừng gặp tôi nữa! Đi mà tìm đàn bà khác! Đi mà tìm Văn Phương

Nói xong, Chu Thiến chạy thẳng lên lầu, cô định chạy nhanh về phòng ngủ rồi khóa cửa nhốt Triệu Hi Thành ở ngoài.

Phía sau truyền đến tiếng chạy lên lầu dồn dập, Triệu Hi Thành chạy nhanh đuổi theo Chu Thiến, sau đó ôm ngang người cô lên. Chu Thiến hét một tiếng trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi!

Triệu Hi Thành khẽ cười bên tai Chu Thiến:

- Thì ra em thật sự nhìn ra anh và Văn Phương có quan hệ. Mắt trí nhớ rồi em thông minh hơn! Phản ứng bây giờ của em anh có thể hiểu là ghen không?

Cái này đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ, vì sao anh ta có thể vô sỉ tự ki đến mức độ này? Nhưng giờ cô không cười nổi bởi vì Triệu Hi Thành ôm cô vào phòng rồi vứt cô lên giường. Giây sau, anh ta đã đè lên người cô

Chu Thiến rơi vào sự hoảng sợ và tuyệt vọng đến cùng cực.

Triệu Hi Thành nhào lên người Chu Thiến, cúi đầu hôn cô, bàn tay tiến vào trong quần áo cô, vuốt ve nơi mềm mại trước ngực cô.

Chu Thiến giãy dụa nhưng anh như một hòn núi lớn đè lên người cô khiến cô không thể nhúc nhích.

Chu Thiến cảm thấy sự nhục nhã lớn nhất từ trước đến nay, nỗi nhục nhã đâm sâu vào lòng cô, cô dùng hết sức lực tát Triệu Hi Thành một cái

- Bốp!

Một tiếng trong trẻo vang lên rồi cuộc cũng khiến Triệu Hi Thành dừng lại. Chu Thiến giận dữ khôn cùng trừng mắt, quát lớn:

- Chẳng phải anh nói anh không ép tôi làm chuyện này sao? Giờ tôi nói cho anh, tôi không muốn! Tôi không muốn! Sau này chỉ cần anh không chạm đến tôi, tôi mặc kệ bên ngoài anh có bao nhiêu tình nhân, tôi không quan tâm! Tôi không cần!

Sự phần nộ khiến người cô run lên.

- Em không quan tâm?...

Triệu Hi Thành nghiêng rặng nghiêng lợi lặp lại những lời này, cả người tăn mát ra hơi thở lạnh như băng.

Chu Thiển không ý thức được đại họa sắp đổ xuống, vẫn không biết sống chết gào lớn:

- Đúng thế! Tôi mặc kệ! Anh chỉ là người xa lạ với tôi! Tôi không cho anh chạm vào người tôi, sự đụng chạm của anh khiến tôi thấy ghê tởm.

Dưới ánh trăng sáng, khuôn mặt Triệu Hi Thành nửa sáng nửa tối nhưng Chu Thiển có thể thấy rõ lửa giận bùng hực cháy trong mắt Triệu Hi Thành.

Triệu Hi Thành nhìn Chu Thiển, ánh mắt như một con dã thú đang nổi cơn thịnh nộ, lạnh lùng, hung ác khiến tim Chu Thiển thất lại. Cô lạnh lẽo rụt người về phía sau. Triệu Hi Thành cười lạnh:

- Bất kể là trước hay sau khi mất trí nhớ em đều không thèm nhìn tôi! Tôi đụng chạm làm em thấy ghê tởm sao? Vậy về sau em nên tập cho quen, tôi sẽ cho em biết, không nhìn tôi, chống đối tôi có kết quả gì?

Triệu Hi Thành đứng thẳng dậy, thô bạo xé rách quần áo Chu Thiển. Quần áo mùa hè mỏng manh dưới cơn phẫn nộ của Triệu Hi Thành mà biến thành đồng vải vụn. Chu Thiển bị lột trần trước mặt Triệu Hi Thành.

Chu Thiển cuộn người lại, hai tay giữ chặt trước ngực. Triệu Hi Thành nghiêng người đè lên người cô, gặm nhẹ rồi ép lên ngực cô, hôn như mưa xuống da thịt Chu Thiển.

Chu Thiển bất lực, rơi vào nỗi tuyệt vọng khôn cùng, cảm xúc hoàn toàn bị vỡ vụn. Chu Thiển khóc lớn.

Sự nhục nhã này là cô tự tìm, nếu cô không tham hư vinh, nếu không vì hưởng thụ vinh hoa phú quý, nếu khi tỉnh lại biết chuyện rồi trốn đến một nơi khác... hôm nay cô đã không bị nhục nhã thế này.

Cô càng nghĩ càng đau lòng, càng nghĩ càng hối hận, cuối cùng tất cả chỉ có thể hóa thành nước mắt trào dâng.

Chu Thiển vừa khóc vừa mắng:

- Anh là đồ điên! Anh là đồ trướng thối!

Nước mắt Chu Thiển như mưa, cả người run rẩy, dần dần, Triệu Hi Thành dùng động tác lại.

Mà Chu Thiển vẫn tiếp tục khóc, nước mắt rơi không ngừng.

Triệu Hi Thành dựa vào người Chu Thiển, thở phì phò, hơi thở nóng rực phun lên người khiến Chu Thiển có cảm giác tê dại.

Một lát sau, anh thở dài một hơi, ngẩng đầu lên, nói:

- Được rồi, đừng nói nữa, để người ta nghe được còn tưởng anh đang cưỡng gian em

Chu Thiển tức giận khóc càng lớn:

- Đúng thế còn gì, anh đang cưỡng gian tôi... ồ ồ...

Triệu Hi Thành khẽ cười, nhẹ nhàng ôm lấy cô rồi dịu dàng lau nước mắt cho cô, khẽ nói:

- Được rồi, đừng khóc, chẳng phải anh chưa làm gì đấy sao?

Chu Thiển bị sự dịu dàng bất thành tình hình làm cho choáng váng, nhất thời quên khóc, mở to mắt nhìn Triệu Hi Thành.

Triệu Hi Thành nhìn cô, trong mắt lóe sáng. Anh đột nhiên hôn xuống đôi mắt cô, nụ hôn nhẹ như lông chim, sau đó, nhẹ nhàng liếm sạch những giọt nước mắt của cô

Cả người Chu Thiển khẽ run lên, theo bản năng né tránh anh

Triệu Hi Thành ôm chặt cô, nhẹ quát:

- Đừng động đây

Giọng nói ảm ách.

Triệu Hi Thành nắm chặt tay cô, ép cô sờ về nơi cứng rắn như sắt của anh, khàn khàn nói:

- Ở đây lửa nóng vẫn còn, nếu em không muốn xảy ra chuyện gì thì ngoan ngoãn đừng cử động.

Phiên ngoại của Triệu Hi Thành. Triệu Hi Thành nhìn người con gái trong lòng.

Cô mở to mắt nhìn anh, đôi mắt bị nước mắt khiến cho trong suốt, lóe ra ánh sáng như ngọc. Ánh mắt tinh thuần trong suốt, ba phần kinh ngạc, bảy phần cảnh giác dường như con vật nhỏ bị thương khiến người ta không tự chủ được mà sinh lòng thương tiếc.

Bên gò má cô còn mấy giọt nước mắt trong suốt khiến da dẻ càng trắng như bạch ngọc. Cổ họng anh căng thẳng, như ma nhập, cẩn thận liếm những giọt nước mắt trên mặt cô.

Cả người cô run lên, trong mắt là sự hoảng sợ vô cùng. Lòng anh cứng lại, có sự thương tiếc vô cùng, có cả sự áy náy, chua xót. Xem ra, anh đã khiến cô sợ hãi.

Thân thể cô bất an giãy dụa trong lòng anh, cơ thể trần trụi ấm áp, mịn màng tỏa ra mùi hương thân nhiên khiến cho lửa dục anh vốn chưa tắt càng thêm nóng cháy.

Anh có khát vọng tràn ngập với cơ thể cô, cơ thể cô là dòng suối mát lạnh, trong lành nhất, có thể dập tắt lửa dục hừng hực trong người anh. Anh chỉ cần xoay người qua là có thể thỏa mãn bản thân mà cô cần bản không có sức chống cự.

Nhưng nhìn đôi mắt hoảng sợ, nhìn cô khóc nức nở, người run run như đứa trẻ sơ sinh bất lực lại khiến anh không nỡ làm tổn thương cô.

Anh – Triệu Hi Thành là kẻ nổi tiếng là ngoan tâm thủ lật trên giới thương trường. Anh có thể vì lợi ích của Triệu thị mà không từ thủ đoạn đay đỗi phurong vào chỗ chết. Chỉ cần là đối thủ của anh đều sẽ nghiền rã, nghiền lợi, hận anh thấu xương.

Người như vậy sao biết cái gì gọi là nhân từ? Cái gì gọi là mềm lòng?

Nhưng hôm nay anh lại có sự tiếc thương với cô gái này, lại không đành lòng làm tổn thương cô. Ngay cả bản thân anh cũng thấy kinh dị!

Cô tuy là vợ anh nhưng bọn họ lấy nhau chỉ là kết hợp lợi ích hai nhà, mà cô là đại tiểu thư của Tổng thị cũng xứng với thân phận anh. Bọn họ vốn không có tình cảm. Kết hôn hơn năm cũng không từng can thiệp chuyện riêng của nhau, không quan tâm đến nhau. Khi anh biết cô vốn yêu một người khác, xuất phát từ sự tôn nghiêm của đàn ông mà cũng từng tức giận nhưng không để trong lòng. Thậm chí khi bạn thân nhất của cô là Văn Phurong chủ động anh cũng chẳng hề do dự mà đón nhận, hoàn toàn không nghĩ đến cảm giác của cô. Đàn bà trong mắt anh chỉ là đồ chơi trên giường, chẳng có địa vị gì trong lòng nên anh cũng sẽ chẳng phí tâm tư mà nghĩ về một người phụ nữ.

Nhưng hôm nay anh làm sao thế này?

Người con gái trong lòng vẫn còn đang bất an vận vẹo, Triệu Hi Thành bất đắc dĩ phải cầm tay cô đặt lên nơi nóng rực khiến anh phát cuồng, cảnh cáo cô nói:

- Ở đây lửa nóng vẫn còn, nếu em không muốn xảy ra chuyện gì thì ngoan ngoãn đừng cử động.

Đầu tiên, cô sùng sốt hồi lâu sau đó như bị đánh mà rút vội tay về. Dưới ánh trắng, mặt cô đỏ bừng như sắp chảy máu, cuối cùng cũng không dám lộn xộn thêm. Cô chu đôi môi nhỏ nhắn hồng nhuận cảm tức lờm anh. Bộ dáng đó vừa đáng yêu lại vừa cá tính khiến tâm tình anh tốt hơn nhiều.

Bóng đêm đã sâu, ánh trắng rải khắp phòng.

Khuôn mặt cô dưới ánh trắng tỏa ra ánh sáng nhu hòa, da dẻ trắng như ngọc, sáng bóng. Long mi dài cong vút, đôi mắt trong suốt. Vì sao anh chưa bao giờ phát hiện, thì ra cô đẹp đến vậy?

Sau khi mất trí nhớ cô luôn khiến anh bị mê hoặc. Cô không còn là người lạnh lùng như băng giá mà là người tràn ngập tinh thần, luôn phấn chấn vui vẻ, nụ cười tỏa nắng của cô thường xuyên khiến anh hoa mắt, không tự chủ được mà bị nhấn chìm trong đó.

Anh nhìn cô, trong lòng dâng lên cảm giác dịu dàng chưa từng có. Khóe miệng gọn cười, có lẽ, anh nên một lần nữa tìm hiểu vợ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lần đầu đến nhà họ Triệu

áng sớm, tiếng chim hót riu riu và hương hoa nồng nàn đánh thức Chu Thiển. Mở mắt ra đã thấy một vòm ngực rắn chắc, cánh tay cường tráng nhẹ nhàng ôm lấy người cô, chớp mũi là hơi thở của người đàn ông đó quấn quanh.

Đầu óc của Chu Thiển đột nhiên trống rỗng rồi dần dần tỉnh táo lại.

Chu Thiến đang khóa thân nằm trong lòng Triệu Hi Thành cũng như mình. Cô lại dám ngủ! Cô dám ngủ trong lòng sói đói.

Cô vội kéo chăn bao quanh người, ánh mắt tức tối lườm người con đang ngủ.

Triệu Hi Thành đang ngủ bình yên, dường như không còn chút nào về lạnh lùng thường nhật. Đôi mi dày, môi khê nhếch, nhìn qua không hiểu sao cô lại có cảm giác... đáng yêu...

Đáng yêu? Sao cô có thể dùng từ này để hình dung về một con sói! Đã nghe ai nói đến sói đáng yêu chưa? Chu Thiến lạnh người, da gà nổi hết lên.

Huống chi, hôm qua cô còn suýt bị Triệu Hi Thành cưỡng gian! Nhưng may sau đó anh đã dừng lại. Nhất định là vì cô khóc rất thảm thiết nên nếu để ai biết sẽ không tốt cho thanh danh của anh ta. Loại người như anh ta hẳn là để ý đến danh dự, uy tín nhất.

Vẫn nên nhân lúc anh ta chưa tỉnh mà mặc quần áo, nếu không ai biết được thú tính của anh ta lại trời dậy?

Chu Thiến rón ra rón rén định bò xuống giường như một góc chăn bị Triệu Hi Thành đè lên, cô lại không dám trần truồng đi lại nên đành cẩn thận kéo chăn.

Đột nhiên, Triệu Hi Thành xoay người, Chu Thiến chỉ cảm thấy trời rung đất chuyển, sau đó bị anh đè lên.

Triệu Hi Thành ngẩng đầu nhẹ nhàng cười, đôi mắt hẹp dài đầy ý trêu tức:

- Buổi sáng tốt lành, vợ thân yêu, sáng sớm tỉnh mơ định đi đâu?

Có lẽ là vừa tỉnh lại, giọng nói có chút khàn khàn nhưng nói thật là rất gọi cảm.

May mà trên người Chu Thiến quần chắn bằng không cô sợ đến chết nhưng như thế cũng không có nghĩa là an toàn... Chu Thiến không dám động dậy, cảnh giác nhìn Triệu Hi Thành.

Triệu Hi Thành hừ một tiếng, trong mắt tràn ngập sự tức giận:

- Không cần nhìn tôi như thế, nếu tôi dùng sức mạnh thì tôi qua cô đã chẳng thoát.

Chu Thiến nói:

- Vậy anh mau dậy đi, tôi muốn mặc quần áo

Mắt Triệu Hi Thành lóe sáng:

- Đã cầu Triệu Hi Thành tôi thì phải cho tôi chút lợi ích

Nói rồi cúi đầu hôn Chu Thiến.

Lòng Chu Thiến căng thẳng, trong đầu chợt nhớ đến bộ dáng dữ tợn của anh khi xé rách quần áo cô, cả người không tự chủ được mà run lên khe khẽ.

Nhưng anh cũng không thô bạo như tối qua, nhẹ nhàng hôn, vô cùng dịu dàng

Chu Thiến vẫn cắn chặt răng không cho Triệu Hi Thành tiến sâu, trong lòng có một cảm giác ngứa ngáy buồn buồn như có chiếc lông chim cọ xát.

Triệu Hi Thành thở hổn hển ngẩng đầu, ánh mắt mê ly.

Tim Chu Thiến đập mạnh, lửa cháy bùng trên mặt. Vì che giấu sự xấu hổ này, trước mặt Triệu Hi Thành, Chu Thiến ra sức cọ môi, cau mày nói:

- Sáng sớm ra còn chưa đánh răng, anh không ngại bẩn!

Mặt Triệu Hi Thành lập tức trầm xuống nói:

- Nhìn cô đã thấy mất hứng

Sau đó, Triệu Hi Thành đứng dậy, xuống giường, không hề xấu hổ mà phơi bày cơ thể trước mặt cô.

Ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua cửa kính, chiếu lên người anh khiến da dẻ màu nâu rần rần như phủ thêm tầng ánh sáng vàng nhạt.

Tuy rằng Chu Thiến tự nhắc nhở mình phi lễ chó nhìn phi lễ chó nhìn nhưng mắt như dính chặt vào người anh, không thể di chuyển, đây đúng là bức tranh mỹ nam sống động, đầy hương sắc.

Khuôn mặt vô cùng tuấn tú, bả vai rộng, cơ bắp rắn chắc, bụng phẳng, eo thon, chân dài săn chắc, còn cả chỗ giữa bắp đùi hùng dũng... Chu Thiến không nhìn được nữa, mặt đỏ bừng, dùng chân bịt mắt, trái tim đập loạn. Quá biến thái, quá vô sỉ, dám dùng mỹ sắc dụ cô.

Bên tai truyền đến tiếng cười mỉa mai của Triệu Hi Thành:

- Chỗ cô nhìn được có thấy hài lòng không? Nếu cô thích, tôi rất vui phối hợp cùng

Trong lòng Chu Thiên có sự xao động khiến cô vô cùng xấu hổ, sống chết đè nén cảm xúc, lớn tiếng nói:

- Cuồng khỏa thân, mau mặc quần áo vào

- Giờ chưa mặc được, phải đi tắm cái đã

Sau đó nghe được tiếng bước chân rất nhỏ của Triệu Hi Thành rồi đến tiếng mở cửa phòng tắm

Đồ biến thái này hẳn là đã vào! Chu Thiên kéo chăn xuống, cẩn thận mở mắt đã thấy Triệu Hi Thành đứng trước phòng tắm, vật lớn ở bụng dưới nhẹ run lên khiến tim cô đập loạn, không thở nổi. Triệu Hi Thành nhướng mày nhìn Chu Thiên cười tà mỉa mai lộ ra hàm răng trắng bóng khiến cô đầu vầng mắt hoa. Triệu Hi Thành nói:

- Có muốn tắm cùng không? Chúng ta tắm uyên ương

Giọng nói vô cùng mê hoặc.

Chu Thiên cảm chiếc gối sau lưng, dùng hết sức ném về phía Triệu Hi Thành kêu lớn:

- Cuồng dâm, đi chết đi.

Triệu Hi Thành né được đòn tập kích của Chu Thiên, cười lớn rồi vào nhà tắm

Chu Thiên vội vàng xuống giường, tìm quần áo mặc

Quần áo của Tổng Thiệu Lâm chỉ có ba màu đen, trắng, xám, dường như đang để tang cho ai vậy. Mặc vào khác gì bà mẹ chồng. Chu Thiên vất vả lắm mới tìm được bộ quần áo vừa mắt.

Đó là bộ váy màu trắng, trông đơn giản nhưng chất liệu tốt, cắt may khéo léo khiến đường cong tuyệt diệu trên người cô lộ rõ.

Chu Thiên nhìn bóng dáng xinh đẹp trong gương, da như tuyết, mặt như hoa, dáng người yếu điệu, tóc dài như mực khiến người ta có cảm giác sờ sờ động lòng người. Nhất là đôi mắt vô cùng linh động, đầy sức sống, kết hợp lại tạo nên vẻ mê hoặc khó nói.

Chu Thiên nói với gương:

- Tổng Thiệu Lâm, tôi thừa nhận cô xinh đẹp, giàu có hơn tôi nhưng tôi trẻ hơn cô, tự do hơn cô. Hơn nữa, cô còn có ông chồng biến thái như thế, tôi sắp không trụ nổi nữa. Cô mau tỉnh lại đi, nếu không khiến vợ chồng hai người li hôn cũng đừng trách tôi.

Nhưng những lời này Chu Thiên cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi. Đây dù sao cũng là cuộc sống của cô ấy, Chu Thiên không tiện can dự. Tuy rằng Tổng Thiệu Lâm hại cô rất thảm nhưng Tổng Thiệu Lâm cũng bị hại, hơn nữa rất đáng thương. Bị bạn thân nhất và chồng phản bội. Ai! Chu Thiên vẫn cố nhịn chờ Tổng Thiệu Lâm tỉnh lại rồi nói

Nhưng, trong lúc đó...

Lúc này, cửa phòng tắm mở ra, Triệu Hi Thành quần khăn tắm quanh người bước ra, cả người bao phủ trong làn hơi nước, bọt nước trên người chiếu ra ánh sáng mê người. Triệu Hi Thành nhìn Chu Thiên thì giật mình, ánh mắt bùng sáng.

Chu Thiên thắm nuốt nước miếng, cảm thấy vô cùng khinh bỉ chính mình: Rất không có tiền đồ, luôn bị sắc đẹp của Triệu Hi Thành mê hoặc. Không được, vì sự trong sạch của bản thân, cô phải học cách miễn nhiễm với mỹ lực của anh

Chu Thiên bộc lộ khí thế đặc công bị bắt không nhìn sự dụ hoặc của địch, kiên định nói:

- Triệu Hi Thành, tôi muốn chia phòng ngủ với anh. Từ đêm nay tôi sẽ đến phòng khách ngủ.

Triệu Hi Thành trừng mắt nhìn cô, lập tức biến sắc, đôi mắt đen lộ ra ánh sáng lạnh như băng, ngay cả bọt nước trên người cũng như ngưng kết lại thành băng

- Cô thử chuyển xem! Bất kể cô chuyển đến đâu tôi cũng có thể bắt cô trở về, không gì có thể cản được tôi

Khi nói chuyện cả người Triệu Hi Thành toát ra khí phách khiến tim Chu Thiên run rẩy.

Nhưng vì sự an toàn và trong sạch của mình, đêm qua Triệu Hi Thành buông tha cô nhưng dù sao anh ta cũng là đàn ông, là chồng của cơ thể này, anh ta có thể nhịn được bao lâu? Ai biết lúc nào anh ta lại nổi cơn thú tính.

Cô nhất định phải kiên trì đến cùng.

Chu Thiến không chút yếu thế nhìn thẳng vào mắt Triệu Hi Thành, khẩn thiết nói:

- Tuy rằng anh là chồng tôi nhưng nói thật với tôi mà nói anh cũng chỉ là một người xa lạ. Sao tôi có thể chung chăn chung gối với một người xa lạ, anh phải cho tôi thời gian.

Triệu Hi Thành nói:

- Không được, không thương lượng!

Chu Thiến không khỏi bốc hỏa, anh ta làm loạn cùng phụ nữ khác ở ngoài mà còn có mặt mũi làm như thế với vợ. Chu Thiến trầm mặt:

- Tôi không phải thương lượng với anh, tóm lại đêm nay tôi sẽ ra phòng khách

Chu Thiến mím miệng, quật cường nhìn Triệu Hi Thành.

Chỉ cần là người gần gũi với Chu Thiến đều biết, khi cô lộ ra vẻ mặt này có nghĩa là cô đã hạ quyết tâm, chín trâu cũng không kéo lại được.

Trong mắt Triệu Hi Thành lại lộ ra vẻ ngoan lệ như sói, Triệu Hi Thành trừng mắt nhìn Chu Thiến, Chu Thiến cũng không khách khí trừng mắt nhìn lại. Thật ra cô cũng chỉ là miệng cọt gan thối mà thôi, ánh mắt của Triệu Hi Thành khiến bàn tay giấu sau lưng Chu Thiến run lên nhè nhẹ.

Một lát sau, Triệu Hi Thành quay đầu nói:

- Chuyện này chờ buổi tối trở về nói sau, giờ chúng ta phải về nhà tổ

Hai người ăn điểm tâm rồi lên đường.

Triệu Hi Thành lái một chiếc xe thể thao rất đẹp từ gara ra. Lên xe, xe chậm rãi lên đường.

Dọc đường đi, Chu Thiến nhìn cảnh vật bên ngoài đang lùi dần về phía sau, trong xe là bầu không khí yên tĩnh đến khó thở.

Xe đi qua con đường lớn rồi đến một ngôi nhà cửa sắt cao ba mét, hai bên tường cao vô cùng khí phái.

Xe đến gần, cửa sắt tự động mở, Triệu Hi Thành lái xe thẳng vào trong.

Chu Thiến nghĩ nhà tổ hẳn phải là ngôi nhà cổ kính nhưng trước mắt cô lại là một tòa nhà ba tầng rộng lớn theo phong cách châu Âu.

Hai bên đường xe chạy là hai thảm cỏ xanh mượt, Chu Thiến mở to mắt tò mò nhìn quanh

- Trước có sân tennis, sau nhà là vườn hoa và bể bơi.

Triệu Hi Thành bên cạnh vốn đang yên lặng đột nhiên mở miệng nói.

- Bể bơi!

Chu Thiến quay đầu lại, mắt sáng bừng. Trước kia Chu Thiến rất thích bơi lội, bạn bè cô đều nói cô xuống nước sẽ thành mỹ nhân ngư. Ha ha, tuy rằng hai chữ “mỹ nhân” còn cần châm chọc nhưng “ngư” là rất chính xác

Ai ngờ Triệu Hi Thành lừa cô một cái:

- Cô vui cái gì? Cô căn bản chính là con vịt lên cạn, thấy nước đã run.

Chu Thiến nhất thời âm ỉm, trong lòng hung hăng mắng Tổng Thiệu Lâm thật vô dụng. Bơi cũng không biết, cướp mất lạc thú của cô

Xe dừng lại, bên ngoài có người hầu mặc áo trắng quần đen mở cửa cho cô, mỉm cười nói với hai người:

- Cậu chủ, cô chủ, hai người đã về. Phu nhân chờ hai người đã lâu.

Triệu Hi Thành ném chìa khóa xe cho người hầu, chẳng buồn liếc mắt đi thẳng vào cửa lớn. Chu Thiến ở đằng sau lừa anh một cái, tỏ vẻ gì thế không biết? Chẳng phải nhà anh cũng là làm dịch vụ sao? Nghĩ mình hơn người chắc.

Chu Thiến mỉm cười với người hầu xem như chào hỏi rồi theo Triệu Hi Thành đi vào.

Chương 8: Cậu em chồng Triệu Hi Tuấn đẹp trai

Hai người vào phòng khách, căn phòng rộng lớn trang trí vô cùng tráng lệ, chỗ nào cũng bộc lộ vẻ tôn quý vô cùng.

Trong phòng khách, một người phụ nữ lớn tuổi và một người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên sofa. Người con trai trẻ tuổi chính là anh chàng đẹp trai như nắng ở trong bệnh viện.

Nhìn thấy hai người, người phụ nữ kia vui mừng nói:

- Cuối cùng đã đến, mẹ đợi từ sáng.

Chu Thiến nhìn bà, bà hẳn là mẹ của Triệu Hi Thành, mẹ chồng của Tống Thiệu Lâm.

Theo đạo lý bà đã hơn 50 tuổi nhưng nhìn cũng chỉ khoảng tầm 40. Tóc rất đẹp, khuôn mặt càng vô cùng xinh đẹp, da dẻ trắng nõn, khi trẻ nhất định là một đại mỹ nhân. Khuôn mặt đẹp của Triệu Hi Thành phần lớn là được thừa hưởng từ mẹ.

Bà mặc một bộ sườn xám màu xanh nhạt, cổ áo và chỗ xẻ tà đều dùng kim tuyến thêu hoa văn tinh mỹ, cúc áo cũng là hoa văn như vậy khiến bà càng thêm sang trọng quý phái.

Bà kéo tay Chu Thiến, tươi cười nói:

- Thiệu Lâm không sao là tốt rồi, mất trí nhớ cũng chẳng có gì là to tát, chỉ qua một thời gian là sẽ khỏi, con đừng lo lắng, nghĩ thoải mái đi.

Giọng nói của bà rất nhu hòa, ánh mắt đầy vẻ quan tâm, Chu Thiến thấy vậy nghĩ hẳn bà vẫn rất thích cô con dâu Tống Thiệu Lâm này.

Bà kéo Chu Thiến ngồi xuống sofa rồi nói:

- Hôm nay mặc quần áo này thật đẹp. Mẹ đã bảo mà, con gái trẻ sao cứ thích mặc già dặn hơn cả bà già này, người không xám thì đen. Nhìn đi, giờ thế này có phải là đẹp không.

Chu Thiến cười với bà thật ngọt ngào:

- Mẹ sao lại là bà già được, nhìn da mẹ còn đẹp hơn cả da thiếu nữ hai mươi. Mẹ nói con bí quyết đi, con phải học hỏi mới được.

Nịnh bợ là sở trường của Chu Thiến, những quý bà hào phóng đến thăm mỹ viện lần nào chẳng vui vẻ, ngoan ngoãn bỏ tiền ra mua sản phẩm Chu Thiến đề cử.

Quả nhiên, Triệu phu nhân cười như hoa nở, nói với người con trai trẻ tuổi bên cạnh:

- Thiệu Lâm mất trí nhớ rồi nói năng thật ngọt ngào.

Sau đó lại chỉ vào anh ta rồi nói với Chu Thiến:

- Đây là em chồng con, rồi rồi bảo nó đưa đi thăm thú, chắc con cũng không còn nhớ rõ ở đây. Làm quen lại lần nữa đi. Mẹ có chuyện muốn nói với Hi Thành.

Bà đứng lên khẽ bảo Triệu Hi Thành

- Con theo mẹ vào phòng một lát.

Bọn họ lên lầu, trong phòng khách chỉ còn lại Chu Thiến và anh chàng đẹp trai kia.

Chu Thiến mỉm cười nhìn anh, cô rất có cảm tình với anh, khi cô cảm thấy bàng hoàng, bất lực nhất, anh đã cho cô một chút ấm áp.

Hôm nay anh mặc bộ quần áo ở nhà màu trắng khiến da dẻ càng trắng nõn, tóc dài buộc sau gáy lộ ra vầng trán rộng.

Khuôn mặt trông thâm thúy, góc cạnh sắc nét không đẹp trai như Triệu Hi Thành nhưng ánh mắt vô cùng ấm áp, trong sáng như ánh mặt trời khiến người ta có cảm giác vui vẻ thoải mái. Đây là điều Triệu Hi Thành không thể so sánh.

Anh đứng lên mỉm cười với Chu Thiến:

- Đi thôi, em dẫn chỉ đi thăm thú.

Chu Thiến vui vẻ gật đầu đi theo.

Anh đi đằng trước, thỉnh thoảng quay đầu nói với cô:

- Tầng một là phòng khách với phòng ăn, đi qua bên này là phòng khiêu vũ, rất lớn. Nhà ta thường hay mở tiệc tại nhà. Tầng hai là phòng ngủ và thư phòng.

Chu Thiến mờ to mắt, sự xa hoa ở đây khiến cô không thể tưởng tượng, thì ra kẻ có tiền sống cuộc sống như vậy. Tống Thiệu Lâm cũng coi nhưng tốt số, sinh ra đã ngâm thìa vàng lại lấy được người giàu có nhưng sao cô còn buồn bã không vui? Là vì chồng lãng nhăng sao? Nhưng làm gì có ai được thập toàn thập mỹ. Cô ấy chưa từng chịu khổ, chút việc nhỏ này đã coi như trời sập. Đồi la làm Chu Thiến, cô sẽ ly hôn, chia nửa tài sản của Triệu Hi Thành sau đó sống những tháng ngày thoải mái. Cần gì ngày nào cũng sầu não

Sau này, nhớ đến suy nghĩ khi đó, Chu Thiến thở dài thật sâu, thì ra khi ấy cô thật quá ngây thơ.

Anh đi đằng trước, phát hiện Chu Thiến dừng bước thì sẽ dừng lại, kiên nhẫn đợi cô bắt kịp.

Thật là người dễ khiến người khác có cảm tình. Anh có được tâm tư chu đáo, Triệu Hi Thành cho dù có cưỡi ngựa cũng không thể đuổi kịp. Triệu Hi Thành vừa bá đạo, âm ngoan thậm chí còn vô sỉ. Vừa nghĩ đến đã bốc hỏa. Nếu chồng của Tống Thiệu Lâm là người trước mắt này thì tốt biết bao, ngày của cô sẽ thoải mái hơn nhiều. Chu Thiến cảm giác anh sẽ không giống Triệu Hi Thành, đây là trực giác của cô.

Chu Thiến cười hỏi:

- Chị còn chưa biết tên em?

Anh cười cười, vô cùng ôn hòa, tính thuần:

- Em là Triệu Hi Tuấn

- Thế về sau chị gọi em là Hi Tuấn được không? Gọi em rẻ quá cỡ lỗ sĩ

Anh cười:

- Chị dâu thích thế nào cũng được.

Chu Thiến lại hỏi:

- Vậy em bao nhiêu tuổi? Cô rất tò mò về anh.

Triệu Hi Tuấn luôn có hỏi có đáp:

- Năm nay em 24 tuổi

A, lớn hơn cô 3 tuổi, nhỏ hơn Tống Thiệu Lâm 2 tuổi

- Vậy anh của em bao nhiêu tuổi?

Anh dừng bước, nhìn cô kinh ngạc:

- Chị dâu, chị xuất viện về nhà đã lâu, chuyện đó còn chưa biết sao?

Chu Thiến thần nhiên nói:

- Anh của em thường không về nhà, chị muốn hỏi cũng không có cơ hội

Chu Thiến còn mong Triệu Hi Thành vĩnh viễn không về, biết hay không có gì đâu?

Anh nhìn Chu Thiến, vẻ mặt đồng tình, Chu Thiến không chịu nổi ánh mắt này, vội nói:

- Không sao, chị không cần

Triệu Hi Tuấn khẽ nói:

- Anh 29 tuổi... anh ấy hẳn là nên quan tâm đến chị hơn.

Anh ta bớt quan tâm tôi đi thì mới tốt, tốt nhất nên coi tôi như không khí.

Triệu Hi Tuấn nói:

- Chị dâu, đi ra vườn hoa sau nhà không? Cảnh rất đẹp, nhưng giờ mặt trời có vẻ lớn

Chu Thiển cao hứng nói:

- Được, nắng thì sợ gì, chị còn muốn xem bể bơi.

- Bể bơi ngay bên kia

Trong vườn hoa, hương thơm ngập tràn, hoa đua sắc thắm, cảm giác thật thư thái.

Chu Thiển đứng đó nhìn, cảm giác rất vui vẻ. Triệu Hi Tuấn tươi cười đi cùng cô.

Bọn họ ngồi xuống trong đình hóng mát trong vườn hoa. Không lâu sau còn có người hầu mang đồ uống mát lạnh đến

Chu Thiển vô cùng kinh dị

- Bọn họ làm sao biết chúng ta ngồi đây, lúc chúng ta đến đây cũng có thấy ai đâu

Triệu Hi Tuấn cười toe toét:

- Chị dâu, sao chị lại trở nên thú vị như thế. Em nói cho chị nhé, nhà mình chỗ nào cũng có camera, đi đến đâu người hầu cũng biết

Chu Thiển càng ngạc nhiên

- Như vậy chẳng phải là rất mất tự do.

Triệu Hi Tuấn nhìn Chu Thiển bùng miệng cười lớn, đôi mắt đẹp giật giật Chu Thiển mới biết bị anh đùa, vẻ mặt xấu hổ. Thì ra anh cũng chẳng phải là người tốt. Bị về ôn hòa lừa gạt. Hừ, đúng là em của sói thì cũng chỉ là sói đội đội lột cừu!

Triệu Hi Tuấn vội nói:

- Chị dâu đừng giận, em chỉ đùa chút thôi

Cô không nhịn được ăn miếng trả miếng, công kích lại:

- Thật ra em cũng không đẹp bằng anh trai em

Hai mắt Triệu Hi Tuấn sáng bừng sau đó làm ra vẻ khổ sở:

- Đúng thế, mọi người đều nói thế. Anh lớn lên trông giống mẹ, em thì giống cha

Chu Thiển lập tức mềm lòng, cảm thấy mình cũng quá nhỏ nhen, sao phải chọc ngoáy vào nỗi đau của anh ấy? Nhìn anh khổ sở...

Vội vàng an ủi:

- Đàn ông quá đẹp cũng không tốt, trông đẹp đẽ hơn phụ nữ thì chẳng phải muốn tuyệt đường của phụ nữ sao. Thật ra em cũng rất tuần tú.

- Thật sao?

Chu Thiển kiên định gật đầu:

- So với trần châu còn thật hơn.

Triệu Hi Tuấn quay đầu đi, bả vai run run, chỉ nghe anh hừ hừ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn

Ài, lại bị anh đùa giỡn, nhưng lần này Chu Thiển cũng nhịn không được cười khanh khách. Hồi lâu sau anh mới quay đầu lại, vẻ mặt vẫn còn mấy tia đỏ ửng khiến làn da trắng nõn càng thêm điểm lệ.

Triệu Hi Tuấn nói:

- Chị dâu thay đổi thật nhiều! Trước kia nếu trở về đây chị chỉ trốn vào thư phòng của cha, giống như chỉ có sách ở đó mới gây được hứng thú cho chị. Nhưng bây giờ chị còn có thể đùa giỡn với em.

Lúc này, Chu Thiển đột nhiên có cảm giác kì quái, đó là cảm giác bị người khác nhìn trộm, lưng toát mồ hôi lạnh. Chu Thiển quay đầu nhìn quanh nhưng chẳng thấy ai.

Triệu Hi Tuấn hỏi:

- Sao thế ạ?

Cảm giác này đột nhiên lại biến mất, là ảo giác sao?

Cô nói:

- Không có gì

Một người hầu đi tới nói:

- Cậu hai, thiếu phu nhân, đến giờ ăn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trở về nhà lớn

Khi bọn họ quay về nhà ăn thì Hi Tuấn đang kể về chuyện vui của hai anh em khi còn nhỏ:

- Lúc đó em và anh trai đi dự tiệc, lúc ấy, anh mười tuổi nhưng vẫn để tóc dài, trên trán còn cả tóc mái, mặc áo lông màu xanh da trời, còn có một cậu bé đến nói với em: “chị của em xinh lắm, có thể giới thiệu cho anh biết không?”

Có thể tưởng tượng cảnh Triệu Hi Thành bá đạo âm ngoan bị nhận nhầm thành con gái có vẻ mặt gì sao? Nhất định là rất phản kích. Chu Thiến không hề khách khí cười khanh khách

Một ánh mắt sắc bén bắn về phía cô, cô nhìn qua, khuôn mặt Triệu Hi Thành đen thui nhìn cô, cả người tản ra hơi thở lạnh đến thấu xương, ánh mắt như hàn băng khiến cả người Chu Thiến run lên

Nụ cười của cô lập tức bị đông lạnh, theo bản năng, cô luôn có tâm lý sợ hãi với Triệu Hi Thành, trước mặt anh cô không dám làm càn.

Triệu phu nhân thấy không khí nặng nề thì oán trách lườm Hi Tuấn:

- Hi Tuấn lại lấy anh ra làm trò đùa

Rồi cười nói với Chu Thiến:

- Điều tại mẹ, lúc đó Hi Thành rất đáng yêu, có lúc không nhận được mồi cho nó ăn mặc như con gái. Mau lại đây ngồi, cha con có việc, không ăn cơm nhà

Bà xếp Chu Thiến ngồi cạnh Triệu Hi Thành còn mình và Hi Tuấn thì ngồi ở phía đối diện.

Ngồi gần Triệu Hi Thành như vậy khiến Chu Thiến có phần mất tự nhiên. Cô lặng lẽ ngồi lui ra xa một chút, anh quay lại trừng mắt nhìn cô, trong mắt hiện rõ vẻ tức giận

Cô làm gì mà anh cứ thái độ như thế? Từ khi cô vào đã nghiêm mặt, trừng mắt... hừ! Đạp chết anh!

Đồ ăn rất phong phú, Chu Thiến để ý thấy bát đĩa đều là đồ sứ, hoa văn tinh xảo, nước men đẹp, bóng loáng như tác phẩm nghệ thuật khiến người nhìn đã thích

Triệu phu nhân cười gắp đồ ăn cho Chu Thiến nói:

- Ăn nhiều một chút, đừng khách sáo, tuy rằng con mất trí nhớ nhưng có những chuyện không thể thay đổi, chúng ta cuối cùng vẫn là người một nhà

Là cô đa tâm sao? Sao cô cảm thấy trong lời nói của bà có ẩn ý?

Đồ ăn hương vị không tệ, nói thật, với Chu Thiến, những đồ ăn này có sức mê hoặc rất lớn.

Chu Thiến đánh giá ba người. Triệu phu nhân ăn uống tao nhã, nhai chậm nuốt chậm. Triệu Hi Tuấn khi ăn thì có người hầu ở sau thường xuyên đổi món cho anh. Còn Triệu Hi Thành thì lạnh lùng, lúc hạ đũa thì bình tĩnh, nhắm chuẩn mục tiêu, gắp một cái là xong.

Chu Thiến lại nhìn về phía Triệu Hi Tuấn vừa lúc anh ngẩng đầu lên nhìn cô. Chu Thiến nhìn anh cười, anh cũng cười lại với cô. Lúc này, Triệu Hi Thành vốn đang thoải mái đột nhiên cứng người lại, chiếc đĩa trên tay bắt ngờ rơi xuống. Anh hơi dừng lại rồi như không có chuyện gì tiếp tục ăn cơm

Triệu phu nhân ngẩng đầu lên, nhìn Chu Thiến cười tủm tỉm nói:

- Hay là hai con quay về đây ở đi, cha con bọn họ thường xuyên về muộn, mẹ ở đây một mình cũng buồn. Các con về đây, Thiệu Lâm có thể làm bạn với mẹ, hơn nữa cũng sẽ có ích cho việc không phục trí nhớ của Thiệu Lâm. Nhưng trở về thì phải có quy củ, Hi Thành không thể qua đêm ở ngoài, dù muộn thế nào, tối định phải về nhà ngủ!

- Không được!

Chu Thiến lập tức phản đối. Cái gì? Muốn Triệu Hi Thành ngủ ở nhà. Cô chẳng phải sẽ thành linh dương đội làm thịt, sớm muộn cũng bị anh ta ăn sạch cả da lẫn xương?

Tất cả mọi người nhìn Chu Thiến, ngay cả người hầu cũng tỏ vẻ kinh dị.

Triệu phu nhân bị cô từ chối thẳng như thế thì có phần mất mặt, tức giận nói:

- Sao? Không muốn ở cùng bà già này?

Thân phận của bà hẳn là đã quen với việc ra lệnh, ngay cả chồng và con cũng phải nể mặt. Sao có thể chịu được Chu Thiến từ chối thẳng thừng như thế.

Chu Thiến vội chữa cháy:

- Không phải, không phải, sao có thể được? Nhưng mà... nhưng mà Hi Thành thích tự do, sợ anh ấy không quen thôi.

Chu Thiến đổ mọi tội lỗi lên đầu Triệu Hi Thành. Chắc chắn anh sẽ không đồng ý, bắt anh ta đêm nào cũng về chẳng phải muốn mạng anh ta sao? Tình nhân của anh ta làm thế nào? Anh ta bỏ được cô ả phòng đơn gối chiếc sao?

Triệu Hi Thành lạnh lùng lườm Chu Thiến một cái, mắt lóe sáng rồi thản nhiên nói:

- Con không có ý kiến.

Chu Thiến thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn anh, hận không thể bóp chết Triệu Hi Thành. Anh ta có ý gì? Định mặc kệ tình nhân sao?

Chu Thiến lập tức tỉnh ngộ lại. Cô thật sự quá ngây thơ rồi. Anh ta tìm tình nhân với buổi tối có về nhà ngủ không thì liên quan gì? Giờ anh ta nhất định cảm thấy vợ mình khác với quá khứ, lại một lần nữa có hứng thú với Tống Thiệu Lâm. Anh ta định ăn cả hai sao? Nếu là thế này, ở chỗ nào cũng như nhau thôi

Bây giờ cô nên làm gì? Cô không muốn có quan hệ với người vô sỉ như thế. Vừa nghĩ đến chuyện đêm hôm qua cô đã run cả người. Cô không muốn chịu đựng chuyện như thế thêm một lần nữa.

Triệu phu nhân nghe vậy cao hứng:

- Nếu thế thì đêm nay thôi không về nữa, mai bảo A Dung giúp các con thu dọn hành lý. Những quần áo cũ của Thiệu Lâm thôi bỏ đi, mua mới đi con. Các con sợ chúng ta sẽ quấy rầy thế giới của hai người sao? Vậy hai đứa ở tầng ba đi.

Hi Tuấn cũng cười nói:

- Anh chị về nhà lại vui rồi

Đầu óc Chu Thiến lộn xộn, không biết đáp lại thế nào

Triệu Hi Thành nói với em trai:

- Em về nước lâu thế rồi cũng nên đi làm đi. Lớn thế này rồi cả ngày chơi bời còn ra thể thống gì. Thế này đi, hai ngày nữa đến công ty làm

Khuôn mặt tuấn tú của Triệu Hi Tuấn nhăn nhó lại:

- Cha còn chưa thúc giục em thì anh vội cái gì? Em ở văn phòng cả ngày chẳng thoải mái gì cả

Triệu Hi Thành buông đĩa, lập tức có người hầu mang khăn lên, anh ta vừa lau tay vừa nói:

- Đây là ý của cha, em chuẩn bị rồi ngày kia đi làm đi.

Hi Tuấn bực mình nói:

- Anh đã mượn giồng hệt cha. Rõ ràng biết em không thích còn cố ép em

Triệu phu nhân buông đũa nói:

- Được rồi, đừng cãi nhau nữa, chuyện đó nói sau

Bà lại nhìn Chu Thiển nói:

- Rồi thì đi xem phòng của các con đi. Đã bài trí cả rồi, ngay cả phòng trẻ con mẹ cũng chuẩn bị rồi, chỉ chờ bế cháu cho các con thôi

Cháu? Khỏe miệng Chu Thiển giật giật. Từ này quá đáng sợ. Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.

Những chuyện này bọn họ đều đã quyết định rồi, bất kể Chu Thiển có đồng ý hay không cũng phải làm theo đó. Thì ra, Tống Thiệu Lâm chỉ như đứa trẻ để mặc bọn họ sắp đặt.

Nhưng Chu Thiển không phải là Tống Thiệu Lâm, cô không muốn làm con rối gỗ của bọn họ. Chu Thiển nhất định phải rời khỏi đây, né tránh bọn họ, đến khi Tống Thiệu Lâm tỉnh lại, linh hồn tráo đổi thì mọi việc sẽ chẳng liên quan gì đến cô nữa

Nhưng ai mà biết được sự kiện sau đó đã thay đổi quyết định của cô...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Nhược điểm của Triệu Hi Thành

Ăn cơm xong, Triệu Hi Thành nhận được một cú điện thoại gấp nên vội vàng đến công ty, Chu Thiển thì bị Triệu phu nhân gọi vào phòng bà

Phòng của bà ở tầng hai, vừa vào cửa đã thấy cửa sổ thủy tinh lớn, xuyên qua đó có thể nhìn thấy vườn hoa sau nhà muôn hồng nghìn tía, mà lương đình khi này Chu Thiển và Triệu Hi Tuấn ngồi nói chuyện phiếm cũng trong tầm nhìn.

Triệu phu nhân bảo Chu Thiển ngồi xuống chiếc ghế khắc hoa, bà ngồi bên bàn trang điểm, lấy trong ngăn kéo ra một quyển sổ tiết kiệm màu đỏ

Bà đưa cuốn sổ đỏ cho Chu Thiển

Chu Thiển nhận lấy cuốn sổ, nghi hoặc nhìn bà.

Bà ngồi xuống đối diện cô, thông dong mỉm cười nói:

- Cuốn sổ này có 10 vạn, về sau hàng tháng mẹ sẽ chuyển 10 vạn vào đó cho con coi như tiền tiêu vặt. Triệu gia chúng ta sẽ không bạc đãi con dâu nên con cũng thoải mái mà ở Triệu gia làm đại thiếu phu nhân. Tuy rằng con mất trí nhớ nhưng con và Hi Thành là vợ chồng là chuyện không thể thay đổi. Về phần những đàn bà vớ vẩn bên ngoài của nó, con đừng so đo, đàn ông nhất là những người có thân phận, địa vị khó tránh khỏi chuyện ở ngoài gặp dịp thì chơi

Bà huyền thuyên nói rất nhiều nhưng trong đầu Chu Thiển chỉ còn lại ba chữ “10 vạn tệ”. Mười vạn tệ! Đây là chuyện gì? Nó tương đương tiền lương trong 5 năm của cô, ngoại trừ chi tiêu cần thiết, tiết kiệm lắm cũng phải mất mười năm mới tiết kiệm được số tiền này. Nhưng giờ cô có thể không cần tốn sức mà có được nó. Lại còn hàng tháng, mỗi tháng mười vạn (tức là 100.000NDT @.@)

Tìm Chu Thiển đập loạn, cả người vì sự vui mừng bất ngờ mà nóng lên, tay toát mồ hôi

Thật ra trong khoảng thời gian này, ngoài tiền mặt trong ví tiền của Tống Thiệu Lâm cô vốn không có tiền. Đoạn thời gian đó Triệu Hi Thành cũng không để ý đến cô, đương nhiên nếu cô xin Triệu Hi Thành chắc hẳn sẽ cho nhưng nói thật, sao cô có thể mở miệng với anh ta? Chu Thiển trốn Triệu Hi Thành còn chẳng kịp. Huống hồ Chu Thiển chưa từng nghĩ đến việc kiểm soát gì ở Triệu gia, tuy rằng cô nghèo nhưng không hề muốn lừa gạt tiền của ai. Lòng tham của cô cũng chỉ là muốn hưởng thụ chút cuộc sống của người giàu có mà thôi.

Nhưng 10 vạn tệ này không giống thế, nó tương đương như tiền công của cô khi ở Triệu gia, chờ khi cô rời khỏi khối thân thể này, cô có thể công khai mang nó đi, không hổ thẹn với lương tâm!

Chỉ cần cô ở đây, chỉ cần ngây ngốc ở đây một tháng thì sẽ có 10 vạn. Đến lúc đó, cô và Tiểu Mạt có thể mở một thẩm mỹ viện của chính mình. Cuộc sống của Chu Thiển cũng sẽ thay đổi.

Cái này có sức dụ hoặc rất lớn với Chu Thiển, cả đời cô cũng chỉ có một cơ hội này, bỏ qua nó, nhất định cô sẽ hối hận.

Lúc này Triệu phu nhân thấy cô không có phản ứng thì nói:

- Thiệu Lâm, còn có nghe không? Sao mặt đỏ thế, nóng lắm à?

Lúc này cô mới bừng tỉnh, nhưng lúc này, cô đã quyết định xong xuôi.

Cô cười nói với bà:

- Không có, con bình thường. Mẹ nói đi, con đang nghe.

Bà gật đầu, có vẻ rất vừa lòng với sự ngoan hiền của Chu Thiển, tiếp tục nói:

- Mẹ biết mấy ngày này nó cũng không về nhà nên khi nãy đã nói với nó rồi. Mẹ bảo các con trở về nhà chẳng phải là vì muốn tốt cho con sao? Thiệu Lâm, trước kia con lúc nào cũng lạnh lùng, dường như chẳng có hứng thú với chuyện gì, khó trách Hi Thành tìm đàn bà khác. Nhưng may sau khi mất trí nhớ tính cách con thay đổi, mẹ thấy nó cũng rất dễ ý đến con, chờ hai đứa có con rồi nhất định nó sẽ không làm loạn nữa.

Chu Thiển nghe thế nào cũng cảm thấy như đang diễn kịch cổ trang vậy. Trong kịch, mẹ chồng chẳng phải sẽ dạy con dâu như thế sao: muốn nắm bắt được trái tim chồng thì phải học cách làm chồng vui vẻ, chồng lăng nhăng thì không cần để ý, mau chóng sinh con trai là có thể củng cố địa vị của mình. . .

Chu Thiển thấy bà rõ ràng là một người phụ nữ sành điệu nhưng sao lại có tư tưởng thủ cựu như thế?

Chu Thiển nghĩ một chút đã hiểu ra, phụ nữ bất kể ở thời nào, chỉ cần phụ thuộc vào đàn ông, rời khỏi người đàn ông đó, cô sẽ chẳng là gì cả, có lẽ bà cũng là bất đắc dĩ mới phải chọn cuộc sống như thế.

Nhưng Tống Thiệu Lâm không phải thế, cô không làm Triệu phu nhân thì còn là Tống tiểu thư, sao cô phải tình nguyện ôm cuộc hôn nhân đau khổ này mà còn không li hôn?

Chu Thiển kể chuyện này với Tiểu Mạt qua điện thoại, Tiểu Mạt nói:

- Đừng, đừng. Cậu nói ông chồng kia đáng sợ thế rồi thì sao còn phải nhảy vào hố lửa làm gì

Chu Thiển nói với cô như thế này:

- Tiểu Mạt, chẳng lẽ cả đời này chúng mình chỉ làm nhân viên thẩm mỹ thôi sao? Chờ khi chúng ta hơn 30 tuổi, tay thô ráp thì ai còn muốn mời chúng ta? Đến lúc đó chúng ta làm gì? Chỉ cần có chút tiền này, bọn mình có thể có cửa hàng của chính mình, cẩn thận làm ăn, cả đời cũng không phải lo, cho dù có bạn trai cũng không phải lo bị đối phương xem thường!

Cô yên lặng. Tiểu Mạt biết những lời Chu Thiển nói là đúng, hồi lâu sau cô mới nhẹ nhàng nói:

- Nhưng phải trả giá rất lớn, chắc chắn cậu sẽ bị anh ta ăn sạch. Chẳng phải cậu còn muốn tìm Tàn Tranh à

Chu Thiển đã có dự định trước nên đáp:

- Không đâu, mình sẽ nghĩ cách làm cho anh ta ghét mình, làm cho anh ta nhìn mình như nhìn ruồi bọ, cổ mà né

Cứ như vậy, kế hoạch chạy trốn của Chu Thiển bị đập chết từ trong đầu, vì mười vạn tệ tiền lương, cô quyết định đi làm ở nhà họ Triệu

Nhưng làm thế nào mới làm cho Triệu Hi Thành chán ghét mình?

Đầu tiên phải biết anh ta ghét cái gì? Cái gì gọi là biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng.

Chu Thiển tìm Triệu Hi Tuấn. trong căn nhà này, cô hay nói chuyện với anh nhất

Lúc tìm được Triệu Hi Tuấn, anh đang luyện đàn dương cầm trong phòng

Triệu Hi Thành ngồi trước chiếc đàn dương cầm trắng, âm nhạc tuyệt vời theo những ngón tay thon dài của anh truyền ra. Khuôn mặt tươi cười như đang chìm trong giấc mộng đẹp, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu từ phía sau nhuộm lên người Triệu Hi Thành một tầng ánh sáng mờ ảo. Một khắc này, Triệu Hi Tuấn tựa như vương tử cao quý mà tao nhã.

Chu Thiển đứng dựa cửa, không đành lòng phá hỏng hình ảnh xinh đẹp này. Bản nhạc chậm rãi chảy xuôi vào lòng cô, cô như đặt mình trong mơ. Đến khi khúc nhạc chấm dứt, tiếng đàn như vẫn còn quanh quẩn trong lòng cô

Bravo!

Chu Thiển khẽ vỗ tay:

- Rất hay, không ngờ em còn đánh đàn giỏi như thế

Triệu Hi Tuấn ngẩng đầu lên, thấy là Chu Thiển thì cười:

- Chị dâu, trước mặt chị em làm sao dám nói là đánh đàn giỏi. Ai chẳng biết Tổng gia đại tiểu thư đàn hay nổi tiếng. Không biết em có vinh hạnh được nghe không?

Chu Thiển gạt mình, mặt xịu xuống. Cô? Đàn piano? Cô đâu biết chơi! Nhưng may mà cô có cái cơ hoàn hảo để vin vào. Chu Thiển xịu mặt nói:

- Chị chẳng nhớ gì cả, với chị mà nói, đàn dương cầm giờ rất xa lạ.

Triệu Hi Tuấn tỏ vẻ tiếc nuối:

- Không sao, chắc tay chị vẫn còn quen với đàn, luyện nhiều thì được thôi

Khóe mắt Chu Thiển giật giật, muốn cô luyện đàn piano thà giết cô đi còn hơn.

Vội chuyển đề tài, Chu Thiển nói:

- Em nói cho chị anh em ghét nhất là cái gì được không?

Triệu Hi Tuấn nhìn cô, nhướn mày, cười xấu xa:

- Em biết rồi, chị đâu muốn lấy lòng anh đúng không

- Coi như thế đi! Chuyện này sao nói rõ với cậu ta được.

Triệu Hi Tuấn vuốt cằm nghĩ, mặt mày vui vẻ, cười nói:

- Anh thích ăn canh, thích đánh golf, thích...

- Dừng lại.

Ai để ý anh ta thích cái gì:

- Chị muốn biết anh ấy ghét cái gì, ừm... em cũng biết chị mất trí nhớ, nếu không biết anh ấy ghét cái gì thì sẽ dễ chọc giận anh ấy lắm

- Tội

Triệu Hi Tuấn lập tức nói, vẻ mặt nghiêm túc:

- Cái này nhất định phải nhớ kỹ, anh rất mẫn cảm với mùi tôi, ngửi thôi sẽ nôn đó

Tội! Hừ, hừ, hừ, cô cười gian trong lòng

Triệu Hi Thành, tôi sẽ làm cho anh thấy tôi là sợ!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Năm càng đẹp thì độc tính càng cao

Thời gian sau đó, Chu Thiển đều cố công tìm tôi. Nhưng mãi đến khi Triệu Hi Thành trở về, đừng nói là tôi, ngay cả thủy tiên cũng không có lấy một cây.

Nghĩ cũng đúng, đại thiếu gia nhà họ Triệu ghét tôi như thế, nhà họ Triệu làm gì có thể xuất hiện tôi được? Đáng chết chính là, khu vực này Chu Thiển hoàn toàn không quen thuộc, ngay cả chợ đi đường nào cô cũng không biết. Hỏi thăm đám người hầu, bọn họ đều mỉm cười lịch sự nói:

- Thiếu phu nhân muốn mua gì sai chúng tôi đi mua là được

Nhất thời cô không nói nên lời, chẳng lẽ bảo tôi muốn đi mua tôi mà đại thiếu gia nhà các người ghét nhất sao? Cô nôn nóng như kiến bò trên chảo nóng, không có tôi, đêm nay sao cô có thể bình an mà sống?

Cùng Triệu Hi Thành trở về là một người đàn ông trung niên cao lớn, cả người mặc âu phục, nhìn qua rất phong độ. Hai mai tóc hoa râm, khuôn mặt lạnh

lùng, đôi mắt sắc bén có sự uy nghiêm của những người luôn đứng từ cao nhìn xuống.

Triệu phu nhân lập tức tươi cười chạy ra đón, ngay sau đó cũng có mấy người hầu đi theo

Triệu phu nhân đón lấy cặp tài liệu trong tay ông, đưa cho người hầu bên cạnh, đỡ ông ngồi xuống sô pha rồi lại cầm tách trà từ tay người hầu khác đưa cho ông nói:

- Hồng trà ông thích nhất đó

Tất cả những động tác đó rất thuần thục, tự nhiên

Triệu Hi Thành đi đến bên Chu Thiển, cau mày nói:

- Cô còn thất thần cái gì?

Anh ta đưa cặp tài liệu cho Chu Thiển, ý bảo cô cầm. Cô đưa cặp cho người hầu ở bên, trong lòng tức giận: đưa thẳng cho người hầu không được à mà phải qua tôi, chẳng lẽ muốn biểu hiện địa vị trong nhà sao?

Nhưng giờ Chu Thiển nhận tiền lương của bọn họ, Triệu Hi Thành chính là ông chủ của cô, phục vụ ông chủ... nên làm, nên làm!

Triệu Hi Thành ngồi xuống ghé sô pha nhìn Chu Thiển, trong mắt không có sự sắc bén, lạnh lùng như bình thường nhưng lại ẩn chứa một ý tứ khó hiểu khiến lòng Chu Thiển hoảng sợ, da đầu run lên, không khỏi cúi đầu

Nhưng tầm mắt của Triệu Hi Thành vẫn bao phủ cô, dường như một loại áp lực vô hình khiến cô không thở nổi.

May Triệu phu nhân đứng lúc giải cứu Chu Thiển, bà ngoắc cô nói:

- Thiệu Lâm, lại đây gặp cha con

Chu Thiển chạy nhanh tới, ngọt ngào gọi một tiếng “cha”, Triệu lão gia từ gật gật đầu, bộ dáng kiêu kì nhưng sắc mặt rất ôn hòa

Cô không nhìn được quay đầu nhìn về phía Triệu Hi Thành, lúc này Hi Tuấn đang ở bên cạnh anh nói gì đó mà Triệu Hi Thành nghe xong lại nhìn về phía cô, khóe miệng cười dịu dàng.

Trong nháy mắt đó, khuôn mặt lạnh lùng của anh được nụ cười này nhuộm thêm một lớp ánh sáng thần nhiên, tựa như đóa hoa đột nhiên nở rộ trong giá lạnh, đẹp kinh hồn.

Mặt Chu Thiển rất kém cỏi, nhanh chóng bị thiêu đốt, cô vội cúi đầu, che dấu vẻ quẫn bách của mình. Cái này không thể trách cô, chỉ đổ thừa tại anh ta rất yêu nghiệt, bất tri bất giác cũng có thể dụ hoặc người khác

Bên tai tựa hồ nghe tiếng ai đó cười khế.

Bữa cơm chiều vì có thêm Triệu lão gia từ mà yên tĩnh hơn rất nhiều. Mọi người đều vui đầu ăn cơm, quán triệt nguyên tắc “ăn thì không nói chuyện”

Trong lúc này chỉ có Hi Tuấn cẩn thận nói chuyện hoãn đi làm ở công ty, đại lão gia đảo mắt qua nhìn, Hi Tuấn im bất không nói gì nữa cũng chẳng có ý phản đối

Thì ra trong nhà này, Triệu lão gia chính là hoàng đế, ai cũng là thuộc hạ kiếm cơm ăn dưới trướng của ông nên ai cũng phải nghe lời ông.

Sau khi ăn xong, Triệu Hi Thành bị lão gia từ gọi vào thư phòng còn Hi Tuấn không biết chạy đi đâu. Chu Thiển và Triệu phu nhân xem tivi, hàn huyên một chút, lòng Chu Thiển vẫn như lửa đốt, càng muộn cô càng sốt ruột đã vậy còn phải lấy tinh thần ứng đối với Triệu phu nhân. Cũng may không lâu sau bà kêu mệt, nói muốn về phòng. Mà lúc này Triệu Hi Thành còn chưa ra khỏi thư phòng, Chu Thiển nhẹ nhàng thở phào, lập tức trở về tầng 3.

Tầng 3 có một phòng khách, một phòng đọc sách. Phòng trẻ con bố trí rất đáng yêu, trên tường có treo ảnh một bé trai đang cười có thể thấy là Triệu phu nhân rất chờ mong có cháu trai

Phòng ngủ rất lớn, một mặt tường là cửa sổ thủy tinh lớn, có thể nhìn rõ bầu trời đêm đẹp như nhung, những ánh sao như những viên ngọc lấp lánh tỏa sáng.

Khiến cho Chu Thiển không còn gì để nói là phòng tắm ở trong phòng ngủ, ánh sáng từ đèn màu cam ái muội, một bồn tắm cực kì lớn, đáng xấu hổ nhất là bốn vách tường toàn gương là gương...

Không biết như thế nào, trong đầu Chu Thiển lại xuất hiện một hình ảnh, cả phòng đầy hơi nước, sương mù lượn lờ, dưới ánh đèn màu cam, cả người anh lộ ra vẻ gợi cảm mờ hồ, trong gương soi rõ đáng người hoàn mỹ không một mảnh vảy của anh...

Cả người Chu Thiển nóng lên, trong gương cũng soi rõ vẻ mặt đỏ hồng của cô. Chu Thiển hận không thể đập đầu tự tử. Cô đang nghĩ cái gì thế này, thật xấu hổ... Tuy rằng trông anh ta rất đẹp trai nhưng cũng như nấm vậy, càng đẹp thì càng là nấm độc.

Giống như đêm đó... ánh mắt âm ngoan của anh ta lập tức hiện lên trong đầu Chu Thiến, cô không khỏi rùng mình. Không được! Cô tuyệt đối không thể ở cùng một phòng với Triệu Hi Thành.

Cũng may tầng 3 còn có phòng khách. Chu Thiến chọn một phòng cách phòng ngủ của chủ xa nhất, khóa trái cửa lại.

Cô không biết Triệu Hi Thành có thể vào hay không, dựa vào tính cách của anh ta thì là chuyện có thể lắm. Nhưng còn cha mẹ anh ta nữa, hẳn Triệu Hi Thành sẽ không làm càn quá đi...

Chu Thiến tắm giặt bằng tốc độ nhanh nhất rồi thay quần áo ngủ Triệu phu nhân chuẩn bị sẵn...

Mẹ nó! Chu Thiến không nhịn được mà chửi. Thế này thì mặc với không mặc khác gì nhau

Đây là bộ áo ngủ bằng lụa màu hồng, vải trong suốt, chỉ thêu mấy đóa hoa trước ngực và vùng tam giác như ẩn như hiện... cái này không phải là để câu dẫn người sao?

Nhưng quần áo của cô chưa mang đến, đêm nay đành phải tạm chấp nhận, mai lấy quần áo rồi tính

Cô tắt đèn, nằm xuống giường nhưng thần kinh không hề buông lỏng, luôn đồng tay lắng nghe động tĩnh bên ngoài

Chỉ chốc lát, đã nghe được tiếng bước chân người lên tầng

Tìm cô đập dồn. Trong bóng đêm, Chu Thiến mở to mắt

Sau đó là tiếng Triệu Hi Thành đi vào phòng ngủ, bước chân rất nhẹ, không cẩn thận thì hầu như không nghe được

Sau đó là tiếng mở cửa lách cách, cũng rất nhẹ, dường như sợ đánh thức ai đó

Lúc này tim cô nhảy lên đến cổ họng, giờ này Triệu Hi Thành chắc chắn đã phát hiện Chu Thiến không ở trong phòng.....

Đột nhiên ầm một tiếng! Đó là tiếng sập cửa cực lớn, Chu Thiến ngồi bật dậy, nhìn chăm chăm ra cửa

Chỉ nghe tiếng bước chân nặng nề kia nhanh chóng tới gần, càng lúc càng gần, biểu hiện rõ sự tức giận của chủ nhân của tiếng bước chân

Sự khủng hoảng nặng nề như sợ chỉ vô hình siết chặt tim Chu Thiến, Chu Thiến sống chết nắm chặt lấy chăn, co người lại, mồ hôi lạnh từ thái dương ứa ra

Chu Thiến có sự sợ hãi với Triệu Hi Thành, cảm giác đó ăn sâu trong linh hồn cô mà cô nghĩ đến chết cũng không quên được ánh mắt lạnh lùng như tu la của Triệu Hi Thành khi xé rách quần áo của cô đêm đó.

Tiếng bước chân dừng lại trước cửa phòng

Chu Thiến cảm thấy rất khó tin, nhiều phòng như vậy, sao anh ta biết cô ở đây?

Bên ngoài vang lên giọng nói của Triệu Hi Thành:

- Mở cửa

Giọng nói có ý đe dọa, lạnh lùng nhưng vẫn bộc lộ được sự phẫn nộ và mất kiên nhẫn của anh.

Cô hơi yên lòng, vẫn may anh ta không dám làm càn ở đây

Chu Thiến lau mồ hôi lạnh, sợ sệt đáp lời:

- Tôi không mở! Về sau tôi ngủ lại phòng này. Giọng nói có hơi run run

Vừa dứt lời, liền nghe được ầm một tiếng

Cửa phòng bị Triệu Hi Thành một cước đạp tung

Triệu Hi Thành đứng ở cửa, sắc mặt lạnh lùng, hai mắt tràn ngập lửa giận nhìn cô chằm chằm

Chu Thiến hoảng sợ nhìn Triệu Hi Thành, trên lưng toát mồ hôi lạnh, Chu Thiến muốn trốn nhưng hai chân như nhũn ra, không thể động đậy.

Triệu Hi Thành đi vào, cửa ở phía sau lại ầm một tiếng rồi đóng sập lại.

Chương 12: Là đàn bà của Triệu Hi Thành thì phải ở bên cạnh tôi

Chu Thiến mở to mắt nhìn Triệu Hi Thành từng bước từng bước đến gần, hai mắt anh lóe ra ánh sáng ngoan lệ trong bóng đêm

Toàn thân cô không tự chủ được mà run lên. Không, cô không thể ngồi chờ chết được

Cô cố bước xuống giường, nhắm thời cơ chạy ra cửa phòng. Triệu Hi Thành duỗi tay đã ngăn được cô dừng lại, một tay đẩy cô về phía tường. Âm lưng của Chu Thiến bị đập vào tường đau đớn, còn chưa kịp phản ứng lại thì Triệu Hi Thành đã đến gần, một tay đè bả vai cô, tay kia gắt gao nắm chặt cằm cô. Triệu Hi Thành chăm chú nhìn cô, ánh mắt âm ngoan, tiếng nói ra như rít qua kẽ răng:

- Tôi nói gì cô nên ngoan ngoãn làm theo, đừng có khiêu chiến với tôi, người khiêu chiến với tôi chưa bao giờ có kết cục tốt, cô nên nhớ kĩ điểm này.

Nghe xong lời của Triệu Hi Thành, Chu Thiến chỉ cảm thấy máu dồn hết lên não, lửa giận trong lòng không thể khống chế, trong nháy mắt cô quên cả sợ hãi, dùng hết sức giãy khỏi tay Triệu Hi Thành, sau đó trừng mắt, lạnh lùng nói:

- Anh coi vợ là gì? Là nô lệ của anh? Nếu không nghe lời anh sẽ có kết cục đáng sợ? Anh thì là cái gì? Anh như thế là rất giỏi sao? Theo ý tôi, anh chẳng có gì hay ho, bá đạo, vô si vô đức! Chơi đùa đàn bà cũng đi một nhẽ, đằng này còn chơi cả bạn thân của vợ! Lấy người như anh là chuyện đáng buồn nhất trên đời!

- Cảm ơn!

Triệu Hi Thành hét lớn, tay giơ lên như sắp tát cô

Khí thế của Chu Thiến lập tức ỉu xiu, trong lòng vô cùng hối hận, nhất định cô động kinh mới nói những lời chọc giận anh ta. Giả nghĩa khí gì chứ, cái này chẳng phải tự mình chịu thiệt

Cô vội nhắm chặt mắt, chờ đợi cái tát kia buông xuống, dựa vào sự âm ngoan của Triệu Hi Thành, chắc mặt cô bị vạc đi một nửa là ít

Lòng Chu Thiến run lên, nhưng đợi hồi lâu, bàn tay đó chưa có hạ xuống. Cô cẩn thận khẽ mở mắt thì thấy tay Triệu Hi Thành đã hạ xuống từ bao giờ. Trong bóng đêm, ánh mắt anh sáng bùng

Qua một hồi, Triệu Hi Thành nói:

- Thì ra trong lòng cô tôi là người như vậy...

Thật ngạc nhiên, dường như anh bình tĩnh lại chỉ trong nháy mắt

Chu Thiến nhìn anh, không dám nói tiếp, cô sợ vừa mở miệng lại khiến lửa giận trong anh bùng bùng.

Bởi vì cô rất muốn nói: “Chỉ sợ không phải trong mắt tôi, có lẽ trừ người nhà anh ra thì ai cũng thấy anh là người chẳng ra gì”

Tay Triệu Hi Thành xoa má Chu Thiến, tóc gáy dựng lên trong nháy mắt.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng Triệu Hi Thành:

- Anh cả, chị dâu, hai người làm gì? Sao âm ỹ thế? Ba không vui đâu?

Lòng Chu Thiến mừng như điên. Cứu tinh đến rồi! Cô vội chạy ra mở cửa nhưng Triệu Hi Thành ở đằng sau ôm ngang người cô. Chu Thiến vội hét lớn

Hi Tuấn nghe Chu Thiến kêu vội hỏi:

- Sao thế?

Triệu Hi Thành phía sau lạnh lùng nói:

- Bọn anh không sao. Ở đây không có chuyện của em, đi xuống nhà đi!

Chu Thiến sao có thể để cứu tinh bỏ đi, vội gọi:

- Hi Tuấn... ưm...

Vừa kêu hai chữ đã lại bị Triệu Hi Thành bịt miệng

- Chị dâu?

Giọng Triệu Hi Thành lạnh hơn:

- Sao? Chuyện vợ chồng anh em cũng muốn quản?

Ngoài cửa, Triệu Hi Tuấn yên lặng hồi lâu rồi thoáng nghe tiếng bước chân anh bỏ đi.

Vị cứu tinh duy nhất đã rời đi mà Chu Thiến không biết làm thế nào

Triệu Hi Thành cúi đầu khẽ nói vào tai Chu Thiến:

- Cô thật có bản lĩnh, mới ở chung cùng Hi Tuấn một ngày mà đã làm nó quan tâm cô như thế

Hơi thở nóng rực theo câu nói của anh phun ra cổ Chu Thiến khiến cô tê dại. Cô muốn giãy khỏi vòng ôm của anh nhưng lại càng bị anh ôm chặt hơn

Hơi thở Triệu Hi Thành dồn dập, ngực nóng bỏng kề sát lưng Chu Thiến, lồng ngực phập phồng kịch liệt

Chu Thiến không dám động đây, tim đập như nổi trống

Triệu Hi Thành chậm rãi quay người cô lại, để cô đối mặt với anh

Trong bóng đêm, Triệu Hi Thành gắt gao kẻ sát cô, sau đó, nụ hôn lặng lẽ rơi xuống

Tay Triệu Hi Thành gắt gao ôm chặt cô, độ ẩm từ lòng bàn tay xuyên thấu qua lớp áo ngủ, đốt nóng da thịt Chu Thiến.

Lúc đầu, Chu Thiến cố gắng chống cự, giãy dụa mãi đến khi kiệt sức, cô đành để mặc Triệu Hi Thành hôn mình

Nụ hôn của Triệu Hi Thành càng lúc càng cuồng nhiệt, mang theo sự bá đạo, thiêu đốt mọi thứ

Dần dần, người Chu Thiến càng lúc càng nóng như có gì đó trong máu thiêu đốt, cả người mềm nhũn vô lực, hoàn toàn phải dựa vào Triệu Hi Thành mới không ngã.

Cô không khỏi vươn tay ôm cổ Triệu Hi Thành, động tác này hoàn toàn là vô thức nhưng với Triệu Hi Thành lại là sự cổ vũ lớn, anh ôm cô càng chặt, môi càng nồng nhiệt, hơi thở càng nóng bỏng. Mỗi chạm môi, tiếng rên rỉ khiến người khác đỏ mặt

Chu Thiến bị hôn đến không biết phương hướng, mơ màng, đầu óc trống rỗng

Mãi đến khi tay anh bắt đầu dao động trên người cô, đến khi Triệu Hi Thành định cởi áo ngủ của cô, đến khi cô cũng cảm thấy lòng không nổi mà rên rỉ mê hồn thì mới đột nhiên tỉnh táo lại

Chu Thiến dùng sức lực toàn thân đẩy Triệu Hi Thành ra

Bất ngờ không kịp phòng bị, Triệu Hi Thành bị cô đẩy lùi mấy bước. Trong bóng đêm, không thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ nghe tiếng thở nặng nề

Cô vỗ vỗ ngực đang đập loạn, lớn tiếng nói:

- Anh đừng chạm vào tôi! Nếu anh có nhu cầu, hoàn toàn có thể đi tìm người khác!

Triệu Hi Thành đột nhiên bước lên, một tay ôm ngang người Chu Thiến.

Chu Thiến hét lớn, quát:

- Buông ra, thả tôi xuống!

Hai tay đâm thùm thụp lên người anh

Triệu Hi Thành cả giận nói:

- Nếu cô còn kêu nữa tôi lập tức cùng cô! Cô cũng biết cô không cản được tôi rồi. Ai cũng không cản nổi tôi

Cơ bắp Triệu Hi Thành banh ra, hiển nhiên anh đang cực lực khắc chế cơn giận của mình

Triệu Hi Thành không phải đang nói đùa, anh ta nói thật

Chu Thiển vốn luôn thức thòi, lập tức im bật

Cũng không biết anh mở cửa như thế nào, Triệu Hi Thành ôm cô ra khỏi phòng, trở về phòng ngủ rồi vút cô lên giường lớn.

Trong phòng ngủ có ánh sáng nhu hòa, ánh mắt Triệu Hi Thành nhìn Chu Thiển chăm chú

Chu Thiển nhìn theo mắt Triệu Hi Thành, không xong rồi, áo ngủ chết tiệt này, lúc này làn váy cuốn lên lộ ra cặp đùi thon dài trắng nõn mà ngực vì mồ hôi mà dính chặt lại, lộ ra đường cong mê người...

Mắt Triệu Hi Thành hơi tối lại, khe nuốt nước bọt

Chu Thiển thăm kêu thăm, vội dùng chăn che kín người, cảnh giác nhìn Triệu Hi Thành.

Triệu Hi Thành hừ lạnh một tiếng, môi mím chặt, sau đó không nhìn Chu Thiển. Anh cởi áo, sau đó cởi quần, cuối cùng trên người chỉ còn lại có một cái quần lót

Chu Thiển khần trương nhìn Triệu Hi Thành, chăn cuốn càng chặt

Triệu Hi Thành nhìn cô, mắt lạnh như băng nói:

- Giờ tôi đi tắm, cô tốt nhất đừng rời khỏi đây! Mặc kệ cô nghĩ tôi thế nào cô cũng không thể thay đổi chuyện cô là đàn bà của tôi. Là đàn bà của Triệu Hi Thành thì phải ở bên cạnh tôi. Trừ phi...

Triệu Hi Thành đột nhiên đến gần Chu Thiển, hai mắt hung hăng nhìn cô chằm chằm, có ánh sáng sáng quắc:

- Trừ phi tôi ghét cô, nếu không đừng hòng rời xa tôi...

Chu Thiển bị khí thế của Triệu Hi Thành áp chế nói không nên lời, chỉ có thể ngậy ngốc nhìn anh.

Triệu Hi Thành thẳng đứng dậy, nhìn xuống Chu Thiển, trong mắt đầy sự khinh thường và trào phúng, tựa như việc đối nghịch với Triệu Hi Thành là việc của kẻ không biết tự lượng sức!

Sau đó Triệu Hi Thành xoay người, đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Về sau không cho phép em cười với người đàn ông nào khác

Chu Thiển lập tức nhảy dựng lên, tìm trong phòng thay đồ một bộ quần áo rộng, cũng mặc kệ có thoải mái hay không, cô tự bọc kín mình lại

Sau đó, cô ngồi xuống bên giường, đầu óc bắt đầu suy nghĩ

Ta lập tức nhảy dựng lên, theo thay quần áo gian tìm được nhất kiện đại quần áo, cũng không quần hay không thoải mái, đem chính mình kín khóa đứng lên

Cô nên làm gì bây giờ? Ở lại bên cạnh Triệu Hi Thành thật là chuyện nguy hiểm, có lẽ như Tiểu Mạt nói, cứ thế sớm muộn cũng bị anh ta ăn sạch. Nếu không, cầm 10 vạn chạy? Nhưng chưa làm việc đã cầm tiền lương của người ta có phải là rất vô đạo đức (chị thật là). Nhưng quan trọng là thân phận này thì cô có thể trốn đi đâu, dựa vào thế lực của Triệu Hi Thành thì tìm cô là việc đơn giản. Mà kết quả có phải sẽ càng khiến anh ta tức giận? Triệu Hi Thành là loại người bá đạo, muốn nắm trong tay mọi thứ, đến lúc đó anh ta sẽ đối xử với cô thế nào? Càng nghĩ, Chu Thiển không rét mà run

Vì sao Tống Thiệu Lâm còn chưa tỉnh lại? Đã qua một tuần từ lâu, chỉ cần cô ấy tỉnh lại, việc đổi cơ thể đã không có gì phiền não nữa rồi

Đang lúc do dự, Triệu Hi Thành bước ra khỏi phòng tắm

Chu Thiển vừa nghe tiếng mở cửa đã vội lăn về phía góc giường, bọc chăn vô cùng kín. Cô chẳng có tâm tình thương thức bức tranh “mỹ nam xuất dục đồ” này

Chu Thiến quay lưng về Triệu Hi Thành, nhắm chặt mắt, không nhúc nhích, thần kinh căng thẳng

Cô cảm giác Triệu Hi Thành dần đi về phía giường, sau đó vị trí bên cạnh hơi lõm xuống, có lẽ là anh ta đã nằm xuống

Chớp mũi ngửi được mùi sữa tắm thân nhiên mà tươi mát, Chu Thiến không khỏi thở sâu

Bên tai nghe được tiếng Triệu Hi Thành xoay người, cánh tay anh vươn tới, ôm chặt eo cô.

Chu Thiến chấn động toàn thân, mở to mắt, giấy dựa định rời ra xa một chút

Tay Triệu Hi Thành dùng lực một chút cô đã không thể động đậy, trong lòng Chu Thiến rối bời, lưng tựa mồ hôi, chẳng lẽ lần này không trốn nổi sao

Bên tai lại truyền đến tiếng Triệu Hi Thành mất kiên nhẫn:

- Đừng lộn xộn! Ngủ!

Triệu Hi Thành ôm Chu Thiến càng chặt, cánh tay cô tiếp xúc với da thịt trần trụi của anh, cảm nhận được sự lạnh lẽo, trong nháy mắt, cảm giác đó tràn an sự nóng nực trong lòng cô. Hơn nữa, Triệu Hi Thành cũng không có động tác gì khác, cô dần bình tĩnh lại.

Bên tai cô dần truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng của Triệu Hi Thành, cả người căng lên, mở to mắt

Cô nằm đó, đối diện với cửa sổ thủy tinh

Ngoài cửa sổ, ánh trăng như nước, lẳng lặng rải ánh sáng bàng bạc xuống mặt đất. Trời đêm đầy sao sáng lấp lánh, ánh sáng trong veo như ngọc, lại như đôi mắt tinh nghịch đang nhấp nháy...

Chu Thiến như bị thôi miên, xem nhẹ người bên cạnh, xem nhẹ cái tay trên lưng, cơ thể dần thả lỏng, mí mắt càng lúc càng nặng, dần dần nhắm mắt lại...

Trong lúc mơ màng, dường như có người ở bên tai cô khẽ nói: “Sau này không cho em cười với người đàn ông nào khác... cho dù là Hi Tuấn cũng không được... nụ cười của em, chỉ có thể thuộc về anh...”

Chu Thiến mơ mơ màng màng nghĩ: là ai bá đạo vậy? Không cho cô cười? Thật đáng ghét.....

Màn đêm lặng lẽ bao phủ, toàn bộ thế giới chỉ còn lại sự yên tĩnh vô cùng...

Ngày hôm sau, lúc tỉnh lại, Triệu Hi Thành bên cạnh chẳng biết đã đi đâu

Chu Thiến thay quần áo, tắm rửa nhanh rồi đi xuống lầu.

Trong phòng sẽ có người hầu thu dọn, từ khi ở biệt thự riêng cùng Triệu Hi Thành, Chu Thiến đã biết

Nói thật, cuộc sống làm hào môn phu nhân của Tổng Thiệu Lâm thật sự quá nhàn nhã

Không cần lo lắng mưu sinh, không cần làm việc, chẳng lo chuyện nội trợ, chỉ cần hưởng thụ cuộc sống vật chất đủ đầy

Nhưng cuộc sống nhàn nhã này cũng không làm Tổng Thiệu Lâm vui vẻ, đó là đạo lý gì

Mà Chu Thiến chỉ là khách qua đường, chung quy cô vẫn muốn trở về thế giới của mình. Mọi thứ ở đây dù thế nào cô cũng không thể trầm mê bởi vì những thứ đó vốn không thuộc về cô.

À, ngoài 10 vạn tệ kia

Đi xuống lầu mới biết cô dậy cũng không sớm. Triệu Hi Thành và bố chồng cô đều đã đến công ty

Triệu phu nhân đang gọi điện thoại hẹn bạn chơi mặt chược, thấy Chu Thiến thì buông điện thoại nói:

- Rồi rồi thì bảo lái xe đưa con về Tổng gia đi, mẹ con gọi điện đến nói con xuất viện còn chưa về nhà, trở về xem đi!

Bà cũng không hỏi chuyện tối qua, nhưng từ ánh mắt bà Chu Thiến biết nhất định việc tối qua bà cũng biết. Nhưng nếu bà không hỏi thì cô cũng giả như chẳng có chuyện gì. Dù sao chiều qua mới lấy của bà 10 vạn tệ, tối đã gây chuyện chắc chắn bà không vui.

Nhưng, Triệu phu nhân đừng có trách cô. Mọi phương diện khác cô đều sẽ cố gắng làm tốt, chỉ riêng chuyện đó... vẫn chờ con dâu chân chính của bà trở về rồi nói...

Lái xe đứng thẳng trước chiếc xe sang trọng màu đen. Đồng phục màu đen, cúc áo bạc lóe sáng dưới ánh mặt trời.

Lái xe thấy cô đã cung kính cúi người mở cửa xe cho cô khiến cô rất ngượng ngùng.

Xe yên ổn đi suốt một đường. Không lâu sau, đã đến một con đường nhỏ

Cuối đường là một biệt thự màu trắng rộng lớn. Chu Thiển xuống xe, xe được cất vào gara, có người dẫn lái xe đi nghỉ ngơi uống trà.

Biệt thự tư gia có khí phái xa hoa tất nhiên Chu Thiển không cần nhiều lời, về mặt cô đã chẳng còn sợ hãi khi bước chân đến những nơi lộng lẫy như vậy nữa

Nhưng vẫn có chỗ khiến cô để ý, đó là một góc vườn, có một cây cổ thụ lớn, cành lá xum xuê, dưới tán cây có một chiếc đu bằng gỗ sơn đỏ, đây hoàn toàn là sản phẩm thủ công, xem ra cũng được một thời gian khá dài.

Chu Thiển nhìn chiếc đu mà ngẩn người

Tuổi thơ của Tống Thiệu Lâm nhất định rất hạnh phúc. Nói thật, tuổi thơ của Chu Thiển, trong nhà ngay cả chỗ để treo dây đu cũng không có. Cũng có những ngày hạnh phúc, đó là khi mẹ cô vẫn còn sống, bà sẽ thường xuyên đưa Chu Thiển đến công viên chơi xích đu. Nhưng từ sau khi mẹ qua đời, tuổi thơ của cô dường như cũng biến mất trong chớp mắt. Mây đen phủ kín cả gia đình, suy sụp, đau lòng, cha mất phương hướng khiến Chu Thiển dù chỉ là đứa trẻ 10 đã phải sớm trưởng thành.

Mãi đến khi mẹ kế xuất hiện nhưng chung quy không phải là mẹ ruột, trên đời này không có bất luận ai có thể thay thế mẹ của cô...

- Tiểu thư...

Một tiếng gọi mừng rỡ

Chu Thiển quay đầu lại, là một người phụ nữ hiền lành, Chu Thiển nhớ lại, cô đã từng gặp bà trong bệnh viện.

Bà bước nhanh tới, kéo tay cô nói:

- Tiểu thư, cuối cùng cô đã về, phu nhân ngày nào cũng nhớ người. Để Lan tẩu xem... vẫn tốt, không bị gầy. Tiểu thư sống ổn không?

Có lẽ là sự thân thiết trong mắt bà rất giống mẹ, Chu Thiển chỉ thấy hốc mắt nóng lên, cô vội quay đầu lên lau khô mắt.

- Tôi rất ổn

Nói thật lòng, ngoài sự hoảng sợ mà Triệu Hi Thành ban tặng, cô sống thực sự không tồi.

Bà rất cao hứng gật đầu. Có thể thấy, Lan tẩu này rất thương Tống Thiệu Lâm

Bà kéo tay Chu Thiển đi vào nhà, vừa đi vừa nói:

- Phu nhân, tiểu thư đã về

Sau đó liền thấy Tống phu nhân thông dong đi xuống lầu:

- Gọi cái gì? Cả nhà đều nghe được! Thiệu Khang (Móa trùng tên với anh khi kia, nhưng nhân vật này chả ra gì hết) tối qua uống rượu, còn đang ngủ

Lan tẩu ở một bên nhỏ giọng nói:

- Phu nhân đang nói đến cậu chủ, là anh cả của cô.

Tống phu nhân nhìn Chu Thiển, về mặt tương tự giống Tống Thiệu Lâm tươi cười:

- Thiệu Lâm đã về rồi, Lan tẩu đi bảo phòng bếp làm một ít đồ ăn tiểu thư thích đi

Lan tẩu vui tươi hơn hớn đi vào phòng bếp.

Tống phu nhân bảo Chu Thiển cùng bà lên lầu. Bà dẫn Chu Thiển vào phòng, sau đó đóng cửa lại.

Bà kéo Chu Thiển ngồi xuống giường, chưa gì đã hỏi:

- Nghe nói, con đòi chia phòng ngủ với Hi Thành

Về mặt đầy ý bất mãn.

Chu Thiển hiểu, bà là thuyết khách do Triệu phu nhân nhờ

Chương 14: Tôi dựa vào chính mình

Chu Thiển lặng lẽ rút bàn tay bị bà nắm về nói:

- Con hoàn toàn không nhớ gì về anh ta, con không chấp nhận được việc một người hoàn toàn xa lạ là chồng của mình, con cũng không muốn cùng người xa lạ chung chăn chung gối

Đạo lý rõ ràng như vậy Chu Thiển không tin bà không hiểu nhưng dường như bà không để ý đến cảm nhận của con gái

Tổng phu nhân thờ dài nói:

- Nhưng Hi Thành là chồng của con, đó là sự thực không thể thay đổi, nếu con cứ mặt lạnh với nó, sớm muộn gì cũng có biến

Chu Thiển hừ lạnh:

- Anh ta sớm đã thay đổi, không phải nói là từ trước đến giờ anh ta luôn là loại người đó. Bên ngoài có phụ nữ cũng không buồn giấu diếm con, hơn nữa, người đó còn là bạn của con. Có thể thấy anh ta cũng chẳng coi con ra gì, loại đàn ông này, con chẳng cần.

Bà nhíu mày:

- Ý con là Văn Phương?

- Mẹ cũng biết?

Trong mắt Tổng phu nhân hiện lên sự khinh miệt, hừ một tiếng:

- Con bé đó, chẳng qua chỉ là nha đầu mẹ nuôi cho con, con lại rất thích nó nên mẹ mới để nó ở gần con. Không ngờ lại nuôi ong tay áo. Nhưng con việc gì phải để ý đến nó, dù nó có thế nào cũng không thay đổi được thân phận, là con gái của bọm rượu còn muốn bay lên làm phượng hoàng! Nếu không nhờ Tổng gia chúng ta nó giờ chẳng biết thế nào

Chu Thiển có chút vội vàng:

- Quan trọng không phải cô ta là loại đàn bà gì, thân phận gì mà quan trọng là Triệu Hi Thành đã phản bội hôn nhân

Bà tức giận đứng lên:

- Cái đó không phải trách con! Nếu lúc trước con không giới thiệu Văn Phương đến làm việc ở Triệu thị thì có cơ hội cho nó sao?

Đúng là ông nói gà bà nói vịt, Chu Thiển có cảm giác mệt mỏi, thờ dài nói:

- Loại chuyện này phải cho con thời gian, nếu anh ta thực sự bất mãn thì ly hôn là xong!

- Nói vậy!

Bà đứng phắt dậy, hai hàng lông mày nhíu chặt, lạnh lùng nói:

- Hai chữ ly hôn con đừng có nghĩ! Con có biết tập đoàn Triệu thị có bao nhiêu cổ phần trong Tổng thị không? Con có biết công trình của anh cả con có bao nhiêu vốn đầu tư là của Triệu thị không? Con có biết nhà mình và nhà họ có bao nhiêu hợp đồng làm ăn không? Chuyện hôn nhân này không đơn giản như con nghĩ đâu

Chu Thiển tròn to mắt nhìn bà, có phản hồi bị dọa

Bà thấy vẻ mặt cô kinh hoàng thì giọng nói dịu lại:

- Con mất trí nhớ, nghĩ những chuyện đó cũng không trách. Nhưng về sau đừng tùy hứng như thế. Đàn ông ở bên ngoài có phụ nữ con không cần để ý, trên thương trường, đàn ông nào chẳng thế. Như cha con đây thôi, bên ngoài chẳng thiếu đàn bà. Nhưng mẹ vẫn là Tổng phu nhân đây thôi? Những con đàn bà bên ngoài không thể uy hiếp được địa vị của con. Nếu muốn trói chặt tim Triệu Hi Thành, con phải có chút công phu nữa chứ

- Hơn nữa, nếu con thực sự ly hôn, tổn hại lợi ích hai nhà, làm mất thể diện hai bên thì cha con sẽ bỏ mặc con, con sau này phải làm thế nào? Còn có thể lấy ai nữa, ai sẽ lấy phụ nữ mà Triệu gia vứt bỏ? Con nói xem con sẽ thế nào? Con luôn sống an nhàn sung sướng, về sau phải làm thế nào?

Nói cách khác, nếu ly hôn thì ngay cả nhà họ Tống cũng bỏ mặc cô sao? Không thể nào! Đó chỉ là dọa Chu Thiển thôi đúng không? Dù sao cũng là con gái ruột? Nhưng khi này bà đã nói Tống tiên sinh có rất nhiều đàn bà... có bỏ đi một đứa con gái không nghe lời có lẽ ông cũng chẳng tiếc

Nhưng Chu Thiển sao dễ dàng khuất phục, cô quật cường đáp:

- Con không cần dựa vào bất kì ai, con tự dựa vào bản thân mình!

Tống phu nhân ngửa đầu cười, giống như nghe được truyện cực buồn cười. Cười xong, bà nhìn Chu Thiển, ánh mắt lạnh như băng:

- Thiệu Lâm, từ nhỏ đến lớn con đã kiếm được một đồng tiền? Con từng chịu qua chút khổ cực nào, con thực sự mướn ngón tay chẳng chạm đến nước. Dựa vào chính mình? Con nghĩ dễ dàng lắm sao? Con có biết một tháng con tiêu hết bao nhiêu tiền? Có biết giờ một sinh viên kiếm được bao nhiêu tiền? Dựa vào chính mình?

Bà cười lạnh liên tục

Chu Thiển bị bà cười đến tim cũng lạnh. Đúng thế! Tống Thiệu Lâm không phải là Chu Thiển, Chu Thiển từ 16 tuổi đã đi làm thêm. Vì học phí của em trai, một tháng có thể không ăn cơm, chỉ ăn bánh bao, mì sợi mà sống. Tống Thiệu Lâm không thể, cô ấy không biết khó khăn của cuộc đời, cô ấy sống trong tháp ngà, cuộc sống hoa lệ chói mắt đã ăn mòn ý chí chiến đấu của cô ấy. Cô ấy đã chẳng có dũng khí tự lập nên dù biết chồng không chung thủy cũng chỉ có thể mượn rượu tiêu sầu nhưng lại không có quyết tâm ly hôn bởi vì cô ấy biết, nếu không làm thiếu phu nhân của Triệu thị thì cô ấy cũng chẳng phải là Tống đại tiểu thư, đến lúc đó không có chỗ dựa dẫm, cuộc sống thê lương.

Thật sự là không thể ly hôn cho Tống Thiệu Lâm, đến lúc cô tỉnh lại phát hiện mình thành người li dị chồng, ngay cả nhà mẹ đẻ cũng cấm cửa thì Chu Thiển không dám nghĩ cô ấy sẽ có phản ứng gì

Giờ Chu Thiển đã chẳng còn hâm mộ Tống Thiệu Lâm như trước. Thì ra cuộc sống lấp lánh của cô ấy không phải là không cần trả giá. Cái giá đó chính là cuộc hôn nhân của cô ấy, hạnh phúc và tự do của cô ấy. Đời này chẳng bao giờ có đồ miễn phí cho ai

Chu Thiển cúi đầu, hồi lâu không nói. Trong lòng có chút buồn cho Tống Thiệu Lâm.

Tống phu nhân lại ngồi xuống bên cạnh Chu Thiển, xoa lưng cô, vỗ nhẹ hai cái rồi dịu dàng nói:

- Mẹ nói với con nhiều như thế chẳng phải vì muốn tốt cho con. Cuộc sống giờ mới là thích hợp nhất với con. Đời làm gì có chuyện thập toàn thập mỹ? Đàn bà trong gia đình quyền quý ai mà chẳng như vậy lâu cũng thành quen...

Bà khẽ thở dài, trong giọng nói dường như có sự đau khổ mà thần nhiên

Lòng Chu Thiển càng lúc càng nặng nề, giống như có tảng đá lớn đè nặng, ép cô không thở nổi

Chu Thiển đứng lên nói:

- Con đi đây!

Cô cảm thấy nơi đây khiến cô bị áp lực, chỉ muốn mau chóng rời khỏi

Tống phu nhân không nề mặt nói:

- Ở lại ăn cơm trưa đi! Sao, mẹ nói hai câu đã khó chịu?

Có lẽ bà thật sự nghĩ cho con gái nhưng Chu Thiển lại không hề cảm nhận được chút dịu dàng nào từ bà. Tất cả chỉ là lợi ích, lợi ích.

Chu Thiển biết nên ứng phó thế nào, cô nói dối:

- Trưa nay con hẹn Hi Thành ăn cơm.

Tống phu nhân lập tức mặt mày hớn hờ:

- Vậy thì nhanh đi, đứng rồi, ở bên nó nhiều vào, không cho bọn đàn bà khác có cơ hội

Chu Thiển rời khỏi nhà họ Tống, lúc gần đi, cô lại nhìn thoáng qua chiếc xích đu màu đỏ kia, trong lòng không khỏi cảm thán, có lẽ Tống Thiệu Lâm chỉ có tuổi ấu thơ là hạnh phúc, một khi trưởng thành sẽ phải gánh vác trách nhiệm của mình. Dù có muốn hay không năng cũng không thể phản kháng.

Mặt trời bắt đầu rực rỡ hơn, thiêu đốt mặt đường. Trên đường đi, cây cối ử rữ. Người đi đường phơi nắng đều đỏ mặt, ướt đẫm mồ hôi

Mà Chu Thiển lại đang thoải mái ngồi trong xe hơi hưởng thụ không khí mát mẻ. Có khi nào cô cũng sẽ vì hiện tại thoải mái mà phải trả giá không?

Chu Thiển không muốn nghĩ đến vấn đề này, như con đà điểu. Cô sợ phải nghĩ nhiều rồi bản thân sẽ sợ hãi, sẽ mất đi dũng khí kiếm 10 vạn tệ kia. 10 vạn tệ đó rất quan trọng với cô.

Chu Thiến lắc đầu như muốn lắc sạch những tạp niệm đó ra khỏi đầu

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ nhằm phân tán lực chú ý của mình

Chu Thiến nhìn cảnh vật lướt qua bên đường, đột nhiên, một bóng người anh tuấn, cao lớn thoáng qua trước mắt.

Chu Thiến không thể tin nổi vào mắt mình, sự ồ ạt hóa thành hư không, trong lòng vui mừng như điên, tựa như được uống thuốc kích thích, cả người run lên

- Dừng xe! Dừng xe!

Chu Thiến kêu lớn, sự kích động trong lòng không thể hình dung. Lúc này, trong đầu Chu Thiến chẳng còn lại ý nghĩ gì, bóng dáng anh tuấn kia đã chiếm hữu tâm hồn cô...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tàn Tranh (1)

Lái xe dừng xe ở ven đường

Xe còn chưa dừng lại, cô đã vội vã nhảy xuống. Chạy về hướng khi này. Chưa được vài bước đã mồ hôi mồ kê đầm đìa. Mọi người đi đường đều nhìn Chu Thiến, cô biết hiện giờ vẻ mặt của cô rất hưng phấn, mắt sáng bừng, trong lòng cô là niềm vui mừng khó tả, trong mừng vui lại có chút sợ hãi. Chu Thiến sợ sự chờ đợi của mình rồi sẽ chỉ là thất bại, Chu Thiến sợ cô sẽ chỉ là mừng hụt

Cô đứng ở đầu đường khi này, tìm kiếm chung quanh nhưng giữa dòng xe cộ, trong dòng người đông đúc nhưng không tìm thấy bóng dáng quen thuộc đó

Chu Thiến sốt ruột nhìn quanh. Không có! Không có! Anh như bong bóng đã tan biến trong biển người mờ mịt

Chu Thiến dùng hết sức hô lớn:

- Anh Tàn Tranh!

Nhưng tiếng kêu sớm bị chìm lấp trong dòng xe cộ ồn ào

Chu Thiến thất hồn lạc phách đứng ở bên đường. Nhiệt tình dần biến mất, sự thất vọng vô tận nhấn chìm cô

Lái xe đuổi theo, hỏi:

- Sao vậy phu nhân?

Chu Thiến mờ mịt nhìn anh ta, hồi lâu sau mới như bừng tỉnh

Đúng, giờ cô là Triệu phu nhân, cô không phải là cô em gái nhỏ Chu Thiến mà Tàn Tranh biết, cho dù gặp anh ấy thì cô có thể làm gì?

Nhưng thật sự vất vả lắm mới nhìn thấy anh ấy. Sở dĩ Chu Thiến chọn làm việc ở thành phố này chính là vì Tàn Tranh ở đây. Nhưng suốt hai năm qua, Chu Thiến không hề gặp Tàn Tranh được một lần, ngay cả chút tin tức về anh cũng không có. Hôm nay, vất vả lắm mới nhìn thấy bóng dáng anh...

Tàn Tranh, có phải cô và anh ấy thực sự không có duyên? Mỗi khi Chu Thiến nghĩ sắp bắt được góc áo anh thì anh lại biến mất không thấy. 8 năm trước là thế, 8 năm sau vẫn là như thế...

Tìm Chu Thiến thất lại

Lái xe nói:

- Phu nhân, về xe đi, chỗ này mặt trời quá nóng, rất dễ bị cảm nắng, tôi thấy sắc mặt cô không ổn lắm

Chu Thiến theo lái xe quay về xe, không khí mát mẻ ủa tới, trong nháy mắt, nước mắt Chu Thiến rơi xuống

Một ít đoạn kí ức như những thước phim hiện lên trong đầu cô

Thiến Thiến 10 tuổi, Thiến Thiến mới mất mẹ, ngồi ở mép cửa khóc. Một cậu bé dịu dàng nâng cô bé dậy, giọng nói nhẹ nhàng như làn gió ấm áp:

- Em à, sao lại khóc?

Cô nhóc ngẩng đầu nhìn cậu bé, một khắc đó, cậu bé ấy dịu dàng cười, ánh mắt ấm áp khắc sâu trong trí óc cô bé, cả đời cũng không thể quên.

- Phu nhân, cô không sao chứ! Lái xe quan tâm hỏi

Chu Thiến lắc đầu, lau khô nước mắt

Chu Thiến hẹn Tiểu Mạt tới quán cà phê bên cạnh thẩm mỹ viện mà hai người làm việc.

Tiểu Mạt khoan thai bước đến, cô vừa ngồi vừa nói:

- Lúc cậu gọi cho mình mình đang trang điểm cho khách, làm xong mới đi được

Sau đó nhìn Chu Thiến một cái, ngạc nhiên nói:

- Mạt cậu sao thế, sắc mặt rất đáng sợ, gặp quỷ à!

Chu Thiến nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Mạt, mình thấy anh Tàn Tranh, nhưng chỉ chớp mắt thôi đã không thấy tăm hơi đâu cả

Tiểu Mạt tròn mắt há hốc mồm, hồi lâu mới nói:

- Cậu chắc nhìn nhầm rồi!

Chu Thiến nhìn cô, nước mắt lưng tròng

Tiểu Mạt thở dài nói:

- Đúng, sao cậu nhìn nhầm được, người đó như khắc sâu trong đầu cậu... cũng khó trách, anh ấy đối tốt với cậu như thế

- Rõ ràng là ngay cũng một thành phố, vì sao mãi mình không thể gặp anh ấy... nhưng dù gặp được thì thế nào? Giờ mình thành ra thế này, là phụ nữ đã kết hôn...

Chu Thiến vô cùng khổ sở, tim như dao cắt

Tiểu Mạt cầm tay Chu Thiến:

- Đừng quá buồn, nói không chừng ngày mai người phụ nữ kia sẽ tỉnh lại, ngày kia cậu sẽ gặp anh Tàn Tranh...

Giọng cô càng lúc càng nhỏ, hiển nhiên cũng không tin tưởng vào lời nói của chính mình. Cuối cùng, cô sốt ruột nói:

- Sao lại bất tỉnh mãi thế? Ngay cả bác sĩ cũng nói vết thương không có trở ngại, hẳn là phải tỉnh lại rồi. Vì sao còn chưa tỉnh?

Chu Thiến cúi đầu, trong lòng lại mơ hồ hiểu được, có lẽ cô ấy muốn trốn tránh thực tế này đi!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tàn Tranh 2

Ăn cơm trưa cùng Tiểu Mạt rồi, Chu Thiến trở về nhà họ Triệu

Triệu phu nhân đang vui vẻ cùng mấy cô gái mặc đồng phục chọn lựa giữa đồng quần áo lớn. Ngẩng đầu thấy Chu Thiến thì cười nói:

- Thiệu Lâm, về đúng lúc lắm, mẹ vừa định gọi điện cho con. Mau lại đây xem, con thích bộ nào?

Chu Thiển miễn cưỡng cười, giờ cô làm gì có tâm tình chọn quần áo cho bà nhưng dù sao bà cũng là bà chủ của cô, thế nào cũng vẫn phải làm

Chu Thiển đi tới nhìn, đều là trang phục dạ hội, chất sa tanh, đủ các kiểu dáng màu sắc, trông vô cùng hoa mỹ

Chu Thiển chọn ra một bộ váy dài màu nhạt, đơn giản, dưới ánh đèn hơi sáng lên, mặc vào nhất định rất nổi bật mà không mất đi sự trang trọng, cô nói:

- Mẹ, con thấy cái này không tệ

Bà cầm lấy nhìn nhìn, nhú mày nói:

- Cái này kiểu dáng quá bảo thủ, mẹ mặc còn được, con mặc trông già đi đấy

- Con mặc? Chu Thiển chỉ vào mũi mình

Bà cười:

- Có gì mà phải kinh ngạc thế? Đêm nay con phải cùng Hi Thành tham gia một buổi dạ tiệc, nó đã gọi cửa hàng lễ phục tốt nhất thành phố mang quần áo đến cho con chọn. Con xem, Hi Thành rất để ý đến con đó

- Dạ tiệc?

Chu Thiển cảm thấy đầu phình to như cái đầu, Chu Thiển không quen biết bất kì ai ở đó, cũng không phải người của giới thượng lưu, thật sự sẽ làm trò cười cho thiên hạ. Chu Thiển cẩn thận hỏi:

- Con không đi không được sao?

Triệu phu nhân nhú mày:

- Vậy sao được? Con là phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Triệu thị, một số buổi tiệc quan trọng con bắt buộc phải tham gia, đó cũng là việc của con dâu Triệu gia

Nếu là nhiệm vụ không thể trốn tránh thì cô làm đi, đến lúc đó, cô cười nhiều nói ít là được

Đợi khi Triệu Hi Thành quay về đón thì Chu Thiển đã trang điểm xong

Lễ phục màu vàng nhạt, trước ngực là sa mỏng, cắt may vô cùng khéo léo lộ ra đường cong duyên dáng, càng khiến cô trông xinh đẹp, mềm mại. Nghe nói đây là tác phẩm của một nhà thiết kế người Pháp

Tóc Chu Thiển cũng là do stylist chuyên nghiệp chải búi, tóc dài đen nhánh búi thành búi đơn giản, có mấy lọn tóc lơ đãng, lúc đi lại, những lọn tóc khẽ bay bay khiến cô trông vô cùng kiều mỹ, linh động

Khuôn mặt cũng trang điểm đơn giản. Chuyên gia trang điểm chỉ trang điểm nhẹ đã khiến làn da của cô càng sáng mịn, hai mắt long lanh ẩn tình, môi hồng nhuận, căng đầy

Chu Thiển vô cùng khâm phục stylist này, sau này có cơ hội nhất định phải bái ông ấy làm thầy.

Khi Chu Thiển đi ra đại sảnh, đối mặt Triệu Hi Thành, anh sững sờ nhìn cô chằm chằm suốt mấy giây. Về mặt trông mắt, cứng lưỡi ngây ngốc này chưa từng xuất hiện trên con người luôn bình tĩnh âm ngoan như anh, điều đó quả thực khiến Chu Thiển có chút tự hào, tuy rằng cơ thể này không phải của cô

Hôm nay, Triệu Hi Thành cũng ăn mặc rất chỉnh tề, một thân âu phục Armani, mặc lên người anh thật giống mặt người dạ thú. Chu Thiển không nhịn được nhìn thoáng qua mấy lần, cuối cùng không thể không thừa nhận, người này dù đáng ghét nhưng quả thật là yêu nghiệt, một con sói cực kì xinh đẹp

Triệu Hi Thành thấy cô nhìn mình thì khôi phục lại vẻ mặt bình thường, mỉm cười với cô. Chu Thiển cảm thấy nụ cười đó mang theo ý câu dẫn vô sỉ bởi vì cô lập tức đỏ mặt

Triệu Hi Thành đi tới, ôm eo cô rồi khẽ thì thầm vào tai cô:

- Hôm nay đẹp lắm

Giọng nói của anh tràn ngập ý cười, xem ra, tâm tình rất tốt.

Lúc này, tư thế của hai người vô cùng ái muội mà cô lại cũng không giả dụa. Có thể thấy được uy lực của “sắc” đáng sợ cỡ nào.

- Nghe nói hôm nay em về nhà mẹ đẻ? Anh lơ đãng hỏi

Một câu liền nhắc tới chuyện đau lòng của cô, bóng dáng thanh nhã chợt thoáng qua trong đầu cô. Tâm tình Chu Thiển lập tức trở nên âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tiệc rượu

Hai mắt cô lập tức rũ xuống. Triệu Hi Thành nhú mày, sao tâm tình đột nhiên chuyển xấu đi vậy?

Triệu Hi Thành ôm eo cô chặt hơn, hỏi:

- Sao thế, có chuyện gì à?

Chu Thiển vội lắc đầu, việc này làm sao có thể cho anh biết, cô miễn cưỡng lấy tinh thần nói:

- Không sao, không xảy ra chuyện gì cả.

Cô ấy nhất định có việc gạt anh. Triệu Hi Thành không khỏi tức giận, cô chưa từng mở lòng với anh. Vừa nghĩ đến vẻ mặt xa cách với anh, anh liền bốc hỏa. Anh buông tay, bỏ lại cô, một mình đi ra cửa lớn.

Chu Thiển nhìn bóng dáng của anh, hung hăng trừng mắt một cái. Cầm thú này, trở mặt hơn trời bàn tay. Hừ! Nể tình 10 vạn tệ, tôi nhìn anh. Sau đó cô cũng đi theo Triệu Hi Thành ra ngoài.

Ngoài cửa, Triệu Hi Thành đã ngồi trên xe chờ cô. Hôm nay anh không tự lái xe, Chu Thiển nhìn nhìn, lái xe chính là người đã đưa cô về nhà mẹ đẻ.

Lái xe mở cửa cho cô, cô mỉm cười cảm ơn rồi ngồi lên.

Triệu Hi Thành cũng chẳng nhìn cô lấy một lần, xỉ mặt ra. Chờ cô ngồi xuống, anh mới lạnh lùng mở miệng:

- Tiệc rượu đêm nay rất quan trọng, giám đốc khu vực Châu Á của công ty Hoa Thái đến dự, đó là đối tượng công ty muốn hợp tác, cho nên...

Anh nhìn cô, con mắt đen lấy tỏa ra ánh sáng lạnh:

- Cho nên tốt nhất cô đừng có bày vẽ mặt buồn bã rũ rũ đó nữa, làm mất mặt Triệu thị.

Chu Thiển cũng hơi giận. Thái độ gì thế? Không muốn nhìn cô thì bảo cô đi làm gì. Nhưng cô cũng không dám nói những lời này. Chu Thiển nhìn anh, vẻ mặt đột nhiên tươi cười cực kì dối trá, ánh mắt mỉ mỉ thành đường chỉ, khóe miệng kéo đến tận mang tai nói:

- Anh yên tâm, tôi nay lúc nào tôi cũng thế này cho anh nở mặt

Triệu Hi Thành như đột nhiên bị người dùng phép định thân làm đông cứng người, kinh ngạc nhìn cô. Khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ cổ quái, như đang cố gắng khắc chế điều gì đó.

Triệu Hi Thành quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó dùng tay che miệng lại, đáy lòng cười lớn, nửa ngày cũng vẫn buồn cười. Cô gái này, cô ấy nghĩ cô đi để làm vợ xấu của anh sao? Xấu muốn chết... Khóe miệng anh tươi cười không ngừng được. Không hiểu vì sao, hình tượng trầm ổn bao nhiêu năm qua suýt nữa bị hủy vì cô.

Chu Thiển thấy anh vẫn nhìn ngoài cửa sổ không thèm nhìn cô, nghĩ chắc lại chọc giận anh nên thăm khinh bỉ lòng dạ Triệu Hi Thành hẹp hòi, cũng không để ý đến anh, ngược lại hỏi lái xe:

- Anh lái xe, năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi!

Một câu này lại làm mặt Triệu Hi Thành co giật

Bên tai anh là tiếng cô và lái xe tào lao:

- Anh Vương, anh lái xe giỏi thật, cảm giác như ngồi một chỗ vậy

- Anh Vương đã kết hôn chưa

- Ôi, không nhìn ra được anh đã có con lớn thế đâu, nhìn anh trông cũng chỉ khoảng 30 tuổi thôi... Cái gì? 40! Thật nhìn không ra, vợ anh chăm anh thế nào vậy?

Mới đầu, lái xe Vương còn nhìn sắc mặt Triệu Hi Thành qua gương chiếu hậu sau thấy anh không có phản ứng thì dần dần lớn mật, cùng Chu Thiển tán gẫu đôi câu. Dù sao cũng đang lái xe, cũng chẳng ảnh hưởng gì

Triệu Hi Thành nhìn ra cửa sổ nhưng tâm trí lại hướng về Chu Thiển, nghe giọng nói thanh thúy mà dịu dàng của cô, thỉnh thoảng cười nhẹ lại như chiếc lông chim khẽ cọ vào tim anh, nụ cười anh càng lúc càng nhu hòa, trong lòng vô cùng an tĩnh

Triệu Hi Thành đột nhiên nghĩ, bao giờ thì cô có thể thoải mái nói chuyện phiếm với mình như vậy

Xe đến nơi, ngay cả trong nhà lái xe Vương có bao nhiêu cái TV Chu Thiển cũng biết

Bọn họ xuống xe, lúc này Chu Thiển mới biết bọn họ đến là khách sạn xa hoa nhất thành phố. Khách sạn này, cô và Tiểu Mạt từng đi qua vô số lần, cũng từng cực kì hâm mộ nhìn những vị khách ăn mặc thời thượng qua lớp cửa thủy tinh đỏ mà chưa dám bước vào. Không ngờ lại cũng có ngày cô xinh đẹp, ngẩng cao đầu bước vào. Lần khác cũng phải đưa Tiểu Mạt đến, sau đó ăn uống thoải thích, thuê phòng hạng nhất mới không uổng phí lúc cô làm kẻ có tiền

Triệu Hi Thành khuyển tay ra đợi hồi lâu cũng không thấy cô vịn vào thì quay người nhìn. Thấy Chu Thiển đang ngẩn người nhìn khách sạn thì không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, vì sao từ sau khi mất trí nhớ cô như biến thành người khác? Phong phạm thực nữ khi xưa đâu? Không còn nhớ sao? Nhưng cô như thế này lại càng thú vị!

Triệu Hi Thành đi tới, đem tay cô khoác vào tay mình rồi nói:

- Ngẩng ngực cái gì? Ngực cũng phải đi vào theo tôi, người không biết thì cười gật đầu là được rồi

Triệu Hi Thành dường như có chút lo lắng lại bỏ thêm một câu:

- Đây không phải là chợ, đừng có cười nói loạn với người khác

Chu Thiển bĩu môi, khó chịu đáp lại:

- Biết rồi!

Trong lòng lại nghĩ: Không cho tôi nói chuyện thì muốn tôi đến làm gì? Làm bình hoa chắc!

Bọn họ cùng nhau đi vào khách sạn, đại sảnh khách sạn rộng lớn sang trọng, sàn đá cẩm thạch sáng ngời, đèn thủy tinh lớn như chuỗi ngọc long lánh, bên cạnh là những bồn cảnh xanh um, nhân viên làm việc tới lui đều mặc đồng phục chỉnh tề

Chu Thiển đang nhìn đông nhìn tây đột nhiên thấy tay tê rần, ngẩng đầu nhìn thì thấy đôi mắt đẹp của Triệu Hi Thành đang lờm lờm mình, cắn răng nói:

- Đừng có nhìn đông nhìn tây như nhà quê thế, mắt mặt lắm

Giọng nói vô cùng nhỏ. Chu Thiển bị anh nói thì vội vàng cúi đầu.

Ai ngờ Triệu Hi Thành đáng ghét kia lại nói, lần này giọng nói hình như có chút bất đắc dĩ:

- Cô cúi đầu làm gì? Trên đất có tiền à?

Chu Thiển lại vội vã ngẩng đầu, vội nắm chặt tay áo Triệu Hi Thành, bộ dáng như gặp kẻ thù lớn

Khỏe mắt Triệu Hi Thành giật giật, đột nhiên có chút hối hận vì đã đưa cô đến. Anh dừng bước, khẽ vỗ vỗ lên tay cô, nhẹ giọng nói:

- Đừng khẩn trương, thôi... cô cứ như bình thường thì được rồi

Mặt Chu Thiển đau khổ:

- Tôi quay về là được

Cô là Chu Thiển bình thường không phải là Tổng Thiệu Lâm danh môn khuê tú. Cô chưa từng gặp qua trường hợp này, sao mà biết nên làm thế nào? 10 vạn tệ đúng là không dễ kiếm

Khuôn mặt tuấn tú của Triệu Hi Thành tức giận, anh không kìm lòng được cao giọng:

- Giờ cô chạy bảo tôi kiếm đâu ra cô vợ đến thay thế?

Một câu khiến cho những người xung quanh chú ý, không ít người quay lại nhìn anh. Cũng không ít cô gái thấy anh tuấn tú thì liên tục quay đầu lại nhìn

Triệu Hi Thành chưa từng mất mặt như thế, dù luôn bình tĩnh, tàn nhẫn nhưng mặt cũng đỏ bừng lên

Chu Thiến nhìn về quần bách của anh, trong lòng vô cùng vui mừng, không chút khách khí cười rộ lên.

Triệu Hi Thành vừa quần vừa giận vừa hận, hung hăng nhìn chăm chăm cô. Thấy cô cười, mắt cong cong, hai má ửng hồng, trông vô cùng xinh đẹp, quyến rũ. Trong lòng như có gì kích thích, cả người bủn rủn, một cảm giác nói không nên lời dâng lên

Sắc mặt anh dần nhu hòa, anh nhìn cô, đáy mắt như có ngọn lửa mãnh liệt. Sau đó, anh cũng cười lớn

Những người bên cạnh đều nhìn thấy một hình ảnh, tuấn nam mỹ nữ, quần áo hoa mỹ, khí chất cao nhã. Bọn họ nhìn nhau cười, không khí chung quanh có vẻ ái muội của đôi tình nhân, giống như bức tranh động lòng người, rất đẹp, rất ám áp khiến người khác vô cùng hâm mộ

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Có lẽ chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa

Yến tiệc tổ chức tại tầng 15

Vừa mới vào cửa lớn đã có rất nhiều người vây quanh, vẻ mặt tươi cười, tay bắt mặt mừng chào hỏi Triệu Hi Thành.

- Sếp Triệu, sau này xin được chiếu cố hơn
- Sếp Triệu, về hợp đồng với công ty chúng tôi xin anh dành chút thời gian quan tâm
- Nghe nói từ lượng của sếp Tổng rất tốt, lúc nào có dịp tụ tập cùng nhau?
- Sếp Triệu...

Chu Thiến dần dần bị đẩy lui khỏi người anh. Cô ở một bên lặng lẽ nhìn.

Lúc này, Triệu Hi Thành đã khôi phục sự trầm ổn bình thường. Anh bình tĩnh bắt tay với từng người, thần sắc tự nhiên nói chuyện với từng người, đùa vui thoải mái. Trên người anh tản ra sự tự tin vô cùng, khí thế bừng bừng khiến cho anh có một mị lực độc đáo, dường như tất cả mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay anh, không gì có thể đánh bại được anh. Lại thêm bề ngoài chói mắt càng khiến các cô gái ở đây như xiêu như đổ. Ánh mắt của các cô đều tập trung trên người Triệu Hi Thành, vẻ mặt ai cũng như thất hồn lạc phách.

Chu Thiến thầm nghĩ: lúc trước cô thấy anh ta có phải cũng là bộ dáng háo sắc này không? Thoạt nhìn thật giống con ngốc. Yêu nghiệt này thật đúng là tai họa

Nhìn anh bận rộn không rảnh để ý đến mình, Chu Thiến liền chậm rãi tránh ra một bên

Giữa sân nhảy, âm nhạc du dương tràn ngập khắp căn phòng, trong không khí có hương rượu nồng nàn. Mọi người tùm năm tùm ba khe khẽ trò chuyện. Một bên có một bàn dài trải khăn trắng, trên bày đủ loại đồ ăn ngon. Có những người phục vụ mặc đồng phục trắng bưng khay đi qua đi lại. Trên khay là những ly thủy tinh trong suốt, bên trong là những chất lỏng đủ các màu sắc

Bồi bàn đi đến bên cạnh cô, cô học theo người khác lấy ra một ly rượu màu sắc đặc biệt nhất. Cô uống một ngụm, không tệ, ngọt ngào, rất ngon

Lúc này Triệu Hi Thành đã phát hiện bên người không còn bóng dáng vợ mình. Anh vừa trò chuyện với mọi người vừa lẳng lặng tìm kiếm bóng dáng vợ mình. Rất nhanh chóng đã thấy cô cầm trong tay chén rượu, ánh mắt híu lại, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn

Triệu Hi Thành khẽ cười. Cô gái này còn có thể tự đắc vui vẻ đến mức này cơ đấy. Không giống trước kia, luôn một mình ngẩn người, vẻ mặt hoảng hốt, nhìn đã muốn phát hỏa.

Anh thấp giọng xin lỗi mọi người xung quanh rồi rời đi, đi về phía Chu Thiến

- Sao lại chạy ra đây? Tôi còn chưa kịp giới thiệu cô với mọi người

Chu Thiến uống cạn chén rượu rồi mới nói:

- Bọn họ nhìn thấy anh như ruồi bọ thấy thịt mà bu lấy. Trong mắt làm gì có ai thấy tôi. Sớm đã đẩy tôi qua một bên
- Có người so sánh như cô sao?

Ruồi bọ nhìn thấy thịt... Triệu Hi Thành đột nhiên cảm thấy trên người mình tản ra mùi hôi thối...

Thấy cô lại lấy một chén rượu thì nói:

- Chưa ăn gì mà uống là không tốt, đi ăn cái gì đi

Sau đó, đoạt lấy chén rượu trong tay nàng

Chu Thiển đi về phía bàn, đột nhiên lại quay đầu nói:

- Anh cũng chưa ăn gì đúng không. Cùng đi đi!

Chẳng qua là cô thuận miệng nói, dù sao danh nghĩa vợ chồng, lại còn là sếp của cô, quan tâm một chút chắc cũng được

Nhưng Triệu Hi Thành nghe được lại thấy trong lòng ảm áp, anh lặng lẽ đi đến bên cạnh cô, khẽ nói:

- Cũng được. Vậy cô giúp tôi chọn đi

Chu Thiển nghe xong câu này, vụng trộm lườm anh, thì ra anh ta mang mình đến chỉ là làm nha hoàn tùy thân. Thật đúng là đại thiếu gia. Ai, ai bảo mình bắt người tay ngắn?

Chu Thiển nhận lệnh đi đến bên bàn ăn, cầm lấy chiếc đĩa nhỏ chọn đồ ăn

Một lát sau, Triệu Hi Thành đen mặt nói:

- Cô đang nghiên cứu cấu tạo của bọn họ sao? Lật tới lật lui, tùy tiện chọn là được rồi

Chu Thiển buông cái kẹp lớn, về mặt tủi thân nói:

- Tôi đang xem loại thức ăn nào không có tôi. Thật là phiền, còn không thể đưa lên mũi người

Triệu Hi Thành hơi hoảng lên, nhất thời nhớ tới những lời trước kia Hi Tuấn nói với mình: “Thật ra chị dâu cũng rất để ý đến anh, ngay vừa này còn hỏi em về sở thích của anh!”

Tim của anh đột nhiên có cảm giác khó nói. Cảm giác xa lạ này đến bất ngờ khiến anh thiếu chút nữa thất thố. Để che giấu cảm xúc, anh cầm lấy nhíp, rồi nói:

- Mọi người đều biết tôi dị ứng tôi nên chỉ cần yến tiệc có tôi tham dự sẽ không có tôi.

Chu Thiển ngừng động tác trong tay, nhìn anh, về mặt lộ ra sự khó tin, sau hồi lâu mới nói:

- Tất cả mọi người đều nhân nhượng anh, anh đúng là sung sướng

Anh đột nhiên cười lạnh một tiếng, nghĩ rằng: Bọn họ nhân nhượng anh là gì, chẳng qua là muốn đạt được lợi ích từ anh mà thôi

Anh nhìn về phía cô, cô đang cúi đầu chọn đồ ăn, đường cong xinh đẹp hiện lên

Dường như chỉ có cô chưa bao giờ muốn đạt được điều gì từ anh

Mà cô ấy lại là vợ anh! Anh dường như chưa bao giờ thật sự hiểu biết cô, anh đã bỏ lỡ chuyện gì?

Ngay tại giờ khắc này, không biết có gì sai khiến hoặc là anh bị ma xui, anh đột nhiên nói với cô:

- Có lẽ, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa

Chu Thiển sững sốt, có lẽ người bên cạnh nói chuyện quá lớn ảnh hưởng đến tai cô? Anh ta sao có thể nói với cô những lời này, chẳng phải anh ta luôn chẳng coi Tống Thiệu Lâm ra gì?

Cô đứng thẳng dậy nhìn anh, hai mắt trong suốt tràn đầy sự kinh ngạc:

- Anh nói gì?

Triệu Hi Thành nhìn cô, hai mắt tản ra ánh sáng trong suốt, anh đến gần cô, đang định nói gì thì cửa lớn đột nhiên ồ ào

Mây rậm của Triệu Hi Thành khẽ nhấc, anh quay đầu nhìn về phía cửa nói:

- Thì ra là Sếp Kiều của Hoa Thái đến, khó trách náo nhiệt như thế, chúng ta đi trước một chút đi

Anh buông kẹp trong tay, tự nhiên ôm eo cô rồi khẽ nói vào tai cô:

- Chuyện vừa rồi về nhà rồi nói. Anh nhìn cô mỉm cười.

Chu Thiển hơi rung động người, tim đập mạnh, cảm giác khó mà nói nên lời. Cô mờ mịt đi theo anh, trong đầu vẫn quanh quẩn những lời anh vừa nói. Anh ta nói bắt đầu một lần nữa? Cô nên làm gì bây giờ? Nếu cô từ chối anh có phải là bất công với Tống Thiệu Lâm, đây có lẽ là cơ hội duy nhất cải thiện cuộc hôn nhân bất hạnh của cô ấy. Có lẽ cô ấy thực sự cần cơ hội này.

Nhưng báo cô đồng ý... cô lại không làm được... Ai, Tống Thiệu Lâm, sao cô mãi chưa tỉnh lại? Chuyện của mình phải tự mình giải quyết chứ.

Đang trong lúc miên man suy nghĩ, Triệu Hi Thành dừng bước, chỉ nghe thấy anh và đối phương bắt tay, dùng ngữ điệu bình bình nói:

- Sếp Kiều, lần đầu gặp mặt, hân hạnh

Bên cạnh có người nhiệt tình giới thiệu, Triệu Hi Thành còn nói:

- Đề tôi giới thiệu, đây là vợ tôi – Tống Thiệu Lâm

Lúc này, Chu Thiển ngẩng đầu lên nhìn đối phương

Sau đó, cô như bị sét đánh, đứng ngây người, hai mắt nhìn thẳng về phía người đàn ông đối diện, mắt như nhòe đi

Thời gian như ngưng đọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Kiều Tranh 1

Đã hàng vạn lần Chu Thiển nghĩ đến cảnh gặp lại Tần Tranh sẽ là tình huống như thế nào. Nhưng dù nghĩ nát óc cô cũng không thể ngờ được lại có tình cảnh như bây giờ. Cô có một thân phận khác, bị một người đàn ông khác giới thiệu với anh rằng mình là vợ của anh ta. Giờ trong đầu cô hỗn loạn, đủ các loại cảm xúc, vui mừng, ngọt ngào, chua xót. Cuối cùng tất cả hóa thành trống rỗng, chỉ có tiếng gào thét trong lòng cô: Anh Tần Tranh, anh Tần Tranh... Cô muốn gọi nhưng lại chẳng có cách nào nói nên lời

Cô si ngốc nhìn anh, Tần Tranh đã không còn vẻ ngây ngô của một thiếu niên ngày nào, thay vào đó là mị lực thành thực của đàn ông. Cả người mặc âu phục xám đất tiền khiến dáng người càng thêm cao lớn, vừa cao nhả lại vừa tự phụ. Ngũ quan tuấn tú, anh khí ngời ngời như trước kia nhưng lại thêm nét tang thương

Anh Tần Tranh, nhiều năm qua anh ở đâu? Vì sao anh không xuất hiện sớm một chút? Giờ, gặp lại anh, cô cũng chỉ là một người xa lạ...

Nước mắt Chu Thiển thiếu chút nữa tràn mi, tim đau đớn

Cùng lúc đó, về mặt đối phương cũng tràn ngập khiếp sợ, anh nhìn cô, hai mắt ẩn chứa cảm xúc mãnh liệt, thật lâu sau mới không chế được cảm xúc của mình. Anh vươn tay về phía cô, cố gắng áp chế sự chấn động trong lòng nói:

- Tôi là Kiều Tranh

Kiều Tranh? Chu Thiển đầu tiên là nghi hoặc, sau đó lập tức hiểu ra. Nhất định là cha mẹ li hôn, anh theo mẹ chuyển đến thành phố này rồi sửa theo họ mẹ. Nhưng cái tên này hình như quen quen. Nhưng lúc này cô cũng chẳng có tâm tình mà nghĩ.

Cô nhìn bàn tay anh vươn ra, bàn tay thon dài, khớp xương cân xứng. Bàn tay đó đã vô số lần nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, mang đến sự ấm áp vô cùng cho cô. Khoảng thời gian xa cách, cô đã vô số lần mơ được nắm bàn tay ấm áp của anh. Nhưng hôm nay, bàn tay chờ đợi đã lâu vươn tới trước mặt nhưng cô lại không có dũng khí để nắm lấy nó. Cô sợ, cô sợ mình sẽ mất không chế, sẽ khóc lớn trong vòng tay anh. Giống như trước đây, mỗi lần bị tủi thân, cô sẽ vùi mặt trong bàn tay anh, lặng lẽ khóc...

Vì thế, không khí trở nên có chút gượng gạo

Triệu Hi Thành thấy cô vừa gặp Kiều Tranh mặt trắng bệch thì đã thấy lạ lại thấy Kiều Tranh cũng thất thố thì càng ngạc nhiên. Sau đó nghe anh ta tự giới thiệu là Kiều Tranh, hai chữ này như ánh sáng lóe ra trong đêm đen, nhất thời anh hiểu ra...

Tìm anh chìm xuống, về mặt vẫn bình tĩnh nhưng ánh sáng lóe ra khi nhìn bọn họ lại khiến người khác hoảng sợ.

Thì ra là người yêu cũ gặp nhau. Sớm đã nghe Văn Phương nói trong lòng cô có người đàn ông khác là Kiều Tranh. Trước kia anh cũng không để ý, cũng mặc kệ, nhưng người con gái này là vợ anh, sao anh để cô ấy lộ vẻ si mê với người đàn ông khác được

Không đúng! Thiệu Lâm không phải đã mất trí nhớ sao? Cô sao còn có thể nhớ được Kiều Tranh? Chẳng lẽ cô vốn không mất trí nhớ, từ đầu đến cuối chỉ là diễn kịch?

Trong lòng anh càng lúc càng sinh nghi nhưng lúc này không phải là lúc chất vấn cô. Hơn nữa Kiều Tranh trước mặt cũng có giá trị lợi dụng, không thể trở mặt ngay được

Lập tức anh bình tĩnh, thậm chí còn khẽ cười nói:

- Sếp Kiều, vị bên cạnh này là vợ anh?

Lúc này Chu Thiến mới để ý bên cạnh anh còn có một cô gái xinh đẹp, thời thượng.

Cô gái này khoảng hơn 20 tuổi, mặc lễ phục màu đỏ như lửa, lộ ra đường cong duyên dáng và lưng trần gợi cảm cùng vùng ngực như ẩn như hiện. Mí cong thanh tú, mắt to long lanh, khoe mắt hơi nướng lộ ra vẻ cao ngạo, môi đỏ mọng, khoe miệng cười vừa xa cách lại vừa cao nhã

Tim Chu Thiến đột nhiên thất lại. Cô gái này thật sự là vợ của Tần Tranh sao? Tần Tranh đã kết hôn? Môi cô tái nhợt, vẻ mặt thê lương

Triệu Hi Thành thấy cô như vậy thì trong lòng giận dữ, vẻ mặt cứng ngắc lại

Lại nghe Kiều Tranh nhẹ giọng nói:

- Vị này là Thượng Quan Nhượng Tuyết – Thượng Quan tiểu thư.

Những lời này là nhìn Chu Thiến mà nói. Ngay cả Thượng Quan Nhượng Tuyết cũng mất tự nhiên

Thượng Quan tiểu thư?

Chu Thiến âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, vẫn may, chỉ là Thượng Quan tiểu thư. Nhưng cho dù anh chưa kết hôn thì với thân phận này của cô có thể làm gì?

Cô đau khổ nhìn về phía Kiều Tranh, nhưng lại chạm ngay ánh mắt của anh. Ánh mắt anh sâu như đầm nước không thấy đáy, bên trong dường như có những đợt sóng ngầm dữ dội. Trong lòng Chu Thiến bỗng nhiên dâng lên cảm giác khác thường, cô cảm thấy dường như anh biết mình nhưng anh sao biết linh hồn cô trú ngụ trong cơ thể này. Chẳng lẽ là anh biết Tống Thiệu Lâm?

Triệu Hi Thành lại trầm trầm nói:

- Thì ra là thiên kim tiểu thư của ông chủ Thượng Quan, rất vui được quen biết

Thượng Quan Nhượng Tuyết dường như cũng bị nụ cười của Triệu Hi Thành mê hoặc, cô hơi sững sờ rồi vươn tay ra bắt tay anh

Còn Chu Thiến và Kiều Tranh lặng lẽ nhìn nhau, mỗi người có tâm sự riêng

Không lâu sau, lại có một đám người đến chào hỏi Kiều Tranh. Triệu Hi Thành nhân cơ hội kéo Chu Thiến đang tâm thần hoảng hốt ra ngoài

Tay anh như kim sắt gắt gao nắm lấy tay cô, kéo cô đến một góc sáng không người rồi vùng tay cô ra

Chu Thiến bị anh làm cho lao đảo thiếu chút nữa ngã xuống. Cánh tay đau đớn vô cùng, nhìn lại thấy bàn tay bị anh nắm đến tím bầm thì tức giận nói:

- Anh làm cái gì?

Triệu Hi Thành nhìn cô cười lạnh:

- Sao, hoàn hồn rồi? Nhìn thấy người yêu cũ đã kích động thế sao? Đừng quên, giờ cô là vợ tôi

- Người yêu cũ?

Chu Thiến ngây người. Cô nhìn Triệu Hi Thành không chớp mắt, nhất thời không thể tiêu hóa những lời này.

Trong mắt Triệu Hi Thành là sự khinh miệt, trào phúng:

- Sao, cô còn định giả bộ? Cô còn định giả vờ đến lúc nào? Khả năng diễn xuất của cô thật sự không tệ, ai cũng tin cô. Nhưng cuối cùng, tình cảm của cô đã bán đứng cô...

Anh nói đến đây, trong lòng đột nhiên dâng lên sự đau đớn. Cảm giác đau đớn xa lạ này lại khiến anh vốn luôn bình tĩnh, âm ngoan trở nên kích động

Từ nhỏ, cha anh đã dạy, muốn lấn lộn trên thương trường thì phải có trái tim sắt đá, lạnh lùng. Ngoài lợi ích thì chẳng có gì có thể tồn tại, nếu không sẽ có nhược điểm, bị người khác nắm bắt.

Cho nên, anh rất thành công khi trở thành người máu lạnh, vô tình.

Cô gái này chẳng qua là người vợ anh lấy vì lợi ích, lấy về cũng chỉ để trang trí, từ bao giờ lòng anh đã bị ảnh hưởng vì cô?

Không. Không thể nào. Cái này chẳng qua là anh có chút hứng thú với cô mà thôi, giống như hứng thú với những người đàn bà khác, loại hứng thú này chẳng được bao lâu. Anh vẫn sẽ mãi là Triệu Hi Thành không có nhược điểm

Anh thở sâu, nhìn Chu Thiên vẫn đang ngây ngốc, ánh mắt sắc như dao:

- Cô già mắt trí nhớ là vì mục đích gì!

Anh chậm rãi tới gần cô, trên người tản ra hơi thở lạnh thấu xương khiến cả người cô lạnh run

Chu Thiên không biết nên giải thích chuyện này thế nào, hoảng đến độ trên lưng đầm đìa mồ hôi lạnh. Cô rất sợ anh, trước khi rời khỏi cơ thể này, cô thật sự không muốn chọc giận anh. Nhưng giờ nên giải thích thế nào?

Đang lúc máu chột, đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Kiều Tranh 2

Triệu Hi Thành nghe tiếng thì dừng bước, xanh mặt quay đầu đi, nhìn về phía người đi tới, trong mắt lóe ra ánh sáng lạnh

Người tới là một người đàn ông xa lạ, vừa đi vừa lấy trong túi ra một bao thuốc lá, xem ra là kẻ nghiện thuốc lá, định ra đây hút. Vừa quay đầu thấy Triệu Hi Thành đã bị ánh mắt của anh làm cho ngây người, sống lưng lạnh toát, anh ta sượng sùng nói:

- Sếp Triệu, xin lỗi quấy rầy rồi, hai người tiếp tục đi, tôi đi chỗ khác

Rồi anh ta khoát tay, xoay người bước đi. Anh ta đi rồi, Triệu Hi Thành ý thức được hiện tại thật sự không phải là lúc ép hỏi. Anh áp chế lửa giận trong lòng, lạnh lùng nhìn Chu Thiên nói:

- Chuyện này đợi về nhà rồi nói, tôi muốn xem xem lần này cô diễn thế nào cho hết vở kịch.

Triệu Hi Thành sửa lại quần áo rồi xoay người bước đi, đi được vài bước lại quay đầu, về mặt mắt kiên nhẫn:

- Còn đứng đó làm gì, không mau đi ra ngoài

Chu Thiên thầm thở phào một hơi, cuối cùng cũng tránh được một kiếp. Nhưng lúc về nhà nên ứng phó thế nào? Ai, bình đến thì tương chận, nước đến thì đất ngăn, cùng lắm thì liều mạng với anh! Huống chi cô đã có vũ khí bí mật

Sau khi đi vào, về âm trầm tàn nhẫn của Triệu Hi Thành biến mất không còn tăm hơi, khôi phục lại về bình tĩnh thường nhật. Sự biến hóa sắc mặt cực nhanh khiến Chu Thiên không khỏi bất phục

Chu Thiên thầm oán:

- Trong con người này không biết giấu bao nhiêu cái mặt nạ. Đúng là gian thương

Lúc này, gian thương cầm chén rượu qua kẽ tay, thần sắc tự nhiên đi đến trước mặt Kiều Tranh, khẽ nói gì đó với anh, không khí vô cùng hài hòa dường như người đàn ông trước mặt này chính là tri kỷ của Triệu Hi Thành chứ không phải là tình địch mà anh hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Chu Thiên lại cười ngất một phen. Bội phục Triệu Hi Thành sát đất

Chu Thiên không đi đến cùng, cô đi đến một góc tối mà khó người phát hiện, sau đó chăm chú nhìn Kiều Tranh.

Nhìn anh, trong lòng Chu Thiên có cảm giác chua xót vô cùng

Tần Tranh, không, giờ hẳn là phải gọi anh ấy là Kiều Tranh. Anh ấy thật sự là người yêu của Tống Thiệu Lâm sao? Anh ấy và Tống Thiệu Lâm đã có kỉ niệm gì? Vì sao bọn họ chia tay? Vì sao Tống Thiệu Lâm lại lấy Triệu Hi Thành?

Anh ấy yêu Tống Thiệu Lâm ư? Rất yêu, rất yêu sao?

Anh đã quên Chu Thiển rồi sao? Người em gái nhỏ từng coi anh ấy là tất cả. Những lời cô từng nói với anh anh đã quên rồi sao?

Trong lòng Chu Thiển chưa chút vô cùng

Cô nhớ rõ đoạn thời gian mẹ mới qua đời, cha thường xuyên uống say, sau đó cãi lộn, đập phá. Cô không dám bước đến gần cha, chỉ có thể cuộn mình trong góc, mở to mắt sợ hãi nhìn mọi thứ, tay nhỏ gắt gao bịt miệng, không dám khóc.

Anh Kiều Tranh nghe tiếng chạy đến, bé cô đang run rẩy ra khỏi nhà, bé cô về nhà mình

Anh cầm tay cô, nhẹ giọng nói:

- Rất sợ hãi à?

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mày dài của anh giãn ra, ánh mắt anh thâm thúy mà sáng ngời, khi đó, cô đã coi anh ấy là người đàn ông đẹp trai nhất thế giới này

Cô gạt đầu, sau đó, nước mắt lạnh lẽo rơi xuống. Anh rất dịu dàng lau khô nước mắt cho cô rồi nói:

- Đói chưa? Ăn cơm chưa?

Cô chưa ăn cơm, cha thường xuyên quên nấu cơm nên cô lắt đầu.

Anh thở dài:

- Em có đói không, anh chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon, em ăn đi cho đỡ đói

Cô nóng nảy, lắt rồi lại gạt đầu

Anh nhìn cô, trong mắt là sự dịu dàng và thương tiếc:

- Em gạt rồi lắt, bảo anh nên hiểu thế nào? Thiển Thiển, nói chuyện đi. Nếu không nói chuyện thì sẽ quên mất nói như thế nào đấy

Đúng thế, từ sau khi mẹ mất, suốt một tháng cô cũng không nói chuyện. Cha cô chỉ lo cho bản thân đau lòng mà không có thời gian để ý đến cô. Không có ai phát hiện chuyện này, cũng không có ai quan tâm cô có đau lòng hay không

Ngoại trừ anh

Cô vừa nín thì nước mắt lại rơi xuống, thì ra vẫn còn có người quan tâm đến cô

Dưới ánh mắt mong chờ của anh, cuối cùng cô lắp bắp nói:

- Em đói... em sợ... mẹ đã mất... Thiển Thiển không có mẹ nữa...

Cô vùi mặt vào lòng bàn tay ấm áp của anh rồi khóc òa.

Sau đó, cô chợt nghe thấy anh nhẹ nhàng nói:

- Đừng sợ, sau này Thiển Thiển còn có anh

Anh mãi mãi không biết, chỉ câu nói nhẹ nhàng đó của anh đã mang đến cho cuộc sống sau này của cô sự hi vọng và an ủi vô cùng. Khi cô vất vả, đau lòng nhất, cô tự nhủ với bản thân:

- Không có chuyện gì cả, mình còn có anh

Như vậy, mọi thứ đều trở nên nhẹ nhàng

- Nghĩ cái gì mà thất thần như vậy?

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên bên cạnh Chu Thiển, cắt ngang hồi ức của cô.

Chu Thiển nhìn lại, vấy đỏ da trắng, mắt phượng đang nhú, chẳng phải chính là Thương Quan Nhược Tuyết lạnh lùng xinh đẹp đi cùng Kiều Tranh sao?

Chu Thiến lễ phép cười với cô:

- Không có gì, chỉ là nhầm chám thôi

Thượng Quan Nhược Tuyết gật gật:

- Không sai, tiệc rượu này thật sự rất nhàm chán, tôi cũng ngấy nhưng đám đàn ông đều thích, bọn họ có thể có được thứ mình muốn nhờ nó.

Cô nhìn về phía Triệu Hi Thành và Kiều Tranh rồi nói:

- Bọn họ là hai người đàn ông xuất sắc nhất ở đây, trong đó một người là chồng cô. Thật sự chúc mừng!

Cô quay đầu nhìn Chu Thiến, khoe miệng khẽ cười, ý cười không đến mắt bởi mắt cô luôn lạnh lùng, giọng nói cũng như băng tuyết.

- Cho nên sau này xin cô đừng đến gần Kiều Tranh nữa

Chu Thiến ngừng cười, tim như bị kim đâm:

- Lời này của Thượng Quan tiểu thư là có ý gì?

Thượng Quan Nhược Tuyết nghe được bốn chữ “Thượng Quan tiểu thư” thì mặt cứng đờ, sau đó trầm giọng nói:

- Tổng Thiệu Lâm. Tôi biết cô. Cô chiếm trái tim Kiều Tranh suốt sáu năm, cô không thể tưởng tượng lúc mới sang Mỹ anh ấy đau khổ thế nào đâu. Giờ vất vả lắm anh ấy mới quyết định dứt bỏ quá khứ, bắt đầu lại từ đầu, cô đừng làm nhiều loạn anh ấy nữa

Chu Thiến càng nghe càng không hiểu, chỉ khẽ nói:

- Anh ấy đi Mỹ?

Khó trách không thể tìm được anh. Khó trách chẳng có tin gì của anh

- Tổng Thiệu Lâm, cô giả hồ đồ cái gì. Trước chẳng phải vì cô đá anh ấy nên anh mới đi Mỹ sao? Cũng khó trách, Kiều Tranh không có tiền, có quyền như thái tử của tập đoàn Triệu thị, cô đã chọn thì đừng có như mất hồn trước mặt anh ấy như thế. Làm người thì đừng quá tiện

Ánh mắt Thượng Quan Nhược Tuyết nhìn cô tràn ngập sự chán ghét và khinh thường. Nhìn sắc mặt cô càng lúc càng trắng bệch thì mới vênh mặt bỏ đi.

Trong lòng Chu Thiến đau đớn không thôi. Tuy rằng cô không rõ những gì Kiều Tranh và Tổng Thiệu Lâm đã trải qua nhưng có một số việc cô có thể hiểu được

Kiều Tranh rất yêu Tổng Thiệu Lâm

Hơn nữa đến giờ cũng chưa hề quên

Chuyện này như con sóng nhấn chìm Chu Thiến, sắc mặt cô trắng bệch, cảm giác không thể thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lửa giận bùng bùng

Lúc gần đi, Chu Thiến lại chạm mặt Kiều Tranh một lần. Lúc ấy, Triệu Hi Thành đang bắt tay chào tạm biệt Kiều Tranh, anh nói:

- Kiều tổng xin hãy nghĩ về lời đề nghị khi nãy của tôi, chuyện này rất có lợi với cả hai chúng ta

Kiều Tranh mỉm cười, nho nhã mà lại khiêm tốn:

- Tôi nhất định sẽ suy nghĩ thận trọng, Sếp Triệu đi từ từ

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Chu Thiến, đôi mắt thâm thúy như có ngàn vạn lời muốn nói, cuối cùng chỉ dồn vào câu nói nhẹ nhàng:

- Triệu phu nhân, đi thông thả.

Chu Thiến chưa từng thấy ánh mắt này của anh, dường như có áp lực, vô cùng ưu thương, chân tình sâu sắc và sự bất đắc dĩ vô cùng. Cô không khỏi ngây người, chỉ có thể ngơ ngác nhìn mà nói không nên lời.

Đột nhiên, Triệu Hi Thành ôm thắt lưng cô, tay căng thẳng rồi hung hăng bấm eo cô. Chu Thiến đau đến thiếu chút nữa kêu lớn nhưng lập tức cũng tỉnh táo lại

Cô phần nộ nhìn về phía Triệu Hi Thành, chỉ thấy vẻ mặt Triệu Hi Thành thoải mái nói với Kiều Tranh và Thượng Quan Nhược Tuyết:

- Vợ tôi hôm qua ngủ không ngon, cho nên tinh thần có chút bất an, thật ngại quá

Nghe xong lời này, sắc mặt Kiều Tranh trắng bệch, mà ánh mắt Thượng Quan Nhược Tuyết nhìn cô sắc như đao

Chu Thiến càng tức giận. Anh ta cố ý, anh ta cố ý làm cho anh Kiều Tranh hiểu lầm!

Triệu Hi Thành nhìn biểu hiện của tất cả mọi người, trong lòng cười lạnh rồi quay đầu nhìn Chu Thiến, giọng dịu dàng:

- Còn không mau nói lời từ biệt với sếp Kiều

Nhưng Chu Thiến không có cách nào bỏ qua hàn băng trong ánh mắt thâm trầm của Triệu Hi Thành, điều này khiến trong nháy mắt, máu cô đông cứng lại

Nguy rồi, cô quá sơ suất, giờ cô là vợ của Triệu Hi Thành, anh ta là người bá đạo như vậy sao có thể cho phép vợ mình thất thố khi gặp lại tình nhân cũ như vậy. Kẻ trời sinh tàn nhẫn như anh ta sẽ làm gì với cô đây?

Vừa nghĩ đến đó, Chu Thiến cảm thấy như ngã vào hầm băng, lạnh thấu xương, mặt tái mét

Cô nhìn về phía Kiều Tranh, lúc này trong mắt Kiều Tranh đầy sự thân thiết, cô vừa chạm đến ánh mắt đó tim đã đau đớn, chỉ đành cúi đầu, giọng như muỗi kêu:

- Tạm biệt

Sau đó bị Triệu Hi Thành đưa đi

Bọn họ đi rồi, Kiều Tranh vẫn đứng ở đó nhìn bóng dáng cô, hồi lâu không động đậy. Không ngờ, vừa về nước đã gặp lại cô...

- Kiều Tranh

Thượng Quan Nhược Tuyết khẽ gọi anh, về mặt u buồn:

- Anh đã nói đã quên cô ấy, muốn bắt đầu lại từ đầu

Bọn họ đứng ở ngoài hành lang, lúc này khách khứa đã vãn, chỉ còn mấy nhân viên đang dọn dẹp

Cho nên giọng nói của cô vang lên trong đại sảnh vô cùng rõ ràng, rõ ràng đến độ Kiều Tranh không thể bỏ qua nó. Bên tai lại như nghe được giọng nói dịu dàng kia:

- *Kiều Tranh, em thích anh, anh thích em không?*

- *Kiều Tranh, chỉ vì em là con gái nhà giàu nên anh không dám yêu em sao? Anh là kẻ nhu nhược!*

- *Kiều Tranh, gặp được anh là điều tuyệt vời nhất đời em*

- *Kiều Tranh, cho dù cả thế giới phản đối chúng ta bên nhau em cũng sẽ không rời bỏ anh*

- *Kiều Tranh, chia tay đi! Chúng ta không hợp*

Tìm Kiều Tranh như có con dao chậm chậm cửa qua, đau thấu xương. Anh cười thảm:

- Thì ra có một số việc không hề dễ như anh vẫn nghĩ

Sắc mặt Thượng Quan Nhược Tuyết tái nhợt:

- Nhiều năm như vậy, em vẫn luôn ở bên anh, em vẫn chờ, vẫn chờ, vất vả lắm mới có hi vọng... Kết quả, trong mắt anh vẫn chẳng có em!

Trong giọng nói của cô có nỗi đau khôn cùng

Trong mắt Kiều Tranh là sự áy náy:

- Nhược Tuyệt, xin lỗi, là anh không tốt. Rời khỏi anh, đi khắp nơi, em sẽ phát hiện, thì ra Kiều Tranh cũng chẳng là gì, mấy năm qua căn bản không đáng!

- Không! Kiều Tranh, em sẽ không buông tay. Giờ cô ấy đã kết hôn, hai người đã không có khả năng, cuối cùng sẽ có ngày anh phát hiện, thì ra Tống Thiệu Lâm cũng chẳng là gì, mấy năm qua căn bản không đáng!

Lúc Chu Thiển và Triệu Hi Thành rời đi thì đã khuya, trăng tròn vằng vặc giữa đêm đen, vô cùng sáng rõ

Lái xe đã đứng ở cửa khách sạn chờ bọn họ.

Dọc đường đi, mặt Triệu Hi Thành xanh mét, trong xe là không khí yên tĩnh đáng sợ khiến người ta kinh hồn táng đảm

Chu Thiển không dám trêu chọc anh, cô nhìn cảnh vật chạy lùi về phía sau, trong đầu nhớ lại ánh mắt Kiều Tranh nhìn mình. Chu Thiển rất hiểu, là anh ấy nhìn Tống Thiệu Lâm, sự ưu thương và chân tình cũng là cho Tống Thiệu Lâm.

Trong lòng cô chua chát. Anh Kiều Tranh chưa bao giờ nhìn cô với ánh mắt đó... Ánh mắt anh nhìn Chu Thiển chỉ có sự thương tiếc và thân thiết, trong mắt anh, cô chẳng qua chỉ là cô gái nhỏ đáng thương...

Chu Thiển khẽ thở dài.

Lại nghe Triệu Hi Thành bên cạnh hừ lạnh một tiếng, bên trong xe, độ ẩm lại giảm xuống vài phần.

Lái xe Vương nghiêm túc lái xe, trên lưng ứa ra mồ hôi lạnh.

Sau khi về nhà, dường như là Triệu Hi Thành lời Chu Thiển lên lầu

Lúc này Triệu phu nhân đã ngủ, Triệu lão gia đang ở trong thư phòng, Hi Tuấn buổi tối chẳng biết đi đâu mà đám người hầu đều sợ cậu chủ nên không ai có thể cứu cô.

Mặt Chu Thiển trắng bệch

Cô giãy dụa, muốn thoát khỏi sự khống chế của anh nhưng tay anh như kim sắt, nắm chặt cổ tay cô. Đau đớn vô cùng, đau đến độ khiến cô rơi nước mắt

Bọn họ vào phòng, Triệu Hi Thành đẩy cô xuống rồi xoay người khóa cửa lại

Chu Thiển bị anh ta đá xuống đất, may mà thảm dày, nhưng dù như thế lưng và mông vẫn rất đau

Đến lúc này, Chu Thiển cũng bốc hỏa:

- Vì sao anh không thể nói chuyện bình thường? Dù gì cũng là đàn ông, động một tí lại động tay động chân với vợ!

- Vợ?

Triệu Hi Thành cười lạnh, mắt lóe ra ánh sáng đáng sợ:

- Thì ra cô còn biết cô là vợ tôi! Vậy lúc cô và anh ta mất qua mây lại còn nhớ cô là vợ Triệu Hi Thành!

- Tôi chẳng cùng ai mất qua mây lại

Triệu Hi Thành đi đến bên cô, nắm lấy cằm cô khiến cô không thể không ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh. Trán Chu Thiển toát mồ hôi vì đau

Triệu Hi Thành không hề thương tiếc, anh trừng mắt nhìn cô, trong mắt lóe ra sự ngoan lệ:

- Căn bản cô không hề mất trí nhớ. Giờ cô nói cho tôi biết, cô giả mất trí nhớ là có mục đích gì?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Cô vĩnh viễn là đàn bà của Triệu Hi Thành tôi

Chu Thiến chỉ cảm thấy ngực như có ngọn lửa bốc thẳng lên. Anh ta dựa vào cái gì mà đối xử với cô như vậy, chỉ vì thân thể này là của vợ anh ta sao? Đúng là kẻ biến thái!

Chu Thiến hung hăng trừng mắt nhìn, trong mắt đầy sự căm hận và khinh thường, cô lạnh lùng nói:

- Chẳng phải anh ý vào mình là đàn ông sao? Chẳng phải ý vào sức khỏe hơn tôi sao? Anh kiêu ngạo cái gì! Buông tay, buông tay!

Triệu Hi Thành giật mình, ánh mắt của cô làm tim anh trầm xuống. Vì sao, với một lái xe cô cũng có thể cười nói vui vẻ, với gã kia thì dịu dàng tình cảm mà với người chồng như anh thì lại chẳng nói được một câu dễ nghe?

Anh cảm thấy tim như bị một bàn tay bóp chặt, vô cùng đau đớn

Anh buông tay ra, mặt cô bị anh bóp có vết xanh tím, trên da dẻ trắng như tuyết trông vô cùng đáng sợ. Trong lòng anh dâng lên cảm giác thương xót, hình như ra tay quá nặng. Anh vươn tay định đỡ cô dậy nhưng Chu Thiến lại hiểu lầm là anh định ra tay, cô dùng sức gạt tay anh, ánh mắt càng thêm phần hận!

Mắt Triệu Hi Thành nheo lại, sắc mặt âm trầm đáng sợ:

- Sao? Người tình cũ đã trở lại, có nui dựa vào thì bắt đầu cứng đầu?

Chu Thiến đứng dậy, cô cố gắng nhịn đau, lưng thẳng tắp, lạnh lùng nhìn Triệu Hi Thành, hai mắt như hai viên bảo thạch lóe sáng kinh người. Hai má vì phần nộ mà ửng hồng. Lúc này cô có thần thái xinh đẹp khiến người ta mê hồn, đoạt phách

Con tức giận của Triệu Hi Thành lập tức bị dập tắt một nửa

- Tôi nói lần cuối, tôi không giả mất trí nhớ, tôi căn bản không biết quan hệ của mình với Kiều Tranh.

- Nếu cô không nhớ anh ta thì sao lại như mất hồn lạc phách thế. Tổng Thiệu Lâm, cô cho tôi là thằng ngốc?

Chu Thiến nhất thời nghẹn họng, cái này thật khó giải thích

Triệu Hi Thành cười lạnh:

- Diễn đi, sao không diễn tiếp

Chu Thiến ngồi xuống giường, hồi lâu sau mới nói:

- Tin hay không tùy anh, tôi không muốn giải thích

- Tổng Thiệu Lâm, tôi mặc kệ cô mất trí nhớ thật hay mất trí nhớ giả, về sau không cho cô gặp anh ta. Cô là đàn bà của tôi, điều này cô phải nhớ kỹ lấy

Anh hơi ngừng lại, khuôn mặt tuấn tú đầy tà khí và âm ngoan

- Cô cũng biết tính tôi rồi, chộc giận tôi không chỉ cô, ngay cả Kiều Tranh... hừ hừ... Triệu Hi Thành liên tục cười lạnh

Lời này vô cùng kích thích Chu Thiến, đầu cô như có sấm nổ, bật thốt:

- Không được làm thương tổn anh ấy

Triệu Hi Thành đột nhiên ngừng lại. Anh chỉ gắt gao nhìn cô, đôi mắt tối đen như hang động sâu đáng sợ, có thể nuốt trôi vạn vật

Sau đó anh đột nhiên vươn tới, đẩy cô xuống giường, chân thon dài gắt gao chặn cô lại, sau đó hung hăng hôn cô

Nụ hôn này thô bạo, dã man như muốn phá hủy điều gì đó, lại như muốn cướp lấy cái gì. Có sự phần nộ vô cùng và cả sự đau đớn vô cùng

Môi Chu Thiến bị anh cắn sinh đau. Cô tức giận đến run người, hai tay ra sức nắm tóc Triệu Hi Thành, sức lớn đến giật tung một nắm tóc

Triệu Hi Thành ngẩng đầu, trong mắt là sự phần nộ và thô bạo, nếu nhìn kỹ sẽ thấy cả sự đau đớn nữa

Nhưng Chu Thiến cũng không phát hiện những điều đó. Lúc này trong lòng cô chỉ có sự chán ghét và oán hận, ánh mắt nhìn anh như nhìn thứ ghê tởm nhất trên đời. Cô nghiến răng nghiến lợi nói:

- Buông! Đừng đem thân thể dơ bẩn của anh chạm vào tôi!

Về đau đớn trong mắt Triệu Hi Thành càng đậm:

- Cô sớm biết anh ta sẽ về nước rồi, vẫn không cho tôi chạm vào là thủ thân vì anh ta!

- Triệu Hi Thành, anh đừng vô sỉ như vậy, đừng có dùng đầu óc dơ bẩn của anh mà nghĩ người khác cũng như anh. Anh gian dối cùng bạn thân của tôi, với hôn nhân anh không hề có chút quan niệm đạo đức nào, anh nghĩ ai cũng hạ lưu như anh

- Câm miệng!

Triệu Hi Thành hét lớn, sau đó hai tay gắt gao bóp cổ cô. Sắc mặt vô cùng đáng sợ.

- Cho tới nay tôi luôn thông cảm cô mất trí nhớ mà sợ hãi với hoàn cảnh xa lạ nên kháng cự tôi. Tôi vẫn nghĩ nên cho cô chút thời gian nên không ép buộc cô. Nhưng tôi sai rồi, cô chính là loại đàn bà không có tim! Hôm nay tôi sẽ để cho cô làm đàn bà của tôi, tôi phải bắt cô hiểu được, cô vĩnh viễn là đàn bà của Triệu Hi Thành, cả đời này đừng hòng trốn thoát

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Vũ khí bí mật 1

Chu Thiến bị anh ta bóp cổ không thở được, trước mặt tối sầm, đầu óc trống rỗng. Lúc này trong lòng cô không hề sợ hãi, thậm chí cô còn nghĩ, cũng tốt, cứ bóp chết cô đi, như vậy linh hồn cô được tự do, trở về thân thể của mình, có thể chinh đại quang minh xuất hiện trước mặt Kiều Tranh...

Ý thức của cô càng lúc càng mờ hồ, ngay lúc cô sắp ngất thì Triệu Hi Thành đột nhiên buông tay

Cổ họng Chu Thiến nói lỏng, lập tức ho sặc sụa. Ho đến không thở được, cả người cuộn tròn lại

Triệu Hi Thành đứng thẳng dậy, bắt đầu cởi quần áo, động tác vô cùng thô bạo, đến chỗ cúc áo khó cởi thì kéo thẳng. Nhất thời, cúc áo bị giật đứt văng tung tóe

Ánh mắt anh nhìn cô chằm chằm, trong mắt có sự điên cuồng, có lửa giận như muốn thiêu đốt mọi thứ

Chu Thiến nằm trên giường thở yếu ớt, sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng nhìn chằm chú những động tác của anh, trong mắt đầy sự thù hận, coi thường

- Triệu Hi Thành, tôi chỉ là vợ anh chứ không phải là nô lệ của anh, không phải anh muốn đối xử với tôi thế nào cũng được. Anh có tôn trọng tôi chút nào không?

Cô vừa nói vừa chậm rãi lùi về phía sau

Triệu Hi Thành nhanh chóng cởi sạch áo, lộ ra cơ bắp săn chắc, dưới ánh đèn, làn da nâu sáng bóng đầy gợi cảm

Triệu Hi Thành cúi người, hai tay chống hai bên cô, nhốt cô vào giữa. Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt thâm u:

- Tôn trọng cô? Nhìn cô và người yêu cũ liếc mắt đưa tình mà thờ ơ chính là tôn trọng cô à? Cô coi Triệu Hi Thành tôi là cái gì? Tổng Thiệu Lâm, cô chấp nhận số mệnh đi! Dù chết cô cũng là vợ của Triệu Hi Thành tôi. Giờ cô nên thực hiện chức trách của một người vợ đi

Anh dùng sức kéo lễ phục của cô. Xoạc một tiếng, bộ ngực của cô hiện ra trước mặt anh. Hai điểm hồng trước ngực nổi bật trên làn da trắng như tuyết tựa như hai đóa hoa hồng mảnh mai

Hơi thở của Triệu Hi Thành lập tức trở nên dồn dập, yết hầu anh nuốt mạnh, dưới bụng như có lửa đốt. Anh cúi đầu điên cuồng hôn lên đóa hồng đóa, tay xoa đùi cô, cấp tốc chuyển lên phía trên, động tác thô bạo

Triệu Hi Thành chỉ thấy trong lòng như có lửa cháy bùng bùng, chỉ muốn phát tiết ra

Đây là đàn bà của anh, cô vĩnh viễn chỉ có thể thuộc về anh. Ở đây, ở đây, cả đây nữa. Đây là của anh

Nụ hôn của anh rơi nhanh, vừa hôn vừa cắn, không chút nể tình, da dẻ trắng nõn đã để lại vết hồng ái muội

Nhất thời, trong phòng chỉ còn tiếng hít thở nặng nề của Triệu Hi Thành.

Sau tiếng xoạc kia, Chu Thiến không tự chủ được mà run người. Sự đáng sợ đêm đó lại xuất hiện trong đầu cô, sự sợ hãi và xấu hổ vô cùng nhanh chóng lấp đầy lòng cô

Nhưng cô nhanh chóng tỉnh táo lại. Cô biết, lần này dù khóc lớn anh ta cũng sẽ không buông tha. Lúc này, anh như con dã thú điên cuồng. Không, anh ta vốn là một con thú đội lốt người!

Nhưng anh ta nghĩ cô sẽ để anh ta khinh thường cô hết lần này đến lần khác sao? Triệu Hi Thành, tôi sẽ làm cho anh không dám chạm vào tôi!

Cô cố gắng bỏ qua cảm giác đau đớn, ngứa ngáy trên người, đưa tay về phía gối đầu, sau đó lo lắng sờ soạng. Nhưng cô thật sự quá khản trương, cũng quá sợ hãi, sờ soạng một hồi cũng chưa tìm được thứ cô muốn

Mà đúng lúc này, Triệu Hi Thành lại xoa lên chỗ bí mật của cô, chỗ mẫn cảm nhất, vô cùng có kỷ xảo

Chu Thiển chỉ cảm thấy cả người như bị thiếu cháy, cảm giác tê dại như điện giật lan khắp toàn thân. Đồng thời cảm giác hưng phấn đầy xa lạ khiến cả người cô run lên

Chu Thiển không nhịn được khẽ rên rỉ

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chỉnh Triệu Hi Thành thâm

Chu Thiển 21 tuổi chưa từng có quan hệ như thế này với bất kì người đàn ông nào. Nhiều năm qua, không phải không có người từng theo đuổi cô nhưng vì trong lòng cô từ trước đến giờ chỉ có một mình Kiều Tranh nên chưa từng cho ai cơ hội. Cho nên trước khi xảy ra tai nạn xe, ngay cả nụ hôn đầu tiên cô cũng không có. Với chuyện nam nữ, cô hoàn toàn không có kinh nghiệm

Cho nên khi Chu Thiển nghe được tiếng rên rỉ của chính mình thì vừa thẹn vừa xấu hổ, hận không thể đập đầu mà chết. Thật không hiểu vì sao mình rõ ràng rất ghét anh ta nhưng lại có khoái cảm này. Tivi, trong sách chẳng phải đều nói lưỡng tình tương duyệt mới cảm thấy khoái hoạt sao?

Cô lấy gối đầu che đi khuôn mặt nóng bỏng của mình, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một kết luận: – đây nhất định là thân thể Tổng Thiệu Lâm tác quái, không liên quan đến cô! Nghĩ như vậy mới khiến sự xấu hổ trong lòng hơi giảm bớt

Bên tai lại nghe được tiếng cười nhạo của Triệu Hi Thành:

- Xem ra thân thể cô rất hoan nghênh tôi đấy

Sau đó là tiếng anh ta tháo thắt lưng

Cùng lúc đó, môi Chu Thiển cũng chạm được đến thứ cô muốn – tôi!

Đó là lần trước về nhà mẹ đẻ cô lấy được tôi, cô vì dùng lúc khẩn cấp lại sợ người hầu quét dọn phát hiện nên giấu nó vào trong gối đầu mình. Không ngờ phát huy công dụng nhanh như vậy

Cô dùng tốc độ nhanh nhất lấy tôi ra, vội cho vào miệng, ra sức nhai. Trong nháy mắt, vị cay nồng của tôi kích thích giác quan của cô, nước mắt trào ra

Lúc này, thân thể nóng bỏng của Triệu Hi Thành áp tới, chặt chẽ tiếp xúc với cơ thể nóng bừng của cô, hai người cùng run lên

Triệu Hi Thành kéo gối đầu trên mặt cô xuống, không nhịn được cười khê:

- Xấu hổ cái gì? Đây cũng chẳng phải lần đầu tiên của chúng ta!

Bởi vì Chu Thiển không còn phản đối kịch liệt như trước nên lửa giận của Triệu Hi Thành rút đi không ít, hơn nữa cô ngây ngô như vậy khiến anh có cảm giác mới mẻ, giống như đêm tân hôn của hai người vậy. Trong lòng Triệu Hi Thành dấy lên chút chờ mong, có lẽ qua lúc này, quan hệ của bọn họ sẽ cải thiện, chẳng phải vẫn nói, vợ chồng đánh nhau đầu giường, giảng hòa cuối giường sao? Có lẽ bọn họ có thể bắt đầu lại một lần nữa!

Lòng anh nhất thời dâng lên cảm giác dịu dàng, động tác cũng dịu dàng hơn

Triệu Hi Thành cúi xuống hôn môi cô...

Giây sau, anh vội vã ngẩng đầu lên, ánh mắt trừng lớn, trong mắt là sự khó tin vô cùng. Máu trên mặt rút sạch, tái nhợt như tờ giấy

Miệng cô lại có tôi

Dạ dày anh bị càn quấy như ai đó bài sơn đảo hải

Anh bung miệng, vội nhảy xuống giường, như tên bắn chạy vào nhà vệ sinh, ngồi xổm ở toilet mà nôn

Chu Thiên cũng ngồi dậy, tùy tiện chọn lấy một bộ quần áo mặc vào, sau đó đi đến trước cửa nhà vệ sinh, dựa cửa, lạnh lùng nhìn bộ dạng nôn mửa chật vật của Triệu Hi Thành, cười vô cùng đắc ý

- Rất khó chịu đúng không! Cái này cũng không trách tôi được, ai bảo anh quá đáng như vậy, tôi chỉ tự phòng vệ thôi! Xem anh sau này còn dám tùy tiện chạm vào tôi nữa không!

Trong lòng cô chỉ có hai chữ: đáng đời!

Buổi tối Triệu Hi Thành vốn không ăn gì, nôn mấy lần nhưng dạ dày vẫn cuộn lại, cho nên vẫn cứ nôn khan, nôn cả ra mật.

Cả người toát mồ hôi lạnh, mồ hôi trán đầm đìa như mưa, cả người co rút lại, tay nắm bồn cầu vì dùng sức mà trắng xanh. Cả người khó chịu vô cùng, hơn nữa sự khó chịu, đau đớn dường như không dừng lại! Triệu Hi Thành hận không ai có thể một giây đập ngất mình đi! Chu Thiên nhìn, cũng thấy rằng quá không ổn, sao nôn lâu như vậy? Lúc đó Hi Tuấn cũng không nói sẽ nôn nhiều như thế này mà

Giờ sắc mặt anh tái nhợt như tro tàn, nhìn trông cũng sắp té xỉu, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ! Cô cũng chỉ là muốn dạy dỗ anh ta một chút thôi chứ đâu muốn lấy mạng anh ta!

Cô bước lên, ngồi xổm xuống bên cạnh, vỗ vỗ lưng Triệu Hi Thành, bàn tay chạm đến lưng cảm giác lạnh lẽo vô cùng. Cô hoảng sợ, sốt ruột hỏi:

- Anh thế nào rồi? Sao nôn kinh như vậy? Chỉ là tôi thôi mà, có phải độc được đâu! Sao khoa trương vậy! Này! Đừng có làm tôi sợ

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chỉnh Triệu Hi Thành thâm 2

Ai ngờ Triệu Hi Thành lại nôn càng ghê hơn, anh vừa nôn khan, vừa thở hổn hển, đứt quãng nói:

- Cô... cô tránh xa tôi một chút... miệng cô... miệng có mùi tôi...

Chu Thiên vội vàng đứng lên chạy đi xúc miệng, chờ cô xúc miệng xong thì Triệu Hi Thành cũng dần dịu xuống

Triệu Hi Thành chậm rãi đứng lên, anh cảm thấy cả người như bị rút sức, không còn tí sức lực nào, cảm giác người rét đến thấu xương, cả người khẽ run lên

Chu Thiên có chút áy náy nhìn anh, cô không nghĩ sẽ nghiêm trọng như vậy, làm anh khổ sở như vậy. Anh giờ thoát nhìn trông tái mét, rất suy yếu, làm gì còn khí phách mười phần, uy phong lẫm lẫm như thường

Cô rút cổ, nhỏ giọng hỏi:

- Anh không sao chứ? Có cần đến bệnh viện xem không?

Anh chậm rãi ngẩng đầu, chậm rãi nhìn về phía cô, lông mi dày khẽ nhú lại, đôi mắt bình thường đầy ánh đào hoa giờ mất đi sự sáng rọi, mắt tối sầm, như có hơi nước phủ. Trong đó không có lửa giận như Chu Thiên tưởng tượng, chỉ là thần sắc lạnh như băng cùng với cảm xúc mà nàng không thể hiểu được

Đôi môi mỏng khẽ gọi khẽ nhếch, hơi thở gấp. Thân thể trần trụi đầy mồ hôi, ngực thở phập phồng. Nhìn anh như vậy vừa có cảm giác yếu ớt suy sụp mà lại có loại phong tình động lòng người

Anh cứ lẳng lặng nhìn cô như vậy, không tức giận, không chất vấn, không nói câu gì. Nhưng thần sắc như hận, như buồn trong mắt anh lại khiến tim Chu Thiên như bị trói chặt lại

Chu Thiên cúi đầu

Triệu Hi Thành chậm rãi đi tới, Chu Thiên nghĩ anh định động thủ với cô, vai không khỏi hơi run lên nhưng cô không né tránh. Giờ cô muốn né tránh, thậm chí là chống đối lại vô cùng dễ dàng nhưng chẳng hiểu sao cô cũng không bước đi

Là vì áy náy nên cô nguyện ý cho anh xả giận. Cô tự nhủ với mình

Nhưng Triệu Hi Thành đi đến bên cô nhưng cũng không dừng bước, lướt qua cô, đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, không quay đầu liếc cô lấy một lần

Sau đó nghe thấy tiếng xả nước trong phòng tắm

Chu Thiển ngẩn người. Cô nhìn cửa phòng tắm, trong lòng rối loạn, mơ hồ

Sự bình tĩnh quá mức này căn bản không phải là tính cách của Triệu Hi Thành. Hay là anh ta chờ khôi phục sức khỏe lại thì đối phó với cô?

Cô đi ra ngoài, giúp anh lấy một bộ áo ngủ, đặt ở ngoài phòng tắm rồi khẽ nói:

- Quần áo anh tôi để ngoài cửa

Trong phòng tắm yên tĩnh, ngay cả tiếng nước chảy cũng không có. Chu Thiển hơi dừng lại rồi nói tiếp:

- Tôi không biết phản ứng của anh lại nghiêm trọng như vậy, hại anh như thế này... tôi xin lỗi!

Câu xin lỗi này của cô là thành tâm thành ý. Chuyện hôm nay, đổi lại góc nhìn khác, anh ta cho rằng cô là vợ của anh ta, làm chuyện đó là đương nhiên. Hơn nữa... thân thể này cảm thấy sung sướng là thật, đổi lại làm Tống Thiệu Lâm chưa chắc sẽ từ chối anh ta...

Trong phòng tắm vẫn chỉ im ắng. Chu Thiển không khỏi cao giọng:

- Đây! Anh có nghe không? Nói gì đó đi được không!

Yên lặng. Trả lời cô vẫn chỉ là sự yên lặng

Chu Thiển cảm thấy lạ, cô gõ cửa phòng tắm, gọi lớn:

- Triệu Hi Thành, Triệu Hi Thành, anh có ở không! Trả lời tôi đi

Vẫn không có gì đáp lại.

Chu Thiển nóng nảy, đẩy cửa phòng tắm ra. Tình cảnh bên trong khiến tim cô như vọt ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đồ bệnh nặng

Trong phòng tắm sương mù lượn lờ.

Dưới ánh đèn màu cam, Triệu Hi Thành ngã trong bồn tắm lớn. Đầu ngoẹo sang một bên, tay vắt trên thành bồn, vô lực cúi xuống, mặt tái như tuyết

Mặt Triệu Hi Thành ửng hồng hơi mắt tự nhiên, hai mắt hơi nhắm, lông mi rậm hơi rung, mặt nhăn lại, dường như đang phải chịu nỗi đau cực lớn.

Khi Chu Thiển nhìn thấy cảnh này thì tim như nhảy ra ngoài.

Cô vọt tới bên ngoài anh, kích động vỗ vỗ cánh tay lộ ra ngoài. Chu Thiển hoảng sợ phát hiện, da anh nóng bừng. Anh bị sốt, Chu Thiển gấp đến độ nói lắp bắp

- Triệu Hi Thành, anh... anh sao vậy? Anh mau... mau tỉnh lại! Đừng làm tôi sợ!

Cô lại nhẹ vỗ mặt anh:

- Tỉnh đi, tỉnh lại nào!

Lông mày Triệu Hi Thành giật giật, khẽ rên lên một tiếng, vẻ mặt đau đớn, sau đó gục đầu sang một bên

Chu Thiển bị dọa đổ mồ hôi lạnh, tim như nhảy ra ngoài, cô run run vươn tay sờ mũi anh, xác định anh chưa tắt thở, chỉ mới hôn mê thì lòng mới thoáng lo lắng

Chu Thiển đứng lên, hoảng đến độ chạy quanh, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đưa đến bệnh viện? Đánh thức mọi người? Gọi xe cứu thương?

Nhất thời cô không biết nên làm gì mới tốt, thái dương toát mồ hôi lạnh

Bình tĩnh, bình tĩnh, cô hít sâu, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại. Trước tiên kéo Triệu Hi Thành trong nước ra, nước đã dần lạnh, anh ta ngâm mình trong nước lạnh chắc chắn sẽ càng thêm bệnh

Cô đi đến bên bồn tắm, hai tay luồn qua nách anh, muốn đỡ anh lên nhưng anh thực sự quá nặng, sức của cô không thể đỡ lên được. Phải gọi người giúp, cô nghĩ

Cô chạy ra khỏi phòng, vội vã chạy xuống dưới lầu, vừa vặn gặp Hi Tuấn đi từ ngoài vào. Chu Thiển như gặp được cứu tinh. Cô nhào tới trước mặt anh, lo lắng nói:

- Hi Tuấn, mau đi theo chị!

Hi Tuấn thấy vẻ mặt cô kinh hoàng, vừa định hỏi cô đã xảy ra chuyện gì thì đã bị cô kéo lên tầng

Triệu Hi Tuấn không hiểu ra sao, chạy theo cô vào phòng, đến phòng tắm, thấy anh mình té xỉu ở bồn tắm thì biến sắc, hoảng sợ nói:

- Có chuyện gì đây?

Chu Thiển đi đến bên cạnh Triệu Hi Thành, vội la lên:

- Giờ không phải lúc nói chuyện đó. Anh ấy giờ đang sốt, chúng ta đỡ anh ấy lên giường đã!

Cuối là là đàn ông, Triệu Hi Thành có thể một mình vững vàng ôm Triệu Hi Thành đến giường. Chu Thiển cầm khăn tắm lau khô nước trên người Triệu Hi Thành, giúp anh mặc quần áo, đắp chăn. Lúc này cũng chẳng có chỗ để mà ngại ngùng

Triệu Hi Tuấn sờ trán anh mình, nhíu mày:

- Sao sốt kinh vậy, ban ngày chẳng phải vẫn tốt sao?

Chu Thiển cúi đầu:

- Anh ấy gặp tôi, nôn rất ghê, sau đó thì sốt

Triệu Hi Tuấn kinh ngạc:

- Anh ấy biết rõ bị dị ứng tôi, sao lại ăn phải tôi?

Chu Thiển hồ thẹn nói không nên lời. Triệu Hi Tuấn thấy cô như vậy thì ngầm hiểu chuyện gì xảy ra, cũng không gan hỏi

- Giờ có phải nên đưa anh ấy đến bệnh viện không? Chu Thiển nhỏ giọng hỏi.

Triệu Hi Tuấn lấy điện thoại di động ra, vừa bấm số vừa nói:

- Gia đình mình có bác sĩ, rất quen thuộc với bệnh trạng của anh

Anh gọi điện thoại, sau đó đi đến một bên, nhỏ giọng nói gì đó. Cuối cùng còn mãi nhấn mạnh bảo bác sĩ phải nhanh đến

Chu Thiển nhìn Triệu Hi Thành trên giường, trong lòng vô cùng áy náy, không ngừng nói thầm trong lòng:

- Xin lỗi... xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nói chuyện lúc sáng sớm 1

Triệu Hi Tuấn đứng ở cửa lớn chờ bác sĩ, bác sĩ vừa đến đã lặng lẽ đưa anh ta vào phòng Triệu Hi Thành, không làm náo động đến bất kì ai

Bác sĩ xem qua tình hình Triệu Hi Thành rồi nói:

- Không có gì đáng ngại, tôi tiêm cho anh ấy rồi, chờ anh tỉnh lại thì cho uống thuốc, nghỉ ngơi một chút là không sao!

Nghe bác sĩ nói như vậy thì lòng Chu Thiển mới thoải mái hơn. Bác sĩ đi rồi, Chu Thiển nhìn Triệu Hi Tuấn về mặt mệt mỏi nói:

- Hi Tuấn, em đi nghỉ đi, chị trông anh ấy là được rồi, chờ anh ấy tỉnh lại chị sẽ cho anh ấy uống thuốc

Hi Tuấn gật gù đầu, lúc gần đi, anh bỗng nhiên xoay người nhẹ nhàng nói với Chu Thiển:

- Chị dâu, em biết trước kia anh chị ở chung có vấn đề nhưng em thấy, sau khi chị mấy trí nhớ, anh rất thành ý muốn bắt đầu lại với chị. Lần này anh chịu về đây chính là minh chứng tốt nhất. Cho nên chị dâu có thể cho hai người một cơ hội không?

Anh nói xong nhìn Chu Thiển thật sâu rồi mới xoay người rời đi.

Chu Thiển nghe được mấy chữ “bắt đầu lại” thì tim không khỏi khẽ run lên. Mấy từ này dường như Triệu Hi Thành cũng nói qua với cô nhưng bọn họ không biết, cô không phải là Tống Thiệu Lâm mà là Chu Thiển. Cô vốn không liên quan gì đến bọn họ, nếu không phải vì tan rã thì cả đời cũng sẽ không quen biết bọn họ. Giờ cô chỉ là tạm thời sống trong thân thể này, sớm hay muộn cũng phải rời đi. Cho nên cô không muốn quyết định bất kỳ điều gì thay Tống Thiệu Lâm, cũng không muốn xâm nhập cuộc sống của bọn họ, chỉ cần duy trì trạng thái bên ngoài, cho đến khi Tống Thiệu Lâm tỉnh là được.

Nhưng những chuyện đó nên giải thích sao với bọn họ? Chu Thiển thở dài, ngồi xuống bên giường. Sau này nên đối mặt với Triệu Hi Thành thế nào? Bảo cô dùng tôi đối phó, cô vụn vụn không làm được. Chuyện lần này đủ khiến cô hoảng sợ. Có lẽ cô nên thử nói chuyện với anh, để anh ta cho cô chút thời gian

Chu Thiển nhìn Triệu Hi Thành, có lẽ tiêm đã có tác dụng, hơi thở dần ổn định, mặt cũng giãn ra, trán bắt đầu toát mồ hôi.

Cô vội chạy vào nhà tắm, lấy một chậu nước ấm, ngâm khăn mặt rồi lau mồ hôi cho anh. Động tác vô cùng mềm nhẹ. Khăn mặt lạnh thì lại làm ấm, hết lần này đến lần khác, không hề mất kiên nhẫn

Lại thấy miệng Triệu Hi Thành khô thì tìm nước đến thấm ướt môi anh

Thời gian lặng lẽ trôi đi, cô không hề dừng lại. Cô hoàn toàn là vì áy náy mà chăm sóc anh. Không có lấy một câu oán hận.

Gần tảng sáng, phía đông mặt trời dâng cao, Triệu Hi Thành đột nhiên khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Chu Thiển dựa vào bên giường ngủ lập tức tỉnh lại

Cô ngẩng đầu, vui mừng nhìn Triệu Hi Thành nói:

- Anh tỉnh rồi sao? Cảm thấy đỡ hơn không?

Triệu Hi Thành vừa mở mắt đã thấy vẻ mặt mệt mỏi nhưng đầy vui mừng của Chu Thiển, trong căn phòng u ám, hai mắt cô như hai viên bảo thạch tỏa sáng, bên tai cũng vang lên giọng nói thân thiết của cô

Ngoài cửa sổ gió nhẹ nhàng thổi rèm cửa, ngẫu nhiên một tia gió nhẹ xuyên qua rèm cửa, khẽ thổi lên khuôn mặt anh tựa như bàn tay dịu dàng của người tình

Bốn phía im lặng

Ngay trong nháy mắt này, anh đột nhiên có cảm giác kì lạ. Cảm giác này làm cho người vốn luôn trầm ổn như anh thiếu chút nữa rơi nước mắt

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nói chuyện lúc sáng sớm 2

Triệu Hi Thành ho nhẹ một tiếng để che dấu sự thất thố của mình, anh chậm rãi ngồi lên

Chu Thiển rót một chén nước cho anh rồi đưa anh mấy viên thuốc, khẽ nói:

- Bác sĩ dặn anh tỉnh lại thì phải uống thuốc

Triệu Hi Thành nhìn cô một cái, yên lặng đón lấy viên thuốc, uống một ngụm nước. Sau đó, đưa chén nước lại cho cô

Chu Thiên đón lấy cái chén, đặt một bên, sau đó cô ngồi xuống cạnh anh, cẩn thận nhìn anh. Sắc mặt anh dù còn chút tái nhợt nhưng khá hơn hôm qua rất nhiều, trong lòng thầm thở phào. Bộ dạng đêm qua của anh đúng là khiến cô rất sợ

Lúc này, mặt anh không chút thay đổi nhìn thẳng phía trước, khuôn mặt tuấn mỹ dưới ánh sáng mỏng manh bên ngoài chiếu vào, nửa sáng nửa tối, trông như bức tranh tương phản, có vẻ đẹp thần bí.

Mặt cô hơi nóng lên, không khỏi cúi đầu, qua hồi lâu sau mới khẽ nói:

- Xin lỗi, tôi không biết lại nghiêm trọng như vậy...

Sau khi nói xong, cô vẫn cúi đầu, lẳng lặng chờ lửa giận của anh. Cô đã hạ quyết tâm, cho dù bị anh bạt tai thì cũng sẽ chỉ lặng lẽ chấp nhận bởi vì so với sự đau khổ tới qua của anh, thật sự chẳng đáng là gì

Nhưng cô đợi hồi lâu cũng không thấy gì, Triệu Hi Thành thậm chí còn chẳng có động tĩnh.

Bên trong yên lặng khiến người hít thở không thông. Ngay tại lúc Chu Thiên không nhận được, như định nói gì thì Triệu Hi Thành trầm trầm nói. Giọng nói của anh có sự ám ảnh vì bị ốm nhưng lại có vẻ gọi cảm mơ hồ. Trong không gian yên tĩnh này vô cùng mê người. Anh nhẹ nhàng nói:

- Giờ tôi đã tin em thật sự mất trí nhớ. Trước kia tuy rằng em không biết sở thích của tôi nhưng với chuyện tôi bị dị ứng tôi em rất rõ, căn bản không cần phải hỏi Hi Tuấn.

Chu Thiên hơi chấn động, thì ra anh ta biết hết...

- Hôm đó vừa về nhà, Hi Tuấn nói với tôi, em hỏi thăm sở thích của tôi với nó, tôi nghe xong thật vui vẻ, về sau tôi luôn nghĩ có thể quan hệ của chúng ta sẽ được cải thiện. Có lẽ chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa, không ngờ, sự thật lại khiến tôi khó xử như thế này...

Anh cười tự giễu, trong tiếng cười có sự thê lương thân nhiên. Tiếng cười này khiến Chu Thiên cảm thấy rất khó chịu, cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Vừa vặn Triệu Hi Thành cũng quay đầu lại, hai mắt anh tối đen như đầm nước sâu không thấy đáy

Anh nói tiếp:

- Tôi và Hi Tuấn đều tự cho là đúng mà nghĩ em đang hỏi về sở thích của tôi, lại không biết, thì ra em chỉ là hỏi xem tôi ghét thứ gì, em muốn tôi chán ghét em. Biết được tôi dị ứng tôi chẳng qua là niềm vui của em, nói cách khác, cho dù em mất trí nhớ thì cũng không từng nghĩ muốn sống bên tôi. Cũng chưa từng nghĩ muốn lấy lòng tôi.

Anh nhìn cô thật sâu:

- Chẳng lẽ tôi khiến em chán ghét đến vậy?

Trong giọng nói dần có khí phách. Anh thật sự không nghĩ ra. Bất kể là phương diện nào, gia thế, tài lực, năng lực, thậm chí cả ngoại hình anh đều là người lý tưởng trong mắt phụ nữ. Anh làm chồng cô thì có gì khiến cô không hài lòng, phải tìm mọi cách để chống đối anh

Lúc đầu Chu Thiên thấy anh đoán lòng cô chuẩn xác như vậy thì có chút sợ hãi về năng lực của anh nhưng sau khi nghe hết, chỉ cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười. Nếu là trước kia nghe được lời này cô sẽ không chút nể nang mà nhạo báng anh, miệt thị anh! Nhưng cô vừa mới chinh anh rất thê thảm, thật chẳng dám bày ra vẻ mặt đó trước mặt anh. Trong lòng cô thậm chí vẫn còn nghĩ, người như thế nên dạy bảo cẩn thận một chút.

Cô ra sức ép mình bình tĩnh, cô nhìn thẳng anh nói:

- Anh đã bao giờ muốn sống an lành với tôi?

- Lời này của em là ý gì, tôi nhớ tôi từng nói với em rằng tôi mong chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa!

- Trong mắt anh vợ chỉ là con rối để anh đùa nghịch sao? Anh không có hứng thú thì gạt sang một bên, cùng người phụ nữ khác vui vẻ, khi anh thấy có chút hứng thú, muốn bắt đầu lại là bắt đầu lại sao? Lúc vợ mới ra viện, là lúc cần được chồng quan tâm nhất thì kẻ làm chồng như anh đang ở đâu? Để tôi đoán nhé! Anh đang ở trên giường của bạn thân của vợ! Tôi nói đúng chứ!

Chu Thiên nhìn anh, trong mắt lóe ra tia châm chọc

Ai ngờ, Triệu Hi Thành phì cười nói:

- Thiệu Lâm, em cũng lớn lên trong nhà giàu có, loại chuyện này hẳn em nhìn cũng quen mắt. Trước khi bị tai nạn, em chẳng bao giờ hỏi tôi chuyện này, sao giờ lại để ý như vậy?

Anh nói thật nhẹ nhàng, không chút nào để ý, dường như thấy cô đang chuyện bé xé ra to vậy. Chu Thiên lắc đầu, thở dài, cô cảm thấy bọn họ như người ở hai hành tinh khác nhau, hoàn toàn không có tiếng nói chung, không thể thấu hiểu nhau. Nhưng vì những ngày tháng sau này có thể an ổn, cô vẫn mong anh hiểu ý mình:

- Tôi mặc kệ cuộc sống của người khác như thế nào nhưng tôi mong chồng tôi phải trung thành với hôn nhân. Chẳng phải anh mong tôi chung thủy sao? Đây là chính là đạo lý. Tôi không nhớ rõ chuyện trước kia nhưng tôi tin rằng tôi không hối chẳng qua vì tôi không buồn để ý mà thôi

Triệu Hi Thành nghe cô nói vậy thì tim hơi nhói lên, anh tựa vào thành giường, áo ngủ hơi hé ra da thịt bóng loáng, khoe miệng khẽ cười, ánh mắt nhìn cô như có sương mù:

- Nói như vậy, giờ em để ý

Chu Thiển trầm mặc một tiếng: yêu nghiệt. Ánh mắt mơ hồ, mãi đến khi nhìn thẳng vào ánh mắt đặc ý của anh thì mới ép mình không quay mặt đi, tim đập loạn. Cô không khỏi mặt đỏ tai hồng, cảm thấy vô cùng khinh bỉ bản thân, vì sao lâu như vậy vẫn không thể chống cự lại sắc đẹp của anh ta?

Cô hít sâu một hơi, chờ nhịp tim ổn định lại mới nói:

- Không, tôi cũng không để ý, tôi không để ý một người xa lạ có đàn bà khác hay không nhưng nếu người đó là chồng tôi, tôi sẽ không có cách nào ở chung với anh. Triệu Hi Thành, tôi rất công bằng, tôi chưa bao giờ có ý định muốn thay đổi anh, tôi cũng không hề yêu cầu anh, tôi chỉ không thể nào chấp nhận anh thôi. Cuộc hôn này này, anh cũng nên công bằng một chút, cứ ép tôi phải chấp nhận anh như vậy thì có ý nghĩa gì?

Triệu Hi Thành ngồi thẳng dậy, vẻ quyền rũ khi này biến mất trong chớp mắt, cả người toát ra hơi thở âm ngoan

- Em không thể chấp nhận thì sao? Chẳng lẽ em cho rằng em có thể rời khỏi tôi. Anh cười lạnh, ngữ khí vô cùng bá đạo.

Chu Thiển nhủ mảy, sao nói cả buổi mà như chẳng được tác dụng gì? Cô có hơi bức mình, cô lại hít sâu, tự nhủ với chính mình: bình tĩnh, bình tĩnh, anh ta vẫn là bệnh nhân, hơn nữa chọc giận anh ta mình cũng không có đồ ngon mà ăn.

Vì thế, cô nhẫn nại nói với anh:

- Tôi không có ý này, tôi không nói sẽ rời bỏ anh, tôi chỉ mong anh cho tôi chút thời gian, cũng là cho chúng ta chút thời gian. Đừng ép tôi làm việc tôi không muốn! Tôi không mong chuyện đêm qua lại xảy ra.

- Em đang uy hiếp tôi?

Anh tới gần cô, gắt gao nắm chặt bả vai cô:

- Em nghĩ rằng tôi sẽ để chuyện đêm qua xảy ra lần nữa?

Anh trừng mắt nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng âm trầm, nhưng thoáng thấy cô đau đớn nhủ mảy thì lập tức buông tay. Anh nghiêm mặt, xốc chăn, xuống giường, đi vào phòng tắm. Âm một tiếng, cửa đóng chặt lại.

Chu Thiển nhìn bóng lưng anh, vẻ mặt bất đắc dĩ. Lần đầu tiên cố gắng nói chuyện thẳng thắn với anh ta lại thành ra thế này. Con người này là từ sao Hỏa đến sao? Bằng không sao nghe mà không hiểu lời cô nói?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Sức quyến rũ không giảm

Triệu Hi Thành hằm hằm đi ra khỏi phòng tắm, lập tức đi vào phòng thay đồ, chỉ nghe mấy tiếng loạt xoạt. Lúc trở ra đã thay âu phục màu xám, thắt cà vạt, tóc chải qua, người cũng sạch sẽ. Cả người thần thái sáng láng, càng thêm đẹp trai.

Chu Thiển nói:

- Anh mới khỏe lại đã đến công ty à? Bác sĩ nói anh cần nghỉ ngơi thêm!

Triệu Hi Thành hừ nhẹ một tiếng, cũng chẳng thèm nhìn cô một cái, đi thẳng ra ngoài. Chu Thiển bĩu môi nhưng cũng không tức giận. Ai bảo cô chinh anh thảm như vậy? Giờ chẳng qua bị thái độ thôi, thế là may lắm rồi.

Hơn nữa cũng phải nói lại, dựa vào tính tình của anh sao không phản ứng gì? Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị anh nổi cơn lôi đình nhưng không ngờ lại sống êm bình lặng đến vậy

Tối hôm qua chẳng qua cô có hơi bị hoảng, suýt thì bị bóp chết nhưng lại thành ra để anh ta chịu khổ, ngược lại bản thân lại chẳng sao. Quả nhiên là người từ sao Hỏa đến, cô là người trái Đất, hoàn toàn không hiểu được.

Triệu Hi Thành một đường đi như bay, tức giận vô cùng.

Người phụ nữ kia rốt cuộc nghĩ cái gì? Chỉ vì bên ngoài anh có một hai người đàn bà thì chống đối anh? Đây là đạo lý gì? Cha anh nhiều năm qua phụ nữ cũng hết người này đến người khác, giờ cũng không dừng lại, mẹ chẳng phải cũng già cầm điếu, nhìn thấy cha vẫn phải tươi cười lấy lòng, thậm chí còn tận tâm hơn vì sợ tạo cơ hội cho kẻ khác. Sao lại có người như cô, hao hết tâm tư mà chống đối?

Thật muốn vụng bưng đầu cô ra xem bên trong rốt cuộc là cấu tạo bằng cái gì? Cô chẳng lẽ không sợ anh ở chỗ người khác không về? Nhưng xem bộ dáng đó của cô thì hình như thật sự ước anh không trở lại!

Triệu Hi Thành nghĩ đến đó không khỏi khẽ mắng một tiếng, chân nhún ga, chiếc ô tô như bay đến thẳng cao ốc Triệu thị.

Cao ốc tập đoàn Triệu thị tọa lạc ở giữa khu phố phồn hoa. Tòa nhà cao ngất, cửa sổ thủy tinh chói lọi, trước là vườn hoa quảng trường, trong quảng trường còn có đài phun nước lớn. Dưới ánh nắng ban mai, tất cả đều có khí thế bức người, vô cùng đồ sộ.

Triệu Hi Thành đem xe vào bãi đỗ xe, bảo vệ thấy anh thì tươi cười chào:

- Triệu tổng, hôm nay đi làm sớm vậy!

Triệu Hi Thành lạnh lùng nhìn anh ta một cái rồi chạy xe thẳng qua. Bảo vệ ngượng chín người đứng đó, nhìn bóng xe lầm bầm:

- Lên mặt cái gì! Chẳng qua đầu thai tốt hơn người khác thôi.

Triệu Hi Thành đỗ xe rồi đi vào thang máy.

Lúc này, trong đầu anh vẫn còn đang tự hỏi: chẳng lẽ sức cuốn hút của anh bị giảm sút?

Đúng lúc này thang máy “đình” một tiếng rồi dừng lại, cửa từ từ mở ra, đi vào là một cô gái trẻ mặc váy công sở, tay cầm tập công văn dày. Ngẩng đầu thấy Triệu Hi Thành thì sững sốt, hoảng sợ gọi:

- Sếp Tổng...

Triệu Hi Thành đột nhiên nảy ra ý nghĩ mới. Anh nhìn cô gái trẻ mỉm cười, nói:

- Vào đi!

Cô gái kia mặt lập tức ửng hồng. Cô si ngốc nhìn anh, tài liệu trong tay rơi là tả. Triệu Hi Thành giúp cô nhặt lại giấy tờ, đưa cho cô, cười khẽ, lộ ra hàm răng trắng bóng:

- Cần thận!

Về mặt cô gái trẻ kia như sắp ngất đến nơi. Lúc này mặt Triệu Hi Thành mới giãn ra một chút. Vẫn may, sức quyến rũ của anh chưa giảm...

Cả ngày hôm đó, cô gái kia lúc nào cũng như trong mơ, luôn luôn tự cười, chỉ nghĩ đến nụ cười khiến vạn vật lu mờ của sếp Triệu...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Điều Văn Phương đi 1

Văn phòng của Triệu Hi Thành ở tầng cao nhất.

Khi tới nơi, cả tầng vẫn yên lặng. Cũng đúng, giờ còn chưa đến 8h, là anh đến sớm.

Anh đi vào văn phòng, đóng cửa lại.

Văn phòng của tổng giám đốc đương nhiên là vô cùng rộng rãi, ở giữa là bàn ghế sofa, bên cạnh cửa kính là bàn làm việc lớn, bên cạnh còn có một quầy bar với đủ loại rượu thượng hạng.

Triệu Hi Thành đi đến trước quầy bar, rót một ly rượu vang, sau đó mang ly rượu đến trước cửa sổ quan sát. Toàn bộ thành phố đều trong mắt anh. Anh rất thích cảm giác cao cao tại thượng này, mọi thứ đều nắm trong tay.

Lúc này, ánh nắng buổi sớm nhuộm lên khung cảnh một tầng ánh sáng vàng, con đường chật chội, chỗ nào cũng là những chiếc ô tô như những bao diêm, còn cả đám người màu đen nhấp nhô.

Dần dần, ngoài văn phòng cũng bắt đầu đông đủ, nhóm thư kí của anh bắt đầu chuẩn bị công tác. Anh có bốn thư kí, nghe giọng thì chỉ có ba người, tiếng các cô lúi rúi nói chuyện phiếm tựa như tiếng ếch kêu, anh không thể nghe rõ

- Này, hôm nay các cậu có đọc báo buổi sớm không?

- Có chứ có chứ. Một người hưng phấn đáp: – Ảnh chụp hai đại mỹ nam bắt tay chiếm toàn bộ trang báo!

Bọn họ đang nói ai vậy?

- Ai! Người còn lại than nhẹ: – Thật không ngờ, trên thương trường còn có người đàn ông đẹp trai có thể so sánh với tổng giám đốc của chúng ta...

Có thể tưởng tượng lúc này mắt nàng nhất định đang long lanh long lanh

- Càng quý đó là chưa kết hôn!

- Nghe nói là kim quy biển (rùa vàng nhưng ở nước ngoài), vốn làm việc ở công ty đầu tư bên Mỹ, lần này được bổ nhiệm đến làm giám đốc công ty ở khu vực Châu Á! Thật quá ảo, chính là bạch mã vương tử đó

Thì ra đang nhắc đến tiểu tử Kiều Tranh kia, hừ, tiểu tử đó tốt như các cô bình luận sao? Thật đúng là mắt mọc đằng sau, không có kiến thức, mắt mặt anh quá!

- Nhưng dù thế nào cũng chỉ là người làm công, thủy chung cũng còn kém vương tử một chút, không đủ cao quý!

Lời này coi như có trình độ, có kiến giải, tháng sau tăng lương cho cô này.

- Anh hùng không bàn đến xuất thân, anh ấy không xuất thân cao quý nhưng có bao nhiêu người cũng gây dựng sự nghiệp từ bàn tay trắng? Trái lại, còn hơn đám công tử tự cho là cao quý, ai cũng chỉ biết ăn chơi trác táng!

- Cậu đừng vì công tử nhà họ Lý mà vợ dũa cả nắm. Ai nói công tử nhà giàu thì sẽ phải ăn chơi trác táng. Nhìn tổng giám đốc của chúng ta kia. Nhưng trên thương trường cũng đủ thủ đoạn. Còn cả ánh mắt anh ấy nữa, rất uy nghiêm

Triệu Hi Thành nghe được thì liên tục gật đầu, đúng là nên để Tổng Thiệu Lâm đến nghe mấy lời này

- Này, Tiểu Lợi! Tổng giám đốc không ở đây, có cần vượt đuôi ngựa (nịnh nọt) như vậy không? Tổng giám đốc đúng là có năng lực, quyết đoán nhưng cũng quá lăng nhăng, còn cả chuyện anh ta và Văn Phương...

- Ấy dà, ấy dà, đừng nói nữa, chị Phương đến kia!

Lúc này nghe được tiếng giày cao gót vang lên, phụ trợ cho giọng nói sắc bén của Văn Phương:

- Còn tán gẫu cái gì, tổng giám đốc cũng sắp đến, mau chuẩn bị đi!

Thật kì quái, trước kia chưa bao giờ cảm giác giọng của cô sắc bén như vậy? Trước mặt anh cô ta luôn luôn dịu dàng đáng yêu. Thì ra giọng nói cũng có thể có mặt nạ!

Văn Phương lại tiếp:

- Tiểu Lợi à, cô đi mua đồ ăn sáng đến đây cho tôi

Tiểu Lợi:

- Ngại quá chị Phương, em còn phải dọn văn phòng cho tổng giám đốc

Văn Phương nói:

- Văn phòng tổng giám đốc không cần cô dọn, tôi chuẩn bị là được, cô mau đi đi

Tiểu Lợi bắt mắt “A” một tiếng.

Sau đó, tiếng giày cao gót của Văn Phương lại vang lên rồi biến mất ở toilet bên kia. Tiểu Lợi thấy cô ta đi rồi thì khẽ mắng:

- Sao lần nào cũng bắt người khác mua đồ ăn sáng cho cô ta. Cô ta không tiện đường mua đi lên được à!

- Như vậy mới có thể bộc lộ được địa vị, sự tự phụ của cô ta đó

- Cái gì chứ? Chẳng lẽ thật sự nghĩ mình là bà chủ!

- Mình khuyên cậu đi nhanh đi! Cậu khiến cô ta không vui, chỉ cần cô ta thù thì bên gối với tổng giám đốc thì sẽ bắt lợi cho cậu đó!

Tiểu Lợi vừa nghe vậy thì nóng nảy, đây là chuyện nghiêm trọng đó, công việc này có tiền đồ, tương lai còn phải dựa vào nó mà câu rùa vàng, không thể bỏ lớn lấy bé được:

- Mình đi đây.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Gặp lại Kiều Tranh 1

Không lâu sau, Văn Phương đẩy cửa đi vào đã thấy Triệu Hi Thành đang ngồi sau bàn làm việc, cười như có như không nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng. Cô ta thoáng ngẩn ngơ nhưng chưa đến một giây đã lại bình thường, về mặt dịu dàng, giọng nói đáng yêu:

- Hi Thành, hôm nay sao đến sớm vậy

Cô ta vừa nói vừa đóng cửa. Sau đó nhẹ lắc eo, là lướt đi tới. Hôm nay cô ta mặc một bộ váy màu đen bó sát khiến dáng người càng gợi cảm, vô cùng dụ hoặc.

Cô ta đi đến bên cạnh Triệu Hi Thành, ngồi trên đùi anh, tay ôm cổ anh, cười kiều mỵ, sóng mắt lưu chuyển, vô cùng quyến rũ.

- Có biết em nhớ anh lắm không! Giọng nói mềm mại khiến người ta miên man bất định.

Không thể không nói, Văn Phương là cao thủ dụ dỗ đàn ông, lơ đãng thôi cũng có thể khơi mào dục vọng nguyên thủ của đàn ông. Đây cũng là nguyên nhân cô ta có thể ở lại bên cạnh anh thời gian dài như vậy. Nhưng mà, giờ xem ra, quả thật thời gian cô ta đã ở bên cạnh anh quá dài.

Mặt Triệu Hi Thành lạnh xuống, nhẹ đẩy cô ta ra, cô ta đành phải rời xa ra. Anh lạnh lùng nói:

- Đây là văn phòng, chú ý đến ngôn hành của cô đi! Còn nữa, về sau phải gọi tôi là Tổng giám đốc

Mặt Văn Phương cứng đờ nhưng lập tức cười quyến rũ. Cô dựa lưng lên bàn làm việc, mông tròn lẳn khê nhếch lên, ngực như ẩn như hiện. Trước kia thấy tư thế này của cô ta, anh sẽ đứng dậy ôm cô ta vào lòng...

Cô ta cười mềm mại, đáng yêu vô cùng:

- Chẳng phải giờ còn chưa đến giờ làm việc sao?

Nhưng Triệu Hi Thành lại làm như không thấy, thờ ơ, ánh mắt nhìn cô ta càng lạnh lùng. Trong lòng Văn Phương không khỏi lạnh run, lúc này mới ngượng ngùng đứng dậy, vẫn vớt vát:

- Chắc anh còn chưa ăn sáng! Em đi mua cho anh!

Triệu Hi Thành cười lạnh:

- Bữa sáng của cô vẫn là người khác đi mua cho cô, sao tôi lại không biết xấu hổ mà phiền đến cô được!

Sắc mặt Văn Phương tái lại. Cô ta quanh co:

- Vừa rồi em quên... vừa khéo Tiểu Lợi phải xuống dưới, em bảo cô ấy tiện đường mua...

Triệu Hi Thành hừ lạnh một tiếng, nghĩ cũng chỉ là lòng hư vinh của đàn bà phát tác, nghĩ bay lên được cảnh cao thì không nhìn được mà tác oai tác quái, hận không thể để cho cả thế giới biết mình lợi hại cỡ nào. Lại nói tiếp, nếu không phải cô ta không biết thu liễm trước mặt Thiệu Lâm thì Thiệu Lâm mất trí nhớ rồi sao còn biết chuyện của bọn họ!

Nghĩ vậy anh liền bốc hỏa!

Loại đàn bà này cứ giữ ở bên người, sớm hay muộn cũng thành chuyện xấu!

Lập tức, anh bình thần, nhẹ vung tay với cô ta rồi nói:

- Giờ cô đi ra ngoài đi.

Văn Phương còn định nói gì đó, trong lòng cô ta rất bất an, luôn cảm thấy không ổn nhưng thoáng nhìn sắc mặt âm trầm của anh thì biết lúc này không thể lại trêu chọc anh được. Dù không tình nguyện cũng phải ra ngoài.

Cô ta vừa bước ra, Triệu Hi Thành đã gọi điện cho phòng quản lý nhân sự...

*****

Chu Thiến chờ Triệu Hi Thành đi vốn định ngủ tiếp một chút nhưng vừa nằm xuống, suy nghĩ lại ủa đến, đầu óc hỗn loạn vô cùng.

Cô dứt khoát ngồi dậy, thay quần áo. Đột nhiên cô rất muốn đến bệnh viện nhìn xem, cô muốn xem xem vì sao mãi đến giờ “cô” còn chưa tỉnh lại?

Đi xuống tầng, đại sảnh đang có người hầu quét dọn, không thấy Triệu phu nhân và Hi Tuấn, hẳn là chưa ngủ dậy.

Chu Thiến không gọi lái xe. Cô không muốn người nhà họ Triệu biết mình đến bệnh viện. Cô ra khỏi biệt thự, khu này rất khó gọi taxi, cô phải đi bộ một đoạn mới có xe.

Đến bệnh viện đã gần 9h

Chu Thiến tìm được phòng bệnh, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Trong phòng bệnh ánh sáng u ám, không khí yên tĩnh. Thân thể của cô nằm cô độc ở giường bệnh. Trên tay cắm dây truyền, người cũng bớt đi khá nhiều máy móc.

Cô nhẹ nhàng đi tới

“Chu Thiến” nằm trên giường bệnh, ánh mắt nhắm chặt, sắc mặt vô cùng tái nhợt, hai má hóp vào, nhìn qua không chút tức giận, vui mừng, nếu không phải máy móc vẫn chạy bên cạnh thì thật sự cô đã nghĩ nằm ở đây là một người chết.

Chu Thiến ngồi xuống bên cạnh, sắc mặt cũng không tốt đi đâu được. Ngày nào cô cũng bảo dưỡng tốt cho thân thể Tống Thiệu Lâm mà thân thể mình lại thành ra thế này, vừa tức giận lại vừa khổ sở.

- Vì sao cô còn không tỉnh lại? Cô còn định tránh tới bao giờ? Cô khẽ nói.

Giọng nói phiêu đảng trong không gian tạo thành cảm giác quỷ dị.

- Cô hại tôi thành ra thế này lại còn muốn trốn tránh trách nhiệm sao? Cô mau tỉnh lại trả thân xác lại cho tôi!

Chu Thiến nhìn cô nhưng cô lại như con rối gỗ cũ kĩ, không có chút phản ứng.

- Anh Kiều Tranh đã quay về, cô không muốn gặp anh ấy sao? Thì ra chúng ta lại có duyên như vậy, lại cùng đi thích một người...

Cô vrun tay nắm tay “Chu Thiến”. Tay cô vô cùng gầy yếu, quả thật là da bọc xương, làn da tái nhợt, xanh mướt, gân xanh, mạch máu nổi đầy.

Tay Chu Thiến khẽ run. Cô buồn bã, nước mắt tràn mi:

- Xin cô mau tỉnh lại đi, tôi khó khăn lắm mới gặp lại anh ấy, tôi không muốn dùng thân phận của cô để đổi mặt với anh ấy. Cô có biết tôi chờ anh ấy bao lâu rồi không. Nhưng giờ anh ấy ngay trước mặt, nhưng mắt anh ấy nhìn không phải là tôi... Cô đừng ích kỉ như vậy, đừng trốn tránh nữa. Cô tỉnh lại đi, cho tôi cơ hội cạnh tranh công bằng...

Cô ôm mặt, nước mắt chảy dài qua kẽ tay. Nỗi buồn từ khi gặp lại Kiều Tranh úc kết, một khắc này như vỡ òa.

Đúng lúc này, cửa mở ra.

Chu Thiến theo phản xạ ngẩng đầu nhìn ra, nước mắt vẫn đọng trên khóe mi. Thấy người đến, cô kinh hoàng đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Gặp lại Kiều Tranh 2

Đứng trước cửa là khuôn mặt tiều tụy của cha, phía sau là khuôn mặt kinh ngạc của Kiều Tranh!

Cha gầy đi rất nhiều, tóc cũng bạc đi. Chu Thiển nhìn ông, trong lòng vô cùng áy náy. Cha nhất định rất đau lòng! Rõ ràng ở ngay trước mặt ông nhưng lại không thể nhận thức ông, Tống Thiệu Lâm, cô nhận tâm vậy sao?

Chu Minh Xa nghi hoặc nhìn Chu Thiển đang khóc, chân chừ hỏi:

- Tiểu thư, cô là ai? Cô biết con gái tôi sao?

Chu Thiển kinh ngạc, chẳng lẽ cha không biết người gây tai nạn? Nghĩ lại, cũng hiểu ngay được. Từ sau khi tỉnh dậy cô chưa từng lộ diện, Triệu gia lại phong tỏa tin tức, vấn đề bồi thường cũng do luật sư làm nên cha cô không nhận ra cô cũng không lạ.

Một khi đã như vậy, cũng không nên phá hư không khí. Lâu như vậy mới gặp lại cha, cô cũng không muốn vừa gặp đã bị ông chửi mắng. Chu Thiển lau nước mắt nói:

- Cháu là bạn của Chu Thiển... chú...

Chữ “cha” thiếu chút nữa thốt ra.

Mũi Chu Minh Xa cay cay, nước nờ nói:

- Cảm ơn cháu đến thăm nó, nhưng mà, Thiển Thiển cũng không biết...

Ông quay đi lau nước mắt. Chu Thiển thấy cha khổ sở như vậy thì tim như dao cắt. Cô đi tới, cầm tay cha:

- Chú đừng đau lòng, Thiển Thiển nhất định sẽ tỉnh lại.

Kiều Tranh nhìn cô đầy ý vị rồi cũng an ủi Chu Minh Xa:

- Chú Chu, chú đừng buồn phiền quá, Thiển Thiển rất hiếu thảo, nhất định không nỡ để chú đau lòng, nên em ấy nhất định sẽ tỉnh lại.

Chu Minh Xa khổ sở nói không nên lời, chỉ liên tục gật đầu. Sau đó ông đi đến bên giường bệnh, bắt đầu rửa mặt cho “Chu Thiển”. Ông nhẹ nhàng lau trán cô, hai má, khoe mắt, động tác vô cùng nhẹ nhàng, đầy từ ái

- Các cháu nhìn xem, gầy đến da bọc xương...

Ông không nhận được lại khóc:

- Tôi cũng không cho hộ lý lau rửa cho nó, hộ lý chân tay thô lậu, giờ Thiển Thiển mỏng manh như vậy...

Nước mắt Chu Thiển lại rơi, cô lên quay đi lau nước mắt lại bắt gặp ánh mắt Kiều Tranh. Ánh mắt ấy có chút nghi hoặc lại cũng có sự thân thiết vô cùng

Chu Thiển quay đi, trong lòng vô cùng chua xót. Trong lòng cô khẽ nói: “Tống Thiệu Lâm, nhìn thấy không, anh Kiều Tranh đến đây, anh ấy... vẫn quan tâm cô như vậy, cô bỏ được anh ấy sao? Mau tỉnh lại nhìn anh ấy đi!

Bên kia, Chu Minh Xa vẫn đang nói:

- Từ nhỏ Thiển Thiển đã là đứa trẻ hiếu thuận, là chú không có khả năng làm người cha tốt, không cho nó được sống thoải mái. Học trung học đã phải ra ngoài làm thêm, kiếm được tiền đều đưa cho chú mà chú không thể cho nó đi học đại học... Đứa nhỏ này chưa từng yêu cầu cái gì, sinh nhật ngay cả bánh sinh nhật cũng chưa từng được ăn... Làm chú rất đau lòng... Đứa trẻ ngoan như vậy mà giờ lại thành thế này, mà người làm cha lại chẳng thể giúp nó trị người gây họa...

Ông ngồi xuống, nước mắt tuôn rơi.

Chu Thiển vội bước đến, ngồi xổm bên cạnh ông, cầm tay ông, chân thành nói:

- Chú ơi, chú đừng bao giờ nghĩ như vậy, Thiển Thiển nhất định hiểu sự khó xử của chú. Tiền thuốc men cho cô ấy nhất định không ít, cô ấy nhất định biết chú làm vậy là bị bắt đắc dĩ!

Chu Minh Xa như được an ủi, vươn tay vỗ vỗ lưng cô, gật gật đầu.

Chu Thiển nhân cơ hội hỏi:

- Bác sĩ nói như thế nào, cơ hội tỉnh lại nhiều không ạ?

Chu Minh Xa trả lời:

- Thật ra vết thương của Thiên Thiên đều tốt, theo đạo lý hần là đã tỉnh. Sở dĩ còn chưa tỉnh, bác sĩ nói có thể là do đầu óc bị chấn thương. Nhưng cứ bất tỉnh như vậy rất nguy hiểm, cơ thể sẽ suy yếu, cơ bắp sẽ teo lại, lúc nào cũng có thể gây nguy hiểm đến tính mạng!

Chu Thiên nghe xong lời ông nói, cảm thấy cả người như bị dội gáo nước lạnh, rét thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Gặp lại Kiều Tranh 3

Ra khỏi phòng bệnh, tâm tình Chu Thiên vô cùng nặng nề. Cô vẫn nghĩ, vẫn muốn trở lại với thân thể của mình. Cuộc sống hiện tại với cô mà nói cũng chỉ như một bộ phim, cô chỉ nhìn bằng ánh mắt của người xem chứ không muốn lún sâu bởi vì biết sớm muộn gì cũng tàn cuộc chơi.

Nhưng mãi đến hôm nay cô mới ý thức được, có lẽ vận mệnh còn có an bài khác.

Cô phải suy nghĩ cẩn thận một chút, nếu nhất định về sau cô chỉ có thể làm Tổng Thiệu Lâm thì nên làm gì mới tốt?

Lúc này, phía sau có người gọi:

- Thiệu Lâm

Giọng nói trầm thấp, hùng hậu

Chu Thiên xoay người, Kiều Tranh đứng phía sau cô không xa, khuôn mặt tuấn lãng dưới ánh mặt trời chiều rọi có vẻ đẹp như thật như ảo. Khóe miệng khẽ cười, nụ cười như sương khói, ấm áp, nồng lung khiến cho mọi thứ như an tĩnh hơn.

Tâm tình nặng nề của Chu Thiên vì vậy mà dần thư hoãn lại.

Kiều Tranh đi đến bên cô, lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt của anh khiến không khí trở nên nóng rực. Mặt Chu Thiên lặng lẽ ửng hồng

Hồi lâu sau anh mới chậm rãi nói:

- Đã lâu không gặp, chúng ta có thể nói chuyện được không?

Anh cười:

- Ở đây thực sự quá nóng.

Người đàn ông tươi cười ấm áp trước mặt này chính là người Chu Thiên ngày nhớ đêm mong. Tuy rằng cô biết anh nhìn là nhìn Tổng Thiệu Lâm nhưng có sao đâu? Chỉ cần được ở bên anh chuyện trò, có thể nhìn anh thì đã thấy mỹ mãn lắm rồi.

Chu Thiên nhẹ nhàng gạt đầu, cô không thể từ chối lời mời này.

Bọn họ đến bãi đỗ xe lấy xe, Kiều Tranh đi chiếc xe hơi màu đen giản dị, cũng giống như con người anh, khiến cho người ta có cảm giác trầm ổn.

Xe đi ra đường lớn, Chu Thiên nhìn anh gần trong gang tấc, động tác thành thục, tao nhã, bỗng nhiên có cảm giác như trong giấc mơ.

Lúc này, Kiều Tranh hỏi:

- Anh rất ngạc nhiên, sao em và Thiên Thiên lại là bạn?

Chu Thiên hỏi lại anh:

- Sao anh xuất hiện ở đây?

- Anh về nước, mẹ nói cho anh tin xấu này, trước kia bọn anh là hàng xóm, Chu Thiên là cô em gái nhỏ hay chơi với anh, cô ấy... là đứa trẻ rất đáng thương, không ngờ nhiều năm không gặp lại thành ra thế này...

Anh khẽ thở dài một tiếng, vô cùng tiếc nuối

Tim Chu Thiến trầm xuống, tuy rằng cô sớm biết anh coi mình như em gái nhưng nghe chính miệng anh nói vậy vẫn khiến cô thấy đau. Cô đã từng nói với anh nhưng anh quên rồi sao? Cô quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa xe, suy nghĩ quay trở về một đêm nhiều năm trước...

Cha nói cô chưa từng ăn bánh sinh nhật, thực ra cô đã được ăn, chỉ là cha không biết mà thôi.

Sau khi mẹ qua đời, sinh nhật 11 tuổi của cô, cha căn bản không nhớ rõ sinh nhật của cô nhưng cô biết cha rất bận cũng rất buồn nên cô không trách cha.

Cô co người ngồi dưới lầu nhìn trắng ngần người, nhớ lại khi mẹ còn sống, một nhà ba người cùng chúc mừng sinh nhật, không nhận được mà khóc. Cô nhỏ giọng nói với chính mình:

- Thiến Thiến, sinh nhật vui vẻ.

Lúc này, giọng Kiều Tranh vang lên phía sau:

- Thiến Thiến, hôm nay là sinh nhật em à?

Cô quay đầu, nước mắt lưng tròng nhìn anh, gật gật đầu.

Anh thở dài, khẽ lau nước mắt cho cô nói:

- Sao lại trốn ở đây khóc? Mẹ em biết em khóc nhất định sẽ rất buồn

Dưới ánh trăng trong sáng, khuôn mặt anh thật dịu dàng

- Em ngồi ở đây chờ anh, anh đi một tí rồi quay lại

Một lát sau, Kiều Tranh mang theo một hộp giấy tròn đi đến. Anh kéo cô đến trước bàn đá trong sân, mở hộp ra, bên trong là chiếc bánh ngọt nhỏ đầy bơ, hương thơm vô cùng. Anh thắp mười một ngọn nến, ánh nến khiến nụ cười của anh càng tỏa sáng

Anh nói:

- Thiến Thiến, sinh nhật vui vẻ! Mau ước đi!

Cô nhìn anh rồi nhắm mắt lại, trong lòng thầm nguyện cầu

Sau khi thổi tắt ngọn nến, anh cười hỏi cô:

- Thiến Thiến, ước gì nói cho anh được không?

Cô ngẩng đầu nhìn anh, rất thành thật nói:

- Em ước sau này có thể lấy anh

...

Lời cô nói anh Kiều Tranh nhất định không nhớ rõ rồi, cho dù nhớ cũng chỉ coi như trò đùa của trẻ con, không để trong lòng đi!

Chu Thiến khẽ thở dài

- Nghe nói người gây họa rất có tiền. Anh đột nhiên nói

Lời Kiều Tranh cắt ngang suy nghĩ của cô, anh tiếp tục nói:

- Xã hội bây giờ chỉ cần có tiền thì làm gì cũng được

Anh hừ nhẹ một tiếng, trong giọng nói tràn ngập sự khinh thường. Chu Thiến nói:

- Em chính là người gây họa! Chu Thiến bị em đâm

Trong lòng cô có sự tức giận, cô rất muốn biết, nếu anh biết người gây họa là ý trung nhân của mình thì anh sẽ có phản ứng gì?

Nhưng lời vừa nói ra cô lại hơi hối hận, giờ cô như kẻ đang ghen ghét vậy mà cô có tư cách gì để ghen tỵ? Từ đầu đến cuối đều là cô đơn phương, hơn nữa anh vẫn đối xử tốt với cô như vậy sao lại làm anh không vui.

Quả nhiên, Kiều Tranh nghe xong câu này, vẻ mặt khiếp sợ, anh đột nhiên dừng xe “kết” lại

- Em nói gì?

Anh quay người nhìn cô, trong mắt đầy sự khó tin

Trong quán cà phê u nhã, âm nhạc du dương, không khí tràn ngập mùi hương cà phê. Bên cửa sổ thủy tinh sáng ngời, Kiều Tranh và Chu Thiến ngồi đối diện.

- Trước kia em không uống rượu, sao lại để đến say rượu lái xe

- Chuyện hôm đó thế nào em đã không nhớ rõ. Sau tai nạn, em mất trí nhớ

Chu Thiến cúi đầu, cô chưa từng nói dối trước mặt anh, cô sợ anh nhìn thấy sự kích động trong mắt mình

- Mất trí nhớ? Kiều Tranh kinh ngạc.

Chu Thiến cười khổ:

- Nhiều chuyện đều mơ mơ hồ hồ, giống phim truyền hình đúng không?

- Nhưng em còn nhớ anh, đừng lừa anh, Thiệu Lâm, anh biết em còn nhớ anh

Giọng nói nhẹ nhàng mang theo sức hút mê hoặc khiến tim Thiệu Lâm rộn sóng. Cô không nhìn được ngẩng đầu nhìn anh, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào đôi mắt anh, phản xạ ra ánh sáng trong suốt, đáy mắt là tình cảm chất chứa.

Dù biết không phải nhìn mình nhưng tim cô vẫn đập loạn

- Em không nhớ rõ trước kia chúng ta có chuyện gì, chỉ là cảm thấy anh rất quen

Cô cúi đầu, chậm rãi quấy cà phê.

- Không nhớ rõ sao?

Kiều Tranh trầm thờ dài. Trong lòng mắt mát

- Em cũng không nhớ quán cà phê này sao?

Chu Thiến mờ mịt nhìn anh, nhẹ nhàng lắc đầu.

Kiều Tranh nhìn cô, đôi mắt trong sáng như có vẻ buồn bã. Bảy năm trước, khi mới quen, đôi mắt xinh đẹp của cô đầy sự linh động, trí tuệ. Cô hẹn anh đến quán cà phê này, cũng ngồi đúng bàn này. Ánh mặt trời khiến cô như chìm trong lớp hào quang. Cô cười với anh thật ngọt ngào, như hoa bách hợp, sau đó nói với anh:

- Kiều Tranh, em rất thích anh, anh cũng thích em có được không?

Một khắc đó, tim anh nhảy lên.

Mà tất cả, cô không hề nhớ sao?

- Quên cũng tốt, quên cũng tốt!

Anh thì thảo, nhớ rõ thì cũng được gì? Cô đã buông tay anh rồi...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Gặp lại Kiều Tranh 4

Trong quán cà phê bật một bài hát, giọng nam ca sĩ trầm như đang kể chuyện: “... *đừng quên anh, đừng quên anh, nhiều năm sau gặp lại, xin khẽ gọi anh...*”

Lòng Kiều Tranh đau đớn nhưng cố nhịn, trong mắt là sự u tối, ưu thương. Những điều này Chu Thiến đều thất rõ, lòng cô cũng càng đau. Phải yêu cô

ấy biết bao nhiêu mới có thể mãi không quên dù bị cô làm tổn thương? Đã nhiều năm như vậy, Tống Thiệu Lâm đã kết hôn chẳng lẽ anh còn chưa thể buông tay? Anh vẫn cứ đau lòng như thế sao? Gương mặt dịu dàng ôn nhuận trong trí nhớ kia sao có thể u buồn như vậy!

Đột nhiên cô rất muốn biết Tống Thiệu Lâm có gì tốt, đáng để anh yêu đến vậy? Trong miệng người khác Tống Thiệu Lâm cũng chỉ là mỹ nhân lạnh lùng quái gở, anh Kiều Tranh chẳng lẽ thích loại con gái này sao?

Hay là, Tống Thiệu Lâm không phải tính cách đó, là vì nguyên nhân nào mà thành ra như vậy

Tống Thiệu Lâm có bí mật gì?

Chuyện này như lớp sương mù dày đặc, Chu Thiên muốn gạt nó ra. Cô không khỏi nhớ lại file word bị ẩn trong máy tính kia...

Qua hồi lâu, Kiều Tranh mới bình tĩnh lại nhưng anh không thể xem nhẹ về đau đớn trong mắt cô. Anh sớm nghe nói đại thiếu gia của tập đoàn Triệu thị là công tử phong lưu, anh ta đối xử với cô tốt không? Anh không nhịn được hỏi:

- Giờ em sống tốt chứ? Anh ta... tốt với em không?

Giọng của anh đầy sự thân thiết, Chu Thiên không khỏi nghi, nếu anh ấy biết Tống Thiệu Lâm sống không tốt thì sẽ thế nào? Có thể cướp cô lại không? Nhưng dựa vào tính chiếm hữu lớn của Triệu Hi Thành lại thêm sự bá đạo, âm ngoan sao có thể dễ dàng buông tay? Chỉ sợ anh Kiều Tranh còn bị thương tổn?

Vì thế Chu Thiên trả lời anh:

- Anh ấy... tốt với em lắm. Em sống rất ổn

Mặc kệ Tống Thiệu Lâm có thể tỉnh lại hay không bọn họ đều không có khả năng, cô hi vọng anh không đau lòng nữa. Cô thầm nói trong lòng: "Tống Thiệu Lâm, nếu trước kia cô đã buông tay anh ấy, làm tổn thương anh ấy thì về sau chắc hẳn không ở bên nhau được nữa! Nếu cô từng thật lòng yêu anh Kiều Tranh thì nhất định sẽ hiểu vì sao tôi làm thế này!

Chu Thiên ngẩng đầu, nhìn Kiều Tranh nói:

- Kiều Tranh, tuy rằng em không nhớ rõ chuyện trước kia nhưng em biết trước kia chúng ta nhất định rất quen thuộc. Nhưng bây giờ với em mà nói quá khứ thế nào cũng không quan trọng. Giờ em đã kết hôn, đã là vợ người khác cho nên em cũng hi vọng anh có thể quên đi, bắt đầu lại từ đầu. Quá khứ đẹp đến mấy cũng không thể lấy lại được mà tương lai có rất nhiều hi vọng, nếu cứ đắm chìm trong quá khứ thì sẽ bỏ qua những thứ tốt đẹp khác. Em tin đạo lý này anh nhất định hiểu. Hôm nay em gặp anh chính là vì cảm giác quen thuộc với anh khiến em rất ngạc nhiên. Nhưng nếu chúng ta từng có quá khứ như vậy thì sau này cũng không tiện gặp riêng nữa. Hi Thành đường như cũng biết chuyện quá khứ của chúng ta. Em không muốn làm anh ấy không vui.

Cô hơi dừng lại, chân thành nói:

- Em sống rất tốt cho nên cũng mong anh được hạnh phúc!

Cô đứng lên, cười cười:

- Em còn có hẹn, phải đi trước, có lẽ sau còn có thể gặp lại, nhất định phải vui vẻ

Cô vươn tay nhìn anh.

Kiều Tranh nhìn cô, vẻ mặt phức tạp, tựa như cô đơn lại như mất mát, ánh mắt âm trầm, hồi lâu sau mới đứng lên nắm tay cô, ngón tay lạnh, hồi lâu không nói nên lời.

Chu Thiên thấy anh như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu nhưng vẫn quyết tâm, nhìn anh cười nói:

- Tạm biệt!

Sau đó đi ra khỏi quán cà phê không quay đầu lại.

Kiều Tranh nhìn theo bóng cô, cảm giác tim như bị cắt đi một miếng lớn, trống rỗng, đau đớn. Cô đã quên hết quá khứ... cô đã là vợ người khác... nụ cười tươi sáng của cô từng chỉ thuộc về anh nhưng giờ lại cười vì người đàn ông khác, anh và cô đã không thể quay lại...

Anh suy sụp ngồi xuống, âm thầm đau đớn. Bao anh quên sao? Không, anh không muốn quên, quá khứ của hai người tựa như pháo hoa rực rỡ, tuy ngắn ngủi nhưng đã thiêu đốt những nhiệt huyết tuổi trẻ của anh. Anh sẽ cất giữ nó cẩn thận ở trong đáy lòng, mãi mãi...

Chương 35: Mình sẽ li hôn

- Cậu nói với anh ấy như vậy! Tiểu Mạt vừa ăn khoai tây vừa nói

Sau khi Chu Thiển rời khỏi quán cà phê thì đi tìm Lâm Tiểu Mạt, trong lòng cô buồn phiền, người tâm sự cũng chỉ có Tiểu Mạt.

Lúc này, hai người ngồi ở KFC, trên bàn đầy khoai tây, đùi gà rán

Chu Thiển về mặt đau khổ:

- Mình thực sự không muốn nhìn anh ấy đau lòng vì Tống Thiệu Lâm, chỉ có như thế anh ấy mới hết hi vọng!

Tiểu Mạt thở dài:

- Thật không biết đây là duyên phận gì, anh ấy lại thích Tống Thiệu Lâm như vậy

Cô đột nhiên tròn mắt nhìn Chu Thiển:

- Nhưng mà bây giờ cậu chính là Tống Thiệu Lâm mà, nếu Tống Thiệu Lâm không thể tỉnh lại thì cả đời này cậu chỉ là Tống Thiệu Lâm, đến lúc đó, cậu chỉ cần ly hôn với ông chồng biến thái kia là có thể ở bên Kiều Tranh rồi đó thôi?

Chu Thiển nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt cô đơn vô cùng. Làn da trắng nõn sáng bóng dưới ánh đèn, mắt to như giếng sương mùa, mỏng lung, sợ hãi, nhìn vô cùng động lòng

Tiểu Mạt nhìn mà lóa mắt, không khỏi cảm thán, khó trách Kiều Tranh thích cô như vậy. Về ngoài xinh đẹp, làm bất cứ điều gì cũng có thể đoạt hồn đoạt phách người ta.

Chu Thiển nói:

- Nhưng mình không phải là Tống Thiệu Lâm, trong mắt anh ấy nhìn không phải mình, người anh ấy gọi không phải mình, suy nghĩ cũng không phải là mình. Tình cảm lừa gạt đó mình không cần. Hơn nữa, chưa đến cuối cùng thì mình không mất hi vọng. Mình muốn dùng thân phận của Chu Thiển để giành lại anh Kiều Tranh.

Ánh mắt Tiểu Mạt lưu chuyển:

- Cậu nói xem, giờ chúng ta có thể tìm đạo sĩ, hòa thượng cao nhân nào đến xem, có lẽ bọn họ sẽ có cách

Chu Thiển tròn mắt, người nghiêng về phía trước:

- Cao nhân?

Tiểu Mạt gật đầu lia lịa:

- Loại chuyện này căn bản không thể giải thích bằng khoa học nên cũng đừng ngại thử. Mình có người thân có quen biết, mình nhờ người ta giúp

Chu Thiển cảm thấy có đạo lý, chuyện chiếm lĩnh hồn ki dị như vậy còn có thể xảy ra không chừng những người cao nhân thực sự có cách! Trong lòng Chu Thiển nhất thời tràn ngập hi vọng, tâm tình dần thoải mái hơn

Tâm tình tốt, cô bắt đầu kể chuyện mình chinh Triệu Hi Thành bằng tôi cho Tiểu Mạt.

Tiểu Mạt nghe xong kích động vỗ bàn, khoai tây rơi hết:

- Làm hay lắm! Mình sớm đã không vừa mắt với anh ta! Đồ biến thái, ăn vụng không chùi mép còn định cường gian...

Chu Thiển vội bưng miệng cô lại, oán trách:

- Cậu nhỏ giọng tí đi, để người ta nghe được xấu hổ lắm!

Chu Thiển buông tay, Tiểu Mạt lè lưỡi nói:

- Ngại quá, mình hơi kích động!

Lại hỏi:

- Cậu chinh anh ta thậm như vậy, anh ta không trả thù cậu sao? Nghe cậu nói thì anh ta có vẻ là người đáng sợ mà!

- Ban đầu mình cũng sợ lắm nhưng không có gì cả, anh ta chẳng làm gì hết!

Chu Thiến tay chống cằm, vẻ mặt mơ hồ:

- Thật sự rất kì quái!

Tiểu Mạt nhìn cô, đột nhiên nói:

- Có phải là anh ta thích cậu rồi không?

Chu Thiến cả kinh:

- Làm sao có thể? Bọn họ tình cảm rất xấu, lúc mình mới ra viện anh ta căn bản chẳng để ý gì đến mình hết

- Anh ta không có cảm tình với Tống Thiệu Lâm nhưng cậu thì khác, có lẽ qua một đoạn thời gian ở chung anh ta đã thích cậu đấy – Chu Thiến.

Chu Thiến kiên định lắc đầu:

- Loại người chuyên coi phụ nữ như hàng hóa, vừa bá đạo vừa dã man hoàn toàn không biết tôn trọng người khác thì sao có thể thật tình thích ai. Có lẽ anh ta phát hiện mình khác với Tống Thiệu Lâm trước kia nên mới có chút hứng thú, chỉ là hứng thú thôi, mình đâu phải đồ chơi của anh ta, thêm vào mà đi thỏa mãn hứng thú của anh ta.

Tiểu Mạt gật đầu:

- Có lẽ chính là như vậy, càng không có được càng thích, trong TV chẳng phải đều diễn như vậy sao

Cô cười:

- Có vẻ thú vị đây!

Chu Thiến lườm cô:

- Sớm đã bảo cậu đừng xem phim truyền hình nhiều quá làm gì. Nhìn xem đầu toàn bọt biển. Mình và anh ta tuyệt đối không thể nào, mình và anh ta chỉ là kẻ xa lạ, nếu mình không thể quay lại. . .

Chu Thiến nhớ tới gương mặt âm ngoan, ánh mắt lãnh liệt của anh ta, nhớ tới cảm giác khi bị anh ta bóp cổ thì không khỏi rùng mình

- Nếu mình không thể quay về được thì mình sẽ li hôn!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Điều Văn Phương đi 2

ao ốc Triệu thị, tầng cao nhất, văn phòng Tổng giám đốc. Triệu Hi Thành ngồi sau bàn làm việc rộng lớn. Ánh nắng chiều xuyên qua cửa sổ phủ lên người anh một lớp ánh sáng vàng nhạt.

Anh còn đang chăm chú phê duyệt hồ sơ, bên trong vô cùng tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng kim đồng hồ trên bức tường trắng chạy.

Lúc này, cửa đột nhiên bị người bật mở, lạch cạch.

Triệu Hi Thành nhíu mày, là ai dám to gan lớn mật vào văn phòng anh mà không gõ cửa? Anh tức giận nhìn người đến

Vọt vào là Văn Phương thần sắc kinh hoàng, cô ta chạy tới trước bàn công tác thì dừng lại, hổn hển nói:

- Em nhận được thông báo của phòng nhân sự, bảo chuyển em đi khỏi phòng thư kí, là ý của anh, đúng không?

Triệu Hi Thành lạnh lùng nhìn cô ta một cái rồi lại cúi đầu, tiếp tục nhìn hồ sơ trong tay, chậm rãi nói:

- Không sai, là ý của tôi

Văn Phương khó tin nhìn anh:

- Vì sao Hi Thành? Vì sao anh đột nhiên làm như vậy! Em làm sai cái gì?

Vất vả lắm cô ta mới có được địa vị ngày hôm nay, ngay cả một số giám đốc nhìn thấy cô cũng cung kính, đơn giản vì mọi người đều biết cô ta là người được Tổng giám đốc sủng ái nhất. Giờ đột nhiên điều cô ta đi, lại còn đến một bộ phận nhỏ, làm viên chức bình thường thì người ta sẽ nghĩ gì? Những kẻ từng ghen tỵ cô ta, từng bị cô ta chèn ép không biết sẽ cười nhạo cô ta thế nào!

Triệu Hi Thành chẳng buồn nhìn cô ta, thản nhiên nói:

- Lỗi lớn nhất của cô chính là không biết bản thân làm sai cái gì. Nhiều lời vô ích, không hài lòng thì có thể xin thôi việc, giờ đi ra ngoài được rồi.

Văn Phương quả thực không dám tin vào lỗ tai mình, trong mắt toát ra sự kinh hoàng. Cô đi lên trước, ôm lấy anh, dịu dàng nói:

- Hi Thành, đừng đối xử với em như vậy, nếu em làm sai chuyện gì, anh nói với em, em nhất định sẽ sửa!

Cô ta đầy kì vọng nhìn người đàn ông đẹp trai này. Quan hệ bọn họ chặt chẽ như vậy, dù cô ta có làm gì sai, chỉ cần cô làm nũng có lẽ anh sẽ đổi ý.

Ai ngờ anh ra sức gạt cô ta ra, chán ghét nói:

- Văn Phương, chẳng lẽ cô còn không hiểu? Chúng ta hết rồi! Tôi sẽ chuyển một số tiền vào tài khoản của cô, nếu cô còn lằng nhằng không rõ thì người chịu thiệt chính là cô!

Văn Phương sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, cô ta ôm lấy tay Triệu Hi Thành, lớn tiếng nói:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, anh vì sao đột nhiên thay đổi? Trước đó chúng ta vẫn tốt mà, Hi Thành, em yêu anh, anh đừng đối xử với em như vậy...

Nói xong bắt đầu rơi lệ.

Triệu Hi Thành dùng sức gạt cô ta ra, cô ta lao đảo ngã xuống đất. Lúc này tóc tai toán loạn, khuôn mặt trang điểm nhòe nước mắt, vô cùng chật vật, đáng tiếc cô ta còn không tự biết bản thân, vẫn giả bộ đáng yêu.

Triệu Hi Thành nhìn cô ta, trong mắt đầy sự khinh thường, hừ lạnh một tiếng, trào phúng:

- Văn Phương, giữ lại nước mắt của mình đi, giả vờ đáng thương cái gì? Lúc trước cô tới quyến rũ tôi nên sớm nghĩ đến ngày hôm nay. Chẳng lẽ, cô cho rằng có thể ở lại bên tôi vĩnh viễn? Hay là...

Anh cười lạnh:

- Hay là cô còn có dã tâm khác?

Văn Phương nghe xong biến sắc, vội chạy tới bên cạnh, dựa vào đùi anh khóc:

- Không phải, không phải, em không có dã tâm gì cả. Em chỉ là quá yêu anh, Hi Thành, em không thể không có anh, anh đừng rời bỏ em, về sau em sẽ ngoan ngoãn, sẽ nghe lời anh, anh đừng bỏ em!

Triệu Hi Thành đứng lên, lùi về phía sau vài bước, cô ta ngã luôn xuống đất

Triệu Hi Thành đã mất kiên nhẫn, nhìn cô ta đầy âm ngoan, giọng nói lạnh như băng tuyết:

- Nói thật với cô, tôi chưa từng yêu cô, điều này chẳng phải cô rất hiểu sao? Hơn nữa, giờ tôi nói rõ cho cô, tôi đã chán ghét cô rồi, tôi không thích nhìn thấy cô trước mặt tôi nữa. Cô cũng kiểm soát được không ít từ tôi, cũng nên biết đủ! Cho nên nhân lúc tôi chưa nổi giận thì mau biến đi, nếu không, tính tôi cô cũng biết rồi đấy...

Anh tới gần cô ta, cả người tản ra hơi thở lạnh băng.

Văn Phương liên tục lùi về sau, trong mắt đầy sợ hãi, môi không ngừng mấp máy. Cô đương nhiên biết anh là loại người nào, trước có một ngôi sao nhỏ không cam lòng bị anh đá nên đem bằng ghi hình chuyện ân ái của hai người ra uy hiếp anh, đòi số tiền lớn. Cứ tưởng rằng anh sẽ vì hình tượng công ty mà khuất phục, ai ngờ anh lại sai người tìm được máy quay đó, sau đó che mặt anh, đem tung đoạn clip lên mạng tung tin đạo diễn ngôi sao tăng tỵ. Ngôi sao kia ăn trọng gạ không được còn mất nắm gạo, thân bại danh liệt, từ đó biến khỏi làng giải trí, vô cùng khốn cùng.

Anh tâm địa ngoan độc, thủ đoạn âm độc, nếu chọc giận anh thì hậu quả không thể tưởng tượng.

Nhưng cô ta sao cam tâm? Cô ta không lừa anh, quả thật cô thật lòng yêu anh. Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh cô đã yêu anh rồi. Tổng Thiệu Lâm kia ngoài việc đầu thai tốt hơn cô thì có điểm nào so được với cô? Cô hao tổn tâm sức tới gần anh, trở thành người đàn bà của anh, thời gian anh ở trên

giường cô tuyệt đối hơn Tống Thiệu Lâm nhiều. Cô ta vốn nghĩ có thể nắm bắt được tim anh, nghĩ chỉ cần có ngày có con là có thể đá vắng Tống Thiệu Lâm đi.

Nhưng trong nháy mắt, giấc mộng cô ta cố gắng xây dựng sập đổ. Nhanh khiến cô ra tay không kịp!

Tất cả là thế nào? Đúng rồi, từ sau khi Tống Thiệu Lâm mất trí nhớ, chuyện có vẻ bất đồng. Thần thái trong mắt cô ta đoạt lòng người như vậy, nhất định là cô ta đã mê hoặc Hi Thành, đúng nhất định là vậy! Cho nên Hi Thành mới về nhà lớn, mới không thể qua đêm ở nhà cô, đúng, nhất định là như vậy!

Cô ta ngồi đó, tóc dài che đi ánh mắt phần hận

Đều là cô sơ suất mới để Tống Thiệu Lâm nhân lúc chen chân nhưng cô sẽ không nhận thua. Cô không tin mình sẽ thua Tống Thiệu Lâm. Từ nhỏ đến lớn, ngoài gia thế, Thiệu Lâm luôn thua kém cô. Bất kể là thành tích, xã giao hay năng lực, cô đều hơn Thiệu Lâm nhiều. Cô sẽ không thua Thiệu Lâm!

Cô ta không thể buông tha Triệu Hi Thành bởi vì cô yêu anh cũng vì anh có thể cho cô những thứ cô ta muốn. Không còn anh, rất nhanh cô sẽ bị đánh về nguyên hình, mọi người sẽ lại cười nhạo, khinh thường cô.

Không sai, anh cho cô nhà cửa, xe đẹp nhưng sao so được với những gì cô mất đi! Cô không cam lòng! Cô không cam lòng! Cô muốn mọi người đều tôn trọng cô, hâm mộ cô! Cô muốn cảm giác cao cao tại thượng! Cô muốn Triệu Hi Thành! Cô muốn trở thành người phụ nữ tôn quý nhất bên cạnh anh.

Cô ta thất thế đứng lên, sắc mặt trắng bệch, trong mắt có sự điên cuồng. Triệu Hi Thành lạnh lùng nhìn cô, mãi đến khi cô ta đi ra ngoài mới làm như không có gì mà ngồi xuống bàn tiếp tục chăm chú làm việc

Khi ra khỏi cửa, Văn Phương quay đầu nhìn anh một cái, thấy anh không buồn nhìn cô thì lòng đau xót lại cùng điên cuồng. Một ngày nào đó, Hi Thành, một ngày nào đó anh sẽ lại là của cô.

Cô ta ra ngoài, đi về bàn làm việc, bắt đầu thu dọn đồ. Những đồng nghiệp bên cạnh nhìn cô khẽ thì thầm rồi cười lớn. Tay cô khẽ run, lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh, bên tai như nghe vô số tiếng cười nhạo

- Mau đến xem, tiểu nha đầu nhà Tống Thiệu Lâm kia!

- Đúng thế! Giả bộ cái gì, chẳng qua là người hầu của Tống Thiệu Lâm, nha đầu xách cặp cho Tống Thiệu Lâm

- Ha ha! Chủ của mày ở bên kia, còn không đi theo hầu hạ!

- Ha ha! Chủ mày bị phạt đứng, có phải mày cũng có thể đi thay nó!

- Ha ha ha...

Thái dương Văn Phương toát mồ hôi lạnh. Cô lắc lắc đầu muốn đánh bay tiếng cười nhạo đó đi. Cô làm nhanh hơn, tay đột nhiên chạm phải một tờ báo. Liếc nhìn một cái rồi vội cầm lên, về mặt vô cùng kích động.

Đây là báo buổi sáng, trên đó là bức ảnh hai mỹ nam bắt tay, trong đó, một là Triệu Hi Thành, người còn lại là

Kiều Tranh!

Kiều Tranh, người Tống Thiệu Lâm từng yêu đến chết đi sống lại!

Tuy rằng cô ta đã mất trí nhớ nhưng ai dám cam đoan cô ta sẽ không lại yêu Kiều Tranh?

Khóe miệng Văn Phương cười quỷ dị, một kế hoạch dần hình thành...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Siêu sao Tuấn Hi 1

Sau khi tan tằm, Triệu Hi Thành bỏ qua mấy buổi xã giao, đi thẳng về nhà

Chuyện xã giao đó không thiếu giai nhân, rượu ngon, trước kia anh sẽ không từ chối nhưng hôm nay anh không có tâm tình. Anh chỉ muốn về nhà, dường như nơi đó có bảo vật quý báu hấp dẫn anh.

Trên đường về nhà, anh nghĩ, nếu cô biết anh và Văn Phương đã cắt đứt thì sẽ thế nào? Hẳn là... sẽ rất vui... Cô để ý chuyện đó như vậy. Nay anh nguyên ý quay đầu, cô hẳn là vừa lòng!

Anh mỉm cười, sau đó mở nhạc lớn, thậm chí còn hát theo nhạc

Về nhà, anh vẫn còn rên theo lời bài hát nhưng không thấy vợ ra đón. Anh nhú mồm hỏi người hầu:

- Phu nhân đâu?

Người hầu thấy sắc mặt anh thì hơi nao núng, nhỏ giọng đáp:

- Từ sáng phu nhân đã đi ra ngoài, vẫn chưa về

Mặt Triệu Hi Thành nhất thời bị mây đen che kín.

Thật ra, Chu Thiển không phải cố ý về muộn, chỉ vì Tiểu Mạt kéo cô đi chơi:

- Đi đi, Thiển Thiển, cậu nhất định sẽ thấy không uống phí. Tuấn Hi thực sự rất đẹp, giọng hát của anh ấy thật sự rất mê người, cậu nhất định cũng sẽ thích anh ấy.

Về mặt Chu Thiển đen lại:

- Đừng có bỏ lơ ba la trên đường như vậy, khó coi lắm đó.

- Đi thôi Thiển Thiển, cậu xem, khó khăn lắm chúng mình mới gặp nhau, cậu đừng vội về

Cô kéo tay Chu Thiển lắc lắc, vẻ mặt như cún con đang vẫy đuôi chờ mong. Chu Thiển dờ khóc dờ cười:

- Nhà này quy củ rất nghiêm, về muộn quá không tốt!

Hơn nữa, cô không dám tưởng tượng phản ứng của Triệu Hi Thành, thêm chuyện không bằng bớt chuyện.

Tiểu Mạt bĩu môi không vui

Chu Thiển mềm lòng, đây chính là bạn thân nhất của cô, cô ấy có hứng như vậy, về phần Triệu Hi Thành... kệ anh ta, sao phải xoắn, cô có phải là bị bán cho anh ta làm nô lệ đâu!

Chu Thiển cười:

- Thật sự rất đẹp trai?

Mắt Tiểu Mạt sáng bừng:

- Thật đấy, thật đấy! Đẹp trai bậc nhất luôn! Từ khi Tuấn Hi đến hát ở quán bar đó, quán bar đó thành quán bar đông khách nhất, ngày nào cũng tấp nập. Mình cùng đồng nghiệp đến đó một lần, ngồi ở góc khuất, nhìn không rõ. Chỗ đó rất đắt! Nhưng hôm nay có đại gia cậu ở đây, chúng ta nhất định phải ngồi chỗ VIP

Khuôn mặt của cô vì quá hưng phấn mà đỏ bừng. Khỏe miệng Chu Thiển giật giật, thì ra là thế... cô đến là để xi tiền...

Vì thế, hai người ăn bữa chiều đơn giản rồi đến quán bar kia. Chu Thiển hoài nghi, có cần đến sớm thế không? Tiểu Mạt gật đầu như gà mổ thóc:

- Cần, cần chứ, đi trước chiếm chỗ!

Lúc này, Chu Thiển cũng trở nên vô cùng tò mò với "Tuấn Hi" kia, cảm giác này như siêu sao vậy! Nếu thực sự được hoan nghênh như vậy sao không có công ty quản lý nào tìm? Còn cần làm việc trong bar

Chu Thiển liếc Tiểu Mạt một cái, nhất định là mắt người này có vấn đề!

Quán bar nằm ở nơi náo nhiệt nhất thành phố, cực phồn hoa. Lúc này, mặt trời còn chưa hoàn toàn xuống núi mà trong quán đã chật ních người. Tiểu Mạt thở dài:

- Vẫn là đến muộn, trước đã có người cả rồi!

Chu Thiển thấy cô tiếc nuối thì gọi người phục vụ, đưa cho anh ta 500 tệ nói:

- Nếu anh có thể xếp cho chúng tôi ở phía trước thì số tiền này là của anh

Người phục vụ không chút do dự nhận tiền, chốc lát sau đã đưa hai người đến chiếc bàn phía trước nói:

- Nếu là bình thường thì không được nhưng hôm nay hai người gặp may. Đây vốn là bàn của bạn tôi, giờ nhường cho hai người

Tiểu Mạt cười:

- Là anh gặp may ấy chứ!

Phục vụ cũng cười:

- Đồi bên đều có lợi cả.

Phục vụ đi rồi, Tiểu Mạt nhìn Chu Thiển tặc lưỡi:

- Giờ thật khí phách! Người có tiền đúng là khác!

Chu Thiển nhún nhún vai, cười nói:

- Mình đâu có biết làm trò khí phách gì, cái này học theo TV thôi, không ngờ lại dùng được!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Siêu sao Tuấn Hi 2

Trong quán bar ánh sáng hân ám, âm nhạc đỉnh tai nhức óc. Đèn bảy màu nhấp nháy, có những cô gái sexy múa cột ở trên.

Theo thời gian trôi qua, người đến càng nhiều, chỗ nào cũng kín người. Mọi người uống rượu nói chuyện phiếm, nói bé cười to. Ánh mắt đều có ý nhìn về phía vũ đài trước mặt

Chu Thiển uống một ly cocktail rực rỡ rồi hỏi Tiểu Mạt:

- Mỹ nam cậu nói bao giờ thì xuất hiện?

Tiểu Mạt vừa nghe nhạc vừa rung đùi đắc ý, nói:

- Còn sớm, Tuấn Hi là át chủ bài. Trước sẽ có vài tiết mục, tuy rằng không phấn kích bằng Tuấn Hi nhưng cũng không tệ lắm!

- Át chủ bài!

Chu Thiển đứng lên:

- Thế chẳng phải là đã khuya sao, hay là mình về trước, cậu ở lại xem

Tuy rằng cô luôn miệng nói mình không bán cho Triệu Hi Thành, không phải sợ nhưng vừa nhớ đến ánh mắt âm ngoan kia của anh thì trong lòng vẫn hoảng...

Tiểu Mạt lại giả vờ đáng thương:

- Ở lại cùng mình chút đi, không phải còn sớm sao? Ngồi một chút thôi

- Mình chỉ ngồi một chút thôi rồi đi đấy nhé!

Tiểu Mạt nhìn cô cười, thì thầm vào tai cô:

- Cậu đúng là sợ chồng

Chu Thiển vừa nghe thì như bị đâm phải đuôi mà nhảy dựng lên:

- Ai thêm sợ anh ta, còn nữa, anh ta không phải chồng mình! Mình chỉ là, chỉ là...

Chu Thiển nhất thời không tìm được lý do tốt, đứng đó mặt lúc hồng lúc trắng. Tiểu Mạt cười lớn nói:

- Coi như xong, ở trước mặt mình giả vờ cái gì. Sợ thì nói là sợ, loại người biến thái như thế không sợ mới là lạ!

Chu Thiến phì cười, càng cười càng vui, cười đến không thở được:

- Đúng, loại người biến thái như thế không sợ mới là lạ!

Cười rồi, cảm thấy sự phiền muộn tiêu tan đi không ít.

Tiểu Mạt nhìn cô, ánh mắt to tròn dưới ánh đèn hôn ám đầy dịu dàng:

- Tâm tình tốt hơn rồi chứ, cả ngày buồn bã, chẳng giống cậu chút nào

Lòng Chu Thiến như có dòng nước ấm chảy qua. Cô bỗng nhiên hiểu Tiểu Mạt kiên trì muốn cô đến đơn giản là muốn cho cô vui vẻ. Cô tiến lên, ôm Tiểu Mạt, khẽ thì thầm:

- Cảm ơn cậu, Tiểu Mạt, may mà có cậu

Tiểu Mạt khẽ vỗ lưng cô, lo lắng nói:

- Này... Thiến Thiến, cậu mau thả mình ra, để người ta nhìn được lại tưởng là les

Khóe miệng Chu Thiến giật giật, sự cảm động biến mất trong nháy mắt

Qua mấy chén rượu, không khí trong quán bar càng lúc càng nóng. Tiết tấu nhạc như đánh vào lòng người, khiến người ta có cảm giác điên cuồng. Hôn nữa, cô gái múa cột biểu diễn những động tác nóng bỏng, đám người nhảy nhót điên cuồng, hò hét chói tai. Tất cả những điều này khiến cảm xúc Chu Thiến dâng cao. Cô cũng nhảy theo mọi người, hò hét theo. Tạm thời quên đi mọi phiền não, cũng vứt chuyện về nhà ra sau gáy...

Ngay lúc không khí trong quán đến cao trào, nhạc đột nhiên dừng lại, đèn bảy màu cũng tắt, mọi thứ trở nên hôn ám, ai nấy đều yên lặng, không hện mà nhìn về phía sân khấu nhỏ ở giữa, trong mắt là sự chờ mong và cuồng nhiệt.

Tiểu Mạt đột nhiên nắm chặt tay Chu Thiến, mở to mắt nhìn sân khấu, vẻ mặt si mê, lắp bắp nói:

- Đến rồi, đến rồi, là Tuấn Hi đến!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Siêu sao Tuấn Hi 3

Trong quán bar vô cùng yên tĩnh.

Đột nhiên, sân khấu có một chùm sáng trắng chiếu lên bóng người tuấn nhã khiến đám đông vốn yên tĩnh lại sôi trào!

- Tuấn Hi...

- Là Tuấn Hi!

- Tuấn Hi... em yêu anh

Nhất thời, fan nữ la hét chói tai

Mà Chu Thiến ngây ngốc nhìn người trên sân khấu, dụi mắt mấy lần vẫn không thể tin vào mắt mình

Trên sân khấu là thanh niên tuấn nhã mặc áo trắng, thiết kế bó sát lộ rõ cơ bắp, cúc áo ngực hơi mở lộ ra da dẻ trắng nõn. Quần jean xanh đậm khiến đôi chân dài lộ rõ. Trang phục đơn giản nhưng vô cùng gợi cảm.

Anh chậm rãi ngẩng đầu lên, tóc dài như mực thả trên vai (móa oi, vẫn còn thời trang tóc kiểu F4 đó hà) khiến da dẻ càng trắng nõn, mắt phượng dài hơi nhú, ánh mắt rất có thần.

Đây... đây chẳng phải là em chồng cô, Triệu Hi Tuấn sao?

Ngón tay Chu Thiển chỉ lên sân khấu run run, đường đường là nhị công tử của Triệu gia sao lại chạy đến quán bar đến ca hát? Chu Thiển kinh ngạc há hốc mồm.

Lúc này, Triệu Hi Tuấn nhìn xuống dưới cười nhẹ, mắt phượng cong cong, đôi mắt vốn tinh thuần lại có cảm giác rất đẹp, đôi mắt lưu chuyển mang theo sự quyến rũ, thành công cướp lấy trái tim của các thiếu nữ. Tiếng hét chói tai lại vang lên.

Triệu Hi Tuấn vươn tay, ý bảo mọi người yên lặng, động tác đó vô cùng thoải mái tao nhã, tiêu sái thông dong. Fan girl nghe lời, lập tức an tĩnh lại.

Anh cầm lấy mic trước mặt nói:

- Buổi tối vui vẻ! Giọng nói qua mic có sức hút đặc biệt.

Fan nữ hưởng ứng:

- Buổi tối vui vẻ! Tuấn Hi!

Triệu Hi Tuấn lại cười khẽ, người như chiếu ra hào quang muôn trượng:

- Cảm ơn mọi người ủng hộ, hi vọng mọi người cùng tôi trải qua đêm phần khích này.

Tiếng nhạc lại vang lên, tiết tấu điên cuồng chạm ngòi cảm xúc, ánh mắt ai nấy như si như say nhìn về dáng người với hào quang chói lọi kia.

Triệu Hi Tuấn nhanh chóng hòa mình theo âm nhạc mà nhảy múa, mỗi động tác đều hoàn mỹ, đều gọi cảm (Tác giả này viết miêu tả đàn ông lúc nào cũng rất khoa trương)

Fan girl nhiệt tình hò hét

Đây là một ca khúc tiết tấu nhanh, Triệu Hi Tuấn vừa hát vừa nhảy, giọng hát có nội lực, mạnh mẽ, vũ đạo dứt khoát, tóc dài bay bay, vài giọt mồ hôi lấm tấm lại càng thêm gọi cảm.

Chu Thiển kinh ngạc nhìn con người vừa quen vừa lạ kia, Triệu Hi Tuấn này không ôn nhu như nước giống như Triệu Hi Tuấn cô từng biết. Tuấn Hi trên sân khấu đầy sức sống và cuốn hút giống như một nguồn sáng với ánh hào quang chói sáng.

Lúc này, trong lòng Chu Thiển đột nhiên xúc động, vì Triệu Hi Tuấn đang hết sức mình sống với tuổi thanh xuân.

Bên cạnh, Lâm Tiểu Mạt hét khàn cả giọng, chuẩn bị ngồi xuống uống ngụm rượu cho đỡ khô (Má ơi) thoáng nhìn thấy cô đang ngây người thì đặc ý nói:

- Thế nào, mình nói không sai chứ, Tuấn Hi đẹp trai chứ! Tuấn Hi hát hay không! Nếu anh ấy mà làm ngôi sao nhất định sẽ nổi tiếng khắp Trung Quốc, không đúng, có khi nổi tiếng khắp Châu Á, cho mấy thiên vương gì đó xếp xó.

Về mặt Tiểu Mạt kích động, mắt lấp lánh

Lúc này Chu Thiển lại cảm thấy cô không hề nói quá, cô nhìn con người trên sân khấu kia, gật đầu.

Cô đột nhiên có con xúc động, cô gọi bồi bàn, thì thầm đôi câu, chỉ chốc lát sau, bồi bàn đưa đến một bó hoa tươi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Sự phiến não của Hi Tuấn 1

Hát xong một bài, trán Triệu Hi Tuấn lấm tấm mồ hôi, khẽ thở dốc, ngực hơi phập phồng. Chỉ như vậy thôi cũng đủ mê hoặc các fan nữ.

Nhưng vào lúc này, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Mạt, Chu Thiển cầm bó hoa tươi, mỉm cười đi lên sân khấu, đến trước mặt Triệu Hi Tuấn.

Triệu Hi Tuấn vừa thấy Chu Thiển, đầu tiên là sửng sốt, sau đó vội nhìn xuống dưới, thấy không có anh cả thì mới nhìn Chu Thiển cười ngượng ngùng.

- Bị chị phát hiện!

Một khắc này, hào quang trên người anh biến mất, cô lại thấy một thanh niên dịu dàng dễ gần như ánh mặt trời.

Chu Thiến đưa hoa cho anh, thoải mái mà chân thành nói:

- Ít nhiều chị phát hiện được, nếu không sao được thưởng thức màn trình diễn tuyệt vời thế này. Từ nay trở đi, em lại có thêm 1 fan rồi

Sau đó, cô xoay người xuống dưới, lớn tiếng nói:

- Mọi người nói xem, Tuấn Hi có phải là người biểu diễn hay nhất không!

Fan bên dưới lập tức điên cuồng đáp:

- Đúng vậy!

- Tuấn Hi tuyệt nhất!

- Tuấn Hi đẹp trai nhất!

Tiếng hò hét liên tiếp. Chu Thiến quay đầu, nháy mắt với anh:

- Xem đi, em được hoan nghênh quá thôi!

Triệu Hi Tuấn lắng lặng nhìn cô, trong mắt vô cùng cảm động. Chu Thiến nói:

- Chị xuống trước, không làm phiền em biểu diễn nữa, fan của em không tha cho chị mất

- Được, đợi kết thúc em đến tìm chị

Sau đó, Triệu Hi Tuấn lại hát thêm mấy bài, không khí vẫn rất nóng bỏng. Mãi đến cuối khi hát một bài tình ca thì quán mới an tĩnh lại

Lúc anh hát tình ca, giọng hát như có sức xuyên thấu, dường như có thể chạm vào tim mỗi người. Khi ánh mắt anh tiếp xúc với ai thì dù là ý chí sắt đá cũng tim đập loạn. Vì thế, ai nấy đều say mê, thần hồn điên đảo. Cho đến khi bài hát chấm dứt còn vẫn chìm đắm trong đó.

Không khí im lặng, không biết ai vỗ tay đầu tiên thì mọi người mới như tỉnh mộng, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Triệu Hi Tuấn đi vào hậu trường cùng với hoa tươi và tiếng vỗ tay của mọi người

Một lát sau, anh thay bộ quần áo bình thường, tóc buộc sau đầu, đội mũ lưỡi trai đen. Dưới ánh đèn mờ ảo của quán bar, không nhìn kĩ tuyệt đối không nhận ra anh chính là người đã khiến mọi người điên cuồng.

Anh đi đến bên bàn Chu Thiến, ngồi xuống đối diện cười nói với cô”

- Mời em uống một chén đi!

Chu Thiến còn chưa kịp phản ứng thì Tiểu Mạt đã nã pháo:

- Chúng tôi không thích thân cận như thế, không thích đùa giỡn, càng không mời đàn ông uống rượu! Tạm biệt, không tiễn!

Trong nhận thức của cô, đàn ông trong quán bar cơ bản không ai tốt cả, để tránh phiền toái không cần thiết nên cần có thái độ cứng rắn ngay từ đầu. (sau này, Tiểu Mạt lên giải thích với Chu Thiến, chủ yếu là tại đèn trong quán bar quá mờ, không thấy rõ người đến là mỹ nam, bằng không thế nào cũng phải cho người ta cơ hội)

Triệu Hi Tuấn bị cô oanh tạc mà trợn mắt há hốc mồm, lớn như vậy nhưng chưa từng bị phụ nữ từ chối bao giờ, nhất thời không khỏi xấu hổ.

Chu Thiến ngồi đó bùng miệng cười, sau thoáng nhìn khuôn mặt tuấn tú của Triệu Hi Tuấn thì mới nói với Tiểu Mạt:

- Tiểu Mạt, cậu nhìn kĩ xem đó là ai?

Tiểu Mạt nhìn rõ rồi thì thiếu chút nữa té ngã xuống đất. Cô chỉ vào Triệu Hi Tuấn, ngón tay run run, kích động nói không nên lời.

Chu Thiến cười:

- Để mình giới thiệu hai người!

Cô chỉ vào Triệu Hi Tuấn:

- Đây là em chồng mình, tên thật là Triệu Hi Tuấn, đây là... bạn mới quen của chị, Lâm Tiểu Mạt.

Triệu Hi Tuấn vươn tay:

- Xin chào, tôi là Triệu Hi Tuấn, Tuấn Hi là tên giả của tôi

Tiểu Mạt còn chưa hoàn hồn, cô run run cầm tay anh:

- Tuấn... Tuấn... Tuấn Tuấn Hi?

Triệu Hi Tuấn nháy mắt với cô rồi đưa ngón trỏ lên miệng, nhẹ giọng nói:

- Suyt! Nói khẽ thôi, đừng để người khác phát hiện.

Tiểu Mạt bị luồng điện của anh làm cho ngất tại trận.

Chu Thiến nói ra sự nghi hoặc trong lòng:

- Hi Tuấn, sao em lại hát ở quán bar, trong nhà biết không?

Triệu Hi Tuấn thở dài, lắc đầu:

- Để lão gia từ biết thì chắc chắn sẽ đoạn tình cha con với em mất!

Anh hơi ngừng lại rồi nói:

- Chỗ này là quán bar bạn em mở, về nước rồi em vẫn hát ở đây

Chu Thiến ngạc nhiên nói:

- Lâu như vậy cũng chưa bị trong nhà phát hiện?

- Em sống ở nước ngoài lâu, về nước rồi cũng ít khi xuất hiện cho nên cũng không mấy người biết em là nhị công tử nhà họ Triệu. Nhưng em sắp phải đến công ty đi làm rồi, không thể tới đây hát nữa.

Trong giọng nói tràn ngập sự tiếc nuối. Tiểu Mạt ở bên chỉ dùng ánh mắt sùng bái chăm chú nhìn anh, không quấy nhiễu câu chuyện.

Chu Thiến còn nói:

- Em bỏ được sân khấu sao? Trên sân khấu em vô cùng tỏa sáng, chị cảm thấy đó mới là nơi dành cho em

Triệu Hi Tuấn cảm động nói:

- Cảm ơn chị, chị dâu, cảm ơn chị đã công nhận em. Chị không biết, điều này rất quan trọng với em. Nếu đổi lại làm anh cả hay cha thì chắc chắn bọn họ sẽ nghĩ em làm mất mặt họ.

Về mặt anh cô đơn, ánh mắt liếc nhìn Tiểu Mạt, muốn nói lại thôi. Chu Thiến biết anh ngại Tiểu Mạt nên không hỏi tiếp

Ba người ngồi một hồi, Chu Thiến và Triệu Hi Tuấn thoải mái trò chuyện còn Tiểu Mạt chỉ ở một bên si ngốc nhìn anh.

Sau đó, Chu Thiến nói:

- Không còn sớm nữa, chị phải về rồi

Triệu Hi Tuấn nói:

- Em cũng đi được rồi, về cùng đi, đi xe em luôn cho tiện

Chu Thiến nhìn Tiểu Mạt, trưng cầu ý kiến. Tiểu Mạt sao lại không muốn, vội gật đầu. Không ngờ Tuấn Hi lại đưa cô về nhà, là Tuấn Hi đó, Tiểu Mạt cảm thấy máu trong người như sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Về muộn

răng sáng treo cao, trời sao lóng lánh. Ánh đèn đường rực rỡ như những viên ngọc, ồn ào náo nhiệt. Triệu Hi Tuấn lái chiếc xe thể thao màu trắng tới.

Anh đưa Tiểu Mạt về nhà trước. Tiểu Mạt đỏ mặt, lưu luyến không rời mãi đến khi Chu Thiến cười nói:

- Được rồi. Mau về đi thôi, sau này vẫn còn dịp gặp lại.

Lúc này cô mới hân hoan nhảy nhót trở về nhà. Triệu Hi Tuấn nhìn bóng dáng cô cười nói:

- Đây là bạn chị dâu quen sau khi mất trí nhớ sao? Một cô gái thú vị!

Chu Thiến nghĩ rồi nói:

- Đây là người hay trang điểm cho chị, chơi khá thân

Triệu Hi Tuấn nói:

- Quen biết nhiều bạn bè cũng tốt, trước kia những danh môn thực nữ hẹn chị đi dạo phố uống trà, chị luôn tìm lý do từ chối, lâu dần, mọi người đều nói Triệu phu nhân là người tính cách lạnh lùng, cũng ít người ở bên. Bên chị có thể nói cũng chỉ có Văn thư kí.

Chu Thiến không lên tiếng, trong lòng lại suy nghĩ: Văn Phuong này, tâm cơ cũng quá sâu, da mặt quá dày, câu dẫn chồng người ta rồi mà vẫn còn bạn bạn bè bè. Triệu Hi Tuấn lái xe, giữa đêm hè gió thổi khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái mát mẻ. Triệu Hi Tuấn nói:

- Chị dâu, xin chị giấu chuyện đêm nay cho em

Chu Thiến tiếc cho anh:

- Em thật sự muốn bỏ qua sao?

Triệu Hi Tuấn thờ dãi:

- Em sao muốn bỏ qua, trước cũng có mấy công ty quản lý liên hệ nhưng em vẫn không dám nhận lời. Em rất hiểu tính cha, ông nhất định không đồng ý. Ông luôn cho rằng ngôi sao dù nổi tiếng cũng chỉ là con hát. Ông là người sĩ diện như vậy, sao chịu để con mình đi làm con hát!

Chu Thiến nhin không được nói:

- Nhưng em đã lớn như vậy, chuyện của mình hoàn toàn có thể tự mình quyết định

Triệu Hi Tuấn cười khỏ:

- Thì sẽ là đối nghịch với cha! Chị dâu, em không sợ chị cười nhưng quả thực em không dám chống đối cha, chọc giận cha. Đến lúc đó, cha sẽ đuổi em ra khỏi nhà họ Triệu, ông cũng không phải là chỉ có mình em là con trai

Anh yên lặng, gió thổi tóc anh bay về phía sau lộ ra chiếc cổ tinh tế. Đôi lúc có mấy sợi tóc làm chần tằm nhìn, anh dùng tay khẽ gạt đi. Tay anh cũng rất mịn màng.

Chu Thiến như hiểu được điều gì, quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ không nói gì. Một lát sau, giọng Triệu Hi Tuấn nhẹ vang lên:

- Hào quang em có đều là nhà họ Triệu cho. Rồi khỏi Triệu gia, em chẳng là gì cả, cũng chẳng phải là Tuấn Hi thông dong tao nhả. Cuộc sống của nghệ sĩ rất vất vả, để thành danh cũng phải đi qua con đường chông gai. Nếu hoàn toàn do em tự mình phấn đấu, em... thật sự không có dũng khí đó! Em như con chim nuôi trong nhà đã quen cũng sớm đã quên cách tự ra ngoài kiếm ăn.

Gió đêm như tiếng thở dài khẽ

Chu Thiến đột nhiên nghĩ: Giờ cô cũng là con chim nuôi trong nhà đó sao? Để cô quen với cuộc sống này, cô còn có thể trở về làm Chu Thiến tay làm hàm nhai sao?

Sau đó, hai người đều có tâm sự nặng nề, không ai nói gì.

Về nhà, đại sảnh đèn đuốc sáng trưng.

Triệu Hi Thành ngồi trên sô pha trước cửa lớn, vẻ mặt u ám. Khi nhìn thấy Chu Thiến và Triệu Hi Tuấn cùng vào thì mặt trầm lại. Anh lạnh lùng nói:

- Hai người vẫn đi cùng nhau?

Chu Thiến thấy sắc mặt anh thì tim run lrm. Lại nghe anh nói như vậy, biết anh đã hiểu lầm, vội nói:

- Không phải, không phải, chúng tôi gặp nhau ở ngoài cửa.

Triệu Hi Thành trừng mắt nhìn cô:

- Vậy cả ngày hôm nay em đi đâu, vì sao về muộn như thế?

Triệu Hi Tuấn có chút lo lắng nhìn Chu Thiến. Chu Thiến thầm nghĩ: Không nên nói đến quán bar thì hơn, vạn nhất anh ta hỏi đi quán bar nào thì phải nói thế nào? Bệnh viện cũng không được, càng không được nói chuyện đã gặp Kiều Tranh, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nên trả lời anh ta như thế nào?

Sự do dự này càng khiến Triệu Hi Thành bực tức, anh cười lạnh:

- Sao thế, có gì không thể nói sao?

Trước mặt người hầu và Triệu Hi Tuấn, Chu Thiến bị anh ta nói đến không xuống được thang, cô nổi giận nói:

- Vớ vẩn, tôi đi đâu sao phải báo cáo với anh

Nói xong, thấy sắc mặt anh càng lúc càng âm trầm thì không khỏi chột dạ, vội xoay người lên lầu. Triệu Hi Thành tức giận, đang chuẩn bị đuổi theo thì bị Hi Tuấn kéo lại.

Triệu Hi Tuấn thấy chị dâu vì giúp mình mà bị anh nghi ngờ thì không khỏi áy náy, anh nói:

- Anh ơi, có chuyện gì thì từ từ nói

Triệu Hi Thành cười lạnh:

- Giờ em có về càng ngày càng thích quần chuyện vợ chồng anh. Hừ... đây không phải thói quen tốt.

Nói rồi gạt tay Triệu Hi Tuấn, đi lên lầu. Anh đẩy cửa phòng, thấy Chu Thiến đang ngồi trên giường. Cô vừa thấy anh thì run bắn lên, vội trốn vào phòng tắm.

Triệu Hi Thành nhanh tay giữ chặt cô lại, đang định phát hỏa lại thoáng nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt cô, không hiểu sao con tức lại biến mất. Anh thoáng hòa hoãn nói:

- Em trốn cái gì? Em sợ tôi như vậy sao? Tôi ăn em được sao?

Chu Thiến nghe xong, đột nhiên nhớ tới câu: “Loại người biến thái đó không sợ mới là lạ!” thì không nhịn được phì cười. Nụ cười đó như ánh mặt trời đầu xuân, nhanh chóng hòa tan không khí lạnh lùng giữa hai người.

Triệu Hi Thành nhìn chằm chằm nụ cười của cô, chỉ cảm thấy vô cùng quyến rũ đáng yêu, lửa giận còn lại cũng biến mất sạch. Anh nghĩ, sao trước kia không cảm thấy cô ấy đẹp như vậy? Trong lòng nóng lên, muốn ôm cô vào lòng nhưng vừa nghĩ đến sự kháng cự của cô với anh thì cố gắng dè nén lại.

Chu Thiến thấy anh chăm chú nhìn mình, đôi mắt đen như con lốc xoáy sâu có thể hút cô vào. Tim không khỏi nhảy dựng, mặt nóng như lửa đốt.

Cô vội cúi đầu, che dấu vẻ quần bách của mình, trong lòng lại nghĩ: sức quyến rũ của Hi Tuấn trên sân khấu tuyệt đối không thua anh ta nhưng sao khi gặp Hi Tuấn cô không có cảm giác mặt đỏ, tim đập? (Chắc...) Cho dù là với Kiều Tranh cũng không khiến cô quần bách như vậy.

Nhất định là vì cao thủ tình trường này am hiểu cách câu dẫn, cô là cô gái thuần khiết không phải đối thủ của anh ta...

Cô đang miên man suy nghĩ, giọng Triệu Hi Thành trầm thấp vang lên từ đỉnh đầu:

- Lần này thì thôi, lần sau đừng về muộn như thế,... ít nhất cũng phải gọi điện thoại chứ! Không nói không rằng chạy ra ngoài, cả ngày không thấy người, tôi... mẹ lo lắng gần chết! Trong giọng nói có chút mất tự nhiên.

Nhưng Chu Thiến cũng không nghe ra, lúc ấy cô nghĩ: đúng thế, sao không gọi điện thoại về trước? Nói đến nói đi đều là vì cô chưa từng coi nơi đây là nhà, chưa từng coi bọn họ là người nhà, không nghĩ bọn họ cũng lo lắng vì cô.

Chu Thiến cảm thấy áy náy, liền nhỏ giọng nói:

- Biết rồi, sau này tôi không thế nữa. Mai tôi đi xin lỗi mẹ

Lần đầu tiên Triệu Hi Thành thấy cô nhu thuận như vậy, cảm thấy vô cùng sung sướng, liền cười dịu dàng với cô. Nụ cười dịu dàng hiếm có này như có mồi châm lửa lòng người khiến mặt Chu Thiến vừa bình thường đã lại đỏ bừng, nóng cháy.

Tim cô đập loạn, vội nói:

- Tôi đi tắm đây

Xong vội vàng trốn vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Chu Thiến ngâm mình trong bồn tắm lớn hồi lâu không chịu đi ra ngoài. Cô có chút bất ngờ, Triệu Hi Thành lại không truy cứu chuyện cô về muộn. Dựa vào tính chiếm hữu của anh ta, hẳn là tra đến ngọn ngành, vợ mình đã đi đâu, gặp ai, sao về muộn. Anh ta hẳn là phải truy cứu mới đúng.

Nhưng không có. Anh ta cũng chỉ nhẹ nhàng trách cứ cô vài câu, giọng điệu thậm chí cũng không nghiêm khắc. Còn cười dịu dàng như thể với cô! Rất quái lạ! Sự qui dị đó khiến cô hoảng loạn.

Chẳng lẽ anh ta không biến thái như cô nghĩ?

Nhưng anh ta quả thật không trung thành với hôn nhân! Nhưng thế cũng liên quan gì đến cô? Cô đâu phải vợ anh ta.

Anh ta có mấy lần định cưỡng gian cô! Nhưng trong mắt anh ta thì chỉ là chuyện muốn gần gũi vợ, hơn nữa anh ta cũng không hề bắt ép cô quá...

Nhưng anh ta thiếu chút nữa bóp chết cô! Nhưng anh ta chẳng qua là thịnh nộ mà mất lý trí, chung quy cũng không ra tay nặng... Ngược lại, là cô chính anh ta thâm, nhưng anh ta cũng chẳng làm gì cô hết...

Có lẽ, anh ta không đáng sợ như cô nghĩ...

Cuối cùng cô đang nghĩ gì thế! Cô đột nhiên té nước vào mặt, việc gì phải nghĩ nhiều như vậy? Anh ta không biến thái hay không đáng sợ đâu liên quan gì đến cô? Cô là Chu Thiến, không phải Tống Thiệu Lâm, không liên quan gì đến nhau hết.

Mà nếu cô không quay về được? Nếu cả đời này cô chỉ có thể là Tống Thiệu Lâm?

Không không không, cô vẫn có hi vọng trở về, cho dù không thể quay về, cô cũng không muốn làm con dâu nhà giàu, nhìn chồng làm loạn bên ngoài mắt nhắm mắt mở.

Cô đứng dậy, lau không ngủi, mặc vào bộ áo ngủ bảo thủ do Dung tẩu đưa đến rồi mới ra ngoài.

Đi ra ngoài thấy Triệu Hi Thành đang ngồi trên giường đọc sách, ánh đèn trên tường bao phủ tạo thành ánh sáng nhu hòa.

Nghe thấy tiếng động, anh ngẩng đầu nhìn cô nói:

- Tôi còn đang nghĩ, nếu em không ra, tôi có nên vào ôm em ra không

Cô lườm anh một cái, yên lặng đi tới góc giường bên kia, nằm đó, quay lưng về phía anh.

Mỗi ngày, buổi tối là lúc Chu Thiến lo lắng nhất.

Cô theo bản năng sờ xuống đầu gối. Kỳ thật cô cũng không nghĩ lại dùng tôi đối phó với anh, động tác đó chẳng qua chỉ là tự tìm cảm giác an toàn.

Triệu Hi Thành nhìn thấy, lạnh giọng nói:

- Khỏi tìm. Về sau trong phòng này không bao giờ xuất hiện tôi nữa

Nghe anh nói như vậy, thần kinh Chu Thiến lập tức căng thẳng. Anh ta nói vậy có ý gì, chẳng lẽ là anh ta còn định cưỡng ép cô? Thì ra cô không nhìn nhầm, anh ta chính là kẻ biến thái! Cô rút người lại, vô cùng lo lắng. Trong lòng trăm ngàn ý nghĩ xoay chuyển nhưng không có ý nghĩ nào có thể giải vây cho cô.

Bên tai nghe được tiếng anh buông sách, tắt đèn, nằm xuống rồi như lần trước, đặt tay lên lưng cô rồi ôm cô vào lòng. Ngoài động tác này cũng không làm thêm gì.

Trong phòng chìm trong bóng tối, sau đó, ánh trăng sáng lặng lẽ chiếu vào, rải lớp ánh sáng bạc lên căn phòng. Trong lúc yên tĩnh, anh nhẹ nhàng nói vào tai cô:

- Em không cần lo lắng, chuyện lần trước... sau này sẽ không xảy ra nữa, anh sẽ đợi đến khi em cam tâm tình nguyện

Rồi lại cười khê:

- Hi vọng đừng quá lâu... em không thể để anh là hòa thượng mãi được!

Hơi thở ấm áp dường như phun vào tai cô khiến cả người cô như tê dại. Nhưng bởi vì lời anh nói khiến thần kinh cô hơi thả lỏng xuống.

Cô không nhận được chầm chọc:

- Anh sẽ làm hòa thượng? Anh mà chịu bậc thầy mình sao, anh sẽ đi tìm phụ nữ khác thôi!

Những lời này Triệu Hi Thành nghe lại thành một hương vị khác. Anh mừng thầm trong lòng, thì ra còn có thể ghen, xem ra cô ấy với mình không phải hoàn toàn vô cảm. Lập tức, anh như thần nhiên nói:

- Sao còn có đàn bà nào? Văn Phương đã bị anh điều đi, anh và cô ta kết thúc rồi!

Anh lặng lẽ nhóm người dậy, nương theo ánh trăng nhìn lên sắc mặt cô. Chu Thiển nghe xong không khỏi chấn động. Kết thúc? Nhưng trên mặt cũng không tỏ vẻ gì. Triệu Hi Thành có chút thất vọng, không nhận được hỏi:

- Chẳng lẽ em không thấy vui?

Chu Thiển xoay người, nhìn anh:

- Vì sao tôi phải vui vẻ, người cũ đi người mới lại đến. Sao nào, lại coi trọng ai?

Triệu Hi Thành đột nhiên cao giọng:

- Anh đã nói anh không có người phụ nữ nào khác, không có, một người cũng không!

Khuôn mặt tuấn tú dưới ánh trăng có vẻ vô cùng chân thật. Chu Thiển giật mình, hồi lâu mới nói:

- Thế thì làm sao? (haha =))

Triệu Hi Thành thở dài, lại nằm xuống, một lát sau mới nhẹ giọng nói:

- Anh biết em không thích anh có phụ nữ khác, anh đã nghĩ làm như thế em sẽ vui

Anh xoay người sang chỗ khác, trong lòng cười khổ, rất mất mặt, câu này sao có thể xuất phát từ miệng Triệu Hi Thành anh? Thật là, rõ ràng là vợ mình sao lại khó giải quyết đến vậy?

Chu Thiển trong lòng chấn động không thôi, Triệu Hi Thành không ai bì nổi, bá đạo âm ngoan lại có thể nói ra những lời yếu đuối như vậy? Anh ta đáng lẽ phải nói: Tôi thích làm gì là việc của tôi, cô đừng xen vào; cô dù bất mãn cũng đừng hòng rời khỏi tôi! Nói câu đó mới hợp với anh.

Cô nhìn lưng anh, tóc ngắn cũn, bờ vai rộng, eo nhỏ. Hồi lâu hồi lâu cũng không nói được gì.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Cuộc sống của phu nhân hào môn

Buổi sáng Chu Thiển tỉnh lại đã không thấy Triệu Hi Thành đâu. Chu Thiển cảm thấy lạ, vì sao mỗi lần anh rời giường cô đều không biết? Trong đầu không khỏi hiện lên cảnh anh nhẹ nhàng rời giường. Lập tức lại lắc đầu, anh ta mà biết chăm sóc như vậy? Sao có thể? Nhất định là vì cô ngủ quá sâu.

Đi xuống lầu, Chu Thiển tìm được Triệu phu nhân đang cùng người hầu tưới hoa ở sau vườn. Lúc này, bà đang cầm kéo tập trung tỉa cây. Từng chút từng chút, từ bồn hoa này sang chậu cây kia. Chuyện nặng nề như vậy mà bà làm rất thuần thục.

Chu Thiển đi tới bên bà, khẽ gọi:

- Mẹ!

Sau đó, trong lòng thầm nghĩ nên xin lỗi chuyện hôm qua như thế nào. Triệu phu nhân ngẩng đầu nhìn cô một cái, vẻ mặt bình thản:

- Dậy rồi! Ăn sáng chưa?

Sau đó lại tiếp tục tia hoa

Chu Thiển đi theo bà nói:

- Con vừa ăn... Mẹ, tối qua con về muộn cũng không gọi điện thoại làm mẹ lo lắng... xin lỗi mẹ. Cô cúi đầu

Triệu phu nhân ngừng tay, xoay người lại, nhìn cô nói:

- Hôm qua mẹ có lo lắng nhưng người lo lắng cho con nhất không phải là mẹ.

Chu Thiển nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn bà, rất là khó hiểu. Triệu phu nhân cười:

- Là Hi Thành! Sau khi đi làm về cứ ở trong đại sảnh đi tới đi lui, lúc nào cũng nhìn đồng hồ, cơm ăn cũng không ngon! Càng muộn nó càng lo lắng, con lại không có bạn bè gì, nó muốn tìm con cũng không biết nên đi đâu tìm, chỉ có thể gọi về nhà mẹ đẻ con hỏi nhưng cũng không có kết quả. Tuy rằng ngoài miệng tỏ ra tức giận nhưng thực tế nó rất lo cho con!

Chu Thiển sững sốt, anh ta mà lại lo lắng cho cô. Triệu phu nhân thấy vậy không khỏi nhún mày:

- Thiệu Lâm! Về mặt con sao thế? Nó là chồng con đó! Nó lo lắng cho con thì kì quái thế sao? Đúng, trước đó nó không đúng với con nhưng trong đó cũng có trách nhiệm của con. Con quá lạnh lùng với nó. Nhưng sau khi con mất trí nhớ, tâm tư của nó với con mọi người đều thấy. Ngày nào cũng về nhà, bên người không còn đám phụ nữ bát nháo, chứng tỏ nó muốn sống an ổn với con. Thiệu Lâm, con cũng phải mở rộng lòng với nó mới được, dù sao hai đứa là vợ chồng, hạnh phúc sau này của con đều ở trên người nó. Con cứ cố chấp khiến nó lạnh lùng thì có lợi gì đâu?

Những lời này khiến lòng Chu Thiển lại rối loạn. Trong đầu tựa hồ lập tức trào dâng rất nhiều ý nghĩ, lộn xộn, hỗn loạn, nhất thời trở nên mơ hồ.

Triệu phu nhân thấy cô không nói gì nghĩ cô nghe hiểu, ôn hòa cười, tiếp tục nói:

- Mẹ nói nhiều như vậy con đừng trách mẹ dài dòng, mẹ cũng là muốn tốt cho các con. Nếu con cảm thấy ở trong nhà quá nhàm chán thì có muốn chơi mạt chược với chúng ta không? Đây chính là thứ giết thời gian tốt nhất. Vừa khéo, chiều nay có một người không thể tới

Chu Thiển vội nói:

- Chơi mạt chược? Con không biết chơi

Cô liên tục xua tay nhưng Triệu phu nhân rất cao hứng:

- Sợ cái gì, mẹ dạy, học là được.

Triệu phu nhân lôi kéo cô đi vào đại sảnh, bảo Dung tẩu gọi điện thoại cho cô. Từ khi bọn họ chuyển về, Dung tẩu cũng chuyển về đây, xem ra Triệu phu nhân rất coi trọng bà.

Triệu phu nhân thừa dịp Dung tẩu gọi điện thì nói:

- Nhất thời thiếu chân, mẹ còn đang nghĩ chiều nên làm thế nào cho qua ngày, có con thế vào là được rồi. Mau hẹn với Trương phu nhân và Vương phu nhân nếu không bọn họ sẽ có kế hoạch khác mất

Chu Thiển hỏi:

- Ngày nào mẹ cũng chơi mạt chược?

Triệu phu nhân thờ dãi:

- Không chơi thì sao qua ngày được. Đàn ông có chuyện của mình, ban ngày không ở nhà, các con đều lớn, có chuyện của mình. Loại phụ nữ không cần đi làm như chúng ta, trong nhà cũng có người hầu làm việc nhà, có thể làm gì? Chẳng phải đi dạo phố với bạn bè, uống trà, chơi mạt chược cho qua ngày?

Sau đó bà nhìn Chu Thiển cười:

- Nếu các con sớm cho mẹ đứa cháu thì mẹ cũng không nhàm chán như vậy

Chu Thiển cũng không dám tiếp lời, chỉ cười cho qua.

Ăn cơm trưa không lâu, hai vị phu nhân Triệu phu nhân hẹn đến.

Đều là khoảng 50 tuổi, quần áo tinh tế, đẹp đẽ. Triệu phu nhân giới thiệu Chu Thiến cho hai người. Trong đó có người mặt tròn, hơi mập là Trương phu nhân, dung nhan thanh tú, vóc dáng mảnh mai là Vương phu nhân.

Trương phu nhân giọng khá lớn, bà nhìn Chu Thiến nói:

- Nguyệt Cầm (tên của Triệu phu nhân), con dâu của bà đẹp thật, kết hôn cùng Hi Thành cũng đã lâu như sao chưa gặp?

Triệu Nguyệt Cầm cười nói:

- Trước kia không ở chung, giờ thấy tôi ở một mình buồn nên mới chuyển về đây bầu bạn.

Vương phu nhân thì khẽ nói:

- Nguyệt Cầm thật có phúc, con dâu hiếu thảo như vậy. Chẳng như con dâu tôi, ngày nào mặt trời chưa lặn thì không về, chẳng biết bên ngoài có gì hấp dẫn nó

Dung tẩu dẫn người hầu bưng trà, đồ ăn lên. Không lâu sau, mọi thứ đã được chuẩn bị kỹ.

Triệu phu nhân đón khách đến bàn tiệc chực. Trương phu nhân uống một ngụm trà:

- May mà Nguyệt Cầm tìm tôi chơi bài, bằng không chiều nay tôi cũng không biết làm gì.

Triệu Nguyệt Cầm ngạc nhiên nói:

- Không phải bà định đi spa với con dâu à

Trương phu nhân nói:

- Con dâu sáng sớm đã về nhà mẹ đẻ!

Đột nhiên có tin bất quá này khiến Triệu, Vương đều tò mò, không hẹn cùng hỏi:

- Sao lại thế này?

Có thể thấy bọn họ vô cùng nhàm chán.

Trương phu nhân vẻ mặt không cho là đúng:

- Chẳng qua là vì tôi qua con tôi không về nhà! Chẳng biết gây loạn bao nhiêu lần rồi, nó không ngại phiền.

Vương phu nhân vừa vuốt mặt chực vừa nói:

- Chỉ cần là phụ nữ, chuyện này sao có thể hoàn toàn nhìn thoáng. Năm ấy, chồng tôi có phụ nữ bên ngoài, tôi cũng chẳng làm loạn nhưng có tác dụng gì đâu? Ông ta được mấy ngày lại như cũ, sau này tôi cũng nghĩ thông. Chỉ cần nữ chủ nhân nhà họ Vương là tôi, con tôi là người thừa kế thì chuyện khác tôi cũng mặc kệ. Có quân cũng không được

Triệu phu nhân đánh ra một con rồi nói:

- Đúng, chính là đạo lý này

Nói xong như lơ đãng mà liếc nhìn Chu Thiến một cái.

Chu Thiến làm bộ không phát hiện, trong lòng lại suy nghĩ, nếu sống như vậy thì có ý nghĩa gì! Đơn giản là bọn họ cung cấp cuộc sống tốt thì mình phải khúm núm? Thậm chí mặc kệ mọi thứ? Vậy cô là sống cuộc sống bình thường.

Chu Thiến càng ngày càng cảm thấy mình không thích hợp làm con dâu nhà giàu, thứ cô theo đuổi không phải cuộc sống này.

Đột nhiên trương phu nhân kêu to:

- Ha ha, thắng rồi, trả tiền đây.

Trả tiền? Lúc này Chu Thiến mới ý thức được bọn họ chơi ăn tiền. Nghe tới con số Trương phu nhân nói cô suýt thì phun máu. Chỉ một chút công phu mà mất đi 2000 tệ.

Cô đau lòng sắp khóc...

Chương 44: Tìm chút việc mà làm

Sau đó Chu Thiến tính toán, một buổi chiều, tổng cộng thua hơn hai vạn tệ. Chu Thiến nhìn Trương phu nhân cười hơ hớ thu tiền của mình vào ví mà khóc không ra nước mắt. Trương phu nhân còn vỗ bả vai cô nói: - Mới học thì phải nộp học phí thôi.

Chu Thiến ai oán nhìn bà, còn chẳng phải là từ chiều đến giờ bà cứ bỏ lô ba la không ngừng, cái gì mà ông chủ xí nghiệp Lưu thị lại bao một diễn viên, vợ ông ta muốn ly hôn, kết quả không được chia nhiều tài sản rồi hối hận. Cái gì mà vợ bé của ông chủ Giang sinh con trai, vợ ông ta vì không có con sợ bị ngồi lên đầu... Nếu không vì bà cứ kể chuyện bát quái khiến cô mất tập trung thì đã không thua thảm như vậy.

Nhưng mà như thế khiến cô hiểu thêm vài chuyện. Thứ nhất, về sau tuyệt đối không chơi mạt chược với các bà, bằng không mười vạn tệ kia của cô chẳng đủ tiền thua! Tuy rằng Vương phu nhân nhắc nhở cô có thể đến chỗ chồng đòi tiền nhưng cô không thực hiện nghĩa vụ làm vợ nên cũng ngại mở mồm đòi tiền.

Thứ hai, cô không thể cứ nhàn nhã mãi được, không khỏi trở thành loại người dựa dẫm chỉ biết ngồi bàn chuyện bát quái, chơi mạt chược, dạo phố để giết thời gian. Cô phải tìm chút chuyện để làm phong phú cuộc sống của mình. Nếu cô có thể quay về làm Chu Thiến thì không thể có cuộc sống thoải mái như vậy được, cái gì cũng phải tự dựa vào bản thân, không thể lười biếng được.

Nhưng nên làm gì bây giờ? Mở cửa hàng? Không được, nếu cô quay trở về làm Chu Thiến, thì cửa hàng đó lại không thuộc về cô, chuyện làm ăn này không ổn. Ra ngoài làm công? Không được, cô bằng cấp không cao, chỉ biết trang điểm. Mà nhà họ Triệu sẽ để con dâu đi làm người trang điểm sao? Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là không thể.

Nhưng làm gì thì tốt? Mấy ngày tiếp đó cô cũng chỉ nghĩ vấn đề này. Trong thời gian đó lại bị Triệu phu nhân kéo đi làm người thể chân. Đám phu nhân đó dường như thích thắng lắm, Chu Thiến vận may cực tệ, mỗi khi bắt đầu chơi đều sẽ nghĩ đến cô. Chu Thiến giả bệnh thoát được một lần nhưng không thể lúc nào cũng giả bệnh được, cứ như vậy bị bọn họ bóc lột thì Chu Thiến nhảy lầu mất.

Tính tính, mới mấy ngày mà tiền riêng đã hụt một nửa, Chu Thiến không nhịn nổi mà khóc. Càng kiên định tìm việc mà làm.

Điều an ủi lớn nhất là Triệu Hi Thành là lãnh đạo cao cấp của Triệu thị, nói là làm. Mỗi tối anh ta cũng chỉ ôm cô vào lòng, không có động tác gì khác. Dần dần, Chu Thiến cũng quen với vòng ôm ấm áp của anh ta. Không còn căng thẳng như trước, có khi thậm chí còn xoay người nói chuyện phiếm với anh ta. Tựa như hôm nay. Chu Thiến nói:

- Em muốn tìm chuyện gì đó làm, ngày nào cũng vậy rất nhàm chán.

Triệu Hi Thành nhún mày:

- Chỉ mình em bận rộn, đám phu nhân khác chẳng thế, đi dạo phố, uống trà, spa, đánh bài, còn nhiều trò mà... Bọn họ đều vui vẻ thoải mái, sao em lại coi là nhàm chán?

Về mặt Chu Thiến đau khổ:

- Anh thử ngày nào cũng lập đi lập lại những việc đó xem, chắc chắn còn không chịu được hơn em.

Triệu Hi Thành ngẫm lại cảm thấy cũng có đạo lý. Hơn nữa rất khó khăn cô mới chịu nói chuyện phiếm với anh, không khi bình tĩnh ấm áp này chưa bao giờ có. Anh phát hiện rằng mình cũng rất thích cho nên cũng không muốn làm cô mất hứng, vì thế hỏi:

- Vậy em muốn làm gì?

Chu Thiến nhìn anh, mắt to chớp chớp:

- Em còn chưa nghĩ ra, anh có ý kiến gì không?

Chương 45: Học nghề

Triệu Hi Thành nghĩ, đại tiểu thư này chưa từng làm chuyện gì, kiếm tiền, cô có thể làm gì? Hơn nữa nếu thực sự để cô ra ngoài làm việc chẳng phải là làm mất mặt Triệu gia, chẳng lẽ con dâu nhà họ Triệu còn cần phải ra ngoài làm việc? Chỉ sợ cha sẽ là người phản đối đầu tiên.

Anh nghĩ rồi nói:

- Nếu không em đi học cái gì đó đi, anh thấy đám phu nhân tiểu thư hay học cái gì cắm hoa, nấu nướng gì đó, em cũng đăng kí lấy lớp học! Dù sao chỉ cần giết thời gian là được

Vừa không vất vả cũng không tính là xuất đầu lộ diện, cha sẽ không quản. Hơn nữa những người tiếp xúc cũng toàn là phu nhân, tiểu thư, mình cũng yên tâm. Nói không chừng cô học được hai ngày sẽ mất hứng, Triệu Hi Thành càng nghĩ càng thấy đó là ý hay.

Chu Thiển đen mặt. Học cắm hoa? Nấu nướng?... Học mấy cái này có lợi ích gì, chẳng lẽ sau này cô mở cửa hàng hoa hay làm đầu bếp? Nhưng cái này cũng nhắc nhở cô, đúng vậy, cô có thể đi học nghề! Nghề đó phải có ích, nhân lúc giờ có tiền, có thời gian thì học, tương lai sẽ có ích.

Nhưng học gì bây giờ? Cái này cần phải nghĩ cẩn thận, phải học môn học hữu dụng, có thể kiếm tiền!

Đôi mắt to của Chu Thiển lưu chuyển, dưới ánh đèn nhu hòa tựa như hai viên bảo thạch lỏng lẻo, phát ra ánh sáng trong suốt. Triệu Hi Thành yêu nhất là đôi mắt linh động của cô, tràn ngập sức sống, linh động. Anh nhìn cô, trong lòng dạt dào tình cảm, hận không thể để cô ở dưới thân mà hung hăng ra sức (Nghĩ hay thế cha nội)

Anh cũng không biết mình đã xảy ra chuyện gì, vì sao mình lại để ý cảm thụ của cô gái này như thế. Dựa vào tính cách của anh, muốn sao thì sao, việc gì phải để ý đến suy nghĩ của một người con gái! Đương nhiên không phải anh không biết theo đuổi phụ nữ. Cũng từng gặp loại thanh cao nhưng nhà ở, xe, kim cương đủ khiến cô ta hoảng hốt nhưng nếu không thì cũng thôi, anh cũng chẳng buồn theo đuổi. Chẳng phải chỉ là một mỹ nữ sao? Người hỏi hận đâu phải anh.

Nhưng người con gái này, mua chuộc thế nào, anh đã cho cô những gì tốt nhất, cho cô địa vị mà người phụ nữ nào cũng muốn. Nhà ở, xe cộ, châu báu có thiếu thứ gì. Căn bản mua không nổi

Đáng lẽ anh phải không để ý đến cô nhưng lại không làm được. Không thấy cô là nhớ, nhìn thấy cô rồi lại muốn ôm cô vào lòng. Nghiêm khắc lạnh lùng với cô chỉ càng khiến cô ghét anh, đó không phải là điều anh muốn, anh phải làm sao?

Cứng không được thì chỉ đành mềm! Áp dụng chính sách dụ dỗ, để cho cô dần dần tiếp nhận anh, quen thuộc với anh. Hiệu quả không tệ, xem giờ đó, chẳng phải giờ cô có thể yên lặng nằm trong lòng anh nói chuyện phiếm cùng anh sao?

Anh đột nhiên nghĩ, cảm giác lo được lo mất, cần cẩn thận thận này có phải là tình yêu trong truyền thuyết? Anh bật cười, trò chơi nhảm chán đó cũng xảy ra với anh?

Nhưng mà, hình như... cảm giác cũng không tệ!

Về phần “nhược điểm” như cha nói... Hừ, cho dù có nhược điểm thì Triệu Hi Thành cũng không phải là người dễ dàng chịu thua.

Nói tóm lại, anh sẽ không buông tay người con gái này. Bất kể là con người hay tâm hồn cô, anh phải có được tất cả. Triệu Hi Thành một khi đã quyết thì chưa bao giờ thất bại

Lần này cũng sẽ không là ngoại lệ

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Chu Thiển đang nằm ở phòng khách VIP trong thẩm mỹ viện, hưởng thụ Tiểu Mạt mát xa. Cô mua thẻ kim cương ở đây, chỉ định riêng Tiểu Mạt. Về mặt bà chủ như nở hoa, phải biết rằng thẩm mỹ viện bình thường này không có nhiều khách sộp như vậy. Bà ta cho rằng đó là công của Tiểu Mạt, ánh mắt nhìn Tiểu Mạt đầy tán thưởng khiến Tiểu Mạt cũng được hãnh diện một hồi

Sở dĩ Chu Thiển bỏ số tiền lớn mua vì một là có thể giúp Tiểu Mạt tăng công trạng, hai là cái này có thể quẹt thẻ, do Triệu Hi Thành thanh toán, không cần động đến tiền riêng của cô. Chỉ cần không phải để cô gặp mặt Triệu Hi Thành mở miệng đòi tiền thì cô sẽ chẳng khách khí.

Chu Thiến nói với Tiểu Mạt:

- Nghĩ ngợi một hồi đi, làm mãi thế mệt lắm

Tiểu Mạt cười:

- Ai bảo thế, trong mắt mình, cậu chính là áo cơm cha mẹ, phải hầu hạ chu đáo. Mình còn nhờ vào cậu để mua chút đồ nữa.

Chu Thiến nắm tay cô kéo cô ngồi xuống cười nói:

- Cậu đừng ba hoa nữa, yên tâm, đồ cậu giới thiệu mình sẽ mua.

Tiểu Mạt cười híp mắt lại:

- Cái này đúng là khiến mình vênh mặt. Hai tháng trước, thành tích mình không tốt, không biết bị bà chủ trút giận bao nhiêu lần, giờ vừa thấy mình đã cười, thật đã đời

Chu Thiến nhìn cô nói:

- Tiểu Mạt, mình muốn đi học stylist, cậu có muốn đi học cùng mình không? Học phí mình chi

Tiểu Mạt ngạc nhiên nói:

- Sao đang yên lành lại muốn đi học stylist?

Chu Thiến nói:

- Thứ nhất là vì cuộc sống quá nhàm chán, thứ hai là học nghề thì sau này sẽ có lợi. Giờ stylist là nghề khá nổi

Cô đột nhiên nhớ ra chuyện gì, lại hỏi:

- Không phải cậu bảo giúp mình tìm cao nhân sao? Có tin tức gì không?

- Người quen của mình đã tìm được một người, rất nổi tiếng, nhưng vị cao nhân đó đã đến Ngũ Hành Sơn, đầu tháng sau mới về được

Ngũ Hành Sơn! Nghe qua có vẻ rất bản lĩnh, Chu Thiến không khỏi càng tin tưởng. Tiểu Mạt không nhịn được nhắc nhở cô:

- Thiến Thiến, cũng không chắc chắn thành công đâu! Cậu phải chuẩn bị tâm lý, vạn nhất không quay về được thì làm thế nào

Chu Thiến hơi trầm xuống. Mỗi khi nghĩ đến vấn đề này đầu cô lại như muốn nổ tung, sau lại không nghĩ gì nữa, một lòng một dạ trông cậy vào cao nhân kia.

Tiểu Mạt tiếp tục nói:

- Theo mình, nếu thực sự không về được thì cứ ở lại nhà họ Triệu đi. Ở đó cả đời không phải lo ăn mặc, hơn nữa Triệu Hi Thành cũng không đối xử tệ với cậu mà? Anh ta cũng là anh của Tuấn Hi, nói vậy trông cũng đẹp trai đi, kiểu chồng vừa giàu, vừa có năng lực lại đẹp trai khó tìm lắm. Đương nhiên, Kiều Tranh cũng là lựa chọn không tồi nhưng cậu lại để ý người anh ấy yêu không phải là cậu... Minh thấy, cậu vẫn nên nghĩ thoáng mà ổn định cuộc sống làm con dâu nhà giàu đi.

Chu Thiến cúi đầu, một lát sau mới nhẹ nhàng nói:

- Vẫn nên chờ cao nhân xem qua rồi tính

Có thể trở về thì phải về, dù sao mình còn có người thân, trở về cũng còn có hi vọng với anh Kiều Tranh. Nhưng nếu thực sự trở về thì sẽ thành người xa lạ với Triệu Hi Thành...

Nghĩ vậy, lòng Chu Thiến đột nhiên cảm thấy rầu rĩ, khó chịu kì lạ. Cô chuyển đề tài:

- Cậu nghĩ kĩ về đề nghị của mình đi! Học thêm cái gì đó luôn tốt!

Tiểu Mạt quả nhiên bị cô dẫn dắt:

- Chồng cậu chịu cho cậu đi học?

- Mình sẽ nói với anh ta, gần đây hình như anh ra rất dễ nói chuyện

Thật sự, như thay đổi thành người khác...

Lúc gần đi, Tiểu Mạt đỏ mặt kéo tay cô nói:

- Lúc nào thì đưa cậu đi gặp em chồng cậu đây!

Nhắc tới Hi Tuấn, Chu Thiến không nhịn được thở dài:

- Giờ nó bắt đầu đến công ty làm, chắc về sau sẽ rời khỏi sân khấu

Về mặt Tiểu Mạt như đến ngày tận thế:

- Sao lại như vậy, thật đáng tiếc! Đám fan hâm mộ Tuấn Hi như bọn mình phải làm thế nào?

Chu Thiến lại thở dài:

- Cũng không rõ

***

Đang lúc Chu Thiến tích cực lên mạng tìm hiểu tư liệu về học stylist thì lại nhận được cuộc điện thoại bất ngờ

Giọng nói qua điện thoại mềm mại, ngọt đến phát ngáy:

- Lâu rồi chúng mình không cùng đi dạo phố, hôm nay thời tiết đẹp, không quá nắng, đi dạo một chút đi!

Chu Thiến nghe chẳng hiểu gì hỏi:

- Xin hỏi cô là ai?

Trong điện thoại yên lặng một hồi rồi lại nói:

- Thiệu Lâm, mình là Văn Phương đây! Đi ra ngoài đi, bọn mình đi dạo phố! Giờ mình đang ở ngay trước cửa nhà cậu.

Văn Phương? Chu Thiến cảm thấy chán ghét, thật chẳng hiểu sao có loại đàn bà vô si đến nước này, còn không biết xấu hổ gọi điện cho cô tự xưng là bạn tốt, còn hẹn cô đi dạo phố!

Chu Thiến vốn định cúp máy mặc kệ cô ta nhưng lại nghĩ, đi xem cô ta định làm gì cũng tốt! Hơn nữa, Triệu Hi Thành nói đã cắt đứt với cô ta, cũng chẳng biết có thật không...

Nhưng, sao cô lại để ý đến chuyện này? Bọn họ chấm dứt hay không liên quan gì đến cô...

Tuy tự nhủ như vậy nhưng sự tò mò trỗi dậy, cô thay quần áo, xuống lầu nói một tiếng với Triệu phu nhân. Triệu phu nhân thấy cô gần đây ngoan như vậy, ở chung với con rất hòa hợp, trong lòng rất thích, liền nói:

- Ra ngoài gặp gỡ bạn bè cũng tốt, ngày nào cũng ở nhà với mẹ chắc con buồn lắm. Nhưng đừng về muộn như lần trước

Chu Thiến cười đồng ý. Cô đi ra cửa đã thấy Văn Phương dựa vào chiếc xe thể thao màu đỏ. Chu Thiến nhìn thấy cô ta thì ngẩn ra, cô ta... gầy đi rất nhiều.

Sáng sớm vừa có mưa to, trời đất có phần u ám, không khí vừa ẩm ướt vừa nóng khiến người ta thấy không thoải mái. Văn Phương mặc bộ váy màu đỏ rực, mặt trang điểm kỹ nhưng không che dấu được sự tiêu tụy của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Kế hoạch của Văn Phương 1

Văn Phương đứng ở bên ngoài, nhìn cửa sắt cao ba thước chạm trổ kia mà ngẩn người, qua cánh cổng đó có thể nhìn thấy thảm cỏ xanh mượt và căn biệt thự ba tầng kiểu Âu màu trắng đó.

Trong mắt Văn Phương là sự hâm mộ vô cùng, nếu cô cũng có thể ở trong căn nhà này thì thật tốt biết bao. Lập tức trong lòng lại phẫn hận, nếu không phải Thiệu Lâm ngăn chân ở giữa thì nguyện vọng này cũng không quá khó để thực hiện. Thiệu Lâm đã có nhiều thứ như vậy, sao còn muốn giành giật

với cô. (Suy nghĩ của nó là suy nghĩ gì thế không biết)

Sau đó, cô thấy Thiệu Lâm đi ra. Hôm nay, Thiệu Lâm mặc bộ váy liền màu vàng nhạt, tóc dài đen mượt đến thắt lưng càng khiến làn da cô như sương tuyết, cả người tựa như đóa hoa dịu dàng

Lòng Văn Phương vừa đố kị vừa hận. Sống trong hoàn cảnh như vậy đương nhiên là giống đóa hoa! Mệnh cô thật tốt, gia đình phú quý hiển hách, từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ, sống như công chúa còn Văn Phương cô trong mắt người khác chỉ là nha hoàn cho Tổng Thiệu Lâm. Cô không tin, Tổng Thiệu Lâm mệnh tốt cả đời mà đè ép cô được.

Không đúng! Trước kia cô ta chẳng phải không để ý trang điểm gì sao? Khi nào thì bắt đầu chú trọng hình thức? Quả nhiên là có ý định câu dẫn Hi Thành, nhưng theo tính cách của Hi Thành thì sự mê hoặc đó sẽ chỉ là nhất thời, rất nhanh sẽ chán! Đến lúc đó, chỉ cần kế hoạch của cô thành công thì cô không tin, Tổng Thiệu Lâm còn có thể ở bên anh.

Chu Thiển chậm rãi bước đến, Văn Phương thu hồi sự ghen ghét, đổi lại vẻ mặt tươi cười:

- Thiệu Lâm, hôm nay cậu thật đẹp, quần áo này là mới đúng không?

Chu Thiển nhìn cô, vẻ mặt cô dày phấn, lúc cười lộ lên khoe mắt có mấy nếp nhăn, trong mắt còn có tơ máu đỏ, cả người như già đi đến 5 tuổi. Chu Thiển không đành lòng nhìn tiếp, quay mặt đi. Phải có bao nhiêu kích thích mới khiến cho một phụ nữ biến thành dạng này chỉ trong một thời gian ngắn? Giờ cô đã tin lời Triệu Hi Thành.

Có lẽ, tình cảm của Văn Phương với Triệu Hi Thành là chân thành. Nhưng có là chân tình thì thế nào? Yêu người đã có vợ thì cho dù bị muôn vạn tù nhục cũng không được đồng tình.

Văn Phương mở cửa xe, Chu Thiển cảm ơn rồi bước lên. Văn Phương sững sốt nói:

- Trước giờ cậu chưa bao giờ nói cảm ơn.

Chu Thiển cười cười:

- Trước chúng ta là bạn, đương nhiên không cần cảm ơn

- Giờ chúng ta cũng là bạn mà!

Chu Thiển liếc nhìn cô một cái rồi hỏi:

- Cậu cho rằng giờ chúng ta còn có thể là bạn?

Văn Phương nhìn phía trước nói:

- Thiệu Lâm, cậu biết đúng không

- Cậu cho rằng có thể giấu được tôi?

Văn Phương không nói gì nhưng trong lòng cười thầm. Trước còn phải giấu diếm cô một năm, nếu không phải Thiệu Lâm đến nhà cô gặp cô và Triệu Hi Thành ở chung thì chỉ sợ là vẫn chưa biết gì. Nhưng từ sau khi cô mất trí nhớ, hình như khôn khéo lên rất nhiều! Xem ra phải cẩn thận ứng phó mới được.

Cô ta dịu dàng nói:

- Thiệu Lâm, mình biết là mình không tốt, mình không phải với cậu nhưng chuyện tình cảm này không thể vẫn hỏi, mình cũng kìm lòng không đậu. Giờ mình biết sai rồi, mình và Hi Thành đã kết thúc, xin cậu tha thứ cho mình! Chúng ta là chị em tốt nhiều năm như vậy, cậu nể tình chúng ta cùng lớn lên, đừng giận mình nữa!

Về mặt cô ta mười phần sám hối. Giờ cô không thể trở mặt với Tổng Thiệu Lâm, phải hòa hảo với Tổng Thiệu Lâm thì kế hoạch tiếp theo mới tiến hành được.

Theo hiểu biết về Tổng Thiệu Lâm của cô thì Tổng Thiệu Lâm luôn coi trọng tình cảm. Nhiều năm qua Tổng Thiệu Lâm chỉ có một người bạn là cô, chỉ cần cô mềm giọng nhờ vả thì Tổng Thiệu Lâm sẽ tha thứ cho mình. Cô cúi đầu, nhẹ nhàng khóc nức nở.

Chu Thiển mở to mắt nhìn cô ta biểu diễn, chẳng lẽ hôm nay cô ta gọi cô đến là để sám hối. Chẳng lẽ cô ta nghĩ nói mấy câu như vậy, rơi vài giọt nước mắt thì cô sẽ tha thứ? Tiếp tục làm bạn? Cô dễ coi thường vậy sao?

Chu Thiển giận đến phì cười, đang định mở cửa xuống xe, không muốn dây dưa. Nhưng nghĩ lại, tuy rằng trước đó chỉ gặp nhau một lần nhưng cô ta vô cùng kiêu ngạo với mình, có vẻ là người không biết thu liễm, khiêm tốn. Nay đột nhiên ăn nói khép nép không biết là có ý gì, chỉ sợ còn định sinh sự. Vẫn nên ở lại nhìn xem cô ta muốn chơi trò gì thì hơn.

Lập tức, cô nhẹ nhàng thở dài một hơi nói:

- Chuyện tình cảm quả thực rất khó nói, mình có thể hiểu, giờ đã đến lúc cậu nên quay đầu rồi. Chia tay Triệu Hi Thành, đương nhiên cũng là còn coi trọng tình bạn này, trong lòng cậu đã khó chịu như vậy, mình cũng không trách cậu

Cô giữ chặt tay Văn Phuong, cười thật dịu dàng.

Hừ! Chẳng lẽ mình cô biết diễn sao? Tôi diễn cũng chẳng kém cô đâu! Chu Thiển nói trong lòng.

Văn Phuong nghe cô nói vậy thì mắt sáng bừng, giả bộ áy náy, cảm kích run giọng nói:

- Cảm ơn cậu, Thiệu Lâm, cảm ơn cậu chịu tha thứ cho mình, về sau mình nhất định không làm chuyện gì có lỗi với cậu!

Trong lòng lại đang đắc ý cười: Đàn bà ngu ngốc, mãi mãi bị tao lừa đùa!

Cô ta lái xe, vừa nhanh vừa chắc chắn, Triệu Hi Thành nói Văn Phuong chạy xe tốt quả không sai.

Chu Thiển hỏi:

- Giờ chúng ta đi đâu?

- Đến cửa hàng quần áo trước chúng ta hay đi, là hăng quần áo trước kia cậu thích nhất

Văn Phuong mở nhạc sau đó hát theo, Chu Thiển ở bên nhìn bộ dáng hưng phấn của cô ta, càng lúc càng cảm thấy mình đoán đúng. Cô ta có vấn đề!

Văn Phuong như lơ đãng mở miệng:

- Thiệu Lâm, cậu có biết hai hôm trước mình gặp ai không?

- Ai?

Giọng Văn Phuong đầy hưng phấn:

- Là đàn anh Kiều Tranh! À, đúng rồi, cậu còn nhớ Kiều Tranh không?

Văn Phuong quay đầu nhìn cô chăm chăm. Chỉ thấy Chu Thiển bình tĩnh nói:

- Ai? Mình không nhớ rõ!

Văn Phuong quay đi, trong lòng có chút thất vọng, xem ra cô thực sự không nhớ Kiều Tranh. Nhưng cô từng yêu anh ấy như vậy, có lẽ để bọn họ gặp nhau mấy lần cô ta nhớ ra chưa biết chừng! Nghĩ vậy, cô ta có chút kích động, giờ Kiều Tranh còn chưa kết hôn, nếu hai người tình cũ không rủ cũng đến, cô không tin nhà họ Triệu cần cô con dâu hồng hạnh vượt tường.

Chu Thiển dù miễn cưỡng bình tĩnh nhưng trong lòng cũng gợn sóng. Cô ta đột nhiên nhắc tới Kiều Tranh là có ý gì? Bên tai lại nghe cô ta nói tiếp:

- Anh ấy học cùng đại học với bọn mình, hơn bọn mình hai khóa, là nhân vật nổi tiếng trong trường, vừa đẹp trai, học giỏi, tính tốt, rất nhiều nữ sinh mê muội, lúc ấy, cậu cũng là một trong số đó mà!

Chu Thiển nhìn cô cười:

- Vậy sao?

Càng lúc càng cảnh giác. Văn Phuong nói:

- Khi đó, cậu thích anh ấy, thường xuyên tới trước mặt anh ấy nhưng lại giả vờ không hẹn mà gặp. Nhưng anh ấy luôn thân thiện với cậu, khi cậu biết anh ấy đi chung với một cô gái khác thì mất bình tĩnh...

Văn Phuong quay đầu cô nhìn cười, trong mắt chợt lóe sáng:

- Cậu hẹn anh ấy ra rồi tỏ tình!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Kế hoạch của Văn Phương 2

- Tò tình?

Chu Thiển kinh ngạc, tính cách Tống Thiệu Lâm lạnh lùng như vậy là cũng sẽ có chuyện ‘tò tình’? Tống Thiệu Lâm đúng là phụ nữ khó nắm bắt

- Cậu không cho mình đi theo nên mình cũng không biết cậu nói gì với anh ấy nhưng anh ấy đồng ý hẹn hò với cậu. Năm ấy, bóng dáng hai người xuất hiện ở khắp nơi trong trường, tình cảm vô cùng, thành cặp đôi được mọi người ngưỡng mộ. Thiệu Lâm, đó là lúc mình thấy cậu hạnh phúc nhất. Giờ cậu không còn vẻ tươi cười hạnh phúc đó nữa

Cô ta thở dài, vô cùng tiếc nuối:

- Thật tiếc, cậu đã quên!

Chu Thiển lạnh lùng nói:

- Đây đều là chuyện quá khứ, mình không nhớ rõ. Huống chi giờ mình đã kết hôn, cậu còn nói chuyện này làm gì.

Văn Phương vội xin lỗi:

- Xin lỗi, mình không nên nhắc đến. Nhưng mình chỉ cảm thấy đáng tiếc, đó là mối tình đầu tuyệt đẹp của cậu, vậy mà không nhớ, khi đó cậu yêu anh ấy...

Chu Thiển nhú mày, nghĩ rằng: vì sao cô ta hết lần này đến lần khác nhắc đến chuyện tình cảm của Kiều Tranh với Tống Thiệu Lâm? Chẳng lẽ cô ta định giờ trò? Nhưng chỉ cần cô khẳng định không nhớ thì cô ta làm được gì?

Xe dừng trước một cửa hàng quần áo.

Chu Thiển đi vào thì biết quần áo trước kia Tống Thiệu Lâm mặc đều từ cửa hàng này mà ra. Đây là một nhãn hàng từ Pháp, chất lượng không tệ nhưng màu sắc chỉ có ba màu: đen, trắng, xám. Màu trắng thì thôi nhưng đen và xám thì Chu Thiển không thích, đáng vẻ già nua nặng nề, chẳng có tí sức sống nào hết

Chu Thiển không khỏi nhú mày. Tống Thiệu Lâm này đúng là kì quái. Nhân viên thấy cô đến thì lập tức cười:

- Triệu phu nhân, Văn tiểu thư, đã lâu không tới.

Văn Phương nói:

- Còn không đem đồ mới nhất ra cho Triệu phu nhân xem!

Nhân viên vừa đón hai người ngồi xuống vừa gọi mang trà lên, có người khác đem đồ mới đến trước mặt hai người. Dường như cả quán chỉ phục vụ riêng hai người

Chu Thiển cũng quen với điều này. Còn nhớ lần đầu tiên ra ngoài dạo phố cùng Triệu phu nhân thiếu chút nữa bị dọa nhảy dựng. Nhân viên tươi cười giới thiệu:

- Tất cả chỗ này đều là đồ mới nhất, Triệu phu nhân thích thì có thể mặc thử

Văn Phương chỉ vào một bộ váy màu đen, nói với Chu Thiển:

- Thiệu Lâm. Cái này không tệ, rất hợp với cậu

Trước kia Tống Thiệu Lâm rất nghe lời cô, cô bảo mặc gì đẹp thì Thiệu Lâm mua cái đó. Trên người không đen thì là xám, lại thêm vẻ mặt lạnh lùng, Hi Thành nhìn cô cũng lười. Nhưng giờ cô vô cùng xinh đẹp, Văn Phương liếc nhìn bộ váy màu vàng của cô, nhất định là mình đã lâu không đi dạo phố cùng Tống Thiệu Lâm. Ai ngờ Chu Thiển lắc đầu, nói:

- Quần áo màu này mình có nhiều rồi, hơn nữa giờ mình không thích màu này

Văn Phương vội nói:

- Nhưng trước kia cậu rất thích nhãn hiệu này, quần áo đều mua từ đây

Chu Thiển đứng dậy cười cười:

- Nhưng thú thật là bây giờ mình không thích, mình lại thấy nó hợp với cậu hơn, cậu chọn lấy hai bộ đi.

Văn Phương cười gượng:

- Minh sao so với cậu được, quần áo ở đây đắt như vậy

Chu Thiến đi ra ngoài, Văn Phương chẳng có cách nào cũng đành đi theo.

Phía sau, nhân viên về mặt buồn bã, một người khẽ nói:

- Xem ra về sau chúng ta mất khách quen này rồi. Trước kia cô ấy hàng tháng đều mua bao nhiêu quần áo cho chúng ta, Văn tiểu thư nói cái gì đẹp thì cô ấy đều mua, mất chẳng buồn chớp. Không nói nhiều, không soi mói lại hào phóng, ài, xem ra sẽ không đến cửa hàng của chúng ta nữa

- Nhưng tôi cũng hiểu, phong cách của cửa hàng chúng ta không hợp với cô ấy, xem đi, hôm nay đồ cô ấy mặc thật xinh đẹp.

- Tôi thấy không phải vì quần áo. Cô không thấy Triệu phu nhân thay đổi rất nhiều sao? Trước kia cô tới đây, cả người lạnh như băng, dường như không có hứng thú với cái gì. Văn tiểu thư giới thiệu quần áo, cô không nhìn đã bảo được, dường như chẳng cần. Nhưng hôm nay, cả người tràn ngập sức sống, miệng cười, ánh mắt đầy thần thái, như hai người khác nhau vậy!

- Tôi cũng thấy thế, có phải cô ấy có việc gì vui?

- Tôi thấy nhất định là thế, Triệu phu nhân vốn đã rất đẹp, giờ như vậy càng thêm hấp dẫn.

***

Ra khỏi cửa hàng quần áo, trời lát phát mưa, sắc trời càng trầm xuống. Văn Phương ngẩng đầu nhìn trời nói:

- Chúng ta kiếm chỗ ngồi đi! Xem ra sắp có mưa to rồi

Chu Thiến gật đầu. Hôm nay Văn Phương đề nghị gì cô cũng đi theo, xem xem cô ta định giờ trò gì. Văn Phương lái xe đến quán trà đạo. Văn Phương nói:

- Đây là chỗ mình mới phát hiện, rất hay! Cậu sẽ thích!

Văn Phương nói đúng, Chu Thiến vừa vào đã thích chỗ này. Vào cửa có một hòn giả sơn nhỏ, từ trên có nước róc rách chảy xuống. Trong quán trà chạm trổ cổ kính. Góc sáng sủa bày cây cảnh xanh um, trong không khí là mùi trà thảo nhiên.

Chu Thiến cảm thấy nháy mắt, cả người thư thái hơn rất nhiều. Nghĩ thầm, lần khác cũng phải đưa Tiểu Mạt đến đây. Văn Phương nói với phục vụ

- Tôi có đặt phòng trước, tôi họ Văn

Chu Thiến liếc nhìn cô ta một cái, quả nhiên là đã có dự tính từ trước. Nhưng cô ta đưa cô tới đây thì thế nào?

Đáp án này, vào phòng đã được giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Kế hoạch của Văn Phương 3

Phòng trang trí cổ kính, trên trần treo một chiếc đèn kiểu cung đình, sơn đỏ. Trên giá gỗ lim đặt những gói trà tinh mỹ, bên kia là các loại dụng cụ pha trà. Bàn chạm khắc cổ kính. Trong không khí có tiếng nhạc dễ nghe.

Nhưng những cái đó Chu Thiến không có lòng nào thưởng thức. Toàn bộ sự chú ý của cô đều tập trung vào người đàn ông thành thực, tao nhã ngồi đó.

Văn Phương nhìn hết những phản ứng của cô, mừng thầm, đi tới nói với người đàn ông kia:

- Tiền bối, ngại quá, bắt anh đợi lâu rồi

Trong lòng Chu Thiến dâng lên cổ lửa giận, Văn Phương này lúc trước vẫn nhấn mạnh tình cảm đậm sâu của Tống Thiệu Lâm và Kiều Tranh, giờ còn hện Kiều Tranh tới là có ý gì? Chẳng lẽ cô ta định giờ trò gì? Cô đi tới, trong lòng hạ quyết tâm, bất kể cô ta định làm gì cũng quyết không thể để cô ta lôi Kiều Tranh xuống nước!

Kiều Tranh thấy hai người thì đứng dậy chào hỏi. Hôm nay anh mặc bộ âu phục đậm màu, vào phòng đã cởi áo vest, giờ anh mặc chiếc áo sơ mi trắng,

caravat hoa đậm màu, cổ tay có cúc áo bạc lóe sáng, cả người nhìn qua vừa cao nhả lại vừa thoải mái. Anh nhìn Chu Thiến có phần hơi kinh dị, dường như không ngờ cô xuất hiện ở đây.

Anh nói:

- Không có, anh cũng vừa tới thôi. Văn Phương, lâu như vậy không ngờ em còn nhớ đàn anh khóa trên này, còn hẹn anh đi uống trà

Văn Phương bị phong thái của anh mê hoặc, nhiều năm như vậy Kiều Tranh vẫn đẹp trai như năm nào! Nếu không phải vì Hi Thành, cô ta chẳng hi vọng gì bên cạnh Thiệu Lâm có người con trai xuất sắc như vậy. Năm đó, khi bọn họ hẹn hò, về hạnh phúc của Thiệu Lâm khiến cô ta ghen tỵ đến phát cuồng! Vì sao chuyện tốt đều cho cô ấy? Nhưng vì đoạt lại Hi Thành nên đành vậy. Văn Phương cười:

- Sao em không nhớ được, lúc ấy em hay làm bóng đèn giữa anh và Thiệu Lâm, anh còn mời em ăn không ít đồ ngon.

Kiều Tranh nghe xong, vẻ mặt ôn hòa có chút mất tự nhiên, nhất thời Chu Thiến cũng không biết làm thế nào, mọi người cùng yên lặng. Bên trong yên tĩnh, chỉ còn tiếng nước chảy róc rách. Văn Phương rất hài lòng với điều này. Nó nói lên rằng Kiều Tranh vẫn còn tình cảm với Thiệu Lâm. Kế hoạch đã thành công một nửa, cũng không uống cô tốn bao nhiêu tiền hối lộ thư ký của Kiều Tranh mới có được cuộc gặp này.

Nhưng không biết cảm giác của Thiệu Lâm thế nào? Người con trai ôn nhuận như nước này có thể khiến cô nhớ lại điều gì? Cô ta quay đầu nói với Chu Thiến:

- Thiệu Lâm, đây là đàn anh khóa trên Kiều Tranh, cậu có ấn tượng không?

Chu Thiến nhìn đôi mắt đầy âm mưu của cô ta, đột nhiên cười nói:

- Thì ra người cậu nhắc đến là Kiều tổng, trước đó chúng ta đã gặp qua rồi, đúng không Kiều tổng?

Cô nhìn Kiều Tranh, anh đang nhìn cô, hai mắt sâu không thấy đáy như có thiên ngôn vạn ngữ. Tim Chu Thiến khẽ run lên, vội quay đầu, âm thầm nhắc nhở bản thân, hôm nay tuyệt đối không được thất thố!

Văn Phương ngắt ra:

- Sao? Hai người từng gặp?

- Đúng vậy, bọn mình gặp trên tiệc rượu, sau đó cũng gặp nhau tình cờ một lần. Chẳng qua khi đó mình không biết lại là cùng trường.

Chu Thiến nói đầy thoải mái:

- Điều ngồi xuống đi, nếu đã học cùng trường thì cũng có nhiều chuyện để nói.

Ba người ngồi xuống rồi liền có một người mặc sườn xám màu xanh lục tiến vào pha trà cho bọn họ.

Văn Phương nhìn hai người nhưng không hề tìm được bất kì dấu vết ái muội gì. Hai người đều đã gặp, chẳng lẽ không xảy ra cái gì? Thiệu Lâm mất trí nhớ nhưng Kiều Tranh đâu có mất trí nhớ. Năm đó anh ta yêu Thiệu Lâm như vậy, thậm chí vì cô mà bỏ qua cả cơ hội xuất ngoại. Chẳng lẽ gặp lại cô không tỏ chút gì sao?

Tình cảm của bọn họ chẳng nhẽ biến mất theo thời gian?

Người pha trà ngấm trà cho bọn họ, nhất thời chỉ nghe tiếng nước trà róc rách.

Văn Phương nhấp một ngụm, lại chuẩn bị diễn:

- Chúng ta cũng đã lâu không gặp. Khi còn đi học, thường xuyên ra ngoài ăn vặt, hai người ngồi cùng nhau không coi ai ra gì, anh một miếng, em một miếng, không biết bao nhiêu người đổ kị mà chết! Còn...

Kiều Tranh nghe vậy, sắc mặt âm trầm, anh rũ mắt nhìn xuống, tươi cười đầy chua xót. Chu Thiến nhìn mà vừa đau lòng lại vừa tức giận. Văn Phương này còn chưa dừng. Cô bình thần cất lời:

- Văn Phương, đừng nhắc đến chuyện tôi không nhớ! Hơn nữa, đã qua lâu như vậy, cô nói những cái này để chúng tôi xấu hổ sao? Giờ chúng tôi ai cũng có cuộc sống riêng, chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa

Văn Phương cười gượng:

- Đúng vậy, đúng vậy, giờ nói cũng không hợp

Trong lòng cô ta vừa vội vừa tức, Thiệu Lâm này, rõ ràng cô yêu Kiều Tranh như si như cuồng, sao có thể bình tĩnh như vậy. Chẳng lẽ, mất trí nhớ rồi, quên Kiều Tranh nên mới động lòng với Hi Thành? Nhất định là vậy, Hi Thành nổi bật như vậy, động lòng với anh chẳng quá khó khăn.

Nhưng như vậy kế hoạch của cô ta chẳng phải là không thể thành công? Lòng Văn Phương vô cùng phẫn hận, đột nhiên cảm thấy Thiệu Lâm này thật

khó nắm bắt, không còn là Tống Thiệu Lâm mình có thể tùy ý đùa nghịch.

Không được, cô ta tuyệt đối không dễ dàng buông tay. Nếu Hi Thành đã hạ quyết tâm chia tay cô thì dù có đến đây đưa với anh cũng không được, thậm chí còn khiến anh tức giận. Lừa giận của anh cô không thể gánh vác được. Giờ hi vọng duy nhất chỉ là khiến cho Tống Thiệu Lâm không có tư cách làm con dâu nhà họ Triệu thì cô ta mới có hi vọng. Nên làm thế nào? Nếu Thiệu Lâm không thể đánh bại thì chỉ có thể nhắm về phía Kiều Tranh.

Lúc này, Chu Thiển và Kiều Tranh đang nói chuyện phiếm, tán gẫu về cuộc sống ở nước ngoài của anh. Cô đang cố gắng thể hiện với bọn họ rằng: Cô quả thật không nhớ chuyện trước kia, hơn nữa cũng rất hài lòng với cuộc sống hiện tại. Vất vả lắm cô mới nói được những lời tuyệt tình đó với Kiều Tranh, để anh hết hi vọng với Tống Thiệu Lâm, giờ há có thể để Văn Phương lại thổi bùng ngọn lửa tàn đó.

Kiều Tranh nói:

- Ở nước ngoài nhiều năm như vậy, thật ra vẫn luôn muốn về, dù sao ở đây có bạn bè, người thân, gốc rễ mình ở đây, sinh hoạt ở quê hương vẫn là thoải mái hơn.

Văn Phương:

- Nhưng nước Mỹ cũng rất tốt! Chế độ phúc lợi cũng tốt, nếu tôi có cơ hội định cư nước ngoài, nhất định không trở lại nữa! (Đây là ý kiến của Văn Phương, không phải của tác giả). Tiền bối, anh ở chỗ nào tại Mỹ?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chuyện cũ 1

Kiều Tranh thân nhiên trả lời: - Đầu tiên anh ở ở Boston, sau ở New York.

Về mặt Văn Phương hào hứng:

- Thành phố em muốn đến nhất là New York, ở đó phồn hoa, hiện đại lắm.

Cô nhìn Chu Thiển:

- Thiệu Lâm, cậu đến New York chưa?

Chu Thiển lắc đầu:

- Cho dù đã đến tôi cũng không nhớ rõ. Nhưng cũng chẳng sao, vừa khéo hôm qua Hi Thành hỏi tôi muốn đi du lịch ở đâu. Bởi vì tôi mất trí nhớ nên anh ấy nói đó coi như tuần trăng mật khác. Nhưng tôi cảm thấy đi trong nước là được rồi, phong cảnh trong nước còn chưa thăm quan hết, cần gì vứt tiền cho người ta. Cô cười đầy ngọt ngào.

Văn Phương đang cười đột nhiên cứng đờ, trong mắt hiện lên vẻ đố kỵ, hận không thể xé nát khuôn mặt hạnh phúc của Chu Thiển. Bọn họ... tình cảm của bọn họ đã tốt đến thế sao?

Kiều Tranh thì chỉ hơi giật mình rồi bình tĩnh lại. Có lẽ, sự lựa chọn của cô không hề sai. Nếu khi đó cô chọn anh, rồi bỏ gia đình, đi theo anh với hai bàn tay trắng, như vậy anh đã không phải là Kiều Tranh bây giờ mà cô cũng không được sống thoải mái như vậy. Cô nói đúng, bọn họ chung quy là không hợp... Chỉ cần cô ấy sống tốt, chỉ cần cô ấy hạnh phúc, quá khứ không quan trọng... Anh khẽ thở dài, mắt nhìn Chu Thiển có sự thoải mái khó nói.

Chu Thiển nhìn thần sắc của anh trong lòng vừa vui lại vừa buồn. Vui là Kiều Tranh rốt cục có thể buông quá khứ nhưng buồn là nếu cô không thể trở về thân phận Chu Thiển thì khó còn cơ hội gặp gỡ Kiều Tranh. Cảm xúc của cô cũng trầm xuống. Nhất thời, ba người không ai nói gì. Ai có tâm sự người đó.

Chỉ có tiếng suối chảy róc rách quanh. Chu Thiển bỗng nhiên đứng dậy nói:

- Ngại quá, tôi đi toilet một chút

Cô lo lắng nhìn Văn Phương, để bọn họ ở lại, Văn Phương sẽ không nói hươu nói vượn gì chứ

- Văn Phương. Cùng đi đi, tôi không quen chỗ này

Văn Phương lập tức đứng dậy nói với phục vụ:

- Phiên cô đưa cô ấy đi toilet

Rồi nói với Chu Thiến:

- Cậu đi trước đi, mình còn chưa muốn đi.

Cô ta cười cười. Chu Thiến không có cách nào, cũng không thể cứng rắn ép cô ta đi nhưng lại nghĩ, có thể phòng được bao lâu? Cô ta kiêu gì chẳng cố tiếp cận Kiều Tranh. Thôi, tin rằng Kiều Tranh không phải dễ dàng bị cô ta đầu độc.

Cô đi theo phục vụ ra ngoài

Chu Thiến vừa đi, Văn Phương liền thở dài, buồn bã nói:

- Thiệu Lâm mãi như vậy, có khổ gì cũng âm thầm nín nhịn không chịu nói ra.

Kiều Tranh nghe vậy ngẩng đầu, kinh ngạc:

- Khô?

Văn Phương rót trà cho anh nói:

- Chồng của cô ấy nổi tiếng lãng nhãng, ngôi sao, người mẫu không biết bao người đã qua tay anh ta, trước kia thường không về nhà, em nhiều lần thấy Thiệu Lâm khóc thầm

Kiều Tranh chấn động:

- Nhưng cô ấy nói cô ấy sống rất tốt, tình cảm với chồng cũng rất êm đẹp!

Văn Phương nói:

- Cô ấy nói thế để anh an tâm thôi! Cô ấy không muốn anh lo lắng vì mình. Tiền bối, năm đó nếu không phải mẹ anh tìm Thiệu Lâm, xin cô ấy đừng cản trở tiền đồ của anh thì Thiệu Lâm cũng sẽ không bỏ anh. Ngày anh đi, cô thiếu chút nữa tự sát mà chết... Nếu không phải như vậy, con của hai người đã rất lớn, thật đáng tiếc...

Về mặt Văn Phương tiếc hận, liên tục thở dài.

Kiều Tranh quả không tin nổi tai mình. Anh đứng bật dậy, chén trà vì thế mà rơi xuống đất vỡ tan. Anh gắt gao nhìn Văn Phương, sắc mặt trắng bệch, tay khẽ run lên.

Cả người anh tản ra khí thế vô cùng, hai mắt sắc dọa người. Anh gian nan hỏi:

- Cô... cô vừa nói gì? Nói lại đi...

Văn Phương bị phản ứng này của anh mà hoảng sợ nhưng không nhịn được mà vui mừng. Đúng, chính là phản ứng này, phản ứng này là đúng rồi, phản ứng này cô ta mới có hi vọng!

Cô ta nhìn Kiều Tranh nói:

- Tất cả những cái đó anh không biết đâu! Năm đó, Thiệu Lâm vì anh chịu bao nhiêu khổ sở, thậm chí vì anh mà cãi nhau với gia đình. Nhưng mẹ anh tìm cô ấy nói rằng anh vì cô ấy mà bỏ qua cơ hội ra nước ngoài, xin cô ấy buông tha cho anh, đừng cản trở tiền đồ của anh cho nên Thiệu Lâm mới chia tay anh. Ngày hai người chia tay, cô ấy khóc suốt một đêm, sau đó bị bệnh một thời gian. Ngày anh xuất ngoại, cô ấy định uống thuốc ngủ tự tử, may mà em phát hiện, bằng không...

Kiều Tranh nghe xong, cả người không nhịn được run run, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo.

Lúc Chu Thiến đẩy cửa vào thì nhìn thấy cảnh tượng này, cô nhìn chén nhỏ vỡ tan, hoảng hốt nói:

- Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Mới chỉ trong chốc lát, sao vẻ mặt Kiều Tranh lại như đến ngày tận thế?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Hại người không lợi mình

Phục vụ phòng thấy tình huống không đúng, nghĩ hai người tranh một người đàn ông mà nặng tay, vội quay đầu tìm ông chủ. Chu Thiển nhìn Văn Phương ánh mắt sắc bén như đang hỏi: “Rốt cuộc cô làm gì?”

Văn Phương không chút che giấu vẻ đắc ý trên mặt. Cô ta nhìn Chu Thiển, khóe miệng cười ác độc. Chu Thiển cảm thấy nổi da gà. Chu Thiển không nhìn cô, chạy tới trước mặt Kiều Tranh, lo lắng hỏi:

- Kiều Tranh, anh sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Về quan tâm lộ rõ. Văn Phương cười lạnh lạnh:

- Anh thấy chưa, đến giờ Thiệu Lâm vẫn rất quan tâm đến anh

Chu Thiển cả giận nói:

- Cô cảm ơn! Bằng không tôi xé nát mồm cô.

Văn Phương nhướng mày, vẻ mặt đầy điên cuồng. Chu Thiển nhìn sắc mặt Kiều Tranh càng lúc càng tái, lòng như lửa đốt, cô khẽ gọi:

- Kiều Tranh! Kiều Tranh!

Kiều Tranh chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch rất đáng sợ càng khiến hai mắt tối đen, như động sâu không đáy, trong đó chứa sự bi thương vô tận. Chu Thiển bị vẻ mặt này của anh dọa, kinh ngạc nhìn.

Kiều Tranh vươn tay, khẽ vuốt tóc cô, sự đau khổ trong mắt bao trùm lấy cô, anh run run:

- Thiệu Lâm... Thiệu Lâm...

Anh nhẹ nhàng mà ra sức gọi, dường như khắc cái tên đó vào linh hồn. Chu Thiển chỉ cảm thấy tim như bị kim đâm nhưng đành bó tay, chỉ có thể nhìn anh lo lắng. Kiều Tranh buông cô ra, nhẹ nhàng đẩy cô, lảo đảo:

- Anh muốn yên tĩnh một chút... anh muốn nghỉ ngơi một chút...

Anh chậm rãi rời khỏi phòng, bước chân lảo đảo.

Chu Thiển định đi theo nhưng Kiều Tranh khoát tay với cô, vẻ mặt mệt mỏi. Chu Thiển đành dừng bước.

Chờ Kiều Tranh biến mất, Chu Thiển xoay người, hung hăng trừng mắt nhìn Văn Phương, lớn tiếng hỏi:

- Rốt cuộc cô đã làm gì?

Văn Phương ngửa đầu cười đắc ý:

- Tôi chẳng qua chỉ nói chút chuyện anh ấy không biết mà cô cũng đã quên. Khi anh ấy biết chuyện đó, không thể nào lại buông tha cho cô! Ha ha.... Thiệu Lâm, xem ra, Kiều Tranh còn rất yêu cô, cô có muốn ôn lại mộng ước xưa! Ha...

Trong lòng Chu Thiển cực hận, cô xông lên, sét đánh không kịp bưng tai, vả vào mặt Văn Phương (Đang ức chế nên edit kiểu chợ búa). Bốp một tiếng, tiếng cười điên cuồng của Văn Phương ngừng bật.

Văn Phương ôm mặt, khó tin, thét chói tai:

- Cô đánh tôi! Cô dám đánh tôi

Chu Thiển chỉ vào cô ta, tức giận nói:

- Cô đáng ăn đòn! Văn Phương, cô quá tiện! Mặc kệ vì mục đích gì cô cũng không nên dụ dỗ Kiều Tranh! Tốt nhất cô nên thành thật nói cho tôi biết, cô đã nói gì với Kiều Tranh, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cô!

Trong mắt Văn Phương như có ngọn lửa điên cuồng:

- Muốn biết sao? Cô có thể tự đi mà hỏi Kiều Tranh

Cô ta bỗng nhiên đảo mắt cười:

- Thì ra còn để ý Kiều Tranh như vậy, sao phải che giấu. Giờ cô có thể cùng anh ta ở chung rồi.

Chu Thiển nhìn cô ta, ánh mắt lạnh như băng:

- Cô làm thế là vì Triệu Hi Thành!

- Đúng!

Văn Phương đi đến trước mặt Chu Thiển, oán hận nói:

- Cô cái gì cũng có, còn tôi chỉ có Hi Thành mà thôi, vì sao cô còn giành Hi Thành với tôi? Chỉ có cô rời đi, tôi mới có cơ hội! Mà cô có tổn thất gì? Kiều Tranh giờ công thành danh toại, hoàn toàn có thể cho cô sống tiếp cuộc sống công chúa! Cô còn gì không hài lòng? Có lẽ sau này cô còn biết ơn tôi chưa biết chừng!

Chu Thiển cảm thấy cô ta không thể nói lý lẽ. Cô cười lạnh, nhìn cô ta đầy khinh thường:

- Văn Phương, tôi quá coi trọng cô rồi! Thì ra cô không có não, trong óc cô chỉ toàn cỏ rác! Cô nghĩ rằng tôi rời khỏi Triệu Hi Thành thì cô có thể chỗi lên sao? Nằm mơ!

Cô nhìn Văn Phương, ánh mắt sắc như đao, chém thẳng vào lòng cô ta khiến sắc mặt cô ta tái mét

- Cô có ý gì!

Chu Thiển cự hận cô ta làm Kiều Tranh đau khổ như vậy nên nói không chút nể tình:

- Cô là ai? Cô tính là cái gì? Muốn vào nhà họ Triệu. Nhà họ Triệu sẽ để loại phụ nữ như cô làm con dâu? Cho dù tôi đi thì bọn họ vẫn sẽ tìm một con dâu khác môn đăng hộ đối, thế nào cũng sẽ không đến lượt cô. Trước kia cô có thể làm tình nhân của Triệu Hi Thành nhưng giờ anh ta đã chán ghét cô! Bên anh ta sẽ không bao giờ có vị trí cho cô nữa. Hôm nay cô làm thế này hoàn toàn lại hại người không lợi mình!

Mặt Văn Phương cắt không còn hột máu, liên tục lui về sau, cuối cùng ngã xuống, cả người run run. Cô ta không thể không thừa nhận Chu Thiển nói rất có đạo lý. Chuyện đó không phải cô ta chưa nghĩ đến nhưng cô ta quá khát vọng vị trí đó, chỉ cần có chút hi vọng cũng sẽ không buông tay.

Chu Thiển nhìn cô ta rồi tiếp:

- Vốn dĩ Triệu Hi Thành chia tay cô với cô mà nói cũng là điều may mắn, chắc chắn cô nhận được không ít từ anh ta, hoàn toàn có thể bắt đầu cuộc sống mới. Nhưng lòng tham khiến cô quá ngu xuẩn, cô biến chuyện thành thế này hoàn toàn không có lợi gì cho cô hết. Nếu tôi nói cho Hi Thành cô đứng giữa phá rồi. Tính cách anh ấy cô thừa biết, anh ta sẽ làm gì cô nhỉ?

Văn Phương ngẩng đầu kinh hãi nhìn cô, trong mắt tràn ngập sợ hãi, môi run nhẹ, cô ta chạy tới trước mặt Chu Thiển, nắm chặt tay cô:

- Thiệu Lâm... Thiệu Lâm... cô đừng... nể tình chúng ta là bạn bè...

Cô ta kinh hoàng nói không nên lời. Triệu Hi Thành hận nhất là có kẻ phá rối sau lưng anh, nếu để anh ấy biết, cô ta không tưởng tượng nổi hậu quả sẽ thế nào

Chu Thiển chán ghét gỡ tay cô ta:

- Văn Phương, từ hôm nay trở đi chúng ta không còn là bạn về! Tôi không bao giờ coi kẻ tính kế sau lưng tôi là bạn. Tự gây hậu quả thì tự chịu đi.

Cô không muốn dây dưa với cô ta, xoay người bỏ đi. Ra ngoài, nhìn thấy ông chủ đang phiến não chạy đến, Chu Thiển nói:

- Tồn thất gì thì tìm tiểu thư bên trong tính toán.

Nói rồi lướt qua ông ta, đi ra ngoài.

Sau khi cô đi rồi, người Văn Phương như nhũn ra, ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai mắt trống rỗng vô thần, tóc trên trán bết mồ hôi lạnh

Cô ta không thể ngờ chuyện lại thành như vậy. Thiệu Lâm lại nói những lời tuyệt tình như vậy. Giờ nên làm thế nào? Nếu cô thực sự nói chuyện này cho Hi Thành, nếu Hi Thành biết cô ta sau lưng anh tác hợp cho vợ anh với tình nhân cũ... Cô ta ra sức đánh đầu mình, cô ta quá ngu ngốc, sao phải ngả bài với Thiệu Lâm? Nếu cô ta biết ẩn nhẫn có lẽ sẽ không khiến Thiệu Lâm làm đến bước này.

Giờ đã thành công chôn bom ở chỗ Kiều Tranh nhưng đúng như Thiệu Lâm nói, dù Kiều Tranh có lòng thì thế nào, dù Thiệu Lâm bỏ đi thì mình có lợi gì?

Chẳng lẽ không có cách nào sao? Chẳng lẽ chỉ có thể tro mắt mà nhìn người đàn ông vĩ đại đó rời xa? Tiếp tục bị người khinh bỉ sao?

Mặt cô ta trắng bệch như tờ giấy, gất gao cắn chặt môi dưới đến chảy máu mà không tự hay biết.

Đột nhiên, dạ dày quay cuồng, cô ta vội bò lên, chạy về toilet, còn chưa được mấy bước đã nôn. Nôn sạch, cô ta dựa vào tường thở dốc, mồ hôi lạnh lấm tấm trên trán. Đột nhiên trong đầu lóe lên, hình như... đã lâu chưa có nguyệt sự...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Nhật kí của Tống Thiệu Lâm

Lúc rời đi, trời đột nhiên mưa lớn, khắp đất trời hỗn độn, vạn vật như bị nhấn chìm. Chu Thiển đứng dưới mái hiên. Mưa lớn rất nhanh thấm ướt chiếc váy mỏng của cô. Cảm giác lạnh lạnh, vấy dấn lên người cực khó chịu.

Nhưng giờ Chu Thiển sao còn tâm trí nghĩ đến chuyện đó. Trong lòng cô đầy những suy nghĩ, rốt cục Văn Phương đã nói gì với Kiều Tranh? Để mà anh vốn thông dong tao nhã lại thất thố như vậy?

Sự đau đớn, bi thương trong mắt anh như quả trùy nặng đập vào lòng cô. Từ nhỏ cô vẫn tôn kính, ái mộ anh như thiên sứ, anh như mặt trời sưởi ấm cho cô, cô vẫn hi vọng được ở bên anh, giống như khi còn nhỏ, cô sẽ khiến anh hạnh phúc vui vẻ. Cho dù bây giờ không thể ở bên anh cô cũng không muốn thấy anh bị thương tổn gì. Giờ anh như vậy mà chuyện gì xảy ra cô cũng không biết, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác thất bại, áy náy.

Cô lo cho anh nhưng vì trước kia cố ý lạnh nhạt với anh nên không biết số điện thoại hay địa chỉ của anh. Vì thế lúc này chỉ đành lo lắng suông, hoàn toàn không biết nên làm gì. Trong lòng thầm mắng Văn Phương hàng trăm ngàn lần.

Văn Phương này thực sự rất đáng ghét, quá tiện! Nếu Kiều Tranh vì cô ta mà bị thương tổn gì, cô tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta!

Đột nhiên trong đầu cô chợt lóe, có lẽ có thứ sẽ giúp được cô...

Cô lao ra mái hiên, bất chấp mưa tuôn xối xả, chạy đến bên quốc lộ, ngăn một chiếc taxi. Vừa lên xe, bất chấp cả người ướt sũng, vội vàng nói địa chỉ biệt thự trước kia cô và Triệu Hi Thành ở.

Mưa to tầm tã, cần gạt nước không ngừng qua lại nhưng vẫn không thể ngăn mưa to che khuất tầm nhìn.

Xe đi rất chậm. Chu Thiển lòng nóng như lửa đốt, càng không ngừng thúc giục:

- Lái xe, phiên anh nhanh một chút!

Lái xe bắt đầu dī trả lời:

- Tiểu thư à, chẳng có cách nào, thời tiết thế này an toàn mới là quan trọng.

Lái xe nói vậy, Chu Thiển cũng không tiện thúc giục. Cô đành phải dời lực chú ý, quay đầu, nhìn những hạt mưa đập vào cửa kính, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Chỉ cần biết quá khứ Tống Thiệu Lâm đã xảy ra chuyện gì thì sẽ có cách giải quyết, bất luận thế nào cũng không thể để Kiều Tranh rơi vào bẫy của Văn Phương. Càng không thể để cho anh và Triệu Hi Thành có xung đột, người quân tử như anh sao đấu lại con sói Triệu Hi Thành.

Cuối cùng xe cũng đến nơi, Chu Thiển thanh toán xong vội nhảy xuống, lấy chìa khóa mở cửa thì lại thấy người hầu chạy ra. Lúc này Chu Thiển mới nhớ lại, ở đây vẫn để lại một người hầu để quét dọn. Người hầu thấy cô vội vàng, sắc mặt khác lạ, cả người bị mưa thấm ướt thì hỏi:

- Phu nhân, sao đột nhiên tới đây

Chu Thiển không dừng bước, vừa đi vừa nói:

- Tôi đến đây... tìm chút đồ. Cô pha chén trà nóng mang vào thư phòng cho tôi.

Người hầu ở phía sau nói:

- Phu nhân có cần thay quần áo trước...

Còn chưa nói xong, Chu Thiển đã biến mất ở góc khuất.

Về mặt người hầu hồ nghi, hôm nay phu nhân quá lạ, có cần gọi điện cho Dung quản gia không? Sau đó lại lắc đầu, cũng chẳng có gì to tát, không nên để phu nhân nghĩ mình là kẻ lắm miệng

Chu Thiến vào thư phòng vội bật máy tính, tìm được file word thần bí trước kia. File này không chừng ghi lại cái gì, cho dù là chút dấu vết cũng còn hơn là không có manh mối. Nhưng sau đó cô lại bị mất mắ làm khó.

Lần trước đưa sinh nhật của Tống Thiệu Lâm vào thi thất bại, nếu cô ấy yêu Kiều Tranh như vậy, liệu mật mã có phải là sinh nhật của Kiều Tranh?

Sinh nhật của Kiều Tranh cô biết, cô gõ dãy số đó vào. Vẫn là sai.

Chu Thiến vừa vội vừa phiền, cố gắng ép bản thân bình tĩnh lại, nghĩ nghĩ, đột nhiên linh cảm vừa lóe, cô gõ vào sinh nhật Tống Thiệu Lâm và Kiều Tranh...

Thành công!

Trong lòng Chu Thiến kích động vô cùng, cô mở văn bản, bên trong chính là nhật kí của Tống Thiệu Lâm.

Chu Thiến mừng như điên.

Người hầu đẩy cửa tiến vào, mang trà nóng lên, thấy cô mừng rỡ như vậy thì không khỏi nghi hoặc nhìn mấy lần. Chu Thiến phát hiện ra thì nói:

- Cô đi xuống trước đi, có gì cần tôi sẽ gọi.

Người hầu gật gật đầu, đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Sau đó, Chu Thiến hoàn toàn đắm chìm trong nhật kí của Tống Thiệu Lâm.

Nhật kí của Tống Thiệu Lâm ghi lại những chuyện từ đại học về sau, trong đó ghi tường tận về Kiều Tranh. Trong lời văn đầy sự vui vẻ, hạnh phúc, ngọt ngào nhưng hạnh phúc đó chẳng được bao lâu. Rất nhanh, tình cảm của hai người đã bị khảo nghiệm. Đầu tiên là gia đình Tống Thiệu Lâm phản đối, cãi cọ với gia đình, phong tỏa kinh tế... Chu Thiến càng đọc càng kinh hãi, càng xem càng khổ sở. Thì ra tiểu thư này si tình như vậy, tình cảm của cô ấy với Kiều Tranh vượt quá sự tưởng tượng của cô. Cô ấy vì tình cảm này mà chịu bao nhiêu đau khổ khiến lòng Chu Thiến chua xót. Cô không khỏi có cảm giác đồng tình, kính nể, thương tiếc Tống Thiệu Lâm. Rồi sau đó, đến khi cô ấy và Kiều Tranh chia tay đau khổ đến thế nào, uống thuốc tự tử càng khiến Chu Thiến đau lòng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Chu Thiến hoàn toàn chìm vào thế giới của Tống Thiệu Lâm, cùng cô ấy cười, cùng cô ấy đau lòng, cùng cô ấy khóc. Tống Thiệu Lâm là cô gái chí tình chí nghĩa, thế giới của cô ấy quá đơn giản, vì tình yêu mà xem nhẹ những điều tốt đẹp khác của cuộc sống cho nên về sau buồn bức không vui, cam chịu, suy sút, lạnh lùng, cuộc sống chìm trong u ám, cuối cùng gây ra bi kịch, còn liên lụy người vô tội là Chu Thiến. Giờ còn phải giúp cô ấy thu dọn bãi chiến trường.

Chu Thiến liên tục thở dài.

Giờ cô đã hiểu vì sao Văn Phương đặc ý như vậy. Mọi người đều nghĩ Tống Thiệu Lâm vì tiền mà bỏ Kiều Tranh, đến Kiều Tranh cũng cho rằng như vậy nên anh ấy mới có thể buông tay. Giờ anh đã biết nguyên nhân hai người chia tay, còn vì anh thiếu chút nữa tự tử thì dù anh không giành lại Tống Thiệu Lâm cũng sẽ không thể bình tĩnh mà đối diện với cô. Nếu linh hồn trong cơ thể này là Tống Thiệu Lâm, hai người thường xuyên qua lại, chưa biết chừng tình cũ lại bùng cháy. Dựa vào tính cách Tống Thiệu Lâm nhất định sẽ quay lại bên Kiều Tranh.

Văn Phương thật quá giao hoạt, quá độc địa!

Văn Phương, cô vạ vạ không thể ngờ thân thể này đã đổi linh hồn. Tôi há có thể vì tư dục của cô mà lợi dụng Kiều Tranh, đảo loạn tâm hồn khó khăn lắm mới bình ổn lại được của anh?

Chu Thiến oán hận nghĩ, hoàn toàn không để ý tới bên ngoài trời đã tối sẫm.

Mãi đến khi Triệu Hi Thành đẩy cửa vào, mãi đến khi anh ta đi đến bên cạnh cô, đến khi anh ta đột nhiên nói với cô:

- Em ở đây làm gì?

Chu Thiến mới bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Ánh trăng bị mây đen che kín, ngoài cửa sổ một mảnh đen kịt.

Trong thư phòng yên tĩnh tầm tối, chỉ có ánh sáng mỏng manh từ máy tính chiếu vào Chu Thiển khiến trông cô tái nhợt đi

Triệu Hi Thành đẩy cửa vào thư phòng, đi đến bên cạnh Chu Thiển vẫn không hay biết.

Anh không khỏi nhú mồm, nói:

- Em làm gì ở đây thế? Muộn rồi còn không về?

Chu Thiển bị giọng nói bất thành linh dọa nhảy dựng, cô ngẩng đầu, thấy Triệu Hi Thành thì vội đóng file kia lại.

Đó dù sao cũng là bí mật của Tổng Thiệu Lâm, cô nhìn lên là đã không nên rồi, không nên tiết lộ nó ra ngoài. Hơn nữa, cô cũng không muốn cho anh ta biết tình cảm của Tổng Thiệu Lâm và Kiều Tranh sâu đậm như thế. Cô cảm thấy nếu anh ta biết thì không phải là chuyện tốt với Kiều Tranh.

Triệu Hi Thành thấy vẻ mặt cô lo lắng thì thăm dò:

- Đang xem cái gì? Sao chăm chú vậy?

Chu Thiển vội tùy tiện mở một văn bản trong đó, mở ra thì thấy là một cuốn tiểu thuyết.

Chu Thiển trấn định cười cười nói:

- Trước có bộ tiểu thuyết vẫn chưa đọc hết, giờ nhớ đến nên đến đây xem

Triệu Hi Thành liếc mắt một cái, thấy quả thực là tiểu thuyết thì cũng không nghĩ ngợi gì. Anh cười:

- Ở nhà không phải cũng có máy tính sao? Còn chạy đến tận đây.

Chu Thiển bật đèn bàn rồi tắt máy tính, đứng lên nói:

- Đột nhiên nhớ ra, muốn đến thì đến thôi

Cô hơi dừng lại rồi hỏi tiếp:

- Sao anh lại đến đây?

Cô nhìn anh mới phát hiện anh cũng bị mưa thấm ướt, tóc ngắn ướt hết, trên trán có mấy sợi tóc bết trên trán, nước chảy xuống lông mi, dưới ánh đèn mỏng manh lấp lánh lấp lánh.

Anh khẽ cười, ánh đèn khiến khuôn mặt nửa sáng nửa tối, trong mắt như có ánh lửa, Chu Thiển thầm than. Đàn ông con trai sao đẹp trai đến thế làm gì? Lúc nào cũng quyến rũ người khác được.

Ai, cũng khó trách Văn Phuong như si như cuồng.....

Bên tai nghe anh nói:

- Người hầu thấy em đột nhiên quay về sau lại nhốt mình trong thư phòng mấy tiếng đồng hồ nên lo lắng gọi cho Dung tẩu, là Dung tẩu nói cho anh.

- Thì ra là thế, khiến mọi người lo lắng rồi, em chỉ là chăm chú đọc quên mất thời gian. Chu Thiển ngượng ngùng cười cười.

Anh dường như phát hiện cái gì, đến gần, sờ tóc cô, nhú mồm nói:

- Đã lâu như vậy còn không khô, chắc chắn lúc mới đến là ướt sũng

Anh có chút tức giận:

- Người hầu làm gì mà cũng không biết lấy quần áo cho em đổi à?

Nói rồi liền xoay người, hình như muốn đi gây phiền toái cho cô hầu kia.

Chu Thiển vội giữ anh ta lại, cười khổ:

- Cô ấy có bảo em thay quần áo, chỉ là em thấy thời tiết không lạnh nên không thay. Là ý của em, không liên quan gì đến cô ấy. Hơn nữa, em cũng là người lớn, ngay cả chuyện này cũng trách cô ấy thì còn ra cái gì.

Triệu Hi Thành quay đầu lại:

- Em cũng biết xấu hổ à!

Anh cầm tay cô, tay anh nóng như lửa càng thấy rõ tay cô lạnh như băng

- Không được, em nên đi tắm nước nóng ngay đi. Giờ thời tiết tuy còn nóng nhưng đêm mưa ướt đầm cả buổi chiều, sợ vẫn bị lạnh

Anh đi ra ngoài, sai người hầu chuẩn bị nước. Chu Thiển nói:

- Nhưng về muộn quá mẹ sẽ lo lắng

- Không sao, anh gọi điện thoại về là được. Cho dù quá muộn, chúng ta ngủ ở đây cũng được

Anh nhìn cô, trong mắt có vẻ chắc chắn. Ngủ ở đây? Về mặt Chu Thiển cũng đỡ. Triệu Hi Thành cười:

- Đưa em thôi, chúng ta đương nhiên phải về, đây là quy củ mẹ đề ra, nếu đã ở nhà, dù muộn thế nào cũng phải về

Người hầu tiến vào nói, mọi thứ đều đã chuẩn bị tốt. Triệu Hi Thành kéo cô đi về phía phòng tắm. Khi tới gần, Chu Thiển bỗng nhiên nhẹ nhàng nói:

- Không ngờ anh cũng biết quan tâm người khác

Triệu Hi Thành nhân cơ hội thổ lộ:

- Cũng phải xem là với anh, anh không phải là loại người đối tốt với tất cả phụ nữ.

Chu Thiển đi vào phòng tắm, đóng cửa lại. Đúng là hoa hoa công tử, ngay cả nói cũng phải thêm vào mấy câu tán tỉnh.

Chắc chắn anh ta rất không cam lòng, theo anh ta thấy, phụ nữ yêu thương anh ta là chuyện đương nhiên, không yêu anh ta mới là chuyện lạ. Từ sau khi cô tỉnh lại, luôn luôn đề phòng, từ chối anh ta khiến lòng hư vinh của anh ta bị thương tổn nên mới nghĩ đủ mọi cách chinh phục cô, cũng có mềm có. Trước khi cô chưa phục tùng đương nhiên phí tâm sức nhưng đến khi có được rồi... Văn Phuong không phải là bằng chứng sống sao?

Đương nhiên, cô còn có thân phận này bảo vệ, anh ta đương nhiên không thể đuổi cô nhưng về sau sẽ lại sống những tháng ngày của Tống Thiệu Lâm trước kia. Trong nhật kí của Tống Thiệu Lâm viết rất rõ ràng. Anh ta chỉ ở nhà lớn với cô một tháng thì chán ghét cô. Sau đó chuyện ra ngoài, từ đó về sau thường xuyên cả đêm không về, tình cảm nhạt nhẽo.

Anh ta từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh đó, căn bản không có khái niệm chung thủy với hôn nhân. Hơn nữa, anh ta thực sự là nhà tư bản lớn, mọi thứ đều chỉ là biểu hiện giả dối, chẳng bao lâu nữa sẽ lại chứng nào tật nấy. Bạn có thể mong chờ anh ta vì một cái cây mà bỏ qua muôn hoa sao? Sẽ chỉ khiến bạn thất vọng mà thôi. Mà cô không phải là Tống Thiệu Lâm, cô biết, bất kể vì cái gì, cô không sống được cuộc sống như thế.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Trường học

Mấy ngày tiếp, phía Kiều Tranh không có tin tức gì, Chu Thiển cũng hiểu anh cần thời gian để đối mặt với chuyện này. Cô lặng lẽ chờ đợi, đến lúc đó cô sẽ cho anh hiểu, bất kể là quá khứ thế nào thì cô mãi mãi không phải là Tống Thiệu Lâm lúc trước. Trừ phi Tống Thiệu Lâm có thể tỉnh lại.

Mà trong lúc này, Chu Thiển và Triệu Hi Thành vẫn duy trì quan hệ ôn hòa, không trêu chọc anh nhưng cũng không quá né tránh anh. Đối xử với anh như những người bình thường, vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Cô cũng không nhắc tới chuyện Văn Phuong với Triệu Hi Thành, lúc ấy cô chỉ định hù dọa Văn Phuong mà thôi. Cô không đến mức tuyệt tình như vậy, theo tính cách Triệu Hi Thành thì có lẽ Văn Phuong khó mà được yên. Bức cô ta đến đường cùng còn không biết sẽ gây ra chuyện gì. Hơn nữa, đó cũng chẳng phải là chuyện tốt gì cho mình và Kiều Tranh.

Cô vẫn tiếp tục tìm tư liệu về học stylist, tìm tòi trên mạng được rất nhiều trường học. Cô phát hiện ra stylist trước kia giúp cô trong bữa tiệc có mở riêng một trường học. Chu Thiển vốn rất nể phục bản lĩnh của ông, có thể nói, sở dĩ cô muốn học stylist cũng là vì hi vọng có thể được như ông. Cảm giác thành công thật thích.

Cô ghi lại địa chỉ trường và số điện thoại, ngày hôm sau kéo Tiểu Mạt đến trường dạy stylist Yêu Ti Lệ.

Trường Yêu Ti Lệ là một tòa nhà nằm giữa khu mua sắm. Tiểu Mạt nhìn tòa nhà cao tầng tặc lưỡi nói:

- Trường học ở khu này, học phí chắc chắn hù chết người!

Chu Thiến cười nói:

- Không bảo cậu nộp tiền thì cậu hoảng cái gì?

Tiểu Mạt hâm mộ:

- Có tiền thật tốt, muốn làm gì cũng được. Thiến Thiến, sau này làm thiếu phụ nhân là được rồi, đừng tìm cao nhân gì nữa, Tống Thiệu Lâm tính lại hay không mặc kệ cô ta

Chu Thiến lắc đầu:

- Làm gì có chuyện tốt như thế.

Chu Thiến kể đơn giản chuyện của Văn Phương:

- Cậu thấy đó, chẳng có chỗ nào không phải lo, nếu mình tiếp tục ở đó làm thiếu phụ nhân, còn không biết sẽ gặp phải bao nhiêu chuyện như vậy, phiên muốn chết. Mình thà thiếu thốn một chút, làm người bình thường thôi. Thật sự muốn sống ở căn nhà lớn đó, đầu tiên phải học được chữ “nhẫn”. Mình tự biết mình không có bản lĩnh đó. Đúng rồi, phía cao nhân kia cậu nhanh lên giúp mình, ông ấy đến thì báo ngay cho mình.

Tiểu Mạt có chút bị đá kích:

- Chẳng lẽ đàn ông có tiền đều như vậy?

- Cũng không nhất định nhưng đàn ông có tiền thì có nhiều sự dỏ hơn, lập trường khó kiên định. Làm vợ của bọn họ, nhất là nếu phụ thuộc hoàn toàn vào bọn họ, muốn giữ gìn cuộc hôn nhân đó nhất định phải nhìn thoáng, nếu không mất chỗ dựa như chơi

Đây là đạo lý cô nghe được từ đám phụ nhân kia.

Hai người đi vào thang máy, Chu Thiến bấm tầng 10, sau đó nhìn Tiểu Mạt cười:

- Cho nên nhân lúc mình chưa bị cuộc sống xa hoa ăn mòn thì phải nhanh chóng tìm lại nhiệt huyết khi trước. Về sau mất chỗ dựa vẫn có thể sống tốt.

Tiểu Mạt:

- Cũng đứng trên đời chẳng có gì hoàn mỹ cả.

Cửa thang máy vừa mở đã thấy biển chữ vàng của Yêu Ti Lệ lóe sáng.

Trước bàn là một vị tiểu thư mặc đồng phục màu da trời, quảng khăn lụa cùng tông màu trông rất cao nhã, hào phóng, hơn nữa nụ cười ngọt ngào khiến người ta có ấn tượng rất tốt.

Tiểu Mạt khẽ thì thầm vào tai Chu Thiến:

- Thoạt nhìn cũng không tệ

Tiểu thư đó hỏi lý do đến rồi có nhân viên đưa hai người vào phòng khách, giới thiệu về tình hình cơ bản của khóa học.

Chu Thiến hiểu, thì ra đào tạo stylist có ba loại, một là một năm thành tài, hai là ba tháng và cuối cùng là đào tạo cấp tốc trong một tháng.

Chu Thiến nghĩ, một năm thì quá dài, có lẽ chẳng bao lâu nữa cô sẽ quay về thân thể của mình, đến lúc đó chỉ sợ không có đến 1 năm mà học, 1 tháng có vẻ thích hợp nhưng học quá nhanh chỉ sợ chẳng được gì. Chu Thiến và Tiểu Mạt thương lượng, về mặt Tiểu Mạt khổ sở:

- Thôi mình không học đâu, mình phải đi làm, sao có thời gian?

Chu Thiến nhỏ giọng nói:

- Nếu cậu có hứng thú với nghề này thì nghỉ việc đi, công việc ở thẩm mỹ viện dễ tìm nhưng cơ hội học tập thì khó. Về phần sinh hoạt phí thì đã có mình rồi

Hai người khe khẽ thì thầm, nhất trí với phương án ba tháng.

Nhưng nhân viên công tác dường như rất muốn hai người chọn khóa một năm. Cô lấy ra mấy tấm ảnh, trên đó là một số học viên và các ngôi sao chụp ảnh chung. Cô nói:

- Học sinh tốt nghiệp khóa học một năm của chúng tôi có rất nhiều người được làm trong công ty Yêu Ti Lệ, có nhiều cơ hội thiết kế, tạo hình cho các ngôi sao, làm tốt thu nhập một tháng đến vạn tệ cũng không thành vấn đề. Đến khi các cô làm lâu, chúng tôi còn có thể cử ra nước ngoài đào tạo, giống

như những bậc thầy của chúng tôi, đều từng đi học ở nước ngoài. Mà Chủ tịch, thầy Khắc Y rất nổi tiếng trong làng giải trí, một lần tạo hình cho người khác thù lao lên đến 30 vạn. Ông cũng là cố vấn của khóa đào tạo 1 năm. Chỉ nên, muốn thực sự phát triển trong ngành này thì theo học khóa đó là tốt nhất.

Những lời nói đó quả thực khiến hai người động tâm, tuy rằng biết cô ta nói đa số là để quảng cáo nhưng nếu thực sự được thầy chủ tịch chỉ dẫn thì vẫn khiến người ta động lòng. Chu Thiên nghĩ nghĩ rồi nói:

- Chúng tôi về nghĩ thêm đã

Về nhà cô nghĩ cho kĩ, chi phí sinh hoạt một năm của hai người thì cần bao nhiêu. Còn có chuyện quan trọng hơn phải nghĩ, nếu cô thực sự trở về thì sẽ không còn là hình dạng này, đến lúc đó học tiếp được sao? Tất cả đều phải nghĩ cho chu toàn.

Chu Thiên thấy đầu to như cái đầu (Câu này lấy của cô Kun =))

Nhân viên công tác nói:

- Được rồi, hai người có thể suy nghĩ cho kĩ nhưng lớp học mới của trường tháng sau sẽ mở nên đừng nghĩ lâu quá, chúng tôi vẫn luôn hạn chế số lượng, giờ đã gần đủ rồi, chậm sẽ phải chờ qua nửa năm nữa mới có lớp. Không bằng giờ tôi đưa hai người đi thăm quan?

Tiểu Mạt lập tức tán thành.

Diện tích trường rất lớn, chiếm hết tầng 10, 11, 12 của tòa nhà. Tường trắng sạch sẽ, sàn lát đá cẩm thạch, cửa sổ sáng ngời. Nhân viên vừa đi vừa giới thiệu:

- Đây là phòng học, lớp học lý thuyết ở tại đây

Sau đó đi đến một căn phòng có biển: Phòng thực hành. Cô đẩy cửa ra, chỉ thấy ở trong toàn gương là gương cùng với vô số đồ hóa trang, rất nhiều học sinh đang trang điểm cho người khác, làm tóc, làm móng. Bên cạnh còn có chiếc tủ lớn treo đủ loại quần áo

- Đây chính là phòng thực hành, hôm nay thầy giáo đứng lớp chính là Khắc Y.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Bí mật của Hi Tuấn bị bại lộ

Chu Thiên và Tiểu Mạt nhìn theo tay chỉ của cô, chỉ thấy một người đàn ông da dẻ trắng nõn, ngũ quan rất thanh tú, mặc chiếc áo sơ mi in hoa, giờ tay nhắc chân đều khiến người ta có cảm giác nghệ thuật.

Lúc này, ông đang bình phẩm những tác phẩm của học trò. Giọng không cao không thấp, không nhanh không chậm nhưng lại có khí thế của bậc thầy lớn.

- Em đang làm kiểu tóc gì thế, cho dù kiểu tóc làm đẹp nhưng không hợp với khuôn mặt thì cũng là tác phẩm thất bại. Chú trọng đến sự thanh khiết đi.

- Em chọn quần áo cho người mẫu như thế này đúng là thất bại, màu sắc rực rỡ, vô cùng rối mắt, đang định diễn tuồng sao? Nhớ kỹ, quần áo mặc trên người tốt nhất không nên vượt quá ba loại.

- Thiết kế của em rất đơn điệu, quá bình thường, không đặc sắc, nếu phải đi tham gia vũ hội thật sự thì nhất định sẽ trở thành tiểu thư làm nền. Nhưng nếu có thêm đôi khuyên tai đỏ...

Vừa nói chuyện vừa đeo khuyên tai màu đỏ bằng ngọc lưu ly cho người mẫu, khuyên tai lấp lóe sáng màu đỏ khiến cho người mẫu vốn đơn điệu trở nên đẹp hơn rất nhiều.

Ai nấy gật đầu liên tục, tâm phục khẩu phục, ánh mắt nhìn ông đầy vẻ sùng kính.

Nhân viên công tác quay đầu lại, thấy vẻ mặt của Chu Thiên sợ hãi thì không khỏi đắc ý:

- Thầy Khắc Y là quán quân của kì thi thiết kế toàn quốc mấy năm trước, cũng từng đạt nhiều giải thưởng quốc tế, những người từng được thầy dạy được lợi không phải là ít. Thật sự muốn học được kỹ thuật giỏi thì tìm được thầy tốt là rất quan trọng!

Chu Thiên nói:

- Cô nói rất có đạo lý, tôi nhất định sẽ suy nghĩ kỹ.

Ra khỏi trường học, Tiểu Mạt liền nói:

- Có thể được thầy Khắc Y dạy đương nhiên là tốt nhưng thời gian cũng quá dài, một năm liền không làm việc có được không?

Chu Thiển nói:

- Mình vẫn còn mấy vạn tệ, nếu chúng ta kiếm thêm việc làm thêm chắc cũng không thành vấn đề

Chỉ là thân phận của cô có chút phiền toái, xem có thể thương lượng với trường học, cô đi học một đoạn thời gian, giữa chừng có việc, đến lúc đó có thể kêu bạn đến học tiếp được không. Như vậy, nếu cô có quay về thân phận thật của mình cũng vẫn đi học tiếp được

***

Chia tay với Tiểu Mạt rồi, Chu Thiển quay về biệt thự lớn. Quay về đã là gần hoàng hôn. Ánh nắng từ chân trời chiếu ra từng mảnh đỏ như lửa, cả biệt thự như chìm trong tầng ánh sáng da cam

Lúc vào đại sảnh, Triệu phu nhân vừa buông điện thoại, ngẩng đầu thấy Chu Thiển thì nói:

- Về vừa khéo, sắp ăn cơm rồi. Vừa rồi Hi Thành gọi điện thoại về báo buổi tối phải đi xã giao, không thể trở về ăn cơm.

Chu Thiển nghĩ thầm: “Thật sự là xã giao sao? Chỉ sợ là không nhịn được lạ ra ngoài ăn chơi đàn đúm. Từ sau khi cô đọc nhật kí của Tống Thiệu Lâm thì luôn cảm thấy Triệu Hi Thành làm lăng tú quay đầu chẳng qua chỉ là vì muốn chinh phục cô trong thoáng chốc mà thôi, chẳng bao lâu sẽ lại chứng nào tật nấy. Loại người chuyên đi tầm hoa vẫn liến như anh ta sao có thể có ngày không có đàn bà bên người.”

Trong lòng Chu Thiển vô cùng khinh thường. Cô chỉ hỏi:

- Vậy cha và Hi Tuấn đâu ạ?

Dung tẩu bên cạnh Triệu phu nhân đáp:

- Tiên sinh và thiếu gia hẳn là cũng sắp về rồi.

Đang nói thì Triệu lão gia và Triệu Hi Tuấn một trước một sau đi vào.

Triệu lão gia vẻ mặt tức giận, mà Triệu Hi Tuấn thì vô cùng âm thầm. Gần đây, Chu Thiển luôn bận việc của mình, cũng không có thời gian tâm sự cùng Hi Tuấn, chỉ biết là anh đã đến công ty làm, rồi bỏ sân khấu. Không biết dạo này anh thế nào.

Mà giờ không khí thế này là đã xảy ra chuyện gì?

Triệu phu nhân đón ông rồi hỏi ra nghi vấn của cô:

- Thế này là thế nào?

Bà nhìn Triệu lão gia từ:

- Đang tức giận cái gì?

Lại nhìn về phía Triệu Hi Tuấn:

- Con lại làm cha tức giận à?

Triệu lão gia từ mặt trầm xuống, hừ lớn một tiếng:

- Xem bà dạy con tốt chưa kìa

Triệu phu nhân nghe ông nói vậy thì nhìn Dung tẩu một cái, Dung tẩu lập tức hiểu ý, vội mang người hầu rời khỏi phòng khách

Chờ người hầu đi hết, Triệu phu nhân mới dịu dàng hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Triệu lão gia từ chỉ vào Hi Tuấn, tức giận bùng bùng:

- Bà hỏi nó mà xem! Bà đi mà hỏi nó! Tôi nói ra cũng thấy ngại.

Khuôn mặt tuấn tú của Hi Tuấn lúc trắng lúc hồng, im lặng không nói. Anh đi đến sô pha ngồi xuống. Chu Thiến nhìn anh, Hi Tuấn như cảm nhận được ánh mắt của cô, ngẩng đầu nhìn cô một cái, trong mắt như vô cùng tuyệt vọng, lại cúi đầu.

Triệu phu nhân thấy chồng tức giận như vậy biết chuyện không nhỏ, vội hỏi Hi Tuấn:

- Con đã làm gì?

Hi Tuấn vẫn không nói gì

Triệu lão gia từ hừ lạnh một tiếng:

- Mày cũng biết những chuyện mày làm là xấu hổ mà không dám nói à

Hi Tuấn nghe xong những lời này, lập tức ngẩng đầu phản đối:

- Lên sân khấu biểu diễn không có gì là xấu hổ cả! Đây là sở thích của con, là chuyện con thích làm, không có gì phải xấu hổ

Chu Thiến ngăn ra, sao vậy, anh lại đến quán bar biểu diễn? Đó chẳng phải là dễ bị phát hiện nhất sao?

- Cái gì?

Triệu phu nhân cả kinh, vội đi về phía anh:

- Lên sân khấu biểu diễn? Biểu diễn cái gì? Sân khấu nào? Con đường đường là nhị thiếu gia nhà họ Triệu mà lại đi làm con hát biểu diễn mua vui cho người?

Khó trách chồng tức giận như vậy. Ông là người cực sĩ diện, nếu để người biết thì chẳng phải là đeo mo vào mặt

Triệu lão gia từ tức giận đến sôi lên, ông trừng mắt nhìn Triệu Hi Tuấn:

- Sở thích? Hứng thú? Chuyện đứng đắn không làm. Hôm nay còn làm sai hợp đồng, hại công ty tổn thất không nhỏ, phạm phải những lỗi sơ đẳng, mất hết mặt vì mày mà mày còn dám nói cái gì hứng thú, cái gì sở thích?

Về mặt Hi Tuấn bất đắc dĩ:

- Cha à, con vốn không thích làm việc ở công ty, con ngồi ở văn phòng thì mất tinh thần, cha để cho con được làm chuyện con thích đi.

Triệu lão gia từ tức giận đi qua đi lại trong phòng khách, vất vả lắm mới chịu dừng bước, chỉ vào Triệu Hi Tuấn nói:

- Cho mày làm chuyện mày thích để mày làm mất mặt nhà họ Triệu, mất mặt tao à? Tao nói cho mày, sớm bỏ ý tưởng này đi, ổn định làm trong công ty, theo anh mày mà học hỏi, nếu không...

Ông thoáng ngừng lại, nhìn Triệu Hi Tuấn đầy vẻ ngoan lệ. Chu Thiến thấy thần sắc này của ông thì không khỏi rung mình, thần sắc này cũng không khác Triệu Hi Thành là bao. Thì ra, đây là di truyền của nhà họ Triệu, trong máu nhà họ Triệu đã có mầm mống của những con sói.

Cô theo bản năng nhìn về phía Triệu Hi Tuấn, dường như chỉ có cậu ấy là ngoại lệ.

Bên kia, Triệu lão gia từ tiếp tục nói:

- Nếu không, mày rút khỏi nhà họ Triệu, đến lúc đó, mày thích làm gì thì làm, tao không cần đứa con không có tiền đồ như mày

Triệu Hi Tuấn run người, mặt trắng bệch. Chu Thiến thăm sốt ruột, muốn nói đỡ cho cậu nhưng lại không biết nên nói gì. Từ đáy lòng cô vẫn có phần sợ hãi Triệu lão gia từ. Mà Triệu phu nhân thấy ông nói nặng như vậy cũng lắp bắp kinh hãi nhưng vẫn đau lòng con mình, vội hòa giải:

- Hi Tuấn, nghe lời cha con đi, con làm giám đốc ở Triệu thị, ai nấy hâm mộ lại không làm, đi làm chuyện thấp kém kia làm gì? Không chỉ lộ thân phận còn làm người chê cười! Nghe lời đi, nhân lúc chuyện chưa lớn thì chấm dứt đi.

- Lớn chuyện rồi! Bà nghĩ tôi làm sao biết được, là nhân viên công ty đến quán bar gặp nó, giờ ở công ty đang huyên náo cả lên! Cái gì mà “Tuấn Hi là vương tử tao nhà”, thật không biết phải làm sao? Mất hết mặt mũi.

Triệu phu nhân biến sắc, lập tức cười gượng hai tiếng, nói:

- Nhưng đó cũng không phải chuyện gì lớn lắm, ngày mai bảo Hi Thành đến công ty nói với chủ quản bộ phận quan hệ xã hội áp chế chuyện này là được.

Trong mắt Triệu lão gia từ lóe ánh sáng sắc lạnh:

- Lại làm cho nhà họ Triệu mất mặt thì đừng làm con tao nữa!

Khuôn mặt tuần tú của Hi Tuấn vô cùng khó coi, anh đứng bật dậy rồi chạy lên tầng. Triệu lão gia chỉ vào anh, tay run run:

- Bà xem, thái độ nó thế kia là sao?

Triệu phu nhân dịu dàng an ủi:

- Được rồi, đừng tức giận, làm ảnh hưởng đến sức khỏe, Hi Tuấn sẽ nghe lời

- Đúng là con hư tại mẹ. Nó bị bà chiều quá sinh hư rồi!

Lúc này, Dung tẩu bước ra nói:

- Phu nhân nhân, cơm chiều đã chuẩn bị xong rồi.

Triệu phu nhân nói với Triệu lão gia

- Ăn cơm đã rồi nói sau!

Triệu lão gia từ phát tay áo:

- Tức đến no rồi, còn ăn cơm được? Hừ, không ăn!

Rồi cũng xoay người đi lên lầu.

Triệu phu nhân chỉ thở dài một hơi, sau đó nói với Dung tẩu:

- Đem cơm của chúng ta lên phòng:

Sau đó đi theo chồng. Chỉ còn lại Chu Thiển và Dung tẩu nhìn nhau. Chu Thiển nói:

- Tôi đi xem Hi Tuấn thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Sự lựa chọn của Hi Tuấn

Chu Thiển lên lầu hai, đi đến trước cửa phòng Triệu Hi Tuấn. Cửa phòng anh đóng chặt, bên trong lặng yên không một tiếng động.

Chu Thiển gõ gõ cửa, nhẹ giọng nói:

- Hi Tuấn, chị có thể vào không?

Một lát sau, bên trong truyền ra tiếng khe khẽ:

- Vào đi, cửa không khóa.

Chu Thiển đẩy cửa đi vào, trong phòng không có bật đèn. Triệu Hi Tuấn ngồi cạnh cửa sổ, đầu tựa vào cửa kính, ánh trăng thân nhiên chiếu vào người anh. Mái tóc dài đen nhánh xõa xuống mặt, vẻ mặt cô đơn mất mát. Nhìn như một bức tranh duy mỹ (Lúc đầu đọc thoáng nhìn chữ duy mỹ thành đam mỹ @.@)

Trong lòng Chu Thiển không khỏi cảm thán, gen di truyền của nhà họ Triệu quá tốt, sinh hai con trai đều vô cùng tuần tú, thật họa thủy, chẳng biết đã mê hoặc bao nhiêu cô gái. May mình nhìn mãi thành quen, bằng không chẳng phải tim đập nhanh quá mà chết?

Cô đi tới, ngồi xuống bên cửa sổ. Ngoài cửa sổ là cảnh ở hậu hoa viên, ánh trăng rải lên hoa viên, bóng cây lác lác, mơ hồ.

Chu Thiển quay đầu nhìn Hi Tuấn đầy thân thiết:

- Hi Tuấn, em có ổn không?

Hi Tuấn vẫn ngồi tư thế ban đầu, động cũng không động, một lúc sau mới lặng lẽ nói:

- Chị dâu, có phải em vô dụng lắm không? Trước mặt cha ngay cả chút dũng khí phản đối cũng không có, trước mặt cha em chỉ có thể nghe lời hoặc trốn tránh.

Chu Thiến cười:

- Trong nhà này có ai dám phản đối ông? Cho dù là anh của em cũng e là không dám đối nghịch với cha em! Nhưng Hi Tuấn à, em lại lên sân khấu biểu diễn sao?

Triệu Hi Tuấn vuốt tóc, khuỷu tay chống lên đỡ mặt, ngón tay thon dài vuốt vuốt tóc, khẽ thở dài, có vẻ phong tình khác

- Em ở trong văn phòng luôn cảm thấy đứng ngồi không yên, cả người mất tự nhiên, như chịu hình, tan tằm tự nhiên muốn đến quán bar cho thoải mái. Vốn không định lên sân khấu nhưng không khí ở đó khiến em phấn khích, mơ mơ hồ hồ lên sân khấu từ lúc nào không hay. Cũng chỉ có lần đó nhưng lại xui xẻo bị nhân viên công ty nhận ra...

Về mặt Triệu Hi Tuấn uể oải.

Trong lòng Chu Thiến đã coi anh là bạn, thấy anh không vui thì cũng khó chịu, muốn an ủi nhưng lại không thể nào an ủi, cũng không biết nghĩ cách gì cho anh. Cô thực sự hi vọng anh có thể làm chuyện mình thích bởi vì đòi người tìm được chuyện mình thích làm là việc vô cùng may mắn. Nhưng gia đình anh phản đối như thế, anh lại là công tử sống sung sướng từ nhỏ có thể rời khỏi gia đình sao? Huống hồ bản thân anh đã chẳng có dũng khí này thì cô có thể nói cái gì?

Chu Thiến nói:

- Cha hẳn chỉ dọa em thôi, dù sao em cũng là con đẻ, ông sẽ không nhẫn tâm vậy đâu.

Triệu Hi Tuấn lắc đầu:

- Cha em nói được thì sẽ làm được, nếu ông thật sự là loại người khẩu xà tâm Phật thì đã không có thành tựu như bây giờ

- Vậy em tính sao?

Triệu Hi Tuấn ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đẹp đầy tuyệt vọng:

- Em còn có thể làm sao? Em không có dũng khí chống đối cha, chỉ có thể làm theo ông thôi.

Chu Thiến khuyên:

- Nếu em thực sự quyết tâm thì đừng chần chừ, vẫn nên để tâm đến công việc, đừng phân tâm nghĩ gì nữa, tránh buồn khổ sau này.

Nếu không thể thoát ly khỏi gia đình thì nên ngoan ngoãn sống theo cuộc sống cha mẹ đã sắp đặt. Nếu còn tiếc nuối giấc mộng của mình thì chỉ khiến bản thân phân vân, tự thêm phiền não mà thôi

- Nhưng chị ơi, em rất yêu sân khấu...

Chu Thiến không nhận được nói:

- Nhưng em không yêu nó đến độ có thể hi sinh vì nó.

Khuôn mặt tuấn tú của Triệu Hi Tuấn trắng bệch, giật mình, sau đó mới suy sụp cười:

- Chị nói đúng, là em vô dụng, không trách được ai

Chu Thiến vội nói:

- Chị không có ý đó... Hi Tuấn, chuyện này không thể trách em, đổi thành chị, chị cũng không có dũng khí đó.

Triệu Hi Tuấn cúi đầu.

- Hi Tuấn, xuống ăn cơm đi, tối em còn chưa ăn gì

- Chị dâu đi ăn đi, em ăn không vô.

Chu Thiến cảm thấy giờ anh cũng nên cần yên tĩnh suy nghĩ nên đứng dậy, rời khỏi phòng anh.

Phòng ăn lớn như vậy cuối cùng cũng chỉ còn một mình Chu Thiến ăn cơm, nhìn bàn đầy đồ ăn mà không có cảm giác ngon. Miễn cưỡng ăn một chút rồi cũng về phòng.

Về phòng, Chu Thiến nhớ lại vừa rồi mình nói với Hi Tuấn, không khỏi liên tưởng, nếu nhà họ Triệu biết mình đi học stylist thì sẽ có phản ứng gì? Bọn họ ngay cả ngôi sao cũng không coi vào mắt thì càng không để ý đến nhà thiết kế phục vụ ngôi sao. Nếu lúc đó họ cực lực phản đối thì mình nên làm gì?

Nhưng chỉ chốc lát, Chu Thiến đã có đáp án. Đừng nói cô còn không muốn ở cả đời tại nhà họ Triệu, cho dù có như vậy thì cũng sẽ không để mặc bọn họ can thiệp đến con đường của mình! Chẳng phải cùng lắm là đuổi cô đi sao? Cô cóc sợ!

(Đây là điều mình yêu nhất ở nhân vật nữ này, rất độc lập ^^)

Cô không muốn ý lại vào bọn họ, không muốn kiểm soát gì từ họ thì đương nhiên sẽ chẳng sợ họ.

Buổi tối, Chu Thiến đọc qua mấy cuốn sách, đang chuẩn bị ngủ thì đột nhiên người hầu gõ cửa:

- Phu nhân, cậu chủ đã về, uống rượu say, phu nhân có thể xuống xem không

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Say rượu tỏ tình

Chu Thiến cùng người hầu đi xuống lầu. Chỉ thấy lái xe cùng bảo vệ đang cùng dìu Triệu Hi Thành vào. Triệu Hi Thành say bất tỉnh nhân sự, đầu gục xuống. Bọn họ đỡ anh nằm xuống sofa, để anh nằm đó, mệt mỏi đến toát mồ hôi.

Mắt Triệu Hi Thành nhắm chặt, mặt ửng hồng, cả người đầy mùi rượu, hiển nhiên là uống không ít.

Chu Thiến ngạc nhiên nói:

- Sao say thành thế này?

Thường chưa bao giờ thấy anh say như vậy, theo cô biết, Triệu Hi Thành cũng không uống giỏi, mỗi lần xã giao đều đem theo cấp dưới có tư lượng tốt đi, mà cũng hiếm người dám ép rượu anh

Lái xe lau mồ hôi trên trán nói:

- Nghe nói là đối tác lớn từ nước ngoài, vẫn mời mọc cậu chủ uống rượu, cậu chủ không tiện từ chối

Vậy nhất định là khách hàng rất quan trọng, nếu không sao Triệu Hi Thành lại phải như thế?

Dung tẩu đi ra, gọi người hầu mang nước ấm, pha trà giải rượu nói:

- Nên chờ đại thiếu gia vào phòng trước đi, giờ cậu chủ cần nghỉ ngơi cho tốt

Lái xe và bảo vệ lại đỡ anh lên tầng ba, đưa vào phòng, đặt nằm trên giường.

Chu Thiến thấy bọn họ thở hổn hển như trâu, mồ hôi ướt đầm thì nói:

- Hôm nay làm phiền hai người, hai người đi xuống nghỉ ngơi trước đi, ở đây có tôi là được rồi.

Hai người vội vàng nói:

- Đó đều là việc chúng tôi nên làm

Sau khi rời khỏi phòng, Dung tẩu nói với bọn họ:

- Chuyện hôm nay tôi sẽ nói với phu nhân, cuối tháng chắc chắn sẽ thưởng cho hai người

Bọn họ không nghĩ tới còn được thưởng, ai nấy mừng rỡ

Chỉ chốc lát, người hầu bưng trà giải rượu lên, Chu Thiến lấy khăn mặt ấm lau mặt cho anh. Dung tẩu tiến vào nói:

- Phu nhân, cô giúp cậu chủ lau người đi, nóng nực như vậy, lại uống nhiều rượu, cứ thế mà ngủ nhất định là không thoải mái

Rồi gọi người hầu giúp cởi áo vest:

- Còn lại xin giao cho phu nhân.

Nói xong mang đám người hầu rời khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, bên trong yên tĩnh không tiếng động, trên tường là chiếc đèn chiếu ra ánh sáng vàng rực rỡ.

Chu Thiển từng thấy nhiều người uống say, đều thích cãi nhau hoặc là vô cùng hưng phấn nói năng luyên thuyên. Uống say rồi ngủ như Triệu Hi Thành thì dường như hiếm

Lúc này, anh nằm trên giường, nhũ mỳ, hai mắt nhắm nghiền, lông mi như hai cây quạt nhỏ, môi có hơi khô, khẽ hé ra. Chu Thiển nhìn anh một hồi rồi bĩu môi nói:

- Được rồi, nể tình anh là ông chủ của tôi, hôm nay hầu hạ anh.

Chu Thiển cởi quần áo của anh, cả người chỉ còn lại cái quần lót. Quần lót bó sát, vật nam tính nổi rõ. Mặt Chu Thiển đỏ bừng, vội quay mặt đi.

Cô lấy nước ấm lau người cho anh. Da anh bị cồn kích thích mà có hơi ửng hồng, khăn mặt ẩm áp lướt qua da để lại những vệt nước càng khiến anh thêm quẫn rữ. Cơ thể thon dài, cơ bắp săn chắc, ngón tay vô tình đụng chạm như có luồng điện xông thẳng vào tim. Tim Chu Thiển mất tần suất mà đập loạn

Triệu Hi Thành lại nhè lúc này khẽ rên rì một tiếng, giọng ái muội lộ ra sự gọi cảm vô cùng. Lúc này Chu Thiển mới phát hiện tay mình đặt trên đùi anh. Cô quần bách, như điện giật mà nhảy lui lại, cả người như bị lửa đốt.

Cũng may anh vẫn không tỉnh lại, thoáng cau mày, mi hơi run rồi lại ngủ tiếp.

Chu Thiển thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu giờ anh tỉnh lại cô chắc xấu hổ đến tìm lỗ mà chui mất. Cuối cùng, cô không có dũng khí chạm vào người anh nữa, cũng may người anh đã được lau qua, cô luống cuống lấy chăn đắp lên cơ thể trần trụi của anh

Ánh mắt đảo qua tủ đầu giường, mới phát hiện trà tình rượu còn không uống, thử độ ẩm thấy đã vừa

Có cần gọi anh dậy uống không? Giờ nhìn anh ngủ rất say sưa, hay là chờ lúc nào tỉnh thì uống? Nhưng Dung tẩu dặn nhất định phải để anh uống để bớt đau đầu.

Chu Thiển ngồi bên cạnh, cúi đầu, nhẹ nhàng kêu:

- Này, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi

Không phản ứng

Chu Thiển vỗ vỗ mặt anh, đầu tiên là nhẹ nhàng, thấy anh không phản ứng, sức càng lúc càng lớn, cuối cùng, mặt anh bị cô tát sưng đỏ:

- Tỉnh lại, dậy uống trà giải rượu!

Trong lòng cười trộm, cuối cùng đã có cơ hội báo thù! Hoàn toàn quên mất trước kia đã từng chinh anh đến chết đi sống lại.

Triệu Hi Thành hừ một tiếng, lông mày nhíu chặt, đột nhiên nắm lấy tay cô, dùng sức kéo rồi xoay người. Trời rung đất chuyển, Chu Thiển đã bị anh đặt dưới thân. Trong đầu cô hiện lên hai chữ: "Nguy rồi!"

Còn chưa lấy lại tinh thần anh đã hung hăng hôn cô.

Nụ hôn này kích tình mà lại lưu luyến, bá đạo mà lại triền miên. Hơi thở nóng rực, lời lẽ nóng bỏng, mơ hồ, Chu Thiển đã bị anh cạy mở hàm răng, khiến cho lưỡi anh điên cuồng càn quét trong miệng cô

Chu Thiển chỉ thấy đầu như nổ tung, cả người như bị kim châm, nóng bừng. Cả thế giới như xoay tròn. Mũi tràn ngập hương rượu như làm thần kinh cô mê say, khiến cho cô luân hãm trong cơn lốc kích tình do anh tạo ra...

Thật lâu sau, anh mới ngẩng đầu lên, nặng nề mà thở hào hển. Anh nhìn cô, ánh mắt mê ly.

Chu Thiển cũng thở hổn hển, mặt ửng hồng, hai mắt khép hờ như có lớp sương bao phủ, đôi môi kiêu diễm khẽ nhếch, phun ra hơi thở ẩm áp.

Triệu Hi Thành rung động, bụng dưới sưng lên.

Cả người anh nóng rực dính sát vào cô, tuy rằng ở đó có lửa thiêu nhưng cũng không dám dùng sức mạnh như trước, anh nhìn cô, anh mắt cực nóng, nhẹ nhàng nói:

- Thiệu Lâm, em còn bắt anh phải chờ bao lâu...

Giọng nói khàn khàn ám muội, lộ ra tình dục nồng đậm. Anh cúi đầu, khẽ cắn lên tai cô, khẽ rên rì:

- Anh không nhịn được.

Chu Thiến bị anh cắn mà cả người run rẩy, người như có một khát vọng xa lạ, tựa như chờ mong anh vuốt ve, ôm hôn. Đây là cảm giác cô chưa từng có! Cô bỗng nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi giống như cô sẽ bị trầm luân, sẽ bị hủy diệt. Cô theo bản năng đẩy anh ra, giãy dụa kịch liệt!

Triệu Hi Thành gắt gao ôm chặt cô, áp chế sự phản kháng của cô. Anh nhìn cô, đôi mắt đen u ám, sâu không đáy, nơi đó toát ra sự cô đơn vô cùng. Vẻ mặt này chưa từng xuất hiện ở anh. Anh luôn âm ngoan, bá đạo, con người cường hãn như thế cũng có vẻ mặt này? Chu Thiến không khỏi ngẩng người, trong lúc nhất thời quên giãy dụa.

- Thiệu Lâm, em còn định chống đối anh đến bao lâu?

Giọng anh vì say rượu mà có chút mơ hồ không rõ, trầm thấp khàn khàn, chứa sự đau xót như có thể xao động lòng người

- Chúng ta là vợ chồng, chẳng lẽ em muốn chống đối anh cả đời sao? Anh... là người đàn ông bình thường... Ngay đêm nay thôi cũng có người tỏ lòng yêu thương với anh, anh... không muốn em không vui nên liều mạng cùng khách hàng uống rượu để tránh cô ta. Thiệu Lâm, chẳng lẽ em còn không hiểu lòng anh?

Tím anh nặng nề đập như thấu đến lòng cô, có cảm giác đau đớn. Những điều này đều khiến cô vô cùng bối rối, cô nhìn anh, trong đầu trống rỗng, hoàn toàn khó hiểu.

Anh và cô lẳng lặng nhìn nhau, trong không khí như có loại hơi thở kì dị. Dần dần, mí mắt Triệu Hi Thành càng lúc càng trầm, cuối cùng không giữ được mà ngã xuống người cô. Trước khi mất ý thức, anh khẽ nói một câu vào tai cô, giọng nói nhẹ như tiếng thở dài nhưng lại khiến mắt cô mở lớn.

Chỉ chốc lát, bên tai truyền đến tiếng anh thở đều, da thịt nóng rực dần chuyển lạnh. Chu Thiến nhẹ nhàng đẩy anh ra, để cho anh nằm thẳng rồi đắp chăn cho anh. Bản thân lại trở mặt nhìn trần nhà, thật lâu không thể ngủ.

Trong đầu vẫn quanh quẩn câu nói cuối cùng của anh: “Thiệu Lâm... anh nghĩ là anh yêu em...”

Không không không, công tử đào hoa sao hiểu được tình yêu. Tình yêu của anh ta chẳng qua là sự mê hoặc nhất thời, là sự chiếm hữu, là loại chinh phục, không thể vượt qua thời gian khảo nghiệm. Một khi có được sẽ mất hứng thú. Chu Thiến ơi Chu Thiến, trăm ngàn lần mày đừng tin tưởng anh ta, trăm ngàn lần đừng động lòng...

Cô xoay người sang chỗ khác, quay lưng về phía anh, nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa, lại tự nhủ:

- Mình chỉ yêu anh Kiều Tranh mà thôi... người mình yêu chỉ có anh Kiều Tranh...

Nhưng con sóng tình xa lạ trước đó là thế nào? Cô vội nói với mình, dù sao thân thể này đã là phụ nữ 26 tuổi, có quan hệ vợ chồng với anh ta, có phản ứng với anh ta là chuyện bình thường. Những cái đó không liên quan đến cô, chẳng liên quan gì đến cô hết.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Cô ta chết còn hơn tôi chết!

Văn Phương quẹo vào một ngõ nhỏ hẻo lánh, ngõ nhỏ dơ bẩn, u ám, lúc nào cũng có thể thấy phân người lẫn súc vật. Văn Phương cau mày bịt mũi, cẩn thận đi vào ngõ nhỏ này. Trong lòng tràn ngập chán ghét.

Cuối ngõ nhỏ là dãy nhà trệt cũ nát, đó là tập thể của cơ quan cũ của cha cô, nhà một gian, bếp và toilet chung. Sau khi cơ quan đóng cửa, chỗ này cũng chẳng ai ngó ngàng. Những người trước kia có điều kiện đều đã chuyển đi, chỉ còn lại mấy hộ, là người cao tuổi không có con cháu hoặc người nghèo khó, trong đó có cha mẹ Văn Phương.

Cô ta đi đến trước cửa phòng, gõ cửa gỗ đã cũ nát, son bong từng mảng:

Cốc Cốc Cốc

Tiếng nặng nề. Trước cha còn gọi điện đòi cô tiền sửa phòng, hừ, cửa này còn có gì mà sửa, chỗ này cho dù mời kẻ trộm đến thì trộm cũng chẳng buồn. Nghĩ cô ta không biết chắc? Còn chẳng phải là kiếm cớ đòi tiền cô! Đúng là lòng tham không đáy!

Chỉ chốc lát liền có một người đàn bà ăn mặc cũ kĩ, tóc hoa râm, mặt mày tiêu tụy mở cửa, thấy Văn Phương thì mừng rỡ:

- Phương Nhi, con đã về

Văn Phương gật gật đầu, vẻ mặt lạnh lùng kêu một tiếng mẹ rồi đi vào.

Trong phòng hỗn độn, có mùi hôi thối, còn cả mùi rượu gay mũi. Đồ dùng cũ nát, đồ điện cũng hỏng không biết có thể dùng không. Văn Phương cũng từng mua đồ cho gia đình nhưng đều bị cha là con sâu rượu bán đổi lấy rượu, nếu không phải những đồ còn lại vô giá trị thì có lẽ cũng bị ông ta đem bán!

Văn Phương nhìn căn phòng, không khỏi liên tưởng đến căn nhà trống lẹ của Tổng Thiệu Lâm, lòng bốc lên.

Mẹ Văn Phương không biết tìm đâu được cái ghế, lấy khăn lau lau để Văn Phương ngồi. Vừa chuẩn bị đi pha trà, Văn Phương vội giữ chặt bà nói:

- Thôi mẹ, con không phải là khách. Ngồi xuống đi, con có lời muốn nói với mẹ.

Mẹ Văn Phương ngồi xuống đối diện nhìn con gái hỏi:

- Chuyện gì thế?

Văn Phương nhìn quanh:

- Ông ấy đâu?

Mẹ Văn Phương thở dài:

- Lại đi uống rượu rồi, cả ngày ngoài uống rượu gây sự thì có làm được gì?

Nói xong nâng tay lau nước mắt.

Văn Phương để ý thấy trên trán bà có vết thương thì nhủ mày:

- Ông ấy lại đánh mẹ? Mẹ, li hôn đi, sau này ở cùng con.

Mẹ Văn Phương lắc đầu, trong mắt có một chút sợ hãi:

- Không được, cha con sẽ không bỏ qua mẹ! Bị ông ta tìm được chắc chắn sẽ đánh chết mẹ. Hôn nữa cả đời cũng đã vậy rồi. Thân thể cha con ngày càng yếu, giờ cũng ít khi động thủ

Văn Phương ngẫm lại cũng đúng. Nếu cha ba ngày hai lượt tìm đến thì cũng đau đầu. Vì thế cũng không nói gì nữa.

Đang nói, cửa cốt két mở ra. Cha cô ta lác lư tiến vào, miệng lẩm bầm gì đó, người đầy mùi rượu. Ngẩng đầu thấy Văn Phương thì hai mắt đục ngầu sáng ngời, lè nhè nói:

- Phương Nhi đã về!

Văn Phương chán ghét quay đầu, mặc kệ ông ta.

Cha Văn Phương cũng không để ý, cười một tiếng quái dị, lại lác lư đi đến cạnh cô ta nói:

- Là đến đưa tiền à! Cha bảo rồi, tháng này sao chỉ cho tí tiền như thế, thì ra là con chia làm hai lần, cho luôn một lần chẳng tiện hơn à?

Lúc nói chuyện, hơi rượu phả ra, Văn Phương buồn nôn, cúi đầu nôn ọe một trận. Mẹ Văn Phương kinh hoàng nhìn cô ta, sau đó đứng dậy đẩy cha cô ra, vỗ lưng Văn Phương thử hỏi:

- Phương Nhi, không phải con. . .

Văn Phương ngẩng đầu, lấy khăn trong túi ra lau miệng, còn chưa kịp đáp lời thì cha cô ta ngay phía sau chưa từ bỏ ý định hỏi:

- Phương Nhi, tiền

Lòng Văn Phương phiền muộn, gào lớn:

- Chẳng có gì cả, chẳng có gì cả! Con gái ông bị người ta vứt bỏ rồi, sau này chúng ta cùng ăn không khí!

Cha Văn Phương cả kinh:

- Cái gì? Tỉnh đến một nửa

Mẹ Văn Phương cũng nóng nảy:

- Đã xảy ra chuyện gì

Văn Phương oán hận:

- Còn không phải vì Thiệu Lâm, từ sau khi cô ta mất trí nhớ, không biết dùng cách gì mê hoặc Hi Thành, giờ Hi Thành không chỉ bỏ con mà bên cạnh không có phụ nữ nào, một lòng một dạ với cô ta

Trong mắt cô ta hiện rõ vẻ ghen ghét.

Từ sau khi Văn Phương tìm được chỗ dựa là Triệu Hi Thành, vui sướng kể chuyện này với mẹ. Mẹ cô ta cũng chẳng có văn hóa, mình vì gả cho loại đàn ông không ra gì mà chịu khổ, tuy rằng con dâu dựa vào người đã có vợ nhưng anh ta mua xe, mua nhà cho con, đồ con mặc cả đời bà chưa từng thấy. Hơn nữa, hàng tháng con cho không ít tiền. Tuy rằng đều bị chồng đem đi nhưng nói tóm lại con gái sống tốt như vậy thì bà cũng chẳng nói gì.

Người đó ra tay hào phóng như vậy hẳn là yêu con gái nhưng sao nói bỏ là bỏ? Vậy con bà nên làm gì? Mẹ Văn Phương lo lắng. Nhưng cha Văn Phương lại quan tâm chuyện khác:

- Nếu nó đá mày thì hẳn có phí chia tay chứ

Mắt ông ta hiện rõ sự tham lam:

- Có bao nhiêu?

Nếu người đàn ông trước mắt này không phải là cha mình thì cô ta chắc chắn đã tát cho ông ta hai tát. Nhưng giờ cô ta chỉ đành áp chế lửa giận nói:

- Cho dù có cũng không liên quan đến ông! Đừng hòng moi tiền nữa

Cha cô nóng nảy nhảy dựng lên, xông lên định đánh người bị mẹ cô gắt gao giữ chặt. Cha cô ta hai mắt đỏ bừng như dã thú, rít gào:

- Mày là con gái tao, là tao nuôi lớn, tiền của mày là của tao

Lại xoay mặt trút giận lên đầu vợ:

- Mày buông ngay ra, để tao đi dạy dỗ con nha đầu chết tiệt kia. Nếu không mày tao cũng đánh

Văn Phương cũng không sợ hãi, cô ta trừng mắt nhìn ông ta, nói từng câu từng chữ:

- Ông đánh đi, tốt nhất đánh chết đứa bé trong bụng tôi, cháu ngoại ông, cốt nhục của Triệu Hi Thành bị đánh chết thì vinh hoa phú quý của chúng ta cũng hết.

Lời này vừa nói ra, cha mẹ cô ta đều sùng sốt, cha cô tay giơ lên quên cả buông xuống, mở to mắt nhìn cô. Sau đó, mặt đỏ lên, mừng như điên:

- Thật sao? Con gái, là thật sao?

Mẹ cô ta cũng vui mừng nhìn. Văn Phương gật gật đầu, đắc ý nói:

- Là thật, tôi đã đi kiểm tra, đã hai tháng.

Cha cô ta hưng phấn xoa tay, ánh mắt nhìn bụng cô như nhìn vàng:

- Thế thật tốt, còn không mau nói cho Triệu Hi Thành. Tuy không danh không phận nhưng phú quý thì không cần nghĩ.

Văn Phương lắc đầu nói:

- Giờ còn không vội, đợi bốn tháng có thể biết trai gái thì tôi đi tìm Triệu phu nhân.

Văn Phương suy tính, nếu đi tìm Hi Thành không chắc anh sẽ có phản ứng gì. Nếu vì để Thiệu Lâm vui lòng mà bắt cô phá thai thì chẳng phải là công cốc? Mà Triệu phu nhân muốn có cháu bé đến phát điên cũng chẳng phải là bí mật, nếu để cô ta may mắn có con trai nhất định sẽ được bà coi trọng. Nếu Thiệu Lâm và Kiều Tranh thực sự có bị lộ ra cái gì, ai nói cô ta không thể làm con dâu trưởng nhà họ Triệu.

Giờ những người trong công ty thấy cô bị Triệu Hi Thành vứt bỏ thì châm chọc khiêu khích, ai cũng khinh thường cô ta. Nếu cô ta có cơ hội xoay người thì nhất định sẽ cho bọn họ ăn đủ.

Nghĩ vậy, cô ta đắc ý cười. Sau đó nói:

- Thời gian này con tìm phòng cho hai người, hai người nhanh chuyển ra khỏi chỗ này. Còn cha, cha cũng phải kiêng rượu, chúng ta phải cho Triệu gia ấn

tượng tốt.

Mẹ Văn Phương thở dài:

- Nhưng thế này đúng là có lỗi với Thiệu Lâm. Trước con và chồng con bé cặp kè, tuy rằng mẹ áy náy nhưng nghĩ không phải con thì cũng có người khác, đàn ông có tiền sao chịu an phận, nghĩ vậy trong lòng cũng có chút thoải mái. Giờ còn muốn sinh con cho chồng nó... Con bé Thiệu Lâm có ân với chúng ta. Trước nếu không phải nó giúp con trả học phí, giới thiệu việc làm thì con đã không có ngày hôm nay. Cha và mẹ mấy lần nằm viện cũng đều nhờ nó chi tiền. Giờ chúng ta làm vậy với nó, trong lòng thật...

Mặt Văn Phương lúc trắng lúc đỏ, sau hồi lâu mới cắn răng nói:

- Nhưng không làm thế thì bất hạnh sẽ là con. Cô ta mệnh tốt, sinh ra cái gì cũng có sẵn. Con thì phải hao hết tâm tư mới có được. Khó khăn lắm mới có cơ hội này, con tuyệt sẽ không buông. Cô ta chết còn hơn con chết!

Che Văn Phương cũng lườm vợ:

- Bà nói cái gì khó nghe vậy. Cô ta chi tiền là đúng rồi, Phương Nhi của chúng ta mấy năm trời vẫn theo sau nó, như tiểu nha đầu, chẳng lẽ bọn họ không trả tiền lương sao? Tiền đó là tiền công của con

Nói xong quay sang nhìn con gái cười nịnh bợ:

- Con gái, đừng nghe lời mẹ, chúng ta không nợ nó, nên làm gì thì làm cái đó

Văn Phương nghe xong lời cha nói, mặt trắng bệch. Ngay cả cha cũng cho rằng mình là tiểu nha đầu của Thiệu Lâm sao? Trong lòng không khỏi oán hận. Mà mẹ Văn Phương cũng nhanh chóng tìm được lí do, áy náy trong lòng cũng tiêu tan. Nói đến nói đi, con gái mình vẫn là quan trọng

Lời Hèo: Đọc chương này có thể có bạn thương Văn Phương này nợ nhưng mình thấy con người như vậy tuyệt đối không đáng thương 1 tí nào. Cha nào con nấy, Văn Phương có thừa sự vô si của cha cô ta, lại thêm người mẹ hay AQ kia nữa. Cũng đầy người có hoàn cảnh khó khăn như cô ta nhưng vẫn có thể vươn lên chân chính đấy thôi. Hướng chi nào phải cô ta không có cơ hội đòi đòi, gia đình Tổng Thiệu Lâm cho cô ta cơ hội ăn học, giúp đỡ cô ta bao nhiêu, nếu cô ta biết tận dụng nó mà sống cho tốt thì đâu cần phải dựa dẫm, làm những trò ti bi mà ai cũng khinh ghét để rồi sau này húng đủ quả đắng. Loại người như thế, dù chết cũng chẳng biết hối cải, lúc nào cũng đổ lỗi tại số phận, tại người khác. Chết là đáng lắm ⇒)). Làm gì có chuyện chen chân vào vợ chồng người ta, đến khi chồng quay lại với vợ thì vô si mà chửi bới nói vợ người ta quá đáng, giành giật đồ của mình. Là ai giành của ai trước. Đúng là ngu si còn thêm tự ki, chắc.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Lòng Chu Thiến hỗn loạn

Từ đêm Triệu Hi Thành say rượu tỏ tình với Chu Thiến, Chu Thiến mỗi lần gặp anh đều cảm thấy tâm hoảng ý loạn. Loại cảm giác này khiến cô có chút kinh hoàng, trong lòng thầm nghĩ. Chẳng lẽ mình đã động lòng với đại thiếu gia lăng nhăng này? Nhưng không đúng, rõ ràng mình thích Kiều Tranh, hơn nữa thích bao nhiêu năm như vậy, chẳng lẽ chính mình thay lòng đổi dạ? Vậy mình và Triệu Hi Thành kia có gì khác nhau? Cũng chỉ là kẻ tiểu nhân vô si mà thôi.

Chu Thiến liên tục lắc đầu, chết cũng không muốn đánh đồng mình với công tử lăng nhăng kia.

Nhưng hiện giờ mình như vậy là thế nào? Nói lại, hai người đàn ông cho cô hai cảm giác khác nhau. Khi đối mặt với Kiều Tranh, cô cảm thấy thật ấm áp, bình an, nhìn thấy anh bị tổn thương vì Tổng Thiệu Lâm thì mong anh có thể hạnh phúc, sống thật tốt vì thế cô nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì anh. Nhìn thấy anh bị tổn thương thì còn tức giận hơn cả bản thân, hận không thể giết chết kẻ đó.

Nhưng khi đối mặt với Triệu Hi Thành, tim cô sẽ đập loạn, ánh mắt anh tùy ý liếc tới cũng khiến cô đỏ tai hồng, khi anh cười cùng khiến cô đầu vầng mắt hoa, mà sự đụng chạm và nụ hôn của anh... Nghĩ đến đó, cả người cô có phản nóng lên, đúng đúng, chính là loại phản ứng xấu hổ chết người này, sao lại thế này?

Còn nữa, vì sao cô luôn nghĩ đến anh ta? Mỗi khi nghĩ đến thì trong lòng lại có cảm giác ê ẩm?

Trời ạ, chẳng lẽ cô là kẻ háo sắc sao?

- A! Chu Thiến phiền chán bất an không nhịn được kêu lớn

- Sao thế! Triệu phu nhân ở bên hoảng sợ nhìn cô

Chu Thiến bùng miệng, lúc này mới nhớ ra là đang ở trong phòng Triệu phu nhân. Sáng sớm, bà đã gọi cô vào phòng nói có việc cần thương lượng

Thật rõ ràng, mình vừa thất thản!

Chu Thiến nhìn Triệu phu nhân cười xin lỗi:

- Không có gì... chỉ là... chỉ là... đột nhiên cảm thấy... ngứa họng...

Mất nửa ngày cô mới nói được lí do xiên xẹo này. Triệu phu nhân hồ nghi nhìn cô, bỗng nhiên hiểu ý cười:

- Gần đây ở chung cùng Hi Thành tốt chứ! Mẹ thấy đạo này tâm tình của Hi Thành rất tốt, lúc nào cũng cười

Bà cầm tay Chu Thiến:

- Như vậy là được rồi, cuộc sống như vậy không phải là rất tốt, giờ Hi Thành cũng đã toàn tâm toàn ý với con. Với phụ nữ mà nói thì có gì hơn nữa? Chờ sau này các con cho mẹ đứa cháu bé thì đúng là quá hoàn mỹ!

Chu Thiến cười gượng hai tiếng, nghĩ rằng: Triệu phu nhân, bà nghĩ quá xa rồi. Nhưng những ý nghĩ rồi rắm này nghĩ mãi cũng không ra.

Cũng may, mấy ngày này Triệu Hi Thành đều phải đi dự tiệc xã giao với khách nước ngoài nên về muộn. Tuy rằng người đầy mùi rượu nhưng cũng không say như lần trước. Mà cô cũng lên giường sớm, anh vừa về đã giả bộ ngủ say, tránh gặp anh cho xấu hổ. Triệu Hi Thành cũng không đánh thức cô, tắm rửa xong thì lên giường, gắt gao ôm chặt cô vào lòng. Sau đó, cũng sẽ không thành thật như trước kia, cả người cọ sát với người cô, tay cũng nghịch ngợm vuốt ve tới lui khiến cô không thể giả vờ tiếp. Vừa định chống đối thì anh sẽ nhân cơ hội mà hôn cô, nhu tình mật ý quên cả trời đất, cô cũng không nhận được mà ý loạn tình mê. Có mấy lần còn suýt thì bị anh ăn sạch nhưng luôn ở thời khắc mấu chốt cô tỉnh táo lại, ra sức chống đối. Anh cũng không miễn cưỡng, đứng dậy đi vào phòng tắm dội nước lạnh rồi đi ra. Sau đó lên giường ôm cô ngủ tiếp, về mặt không những không khó chịu mà còn cười sung sướng khiến cô cảm thấy rất quý giá.

Có một lần, cô thật sự không nhịn được, liền hỏi:

- Anh không tức giận sao?

Tuy rằng cô không hiểu rõ về phương diện này nhưng cũng có mơ hồ hiểu, đúng lúc khẩn cấp mà bị cản là chuyện rất khó chịu, điều này khiến cô có phần áy náy.

Anh xoay người cô lại, nhìn cô, đôi mắt đen trong bóng đêm như lấp lánh:

- Không tức giận, anh sẽ chờ đến ngày em cam tâm tình nguyện

Nghe câu này, trong lòng cô không cảm động thì là giả.

- Nếu không có ngày đó?

Anh cười, nụ cười dưới ánh trăng có ánh sáng mê người, lặng lẽ đầu độc lòng người:

- Không đâu, em đã dần dần đón nhận anh, em sẽ không bắt anh làm hòa thượng lâu nữa đâu

Sau đó lại nhẹ nhàng hôn cô, nụ hôn như cơn gió ấm áp khiến lòng cô gợn sóng.

Không thể suy nghĩ, không thể suy nghĩ, càng nghĩ càng rối loạn! Chu Thiến ra sức lắc đầu.

Thật ra cũng không thể trách cô hồ đồ trong chuyện này. Chu Thiến từ nhỏ không có mẹ, không thể như những đứa trẻ bình thường, kể những tâm tình của con gái cho mẹ. Tuy rằng sau này có mẹ kế chăm sóc chuyện cơm nước, quần áo nhưng những cái khác cũng bình thường. Đặc biệt, sau khi bà có con thì càng không để ý đến Chu Thiến nhiều. Bạn thân Tiểu Mạt cũng chỉ như cô nên với phương diện này Chu Thiến tỉnh tỉnh mê mê. Thế cho nên Kiều Tranh cho cô chút dịu dàng cô đã coi anh là thần thánh cả đời.

Sau này cũng không tiếp xúc nhiều với người khác giới, đột nhiên trở thành vợ người ta mà người đó lại là cao thủ tình trường, lại còn đặc biệt dụng tâm với cô, hơn nữa hai người sớm chiều bên nhau, cô sẽ có cảm giác hỗn loạn này là đương nhiên.

Mà bên kia, Triệu phu nhân còn đang dẹt mọng đẹp:

- Tốt nhất là sinh lấy mấy đứa vào, cả trai cả gái mới vui. Như mẹ chỉ có mỗi hai thằng con trai, tuy rằng nghe lời nhưng lúc nào cũng thấy cô đơn. Nếu có đứa con gái ở bên làm nũng, tâm sự thì tốt biết mấy. Giờ cũng chỉ đành trông chờ vào con

Chu Thiến nghe xong đầu to như cái đầu, vội chuyển đề tài:

- Mẹ, mẹ gọi con đến không phải có chuyện muốn nói với con sao?

Triệu phu nhân hơi ngừng lại rồi mới cười nói:

- Xem mẹ này, quên cả chuyện chính. Hôn tháng nữa là đến sinh nhật cha Hi Thành, vừa vặn cũng là kỉ niệm 40 năm ngày kết hôn của chúng ta

Nói đến đó, mặt Triệu phu nhân hơi ửng đỏ:

- Mẹ muốn chuẩn bị làm một yến hội long trọng ở nhà, cũng phải chuẩn bị dần từ giờ, một tháng tới con theo mẹ học mấy chuyện này, chờ thêm vài năm nữa mọi việc đều có thể giao cho con rồi, mẹ cũng được nghỉ

Chu Thiển không khỏi cảm thán:

- Bốn mươi năm rồi... Mẹ chúc mừng mẹ

Cũng xem như bạch đầu giai lão.

- Thoáng cái đã 40 năm...

Triệu phu nhân nhẹ nhàng thở dài một tiếng, vẻ mặt hoảng hốt, bà tựa vào ghế, híp mắt nhìn về phía trước, dường như nhìn xuyên về quá khứ. Bà cũng là tiểu thư nhà giàu, có thể nói thành công hôm nay của chồng có một nửa là công của bà, cho nên tuy bà mắt mờ mắt nhắm với việc chồng có tình nhân nhưng cũng không cho phép chồng có con riêng mà tranh đoạt tài sản với con bà. Bốn mươi năm nay cũng dùng bao thủ đoạn, hao bao tâm sức...

Trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy hứng thú rã rời, bà thở dài, vẫy vẫy tay:

- Không còn việc gì nữa, con ra ngoài trước đi.

Chu Thiển thấy bà vốn đang tốt đột nhiên trở nên u ám thì cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không tiện hỏi, đành đứng dậy đi ra ngoài.

Không bao lâu sau đã nhận được điện thoại của Tiểu Mạt. Trong điện thoại, Tiểu Mạt đầy vui mừng:

- Thiển Thiển, đại sư lần trước mình nói với cậu đã về rồi. Mình đã gọi cho ông ấy, ông ấy rất có hứng thú với chuyện của cậu, nói hai ngày nữa sẽ tới.

Chu Thiển nghe tin này, phát hiện mình cũng không vui mừng như trong tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: “Cao Nhân”

Đại sư trong tưởng tượng của Chu Thiển hẳn là: trang trọng, nghiêm túc, bí hiểm, mắt có thần quang, giờ tay nhắc chân đều vô cùng thần bí

Nhưng... người trước mặt là thế nào?

Người trước mặt ước chừng 3,40 tuổi. Đầu bóng láng, bụng như mang thai, mặc T-shirt nam màu lông chuột và chiếc quần đùi rộng, người đeo theo túi vải đen bản, chân đeo dép lê to bản. Đứng đó, miệng chóp chép nhai kẹo cao su, chân rung rung.

Chu Thiển đen mặt thì thầm với Tiểu Mạt:

- Cậu chắc chắn người này là cao nhân? Đại sư?

Tiểu Mạt lau mồ hôi lạnh trên trán:

- Mình đứng đợi ở nhà ga, gọi điện thoại liên hệ, hẳn là ông ấy! Cậu mình nói. Cậu mình nói ông ấy rất có bản lĩnh. Cao nhân... chắc là... đều không câu nệ tiểu tiết.....

Chu Thiển ừm một tiếng rồi lại liếc nhìn về phía đại sư, hình tượng phiêu dật xuất trần trong tưởng tượng bị đập nát trong nháy mắt.

Đại sư vươn bàn tay to về phía Chu Thiển, tự giới thiệu:

- Xin chào, tôi họ Cao, tên Nhân (Ồi má!), tôi nghe nói chuyện của cô thì rất có hứng thú, hy vọng có thể giúp cô.

Chu Thiển thiếu chút nữa té xỉu, thì ra ông ấy tên là Cao Nhân, cũng không phải là “cao nhân” trong tưởng tượng của cô. Chu Thiển bị đá kích liên tiếp

nên có hơi mất tin tưởng vị “cao nhân” này. Cô không khỏi nhìn Tiểu Mạt đầy ai oán, ý tứ rõ ràng: “đây là “cao nhân” mà cậu nói?

Tiểu Mạt cười gượng hai tiếng, nhỏ giọng nói:

- Đừng để ý tướng mạo... cậu để ông ấy thử xem, dù sao cũng chẳng có gì hại

Lúc này “cao nhân” dùng vạt áo lau mồ hôi, áo trắng lập tức thấm mồ hôi vàng khè, ông nói:

- Mau dẫn tôi đến bệnh viện đi. Tôi nóng sắp chết! Hai nha đầu này to nhỏ cái gì? Có phải không tin tôi là cao nhân?

Tiểu Mạt vội nói:

- Không phải, không phải. Mời ông từ xa xôi đến sao có thể không tin

Cô véo lưng Chu Thiến, Chu Thiến đành phụ họa:

- Đúng! Đúng.

Chu Thiến vẫy xe taxi, ba người lên xe, Chu Thiến nói địa chỉ bệnh viện cho lái xe.

Trên đường, Cao Nhân vẫn nhìn chăm chú khung cảnh bên ngoài, Tiểu Mạt hỏi ông mấy câu nhưng ông cũng mặc kệ. Khóe miệng Chu Thiến giật giật, Tiểu Mạt chỉ đành cười xuê xòa:

- Là cao nhân tính tình ai chẳng có chút cổ quái...

Đến lúc này, Chu Thiến hoàn toàn mất hi vọng với vị “cao nhân” này.

Ba người tới bệnh viện, Chu Thiến tuy rằng không còn hi vọng nữa nhưng nếu đã mời đến thì cảm thấy nên để ông nhìn xem sao. Hoặc đúng như lời Tiểu Mạt nói: “Chân nhân bất lộ tướng”. Cho dù chẳng được gì nhưng trời nóng như vậy, ông từ xa đến cũng nên chăm sóc chu đáo.

Nghĩ như vậy, lòng Chu Thiến thoải mái hơn. Cô dẫn ông vào phòng bệnh, đẩy cửa vào đã thấy một người phụ nữ hơn 50 tuổi đang ngồi bên giường, cúi đầu xem báo, chính là mẹ kế Lý Mai của cô. Trên giường, “Chu Thiến” nằm bất động, máy móc khẽ báo tín hiệu. Cũng không thấy cha, Chu Thiến cả kinh: Mẹ kế không phải đã về rồi sao? Sao đột nhiên lại đến?

Lý Mai thấy động thì ngẩng đầu, thấy cô thì nghi hoặc hỏi:

- Chuyện gì? Tìm ai?

Phía sau, Tiểu Mạt nghe giọng bà cũng thấy lạ, khẽ nói thầm với Chu Thiến:

- Sao mẹ kế cậu lại ở đây? Bà ấy không phải đã về rồi sao? Giờ bà ở đây thì làm thế nào?

Chu Thiến nói:

- Cậu nghĩ cách dụ bà ấy đi ra chỗ khác đi

Tiểu Mạt gật đầu sau đó đi đến bên Lý Mai nói:

- Di Lý, là cháu, cháu đến thăm Thiến Thiến.

Lý Mai thấy là Tiểu Mạt thì chỉ hơi gật đầu, bình thản:

- À, là Tiểu Mạt.

Lại cúi đầu đọc báo

Chu Thiến và Cao Nhân cùng đi vào, Tiểu Mạt lại hỏi Lý Mai:

- Di, sao di lại ở đây, sau khi Thiến Thiến qua con nguy hiểm không phải di đã về rồi sao? Đúng rồi, chú đâu?

Lý Mai ngẩng đầu nhưng vẫn cầm tờ báo:

- Chẳng phải gần đây Thiến Thiến lại không tốt sao? Cha nó bảo di lên. Chú của cháu đến chỗ bác sĩ rồi

Nói xong thì thở dài, thoáng lộ tia đau lòng. Tim Chu Thiến nhảy dựng, thất thanh:

- Không ổn? Có ý gì?

Chẳng lẽ, bệnh tình có chuyển biến xấu? Lý Mai lúc này mới buông tờ báo trong tay, nhìn cô hỏi:

- Cháu là ai?

Chu Thiến hơi bình tĩnh lại rồi nói:

- Cháu cũng là bạn của Thiến Thiến, hôm nay đến thăm cô ấy

Cô nghĩ rồi lấy 500 tệ ra đưa cho Lý Mai:

- Di, đây là chút lòng thành của con, di nhận lấy đi

Lý Mai từ chối không nhận nhưng Chu Thiến luôn kiên trì thì mới cười nhận tiền. Sắc mặt hiển nhiên tốt hơn nhiều, cũng nhiệt tình lên không ít.

Tiểu Mạt nhân cơ hội hỏi:

- Di, vừa rồi di nói Thiến Thiến không ổn là sao?

Chu Thiến lo lắng nhìn chằm chằm Lý Mai. Trong lòng van xin không phải là đáp án đó.

Sắc mặt Lý Mai buồn bã, thở dài một hơi, lắc đầu nói:

- Nghe cha nó nói là bị biến chứng, các cơ quan bắt đầu bị suy kiệt, để lâu thì nguy hiểm đến tính mạng. Đáng thương quá, còn trẻ như vậy mà mạng khô, đều là bọn người xấu gây họa.

- Cái gì?

Sắc mặt Chu Thiến trắng bệch, vội lui mấy bước, đánh rơi cả ví. Mà Tiểu Mạt cũng khiếp sợ vô cùng

Hai người bị tin xấu này bắt ngờ đánh tới không nói nên lời, cũng không để ý đến Cao Nhân đang chăm chú nhìn “Chu Thiến” trên giường bệnh da bọc xương, ánh mắt lóe sáng.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Cái xác không hồn

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời nóng bừng thiêu đốt vạn vật mà trong phòng bệnh lại vô cùng mát mẻ, thậm chí còn như có từng đợt khí lạnh ủa vào.

Chu Thiến cảm thấy máu toàn thân đông lại trong nháy mắt, tay chân lạnh buốt, người run lên. Tiểu Mạt đến bên giường, cầm tay “Chu Thiến” bụng miệng khóc

Lý Mai cũng lấy khăn tay chấm khôe mắt, trong lòng cũng có chút bi thương. Người ta nói, mẹ kế khó làm. Quan tâm, thương yêu thì bị bảo già vờ giả vịt, giáo dục, trách mắng thì coi là ngược đãi. Cho nên vào cửa, bà không đánh không mắng không nghe không thấy không hỏi, ngoài chăm sóc chuyện ăn mặc của cô cũng không quan tâm nhiều. Nhất là sau khi sinh con, một lòng lo cho con, cũng càng lơ là cô. Giờ nghĩ lại, lòng cũng áy náy.

Nhưng cảm giác áy náy này cũng chẳng duy trì bao lâu, tâm tư Lý Mai chuyển biến. Bà nhớ tới bên giường hứa hẹn, chỉ cần Chu Thiến chết bọn họ sẽ lại cho thêm 100 vạn, trong lòng thầm tính, sau này con tốt nghiệp đại học, ở lại thành phố, số tiền đó có thể dùng để mua nhà cho con. 100 vạn trước đó bà đã dùng 20 vạn mua nhà mới, chồng nói vốn để 50 vạn lại cho Chu Thiến nhưng giờ Chu Thiến như vậy, có lẽ 50 vạn kia cũng...

Ánh mặt trời chói mắt xuyên qua cửa kính hiện rõ vẻ mặt đau đớn của bà nhưng càng hiện rõ khóe miệng bà khẽ nhếch. Nhưng giờ còn ai quan tâm bà nghĩ gì?

Qua cơn hoảng sợ, Chu Thiến đột nhiên nhớ tới Cao Nhân, trong lòng tuy không mang nhiều hi vọng nhưng cũng là chiếc cọc duy nhất cô có thể trông cậy. Cô không thể nói rõ mình muốn gì, muốn về nhưng lại có chút do dự. Nhưng chuyện này cô đã lên kế hoạch lâu như vậy, hơn nữa vừa nhớ đến mái tóc bạc và khuôn mặt tiêu tụy của cha thì không khỏi hạ quyết tâm. Cô là Chu Thiến, hoàn toàn là Chu Thiến, cuộc sống vinh hoa phú quý, dung nhan xinh đẹp, còn cả người đàn ông đa tình đó đều không phải của cô... vẫn nên quên đi!

Chu Thiến hạ quyết tâm, cô nhìn Cao Nhân lại phát hiện vẻ mặt ông nghiêm túc, hai mắt sáng bừng nhìn “Chu Thiến” trên giường bệnh thì trong lòng hơi động. Cô nhìn Tiểu Mạt, Tiểu Mạt thấy ánh mắt cô thì hiểu ý

Tiểu Mạt lau nước mắt, đi đến bên Lý Mai:

- Di, con muốn đến chỗ bác sĩ hỏi xem thế nào, đi có thể đi cùng con không?

Lý Mai đang do dự thì Chu Thiến tiến lên tiếp lời:

- Đi đi cùng cô ấy đi, cô ấy cũng là quan tâm Thiến Thiến. Chỗ này có cháu để ý rồi, đi cứ yên tâm

Lý Mai rất có hảo cảm với cô gái hào phóng này, nghe cô nói vậy thì gật đầu đồng ý, cùng Tiểu Mạt đi ra phòng bệnh.

Hai người vừa đi, Chu Thiến vội đến bên Cao Nhân nói:

- Đại sư, thời gian rất gấp, ông mau xem giúp

Cao Nhân gạt sạch bộ dạng lười nhác trước đó, vẻ mặt nghiêm túc, ông gật đầu đi đến bên “Chu Thiến”, lấy một sợi tơ hồng trong túi đen ra buông vào ngón trỏ của “Chu Thiến”. Tay kia lấy trong túi một cái chuông nhỏ, buộc vào dây tơ hồng, động tác vô cùng tự nhiên, đầy tinh thần thánh khiến Chu Thiến nhìn ông với cặp mắt khác xưa, không khỏi thêm chút tin tưởng.

Cao Nhân gặt gao nắm chặt dây tơ hồng, trong miệng lầm bầm, tiếng chuông kêu không ngừng, hiện tượng thần kì này khiến Chu Thiến mở to mắt, sự tin tưởng với Cao Nhân tăng không ngừng. Cũng không bao lâu, chuông đột nhiên dừng lại, nhưng đột nhiên mất sức sống, Cao Nhân liên tục thử mấy lần, đều là kết quả này, không lâu sau, đầu ông toát mồ hôi.

Cao Nhân nhăn mày, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng thấy, ông nhìn thẳng “Chu Thiến” trên giường bệnh hồi lâu. Sau đó, rút dây tơ hồng và chuông về, sau đó lại lấy áo lau mồ hôi, lúc này, Chu Thiến không biết có gì không ổn, vội hỏi:

- Đại sư, sao rồi? Tôi có thể trở về thân xác của mình không?

Nhưng đại sư lại ngồi xuống ghế, thở phì phò:

- Nha đầu, tôi vừa mệt vừa khát, cô có thể cho tôi chén nước không, để tôi nghỉ một chút rồi nói?

Chu Thiến tuy nóng vội nhưng có thể thấy vẻ uể oải của ông, ánh mắt ông cũng mất thần thái thì cũng không phải loại không biết xấu hổ mà thúc giục. Cô rót cho ông chén nước, đứng bên cạnh lo lắng chờ đợi.

Cao Nhân đại sư uống một ngụm nước, nhắm mắt dưỡng thần một hồi rồi mở mắt, dù chưa thể hồi phục về trạng thái tinh quang bắn ra bốn phía nhưng cũng khôi phục không ít.

Ông thở dài một hơi, lúc này mới chuyển mắt nhìn Chu Thiến, chậm rãi mở miệng:

- Nha đầu, nếu cô muốn trao đổi linh hồn về vốn cũng không phải không thể

Ông nói đến đây thì ngừng lại, uống một ngụm nước.

Chu Thiến thấy ông nói nửa chừng thì càng sốt ruột:

- Đại sư, ông nói vậy là có gì gì?

Đại sư không nhanh không chậm mở miệng:

- Nếu chỉ là trao đổi linh hồn thì tôi có thể dẫn hồn trao đổi. Nhưng tôi thấy cô ấy...

Ông chỉ “Chu Thiến” rồi nói tiếp:

- Thấy rất kì quái, ấn đường cô ấy biến thành đen, hơi thở không đều, tam hỏa không đủ, dường như là người không có hồn phách. Tôi nghĩ mình nhìn nhầm nên thử lại lần nữa, chuông chiêu hồn không có phản ứng gì...

Nói đến đây, ông thở dài, vốn định lại uống nước nghỉ ngơi, vừa rồi mấy lần chiêu hồn thật sự tiêu hao không ít nguyên khí nhưng thấy vẻ mặt lo lắng của Chu Thiến thì nói tiếp:

- Nha đầu, giờ nằm trên giường kia chỉ là khối thể xác mà thôi, bên trong không có hồn phách gì, giờ linh hồn của thân thể cô đang ở nhờ này không có ở trong cơ thể cô.

Nói đến đây, ông lại thở hồng hộc. Chu Thiến thấy vậy, cảm thấy áy náy, vội vàng nói:

- Đại sư cứ nghỉ đi, tôi không vội

Giờ cô đã tâm phục khẩu phục Cao Nhân, còn nói:

- Trước tôi trông mặt mà bắt hình dong, không kính trọng đại sư, xin thứ lỗi

Cao Nhân khoát tay tỏ vẻ không để ý. Lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Đến lúc này, Chu Thiển đã hiểu vì sao Tổng Thiệu Lâm còn chưa tỉnh lại. Trước kia cô vẫn nghĩ là vì cô ấy có lòng muốn trốn ai ngờ không biết linh hồn cô ấy đã đi đâu, có lẽ đã bắt đầu lại với một cơ thể khác? Vậy cô có thể quay lại không?

Chu Thiển nghi hoặc.

Nhưng nghe giọng của đại sư thì có vẻ mình khó có thể trở về. Không hiểu sao, cô thấy dường như mình khẽ thở dài nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Rốt cuộc không thể quay về

Đại sư Cao Nhân nghỉ ngơi một hồi, lại mở mắt. Chu Thiển vội vàng hỏi:

- Đại sư, vậy tôi có thể quay về thân thể của mình không?

Cao Nhân nhẹ nhàng thở dài, nhíu mày nói:

- Nha đầu, nếu để linh hồn các cô trở về nguyên thể, là chuyện có lợi cho cả hai người đương nhiên tôi đồng ý giúp. Nhưng giờ linh hồn ở trong khối thân thể này của cô không biết đã đi đâu, nếu tôi cứ nắn ép linh hồn cô trở về đó.

Ông chỉ vào “Chu Thiển” trên giường bệnh, lắc đầu:

- Vậy giờ thân thể này của cô sẽ vì đột nhiên mất linh hồn mà rơi vào trạng thái người thực vật, vẫn sẽ hôn mê giống hệt như cô ấy. Cho dù dựa vào kỹ thuật hiện đại mà duy trì sự sống nhưng cuối cùng cũng đều chết. Loại việc hại người này tôi vạn lần cũng không làm

Chu Thiển nhìn mình trên giường bệnh, người gầy như quẻ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, chẳng vui buồn tức giận, đó chẳng phải là người thực vật sao? Nhớ tới bản thân trước kia khỏe mạnh an khang mà không khỏi tức giận.

- Đại sư, cũng không phải là tôi làm mọi chuyện như vậy, tôi là người bị hại, vì sao nhất định phải là tôi chịu trách nhiệm? Đây rõ là cơ thể của tôi, linh hồn của tôi, sao tôi phải trở mặt nhìn mình chết? Đại sư, như vậy quá không công bằng!

Trong mắt Cao Nhân lộ ra vẻ thương hại, nhẹ giọng nói:

- Cô gái, mọi thứ đều có ông trời an bài. Thân thể của cô đã bị phá hủy, cho dù quay về sợ cũng khó sống, hơn nữa linh hồn của cô và thân thể mới cũng hoàn toàn hợp nhất, âu cũng là duyên phận. Mặt khác, linh hồn kia không hề có phản ứng gì với chuông chiêu hồn của tôi, còn chẳng biết đã lưu lạc đến chốn nào, coi như đó là trừng phạt với cô ấy. Nha đầu, việc đã đến nước này, chúng ta chỉ đành giảm thiểu thương tổn, thuận theo ý trời đi

Nói xong, ông đứng lên uống một hơi cạn sạch chén nước rồi xoay người định bỏ đi. Chu Thiển vội kéo ông lại:

- Đại sư, ông định đi sao? Ông thực sự mặc kệ? Chẳng lẽ không còn cách nào sao?

Cô sẽ chết, sẽ chết đó! Tuy rằng việc đã đến nước này nhưng cô sao có thể thoải mái đối mặt với cái chết của mình? Cha cô sẽ đau lòng cỡ nào, cô dường như có thể nhìn thấy sự đau đớn của cha khi người đầu bạc tiễn người đầu xanh. Nghĩ vậy lòng cô như bị đao cắt.

Cao Nhân nhìn cô bắt đầu đi lắc đầu. Anh vỗ nhẹ tay cô, ý bảo cô buông tay. Chu Thiển buồn bã, biết chuyện không còn hi vọng, chẳng những mình không thể trở về mà còn sắp phải đối mặt với cái chết của mình, trong lòng hỗn loạn, bất tri bất giác buông tay

Cao Nhân thấy vẻ mặt mờ mịt của cô thì không khỏi khuyên nhủ:

- Cô gái, chuyện đời luôn có hai mặt, khi hoang mang thì tốt nhất hãy nghĩ về hướng tốt, lòng sẽ thoải mái hơn nhiều

Nói xong, liền đi ra khỏi phòng. Nghĩ về hướng tốt sao? Không hiểu sao trong đầu Chu Thiển lại xuất hiện nụ cười tuần mỹ như hoa xuân của Triệu Hi Thành... mặt cô nóng bừng lên, sao lại nghĩ đến anh ta...

Cô quay đầu nhìn chính mình nằm trên giường bệnh, trong lòng như có trăm ngàn cảm xúc, nói không nên lời. Cô ngây ngốc một hồi, đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội chạy theo đại sư vừa đi. Vừa ra đến cửa đã thấy Cao Nhân quay lại, lúc này ông đầu toát mồ hôi nhìn Chu Thiển cười ngượng ngùng:

- Vừa rồi đi hơi nhanh, quên mất lấy thù lao... tôi cũng phải trả tiền xe...

Ông cào cào tóc. Chu Thiến không nói gì, phiền não trong lòng tiêu tan một nửa.

Cô mỉm cười, nụ cười như ánh sáng mặt trời, vô cùng ấm áp. Cho dù là đại sư lòng luôn tĩnh lặng cũng ngây người, nghĩ rằng phương diện tốt nhất chính là dung mạo thay đổi đẹp hơn trước rất nhiều.

Chu Thiến lấy phong bì chuẩn bị sẵn trong túi nói:

- Đại sư, cho dù ông không quay lại tôi cũng đuổi theo ông. Cảm ơn ông ngăn dậm xa xôi đến đây. Ông nói đúng, cho dù tôi không thể quay về cơ thể cũ nhưng tôi cũng phải sống tốt cuộc sống sau này, nghĩ cách cho cha không quá đau lòng. Đại sư, cảm ơn ông.

Trong mắt Chu Thiến tràn đầy cảm kích. Đại sư Cao Nhân cũng không khiêm tốn, cầm phong bì rồi mỉm cười bỏ đi. Chu Thiến nhìn bóng lưng ông mà đầy kính trọng, ai có thể ngờ con người lồi thối lệch thếch không chút ưa nhìn đó lại có tuyệt kỹ như vậy, nhiệt tình, chân thành như vậy? Xem ra người đúng là không thể nhìn tướng mạo!

Đang nghĩ thì Tiểu Mạt, Chu Minh Xa, Lý Mai đi về phía phòng bệnh, vẻ mặt ảm đạm. Tiểu Mạt ngẩng đầu nhìn Chu Thiến, nước mắt lưng tròng lập tức rơi xuống. Chu Thiến vừa thấy đã hiểu, nhất định bác sĩ nói kết quả không tốt. Cho dù cô đã chuẩn bị tâm lý nhưng lòng vẫn trầm xuống.

Chu Minh Xa nhìn thấy Chu Thiến, nhận ra cô là người bạn từng đến thăm Thiên Thiên, gật đầu coi như chào hỏi. Nhìn thấy con gái nhà người ta khỏe mạnh an khang mà con mình nửa sống nửa chết nằm đó, lúc nào cũng có thể chết thì về bị thương càng sâu.

Chu Thiến không đành lòng hỏi lại tình huống của “Chu Thiến” với ông, bắt ông nhắc lại lời bác sĩ là chuyện quá tàn nhẫn. Đợi hỏi Tiểu Mạt cũng được.

Cô dịu dàng an ủi cha một hồi, thấy đã muộn thì cùng Tiểu Mạt quay về.

Vừa rời khỏi phòng, Chu Thiến đã kể lại những lời đại sư nói cho Tiểu Mạt, Tiểu Mạt nghe tin cô không thể quay về thì cũng mơ hồ. Chung quy đó là người bạn cùng cô lớn lên, nghĩ khuôn mặt làm bạn cùng mình bao năm qua đột nhiên biến mất cũng vô cùng khổ sở.

Sau đó, Chu Thiến hỏi thân thể bản thân. Nói đến đây, Tiểu Mạt cũng mặc kệ bệnh viện nhiều người mà òa lên khóc. Chu Thiến hoảng sợ, vội kéo cô tới chỗ vắng người.

Tiểu Mạt vừa khóc vừa thút thít nói:

- Bác sĩ nói thật, gan, phổi của Thiên Thiên đều đã suy kiệt, cho dù mổ cũng không được, lúc nào cũng nguy hiểm đến tính mạng... Thiên Thiên, cậu thật đáng thương... oa.. oa

Cô dựa vào vai Chu Thiến mà khóc òa. Trong lòng Chu Thiến cũng buồn bã, dù sao là thân thể của mình sao có thể không để ý? Cô nhẹ vỗ vỗ lưng Tiểu Mạt, an ủi cô:

- Tiểu Mạt, đừng khóc, chẳng phải mình vẫn sống sao? Chẳng qua là đổi thân phận thôi, mình vẫn là mình đấy thôi? Về sau mình sẽ ở bên cậu. Được rồi, đừng khóc, mọi người đang nhìn.

Lúc này Tiểu Mạt mới dần ngừng khóc. Cô ngẩng đầu nhìn Chu Thiến, nhỏ giọng hỏi:

- Về sau cậu chỉ có thể làm Tổng Thiệu Lâm, cậu tính sao bây giờ? Còn ở lại Triệu gia sao?

Nhớ trước kia, Tiểu Mạt cũng từng hỏi cô câu này, lúc ấy cô không do dự mà nói nếu cô không thể quay về thì sẽ ly hôn cùng Triệu Hi Thành. Nhưng giờ chuyện xảy ra trước mắt, cô lại có chút chần chừ. Câu ly hôn kia không hiểu sao không thể nói nên lời. Một lát sau cô mới nói:

- Giờ đừng nói vội, mình phải suy nghĩ thật kỹ. Hơn nữa, thời gian này mình muốn đến bệnh viện cùng cha, chuyện đó... để sau rồi nói..

Cô nhìn cửa sổ cuối hành lang, ánh mặt trời đang dần lặn xuống, chân trời hồng rực. Chờ qua đêm đen, mặt trời lại dâng lên, sẽ là một ngày mới...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Anh sẽ luôn ở phía sau em

Khoảng thời gian tiếp đó, Chu Thiến ngoài việc giúp Triệu phu nhân xử lý việc tổ chức sinh nhật, vừa có thời gian thì sẽ đến bệnh viện. Cũng may sinh nhật Triệu lão gia còn một đoạn thời gian, Triệu phu nhân tuy nói muốn cô giúp đỡ nhưng trên thực tế chỉ là nhân cơ hội này dạy dỗ cô thành chủ nhân

tương lai của Triệu gia thôi. Huống hồ bên cạnh bà còn có trợ thủ đắc lực là Dung tẩu, cũng chẳng phải thực sự trông cậy vào cô. Chỉ cần mục đích đạt được thì cũng không so đo chuyện thường không thấy Chu Thiển. Chỉ cho rằng người trẻ tuổi ngại mấy chuyện vụn vặt này, ra ngoài giải sầu. Nhưng cũng có lần ngẫm trách với Dung tẩu:

- Thiệu Lâm này, trước kia ngày nào cũng trốn trong nhà, đuổi cũng không đi, giờ thì ngày nào cũng chạy ra ngoài, thật không trầm ổn.

Dung tẩu cười nói:

- Phu nhân, đó là vì hiện giờ tính cách của thiếu phu nhân thay đổi rất nhiều. Cũng chính vì thế mà đại thiếu gia mới để ý đến cô ấy, giờ vợ chồng son hòa thuận vui vẻ không phải là điều phu nhân mong nhất sao? Người trẻ tuổi thường ham vui, giống như con tôi ngày nào cũng ra ngoài chơi, nếu cứ ở trong nhà bà lại phải lo lắng rồi.

Triệu phu nhân nghĩ nghĩ, cũng đúng là đạo lý này, giờ đôi trẻ như vợ chồng son khiến bà cũng thoải mái hơn nhiều. Đứa con dâu này bà rất vừa ý, môn đăng hộ đối, dung mạo, tính cách cũng rất tốt, lại nghe lời, không điều ngoa tùy hứng như những tiểu thư nhà giàu khác. Quan trọng nhất là nó có thể khiến con trai mình để ý, xem ra không lâu sau là đã có cháu bé rồi.

Nghĩ vậy, Triệu phu nhân cười thỏa mãn, cũng không để trong lòng chuyện Chu Thiển thường xuyên ra ngoài.

Mà Chu Thiển căn bản không thể bận tâm đến suy nghĩ của Triệu phu nhân, giờ lòng cô chỉ nghĩ chuyện làm sao để cha mình không quá đau lòng?

Sắc mặt “Chu Thiển” càng ngày càng kinh khủng, máy móc đặt lên người cũng ngày càng nhiều. Sắc mặt của cha cũng càng thêm lo lắng, càng ngày càng gầy, đến Lý Mai cũng thờ dài ngày càng nhiều. Có lần, Lý Mai khẽ nói thăm vào tai Chu Thiển: “Bác sĩ nói cũng chỉ hai ngày nữa... ai, thật đáng thương”

Chu Minh Xa luôn túc trực bên giường con gái, ngoài đi toilet thì không dễ dàng rời đi, sợ lúc mình không có mặt con sẽ qua đời, có đôi khi com Lý Mai mang đến cũng không ăn.

Chu Thiển nhìn rõ mọi việc, tìm như dao cắt, mỗi lần như vậy, cô luôn bung com đến bên cha, mắt ánh lệ nói:

- Chú à, chú nên ăn chút gì đi. Thiển Thiển ở ngay đây nhìn chú, cô ấy thấy chú vì chăm sóc mình mà com không ăn, ngủ cũng không ngủ nhất định sẽ khó chịu. Giờ cô ấy nhất định rất phiền não.

Chu Minh Xa nghe cô nói, lại nhìn con gái trên giường bệnh thì vội bung com, run run nuốt xuống.

Chu Thiển hận không thể nói mọi chuyện ra, nói cho cha rằng mình không chết, mình vẫn ở ngay bên ông. Nhưng mỗi khi nhìn thấy Lý Mai thì ý nghĩ này lại tắt ngấm. Nếu nói cho cha biết, cha vui vẻ nhất định sẽ không giấu nổi Lý Mai, mà Lý Mai là người cô không thể tin được, ai biết bà ta sẽ có phản ứng gì?

Cứ như vậy, Chu Thiển chịu đủ sự dày vò, sắc mặt càng ngày càng tiêu tụy.

Triệu Hi Thành là người đầu tiên phát hiện sự khác thường của cô. Anh thăm thấy lạ, gần đây mình không làm gì mà, không ở ngoài ăn chơi đàn đúm, cũng không ép buộc cô như trước. Chẳng lẽ có chuyện gì khác?

Anh lặng lẽ hỏi người hầu thân cận cũng không có được đáp án. Hôm nay, anh gác lại mọi chuyện, về nhà sớm. Ngay cả anh cũng tự thấy lạ, từ khi nào cô trở nên quan trọng với anh như vậy?

Về nhà, anh vội hỏi thăm về cô, người hầu đáp:

- Phu nhân vừa về, đang ở trên lầu.

Anh đi lên, nhẹ nhàng mở cửa phòng đã thấy Chu Thiển đứng ngoài hành lang. Cô mặc chiếc váy trắng dài, tóc đen như tơ lụa buông sau lưng. Ánh chiều tà chiếu lên vóc người mảnh mai của cô càng khiến cô có vẻ cô đơn, gió khẽ thổi khiến tóc dài, góc váy bay bay.

Lòng Triệu Hi Thành bất tri bất giác dâng lên sự dịu dàng, khóe miệng khẽ cười, ánh mắt vô cùng ôn nhu. Anh lặng lẽ đi tới, từ sau ôm eo cô. Cảm giác giai nhân trong lòng run rẩy, cúi đầu khẽ hôn lên cổ cô nhưng là đang dịu dàng an ủi.

Anh khẽ nói thăm vào tai cô:

- Đang nhìn cái gì mà xuất thần vậy? Anh về cũng không biết?

Chu Thiển vừa rồi luôn nghĩ chuyện ở bệnh viện, quả thật không phát hiện anh đã về, còn bị động tác của anh dọa nhảy dựng. Cô lấy lại bình tĩnh nói:

- Chỗ này cảnh rất đẹp, nhìn một chút thì bất tri bất giác quên mọi thứ.

Bàn tay nóng rực của anh dán sát lên bụng cô, hơi thở ấm áp phun lên cổ cô, những nụ hôn ẩm ướt, nóng bỏng cứ rơi xuống khiến cô tim đập nhanh, thở hổn hển.

Đang lúc hai người càng lúc càng nóng thì Triệu Hi Thành dừng mọi sự khiêu khích, khẽ thở dốc. Trong lòng thầm tự mắng mình không tự khống chế. Chẳng lẽ bởi vì cảm dục đã lâu sao? Hay là vì cơ thể cô như cây thuốc phiện, có sức hấp dẫn chết người với anh? Anh áp chế dục vọng bản thân. Hôm

nay về sớm như vậy là muốn tâm sự với cô, không thể cứ như vậy mà làm hỏng không khí tốt được. Anh thở sâu, sau đó nhẹ nhàng xoay cô lại, để cô đối mặt với mình rồi nói:

- Gần đây em sao vậy? Có tâm sự gì sao?

Lòng Chu Thiên hoảng loạn, không khỏi xoa mặt mình, rõ ràng vậy sao? Nhưng tâm sự của cô sao có thể nói ra được? Cô vội lắc đầu nói:

- Không có, em làm gì có tâm sự gì, có lẽ gần đây bạn chuẩn bị tiệc sinh nhật cho cha. Anh cũng biết em không nhớ gì hết, dù có mẹ dạy, Dung tẩu giúp đỡ nhưng vẫn thấy quá sức. Cảm thấy mình vô dụng

Cô cũng chỉ nói tình hình thực tế, quả thật cô cũng có cảm giác này

- Chỉ vì thế thôi sao?

Triệu Hi Thành có chút hoài nghi, anh cảm thấy dường như cô có chuyện gì đó giấu anh, điều này khiến anh có chút buồn bực. Chẳng lẽ anh làm nhiều việc như vậy còn không đủ để cô mở lòng với anh sao? Ánh mắt anh dần lạnh xuống.

Chu Thiên nhìn sắc mặt dần âm trầm của anh, lòng khẽ thở dài. Dường như lại chọc tức anh. Gần đây, cô thấy được, anh luôn cố gắng thu liễm bản thân, rất cố gắng để hàn gắn quan hệ của bọn họ, điều này khiến cô cũng có chút cảm động. Nhưng điều này cũng không đại biểu rằng anh cái gì cũng không dối, không tức giận! Anh nhất định nhìn ra được cô có việc giấu anh, vì sao anh luôn có thể dễ dàng nhìn thấu cô như vậy? Nhưng chuyện này không thể nói cho anh, ai biết nói rồi anh sẽ đối xử với cô ra sao?

Chu Thiên chỉ đành cúi đầu đáp:

- Đúng là như vậy.

Cô có thể cảm nhận được tay anh nắm bả vai mình chặt hơn, cả người như tỏa ra hơi thở lạnh thấu xương. Cô không nhận được khẽ run lên. Như là cảm nhận được cô khẽ run, tay anh bỗng nhiên buông lỏng, sự lạnh lùng nháy mắt biến mất hoàn toàn.

Chu Thiên ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, vừa vặn tiếp xúc với đôi mắt thâm u khó dò. Ánh nắng chiều như lửa chiếu vào đôi mắt tối đen của anh, chiếu ra loại ánh sáng hoa mỹ khiến cô hoa mắt.

- Thôi bỏ đi... Anh khẽ than

Hai tay anh khẽ dùng lực ôm cô vào lòng, anh gắt gao ôm chặt cô, như muốn cô khảm vào người anh, bên tai truyền đến giọng khàn khàn:

- Thiệu Lâm, em phải nhớ rằng bất kể có chuyện gì, anh đều ở phía sau em. Khi nào em không thể chống đỡ được cứ dựa lại đây, anh sẽ ủng hộ em

Cô tựa vào ngực anh, cảm anh cọ lên tóc cô, cô có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của anh. Tim Chu Thiên như bị cái gì xiết lại, lòng bị cảm xúc khó nói dâng đầy, bất tri bất giác cũng vươn tay ôm chặt anh.

Tia nắng cuối chiều lặng lẽ chiếu lên người bọn họ khiến bức tranh động lòng người này có thêm một tầng ánh sáng nhu hòa.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Bản thân chết

Hai ngày sau, vào một đêm giông tố, “Chu Thiên” qua đời

Sáng sớm hôm sau, Chu Thiên nhận được tin vội cùng Tiểu Mạt chạy tới bệnh viện.

Trước cửa phòng bệnh đã thấy giường bệnh phủ vải trắng, vải trắng che lên bóng dáng gầy gò. Máy móc dây đặc đã bỏ hết, giường bệnh vắng vẻ càng khiến người nằm đó thêm phần lạnh lẽo.

Chu Thiên kinh ngạc ngây người. Nhìn bản thân chết đi, nhìn thi thể của mình, cảm giác quỷ dị này không thể hình dung, không phải nói đôi câu là có thể nói rõ được.

Cha Chu Minh Xa ngồi ở một bên nhưa đứa trẻ đang khóc, tóc hoa râm chỉ qua một đêm đã bạc trắng. Lý Mai cũng lau nước mắt, vẻ bi thương trên mặt bà lúc này có thể thấy là thật tình. Mà khiến cho Chu Thiên ngạc nhiên là Kiều Tranh còn đến sớm hơn cả cô, vẻ mặt đau đớn đang an ủi Chu Minh Xa. Anh thoát nhìn trông vô cùng tiêu tụy, ánh mắt có chút u buồn, cũng gầy đi không ít. Khi thấy Chu Thiên, trong mắt có chút buồn bã, môi khẽ động,

thiếu chút nữa đã gọi tên cô nhưng đột nhiên nhớ lại cô là người gây họa, tuy rằng nhà Thiến Thiến không biết cô nhưng không khó để biết tên cô. Giờ cảm xúc của Chu Minh Xa rất kích động, rất có thể sẽ làm tổn thương đến cô, vội nuốt ngược hai chữ “Thiệu Lâm” vào trong.

Chu Thiến cũng có rất nhiều lời muốn nói với Kiều Tranh nhưng biết giờ không phải lúc nói chuyện nên cũng nhịn xuống việc muốn đến chỗ anh. Tiểu Mạt vừa vào cửa đã bắt đầu lau nước mắt. Chu Thiến thoáng an ủi cô rồi đi đến bên cha. Cô ngồi xổm xuống trước mặt cha nói:

- Chú à, chú đừng quá đau lòng. Thiến Thiến đi rồi, chú còn có di, còn có Đông Đông mà (Em trai Chu Thiến), bọn họ rất cần chú chăm lo, chú phải giữ gìn sức khỏe.

Chu Minh Xa ngẩng đầu, nhìn cô gái tự nhận là bạn của Thiến Thiến. Lúc này, về mặt cô thân thiết, lo lắng, ông nhớ tới thời gian này, cô luôn ở bên cạnh nhẹ nhàng khuyên giải, an ủi, cẩn thận chăm sóc mình. Trong lòng ông đột nhiên dâng lên cảm giác kì dị. Cô gái này có đôi mắt trong suốt đầy sự quan tâm thật giống con gái mình, nếu Thiến Thiến vẫn còn, hẳn cũng sẽ như cô, ngồi xổm bên mình mà an ủi.

Dần dần, trong mắt ông, cô gái xinh đẹp trước mặt biến thành khuôn mặt bình thường của con gái mình, ông đau lòng nói:

- Là tôi có lỗi với nó, tôi chưa từng chăm sóc tốt cho nó, quan tâm nó, tôi khiến nó dù chỉ là đứa con gái nhỏ đã phải chạy đi xa như vậy làm thuê, mới khiến nó gặp tai nạn, tôi có lỗi với nó, có lỗi với người mẹ đã mất của nó...

Trong lòng ông vô cùng áy náy và đau xót, ông cảm thấy nói trước mặt cô gái này cũng như đang sám hối trước con gái mình vậy. Ông nắm chặt tay Chu Thiến, nước mắt như mưa.

Thấy cha đau lòng như vậy, tim Chu Thiến cũng vô cùng khó chịu. Cô khẽ nói với cha:

- Chu Thiến chưa từng nghĩ như vậy, cô ấy thường nói với cháu, cha của cô ấy tốt như thế nào, lúc đi học, mỗi khi trời mưa đều đến đón cô ấy, cô ấy ốm cũng là cha công đến bệnh viện, khi sinh nhật, dù nhà nghèo thế nào cha cũng sẽ làm đồ ăn ngon cho cô ấy. Cô ấy nói, cha cô ấy là người cha tốt nhất, nguyện vọng lớn nhất của cô ấy là có thể giúp cha sống vui vẻ, an nhàn tuổi già. Chú à, cháu biết chú mất đi con gái sẽ rất đau lòng nhưng cháu tin, Thiến Thiến không muốn thấy chú khổ sở như vậy. Xin chú nhất định phải giữ gìn sức khỏe. Như vậy Thiến Thiến đi mới an tâm. Về sau, chúng cháu sẽ thường xuyên đến thăm chú, chú có thể coi chúng cháu như con gái, chúng cháu đều nguyện ý thay Thiến Thiến chăm sóc chú.

Nghe lời cô nói, lòng Chu Minh Xa như có chút an ủi, ông liên tục gật đầu, nói:

- Cô gái tốt, cảm ơn cháu, cảm ơn cháu hôm nay nói với chú những lời này, cảm ơn những việc cháu đã làm.

Chu Thiến còn đang định nói tiếp thì Lý Mai vẫy Chu Minh Xa. Bọn họ ngẩng đầu, thấy ở bên cạnh Lý Mai là hai người đàn ông mặc âu phục đen, tay cầm túi công văn, mặt không chút thay đổi. Chu Minh Xa thấy bọn họ, về mặt giận dữ, oán hận nói:

- Tin tức của bọn họ cũng nhanh nhạy lắm!

Chu Thiến thấy thần sắc của ông thì kì quái hỏi:

- Bọn họ là ai?

Chu Minh Xa nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Còn chẳng phải luật sư của bên gây chuyện, cho tới giờ cũng thôi, lái xe gây chuyện mặt mũi cũng không lộ, cứ như không may suy nghĩ gì. Nghĩ cho chút tiền là có thể xong sao? Tôi thật muốn trở mặt đi kiện!

Chu Thiến bị dọa nhảy dựng, đang không biết nên khuyên thế nào thì Kiều Tranh đã kéo Chu Minh Xa qua, khe khẽ nói một hồi, chỉ thấy về mặt ông càng lúc càng bất đắc dĩ, cuối cùng thở dài, cúi đầu đi đến chỗ luật sư. Chu Thiến đến bên Kiều Tranh hỏi:

- Anh nói gì với chú ấy?

Kiều tranh nhìn Chu Minh Xa cùng luật sư nói chuyện, nói:

- Anh nói với ông, cho dù có đi kiện bọn họ cũng chỉ tùy tiện đưa ra một người khác gánh tội thay, mà chú Chu sẽ phí vô số tiền tài, sức lực. Có đôi khi, con người phải biết khuất phục

Nói đến đó, anh quay đầu nhìn Chu Thiến đầy ý vị, đôi mắt lóe ra ánh sáng:

- Mà anh cũng có lòng riêng, bất kể thế nào cũng không thể để em bị tổn thương.

Cảm giác trong lòng Chu Thiến lạ lạ, cô yên lặng hồi lâu mới khẽ nói:

- Thật sự là em hại chết Thiến Thiến, anh không nghĩ em đáng bị trừng phạt sao?

Kiều Tranh nhìn “Chu Thiến” trên giường:

- Chuyện của Thiến Thiến đã không thể cứu vãn, hơn nữa cũng là ngoài ý muốn, anh biết em cũng rất khổ sở, có thể thấy em đã cố hết sức để bù đắp.

Thiệu Lâm, em yên tâm, bọn họ sẽ không kiện em

Chu Thiến nghe xong vừa đắng vừa chát, nói tới nói lui, trong cảm nhận của anh, Tống Thiệu Lâm quan trọng hơn em gái Chu Thiến nhiều. Cô cúi đầu không nói. Kiều Tranh nghĩ cô áy náy, định an ủi cô nhưng khuôn mặt trắng như tuyết nằm trên giường kia như lửa châm mắt anh, anh khẽ thở dài, không nói được gì.

Sau đó, Triệu gia phụ trách chuyện hậu sự cho “Chu Thiến”. Chu Minh Xa quyết định hỏa táng sau đó mang tro cốt về quê nhà. Chu Thiến thật sự không thể nào đối mặt với lễ hỏa táng của chính mình nên không tham gia. Nhưng lúc Chu Minh Xa về nhà cô vẫn tiễn ra ga. Trước khi lên xe lửa, Chu Minh Xa không nhận được nói:

- Không hiểu sao, chú thấy cháu luôn có cảm giác thân thiết, như nhìn thấy người thân của mình vậy, rất thích, cô bé, chú nói như vậy cháu cũng đừng trách.

Chu Thiến sao trách ông được, trong lòng kích động, nắm tay ông nói:

- Từ nay về sau, chú cứ coi cháu như con gái đi, cháu cũng sẽ tới thăm chú

Hai người nắm tay nhau, nước mắt lưng tròng.

Nhìn xe lửa dần đi xa, cuối cùng hóa thành chấm nhỏ biến mất trong tầm mắt, Chu Thiến không nhận được mà khóc

Từ nay về sau, cuộc đời của Chu Thiến đã xong nhưng cuộc đời của cô chưa kết thúc. Cô sẽ sống bằng thân phận khác, hơn nữa, phải cố gắng sống thật tốt.

Cô không muốn dẫm vào vết xe đổ của Tống Thiệu Lâm, cô không muốn sống bám vào người khác, cuộc sống của cô phải do cô tự làm chủ.

Bản thân có muốn ở bên Triệu Hi Thành không? Vấn đề này cũng đến lúc phải nghĩ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Đến bên anh

Sau hôm Chu Minh Xa đi, Chu Thiến liền nhận được điện thoại của Kiều Tranh. Cuộc điện thoại này nằm trong dự kiến của cô. Lần trước ở bệnh viện, lúc gần đi, ánh mắt anh như có ngàn điều muốn nói cũng như cô vậy, dường như anh cũng muốn nói với cô điều gì đó.

Chu Thiến tuyệt đối không lạ vì sao anh biết số điện thoại của cô. Người làm ăn như anh, nếu thực sự muốn liên hệ với ai hẳn là chuyện dễ dàng.

Địa điểm Kiều Tranh hẹn là trường đại học của bọn họ. Chu Thiến không dùng lái xe trong nhà. Cô đi đến địa điểm hẹn, vừa xuống xe đã thấy Kiều Tranh đứng trước cửa trường đại học, tựa vào chiếc ô tô màu đen. Hôm nay anh mặc quần áo bình thường, áo cộc xám, quần màu nhạt, giày cùng màu, tay đeo túi quần, vẻ mặt tao nhã tựa như bạch mã hoàng tử trong mộng của các thiếu nữ. Đi qua anh, không ít những cô gái đều quay lại nhìn.

Anh dường như cảm nhận được ánh mắt của Chu Thiến, ngẩng đầu nhìn về phía cô. Khi thấy cô, ánh mắt lộ ra vẻ dịu dàng, dường như con gió ấm áp thổi qua khiến cô cảm cảm giác yên tĩnh vô cùng

Chu Thiến mỉm cười nhìn anh, đi đến bên anh hỏi:

- Đợi lâu chưa?

Kiều Tranh cười nói:

- Không có, anh cũng vừa đến!

Chu Thiến đột nhiên có cảm giác kì quái, sao cô cảm thấy bọn họ nói chuyện như nam nữ hò hẹn vậy? Cảm giác này khiến cô có chút chột dạ, có phần như đang làm chuyện xấu sau lưng chồng vậy. Vốn trước khi đi cô còn chút do dự, dù sao bất kể thế nào giờ cô là vợ của Triệu Hi Thành, sau lưng anh ta gặp “tình nhân” cũ, tuy rằng chính đại quang minh nhưng cũng không phải là điều nên làm. Nhưng bản thân thật sự lo lắng cho Kiều Tranh, quan tâm đến phản ứng của anh sau chuyện lần đó nên mới muốn gặp mặt anh như vậy. Nhưng giờ cảm giác đó đột nhiên ủa tới lại khiến cô có phần mất tự nhiên.

Kiều Tranh thấy được sự mất tự nhiên của cô, ánh mắt buồn bã, giờ cô đã thích ứng với cuộc sống là vợ người ta, ngay cả gặp anh cũng có điều cổ kị... Lòng Kiều Tranh đau đớn, anh nói với cô:

- Đi vào trong xem một chút, về đã lâu anh cũng chưa thăm lại trường

Nói xong xoay người chậm rãi đi về phía trước, Chu Thiển hơi run lên rồi vội đuổi theo, đến khi cách anh vài bước thì bước chậm lại.

Bọn họ đi trên con đường cây xanh trong trường, cây cối cao lớn xanh um, lá cây rung rinh trong gió, trong không trung có những gợn mây trắng nổi, ánh mặt trời sáng lạn chiếu ra muôn vàn sợi tơ vàng. Đám sinh viên đi lại trên đường, những tiếng cười vui vẻ, đơn thuần truyền đến

Dọc đường đi, bọn họ đều yên lặng không nói gì. Chu Thiển là không biết nên nói gì còn Kiều Tranh thì chỉ nhìn quanh, vẻ mặt phức tạp, như dịu dàng lại như đau đớn, giống như đắm chìm trong mộng ảo vừa ngọt ngào lại vừa đắng cay.

Chu Thiển nghĩ nghĩ, bước lên hai bước, sóng vai cùng anh:

- Kiều Tranh, lần trước ở phòng trà, bất kể Văn Phương nói gì, anh cũng đừng để ý, em...

- Em nhìn bên kia kia!

Kiều Tranh đột nhiên cắt ngang. Chu Thiển theo tay anh chỉ mà nhìn qua, chỉ thấy là một tán cây lớn, cũng không có gì đặc biệt.

Kiều Tranh không chớp mắt nhìn cô. Thấy cô ngoài vẻ khó hiểu cũng chẳng có gì đặc biệt thì cảm thấy đau xót, quả thật cô đã quên mọi thứ... Kiều Tranh cố kìm cơn đau trong lòng, chậm rãi mở miệng:

- Đây là cây hoa anh đào, đến mùa xuân sẽ nở hoa rất đẹp. Trước kia, trong mắt anh nó cũng chỉ như những loài hoa bình thường, không có gì đặc biệt. Mãi cho đến một ngày...

Anh nói đến đây thì hơi dừng lại, nhìn cây anh đào kia, trong mắt vô cùng dịu dàng nhưng Chu Thiển biết, anh đang nghĩ về kí ức đẹp của mình, mà không nghĩ ngờ gì, đoạn thời gian đẹp nhất đó nhất định có Tống Thiệu Lâm. Kiều Tranh tiếp tục nói:

- Mãi cho đến một ngày, anh đi qua đây, nhìn thấy một cô gái tóc dài đang nhảy muốn hái một nhánh anh đào ở cao. Những cánh đào rơi xuống như tuyết. Tóc cô ấy bay bay trong màn mưa hoa rực rỡ cùng gió. Anh bất tri bất giác dừng bước, cũng không ngờ cô gái đó nhảy xuống vừa khéo ngã vào anh. Anh đỡ lấy cô ấy, cô ấy quay đầu nhìn anh cười, nụ cười ấy còn đẹp hơn hoa anh đào, khiến anh chói mắt, xuyên thẳng vào tim anh...

Sau đó, anh quay đầu, lẳng lặng chăm chú nhìn Chu Thiển, đôi mắt thâm thúy đầy chân tình. Anh cầm tay cô khẽ nói:

- Thiệu Lâm, đó là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, sao em có thể quên?

Tay anh ấm áp mềm mại, đôi mắt thâm u ừm đột, giọng anh chân tình mà u buồn. Trong nháy mắt, Chu Thiển như bị mê hoặc, trong đầu lại đột nhiên xuất hiện một đôi mắt đen thâm thúy, có ánh mặt trời chiếu vàng, lòng cả kinh, vội tỉnh táo lại. Cô nhẹ nhàng rút tay mình về, khẽ nói:

- Kiều Tranh, đừng như vậy!

Kiều Tranh kích động nắm lấy hai vai Chu Thiển, giọng có chút vội vàng:

- Thiệu Lâm, chúng ta vốn là một cặp đẹp đôi, nếu lúc đó giữa chúng ta không xảy ra nhiều chuyện như vậy thì giờ chúng ta hẳn là đã rất hạnh phúc. Thiệu Lâm, anh biết giờ em sống cũng không tốt, đến bên anh! Thiệu Lâm, đến bên anh đi! Quá khứ của chúng ta không thể vùi lấp, rất nhanh thôi anh sẽ tìm lại kí ức cho em.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá rơi xuống ánh mắt Kiều Tranh chiếu ra ánh sáng quắc. Từ sau khi nghe những lời Văn Phương nói anh vội tìm mẹ chứng thực. Sau đó, lòng anh vẫn luôn bị dày vò. Nhớ nhung và tình cảm khi xưa bị anh áp chế giờ như núi lửa bùng nổ. Hôm nay anh hẹn cô ra, mục đích cũng không phải để nói những lời này. Anh chỉ là không nhịn được muốn gặp cô, muốn trò chuyện với cô, muốn để cô nhìn lại những kí ức của bọn họ. Nhưng đi đến dưới tàng cây anh đào này, chuyện cũ như thủy triều nhấn chìm anh, anh không khống chế được bản thân mà nói ra những lời này.

Chu Thiển nhìn đôi mắt đầy chờ mong của anh, nhớ tới tình yêu trắc trở của anh và Tống Thiệu Lâm, trong lòng thực sự khổ sở, đau lòng vì anh. Nhưng có thể thế nào đây? Tống Thiệu Lâm không thể quay lại nữa, tình ý này của anh cũng chỉ là thất bại. Dù cô có yêu thương anh thế nào cũng không thể làm thế thân cho Tống Thiệu Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Tình cảm bí ẩn nơi đáy lòng

Chu Thiển nhẹ nhàng giẫy khỏi hai tay anh nói:

- Kiều Tranh, nếu em vĩnh viễn không thể nhớ lại?

Cô nhìn anh, hai mắt trong suốt, chậm rãi nói:

- Em không nhớ rõ Kiều Tranh, cũng không nhớ rõ cây anh đào, không nhớ rõ tất cả những chuyện trước kia của chúng ta. Em chỉ biết chồng em là Triệu Hi Thành, em là con dâu nhà họ Triệu. Anh thấy đấy, em đã không còn là Tống Thiệu Lâm toàn tâm toàn ý vì anh như trước, Tống Thiệu Lâm đó sẽ không thể quay lại. Kiều Tranh, quên những lời Văn Phương nói đi, những cái đó đều vô nghĩa. Tất cả đều đã qua, hơn nữa, giờ em rất vừa lòng với cuộc sống hiện tại, em sống rất tốt, em không muốn thay đổi gì cả.

Sự chờ đợi trong mắt Kiều Tranh dần biến mất, mỗi một câu nói của cô khiến tim anh trầm đi một phần, cuối cùng như chìm vào vực sâu không đáy, không còn nhìn nổi mặt trời. Sắc mặt anh tái nhợt, lắc lắc đầu:

- Không, Thiệu Lâm, em đang lừa anh, Triệu Hi Thành nổi danh đào hoa, anh ta sao có thể mang lại hạnh phúc cho em?

Chu Thiến lui về phía sau hai bước, ánh mặt trời vàng rỗ bị lá cây chắn thành những vệt lốm đốm nhẹ rơi trên người cô khiến cô như con bướm bướm rực rỡ, lúc nào cũng có thể bay đi

- Đó đều là chuyện quá khứ.

Cô nhẹ nhàng nói:

- Trước kia đúng là Hi Thành như vậy nhưng giờ anh ấy đã dần thay đổi, anh ấy không còn ngang ngược, cố gắng học cách tôn trọng em, tôn trọng cuộc hôn nhân của em và anh ấy...

Nói tới đây, Chu Thiến nghĩ đến những chuyện mà bọn họ ở chung gần đây, nhớ tới sự ảm đạm của Triệu Hi Thành, nhớ tới cái ôm của anh, nhớ tới những lời anh nói với cô vào hoàng hôn ấy, khúc miệng bất tri bất giác cười dịu dàng, giọng nói cũng thêm nhu hòa:

- Em rất vui, cho nên em nguyện ý cho hôn nhân của em một cơ hội nữa.

Vốn dĩ Chu Thiến muốn Kiều Tranh hết hi vọng với mình nhưng lại phát hiện những lời vừa nói dường như là những lời ẩn sâu trong đáy lòng. Trước kia cô có ý xem nhẹ nó, lại nhân cơ hội này mà nói ra khiến chính cô cũng giật mình.

Tia sáng cuối cùng trong mắt Kiều Tranh bị dập tắt, anh chỉ cảm thấy tim như bị con dao sắc nhọn xẹt qua, có sự khổ sở anh không thể chịu đựng được. Bờ môi anh khẽ giật như còn muốn nói gì đó nhưng khi thấy ý cười hạnh phúc khúc miệng cô thì ánh mắt anh đau đớn. Kiều Tranh cúi đầu, cuối cùng không nói gì.

Chu Thiến thấy anh đau khổ tuyệt vọng thì cũng vô cùng khổ sở, cô rất muốn bước lên an ủi anh nhưng cô biết nếu làm vậy thì những lời khi nãy đều là uổng phí. Cho nên, cô chỉ có thể hạ quyết tâm đứng đó nhìn anh đau khổ.

Anh Kiều Tranh, đây mới là lựa chọn tốt nhất cho anh. Anh và Thiệu Lâm vĩnh viễn không có khả năng mà em cũng không thể thay thế được địa vị của cô ấy trong lòng anh, cho dù chúng ta miễn cưỡng bên nhau cũng chỉ khiến cả hai cùng đau khổ.

Lúc này, sắc mặt Kiều Tranh tái nhợt, thần sắc đau đớn, yên lặng không nói gì mà Chu Thiến hoàn toàn tập trung vào người đối diện. Hai người không phát hiện, ở cây tùng cách đó không xa, có một người đang lén lút chụp trộm bọn họ...

Từ lần Chu Thiến vô tình nói ra tâm sự của mình trước mặt Kiều Tranh, khi đối mặt với Triệu Hi Thành cô bớt mấy phần lạnh lùng lại thêm chút dịu dàng, tươi cười. Triệu Hi Thành sao có thể không nhìn ra biến hóa trong đó. Anh âm thầm vui sướng nhưng cũng không vì thế mà đòi tiến thêm một bước. Anh đang chậm rãi chờ đợi, chờ đợi ngày trái tim cô hoàn toàn thuộc về anh.

Đương nhiên, cái này cũng cần phải có chất xúc tác.

Hôm nay, anh sai thư kí Tiểu Lợi giúp anh đặt nhà ăn và hoa tươi qua điện thoại. Tiểu Lợi vừa buông điện thoại, ba thư ký còn lại liền ngừng việc, mở to mắt nhìn cô đầy tò mò. Trong đó có người nói:

- Sao vậy, Tổng giám đốc ở ẩn lâu như vậy giờ lại muốn tái xuất giang hồ?

Tiểu Lợi cười:

- Đừng nói oan Tổng giám đốc, anh ấy hẹn vợ mình.

Thư kí khi nãy hỏi mắt nghi hoặc:

- Cái gì? Bữa tối lãng mạn cùng hoa hồng dành cho bà xã? Không phải ngôi sao? Không phải người mẫu? Không phải vị tiểu thư xinh đẹp Giáp Ất nào? Rất không đáng tin!

Tiểu Lợi nói:

- Đừng nói lung tung nữa, Tổng giám đốc giờ toàn tâm toàn ý với phu nhân, những lời này của cậu nếu để người có lòng xấu nghe được cẩn thận mất việc như chơi

Thư kí kia le lưỡi, lập tức khóa miệng.

Chu Thiển nhận được điện thoại của Triệu Hi Thành, trong điện thoại anh nói:

- Trang điếm một chút rồi đi với lái xe, đừng hỏi gì cả

Nói xong cúp máy, hoàn toàn không cho Chu Thiển cơ hội nói chuyện.

Về mặt Chu Thiển hồ nghi nhưng vẫn theo lời anh trang điếm qua một chút. Ở trên xe, mấy lần cô muốn moi tin từ lái xe nhưng lái xe giữ miệng vô cùng, một chữ cũng không nói, chỉ mỉm cười. Chu Thiển đành từ bỏ, lòng như bị mèo cào.

Cũng may xe đi không bao lâu đã dừng lại, lập tức có phục vụ mặc đồng phục mở cửa xe cho cô. Chu Thiển xuống xe, phát hiện đây như một nhà hàng ăn phương Tây. Còn chưa kịp ngắm cảnh thì phục vụ đã chìa tay mời.

Chu Thiển cười với anh ta rồi đi vào trong.

Trong nhà ăn bài trí xa hoa, phía tường đá cẩm thạch có một lò sưởi, trần nhà loang loáng đèn thủy tinh, bàn ăn trải khăn trắng muốt, trên bàn có ánh nến đỏ lấp lánh lóe ra ánh sáng nhu hòa. Mà Triệu Hi Thành mặc âu phục đứng chờ bên bàn, khuôn mặt tuấn mỹ được ánh nến chiếu vào lúc sáng lúc tối, khóe miệng khẽ cười động lòng người, đôi mắt chăm chú nhìn cô đầy vẻ rạng rỡ.

Anh đứng đó tựa như hoàng tử cao nhã, tự phụ đang chờ đón công chúa mình yêu.

Mặt Chu Thiển dần ửng đỏ. Cô chậm rãi bước đến, tim đập loạn.

Hôm nay cô mặc bộ váy màu hồng, tóc dài buộc lên đỉnh đầu lộ ra chiếc gáy thanh tú. Đuôi tóc đen nhánh buông bên vai càng khiến làn da trắng như tuyết.

Hai mắt cô như ngọc lưu ly lóe ra ánh sáng linh động, đôi môi cô mềm mại như cánh hoa hồng. Ánh nến chiếu lên người cô, đẹp như ảo ảnh.

Triệu Hi Thành cảm thấy mình như đang trong giấc mộng đẹp mà anh nguyện ý vĩnh viễn chìm đắm trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Con đường của chúng ta

Cửa hàng ngoài bọn họ thì không còn khách nào khác.

Triệu Hi Thành kéo ghế giúp cô, Chu Thiển mỉm cười ngồi xuống:

- Hôm nay là ngày gì đặc biệt sao?

Triệu Hi Thành khẽ cười, hai mắt lóe ra ánh sáng:

- Anh chỉ muốn cùng vợ mình ăn tối mà thôi, còn cần lí do sao?

- Không phải, em chỉ là thấy lạ thôi, dù sao từ sau khi em xuất viện, đây là lần đầu tiên anh đưa em ta ngoài ăn cơm

Triệu Hi Thành nhún mày:

- Anh nghe thì có vẻ vợ anh thăm trách anh không lãng mạn đúng không? Xem ra sau này cần thêm chút tâm tư mới được.

Mặt Chu Thiển hơi nóng lên:

- Em ... không có ý này

Nói xong đã thấy ý cười của Triệu Hi Thành càng lúc càng đậm, cô cũng không nhịn được cười rộ lên, trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào

Phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên, món chính là bít tết cùng rượu vang Pháp, hương vị không tẻ. Triệu Hi Thành nhìn phục vụ một cái, không lâu sau nhà ăn vang lên tiếng đàn violon du dương. Chu Thiển nhìn theo, thấy cách đó không xa có một nghệ sĩ mặc áo mangto trắng chăm chú chơi đàn violon.

Triệu Hi Thành nói:

- Thích không?

Chu Thiển gật đầu:

- Em rất thích

Vừa dứt lời lại thấy bồi bàn cầm một bó hoa hồng đưa tới. Triệu Hi Thành đón lấy rồi nói:

- Anh vẫn ngại việc tặng hoa quá tục khí nhưng hôm nay cũng muốn thử một lần.

Anh đưa tặng cho cô:

- Tặng em, mong rằng nó có thể làm em vui vẻ.

Chu Thiển đón lấy, trong lòng vô cùng hân hoan. Lớn như vậy đây là lần đầu tiên cô nhận được hoa từ người khác giới, mà người đàn ông này không phải ai khác, người đó có lẽ sẽ là bạn đời của mình, hoa hồng đại biểu cho tình yêu sao cô có thể không vui

- Cảm ơn anh, em rất thích

Chu Thiển cười tươi như hoa hồng, vô cùng kiều diễm khiến Triệu Hi Thành hoa mắt, mê hồn.

- Sớm biết em sẽ vui như vậy thì dù tục khí thế nào anh cũng tặng hoa cho em mỗi ngày

Chu Thiển nhướn mày:

- Anh đang mắng xéo em là tục?

Hai mắt lấp lánh như bảo thạch. Triệu Hi Thành cười to, giọng sang sảng:

- Chỉ cần anh thích, em có tục khí thế nào cũng được

Chu Thiển không nói gì, người này đúng là quá tự đại.

Rượu vang Pháp hương thuần rất ngon, uống nhiều cũng có chút men say. Mặt Chu Thiển ửng hồng. Bởi vì men rượu, cô cũng bắt đầu nói nhiều hơn. Cô hơi nâng cằm, cần nhân:

- Trương phu nhân kia đúng là khắc tinh của em, chỉ cần chơi mặt chược với bà ấy em nhất định thua thê thảm, thế mà bà ấy còn cười tủm tỉm nói với em đó là học phí chứ! Đến học máu mặt!

Triệu Hi Thành nhìn cô, dưới ánh nến, hai má cô ửng hồng, hai mắt cũng sáng ngời, giọng cô nhẹ nhàng, thư sướng tựa như nước chảy róc rách, chảy vào lòng anh. Anh lắng lắng nghe, đáy lòng cảm giác thật bình yên.

- Còn nữa, có lần đi dạo phố cùng con dâu của Vương phu nhân, vốn dĩ em không muốn đi nhưng cô ấy gọi điện mời mấy lần rõ nhiệt tình nên không tiện từ chối. Kết quả hồi hận muốn chết! Đi cùng cô ấy hai giờ thì phải nửa tiếng cô ấy dành để chửi mắng chồng mình. Nói chồng cô ấy lăng nhăng thế nào, vô si thế nào. Em nghe xong chỉ hận không thể tông cửa mà chạy, lúc ấy còn nghĩ, nếu không vừa mắt với chồng mình như vậy thì sao không ly hôn? Ở bên ngoài nói xấu chồng chẳng phải cũng tự làm mình mất mặt? Nếu chồng em mà cũng lăng nhăng như vậy...

Chu Thiển nói đến đây thì vội im bặt. Trời ạ, vừa rồi cô nói cái gì thế? Đều là rượu say hồng việc mà, nói lỡ miệng, phá hỏng không khí rồi...

Cô cẩn thận, len lén nhìn anh, sợ anh trở mặt giữa chừng, dựa vào sự hiểu biết của cô về anh thì dám có khả năng này lắm. Nhưng về mặt Triệu Hi Thành lại bình tĩnh, thấy cô xấu hổ thì không khỏi mỉm cười, vươn tay nắm tay cô, nhẹ nhàng nói:

- Về sau anh sẽ không đề cho em có cơ hội nói anh như vậy.

Chu Thiển ngẩn ra, lập tức hiểu được ý anh. Chỉ cảm thấy yết hầu như có cái gì đó bị chặn lại, lồng ngực cũng có cảm giác kì lạ dâng trào. Cô kinh ngạc nhìn anh, hồi lâu không nói gì.

Dưới ánh đèn thủy tinh, tiếng violon du dương, ánh nến mong manh, hai người nhìn nhau, tay nắm tay dường như tìm cũng hòa chung một nhịp.

Sau khi rời khỏi nhà ăn thì trăng đã treo cao. Trời đêm đầy sao tựa như những viên kim cương đính trên tấm thảm nhung.

Ban đêm đã không còn nóng nực như ngày, gió khẽ thổi qua thật mát mẻ. Chu Thiển hít sâu một hơi, cảm thấy cả người thoải mái. Cô đề nghị:

- Hay là chúng ta đi bộ về nhà đi

Triệu Hi Thành gạt đầu đồng ý. Nụ cười của cô như rượu ngon làm anh mê say, giờ cho dù bắt anh lấy trăng trên trời xuống, cho dù biết là không thể anh cũng sẽ thử sức một lần vì cô. Bọn họ nắm tay đi trên đường, tài xế lái xe chậm chậm theo sau.

Hai người như đang hưởng thụ sự bình yên này, đều rất ăn ý không nói gì. Đột nhiên Triệu Hi Thành dừng lại, anh nắm chặt tay Chu Thiển, Chu Thiển quay đầu nhìn anh

Dưới ánh trăng, vẻ mặt anh mơ hồ không rõ nhưng hai mắt lại sáng như sao. Anh nói:

- Thiệu Lâm, từ sau khi em bị mất trí nhớ, anh cảm thấy trong lòng như có gì đó biến hóa. Sự thay đổi đó khiến anh trở tay không kịp nên mới làm những chuyện khiến em tổn thương. Nhưng bây giờ anh đã hiểu sự thay đổi đó là gì, anh cũng biết nên đối mặt với điều đó như thế nào. Thiệu Lâm, cho anh một cơ hội, quên tất cả những gì đã qua đi, bắt đầu lại từ đầu được không em?

Anh nhìn cô, ánh mắt đầy mong chờ.

Chu Thiển nhìn anh, trong lòng cảm thấy thật nhẹ nhàng, những gì thời gian qua anh làm quả thực cũng khiến cô cảm động. Hơn nữa, trong nhật ký Tổng Thiệu Lâm kể về đoạn tình yêu triền miên của cô ấy và Kiều Tranh khiến cô hiểu rõ được, cả đời này anh Kiều Tranh có lẽ sẽ yêu thương người phụ nữ khác nhưng chắc chắn không phải là người phụ nữ bên ngoài là Tổng Thiệu Lâm nhưng bên trong là Chu Thiển. Cho nên cô cũng dần buông xuôi tình yêu mơ hồ từ nhỏ với anh, dần dần để cho Triệu Hi Thành tiếp cận với mình. Nếu không phải trong nhật ký Tổng Thiệu Lâm viết về anh chẳng ra gì thì chưa biết chừng cô đã mềm lòng.

Triệu Hi Thành thấy cô không nói gì thì dần dần có chút nôn nóng:

- Thiệu Lâm, sao em không nói gì, em vẫn không muốn sao?

Chẳng lẽ những việc anh làm trong thời gian qua chưa khiến cô động lòng? Chẳng lẽ tim cô là sắt đá? Chẳng lẽ cô còn muốn rời bỏ anh? Nghĩ đến đó, tim anh như bị bóp lại, không tự chủ nắm tay cô mạnh hơn.

- Thiệu Lâm, anh biết em không thích anh có phụ nữ khác, anh có thể cam đoan về sau anh sẽ không hái hoa bẻ cành nữa, cho dù là xã giao anh cũng sẽ không nhìn bất kì ai, anh... anh...

Triệu Hi Thành bình thường vốn uy phong lẫm lẫm không ai sánh kịp, âm ngoan thủ đoạn nhưng lúc này lại như đứa trẻ con, hận không thể lấy tim của mình ra cho đối phương nhìn thấu.

Chu Thiển bị đau nhưng không nói gì. Lòng bàn tay anh ướt đầm, có thể thấy được lúc này anh lo lắng cỡ nào. Lòng Chu Thiển bỗng dâng lên cảm giác hạnh phúc, cô lặng lẽ mỉm cười. Cô dịu dàng nói:

- Đừng hứa cũng đừng thề, con đường sau này của chúng ta còn rất dài, không phải hứa hẹn là có thể duy trì cuộc hôn nhân này. Sự thật lòng của anh, thái độ với hôn nhân của anh sẽ phải dùng thời gian để khảo nghiệm

Triệu Hi Thành ngây người, lập tức nắm được mấu chốt:

- Con đường của chúng ta?

Ánh mắt anh vui mừng. Chu Thiển cười gạt đầu. Đúng vậy, công tử đào hoa đúng là không thể tin nhưng cảm giác hạnh phúc, ngọt ngào hôm nay của cô rõ ràng như vậy, cô nguyện ý mạo hiểm một lần.

Trong lòng Triệu Hi Thành mừng như điên, cho tới giờ anh cũng không hề biết thì ra trên đời này lại có niềm hạnh phúc lớn lao như vậy. Anh không kiềm chế được sự kích động trong lòng, ôm chặt cô quay một vòng tròn khiến Chu Thiển sợ hãi kêu lớn.

Cách đó không xa, tài xế vốn đã dừng xe đang ngáp ngủ, chợt thấy cảnh này thì không khỏi mở to mắt. Đại thiếu gia bình thường luôn âm trầm, nghiêm túc lại có động tác trẻ con như vậy khiến cho anh vô cùng ngạc nhiên. Nhưng sau đó lập tức vui vẻ thay Triệu Hi Thành, dường như cậu chủ chưa bao giờ vui vẻ như vậy!

Chỉ là, sao bọn họ mãi không về nhà? Đi tí đường mà mất hơn một tiếng, lái xe đáng thương này khi nào mới được nghỉ đây!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Cuộc sống tràn ngập ánh mặt trời

Sáng sớm

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu rọi khắp căn phòng. Trong không khí tràn ngập hương cỏ hoa thơm ngát. Ngoài cửa sổ, trên cành cây cao, những chú chim non đang ríu rít hót những khúc ca hạnh phúc

Chu Thiển cảm giác môi ngứa ngứa nên dần tỉnh giấc. Mở mắt ra đã thấy Triệu Hi Thành đang cúi đầu, dịu dàng hôn môi cô. Đôi mi dày khép lại, hơi hơi run rẩy

Thấy cô tỉnh lại, Triệu Hi Thành ngẩng đầu, mỉm cười, nói:

- Tối hôm qua ngủ có ngon không?

Nụ cười tươi như thấm đẫm ánh mặt trời, lộ ra ánh sáng chói mắt.

Chu Thiển hơi đỏ mặt, khẽ gật đầu. Cô không khỏi nhớ lại tình hình chiến đấu ác liệt đêm qua, nhiệt tình của Triệu Hi Thành chất chứa lâu như vậy, dường như mãnh liệt bộc phát hết trong đêm qua. Tuy rằng đây là lần đầu tiên của Chu Thiển nhưng khối thân thể này lại vô cùng phù hợp với anh. Chi tiết và cảm giác khi ấy, chỉ cần hơi nghĩ lại thôi cũng khiến Chu Thiển cảm thấy mặt đỏ tai hồng.

Triệu Hi Thành nhún mày:

- Hóa ra ngủ rất ngon, xem ra là anh chưa đủ cố gắng rồi!

Mặt Chu Thiển đen lại, còn chưa đủ cố gắng... Giờ cả người cô vô lực, lưng như bị đứt lìa, đó chẳng phải là kết quả của sự cố gắng của anh?

Cô giờ tay lên, cánh tay ngọc trắng như tuyết có lắm lắm mấy vết hồng, những vết này trên người còn có rất nhiều. Cô oán giận nói:

- Xem đi, anh còn nói được! Tối qua anh như sói đói...

Mắt Triệu Hi Thành chan chứa tình cảm, bên trong hiện rõ khuôn mặt cô:

- Anh sai rồi, để anh bù lại...

Giọng anh càng lúc càng khàn, anh kéo chăn mỏng trên người cô ra, da thịt trắng như tuyết đầy dấu hôn ửng hồng, tựa như một đóa hồng mê người khiến ánh mắt anh ngây dại. Anh chỉ cảm thấy, dưới bụng càng lúc càng nóng.

Anh cúi đầu, từ từ dịu dàng hôn những dấu hôn đó, từ cổ đến ngực rồi đến bụng, tiếp tục đi xuống... Một lần rồi lại một lần, hơi thở nóng rực, nụ hôn dịu dàng, lưu luyến triền miên

Hơi thở của Chu Thiển càng lúc càng dồn dập, cả người nóng lên, cảm giác từng đợt cảm xúc tê dại truyền đến khiến cô không nhịn được mà khẽ rên rỉ. Tiếng rên này như sự kích thích mãnh liệt với anh. Hơi thở của anh đột nhiên trở nên nặng nề, nụ hôn dịu dàng trở nên nóng bỏng, khiêu khích. Anh nghiêng người tới, nhẹ nhàng dán chặt lên thân mình nóng bỏng của cô.

Chu Thiển cảm nhận được nơi đó của anh nóng rực, cứng như sắt, trong lòng thầm kêu thảm. Tối hôm qua bị anh ép buộc lâu như vậy, giờ chắc chắn không chịu nổi sự "cố gắng" của anh. Cô mở miệng phản đối:

- Đứng. Lưng em đau...

Nhưng khi nói ra giọng nói lại vô cùng mềm mại, dịu dàng, nghe như là lời dụ hoặc. Triệu Hi Thành cúi đầu bịt kín miệng cô, trong lúc này đưa khẽ nói:

- Anh sẽ nhẹ nhàng hơn...

Chu Thiển bị anh hôn đến mức thiên hôn địa ám, như rơi vào con lốc tình yêu, chỉ có thể ôm chặt lưng anh mới không bị con lốc ấy nhấn chìm...

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ càng lúc càng chói mắt, khiến không khí bên trong càng thêm nóng bỏng, điểm lẹ.

Những ngày sau đó là những tháng ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời Chu Thiển. Triệu Hi Thành luôn bỏ qua một số cuộc gặp xã giao, sớm về nhà với cô. Hai người sẽ cùng nhau ngắm hoa trong hoa viên, ngắm hoàng hôn, ngắm trăng sáng. Hai người chìm đắm trong nụ cười của đối phương. Có khi đặc biệt hưng phấn thì sẽ đi tản bộ ở gần đó như đêm ấy. Chu Thiển sẽ kể lại những chuyện xảy ra trong ngày cho anh nghe. Cho dù chỉ là những chuyện vụn vặt, nhàm chán nhưng Triệu Hi Thành cũng rất thích nghe.

Mà sự biến hóa của Triệu Hi Thành mọi người đều thấy rõ. Người phát hiện điều này sớm nhất chính là thư kí và nhóm trợ lí của anh. Bọn họ phát hiện Tổng giám đốc bình thường vốn rất nghiêm túc, âm trầm gần đây tâm tình rất tốt. Khoe mắt đuôi mày lúc nào cũng ẩn hiện ý cười như gió mùa xuân không thể che dấu. Có khi, lúc bọn họ vào báo cáo công việc, anh còn đang ngẩn ngơ, sau đó đột nhiên phì cười. Lúc mới đầu, bọn họ cảm thấy thật quý dị, thật khủng bố, chẳng biết nên làm gì. Tổng giám đốc bình thường vốn rất tài trí sao đột nhiên lại bị thế này? Nhưng rất nhanh, bọn họ nhận thấy Tổng giám đốc rất hay gọi điện về nhà, càng ngày càng nhiều lần báo thư kí đặt hoa, đặt nhà hàng thì mới hiểu ra. Thì ra tổng giám đốc đang yêu. Mà đối tượng yêu của anh chính là vợ của Tổng giám đốc. Điểm này có vẻ hơi khó tin

Nhưng mà, quản anh yêu ai làm gì? Chỉ cần Tổng giám đốc vui vẻ, mọi người đều được thoải mái! Thật hi vọng tâm tình này của tổng giám đốc có thể

giữ vững

Chu Thiển cũng có phiền não. Sự phiền não của cô chính là, mỗi ngày nên mặc quần áo gì mới che được dấu hôn trên người?

Trên cánh tay thì có thể mặc áo dài tay mà che nhưng còn cổ? Chẳng lẽ những ngày nóng đình điểm còn định quàng khăn sao? Chu Thiển vô cùng oán hận. Đầu là tại con sói đói... háo sắc... mỗi tối đều “cố gắng” như thế làm gì. Muốn “cố gắng” cũng nên chọn chỗ kín kín! Giờ hại cô không dám gặp ai...

Cô cố gắng đối mặt với ánh mắt ái muội của Triệu phu nhân, Dung tẩu, Hi Tuấn, thậm chí cả người hầu. Chu Thiển đỏ mặt, cười gượng giải thích:

- Hơi bị cảm nắng, cạo gió...

Vừa nói xong thì há hốc mồm. Cái này có phải là càng xóa càng đen không?

Quả nhiên, Triệu phu nhân và Dung tẩu chỉ cười không nói. Nhưng xú tiểu tử Hi Tuấn lại cười nói:

- Chị dâu à, vị trí cạo gió không đúng lắm, chắc anh cả cạo gió cho chị à. Để về bảo anh ấy, những chỗ đó không nên cạo gió mà dùng lực cũng hơi mạnh.

Triệu phu nhân và Dung tẩu nghe vậy cười lớn mà mặt Chu Thiển đỏ bừng như máu. Cô tròn mắt nhìn Hi Tuấn: “Tiểu tử chết tiệt, dám bóc mẽ cô”

May có Triệu phu nhân giải vây cho cô:

- Được rồi, Hi Tuấn, đừng trêu chị dâu con nữa

Rồi quay đầu nói với Chu Thiển:

- Mùa hè tích cực “cạo gió” là chuyện tốt, có ích cho sức khỏe đó!

Chu Thiển ôm mặt mà chạy trong tiếng cười của bọn họ.

Chu Thiển đi rồi, Dung tẩu cười nói với Triệu phu nhân:

- Phu nhân, chúc mừng ngài cuối cùng đã được như ý, sắp ôm cháu nội rồi

Triệu phu nhân cao hứng gật đầu, cười tươi như hoa nở.

Công tác chuẩn bị cho yến hội cũng hùng hực khí thế chuẩn bị. Giờ Chu Thiển cũng chăm chú để ý hơn. Lúc này mới phát hiện, những gì trước kia cô tiếp xúc chỉ là chút da lông mà thôi, công việc này so với cô nghĩ còn khó hơn nhiều. Danh sách khác mời cùng sở thích của từng người, còn cả có ai bị dị ứng gì không, giống như Triệu Hi Thành dị ứng tỏi vậy. Còn cả thực đơn, nước uống, rượu, đồ điểm tâm, trang trí yến hội, mời dàn nhạc, người hầu không đủ còn phải thuê thêm người, còn phải chỉ bảo thêm cho bọn họ...

Chu Thiển thờ dài, làm con dâu nhà giàu thật chẳng dễ dàng! Nhưng nếu đã quyết định ở lại đây thì cô sẽ hết sức làm, hơn nữa còn cố gắng làm tốt nhất.

Nói tóm lại, Chu Thiển cảm thấy cuộc sống của mình tràn ngập ánh mặt trời.

Mà bên kia, Văn Phương ngồi trong phòng hành chính tổng hợp, vênh tai nghe hai đồng nghiệp nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Khát khao hạnh phúc

Phòng hành chính tổng hợp của tập đoàn Triệu thị chuyên quản lý những việc vặt trong công ty như mua đồ dùng văn phòng, sửa chữa đồ đạc và vệ sinh. Cho nên sau lưng mọi người hay gọi là phòng tạp vụ.

Văn Phương vốn ngồi ở vị trí thư kí Tổng giám đốc ai nấy đều hâm mộ giờ bị đẩy xuống làm viên chức nho nhỏ ở phòng tạp vụ, sao cô ta cam tâm? Hơn nữa cũng không thể thích ứng. Trước kia cho dù là giám đốc nhìn thấy cô ta cũng phải tươi cười, khách khách khí khí, giờ thì bất kì ai cũng có thể sai bảo cô. Những kẻ từng đồ mắt đỏ kị cô ta giờ không kiêng nể gì cười nhạo cô ta, đến những người cũng phòng nhìn cô cũng đầy khinh miệt. Tất cả những thứ đó đều khiến ngọn lửa oán hận trong lòng cô ta bốc ngùn ngụt

Giờ đứa trẻ trong bụng cũng hơn 3 tháng, bụng đã dần nổi lên nhưng còn chưa rõ, mặc quần áo rộng rãi thì nhìn cũng không ra, nhìn qua chỉ có hơi béo lên mà thôi. Cho nên dưới sự giấu diếm của cô ta cũng chẳng có ai biết. Nhưng trong lòng cô ta đã có chút lo lắng, nếu bụng lớn hơn thì không giấu được ai nữa, đến lúc đó truyền tới tai Triệu Hi Thành thì ai biết anh sẽ phản ứng thế nào?

Vì thế cô ta bắt đầu tìm mọi đường dây liên hệ với Triệu phu nhân, muốn có được cái ô dù chắc chắn. Nhưng chuyện không hề đơn giản như cô ta nghĩ, Triệu phu nhân như vương hậu trong cổ tích, ở trong tòa thành kín, không phải loại người như cô ta là gặp được. Thậm chí cô ta còn mấy lần tới cửa tìm lại bị bảo vệ ngăn không cho vào, cũng không chịu thông báo, ánh mắt nhìn cô ta đầy khinh thường. Văn Phuong đều nhận định là do Tống Thiệu Lâm phá rối, trong lòng càng hận.

Đang lúc cô ta hết đường xoay sở, lòng nóng như lửa đốt thì vô tình nghe được một tin khiến cô ta nhất thời mừng rỡ.

Đó là hai đồng nghiệp trong phòng hành chính tổng hợp thích chuyện bát quái đang nói chuyện phiếm. Bình thường hai người cũng chẳng buồn nề mặt cô ta, cô ta cũng không để ý bọn họ nhưng nội dung nói chuyện của họ lại khiến cô ta chú ý.

Trong đó một người đại khái hơn ba mươi tuổi, xương gò má cao, môi mỏng, bình thường mọi người đều gọi cô là chị Lý. Cô ngồi ở bàn làm việc, người ngả về phía trước, nhìn cô gái trang điểm khá cầu kì nói:

- Biết không, trong nhà chủ tịch sẽ tổ chức yến hội long trọng.

Cô gái trang điểm cẩn thận kia họ Vương, nổi danh là muốn lấy chồng. Ai chẳng biết mục đích đi làm của cô là muốn tìm chồng ở Triệu thị này. Lúc này, nghe xong lời chị Lý nói, cô lờm:

- Em cũng biết rồi, em còn biết lần này không chỉ là sinh nhật chủ tịch mà còn kỉ niệm 40 kết hôn. Nghe nói các nhân vật nổi tiếng đều tham gia. Lúc đó nhất định không thiếu nhưng thiếu niên tài tử, nếu em cũng tham gia được thì tốt rồi.

Lúc nói. Hai mắt cô sáng bừng lên. Chị Lý phì cười:

- Em bớt mơ mộng hão huyền đi, yến hội này muốn vào phải có danh thiếp, không phải là người làm tạp vụ như em có thể tùy tiện đi vào, nhất định bảo vệ kĩ lưỡng, ruồi cũng không lọt.

Cô gái họ Vương biết cô nói thật, thờ dãi:

- Đúng là xã hội thương lưu, thật hâm mộ. Nếu em có thể đến nhất định phải dùng toàn lực mà tìm một người đàn ông vừa đẹp trai, nhiều tiền mà chung tình như Tống giám đốc mới được.

Chị Lý mở to mắt kêu:

- Tống giám đốc chung tình? Em có nhầm không vậy? Lại còn nói Tống giám đốc chung tình? Tống giám đốc nổi tiếng là công tử phong lưu đó!

Vừa nói vừa liếc nhìn Văn Phuong một cái, sau đó chậm rãi nói đủ to cho Văn Phuong nghe được:

- Vừa mới vứt bỏ một người ngây ngốc ở đây mà em còn nói thế được.

- Cho nên mới nói tin tức của chị không nhạy rồi. Theo nguồn tin tức tin cậy, Tống giám đốc giờ vô cùng tốt với vợ, ngày nào ngoài xã giao quan trọng ra thì đều đứng giờ về nhà. Những phụ nữ trước kia đều cắt đứt, một lòng một dạ với vợ. Ngay cả thư kí bên cạnh cũng nói còn chưa thấy Tống giám đốc tốt với người phụ nữ nào như vậy, nói lần này Tống giám đốc động chân tình. Chị nói xem, loại đàn ông này tìm đâu có dễ, Triệu phu nhân thật có phúc, thật ngưỡng mộ quá đi.

Văn Phuong nghe đến đó, ngọn lửa đổ kị lại bùng lên, tay gõ bàn phím càng lúc càng nặng, lách ca lách cách. Miệng cô ta mím chặt, trừng mắt nhìn màn hình như đang nhìn kẻ thù không đội trời chung. “Hay cho Tống Thiệu Lâm cô! Quá thủ đoạn! Trước kia xem thường cô rồi!” Cô ta sờ sờ bụng mình, may mà ở đây còn có quần cò tốt. “Tống Thiệu Lâm, chúng ta chờ xem, chưa biết kết quả thế nào đâu”

Cô ta gây ồn khiến hai người để ý nhìn lại, bọn họ nhìn nhau, trong mắt là vẻ khinh thường. Chị Lý cười lạnh, thoáng cao giọng:

- Em ấy à, phải tự hiểu lấy, em nghĩ rằng ai cũng có thể lấy người đàn ông tốt như Tống giám đốc? Cũng chỉ có Triệu phu nhân có gia thế, có dung mạo, có tu dưỡng mới có thể ở bên Tống giám đốc. Chuyện cô bé lọ lem cũng chỉ là cổ tích mà thôi. Huống hồ, em nghĩ ai cũng có thể là cô bé lọ lem sao, em đi mua truyện cổ tích mà xem, cô bé lọ lem cũng vừa xinh đẹp vừa thiện lương đâu phải là loại phụ nữ tục tĩu chỉ mong bay lên đầu cành làm phượng hoàng.

Cô gái họ Vương cười phụ họa:

- Chị Lý nói đúng, em nên sớm từ bỏ ý nghĩ này đi, không lại thành trò cười cho mọi người như ai đó.

“Cười đi, cười đi, giờ cứ cười nhạo tao đi, châm chọc tao đi. Không lâu sau chúng mày sẽ phải hối hận với những lời này”

Văn Phuong oán hận nghĩ: “Đến lúc đó, tao sẽ bắt chúng mày phải trả giá”

Nhưng những lời các cô nói lại là cơ hội tốt của cô ta. Ánh mắt Văn Phuong nhìn chằm chằm máy tính, lặng lẽ cười.

Nhìn nụ cười quý dị của cô ta, tuy là giữa hè nhưng hai người đều thấy lạnh lẽo. Hai người nhìn nhau, thoáng yên lặng. Tục ngữ nói đúng: có thể đắc tội quân tử, chớ đắc tội tiểu nhân..

Bên kia, Yên hội Triệu gia đã chuẩn bị không sai biệt lắm. Phụ nữ họ Triệu và người hầu mệt muốn chết. Hôm nay, Triệu phu nhân và Dung tẩu đều nghỉ ngơi sớm, Chu Thiển cũng mệt mỏi nằm lăn trên giường. Tuy rằng mọi chuyện bọn họ đều không cần nhúng tay vào làm nhưng có bao nhiêu chuyện cần quan tâm, đám người hầu có chuyện gì cũng đều hỏi ý kiến của cô. Mấy ngày như vậy, Chu Thiển cảm thấy não như banh ra.

Triệu Hi Thành đi xã giao về chỉ thấy vợ đang nằm trên giường. Anh đi tới, đầu tiên hôn cô thật nồng nàn, đến khi hai người thở dốc thì mới buông cô ra.

Anh khàn khàn hỏi cô:

- Hôm nay làm sao vậy, buồn bã ỉu xìu, mệt chết à?

Vừa nói anh vừa ôm cô vào lòng. Chu Thiển giật giật, tìm vị trí thoải mái nhất, nghe nhịp tim đập của anh, thỏa mãn hừ một tiếng rồi mới nhỏ giọng trả lời:

- Đúng vậy, mệt mỏi quá, cũng không muốn làm gì cả.

Triệu Hi Thành ôm chặt cô, cảm vuốt ve tóc cô, mũi tràn ngập hương thơm từ mái tóc cô, trong lòng vô cùng hạnh phúc. Bỗng nhiên cảm thấy, cứ ôm cô như vậy cả đời cũng là chuyện mỹ diệu. Anh bị ý nghĩ của mình làm rung động, chưa từng nghĩ mình cũng sẽ có những ý nghĩ lãng mạn này.

Anh khẽ cười, tim đập mạnh, gọi:

- Thiệu Lâm!

- Ừm?

Chu Thiển nằm trong lòng anh nhẹ nhàng đáp một tiếng. Ánh mắt Triệu Hi Thành dịu dàng vô cùng:

- Chờ yên hội xong, anh xin nghỉ phép, chúng ta đi lịch được không?

- Đi du lịch? Chu thiển giọng mơ mơ hồ hồ

Triệu Hi Thành nhìn ánh trắng sáng bên ngoài, khẽ cười:

- Đúng, chúng ta đi hưởng thụ thế giới hai người, coi như là tuần trăng mật, em muốn đi đâu?

- Cừu Trại Câu, em muốn đi Cừu Trại Câu...

Ý thức của Chu Thiển càng lúc càng mơ hồ.

Khóe miệng Triệu Hi Thành càng tươi cười:

- Được, chúng ta đến Cừu Trại Câu, ở đó phong cảnh rất đẹp, còn đến cả Hoàng Sơn ngắm mặt trời mọc, đến Tây Song Bản Nạp, đến Tây Tạng ngắm tuyết, đến Mông Cổ xem thảo nguyên...

Chu Thiển dần chìm trong giấc mơ xinh đẹp này của anh, để mặc anh ôm càng lúc càng chặt. Khóe miệng cô khẽ mỉm cười, dường như có giấc mơ ngọt ngào

Ánh trắng dịu dàng như nước lã lẽ tiến vào, rải lên hai người đang ôm chặt nhau một tầng ánh sáng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Cuộc sống hạnh phúc

Sáng sớm, Chu Thiển bị tiếng động nhỏ làm thức giấc. Mở mắt ra thấy Triệu Hi Thành rón rén ngồi dậy. Anh cả người chỉ mặc chiếc quần tam giác, rón rón khiến người ta buồn cười nhưng Chu Thiển thì không cười. Cô biết anh làm vậy là vì không muốn đánh thức cô. Lòng cô đầy cảm động, thì ra anh cũng là người rất biết quan tâm đến người khác.

Bất giác cô mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Chào buổi sáng

Triệu Hi Thành ngẩn ra, quay đầu cười xin lỗi:

- Là anh đánh thức em à

- Không phải, tối qua ngủ sớm nên dậy sớm

Ánh mặt trời buổi sớm chiếu lên làn da trần của anh khiến da anh như phủ thêm lớp ánh sáng bóng loáng. Chu Thiển nhìn mà có hơi ngây ngời, nói thật ra, đáng người của anh... thật sự là rất được!

Triệu Hi Thành thấy cô ngây ngốc như vậy thì cười tà mị, sau đó không hề xấu hổ mà bắt đầu đứng tạo dáng như lực sĩ, phô bày cơ bắp của mình trước mặt cô

- Thế nào, đáng người của chồng em không tệ chứ! Không kém chút nào đúng không?

Sau đó quay sang nhìn cô, hơi nhíu mày, khuôn mặt tuần mỵ như tượng Hy Lạp đầy đặc ý.

Khỏe miệng Chu Thiển giật giật, thật đúng là đồ siêu cấp tự ki. ... Chu Thiển lau mồ hôi lạnh ở thái dương:

- Mau mặc quần áo vào đi, đừng để bị cảm

Triệu Hi Thành đi tới, ngồi bên cạnh cô, sau đó nghiêng người tới gần, đôi mắt thâm thúy lưu chuyển có vẻ đẹp mê hồn. Anh cười tà mị với cô:

- Cô gái, em thừa nhận rằng em bị anh mê hoặc rồi đi, vừa rồi em còn chảy nước miếng

Chu Thiển vội vàng sờ miệng, may mà không đụng phải chất lỏng khả nghi gì, Triệu Hi Thành khẽ cười dựa vào người Chu Thiển, Chu Thiển thẹn quá hóa giận, lấy chiếc gối phía sau nện lên đầu anh.

Triệu Hi Thành nhảy dựng lên, vừa cười vừa nói:

- Em mưu sát chồng!

Chu Thiển lại cảm gối đầu ném tới, lần này gối đầu phi thẳng về chỗ hiểm của anh. Triệu Hi Thành ôm gối đầu than thở, khóc lóc:

- Bà xã ơi, giờ cao đánh khẽ đi! Em đang hủy diệt hạnh phúc nửa đời của chúng ta đấy

Mặt Chu Thiển như bị lửa đốt, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Triệu Hi Thành, anh quá vô sỉ

Triệu Hi Thành cười lớn đi vào phòng tắm. Rửa mặt chải đầu xong lại đi thay quần áo, khi ra ngoài đã mặc Âu phục, rất phong độ.

Triệu Hi Thành đi tới bên giường, cúi người hôn môi cô rồi nói:

- Trưa bảo lái xe đưa em đến công ty nhé, chúng ta cùng đi ăn cơm

- Sớm như vậy anh đã đi làm rồi sao?

Chu Thiển xem đồng hồ, thấy mới chỉ hơn 7h chút xíu. Triệu Hi Thành vuốt tóc cô nói:

- Lão gia nhà chúng ta là người cuồng làm việc, mỗi ngày hơn 8h đều đã đến công ty. Anh và Hi Tuấn ngày nào cũng đi làm cùng ông, trước đó nửa giờ đều phải ở trong văn phòng nghe ông dạy bảo

Anh cười bất đắc dĩ:

- Được rồi, sắp đến giờ ăn sáng rồi, anh xuống trước, em ngủ thêm đi.

Nghe anh nói như vậy Chu Thiển nào ngủ tiếp được. Ai cũng chăm chỉ như vậy, Chu Thiển thầm nghĩ, Triệu thị có được ngày hôm nay cũng là có đạo lý cả. Xem ra sau này cô còn phải cố gắng làm tốt công việc của mình. Lớp huấn luyện cũng đến lúc phải đăng ký, giờ cô đã xác định sẽ ở lại nhà họ Triệu, như vậy là vừa khéo để đi học. Nhưng chuyện này phải thương lượng với Hi Thành một chút mới được. Nhân lúc trưa nay đi ăn cơm nói với anh thì hơn, chắc anh sẽ không phản đối.

Chu Thiển cười với anh, sóng mắt dịu dàng như nước mùa xuân, cô nói:

- Em cũng dậy đây, anh xuống trước đi, em rửa mặt rồi xuống

Ăn điểm tâm rồi, Chu Thiến và Triệu phu nhân tiễn cha con họ đi làm.

Sau đó, bọn họ tiếp tục bận rộn chuẩn bị yến tiệc. Qua hai ngày nữa là tới rồi, không còn bận rộn như trước, giờ chỉ còn phải làm vệ sinh cho biệt thự. Chu Thiến và Dung tẩu chỉ huy đám người hầu quét dọn, có đôi khi không đủ người Chu Thiến cũng phải tự xắn tay làm.

Triệu phu nhân rất vừa lòng với những biểu hiện của cô, lúc chơi bài với bọn họ luôn khen con dâu mình ngoan ngoãn thế nào.

Triệu phu nhân thấy Chu Thiến đầu mướt mồ hôi thì đi tới bên cô nói:

- Thiệu Lâm, nghỉ chút đi, không còn việc gì nữa, để bọn họ tự làm.

Nói rồi kéo cô ngồi xuống sô pha.

Chu Thiến cười nói:

- Con không sao, là kỉ niệm 40 kết hôn của cha mẹ, bữa tiệc quan trọng như vậy nhất định phải thật chu đáo mới được.

Triệu phu nhân nghe xong trong lòng vui mừng, cười toe toét. Dung tẩu ở bên nói:

- Phu nhân, tôi thật hâm mộ bà, có cô con dâu ngoan như vậy.

Triệu phu nhân nắm tay Chu Thiến, hiền lành nói:

- Đúng vậy, như con gái của tôi. Đây là phúc của tôi.

Chu Thiến cũng rất cảm động, xét về phương diện một mẹ chồng mà nói, Triệu phu nhân cũng là rất tốt. Khi cô còn làm thuê ở thẩm mỹ viện thường xuyên nghe khách hàng oán giận, kể xấu mẹ chồng mình đáng ghét, soi mói thế nào. Triệu phu nhân không quá soi mói cô, cũng không muốn thay đổi cô, cho cô tự do rất nhiều. Tuy rằng về vấn đề Triệu Hi Thành lăng nhăng thì bà luôn nói cho anh nhưng trên lập trường của bà đó cũng là chuyện bình thường. Cô cũng không thể ép bà coi mình quan trọng hơn con của bà được.

Cũng may, giờ Triệu Hi Thành không lăng nhăng, cô và Triệu phu nhân cũng không có xung đột. Về phần Triệu Hi Thành có kiên trì được không thì cũng cần cả cô và anh cùng cố gắng. Ba người đang nói chuyện, người hầu gọi Triệu phu nhân nghe điện thoại:

- Là cậu hai!

Triệu phu nhân nghe điện thoại, chỉ nghe bà nói:

- Trong phòng? Lập tức đưa đến? ... Được, được.

Bà buông điện thoại, Chu Thiến hỏi:

- Là Hi Tuấn ă? Có việc gì?

Triệu phu nhân nói:

- Đúng thế, thằng bé này không biết cả ngày nghĩ được cái gì mà quên cả công văn quan trọng ở nhà, đến lúc cần không thấy, lại bị cha nó mắng. Giờ đang gọi điện nhờ mẹ gửi người hầu đưa đến.

Nói xong, đang định kêu người hầu thì Chu Thiến nói:

- Để con đưa cho em ấy là được, đằng nào chút nữa con cũng đến công ty đi ăn trưa với Hi Thành, tiện đường đem qua là được rồi.

Triệu phu nhân nghe cô nói như vậy, lập tức cười, ánh mắt nhìn cô đầy thâm ý.

- Được, con mang qua cho em nhé.

Sau đó không nhịn được lại nói tiếp:

- Cố lên, cố lên! Sang năm là năm Heo vàng, tranh thủ sinh lấy thằng cu.

Mặt Chu Thiến đen lại.

Triệu phu nhân sai người hầu vào phòng tìm tài liệu:

- Ngay ở đầu giường nó, bìa màu lam.

Chu Thiến cầm lấy tập văn kiện từ tay người hầu, sau đó lão đảo chạy đi dưới tiếng cười đầy thâm ý của Triệu phu nhân và Dung tẩu.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Gặp Văn Phương

Lái xe đưa Chu Thiến đến cao ốc Triệu thị. Chu Thiến xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa nhà chọc trời này, cửa sổ thủy tinh lóe ra ánh sáng dưới mặt trời, tựa như lâu đài thủy tinh, sáng ngời, chói mắt.

Chu Thiến đi vào đại sảnh, sau đó gọi điện thoại cho Hi Tuấn:

- Hi Tuấn! Chị mang văn kiện đến cho em, em đang ở đâu?

Trong điện thoại vang lên tiếng anh chán nản:

- Em đang ở tầng 10, còn phiền chị dâu mang đến tận đây, thật ngại quá.

- Không sao, chị tiện đường mà.

Chu Thiến vào cầu thang máy đi đến tầng 10, sớm đã có thư kí đứng đó chờ cô, đưa cô vào phòng phó tổng. Vừa vào đã thấy Triệu Hi Tuấn ngồi ủ rũ ở bàn làm việc, ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua cửa sổ, chiếu vào anh một tầng ánh sáng vàng.

Anh nghe được tiếng động thì quay ghế lại, nhìn Chu Thiến cười, trong nụ cười lại có vẻ ủ rũ. Anh nói:

- Cảm ơn chị dâu, sao hôm nay lại đến đây, là hẹn với anh cả à?

Chu Thiến đi tới, đặt văn bản lên bàn của anh, sau đó cười nói:

- Đúng, hẹn anh ấy ăn cơm trưa.

Cô nhìn khuôn mặt Triệu Hi Tuấn suy sụp, không khỏi thân thiết hỏi:

- Sao thế, cha mắng em?

Hi Tuấn cười nhẹ nhàng:

- Có ngày nào cha không mắng, em quen rồi, là vấn đề bản thân em thôi.

Anh đứng dậy, đi tới cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào, bộ dạng lười nhác nhưng lại vô cùng phong lưu. Anh nhìn bên ngoài, ánh mặt trời chiếu vào đôi mắt nâu, chiếu xạ ra ánh sáng trong suốt.

- Em càng ngày càng cảm thấy không thích hợp với nơi này. Ở đây, mỗi ngày đều là đám giấy tờ, họp đồng đó, họp hành nhàm chán, tiếp xúc với đủ loại người lòng dạ thâm trầm. Tất cả đều khiến em thấy áp lực, em cảm thấy sắp không thở nổi nữa, đây không phải là cuộc sống mà em muốn. Em không muốn cả đời đều bị giam giữ trong nhà giam này.

Anh quay đầu, nhìn Chu Thiến, ánh mắt sáng vô cùng:

- Em muốn rời khỏi đây, em hận không thể rời xa chỗ này.

Lòng Chu Thiến hoảng sợ, sau đó đi đến bên cạnh anh, nhìn anh nói:

- Nếu em thực sự đã quyết tâm, thật sự chấp nhận vượt mọi khó khăn thì chị sẽ ủng hộ, chúc phúc cho em.

Cô hơi dừng lại, giọng nói cũng trầm xuống:

- Nhưng nếu em chỉ là vì trốn tránh công việc mệt mỏi mà lấy cớ, chị khuyên em tốt nhất nên nghĩ cho rõ. Em có biết rời khỏi đây nghĩa là gì, cha tuy rằng sẽ không cắt đứt tình cha con với em nhưng ông tuyệt đối sẽ khiến em rơi vào cảnh tứ cố vô thân, đến lúc đó em chỉ có thể dựa vào chính mình, những khó khăn, tủi cực em phải chịu còn nhiều hơn tưởng tượng của em. Hi Tuấn, em nhất định phải hiểu điều đó.

Nếu đến lúc đó, anh ấy vì không đối mặt được với sự cạnh tranh tàn khốc bên ngoài, không thể không nản lòng mà trở về nhà thì sẽ là sự dẫm dẫm lớn vào lòng tự trọng của anh. Một công tử nhà giàu, nể cảm như vậy có thể chịu đựng được?

Triệu Hi Tuấn nhìn Chu Thiến, khuôn mặt xinh đẹp của cô dưới mặt trời như có ánh sáng bao phủ, đôi mắt trong như ngọc đầy sự thân thiết. Trong lòng anh như có dòng nước ấm chảy qua, mắt phượng xinh đẹp thoáng dịu dàng, anh cười nói:

- Chị dâu, bất kể là thế nào, đều cảm ơn chị đã quan tâm cho em, em sẽ không làm việc thiếu suy nghĩ, em nhất định sẽ nghĩ kĩ

Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường:

- Cũng không còn sớm nữa, chị đến tìm anh em đi, anh ấy nhất định đang đợi.

Chu Thiến gạt đầu, cô như trường bối vỗ vỗ bả vai anh khiến Triệu Hi Tuấn không biết nên khóc hay cười. Anh vuốt vuốt mũi, cau mày khẽ cười, bộ dáng đó có chút hương vị của một Tuấn Hi tỏa sáng trên sân khấu.

Thấy anh có chút tinh thần, Chu Thiến vui vẻ nói:

- Được rồi, mặc kệ em chọn lựa thế nào, chị đều mong em vui vẻ

Cô quay người đi ra ngoài, đến cửa đột nhiên nghĩ ra một điều, quay đầu cười xấu hổ:

- Hi Tuấn, trưa có muốn cùng ăn không

Triệu Hi Tuấn dựa vào cửa thủy tinh, tay đút túi quần, tóc đen xõa xuống khuôn mặt trắng nõn. Anh cười lớn:

- Chị dâu, em chờ câu này của chị đã lâu, còn nghĩ chị không định cho em tham gia cùng

Mặt Chu Thiến đỏ lên, người này, miệng lưỡi quá xấu! Triệu Hi Tuấn cười lớn:

- Đừng lo lắng, nghe nói làm bóng đèn sẽ bị trời phạt, em không có hứng đâu

Chu Thiến chạy ra văn phòng, cửa cũng quên khép, phía sau truyền đến tiếng cười lớn của anh.

Ra khỏi phòng Triệu Hi Tuấn là khu văn phòng, mọi người đều đang bận rộn, toàn tiếng điện thoại reo và tiếng gõ chữ lách cách.

Ở cửa thấy một nhân viên làm việc đang oán trách một người con gái đẩy xe:

- Gọi lâu như vậy sao giờ mới đưa đến

- Nhiều chỗ phải đi, muộn một chút cũng là bình thường

Người con gái đẩy xe mất kiên nhẫn đáp. Sau đó giao một tệp giấy cho cô gái kia.

Chu Thiến đi tới, đang định đi qua bọn họ thì người con gái đẩy xe kia quay đầu lại, đối mặt với cô, chẳng phải là Văn Phương? Chu Thiến ngẩn ra.

Văn Phương mặc chiếc váy suông màu đen, buộc tóc đuôi ngựa. Sắc mặt cô ta tiêu tụy, nhìn qua thì béo hơn trước một chút. Cô ta thấy Chu Thiến thì cũng sững sốt, hiển nhiên không nghĩ sẽ gặp cô ở đây, sắc mặt lập tức trầm xuống, trong mắt có tia mắt tự nhiên, dường như không muốn Chu Thiến thấy tình cảnh này của mình. Chu Thiến không muốn dây dưa gì với cô ta, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta một cái rồi bỏ đi về phía thang máy

Không bao lâu, Văn Phương đẩy xe đi về phía cô.

Chu Thiến nhìn con số trên thang máy, không để ý đến cô ta. Cửa thang máy mở ra, Chu Thiến đi vào, lúc quay người lại thì thấy Văn Phương cũng đẩy xe đi vào.

Chu Thiến ấn nút tầng cao nhất, sau đó đi qua một bên coi như không thấy cô ta. Văn Phương ấn tầng 11, sau đó nhìn chằm chằm nút Chu Thiến vừa ấn, sắc mặt càng lúc càng tốt, rốt cuộc không nhịn được nói:

- Hôm nay đến công ty là hẹn Hi Thành

Giọng nói sắc bén.

Chu Thiến coi như không nghe thấy. Loại người này càng để ý thì cô ta sẽ càng đắc ý, nghĩ rằng mình rất quan trọng. Nếu coi cô ta vô hình thì cô ta sẽ thấy mất hứng. Chu Thiến nhìn phía trước, trong lòng nghĩ, người này cũng hay thật, cô hẹn ai liên quan gì đến cô ta, chẳng lẽ giờ cô ta còn không muốn buông tay?

Văn Phương thấy cô không để ý đến mình thì có cảm giác bị coi thường. Cô nhìn Chu Thiến, oán hận nói:

- Tổng Thiệu Lâm, cô đừng đắc ý, không lâu nữa tôi sẽ cho cô lễ vật quý báu.

Thang máy dừng lại, cửa từ từ mở ra, Văn Phương lại hung hăng nhìn Chu Thiến một cái rồi đẩy xe ra ngoài

Mãi đến khi cửa thang máy đóng lại thì Chu Thiển mới nhẹ nhàng thở dài một hơi. Nhớ tới ánh mắt oán độc khi nãy của Văn Phương không khỏi hoài nghi. Văn Phương này thực sự là bạn thanh mai trúc mã với Tống Thiệu Lâm? Lại nghĩ tới lễ vật mà cô ta nói, cảm thấy đơn giản chỉ là việc của Kiều Tranh, giờ cô và Kiều Tranh đã nói rõ ràng, hẳn cô ta cũng chẳng gây được sóng gió gì nên cũng không để ý.

Thang máy tới tầng cao nhất, cô điều chỉnh tốt tâm tình, vui vẻ đi về phía phòng Triệu Hi Thành.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Chu Thiển ra khỏi thang máy, đã có một cô thư ký đáng người bé nhỏ chào đón. Cô cười nói với Chu Thiển:

- Triệu phu nhân, Tổng giám đốc đang chờ cô!

Có ba cô gái trẻ khác cũng đang tươi cười nhìn cô, trong mắt đầy tò mò.

Chu Thiển cười chào hỏi các cô. Thư kí đẩy cửa cho cô, Chu Thiển cảm ơn sau đó đi vào.

Chu Thiển vừa vào, bên ngoài đám thư kí bắt đầu khẽ bình luận.

- Đây là lần đầu tiên tôi gặp Triệu phu nhân, thì ra xinh đẹp như vậy a! Trách không được Tổng giám đốc yêu cô ấy như thế! Thư kí mới tới nói

- Người còn rất hòa nhã nữa! Một người khác phụ họa.

Tiểu Lợi là người có thâm niên nhất nói:

- Triệu phu nhân rất ít khi đến đây, tôi ở đây lâu như vậy cũng ít khi thấy cô ấy nhưng cô ấy giờ càng ngày càng đẹp. Phải nói thế nào nhỉ? Là cả người như bừng sáng!

Lý Mai cũng có thâm niên như Tiểu Lợi nói:

- Đúng vậy, thay đổi cực lớn, trước kia rất lạnh lùng...

Thư kí mới tới nháy mắt:

- Chắc chắn là vì Tổng giám đốc cuối cùng chịu hồi tâm chuyển ý, mây tan ra thì sẽ thấy trăng sáng thôi.

Tiểu Lợi bực mình:

- Tiểu nha đầu, đừng có nói lung tung, đi làm việc đi!

Chu Thiển vừa vào đã ngã vào lòng ngực ấm áp. Người ôm cô ai oán:

- Sao giờ mới đến? Chờ em lâu quá

Chu Thiển vừa ngẩng đầu, định đáp lời đã bị Triệu Hi Thành hôn lên đôi môi anh đào, tình ý kéo dài, một phen nồng nhiệt, mãi đến khi Chu Thiển sắp ngất mới lưu luyến buông cô ra.

Triệu Hi Thành nhìn cô, hai mắt đen như tóa sáng, khoe miệng mỉm cười động lòng người, khàn khàn giọng:

- Đây là hình phạt cho em!

Khuôn mặt trắng nõn của cô ửng hồng, hai mắt như có lớp sương mỏng dang qua, đôi môi kiêu diễm ướt át. Cô mỉm cười với anh, nụ cười như hoa khiến tim Triệu Hi Thành run lên, vội ôm chặt cô.

Chu Thiển đẩy anh ra cười nói:

- Đừng làm loạn, đây là văn phòng

Cô kéo anh ngồi xuống sofa, anh lại kéo cô lại, bắt cô ngồi lên đùi mình, sau đó vùi đầu vào gáy cô.

Chu Thiến nói:

- Vừa rồi em mang văn kiện đến cho Hi Tuấn, tiện đường thì trò chuyện với nó một lúc, có vẻ nó không vui

Triệu Hi Thành ngẩng đầu bắt đầu cười:

- Thằng em này của anh, cả ngày chẳng biết nghĩ cái gì, tâm tư căn bản không đặt vào công việc, luôn gây ra lỗi. Cha là người sĩ diện, con mình làm việc không tốt khiến ông mất mặt trước các cổ đông, hai ngày ba lượt gọi nó qua mắng, nó có thể không phiền não sao?

Chu Thiến trầm mặc một hồi mới nói:

- Em thấy chủ yếu là vì nó không thích công việc hiện tại, cha vì sao không cho nó làm chuyện nó thích, theo ý em, ca hát biểu diễn cũng chẳng có gì là mất mặt!

- Làm nghề đó, nhất cử nhất động đều bị để ý, cha sẽ không chịu nổi việc con mình trở thành đề tài trong lúc trà dư tửu hậu của mọi người. Hơn nữa, nếu nó thực sự nổi tiếng, Triệu gia sau lưng nó nhất định cũng sẽ thành đề tài bàn tán, chúng ta sẽ thành đối tượng để truyền thông bôi mớ. Thực sự có ngày đó thì chỉ sợ cha sẽ tức đến phát bệnh tim mất. Hi Tuấn phải từ bỏ chuyện đó thôi, trừ phi nó thực sự muốn chống đối cha

Chu Thiến thở dài:

- Thật đáng tiếc, cậu ấy ở trên sân khấu hào quang tỏa sáng, cậu ấy là người rất có tài hoa, ở đây lại như bị nhốt trong lồng sắt, không còn tức giận mà cũng chẳng có ý chí chiến đấu

Triệu Hi Thành nhìn cô chằm chằm:

- Làm sao em biết nó tỏa sáng trên sân khấu?

Chu Thiến cười gượng hai tiếng, nói lơ miệng... vội nói qua chuyện khác:

- Chúng ta đi ăn cơm đi, em đói rồi!

Triệu Hi Thành cũng không buông tha cô, anh ôm chặt cô, nói:

- Em đã sớm biết nó lên sân khấu biểu diễn đúng không? Em giúp nó giấu diếm mọi người?

Chu Thiến cúi đầu:

- Xin lỗi, em cảm thấy nó cố gắng làm việc mình thích cũng không phải là chuyện xấu, hẳn là nên ủng hộ.

Triệu Hi Thành tức giận nói:

- Về sau em đừng nhắc chuyện lung tung này nữa, để cha biết, cẩn thận ông ấy giận chó đánh mèo sang em đấy!

Chu Thiến đứng dậy khỏi người anh nói:

- Sao lại là nói lung tung? Đều là người một nhà, quan tâm một chút cũng nên mà

Triệu Hi Thành nghe cô nói ba chữ “người một nhà” thì trong lòng ảm áp. Về mặt dịu xuống:

- Em nói đúng, chúng ta là người một nhà, chuyện này anh sẽ tìm cơ hội nói chuyện với Hi Tuấn.

Chu Thiến gật gật đầu, đột nhiên có nhớ tới một chuyện khác, cô do dự một chút nhưng vẫn nói ra:

- Trước đó em không phải nói với anh rằng em muốn tìm chút việc làm sao?

Triệu Hi Thành đi đến giá áo cầm lấy áo khoác mặc vào, nghe cô nói như vậy, tiện miệng nói:

- Không phải bảo em học cắm hoa sao? Sao rồi, tìm được lớp vừa ý à?

Chu Thiến đi đến bên cạnh anh nói:

- Không phải, em muốn nói với anh, em không muốn học cắm hoa, em muốn học stylist!

- Stylist? Là thế nào?

- Chính là giúp mọi người tìm ra hình tượng phù hợp nhất, nói đơn giản chính là giúp người khác làm đẹp

Triệu Hi Thành nhíu mày:

- Cha biết chỉ sợ sẽ không vui.

Anh quay đầu nhìn cô:

- Em thực sự muốn học? Thật ra ở nhà cùng mẹ học quần gia không phải tốt rồi sao? Có rồi thì đi dạo phố đánh bài, sao phải vất vả như thế

- Quần gia em cũng sẽ học, dạo phố, đánh bài rất nhàm chán, em không thích. Hơn nữa học stylist không phải là chuyện gì xấu. Mọi người trong trường sẽ không biết em, cho nên cũng không làm mất mặt Triệu gia, cha cũng sẽ không khó chịu.

Chu Thiên kéo ống tay áo anh, vẻ mặt đáng thương, dùng tuyệt chiêu làm nũng, cô ngọt ngào nói:

- Hi Thành, đồng ý em đi...

Chiều này là từ trước khi cô còn làm ở thẩm mỹ viện, một khách quen dạy cô. Cô ấy nói: “Khi quan điểm của cô vào chồng bất đồng, nếu hợp lý, không quá ảnh hưởng đến mọi thứ thì trăm ngàn lần đừng có cãi cọ. Phải nói chuyện dịu dàng với anh ấy, thậm chí là làm nũng, như vậy càng dễ đạt được mục đích. Đương nhiên, em có thể cho rằng mọi chuyện em đều có thể tự quyết định mà không cần anh ấy đồng ý, muốn thế nào cũng được nhưng như thế sẽ khiến tình cảm vợ chồng có vết nứt. Cho dù em đạt được mục đích thì cũng có ý nghĩa gì đâu?”

Giờ Chu Thiên cũng nghĩ như vậy, nếu đã quyết định cùng Triệu Hi Thành bên nhau thì không nên để chút chuyện nhỏ này đã gây gổ, thử làm theo tuyệt chiêu như lời người đó nói xem có hiệu nghiệm không?

Triệu Hi Thành nhìn vẻ mặt cô như con mèo con, cảm thấy tim mềm nhũn, vẻ mặt đất đá dĩ nhiên:

- Được rồi, em thích học thì học, mỗi ngày ở nhà cũng rất nhàm chán, phía cha anh tạm thời không nói, chắc cũng không có chuyện gì

Triệu Hi Thành nghĩ, chẳng qua chỉ là học trong trường học thêm chút kiến thức, cũng không phải ra ngoài hầu hạ người khác, nếu không ảnh hưởng tới toàn cục thì sao không theo cô ấy, để cho cô ấy vui vẻ?

Chu Thiên cao hứng ôm cánh tay anh, cười mắt hí lại:

- Cảm ơn anh đã ủng hộ em!

Triệu Hi Thành thấy cô vui vẻ như vậy, trong lòng cũng vui mừng. Anh khẽ vỗ vỗ mặt cô, cười nói:

- Xem em vui vẻ kìa, như đứa trẻ con, càng lớn lại càng trẻ con

- Ai cần anh lo! Đúng rồi, trưa nay ăn gì?

- Anh chọn rồi: tôm hùm, canh nhân sâm gà, bồi bổ cho em, thời gian này em cũng vất vả rồi!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Yến hội 1

Ngày tổ chức yến hội là một ngày trời nắng đẹp sau cơn mưa. Trời xanh thăm thẳm dường như chưa từng có mưa bão, trong không khí có mùi cỏ cây sau cơn mưa, gió nhẹ thổi qua từng đợt khiến người ta cảm thấy mát mẻ, dễ chịu.

Biệt thự nhà họ Triệu trên dưới vui mừng, bởi vì tiết trời đẹp cho nên trên mặt cỏ xanh mượt ở vườn sau cùng những bồn hoa muôn hồng nghìn tía được bố trí thêm mấy cái bàn để khách mời trò chuyện. Lúc này, khách mời lục tục kéo đến, đều ra quần hoa áo lễ, vô cùng đẹp đẽ. Mọi người chào hỏi với chủ nhà xong đều tụ tập tốp năm tốp ba, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng cười vui vẻ.

Anh em nhà họ Triệu mặc tây trang đứng ở trước phòng khách đón khách. Mà Chu Thiên và Triệu phu nhân, Triệu lão gia cùng nhau ở trong phòng khách chiêu đãi mọi người.

Hôm nay Triệu lão gia mặc bộ áo dài cổ màu xanh đậm, ngực cài miếng ngọc quan âm phi thủy xanh biếc. Còn Triệu phu nhân mặc bộ sườn xám thêu hoa đỏ, cổ đeo chuỗi vòng trân châu, giữa vòng cổ là một miếng ngọc hình phật bằng phi thủy. Vừa nhìn đã biết đó là một đôi ngọc quý. Đó là quà vợ chồng Chu Thiên tặng hai người.

Bên kia, triệu lão gia đang thân thiện tiếp một số khách làm ăn quen thuộc. Bên này, Triệu phu nhân và Chu Thiển đang trò chuyện với các phu nhân, tiểu thư khác. Dung tấu thì dẫn người hầu bưng trà rót nước cho mọi người. Ai nấy cười nói vui vẻ, vô cùng náo nhiệt.

Các phu nhân khác đều rất thích chiếc vòng cổ của Triệu phu nhân khiến bà rất đắc ý, ánh mắt nhìn Chu Thiển càng nhu hòa. Khi rồi rãi, Chu Thiển cười nói với Triệu phu nhân:

- Mẹ, mẹ xem, thời tiết thật đẹp, ngay cả ông trời cũng chúc phúc hai người!

Triệu phu nhân nhìn sánh đường đầy khách, vui vẻ cười. Nói cười một hồi đã thấy Tổng phu nhân và một người đàn ông trung tuổi đi tới. Triệu lão gia nhìn thấy bọn họ thì bước lên đó, vờn tay nói:

- Anh Tổng, mời vào mời vào!

Đôi phương cũng bắt tay ông:

- Chúc mừng chúc mừng, hôm nay đúng là song hỷ lâm môn!

Hai người khách khí một hồi, Triệu lão gia dẫn ông đến chỗ một đám khách, bắt đầu giới thiệu, trò chuyện

Chu Thiển nhìn người kia có hơi mập, hai mai tóc hoa râm, biết ông ta chính là cha của Tổng Thiệu Lâm – Tổng Trí Hào. Đây vẫn là lần đầu tiên cô gặp “cha ruột” của mình. Cô có chút tò mò nên không khỏi nhìn mấy lần.

Tổng Trí Hào cao lớn, ngũ quan đoan chính, ánh mắt rất giống mắt Tổng Thiệu Lâm, lúc trẻ hẳn cũng là mỹ nam. Nhưng có lẽ vì chìm đắm trong tử sắc (nghe nói có vợ bé, có con riêng), đáng người đã bắt đầu xuống cấp, bắt đầu già nua. Nhưng trong mắt vẫn có tinh quang, vẫn nhìn ra ông là người khôn khéo

- Thiệu Lâm! Thiệu Lâm! Là Triệu phu nhân gọi cô

Chu Thiển quay đầu lại thấy Tổng phu nhân đang cười nhìn cô, sắc mặt hiền lành, chắc hẳn khi nãy Triệu phu nhân đã nói cho bà không ít “tín tốt”

Bên cạnh Tổng phu nhân còn một đôi nam nữ, nhìn có vẻ là đôi vợ chồng. Người đàn ông cao to tuấn tú nhưng mũi quá mỏng, mũi quá thô khiến người ta có cảm giác không tốt. Cô gái bên cạnh anh ta xinh xắn lanh lợi, mắt to, mũi cao, không nói gì chỉ đang mỉm cười, có vẻ dịu dàng hào phóng, lại khiến người khác rất có cảm tình.

Chu Thiển đi qua, nhìn Tổng phu nhân gọi một tiếng “mẹ”. Tổng phu nhân hôm nay mặc một bộ váy màu nhạt, kiểu dáng khác lạ, rất tinh tế. Chu Thiển biết đó hẳn là đồ hiệu mới nhất, rất xa xỉ. Bà mẹ này của Tổng Thiệu Lâm luôn rất chú trọng ăn mặc.

Tổng phu nhân sáng giọng:

- Con nha đầu này, cũng không biết về thăm mẹ!

Chu Thiển cười gượng hai tiếng:

- Đạo này con bận...

Cô thiếu chút nữa đã quên mình còn có nhà mẹ đẻ. Xem ra về sau vẫn nên thỉnh thoảng quay lại đó, nếu lấy thân thể của Tổng Thiệu Lâm thì cũng nên hiếu thuận với cha mẹ của cô ta.

Tổng phu nhân thấy cô nhìn qua bên cạnh thì kéo cô tới, cười nói:

- Sao, ngay cả anh cả, chị dâu con cũng không nhớ? Cũng phải, con mất trí nhớ rồi

Bà chỉ vào người đàn ông nói:

- Đây là anh con Thiệu Khang (Đây là tác giả lười đặt tên nhân vật nhất mà mình biết, ôi anh Cận Thiệu Khang của iem bị trùng tên với cái thằng công tử nát bét này sao?)

Anh cả Tổng Thiệu Khang nhìn cô cười, vẻ mặt có chút thân thiết. Chu Thiển cũng ngọt ngào gọi một tiếng anh. Người phụ nữ bên cạnh lại đi đến nắm tay cô nói:

- Chị là chị dâu em, Bạch tư Mẫn, trước kia chúng ta rất hay tâm sự, trò chuyện thế mà giờ em lại quên chị, chị không chịu đâu

Chu Thiển lập tức có hảo cảm với cô gái này.

Bên kia, Tổng Trí Hào vẫy Tổng Thiệu Khang ý bảo anh đến. Bên này, Tổng Triệu đang trò chuyện vui vẻ, thỉnh thoảng còn nhìn Chu Thiển cười ái muội khiến Chu Thiển nổi da gà. Bạch Tư Mẫn dường như nhận ra cô mất tự nhiên nên kéo cô qua một bên nói:

- Các mẹ nói chuyện với nhau thì đều thích nói chuyện bát quái, không cần nghe cũng biết bọn họ đang nói về em. Nghe nói, em và Triệu Hi Thành rất

ồn. Cô nhìn Chu Thiến, vẻ mặt hiếu kỳ.

Chu Thiến đen mặt... Chuyện này, chị dâu, thật ra chị cũng rất tò mò mà...

Bạch Tư Mẫn cười khẽ, nói:

- Đều là người một nhà, có cái gì phải ngượng, thật ra nghe tin này chị thấy mừng cho em! Triệu Hi Thành nguyện ý quay đầu, nói vậy nó vẫn rất yêu em, chị thật hâm mộ em.

Nói đến đây, thần sắc cô buồn bã. Chu Thiến nhìn cô, trong lòng hơi động, chẳng lẽ, anh trai mình là người không biết an phận? Nghĩ lại, cô lặng lẽ nhìn anh mình một cái, lúc này, anh ta đứng cạnh cha mình, hai cha con rất giống nhau.

Cũng đúng, thương bất chính hạ tắc loạn, có cha như vậy con cũng chẳng tốt đi đâu được. Nghĩ vậy, cô không khỏi thương cảm cho người chị dâu hào sảng của mình, Chu Thiến nắm chặt tay cô. Bạch Tư Mẫn hiểu ý cười nói:

- Thiệu Lâm. Em vẫn tỉnh tề như trước. Trước kia chị có gì phiền não đều không dám nói với ai, sợ người khác nghe xong lại đem ra bàn tán, khiến người ngoài chê cười. Cũng chỉ có em tâm sự cùng chị, về sau chúng ta gặp gỡ nhiều một chút, em đừng vì bị mất trí nhớ mà nghĩ chị xa lạ.

- Không đâu, chị dâu, em vừa nhìn chị đã thấy rất gần gũi, cảm giác chúng ta như bạn bè lâu năm vậy.

Bạch Tư Mẫn nắm chặt tay cô, gật gật đầu. Chu Thiến thấy cô tuổi cũng không trẻ, liền hỏi:

- Chị dâu, chị và anh cả có con chưa?

Về mặt Bạch Tư Mẫn bừng sáng:

- Có một đứa con trai 8 tuổi và một đứa con gái 5 tuổi. Rất nghịch ngợm nhưng cũng siêu cấp đáng yêu.

Giọng nói của cô đầy tự hào

- Chị dâu có nếp có tẻ, thật có phúc. Chu Thiến vội vàng nói

- Bọn chúng là tất cả hy vọng của chị

- Sao hôm nay không thấy đưa đến, em cũng rất muốn gặp các cháu

Bạch Tư Mẫn nói:

- Đứa lớn bị cảm lại lây sang đứa bé, không tiện mang theo, để ở nhà cho Lan tẩu chăm

Chu Thiến còn định nói gì thì thấy có một người hầu vội vàng đi đến bên Dung tẩu, nói gì đó vào tai cô, sắc mặt Dung tẩu lập tức thay đổi, nói với người kia gì đó, sau đó theo anh ta đi ra ngoài. Dù về mặt bà bình tĩnh nhưng Chu Thiến có thể thấy qua ánh mắt bà rằng: đã có chuyện xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Yên hội 2

Một chiếc taxi màu đỏ dừng trước biệt thự nhà họ Triệu, không lâu sau, một cô gái mặc váy đỏ, tay xách túi đen đi xuống. Cô gái này người mượt mà nhưng bộ váy đó mặc trên người có không vừa, đặc biệt chỗ bụng có hơi căng.

Cô ta chính là Văn Phương.

Văn Phương xuống xe, taxi lập tức đi, cô ta nhìn cổng lớn nhà họ Triệu

Hôm nay Triệu gia rất náo nhiệt, ngoài cửa đầy những chiếc xe xa xỉ, thỉnh thoảng còn có những xe tiếp tục đến, dừng lại đã có người mặc đồng phục tiến lên mở cửa xe, đón khách vào. Sau đó lại có người giúp bọn họ đánh xe, tất cả đều ngay ngắn, trật tự

Trong mắt Văn Phương đầy vẻ hâm mộ, đây là cuộc sống của người có tiền, quá xa hoa. Cô ta theo bản năng sờ vào bụng mình, khóe miệng cười đắc ý, rất nhanh thôi cô ta cũng có thể sống cuộc sống này.

Cô ta đi về cửa nhà họ Triệu, chưa đến cổng đã bị người vệ sĩ cao lớn ngăn lại, anh ta lạnh lùng nhìn cô một cái:

- Tiểu thư, xin cho xem giấy mời

Văn Phương trừng mắt nhìn anh ta một cái, trong lòng oán hận, cô làm gì có danh thiệp, vệ sĩ này, nhiều khách như vậy sao phải ngăn cô lại. Cô ta tức giận nói:

- Tôi cũng là khách, sao lại cản tôi, có loại đãi khách như các người sao? Để tôi vào

Nhưng vệ sĩ vẫn như bức tường sắt, chắn trước mặt cô, mặt không chút thay đổi nói:

- Xin lỗi, tiểu thư, hôm nay là tiệc riêng, nếu cô không có danh thiệp thì không vào được

Bên kia, bảo vệ nghe được động tĩnh đi đến, nhìn thấy cô thì lập tức nhận ra đây chính là người mấy lần đã tìm tới nhà. Đại thiếu gia từng đem ảnh của cô ta đưa cho anh nói tuyệt đối không được cho phép cô ta đến quấy rầy người nhà nên anh chưa bao giờ cho cô ta vào, cũng không thông báo cho cô ta. Sau này, cô ta không tới, anh tưởng cô ta đã thôi nhưng không ngờ hôm nay lại dẫn xác đến.

Bảo vệ nhíu mày, nói:

- Sao lại là cô, cô lại đến làm gì, tôi đã nói rồi, Triệu gia không phải là nơi cho những người làm tạp vụ như cô có thể tùy tiện đi vào. Mau đi đi, không nay không thể để cô làm loạn được

Vệ sĩ bước lên trên:

- Tiểu thư, mời cô đi cho!

Văn Phương hận đến nghiến răng, thầm nghĩ, hay cho cái thằng bảo vệ, mấy lần phá hoại chuyện của tao, mắt chó không thấy người, chờ tao thành chủ ở đây thì nhất định cho mày sống dở chết dở (Con này tự ki ngạo rồi các bác ạ, ai quét nó đi hộ em với, edit mấy chương có mặt nó mà muốn băm quá)

Nhưng hôm nay cô ta đến có chủ đích, sao dễ dàng bỏ cuộc. Văn Phương ngang ngược nói:

- Tôi muốn gặp Triệu phu nhân.

Bảo vệ nhìn cô ta khinh thường, mắt kiên nhẫn:

- Cô bị làm sao vậy? Đã nói với cô nhiều lần rồi, Triệu phu nhân không gặp cô

Anh ta xua tay:

- Mau đi đi

Văn Phương cười lạnh một tiếng:

- Hôm nay tôi bắt buộc phải gặp Triệu phu nhân, các anh tốt nhất thông báo cho tôi một tiếng, bằng không nếu tôi làm loạn lên...

Văn Phương nhìn bốn phía cười lạnh.

Bảo vệ nhìn quanh, thấy không ít khách đang nhìn về phía này tò mò. Cảm thấy khó xử, anh nghĩ: cô gái này chắc trước kia bị công tử chơi đùa rồi đá, không cam lòng nên mới tìm đến. Nếu cô ta thực sự làm loạn, nói những lời không đứng đắn, bình thường thì cũng thôi nhưng giờ có nhiều khách như vậy, đều là người sang trọng, để bọn họ nghe được chẳng phải là làm mất mặt nhà họ Triệu? Lão gia là người cực sĩ diện, đến lúc đó chẳng phải mình cũng không gặp may? Tiền lương ở đây cao, phúc lợi tốt, còn có bảo hiểm, công việc tốt như vậy mà mất thì quá uổng

Anh trầm ngâm sau hồi lâu. Văn Phương thấy anh ta không phản ứng thì nghĩ anh ta không làm, liền nghĩ: Mày cho rằng bà đây ngồi không! Lúc này, vệ sĩ lại bước lên định đuổi cô đi, Văn Phương bắt đắc đi lùi về phía sau hai bước, lập tức kêu to:

- Ai da, Triệu gia đánh người...

Còn chưa nói xong đã bị bảo vệ bước lên ngăn cản. Văn Phương cũng không muốn làm to chuyện, đắc ý nhìn anh ta. Bảo vệ tức giận, kéo cô ta qua một bên:

- Được rồi, đừng làm loạn, tôi đi thông báo cho cô.

Văn Phương bỏ tay anh ra, khinh thường mà phìu phìu chỗ bị anh ta kéo, hừ lạnh một tiếng:

- Sớm làm vậy không phải tốt sao? Rượu mời không uống đòi uống rượu phạt.

Bảo vệ tức giận nhưng không biết làm thế nào, chỉ đánh khẽ cần môi, gọi một người bồi bàn, nói có người gây chuyện, muốn gặp Triệu phu nhân, bảo anh ta đi báo với Dung tẩu một tiếng. Người hầu đi tới, anh ta nghĩ rồi gọi người khác đi báo cho đại thiếu gia (Làm sớm hơn có phải tốt k). Anh ta thì

đứng đó trông chừng Văn Phương, tránh cô ta lại gây sự.

Bên kia, Dung tẩu nghe tin này thì biến sắc, thầm nghĩ: hôm nay ai đến gây sự? Bà nhìn thoáng qua Triệu phu nhân thấy bà đang vui vẻ trò chuyện với khách thì quyết định tự mình đi trước xem sao. Nếu không có gì quan trọng thì không nên làm phu nhân mất vui. Bà theo người hầu ra ngoài.

Bà vừa ra đã có người hầu khác đi đến bên nói thầm vào tai Triệu Hi Thành: “Thiếu gia, anh Vương nói người phụ nữ kia lại đến, đang ở cửa gây rối đòi gặp phu nhân, anh ấy không biết làm thế nào đành phải báo Dung tẩu, giờ Dung tẩu đang đến”

Sắc mặt Triệu Hi Thành trầm xuống, trong mắt hiện vẻ tàn khốc. Anh dặn dò Triệu Hi Tuấn mấy câu rồi đi ra ngoài. Triệu Hi Tuấn thấy vẻ mặt anh không ổn nhưng không tiện hỏi cũng chỉ gật đầu.

Triệu Hi Thành đi ra lại nghe báo vệ báo, cô gái kia đã được Dung tẩu dẫn vào. Triệu Hi Thành giận dữ nhìn bảo vệ một cái, một cái liếc mắt này khiến bảo vệ run người. Anh ta nói:

- Đại thiếu gia, tôi cũng chẳng có cách nào, cô ta gây rối, để khách nghe thấy...

Ánh mắt Triệu Hi Thành lạnh lùng:

- Anh không biết báo tôi sao? Sao làm kinh động đến Dung tẩu. Chút chuyện nhỏ cũng làm không xong! Hừ...

Anh cũng biết, những người này chẳng qua là sợ liên lụy. Nhưng anh không hiểu vì sao Văn Phương kia cứ muốn gặp mẹ anh? Chẳng lẽ cô ta nghĩ mẹ anh sẽ làm chủ cho cô ta? Quá ngu xuẩn

Không đúng! Nếu là như vậy, Dung tẩu làm sao có thể dẫn cô ta vào? Triệu Hi Thành biến sắc, đột nhiên dâng lên dự cảm bất ổn, cũng không trách bảo vệ nữa, vội đi vào.

Bảo vệ thấy anh đi vào mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Yên hội 3

Chu Thiển vừa chiêu đãi khách, vừa lặng lẽ theo dõi mọi thứ. Dung tẩu và Triệu Hi Thành đều sắc mặt âm trầm rồi đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng Chu Thiển đầy nghi hoặc. Không lâu sau đã thấy Dung tẩu vội vàng đến bên Triệu phu nhân, thì thầm gì đó, Triệu phu nhân bất ngờ rồi vội nhìn thoáng qua Chu Thiển, thấy Chu Thiển đang nhìn qua thì nhìn cô cười trấn an sau đó dặn dò Dung tẩu mấy câu rồi đi vào trong.

Chu Thiển có cảm giác chuyện này có liên quan đến mình. Cô hơi chần chừ nhưng vẫn định theo sau xem có chuyện gì. Vừa đi được vài bước thì Dung tẩu đi đến, đứng ở vị trí vừa kéo chặn đường cô lại, bà cười nói với cô:

- Phu nhân đột nhiên có việc gấp, bà dặn tôi giúp cô chiêu đãi khách cho tốt.

Nói xong nhìn về phía cửa:

- Nhà Vương phu nhân đến rồi

Chu Thiển nhìn qua, đó chẳng phải là bạn chơi mật chược của Triệu phu nhân, Chu Thiển đành áp chế sự hồ nghi, đi về phía khách. Dù sao, chiêu đãi khách, làm cho yến tiệc tiến hành thuận lợi là việc quan trọng nhất.

Nếu thực sự có chuyện liên quan đến cô, chắc bọn họ cũng không gạt cô. Nghĩ vậy, Chu Thiển tĩnh tâm, hết sức chuyện chú tiếp khách.

- Vương phu nhân, hoan nghênh hoan nghênh, hôm nay bác thật xinh đẹp

Bên kia, Triệu phu nhân đi vào thư phòng bên trong, ở đó không chiêu đãi khách, xung quanh rất yên lặng. Triệu phu nhân đẩy cửa đi vào.

Đi vào đã thấy một người phụ nữ đang lo lắng ngồi trên ghế, thấy bà vào thì vội bước lên, lúc vội vã đánh rơi ví xuống đất, cô ta xấu hổ xoay người nhặt lên.

Triệu phu nhân mặt nhăn nhu mày, hỏi:

- Cô chính là Văn Phương?

Bà đi tới, ngồi xuống trước mặt Văn Phương rồi lại hỏi:

- Cô muốn gặp tôi? Có chuyện gì?

Thật ra, trước đó Dung tẩu đã nói với bà rằng có cô gái tự xưng là mang cốt nhục Triệu gia cho nên bà mới vội vàng tới xem, nhưng khi đối mặt với Văn Phương phải bày ra vẻ mặt bình thản để tránh cho cô ta lên nước. Nhưng lúc nói, ánh mắt của bà vẫn không nhịn được liếc về phía bụng của cô ta, thấy bụng hơi nhô ra, cảm thấy có sự vui mừng dâng lên.

Văn Phương vẫn nhìn theo ánh mắt bà, thấy bà thường xuyên nhìn về phía bụng mình thì biết bà rất để ý chuyện mình mang thai, liền nảy sinh ra sự hi vọng vô hạn.

Về mặt Văn Phương tỏ ra đau khổ, mắt đỏ hoe, tiến lên hai bước, quỳ xuống trước mặt Triệu phu nhân, vừa khóc vừa nói:

- Triệu phu nhân, xin bà giúp tôi, tôi cũng không biết nên làm gì? Tôi có con của Hi Thành, đã gần 4 tháng! Ô...ô... Hi Thành đã chia tay, tôi cũng không biết phải làm thế nào, tôi biết tôi không xứng với anh ấy nhưng giờ tôi đã có con, đó là một sinh mệnh, tôi thật sự không nỡ nhưng Hi Thành lại bỏ mặc tôi, tôi hết cách mới đến cầu xin bà!

Cô ta nắm lấy tay Triệu phu nhân, khóc rất thương tâm.

Triệu phu nhân rút tay ra, về mặt phiền chán:

- Được rồi, đừng khóc, bên ngoài nhiều khách như vậy, bị người ngoài nghe được chẳng ra cái gì đâu. Cô không biết xấu hổ nhưng tôi cần mặt mũi

Văn Phương thút thít lau nước mắt nói:

- Triệu phu nhân, tôi chỉ là rất đau lòng, bà đừng trách tôi.

Triệu phu nhân lạnh lùng nhìn cô ta nói:

- Cô đứng lên đi!

Văn Phương đứng lên, cúi đầu, thỉnh thoảng lại lau nước mắt, làm bộ thật điềm đạm.

Triệu phu nhân thấy cô ta như vậy thì rất không vui, nghĩ thầm tại sao Hi Thành lại chọn người phụ nữ kém như vậy. Nhìn xuống bụng cô ta mới thờ dãi một hơi nói:

- Cô nói đứa trẻ trong bụng cô là của Hi Thành, là thật?

Văn Phương vội vàng gật đầu:

- Là thật đó! Phu nhân không tin, chờ đứa trẻ sinh ra có thể xét nghiệm ADN... hơn nữa...

Cô ta hơi cúi người, nhìn bà, từng chữ từng câu nhấn nhá:

- Tôi tìm người quen trong viện lâm siêu âm, bác sĩ nói cho tôi đó là con trai

Văn Phương vội nhìn chăm chăm sắc mặt Triệu phu nhân, thành công phát hiện vẻ vui mừng của bà, trong lòng không khỏi vô cùng đắc ý. Quả nhiên đúng như truyền thuyết, Triệu phu nhân rất mong có cháu bé.

Triệu phu nhân trong lòng quả thực là vạn phần chấn động, bà muốn có cháu bé từ lâu, mỗi ngày đều mong Thiệu Lâm có tin mừng nhưng Thiệu Lâm và Hi Thành kết hôn lâu như vậy vẫn không có quan hệ tốt, giờ quan hệ cải thiện khiến khao khát có cháu của bà càng mãnh liệt, không ngờ giờ lại có niềm vui bất ngờ lớn như vậy. Tính tính, qua năm tháng sẽ có đứa cháu mập mạp dễ bề.

Lúc này, sắc mặt Triệu phu nhân cũng nhu hòa lại, bà nói với cô ta:

- Cô đứng lâu như vậy rồi, ngồi xuống đi

Văn Phương ngồi xuống cạnh bà. Triệu phu nhân đánh giá cô ta, thấy cô ta ngũ quan cũng được, đứa trẻ sinh ra chắc cũng đáng yêu, trong lòng càng thêm nóng nảy:

- Cô đến bệnh viện kiểm tra rồi, thế nào? Đứa trẻ mạnh khỏe sao?

Văn Phương lấy ra giấy báo cáo trong ví đưa cho bà, khẽ nói:

- Mọi thứ đều rất tốt, đứa bé rất khỏe mạnh

Triệu phu nhân cầm giấy siêu âm, nhìn hình vẽ mơ hồ, khóe miệng khẽ cười:

- Ôi! Còn nhỏ như vậy, nhìn không ra cái gì cả

Bà quay đầu nhìn Văn Phuong nói:

- Cô trước tiên cứ chú ý sinh đứa trẻ cho tốt, Triệu gia sẽ không bạc đãi cô.

Bà vỗ vỗ tay cô ta

Văn Phuong nghe xong, đang nghĩ xem lời này có ý gì thì cửa thư phòng đột nhiên bị bật mở.

Hai người ngẩng đầu nhìn, người đi vào là Triệu Hi Thành đang giận dữ. Anh đóng cửa đi vào. Anh đã đứng ngoài nghe hồi lâu, nghe được chuyện Văn Phuong có con của mình thì vô cùng khiếp sợ, trong đầu vô số ý nghĩ chạy qua nhưng vừa nghĩ đến Thiệu Lâm thì chỉ còn sót lại một suy nghĩ – quyết không để đứa nhỏ này sinh ra. Cho nên khi anh nghe mẹ quyết định cho sinh đứa bé này thì không nhịn được vọt vào.

Anh đi đến trước mặt Văn Phuong, liếc nhìn cô ta, ánh mắt sắc như dao bắn về phía cô ta khiến Văn Phuong kinh hãi, người lên, vội rụt vào bên Triệu phu nhân. Triệu Hi Thành cười lạnh, sau đó nhìn về phía mẹ, kiên quyết nói:

- Không được, đứa trẻ này không thể giữ lại! Mẹ, mẹ muốn cháu về sau Thiệu Lâm sẽ sinh

Sau đó, anh chỉ vào Văn Phuong, mắt ngoan tuyệt:

- Thứ trong bụng cô ta tuyệt đối không thể giữ lại

Văn Phuong quá sợ hãi, gắt gao nắm chặt tay Triệu phu nhân:

- Phu nhân, phu nhân, giúp tôi với! Đừng hại chết con trai tôi

Cô ta cố ý nhấn mạnh hai chữ con trai.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Cậu chủ, phát hiện ra gian tình của phó tổng Thư thì xử lý ra sao?

Triệu phu nhân nhíu mày ánh mắt nhìn Văn Phuong hiện lên chút chán ghét, lạnh lùng nói:

- Được rồi, cô đừng làm ầm, tôi sẽ không bắt cô phá thai, cô im lặng chút đi.

Sau đó bà quay đầu nhìn Triệu Hi Thành, rất nghiêm túc nói:

- Hi Thành, con nói chuyện vô liêm sỉ gì vậy! Trong bụng cô ta là cốt nhục của con! Là cốt nhục nhà họ Triệu! Cha con biết cũng sẽ không đồng ý cho con làm như thế. Mẹ sẽ không để cháu trưởng của Triệu gia có mệnh hệ gì

Văn Phuong nghe xong lời bà, mắt sáng bừng, lòng mừng thâm, Triệu phu nhân quả nhiên là cái ô tốt nhất của cô ta. Nhưng mà... Văn Phuong nhìn về phía Triệu Hi Thành, anh hung hăng nhìn cô, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo khiến cô ta như ngã vào hầm băng, lòng cô ta run rẩy, sau đó lại oán hận. Triệu Hi Thành thực sự vì Tổng Thiệu Lâm mà con cũng không cần, Tổng Thiệu Lâm rốt cuộc đã dùng yêu pháp gì với anh? Khiến cho công tử lăng nhăng có thể thủy chung như nhất?

Triệu Hi Thành nhìn mẹ mình, khuôn mặt tuấn mỹ kiên định:

- Mẹ, mẹ nghĩ thử cảm thụ của Thiệu Lâm đi, nếu cô ấy biết chuyện này thì sẽ đau lòng. Bất luận thế nào đứa bé này cũng không thể giữ lại

Triệu phu nhân cười lạnh một tiếng, nhíu mày, nói:

- Giờ con mới biết lo lắng đến cảm xúc của Thiệu Lâm? Nếu con thực sự suy nghĩ vì nó thì đã không có sự xuất hiện của đứa nhỏ này. Giờ sắp có con, con chỉ nghĩ trốn tránh trách nhiệm mà không tiếc giết chết con mình, muốn làm thế để phui sạch tất cả sao? Hi Thành, con làm mẹ quá thất vọng.

Triệu Hi Thành dưới sự trách cứ của mẹ mà áy náy cúi đầu, trong lòng cũng vạn phần hối hận. Trước kia anh sao biết được có ngày anh sẽ yêu Thiệu

Lâm như vậy? Lúc ấy Thiệu Lâm với anh chẳng qua chỉ như một người phụ nữ xa lạ, anh thậm chí còn quên cả việc mình đã kết hôn. Hơn nữa, những người đàn ông ở tầng lớp của anh có ai không chơi đùa bên ngoài. Cha anh giờ già như vậy vẫn còn bao tình nhân, anh cũng chỉ coi đó là chuyện đương nhiên, sao biết sẽ có hậu quả nghiêm trọng, khó xử như bây giờ?

Anh không thể tưởng tượng phản ứng của Thiệu Lâm khi biết chuyện này. Trước kia, khi cô biết quan hệ của anh và Văn Phương đã kháng cự, bài xích thậm chí là chán ghét anh. Giờ anh hao hết tâm tư, vất vả lắm mới có được sự tha thứ của cô, bắt đầu lại từ đầu, nếu cô biết thì có còn tha thứ cho anh? Anh đứng đó, sắc mặt dần tái nhợt lại, cả người như bị dội nước lạnh, lạnh đến thấu xương.

Triệu phu nhân thấy anh như vậy thì mềm lòng, bà đi đến bên anh, khẽ vỗ lưng anh rồi nói:

- Con cũng không cần lo lắng, chuyện này chúng ta tạm thời có thể giấu Thiệu Lâm, chờ Văn Phương sinh con rồi sẽ tìm cơ hội nói cho nó

Bà đưa giấy báo cáo siêu âm cho anh:

- Con xem, đứa trẻ đã sắp bốn tháng, không lâu sau sẽ thành hình, có thể thấy tim đập. Đây chính là cốt nhục của con, là con đẻ con đó. Không lâu sau nó sẽ cười, gọi con là cha, ngồi trên lưng con cười ngơ, con thực sự nhẫn tâm giết chết nó?

Triệu Hi Thành mờ mịt cầm lấy tờ giấy, hình ảnh mơ hồ... đó là con của mình sao? Nhìn như đám thịt... bên tai những lời của mẹ khiến anh hỗn loạn. Ánh mắt anh dần nhu hòa lại. Lại nói tiếp, anh cũng sắp 30 tuổi, đương nhiên cũng mong có con, nhưng... vì sao người đàn bà đó lại mang thai con của anh. Anh phần hạn nhìn về phía Văn Phương, cô ta hoảng sợ lùi về mấy bước.

Triệu phu nhân xoay người, nhìn Văn Phương, ánh mắt lợi hại, bà trầm giọng nói:

- Văn Phương, cô đừng coi chúng tôi là ngốc, cô nghĩ tôi không biết cô có chủ ý gì sao? Tôi nói cho cô, cô an phận cho tôi một chút, nếu không người chịu thiệt chỉ có cô thôi

Bà đi đến bên Văn Phương, từ cao nhìn xuống cô ta:

- Tôi sẽ tìm nhà cho cô, an bài người chăm sóc cô, cô lặng lẽ sinh con rồi tôi sẽ cho cô chút tiền, chút tiền đó đủ cho cô sống cả đời thoải mái. Nhưng đứa trẻ phải giao cho chúng tôi. Cô rời xa nhà họ Triệu, vĩnh viễn không được gặp đứa nhỏ, vĩnh viễn không được nói chuyện này với ai. Nếu cô không làm theo...

Triệu phu nhân cười lạnh, sắc mặt trầm xuống, chậm rãi nói:

- Cô cũng biết, cô sẽ không thể sinh được đứa trẻ, chẳng còn gì cả, chỉ có kết cục bị thảm chờ đợi mà thôi

Mồ hôi lạnh trên lưng Văn Phương túa ra, cô ta đột nhiên cảm giác người phụ nữ bề ngoài hiền lành này mới là người đáng sợ nhất. Văn Phương ngoài mặt thì ra vẻ nhu thuận, sợ hãi nhưng trong lòng vô cùng hận. Bọn họ nghĩ hay lắm, coi cô là máy đẻ sao? Chỉ cần đứa trẻ không cần mẹ, tùy tiện cho chút tiền là đuổi được cô đi? Cũng may chuyện này cô ta đã sớm lường trước nên cũng không bất ngờ. Cô ta cũng không mong một bước lên trời, giờ chỉ cần Triệu phu nhân bảo vệ để sinh đứa trẻ bình an, sau đó kéo Tống Thiệu Lâm xuống bùn. Đến lúc đó, mẹ của cháu trai duy nhất của Triệu gia là cô dựa vào cái gì không thể làm con dâu họ Triệu?

Văn Phương đứng lên, nhìn Triệu phu nhân, mắt đỏ hoe:

- Triệu phu nhân, tôi tuyệt đối không có ý gì, tôi chẳng qua không muốn giết chết một sinh linh mà thôi, những gì bà nói tôi đều đồng ý.

Triệu phu nhân không nghĩ tới cô ta sẽ đồng ý thoải mái như vậy thì có chút bất ngờ, lạnh lùng nhìn cô ta, hơi nhướn mày nói:

- Tôi biết cô nghĩ gì nhưng tôi nói cho cô, cô sẽ không thành công đâu.

Triệu Hi Thành nghe Triệu phu nhân an bài, tuy rằng cũng hơi động lòng nhưng luôn cảm thấy không ổn, anh không khỏi nói:

- Mẹ, đừng như vậy...

Triệu phu nhân quay đầu nhìn về phía con, cắt lời anh:

- Xử lý như vậy là thích hợp nhất, con đừng làm loạn nữa. Chẳng lẽ con thực sự muốn giết chết con mình?

Bà lại nói với Văn Phương:

- Hôm nay cô về trước đi, ngày mai tôi sẽ cho người đi đón cô. Bên ngoài nhiều khách, cô đi cổng sau đi, đừng để lộ ra

Sau đó giọng đột nhiên lạnh lùng:

- Còn nữa, chuyện cô mang thai đừng để lộ cho bất kì ai, nhất là Thiệu Lâm, nếu không cô sẽ không được gì hết

Văn Phương cắn môi nhưng vẫn gật đầu.

Triệu phu nhân sắc mặt hơi hòa hoãn lại, bà nói với Triệu Hi Thành:

- Mẹ ra ngoài trước, con cũng đi nhanh đi, bên ngoài có nhiều khách, thấy chúng ta như vậy không biết sẽ nghĩ gì

Bà nói xong liền mở cửa đi ra ngoài.

Sau khi Triệu phu nhân bỏ đi, Triệu Hi Thành đóng cửa lại. Anh xoay người nhìn Văn Phương, ánh mắt lạnh lùng, cả người tản ra luồng khí lạnh, đi về phía cô ta.

Tìm Văn Phương co lại, trán toát mồ hôi lạnh, cô theo bản năng bảo vệ bụng mình, liên tục rút lui về phía sau, run giọng nói:

- Anh...anh định làm gì...

Tác giả: Có rất nhiều bạn đọc nhắn lại với tôi, nói ý kiến của mọi người, 13 rất cảm kích. Có người lo lắng 13 là mẹ kế, tôi chỉ muốn nói, 13 tuyệt đối không phải là mẹ kế, mong mọi người tiếp tục ủng hộ...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Giấu diếm

Triệu Hi Thành đi từng bước đến bên Văn Phương, trong mắt đầy lửa giận, anh đột nhiên vươn tay nắm chặt cổ cô ta, nghiến răng nghiến lợi nói: - Hay cho Văn Phương cô, trước kia tôi quả thật xem thường cô, cô cho rằng cô làm vậy thì được cái gì? Tôi cảnh cáo cô, thu hồi tâm địa của mình đi, nói cách khác...

Anh hung hăng trừng mắt nhìn bụng cô:

- Tôi cũng chẳng quan tâm đứa trẻ này, tôi sẽ làm cho cô phải chịu cảnh thê thảm hơn cả cô tưởng tượng.

Mặt Văn Phương lập tức trắng bệch lại, mặt cô ta bị anh cào đau, nước mắt rơi xuống, trong mắt lộ rõ vẻ đau đớn, cô ta khó khăn nói:

- Hi Thành, em thật lòng yêu anh... em thật lòng muốn sinh con cho anh... trước kia ở bên nhau chúng ta thật vui vẻ... vì sao anh đột nhiên không để ý đến em... Đều tại Thiệu Lâm, đều là lỗi của Thiệu Lâm, bằng không một nhà ba người chúng ta...

- Cảm ơn!

Triệu Hi Thành hét lớn, anh vùng tay, Văn Phương ngã lăn xuống đất. Cô ta vội bảo vệ bụng mình, sợ làm hại đứa bé, giờ đây chính là mọi hy vọng của cô ta, tuyệt đối không thể gặp chuyện bất trắc.

Văn Phương ôm bụng ngồi đó, khó tin nhìn anh, hai mắt hoảng sợ:

- Hi Thành, anh thật độc ác, bụng em là cốt nhục của anh, anh đối với em như vậy sao!

Triệu Hi Thành chỉ vào Văn Phương. Gân xanh trên trán nổi rõ, ánh mắt dữ tợn đáng sợ, anh nén giọng nói:

- Giờ tôi hận không thể đá vào bụng cô mấy đá! Cô còn có mặt mũi nhắc đến Thiệu Lâm. Loại đàn bà ti tiện như cô, đoạn thời gian có quan hệ với cô là sai lầm lớn nhất đời tôi. Cô đừng có nói tình yêu gì đó với tôi. Đó chỉ khiến tôi càng thêm ghê tởm! Trước là cô tự mình dâng lên cửa, tôi cũng chỉ coi cô là kỹ nữ. Tôi thanh toán cho cô cũng đủ tiền thế mà cô dám chơi tôi. Văn Phương, nếu cô đủ thông minh thì ngoan ngoãn đi, đừng có đùa bỡn tôi, sinh con xong thì cắt đi cho tôi! Bằng không... hừ hừ... Văn Phương, cô biết tôi rồi đó, nếu sau này cô có kết cục bi thảm gì thì cũng do cô tự tìm!

Mặt Văn Phương trắng như tuyết, tay gắt gao nắm chặt quần áo mình, mắt sắc ghê người, phát ra thần sắc cuồng loạn. Cô nhìn anh, oán hận nói:

- Đến tận cùng tôi có gì không bằng Thiệu Lâm, vì sao tất cả các người đều khinh thường tôi?

Triệu Hi Thành cười tàn nhẫn:

- Cô còn dám tự so mình với Thiệu Lâm? Cô quá coi trọng bản thân rồi, cô chỉ xứng làm kẻ hầu người hạ cho cô ấy thôi, cái gì cô cũng thua kém cô ấy hết!

Anh ngồi xổm xuống, tới gần cô, ánh mắt ngoan lệ nhìn chằm chằm cô ta, giống như muốn nhìn thấy lòng cô:

- Chuyện này nếu cô để Thiệu Lâm biết, Văn Phương...

Anh vỗ vỗ mặt cô ta:

- Tôi sẽ cho cô ngày nào cũng sống trong tù đây!

Nói xong anh đứng lên, cực kỳ khinh miệt nhìn cô ta một cái rồi bỏ ra ngoài

Văn Phương nhìn bóng anh rời đi, tim như dao cắt. Cô ta găt gao cắn chặt môi dưới, cắn đến chảy cả máu, máu đỏ tươi chảy dài xuống cằm khiến mặt cô ta trắng bệch, ánh mắt điên cuồng, trông như con quỷ dữ.

Anh coi Tổng Thiệu Lâm là bảo bối, coi tôi là kỹ nữ! Triệu Hi Thành, anh quá đáng lắm. Tôi sẽ không cho anh vừa lòng, tôi muốn xem xem, để cho bảo bối của anh biết tôi có con của anh rồi thì sẽ như thế nào. Tôi cũng không tin, tôi mang thai cháu nhà họ Triệu, có Triệu phu nhân bảo vệ thì anh có thể làm gì được tôi. Cứ khinh thường tôi đi, tôi sẽ giành được thứ mà tôi muốn.

Cô ta chậm rãi ngồi dậy, nhìn lại bản thân, thấy không có chỗ nào khó chịu thì mới yên lòng. Lúc trước cô ta vào cửa lớn, trong lòng nghĩ có nên nhân cơ hội này nói chuyện này cho Tổng Thiệu Lâm nhưng giờ khách đông như vậy, làm như thế có thể khiến Triệu lão gia tức giận không? Đang do dự, cô ta mở cửa ra đã thấy một người phụ nữ trung niên đứng đó. Bà nhìn Văn Phương ra, mặt không đổi sắc nói:

- Xin mời đi theo tôi, phu nhân sợ cô không tự tìm được đường ra, bảo tôi dẫn cô ra ngoài.

Văn Phương hừ nhẹ một tiếng, xem ra bọn họ cũng sợ cô gây chuyện, không cho cô ta cơ hội. Thôi đi, hôm nay cũng không phải thời cơ tốt, về sau còn nhiều cơ hội!

Văn Phương ngoan ngoãn theo Dung tẩu đi ra ngoài.

Chu Thiến đang chiêu đãi các khách mời ngồi vào vị trí đã thấy Triệu phu nhân sầm mặt đi ra. Triệu phu nhân thấy cô, đầu tiên là sùng sốt sau đó cười cười. Chu Thiến định đi đến hỏi thì đã thấy bà quay đầu đi, tìm Vương phu nhân nói gì đó. Chu Thiến đành phải dừng bước, trong lòng có chút nghi ngờ. Sao cô cảm thấy Triệu phu nhân như đang trốn tránh cô? Nhất định là cô đa tâm rồi, sao Triệu phu nhân phải làm thế!

Đang nghĩ thì Triệu Hi Thành cũng từ sau đi ra, sắc mặt cũng rất khó coi. Chu Thiến vội đi tới, Triệu Hi Thành ngẩng đầu thấy cô, ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp rồi lập tức bình tĩnh lại.

- Hi Thành, đã xảy ra chuyện gì? Chu Thiến hỏi

Triệu Hi Thành đi đến bên người cô, vuốt eo cô, cúi đầu khẽ nói vào tai cô:

- Không có chuyện gì, chỉ là... có một người bạn cũ của mẹ đến, bà ấy không muốn gặp nhiều khách nên muốn gặp riêng mẹ, nói chuyện một hồi rồi đi. Bởi vì anh từng gặp bà nên bà ấy cũng muốn gặp lại. Khi này là anh đi gặp bác ấy!

Triệu Hi Thành nghĩ, chuyện này vẫn không thể để cô biết. Sau này đứa trẻ sinh ra sẽ cho nuôi ở ngoài, anh sẽ lừa cô cả đời. Trong lòng anh cũng cảm thấy có lẽ nói thẳng ra thì tốt hơn, có lẽ sẽ được cô hiểu và thông cảm nhưng anh không dám mạo hiểm như vậy, anh không thể đoán được phản ứng của cô, cũng không có cách nào đối mặt với hậu quả khó lường đó. Anh không chắc chắn nên chỉ có thể chọn cách giấu diếm cô, giấu giếm cô cả đời!

Chu Thiến không nghi ngờ lời anh nói, cô cười nói:

- Đó chắc chắn là bạn tốt của mẹ rồi, nhiều năm như vậy còn nhớ cả ngày kỉ niệm kết hôn của mẹ, bỏ đi như vậy thật tiếc!

Triệu Hi Thành cười cười:

- Đúng vậy...

Bọn họ đi vào bàn tiệc, Hi Thành đỡ Chu Thiến ngồi xuống sau đó đi tiếp khách, có người kính rượu thái độ của anh cũng khác lạ, ai đến cũng tiếp, rất nhanh mặt đã đỏ ửng.

Triệu phu nhân thấy vậy thì gọi Hi Tuấn đến đưa anh vào phòng rồi giải thích với mọi người:

- Chắc hẳn hôm nay quá vui đây mà!

Chu Thiến cũng đi theo vào phòng, Hi Tuấn đỡ anh lên giường, Chu Thiến lấy gối đầu cho anh. Hi Tuấn có chút trách cứ nói:

- Anh đúng thật là, rõ ràng không uống được rượu còn cố uống, chẳng phải đã có người uống thay

Khóe miệng Triệu Hi Thành cong cong, trong mắt cười dường như có chút chua xót. Anh nhắm mắt lại, không lên tiếng.

Chu Thiến nhìn anh, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kì lạ. Cô cảm thấy dường như Hi Thành có tâm sự. Cô trầm ngâm một hồi rồi nói với Hi Tuấn:

- Hi Tuấn, em xuống trước đi, ở dưới còn nhiều khách, anh ấy để chị chăm sóc là được rồi, nếu không có gì thì bọn chị nghỉ ngơi một chút rồi sẽ xuống nhà

Triệu Hi Tuấn gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng cũng chỉ còn lại hai người bọn họ, nhất thời vô cùng yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Lựa chọn

Rèm cửa màu tím che đi ánh mặt trời, khe rèm cửa tỏa ra tia sáng vô hạn. Bên trong mát mẻ, yên tĩnh.

Chu Thiến lấy khăn mặt ẩm giúp Triệu Hi Thành lau mặt. Triệu Hi Thành nhắm mắt lại, lông mi dài run rẩy giống như hai chiếc quạt nhỏ. Ngũ quan góc cạnh rõ ràng, bộ dáng tuấn tú khiến anh đẹp như thần Hy Lạp (Bắt đầu ngây với việc suốt ngày tà đẹp như Hi Lạp rồi, giờ cắt hết, có đẹp như Việt Nam thì tà tiếp =)))

Lòng Chu Thiến dâng lên tình cảm triu mến, cô nhẹ nhàng lau mặt cho anh, ôn nhu nói:

- Hi Thành, hôm nay anh làm sao vậy? Có tâm sự gì sao? Hay là nói cho em biết đi, có lẽ sẽ thoải mái hơn nhiều

Triệu Hi Thành cảm nhận được động tác dịu dàng của cô, nghe lời nói thân thiết của cô thì tim như bị người cầu xé, đau đớn không thôi. Anh nắm bàn tay cô, hơi dùng lực rồi kéo cô vào lòng, gắt gao ôm chặt, tựa như ôm bảo bối quý giá nhất đời mình

Khóe miệng Chu Thiến tươi cười, dù cảm thấy lạ với sự nhiệt tình bất ngờ này của anh nhưng cũng thấy rất ngọt ngào. Cô vươn tay ôm anh, nhẹ nhàng nói:

- Làm sao vậy? Anh nhất định là có tâm sự đúng không?

Triệu Hi Thành vui mặt vào mái tóc dài của cô, hơi thở cô thơm như lan, yết hầu anh như bị chặn lại, trong lòng có xúc động, hận không thể nói hết mọi chuyện với cô sau đó xin cô tha thứ nhưng cuối cùng anh vẫn không thể nói ra miệng. Bắt anh phải nói thế nào? Nói cho người mình yêu rằng có người phụ nữ khác đã mang thai với anh? Anh nói không nên lời. .... Anh trong lòng vạn phần thống khổ, vạn phần dày vò, sau một lúc lâu anh mới có thể bình phục lại cảm xúc, chậm rãi nói:

- Tâm sự của anh chỉ có một, đó là phải làm thế nào mới có thể khiến em mãi mãi bên anh, không bao giờ rời xa, sau đó như cha mẹ, làm lễ kỉ niệm 10 năm, 30 năm, 50 năm thậm chí là 60.70 năm!

Nói đến lời cuối, giọng dần dần có chút nghẹn ngào.

Chu Thiến lại chỉ nghĩ rằng anh uống rượu nên giọng mới thay đổi. Cô khẽ cười, sau đó ngẩng đầu, nhìn anh nói:

- Chỉ cần cả đời này anh thực lòng với em, tôn trọng em, tin tưởng em, không lãng nhãng thì cả đời này em sẽ ở bên anh!

Cô nhìn anh mỉm cười, da như tuyết trắng, mắt như sao sáng, đẹp như tranh vẽ.

Trong lòng Triệu Hi Thành bồi hồi, chuyện này anh thực sự có thể giấu diếm cô cả đời sao? Văn Phương kia chẳng hề đơn giản, nếu cô ta muốn làm chuyện quỷ gì thì anh cũng khó lòng phòng bị. Không, anh không thể mạo hiểm như vậy! Đứa trẻ trong bụng Văn Phương tuyệt đối không thể giữ lại!

Tuy rằng đó là con của anh, tuy rằng nó vô tội nhưng nếu phải lựa chọn giữa đứa trẻ và Tổng Thiệu Lâm anh chỉ có thể chọn Thiệu Lâm. Anh không thể vì đứa trẻ đó mà mất đi Thiệu Lâm.

Anh cúi đầu, trong mắt có ánh lệ. Đừng trách anh tàn nhẫn, vì người anh yêu, anh đành phải làm như vậy

Khi ngẩng đầu, anh đã bình tĩnh lại, vuốt mặt Chu Thiến rồi nói:

- Ở dưới nhiều khách khứa, em xuống trước đi! Anh ở đây nghỉ ngơi một lát rồi sẽ xuống

Chu Thiến tươi cười càng thêm ngọt ngào, cô gật gật đầu:

- Vâng, em xuống trước, anh nghỉ ngơi nhiều một chút, chờ em bảo người hầu mang trà giải rượu cho anh

Sau khi Chu Thiến rời khỏi đây, Triệu Hi Thành đứng dậy, đi đến cửa sổ gọi điện thoại. Sau hai tiếng tút tút, trong điện thoại truyền đến giọng nam thoải mái:

- A lô! Là sếp Triệu sao? Lại có chuyện gì đây

- A Thêm, lần này lại phải nhờ cậu, cậu giúp tôi làm một chuyện...

Triệu Hi Thành xoay người, khe rèm cửa sổ lộ ra tia nắng mặt trời chiếu vào nửa mặt anh, bên sáng bên tối càng khiến ánh sáng lạnh lùng trong mắt anh tỏa rõ, nụ cười tàn nhẫn khiến cho anh như quý Tu la chốn địa ngục.

Sau khi tiệc trưa kết thúc, có một số người ra về, đại đa số đều ở lại tham gia vũ hội buổi tối

Những khách ở lại có một số ở trong đại sảnh nói chuyện phiếm cũng có một số kéo đi chơi mát chược. Mà Chu Thiến thật bất hạnh lại bị các phu nhân kéo đi làm chân chia bài. Chu Thiến thấy hôm nay mọi người đều vui vẻ như vậy cũng không tiện từ chối, đành phải cố gắng ra trận.

Bàn này đều là người quen, ngoài Triệu phu nhân còn có Trương phu nhân thích nói chuyện bát quái cùng với Vương phu nhân xinh đẹp. Qua mấy ván, Chu Thiến thua thê thảm. Trương phu nhân và Vương phu nhân đều cười toe toét, chỉ có Triệu phu nhân nhìn qua có vẻ không vui.

Wang phu nhân không khỏi hỏi:

- Bà hôm nay sao vậy, sắc mặt không được tốt lắm

Trương phu nhân nói:

- Sáng nay vẫn tốt mà

Chu Thiến cũng thân thiết nhìn ton nói:

- Mẹ, có phải mẹ mệt rồi, hay là đi nghỉ ngơi một chút?

Triệu phu nhân nghe xong lời cô nói, ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi cười cười, thần sắc có chút mất tự nhiên, bà nói:

- Mẹ không sao, chắc là uống nhiều rượu nên dạ dày không thoải mái

Sau đó quay đầu nói với đám Vương phu nhân:

- Đừng nghiêng cứu tôi nữa, cẩn thận không để ý tôi vỡ hết tiền của các người

Trương phu nhân cười:

- Cũng phải xem cô có bản lĩnh này không

Lúc Triệu Hi Thành xuống lầu, Chu Thiến đã thua xanh cả mặt. Triệu Hi Thành ở bên người nhìn cô một hồi thì đen mặt nói:

- Em đứng lên đi, để anh đánh

Chu Thiến vội vàng đứng dậy, vẻ mặt như rời khỏi bể khổ mệnh mông, ba người còn lại cười rộ. Vương phu nhân trêu ghẹo bọn họ:

- Chúng ta cũng nên cẩn thận, người ta nói thuận vợ thuận chồng, tát biển Đông cũng cạn

Chu Thiến ngồi ở bên Triệu Hi Thành, nghe xong lời của bà thì đỏ mặt, có chút ngượng ngùng trốn ra sau Triệu Hi Thành. Triệu Hi Thành một tay chơi mát chược, tay kia thì gắt gao nắm chặt tay cô ở dưới bàn, khóe môi mỉm cười thông dong.

Chu Thiến sợ mọi người nhìn thấy, vội rút tay ra nhưng Triệu Hi Thành quyết nắm chặt, trong lúc nhất thời vừa thẹn vừa quẫn, mặt ửng đỏ. Cũng may mọi người đều chỉ để ý đến bàn mát chược, lúc này Chu Thiến thở dài nhẹ nhõm một hơi, thuận theo ý anh.

Triệu phu nhân thỉnh thoảng nhìn con một cái, thấy anh thoải mái tự tại thì không khỏi thầm thấy may mắn, may mà bà hiểu tính con mình...

Sau đó, hoàn toàn là thời gian biểu diễn của Triệu Hi Thành, anh thi triển hùng phong, chẳng những lấy được tiền Chu Thiến thua về mà còn thắng không ít khiến cho Chu Thiến trợn mắt há hốc mồm, có cảm giác tự hào. Ánh mắt nhìn anh đầy sùng bái. Nhưng khiến cô vui vẻ nhất chính là nhìn thấy vẻ ửng đỏ của Trương phu nhân.

Triệu Hi Thành vẫn cười thoải mái ung dung như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, không gì có thể làm khó anh. Mãi cho đến lúc tiệc tối, anh nhận được cú điện thoại.

Anh nhìn số điện thoại, liền đứng dậy rồi bảo Chu Thiến tiếp tục đánh. Sau đó anh đi ra ngoài đại sảnh, đến chỗ vắng người.

- A lô, A Thêm, có phải chuyện đã thành công?

Anh mỉm cười gật đầu chào khách đi qua, nhưng hơi nhú mồm, vô cùng căng thẳng chờ đợi đáp án của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Tranh chấp

A Thêm tên thật là Lý Thêm, vốn là một kẻ côn đồ sau tình cờ gặp Triệu Hi Thành, Lý Thêm nhờ lòng gan dạ và mưu trí hơn người mà được Triệu Hi Thành thưởng thức. Sau đó bọn họ vẫn luôn duy trì quan hệ hợp tác. Triệu Hi Thành giúp Lý Thêm mở rộng thế lực, đẩy anh lên vị trí số 1,2 trong giới hắc đạo. Lý Thêm thì giúp Triệu Hi Thành làm một số việc anh không tiện ra mặt.

Giống như chuyện lần này, Triệu Hi Thành nghĩ nhân hôm nay Văn Phương còn chưa bị Triệu phu nhân đưa đi thì để Lý Thêm nghĩ cách làm cô ta sảy thai mà không ảnh hưởng tính mạng. Loại chuyện này với người khôn khéo như Lý Thêm thì hẳn là dễ dàng. Nhưng không ngờ đầu bên kia trầm ngâm một hồi mới nói:

- Sếp Triệu, chuyện này không thành.....

- Không thành?

Triệu Hi Thành đột nhiên cao giọng khiến người xung quanh nhìn. Anh vội nín giọng nhưng sắc mặt vô cùng khó coi

- Cậu làm sao thế? Có chút việc nhỏ cũng không làm được.

Giọng tuy không lớn như rét lạnh như băng. Vừa nói vừa đi đến chỗ vắng người. Đầu bên kia Lý Thêm lau mồ hôi lạnh trên trán. Hợp tác nhiều năm, anh rất hiểu thủ đoạn của Triệu Hi Thành này, tuy rằng giờ đã có vị trí này nhưng trong lòng anh vẫn luôn có sự sợ hãi thâm căn cố đế với Triệu Hi Thành. Lý Thêm xoay người, không muốn để các anh em khác thấy vẻ quần bách của mình.

- Sếp Triệu, tôi theo địa chỉ anh đưa đến, sớm đã nhà trống rồi. Hỏi thăm thì mới biết trước chúng ta đã có một nhóm người đưa cô ta đi. Bọn họ đều nói là người lạ, không biết từ đâu đến nhưng cô ta hoàn toàn tự nguyện đi theo. Sếp Triệu, anh bảo tôi nhất thời tìm đâu ra người đây? Nếu không, cho tôi chút thời gian, tôi sai các anh em hỏi thăm một chút.

Triệu Hi Thành ngẩng đầu thấy Chu Thiến đang nhìn qua, ánh mắt thân thiết thì sắc mặt không khỏi dịu lại, giọng nói cũng hòa hoãn:

- Được, cậu tiếp tục phái người điều tra. Có tin gì thì báo ngay. Tôi cúp đây.

- Vâng, sếp Triệu, em biết rồi, anh yên tâm

Triệu Hi Thành cắt điện thoại đi về phía Chu Thiến. Chu Thiến hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì? Sao bức mình vậy?

Triệu Hi Thành ngồi xuống cạnh cô cười nói:

- Không có gì, là chuyện trong công ty

Lúc nói, ánh mắt anh liếc qua Triệu phu nhân, bà cảm nhận được ánh mắt của anh thì ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn thẳng mắt anh

Triệu Hi Thành trầm xuống, lòng đã hiểu chuyện hôm nay vẫn đề là từ đâu. Anh mỉm cười, trong lòng tức giận.

Sau tiệc tối, mọi người nghỉ ngơi rồi đến phòng khiêu vũ

Phòng khiêu vũ nhà họ Triệu rất rộng, có thể chứa đến mấy trăm người. Dưới ánh đèn thủy tinh như ngọc, sàn gỗ bóng loáng, dàn nhạc đang chơi một bản nhạc vui vẻ. Đột nhiên, căn phòng chìm trong bóng tối, sau đó ở giữa sân có một ánh đèn trắng chiếu lên hai người, nhìn trang phục thì đúng là vợ chồng Triệu chủ tịch. Bọn họ đứng gần nhau, mười ngón tay nắm chặt, bắt đầu khiêu vũ

Trong không khí, tiếng nhạc réo rắt chảy xuôi.

Mọi người cũng dần tham gia sân nhảy, nhất thời váy áo tung bay như những cánh bướm. Chu Thiến cũng bị Triệu Hi Thành kéo vào sân nhảy, bản nhạc chậm này Chu Thiến miễn cưỡng có thể ứng phó nhưng thỉnh thoảng vẫn đập phải chân Hi Thành. Mấy lần, Triệu Hi Thành dù không nói gì nhưng Chu

Thiến đã xấu hổ nói:

- Em không nhớ khiêu vũ, hay là chúng ta thôi đi.

Triệu Hi Thành thật ra cũng rất bất an, tâm tư của anh đều đặt lên phía mẹ đang khiêu vũ như con bướm kia, thấy Chu Thiến nói vậy thì gật gật đầu, cùng cô rời đi.

Chờ bản nhạc dừng lại, Triệu Hi Thành vội vã đến bên mẹ, nhân lúc mọi người không để ý, kéo bà vào thư phòng trước đó đã gặp Văn Phương. Anh đóng cửa, ngăn mọi ồn ào bên ngoài, bên trong vô cùng tĩnh lặng.

Anh xoay người tức giận nhìn mẹ. Mà Triệu phu nhân thì lạnh lùng nhìn anh. Triệu Hi Thành trầm giọng nói:

- Mẹ, là mẹ đón Văn Phương đi rồi? Không phải mẹ nói ngày mai sao?

Triệu phu nhân cười khê:

- Nếu mẹ không đi sớm một chút thì cháu của mẹ đã mất, Hi Thành, mẹ nói đúng chứ?

Bà vỗ vỗ vai Triệu Hi Thành:

- Con là con của mẹ, mẹ sớm biết không ổn cho nên mới đi đón cô ta sớm

Giọng bà chuyển lạnh:

- Về sau chuyện này con đừng xen vào, cũng đừng nghĩ muốn giết đứa bé, con cứ việc sống thế giới hai người vui vẻ với Thiệu Lâm, đứa trẻ này mẹ sẽ lo, sẽ không thành chướng ngại vật của các con.

Triệu Hi Thành vội la lên:

- Mẹ, đứa bé này tuyệt không thể giữ lại, mẹ còn sợ không có cơ hội ôm cháu sao? Chỉ cần đứa bé này tồn tại một ngày thì quả bom giữa con và Thiệu Lâm lớn lên một ngày, lúc nào cũng có thể nổ. Con không thể mạo hiểm như vậy! Mẹ, mẹ nói cho con biết, Văn Phương ở chỗ nào

Triệu phu nhân thấy anh cố chấp như thế, không khỏi giận tím mặt, bà chỉ vào Triệu Hi Thành, mở to mắt nhìn:

- Hồ đừ cũng không ăn thịt con, đó là con đẻ của con mà con lại vì một người phụ nữ khác mà muốn giết chết nó. Hi Thành, tìm con là sắt đá sao? Con không sợ báo ứng?

Triệu Hi Thành nhìn thẳng mắt mẹ, vẻ mặt kiên quyết, trong mắt tràn đầy đau đớn:

- Bất kể là báo ứng gì con cũng chấp nhận, so với sự đau khổ khi mất đi Thiệu Lâm thì có đáng là gì? Mẹ, mẹ không hiểu, cảm giác đó con chưa từng có, con không thể mất đi cô ấy, con không muốn có chút mạo hiểm nào. Đứa bé này tuyệt không thể sinh ra.

Triệu phu nhân kiên định nói:

- Không được, không thương lượng! Chuyện này mẹ đã nói cho cha con rồi, ông ấy rất vui, cũng đồng ý với mẹ. Con đừng nghĩ nữa

- Mẹ

Triệu Hi Thành không nhịn được cao giọng hét:

- Suy bụng ta ra bụng người, mẹ chẳng phải cũng không chấp nhận được người khác có con với cha sao? Lúc trước mẹ chẳng phải không chớp mắt ép người khác phá...

Bốp!

Một tiếng vang lên ngăn cản câu nói tiếp theo, Triệu phu nhân tức đến mặt trắng bệch, cả người run run, tay chỉ vào anh cũng run, nói lắp bắp:

- Vô liêm sỉ.. con nói cái gì... con dám nói lời này với mẹ... Mẹ làm thế là vì ai... còn không phải vì các con sao? Địa vị của con ở Triệu thị ổn định như vậy là nhờ cái gì? Là vì cha con chỉ có hai đứa con, không có ai đến giành quyền với con cả! Con dám nói lời này với mẹ, Hi Thành, con làm mẹ quá đau lòng...

Nói xong, nước mắt bà rơi xuống, bắt đầu kích động:

- Con nghĩ rằng mẹ muốn làm chuyện đó sao? Nhiều năm qua mẹ luôn bị ác mộng làm cho thức giấc... Con nghĩ mẹ không thương Thiệu Lâm sao? Nó cũng là con dâu mẹ, mẹ không muốn nó đau lòng. Nhưng Hi Thành, đó là cốt nhục Triệu gia chúng ta, qua 5 tháng nữa đã chào đời, mẹ tạo nghiệt quá nhiều, mẹ không muốn xuống tay với cả cháu mình nữa

Triệu phu nhân bùng mặt khóc, ngã xuống sô pha.

Triệu Hi Thành thấy mẹ đau lòng như vậy cũng hối hận những lời nói trước đó. Anh đi đến bên cạnh mẹ, ngồi xổm xuống, ôm bà vào lòng, vô cùng áy náy nói:

- Mẹ, xin lỗi, con không cố ý nói những lời này, tất cả đều do con, đều là con tự làm tự chịu. Được...

Anh cắn răng:

- Mọi chuyện tùy mẹ, con không xen vào nữa!

Triệu phu nhân ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn anh, gật gật đầu:

- Con yên tâm, mẹ sẽ để ý kỹ Văn Phuong kia, không để cô ta gây chuyện, đứa trẻ sinh xong cũng sẽ có cách khiến cô ta không dám nói lung tung. Đứa nhỏ chúng ta nuôi bên ngoài, tạm thời không cho Thiệu Lâm biết, chờ Thiệu Lâm có con thì chúng ta nói cũng không muộn!

Triệu Hi Thành nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của mẹ đành nhìn đau mà gật đầu đồng ý. Nhưng thật sự có thể giấu Thiệu Lâm sao? Lòng anh mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Khiêu vũ

Vũ hội đang tiến hành.

Phòng khiêu vũ đèn đuốc sáng trưng như ban ngày. Trong sảnh mọi người đều thoải mái, phấn chấn, tiếng cười không dứt bên tai.

Chu Thiến ngồi một mình ở đó, tay xiết chặt ly rượu thủy tinh, chất lỏng màu đỏ bên trong dưới ánh đèn phản chiếu ra ánh sáng đầy màu sắc.

Cô mỉm cười nhìn giữa sân nhảy, tìm được bóng dáng cha mẹ và anh chị cả mình. Chị dâu Bạch Tư Mẫn nhìn thấy cô còn lờm lờm lại. Chu Thiến cười càng vui vẻ. Đột nhiên có một bóng người cao lớn phủ lấy cô. Chu Thiến ngẩng đầu nhìn thì thấy Triệu Hi Tuấn đang cười cười nhìn cô, đôi mắt phượng lưu chuyển, anh hỏi:

- Chị dâu sao ngồi một mình ở đây? Anh cả đâu?

Nói xong anh cúi chân ngồi xuống bên cô. Chu Thiến lắc đầu:

- Không thấy anh ấy, vừa nãy còn ở đây, đột nhiên lại mất tích.

Triệu Hi Tuấn nhìn quanh:

- Em cũng không thấy mẹ, vốn đang định mời bà nhảy.

Nói xong quay đầu nhìn cô, mắt phượng mỉm cười:

- Không biết em có vinh hạnh mời chị dâu nhảy một bản không?

Chu Thiến vội xua tay:

- Đừng đừng, chị quên cách nhảy rồi, vừa rồi chân Hi Thành bị chị đạp chẳng còn hình dạng gì, chị không muốn lại giết hại em đâu.

Triệu Hi Tuấn bật cười:

- Không sao, em không sợ, thực ra anh cả không nhảy đẹp bằng em đâu, đảm bảo chị không đạp được chân em.

Nói xong đứng dậy, lịch thiệp vươn tay nói:

- Chị dâu, cho đứa em này chút thể diện đi, mọi người đều đang nhìn.

Nói rồi lại nháy mắt nhìn cô. Chu Thiến có thể nói gì nữa, đành phải cười đặt tay vào tay anh. Triệu Hi Tuấn nhẹ nhàng nắm tay cô, tay kia ôm eo Chu Thiến, đưa cô vào sân nhảy.

Chu Thiến có chút lo lắng, không ngừng cúi đầu nhìn chân mình, sợ sẽ đạp vào chân Hi Tuấn. Bên tai truyền đến tiếng cười bất đắc dĩ của Triệu Hi Tuấn:

- Chị dâu, đừng lo lắng, tin em đi

Chu Thiến ngẩng đầu, mặt ửng hồng cười xấu hổ với anh đã thấy anh đang dịu dàng nhìn cô, khuôn mặt tuấn lãng trần định, lòng Chu Thiến cũng bình tĩnh lại theo.

Bàn tay ấm áp của Triệu Hi Tuấn nhẹ nhàng đặt ở eo cô, nhẹ nhàng nắm tay cô khiêu vũ, dần dần Chu Thiến quen bước, càng lúc càng nhẹ nhàng, vẻ mặt cũng thoải mái hơn. Chu Thiến vô cùng vui vẻ, cảm thấy đây là công lao của Triệu Hi Tuấn, không khỏi ngẩng đầu mỉm cười với anh

Đôi tuấn nam mỹ nữ này dần dần trở thành tiêu điểm toàn hội trường

Nhất là Triệu Hi Tuấn, anh ngẩng đầu ưỡn ngực, tư thái tiêu sái như vương tử cao quý tao nhã, vẻ mặt luôn mỉm cười dịu dàng. Lúc chuyển động, mái tóc dài như đám mây duyên dáng. Trên người anh tỏa ra ánh sáng lóa mắt, hấp dẫn mọi ánh nhìn của những cô gái nơi đây, có một số người còn nhìn anh như say như mê.

Mà tất cả điều này Triệu Hi Tuấn lại như không phát hiện. Toàn bộ tâm tư của anh đều chú ý đến người con gái trước mặt này. Dưới ánh đèn thủy tinh, làn da Chu Thiến trắng nõn như ngọc, gò má ửng hồng khiến cô đẹp như đóa hoa mới nở. Hai mắt long lanh như viên mã não đen. Khóe miệng cười thật xinh đẹp chiếu thẳng vào lòng anh. Anh vốn biết chị dâu xinh đẹp nhưng không ngờ rằng cô lại đẹp đến mức độ này. Anh nhìn Chu Thiến chăm chú, xung quanh là mùi hương dịu dàng bao phủ, Triệu Hi Tuấn như bị mê hoặc, quên tất cả xung quanh, trong đầu chỉ còn đôi mắt sáng như sao kia, sau đó máy móc mà xoay tròn theo điệu nhạc...

Khúc nhạc kết thúc, mọi người đều dừng lại, nhiệt tình vỗ tay cho bọn họ. Lúc này Triệu Hi Tuấn mới bừng tỉnh, anh nhìn quanh, trong lòng mờ mịt.

Chu Thiến dù có chút ngượng ngùng nhưng trong lòng vẫn rất đắc ý. Cô và Triệu Hi Tuấn rời khỏi sàn nhảy trong tiếng vỗ tay. Cô vỗ vai anh nói:

- Hi Tuấn, em thật lợi hại, khiêu vũ với em đúng là khiến chị có cảm giác mình cũng thành vũ sư, cảm ơn em, hôm nay chị rất vui

Trong lòng Triệu Hi Tuấn đột nhiên bối rối, anh cúi đầu không dám nhìn mặt cô, tim đập như nổi trống.

- Chị dâu, chị vui là được rồi

Anh quay đầu nhìn qua chỗ khác, nói vội:

- Hình như bên kia có bạn của em, em đi trước

Nói rồi không chờ Chu Thiến đáp lại đã đi như chạy trốn, bỏ lại Chu Thiến sững sờ đứng đó. Chờ đến khi vũ hội kết thúc, Triệu Hi Tuấn không xuất hiện trước mặt Chu Thiến nữa.

Sau đó, Chu Thiến lại gặp Triệu Hi Thành, cùng anh nhảy mấy điệu. Triệu Hi Thành vẫn không vui vẻ, Chu Thiến nghĩ đó là vì anh không thích nhảy nên trong lòng có chút tiếc nuối.

Mãi cho đến đêm khuya vũ hội mới chấm dứt, người Triệu gia đều trong tình trạng kiệt sức nhưng vẫn lấy tinh thần vui vẻ tiễn khách

Khách khứa ra về, Triệu gia từ cao xuống thấp đều mệt mỏi, nhìn cả phòng bữa bãi, đám người hầu ử rữ. Triệu phu nhân thấy thế thì nói:

- Đều đi nghỉ đi, sáng mai dậy sớm dọn là được, hôm nay ai cũng có tiền thưởng, cuối tháng sẽ thanh toán

Lúc này đám người hầu mới tươi cười được chút.

Chu Thiến và Triệu Hi Thành về phòng, Chu Thiến tắm rửa xong nằm xuống ngủ luôn. Cả đêm ngủ thật ngon, căn bản không phát hiện người bên gối trăn trở cả đêm không ngủ.

Bên kia, Văn Phương theo Dung tẩu đi cửa sau, chỉ thấy bên ngoài có chiếc xe đen đợi sẵn. Dung tẩu vào Văn Phương lên đó. Dọc theo đường đi, Văn Phương nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Dung tẩu, không nhận được mà hỏi:

- Định dẫn tôi đi đâu? Đưa tôi về sao?

- Phu nhân dặn tôi đưa cô về thu dọn đồ đạc, sau đó đưa cô đến nơi phù hợp dưỡng thai

Văn Phương hồ nghi:

- Bây giờ, không phải nói mai sao?

Dung tẩu liếc nhìn cô ta một cái, không trả lời. Văn Phương lên lờm lại bà, thầm nghĩ: chẳng phải là người hầu thôi sao? Lên mặt cái gì? Nhưng chung quy vẫn không dám đắc tội "tâm phúc" của Triệu phu nhân.

Nhà Văn Phương ở bây giờ là căn hộ chung cư trước kia Triệu Hi Thành mua cho cô ta, diện tích không lớn nhưng cũng không tệ.

Về nhà, Văn Phuong chỉ thu dọn lấy một số đồ quan trọng. Quần áo chẳng mang theo gì, cô ta nghĩ Triệu gia có tiền đương nhiên sẽ mua mới cho mình, cần gì mang theo. Cho nên chẳng qua bao lâu đã thu dọn xong, cả căn nhà cũng chỉ gói gọn trong cái vali nhỏ

Toàn bộ quá trình Dung Tẩu đều chỉ lạnh lùng nhìn không nói gì.

Thu dọn xong, lái xe đón lấy vali của Văn Phuong đi trước, Dung tẩu theo sau

Một số hàng xóm hóng hớt nghe động mở cửa ra xem. Văn Phuong thấy vẻ kinh ngạc của bọn họ thì không khỏi đắc ý, ngẩng cao đầu, giờ cô ta cũng có lái xe, có người hầu, là quý phu nhân

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Đối sách của Văn Phuong

Dung tẩu đưa Văn Phuong đến một biệt thự độc lập. Chỗ này là ở ngoại thành, ở đây không có cao ốc, cũng không có xí nghiệp, xung quanh là đồng ruộng, hồ nước nên vô cùng trong lành.

Biệt thự hai tầng, nhỏ hơn biệt thự Triệu gia nhiều nhưng có hoa viên rộng lớn với đủ loại thực vật xanh tốt, hoa nở rộ. Văn Phuong không hài lòng, oán giận nói với Dung tẩu vì sao không để cô ta ở nội thành. Ở đây không náo nhiệt, đi lại không tiện. . .

Dung tẩu mặc kệ lời cô ta, đi gọi điện thoại nói với Triệu phu nhân một chút rồi nói với Văn Phuong:

- Tí nữa sẽ có quản gia và người hầu đến đây, cũng sẽ mời bác sĩ khoa sản đến đây kiểm tra định kì cho cô, về sau cô phải nghe lời bọn họ.

Chỉ chớp lát, quản gia cùng người hầu đến đây, đều là phụ nữ ngoài 40 tuổi. Dung tẩu kéo bọn họ qua một bên, nghiêm túc dặn dò bọn họ, Quản gia và người hầu nghiêm túc, gật gật đầu. Sau đó Dung tẩu ra về.

Văn Phuong không nghe được bọn họ nói gì cũng chẳng để ý chuyện này, cô ta luôn tưởng tượng nếu gặp Thiệu Lâm thì nên tỏ vẻ thế nào, nói năng thế nào để lộ chuyện mình mang thai, còn Thiệu Lâm sẽ hoảng sợ thế nào. Nghĩ đến đoạn đắc ý thì không khỏi vui vẻ cười ra tiếng.

Nhưng sau đó, Văn Phuong phát hiện mọi chuyện không đơn giản như cô ta nghĩ. Đầu tiên là điện thoại bị quản gia tịch thu, lý do di động có phóng xạ, không tốt cho thai nhi. Mà biệt thự này tuy có dây điện thoại nhưng không có máy bàn. Hỏi quản gia, quản gia nói vì ở đây vốn không có ai ở nên không có.

- Tôi muốn gọi điện thì làm thế nào? Văn Phuong bất mãn hỏi.

Quản gia thân nhiên trả lời:

- Tiểu thư có chuyện nói với tôi là được, chúng tôi sẽ làm thỏa đáng, không cần gọi điện thoại.

Văn Phuong khề cần mồi.

Được rồi, điện thoại không thể gọi thì thôi. Nhưng đáng giận là bọn họ luôn theo dõi cô ta gắt gao, không cho cô ta ra ngoài. Cho dù là mỗi ngày tản bộ cũng chỉ đi gần đó, hơn nữa bên người còn có hai người theo sát với lí do tốt đẹp là vì an toàn của cô ta.

Bị bọn họ theo dõi như vậy sao có cơ hội tìm Thiệu Lâm? Trong lòng cô ta vô cùng lo lắng, chẳng lẽ thực sự đợi sinh đứa bé rồi để bọn họ mang đi sao? Đến lúc đó gây chuyện càng khó, chẳng phải cô ta kiểm cũi ba năm đốt một giờ sao?

Đương nhiên không được!

Rốt cục có một ngày, cô ta không nhịn được mà phát hỏa:

- Tôi muốn ra ngoài, mỗi ngày ở đây buồn muốn chết, tôi muốn đi dạo phố, tìm bạn bè trò chuyện. Các người dựa vào cái gì mà không cho tôi ra ngoài, đây là bắt giữ người trái pháp luật

Quản gia kia dường như sớm đã dự đoán sẽ có ngày cô ta lên cơn nên thoải mái nói:

- Triệu phu nhân nói, nếu cô không hài lòng với sự sắp đặt này của bà thì đi lúc nào cũng được. Chúng tôi tuyệt đối không ngăn cản nhưng đi thì đừng về nữa.

Văn Phuong yên lặng, cô ta vất vả lắm mới kiếm được chiếc ô dù này, sao có thể dễ dàng buông tay? Cô ta vừa nghĩ tới khuôn mặt âm ngoan của Triệu Hi Thành thì hoảng sợ đến rùng mình, không được, cô ta sẽ không rời khỏi đây

Văn Phuong nói không nên lời. Lúc này, cô ta hiểu Triệu phu nhân đã hạ quyết tâm sẽ giam cô ta ở đây cho đến khi đứa bé sinh ra. Bà làm như vậy chắc cũng là để ngăn cản mình đến tìm Thiệu Lâm. Trong lòng cô ta cười lạnh, chẳng lẽ bọn họ nghĩ chỉ cần không cho cô ta ra ngoài thì sẽ không có cách gì sao? Từ nhỏ đến lớn, chưa có chuyện gì cô ta muốn mà không làm được.

Từ đó về sau, Văn Phuong dần dần ăn ít đi, vẻ mặt buồn bực không vui. Quản gia thấy cô ta mỗi ngày ăn một ít thì cũng lo lắng. Bà nói với Văn Phuong:

- Tiểu thư, cô phải ăn nhiều hơn, cô giờ rất cần bồi bổ cơ thể, không ăn không được!

Về mặt Văn Phuong ai oán:

- Tôi thật sự ăn không vô, ngày nào cũng buồn bực ở đây, nói cũng chẳng có người nói chuyện cùng, trong lòng rất khó chịu

Cô ta nắm tay quản gia, khẩn cầu:

- Chị à, chị nói với phu nhân, cho mẹ em đến thăm em được không? Để cho mẹ em đến cùng em, nếu phu nhân lo lắng thì mọi người có thể ở bên theo dõi, có được không? Có lẽ tâm tình tốt lên thì cũng ăn được nhiều

Quản gia do dự một hồi, nghĩ rằng, nếu vẫn cứ như vậy có sai lầm gì bà đúng là không thể gánh vác. Vì thế gật đầu nói:

- Được, để tôi hỏi thử cô xem

Quản gia đi qua một bên, gọi điện cho Dung tẩu, cũng không để ý nụ cười giả dối của Văn Phuong.

Chỉ chốc lát, quản gia đi tới, nói:

- Đây, phu nhân đồng ý rồi, mai sẽ đón mẹ cô đến

Văn Phuong vội bày ra vẻ mặt cảm kích:

- Chị à, cảm ơn chị.

Quản gia nhìn cô ta, vẻ mặt cũng có chút đồng tình. Tuy rằng kẻ thứ ba thật đáng khinh nhưng cô ta giờ là lúc cần được quan tâm nhất lại bị giam cầm ở đây, ngay cả muốn gặp mẹ cũng phải xin phép, ngẫm lại cũng đáng thương. (Thương cái xương, tự đâm đầu vào, nó không thấy tội việc gì phải đi thương cho nó). Nghĩ vậy quản gia cũng không khỏi thở dài. Con gái bây giờ suy nghĩ sao vậy? Đây chẳng phải là tự mình chịu tội sao?

Ngày hôm sau đã có lái xe đưa mẹ Văn Phuong đến. Mẹ Văn Phuong vừa thấy cô ta thì bắt đầu khóc. Văn Phuong kéo tay mẹ ngồi xuống phòng khác. Quản gia tự mình bưng trà nhưng không lui xuống, đứng một bên, không xa không gần, vừa vặn có thể nghe được mẹ con bọn họ nói chuyện.

Nghe Văn Phuong và mẹ chỉ nói việc nhà, rồi nói tình trạng cơ thể gần đây, sức khỏe cha mẹ, lại lăm nhăm những chuyện vô bổ. Nói một hồi đã đến trưa. Sau đó, đưa mẹ đi ăn cơm, sau khi ăn xong mới lưu luyến không rời mà tạm biệt mẹ.

Lúc gần đi, Văn Phuong đưa túi quần áo cho mẹ ngay trước mặt quản gia nói:

- Đây là quần áo lần trước họ mua cho con, con ngại có vẻ già, mẹ lấy mà mặc, đẹp lắm, chất cũng tốt, nhất là túi trước ngực thiết kế rất đẹp

Cô ta nhìn mẹ, nói đầy thâm ý. Mẹ Văn Phuong hơi run lên nhưng hiểu ý, đón lấy túi quần áo rồi đi theo quản gia ra ngoài. Văn Phuong đứng ở cửa nhìn bóng mẹ, thầm nghĩ: hẳn có thể hiểu đi, cho dù không hiểu, mẹ nghe lời mình, chỉ cần để ý đến túi trước của áo là có thể phát hiện.

Đó là phong thư hôm qua cô ta hao hết tâm tư mới có thể thoát được cặp mắt những người này mà viết đưa cho mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Chân tướng

Gần đây, Chu Thiển cảm thấy Triệu Hi Thành rất khác. Biến hóa lớn nhất là ít nói đi, có đôi khi còn rất bất an. Tối ngủ cũng trằn trọc. Chu Thiển mấy lần hỏi nhưng anh đều chỉ thần nhiên đáp đó là chuyện công ty. Chu Thiển hồ nghi, có thể khiến anh như vậy hẳn là chuyện không nhỏ nhưng sao không thấy

cha và Hi Tuấn như vậy. Nhất là cha, gần đây còn mặt mày hồng hào, khí sắc còn rất tốt.

Trong lòng Chu Thiến dù thấy lạ nhưng nhìn khuôn mặt càng ngày càng tiêu tụy của anh thì lo lắng, cố ý sai phòng bếp đun canh an thần bổ khí cho anh uống, hi vọng tối có thể ngủ ngon hơn chút.

Chuyện khác khiến Chu Thiến thấy là chính là Triệu phu nhân và Dung tẩu. Có mấy lần cô thấy bọn họ nghiêm túc nhỏ giọng bàn cái gì nhưng chỉ cần cô đến gần thì bọn họ sẽ trông rất mất tự nhiên, sau đó cao giọng, nói một số đề tài nhằm chán. Hiển nhiên là đang kiêng kị cô

Những chuyện đó càng khiến Chu Thiến nghi ngờ.

Cẩn thận nghĩ lại, sự biến hóa này đều là sau yến hội. Chu Thiến không khỏi nhớ lại lúc bọn họ biến mất thần bí trong yến hội, chẳng lẽ hôm đó đã xảy ra chuyện gì? Chuyện này dường như liên quan đến cô nhưng rõ ràng bọn họ không muốn cô biết.

Nhưng có thể là chuyện gì? Lại khiến Triệu Hi Thành phiền não như vậy?

Chu Thiến muốn tìm đáp án nhưng lại mơ hồ cảm thấy nếu bọn họ đã cố ý gạt mình, không muốn cô biết thì có phải cô cứ để như vậy sẽ tốt hơn? Có phiền não đều là tự tìm, bọn họ khổ sở giấu diếm cô hẳn cũng là tốt cho cô, vậy sao cô không giả hồ đồ?

Có đôi khi phiền não lại không thể tránh được, cho dù giả hồ đồ cũng không thể giả mãi được

Đó là một buổi trưa nóng bức, tuy rằng đã cuối hè sang thu nhưng thời tiết chỉ hơi dịu đi chứ ánh mặt trời vẫn rất chói chang.

Triệu phu nhân luôn có thói quen ngủ trưa, hôm nay bà ăn xong cũng đi nghỉ sớm. Chu Thiến ngồi xem TV một mình trong phòng khách

Lúc này, có người hầu đi đến bên nói:

- Thiếu phu nhân, bên ngoài có người muốn gặp cô

Chu Thiến ngẩng đầu, hỏi:

- Là ai?

- Là một người phụ nữ lớn tuổi, không nói tên mà chỉ nói là có quen cô, có chuyện quan trọng muốn nói.

Chu Thiến kinh ngạc nghĩ: là ai? Chẳng lẽ là người quen cũ của Tống Thiệu Lâm? Cô nói với người hầu:

- Cô dẫn bà ta vào đi

- Thiếu phu nhân, người đó rất lạ, bà ta nói muốn cô ra ngoài gặp, có vẻ khá vội?

Hử? Những chuyện xảy ra gần đây sao quý dị vậy?

Chu Thiến đi theo người hầu ra ngoài, thấy ở chỗ râm mát bên ngoài có một người phụ nữ quần áo giản dị, tóc hoa râm, vẻ mặt tiêu tụy, mồ hôi túa ra. Bà nhìn thấy Chu Thiến thì mắt sáng lên, vội chạy tới trước mặt Chu Thiến, nắm tay cô, lo lắng nói:

- Thiệu Lâm, may cháu chịu ra, cô sợ cháu không chịu gặp cô, cô biết là chúng tôi có lỗi với cháu

Chu Thiến nghe mà không hiểu gì, người phụ nữ đó tay đầy mồ hôi, vừa nóng vừa ướt, bị bà ta nắm thật khó chịu. Hơn nữa cô cũng không biết bà ta, thật sự không thể chịu nổi sự thân mật này. Cô cẩn thận rút tay, nhìn bà ta nói:

- Xin hỏi, bác là ai, chúng ta... biết nhau?

Người phụ nữ kia ngẩn ra rồi lại gật đầu lia lịa:

- Đúng, cháu mất trí nhớ, không biết cô cũng không lạ.

Chu Thiến càng thấy lạ, biết cô mất trí nhớ chỉ có người quen thân, bà ta sao biết được. Người đàn bà kia lại nắm cổ tay cô, vẻ mặt vội vàng:

- Thiệu Lâm, cháu nhất định phải cứu Văn Phương, cô biết là Văn Phương có lỗi với cháu nhưng giờ nó bị Triệu gia giam lỏng, muốn cướp đi đứa bé trong bụng nó. Thiệu Lâm, nể tình bạn bè giữa hai đứa, cháu cứu nó đi, giờ chỉ có cháu cứu được nó thôi. (Vô si từ mẹ sang con)

Chu Thiến nghe xong thì sắc mặt đại biến, cô nắm chặt tay bà ta, hai mắt nhìn chăm chăm bà:

- Bà nói gì? Văn Phương mang thai? Là con ai

Người phụ nữ kia kinh hãi:

- Thiệu Lâm, chẳng lẽ cháu không biết sao? Văn Phương mang thai con của Triệu Hi Thành. Bọn họ ép Phương Nhi sinh đứa bé, giam lỏng nó, ngay cả

cô muốn gặp nó cũng bị người theo dõi.

Nói xong bắt đầu khóc:

- Đứa con đáng thương của tôi...

Chu Thiển chỉ cảm thấy trời đất chao đảo, đầu óc mông lung, sắc mặt tái mét, tay chân lạnh lẽo như rơi vào hầm băng. Thì ra là thế, thì ra là thế, đây là nguyên nhân Triệu Hi Thành ăn không ngon ngủ không yên. Đây là chuyện bọn họ cố giấu cô. Thì ra chân tướng lại khó có thể chấp nhận như vậy.

Cô nắm lấy tay người phụ nữ kia, tay khẽ run, bà ta cảm nhận được, nắm chặt tay cô, run run nói:

- Thiệu Lâm, Phương Nhi dù ngàn sai vạn sai thì Triệu gia cũng không thể đối xử với nó như thế. Phương Nhi viết trong thư nói, nó không có chút tự do nào, rất đau khổ, nó còn nói nó không muốn sống... Thiệu Lâm, cô xin cháu cứu nó, cứu nó đi

Người phụ nữ kia nước mắt như mưa

- Bà dẫn tôi đi. Văn Phương ở đâu, bà dẫn tôi đi gặp cô ta

Sắc mặt Chu Thiển tái như giấy trắng, giọng không khống chế được mà trở nên sắc bén. Cô bắt taxi rồi kéo người phụ nữ kia lên xe. Trên xe, Chu Thiển vẫn im lặng, hai mắt sáng dọa người. Người đàn bà kia lén nhìn trộm cô. Chu Thiển đột nhiên mở miệng:

- Bà là mẹ Văn Phương? Giọng nói khẽ run

- Đúng... Người phụ nữ kia cúi đầu.

- Văn Phương bảo bà tới tìm tôi?

- Nó lén gửi thư cho cô, nói chỉ có cháu mới cứu được nó...

Giọng bà ta thoáng bồn chồn như đang chột dạ.

- Sao? Cô ta không muốn đứa bé?

Chu Thiển cười lạnh:

- Hay là cô ta muốn tự nuôi đứa bé?

- Chuyện đó...

Người phụ nữ kia cúi thấp đầu, nói không nên lời. Lúc bà đọc lá thư này cũng thấy lạ. Vì sao trong thư Phương Nhi nói muốn đi? Nó chẳng phải rất vui khi có thai sao? Hơn nữa cũng muốn đưa đứa bé này cho Triệu gia mà? Bà tuy nghi ngờ nhưng vẫn làm theo lời con gái. Con gái nói thế nhất định có lý của nó. Bà còn mang cả thư định cho Thiệu Lâm xem.

Chu Thiển chỉ cảm thấy rất lạnh rất lạnh khiến người cô run lên. Đúng, cô sớm biết quan hệ của Triệu Hi Thành và Văn Phương, khi Triệu Hi Thành nguyện ý cắt đứt quá khứ, thành tâm với cô thì cô cũng nguyện ý tha thứ, tin tưởng anh. Nhưng cái đó không đại biểu cho việc cô chấp nhận người phụ nữ khác sinh con cho anh, có cốt nhục gắn bó chặt chẽ anh với người phụ nữ khác. Chẳng lẽ Triệu Hi Thành nghĩ anh có thể vừa để kẻ khác sinh con cho mình vừa lén gạt cô, tiếp tục anh em em em với cô? Anh ta coi cô là cái gì? Thì ra trong lòng anh ta, cô chỉ là con rối có thể tùy tiện sắp đặt?

Tìm Chu Thiển đau đớn, đau đến cô không thể tự vấn, đau không thể thở, dường như, trong tim đang bị ai đào xới.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Phần nộ

Taxi theo chỉ dẫn của mẹ Văn Phương dừng ở trước một biệt thự. Chu Thiển xuống xe, nhìn quang cảnh thanh bình ở đó, tuy cô chưa có con nhưng cũng biết không khí tươi mát, cảnh trí tuyệt đẹp ở đây quả thực rất hợp để dưỡng thai

Xem ra, Triệu gia vô cùng chờ mong đứa bé này chào đời. Chu Thiển chưa xót nghĩ

Bọn họ chẳng lẽ cũng không lo lắng cảm nhận của cô sao? Cả nhà cùng giấu diếm cô, đến ngay cả Hi Tuấn bình thường luôn hòa hợp với cô cũng không

nói gì. Khó trách gần đây cậu ấy luôn tránh xa cô, thì ra là chột dạ! Trong lòng Chu Thiển dâng lên sự phẫn nộ khi bị lừa gạt. Mẹ Văn Phương nói:

- Thiệu Lâm, chính là đây, Phương Nhi bị bọn họ giam ở đó, không chịu cho nó đi.

Chu Thiển đi tới, cửa sắt thực sự khóa chặt, cô ra sức ấn chuông, chỉ chốc lát đã có một người phụ nữ hơn 40 mở hé cửa nhìn ra hỏi:

- Tìm ai?

Chu Thiển không dài dòng, đột nhiên đẩy thẳng cổng. Người phụ nữ kia không đề phòng, bị cô đẩy mà lùi về sau mấy bước, cả giận nói:

- Sao cô dám tự tiện xông vào?

Mặt Chu Thiển lạnh lùng, liếc mắt nhìn cô ta một cái rồi đi thẳng vào trong. Người kia bị khí thế của cô hù dọa, thoáng do dự nhưng vẫn lớn tiếng nói:

- Cô là ai, mau đi ra ngoài, nếu không tôi báo cảnh sát

Nói rồi bước lên giữ Chu Thiển lại.

Mẹ Văn Phương vội can bà ta lại, người kia biết mẹ Văn Phương, thấy vậy dừng bước hỏi:

- Sao lại thế? Cô ta là ai?

Mẹ Văn Phương khẽ nói thân phận của Chu Thiển với bà ta. Người kia biến sắc, thăm oán nói:

- Sao bà dẫn cô ấy đến? Nguy to rồi!

Sau đó vội xoay người đi tìm quản gia.

Chu Thiển đi vào phòng khách đã thấy Văn Phương đang ngồi ở sofa xem phim, trong tay là đồ ăn vặt, thần thái nhàn nhã, làm gì có sự thống khổ của giam lỏng. Chu Thiển lạnh lùng nhìn cô ta.

Văn Phương thấy động, ngẩng đầu nhìn thấy Chu Thiển thì mắt sáng bừng, khoe miệng tươi cười. Cô ta đứng lên, đi đến bên Chu Thiển, nhướn mày nói:

- Cô đến rồi?

Chu Thiển nhìn về phía bụng cô ta, bụng cô ta hơi nhô lên khiến mắt Chu Thiển như bị đâm, sắc mặt đại biến. Khoe miệng Văn Phương càng cười rộ:

- Cô đã biết?

Chu Thiển hừ lạnh một tiếng:

- Cô hao tâm tổn sức chẳng phải muốn tôi biết?

Văn Phương vừa nhẹ nhàng vuốt bụng, vừa ra vẻ tự hào nói:

- Cái thai này của tôi là con trai. Hi Thành biết thì mừng lắm, nhất định bắt tôi sinh nó. Triệu phu nhân cười vui vẻ, còn nói tuyệt đối sẽ không bạc đãi tôi. Thiệu Lâm, cô xem, chúng ta thực sự có duyên, làm bạn nhiều năm như vậy, sau này còn làm chị em cả đời, sau này xin cô đề ý hơn...

Chu Thiển vung tay, không chút do dự tát cô ta. Một tiếng bốp vang lên, cắt ngang sự đắc ý của Văn Phương

- Vô sỉ!

Chu Thiển cắn răng nói được hai chữ, sắc mặt càng tái nhợt, cô lạnh lùng nói:

- Cô cho là như vậy thì có thể có được thứ cô muốn? Cô cứ tự lừa dối bản thân đi. Nếu bọn họ đề ý cô như vậy thì đã chẳng bắt cô trốn đến đây, không cho tôi biết

Văn Phương bung mặt, vẻ mặt lúc hồng lúc trắng, cô ta nhìn Chu Thiển, trong mắt đầy sự oán độc, lớn tiếng nói:

- Cô đánh đi, cứ đánh đi, tôi nói cho cô biết, tôi không sợ cô đâu

Nói xong, cô ta buông tay nhìn Chu Thiển chằm chằm, trong mắt là sự điên cuồng vô hạn:

- Vậy sao? Đúng như cô nói sao? Cô chắc chắn thế sao? Đúng thế, bọn họ chỉ muốn đứa bé rồi sẽ dùng tiền đuổi tôi đi, nhưng thế thì sao?

Cô ta chỉ vào bụng mình:

- Bất kể thế nào cũng không thay đổi được sự thực này. Nơi đây là con của Hi Thành, cũng là con tôi, đứa bé này là mối liên hệ chặt chẽ giữa chúng tôi, sau này Hi Thành nhìn nó sẽ nhớ tới tôi. Sau này con tôi lớn sẽ biết đến mẹ của nó là ai, đến lúc đó sẽ muốn nhận lại người mẹ này. Cả đời này tôi đều bám lấy các người. Mà cô, Tổng Thiệu Lâm, mỗi ngày nhìn con tôi cô sẽ nghĩ đến trước kia chúng tôi từng ân ái thế nào, chờ đến lúc cô khổ cực nuôi con tôi khôn lớn chẳng qua cũng chỉ là may áo cưới cho tôi thôi (Làm 1 việc chỉ để lợi cho người khác). Thiệu Lâm! Cô nói xem tôi nói đúng hay sai?

Chu Thiển kinh hoàng đứng đó, nửa ngày mới nói:

- Văn Phuong, chẳng lẽ cả đời này cô muốn sống như thế? Còn muốn biến con mình thành công cụ, chỉ vì một người đàn ông không yêu cô. Đánh bạc cuộc đời bản thân và đứa trẻ như thế có đáng sao?

Văn Phuong cười sâu thẳm:

- Từ nhỏ cô đã sống an nhàn sung sướng, cuộc sống thoải mái, ngay cả một ngày chỉ ăn bánh bao đã không chịu nổi. Cô sao hiểu được sự khổ cực của tôi, tôi vất vả lắm mới có cơ hội này, có thể làm người cao cao tại thượng, đổi lại làm ai cũng sẽ không bỏ qua

Cô ta tới gần Chu Thiển, trong mắt lóe sáng:

- Tổng Thiệu Lâm, tôi cá cô không độc ác bằng tôi, tôi cũng cá cô sẽ không dưng cả đời với tôi. Tôi cũng cá cô sẽ không chịu được tình huống này. Cho dù chỉ có chút hi vọng, tôi dưng cả đời đánh cược cũng có sao?

Chu Thiển đột nhiên như mất đi sức lực, Văn Phuong gần từng tiếng như những chiếc đinh đóng vào màng nhĩ Chu Thiển, hung hăng đánh thẳng vào lòng cô. Cảm giác đau đớn này không thể dùng từ ngữ mà hình dung. Bất cô trả lời thế nào? Nói cô không sợ, sẽ dưng cả đời với cô ta cả đời, bất chấp cả đời đau khổ cũng không cho cô ta như ý?

Cô cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh, lưng thẳng tắp, cằm ngẩng cao, không muốn lộ vẻ yếu đuối trước mặt Văn Phuong nhưng sự thất vọng, đau khổ trong lòng lại vết sạch cô, cô hao hết sức lực mới chống đỡ không ngã quỵ.

Cô nhìn Văn Phuong, bình tĩnh, đậm mạc khiến lòng Văn Phuong co rút. Văn Phuong hoảng hốt bất định, vì sao cô lại bình tĩnh như vậy. Chẳng lẽ Thiệu Lâm thật sự cùng mình đấu đá? Nếu cô ấy và Triệu gia đồng lòng thì sẽ phiền toái nhiều đây. Văn Phuong oán giận. Thế thì sao? Bọn họ nghĩ có thể phủ sạch mọi thứ về cô, Tổng Thiệu Lâm không cho cô ta đường sống thì cô ta cũng không để cô được yên.

Tưởng cho chút tiền là cô sẽ thôi sao? Sao có thể? Cho dù Tổng Thiệu Lâm cắn chặt vị trí con dâu cả không tha thì ít nhất Văn Phuong này cũng sẽ phải được mọi người nhận thức, hào hoa xuất hiện trước mặt mọi người. Cho dù không có danh phận chính thức nhưng cũng không để ai coi thường. Nếu chỉ là vì tiền thì cô ta cần gì tổn sức như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Mơ hồ

Quản gia nghe tin vội chạy đến, vẫn nghĩ sẽ nhìn thấy cảnh vợ chính cùng bồ nhí đánh nhau, thậm chí còn lo lắng Đại thiếu phu nhân nhà họ Triệu sẽ gây bất lợi cho đứa bé. Nhưng khi bà toát mồ hôi chạy đến thì chỉ thấy cảnh im lặng đến quý dị này. Đại thiếu phu nhân sắc mặt tuy có chút tái nhợt nhưng hờ hững. Văn Phuong thì vận vẹo, oán hận. Hai bên nhìn nhau chằm chằm.

Quản gia thăm thờ phào nhẹ nhõm. Chỉ cần không đánh nhau là được, chỉ cần đứa nhỏ không có việc gì là tốt rồi. Quản gia vội ho một tiếng, đi đến bên Chu Thiển nói:

- Đại thiếu phu nhân, sao cô đến đây?

Nhất thời cũng không biết nói gì, vô cùng xấu hổ.

Chu Thiển không nhìn bà ta, cô vẫn gắt gao nhìn Văn Phuong, lạnh giọng nói:

- Văn Phuong, cô cần gì nói mình đáng thương? Cô chẳng qua vì sự tham lam giàu có mà tìm có thôi. Những cô gái nghèo rất nhiều, cô cho rằng ai cũng vô si như cô, có thai với người đã có chồng mà còn không biết liêm sỉ, còn ở đây mà đắc ý, giương nanh múa vuốt. Cho dù là con cô thì sau này nó cũng sẽ thấy hổ thẹn vì có người mẹ như cô. Văn Phuong, người như cô đáng bị người khác coi thường. Cho dù có ngày cô đạt được thứ mình muốn nhưng người khác sẽ khinh bỉ cô, cô vĩnh viễn sẽ chẳng được hạnh phúc, kết quả cô sẽ biết, những thứ cô đánh đổi được chẳng qua chỉ là hư ảo, giả dối mà thôi.

Chu Thiển nói xong, hít sâu một hơi, không hề để ý đến cô ta nữa, hờ hững xoay người bỏ đi.

Văn Phương nhìn về mặt đậm mạc của cô mà nôn nóng. Vì sao, vì sao cô ấy đến lúc này còn trấn tĩnh, thong dong như vậy? Rõ ràng mình chiếm thượng phong nhưng sao ngược lại lại có cảm giác thảm bại như vậy. Không đâu, chuyện sẽ không như cô ấy nói. Thế giới này vốn chỉ cười nghèo không cười giàu. Chỉ cần cô được Triệu gia chấp nhận thì sẽ thành đối tượng được người khác tôn trọng, hơn nữa còn đề của cô sao có thể xấu hổ vì cô? Cô ấy chẳng qua là có ý nói vậy để đã kích mình, bức mình buông tha thôi. Quá buồn cười, cô ta nghĩ chỉ hai ba câu đó có thể khiến cô bỏ qua cơ hội hiếm có này sao?

Văn Phương tiến lên hai bước, nhìn theo Chu Thiển gào lớn:

- Mặc kệ cô nói gì, tôi tuyệt đối không buông tay. Tổng Thiệu Lâm, chúng ta chờ xem. Đến lúc đó, hai chúng ta ai đau khổ, ai vui vẻ còn chưa chắc đâu

Chu Thiển thoáng dừng lại, tim như bị kim đâm, cô đứng thẳng lưng, càng tao nhã mà bước đi.

Mẹ Văn Phương vẫn đứng ngoài cửa nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng quả thực cũng áy náy nhưng đó là con gái mình, hơn nữa giờ còn có đứa bé, bà có thể nói gì. Bà thấy Chu Thiển đi ra thì vội đi theo cô, ngập ngừng nghĩ gì đó nhưng lại ngại mở miệng.

Chu Thiển có chút cảm giác, xoay người nhìn bà, hai mắt như sao sáng chiếu vào lòng bà ta, mẹ Văn Phương không chống đỡ được vội cúi đầu. Chu Thiển lạnh lùng nói:

- Bà đã đạt được mục đích, còn theo tôi làm gì?

Mẹ Văn Phương ngẩng đầu, mặt ngẩn lẹ:

- Thiệu Lâm, cháu đừng trách Văn Phương, nó cũng là bất đắc dĩ, nó vẫn luôn muốn được nổi bật nhưng nhà cô điều kiện quá tệ, không thể tạo điều kiện cho nó nên nó mới thế này. Nó không cướp vị trí của cháu, cháu cho mẹ con nó chút không gian đi

Về mặt đậm mạc của Chu Thiển cuối cùng bị đánh nát. Cô như nghe được chuyện nực cười nhất trên đời. Cô không nhịn được mà liên tiếp cười lạnh, cuối cùng đành phải day day thái dương để bình ổn cảm xúc của mình. Cô nhìn mẹ Văn Phương, tức giận nói:

- Tôi vẫn thấy lạ, Văn Phương cũng là người có học sao lại vô sỉ đến vậy, giờ tôi đã hiểu, thì ra là do gia giáo...

Cô lắc đầu, khinh thường việc dây dưa với bọn họ, xoay người đi thẳng, chỉ để lại mẹ Văn Phương mặt trắng bệch đứng đó.

Chu Thiển cứ đi, đi đến nơi không còn thấy biệt thự kia nữa thì không thể chống đỡ, bà vai sụp xuống.

Mặt trời chói lóa, cả thế giới hỗn loạn, tất cả đều mơ mơ hồ hồ. Bóng nắng kia, hồ nước kia như đều phủ trong ánh sáng xám xịt, không chút sức sống.

Cả người cô run run, toàn thân như mất đi sức lực. Cô chậm rãi đi về phía trước cũng chẳng biết nên đi đâu, hai mắt nhìn phía trước nhưng không có tiêu điểm. Cô cảm thấy rất đau lòng nhưng đau đến cùng cực lại thành chết lặng, trống rỗng. Sự trống rỗng này khiến cô càng đau khổ, càng mê mang.

Ánh mặt trời bỗng rất chiếu lên người cô, đầu cô choáng váng, mắt tối sầm từng đợt, cả người đổ mồ hôi lạnh, tóc ướt đầm trên trán.

Mọi người đi ngang qua đều nhìn cô với ánh mắt tò mò nhưng cô mặc kệ, cô thờ ơ đi về phía trước, coi mọi thứ xung quanh là hư vô.

Trong đầu cô lần lượt suy nghĩ, cô nên làm gì bây giờ? Nên làm gì bây giờ? Sau đó lại hiện lên những hình ảnh chớp nhoáng

Trong bóng đêm yên tĩnh, anh nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô: “anh sẽ đợi đến khi em cam tâm tình nguyện”

Dưới ánh trăng sáng, hai mắt anh sáng như sao, vẻ mặt như đứa trẻ: “Thiệu Lâm, anh biết em không thích anh có phụ nữ khác, anh có thể cam đoan về sau anh sẽ không hái hoa bẻ cành nữa, cho dù là xã giao anh cũng sẽ không nhìn bất kì ai, anh... anh...”

Dưới ánh hoàng hôn, anh dịu dàng ôm cô vào lòng, trịnh trọng nói: “Anh sẽ luôn ở bên em...”

Sau đó khuôn mặt vạn vật của Văn Phương lại xuất hiện: “Cô cái gì cũng có sao còn giành Hi Thành với tôi”

Cô ta oán độc nhìn cô: “Cả đời này tôi sẽ dây dưa với cô...”

Cô ta nhẹ nhàng vuốt bụng, đắc ý nhìn cô: “Tôi mang thai con của Hi Thành, về sau anh ấy nhìn con sẽ nhớ đến tôi...”

Sau đó là đủ các tiếng nói chen chúc:

“Thiệu Lâm, anh nghĩ là anh yêu em”

“Tôi cá rằng cô không ác độc bằng tôi...”

“Tâm sự của anh chỉ có một, đó là phải làm thế nào mới có thể khiến em mãi mãi bên anh, không bao giờ rời xa, sau đó như cha mẹ, làm lễ kỉ niệm 10 năm, 30 năm, 50 năm thậm chí là 60.70 năm!”

“Phụ nữ trong hào môn có ai chẳng vậy, lâu rồi thành quen... làm gì có chuyện thập toàn thập mỹ...”

“Tôi tuyệt đối sẽ không buông tay!... Chúng ta ai đau khổ, ai vui vẻ còn chưa chắc chắn đâu”

Cuối cùng những giọng nói đó dần biến mất, một giọng nói trầm thấp khác càng lúc càng rõ ràng:

“Chúng ta đến Cừu Trại Câu, ở đó phong cảnh rất đẹp, còn đến cả Hoàng Sơn ngắm mặt trời mọc, đến Tây Song Bản Nạp, đến Tây Tạng ngắm tuyết, đến Mông Cổ xem thảo nguyên...”

Tìm Chu Thiên đau đớn, đầu như bị búa bổ, cô chỉ cảm thấy trời rung đất chuyển, đất trời tăm tối, rốt cuộc không nhìn được mà ngã khụy xuống đất, đau khổ khóc òa.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Mặt đỏ mặt trắng

Chu Thiên cũng không rõ đã ở bên ngoài bao lâu, mãi đến khi đêm đen buông xuống, mãi đến khi cô kiệt sức, chân nhũn ra thì mới ngẩng đầu nhìn quanh, cũng không biết là đang ở đâu. Đúng lúc nào có chiếc taxi ngang qua, cô vẫy lại. Xe dừng lại, cô ngồi lên, lái xe hỏi:

- Tiểu thư, cô đi đâu?

Chu Thiên nói ra địa chỉ biệt thự nhà họ Triệu, có một số việc dù sao cũng phải đối mặt, không phải trốn tránh là có thể giải quyết. Xe đi thật lâu mới đến nơi, đèn xe quét qua công, mờ hồ thấy được một bóng người cao gầy.

Bóng dáng đó thấy chiếc taxi dừng lại thì nhanh chóng chạy đến. Qua cửa kính xe, Chu Thiên thấy đó là Triệu Hi Tuấn. Về mặt anh vô cùng lo lắng, khi thấy là Chu Thiên thì thở phào một hơi. Anh mở cửa xe, còn chưa kịp nói thì Chu Thiên đã thản nhiên:

- Trả tiền xe cho chị, hôm nay chị ra ngoài hơi vội, không mang tiền theo.

Hi Tuấn thấy cô, có chút lạ vì sự lạnh lùng của cô, sau đó lấy tiền thanh toán cho cô. Chu Thiên xuống xe, taxi nhanh chóng rời đi, xung quanh nhanh chóng rơi vào bóng tối, dần dần cánh cổng lớn mở ra, chiếu chút ánh sáng từ bên trong.

Chu Thiên cũng chẳng nhìn anh mà đi thẳng vào trong, Triệu Hi Tuấn nói với theo:

- Chị dâu, trưa nay chị đi đâu, muộn thế này mới về, anh rất lo lắng, suốt cả chiều đều tìm chị, mẹ gọi điện thoại khắp chiều. Chị dâu, chị nên gọi về mới đúng

Giọng nói có chút trách cứ.

Chu Thiên nghe xong thì tức giận đến bật cười. Chẳng lẽ bọn họ nghĩ chuyện thế này, cô không ngoan ngoãn quay về không được? Cô dừng bước, tức giận nhìn anh. Triệu Hi Tuấn nương theo ánh đèn mỏng manh, phát hiện sắc mặt Chu Thiên tái nhợt, tiều tụy, tóc tai hỗn độn, quần áo bụi bặm thì thoáng hoảng hốt. Đến khi thấy vẻ phẫn nộ của cô thì hoảng sợ, trong đầu anh hiện lên vô số ý tưởng không tốt, mỗi một ý nghĩ đều khiến anh hốt hoảng. Anh không khỏi bước lên, lo lắng hỏi:

- Chị dâu, sao lại thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?

Chu Thiên nhìn khuôn mặt thân thiết kia, nghĩ rằng anh đang diễn trò thì không khỏi mỉa mai:

- Triệu Hi Tuấn, chẳng lẽ giờ phút này em còn muốn giả ngu nữa sao? Chị là người dễ bị coi thường thế sao?

Khuôn mặt tuấn tú của Triệu Hi Tuấn biến sắc nói:

- Chị dâu, chị có ý gì? Em giả bộ gì?

Trong lòng anh ảm ức, anh về nhà thấy cả nhà đều lo lắng tìm chị dâu thì cũng lo lắng, đứng chờ suốt ngoài cổng hi vọng sớm thấy cô. Vì sao đối lại là những lời lẽ sắc nhọn này của cô? Chu Thiên nhìn anh cười lạnh một tiếng, đi vào nhà.

Triệu Hi Tuấn đứng đó sững sờ một hồi thì mới gọi điện cho anh đang tìm kiếm Tống Thiệu Lâm khắp nơi, nói cho anh chị dâu đã quay về nhưng có vẻ không ổn. Khiến cho anh ngạc nhiên là đầu bên kia anh trai không hề kinh ngạc, thậm chí còn chẳng hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, chỉ vội vàng cúp máy, giống như mọi chuyện đều ở trong dự kiến của anh ấy.

Trong lòng Triệu Hi Tuấn nghi ngờ, anh đột nhiên cảm thấy thái độ khi nãy của chị dâu hẳn là có lý do. Anh nhủ mày đi vào.

Chu Thiến đi vào đại sảnh thấy vợ chồng Triệu thị đang ngồi trên sô pha. Triệu lão gia đang nhận ly trà người hầu bưng đến, Triệu phu nhân thì day day trán, Dung tẩu đứng bên Triệu phu nhân xoa đầu cho bà. Là Dung tẩu phát hiện ra cô đầu tiên, bà ngẩng đầu khẽ gọi:

- Đại thiếu phu nhân.

Triệu phu nhân nghe vậy lập tức ngẩng đầu:

- Thiệu Lâm, trưa nay con đi đâu, làm mọi người lo muốn chết

Bà đứng lên đi đến bên Chu Thiến, nhìn cô, kéo tay cô, đau lòng nói:

- Sao lại thành ra thế này, đã ăn chưa? Có cần đi tắm trước không?

Chu Thiến nhẹ nhàng rút tay về, nhìn bà nói:

- Quần gia bên kia hẳn đã nói hết với mẹ rồi chứ! Vì sao mẹ còn giả như chưa xảy ra chuyện gì?

Triệu phu nhân nhìn bàn tay trống rỗng của mình có chút xấu hổ. Dung tẩu thấy vậy vội dẫn người hầu ra ngoài.

Triệu lão gia nghe cô nói vậy thì buông ly trà, trầm giọng nói:

- Mẹ là quan tâm con, hơn nữa đây cũng chẳng phải chuyện gì lớn, con yên tâm, con vĩnh viễn là con dâu trưởng của Triệu gia, điều này tuyệt đối không bị thay đổi vì chút việc đó.

Triệu phu nhân cũng ở bên cạnh ôn nhu nói:

- Mẹ biết con không vui nhưng việc đã đến nước này, trong bụng Văn Phuong là cốt nhục nhà họ Triệu, mẹ sao có thể bỏ mặc? Chúng ta chỉ là muốn đứa bé này thôi, tuyệt đối không cho Văn Phuong cơ hội gì, về sau Hi Thành và Văn Phuong sẽ không chút liên quan, tương lai đứa bé sẽ không biết chân tướng, mọi thứ không có gì thay đổi cả, mọi thứ vẫn sẽ như trước kia.

Chu Thiến nhẹ nhàng lắc đầu, sâu thẳm cười nói:

- Mọi thứ sao có thể như trước? Có người phụ nữ khác sinh con cho chồng con, thế mà mẹ còn nói mọi chuyện không có gì thay đổi

- Đây là ý gì? Có người đàn bà khác sinh con cho anh? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Triệu Hi Tuấn vừa tiến vào, nghe được lời Chu Thiến thì hoảng sợ.

Triệu lão gia từ giận tái mặt, ông đứng lên:

- Vậy con muốn thế nào, muốn chúng ta buông đứa bé này sao? Con cũng là con gái nhà giàu, sao không hiểu chuyện như vậy. Chỉ là đứa trẻ con thôi, có ảnh hưởng gì đến con, đứa bé sinh ra sẽ để con nuôi, đến lúc đó khác gì con đẻ của con.

Triệu Hi Tuấn nghe đến đó, cuối cùng hiểu ra, anh không khỏi lớn tiếng:

- Chuyện đó sao có thể? Mọi người sao lại để đứa trẻ đó sinh ra? Cha mẹ không lo lắng cảm xúc của chị dâu sao? Người phụ nữ kia sao có thể dễ dàng buông tay.

Triệu lão gia từ giận tím mặt, ông chỉ vào Triệu Hi Tuấn quát:

- Mày ở đây làm lòi cái gì, biết cái gì! Chuyện của mình không lo xong còn mặt mũi quản chuyện người khác, cút lên lầu cho tao.

Khuôn mặt tuấn tú của Triệu Hi Tuấn trắng bệch nhưng vẫn kiên định nói:

- Chị dâu chẳng phải là ai khác, là người một nhà với chúng ta, mọi người coi thường cảm xúc của chị dâu là không đúng.

Triệu lão gia từ tức giận đến mặt đỏ bừng, ông ném ly trà về phía Triệu Hi Tuấn. Choang một tiếng, chén trà rơi xuống bên chân Triệu Hi Tuấn rồi vỡ tan, nước trà bắn tung tóe.

Chu Thiến và Triệu phu nhân thấy Triệu lão gia từ đột nhiên nóng nảy thì hoảng sợ. Lúc này Chu Thiến cũng biết mình trách nhầm Triệu Hi Tuấn, cô nhìn Triệu Hi Tuấn với vẻ xin lỗi, thấy anh không bị làm sao cũng yên lòng.

Cô hít sâu một hơi, tiến lên vài bước, nhìn thẳng ánh mắt phẫn nộ của Triệu lão gia từ. Hai mắt trong vắt, trong suốt, tựa như vì sao sáng chói, lóe ra sự kiên định, tuyệt không khuất phục.

Chương 86: Uy hiếp

Triệu Hi Thành nhận được điện thoại của em thì hỏa tốc chạy về nhà, đi đường lái xe nhanh đến suýt thì gây tai nạn mấy lần. Lúc anh chạy về nhà, vào đến phòng khách thì vừa vặn nghe được những lời Chu Thiên nói.

Chu Thiên quay lưng về phía anh, lưng thẳng biểu hiện sự quật cường của cô, cô đối mặt với cha, giọng không cao không thấp, không nhanh không chậm, trong trần định có sự kiên quyết:

- Cái gì gọi là độ lượng? Ngầm đồng ý cho người phụ nữ khác sinh con cho chồng là độ lượng? Đem con riêng của chồng về nuôi còn lừa mình dối người rằng đó là con đẻ mình thì gọi là độ lượng? Quan gia cố ý lừa gạt phải nghĩ rằng đó là quan tâm mình thì gọi là độ lượng? Như vậy con chẳng cần sự độ lượng đó. Mọi người coi như con không hiểu chuyện là được.

Những lời cô nói lạnh lạnh, nhẹ nhàng nhưng sâu sắc khiến ai nấy sợ ngây người. Triệu Hi Thành đứng đó, sắc mặt trắng bệch. Triệu Phu Nhân âm thầm như nghĩ tới chuyện gì đó mà cúi đầu. Triệu Hi Tuấn thì tán thưởng, mắt lóe sáng còn Triệu lão gia tử thì ghen hòng nhìn cô trên trời. Bất kể là ở đâu ông luôn luôn là người đưa ý kiến, tuyệt đối không ai dám cãi lời. Từ trên xuống dưới ai cũng đều kính sợ ông, chỉ cần ông trầm mặt là không ai dám nói gì, cho dù như đứa con lớn nổi tiếng tâm ngoan thủ lạt cũng không dám làm cản trước mặt ông. Nhưng hôm nay đứa con dâu vốn luôn dịu dàng nhu thuận lại dám chống đối ông, thậm chí còn có ý châm chọc sao có thể không khiến ông hoảng sợ?

Mặt ông lúc xanh lúc trắng, hai mắt hung hăng nhìn chằm chằm Chu Thiên, có vẻ ác độc. Giọng ông vô cùng bén nhọn, sắc lạnh:

- Con nói thế là có ý gì?

Chu Thiên hơi ngẩng đầu, không chút yếu thế nhìn ông, đôi mắt trong suốt như ngọc lưu ly sáng như sao. Cô chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng càng đốt càng bùng to, máu nóng sôi trào. Cô nói từng câu từng chữ, vô cùng rõ ràng:

- Con không nhận đứa bé đó, cũng không chấp nhận sự an bài của mọi người. Bất kể trước kia con lớn lên trong hoàn cảnh nào, con từng thật sự coi mọi người là người nhà, thật lòng đối tốt với mọi người nhưng mọi người hoàn toàn không tôn trọng con. Chuyện này con phải là người được biết nhất nhưng mọi người hợp lực che giấu con. Con biết mọi người nghĩ gì, mọi người cho rằng chỉ cần đứa trẻ sinh ra đến lúc đó con không muốn cũng phải chấp nhận đúng không. Mọi người làm thế thật khiến lòng người lạnh lẽo.

Triệu lão gia tử sắc mặt càng lúc càng khó coi, càng lúc càng âm trầm. Triệu Phu Nhân cực hiểu chồng biết rằng đây là biểu hiện khi ông cực tức giận. Bà không muốn mọi chuyện không thể cứu vãn, tiến lên giữ chặt Chu Thiên nói:

- Thiệu Lâm, con hiểu lầm rồi, chúng ta tuyệt đối không có ý đó. Chúng ta cũng coi con như con gái, cũng thật lòng đối tốt với con. Chúng ta ở chung lâu như vậy con cũng hiểu mà.

Chu Thiên nhìn bà mặt không thay đổi. Đúng, tốt lắm nhưng sự tốt đẹp đó quá yếu ớt, không vượt qua nổi chút khảo nghiệm. Có chuyện xảy ra họ sẽ lo lắng cho bản thân mình đầu tiên. Cô chưa bao giờ mong bọn họ thật sự coi mình như con gái nhưng cô vẫn mong bọn họ có thể đặt cô vào trong lòng, chân thành đối đãi chứ không phải lừa dối, đến khi chuyện đã rồi thì ép cô phải chấp nhận. Chẳng lẽ nói chốn hào môn yêu cầu đó là quá xa vời?

Triệu phu nhân thấy cô không lên tiếng, tưởng mình đã đã động được cô thì tiếp:

- Chúng ta cũng không nhất định bắt con nuôi đứa bé này, con không muốn cũng không sao, chúng ta sẽ nuôi ở bên ngoài, con không phải gặp nó. Chúng ta sẽ không làm con khó xử

- Phải không? Thật thế sao?

Chu Thiên nhẹ nhàng cười cười, tươi cười lại như băng tuyết:

- Mẹ, sao phải lừa mình dối người? Đó là cháu trưởng của Triệu gia các người, các người sao có thể để nó ở ngoài cả đời. Chỉ e rằng trong cảm nhận của mọi người con còn không quan trọng bằng nó. Chẳng lâu sau mọi người sẽ đưa nó về Triệu gia, nó sẽ là trung tâm, đến lúc đó con chỉ đành thừa nhận điều đó thôi.

Về mặt Triệu Phu Nhân cứng đờ giật mình đứng đó nói không nên lời. Thật ra lòng bà chính là có ý này, đó là cháu bà sao bà không coi trọng. Bà chỉ nghĩ chờ Thiệu Lâm cũng sinh con thì nói cho cô, đón đứa bé kia về. Thiệu Lâm phải nghĩ cho con cũng sẽ không gây rối gì nữa, đến lúc đó phải chấp nhận sự an bài đó. Không ngờ lại bị Thiệu Lâm nhìn thấy, Thiệu Lâm trở nên khôn khéo từ bao giờ? Hay là mình vẫn luôn coi thường nó? Triệu phu nhân cảm thấy hồ nghi

Triệu lão gia tử nghe đến đó, thì tức đến run người. Ông chưa bao giờ bị người khác phản đối kịch liệt như vậy, cảm thấy tôn nghiêm của mình bị giảm

nát. Tình huống này ông quyết không để nó xảy ra.

Ông cả giận nói:

- Đù rồi, Thiệu Lâm, con đừng có không biết phân biệt, con nghĩ rằng Triệu gia chúng ta không có con không được, Triệu gia chúng ta phải nhìn sắc mặt Tống gia sao. Nói thật cho con biết, chuyện này quyết định thế rồi, con chấp nhận cũng được, không chấp nhận cũng được, chúng ta quyết không vì con mà thay đổi. Tự con nghĩ đi.

Triệu Hi Thành nghe cha nói vậy thì biết không ổn. Anh rất hiểu Thiệu Lâm, cô vẻ ngoài dịu dàng nhưng vô cùng cứng cỏi, áp lực càng lớn thì sức phản kháng càng mãnh liệt, anh vội tiến lên định ngăn cô lại. Còn chưa kịp đi đến bên cô thì đã nghe cô kiên quyết nói:

- Đúng, con không thể ngăn cản quyết định của mọi người, con cũng không thể thay đổi suy nghĩ của mọi người nhưng con có thể thay đổi chính mình, có thể chọn cuộc sống mà con muốn. Con không cần vị trí con dâu nhà họ Triệu, những thứ từng hấp dẫn con ở lại đây xem ra chỉ là ảo ảnh mà thôi. Con không muốn sống cả đời trong ảo ảnh.

Chu Thiến vô cùng phẫn nộ, thì ra đây là vận mệnh của con dâu nhà giàu. Ánh hào quang của Tống Thiệu Lâm dù chói lọi thế nào cũng chỉ là thứ phụ thuộc vào Triệu gia mà thôi. Làm gì có ai quan tâm đến cảm xúc của kẻ phụ thuộc? Trước kia cô quá ngây thơ, nghĩ rằng có thể tìm kiếm hạnh phúc ở nơi đây.

Triệu Hi Thành chấn động, cảm giác khủng hoảng nhanh chóng nuốt chửng anh. Triệu Hi Tuấn vẫn không lên tiếng cũng lo lắng, trong mắt Triệu phu nhân thoáng hiện tia lạnh lùng.

Triệu lão gia từ nhìn cô, sắc mặt âm hàn, khóe miệng cười cười:

- Vậy con muốn sao?

Trái tim Chu Thiến kinh hoàng, gương mặt trắng nõn lại thêm sự trấn định mà tản ra ánh sáng chói mắt:

- Con muốn ly hôn!

- Thiệu Lâm

Triệu Hi Thành vội hét lớn để áp chế giọng cô. Anh kéo cô lại, để cô đối mặt với mình, hai tay như gọng kìm nắm lấy bả vai cô. Vẻ mặt anh đầy sự kinh hoàng, giọng run run:

- Thiệu Lâm, đừng nói lung tung, đừng nói những lời thiếu suy nghĩ. Anh biết đều là anh sai, anh biết anh không nên giấu em nhưng anh cũng sợ em đau lòng. Em sao có thể xóa sạch mọi thứ chúng ta từng có.

Chu Thiến nhìn Triệu Hi Thành, khuôn mặt anh tái nhợt như giấy, thái dương toát mồ hôi lạnh, mắt anh đầy sự kinh hoàng, bàn tay anh nắm bả vai cô lạnh băng. Trong nháy mắt đó, sự cứng rắn của Chu Thiến thoáng vỡ ra nhưng vừa nghĩ đến cái bụng hơi nhô lên của Văn Phuong thì lại cứng rắn. Cô nhìn anh, nhẹ nhàng nói:

- Hi Thành, từ khi anh quyết định giấu diếm em để cho Văn Phuong sinh đứa bé đó, chúng ta đã chẳng còn gì...

Đôi mắt như mã não của Chu Thiến lộ ra vẻ đau đớn nhìn anh.

Ngực Triệu Hi Thành như bị ai đập búa tạ vào. Sự đau đớn lan tràn khắp người. Anh buông lỏng tay, lão đảo lùi về phía sau hai bước. Yết hầu như có gì chặn lại, nói không nên lời

Bên kia Triệu lão gia từ giận không thể nén, ông chỉ vào Chu Thiến, hai mắt trừng trừng, ông quát lớn:

- Cô đang uy hiếp tôi sao? Tống Trí Hào dạy cô như vậy?

Chu Thiến quay đầu, nhìn ông, bình tĩnh nói:

- Tôi không có ý uy hiếp bất kì ai, huống hồ trong mắt mọi người tôi chỉ như vật trang trí vô giá trị, uy hiếp có tác dụng gì?

Triệu lão gia từ cười lạnh:

- Vậy cô quyết tâm ly hôn?

Chu Thiến vừa định trả lời thì Triệu Hi Tuấn cắt lời cô. Anh đi đến bên Chu Thiến, vẻ mặt lo lắng, giọng nói vừa thân thiết lại có chút đau lòng. Anh nhẹ nhàng nói:

- Chị dâu bình tĩnh lại đi đã, chuyện không đến nước này đâu. Tình cảm của anh chị rất tốt, chị nên nói chuyện với anh, có lẽ tìm được cách giải quyết hợp lý.

Tuy rằng anh rất bội phục chị dâu có can đảm chống đối lại cha nhưng anh cũng rất hiểu cha mình, giờ cha anh tuổi càng lớn thì càng hẹp hòi, càng ngày

càng không dễ dàng chấp nhận ai chống đối mình. Nếu cha thực sự tức giận thì sau này chị dâu cũng khó sống

Lời Triệu Hi Tuấn nói như ánh sáng trong đêm đen, mang đến cho Triệu Hi Thành chút hi vọng, trong đầu anh thoáng hiện lên suy nghĩ, đúng, mọi chuyện đều là từ đứa bé đó. Nếu đứa bé đó là nguyên nhân, chỉ cần nó không tồn tại thì không phải mọi chuyện đều đơn giản sao?

Trong mắt anh lại sáng bừng, anh nắm chặt tay Chu Thiển, vội vàng nói:

- Đúng, Thiệu Lâm, anh không cần đứa bé đó, giờ anh bắt Văn Phương phá thai. Thiệu Lâm, em đừng rời bỏ anh, nhớ những ngày chúng ta từng vui vẻ, sau này chúng ta vẫn sẽ hạnh phúc như vậy. Thiệu Lâm, chỉ cần không có đứa bé này, chúng ta vẫn lại như xưa.

Triệu lão gia từ nghe được lời này thì tức đến tái mét mặt, ông vội bước đến, vờn tay tát Triệu Hi Thành một cái. Bốp một tiếng, Triệu Hi Thành lui về sau mấy bước, thiếu chút nữa không đứng nổi, mặt còn hằn mấy vết tay đỏ bừng.

Trong lúc nhất thời, ai nấy đều sợ ngây người.

Triệu lão gia từ chỉ vào anh, tay run run, sắc mặt hung dữ. Ông nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đồ hư hỏng... bị đàn bà làm mê muội, ngay cả con mình cũng xuống tay được. Tao nói cho mày, mày đừng mơ. Đừng có ai mơ mà động chạm đến đứa bé kia, tao sẽ sai người bảo vệ mẹ con nhà nó. Tao không tin Triệu Quốc Xương tao không bảo vệ được cháu mình. Còn cô...

Ông quay đầu nhìn Chu Thiển, ánh mắt lạnh lùng:

- Cô có biết li hôn có ý nghĩa gì không? Tôi sẽ có cách khiến cô không lấy được một xu nào, quét cô ra cửa. Đến lúc đó xem xem Tổng Trì Hào còn có thể tiếp nhận cô. Cho nên, nếu là người thông minh thì thành thật một chút, Triệu gia chúng ta sẽ không bạc đãi cô. Nếu không... Thiệu Lâm, không có chỗ để cô hối hận đâu.

Triệu phu nhân thấy tình huống càng lúc càng căng thẳng thì vội bước lên hòa giải. Bà đi đến bên chồng, vỗ vỗ lưng ông cho ông bình tĩnh lại. Bà nói với chồng:

- Được rồi, ông già, làm gì nói nặng như vậy để Thiệu Lâm sợ. Thiệu Lâm luôn là người thức thời, giờ chẳng qua con bé nổi nóng, cho nó chút thời gian thì sẽ suy nghĩ cẩn thận, ông nói thể với con làm gì. Dù gì cũng là chuyện của bọn trẻ, để bọn chúng nói chuyện đi.

Nói xong quay đầu nhìn Triệu Hi Thành nói:

- Con đưa Thiệu Lâm lên lầu trước đi, Thiệu Lâm ở ngoài lâu như vậy hẳn cũng mệt rồi, đưa vợ con lên nhà nghỉ ngơi đi, mẹ sẽ sai người hầu mang đồ ăn đến.

Triệu lão gia từ cũng không muốn làm to chuyện, nếu thực sự ly hôn thì Triệu gia sẽ mất thể diện. Những đối thủ của ông chẳng biết sẽ nói gì. Hơn nữa bình thường Thiệu Lâm là đứa con dâu ngoan, an phận thủ thường, nếu Thiệu Lâm thật sự có thể suy nghĩ tốt thì không gì có thể tốt hơn. Sắc mặt ông cũng hòa hoãn lại, hừ một tiếng rồi không nói gì.

Triệu Hi Thành đến bên Chu Thiển, cầm tay cô, nhẹ giọng nói:

- Thiệu Lâm, chúng mình đi lên trước đi, em rửa mặt rồi ăn gì đi,

Chu Thiển ở bên ngoài suốt cả ngày, phơi nắng cả trưa vốn cũng vừa mệt vừa đói, trở về lâu như vậy cũng chỉ dựa vào ý chí mà chống đỡ nhưng chung quy cũng là mếu mặt, con mếu mặt đánh úp về cô. Hơn nữa, cô cũng rất muốn nói chuyện với Hi Thành, nghe xem Hi Thành sẽ giải thích thế nào.

Cô nhẹ nhàng rút tay anh ra rồi một mình đi lên lầu.

Mất Triệu Hi Thành buồn bã, anh thấy cô chịu về phòng thì thấy còn có chút hi vọng, thở dài nhẹ nhõm một hơi, đi theo lên lầu.

Sau khi bọn họ lên lầu, Triệu phu nhân nghiêm khắc nói với Triệu Hi Tuấn:

- Con cũng về phòng đi, chuyện này đừng có xen vào

Triệu lão gia từ hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, sắc mặt rất khó coi:

- Thành việc không đủ, hồng chuyện có thừa

Nói xong nhìn anh một cái rồi xoay người về phòng. Triệu phu nhân nhìn về mặt túi thân của con thì khẽ thở dài rồi đi theo sau chồng.

Triệu Hi Thành dờ dẩn đứng đó, bên tai vang vọng câu nói của cha: “Được việc không đủ, hồng việc có thừa”. Anh vô cùng buồn bã, cúi đầu, chậm rãi lên lầu.

Chu Thiển lên lầu, đầu tiên rửa mặt rồi uống chút nước, người hầu bụng điểm tâm lên, Chu Thiển ăn hai miếng liền cảm thấy vô vị.

Triệu Hi Thành luôn ở một bên yên lặng nhìn cô.

Chu Thiến gọi người hầu bưng xuống, sau đó cô ngồi xuống bàn trà ở ban công, nhìn ánh trăng sáng tỏ ở chân trời kia.

Triệu Hi Thành đi đến, ngồi xuống bên cô, nhìn dưới ánh trăng, khuôn mặt cô càng trắng nõn, nhẹ nhàng nói:

- Thiệu Lâm, chuyện này anh biết là anh không đúng, anh và Văn Phương đã chia tay, không ngờ cô ta lại mang thai, còn đến tìm mẹ anh mới khiến anh trở tay không kịp. Thiệu Lâm, đó là chuyện ngoài ý muốn, đây là chuyện trước khi anh yêu em, nếu em đã tha thứ chuyện anh và Văn Phương thì sao phải bận tâm đứa bé đó? Cho dù đứa bé đó cũng chẳng có thể thay đổi điều gì. Người anh yêu chỉ có một, trong lòng anh đứa bé đó chẳng có ý nghĩa gì, nó chẳng qua chỉ là cháu nhà họ Triệu mà thôi. Chỉ có con của chúng ta mới là quan trọng nhất, đó mới là con của anh. Thiệu Lâm, mọi thứ đều không thay đổi gì hết. Nếu em thực sự không muốn thấy nó thì chúng ta chuyển ra ngoài, coi như nó không tồn tại là được. Thiệu Lâm, đừng nói lời chia tay dễ dàng như vậy, chẳng lẽ tình cảm của chúng ta với em không là gì? Em có thể dễ dàng buông tay sao?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Bỏ đi

Chu Thiến quay đầu nhìn anh, đáy mắt có ánh sáng như ngọc. Cô chậm rãi mở miệng, trong bầu trời đêm hư ảo, giọng nói như từ cõi mơ vọng về

- Hi Thành, em thích thời gian trước kia ở bên anh, chúng ta tản bộ dưới ánh trăng, ngắm sao trên ban công, chúng ta nắm tay trò chuyện những chuyện nhảm chán, những năm tháng đó thật bình dị mà cũng thật ấm áp, là cuộc sống em vẫn mơ ước, mỗi khi nhớ lại ngày tháng ấy, em sẽ thấy thật ngọt ngào...

Cô nói đến đây, khóe miệng khẽ mỉm cười như đang nhớ về thời gian ngọt ngào đó. Triệu Hi Thành kích động, anh cầm tay cô, dịu dàng nói:

- Mọi thứ sẽ không thay đổi, về sau chúng ta còn rất nhiều thời gian, ngày nào chúng ta cũng sẽ hạnh phúc như vậy.

Chu Thiến nhìn khuôn mặt đẹp như tạc tượng của anh, đôi mắt đầy tình cảm dịu dàng của anh mà cảm giác buồn rầu. Cô rút tay về, nhẹ nhàng nói:

- Hi Thành, anh sai rồi, những ngày đó sau này không thể có nữa, chúng ta không thể quay về được...

Giọng cô chua chát:

- Cho dù đó là ngoài ý muốn, cho dù em có thể tha thứ cho sự lừa gạt của anh thì mọi việc đều xong sao? Không, đó mới chỉ là bắt đầu thôi. Đứa bé đó sẽ thành trở ngại trong lòng chúng ta. Chúng ta sẽ chẳng bao giờ có thể toàn tâm toàn ý vì đối phương như trước đây. Đứa bé ngày một lớn, cốt nhục thân tình anh sao có thể nói là không cần nó? Văn Phương cũng chẳng dễ dàng bỏ qua như vậy, cô ta sẽ tiếp tục gây ra sóng gió khác, đó là nguồn gốc của mọi sự đau khổ sau này. Em không muốn dùng hết sức lực để đối phó chuyện này, cuộc sống em muốn không phải như vậy. Em không muốn đến khi hao hết sức lực, tuổi trẻ thì mới hối hận, cho nên, Hi Thành...

Ánh mắt Chu Thiến ngẩn lẹ, lúc cô nói những lời này tim như bị ai cắt ra từng mảnh, đau thấu xương nhưng cô vẫn nén đau nói tiếp:

- Cho nên, Hi Thành à, chúng ta ly hôn đi. Đừng khiến hai ta phải tổn thương mãi mãi, chấm dứt những tranh cãi này đi, đừng để đến khi tình cảm chẳng còn gì mới kết thúc, để cho chúng ta đều có hồi ức đẹp về nhau đi.

Mặt Triệu Hi Thành dần tái nhợt, trong mắt đau khổ và tuyệt vọng như muốn nhấn chìm cô. Đưa ra quyết định này đâu phải là dễ dàng gì cho cô, dù sao cô cũng thật lòng đón nhận anh nhưng đã biết rõ con đường sắp tới đầy đau khổ thì sao phải cố chấp đi vào, vì yêu sao? Nhưng có lẽ sau này tình cảm đó cũng sẽ bị những sóng gió khác nhấn chìm.

Chu Thiến hạ quyết tâm, mím chặt môi, ánh mắt buồn bã lại kiên định nhìn anh.

Triệu Hi Thành lắc đầu, ánh mắt thê lương, giọng nói run run:

- Không, Thiệu Lâm, chúng ta sẽ không như vậy, nếu Văn Phương dám giở trò, anh tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta. Anh sẽ cảnh cáo cô ta, cô ta hiểu rõ thủ đoạn của anh, sẽ không dám.

- Chung quy thì đó cũng là mẹ của con anh, anh có thể làm gì cô ta? Sau này anh đối mặt với con mình thế nào. Hi Thành, tất cả chỉ là uống công thôi, chúng ta không thể... Chu Thiến cúi đầu.

Chút hi vọng cuối cùng trong mắt Triệu Hi Thành dập tắt, đầu óc trống rỗng, tâm tối giống như cuộc sống lúc này chỉ còn lại băng giá.

Anh khó khăn mở miệng, giọng nói đầy bi thương, thậm chí cả cầu xin:

- Thiệu Lâm, em đừng nhần tâm như vậy, sao em có thể dễ dàng gạt bỏ mọi thứ. Cho dù có chút khó khăn chúng ta nhất định có thể vượt qua. Chúng ta còn chưa thử sao biết là sẽ đau đớn. Thiệu Lâm, xin em, xin em đừng dễ dàng buông tay.

Chu Thiến ôm mặt, lắc đầu:

- Nhưng những thứ đó không thể vượt qua khó khăn, đứa bé kia sẽ luôn nhắc nhở em chuyện anh và Văn Phuong ân ái, em muốn bỏ qua cũng không được. Em không muốn tiếp tục đấu đá với Văn Phuong, em không muốn lúc nào cũng đề phòng những âm mưu của cô ta, cuộc sống đó em sống không được

Cô ngẩng đầu nhìn anh:

- Hi Thành, cho dù là vì anh cũng không được!

Cô đứng lên, đi đến phòng thay đồ, bắt đầu thu dọn một số quần áo đơn giản. Triệu Hi Thành cả kinh vội đến bên giữ chặt cô lại:

- Thiệu Lâm, em làm gì vậy?

Giọng nói đầy khủng hoảng, Chu Thiến không quay đầu:

- Em không muốn tiếp tục ở đây, nơi này khiến em không thoải mái

Biệt thự Triệu gia hào nhoáng xa hoa nhưng chỉ toàn sự dối trá, lừa gạt.

Triệu Hi Thành gắt gao nắm chặt cô, hai mắt nhìn cô:

- Anh đưa em về biệt thự của chúng ta

Giọng nói bén nhọn, hơi hơi run run.

Chu Thiến quay đầu lại, nước mắt cuối cùng rơi xuống, cô nhẹ giọng nói:

- Hi Thành, buông tay đi, em rất đau... để cho em sống thoải mái đi

Triệu Hi Thành tuyệt vọng đến điên cuồng, anh gào lên:

- Anh không buông, em là của anh, cả đời anh sẽ không buông tay, anh sẽ không ly hôn, anh sẽ không chấp nhận ly hôn, cả đời này em đừng hòng rời khỏi anh

Chu Thiến lắc đầu:

- Hi Thành, anh vẫn luôn bá đạo như vậy, từ đầu đến cuối anh vốn chẳng hề lo lắng cho em, mặc kệ là quan hệ trước kia của anh và Văn Phuong hay là chuyện anh lừa em để cho Văn Phuong sinh đứa bé kia, thậm chí là lúc này anh ngăn cản em rời đi anh đều không suy nghĩ đến cảm nhận của em. Hi Thành, em rất thất vọng vì anh.

Triệu Hi Thành ngẩn ngơ, vẻ mặt phức tạp, dần dần buông lỏng tay

Chu Thiến xách hành lý đi ra ngoài, ra đến cửa, gió đêm thổi khiến cửa phòng sập mạnh. Lúc này Triệu Hi Thành giật mình, lập tức liền điên cuồng đuổi theo. Anh có cảm giác, nếu lúc này cứ để cô ấy đi thì sẽ mất cô vĩnh viễn.

Anh mở cửa, lao xuống cầu thang, lớn tiếng gọi:

- Thiệu Lâm, Thiệu Lâm!

Bước chân lao đảo, suýt té ngã

Chu Thiến ở dưới lầu nghe được tiếng kêu thê lương của anh thì tim co rút lại. Cô hơi dừng lại, cửa lớn ngay trước mặt, đi ra ra ngoài cô có thể xây dựng cuộc sống tốt đẹp nhưng nếu quay đầu lại thì chỉ có sự đau khổ mãi mãi mà thôi.

Cô ngẩng đầu, bình tĩnh, hít sâu rồi đi ra cửa lớn.

Đi được vào bước, Triệu lão gia tử cùng Triệu phu nhân mặc áo ngủ đi xuống, ông nhìn vẻ mặt kinh hoàng của Triệu Hi Thành, nhủ thầm nói:

- Muộn thế này rồi còn ầm ỹ cái gì.

Triệu phu nhân nhìn thấy Chu Thiến xách hành lý đứng ở cửa lớn thì hoảng hốt nói:

- Thiệu Lâm, con mang hành lý đi đâu?

Chu Thiến trả lời:

- Con muốn ra ngoài ở, con muốn ly hôn!

Sắc mặt Triệu Hi Thành trắng bệch, hoàn toàn không còn chút phong độ thường nhật. Anh định chạy lên giữ Thiệu Lâm lại nhưng vừa bước đã bị cha kéo chặt lại. Triệu lão gia từ cả giận nói:

- Nhìn lại mày đi, chính vì mày như vậy nên nó mới kiêu ngạo như thế. Mày sợ không có đàn bà sao? Người muốn gả vào Triệu gia còn nhiều, lo cái gì?

Triệu lão gia từ cũng không nghĩ tới đứa con dâu bình thường dịu dàng giờ lại cứng rắn như vậy, càng không nghĩ cô không để tâm lời ông nói thì không khỏi nổi nóng, lạnh lùng nói:

- Cô nghĩ cho kỹ, Triệu gia chúng tôi không phải nơi cô muốn đến thì đến muốn đi thì đi, hôm nay cô bước ra khỏi đây nửa bước, sau này đừng hòng trở về

(Má nó, sau này là ai tự mình đi đón Chu Thiến về)

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Sương đêm

Chu Thiến vốn đã bước một chân ra ngoài, nghe được lời Triệu lão gia từ nói thì thật sự không nhịn được, thu chân, xoay người nhìn Triệu lão gia từ đang nổi giận đứng đờng, nhủ mày nói:

- Triệu lão gia, ông luôn cao cao tại thượng, duy ngã độc tôn (Chỉ có biết bản thân là nhất), ông thích nắm giữ vận mệnh của mọi người trong lòng bàn tay mình, cho tới giờ ông cũng rất thành công, ai cũng bị ông quản chế gắt gao. Ông dựa vào cái gì, chẳng qua là dựa vào tài phú trong tay ông mà thôi nhưng cũng không phải ai cũng ham tiền tài của ông cả. Không phải ai cũng vì tài phú của ông mà phải khom lưng chịu sự khống chế của ông. Tôi không cần tiền của ông, cũng không để ý có thể quay lại Triệu gia hay không, tôi có thể dùng hai bàn tay của mình mà gây dựng cuộc sống mà tôi muốn. Sự uy hiếp của ông không có chút tác dụng gì với tôi cả. Hơn nữa, tôi cũng xin khuyên ông, ông đừng chỉ biết dùng thủ đoạn này mà uy hiếp những người bên cạnh. Ông từng quan tâm đến suy nghĩ của bọn họ chưa? Ông biết bọn họ muốn gì sao? Ông quá bá đạo, một ngày nào đó, ông sẽ khiến cho bọn họ phải rời bỏ ông, đến lúc đó, ông còn có thể uy hiếp được ai?

Người trong đại sảnh bị lời nói của cô làm cho chấn động, sợ đến há hốc mồm. Triệu lão gia tái mét mặt, trong mắt ánh lên tia nhìn đáng sợ, ngực thở dốc nhưng không nói gì. Ở sau đó, cách ông không xa, Triệu Hi Tuấn đứng trên cầu thang, thần sắc kích động, hai mắt sáng bừng. Còn Triệu phu nhân thì vẻ mặt phức tạp, có chút đăm chiêu.

Triệu Hi Thành dần dần bình tĩnh lại. Anh nhìn Chu Thiến, lúc này ánh sáng trên người cô thật rung động, anh đột nhiên cảm thấy, vợ mình như một kho báu, càng tìm hiểu sẽ càng khiến người ta kinh ngạc, vui mừng. Cô gái này bề ngoài dịu dàng như nước nhưng tính cách cứng rắn như sắt đá, hai sự tương phản dung hợp trên người cô lại thành lực hấp dẫn trí mạng, có lẽ đây là nguyên nhân khiến anh bị thu hút. Cô gái này từng rộng lòng với anh, dịu dàng, chân thành dâng hiến nhưng giờ anh đã tự tay phá hoại tất cả. Cô khiến anh phải trả giá đắt cho sự hoang đường trước kia của mình, chẳng lẽ cứ để cô rời xa anh như vậy sao? Không, cô gái này đã khắc sâu vào tim anh, nếu muốn quên cô đi trừ phi bắt anh moi tim gan mình. Nhưng cô gái này cũng không phải là người dễ dàng chịu khuất phục trước những thủ đoạn cứng rắn. Điều này anh hiểu hơn ai hết. Nếu cô cảm thấy tạm thời rời đi sẽ vui vẻ thì để cô đi thôi, một ngày nào đó, nhất định anh sẽ đưa được cô quay về.

Nhân lúc này, anh nên giải quyết chuyện của Văn Phương cho tốt.

Triệu Hi Thành khôi phục lại vẻ bình tĩnh, chỉ yên lặng nhìn cô, trong mắt đầy sự nhớ nhung lưu luyến, dường như muốn truyền đạt tất cả tình cảm của mình đến cô.

Lúc Chu Thiến tiếp xúc đến ánh mắt của anh thì cúi đầu, xoay người, kiên quyết rời đi, không quay đầu lại

Anh em Hi Thành một trước một sau đuổi theo, đi tới cửa thì không hẹn mà cùng dừng bước nhìn bóng dáng yếu ớt đó biến mất trong màn sương mờ mờ lung.

Triệu Hi Tuấn nhìn bóng đêm dày đặc bên ngoài hỏi anh:

- Anh, đã muộn thế này rồi chị dâu đi đâu? Có nguy hiểm không, có nên để lái xe đưa chị đi?

Triệu Hi Thành nhìn bầu trời sương đen hi vọng có thể nhìn được bóng dáng của cô:

- Chị dâu em còn có thể đi đâu? Chắc chắn là về nhà mẹ đẻ, giờ cô ấy đang tức giận sao có thể để lái xe đưa đi. Nhưng em nói đúng...

Anh lấy di động ra, cúi đầu bấm số:

- Anh gọi xe taxi đến, em ra ngoài nhìn xem, xác định cô ấy lên xe rồi hẵng về

Triệu Hi Tuấn gạt đầu rồi lập tức biến mất trong màn đêm đen.

Triệu Hi Tuấn ra ngoài cổng, thấy Chu Thiến xách hành lý, vừa đi vừa nhìn xem có xe qua không. Ở đây khó gọi xe, hơn nữa muộn thế này, chắc cô phải ra đường lớn mới có.

Triệu Hi Tuấn bước lên vài bước, đón lấy hành lý trong tay cô, Chu Thiến quay đầu ngạc nhiên nhìn anh. Triệu Hi Tuấn nói:

- Chị dâu, anh gọi xe cho chị, sắp đến rồi, chị đợi một chút đã

Anh xách hành lý đi đến bên cột đèn đường, Chu Thiến nghĩ nghĩ rồi cũng đi theo.

Hai bên đường là hai hàng cây xanh, bọn họ đứng song song dưới ánh đèn, ngọn đèn mờ nhạt bao phủ trên người họ, màn sương đêm lượn lờ xung quanh, trời đất thật tĩnh lặng.

Chu Thiến phá vỡ sự yên tĩnh này, cô xoay người nhìn anh nói:

- Ngại quá, Hi Tuấn, trước hiểu lầm em, nghĩ em cũng đang lừa chị nên nói với em những lời quá đáng, em đừng để bụng

Triệu Hi Tuấn lắc đầu:

- Không sao, chuyện này vốn là nhà em không đúng, hơn nữa chị nghĩ như vậy cũng bình thường mà

Chu Thiến nói:

- Quả thật không thể trách chị, ai bảo trước em cứ luôn trốn tránh chị, hại chị nghĩ em chột dạ.

Cô hơi dừng lại, nghi hoặc hỏi:

- Mà nói lại, sao trước em cứ trốn tránh chị?

Khuôn mặt tuấn tú của Triệu Hi Tuấn đột nhiên xuất hiện vẻ mặt tự nhiên, anh ho khan, dưới ánh đèn mỏng manh, vẻ mặt anh thoáng đỏ bừng, anh vội quay đầu đi, không cho cô nhìn thấy vẻ quẫn bách của mình. Anh nói:

- Làm gì có, chị nghĩ nhiều rồi

- Chị nghĩ nhiều sao? Chu Thiến lầm bầm

Triệu Hi Tuấn kiên định:

- Đúng thế, đúng thế, nhất định lúc đó em có việc khác nên mới khiến chị có ảo giác đó

- Thôi đi!

Chu Thiến cười cười, vỗ vỗ bả vai Triệu Hi Tuấn:

- Tóm lại chị xin lỗi em là được rồi.

Dưới ánh đèn, nụ cười của cô có ánh sáng nhu hòa, khuôn mặt tuấn tú của Triệu Hi Tuấn nóng bừng, cũng may trong bóng tối anh không sợ bị cô phát hiện, phát hiện ra điều khác lạ trong mắt anh, bí mật trong lòng anh.

Một lát sau, Triệu Hi Tuấn còn nói:

- Chị dâu, hôm nay chị thật sự khiến em kinh ngạc, em nghĩ cha em nửa đời rồi không có ai dám nói lớn tiếng với ông như vậy, em thật sùng bái chị.

Sau đó, giọng anh trở nên nhẹ nhàng như đang trôi trong đêm đen:

- Em càng bội phục dũng khí của chị, thành thật với bản thân mình, làm những gì mình muốn, không như em nhu nhược, chẳng giống một người đàn ông. Chị nói đúng, em căn bản là tham sự thoải mái, phú quý của Triệu gia, không buông tha được tài phú của cha, càng sợ thế giới bên ngoài gian khổ. Người như em có gì mà cứ phải oán trách mình không thể thực hiện được giấc mộng của mình. Giờ em mới biết em thật quá thơ ngây.

Chu Thiến nhìn anh, lúc này vẻ mặt Triệu Hi Tuấn uể oải như một đứa bé bất lực. Cô không khỏi mềm giọng:

- Hi Tuấn, tuổi trẻ rất ngắn ngủi, đừng để thời gian qua đi mới hối hận. Có một số việc em không thử sao biết là không làm được? Mặc kệ em làm gì cũng đều phải trả giá vì nó, một khi đã vậy, vì sao không thực hiện mơ ước của bản thân, ít nhất vì khát vọng đó mà trả giá cũng hạnh phúc hơn nhiều.

Trong lòng Triệu Hi Tuấn vừa cảm động lại vừa chua chát khiến giọng anh hơi ảm ách:

- Chị dâu, cảm ơn những lời này của chị, nhưng em thấy rất lạ, rõ ràng chị cũng là người được nuông chiều từ bé, dũng khí này của chị là từ đâu mà có?

Chu Thiến nghĩ thầm, bởi vì cô chưa bao giờ là người sinh ra đã ngậm thìa vàng, cô luôn hiểu rõ cuộc sống là như thế nào, bởi vì cô biết cô muốn sống cuộc sống như thế nào. Cô chỉ đáp đơn giản:

- Có lẽ vì chị từng được sống lại một lần nữa.

Triệu Hi Tuấn nghĩ cô chỉ chuyện tai nạn xe, ngã lại cũng đúng, sau vụ tai nạn, chị dâu đã thay đổi rất nhiều, quan hệ của chị và anh cả tốt lên cũng là sau sự kiện đó. Anh không khỏi hỏi:

- Chị dâu, chị thực sự muốn ly hôn với anh sao? Thật ra anh đã thay đổi nhiều lắm, có một số việc...

Chu Thiến cắt ngang lời anh:

- Hi Tuấn, nếu em coi chị là bạn thì đừng hỏi chuyện này

Cô ảm đạm cúi đầu:

- Có một số việc không thể chấp nhận, có một số việc không thể thỏa hiệp, sự đau khổ của chị, mọi người không hiểu được đâu.

Một ánh sáng màu trắng xuyên qua màn sương chiều đến, sau đó có tiếng bóp còi, trong ban đêm yên tĩnh lại càng thêm vang dội, Chu Thiến nói:

- Xe đến rồi, chị đi đây

Cô đón lấy hành lý trong tay Triệu Hi Tuấn:

- Bảo trọng nhé, mong em có thể sống cuộc sống mà em muốn.

Chu Thiến ngồi trên xe, cửa xe đóng lại, taxi quay đầu rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm, chỉ còn tiếng còi thỉnh thoảng vọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Tổng gia

- Sao bọn họ có thể như vậy chứ? Khinh người quá đáng! Cậu chuyển đi là đúng, chẳng lẽ còn cứ phải ở đó mà mặc bọn họ coi thường sao?

Tiểu Mạt tức giận bất bình nói.

Sau khi Chu Thiến rời khỏi Triệu gia cũng không như suy nghĩ của Triệu Hi Thành là quay về Tổng gia mà đi tới nhà ở trước kia thuê cùng với Tiểu Mạt.

Đây là căn hộ nhỏ khoảng 20m2, tuy nhỏ nhưng có đủ phòng bếp, toilet, bởi vì hơi cũ nên tiền thuê cũng không đắt. Từ sau khi chuyển đến thành phố này, hai cô vẫn luôn ở đây

Trong phòng bài trí đơn giản, một chiếc giường đôi, một tủ quần áo nhỏ, còn lại có một chiếc bàn ăn com. Trước kia làm việc ở Thẩm mỹ viện được bao một bữa cơm trưa, bữa tối vì tiết kiệm nên hai cô vẫn luôn ăn ở nhà.

Lúc này Chu Thiến và Tiểu Mạt nằm trên giường, Chu Thiến kể lại nguyên nhân cô rời Triệu gia cho Tiểu Mạt. Tiểu Mạt vội nghiêng người nhìn cô, chống tay hỏi:

- Cậu thực sự định ly hôn với anh ấy, chẳng lẽ cậu cứ vậy mà buông tay?

Chu Thiến nhìn trần nhà loang lổ, đột nhiên cảm thấy có cảm giác nặng nề:

- Tiểu Mạt, không ly hôn thì làm thế nào? Đứa bé đó luôn tồn tại, giờ bọn mình vui vẻ, có lẽ anh ấy sẽ vì mình mà không để ý đến nó nhưng đến khi tình

cảm lắng lại, anh ấy sẽ nhớ đến đứa bé, lúc đó mình phải làm sao? Chờ đứa bé không cam tâm mà gọi mình là mẹ? Chờ Văn Phương khiêu khích? Đến lúc đó tuổi xuân đã qua, nhiệt tình đã hết thì mình còn dùng khí bỏ đi? Nếu thỏa hiệp thì Văn Phương kia sẽ được một tác mà tiến thêm một bước, sẽ là sự đau khổ vô tận. Sao phải như thế? Đau nhất thời không bằng đau cả đời.

Tiểu Mạt thở dài một hơi:

- Thiến Thiến, cậu luôn nghĩ sâu xa hơn mình, nghĩ ra lí trí, chẳng biết là bất hạnh hay không. . .

Tất cả đều đã rõ như vậy, chắc hẳn sẽ bớt đi nhiều niềm vui. Tiểu Mạt nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, trong lòng có chút buồn phiền. Cũng chỉ là cô gái hơn 20 tuổi mà phải chịu bao đau khổ, thể nghiệm bao nhiêu cay đắng của cuộc đời mới có cái nhìn từng trải đó

- Nghe cậu nói, Triệu lão gia kia rất lợi hại, nói không chừng ông ta sẽ không chia tiền cho cậu, vậy sau này cậu có tính toán gì không

- Vẫn sống cuộc sống như trước thôi, chúng ta trước chẳng phải vẫn dựa vào chính mình sao? Muốn có tiền của Triệu gia thì phải đánh đổi bằng thứ khác, thật ra cũng chẳng lãi chút nào. Trước kia tuy rằng có vất vả nhưng thật đơn giản, tự do tự tại, thật vui vẻ, đúng rồi. . .

Chu Thiến ngồi dậy, lấy ví tiền ra, tìm kiếm một hồi, sau đó lấy ra mấy tờ giấy

- Hôm trước mình đến trường học báo danh, đây là biên lai thu tiền, hình như cũng sắp nhập học, mình muốn học cho tốt, mình không tin, rời khỏi Triệu gia thì không thể sống tốt?

Tiểu Mạt nhìn cô cảm hóa đơn trong tay lật qua lật lại mấy lần, ánh mắt ngơ ngác thì không khỏi thở dài, ngồi dậy cảm lấy hóa đơn, cảm tay Chu Thiến nói:

- Thiến Thiến, thật ra cậu cũng rất buồn đúng không. Mình và cậu lớn lên bên nhau, sao có thể không biết. Từ nhỏ cậu đã vậy, có chuyện gì buồn cũng không nói, cũng chỉ trốn đi đâu đó mà khóc. Thiến Thiến, nếu muốn khóc thì cứ khóc cho thoải mái đi

Chu Thiến tựa đầu vào vai Tiểu Mạt, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Mạt, may mà có cậu, cậu yên tâm, chỉ là tạm thời thôi, qua mấy ngày sẽ không sao, mình sẽ dần quên đi Triệu gia, quên Triệu Hi Thành, sau đó bắt đầu cuộc sống mới

Nhưng đoạn thời gian hạnh phúc cùng Triệu Hi Thành có thể quên? Chu Thiến không có đáp án, dù sao thời gian đó, hai người đều chân thành khiến cho cô vô cùng trân trọng thời gian đó. Cô sẽ cẩn thận chôn sâu đoạn thời gian đó trong tim, có lẽ mỗi đêm dài, chuyện cũ xinh đẹp sẽ lại hiện ra. . .

Tiểu Mạt dùng sức gật đầu, nắm chặt tay:

- Đúng, chúng ta sẽ trở thành stylist hàng đầu, sau đó dựa vào bản thân mà sống thật hạnh phúc.

Chu Thiến nắm tay cô, cũng dùng sức gật gật đầu, trò chuyện một hồi, cả hai đều mệt nên chuẩn bị nghỉ ngơi.

Sắp ngủ, Tiểu Mạt đột nhiên nói:

- Thiến Thiến, thân thể này có cha mẹ, liệu bọn họ có nhúng tay vào chuyện của cậu không? Còn nữa, cậu bỏ nhà đi có nên nói với bọn họ không?

Câu này quả thực đã nhắc nhở Chu Thiến, hôm nay cô rời khỏi Triệu gia, người nhà họ Triệu chắc chắn sẽ nghĩ cô về nhà mẹ đẻ. Nếu Triệu gia gọi đến hỏi mà cô không về thì người nhà họ Tống có lo lắng không? Cô nghĩ nghĩ, giờ đã quá muộn, mai gọi về cho cha mẹ Tống Thiệu Lâm khỏi lo cũng được

Ngày hôm sau, Tiểu Mạt làm ca sáng, sáng sớm đã đến thẩm mỹ viện, Chu Thiến vì hôm qua thực sự mệt mỏi nên ngủ dậy muộn. Đến khi cô dậy, vệ sinh cá nhân, gọi điện về Tống gia cũng đã hơn 10h sáng.

Nhận điện thoại là Tống phu nhân, giọng và vội vàng:

- Là Thiệu Lâm sao?

- Mẹ, là con

Tống phu nhân rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi:

- Con bé này, bị tui thân sao không về nhà? Hôm qua Hi Thành gọi điện đến, biết con không về nó rất lo lắng, giờ con đang ở đâu? Mẹ bảo lái xe đón con về.

- Không cần, mẹ, giờ con đang ở nhà bạn, con ổn lắm, mẹ đừng lo

Tống phu nhân oán trách nói:

- Con bé này, xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không thương lượng với cha mẹ đã tự quyết định, còn làm mọi chuyện rồi tung lên. Cha con rất tức giận. Giờ con về nhà ngay đi, chuyện này Hi Thành cũng không nói rõ, con về nói lại cho rõ ràng đi.

Chu Thiến nghĩ, chuyện này hẳn cũng nên nói rõ với Tổng gia, dù sao bọn họ cũng là cha mẹ của Tổng Thiệu Lâm, không thể để con gái li hôn mà cha mẹ không biết. Bên kia Tổng phu nhân tiếp tục nói:

- Con đang ở đâu, mẹ bảo lái xe đến đón

Chu Thiến không muốn bọn họ biết chỗ này tránh sau này ảnh hưởng đến công việc của mình:

- Không cần phiền, con tự đi là được.

Chu Thiến ra ngoài, mua hai chiếc bánh bao với một bịch sữa đậu nành làm bữa sáng, vừa định vươn tay vẫy taxi thì nhớ sau này đã không còn làm đại thiếu phu nhân nhà họ Triệu nữa, sau này một đồng một hào là tự mình làm ra, không thể tiêu xài như trước nữa. Cô buông tay, đi đến bến xe bus chờ, nhìn biển xe, phát hiện không có xe đến thẳng nhà họ Tổng, phải đi nhiều chặng. Xe bình thường 1 tệ, xe có điều hòa 2 thậm chí 3 tệ, nhìn lại mình cả người hàng hiệu. Cuối cùng cô vẫn chọn xe không điều hòa.

Cô lên xe, tìm vị trí ngồi xuống, trong lòng lại nghĩ, sau này nếu sống cuộc sống bình thường thì bớt mặc mấy bộ quần áo đắt tiền này thì hơn, tiền giặt cũng quá tội.

Chu Thiến chuyển xe hai lượt rồi, xuống xe còn phải đi bộ một đoạn. Cũng sắp trưa, mặt trời dần chói chang, cô ngẩng đầu, lấy tay che mắt, nhìn ánh mặt trời kia mà không khỏi hối hận đã không mang theo ô. Hôm qua đã phơi nắng cả ngày, da đã bắt đầu bị ửng đỏ, nếu làn da trắng nõn của Tổng Thiệu Lâm bị cô phơi nắng mà đen đi thì thật đáng tiếc.

Đang nghĩ thì đột nhiên phía sau có tiếng còi ô tô, Chu Thiến nhìn lại thì là một chiếc xe màu đen, chị dâu Bạch Tư Mẫn của cô vươn đầu qua kính nhìn cô cười:

- Thiệu Lâm, hôm nay sao rảnh rồi về nhà thế, chị còn tưởng em nói chiều lễ với chị chứ chẳng đến thăm chị thật, không ngờ gặp em

Cô mở cửa xe:

- Mau lên xe đi

Có xe miễn phí đương nhiên phải ngồi

Chu Thiến lên xe, trong lòng thở phào, cuối cùng không phải hành hạ làn da nữa.

Bạch Tư Mẫn hỏi:

- Em đi đường nào vậy, sao không đi xe?

Xem ra cô ấy còn chưa biết biết đã xảy ra chuyện gì. Chu Thiến cũng không vội đáp, chỉ cười cười:

- Chút nữa nói cho chị

Trong xe mát mẻ, cả người thoải mái. Nếu ở Triệu gia, cả đời có thể hưởng thụ cuộc sống thoải mái này nhưng cũng phải chịu biết bao khổ sở khác. Tóm lại, cái gì cũng có giá của nó. Nhưng như những gì cô đã nói với Hi Tuấn, sự trả giá đó cô có thể vui vẻ chấp nhận.

Xe nhanh chóng vào đến biệt thự nhà họ Tổng, hai người xuống xe, đi qua vườn cỏ vào đến phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Tổng phu nhân

Chu Thiến cùng Bạch Tư Mẫn đi vào phòng khách. Bạch Tư Mẫn nói: - Hôm qua chị về nhà mẹ đẻ, vốn định chiều mới về nhưng mẹ gọi cho chị bảo chị về sớm, chị còn đang bực bội thì ra là em về nhà. Cô vui mừng nói.

Chu Thiến nghĩ nhất định là Tổng phu nhân thấy chị dâu và cô quan hệ tốt nên mới gọi chị dâu về hát đệm nhưng cô thấy Bạch Tư Mẫn vui vẻ khi gặp cô như vậy thì trong lòng cũng rất cảm động, thầm nghĩ, sau này có rồi nhất định sẽ trò chuyện với cô ấy nhiều hơn

Đang nói, Tổng phu nhân đi ra, nhìn hai người thì nhũm mày:

- Thiệu Lâm, sao đi lâu vậy?

Chu Thiến cũng không nói chuyện mình đi xe bus, cô chỉ nói:

- Bị tắc đường ạ!

Bạch Tư Mẫn vội hát đệm:

- Đúng vậy, con đi cũng bị tắc, vốn chỉ mất 10' mà phải nửa tiếng mới đến nơi.

Tổng phu nhân cũng không nói cái gì nữa, bà gọi Lan tẩu đến, bảo bà sai phòng bếp làm thêm nhiều đồ ăn rồi nói với Chu Thiến:

- Ở đây ăn cơm đi, giữa trưa ba con và anh đều về

Đều trở về? Lòng Chu Thiến nhảy dựng, xem ra hôm nay cô phải đối mặt với tam đại thẩm phán rồi. Nhưng mà cô cũng biết hôm nay về nói chuyện này không phải là chuyện thoải mái. Bọn họ có thể hiểu đương nhiên là tốt nhưng nếu bọn họ không ủng hộ thì cô cũng mặc kệ. Dù sao trong lòng cô, bọn họ mãi mãi không thể như người thân, cha mẹ đẻ của cô được

Tổng phu nhân dặn dò Lan tẩu xong, Lan tẩu nhìn Chu Thiến, vẻ mặt có chút lo lắng, nghĩ hẵn bà đã biết chuyện mình rời khỏi nhà họ Triệu. Chu Thiến biết Lan tẩu này thực sự yêu thương Thiệu Lâm, trong lòng cũng có cảm tình với bà cho nên mỉm cười nhìn bà, trong nụ cười có chút ý an ủi. Lúc này, sắc mặt Lan tẩu mới hòa hoãn một chút

Sau khi Lan tẩu rời đi, Tổng phu nhân nói với Chu Thiến:

- Con đi theo mẹ

Sau đó xoay người đi lên lầu, chưa được hai bước lại quay đầu nói với Bạch Tư Mẫn:

- Con cũng lên đi

Bạch Tư Mẫn khó hiểu mở to mắt nhìn Chu Thiến, Chu Thiến khẽ vỗ lưng cô cười nói:

- Không có gì nghiêm trọng đâu, là chuyện của em thôi

Bạch Tư Mẫn càng nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều, đi theo lên lầu.

Tổng phu nhân dẫn bọn họ đi vào thư phòng ở lầu hai

Rèm cửa sổ che khuất ánh mặt trời, bên trong u tối râm mát, bên trong chủ yếu là bày những giá sách lớn, một bàn học gỗ nâu lớn và một bộ sofa cùng màu.

Tổng phu nhân bật đèn sau đó ngồi xuống sofa:

- Các con cũng ngồi đi

Hai người ngồi xuống rồi, Tổng phu nhân hỏi Chu Thiến:

- Sao con đột nhiên rời khỏi Triệu gia? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hi Thành cũng đã thay đổi rất tốt, cãi nhau cái gì?

Tổng phu nhân trong lòng rất rõ ràng, trước tình cảm của con gái và con rể không hề tốt nhưng cũng chưa từng bỏ nhà ra đi, lần này đột nhiên như vậy chắc chắn là đã có chuyện nhưng hôm qua nghe giọng Hi Thành qua điện thoại thì vẫn rất để ý đến Thiệu Lâm. Chỉ cần trong lòng nó có Thiệu Lâm thì không có gì to tát, khuyên nhủ con gái sớm quay về là được.

Bạch Tư Mẫn nghe vậy thì kinh dị nhìn Chu Thiến nói:

- Em bỏ nhà đi?

Giọng nói đầy sự bất ngờ, không thể tin cô sẽ làm như vậy

Chu Thiến thần nhiên nói:

- Không phải cãi nhau, là con muốn ly hôn!

Câu nói này khiến Tổng phu nhân cả kinh nhảy dựng lên, Bạch Tư Mẫn cũng hoảng sợ

- Ly hôn?! Hai người đồng thanh hỏi

Tổng phu nhân cả giận nói:

- Con đang nói chuyện ngu xuẩn gì? Ly hôn? Con cho rằng đó là chuyện đơn giản?

Bạch Tur Mẫn nắm chặt tay Chu Thiến nói:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà phải nghiêm trọng đến ly hôn, không phải trước đó các em vẫn hòa thuận? Hôm yến hội còn rất hạnh phúc mà

Lúc này Lan tẩu gõ cửa đi vào, bưng trà lên cho mọi người, bà bưng cho Chu Thiến một ly trà hoa hồng, hương hoa hồng ngào ngạt khiến sự chua xót trong lòng Chu Thiến thoáng dịu lại. Bạch Tur Mẫn nói:

- Đây là trà hoa trước kia em thích nhất, cũng khó cho Lan tẩu vẫn còn nhớ

Chu Thiến ngẩng đầu nhìn khuôn mặt dịu dàng của Lan tẩu, trong lòng ảm áp:

- Cảm ơn Lan tẩu

Lan tẩu lui ra ngoài, Chu Thiến bưng ly trà lên, sương mù lượn lờ trước mặt cô, cô dùng giọng nói bình tĩnh nhất kể lại chuyện từ đầu đến cuối. Nhưng cô tránh đoạn Triệu lão gia nói về nhà họ Tống.

Tổng phu nhân nghe xong thì hơi bình tĩnh lại, ánh mắt bà lóe lên, bưng trà lên, uống một ngụm, trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Lần này con bỏ đi là đúng, chuyện này không thể thỏa hiệp như vậy được

Chu Thiến bất ngờ nhìn bà, không ngờ người luôn phản đối cô ly hôn, muốn cô nhẫn nại nhất lại là người ủng hộ cô

Bạch Tur Mẫn rất tức giận, cô căm tức nói:

- Không nghĩ Triệu gia coi thường người khác như vậy, chẳng coi Tống gia chúng ta ra gì. Hi Thành này thật làm chị quá thất vọng, anh ta sao có thể để người phụ nữ khác có con của mình, đàn ông đúng là chẳng có ai tốt!

Câu cuối như lời cảm khái của cô

Tổng phu nhân vội ho một tiếng, Bạch Tur Mẫn ý thức được mình nói lỡ, vội cúi đầu. Tống phu nhân cũng nói:

- Đứa trẻ trong bụng Văn Phương tuyệt đối không thể sinh. Sinh ra sẽ là đích tôn nhà họ Triệu, nếu nó thông minh lanh lợi lại càng không được. Con của con có thể có địa vị gì, đều bị nó chèn ép, làm không tốt sẽ không giữ được quyền lực nhà họ Triệu. Không được, chuyện này tuyệt đối không để mặc bọn họ làm như vậy được

Bà cẩn thận nhìn Chu Thiến, vẻ mặt tán thưởng:

- Thiệu Lâm, giờ con làm việc thành thực, ổn trọng hơn nhiều rồi, con không thỏa hiệp còn biết nhân lúc Hi Thành đang chiều chuộng mà dùng ly hôn kích thích nó, hù dọa nó. Đúng, phải làm như thế, cho nó lo lắng cũng tốt bằng không nó nghĩ nó làm gì cũng được. Ừm, chuyện này con làm tốt lắm

Chu Thiến cảm thấy mỗi lần nói chuyện với Tống phu nhân đều có cảm giác bất lực. Ý nghĩ của hai người mãi mãi như hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không có điểm chung. Cô thờ dãi một hơi nói:

- Con không hù dọa anh ấy, cũng không kích thích anh ấy, con thật sự sẽ ly hôn, con đã bắt đầu viết đơn ly hôn rồi, qua mấy ngày sẽ đưa cho anh ấy kí. Mẹ, con nói thật đấy

- Cái gì?

Mày liểu của Tống phu nhân dựng thẳng, chén trà cầm trong tay nặng nề vút xuống, ba một tiếng, nước trà văng tung tóe:

- Con nổi con điên cái gì, hù dọa nó là được. Con mà thật sự đi thì đến lúc đó con có được cái gì? Vạn nhất nó thực sự đồng ý ly hôn, đến lúc đó chỉ có con khổ thôi. Chỉ cần làm cho bọn họ bỏ đứa bé đó đi là được rồi. Ly hôn với con thì có gì tốt, có gì tốt cho Tống gia, chỉ thành tiện nghi cho Văn Phương thôi

Nói xong, Tống phu nhân nhìn cô, trong mắt có chút sắc bén:

- Văn Phương kia, chúng ta đúng là xem thường cô ta, năm đó cô ta giả bộ ngoan ngoãn được mẹ tin tưởng, giờ liền tiếp ngang đường chúng ta, hừ, mẹ phải xem xem nó có thể sinh được con không, đến lúc đó, chỉ cần nó mất chỗ dựa, xem mẹ xử lý nó thế nào.

Sắc mặt Tống phu nhân lạnh lùng, giọng nói lạnh băng, Chu Thiến và Bạch Tur Mẫn đều thấy lạnh người. Tống phu nhân vỗ bàn:

- Mẹ phải gọi điện thoại cho Nguyệt Cẩm, xem xem bà ta giải thích chuyện này thế nào!

Chương 91: Lợi ích của Tổng gia

Tổng phu nhân đi đến bên bàn học, cầm lấy điện thoại, ngón tay nặng nề bấm số, chỉ chốc lát sau, bên kia đã có người nhận. Giọng Tổng Triệu Phu Nhân âm trầm:

- Là Nguyệt Cẩm sao? Đúng, Thiệu Lâm đã quay về. Nguyệt Cẩm, chúng ta làm bạn lâu năm như vậy, tôi giao con gái duy nhất cho bà, không ngờ gia đình bà đối xử với nó như vậy

Trong điện thoại, không rõ Triệu Phu Nhân nói gì, sắc mặt Triệu Phu Nhân dần dịu xuống nhưng giọng nói vẫn nặng nề:

- Nay con gái tôi làm ầm lên muốn ly hôn, tôi thấy nó đau lòng như vậy cũng rất buồn, tôi không muốn nó chịu tủi nhục.

Sau đó Chu Thiên thấy Tổng phu nhân gật gật đầu, thân nhiên nói:

- Được rồi, chuyện này gặp rồi nói thì tiện hơn, vừa khéo trưa nay chồng tôi cũng về

Trong chốc lát, Tổng phu nhân cúp máy, vẻ mặt vui mừng nói với Chu Thiên:

- Đợi mẹ chồng con đến trao đổi xem sao, xem ra bọn họ vẫn rất thích con không muốn con rời khỏi Triệu gia

Nói xong bà nghiêm mặt:

- Lúc mẹ chồng con đến thì con chỉ cần ngồi yên tỏ vẻ đau lòng là được, chuyện còn lại để cho mẹ. Mẹ cảnh cáo con, đừng có lúc nào cũng ly hôn ly hôn, chuyện này nhắc 1 lần là đủ, lúc nào cũng nói, bà ấy là người sĩ diện, nếu để bà ấy tức giận thì phiền đó.

Chu Thiên đứng lên, nhún mày nói:

- Mẹ, đây là chuyện của con, xin để con tự giải quyết. Con đã lớn như vậy, nên làm như thế nào, sống như thế nào con đều tự có chủ trương. Hơn nữa bọn họ sẽ không bỏ qua đứa bé kia, Triệu lão gia rất quyết tâm, cho dù bọn họ miễn cưỡng chịu bỏ đứa bé đó....

Giọng cô thấp dần lộ ra vẻ chua xót:

- Đến lúc đó, trong lòng ai cũng đều có nút thắt, không vui về gì.

Bạch Tư Mẫn đứng lên, nhẹ nhàng nắm chặt tay cô, mắt tỏ vẻ thương xót. Chu Thiên gắt gao nắm chặt tay cô rồi cười với cô như đang nói với Bạch Tư Mẫn rằng cô không sao, không cần lo lắng vì cô.

Tổng phu nhân lại giận tím mặt, tính bà vốn nóng nảy nếu không vì con gái đã lớn như vậy thì chỉ sợ đã tát Chu Thiên. Bà tức đến mặt trắng bệch sau đó tiến lên chỉ vào Chu Thiên nói:

- Cái gì là chuyện của con. Thiệu Lâm, trước kia mẹ đã nói với con rồi, cuộc hôn nhân của các con ảnh hưởng đến cả hai nhà. Con có biết Tổng gia chúng ta có ràng buộc chặt chẽ với Triệu gia không? Còn nữa, anh cả con có thể đứng vững ở công ty chủ yếu là vì có Triệu thị đằng sau, nếu con thực sự ly hôn thì tổn thất chỉ có chúng ta thôi, chỉ là là chúng ta thôi. Ly hôn sao, con chớ xem thường.

Chu Thiên nghe đến đó thì nổi nóng, cô phản đối:

- Chẳng lẽ chỉ vì chút chuyện đó mà con phải tiếp tục ở lại Triệu gia?

Cô vô cùng tức giận, giờ là thời đại nào mà còn có chuyện cầu huyết, phong kiến kiểu lấy hạnh phúc của con cái làm mục đích trao đổi chính trị?

Tổng phu nhân cười lạnh:

- Thiệu Lâm, đạo lý đơn giản đó con còn không biết? Chỉ có Tổng gia tốt thì ngày tháng của con mới an lành, nếu vì con mà công ty bị tổn thất, địa vị của anh con bị tụt xuống, con ly hôn rồi, Thiệu Lâm, sau này con ở Tổng gia sẽ đối mặt với cha, anh con thế nào?

Thực ra lời của Tổng phu nhân tuy khó nghe nhưng cũng là nói thật, cũng không thể nói bà không lo lắng cho con gái, không nghĩ cho con gái. Bà làm Tổng phu nhân nhiều năm như vậy cũng là một đường chồng gai.

Chồng luôn là kẻ phong lưu, bà lại không có thủ đoạn như Triệu Phu Nhân khiến con tư sinh của chồng hết đứa này đến đứa khác ra đời. Nếu không vì nhà mẹ đẻ bà từng giúp Tổng thị, bà có cổ phần của Tổng thị, hơn nữa sau này bà cũng học được cách tàn nhẫn thì có lẽ ba chữ Tổng phu nhân đã

không còn là của bà nữa. Bà có một trai một gái, nay con đều dựa vào Triệu thị mà đứng vững ở Tổng thị nhưng bên cạnh vẫn còn không ít anh em như hổ rình mồi. Nếu thật sự mất đi thông gia này thì chỉ sợ địa vị của bà và các con ở Tổng gia xuống dốc không phanh. Theo bà nghĩ, Thiệu Lâm ly hôn rồi cũng sẽ nhờ vào nhà mẹ đẻ, đến lúc đó chồng và con chỉ sợ sẽ không để Thiệu Lâm sống thoải mái. Về sau Thiệu Lâm muốn lấy được chồng tốt chỉ sợ cũng không dễ dàng gì.

Nhưng bà ngàn suy vạn nghĩ cũng không biết rằng Tổng Thiệu Lâm bây giờ không còn là đứa con gái nhu nhược trước kia nữa. Tổng Thiệu Lâm bây giờ rất mạnh mẽ, sẽ không để mặc bọn họ sắp đặt.

Chu Thiển nghe bà nói xong thì đứng thẳng, ngẩng cao đầu nói:

- Con không hề nghĩ ly hôn rồi phải dựa vào Tổng gia. Con đã là người trưởng thành, hoàn toàn có thể dựa vào chính mình.

Lý luận “dựa vào chính mình” của con gái Tổng phu nhân không phải lần đầu tiên nghe được. Trước kia bà chỉ coi đó là chuyện cười nhưng giờ nhìn thần sắc kiên định, ánh mắt rạng rỡ của con gái thì bà có cảm giác không ổn. Bà cảm thấy con gái nói thật, bắt đầu nôn nóng. Nếu Thiệu Lâm thực sự muốn ly hôn thì chuyện này chẳng dễ dàng. Bà đành dụ giọng:

- Thiệu Lâm, con biết cái gì, con cho rằng thế giới bên ngoài tốt đẹp lắm sao? Con được nuông chiều từ bé, có nuôi sống được bản thân không cũng là một vấn đề, Thiệu Lâm, đợi xem mẹ chồng con có ý gì, nếu bọn họ thực sự buông tha đứa bé đó thì con trở về tiếp tục làm đại thiếu phu nhân đi. Có chồng yêu, người nhà bao bọc thật tốt, sao phải tự mình chịu khổ.

Chu Thiển không thể chấp nhận được suy nghĩ của bà, môi hơi động thì Tổng phu nhân đã bực bội chặn đứng cô, giọng lạnh lùng:

- Nếu con không nghe mẹ, sau này chịu khổ còn muốn quay về thì đừng trách cha mẹ nhẫn tâm

Tổng phu nhân đi ra cửa, đến cửa thì dừng lại nói:

- Giờ mẹ xuống dưới chờ mẹ chồng con, con cũng xuống đi

Nói xong nhìn Bạch Tư Mẫn:

- Con khuyên em đi, giờ nó đang hôn mê mất rồi

Tổng phu nhân đi ra ngoài, miệng vẫn lầm bầm:

- Ly hôn, ly hôn, không biết trời cao đất rộng, ly hôn thực sự tốt như vậy mẹ đã sớm ly hôn.

Tổng phu nhân đi xuống rồi, Bạch Tư Mẫn kéo Chu Thiển ngồi xuống rồi nói:

- Em chờ gặp mẹ chồng đi, nghe xem bà ấy nói gì cũng tốt mà.

Chu Thiển cười khổ:

- Gặp thì cũng được nhưng em biết sẽ chẳng có gì thay đổi, bọn họ sẽ chỉ nghĩ mọi cách sinh đứa bé đó ra, suy nghĩ mọi cách ép em chấp nhận đứa bé đó. Trong mắt họ em chỉ là vật trang trí, chẳng qua em khiến bọn họ yêu thích nên mới cần tồn chút công phu mà thôi. Nhưng chuyện sẽ chẳng vì một vật trang trí như em mà có gì thay đổi. Thật đáng ghét là bọn họ còn nghĩ rằng em không biết phân biệt, không hiểu chuyện! Chị dâu, em không muốn sống cuộc sống như vậy

Chu Thiển lặng lẽ nhìn cô, trong lòng thầm nghĩ đối phương sẽ trả lời thế nào. Sẽ vì chồng mà khuyên cô làm chuyện cô không muốn sao? Nếu thực sự như vậy thì cô nhất định rất thất vọng, dù sao cô cũng thực lòng coi cô ấy là bạn bè.

Chu Thiển biết mình sẽ không vì lợi ích Tổng gia mà bỏ qua nguyên tắc của chính mình.

Ai ngờ Bạch Tư Mẫn quyết đoán nói:

- Thiệu Lâm, chị quyết không vì mình mà ép em làm chuyện em không muốn. Thiệu Khang có được vị trí hôm nay đều nhờ vào em nên mọi người đều nghĩ em hi sinh vì Tổng gia là chuyện đương nhiên. Như vậy quá tui cực cho em. Em hãy cứ làm những việc em muốn. Thiệu Khang cũng phải học cách tự dựa vào chính mình, có lẽ sau này anh ấy nên dùng thời gian để làm việc, tránh chuyện chơi bời lêu lổng.

Tư Mẫn cười rồi nhìn Chu Thiển, chân thành nói:

- Chỉ hy vọng quyết định của em là đúng, hy vọng em có thể hạnh phúc. Có một số việc, chị cũng không thực sự hiểu nhưng chị biết, phụ nữ đều mong có người chồng thật lòng với mình. Chị cũng vậy thôi, chỉ là giờ chị đã có con...

Cô thở dài:

- Hôn nữa chị không có dũng khí như em, Thiệu Lâm, em thực sự khiến chị nhìn bằng cặp mắt khác xưa, như đổi thành người hoàn toàn khác, giờ em tràn đầy sức sống khiến cho người ta thật hâm mộ!

Chu Thiến nghe cô nói thì trong lòng vô cùng cảm động. Cô ôm chặt Tư Mẫn, nghẹn ngào nói:

- Chị dâu, cảm ơn những lời này của chị, cảm ơn chị ủng hộ em

Thật lâu sau, hai người tách ra, phát hiện mắt đối phương đỏ hồng thì không khỏi nhìn nhau cười, Chu Thiến lau khô mắt, sau đó nói:

- Giờ chúng ta xuống lầu xem mẹ chồng em nói gì đi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Nói chuyện 1

Lúc Chu Thiến và Bạch Tư Mẫn xuống lầu thì Tổng Trí Hào và Tổng Thiệu Lâm đang một trước một sau đi vào.

Về mặt Tổng Trí Hào mặt mũi, Tổng phu nhân đi tới giúp ông cởi áo khoác đưa cho người hầu. Tổng Trí Hào đi đến sofa ngồi xuống, thở dài một hơi, nhắm mắt dưỡng thần một hồi. Tổng Thiệu Khang cũng ngồi xuống. Lan tẩu nhanh chóng bưng trà lên cho bọn họ. Tổng Thiệu Khang đón chén trà, khẽ nhấp 1 ngụm rồi nói:

- Thiệu Lâm đâu, không phải bảo là nó sẽ về?

Lúc này Chu Thiến đang xuống lầu, Bạch Tư Mẫn nắm tay Chu Thiến đi tới, vừa đi vừa nói:

- Sớm đã đến, vừa rồi bọn em ở trên lầu

Chu Thiến đi đến bên cha, thân nhiên chào:

- Cha, anh cả

Đối với cặp cha con này cô thực sự không có cảm tình mấy.

Tổng Trí Hào nhẹ nhàng ừm một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt lạnh lùng:

- Rốt cuộc là có chuyện gì mà phải bỏ nhà ra đi.

Tổng phu nhân sợ con gái nói sẽ làm chồng tức giận nên nhỏ giọng kể lại mọi chuyện một lần. Chu Thiến thì chăm chú nhìn Tổng Trí Hào.

Tổng Trí Hào nghe xong vợ kể thì phì cười rồi nhìn Chu Thiến:

- Cha còn tưởng chuyện gì lớn, chẳng phải là chỉ 1 đứa bé sao? Bọn họ chỉ muốn đứa bé đó chứ đâu cần con đàn bà kia. Con sợ cái gì. Còn bỏ nhà đi? Triệu Quốc Xương chắc chắn sẽ cho rằng nhà chúng ta không gia giáo

Ông trầm mặt:

- Giờ mau quay về xin lỗi cha mẹ chồng con, đừng gây rối nữa

Chu Thiến nhìn ông mà thầm cười lạnh. Quả nhiên cô sớm biết từ miệng ông ta sẽ chẳng có lời gì hay. Cô cũng chẳng phản đối chỉ lạnh lùng đứng đó bởi vì cô biết nói chuyện với người như vậy chẳng được gì. Ông ta vốn bất chính đương nhiên sẽ chẳng cho rằng người khác làm vậy thì có gì sai. Nghĩ đến Triệu gia cũng có suy nghĩ đó, cho nên mới cho rằng cô không bao dung. Dù sao mình chẳng cầu xin gì ông ta, ông ta nói cứ coi như gió thổi qua ta là được. Chồng đối ông ta, nếu ông ta nhất thời tức giận lại tát mình như Triệu lão gia tát Triệu Hi Thành thì đúng là lỗ to.

Tổng phu nhân nghe xong lời chồng nói, chắc tự nghĩ đến mình mà thần sắc rất khó coi nhưng bà không thể phát tác trước mặt chồng, chỉ nhẹ nhàng nói ra suy nghĩ của mình. Tổng Trí Hào nghe bà nói xong thì thoáng yên lặng rồi nói:

- Bà nói cũng đúng nhưng tôi đoán Chủ Tịch Triệu sẽ không bỏ mặc đứa bé đó đâu. Ông ta đã già như vậy mới có đứa cháu nội đầu tiên, sao bỏ được...

Ông nặng nề ừm một tiếng, trầm giọng với Chu Thiến:

- Nói đến nói đi đều chẳng phải do con, kết hôn với Hi Thành lâu như vậy cùng không có con. Nếu con sinh cháu cho Triệu gia thì bọn họ đương nhiên coi con như bảo bối, giờ xảy ra chuyện này còn trách được ai?

Tổng phu nhân nghe xong lời chồng thì khẽ thở dài nhưng về mặt hiển nhiên cũng nghĩ như vậy. Bạch Tur Mẫn ở bên cạnh vỗ vỗ lưng cô an ủi. Trong lòng dù bức mình thay Chu Thiển nhưng chuyện này cô vốn không có tư cách nói. Tổng Thiệu Khang thì chỉ hờ hững nhìn.

Chu Thiển thiếu chút nữa tức đến ngất, đây đúng là lời nói của cha mình? Nếu không nể bọn họ là trưởng bối và có chút tò mò xem Triệu Phu Nhân sẽ nói gì thì cô đã sớm phát tay áo bỏ đi.

Nhưng cô vẫn nhìn không được lạnh lùng nói:

- Chuyện con tư sinh con tuy thấy nhiều nhưng không có nghĩa là con sẽ chấp nhận. Con chẳng trách ai, cũng chẳng cầu gì, chỉ muốn bỏ đi thôi, ai có thể trách con?

Tổng Trí Hào bị câu này của cô làm tắc nghẹn, về mặt phần nộ, kinh ngạc nhìn cô. Chu Thiển cũng lạnh lùng nhìn lại, môi mím chặt, trong lòng thầm cảnh giác, nếu phát hiện ông có dấu hiệu đánh người thì phải né cho nhanh. Tuyệt không thể để loại người đó tát mình được.

Bên kia, Tổng Thiệu Khang vẫn không nói chuyện đột nhiên xen vào:

- Em à, em đừng chống đối cha, chúng ta còn không phải vì em? Nếu em thực sự li hôn thì sau này đau khổ chỉ có em chịu thôi. Nghe lời cha mẹ, đợi Triệu Phu Nhân đến thì xuống thang đi, bà ấy tự mình đến đón em thì đã quá nể mặt em rồi

Trên tay anh ta có mấy công trình đều chờ Triệu gia đầu tư, có thể nói anh ta là người không muốn thấy cô ly hôn nhất. Nhưng về sau còn phải dựa vào cô nhiều nên giọng nói vẫn khách khí. Đang nói thì Lan tẩu vào báo:

- Triệu phu nhân đã đến.

Tổng phu nhân đứng lên nói:

- Trước hết nghe xem Triệu gia có tính toán gì đã

Người hầu dẫn Triệu Phu Nhân vào, hôm nay bà mặc bộ váy ngắn màu đậm, tóc uốn khá cầu kì vừa nhìn đã biết là mới từ thẩm mỹ viện về. Tổng phu nhân thấy thế thầm nghĩ, con dâu bỏ đi mà còn có tâm tư đến thẩm mỹ viện? Xem ra bà không để ý chuyện này như mình nghĩ thì thoáng chột dạ.

Triệu phu nhân tiến vào liền cười nói:

- Ôi, cả nhà đều ở đây đón tôi sao, thật không dám nhận

Sau đó bà nhìn Chu Thiển cười nói:

- Thiệu Lâm, con về nhà an toàn là tốt rồi, tôi đó biết con không về, cả nhà ai cũng lo lắng.

Chu Thiển thản nhiên đứng đó nói:

- Để mẹ lo lắng, thật ngại quá.

Tổng phu nhân mời Triệu phu nhân ngồi xuống, người hầu rất nhanh mang trà lên. Tổng Trí Hào nhìn ra ngoài cửa nói:

- Bà thông gia, chỉ có mình bà đến? Cậu cả không đến?

Triệu phu nhân chớp mắt:

- Nó không biết tôi đến đây, tôi không nói cho nó, hôm nay là tôi muốn nói chuyện với mọi người

Sau khi Thiệu Lâm bỏ đi, chồng vô cùng tức giận, mấy hôm nay sắc mặt rất khó coi nhưng quyết tâm giữ đứa bé càng kiên định, kiên quyết không chấp nhận uy hiếp này của con dâu. Nếu không phải bà luôn nói tốt cho Thiệu Lâm, hơn nữa quá khứ quá thật Thiệu Lâm rất được bọn họ yêu thích, con cũng thật sự yêu Thiệu Lâm thì có lẽ mọi chuyện cũng dễ mặc cô. Nhưng chuyện này không thể thương lượng cho nên hôm nay bà đến đây không cho con biết. Con thật lòng với Thiệu Lâm bà biết, nếu để nhà thông gia biết thì chỉ sợ mục đích hôm nay đến khó mà đạt được.

Tổng Trí Hào mở miệng nói:

- Bà thông gia, hai nhà chúng ta giao tình thâm sâu, tôi vẫn luôn tin tưởng mọi người, yên tâm giao con gái cho bà không ngờ lại xảy ra chuyện này, thật khiến chúng tôi thất vọng. Nhà bà giữ đứa bé kia lại chẳng phải khiến con gái tôi khó xử?

Ông nghe vợ nói xong cũng hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này, vạn nhất sau này Triệu gia không do cháu mình làm chủ thì không phải là chuyện tốt.

Triệu phu nhân cũng không phải không biết chuyện của Tổng Trí Hào, nghe ông ta nói xong thì chỉ thấy buồn cười. Để người khác nói thì thật nghiêm túc... Nhưng về mặt bà vẫn rất khẩn thiết:

- Chuyện này nói thế nào cũng là chúng tôi không đúng, là chúng tôi sai. Nhưng việc đã đến nước này, cũng xin mọi người thông cảm. Chúng tôi tuổi đã lớn, vẫn luôn mong có cháu, nay đứa trẻ kia đã hơn 4 tháng, mọi người bảo chúng tôi sao có thể nhẫn tâm

Bà thờ dài cúi đầu, lời nói tha thiết

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Nói chuyện 2

riệu phu nhân xoay người nhìn Tổng phu nhân bên cạnh nói: - Ngọc Quyên, bà đừng lo lắng, tôi biết mọi người lo lắng chuyện gì. Thiệu Lâm dịu dàng hào phóng, chúng tôi vẫn rất thích, chúng tôi cũng vẫn luôn vui mừng vì có đứa con dâu tốt. Địa vị của nó ở Triệu gia không ai thay thế được, chuyện này bà cứ yên tâm. Giờ tình cảm của nó và Hi Thành rất tốt, chắc không lâu sau sẽ có con. Thiệu Lâm thông minh lại xinh đẹp, sau này sinh con nhất định cũng thông minh lanh lợi, ai có thể làm tổn hại vị trí của mẹ con Thiệu Lâm. Nhưng hai ông bà già chúng tôi cũng không thể làm được chuyện kia. Đứa bé kia dù sao cũng là cốt nhục nhà họ Triệu nên chúng tôi mới giữ lại. Mẹ của nó là loại người nào mọi người cũng biết... Cho nên những chuyện đó mọi người hoàn toàn không cần phải lo lắng.

Những lời này khiến sắc mặt vợ chồng nhà họ Triệu đều thoải mái lại, Tổng phu nhân cũng yên lòng không ít. Gia cảnh nhà Văn Phuong kia thế nào bà quá rõ, cha cô ta là sâu rọu vô cùng thô bỉ, bản thân cô ta cũng chẳng có chỗ nào hơn người, căn bản không thể so với con gái mình. Thiệu Lâm có con chắc cũng chỉ là chuyện sớm muộn, đến lúc đó nhất định Triệu gia sẽ lại sủng ái Thiệu Lâm.

Triệu phu nhân thấy thần sắc bà dịu đi thì biết những lời mình nói đã đã động bà, vội ngồi sát lại rồi nói:

- Bà cũng biết Triệu gia chỉ có hai đứa con, đứa nhỏ lại không giỏi bằng Hi Thành, Triệu thị sớm muộn cũng giao cho Hi Thành. Giờ Thiệu Lâm nắm chặt được trái tim Hi Thành, đến lúc đó con của nó mới là quan trọng nhất. Giờ Thiệu Lâm vì Triệu gia mà chịu tội cực chúng ta đều ghi tạc trong lòng. Hi Thành cũng ghi tạc trong lòng, sau này chỉ có càng đối xử tốt, lo lắng cho nó. Ngọc Quyên, bà nghĩ lại xem tôi nói đúng không? Nếu chúng tôi không có thành ý thì tôi cần gì phải đến đây?

Lúc này vợ chồng Tổng thị hoàn toàn bị bà thuyết phục, kể cả Tổng Thiệu Khang cũng thoải mái hơn. Bọn họ vốn không muốn con ly hôn, cũng không muốn trở mặt với Triệu gia. Chẳng qua là lo lắng cho con sẽ bị ảnh hưởng, cháu ngoại tương lai có đối thủ. Nhưng giờ nghe giọng Triệu Phu Nhân thì hẳn sẽ không xảy ra chuyện đó. Nghĩ cũng đúng, cháu của Chủ tịch tập đoàn Tổng thị chẳng lẽ thua cháu của sâu rọu.

Tổng Trí Hào gật gật đầu nói:

- Bà thông gia nói như vậy, chúng ta đương nhiên là tin. Lần này Thiệu Lâm bỏ đi là không đúng, vừa rồi chúng tôi đã phê bình nó. Đợi nó về rồi xin lỗi Chủ tịch Triệu.

Tổng phu nhân ngồi bên nói:

- Làm che mẹ đương nhiên là mong hôn nhân của con mỹ mãn, lần trước tham gia yến hội thấy chúng ở bên nhau hạnh phúc tôi cũng rất mừng. Thật ra chúng tôi không yêu cầu gì, chỉ mong mọi người đối tốt với Thiệu Lâm thì chúng tôi cũng an lòng. Về phần đứa bé kia... Ai, cũng là một sinh mệnh, chúng tôi không nói gì...

Về mặt Triệu Phu Nhân vui mừng, bà nghĩ chỉ cần làm công tác tư tưởng cho cha mẹ Thiệu Lâm là thành công, con dâu lập tức cùng về. Trong nhà nhanh chóng khôi phục lại vẻ hòa thuận vui vẻ trước. Vì thế, bà vui mừng nhìn về phía Chu Thiển nhưng lại tiếp xúc với ánh mắt lạnh băng của Chu Thiển, Triệu Phu Nhân không khỏi ngẩn người, trong lòng bất an.

Chu Thiển luôn đứng đó lạnh lùng nhìn bọn họ nói chuyện, cảm giác như đang xem kịch, chuyện bọn họ nói không liên quan đến mình.

Nhìn bọn họ nói hai ba câu đã quyết định vận mệnh của mình, không ai muốn hỏi ý kiến của mình. Trong lòng cô lạnh lẽo, cũng may cô chẳng kì vọng gì nhiều ở bọn họ cho nên cũng không có cảm giác đau lòng gì.

Chu Thiển đi đến trước mặt bọn họ, lạnh lùng nói:

- Mọi người bàn bạc xong rồi? Giờ có phải lúc đến lượt con phát biểu ý kiến?

Tổng phu nhân thấy con gái chỉ nghe bọn họ nói chuyện, không nói gì thì nghĩ cô nghe lời Triệu Phu Nhân mà an lòng nhưng giờ cô đột nhiên bước ra, vẻ mặt lạnh băng thì cảm giác không ổn. Bà biết con gái lại muốn nổi điên, vội vàng quát:

- Con thì có ý kiến gì? Sắp xếp như vậy chẳng nhẽ con còn không vừa ý? Chúng ta đều là muốn tốt cho con, đừng làm loạn.

Triệu phu nhân lại kiểm chế Tổng phu nhân đang tức giận, nhìn Chu Thiển cười cười nói:

- Không sao, chuyện này vốn liên quan đến hạnh phúc cả đời nó, có ý kiến gì thì đương nhiên có thể nói. Tôi tin Thiệu Lâm tuyệt đối là đứa trẻ thức thời.

Chu Thiển khẽ cười một tiếng, nói:

- Triệu Phu Nhân, con không hiểu thức thời theo lời mẹ là ý gì. Con nghĩ con chắc chắn không phải là loại người mà mẹ nói đó. Thực cảm ơn mẹ ưu ái, cố ý đến đây khuyên bảo con. Nhưng xin lỗi, ý nghĩ của con sẽ không thay đổi. Con biết mọi người sẽ cho rằng con không biết tốt xấu nhưng mặc kệ mọi người nghĩ gì, con có nguyên tắc riêng của con. Con không có cách nào chấp nhận đứa bé đó, cũng không có cách nào đối mặt với sự lừa dối của Hi Thành, càng không muốn tiếp tục ở Triệu gia nữa. Con muốn ly hôn. Hôm nay con về cũng chỉ muốn nói cho cha mẹ chuyện này thôi

Cô thở dài:

- Lời cần nói con đã nói, con biết mọi người cũng không muốn nhìn con nữa, con đi trước

- Đứng lại!

Tổng Trí Hào đứng phắt dậy, tức giận đến mặt trắng bệch, miệng co rúm, ông chỉ vào Chu Thiển, tức giận nói:

- Con nha đầu chết tiệt, não mày hỏng à? Ly hôn? Tao tuyệt đối không đồng ý, mày đừng mơ

Sắc mặt Triệu Phu Nhân cũng cực kỳ khó coi, bà đã hết lời, chẳng nhẽ cô nghĩ Triệu gia không có cô không được? Xem ra mình đã quá dung túng cô nên cô mới dám lên mặt. Bà nhủ mày, mím chặt môi không nói gì.

Tổng phu nhân nhìn sắc mặt bà thì thầm sốt ruột, trong lòng mắng to con gái không hiểu chuyện, nhất thời không biết nên vấn hồi cục diện thế nào, chỉ đành thở dài.

Tổng Thiệu Khang cũng đứng dậy, đang nghĩ có nên giữ em gái lại không. Vừa nghĩ đến việc em ly hôn rồi mình sẽ mất đi đứa em rể chống lưng thì không khỏi tức giận. Còn Bạch Tư Mẫn thì nhìn cô đầy hâm mộ.

Chu Thiển vốn đã xoay người đi ra ngoài, nghe được lời cha nói thì xoay người, bình tĩnh nói:

- Cha, con đã lớn như vậy, chuyện này không cần cha đồng ý hay không.

Tổng Trí Hào bị cô nói làm cho không thở nổi, ông hung hăng trừng mắt nhìn cô, mặt đỏ bừng, lòng thầm hoảng loạn. Đứa con gái này tính cách luôn ngoan hiền, nhất là sau chuyện đó thì vô cùng phục tùng, để mặc họ bài bỏ, nay sao lại cứng rắn như vậy.

Nửa ngày sau ông ta mới nói được một câu:

- Thiệu Lâm, con không nghe lời người lớn nói mà làm bậy, sau này bị khổ sở thì mọi người mặc kệ con.

Giọng nói sắc bén như đao

Chu Thiển yên lặng một hồi, môi giật giật, vốn định nói cô không cần dựa vào bọn họ vẫn sống được nhưng vừa nghĩ nói cũng chẳng được gì. Sau này để bọn họ thấy mình sống tốt thì mới là lời phản bác có sức mạnh nhất

Cô không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài, bước chân trầm ổn, lưng thẳng, không quay đầu. Chỉ nghe đằng sau tiếng Tổng phu nhân lo lắng gọi và tiếng Tổng Trí Hào quát tháo.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Chủ trọ kì quái

Không lâu sau, trường học bắt đầu khai giảng, trọng tâm cuộc sống của Chu Thiển chuyển dời, tâm tình chưa xót dần bình phục lại.

Chương trình học cũng không quá nặng, bình thường buổi sáng học lý thuyết, buổi chiều học thực hành, cũng không học nhiều, chiều khoảng 4h sẽ tan học. Trong ngân hàng cô chỉ còn lại mấy vạn tệ, vốn Triệu Phu Nhân đã đồng ý tháng nào cũng cho cô 10 vạn tệ tiêu vặt nhưng tháng trước mọi người đều bận chuẩn bị yến hội nên quên, sau đó lại xảy ra chuyện kia... Chẳng lẽ giờ bảo cô đến trước mặt Triệu Phu Nhân bảo bà là quên chưa trả lương tháng trước? Chu Thiển đành phải bỏ qua. Giờ Tiểu Mạt đã bỏ việc ở thẩm mỹ viện, hai người phải nộp tiền thuê nhà, còn sinh hoạt phí, không thể để miệng ăn núi lở được. Cho nên Chu Thiển nghĩ thời gian còn lại hẳn nên đi làm thêm.

Nhưng sau đó lại gặp phải chuyện rắc rối, chủ cho thuê nhà tìm tới nói giá phòng sắp tăng lên. Cái này khiến Chu Thiển khó xử. Tuy rằng ở đây không tốt nhưng đi đến trường học cũng tiện, nếu tăng tiền nhà, còn cả tiền xe nữa thì sẽ rất tốn kém. Nhưng thật sự muốn tìm được phòng trọ khác thì cũng sẽ chẳng tiện bằng ở đây. Đang lo lắng thì bạn học Lý San nói với cô:

- Các cậu có thể ở trong Kí túc xá của trường mà, tiền không đắt, điện nước được bao.

Chu Thiển nghe thì nghĩ một chút, kí túc xá là khu nhà cũ gần trường học, nam nữ ở riêng, hai người ở không tiện như trước nhưng có thể tiết kiệm tiền xe.

Tiểu Mạt nói:

- Nhưng quá nhiều người, rất phức tạp

Chu Thiển thở dài:

- Hơn nữa buổi tối còn tắt điện đúng giờ, chỉ sợ sau này bọn mình làm đêm về rất bất tiện. Có cách gì đâu? đành ở tạm vậy rồi tìm nhà sau.

Các cô làm tạp vụ ở quán bar, buổi tối đi làm, tuy rằng về muộn nhưng việc học vẫn thoải mái nên có thể chống đối.

Đến lúc hai người đang chuẩn bị thu dọn, sắp chuyển nhà thì chủ nhà đột nhiên tìm tới, nói nhà không tăng tiền, hai người không cần chuyển.

Chủ nhà là một giáo sư vừa về hưu, ông thấy hai cô gái tròn mắt há mồm nhìn thì ho khan giải thích:

- Là thế này, con tôi định cư ở nước ngoài, giờ sinh con nên đón tôi và bà nhà sang chăm con cho nó cho nên một thời gian tới chúng tôi không về nước. Thời gian này tôi nghĩ nên để người tôi tin thuê nhà. Tôi và cô...

Ông nhìn Tiểu Mạt rồi nói tiếp:

- Cũng quen biết vài năm, tuy rằng cô gái này chưa gặp nhưng xem ra cũng là người quy củ, tôi rất yên tâm với các cô. Thật ra tôi cũng không cần phải sống dựa vào chút tiền này. Như vậy đi, các cô đừng chuyển.

Ông đưa ra một con số về giá tiền nhà cả năm

- Các cô thấy sao?

Chu Thiển cùng Tiểu Mạt mừng rỡ, chủ cho thuê nhà nói ra con số còn thấp hơn tiền thuê nhà trước kia. Nếu thực sự như vậy thì bọn họ không cần ở chung với đám người không quen rồi. Hơn nữa ở một mình cũng tiện, không cần bận tâm cảm nhận của người khác, còn có thể tự nấu cơm, không phải ăn cơm ngoài thì cũng tiết kiệm được khá nhiều tiền, thật không còn gì tốt hơn.

Trong lòng Chu Thiển có chút nghi ngờ. Theo đạo lý đón cha mẹ ra nước ngoài hẳn là phải chuẩn bị sớm mới đúng. Chủ nhà này mấy hôm trước còn khăng khăng đòi tăng tiền nhà giờ đột nhiên nói phải xuất ngoại, tiền thuê nhà không tăng còn giảm, hình như có chút kì lạ... Nhưng mặc kệ thế nào, lợi ích thực tế các cô có được là thật, tác phong làm người của ông ấy cũng tin được. Về phần nguyên nhân gì cũng chẳng cần quản.

Chủ trọ đưa ra tờ giấy:

- Về sau các cô chuyển tiền vào tài khoản này, nếu đến hạn không có đủ tiền cũng không sao, chỉ cần 1 năm đủ số tiền đó là được

Tiểu Mạt đón lấy tờ giấy kia, luôn cảm ơn, hai người không hiểu gì về sự hào phóng bất ngờ của chủ trọ một chút nào. Trước kia tiền nhà chậm mấy ngày đã đến nhắc nhở liên tục. Có lẽ sắp ra nước ngoài mà vui vẻ sao? Bất kể thế nào với các cô đều là chuyện tốt

Sau đó là chuyện ở trường học

Bạn học một lớp cũng không nhiều, khoảng hơn 30 người. Chu Thiển ngạc nhiên phát hiện rằng chủ yếu là con trai, hơn nữa đều chỉ tầm 17,18 tuổi hoặc 20. Người 25 tuổi cũng chỉ có hai ba người, hơn nữa đó đều là người có kinh nghiệm, muốn được thầy Khắc Y chỉ dẫn rồi sau đó qua kiểm tra mà vào làm ở Yêu Ti Lệ. Trong đó có một người là Trương Bân, vóc dáng cao gầy, mi thanh mục tú, lúc nào cũng tươi cười rất được nữ giới hâm mộ. Bạn học nữ thì ít hơn, tính cả Chu Thiển và Tiểu Mạt cũng chỉ hơn 10 người, tuổi cũng trẻ, Chu Thiển là người lớn tuổi nhất.

Ngoài Lý San lần trước nói cho cô chuyện có thể ở ký túc xá thì còn một người là Triệu Viện Viện chơi cũng khá hợp.

Chương trình học đầu tiên là học về cơ bản. Người đứng lớp chính là stylist trước kia đã trang điểm cho Chu Thiển. Anh tự giới thiệu:

- Tôi là Trương Cường, tôi phụ trách lớp lý thuyết cơ bản của các bạn

Anh đảo mắt nhìn quanh lớp, Chu Thiển hoảng sợ, sợ anh nhận ra mình. Đáng mừng là vì để tiện cho cuộc sống, Chu Thiển đã cắt tóc ngắn, buộc gọn sau gáy, quần áo cũng mặc rất giản dị, đã không còn là quý phu nhân sang trọng mà Trương Cường từng gặp cho nên Trương Cường nhìn cô cũng chẳng có gì khác lạ, chắc hẳn đã không còn nhớ rõ cô.

Chu Thiến thăm thờ phào, cô cũng không mong người khác biết chuyện quá khứ của mình. Tuy rằng không có gì ám muội, nhưng cô không muốn bị người khác bàn tán, chỉ trích. Giờ cô chỉ muốn sống cuộc sống bình thường như bao người khác.

Trương Cường tiếp tục nói:

- Học stylist là dựa vào hình thể, khí chất, màu da, sở thích và hoàn cảnh sống của mỗi người mà đưa ra đề nghị phù hợp cho việc trang điểm, ăn mặc của khách hàng. Những người được gọi là stylist có chuyên môn chính là giúp khách hàng càng thêm nổi bật, tỏa sáng. Đây là ngành đang hot hiện nay.

Anh hơi dừng lại:

- Mọi người sẽ học nửa năm, nửa năm còn lại vào công ty thực tập, những người thành tích học tập tốt thì sẽ được công ty giữ lại làm việc. Chỉ tiêu không nhiều, chỉ có 15 người, mọi người phải học hành nghiêm túc, tranh thủ những kì thi được thành tích tốt mà được vào top 15.

Nghe đến đó, mọi người nhìn nhau, nghĩ trong một năm tới, đối phương sẽ là đối thủ của mình thì đều lộ ra vẻ mặt cách giắc.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Cạnh Tranh

Sau khi tan học, đám học trò tùm năm tùm ba rủ nhau đi ăn quà vặt. Trên đường có rất nhiều tiệm ăn nhanh, nhà hàng nhỏ, vừa đúng lúc đến giờ ăn cơm, nhân viên các công ty gần đó hầu hết đều ăn trưa ở đây. Nhất thời, con đường nhỏ vô cùng náo nhiệt.

Chu Thiến, Tiểu Mạt, Lý San và cả Triệu Viện Viện cùng đi ăn cơm trưa

Rất nhiều cửa hàng đã chật kín người, các cô đành phải chọn một gian hàng nhỏ. Bốn người chọn đồ ăn riêng, đến lúc ăn thì chia ra ăn cùng nhau nên đồ ăn cũng rất phong phú. Đồ ăn nhanh chóng được bung lên, đĩa nhỏ, cũng không quá nhiều nhưng giá rẻ nên cũng chẳng ai so đo.

Bốn người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Lý San là người đầu tiên mở miệng. Cô năm nay 20 tuổi, người cân đối, da không trắng lắm nhưng mặt mày thanh tú, nói chuyện nhẹ nhàng. Cô gấp một miếng rau vào bát nói:

- 38 người chỉ có thể giữ lại 15 người tức là có đến 23 người bị đào thải. Cơ hội thật khó có được. Mình tốt nghiệp trung học ra ngoài làm thêm 2 năm, tích được chút tiền mới dám đến đây học, chính là muốn được ở lại công ty làm việc, xem ra là hi vọng xa vời rồi

Chu Thiến thích ăn trứng sốt cà chua, cô gấp một miếng, đang định ăn thì nghe được câu đó, Chu Thiến đặt bát xuống nói:

- Vừa mới bắt đầu học tuyệt đối không được nhụt chí, chỉ cần chúng mình học tốt, thành tích xuất sắc thì sẽ được giữ lại thôi

Lý San lại nói:

- Học phí ở đây đắt như vậy, có thể nói là đắt nhất trong các trường, mọi người đến đây học đều vì mục đích được làm ở công ty, ai chẳng cố gắng học, đến lúc đó chỉ xem vận may của ai hơn ai thôi.

Tiểu Mạt miệng đầy cơm, lúng búng nói:

- Vì sao nhất phải ở lại công ty? Công ty tốt như vậy sao? Chẳng lẽ ở chỗ khác không tìm được việc?

Triệu Viện Viện vốn im lặng cũng nói:

- Đương nhiên, Yêu Tỉ Lệ là công ty nổi tiếng, bất kể là ngôi sao hay các tiểu thư, phu nhân nhà giàu đều muốn đến công ty để tạo hình. Lương của một stylist bình thường là hơn một ngàn nhưng lương của stylist trong công ty phải hơn một vạn. Giờ công việc lương đến vạn tệ khó tìm lắm, ít nhất những người không có bằng cấp như mình là tìm không ra. Cũng không phải là ở chỗ khác thì không tìm được việc nhưng thu nhập kém hơn nhiều, cao lắm cũng chỉ hơn ba ngàn thôi.

Cô thoáng dừng lại rồi kiên quyết nói:

- Bất kể thế nào mình nhất định phải ở lại.

Chu Thiến đang ăn cơm, nghĩ thầm thật sự làm thế nào để cạnh tranh. Nhưng mà cô chưa bao giờ sợ cạnh tranh, loại cạnh tranh này ngược lại càng có

thể khiến ý chí chiến đấu của cô dâng cao, cô cũng mong có thể dựa vào sự cố gắng của chính mình mà vào công ty làm việc.

Lúc này có hai cô gái đi vào quán, Chu Thiển ngẩng đầu nhìn thì thấy đó là hai bạn học khác nhưng không có giao tiếp. Trong đó có một cô gái tóc ngắn nói với cô gái tóc dài, dáng người mảnh mai bên cạnh:

- Giai Giai, cũng chỉ có chỗ này, chúng mình ở đây ăn cũng được, mình sắp chết đói rồi

Cô gái tên Giai Giai kia cũng tầm 20 tuổi, da trắng, mắt to, mũi cao trông rất xinh đẹp. Lúc này cô khịt khịt mũi, nhỏ giọng nói:

- Ở đây bán quá, những thứ đó sao ăn được?

Mặc dù giọng không lớn nhưng đủ để bốn người Chu Thiển nghe thấy. Mọi người không hện mà cùng nhú mồm. Tiểu Mạt nhỏ giọng nói với Chu Thiển:

- Cô ta hẳn là biết chúng mình mà nói những lời này trước mặt bọn mình chẳng biết là cố ý hay không nữa.

Triệu Viện Viện lườm một cái nói:

- Cô ta là em gái của một stylist trong công ty, cũng chẳng biết có phải dựa vào mình có lợi thế mà chẳng coi ai ra gì,

Lý San nói thầm:

- Em gái của stylist, đó chẳng phải là một vé chắc chắn vào công ty? Mất mất một vị trí rồi...

Chu Thiển vỗ vỗ tay cô, khẽ an ủi:

- Đừng vội, nếu Yêu Ti Lệ nổi tiếng như vậy thì hẳn rất quy củ, không có chuyện đi cửa sau đâu.

Nhưng có thêm một gia sư lợi hại thì quả đúng là chiếm ưu thế hơn mọi người.

Bên kia, Giai Giai và cô gái tóc ngắn vẫn ngồi xuống, ngồi ở bàn bên cạnh Chu Thiển, chọn đồ ăn rồi chờ. Vị trí của Giai Giai ngồi vừa khéo là đối diện với Chu Thiển, mấy lần nhìn thẳng mắt Chu Thiển rồi lại khinh khinh quay đi như không quen. Chu Thiển thấy cô ta như vậy cũng có chút tức giận, cô cúi đầu ăn cơm, cũng làm như không quen cô ta.

Bên tai lại nghe bọn họ đang nói chuyện phiếm

- Trương Bân kia có phải cũng học 1 năm không, hình như mình từng gặp anh ta.

Nghe giọng thì là cô gái tóc ngắn nói

- Đúng vậy, lúc anh ta thực tập thì làm trợ lý cho anh mình, nhưng hôm kiểm tra thì công cụ bị đổi, kết quả là không đạt tiêu chuẩn, thành tích không ổn nên bị loại

Chu Thiển cảm thấy trong giọng nói của Giai Giai có vẻ vui mừng khi người khác gặp tai họa.

- Thế thì anh ta định quay lại làm lại từ đâu sao?

- Làm gì có chuyện dễ như vậy?

Đồ ăn của bọn họ được bung lên, sau đó nghe được Giai Giai kia khẽ chê đồ khó ăn, về sau đừng đến chỗ này ăn nữa.

Lúc này, bọn Chu Thiển đã ăn xong, thanh toán rồi định rời đi. Lúc đi, bọn họ không nhìn qua bàn đó nhưng nghe loáng thoáng cô gái tóc ngắn nói:

- Ày, Giai Giai, kia hình như là bốn người trong lớp mình

- À, không để ý lắm

Bốn người nhìn nhau, đều không thích cô gái thích giả vờ giả vệt này. Nhưng Tiểu Mạt nói:

- Trương Bân mà bọn họ nói thật sự học lại một năm sao? Chẳng phải là đốt không ba vạn tệ?

Lý San nói:

- Đúng vậy, nếu lần này lại không thông qua được thì làm thế nào? Nếu là mình thì mình đã tìm chỗ khác làm rồi

Chu Thiển lại nghĩ đến chuyện đổi công cụ bọn họ vừa nói. Không ngờ còn có thủ đoạn này, về sau phải cẩn thận một chút mới được.

Triệu Viện Viện ở bên yên lặng không nói, Chu Thiển ngẩng đầu nhìn cô, thấy cô cúi đầu như đang chăm chú nghĩ chuyện gì đó.

Buổi chiều đó học phác họa vật thể. Vì đây là nền tảng của việc học hóa trang sau này nên buổi chiều thực hành một số mẫu đơn giản, phác họa một số tượng thạch cao đơn giản.

Bởi vì Giai Giai nói nên Chu Thiển vẽ xong thì lặng lẽ để ý người gọi là Trương Bản kia. Phát hiện tuy rằng anh ta đã học một năm nhưng khi thực hành phác họa lại rất chuyên chú, không hề qua loa. Hơn nữa cô còn phát hiện, sau khi học xong, anh cũng sẽ trò chuyện với bạn học, trêu đùa mọi người nhưng chỉ riêng Giai Giai kia là không để ý. Giai Giai kia hình như cũng không thiết tha nhưng khi nhìn Trương Bản thì luôn cười lạnh. Điều này khiến Chu Thiển cảm thấy rất hứng thú, bởi vậy lúc rảnh rỗi thì hay chú ý đến bọn họ.

Mãi đến mấy hôm sau, Trương Bản đi đến trước mặt cô trước cả lớp, mỉm cười, hai mắt tinh quái nhìn cô:

- Bạn học này luôn nhìn trộm mình, nếu cậu có gì muốn nói thì nói thẳng đi. Cậu nhìn lên mình như vậy mọi người sẽ hiểu nhầm đó.

Trong nháy mắt, Chu Thiển cảm thấy máu trong người dồn hết lên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Quán bar

Chu Thiển cúi đầu, mặt nóng bừng, cô chưa bao giờ bị quần bách như lúc này. Cô vô cùng hối hận, sao lại muốn xen vào việc của người khác? Xem người ta náo nhiệt là được rồi, giờ mọi người đều nhìn mình làm trò cười. Cô lên ngẩng đầu nhìn quanh, phát hiện tất cả mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt ái muội, bởi vì đều là người trẻ tuổi nên rất ồn ào, có người còn đứng lên ghé gào:

- Trương Bản, có phải người ta thăm mền cậu không?

Bốn phía cười ầm, Chu Thiển vừa xấu hổ vừa xấu, trong lòng thầm mắng Trương Bản đến tí lần, chỉ là nhìn cậu ta mấy lần thôi sao? Có cần làm cô xấu hổ như vậy không? Nhưng nhất thời cũng không nói nên lời.

Trương Bản đối diện có vẻ không buông tha cho cô, tiếp tục nói:

- Sao vậy, cậu thực sự không có gì để nói với mình

Bốn phía lại cười ầm, ồn ào nói:

- Người ta xấu hổ đó.

Chu Thiển vất vả lắm mới ngẩng đầu, vừa định tùy tiện nói gì đó cho qua chuyện thì lại nghe Tiểu Mạt ở bên tức giận nói:

- Cậu nhìn người thế nào thế? Không có mắt à, nếu không biết nhìn thì lấy tất mà bịt mắt lại. Đàn ông nói năng lỗ mãng với con gái. Tôi thấy cậu chỉ là dạng trêu đùa lãng nhãng thôi.

Bốn phía đầu tiên là im lặng đến quái lạ, sau đó một trận cười nổi lên, có người còn vỗ vỗ bàn ầm ỹ, về mặt Trương Bản như ăn phải ruồi.

Chu Thiển thì ai oán nhìn Tiểu Mạt: cậu thực sự đang giúp mình sao?

Tiểu Mạt nhìn Trương Bản, về mặt hung tợn như người phụ nữ chanh chua:

- Sao? Tôi nói sai à? Hơn nữa, ai nhìn cậu, cậu nghĩ cậu là mỹ nam sao, nhìn như cây sào trúc, quá đề cao bản thân rồi đấy.

Chu Thiển ở bên nhìn Tiểu Mạt, trong lòng cảm động vô cùng. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần cô bị bắt nạt thì Tiểu Mạt còn tức giận hơn bản thân bị bắt nạt, sau đó sẽ ra mặt cho cô. Cũng không biết là vì sao, có lẽ cô ấy nghĩ rằng mình không có mẹ nên mới đặc biệt bảo vệ mình. Trong lòng cô có suy nghĩ, bản thân có người bạn như vậy thật là phúc trời ban

Trương Bản nhũn mảy, lấy tay dụi mắt, về mặt xấu hổ. Những người còn lại nhân cơ hội nói:

- Trương Bản, hôm nay đá phải bàn sắt rồi

Trương Bản bất đắc dĩ cười cười, sau đó nói với Chu Thiển:

- Được rồi, coi như tôi sai

Sau đó nhìn nhìn Tiểu Mạt, Tiểu Mạt trừng mắt nhìn lại:

- Nhìn cái gì, chưa thấy mỹ nữ bao giờ à

Trương Bản vuốt mũi, vẻ mặt như chợt hiểu ra điều gì:

- À, thì ra mỹ nữ là như vậy

Nói rồi gật đầu bỏ đi. Tiểu Mạt tức đến giận sôi người, chỉ vào anh ta, tay run run, cả nửa ngày mới nói được một câu:

- Đồ sào trúc, anh có ý gì

Trương Bản đã ngồi về vị trí của mình, không trả lời cô mà chỉ cười cười nhìn cô. Tiểu Mạt tức giận đến thiếu chút nữa muốn lật bàn. Cũng may Chu Thiển vội dè cô lại, dịu dàng an ủi mấy câu thì Tiểu Mạt mới bớt cơn tức

Chu Thiển đột nhiên cảm thấy có ánh mắt lạnh băng nhìn mình. Cô quay đầu lại đã thấy Hồ Giai Giai nhìn mình đầy địch ý, thấy Chu Thiển nhìn thì vội quay đi. Trong lòng Chu Thiển nghi ngờ

Đến lúc này thì thầy Trương Cường vào sau đó nói với bọn họ một tin:

- Ngày mai là buổi kiểm tra đầu tiên về những gì đã học. Trong nửa năm tới, mỗi tuần đều có bài kiểm tra, mười học sinh đứng đầu sẽ được làm trợ lý bên cạnh các thầy. Các học sinh không thông qua thì không được thực tập, năm sau phải học lại từ đầu.

Những lời này khiến mọi người không đùa giỡn nổi, vẻ mặt nghiêm túc lại. Mọi người đều biết nếu được làm trợ lý bên cạnh các thầy thì sẽ học được rất nhiều, cơ hội được giữ lại cũng lớn hơn nhiều. Đây là điều ai cũng mong muốn

Hôm nay, mọi người đều trở nên nghiêm túc khác thường, sau khi học xong cũng không gây rối, đều ngồi tại chỗ chăm chú đọc sách, chuẩn bị mai kiểm tra. Buổi chiều thực hành cũng chăm chú luyện tập hơn hẳn.

Trong bốn người Chu Thiển, Triệu Viện Viện là chăm chỉ nhất. Cô và Lý San đều ở kí túc xá của trường. Lý San nói, buổi tối đều về đến đêm khuya, đến khi về vừa ý thì mới nghỉ ngơi. Chu Thiển luôn cảm thấy bọn họ học phác họa không cần học vẽ cho giỏi mà chỉ cần học được kiến thức cơ bản để ứng dụng cho trang điểm

Sao Triệu Viện Viện lại tập trung sự chú ý vào việc vẽ vời này khiến Chu Thiển cảm thấy có chút rối loạn. Cô nói suy nghĩ của mình với Triệu Viện Viện, Triệu Viện Viện không nói gì, chỉ gật gật đầu.

Đêm đó, lúc Tiểu Mạt cùng Chu Thiển làm ở quán bar, nói đến chuyện này, Tiểu Mạt nói:

- Lúc ấy mình thấy Triệu Viện Viện không tin cậu lắm thì phải.

Chu Thiển vừa đặt rượu và chén lên bàn vừa nói:

- Đó cũng chỉ là suy nghĩ của mình, không chắc chắn là đúng, mình chỉ không muốn thấy cô ấy lãng phí sức lực thôi

Dọn bàn xong, cô nói với Tiểu Mạt:

- Để mình mang ly đi cho.

- Được, cẩn thận, gặp phải thằng điên muốn cậu uống rượu thì cứ mắng đi, đừng khách khí

Chu Thiển cười cười:

- Biết rồi!

Tiểu Mạt lo lắng vậy cũng có lý do. Hai người vừa đi làm được mấy ngày, bởi vì Chu Thiển xinh đẹp, lúc mang rượu cho khách hay bị khách giữ lại làm khó. Đặc biệt có ngày có tên tửu quý cứ cố ép cô, còn nói cợt nhả: uống một chén thì cho 100 tệ, hôn một cái thì được 500 tệ khiến Chu Thiển tức giận hất rượu vào mặt hắn ta. Nếu không vì còn muốn làm việc thì cô đã đập cả chai rượu vào đầu hắn ta rồi. Lúc đó, tên kia rất tức giận còn định đánh cô, may mà quản lý tới kịp nói hộ, còn hứa sẽ bồi thường cho bọn họ một chai rượu thì mới xong việc.

Sau đó ông chủ tức giận, mắng cô còn đòi trừ tiền lương của cô. Hai cô kháng kháng xin nghỉ. Về nhà, Chu Thiển lại có chút hối hận, dù sao việc ban đêm cũng không dễ kiếm, hơn nữa giờ bọn họ làm ở quán bar lãnh mạnh đó tiền công cũng cao, nếu đến quán khác làm gặp phải chuyện khó xử hơn thì càng phiền toái.

Nhưng kì lạ là hôm sao quản lý lại chủ động gọi điện cho cô. Thái độ thay đổi đến 180 độ, thừa nhận chuyện hôm qua anh ta xử lý không đúng, sẽ không trừ tiền lương của hai người, còn mời hai người quay về làm tiếp. Hai cô ngạc nhiên nhưng vẫn vui vẻ. Hai người thậm chí còn đùa đùa nói chẳng lẽ vì mình làm việc quá tốt?

Sau khi hai người quay lại quán bar thì dần phát hiện, thái độ của quản lý với hai người rất khách khí, hơn nữa đều chỉ giao việc nhẹ, phục vụ khách lịch

sự, không xảy ra chuyện như trước nữa

Chu Thiển mang rượu đến phòng rồi còn được boia 50 tệ, trong lòng thật vui mừng nhưng cũng thấy buồn cười. Trước kia ở Triệu gia, 5 ngàn 5 vạn cũng chẳng là gì, giờ chỉ vì 50 tệ mà vui vẻ như vật, đúng là tiền mình làm ra thật quý giá.

Đi ra, cô gặp nhân viên tạp vụ Tiểu Lý. Tiểu Lý thấy cô thì vẫy vẫy cô lại. Chu Thiển đi tới, Tiểu Lý cười thần bí:

- Đoán xem vừa rồi mình nghe được khách nói gì?

Về mặt Chu Thiển nghi hoặc.

Tiểu Lý tiếp tục nói:

- Kê từng vô lễ với cậu đó, nhớ không, mấy hôm trước hắn ta bị người đánh gãy tay đó

Chu Thiển lắp bắp kinh hãi, đồng thời trong lòng cảm thấy thoải mái, nhất định là làm chuyện xấu nhiều nên bị kẻ xác đánh. Chu Thiển cao hứng nói với cậu:

- Cảm ơn cậu nói chuyện này cho tôi biết, mai tôi có bài thi, đêm nay phải về sớm, mai sẽ mời cậu một bữa

Tiểu Lý cười đồng ý

Tan tầm, trên đường về nhà, Chu Thiển và Tiểu Mạt nhắc đến chuyện này. Tiểu Mạt nghe xong cũng thật vui vẻ, hô to:

- Báo ứng! Báo ứng!

Sau còn nói:

- Mình thấy gần đây mọi việc của bọn mình thật thuận lợi, có phải vì vận ma đã đến không?

Một câu nói vô tâm của Tiểu Mạt lại làm cho Chu Thiển suy nghĩ, trong lòng dâng lên một suy nghĩ khác. Cô thoáng dừng bước. Tiểu Mạt đi trước, thấy cô không theo kịp thì quay đầu lại, kinh ngạc nói:

- Sao thế?

Chu Thiển lắc đầu, còn chưa kịp nói gì thì chợt nghe phía sau có tiếng gọi khẽ:

- Thiệu Lâm...

Giọng nói này từng vô cùng quen thuộc nhưng giờ lại như trùy sắt đánh vào tim cô khiến cô vội xoay người đi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Triệu Hi Thành trong bóng tối

Triệu Hi Thành ngồi trong xe nhìn con đường nhỏ u tối phía trước. Dưới đèn đường, bóng cây xung quanh lay động, có đôi khi sẽ có một hai người đi qua rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm

Triệu Hi Thành nhìn đồng hồ, đã bắt đầu sang ngày mới, trong lòng có chút lo lắng vì cô vẫn chưa về. Đã muộn thế này, hai cô gái đi đêm rất nguy hiểm. Xem ra phải bảo ông chủ quán bar cho bọn họ nghỉ sớm mới được

Càng nghĩ càng nôn nóng, anh đẩy cửa xe, xuống xe rồi tựa vào đó, khoanh tay trước ngực, hai mắt nhìn về phía cuối đường.

Đêm nay không trăng, trời đêm đen như nhung làm nổi bật những ngôi sao lấp lánh. Đầu thu tiết trời có chút se lạnh, gió nhẹ thổi qua, bốn phía lá cây thổi sà sạt, xa xa thỉnh thoảng có tiếng chó sủa, đánh tan sự yên tĩnh.

Anh theo ánh đèn đường nhìn quanh. Đây là khu tập thể cũ, phần lớn đều là phòng ở từ những năm 80, cũ kỹ, thấp bé, nhà cao nhất cũng chỉ năm tầng, có lẽ thêm mấy năm nữa sẽ phải phá bỏ. Khi Lý Thêm đưa tình huống điều tra được cho anh anh không khỏi kinh ngạc. Anh không thể ngờ đại tiểu thư từ nhỏ được nuông chiều không biết sự khổ cực của nhân gian lại chịu ở nơi như vậy. Anh từng đến xem chỗ cô ở, càng nhìn càng thấy lòng chua xót, căn phòng đó còn chẳng rộng bằng nhà tắm của anh, cũ nát vô cùng, còn lạnh lẽo, đến chút đồ dùng tử tế cũng không có. Ngay cả người hầu nhà anh ở

còn tốt hơn. Anh không hiểu sao cô cố chấp từ bỏ Triệu gia, từ bỏ anh chỉ để sống cuộc sống như vậy?

Ngày đó, những tin tức về cô lần lượt truyền đến, cô học stylist, anh không lạ, cô đã nói với anh từ trước, đó là chuyện cô muốn làm. Cô tìm nhà ở để chuyển, anh rất đồng ý, nhà hiện tại cô ở là nhà cho người ở sao? Nhưng cô lại muốn đến ở kí túc xá? Ở chen chúc cùng gần chục người, ngủ giường tầng? Vậy sao được? Như thế anh thà để cô ở căn phòng hiện tại. Anh tìm đến chủ thuê nhà kia, mua hẳn căn phòng trọ nhưng dặn ông ta tuyệt đối không để cho ai biết, tùy tiện tìm một lí do, chỉ cần để các cô an tâm ở đó là được. Về phần tiền thuê nhà, anh đưa cho chủ nhà một số tài khoản, bảo chủ thuê nhà đưa cho các cô để gửi tiền vào đó, cũng không cho ông ta thúc ép các cô.

Lý Thêm còn nói cho anh, dãy nhà này đa số là khách trọ, hoàn cảnh phức tạp, loại người nào cũng có. Anh trầm ngâm một hồi rồi dặn dò, bảo Lý Thêm nói với kẻ bảo kê ở đó một tiếng. Cuối cùng không yên tâm lại bảo Lý Thêm cho hai anh em đến đó bảo vệ cô. Nhưng làm việc rất bí ẩn, tuyệt đối không để Chu Thiên phát hiện.

Với việc này, Lý Thêm không hiểu gì, anh hỏi Triệu Hi Thành:

- Vì sao phải phiền toái như vậy, chọn nhà tốt rồi để chị dâu ở là được rồi còn gì? Hơn nữa sao phải giấu chị ấy, chị ấy sẽ chẳng biết những việc đại ca làm vì chị dâu?

Triệu Hi Thành chỉ cười khỏ. Lý Thêm chưa từng thấy anh nản lòng như vậy bao giờ, anh cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ là gần đây Triệu tổng luôn phải bận họ thăm dò tin tức của chị dâu, lúc này anh mới lơ mơ hiểu vợ chồng họ cãi cọ. Nhưng Triệu Hi Thành luôn uy phong凛凛, tâm ngoan thủ lạt cũng có người khiến anh phải khuất phục, không biết đó có phải là chuyện tốt.

Triệu Hi Thành cười khỏ cho qua, chỉ kinh ngạc nhìn phong cảnh bên ngoài qua cửa sổ thủy tinh mà không đáp lời. Nếu Thiệu Lâm chịu nhận sự sắp xếp của anh thì cô đã không rời khỏi anh. Những điều anh làm lúc này không phải muốn cho cô biết để cô vui vẻ mà chẳng qua chỉ muốn làm cho cô sống tốt một chút. Nếu cô biết mọi thứ là do anh sắp đặt, theo tính cách của cô thì hẳn cô sẽ dứt khoát bỏ đi, có khi cuộc sống càng kém, càng khổ. Đây là điều anh tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Cô làm việc ở quán bar, mãi sau anh mới biết. Anh thật sự không muốn cô làm việc ở hoàn cảnh đó, anh không thể tưởng tượng cảnh cô cúi đầu, khom lưng bưng bê phục vụ người khác. Cho tới giờ cô vẫn luôn chẳng phải làm gì, mười ngón tay không dính nước. Nhưng anh chỉ có thể lặng lẽ nhìn mọi thứ mà chưa xót, anh có thể ép buộc cô nhưng làm như vậy chỉ càng khiến cô chán ghét anh, đây là điều anh không thể chịu đựng được.

Sau này, anh biết hai người thôi việc, để cho hai người không phải lo lắng tìm việc khắp nơi nên anh lại tìm ông chủ quán bar kia, đáp ứng tham gia hợp tác, giúp anh ta mở rộng việc làm ăn nhưng điều kiện là phải mời hai người quay lại, hơn nữa đối xử tốt, tuyệt đối không để chuyện lần trước phát sinh nhưng cũng phải làm cho kín đáo. Chủ quán không biết quan hệ giữa anh và hai người nhưng nếu thần tài đã đề nghị thì chắc cũng là họ hàng, người quen cho nên cũng chỉ bảo hai người làm những chuyện thoải mái, phục vụ một số vị khách nhàn hạ. Mà tất cả những chuyện này anh cũng không muốn cho cô biết, chỉ cần dưới sự bảo vệ của anh, cô sống thoải mái hơn một chút thì anh cũng mừng.

Về phần Văn Phuong, Lý Thêm không thể ra tay, nói rằng cô ta được bảo vệ rất nghiêm ngặt, nghĩ đến quyết tâm của Triệu lão gia từ anh cũng hiểu. Nhưng anh sẽ không để mặc mẹ con bọn họ làm trở ngại giữa anh và Thiệu Lâm.

Mấy ngày này Triệu gia như mất đi sự sống. Tiếng cười trước kia không dứt giờ không thấy đâu, vẻ mặt Triệu lão gia đương nhiên không vui. Hi Thành lẳng lặng không nói, cha mẹ tuy không nói gì nhưng anh biết bọn họ cũng chẳng vui vẻ. Mẹ cũng lâu rồi không chơi bài. Vì thế anh khẩn thiết trò chuyện với cha mẹ một lần, anh đề nghị đưa mẹ con Văn Phuong ra nước ngoài, để bọn họ ở đó, vĩnh viễn không quay về. Nếu cha mẹ nhớ cháu thì có thể qua nước ngoài thăm. Lời nói của anh khẩn thiết mà kiên quyết, ban đầu Triệu lão gia không đồng ý nhưng qua một đêm, không biết là vì nguyên nhân gì mà cũng đồng ý.

Nhưng mẹ lại nói với anh:

- Thiệu Lâm thật kiên định, chỉ sợ làm vậy cũng chẳng được gì...

Nói xong bà thở dài, anh nhẹ nhàng cười cười:

- Cô ấy bởi vì quá kì vọng vào chúng ta mà mất tin tưởng, sau này cũng mất niềm tin vào cuộc sống sau này của bọn con, mất tin tưởng ở con nhưng con sẽ giúp cô ấy lấy lại niềm tin với con, tin vào cuộc sống sau này.

Tuy rằng nói vậy nhưng trong lòng anh lại bất an. Anh dường như ngày nào cũng trốn trong góc đó chỉ để nhìn cô một lần. Nhìn cô tuy rằng mệt mỏi nhưng vẫn luôn tươi cười, trong lòng dâng lên cảm giác khó nói. Thì ra không có anh, không có Triệu gia, Tổng gia cô cũng vẫn có thể sống vui vẻ, tự tại như trước. Có đôi khi anh nghĩ, trong lòng cô anh có vị trí gì, có cũng được mà không có cũng được sao? Cho nên cô mới có thể dứt khoát rời khỏi anh, cho nên cô không có anh vẫn có thể sống vui vẻ. Hơn nữa, hình như chưa bao giờ cô nói thương anh.

Nghĩ vậy anh không khỏi cười khẻ, từ khi nào anh trở nên đa sầu đa cảm như vậy?

Nhưng là, anh có thể để cô sống cuộc sống đó nhưng quyết không thể để cô rời khỏi cuộc sống của mình. Bình thường anh luôn chỉ đứng ở đó lẳng lặng nhìn cô nhưng hôm nay anh lại nhận được món quà từ cô khiến anh hết hồn: đơn ly hôn

Xem ra anh đã quá chiều chuộng cô cho nên mới để cô dần rời khỏi quỹ đạo. Anh không thể cứ đứng từ xa quan sát nữa, anh phải hiện diện, phải kéo cô về quỹ đạo ban đầu, bắt lấy tim cô chặt chẽ.

Chương 98: Em sống tốt chứ?

Chu Thiến xoay người, theo giọng nói nhìn qua, đó là dưới ngọn đèn đường, loáng thoáng có một chiếc ô tô và một bóng người cao lớn

Bóng người kia chậm rãi đi về phía cô, xuyên qua bóng đêm, từng bước từng bước xuất hiện dưới ánh đèn. Bóng tối mờ ảo nhuộm lên âu phục màu tối của anh khiến anh có cảm giác thần bí. Khuôn mặt anh dưới ánh đèn nửa sáng nửa tối, đẹp trai, lạnh lùng. Hai mắt anh còn sáng hơn sao. Anh đi đến bên cô, cứ si ngốc nhìn cô như vậy, môi khẽ mấp máy gọi:

- Thiệu Lâm...

Giọng nói phiêu dang trong đêm tối yên tĩnh như có loại ma lực, cuốn hút

Chu Thiến lùi về phía sau hai bước, khoảng cách quá gần khiến cô như không thở được. Cô lấy lại tinh thần, kinh ngạc hỏi:

- Sao anh lại đến đây?

Triệu Hi Thành khẽ cười, ánh đèn mờ ảo khiến nụ cười của anh thật nhu hòa:

- Thiệu Lâm, nếu anh muốn tìm em thì dù em trốn đến chân trời góc biển cũng không làm khó được anh

Anh thấy vẻ mặt cô không vui thì cười khổ:

- Được rồi, anh nói thật, hôm đó taxi em đi là anh gọi, tối đó em lại không về nhà cho nên anh đến công ty đó tìm lái xe đó hỏi thăm. Anh chỉ lo cho em mà thôi, em đừng giận

Phía xa, Tiểu Mạt nhìn thấy bọn họ đang nói chuyện thì bước đến, vẻ mặt cảnh giác, lớn tiếng nói:

- Thiến... Thiệu Lâm, sao thế? Có người tìm cậu gây rối à? Đợi ca ở ngay sau, sắp tới rồi

Bởi vì về sau đều phải dùng thân phận "Tổng Thiệu Lâm" này nên Chu Thiến muốn Tiểu Mạt sửa cách gọi mình nhưng Tiểu Mạt thường hay quên. Giờ dưới bóng đèn ảm đạm, Tiểu Mạt thấy có một người đàn ông cản đường Chu Thiến, lại vì không nghe ra bọn họ nói gì, nghĩ Chu Thiến gặp phải kẻ hắc sắc nên mới cố ý nói có đại ca đi cùng để dọa sắc lang kia

Triệu Hi Thành nhìn cô gái bé nhỏ này, tuy rằng không biết là bạn Thiệu Lâm quen từ bao giờ nhưng trong thời gian này, theo tin Lý Thêm báo về thì cô gái này dường như là thật lòng tốt với Thiệu Lâm. Giờ thấy cô biết rõ nguy hiểm mà còn tới thì không khỏi tăng thêm hảo cảm với cô

Anh nhẹ giọng cười cười, nói với Chu Thiến:

- Em quen người bạn thú vị này từ bao giờ vậy

Chu Thiến nói:

- Đây là người chuyên trang điểm cho em trước kia, rất hợp tính, giờ bọn em ở chung

Nói xong, cô kéo Tiểu Mạt tới nói:

- Đừng lo. Là người quen

Triệu Hi Thành rất không hài lòng với câu "người quen", anh vươn tay về phía Tiểu Mạt, bổ sung:

- Tôi là chồng của Tổng Thiệu Lâm. Rất vui được biết cô.

- Chồng!

Tiểu Mạt nhìn theo ánh đèn, phát hiện đúng là một mỹ nam còn đẹp trai hơn cả Tuấn Hi, không khỏi tròn mắt há mồm nhưng vừa nghĩ đến những gì anh ta đã làm với Chu Thiến thì không khỏi nổi trận lôi đình. Cô mặc kệ tay anh đang chìa ra, quay đầu nói với Chu Thiến:

- Thiệu Lâm, chẳng phải cậu ly hôn rồi sao?

Triệu Hi Thành lặng lẽ thu tay về.

Chu Thiến biết Tiểu Mạt nóng tính, sợ cô nói ra điều gì chọc giận Triệu Hi Thành, Triệu Hi Thành cũng chẳng phải là Trương Bàn, anh ta sẽ không dễ dàng buông tha người đắc tội với mình. Vì thế cô nói với Tiểu Mạt:

- Tiểu Mạt, cậu về trước đi, tớ có chút chuyện nói với anh ta rồi sẽ về

Tiểu Mạt vốn không muốn đi, sợ Triệu Hi Thành làm gì bất lợi với Chu Thiến nhưng nghĩ chuyện vợ chồng nhà người ta, cho dù bạn bè thân thiết cũng không tiện nhúng tay. Nghĩ vậy, cô dặn Chu Thiến đôi câu, có việc gì cứ kêu lớn rồi mới quay về.

Tiểu Mạt đi rồi, Triệu Hi Thành cô đơn nói:

- Thiệu Lâm, sao em không chịu tin tưởng anh, bất kể thế nào anh sẽ không đối phó với bạn tốt của em.

Chu Thiến cúi đầu:

- Giờ nói tin hay không còn có ý nghĩa gì?

Hai người yên lặng một hồi. Bóng đêm càng sâu, sương mù phiêu diêu bao trùm trời đất, bốn phía đen tối, chỉ còn chút ánh sáng mờ mờ mang dưới ánh đèn. Sự yên lặng bao phủ lấy hai người.

Chung quanh im ắng, thỉnh thoảng gió thổi tạo nên tiếng lá cây xào xạc.

Triệu Hi Thành nhìn cô, nếu không phải mỗi ngày anh đều đến đây nhìn trộm cô, chính mắt thấy sự thay đổi của cô thì chỉ sợ giờ đã không nhận ra cô. Mái tóc dài như lụa của cô đã cắt gọn, buộc túm sau đầu. Khuôn mặt trắng trẻo thuần khiết không có chút son phấn. Cầm gậy đi lại có chút thanh tú. Đồ mặc trên người là áo phông, quần bò rẻ tiền, vai xách chiếc túi đen, đeo đôi giày vải. Quần áo trên người không quá 100 tệ.

Trong lòng anh đau xót, quần áo của Thiệu Lâm trước kia làm gì có bộ nào dưới vạn tệ, là đồ hạng nhất, giờ cô mặc như vậy có quen không? Anh nhẹ nhàng hỏi:

- Em sống ổn không?

Chu Thiến nghĩ một hồi rồi nhẹ nhàng đáp:

- Em sống rất ổn, giờ tuy điều kiện vật chất kém nhưng thú thật em rất vui. Trước kia ở biệt thự tuy rằng cảm y ngọc thực nhưng bị trói buộc nhiều lắm, không tự tại. Em hi vọng sau này có thể sống cuộc sống bình thân này.

Cô hơi dừng lại rồi nói:

- Hôm nay anh đến đây có chuyện gì sao? Đúng rồi, đơn ly hôn em đưa anh nhận được chưa? Anh chỉ cần kí là được, hôm nào em tự mang đến Cục dân chính là được.

Triệu Hi Thành hồi lâu không nói, vẻ mặt khó mà nhìn rõ dưới ánh đèn hờn ám. Chu Thiến chỉ thấy môi anh mím chặt, cằm cứng ngắc, người tản ra hơi thờ ơ lạnh lẽo. Lúc này, một trận gió thổi đến, Chu Thiến không nhịn được hắt xì.

Thân thể căng thẳng của Triệu Hi Thành lập tức thư thái lại, anh thở dài, cởi áo khoác trên người khoác cho cô:

- Giờ đã sang thu, tối đi làm về phải mặc thêm mới được.

Chu Thiến đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt nhìn thẳng anh:

- Làm sao mà anh biết em đi làm về?

Triệu Hi Thành giật mình, nhất thời không nói được gì, thầm hận mình lẩm lòi.

Chu Thiến nhìn anh:

- Em hiểu rồi, đều là anh làm, nhà bọn em ở, quản lý quán bar đột nhiên tốt với bọn em, Trương Bàn bị người đánh, đều là anh làm đúng không?

Khi này cô còn thấy lạ, gần đây mọi thứ đều thuận lợi đến quý dị, như có bàn tay vô hình ngầm khống chế mọi thứ. Giờ cô đã hiểu, người khống chế mọi chuyện đang ở ngay trước mặt.

Trong lòng Chu Thiến tức giận, vì sao? Vì sao tới giờ anh còn muốn nắm giữ cô trong tay? Bên cạnh cô có bao nhiêu người của anh? Cho nên anh mới hiểu rõ về chuyện của cô như vậy? Anh làm vậy là có ý gì? Đây là như lời anh, cô vĩnh viễn không thể rời khỏi anh sao?

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, hai mắt chiếu ra ánh sáng trong suốt dưới ánh đèn. Hai tay nắm chặt, một trận gió thổi đến làm rơi áo khoác bên vai, lộ ra đôi vai gầy của cô, nhìn qua trông vô cùng nhu nhược nhưng cô hơi nhú mày, nhếch môi lại khiến cô có thêm vẻ kiên cường.

Chương 99: Tình cảm anh dành cho em mãi mãi không thay đổi

Triệu Hi Thành biết việc này không thể giấu diếm cô được nữa, đành bắt đầu đi thừa nhận:

- Đúng là anh làm, thật sự anh không có ý gì khác, anh chỉ muốn bảo vệ em, sợ em sống không thoải mái.

Chu Thiến lắc đầu:

- Triệu Hi Thành, anh không cần thiết làm vậy. Chuyện này em hoàn toàn có thể tự giải quyết. Chẳng lẽ sau này mỗi lần em gặp khó khăn đều phải nhờ anh sao? Chẳng lẽ cả đời này anh muốn đi theo em sao? Vậy em bỏ đi thì tính cái gì? Khác gì trò đùa. Chúng ta đã xong, em không biết anh nghĩ thế nào nhưng em nói cho anh, em rất không thích như vậy, em không muốn cuộc sống của em bị người khác nắm giữ, em không cần anh bảo vệ cũng sống ổn.

Ngực cô hơi phập phồng, tay nắm thật chặt, hai mắt vì tức giận mà vô cùng sáng, dưới ánh đèn, cho dù mờ ảo cũng lộ ra vẻ đẹp kinh tâm động phách. Triệu Hi Thành nhìn cô như vậy mà tim như bị bóp chặt, vừa đau vừa buồn, vừa chua vừa chất, vô cùng khó chịu.

Anh nhìn cô, mắt đen tối có sự đau xót, nặng nề:

- Thiệu Lâm. Vì sao em cứ nghĩ không tốt về anh như vậy? Chẳng lẽ anh thực sự không đáng tin vậy sao? Cho dù là một chút? Anh chưa từng muốn nắm giữ cuộc sống của em. Chẳng lẽ em đột nhiên bỏ đi anh có thể không lo lắng sao? Chẳng lẽ anh sẽ để mặc em phiêu bạt bên ngoài sao? Đúng, anh tuy sai người điều tra việc của em nhưng chỉ là muốn biết em sống thế nào thôi. Anh đã ngăn cản em làm gì chưa? Anh chỉ muốn em sống thoải mái, làm việc được ổn định một chút. Chẳng lẽ đó là thao túng cuộc sống của em? Anh cũng muốn tôn trọng em, ủng hộ em nhưng vì sao em không thể hiểu cho anh?

Giọng anh càng lúc càng bé, cuối cùng đau xót biến mất trong đêm.

Chu Thiến âm thầm xoa xoay người, nhẹ nhàng nói:

- Hi Thành, chúng ta đã thành ra thế này, tôn trọng và thấu hiểu còn quan trọng sao? Từ nay về sau anh cứ coi em là người không tồn tại đi, đừng lo lắng cũng đừng xen vào cuộc sống của em. Chuyện của em em sẽ tự đối mặt. Em không muốn cả đời dựa vào anh. Em sẽ sớm nghỉ việc, cũng sẽ chuyển chỗ khác, anh đừng làm thế này nữa.

Nói xong, cô hít sâu một hơi, đi về phía trước. Còn chưa đi được hai bước, đã bị Triệu Hi Thành đuổi theo, kéo tay cô lại.

- Thiệu Lâm, em không nghĩ vì bản thân, chẳng lẽ cũng không nghĩ cho bạn em một chút sao? Em muốn cô ấy vì em mà phải đi ở trong kí túc xá mấy chục người đó? Muốn cô ấy phải bôn ba tìm việc như em?

Nghe lời này, Chu Thiến chần chừ, đứng, giờ không phải là chuyện của riêng cô mà còn có cả Tiểu Mạt nữa. Chẳng lẽ cô thật sự muốn Tiểu Mạt cũng chịu khổ như mình. Triệu Hi Thành thấy cô thoáng lúng túng thì nói tiếp:

- Thật ra anh cũng chẳng làm gì nhiều. Phòng các em ở phải trả tiền thuê, việc các em phải làm mới có tiền lương. Anh chỉ mong em có thể sống thoải mái một chút, em nếu không thể tiếp nhận...

Anh thoáng dừng, hơi cúi đầu:

- Em hoàn toàn có thể coi đó là bạn bè giúp nhau, không cần thấy nặng nề. Hơn nữa, em yên tâm, về sau anh sẽ không giấu em làm bất cứ chuyện gì...

Anh dài cười khẽ:

- Đúng là bị coi thường, anh chưa từng nghĩ có một ngày, Triệu Hi Thành muốn giúp người còn phải ăn nói khép nép như vậy.

Triệu Hi Thành nhặt áo khoác rơi trên đất, trên áo khoác còn dấu chân Chu Thiến vừa giẫm phải. Chu Thiến nhìn thấy vậy, vội nói:

- Xin lỗi, khi này em không để ý...

Triệu Hi Thành nhẹ nhàng phất dấu chân đó rồi khoác áo lên người cô, khẽ nói:

- Anh biết anh đã đập một cước vào tim em nên em mới không tin tưởng anh. Anh biết là anh sai nhưng tình cảm anh dành cho em mãi mãi không thay đổi, điều này em nhất định phải nhớ kĩ.

Chu Thiến nhìn anh đứng ngay trước mặt, trong lòng vô cùng chua xót, cô nắm lấy chiếc áo, lùi về phía sau:

- Hi Thành, đừng như vậy...

Giọng nói nhẹ nhàng rồi tan trong gió.

Triệu Hi Thành đứng đó, vẻ mặt mất mát, sau một hồi mới nói:

- Thực ra, hôm nay anh đến muốn nói với em, thời gian này công ty bận nhiều việc, sắp tới anh không có thời gian đến Cục dân chính cùng em. Chờ anh xong việc sẽ báo lại cho em sau.

Chu Thiến kinh ngạc nhìn anh. Cô đương nhiên biết anh chỉ là đang lấy cớ mà thôi. Nhưng Hi Thành, anh kéo dài như vậy có thể thay đổi được gì? Có thể làm mọi chuyện như trước sao? Không thể nào... Đến một ngày anh sẽ hiểu, chúng ta là không thể...

Nhưng Chu Thiến không nói gì, cô lặng lẽ đi qua anh, không lâu sau chợt nghe anh nói từ phía sau:

- Anh cứ hai người bảo vệ em, ở gần em thôi, chuyện này anh không lừa em. Anh không có gì gạt em nữa

Chu Thiến không quay đầu, cô đi tiếp nhưng một giọt nước mắt bất tri bất giác rơi xuống.

Về nhà, Tiểu Mạt từ nhà tắm đi ra, thấy Chu Thiến thì quan tâm hỏi:

- Thế nào? Anh ta không làm khó cậu chứ.

Chu Thiến lắc đầu, không nói gì. Tiểu Mạt thấy sắc mặt cô không tốt thì cũng biết lòng cô không vui nhưng cũng không tiện mở miệng hỏi. Dù sao đây là việc riêng của cô, nếu cô ấy muốn nói thì tự nhiên sẽ nói. Tiểu Mạt nghĩ tìm đề tài khác để khiến Chu Thiến chú ý, vừa lau tóc vừa nói:

- Cậu biết không? May mà bọn mình không ở kí túc xá trường. Nghe Lý San nói, bọn họ mấy chục người chỉ có 3 nhà vệ sinh, lúc tắm còn phải xếp hàng. Có người để tiết kiệm thời gian còn phải tắm chung. May mà chúng mình không bị như thế

Tiểu Mạt huyýt sáo:

- Có thể ở riêng thật sự thoải mái quá.

Chu Thiến cười cười, gạt gạt đầu, trong lòng lại suy nghĩ, quả thật không thể để Tiểu Mạt chịu khổ cùng mình, thôi cứ chờ tìm được chỗ khác rồi nói.

Chu Thiến nói:

- Ngủ sớm đi, chiều mai còn thi, phải chuẩn bị tốt đấy.

Chiều hôm sau chính là bài kiểm tra đầu tiên. Nội dung là muốn học sinh phác họa theo chủ đề, sau đó sẽ có thầy giáo đi đến hỏi riêng mỗi người về lý thuyết.

Khi hỏi Chu Thiến thì chỉ là hai vấn đề đơn giản, một là yếu tố cơ bản của phác họa, hai là tỉ lệ vàng của khuôn mặt người. Chu Thiến nhất nhất trả lời, giáo viên gật đầu liên tục, hẳn là rất vừa lòng. Chu Thiến thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bên kia, Tiểu Mạt cũng thông qua, thấy Chu Thiến nhìn thì lên giờ hai ngón tay làm kí hiệu thắng lợi với cô.

Kiểm tra kết thúc, bởi vì chỉ là lần đầu, kiến thức cơ bản cho nên chủ yếu là ưu, một số người trung bình nhưng không có ai không đạt. Ai cũng rất vui.

Lý San và Triệu Viện Viện đều được loại tốt, nghe bọn họ nói Hồ Giai Giai và Trương Bân cũng được loại tốt. Nhưng bài kiểm tra này với người từng học một năm và người có gia sư giỏi mà nói thì chẳng có gì khó nên cũng không lấy làm lạ.

Lý San cười toe toét, với cô mà nói, được loại tốt đã cho cô sự động viên rất lớn:

- Thì ra mình chỉ cần cố gắng thì sẽ chẳng kém ai.

Triệu Viện Viện thì cười tùm tùm nói với Chu Thiến:

- Thầy giáo khen mình phác họa rất đẹp

Những lời này nghe vào tai Chu Thiến thì có cảm giác khác. Cô nhìn kĩ sắc mặt cô ấy nhưng cũng không thấy có gì đặc biệt nên cũng chỉ nghĩ là mình đa tâm, không để vào lòng.

Chương 100: Nam nữ phối hợp

uần thứ hai là học tập yếu tố cơ bản của make up. Nội dung bao gồm sự phát triển của trang điểm trong thế giới và Trung Quốc, kiến thức cơ bản về da, trình tự make up tiêu chuẩn, lựa chọn đồ trang điểm, cách bảo vệ da và sắc thái học. Đây là nội dung tất cả các cô gái đều thích thú cho nên học cũng rất nghiêm túc. Chu Thiển cùng Tiểu Mạt trước kia từng học trang điểm, có nền tảng nên học cũng rất dễ vào. Lý San thấy hai người có kinh nghiệm thì mừng rỡ xin hai người chỉ bảo. Triệu Viện Viện thì tự vui đầu nghiên cứu, không hay nói chuyện

Buổi chiều thực hành còn thú vị hơn, mọi người cứ hai người một nhóm, trang điểm cho nhau. Con gái thì không sao nhưng con trai cũng bị trang điểm thì đúng là thật buồn cười.

Chu Thiển đương nhiên cùng Tiểu Mạt một tổ, theo trình tự chính xác, đầu tiên là trang điểm mắt và môi sau đó mới đến khuôn mặt. Dùng đồ chuyên nghiệp mà nhẹ nhàng tẩy trang. Động tác nhất định rất nhẹ nhàng nếu không về lâu về dài sẽ hình thành nếp nhăn đáng sợ.

Bên kia, những học viên nam có hơi lúng túng, lúc tẩy trang không thể nào thuận tay, cũng không biết nặng nhẹ, thường nghe bọn họ kêu la oai oái.

Người hướng dẫn thực hành là cô giáo văn nhạ họ Lý. Cô giáo thấy vậy không khỏi nhún mày rồi quyết định nhanh:

- Giờ 4 người một tổ, ba nam một nữ, nam trang điểm, tẩy trang cho nữ, nhất định phải chú ý, làn da của các bạn nữ rất mỏng manh.

Mới đầu mọi người đều có chút ngại ngùng, anh nhìn tôi tôi nhìn anh. Cô giáo Lý cười nói:

- Mọi người đừng thẹn thùng, nghĩ lại xem, về sau mọi người còn phải tiếp xúc với nhiều khách hàng khác nhau, giúp bọn họ trang điểm, chọn quần áo, chọn concept, làm stylist thì đừng xấu hổ. Nếu mọi người không tự làm thì tôi sẽ phân tổ cho mọi người.

Cô giáo lập tức chia tổ, vì nhân số không đủ nên tổ cuối có 6 người, 4 nam 2 nữ. Hai nữ đó lại chính là Chu Thiển và Tiểu Mạt, một nam trong đó lại là Trương Bản, ba người còn lại không quen lắm. Tiểu Mạt nghe được phải chung tổ với Trương Bản thì lườm anh một cái, sau đó thì thăm với Chu Thiển:

- Sao lại bị chia tổ với anh ta? Nói với cô đổi người đi, mình ghét thằng cha này lắm.

Chu Thiển cười:

- Về sau cậu làm stylist chuyên nghiệp, chẳng lẽ nhìn ai không thuận mắt thì không làm sao? Đừng bực nữa, chỉ là thực hành thôi. Cậu ghét anh ta thì không nói chuyện là được.

Chia tổ xong, mọi người đều xúm lại cùng nhau, bắt đầu luyện tập. Bởi vì chỗ Chu Thiển ánh sáng tốt nên 4 người kia đều đi đến đây.

Tiểu Mạt nhìn Trương Bản một cái sau đó quay đầu đi, không để ý đến anh. Giống như bọn trẻ trong lớp mầm non cãi nhau sau vênh mặt quay đi, không ai để ý đến ai. Chu Thiển phì cười lại cảm thấy Tiểu Mạt bây giờ rất đáng yêu.

Ai ngờ Trương Bản kia lại cố ý ngồi xuống cạnh cô, kêu một tiếng:

- Mỹ nhân!

Giọng nói pha chút trêu đùa. Sắc mặt Tiểu Mạt lập tức thay đổi, quay đầu căm tức nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi đáp:

- Cây gậy tre

Trương Bản nhếch môi cười, mặt mày chột nhá, cười rất chói mắt còn Tiểu Mạt thì thực sự tức giận. Cô tức đến lông mày dựng ngược, ánh mắt tròn tròn. Chu Thiển vừa thấy đã biết đây là điềm báo Tiểu Mạt sắp bùng nổ, vội chen vào nói:

- Chúng ta giới thiệu trước đi, tôi là Tống Thiệu Lâm, đây là Lâm Tiểu Mạt, còn mọi người?

Ba anh chàng khác cũng nói tên mình, trong đó có một người không cao lắm gọi là Lưu Văn Chí, một người giọng Quảng Đông là Vương Vi, người cao lớn là Vương Lâm.

Chu Thiển cười nói:

- Về sau cứ gọi thẳng tên đi.

Lời này tuy nói với mọi người nhưng lại nhìn Trương Bản, Trương Bản vuốt mũi cười cười. Sự thật chứng minh ‘nam nữ phối hợp, làm việc không rắc rối’. Những lời này khá chính xác, dù có chút rắc rối nhưng cũng đạt hiệu suất cao. Con trai rất nhẹ nhàng khi trang điểm cho con gái mà con gái sợ con

trai thô lỗ nên cũng luôn nhắc nhở bọn họ độ mạnh yếu thế nào. Ban đầu còn có chút ngượng ngùng, có người còn đỏ mặt nhưng dần dần quen, hơn nữa sau này cũng phải làm việc nên cũng dần thoải mái. Mọi người thảo luận, bàn bạc, đôi khi còn cười đùa. Thực hành rất thuận lợi.

Nhóm Chu Thiển, đầu tiên là hai cô gái làm người mẫu. Chu Thiển ngồi trên ghế nhắm mắt chờ đợi bọn họ luyện tập trên mặt mình nhưng qua một phút vẫn không thấy gì. Mở mắt ra đã thấy tiểu tử Vương Vĩ mặt đỏ hồng nhìn mình, chần chừ không làm. Chu Thiển không khỏi kinh ngạc nói:

- Làm sao vậy!

Wang Vĩ ngượng ngùng sờ sờ đầu, nói quanh co:

- Da cậu như đậu hũ, mình sợ vừa chạm vào đã hỏng

Tiểu Mạt ở bên tự hào nói:

- Da của Thiệu Lâm chúng ta có thể đi làm người mẫu quảng cáo mỹ phẩm đó. Ài, nhẹ chút, Trương Bân, anh có ý đúng không?

- Ai bảo cô lẩm lòi, nhích tới nhích lui, còn đỏ cho tôi. Lại động đây, cẩn thận mà khoét cho nếp nhăn bây giờ. Chẳng phải da cô đẹp, đặc ý gì không biết!

Tiểu Mạt tức giận đến nghiêng răng nhưng mắt đang trang điểm nên không thể lườm anh, đành phải cãi:

- Còn đẹp hơn cái mặt rỗ của anh.

Lời này vừa nói, mấy người đều phì cười. Trương Bân mặt mũi sáng sủa mịn màng, chẳng qua là mấy hôm nay bị đen đi một chút, sao lại có thể dùng mặt rỗ mà hình dung. Quá khoa trương.

Nhưng nụ cười này đều khiến mọi người thoải mái hơn, bớt xa lạ. Chu Thiển cười nói với Vương Vĩ đối diện:

- Cậu đừng lo, nhẹ tay một chút là được

Lúc này Vương Vĩ mới bắt tay vào làm, tay run run bắt đầu trang điểm mắt cô.

Lưu Văn Chí kia là người thích đùa, lần trước Trương Bân tìm Chu Thiển gây chuyện ồn ào, lúc này thấy vậy sao bỏ qua, cười nói:

- Không ngờ Vương Vĩ là người biết thương hương tiếc ngọc.

Lúc này Vương Vĩ càng xấu hổ, cảm đồ trang điểm đứng đó, mặt đỏ tai hồng, do dự không bước lên được.

Chu Thiển bất đắc dĩ cười, đứng lên nói với Vương Vĩ:

- Vậy để tôi làm cho cậu trước đi, cho cậu cảm nhận một chút

Wang Vĩ ngồi dưới ghế, thấy Chu Thiển xoay người đi đến, khuôn mặt thanh tú ngay trước mắt, tim không khỏi đập loạn, lòng bàn tay toát mồ hôi, mặt càng đỏ.

Lưu Văn Chí phì cười nói:

- Vương Vĩ, cậu sao thế, mặt còn đỏ hơn mông khi

Wang Vĩ vốn hướng nội, bị Lưu Văn Chí trêu chọc hết lần này đến lần khác thì càng thêm quẫn bách, chân tay luống cuống, không biết nên làm thế nào cho tốt.

Chu Thiển cũng có chút tức giận, cô xoay người nghiêm túc nói với Lưu Văn Chí:

- Bạn học, mọi người ở đây đều nghiêm túc học tập, xin cậu tôn trọng chúng tôi một chút, như vậy với mọi người đều tốt.

Lưu Văn Chí đụng phải đinh nhọn thì xấu hổ nhưng anh cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi, lập tức khẽ xin lỗi Vương Vĩ:

- Xin lỗi, tôi không có ác ý, tôi thường không quản được cái miệng này, cậu đừng để bụng

Sau đó lại đùa Chu Thiển:

- Bạn học xinh đẹp đừng giận, về sau mình nhất định chú ý! Nhất định chú ý!

Nói xong giả vờ giả vịt vãi chào khiến Chu Thiển phì cười. Mọi người lại cùng luyện tập, nhanh chóng nắm bắt được cách thức trang điểm.

Kết thúc buổi thực hành, cô giáo Lý rất hài lòng với buổi thực hành. Cảm thấy đều là nhờ cách chia tổ này mà ra nên quyết định về sau tiếp tục sẽ chia tổ để nam nữ phối hợp.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Cảnh giác

Bởi vì bên Tàu chỉ có ta – nguoi, hơn nữa phân bậc tuổi tác để edit sát sao với đũa lu bù nhiều việc như tớ thì là không thể, vì thế với các nhân vật là bạn học cùng lớp Chu Thiển sẽ xưng hô là mình- cậu ngang hàng nhé. Tớ không có nhớ đc ai bao nhiêu tuổi đâu) Bởi vì sau đó mọi người đều thực hành cùng nhau nên tổ 6 người của Chu Thiển cũng dần thân thiết. Chỉ là Trương Bản và Tiểu Mạt như đôi oan gia lúc nào cũng cãi nhau. Nhưng mỗi khi Chu Thiển nhìn bọn họ lại luôn có cảm giác thật khác lạ.

Trong 6 người này, Trương Bản 25 tuổi, Vương Vĩ và Lưu Văn Chí đều 21, con ngựa cao to Vương Lâm nhỏ tuổi nhất, mới 20. Tuổi Chu Thiển cũng là lớn nhất, khi cô nói tuổi của mình, ngoài Tiểu Mạt, bốn người còn lại đều giật mình. Vương Vĩ có chút thất vọng:

- Mình còn nghĩ là cũng bằng tuổi bọn mình

Trong lòng Chu Thiển ai oán, cô vốn bằng tuổi bọn họ mà, giờ lại thành chị cả...

Tiểu Mạt ở bên khẽ an ủi:

- Nhưng giờ cậu xinh đẹp thế này, lần làm ăn này cũng không lỗ

Chu Thiển dở khóc dở cười.

Hôm nay mọi người cùng hẹn ăn cơm

6 người bọn họ thường cùng đi ăn cơm, Lý San cũng hay tham gia chỉ có Triệu Viện Viện thì rất hiếm khi tham gia cùng.

Vẫn là con phố nhỏ kia. Bởi vì đến sớm nên tìm được một cửa hàng ồn, thêm Lý San là 7 người, chiếm một cái bàn lớn.

Lúc mới đầu cùng ăn cơm, đám con trai luôn muốn trả tiền cho con gái, đại khái là thấy đi ăn cùng nhau mà để con gái trả tiền thì rất mất mặt. Sau này Chu Thiển kiên quyết từ chối. Chu Thiển nói:

- Một năm này chúng ta chắc hẳn sẽ đi ăn cùng nhau rất nhiều, không thể lúc nào cũng bắt mọi người mời được. Mọi người không ngại nhưng mình cũng ngại. Chúng mình không phải là người không biết xấu hổ, về sau sẽ không dám đi với mọi người nữa.

Cánh con trai thấy hai cô kiên quyết như vậy thì cũng không kiên trì.

Nhiều người cùng ăn vừa tiết kiệm lại vừa vui. Trong lúc chờ đồ ăn mang lên, mọi người bàn tán chuyện rất vui vẻ. Tiểu Mạt nói:

- Gần đây không thấy Triệu Viện Viện nhì.

Lý San lau đũa bát rồi nói:

- Từ sau khi phân tổ cô ấy ít đi cùng bọn mình hẳn. Chắc là có bạn mới rồi.

Lưu Văn Chí thấy Lý San lau đũa thì đưa đôi đũa trong tay qua, cười tủm tỉm nói:

- Lau giúp mình đi

Tiểu Mạt nói:

- Lưu Văn Chí, cậu quá lười rồi, tự mình không lau được sao? Sao lại coi Lý San như nha hoàn thế

Trương Bản ở bên xen vào:

- Người ta không bảo cô lau, cô lẩm miệng cái gì. Lý San còn chưa nói thì cô đã xù lông rồi

Lưu Văn Chí thích Lý San, Trương Bản sớm đã phát hiện. Giờ Lưu Văn Chí chẳng qua là đang tìm cơ hội gần gũi với Lý San mà thôi.

Tiểu Mạt lườm anh nói:

- Trương Bân, ngày nào anh không gây phiền phức với tôi thì không thoải mái à. Tôi ở đây nói chuyện anh cũng xen miệng vào làm gì. Cái gì là xù lông? Anh đừng tưởng tôi không biết anh mắng tôi là gà mái.

Bên kia, Chu Thiển, Vương Lâm, Vương Vĩ phì cười. Trương Bân nhìn cô bung miệng cười như đang chỉ: “Thì ra cô tự mình hiểu lấy”. Tiểu Mạt lại bắt đầu nhướn mày. Lý San vốn hiền lành vội hòa giải:

- Được rồi, mọi người đừng âm ỹ nữa cho tôi nhõ, chẳng phải là lau đôi đũa sao? Đến lấy đi này

Cô vương tay đưa cho Lưu Văn Chí, Lưu Văn Chí cười cảm lấy, không quên lấy lòng:

- Lý San thật hiền lành

Lý San không khỏi đỏ bừng mặt. Lúc này Tiểu Mạt cũng nhìn ra, phì cười một tiếng. Trương Bân khẽ nói thào vào tai cô:

- Giờ mới nhìn ra, ngốc quá đi!

Tiểu Mạt nổi trận lôi đình, xem ra muốn đánh người đến nơi, Chu Thiển vội dè cô lại, cười nói với Trương Bân:

- Trương Bân, sao cậu lại thế, nói chuyện với mọi người đều tốt sao cứ trêu chọc Tiểu Mạt hoài.

Lưu Văn Chí là người thích ồn ào nhưng bởi vì vừa được Trương Bân giúp nên không nói gì chỉ nhìn Trương Bân cười ái muội.

Vương Lâm, Vương Vĩ cũng hứng thú nhìn Trương Bân, Trương Bân lại nhàn nhã uống trà không nói gì.

Tiểu Mạt nổi giận đùng đùng tiếp lời:

- Đúng thế, sao cứ phải trêu tôi? Chẳng phải chỉ gọi anh là gậy tre thôi sao? Có cần phải thế không? Quá nhỏ mọn!

Trương Bân bung chén trà, khoé môi khẽ cười làm như không nghe thấy cô nói gì.

Chu Thiển tỏ vẻ bất đắc dĩ bung trán. Cô gái này tâm tư còn không thông suốt sao! Cũng được, Trương Bân có vẻ rất thần bí, không biết rõ về anh ta, nếu Tiểu Mạt không hiểu thì không nên nhắc nhở cô ấy. Dù sao giờ quan trọng nhất là việc học rồi thi vào công ty.

Nghĩ vậy, Chu Thiển chuyển đề tài, trở về chuyện khi nãy:

- Đúng là đã lâu rồi chưa đi cùng Triệu Viện Viện.

Trương Bân như vô tình mà liếc nhìn cô một cái rồi nói:

- Ba người cùng tổ với Triệu Viện Viện có một người rất thân với tôi, nghe cậu ta nói, Triệu Viện Viện hình như... Anh đột nhiên ngừng lại.

Tiểu Mạt lập tức quên ân oán khi nãy, vội hỏi:

- Hình như cái gì?

Trương Bân nhìn cô, cười cười, tiếp tục nói:

- Hình như Triệu Viện Viện quá đa nghi, người khác đưa ý kiến, tuy ngoài mặt đồng ý nhưng thực tế vẫn làm theo suy nghĩ của mình cho nên quan hệ với người trong tổ cũng không tốt.

Lý San ngạc nhiên nói:

- Vì sao thế? Có người chỉ lỗi sai cho mình chẳng phải tốt hơn sao?

Lúc này đồ ăn bung lên, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện.

Chu Thiển và Tiểu Mạt nhìn nhau, cùng nghĩ đến chuyện lần trước Chu Thiển góp ý với cô ấy. Chu Thiển nghĩ chắc lần đó thi được giáo viên khen về đẹp thì chắc chắn nghĩ rằng mình là đúng. Cô ấy sẽ không cho rằng mình cô ý hại cô ấy chứ? Nghĩ vậy, trong lòng Chu Thiển không thoải mái. Cho đến giờ cô đều cho rằng mình không làm gì xấu, mình chỉ là có ý tốt, không muốn cô ấy quá vất vả mà thôi, không ngờ lại bị hiểu lầm.

Cô đột nhiên lại nhớ tới chuyện Trương Bân bị tráo dụng cụ nên hỏi:

- Nghe nói lần trước cậu đã thực tập làm trợ lý cho các thầy, vốn rất có cơ hội vào công ty nhưng ngày thi xét tuyển lại bị người tráo dụng cụ nên kết quả không tốt. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nói ra, mọi người đều dừng đũa, 6 cặp mắt đều nhìn Trương Bân. Thật ra mọi người đều rất tò mò chuyện này nhưng trước kia không thân nên không tiện mở miệng hỏi. Giờ Chu Thiển hỏi đến, ai nấy đều muốn biết để tránh mình sau này cũng bị như vậy.

Trương Bản bị ánh mắt mọi người bủa vây, cười khổ, buông đũa nói:

- Chuyện quá khứ mình không muốn nhắc lại. Tuy rằng không đồng ý với Triệu Viện Viện nhưng cũng có thể hiểu suy nghĩ của cô ấy. Nếu lúc đó mình cũng có tính cảnh giác cao như cô ấy thì giờ đã không ở đây. Nhưng cô ấy cũng hơi thái quá, ý tốt ý xấu đều không biết phân biệt... Nhưng mình nhắc nhở mọi người, lớp chúng ta có 38 người nhưng chỉ có 15 người được chọn. Người khác nghĩ gì chúng ta không biết. Không thể không đề phòng người khác, bất kể là quan hệ tốt đến đâu cũng không nên quá mức tin tưởng, tài liệu, dụng cụ học tập đều nên cẩn thận.

Anh thở dài, nhìn về phía trước:

- Vào công ty vừa có lương cao, phúc lợi tốt, còn có cơ hội ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, với chúng ta mà nói có khác nào một sự mê hoặc? Mọi người vẫn nên cẩn thận một chút đi!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Gặp lại Triệu Hi Tuấn

ần kiểm tra thứ 3, tổ Chu Thiến 6 người đều được loại tốt, Lý San, Hồ Giai Giai cũng loại tốt nhưng tổ Triệu Viện Viện thì không ổn lắm. Có hai người chỉ vừa đủ qua, Triệu Viện Viện cũng được loại tốt. Kết quả, mấy học sinh nam đến tìm giáo viên nói là Triệu Viện Viện không chịu thảo luận cùng bọn họ, ảnh hưởng đến thành tích của bọn họ nên muốn đổi người. Vấn đề là giờ đổi người nhưng không ai muốn cùng tổ với Triệu Viện Viện cả. Giáo viên khó xử, đành tìm gặp riêng Triệu Viện Viện, Triệu Viện Viện cũng sợ bị cô lập nên đồng ý về sau sẽ phối hợp, thường xuyên trao đổi ý kiến cùng tổ viên.

Mà từ sau tối đó, Triệu Hi Thành cũng không thấy xuất hiện nữa. Mỗi đêm quay về, Chu Thiến đều không nhìn được mà nhìn về góc tối đó, nhìn thấy chỗ đó có xe đậu thì sẽ bước nhanh hơn. Khi thấy nơi đó trống rỗng thì trong lòng lại có cảm giác mất mát.

Tiểu Mạt phân tích cảm xúc mâu thuẫn này của cô:

- Lý trí nói cho cậu là tuyệt không được dây dưa cùng anh ta, phải nhanh chóng cắt đứt đoạn tình cảm này. Nhưng tình cảm của cậu lại không thể hoàn toàn quên anh ấy, cậu luôn không nhìn được mà nhớ đến anh ta. Cô gái à, không thể hoàn toàn tách lý trí và tình cảm ra được...

Cô vỗ vỗ bả vai Chu Thiến:

- Nhưng mà chúc mừng cậu, giờ lý trí chiếm thượng phong, cậu vẫn có hi vọng!

Chu Thiến nhướng mi nhìn cô, cô nhóc kia, chuyện của mình thì u u mê mê, chuyện của người khác thì lại rành mạch. Chẳng lẽ thực sự là người ngoài tình tảo, người trong cuộc u mê?

Lúc này, hai người đang đi làm ở quán bar. Giờ chính là lúc đông nhất. Trong quán bar ánh đèn mờ ảo, không khí đậm mùi rượu. Góc nào cũng đông kín khách ngồi. Tiếng nhạc đinh tai nhức óc, người người nói cười, tiếng ly chạm nhau... Tất cả hòa một chỗ khiến không khí quán bar nóng hừng hực.

Hai người hiện giờ được rảnh rồi nên đứng ở chỗ sang nói chuyện phiếm.

Tiểu Mạt tiếp tục nói:

- Mình nhớ trên một quyển sách có nói, muốn quên một người thì tốt nhất là yêu một người khác. Thiệu Lâm, nếu giờ cậu lại yêu thì sẽ yêu người thế nào nhỉ?

Chu Thiến lắc đầu:

- Nếu là để quên một người mà yêu một người thì chẳng phải quá bất công với người mới đó? Hơn nữa, giờ mình làm gì có tâm tình nào mà yêu ai. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là học giỏi, thi vào công ty, về phần yêu đương gì gì đó chẳng quá quan trọng. Hơn nữa chuyện này cũng rất phiền toái, không có tỉ lệ thành công nhất định, rất hao phí tâm sức. Hơn nữa mình còn chưa li hôn, lấy thân phận là vợ người khác mà đi yêu ai thì chẳng phải là quá thiếu đạo đức sao?

- Giờ không phải chỉ là nói thôi sao? Hơn nữa nếu hai người li hôn, chẳng lẽ cậu không yêu ai nữa? Mình chỉ muốn biết sau này cậu sẽ tìm người như thế nào thôi.

Chu Thiến nghĩ nghĩ nói:

- Mình mong có thể tìm một người bình thường một chút, có thu nhập ổn định, toàn tâm toàn ý với mình, coi trọng gia đình, coi trọng tâm hồn mình

Tiểu Mạt không nói gì, trong lòng lại nghĩ, đó chẳng phải là người hoàn toàn khác với Triệu Hi Thành? Đây là ý gì?

Đang nói thì ở bàn bên cạnh có khách ra dấu hiệu. Chu Thiển nhìn nói:

- Bên kia có khách gọi, mình qua xem sao

Chu Thiển đi tới, khách yêu cầu thêm một chai rượu. Chu Thiển đến quầy bar lấy rượu, đặt vào khay, vừa xoay người lại đụng phải một vòm ngực cứng rắn. Chu Thiển vội đỡ chai rượu, luôn miệng xin lỗi. Bên tai lại truyền đến tiếng cười quen thuộc. Chu Thiển ngẩng đầu thì thấy một đôi mắt phượng sáng bừng đang nhìn mình. Lúc này, đôi mắt đẹp đang mỉm cười nhìn cô.

Chẳng phải chính là Triệu Hi Tuấn!

- Hi Tuấn!

Chu Thiển vừa mừng vừa sợ:

- Em cố ý tới tìm chị sao? Sao biết chị ở đây?

- Là anh nói cho em. Hôm nay tới tìm chị là có việc vui muốn nói với chị.

Chu Thiển cười:

- Được, em ngồi trước đi, chị đưa rượu cho khách rồi tới tìm em

Triệu Hi Tuấn cúi chân, ngồi ở bên quầy bar nhìn cô cười nói:

- Được, không vội, em chờ chị

Chu Thiển đưa rượu cho khách rồi tìm Tiểu Mạt trước, nói chuyện này cho cô. Tiểu Mạt thường xuyên nhắc đến Hi Tuấn, nếu lần này Hi Tuấn đến mà không nói thì khi về phiền muộn chết mất.

Tiểu Mạt biết đương nhiên rất vui mừng, sung sướng đi theo Chu Thiển đến gặp Triệu Hi Tuấn.

Triệu Hi Tuấn ngồi trước quầy bar, cả người mặc quần áo bình thường màu đen, tóc dài buộc gọn sau đầu, đôi môi đen lụm sụp che kín mặt. Lúc này, ngón tay thon dài trắng nõn đang cầm chiếc ly thủy tinh chân dài. Dưới ánh đèn quầy bar, chất lỏng trong ly rục rờ. Anh nhìn chất lỏng mà khẽ cười, khiến người ta có cảm giác thật thần bí, cao nhã.

- Đúng là Hi Tuấn...

Tiểu Mạt nhìn anh cảm thán:

- Bất kể là góc độ nào cũng thật đẹp trai...

Lúc này, có một cô gái mặc đồ hở hang đi đến bên anh, bàn tay móng sơn đỏ choét vuốt lên bờ vai anh. Cảnh này tuy bọn họ nhìn đã quen nhưng nếu là Hi Tuấn thì lại cảm thấy khó chịu.

Sau đó Hi Tuấn không quay đầu, chỉ khẽ nghiêng người nói gì đó, cô gái kia như ăn phải ruồi mà phẫn nộ rời đi. Chu Thiển kéo Tiểu Mạt đi tới:

- Hi Tuấn, đây là bạn chị, Tiểu Mạt, lần trước đã gặp rồi đó

Triệu Hi Tuấn cười chào hỏi:

- Hi!

Không bắt ngờ, mặt Tiểu Mạt đỏ bừng lên.

Chu Thiển kéo Tiểu Mạt đang tròn mắt há mồm ngồi xuống, sau đó tò mò hỏi Hi Tuấn:

- Hi Tuấn, vừa rồi em nói gì với cô gái kia mà mặt cô ta nhìn kinh vậy?

Triệu Hi Tuấn nhìn cô, nhún nhún nói:

- Em bảo cô ta là em đang đợi bạn trai

Sau đó nháy mắt nhìn cô.

Chu Thiển im lặng một hồi mới nói:

- Hi Tuấn, em quá giỏi

Bên kia, Tiểu Mạt đang cười lẫn lộn. Chu Thiến chờ Tiểu Mạt bình thường lại mới hỏi tiếp:

- Em không phải bảo có chuyện vui sao? Là chuyện gì?

Triệu Hi Tuấn hơi nâng vành mũ, lộ ra khuôn mặt tuấn tú của mình, lúc này khuôn mặt anh tràn ngập ý cười:

- Em ký hợp đồng với một công ty quản lý, có phải là việc vui không?

Chu Thiến bảo bartender cho hai ly rượu. Một đĩa Tiểu Mạt, sau đó quay đầu nói với Hi Tuấn:

- Cuối cùng em có thể theo đuổi giấc mơ của mình, đó là việc rất đáng mừng, đáng để uống một ly.

Tiểu Mạt cuối cùng cũng vượt qua được tâm lý ngượng ngùng, nâng ly rượu nói:

- Nào, cùng ly vì tương lai đại minh tinh của Hi Tuấn nào!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tình hình gần đây của Hi Tuấn

Dưới ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc âm ỹ, mùi rượu càng lúc càng nồng. Mọi người dưới tác dụng của rượu đều trở nên điên cuồng. Có người bắt đầu cao giọng ồn ào, có người không kiêng nê gì cười lớn, có người còn ôm ấp tình nhân mà đùa cợt.

Triệu Hi Tuấn nhũn mảy nhìn cảnh khó coi này:

- Chị dâu, sao lại làm việc ở chỗ phức tạp này? Khi anh nói cho em biết... em thật không tin vào tai mình, càng không thể tin được rằng anh cũng để mặc chị làm

Chu Thiến nhấp một ngụm rượu nhỏ, buông chén xuống rồi nói:

- Việc buổi tối cũng không dễ tìm, dù có tiền công cũng thấp. Nhưng em yên tâm, anh em đã nói với ông chủ ở đây, sẽ để ý bọn chị, không sao đâu.

Lúc này Triệu Hi Tuấn mới cười:

- Em bảo mà, sao anh mặc kệ chị được.

Đang nói lại có khách vẫy tay yêu cầu, Tiểu Mạt đứng lên nói:

- Hai người nói chuyện đi, mình đi xem sao

Nói xong đi về phía vị khách kia.

Tiểu Mạt đi rồi, Chu Thiến nói:

- Nhưng bọn chị cũng không làm ở đây lâu, cũng chỉ khoảng nửa năm thôi. Nửa năm này kiếm chút tiền tích lũy. Đến lúc bọn chị thực tập nghe nói cũng có lương, đến lúc đó chắc cũng đủ dùng.

Triệu Hi Tuấn nhìn cô dưới ánh đèn, đôi mắt cô có vẻ cứng rắn, trong lòng anh không khỏi cảm thán. Cô đã không còn là dây leo phụ thuộc vào người khác nữa rồi. Giờ cô như một ngọn núi đón gió mà đứng, dẻo dai như hoa cúc dại, không còn vẻ nhu nhược nhưng lại có một phong tư mẽ người. Cũng không biết như thế nào, nhìn cô như vậy, trong lòng anh có cảm giác chua xót.

Anh thấp giọng nói:

- Ai có thể ngờ, thiên kim Tổng gia, con dâu trưởng Triệu gia lại nói được những lời như vậy...

Chu Thiến lơ đãng cười cười:

- Thiên kim Tổng gia, con dâu trưởng Triệu gia, chẳng qua đó chỉ là hào quang trong mắt người khác, không có tiền tài chống đỡ thì cũng chỉ là người thường. Hi Tuấn, em đừng lo lắng cho chị. Không có hào quang đó chị sống càng tự do. Mà nói lại, em kí hợp đồng này cha em không phản đối sao?

Cô có thể tưởng tượng vẻ mặt của Triệu lão gia tử, nhất định là thần sắc khiến mọi người sợ run. Triệu Hi Tuấn nhẹ nhàng nói:

- Em đã rời khỏi Triệu gia...

Nói xong, vô thức sờ lên mặt:

- Cha biết quyết định này thì không nói nhiều, tát em một cái rồi nổi con lòi đình đuổi em đi... Lão gia tử này, lớn tuổi vậy rồi mà ra tay vẫn nặng như vậy, giờ vẫn có cảm giác đau...

Dưới vành mũ, mi mắt anh buồn xuống, lông mi dày nhưng không dấu được sự ảm đạm trong mắt.

Chu Thiên biết tuy anh nói nhẹ nhàng bằng quơ như vậy nhưng anh vốn là thiếu gia tử nhỏ sống an nhàn sung sướng, giờ đột nhiên mất đi gia đình làm chỗ dựa chắc hẳn rất bàng hoàng. Ánh mắt cô trở nên rất nhu hòa, dịu dàng nói:

- Cha em chẳng qua là nổi giận, nhất thời không chấp nhận thôi, chờ sau này ông thấy được thành tựu của em nhất định sẽ thay đổi định kiến, đồng ý với em.

Triệu Hi Tuấn nhướn mắt, hai mắt rạng rỡ, khuôn mặt như có ánh sáng chói lóa khiến người ta không dám nhìn thẳng. Anh hơi hơi cười, nhẹ nhàng nói:

- Chị dâu, vẫn luôn là chị có thể trấn an được sự lo lắng của em, cảm ơn chị vẫn luôn ủng hộ em...

Chu Thiên cười:

- Giờ chúng ta cùng cảnh ngộ rồi. Em hãy cố gắng làm siêu sao, chị cố gắng thành stylist nổi tiếng.

Triệu Hi Tuấn gật đầu, nụ cười càng lúc càng sáng rõ:

- Được, đến lúc đó em sẽ mời chị làm stylist cho em, lúc em nhận giải thưởng nhất định sẽ nói: “Cảm ơn stylist của tôi, cô Tống Thiệu Lâm!”

- Ha ha...

Chu Thiên bật cười, nụ cười như hoa xuân điểm lệ. Triệu Hi Tuấn như không phòng bị trước, trong lòng đột nhiên có sự vui sướng, ảm áp tràn đầy.

- Đúng rồi, giờ em ở đâu? Ở công ty có quen không?

- Công ty sắp xếp cho em ở trong kí túc xá, rất tiện. Cũng đang bàn kế hoạch ra đĩa hát cho em, giờ đang huấn luyện rất chặt chẽ.

Chính vì còn chưa nổi tiếng nên nhà trọ rất bé, đồ dùng đều cũ. Còn cả quần áo thì đều phải tự mua, phòng tự dọn, tối đói phải tự nấu, nếu không làm thì đành phải ra ngoài ăn. Tóm lại đều phải tự mình làm, không ai giúp được, cũng không có ai hầu hạ cậu, thật sự... không quen cho lắm...

Ở trong công ty, anh vẫn là người mới, bởi vì được công ty coi trọng, cho nên bị những người mới khác xa lánh. Còn các sư ca, sư tỷ đã nổi tiếng đâu coi anh ra gì. Thầy giáo huấn luyện cũng mắng anh toi bồi. Anh không còn là nhị công tử Triệu gia được người người hầu hạ nữa. Giờ anh chỉ là người mới Triệu Hi Tuấn không được người nể trọng.

Nhưng chuyện này cậu cũng sẽ không nói cho cô gái tươi cười trước mặt này. Cô nói rất đúng, mất đi ánh sáng kia, bọn họ đều là người bình thường nhưng anh không muốn để cô thấy sự chật vật của mình. Anh chỉ mong cô nhớ mãi hình ảnh đẹp đẽ của anh. Cho nên anh chỉ lặng lẽ cười, nhẹ nhàng bằng quơ cho qua.

Chu Thiên nhờ người phục vụ lấy giấy bút, nói với Hi Tuấn:

- Em viết địa chỉ cho chị, sau này chị tìm em

Sau đó mở to mắt chờ đợi cậu.

Triệu Hi Tuấn đành phải đầu hàng dưới đôi mắt trong suốt này của cô, bất đắc dĩ nói địa chỉ của mình. Cho dù anh thực sự không muốn cho cô biết, giờ anh đang ở nơi chật hẹp, không có người hầu hạ kẻ hạ như khi còn ở Triệu gia.

Không lâu sau, Tiểu Mạt làm xong lại gia nhập câu chuyện, ba người cùng hàn huyên. Chu Thiên kể chuyện ở trường cùng với cách phân tổ của giáo viên khi thực hành. Tiểu Mạt thì hào hứng kể chuyện cạnh tranh ở trường, sự đảo thái tàn khốc và sự hăm hại của bạn học. Triệu Hi Tuấn nghe mà mở to mắt, rất lấy làm lạ. Không nghĩ đến ở trường dạy làm stylist cũng có chuyện này.

Mãi đến khi quán bar đóng cửa, ba người mới lưu luyến mà chia tay. Trước khi chia tay, Chu Thiên cười hỏi Hi Tuấn chuyện kinh tế thế nào?

Triệu Hi Tuấn im lặng một hồi rồi mới đáp:

- Ngay hôm sau em đi, tất cả tài khoản ngân hàng đều đóng băng. Nhưng cũng may trước đó em có cổ phần ở quán bar kia, hơn nữa ở công ty cũng có tiền lương, tạm thời thì không thành vấn đề. Chị dâu, đúng như chị nói đó, bất kể em làm gì cũng đều phải trả giá. Cho nên em đã chuẩn bị tư tưởng tốt, chị đừng lo lắng.

Chu Thiến gật gù đầu nói:

- Cuộc sống có gì khó khăn, em cứ nói với chị, có lẽ chị không giúp được gì nhưng cũng có thể nghĩ cách cùng em

Cô thoáng dừng rồi tiếp:

- Hi Tuấn, tuy rằng giờ chị không phải là chị dâu em nữa nhưng thế nào thì chị vẫn là bạn em, cho nên đừng bán khoán. Sau này gọi chị là Thiệu Lâm đi, đừng gọi chị dâu

Một chiếc tắc xi đi qua, Triệu Hi Tuấn vẫy tay ngăn lại:

- Em đi đây, có chuyện gì gọi điện nhé

Anh lên xe, vẫy tay qua cửa kính, sau đó taxi rời đi.

Tiểu Mạt nhìn bóng xe càng lúc càng xa nói:

- Còn có thể gọi taxi hẳn là sống không tệ...

Chu Thiến lại nghĩ, chỉ sợ Hi Tuấn lớn như vậy còn chưa đi xe bus bao giờ, thực sự không thể yêu cầu anh sống như bọn cô được.

Hai cô đi đến trạm chờ xe bus, vừa vặn đón chiếc xe cuối ngày. Chu Thiến và Tiểu Mạt ngồi ở chỗ ầu cửa sổ. Chu Thiến nhìn qua cửa xe, nhìn cảnh đêm bên ngoài, bên tai lại nghe Tiểu Mạt nói:

- Mình luôn cảm thấy Hi Tuấn có chút khác lạ

Chu Thiến quay đầu, ngạc nhiên nói:

- Khác lạ? Có gì khác

- Trước kia Hi Tuấn hăng hái, giờ tay nhắc chân đều có vẻ cao quý như hoàng tử nhưng hôm nay cảm thấy cậu ấy tinh thần sa sút nhiều, ánh mắt cũng không còn khí thế bức người như trước

- Thế sao?

Chu Thiến nhíu mày, cả tối cô đều để ý đến việc khác nên không chú ý:

- Chắc vì cậu ấy vừa rời gia đình.

Tiểu Mạt thở dài:

- Hi vọng là thế, cảm giác giờ Hi Tuấn dù đẹp trai nhưng thiếu đi hương vị trước kia

Chu Thiến lặng yên, trong lòng lại vì những lời này của Tiểu Mạt mà có chút bất an.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Trả giá

Tuần thứ ba học thủ pháp trang điểm cơ bản, trang điểm cô dâu. Trường học yêu cầu mỗi học sinh phải mua một bộ trang điểm chuyên nghiệp, bao gồm phấn má, phấn mắt và cọ trang điểm, tính ra khoảng hơn 3 ngàn tệ một bộ. Đám học sinh ai nấy đều oán thán. Học phí Yêu Ti Lệ đã là đắt nhất, thế nhưng dụng cụ còn phải tự mình mua, nhưng giờ hợp đồng ra xem, quả thực dụng cụ trang điểm bọn họ phải tự mua.

Đám học sinh chẳng có cách nào, điều kiện tốt thì mua luôn ở trong trường, điều kiện kém thì tự ra ngoài mua. Chu Thiến hỏi Trương Bân, Trương Bân nói cho cô rằng mua ở trường thì đầy đủ nhất, chuyên nghiệp và chất lượng cũng tốt nhưng hơi đắt. Chu Thiến nghĩ mãi, khẽ nghiêng rằng mua ở trường, cũng may trong tài khoản còn mấy vạn tệ.

Bọn họ nghe Trương Bân nói như vậy thì đều quyết định mua ở trường. Nhà Vương Vĩ không tệ, gọi điện thoại cho gia đình là có tiền mua. Vương Lâm, Lưu Văn Chí trong nhà hơi kém nhưng vẫn làm ra tiền. Lưu Văn Chí cắn răng nói:

- Coi như đầu tư cho tương lai, về sau vào làm trong công ty là kiếm lại được mà

Lý San lo lắng nhưng cuối cùng đem tiền tiết kiệm ra:

- Cũng chẳng còn cách nào, đều bị trường rút ruột...

Trương Bân vốn đã có nên không cần mua.

Lý San và Triệu Viện Viện ở Kí túc xá, một giường trên một giường dưới nên cũng hiểu biết hoàn cảnh của cô ấy. Lý San nói:

- Hình như hoàn cảnh nhà Triệu Viện Viện không tốt lắm, có lần mình thấy cô ấy gọi điện trong kí túc xá về nhà xin tiền nhưng hình như không được, còn thấy cô ấy khóc nữa.

Trong lòng Chu Thiên không khỏi cảm khái. Hơn ba ngàn tệ, ở Triệu gia chẳng đủ mua một bộ quần áo, còn chưa đủ một ván bài Triệu phu nhân thua nhưng ở đây lại đủ khiến mọi người sứt đầu mẻ trán. Chênh lệch giàu nghèo thật quá lớn...

Sau đó, Chu Thiên thấy sắc mặt Triệu Viện Viện vẫn không tốt, đáy mắt đen sì, vừa nhìn đã biết là do quá lo âu. Cô cũng hơi buồn, nghĩ đến quan hệ trước kia của hai người cũng không tệ nên có lòng muốn giúp. Có lần gặp Triệu Viện Viện ở toilet, không nhận được nói:

- Triệu Viện Viện, cậu còn chưa mua dụng cụ đúng không, mình có thể...

Chu Thiên vốn định nói cô có thể cho vay. Cô cảm thấy đều là vì giấc mơ của bạn bè, giờ cô có chút tiền có thể giúp cô ấy. Nhưng còn chưa nói xong, Triệu Viện Viện đã cảnh giác, lạnh lùng cắt lời:

- Cảm ơn cậu quan tâm, mình tự thu xếp được.

Chu Thiên nổi nóng, mình có lòng tốt mà lại bị đối phương đề phòng nên xoay người bỏ đi, mặc kệ cô ấy.

Không lâu sau, trường học phân phát dụng cụ trang điểm, vô số đồ rục rờ, chuyên nghiệp. Trong đó có một bộ cọ trang điểm gồm 18 cọ lớn nhỏ. Nhìn rất đẹp, rất xịn.

Thầy Trương Cường nói:

- Để hiệu quả trang điểm đạt được cao nhất thì sử dụng đồ trang điểm tốt, cọ tốt là một phần rất quan trọng. Chúng ta phải hiểu rõ công dụng của những loại cọ này, sau đó sử dụng chuẩn xác. Đó không phải là bí mật mà là kĩ xảo mà mỗi stylist đều biết.

Chu Thiên để ý đến Trương Bân đang cầm một cây cọ lớn ngăn người, vẻ mặt âm thầm biết anh nhất định lại nhớ tới chuyện bị đối đồ. Sau khi học xong, sáu người tụ họp, về mặt Trương Bân cô đơn nhớ tới chuyện đó, cầm đồ trang điểm trong tay nói:

- Đây là cọ má hồng, quan trọng nhất là độ mềm của lông, cọ tốt đều là dùng lông dê thượng đẳng mà làm, nhằm làm cho màu má và màu da trở nên tiếp màu, không khiến người khác thấy quá khác biệt. Hôm kiểm tra đó, khi dùng đến cọ má hồng, lúc thử lên tay có cảm giác hơi ráp nhưng vì quá vội nên không để ý nhiều, chỉ nghĩ là tại mình. Cuối cùng khiến má hồng của người mẫu vô cùng thâm, mất hết điểm...

Anh thờ dài một hơi, nói:

- Các chiến hữu, từ giờ trở đi phải luôn để ý dụng cụ của mình, đừng giao cho bất kì ai. Nhất là trước khi kiểm tra thì nhất định phải để ý cẩn thận.

Những lời này khiến mọi người nhìn nhau, vẻ mặt lo lắng. Việc học dần trở nên phức tạp, không phải chỉ học ghi nhớ là xong. Mấy hôm trước, giáo viên còn giảng kỹ xảo trang điểm mắt. Thầy Trương nói:

- Lúc trang điểm mắt phải sử dụng cọ mắt, sau đó trang điểm phối màu mắt hợp lý, cọ từ giữa sang trái, đây là điều cơ bản

Thực hành cũng là trang điểm mắt. Chu Thiên để ý thấy đồ Triệu Viện Viện mua đều là mua ở quán nhỏ, không thành một bộ. Lý San nói:

- Mấy thứ đó giá rẻ nhưng chất lượng rất kém

Cho nên lúc thực hành, các học sinh trong tổ cũng không muốn dùng đồ trang điểm của cô, đành phải dùng của mình, rất lố. Triệu Viện Viện bị các bạn trong tổ xem thường. Nhưng với việc này Chu Thiên chỉ thờ ơ, cũng chẳng muốn làm Lã Đồng Tân lần nữa

Bởi vì đều mới học, trang điểm mắt lại rất khó cho nên thời gian này, bất kể ai mắt cũng đều như bị người đánh cho tím bầm. Trương Bân đã học qua 1 năm nên tốt hơn nhiều. Chu Thiên và Tiểu Mạt tuy đã làm trang điểm nhưng bình thường đều giúp khách dưỡng da là chính, ít khi có cơ hội trang điểm nên cũng không tốt lắm. Chu Thiên vừa hỏi thầy vừa hỏi Trương Bân, vừa nhân thời gian rỗi luyện tập, ngay cả buổi tối lúc làm việc ở quán bar cũng tranh thủ luyện tập. Về rồi xóa, về rồi xóa.

Tiểu Mạt ở bên thấy mà không đành lòng nói:

- Thiệu Lâm, cậu đừng làm nữa, mắt cậu đỏ hết lên rồi. Chắc hẳn là dị ứng, cứ mãi như thế là không được. Lau nước lạnh đi.

Chu Thiển nhìn kỹ, quả đúng là thế, sờ lên còn hơi rát, trong lòng cũng hơi sợ. Phải biết rằng vùng da quanh mắt rất mỏng, không cẩn thận thì sẽ bị nhăn. Cô vẫn không muốn còn trẻ đã có nếp nhăn nên mới dừng lại.

Trước khi ngủ dùng khăn lạnh đắp mắt nhưng đến sáng tỉnh lại thấy mắt vẫn sưng đỏ. Đến khám ở phòng khám gần đó, bác sĩ nói không có vấn đề nhưng trong thời gian ngắn không thể trang điểm. Tiểu Mạt nhìn mắt cô mà đau lòng nói:

- Học tập thế này cũng phải trả giá quá đắt...

Chu Thiển thấy bác sĩ nói không sao nên cũng không để ý, thậm chí còn cười an ủi Tiểu Mạt:

- Chẳng qua là khó coi mấy ngày thôi, không sao

Trong lòng cô vẫn rất vui vẻ vì cô đã nắm bắt tốt cách trang điểm mắt. Chắc hẳn kiểm tra được loại ưu là không thành vấn đề, nghĩ vậy trong lòng lại thoải mái.

Nhưng hôm sau, Chu Thiển rời giường mở cửa lại thấy ở ngoài có một hộp thuốc mỡ. Bên cạnh có một tờ giấy viết: “Bôi lên da mắt, ba ngày là khỏi”. Chữ viết rất quen, liếc mắt là cô đã biết của ai. Cô cầm thuốc mỡ, nhẹ mở ra, thuốc màu xanh nhạt, tản ra mùi bạc hà thơm mát, thấm vào lòng.

Nhất thời cô giật mình đứng đó, ngơ ngác nhìn tuýp thuốc mỡ, trong lòng cảm giác lẫn lộn: chưa chất mặn đắng giao tập nhưng lại có chút ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chứng bệnh nghĩ mình bị hãm hại

Mấy ngày kế tiếp là học trang điểm đơn giản, phối đồ trang sức trong cuộc sống bình thường, trang điểm cô dâu hiện đại và truyền thống. Từ đánh phấn, kẻ mi, vẽ mắt, má hồng, tô môi đều rất nhiều kiến thức. Chu Thiển lại phát huy tinh thần chăm chỉ nghiên cứu của mình. Nhưng lần này Tiểu Mạt ở bên gắt gao coi chừng, thấy khi làn da bắt đầu có vấn đề thì lập tức ngăn lại nên không có chuyện bị dị ứng nữa.

Đến thứ sáu kiểm tra, mắt Chu Thiển vì đã bôi thuốc mỡ Triệu Hi Thành đưa tới nên đã khỏi lại. Một ngày này, mắt cô khiến các tổ viên cười không biết bao nhiêu lần nhưng trong lòng cũng rất bội phục cô. Vương Vĩ nhìn mắt cô mà sùng bái. Lưu Văn Chí thấy vậy thì cười, lên nói với Trương Bân:

- Tiểu tử này đúng là khác người

Trương Bân hiểu thì cười nhưng không nói gì.

Lần này, trường học đã tìm người mẫu cho mỗi người, sau đó quy định trong thời gian nhất định phải trang điểm xong. Chu Thiển bị chỉ định trang điểm cho người đi phỏng vấn xin việc còn Tiểu Mạt thì bị chỉ định trang điểm cho cô dâu Hàn Quốc.

Người mẫu của Chu Thiển là cô gái hơn 20 tuổi, da đầu hơi đen, lông mi thưa, có mụn đầu đen. Chu Thiển đầu tiên bảo người mẫu rửa sạch mặt, bôi dung dịch kiềm dầu sau đó có cây bút mụn đầu đen nhưng vì sợ sẽ khiến làn da đỏ lên nên không làm nhiều.

Sắc mặt quan trọng nhất là tinh thần. Đẹp nhưng khiến người khác không nhận ra là mình trang điểm, tuyệt đối tránh trang điểm quá dày. Người mẫu này thoát nhìn không có tinh thần, Chu Thiển tía lông mày cho cô dựa theo kết cấu khuôn mặt, nhìn qua sáng sủa hơn nhiều.

Màu da người mẫu đen, dùng phấn trắng quá sẽ rất giả cho nên Chu Thiển chọn màu phấn tiếp với màu da nhất, chỗ đen quá thì đánh phấn đậm lên để da được đều màu. Hơn nữa cũng rất chú ý vành tai và cổ, tuyệt đối không thể để cổ với mặt hai màu.

Như vậy, da người mẫu đã sáng lên nhiều.

Ánh mắt không quá sắc nét, phải vẽ mắt mới đẹp hơn được. Cho nên Chu Thiển chọn vẽ mắt nâu vàng. Sau đó lại gắn mi giả, ánh mắt đẹp hơn nhiều.

Má thì không thể quá nổi, vì da cô ấy vốn nâu nên Chu Thiển chọn màu đồng, tô lên xương gò má. Môi không nên quá đậm, vì đi phỏng vấn sẽ làm phân tán sự chú ý của người phỏng vấn nên Chu Thiển chọn màu hồng nhạt, để ý vẽ viền môi, cũng đẹp hơn rất nhiều.

Bởi vì còn chưa học phối hợp trang phục nên chỉ cần trang điểm xong là được, so với thời gian chỉ định thì còn thừa 10 phút. Người mẫu nhìn gương vui mừng, chưa từng nghĩ mình cũng có thể xinh đẹp như vậy mà nhìn lại không như đã trang điểm thì rất vui vẻ. Chu Thiển thấy cô vui mừng như vậy thì

cũng có cảm giác như đã thành công.

Giáo viên đánh giá nhìn tác phẩm của cô thì liên tục gật đầu, lại hỏi cô một số vấn đề chuyên nghiệp. Chu Thiển đều đáp trôi chảy, giáo viên rất vừa lòng, nhìn cô tán thưởng, tất nhiên Chu Thiển đạt loại tốt. Chu Thiển vui vẻ liên miêng cảm ơn.

Mà Tiểu Mạt tuy hơi lâu nhưng vì ở bên Chu Thiển nên cũng chăm chỉ luyện tập mà cũng được điểm tốt. Trương Bân có thực lực, đương nhiên loại tốt. Vương Vĩ, Vương Lâm loại khá. Lưu Văn Chí là loại tốt nhưng chấm vớt. Bởi vì khi thầy giáo nhìn tác phẩm của anh thì trầm ngâm hồi lâu mới do dự cho ưu. Lý San cũng loại khá, vốn ừ rừ nhưng thấy lần này cũng nhiều bạn học được loại khá, cảm thấy mình không phải kém cỏi nhất, vẫn còn cơ hội nên mới thờ phào.

Mà Triệu Viện Viện là người có thành tích kém nhất. Bởi vì đồ dùng của cô quá kém nên má, mắt trang điểm lên nhìn không đẹp, mắt thì như bị đánh, má thì như mông khi, người mẫu cũng tái mặt. Giáo viên nhìn tác phẩm thì thẳng thắn nói nguyên nhân là do dụng cụ của cô nhưng nghĩ thành tích trước đó của cô cũng không tệ nên vẫn cho qua. Có điều vẫn tế nhị nói:

- Muốn trang điểm tốt thì nên chuẩn bị đồ dùng cho tốt trước. Nếu em còn muốn tiếp tục làm nghề này thì giai đoạn đầu nên đầu tư một chút

Những lời này khiến Triệu Viện Viện cúi đầu, sắc mặt trắng bệch. Bọn Chu Thiển ở cách đó không xa nhìn cô, trong lòng cũng không thoải mái.

Kiểm tra xong, mọi người lần lượt rời khỏi phòng thực hành. Chu Thiển và Tiểu Mạt đi về được một quãng thì Chu Thiển đột nhiên nhớ đã để quên dụng dịch kiểm dầu ở trường. Cô nhớ tới lời Trương Bân thì hơi hoảng, vội nói với Tiểu Mạt:

- Mình quên một thứ, cậu ở đây chờ nhé

Tiểu Mạt nói:

- Để mình đi cùng

Chu Thiển cười lắc đầu:

- Không sao, hôm nay cậu vẫn không khỏe, đừng chạy. Mình đi nhanh thôi, không lâu đâu

Chu Thiển chạy tới phòng thực hành, vừa định đẩy cửa vào thì nghe thấy có tiếng khóc rí rí bên trong. Chu Thiển nhẹ nhàng đẩy cửa đã thấy Triệu Viện Viện gục xuống bàn khóc. Chu Thiển thờ dãi, trong lòng nghĩ đến an ủi nhưng vừa nghĩ đến ánh mắt cảnh giác trước đó cô ấy nhìn mình, lời nói lại ghen lại.

Cô đi đến bàn mình lấy đồ, kiểm tra cẩn thận, xác định không có ai động chạm thì cất vào túi, chuẩn bị rời đi.

Nhưng vừa quay đầu lại thấy Triệu Viện Viện hai mắt rung rung, lạnh lùng nhìn cô nói:

- Giờ cậu vừa lòng chưa, cậu cố ý quay lại xem mình thế thảm thế nào đúng không? Cậu xem được rồi đó! Vừa lòng chưa

Chu Thiển nghe xong, giận vô cùng, hừ lạnh nói:

- Mình quay về lấy đồ để quên. Trong lòng mình cậu vốn chẳng quan trọng đến mức đó.

Triệu Viện Viện cười lạnh một tiếng, liền xoay người đi. Trong lòng Chu Thiển có lửa giận vô danh, cô bước đến bên cô ấy, trầm giọng nói:

- Triệu Viện Viện, tôi vẫn coi cô là bạn, tự hỏi cũng chẳng làm chuyện gì quá đáng với cô, sao cô nói tôi như vậy.

Triệu Viện Viện đứng lên, thân mình gầy yếu vì khóc nhiều mà hơi run, điều này khiến cô ta có vẻ đáng yêu

- Coi tôi là bạn? Vậy sao cô muốn tôi đi sai đường?

- Chỉ sai đường?

Chu Thiển bất ngờ nhưng lập tức hiểu ra:

- Cô nói chuyện kiểm tra phác họa?

- Đúng

Triệu Viện Viện bị phẫn.

- Tôi cũng luôn coi cô là bạn nhưng không ngờ cô vì muốn vào công ty mà muốn hại tôi

- Hại cô?

Chu Thiển phì cười:

- Bạn học Triệu Viện Viện, có phải cô mắc chứng bệnh hoang tưởng luôn nghĩ mình bị hãm hại

Triệu Viện Viện đứng lên:

- Cô đừng có chối. Thầy giáo nói tôi phác họa đẹp, hơn nữa cũng được điểm tốt chứng tỏ phương pháp của tôi là đúng. Cô cũng được loại tốt, chưa biết chừng là dùng cách của tôi nhưng cậu lại muốn tôi không làm như thế. Đó chẳng phải hại tôi thì là thế nào? May mà tôi không tin cô.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Ánh trời chiều

Phòng thực hành im ắng, thỉnh thoảng có một hai người đi qua, tò mò nhìn vào, thấy không khí cứng nhắc lại vội vàng tránh ra.

Ánh mặt trời chiều xuyên qua cửa sổ thủy tinh, bao phủ lên hai người.

Chu Thiến nhìn Triệu Viện Viện, sắc mặt cô ấy tái nhợt, không có vẻ hồng hào của những cô gái tuổi này, lông mi nhạt, tóc cũng không sáng bóng khiến người ta có cảm giác dinh dưỡng không đủ. Chu Thiến không khỏi nghĩ đến trước kia khi cũng ăn cơm, cô ấy luôn chọn rau, ít khi chọn thịt, lúc ấy còn tưởng là con gái giữ dáng, giờ xem ra hoàn toàn là vì kinh tế mà ra

Chu Thiến thăm thò dài, nhìn cô ấy nghiêm túc nói:

- Tôi chưa từng muốn hại cô, tuy rằng tôi muốn vào công ty làm việc nhưng nói thật tôi không muốn đập lên ai để tiến lên hết. Tôi có tự tin mình có thể dùng năng lực của mình để làm được. Về chuyện phác họa kia đến giờ tôi vẫn nghĩ là tôi đúng. Đương nhiên, cô cũng chẳng sai chẳng qua là lãng phí sức lực. Chẳng qua tôi không muốn cô quá mệt mỏi nên mới nói thế. Triệu Viện Viện, tôi vẫn coi cô là bạn, chưa từng có tâm tư gì với cô, tin hay không tùy cô.

Ánh mặt trời màu cam xuyên qua cửa sổ chiếu lên người Chu Thiến khiến cô như có lớp hào quang màu vàng. Khuôn mặt xinh đẹp thêm vẻ thánh khiết, đôi mắt như hắc ngọc đầy vẻ chân thành. Triệu Viện Viện đột nhiên có cảm giác tự xấu hổ, đối diện với ánh hào quang của Chu Thiến thì như bị chói mắt mà cúi đầu.

Chu Thiến nói xong thì định rời đi, nếu Triệu Viện Viện vẫn không tin cô, cứ muốn rúc đầu vào sừng trâu thì cô cũng đành chịu. Đang lúc cô sắp mở cửa mà đi thì giọng Triệu Viện Viện run run vang lên từ phía sau.

- Nhà tôi ở nông thôn, hồi đi học thành tích cũng tốt lắm, vốn định học đại học, sau này rời khỏi cảnh nghèo khó. Nhưng trời không thương tôi...

Giọng cô bi thống, Chu Thiến không khỏi dừng bước, xoay người lại.

- Cha tôi làm thợ, đúng lúc đó lại bị ngã mà phải cưa chân, mất khả năng lao động. Khi đó tôi vừa đến lúc tốt nghiệp, hoàn cảnh trong nhà bức tôi phải bỏ qua giấc mơ học hành mà đến Quảng Đông làm thêm, kiếm tiền nuôi gia đình. Học phí ở đây là do tôi khổ cực mà tiết kiệm được. Tôi mong có thể vào công ty mà thay đổi vận mệnh. Bằng không tôi sẽ quay về lập gia đình. Nhà tôi đã chọn đối tượng, còn thúc giục tôi về sớm kết hôn, nghe nói đối phương tuy tuổi lớn nhưng nhiều tiền, tiền sinh lễ có thể dùng để cho anh tôi mua nhà, lấy vợ...

Nói đến đây, nước mắt Triệu Viện Viện như trân châu rơi xuống. Chu Thiến nhìn cô, trong lòng cũng có chút khó chịu, không biết nên nói gì cho phải.

Triệu Viện Viện lau nước mắt rồi tiếp tục nói:

- Đó không phải là cuộc sống tôi muốn, tôi không muốn lấy người tôi không biết, thành cái máy đẻ. Tôi không có đường lui, chỉ có mong vào được công ty. Nhưng Trương Bản từng bị hại làm tôi rất lo lắng, sợ hãi. Tôi sợ cũng như anh ấy, bị người đập xuống. Tôi cũng chẳng phải là anh ấy mà có thể làm lại lần nữa, tôi không có cơ hội... Tôi không muốn hại người nhưng cũng không muốn bị người khác hại. Tôi lo sợ, luôn đề phòng người khác, nhưng giờ tôi biết tôi hiểu lầm cô rồi...

Triệu Viện Viện tiến lên vài bước, dường như muốn đến bên Chu Thiến nhưng đi nửa đường thì lại dừng bước:

- Là mình hiểu lầm ý tốt của cậu, là mình nghi thần nghi quỷ, để tâm vào chuyện vụn vặt, tóm lại, Tống Thiệu Lâm, xin lỗi, mình đã nói những lời quá đáng với cậu. Xin lỗi. Mình không mong cậu còn coi mình là bạn. Mình nói nhiều như vậy không phải muốn cậu thương hại...

Cô cúi đầu, giọng trở nên bi ai:

- Chỉ là con đường này mình không đi nổi nữa. Mình không có tiền, trong nhà cũng không có tiền cho mình. Đồ dùng của mình không phù hợp, không lâu

sau sẽ bị đào thải, có lẽ sẽ theo vận mệnh mà quay về lập gia đình. Sự đau khổ này không ai lắng nghe, những người xung quanh đều chán ghét mình nên mình mới nói thế với cậu. Tống Thiệu Lâm, cậu đừng trách mình...

Triệu Viện Viện cười khổ rồi cúi đầu, đi qua Chu Thiển ra ngoài.

Chu Thiển sững sốt, đến khi muốn gọi Triệu Viện Viện lại thì cô ấy đã biến mất ở cuối hành lang.

Tâm tình Chu Thiển nặng nề hồi lâu, đến khi gặp Tiểu Mạt, Tiểu Mạt thấy sắc mặt cô không ổn thì ngạc nhiên hỏi:

- Sao thế? Đồ bị đổ?

Chu Thiển cười cười, lắc đầu, nói:

- Không phải...

Cô nói những lời Triệu Viện Viện vừa nói cho Tiểu Mạt sau đó nói:

- Thật ra chuyện trước đó cũng không thể quá trách cô ấy, lòng cảnh giác này chúng ta ai cũng có, chẳng qua là cô ấy thái quá, miễn cảm quá thôi. Chỉ là một cô gái mà vẫn kiên trì đến bây giờ thì cũng rất đáng nể.

Chu Thiển nắm tay Tiểu Mạt, đi về phía trạm xe bus, mặt trời như lửa thiêu đốt cuối chân trời, nhuộm mặt đất thành màu cam bụi.

Chu Thiển nhìn nắng chiều như lửa không khỏi nhớ đến Triệu Hi Thành, nhớ đến ban đêm yên tĩnh đó, nhớ lại sự buồn bã của anh khi bị cô hiểu lầm. Thì ra lòng tốt bị người khác hiểu lầm khó chịu như vậy... Vậy còn anh? Lúc đó anh nhìn cô kiên quyết rồi đi thì có tâm tình gì?

Sáng hôm sau, Chu Thiển đến ngân hàng rút tiền, đến mua một bộ dụng cụ ở trường. Cô gọi Triệu Viện Viện vào một góc vắng, đưa đồ cho cô ấy rồi nói:

- Mình không thương hại cậu, cũng không giàu có, vĩ đại mà đem 3000 tệ để thương hại người khác. Mình chỉ là thích thái độ cố gắng với cuộc sống của cậu thôi. Tiền này cho cậu vay, cậu đừng thấy nặng nề, đồ này còn chưa mở, cũng không thể đổi gì được, cậu có thể yên tâm. Còn nữa, nếu cậu thấy ngại thì về sau thì được vào công ty, trả tiền cho mình có thể trả cả lãi cũng được. Mình thấy cậu cố gắng như vậy hoàn toàn có thể vào công ty nên mình cũng không lo. Được rồi, cũng sắp vào học, mình đi trước.

Chu Thiển một hơi nói xong liền xoay người chuẩn bị về lớp học, vừa bước đi đã bị Triệu Viện Viện kéo lại. Chu Thiển bất đắc dĩ quay đầu, thực ra làm chuyện này cô cũng có chút ngại ngùng

Triệu Viện Viện một tay gạt gao giữ chặt cô, tay kia thì nắm chặt bộ trang điểm, nước mắt thấm ướt bờ mi, về mặt xấu hổ và cảm kích. Cô nhìn Chu Thiển, hồi lâu sau mới nói được một câu:

- Tống Thiệu Lâm, cậu...

Sau đó nước mắt rơi xuống, cô buông tay, bưng mặt khóc không thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Hoàn toàn

Hôm nay, Chu Thiển và Tiểu Mạt tan tầm trở về, đi ngang qua góc yên lặng đó, Chu Thiển lại thấy có bóng xe mờ mờ.

Bóng đêm yên tĩnh, ánh trăng sáng tỏ (Mk, bắt đầu tìm lại cảm giác khi edit XPMT đây, đêm nào cũng trăng sáng vắng vặc =.='). Ở góc đó, chiếc xe cô đơn đỗ tại đó, trong xe có ánh lửa hồng lóe qua, bóng đêm lúc sáng lúc tối.

Chu Thiển không như bình thường vội vàng bước đi. Lần này, cô dừng bước đi qua đó. Tiểu Mạt rất nhanh phát hiện sự khác lạ của cô, nhìn theo ánh mắt Chu Thiển phát hiện chiếc xe thần bí kia thì biết có chuyện gì xảy ra. Cô nhìn bóng xe lại nhìn Chu Thiển, yên lặng một hồi, liền nói:

- Thiệu Lâm, mình về trước

Mắt Chu Thiển không có rời kia chiếc xe, gật gật đầu.

Triệu Hi Thành ngồi trong xe, nhìn bóng người ngày nhớ đêm mong kia, trong lòng dâng lên sự kích động không thể kiềm chế, nhất thời trong đầu có

ngàn vạn suy nghĩ khiến anh lúc vui lúc buồn. Cảm giác lo được lo mất, ruột mềm trăm mối này không thể dùng từ ngữ bình thường mà hình dung.

Từ đêm đó gặp cô, anh có thời gian rồi thì đều ở đây chỉ để được nhìn cô một lần.

Anh rất nhiều lần đùa cợt mình, đã nhiều tuổi thế này còn chơi trò chơi của thiếu niên. Nhưng những đứa trẻ đó sao luôn được ban gái tha thứ mà mình lại chỉ nhận được sự lạnh lùng của cô? Trong lòng anh không phải không khó chịu. Nhưng khó chịu thì khó chịu, đau khổ thì đau khổ, hôm sau vẫn đứng giờ đứng chờ ở đó, cho dù là nhìn thấy bóng dáng cô cũng còn hơn là chẳng thấy gì, một mình dằn vò trong nhớ nhung.

Nhưng hôm nay cô lại dừng bước, thế có nghĩa là gì? Triệu Hi Thành cảm thấy tim mình đập loạn.

Anh mở cửa xe đi xuống, đi về bóng dáng mảnh mai kia. Đầu tiên là chậm rãi nhưng sau đó không khống chế được mà bước càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, khuôn mặt cô càng lúc càng rõ ràng. Cô đang cười... cô cười với anh, cô đang cười với anh. Nụ cười thân nhiên như cánh mai lặng lẽ nở rộ trong đêm tuyết.

Triệu Hi Thành không nhận được mà tim đập loạn. Anh vội bước đến bên cô.

Sao sáng đầy trời, ánh trăng sáng ngời, gió đêm dịu dàng, ánh đèn mờ ảo bao phủ lấy hai người

Chu Thiến nhìn anh, hơi thở của anh hỗn loạn, khuôn mặt anh có chút tiều tụy, trong mắt còn thấy cả tơ máu.

Trong đêm đen, giọng Triệu Hi Thành trầm thấp:

- Thiệu Lâm, cuối cùng em cũng chịu gặp anh

Chu Thiến mỉm cười nói:

- Em muốn cảm ơn thuốc mỡ của anh

Cô chỉ vào mắt mình:

- Rất hiệu quả, cảm ơn!

Triệu Hi Thành có chút thất vọng, nhưng cô chịu gặp anh, chịu cười với anh, bình tĩnh nói chuyện với anh như vậy có phải đã là đột phá lớn?

Trong lòng anh dâng lên cảm giác vui mừng khiến khuôn mặt anh bỗng sáng bừng.

Chu Thiến vẫn đang mỉm cười, tươi cười thân nhiên, khí trời dưới ánh đèn mờ ảo mà càng như mơ hồ hồ hồ, lại làm cho người ta có cảm giác ấm áp.

- Hi Thành.

Cô khẽ gọi anh, giọng nhẹ như gió đêm, anh cảm thấy tim như chìm trong hồ nước ấm, thật dịu dàng, ấm áp. Nhưng câu nói sau đó của Chu Thiến lại như đẩy anh vào hầm đá, lạnh buốt tim.

Cô nói:

- Hi Thành, sau này đừng đến đây nữa.

Cô nhẹ nhàng mà nói, thân nhiên cười, vẻ mặt bình tĩnh, lạnh nhạt. Tựa như đang nói chuyện hết sức bình thường. Lời của cô, vẻ mặt của cô khiến tim anh đột nhiên co rút lại

Anh tiến lên mấy bước, gắt gao nắm chặt vai cô, vội vàng nói:

- Thiệu Lâm, có phải em hiểu lầm điều gì? Là tuýp thuốc mỡ đó sao? Em trách anh theo dõi em sao? Thiệu Lâm, không như em nghĩ đâu, chẳng phải anh đã nói anh cho người bảo vệ em sao? Bọn họ khá hiểu tình huống của em, anh chỉ lo lắng cho em thôi... nếu em không thích, anh lập tức bảo bọn họ thôi... Thiệu Lâm, em đừng như vậy...

Câu nói cuối cùng của anh dường như đang cầu xin. Cho tới giờ anh vẫn luôn cho rằng không có gì trên đời có thể làm khó mình. Nhưng chỉ khi đối mặt với cô gái này, anh luôn có sự bất lực, khủng hoảng. Thì ra trên đời này khó nhất chính là lấy lòng cô gái trước mặt này, cô gái thuần khiết, không chút mưu cầu nào. Nhưng đó lại là thứ anh muốn có được nhất. Đây là kiếp số của anh, là báo ứng cho sự hoang đường trước kia của anh.

Chu Thiến nhủ thầm, nhẹ nhàng giãy dụa, Triệu Hi Thành ý thức được mình làm đau cô nên lập tức buông tay, vội lui về phía sau hai bước, vẻ mặt thống khổ mà bất đắc dĩ.

Chu Thiến đi đến gần anh, nhẹ nhàng nói:

- Hi Thành, em không trách anh, trước là em hiểu lầm ý tốt của anh, còn nói những lời khó nghe, nhất định khiến anh đau lòng, là em không tốt, em xin lỗi.

Triệu Hi Thành ngẩng đầu, trong mắt mơ hồ, nếu cô không tức giận thì sao lại làm vậy?

Chu Thiến tiếp tục nói:

- Em hiểu ý tốt của anh nhưng cũng không có nghĩa là em chấp nhận nó. Hi Thành, tội gì phải lừa mình dối người?

Đôi mắt đen như ngọc của cô nhìn thẳng anh, dường như muốn xuyên thấu đến lòng anh:

- Không phải anh cứ như vậy thì mọi chuyện sẽ biến mất, không phải anh kiên trì thì em sẽ thay đổi nguyên tắc của mình. Hi Thành, vô dụng thôi...

Giọng cô nhẹ nhàng, trong trời đêm lại có cảm giác đau đớn, nặng nề.

- Hi Thành, anh nhìn anh bây giờ đi, sao phải tự biến mình thành vậy? Anh là Triệu Hi Thành uy phong lẫm lẫm, là người thừa kế tập đoàn Triệu thị, không anh sánh nổi. Anh hiểu nên làm nên không, anh hiểu được cái gì là vô dụng. Nhưng giờ anh đang làm cái gì? Anh cưỡng cầu bản thân, cưỡng cầu chuyện không thể thay đổi. Anh làm vậy chỉ khiến mọi người càng đau khổ. Hi Thành, buông tay đi, anh sẽ vẫn là thiên chi kiêu tử (chỉ người cao quý) uy phong lẫm lẫm, thế giới của anh sẽ không vì mất em mà thay đổi!

- Sao lại không thay đổi...

Triệu Hi Thành cười thâm, liên tục lui về phía sau:

- Em đã sớm trở thành một phần thế giới của anh, thiếu em thế giới của anh cũng không thể đầy đủ. Cho dù có là thiên chi kiêu tử, cho dù là người thừa kế của Triệu thị thì cũng có ý nghĩa gì...

Triệu Hi Thành nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, đôi mắt buồn bã, tim như bị lãng tử mà đau đến tận cùng, đau đến không thể hô hấp, đau đến cả người không thể tự chế run run.

- Thiệu Lâm

Trong đêm tối, giọng anh có vẻ yếu ớt, dường như chỉ chạm vào là sẽ vỡ tan:

- Vì sao em có thể bình tĩnh như vậy, vì sao em luôn có thể lý trí như thế. Em dạy anh đi! Em có bao giờ mềm lòng không? Em lý trí đến đáng sợ, bình tĩnh đến anh không thể không nghĩ, em có từng yêu anh...

Chu Thiến cúi đầu, rừ mắt, che dấu sự đau xót của mình. Khi ngẩng đầu, mắt cô lại bình thản:

- Bởi vì trong hai chúng ta dù sao cũng phải có một người bình tĩnh, quá hiển nhiên, người đó không phải anh.

Cô thờ dài:

- Quay về đi, Hi Thành, đừng đến nữa, đừng làm chuyện vô nghĩa nữa...

Cô xoay người đi về nhà, bóng dáng kiên định thể hiện quyết tâm của cô. Khác với quá khứ là sự kiên quyết này còn có chút lạnh nhạt, dường như giờ cô đã chẳng để chuyện này trong lòng.

Triệu Hi Thành nhìn bóng cô mà lòng lạnh lẽo, như chỉ trong nháy mắt, đất trời u tối, bóng tối vô hạn đang nhấn chìm anh.

Từ sau đó, Tiểu Mạt phát hiện, Chu Thiến hình như có chút khác lạ. Về ngoài thì rất bình tĩnh, cái gọi là bình tĩnh đó là cô vẫn chăm chỉ học tập, luyện tập, nói chuyện với bạn bè. Nhưng khi một mình, Chu Thiến sẽ luôn ngẩn người, buổi tối có khi cả đêm không ngủ được. Còn cả góc đó, không bao giờ xuất hiện chiếc xe thần bí kia nữa. Tiểu Mạt hơi hiểu, nhìn về mặt Chu Thiến hoảng hốt thì có chút đau lòng nhưng chuyện này cô cũng chẳng có cách nào giúp. đành phải thường xuyên cùng Chu Thiến nói chuyện, phân tán một chút lực chú ý của Chu Thiến

Mãi cho đến 1 ngày, Chu Thiến nhận được một cuộc điện thoại.

- Cái gì? Văn Phương xảy thai? Có chuyện gì?

Tiểu Mạt nghe Chu Thiến kinh ngạc hỏi lại. Bắt đầu từ đó, mọi chuyện cũng thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Sẩy thai 1

Một tuần trước.....

Văn Phương vẫn đang bị giam lỏng tại tòa biệt thự xinh đẹp kia. Phong cảnh bốn phía vẫn xinh đẹp như trước, cây cối vẫn xanh tốt. Ngày vẫn nhàm chán như vậy, thời gian vẫn thật dài. Chỉ khác là bụng cô ta dần nổi lên, quanh biệt thự có nhiều người bảo vệ hơn, về mặt lạnh lùng, còn cả thái độ của quản gia Lý tẩu cũng dần tốt hơn.

Nói đến quản gia, Văn Phương cũng có chút tâm tư. Đầu tiên là nói chuyện phiếm với Lý tẩu, biết con bà vừa thi đỗ đại học, ngày hôm sau, Văn Phương đưa cho bà phong bì 2000 tệ. Đầu tiên Lý tẩu không nhận nhưng Văn Phương cứ rấn ép buộc nhét vào túi bà. Sau đó, khi Lý tẩu ra ngoài mua đồ, Văn Phương bảo bà mua nhiều một chút, ăn không hết Văn Phương đều cho bà mang về nhà hết. Đồ ăn Triệu gia cung cấp đương nhiên là loại thượng hạng, nhà Lý tẩu hầu như không cần mua đồ ăn, ăn không hết đem cho họ hàng, cũng được nở mày nở mặt. Văn Phương còn thường mượn có này nọ mà nhét phong bì cho bà, đều hơn 500 tệ. Lý tẩu dần nhận quen tay, bình thường, khi lấy tiền có người khác thì cũng sẽ bịt miệng người ta lại. Lâu dần mọi người cũng dần quen với việc Lý tẩu và Văn Phương quá thân thiết.

Văn Phương như vậy cũng là có lý do, cô ta nghĩ, bản thân cả ngày bị nhốt ở đây, bên ngoài xảy ra chuyện gì căn bản không hề biết, mà Lý tẩu có người quen làm ở biệt thự Triệu gia, đối với chuyện của Triệu gia cũng có hiểu biết ít nhiều. Cô rất muốn biết Tống Thiệu Lâm sau khi biết cô ta có thai với Triệu Hi Thành thì có phản ứng gì. Có đôi khi cô ta cũng nói bóng gió với Lý tẩu nhưng bà dù cầm nhiều tiền của cô ta như vậy nhưng cũng chỉ cho cô ta thêm chút thời gian tản bộ còn lại không nói lời nào. Điều này khiến cho Văn Phương tức giận vô cùng. Nhưng hôm nay, Lý tẩu lại chủ động cung cấp cho cô ta một tin tuyệt vời.

Đó là lúc chạng vạng, trong hoa viên, Văn Phương nằm dài trên vồng, nhớ tới cuộc sống bị giam lỏng, nhớ tới Triệu gia không có ai đến thăm mình, nghĩ tới vận mệnh của mình sau khi sinh con thì không khỏi có chút hoảng loạn, rất bất an. Cô ta vỗ bụng, càng quyết tâm được ăn cả ngã về không.

Đúng lúc này, Lý tẩu cho mọi người lui, ngồi xuống ghế bên cạnh cô ta, về mặt thần bí

- Tiểu thư, tôi có được một tin từ chỗ người quen.

Ánh mắt bà ta lóe sáng dưới ánh trời chiều, thần sắc dấu không được sự đắc ý. Văn Phương nghe giọng bà, nhìn về mặt bà thì vội chú ý hỏi:

- Có tin gì?

- Người quen của tôi làm ở Triệu gia, theo lời nó thì đại thiếu phu nhân đã bỏ nhà đi rồi, đã nhiều ngày chưa quay về. Phu nhân cố gắng phong tỏa tin tức, không cho người hầu nói lung tung bên ngoài nhưng sao giấu được mãi? Người quen kia của tôi hôm qua ở nhà tôi uống rượu quá chén nên nói hết ra. Bọn họ đều nói, đại thiếu phu nhân làm âm ỹ lên, đòi ly hôn! Cái này khiến lão gia tức giận vô cùng! Đại thiếu gia muốn kéo đại thiếu phu nhân lại còn bị lão gia tát nữa.

- Thật sao?

Văn Phương ngồi bật dậy

- Ôi, tiểu thư, cô cẩn thận một chút, giờ cô đang mang thai, phải thật cẩn thận. Nghe nói Triệu lão gia rất coi trọng đứa cháu này. Tiểu thư, thật chúc mừng cô, chưa biết chừng...

Lý tẩu cũng không nói gì thêm nhưng cười đầy thâm ý, trước bà cũng chẳng coi trọng cô ta, trong lòng còn có chút khinh thường. Hơn nữa Triệu gia coi cô ta như phạm nhân, rõ ràng là Triệu gia chỉ muốn đứa bé mà thôi, cuối cùng cô ta cũng bị Triệu gia đem tiền bịt miệng thôi. Cho nên tuy rằng Văn Phương nhiều lần nhờ cậy nhưng bà cũng mặc kệ, tránh đắc tội Triệu gia.

Nhưng giờ không vậy, đại thiếu phu nhân nếu thực sự ly hôn, Triệu gia lão gia lại coi trọng đứa cháu này như vậy, chuyện tương lai lại trở nên khó xác định. Người phụ nữ này thủ đoạn không bình thường, nhìn cô ta dưới sự giám thị nghiêm mật của mình mà còn có thể dẫn đại thiếu phu nhân tới khiến cô ấy bỏ nhà đi thì rõ. Về sau cho dù cô ta không thể làm con dâu trưởng Triệu gia nhưng mẫu bằng tử quý, địa vị sau này vẫn là không thể khinh thường, hiện tại mình giúp cô ta một chút, tương lai có lợi gì cũng chưa biết chừng

Lý tẩu nhớ đến Dung tẩu bên Triệu phu nhân, tiền lương tương đương với giám đốc một công ty, đãi ngộ tốt vô cùng. Nghĩ vậy, lòng bà ta cũng vô cùng kích động.

Bên kia, Văn Phương vô cùng mừng rỡ, không thể tin vào tai mình. Ly hôn! Tống Thiệu Lâm muốn ly hôn! Người đàn bà ngu xuẩn, lại đòi ly hôn! Phiên cô ta còn vất óc nghĩ mưu kế lừa Tống Thiệu Lâm xuống ngựa, không ngờ Tống Thiệu Lâm lại hợp tác như vậy

Văn Phương không thể nhịn được mà cười đến vỗ tay vỗ chân, cười đến run rẩy cả người, cười đến nước mắt chảy ra!

Đúng là trời cũng giúp tôi. Đúng là trời cũng giúp tôi. Tống Thiệu Lâm, bất kể cô ly hôn thật hay dùng nó để uy hiếp Triệu gia thì giờ cô đâm lao phải theo lao. Triệu gia coi trọng con tôi rõ ràng còn hơn cả cô! Nếu cô không âm ỹ, an an phận phận nhận đứa bé này thì tôi còn khó nghĩ. Nhưng giờ cô gây chuyện, đắc tội với mọi người Triệu gia, đem thể diện Triệu gia quét đất, tôi xem cô thu dọn việc này thế nào. Cho dù trái tim Hi Thành thuộc về cô thì thế nào, tình yêu của đàn ông yếu ớt lắm, nhanh chóng thôi, anh ấy sẽ quên cô. Tôi và anh ấy có đứa bé ràng buộc, chỉ cần tôi dùng chút công sức thì tôi chắc chắn sẽ đoạt lại được trái tim anh ấy. Tống Thiệu Lâm, chung quy cô vẫn chẳng thể là đối thủ của tôi (Bệnh kinh)

Văn Phương kích động nắm tay Lý tẩu, hai mắt sáng bừng, vội vàng hỏi:

- Giờ thì sao? Giờ thế nào? Triệu gia có phản ứng gì? Bọn họ ly hôn chưa?

Tay Lý tẩu bị cô nắm mà đau, rút mấy lần nhưng không được, đành phải nhịn đau trả lời:

- Chuyện này tôi không rõ lắm nhưng nghe người kia nói, Triệu gia vẫn chờ đợi thiếu phu nhân quay về, giờ đang phong tỏa tin tức, người ngoài còn không biết Triệu gia đã xảy ra chuyện gì.

Còn chờ cô ta trở về? Văn Phương cười lạnh, cô ta buông tay, Lý tẩu nhẹ nhàng xoa xoa chỗ bị nắm ửng hồng lại. Văn Phương nhìn phía trước như ở đó có cảnh tượng cô ta được sống trong vinh hoa phú quý. Nghĩ đến đó, lòng Văn Phương cũng sôi sục, mặt cũng đỏ bừng vì hưng phấn, khóe môi cười đầy đắc ý.

Không muốn để cho người ngoài biết? Cô ta sẽ cố tình để cho mọi người biết! Cô ta sẽ để tất cả mọi người biết mình có con với Triệu Hi Thành, Tống Thiệu Lâm muốn ly hôn. Đến lúc đó, xem xem Tống Thiệu Lâm còn có cửa quay về Triệu gia?

Ánh mặt trời như lửa, sắc trời chiếu rọi trên mặt cô ta khiến khuôn mặt vạm vỡ của cô ta càng đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Sẩy thai 2

hưng nên để lộ tin ra như thế nào? Đây là câu hỏi hai ngày nay Văn Phương luôn suy nghĩ. Dựa vào mẹ sao? Không được, chuyện này mẹ sẽ làm không tốt. Hơn nữa tốt nhất là cô ta mang bụng bầu đứng trước mặt mọi người thì còn thuyết phục hơn. Thật muốn nhìn những kẻ từng xem thường mình thì thế nào, nhất định là rất phản kích. Bọn họ nhất định sẽ ghen tị hâm mộ phát cuồng đi! Nhất định sẽ nghĩ mọi cách để lấy lòng đi. Nghĩ vậy, Văn Phương không nhìn được đắc ý cười ra tiếng. Cô ta lấy một trái nho, tung lên cao rồi há mồm đón được, trong lòng thật đắc ý (Xì vì dùng từ đón =))

Nhất định phải nghĩ mọi cách để đi ra ngoài một lần, nhất định phải thật xinh đẹp xuất hiện trước mặt bọn họ, sau đó đem chuyện đứa bé, chuyện Tống Thiệu Lâm ly hôn “không cẩn thận” lộ ra. Đến lúc đó khiến dư luận xôn xao, ai cũng biết cô ta là mẹ của đứa bé đó, Triệu gia sao có thể xóa sạch mọi thứ. Hơn nữa làm đến đó, dựa vào cá tính của Tống Thiệu Lâm ngu xuẩn kia thì nhất định sẽ càng mau chóng ly hôn. Chỉ cần vị trí đó còn trống, về sau cô ta sẽ nghĩ cách lấy lòng hai ông bà già, đoạt lại trái tim Hi Thành.

Nhưng làm như vậy liệu có khiến ông bà tức giận không? Văn Phương nhíu nhíu mày, không khỏi do dự. Chủ tịch là người nổi tiếng sĩ diện, nếu làm vậy khiến ông mất mặt thì ông ta có tức giận mình không? Nếu không dẫn dụ phóng viên tới? Không được, Văn Phương lắc đầu, Triệu thị không phải nhân vật trong làng giải trí, giá trị tin tức không lớn, nếu phóng viên vì lợi lộc mà tiết lộ cho Triệu gia biết trước khiến Triệu gia tức giận là chuyện nhỏ nhưng bọn họ đề phòng mình mới là chuyện lớn.

Không được. Không thể cứ chần chừ chừ, không thừa dịp Thiệu Lâm bỏ nhà đi, ép cô ta ly hôn, chờ đến khi cô ta hồi tâm chuyển ý thì thật phiền toái! Đây là điều rất khả năng, bà già họ Tống kia nhất định sẽ khuyên cô ấy quay về. Đứng, không thể bỏ qua cơ hội lần này. Bất cứ giá nào! Cho dù Chủ tịch trách cứ thì chờ đến khi mình sinh con rồi thì sẽ chẳng sao. Mặc kệ thế nào, trong tay mình cũng đã có con Át chủ bài.

Văn Phương vuốt bụng mình, mắt lóe sáng, miệng cười yêu dị.

Văn Phương bắt đầu lên kế hoạch ra ngoài. Nhưng giờ bảo vệ nghiêm mật, bên ngoài muỗi vào không được, bên trong ruồi bọ cũng không thể bay ra đi. Nếu nhân lúc tản bộ bỏ trốn, đừng nói bị người quản lý chặt chẽ mà cô ta cũng không muốn mạo hiểm như vậy, vạn nhất không cẩn thận ngã thì xong đời.

Đúng lúc này, Lý tẩu nói muốn ra ngoài mua đồ, hỏi cô có gì cần mua.

Trong đầu Văn Phương chợt lóe, không khỏi nở nụ cười, trời cao đối với cô ta thật tốt, luôn đưa cơ hội đến trước mặt. Cô ta bước lên kéo tay Lý tẩu nói:

- Lý tẩu, hai ngày nay tôi đặc biệt muốn ăn một thứ đến nỗi ngủ cũng không yên

Lý tẩu hỏi:

- Cái gì vậy?

- Tôi cũng không biết tên là gì, chỉ nhớ nó như thế này...

Văn Phương làm bộ dáng khoa tay múa chân:

- Đại khái là hơi lớn, màu vàng, khó tả lắm

Lý tẩu không hiểu ra làm sao:

- Đó là cái gì? Tiểu thư của tôi, cô nói như vậy thì làm sao tôi biết nên mua cái gì?

Văn Phương kéo tay Lý tẩu, tự nhiên mà nói:

- Nếu không, tôi đi với bà, đã lâu rồi tôi cũng không đi ra ngoài, đường xá bên ngoài thế nào cũng sắp quên rồi. Tôi đi với bà, tôi nhớ rõ nó thế nào.

Văn Phương nhìn Lý tẩu, tận lực diễn xuất nhưng trong lòng thì rất bồn chồn

Nghe đến đó, Lý tẩu nhìn Văn Phương một cái, nghi ngờ:

- Tiểu thư, cô lại có ý gì? Tuy rằng cô tốt với tôi nhưng tôi không thể đưa cô ra ngoài. Tâm tư của cô tôi đoán không ra, tôi không dám mạo hiểm như vậy, vạn nhất xảy ra sai lầm gì tôi không thoát được liên lụy. Tôi vẫn muốn làm ở Triệu gia, con tôi còn đang đi học, tôi không muốn mất việc.

Văn Phương chặc chặc hai tiếng, oán trách nói:

- Lý tẩu, xem bà nói gì này, bà nghĩ đi đâu thế? Tôi chẳng qua chỉ là muốn ra ngoài chơi, tiện mua chút đồ ăn, bà thật đa nghi. Bà cũng không nghĩ xem, bà với người hầu đi theo bên cạnh, tôi làm được gì. Nếu bà không yên tâm thì cho vệ sĩ đi cùng.

Lý tẩu lặng im không lên tiếng, xem ra là không chịu đáp ứng. Văn Phương trầm mặt, lạnh lùng nói:

- Tôi vẫn coi bà là người tốt, lâu như vậy cũng chỉ có bà tốt với tôi nên tôi cũng coi bà như người thân, không ngờ giờ bà lại từ chối chút yêu cầu này

Lý tẩu nghe được cô ta nói như vậy, vẻ mặt ngượng ngùng, nhớ tới mình nhận của cô ta không ít lời, lại nghĩ sau này có lẽ cô ta thực sự có thể làm chỗ dựa, không thể đắc tội được. Bà trầm ngâm một hồi, liền nói:

- Chuyện này tôi không làm chủ được, để hỏi Dung tẩu đã

Nói xong định gọi điện thoại.

Văn Phương vốn định ngăn lại nhưng nghĩ lại, nếu như vậy thì Lý tẩu sẽ không đồng ý, chẳng bằng thử xem

Thôi đi, chẳng qua là chuyện nhỏ, chắc Triệu gia cũng không phản đối.

Dung tẩu nhận được điện thoại sau đó hỏi ý kiến Triệu phu nhân. Triệu phu nhân suy nghĩ một hồi, thờ dãi nói:

- Để cô ta đi đi, dù sao giờ cũng không cần giấu Thiệu Lâm, cô ta bị cấm túc lâu vậy xem ra cũng rất buồn chán, tâm tình không thoải mái cũng không tốt cho đứa bé

Nói rồi lạnh giọng:

- Nhưng bà nói với quân gia bên kia phải mang theo nhiều người, nhất định phải để ý kỹ cô ta, mua đồ xong về ngay, tuyệt đối không được đi linh tinh

Lý tẩu được đồng ý thì thoải mái hơn. Thực sự nếu có xảy ra sai lầm thì tội cũng không trách bà ta được.

Văn Phương thay bộ quần áo đẹp nhất. Giày quần áo đều là Triệu gia mua, đương nhiên là hàng hiệu. Về phần giày, cô ta chọn đôi giày da khá đẹp. Lý tẩu nhìn nói:

- Tiểu thư, đeo giày vải thoải mái hơn

Giày vải? Bọn họ mua cho cô ta giày vải đều là loại thô kệch, còn lâu cô ta mới đeo để đến công ty.

Văn Phương nâng nhấc chân, nói:

- Cũng không cao, rất thoải mái

Lý tẩu thấy giày quả thật cũng không cao, cũng không nói cái gì.

Một hàng sáu người, Lý tẩu thêm hai người hầu, lại thêm hai vệ sĩ, đi hai ô tô về phía nội thành. (Nhà giàu vải, nuôi vợ bé còn hơn nhà người ta nuôi bố mẹ)

Văn Phương thấy phô trương như vậy thì có chút đau đầu. Cô ta chỉ thuận miệng nói thôi, Lý tẩu lại thực sự dẫn theo nhiều người như vậy. Lý tẩu này, nhận nhiều lợi của mình như vậy nhưng lại không giúp được gì. Nhưng mà chỉ cần vào nội thành, cô ta sẽ có cách tìm được đến công ty.

Văn Phương nhìn cửa kính xe, bóng cây loang lổ chiếu lên cửa kính, xuyên qua đó có thể thấy được bầu trời trong vắt cùng những đám mây trắng. Thế giới bên ngoài đột nhiên thật đẹp trong mắt cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Sảy thai 3

Đoàn người lái xe đến khu chợ tốt nhất nội thành. Nơi đó hàng hóa đầy đủ, hải sản, thổ sản, cái gì cũng có. Các đặc sản cả nước đều có thể đến đây mua.

Chợ ồn ào tấp nập, đủ mọi tiếng ồn. Đoàn người chậm rãi đi tới. Lý tẩu gắt gao đi bên cạnh cô ta, lớn tiếng nói:

- Tiểu thư, cô nhìn xem cô muốn ăn gì. Ở đây đủ hết, nhất định có thể tìm được thứ cô muốn

Văn Phương nhìn bốn phía, ở đây nhiều người, cũng khá tiện. Nhưng... cô chán ghét nhìn xung quanh, phía trước có người dẫn đường, phía sau có người theo sát, trái phải đều là người hầu, nếu đổi lại bình thường cô ta nhất định rất cao hứng khi phô trương như nữ vương, nhưng giờ thực sự là rất chán ghét. Có cần phải như thế không? Như đưa phạm nhân đi. Văn Phương thầm mắng.

Lý tẩu nghe được, nhìn cô nói:

- Tiểu thư, cô nói cái gì? Ở đây nhiều người, cô phải cẩn thận một chút, đừng để người khác đụng phải

Văn Phương lên lườn bà, bị các người vây như tường sắt thì có thể bị đụng chạm vào sao

Mất thấy Lý tẩu dần dần mua đủ các đồ, Văn Phương càng lúc càng lo lắng. Lý tẩu thấy Văn Phương nhìn quanh thì nói:

- Tiểu thư, còn không tìm được thứ cô muốn sao? Không còn sớm nữa, cô cẩn thận nhìn xem

Văn Phương không có cách nào khác, tình thế cấp bách thì nghĩ tới một chiều trong TV hay chiếu nên vội nói:

- Tôi muốn toilet

Chắc bọn họ cũng không đi theo chứ

Không nghĩ tới bên cạnh có người hầu nói:

- Ai, tôi cũng thế, nhịn lâu quá rồi, tiểu thư cùng đi đi.

Văn Phương hận đến nghiến răng nhưng cũng chẳng có cách nào.

Nhưng đúng lúc này, trong đám người không biết có ai hô lớn:

- Bắt trộm, bắt trộm!

Đám người nhất thời rối loạn. Sau đó một bóng người nhanh nhẹn lao về phía Văn Phương, kẻ trộm kia luôn trái lách phải, chạy đến bên vệ sĩ của Văn Phương thì còn đẩy vệ sĩ khiến anh ta giận dữ đuổi theo. Ngay sau đó đã đuổi bắt được kẻ trộm. Lý tẩu và bọn người hầu đều không nhận được mà chạy lên xem náo nhiệt.

Văn Phương mừng rỡ, cô ta lặng lẽ ôm bụng rút lui, chờ cách bọn họ một quãng xa thì bắt đầu bước nhanh hơn, đi ra ngoài, vẫy xe taxi, kích động báo lái xe đưa đến cao ốc Triệu thị. Cô ta hưng phấn đến hai má đỏ bừng, bàn tay ướt mồ hôi, cô ta có cảm giác, qua ngày hôm nay, cuộc đời cô ta sẽ có sự thay đổi trọng đại (Nghĩ đúng lắm, thay đổi lớn ghê =)))

Bên Lý tẩu đến khi lấy lại tinh thần thì đã không còn thấy bóng dáng Văn Phương. Lý tẩu nhất thời sợ đến toát mồ hôi lạnh, hối hận vì đã cả tin đưa cô ta ra ngoài. Bà cùng mọi người tìm kiếm hồi lâu không có kết quả, đành phải gọi điện thoại cho Dung tẩu.

- Chị Dung, Văn tiểu thư không thấy đâu nữa

Giọng bà đầy lo lắng, thầm cầu nguyện đừng để xảy ra chuyện gì

Văn Phương ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào Triệu thị, dọc đường đi có rất nhiều người tò mò nhìn cô ta, thậm chí còn nhìn bụng cô ta. Văn Phương nhất nhất mỉm cười đáp lại. Đáng tiếc những người này cũng không quen, chẳng nói được gì. Cô ta nghĩ nghĩ rồi quyết định vào thang máy, đi lên tầng cao nhất.

Đến gặp Hi Thành trước đi, đã lâu rồi không gặp anh. Còn cả những thư ký trước kia cùng làm, lúc đó cô ta bị điều đi, ai cũng châm chọc, giờ xem bọn họ cười nổi không.

Ra thang máy, một cô gái lạ đón, cười đầy tính nghiệp vụ:

- Tiểu thư, xin hỏi có chuyện gì sao?

Văn Phương chậm rãi đi vào:

- Điều gì người mới, tôi không biết, Tiểu Lợi còn ở đây không?

Đang nói, Tiểu Lợi đi ra khỏi phòng thư ký, thấy Văn Phương thì kinh ngạc:

- Văn Phương?

Sau đó nhìn về phía bụng cô ta, nghi hoặc:

- Cô có chuyện gì sao?

Văn Phương vỗ vỗ bụng sau đó đi đến văn phòng tổng giám đốc:

- Tôi đến để gặp Hi Thành.

Tiểu Lợi vội vàng ngăn lại, nói:

- Thứ nhất, cô không có hẹn trước, thứ hai, tổng giám đốc không có trong văn phòng.

Văn Phương trừng mắt nhìn cô một cái:

- Tiểu Lợi, cô định lừa ai. Tổng giám đốc sao lại không có trong văn phòng? Hơn nữa...

Khóe miệng cô ta cười, khinh thường nhìn Tiểu Lợi:

- Con tôi muốn gặp cha, sao phải hẹn trước.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sợ đến ngây người, còn có mấy người ủa ra nhìn cô ta. Trong đó có một người không biết Văn Phương, khó tin nói:

- Sao có thể? Tổng giám đốc yêu vợ như vậy, sao lại để người khác mang thai với mình.

Lại còn là một người phụ nữ kém xa Triệu phu nhân. Quá khó tin

Văn Phương cười đi đến bên cô:

- Cô em à, cô không hiểu sao, tình yêu của đàn ông đều chỉ là mây bay, trước đó còn cùng cô thề non hẹn biển dưới trăng nhưng chớp mắt là sẽ quên thôi. Chẳng phải bọn họ ly hôn sao

- Ly hôn!

Lại một quả bom khác tung ra khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Vẫn là Tiểu Lợi tinh táo, đi đến bên Văn Phương nói:

- Văn Phương, cô đi trước đi, ở đây là văn phòng, cô đừng ở đây nói những lời đó. Tôi không lừa cô, tổng giám đốc thật sự không có ở văn phòng.

Văn Phương thấy vẻ mặt cô không giống giả bộ, mục đích của cô ta đã đạt được, hướng hồ vẫn còn chỗ khác cần đi. Nhìn vẻ mặt mọi người vừa kinh hãi vừa thoáng khinh thường thì cô ta không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng, giả bộ cái gì, chẳng qua là ghen tỵ với cô ta mà thôi! (Tự kỉ vậy)

Văn Phương vừa đi, phòng thư ký liền nổ tung.

- Trời ạ, đó không phải là thật chứ! Đây đúng là phá tan giấc mộng đẹp của em

- Có lẽ là thật, trước kia Văn Phương và Tổng giám đốc quả thật có thời gian gian dúi, Văn Phương vẫn luôn công khai điều đó

- Mắt tổng giám đốc thật kém, sao lại ở cùng loại đàn bà này. Thật không biết xấu hổ, còn dám tìm đến đây, mắt mặt phụ nữ chúng ta quá. Nhìn về mặt đặc ý của cô ta kia. Làm cho người ta hận không thể tát chết cô ta đi

- Trách không được thời gian này tâm tình Tổng giám đốc không tốt, còn hay nổi cáu... Mà nói ra, tổng giám đốc thật sự là rất... Nửa câu sau không nói ra

- Triệu phu nhân thật sự muốn ly hôn? Thế chẳng phải là lợi cho con hồ ly tinh đáng chết này sao. Nếu là tôi thì đã cho cô ta chết rồi, không cho cô ta được như ý. Thời buổi gì vậy, sao tiểu tam lại có thể càn rỡ được như thế.

- Một cây làm chẳng nên non..... Ai bảo Triệu gia có tiền?

- Đây, nói chuyện đề ý một chút, giờ còn đang là giờ làm việc đó

Văn Phương đi đến phòng hành chính tổng hợp trước kia đã làm việc, lúc này các đồng nghiệp đều đang ngồi. Chị Lý và chị Vương thích tám chuyện nhất đều ở đó. Văn Phương mừng rỡ, có hai cái loa lớn ở đây thì chắc chưa tan tằm tất cả mọi người đều biết chuyện rồi

Cô ta đi vào chào hỏi mọi người:

- Chị Lý, chị Vương, đã lâu không gặp, thật nhớ mọi người quá.

Mọi người nghe tiếng đều quay đầu nhìn cô, sau đó không hẹn mà cùng nhìn xuống bụng cô ta. Chị Lý là người nói đầu tiên:

- Văn Phương, mới một tháng không gặp sao đã có thai?

Mọi người hầu như cũng đều tò mò, nhất thời bàn tán xôn xao.

Văn Phương cười nhìn mọi người, đặc ý nói:

- Tháng rồi tôi ở nhà dưỡng thai, đứa cháu đầu tiên của Chủ tịch, đương nhiên phải cẩn thận một chút

Nói xong, ánh mắt đảo qua mọi người, thưởng thức mọi vẻ mặt của mọi người: không tin, hâm mộ, ghen tỵ, hoảng sợ... Lòng cô ta vô cùng sung sướng.

Chị Vương đi tới nhìn cô:

- Đúng là của Tổng giám đốc sao...

Văn Phương vuốt bụng:

- Cũng không hẳn, là con trai đó! Chủ tịch rất vui

Nhìn vẻ phẫn nộ trên mặt chị Vương, Văn Phương càng cười vui vẻ:

- Hi Thành còn nói sẽ cho đứa bé một gia đình đầy đủ, đang định ly hôn đó

(Hết thuốc, chết là đáng)

Mọi người ồ lên, nhất thời mỗi người một vẻ mặt, cực kì hâm mộ, ghen tỵ, khinh thường...

Văn Phương cao giọng:

- Cho nên mới nói, có một số người mắt chó xem thường người khác nhưng cũng chẳng biết thế nào đâu. Có ngày bị người từng bị mình xem thường đạp chết cho coi

Lúc này, không biết là ai lạnh lùng nói câu:

- Hồ ly lăng lợ, còn không biết xấu hổ!

Văn Phương giận dữ, lớn tiếng nói:

- Ai? Có gan thì đứng trước mặt tôi mà nói

Cô ta nổi giận đi lên trước, chưa bước được hai bước thì đã có biến.

Chỗ Văn Phương bước vào không biết là bị ai đổ cả phê lên, Văn Phương không để ý, bước chân hùnh hủ, còn đi giày da, đế hơi trơn. Kết quả bước lên, trượt chân, mắt trọng tâm mà ngã về trước. Đến khi ý thức lại được thì bụng cô ta đã nặng nề đập vào cạnh bàn.

Văn Phương hét thảm một tiếng, một con đầu đón truyền tới

Chương 111: Ác mộng 1

Văn Phương ôm bụng dần dần ngồi dậy, cô ta cảm giác như có một bàn tay thò vào bụng cô ta mà dùng sức vò xé thai nhi. Cảm giác đau như rách người này cô ta không chịu nổi, kêu thảm một tiếng, cả người toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Rất nhanh, cô ta cảm thấy giữa bắp đùi âm ẩm, một dòng máu đỏ tươi chảy ra, nhanh chóng thấm ướt quần áo cô ta. Máu tươi đỏ như con ác mộng khiến cô ta run rẩy. Cảm giác sợ hãi chưa từng có bao phủ lấy cô ta, ánh mắt cô ta như nhìn thấy quỷ, thê lương hét chói tai. Tiếng kêu vang khắp mấy tầng lầu khiến ai nghe được cũng rợn tóc gáy.

Trong văn phòng mọi người bị cảnh này làm cho sợ hãi, ai cũng tái mặt, há hốc miệng sợ hãi nhìn cô ta, luống cuống đứng đó, nhất thời không biết nên làm cái gì.

Không biết là ai thì thảo nói một câu:

- Không liên quan đến tôi, tôi vừa mới đến văn phòng, tôi không thấy gì hết

Sau đó chỉ thấy một người lao đảo, hoảng sợ chạy khỏi văn phòng.

Mọi người nháy mắt tỉnh táo lại, chỉ nhìn em, em nhìn chị, trong đầu không hên mà cùng có một suy nghĩ: nếu đứa bé có gì sơ xuất, Chủ tịch trách tội, chỉ sợ mọi người đều mất việc. Có mấy người gần cửa, nhân lúc mọi người không để ý lên chuồn ra, trong lòng thầm nghĩ, mặc kệ thế nào, chết cũng không nhận là mình đã có mặt ở đây

Mấy người còn lại ở gần Văn Phương, mọi người nhìn Văn Phương đang gào thét dần yếu giọng, máu tươi đã thấm đẫm quanh sàn, nhìn ghê người.

- Gọi xe cứu thương đi đã! Một người run giọng nói.

Văn Phương gất gao ôm bụng, cô rút người lại, cả người run rẩy, tóc ướt đầm mồ hôi, đau đến chết lặng. Trong lòng cô ta cực sợ hãi. Con của cô ta, con của cô ta có sao không? Đây là toàn bộ hi vọng của cô ta, trăm ngàn lần không thể có việc gì. Ai cứu cô ta đây!

Nhưng những người xung quanh chỉ lạnh lùng nhìn cô ta, không hỏi, tiến lên an ủi cô ta, tất cả đều cách cô vài bước giống như cô ta là virus đáng sợ. Qua con kính hoàng, có người còn cười vui khi thấy người gặp họa.

Văn Phương nhìn tất cả chuyện này, trong lòng cực kì hận, dùng hết sức gào thét với bọn họ nhưng giọng như muỗi kêu:

- Các người cứ vui mừng khi người ta gặp họa đi! Tôi sẽ nói cho Chủ tịch... sẽ nói cho ông rằng các người hại tôi.

Chị Lý đứng bên lạnh lùng nói:

- Văn Phương, cô đừng có ngậm máu phun người, mọi người ở đây đều thấy là tự cô ngã. Là chúng tôi gọi xe cứu thương cho cô, là chúng tôi cứu cô. Còn nữa, cô vẫn nên cố giữ chút sức đi. Cô nói thì máu chảy, cứ như vậy thì đứa bé sẽ chẳng còn nữa.

Văn Phương vô lực quỳ rạp trên mặt đất, cô ta chỉ cảm thấy người rét lạnh như băng, cả người sắp bị đông cứng lại. Cô cảm nhận được máu đang chảy ồ ạt, người dần run lên, như có tử thần đang cầm roi đánh mình. Ý thức cô ta dần mơ hồ, dường như còn nghe bên tai có giọng nói bí ẩn:

- Văn Phương, sao cô lại làm thế, tôi vẫn coi cô là bạn, cô làm thế khiến tôi quá đau lòng

Vì sao đột nhiên nhớ tới chuyện này, ngày đó cô ta thiết kế để cho Thiệu Lâm nhìn thấy cảnh nóng của cô ta và Hi Thành. Thiệu Lâm quay người bỏ đi, cô ta đuổi theo từ phía sau

- Thiệu Lâm, cô thực sự coi tôi là bạn sao? Trong mắt cô tôi chẳng qua chỉ là kẻ hầu của cô thôi, tôi vẫn luôn bị cô chèn ép, chẳng lẽ cô cho rằng cả đời có thể chèn ép cô sao

- Văn Phương, tôi chưa bao giờ biết cô lại nghĩ như vậy, tôi vẫn cho rằng chúng ta là bạn tốt. Giọng nói rất đau đớn.

- Đừng giả mù sa mưa! Nhà cô bố thí cho tôi chút ân huệ thì coi tôi như người hầu mà sai bảo, chẳng lẽ cô không biết?

- Văn Phương, nghe tôi một câu, đừng tiếp tục với Hi Thành nữa, anh ta không hợp với cô đâu. Anh ta không thật tình với cô. Anh ta chỉ là kẻ máu lạnh vô tình, đến một ngày cô sẽ bị tổn thương thôi

- *Thiệu Lâm, cô cho rằng tôi sẽ tin lời cô? Tôi nói cho cô, Hi Thành yêu tôi, giờ hầu như tối nào anh ấy cũng ở bên tôi. Chẳng phải cô coi tôi là bạn sao? Được rồi, vậy cô và Hi Thành li hôn đi, tặng anh ấy cho tôi, dù sao cô cũng không yêu anh ấy. Sao, không muốn? Tôi thừa biết cô chỉ là giả vờ giả vịt. Nhưng tôi nói cho cô, cả đời tôi sẽ không bị cô chèn ép. Còn nữa, Hi Thành là của tôi, trái tim anh ấy là ở chỗ tôi, với anh ấy mà nói, cô chỉ là người vợ trang trí. Nhìn bộ dạng này của cô mà muốn tranh giành đàn ông với tôi? Năm đó cô không giữ được Kiều Tranh, giờ cũng chẳng giữ được Hi Thành, Tống Thiệu Lâm, cô cả đời chính là người đàn bà thất bại.*

Sau thì sao? Sau thì sao? Ý thức Văn Phương càng lúc càng mơ hồ. Đúng rồi, tối đó Thiệu Lâm bị tai nạn. Nhưng đến khi cô ấy tỉnh lại thì mất trí nhớ. Sau đó, mọi chuyện không còn như trước, con ác mộng của cô ta cũng bắt đầu...

Vì sao lại nghĩ lại chuyện đó? Chẳng lẽ trời cao đang ám chỉ đây là báo ứng của tôi sao? Không, tôi không sai. Tôi có gì sai? Chẳng qua tôi muốn nắm bắt thứ tôi muốn. Thiệu Lâm bị tai nạn xe là cô ấy bất cẩn, đâu liên quan đến tôi? Hơn nữa giờ cô ta cũng chẳng có việc gì đó sao... Tôi không sai, đừng lấy đi con tôi, đây là hi vọng duy nhất của tôi...

(Đứa bé mà có ý thức thì chắc cũng chả cần loại mẹ này đâu mà, thà nó k chào đời...)

Đột nhiên, bụng lại đau đớn vô cùng. Cuối cùng, Văn Phương không chống đỡ được, hét to một tiếng, hoàn toàn chết ngất.

Vợ chồng Chủ tịch vội chạy tới bệnh viện, tới đó đã thấy Triệu Hi Thành bình thần đứng ngoài phòng phẫu thuật. Bên cạnh đó là đôi vợ chồng già xa lạ. Người đàn bà tóc hoa râm, khuôn mặt tiều tụy đang khóc. Người đàn ông đầy mùi rượu, cúi đầu thờ dài, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn người phụ nữ bên cạnh.

Triệu lão gia từ không nhìn cho bọn họ, ông nổi giận dùng dùng đi đến bên Triệu Hi Thành nói:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên lại xảy ra chuyện này?

Sau đó chỉ vào anh:

- Có phải là mày giờ trò không?

Triệu phu nhân đi tới, lo lắng hỏi:

- Đừng nói mấy cái đó, thai nhi thế nào rồi?

Triệu Hi Thành bình tĩnh trả lời:

- Bác sĩ đang kiểm tra, còn chưa ra.

Vừa dứt lời, bác sĩ từ phòng giải phẫu đi ra, vẻ mặt bức bối nói:

- Đứa bé đã không còn giữ được, thai phụ giờ đang chảy máu rất nhiều, chỉ đành phải phẫu thuật cắt tử cung, ai là người nhà mời đi theo kí tên.

- Cái gì?

Người đàn bà vẫn ngồi khóc hét lớn, sau đó òa lên khóc, khóc nửa chừng thì ngất xỉu. Người đàn ông bên cạnh vội đỡ lấy bà, kích động kêu:

- Bác sĩ, mau lại đây, vợ tôi bị xỉu

Y tá đỡ mẹ Văn Phương đến một gian phòng khác, đặt bà nằm xuống. Triệu Hi Thành đưa giấy đảm bảo đến bên cha Văn Phương, lạnh lùng nói:

- Ở đây chỉ có ông là người nhà, ký tên đi!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Ác mộng 2

Cha Văn Phương đột nhiên đứng lên, xông thẳng tới bên Triệu lão gia, vươn bàn tay dơ bẩn nắm chặt lấy áo trắng của ông, quần áo trắng như tuyết lập tức để lại mấy dấu vân tay. Triệu lão gia bị ông ta đột nhiên giữ lại thì nhất thời sững sờ, kinh ngạc nhìn lại

Cha Văn Phương hai mắt đục ngầu nhìn Triệu lão gia từ, nói:

- Triệu gia lão gia, con gái tôi vì giúp Triệu gia các người sinh con mới thành ra thế này. Sau này không thể có con nữa, cả đời này của nó coi như bị hủy. Đứa con khỏe mạnh của tôi bị Triệu gia các người hại thành thế này, các người tính sao bây giờ? Các người phải bồi thường, nếu không chuyện này không xong đâu.

Triệu lão gia sao coi sự uy hiếp của ông ta ra gì, ông cười lạnh một tiếng, hung hăng gạt ra rồi bực bội phui chỗ bị cha Văn Phương chạm vào nói:

- Bồi cái gì? Là con gái ông tự muốn sinh con, cũng chính cô ta không cẩn thận mà sảy thai

Vừa rồi Triệu Hi Thành đã kể lại chuyện cho ông. Đứa trẻ đang yên đang lành giờ không có, ông đã đủ tức giận, giờ gã đàn ông như sắt rỉ này còn dám tới uy hiếp ông. Được, vừa khéo ông đang tìm chỗ trút giận.

Lập tức Triệu lão gia từ nhìn cha Văn Phương cười lạnh nói:

- Không xong? Được, ông cứ việc làm. Tôi thử xem ông làm được gì? Tôi nói cho ông, chuyện này, Triệu gia chúng tôi bồi thường là nhân nghĩa, không bồi thường là đúng đạo lý. Một xu tôi cũng không cho ông, ông làm được gì?

Cha Văn Phương lập tức xui người, vội đổi giọng khép nép:

- Triệu lão gia, ông đừng giận, tôi không có ý đó, chỉ là nhất thời lo lắng nên nói chuyện không đúng mực, ông đừng so đo với kẻ quê mùa như tôi.

Bác sĩ bên kia chờ sớm đã mất kiên nhẫn, lớn tiếng nói:

- Máy người ai là người nhà, mau kí tên còn phẫu thuật. Giờ là lúc nào mà chỉ lo cãi nhau

Lúc này cha Văn Phương mới vội kí tên rồi đưa giấy bảo đảm cho bác sĩ

Triệu lão gia từ bị bác sĩ nói, trong lòng cực tức giận lại thêm chuyện vừa mất cháu trai, nhìn đâu cũng thấy chướng mắt, vung tay nói với Triệu Hi Thành:

- Là mày gây sự. Hừ, tao mặc kệ

Triệu phu nhân nghe được thai nhi không còn thì luôn thờ dài, với chuyện của Văn Phương cũng chẳng mấy quan tâm, nghĩ cho chút tiền là được. Giờ thấy chồng đi rồi cũng dặn dò Triệu Hi Thành mấy câu, dặn anh chờ Văn Phương tỉnh lại, thu xếp chuyện cho thỏa đáng. Sau đó cũng xoay người đi theo chồng.

...

Văn Phương như tỉnh khỏi cơn mê dài, mở to mắt nhìn, thấy xung quanh tường trắng như tuyết thì biết mình đang ở trong bệnh viện. Cô ta theo bản năng sờ bụng, lại phát hiện bụng phẳng lì thì điên cuồng gào thét:

- Con của tôi đâu? Con của tôi đâu?

Tay vung lên như muốn ngồi dậy nhưng cả người chẳng có chút hơi sức.

Lúc này, bên cạnh có một đôi tay đè lại, sau đó nghe tiếng mẹ khóc:

- Phương Nhi ơi, đứa con khốn khổ của mẹ...

Văn Phương nhìn mẹ, vẻ mặt kinh hoàng:

- Mẹ, có phải con của con đã không còn?

Mẹ Văn Phương vừa khóc vừa nói:

- Phương Nhi à, không chỉ đứa trẻ không còn, con chảy máu rất nhiều, vì bảo toàn tính mạng mà bác sĩ đành phải cắt tử cung của con rồi... sau này con không thể sinh con nữa...

Nói xong lại gào khóc

- Cái gì?

Mắt Văn Phương đại ra nhìn trần nhà không nhúc nhích, nửa ngày không nói gì. Sau đó, cô ta thê lương khóc nức nở như quỷ kêu

Mẹ Văn Phương khóc càng đau lòng:

- Con của mẹ, sau này con phải làm thế nào...

Lúc này, Triệu Hi Thành ở ngoài nghe được tiếng động thì đẩy cửa đi vào. Đến bên giường Văn Phương, lạnh lùng nhìn cô ta.

Văn Phương nhìn thấy anh giống như thấy tia hi vọng, run run vươn tay về phía anh khóc:

- Hi Thành, Hi Thành...

Triệu Hi Thành lặng yên không động đậy, chỉ quay đầu nói với mẹ Văn Phương:

- Tôi muốn nói chuyện riêng với Văn Phương.

Mẹ Văn Phương biết tương lai con gái mình đều chỉ trong một suy nghĩ của người đàn ông này nên không dám cãi lời. Bà đi đến bên cạnh Hi Thành, hai mắt đầm lệ, cầu khẩn:

- Thiếu gia Hi Thành, giờ Phương Nhi thành ra thế này, xin cậu đừng kích thích nó...

Sau khi mẹ Văn Phương rời đi, Văn Phương nhìn Hi Thành không ngừng khóc. Cô ta khao khát anh bước đến ôm mình, an ủi mình, sau đó nói rằng đó không phải là sự thật

Nhưng bên tai lại chỉ nghe được giọng anh lạnh băng:

- Văn Phương, tôi từng nói với cô, nếu có ngày cô phải chịu kết cục bi thảm thì đó đều là cô tự tìm. Thật đúng là hiệu nghiệm

Nước mắt Văn Phương thấm đẫm gối đầu, cô ta muốn ngồi nhưng không ngồi nổi, cuối cùng đành bất lực nằm đó, cả người đau đớn

Cô ta khóc, cầu xin:

- Hi Thành, anh đừng bỏ mặc em, em là vì anh mới thành ra thế này...

Triệu Hi Thành nghe xong cũng không tức giận dường như sớm đoán cô ta sẽ nói vậy. Anh chỉ lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt không chút ảm áp, ngay cả giọng nói cũng lạnh như băng khiến cô ta có cảm giác lạnh thấu xương.

Anh nói:

- Văn Phương, cô đừng nghĩ đổ trách nhiệm lên đầu người khác. Từ đầu đến cuối cô đều vì bản thân mình mà thôi. Từ đầu, quan hệ của chúng ta vốn chỉ là giao dịch, tôi chưa từng hứa hẹn gì với cô. Hơn nữa tôi cũng trả công cho cô đầy đủ. Chẳng qua cô nổi lòng tham, không thể tính tại tôi. Chuyện đó tôi không có lỗi với cô, người tôi phải xin lỗi chính là Thiệu Lâm. Về phần đứa bé này, lại có thêm chứng cứ về sự ích kỉ của cô. Đứa bé này, tôi chưa từng mong nó xuất hiện, cũng không mong nó sinh ra. Cô giết tôi, vì ý muốn xấu xa của mình mà một tay không chế vận mệnh của đứa bé.

- Cô vốn không cần chịu nỗi khổ bây giờ, cô chỉ cần nói cho tôi tôi sẽ giúp cô phá thai, hơn nữa cũng bồi thường cho cô, đủ cho cô bắt đầu cuộc sống mới. Còn nữa...

Triệu Hi Thành nhìn cô ta, cái nhìn thấu đến tận gan:

- Vì sao cô sảy thai? Vì sao cô xuất hiện ở công ty? Lúc ấy cô nói gì với mọi người? Chú ý trong lòng cô là gì cô nghĩ tôi không biết? Cô chỉ vì lòng tham nực cười của mình mà có kết cục bây giờ, cô còn trách được ai?

Mỗi câu nói của Triệu Hi Thành, sắc mặt Văn Phương tái đi một phần. Trong lòng cô ta dâng lên sự khủng hoảng, sau đó biến thành hận ý, như con rắn độc bò khắp người. Cô ta biết mình không thể làm gì, chỉ oán độc nhìn anh:

- Chẳng lẽ anh cho rằng anh có thể xóa sạch sao? Trong bụng em có con của anh, đó là chuyện thực.

Triệu Hi Thành cười lơ đãng:

- Đúng, tôi thừa nhận, cho nên tôi mới còn đứng đây nói nhiều với cô như vậy. Còn không... cô nghĩ tôi muốn thấy mặt cô?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Ảnh chụp

Triệu Hi Thành đến gần vài bước, nhìn khuôn mặt trắng bệch như giấy của cô ta, đột nhiên mềm giọng:

- Văn Phuong, trước chúng ta đều sai rồi. Chuyện nam nữ không nên dùng cơ thể tình dục để ràng buộc. Thì ra tâm hồn mới là chuyện đẹp nhất. Văn Phuong, giờ cô đã thành vậy, tuy rằng chủ yếu là vì cô gieo gió gặt bão nhưng chung quy cũng là do tôi. Tôi sẽ bồi thường cô, cho cô số tiền đủ để cô đến nơi khác bắt đầu cuộc sống mới, cả đời không lo. Văn Phuong, cô đi đi, rời khỏi đây, đi đâu cũng được, ra nước ngoài cũng được, đổi hoàn cảnh sống khác, quên mọi thứ đi.

Anh dừng lại, nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Mà tôi cũng không muốn lại gặp cô nữa, bởi vì cô quan hệ của tôi và Thiệu Lâm sắp tan vỡ. Tôi không mong cô lại xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa. Coi như cô tha cho tôi, cũng tha cho chính mình đi.

Nước mắt Văn Phuong lặng lẽ rơi xuống, cô ta giấy dựa nắm chặt tay Triệu Hi Thành nhưng vì bụng đau đớn mà cả người run run. Sắc mặt cô ta tái nhợt, môi cũng tím lại, cô ta gất gao giữ chặt Triệu Hi Thành, móng tay đâm vào da anh, giọng đầy tuyệt vọng:

- Hi Thành, chúng ta từng vui vẻ như vậy, anh từng thích em như vậy. Hi Thành, đừng đuổi em đi, giờ em đã thế này rồi còn đi đâu được. Hi Thành, anh đừng nhấn tâm với em như thế, anh để em ở bên anh, em sẽ ngoan ngoãn, em sẽ nghe lời, tuyệt đối không gây phiền toái, cũng sẽ không để Thiệu Lâm biết. Hi Thành, coi như thương hại em, để cho em ở bên anh đi.

Triệu Hi Thành định gạt tay cô ta nhưng nhìn trên giường đầy vết máu loang lổ lại nhớ tới cô ta là bệnh nhân vừa cắt bỏ tử cung. Lực trên tay cũng giảm đi nhiều, anh nhẹ nhàng rút tay về, lui về phía sau mấy bước. Văn Phuong mắt trợn tròn, nằm lại giường, tuyệt vọng khóc ròng.

- Văn Phuong, nhờ có Thiệu Lâm mà tôi biết tình yêu là gì. Giữa tôi và cô ấy không thể có kẻ khác chen chân nữa. Chuyện này xem ra cô không hiểu được rồi. Ngày mai tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản cô, sau này cô tự lo liệu, sống cho tốt.

Triệu Hi Thành nói xong thì lạnh lùng xoay người, bóng lưng kiên định khiến tim Văn Phuong như bị dao cắt. Cô ta thấy dường như mọi sự ảm áp trên đời đều biến mất, chỉ còn bóng tối lạnh lẽo nuốt dần lấy mình. Lòng cô ta cực sợ hãi, tuyệt vọng đến tột cùng, mãi cho đến khi sự điên cuồng, oán hận dâng lên.

- Thiệu Lâm, Thiệu Lâm. Trong lòng anh chỉ có Thiệu Lâm nhưng anh chắc chắn rằng cô ta chỉ yêu anh.

Triệu Hi Thành xoay người, âm trầm nhìn khuôn mặt vặn vẹo của Văn Phuong:

- Cô nói cái gì?

Giọng Văn Phuong như quỷ, sắc bén, chói tai:

- Anh nghĩ rằng đứa trẻ không còn, tôi rút lui thì Thiệu Lâm sẽ quay lại bên anh? Ha ha... thì ra Triệu Hi Thành cũng là kẻ ngây thơ như vậy

Triệu Hi Thành trầm giọng nói:

- Văn Phuong, chú ý lời nói của cô, cứ cố chấp thì người chịu thiệt chỉ là cô thôi.

Nhưng giờ Văn Phuong bị oán hận và tuyệt vọng che mất lý trí, căn bản không quản được miệng mình

- Thiệu Lâm sẽ không quay lại với anh đâu. Cô ta yêu Kiều Tranh, không phải anh. Tình cảm của bọn họ sâu đến mức nào anh không biết được đâu. Cô ta trước khi lấy anh đã từng tự tử vì Kiều Tranh. Cô ta vì mất hi vọng sống mới lấy anh. Anh lấy về chẳng qua chỉ là cái xác không hồn mà thôi. Anh không tin thì có thể điều tra, anh đến trường đại học đó hỏi xem, đến giáo sư cũng biết bọn họ yêu nhau cỡ nào

- Đúng thế, cô ta mất trí nhớ nhưng còn chưa hoàn toàn quên Kiều Tranh. Bọn họ bây giờ còn lén lút gặp mặt. Tôi biết, tôi biết hết. Bởi vì tôi vẫn luôn mời thám tử tư theo dõi bọn họ, tôi còn có ảnh của bọn họ nữa. Hi Thành, anh có muốn xem không

Mặt cô ta đột nhiên đỏ bừng lên, môi co rúm, giọng khàn khàn khó nghe:

- Ảnh rất đẹp nhé. Dưới tán cây, hai người yêu nhau ôm chặt nhau, nhìn nhau chân thành, đó là hình ảnh đẹp cỡ nào. Hi Thành, nhất định anh phải xem, nhất định anh phải xem, Thiệu Lâm có từng dùng ánh mắt đó nhìn anh chưa, Thiệu Lâm...

Bốp!

Văn Phuong im bật, mặt cô ta bị Triệu Hi Thành tát mạnh mà nghiêng sang một bên, cả người đổ rạp xuống giường. Khóe miệng cô ta chảy máu nhưng lại vẫn điên cuồng cười lớn, cười đến không thở nổi.

Mẹ Văn Phuong ở ngoài nghe tiếng vội chạy vào, thấy Văn Phuong chảy máu thì biết đã xảy ra chuyện gì, vội đỡ con gái nằm lại rồi khóc nói với Triệu Hi Thành:

- Thiếu gia Hi Thành, nó vừa giải phẫu xong, sao cậu có thể đánh nó?

Sau đó, bà nhấc chăn lên, đột nhiên cả kinh kêu lớn:

- Ai dà, chảy máu, chảy nhiều máu quá, tôi đi gọi bác sĩ

Mẹ Văn Phuong hoang mang chạy đi

Triệu Hi Thành nhìn Văn Phuong đang thờ yếu ớt, hung hăng nói:

- Văn Phuong, là cô tự chuốc lấy. Cô hết thuốc chữa. Vô sỉ tới cực điểm, còn dám mời thám tử theo dõi Thiệu Lâm. Cô nghĩ rằng tôi sẽ tin cô sao? Văn Phuong, tôi không tin cô, cô công cốc rồi. Vì cái mạng nhỏ này, cô tích chút đức đi.

Văn Phuong nằm trên giường, khó khăn ngẩng đầu nhìn anh nói:

- Thiệu Lâm sẽ không trở lại bên anh. Cô ta sẽ từ chối anh! Khụ... khụ... Chờ cô ta khôi phục trí nhớ cô ta sẽ không coi anh ra gì... khụ... cô ta sẽ vội tới bên Kiều Tranh.

Sau đó, không chống đỡ nổi nữa, Văn Phuong hôn mê

Ngoài cửa truyền đến bác sĩ mắng:

- Sao lại chảy máu nữa? Không phải bảo các người để ý cô ta, đừng để bệnh nhân cử động sao? Nhà bà chăm sóc bệnh nhân kiểu gì thế...

Bác sĩ đi vào, kiểm tra rồi tức giận nói:

- Nhất định là để cô ta cử động, vừa cắt bỏ tử cung lại chảy máu nhiều, các người chờ mà kí giấy thông báo bệnh nguy kịch đi.

Bác sĩ, y ta đẩy Văn Phuong hôn mê đi. Mẹ Văn Phuong oán hận nhìn Triệu Hi Thành nhưng không dám nói gì, khóc lóc đi theo.

Triệu Hi Thành một mình đứng giữa căn phòng đầy mùi máu tanh, vẻ mặt ngờ ngác, trong đầu nhớ lại những lời Văn Phuong vừa nói: ... “Chờ cô ấy khôi phục trí nhớ cô ấy sẽ không coi anh ra gì... khụ... cô ấy sẽ vội tới bên Kiều Tranh”...

Trong lúc nhất thời, trăm ngàn cảm xúc dâng lên trong lòng, mà cuối cùng bị sự sợ hãi thật sâu thay thế

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Năm giữ hạnh phúc

Chu Thiển cầm điện thoại, nửa ngày mất hồn. Sảy thai? Sao đột nhiên lại sảy thai?

Trong điện thoại, giọng Tổng phu nhân đầy vui mừng khi người gặp họa:

- Thật khoái trá quá đi, mẹ sớm biết con khôn này không sinh được con mà. Chỉ là không ngờ đứa bé chết trên tay mẹ nó. Ày, Thiệu Lâm à, con có đang nghe không đây? Nói chuyện đi

- Có, con đang nghe

- Thiệu Lâm, con về đi, mẹ có lời muốn nói với con

Về? Chu Thiển nhú mày, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng người nhà Tổng gia sẽ nói gì với cô. Cô thật sự không muốn nghe nên từ chối:

- Thời gian này con không rảnh, tạm thời không thể về, chờ lúc nào rồi con sẽ về. Ài, điện thoại sắp hết pin rồi, con cúp đây

Nói xong cũng không chờ Tổng phu nhân đáp lời, vội vàng tắt điện thoại.

Quay đầu lại, thấy Tiểu Mạt chớp mắt tò mò nhìn mình. Cô hỏi:

- Sảy thai? Ai sảy thai?

Sau đó gạt mình:

- Là Văn Phuong kia?

Cô gạt gù:

- Quả nhiên là người làm trời nhìn, loại đàn bà phá hoại hạnh phúc gia đình người khác sẽ chẳng có kết cục tốt!

Tiểu Mạt đi đến bên Chu Thiến, kéo Chu Thiến ngồi xuống bên giường nói:

- Thiệu Lâm, trước kia sở dĩ cậu rời khỏi Triệu Hi Thành là vì đứa bé, giờ đứa bé đã không còn, cậu và Triệu Hi Thành đã không còn trở ngại gì, cậu có quay về Triệu gia không?

Chu Thiến suy nghĩ một hồi, cô đứng lên, đi đến bên cửa sổ, nhìn hoàng hôn bên ngoài đang bao phủ lên cảnh vật ánh sáng vàng rờ, cây cối, nhà cửa đều phủ bóng hoàng hôn khiến người ta như bị áp lực nặng nề.

Chu Thiến dựa vào cửa sổ, tóc buông trên vai, gió nhẹ thổi qua, mấy sợi tóc xẹt qua má, cô vuốt tóc, động tác nhẹ nhàng, thong thả, sau đó khẽ nói:

- Tiểu Mạt, mình không muốn về. Nghe tin đó rồi lòng mình rất loạn. Trước kia mình rất hận Văn Phương nhưng nghe cô ta sắp thai mình cũng chẳng vui lên tí nào, chỉ có cảm giác chết lặng. Thời gian này, mình vẫn luôn nghĩ, thật ra giữa mình và Hi Thành không chỉ là vấn đề đứa bé...

- Trước đó, mình từng nghĩ mình có thể tìm được hạnh phúc trong căn phòng lớn đó. Ở đó, mình không cần lo lắng kiếm sống, người nhà họ Triệu cũng tốt với mình lắm, Hi Thành cũng vì mình mà tự thay đổi, có một thời gian, mình thật sự cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trần đời. Nhưng đến khi xảy ra chuyện kia... Lúc đó mình mới hiểu, hạnh phúc nằm trong tay người khác là thứ hạnh phúc mong manh nhất. Mình cái gì cũng phải dựa vào Triệu gia, một đồng một hào cũng là nhận từ họ cho nên tự nhiên phải nhận sự sắp đặt của bọn họ. Vừa có chuyện xảy ra, sự hi sinh của mình sẽ thành đương nhiên.

- Cho dù là trong lòng Hi Thành, anh ấy cũng sẽ cho rằng mình bỏ đi là quá đáng, trong lòng anh ấy có lẽ cho rằng, cho dù mình có bị tủi thân thế nào cũng có thể chịu đựng vì tình cảm của hai người. Cậu xem, tiềm thức của bọn họ đều cho rằng mình là thứ yếu, cảm thụ của mình cũng là thứ yếu. Xét đến cùng, chẳng phải là vì mình dựa vào bọn họ nên bọn họ là chính, mình là phụ sao? Nếu chuyện này không thể thay đổi, chuyện Văn Phương qua rồi cũng sẽ vẫn có những chuyện khác ngăn cản bọn mình.

Những lời này khiến Tiểu Mạt như có cảm giác rơi vào đám mây mù. Cô đi đến bên Chu Thiến, học theo cô dựa vào cửa sổ rồi nhìn vành tai cong cong của cô nói:

- Cậu nói nhiều như vậy nhưng mình không hiểu cậu muốn thế nào. Theo mình thấy, Triệu Hi Thành yêu cậu, đó là chuyện rõ ràng. Cậu yêu Triệu Hi Thành, mình cũng nhìn ra được. Văn Phương có thai là chuyện trước kia linh hồn cậu bị thay đổi, anh ấy phản bội Tổng Thiệu Lâm chứ không phải cậu. Hơn nữa, cậu đã tha thứ chuyện quá khứ của anh ấy. Trước không có đứa bé, mọi thứ đều trong sáng, giờ chẳng phải phù thủy bị tiêu diệt, hoàng tử và công chúa sống cuộc sống hạnh phúc sao? Cậu nói nhiều như vậy khiến mình hồ đồ mất rồi.

Chu Thiến cười cười rồi ôm cánh tay Tiểu Mạt, cùng nhau ngắm mặt trời đang dần khuất núi.

- Tiểu Mạt, cậu đừng lo lắng cho mình, yên tâm, mình sẽ không tự làm khổ mình. Mình chỉ muốn nắm giữ hạnh phúc trong tay mình. Nếu thực sự muốn sống hạnh phúc cùng Hi Thành thì nhất định phải làm cho bọn họ học cách tôn trọng mình, đặt mình ở địa vị ngang hàng. Để làm được điều này, mình nhất định phải tự lập, không thể lại dựa vào bọn họ! Nếu không, cái gọi là tôn trọng chẳng qua chỉ là nói suông mà thôi.

Chu Thiến nhìn ra ngoài cửa sổ, khoe miệng cười tự tin, đôi mắt đẹp sáng bừng. Ánh chiều tà chiếu lên mặt cô khiến khuôn mặt xinh đẹp của cô như tỏa sáng.

Lúc này, Tiểu Mạt đột nhiên kêu lớn:

- Ai, bị muộn rồi.

Chu Thiến cũng quay người, tối còn phải đi làm nữa. Hai người quay về là chuẩn bị com nước, tắm rửa rồi đi làm nhưng Tổng phu nhân vừa gọi điện thoại khiến hai người quên hết mọi thứ. Chu Thiến nhìn đồng hồ nói:

- Không kịp nấu com rồi, chúng mình tắm rửa đi, ra ngoài mua đồ ăn tạm vậy.

Hai người tắm rửa rồi đến quán ăn ven đường ăn tạm, sau đó vội vàng đi làm.

Vẫn may, đến quán bar cũng chưa quá muộn, hai người thay đồng phục, bắt đầu chuẩn bị mở cửa.

Thời gian dần trôi, khách càng lúc càng đông. Đến 9h thì chỗ nào quán bar cũng có người, nhạc hát chũm, vô cùng náo nhiệt.

Chu Thiến cùng mọi người xoay như chong chóng.

Quản lý đột nhiên tìm cô, bảo cô bung một chai rượu vào phòng Vip. Chu Thiến mừng rỡ đồng ý, trước kia những khách mà quản lý kêu cô phục vụ đều rất hào phóng, boia không ít tiền.

Chu Thiến bung khay đến trước cửa phòng, gõ cửa rồi mới vào, nhìn người bên trong thì không khỏi thoáng sửng sốt. Đây là phòng Vip rộng nhất, có thể chứa mấy chục người nhưng giờ ở đó lại chỉ có một người ngồi.

Triệu Hi Thành.

Chu Thiến đoán anh sẽ đến tìm cô nhưng không ngờ anh lại đến đây.

Anh mặc bộ âu phục màu đen xa xỉ, khuôn mặt lạnh lùng có chút tiều tụy, lẳng lặng ngồi ở trên sofa, người anh tỏa ra hơi thở lạnh băng khiến độ ẩm trong phòng giảm đi mấy phần. Anh nghe tiếng thì xoay người nhìn về phía cửa, khuôn mặt lạnh băng nháy mắt trở nên hiền hòa, vui mừng đứng lên nhìn cô khẽ gọi:

- Thiệu Lâm

Chu Thiến đi tới, ngồi trước bàn trà, đặt khay lên bàn, chuẩn bị ly rồi hỏi:

- Có cần mở ra luôn không?

Triệu Hi Thành vội kéo cô lại:

- Thiệu Lâm, em đừng như vậy, anh đến đây là để tìm em chứ không phải để uống rượu

Chu Thiến ngẩng đầu nhìn anh, nói:

- Nhưng giờ là giờ làm việc của em. Anh đến đây chính là khách

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Cái gọi là tôn trọng

Trong phòng ánh sáng mờ ảo, không gian khép kín vẫn loáng thoáng nghe được tiếng nhạc ồn ào bên ngoài. Chu Thiến xoay người định mở chai rượu nhưng vừa quay người đã lại bị Triệu Hi Thành từ phía sau ôm chặt lấy. Anh vui đùa vào gáy cô, hơi thở nóng bỏng phun bên tai cô, bàn tay nóng rực ôm lấy bụng cô. Anh nhẹ nhàng nói:

- Là anh suy nghĩ không chu đáo, anh không nên đến đây tìm em nhưng quả thực đã lâu rồi không gặp em, anh rất nhớ em, một phút một giây anh cũng không chờ được

Giọng nói trầm thấp như có sức mê hoặc.

- Hi Thành, anh buông tay đi đã, đây là chỗ em làm việc, em còn phải ra ngoài làm việc, có chuyện gì chờ em tan làm rồi nói

Triệu Hi Thành buông tay, kéo cô đối mặt với mình. Tóc cô buộc gọn để lộ ra gương mặt xinh đẹp trắng nõn, mày như liễu, sóng mắt như nước, đẹp đến mê say.

Triệu Hi Thành kim lòng không đầu vuốt ve mặt cô, động tác nhẹ nhàng như đang vuốt ve thứ đồ quý giá, vô cùng cẩn thận, thương yêu

Giọng anh dịu dàng như gió mùa thu:

- Thiệu Lâm, theo anh quay về đi, đứa bé đã không còn. Anh nói như vậy có lẽ em cảm thấy anh rất lạnh lùng, nhưng nói thật anh chưa từng mong đứa bé đó xuất hiện, khi nghe được nó không còn, thậm chí anh còn có chút vui mừng. Đứa trẻ này không được chúc phúc, mẹ đẻ muốn lợi dụng, cha thì chưa từng để ý, kết cục này với nó mà nói có lẽ là tốt nhất. Hi vọng nó đầu thai sẽ gặp được cha mẹ tốt hơn... Ánh mắt anh dần ảm đạm

Chu Thiến nhẹ nhàng nói:

- Hi Thành, thực ra trong lòng anh vẫn là rất khó chịu!

Triệu Hi Thành nhìn cô khẽ cười, đôi mắt đen trong bóng tối như giếng không đáy:

- Thiệu Lâm, thật ra trong lòng em vẫn luôn lo lắng cho anh đúng không? Sở dĩ em rời đi chỉ là vì đứa bé thôi đúng không?

Anh nắm chặt vai cô, hai mắt gắt gao nhìn cô, ánh mắt sáng bùng:

- Giờ tất cả mọi thứ đã không tồn tại, chúng ta vẫn có thể sống cuộc sống như trước kia, không bao giờ có ai xen giữa nữa, Thiệu Lâm, theo anh về đi!

Anh nhìn cô, trong mắt tràn đầy chờ đợi, trong lòng lại rất lo lắng, sợ nghe được câu từ chối

Tim đập như trống dồn

Chu Thiến lại nhìn anh lắc đầu:

- Em không muốn quay về...

Tim anh đột nhiên co rút lại khiến anh thở không thông, trong đầu không khỏi nhớ lại những lời Văn Phuong nói, tuy rằng anh rất muốn xóa sạch những lời nói đó, tuy rằng anh luôn dặn bản thân không thể tin Văn Phuong nhưng lúc này, những lời nói đó không chịu không chế mà buộc chặt tim anh.

- Vì sao? Thiệu Lâm, đứa bé đã không còn, vì sao em còn không chịu quay lại bên anh? Em có biết thời gian này anh sống thế nào không? Những gì anh làm cho em chẳng lẽ em không thấy? Rốt cuộc là vì cái gì mà em không muốn quay về bên anh

Chu Thiến gạt tay anh, lui về phía sau vài bước:

- Hi Thành, em rời khỏi anh không hẳn là vì đứa bé đó. Khi đứa bé tồn tại, mọi người vùng trộm sinh đứa bé, khi em biết lại ép em phải nhận, giờ đứa bé không còn em đương nhiên phải quay về với anh sao? Trong lòng mọi người em là người dễ đùa bỡn thế sao? Mọi người rốt cuộc đặt em ở vị trí nào? Hi Thành, em không muốn trở về cùng anh là vì em không muốn sống với những người không tôn trọng em, kể cả anh, cha mẹ anh. Cha mẹ anh cũng chỉ là thứ yếu, chúng ta có thể không sống cùng họ nhưng anh, Hi Thành, chúng ta muốn ở bên nhau cả đời thì chúng ta phải bình đẳng, ngang hàng, anh phải học cách tôn trọng em mới được.

Triệu Hi Thành nghe xong lời cô nói thì dần bình tĩnh lại, bất kể thế nào, ít nhất cũng là vấn đề của hai người bọn họ, không liên quan đến người đó nhưng.

- Thiệu Lâm, sao anh lại không tôn trọng em, lần trước anh giấu em tuy rằng anh không đúng nhưng xuất phát điểm là vì không muốn em đau lòng mà. Hơn nữa, em ở bên ngoài làm gì anh có ngăn cản em sao? Anh còn giúp em giấu cha mẹ, đó còn chẳng phải là tôn trọng em sao?

Chu Thiến thở dài, xem ra muốn để cho đại thiếu gia này hoàn toàn nhận thức được thế nào là tôn trọng người khác vẫn là một nhiệm vụ khó khăn

- Hi Thành, chuyện Văn Phuong em không muốn nói, dù sao cũng sẽ nhắc đến sinh mệnh kia. Nhưng nếu anh thực sự tôn trọng em, nghĩ cho em thì anh sẽ không yêu cầu em quay về thế này, anh có nghĩ đến cảm giác của em không? Chẳng lẽ em dễ dàng bỏ qua tất cả? Tóm lại giờ em sẽ không về, nếu anh không chấp nhận thì kí đơn li hôn đi

Triệu Hi Thành có một cảm giác quái dị, trong thế giới của anh, người phụ nữ có thể nói với anh những lời như vậy chỉ e cũng chỉ có vị trước mặt này thôi.

Nếu đôi làm là người khác dùng giọng uy hiếp này nói với anh thì anh đã sớm tính kế dạy dỗ đối phương rồi. Nhưng giờ trong lòng anh lại có cảm giác vui vẻ, thế này có tính là bị coi thường không? Bởi vì Thiệu Lâm nói vậy có phải đại biểu rằng cô sẽ không li hôn với anh? Giọng điệu này thật giống vợ chồng giận dỗi

Nhưng như thế cũng cho anh biết, trong thời gian ngắn muốn cô quay về là không thể được. Thiệu Lâm nhìn như nhu nhược nhưng khi nào cô đã hạ quyết tâm thì 10 con trâu cũng không kéo nổi. Cứng rắn ép cô thì chuyện sẽ càng khó xử. Trước kia nghĩ cô yếu đuối không thể thích ứng với cuộc sống bên ngoài nhưng giờ cô lại sống rất ổn khiến anh mở rộng tầm mắt cũng khiến anh kính nể cô. Đối với người phụ nữ hoàn toàn không cần dựa vào anh, hoàn toàn không cần cạnh lại khiến anh có cảm giác đặc biệt.

Anh thở dài, chậm rãi đến gần cô, cầm tay cô, nhẹ giọng nói:

- Thiệu Lâm, chẳng lẽ em còn muốn ở căn nhà cũ nát, làm công việc đi hầu hạ kẻ khác này sao? Còn nữa, em học cái gì stylist, học chơi thì được nhưng chẳng lẽ em định làm nó thật? Làm khổ cực một tháng còn chẳng đủ tiền mua quần áo, tội gì phải thế.

Chu Thiến nhún mày:

- Thứ anh khinh thường lại là thứ em rất muốn có. Anh chưa từng thử hiểu em, anh chỉ nghĩ theo cái nhìn của anh mà yêu cầu em, Hi Thành, đến khi nào anh học được cách tôn trọng người khác thì em mới nghĩ đến việc có quay lại không.

Cô xoay người, cầm lấy khay trên bàn:

- Em ra ngoài trước, giờ đang là giờ làm việc, bên ngoài rất bận. Còn nữa, nếu sau này không có chuyện quan trọng thì đừng tới đây tìm em. Em không muốn người khác nghĩ em công tư không rõ ràng.

Chu Thiến nói xong liền xoay người, rời khỏi phòng. Triệu Hi Thành nhìn bóng dáng cô, tiến lên vài bước, tay vươn ra định ngăn cô lại nhưng lại không dám, cuối cùng nặng nề thở dài một tiếng, ngồi xuống ghế, sau đó rót một chén rượu đầy, ngửa đầu uống cạn. Đường như đang cố nuốt hết phiền muộn, uất ức lại.

Anh rất muốn nổi giận, anh rất muốn kêu to, sau đó cường chế bắt cô về. Nhưng ai lại không dám, ai bảo anh không thể buông cô? Cho nên anh chỉ có thể ngồi đây buồn bực, uống rượu giải sầu.

Cô là khắc tinh của anh, cũng chỉ có cô mới khiến anh ừ ừ như vậy, ngoài việc thăm mắng cô nhẩn tâm thì cũng chẳng có cách nào.

Nhưng mà, cái gọi là tôn trọng, rốt cuộc là cái cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Cùng nhau cố gắng

Sau khi tan tằm, Chu Thiển vốn định về nhà luôn nhưng lại sợ Triệu Hi Thành vẫn ở đó chờ nên quyết định đến đó xem. Đến nơi mới phát hiện, Triệu Hi Thành đã say, đang nằm trên sô pha. Chu Thiển nhìn bình rượu trên bàn, chai rượu đầy giờ đã gần hết.

Triệu Hi Thành ngã xuống sô pha, trên tay còn nắm chặt cái chén thủy tinh. Chu Thiển gỡ lấy cán chén, đôi mắt nhắm chặt của anh giật giật, lông mi run rẩy, khẽ nỉ non:

- Thiệu Lâm... Thiệu Lâm...

Nhạc trong quán đã tắt, khách cũng đều rời đi, chỉ còn vài nhân viên tạp vụ dọn vệ sinh. Trong phòng yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến tiếng chén rượu va vào nhau.

Chu Thiển ngồi ở sán sô pha, động tác nhẹ nhàng ngồi xuống bên anh, lặng lẽ nhìn anh. Trong mắt cô không còn vẻ bình tĩnh lạnh nhạt như khi nãy, giờ là vẻ dịu dàng vô cùng.

Dưới ánh đèn mờ, khuôn mặt anh tuấn bị che phủ, điều này khiến cho ngũ quan của anh có nét quyến rũ mơ hồ. Cô nhớ lại cảm giác kinh ngạc lần đầu gặp anh.

Cô khẽ cười. Khi đó cô chẳng qua chỉ coi anh là cảnh đẹp bên đường, thường thức, sững sờ qua đi thì sẽ chẳng còn liên hệ. Là từ khi nào mà cô dần để phong cảnh đó chìm vào lòng? Khi đó rõ ràng cô rất ghét hoa hoa công tử này.

Chu Thiển cẩn thận nghĩ lại nhưng không rõ ràng được gì. Là những lần anh mỉm cười dịu dàng? Là những lần anh yên lặng kiên nhẫn? Là những cái ôm ấm áp nhẹ nhàng, cái nhìn chăm chú chân tình? Là sự kiên nhẫn chờ đợi và thay đổi của anh? Anh cứ vậy mà dần dần tiến vào lòng cô, như cái cây dần cắm rễ nơi đó, cho nên nếu muốn nhổ cây thì lòng cô sẽ đau đớn vô cùng.

Cô không hiểu cảm xúc trước kia với Kiều Tranh là thế nào nhưng cô biết tình cảm đó khác với tình cảm của cô và Hi Thành bây giờ, cũng không khác tình cảm của Kiều Tranh và Tống Thiệu Lâm. Giữa cô và Hi Thành có ngọt ngào nhưng cũng có đắng cay, cảm xúc đó thật hấp dẫn. Giờ cô cũng không muốn dễ dàng buông tha tình cảm đó.

- Nhưng là...

Trong bóng tối, cô chậm rãi mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng giữa không khí phảng phất mùi rượu:

- Chúng ta phải cố gắng hơn mới được, như vậy mới có thể tiến xa hơn

Lúc này, Tiểu Mạt đẩy cửa tiến vào:

- Thiệu Lâm, bọn họ nói cậu ở đây...

Nhìn thấy tình huống ấm áp kia thì cậu nói tiếp bất giác nuốt vào miệng.

Tiểu Mạt cười khê:

- Các cậu đang đùa gì thế? Say rượu kẻ lè nổi lòng?

Chu Thiển dư nắm đấm một cái rồi mắng:

- Nói bừa cái gì? Anh ấy say bất tỉnh nhân sự, kẻ lè cái gì

- Say?

Tiểu Mạt đi tới, đẩy đẩy thấy anh không có phản ứng gì thì nói:

- Đúng là say rồi, giờ làm thế nào?

Chu Thiển đứng lên, xoa xoa đôi chân đau nhức:

- Chỉ đành phiền Hi Tuấn vậy

Triệu Hi Tuấn nhận được điện thoại vội đến. Chu Thiển nhìn anh cười có lỗi:

- Hi Tuấn, ngại quá, phiền cậu rồi. Giờ chị không muốn về biệt thự nên không thể đưa anh ấy về được. Chỗ chị lại quá nhỏ...

Khuôn mặt Triệu Hi Tuấn không tốt lắm, mắt thâm quầng, cũng gầy đi ít nhiều, trong lòng Chu Thiển nghi hoặc. định hỏi nhưng anh vội đi đến bên Triệu Hi Thành, đỡ anh dậy:

- Chị dâu. Chị không cần khách khí như vậy, anh ấy là anh của em, việc này em làm cũng là nên. Giờ đã muộn, em đi trước. Chị cũng về sớm đi.

Nói xong tạm biệt rồi đi ra ngoài.

Tiểu Mạt đi đến bên Chu Thiển, nhìn bóng dáng bọn họ:

- Hi Tuấn gầy thật, nhất định là rất vất vả

Chu Thiển trầm nghĩ, chờ đến cuối tuần nhất định phải đến chỗ Hi Tuấn ở xem sao

***

Sáng sớm, lúc Triệu Hi Thành tỉnh lại thì thấy mình đang nằm ở một căn phòng xa lạ.

Anh chậm rãi ngồi lên, chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng, xoa xoa đầu rên rĩ hai tiếng thì chợt nghe một giọng nói quen thuộc.

- Anh à, anh có khỏe không? Có muốn uống nước?

Triệu Hi Thành ngẩng đầu thì thấy Hi Tuấn:

- Sao anh lại ở đây?

- Chị dâu gọi em đến. Em cũng không muốn về cho cha mắng nên đành đưa anh đến đây.

Triệu Hi Tuấn đứng ở bên bếp, mặc áo cộc bình thường với quần bò, đang cúi đầu mân mê làm gì đó.

Triệu Hi Thành hiếu kì đứng dậy đến bên hỏi:

- Em đang làm gì đấy

Trong nồi inox nhỏ không biết có những hồ lớn gì.

Triệu Hi Tuấn vùng vằng nói:

- Em đang nấu mì ăn liền, vốn là không cần nấu nhưng không có nước sôi, nấu một chút là ăn được ngay

- Mì ăn liền?

Anh không thể tưởng tượng được, thứ này anh vốn chỉ thấy trên quảng cáo thôi. Triệu Hi Tuấn lại rất thoải mái:

- Anh, có muốn ăn cùng không?

Triệu Hi Thành nhìn mớ hồ lớn kia, lại thấy Hi Tuấn đồ mấy gói gia vị, nồi mì đôi màu thì quả quyết từ chối ý tốt này:

- Không cần, anh về nhà thay quần áo rồi ăn sau

Sau đó lại hỏi:

- Bình thường em ăn thứ này

Triệu Hi Tuấn ngồi xuống bàn, vừa ăn vừa nói:

- Tiện, mà cũng không tệ đâu.

Triệu Hi Thành nhìn em trai gầy đi thì không khỏi có chút đau lòng:

- Hi Tuấn, về nhà đi, từ nhỏ em đã là đại thiếu gia được nuông chiều sao có thể thích ứng với hoàn cảnh bên ngoài? Em xem giờ em ở, ăn mặc có thể bằng trong nhà sao? Còn cả thứ em theo đuổi nữa, có ý nghĩa gì? Chẳng qua chỉ là hát hò nhảy nhót, khó trách cha tức giận. Về nhận sai đi, cha sẽ tha thứ thôi

Nói xong anh ngồi xuống cạnh Hi Tuấn.

Triệu Hi Tuấn ngẩng đầu nhìn anh một cái rồi nói:

- Tôi qua anh nói như vậy với chị dâu đúng không? Chị dâu có đồng ý về cùng anh không?

- Anh nào muốn cô ấy nhận sai gì.

Triệu Hi Thành cười khò:

- Anh chỉ cần cô ấy chịu theo anh quay về là tốt rồi. Nhưng cô ấy không chịu, còn nói muốn anh phải học cách tôn trọng cô ấy thì cô ấy mới nghĩ đến điều đó. Hi Tuấn, lúc ấy anh rất buồn bực, sao có người phụ nữ kiêu ngạo như vậy, chưa có người phụ nữ nào đối với anh như vậy?

- Vậy sao anh không đi tìm bọn họ? Còn đứng đây thờ ơ ngẩn ngơ dài cái gì?

- Hi Tuấn, đừng có mỉa mai anh

Triệu Hi Tuấn buông đũa sau đó lau miệng nói:

- Bởi vì anh biết chị dâu là đặc biệt chứ không như những người khác. Tình cảm của chị ấy dành cho anh không chứa tạp chất. Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, chị ấy chịu cho anh cơ hội chứng tỏ chị ấy có tình cảm với anh. Hơn nữa nói thực, yêu cầu của chị ấy không hề quá đáng. Anh à, anh không biết anh có bao nhiêu may mắn khi có được tình cảm chân thành đó đâu. Nếu đổi lại làm em, em nhất định sẽ cố gắng làm tốt các yêu cầu của chị ấy.

Triệu Hi Thành không nhận được quay người lại:

- Hi Tuấn, chẳng lẽ em cũng cho rằng anh không tôn trọng cô ấy.

Triệu Hi Tuấn lắc đầu:

- Anh à, không phải anh không tôn trọng chị dâu mà vốn dĩ anh đã không có ý thức tôn trọng người khác. Anh giống hệt cha, lúc nào cũng lấy suy nghĩ của mình làm tiêu chuẩn. Chị dâu là người phụ nữ tự tôn như vậy sao mà chịu được

Anh đứng lên:

- Còn nữa, em chẳng biết là em sai cái gì cho nên em sẽ không quay về. Được rồi, không còn sớm nữa, em phải đến công ty, anh cứ tự nhiên.

Triệu Hi Thành cũng đứng lên:

- Anh cũng đi đây, đi cùng đi, anh đưa em đi

Nói xong tìm được ví tiền ở trên giường, lấy ra một chiếc thẻ đưa cho Hi Tuấn:

- Đây là thẻ của anh, em cầm đi, cha không biết đâu. Tìm gian phòng tốt một chút mà ở, mời thêm người hầu lo chuyện cơm áo đi

Triệu Hi Tuấn chỉ nhìn chứ không nhận sau đó thờ dài, nói:

- Anh à, giờ em đang cố gắng chống đỡ, ép bản thân phải thích ứng với mọi thứ cho nên đừng dụ dỗ em. Một khi em nhận tấm thẻ này thì mọi cố gắng của em đều thành vô nghĩa hết. Em sẽ chẳng có tí hi vọng nào

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Không thể hiểu

Chu Thiển vốn định thứ bảy đến chỗ Hi Tuấn, Tiểu Mạt tuy rằng cũng muốn đi nhưng biết nếu có cô thì Hi Tuấn sẽ không tiện nói chuyện nên hẹn Lý San đi dạo phố, không đi cùng Chu Thiển.

Chu Thiến gọi điện thoại với Hi Tuấn xong, vừa định đi thì Tổng phu nhân tìm đến.

Bà mặc bộ đầm màu nhạt quý giá, vừa vào đã cau mày nhìn quanh, tức giận nói:

- Thiệu Lâm, sao con lại ở chỗ này?

Chu Thiến mời bà ngồi, Tổng phu nhân nhìn chiếc ghế, ần ần một chút mới ngồi xuống. Chu Thiến pha trà cho bà:

- Mẹ, sao mẹ đến đây?

Tổng phu nhân đón chén trà, tiện tay để lên bàn:

- Sao mẹ lại không tới được, con là con mẹ, mẹ đến thăm con mình cũng không được? Mẹ phải hỏi Tư Mẫn mới biết con ở chỗ này. Thiệu Lâm, sao con khách khí với mẹ như vậy?

Tổng phu nhân rất là khó hiểu, con gái mình trước kia rất ngoan ngoãn, sao tai nạn xong thì lại thay đổi nhiều như vậy?

Chu Thiến nhìn gương mặt mịn màng của Tổng phu nhân, có lẽ bà thực sự quan tâm đến con gái mình, chỉ là sự quan tâm đó cô không thể nhận.

Chu Thiến nói:

- Mẹ, sao mẹ không gọi cho con đã đến? Con có hẹn với bạn, nếu con đi sớm một chút chẳng phải mẹ đến công cốc rồi sao

Tổng phu nhân nhíu mày:

- Mẹ biết con sợ mẹ đông dài nên mới không muốn về. Nhưng có một số lời mẹ luôn muốn nói nên đành tìm đến đây. Lần này dù con không ở thì lần khác mẹ đến là được, có vấn đề gì. Con ngồi xuống đi, không mất nhiều thời gian đâu

Chu Thiến bất đắc dĩ, mặc kệ thế nào, bà vẫn là mẹ của Tổng Thiệu Lâm, không thể làm gì quá đáng nên đành ngồi xuống cạnh bà.

Tổng phu nhân xoay người nhìn cô nhẹ giọng hỏi:

- Hi Thành có đến tìm con bảo con về không?

- Có nhưng con từ chối rồi. Chu Thiến nói thẳng

- Từ chối?

Tổng phu nhân kêu lớn:

- Sao con lại từ chối? Giờ đứa bé đã chẳng còn, con còn muốn thế nào?

Chu Thiến biết chuyện này khó mà giải thích với bà, ý nghĩ của cô, Tổng phu nhân không thể hiểu nên nói:

- Mẹ, chuyện này mẹ không cần quan tâm, chuyện của con con sẽ tự thu xếp. Con sẽ có cách sống thoải mái

Tổng phu nhân chỉ cảm thấy đau đầu, đứa con gái này sao suy nghĩ bà không thể nào nắm bắt được:

- Sống thoải mái? Ở chỗ như thế này, làm việc hầu hạ người khác mà gọi là sống thoải mái? Con không thấy xấu hổ nhưng cha mẹ vẫn cần mặt mũi. Thiệu Lâm, con cứng rắn làm gì? Con tự biến mình vất vả như vậy làm gì? Con chỉ cần cúi đầu là có thể sống thoải mái, cứ thế này thì được gì đâu? Phụ nữ chúng ta cả đời cầu cái gì? Chẳng phải là mong cuộc sống an ổn sao? Con cứ thế này sẽ là hại chính mình đó.

Chu Thiến lắc đầu:

- Mẹ, sống an ổn dễ lắm, con yêu cầu chẳng cao, không cần lâu dài, kẻ hầu người hạ. Nhưng người làm bạn đòi thì lại không dễ tìm, con cũng mong đó là Hi Thành nhưng giờ anh ấy còn chưa đạt được yêu cầu của con.

Tổng phu nhân kinh ngạc:

- Hi Thành còn không đạt được yêu cầu của con? Thiệu Lâm, mẹ nói cho con, nó rất được lòng phụ nữ. Giờ bên ngoài đang đồn ầm lên rằng các con đã li hôn, Triệu gia cũng không ra mặt làm rõ, chỉ là đang đợi thái độ của con. Nếu con không mau quay về để cho lời đồn tự tan thì chẳng khác nào cho người phụ nữ khác cơ hội. Còn rất nhiều phụ nữ khác chủ động bám lấy Hi Thành đó. Hi Thành dù sao cũng là đàn ông, thậm chí còn là người cao ngạo, con cứ làm nó mất mặt. Tình nhẫn nại và tình cảm của đàn ông có hạn, chờ đến khi nó không còn nhẫn nại, thay lòng đổi dạ thì con chẳng còn đường lui nữa. Sao con lại tạo cơ hội cho người phụ nữ khác, cố đẩy chồng mình đi vậy?

Tổng phu nhân vẻ mặt vô cùng lo lắng, bất kể suy nghĩ của bà đúng hay sai nhưng Chu Thiến vẫn cảm nhận được, bà thực lòng lo cho con gái.

Chu Thiến mềm lòng, cô cố gắng thử cho Tổng phu nhân hiểu mình. Cô nắm tay bà, nhẹ nhàng nói:

- Mẹ, nếu Hi Thành là người dễ dàng thay đổi như vậy, con phỏng được một lúc chứ sao phỏng được cả đời. Loại đàn ông đó chẳng cần cũng được. Nếu anh ấy yêu con đương nhiên sẽ vì tình cảm này mà cố gắng, nếu anh ấy chẳng muốn làm gì chứng tỏ con trong cảm nhận của anh ấy chẳng là gì. Con trở lại bên anh ấy thì có gì vui về? Ngay cả mỗi ngày cảm y ngọc thực con cũng không vui.

Tổng phu nhân nắm tay cô thở dài:

- Thiệu Lâm, mẹ không hiểu suy nghĩ của con, tình cảm gì đó mẹ nhìn không hiểu. Những thứ đó quan trọng vậy sao? Mẹ chỉ mong con sống nhàn nhã, cơm áo không lo. Nếu con thực sự mất Hi Thành thì tương lai con sẽ rất vất vả.

Chu Thiên cười khê:

- Mẹ, đừng lo cho con, con không cần dựa vào bất kì ai cũng có thể sống tốt. Nếu Hi Thành không đạt được yêu cầu của con thì trên đời này có nhiều đàn ông như vậy, sẽ luôn có người thích hợp với con. Cho dù mất anh ấy cũng chẳng có gì đáng sợ

- Tất cả đều tại Văn Phương kia

Giọng Tổng phu nhân oán hận:

- Nếu không vì con bé đó, con và Hi Thành đã thật hạnh phúc. Con đàn bà thối tha đó, chúng ta nuôi dưỡng nó, không ngờ nó lấy oán trả ơn. Nó có kết cục này là xứng đáng. Nếu nó rời khỏi thành phố này thì thôi, nếu còn dám ở lại lên lút gây rối thì xem mẹ có bóp nát nó không

Nói xong, Tổng phu nhân đứng lên, vỗ vỗ quần áo trên người:

- Được rồi, mẹ đi đây, nếu con đã hạ quyết tâm mẹ cũng không nhiều lời chẳng qua cha con là người có chấp, nếu con có vấn đề gì với Hi Thành thì chỉ sợ ông khó mà tha thứ cho con

Bà hơi dừng lại, mặt thoáng chán chường như có gì muốn nói mà không tiện mở miệng, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nói ra:

- Gần đây cha con ít về nhà, đứa em gái kia chẳng biết có vận cứt chó gì mà lấy được Chủ tịch tập đoàn quốc tế Hợp Hoa, tuy rằng lớn tuổi, là vợ lẽ nhưng cả đời cũng thoải mái. Con gái tốt, hồ li tình kia không biết vui về thành cái gì nữa, ngày nào cũng cuốn lấy cha con, cha con có thông gia thế cũng rất vui. Thiệu Lâm, nếu con thực sự cắt đứt với Hi Thành thì địa vị của mẹ con chúng ta trong lòng cha con đúng là xuống dốc không phanh.

Nói xong, bà nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chậm rãi đi ra ngoài. Chu Thiên mới đầu còn đang suy nghĩ, cô có em gái bao giờ? Nhưng nhớ ra một điều, Tổng Trì Hào có nhiều con riêng

Chu Thiên không biết nên nói gì, chỉ đi theo tiền bà

Xe của Tổng phu nhân chờ ở dưới lầu, trước khi lên xe, Tổng phu nhân xoay người tạm biệt Chu Thiên. Dưới ánh mặt trời, Chu Thiên phát hiện dưới màu tóc nâu của bà loáng thoáng mấy sợi tóc bạc, khỏe mắt, khỏe miệng cũng có chút nếp nhăn. Cũng như Tổng phu nhân không hiểu cô, cô cũng không thể hiểu suy nghĩ của bà. Rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho bà chết cũng không buông người đàn ông chẳng ra gì và cuộc hôn nhân rách nát đó? Chẳng lẽ bà có thể có niềm vui, hạnh phúc từ đoạn hôn nhân này? Cô thật sự là không thể hiểu.

Tổng phu nhân đi rồi, Chu Thiên chuẩn bị đi đến chỗ Hi Tuấn. Còn chưa đi đã nhận được điện thoại của Hi Tuấn, thì ra anh có việc gấp cần đến công ty, có việc đột xuất

Không đến chỗ Hi Tuấn được, Chu Thiên tĩnh tâm ôn tập lại bài học tuần qua. Tuần này kiểm tra vì tâm trạng không ổn định nên không được loại tốt, chỉ được loại khá khiến cô rất hối hận. Cũng may cả lớp chỉ có Trương Bản, Hồ Giai Giai, Tiểu Mạt là từ trước đến giờ luôn được tốt, chỉ cần lần sau cố gắng thì vẫn có thể vào top 10.

Tiểu Mạt đi mãi đến trước giờ đi làm mới về, đi dạo cả ngày chẳng mua gì cho mình nhưng lại mua cho Chu Thiên một chiếc cặp tóc pha lê

- Cái cặp kia của cậu cũ rồi, cái này mới đẹp. Tiểu Mạt cười tủm tỉm nói.

Chu Thiên cười nhận lấy, trong lòng cảm kích ý tốt của cô. Hai người ăn cơm rồi đến quán bar, mãi đến tối sắp tan tầm, Chu Thiên mới nhận được điện thoại của Hi Tuấn.

Nhưng trong điện thoại lại có một giọng nói xa lạ:

- Xin hỏi cô có biết chủ nhân số điện thoại này không, giờ anh ấy say bất tỉnh ở quán bar của chúng tôi

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Võ vụn

Chu Thiển cảm ơn người nọ rồi xin nghỉ sớm, vội vội vàng vàng đến quán bar kia. Nhân viên quán bar thấy cô thì nói: - Vừa rồi người nói chuyện với tôi là cô à?

Chu Thiển gật đầu, nhân viên tạp vụ dẫn cô đến bên Triệu Hi Tuấn, lúc này Triệu Hi Tuấn gục xuống bàn, người đầy mùi rượu

- Chúng tôi sắp tan tằm rồi. Nhân viên kia khó xử

- Được, tôi lập tức đưa anh ấy đi

Nhân viên tạp vụ rời đi rồi, Chu Thiển vỗ vai Triệu Hi Tuấn:

- Hi Tuấn, Hi Tuấn, tỉnh lại đi

Vỗ một hồi, Hi Tuấn khó khăn ngẩng đầu, ánh mắt mơ hồ. Anh nhìn Chu Thiển một hồi rồi mới khẽ lẩm bẩm:

- Là chị dâu ạ

Chu Thiển nhìn mấy chai rượu trên bàn, nhú mày nói:

- Hi Tuấn, sao em lại uống nhiều như vậy? Chị gọi anh cả đến được không?

Hi Tuấn nghe cô nói vậy thì vẻ mặt kích động, tay vung lớn, kêu to:

- Đừng, đừng để bọn họ thấy em như thế này...

Anh lão đảo đứng dậy:

- Em không muốn gặp bọn họ...

Anh đi về phía trước, nghiêng ngả lão đảo, chỉ thoáng chốc đã đụng vào bàn, ngã xuống đất

Chu Thiển vội vàng chạy tới, nâng anh dậy. Lúc này, tóc tai Hi Tuấn rối bời, râu lởm chởm, ánh mắt rời rạc, vẻ mặt suy sụp đâu còn là Hi Tuấn tỏa sáng rạng ngời trên sân khấu nữa. Chu Thiển đau lòng, rốt cuộc là chuyện gì mà khiến anh trở thành dạng này

Chu Thiển thấy anh không muốn gặp người nhà thì gọi nhân viên tạp vụ khi nãy đến, nhờ anh ta giúp mình cùng đỡ Hi Tuấn ra xe taxi. Vừa ra đến ngoài, gió lạnh ban đêm thổi tới, Triệu Hi Tuấn đột nhiên né ra, ngồi xuống rồi bắt đầu nôn.

Nhân viên tạp vụ ở bên cạnh nói:

- Để anh ấy nôn ra thì sẽ khá hơn nhiều, hẳn là tự lên xe được, tôi vào trước, bên trong còn phải làm vệ sinh

Chu Thiển gật gù đầu, vội cảm ơn. Đợi người kia đi vào, Chu Thiển tìm trong túi chiếc khăn tay đưa cho Hi Tuấn lau miệng. Hi Tuấn ngẩng đầu, vẻ mặt tái nhợt nhưng ánh mắt có chút tỉnh táo. Anh nhìn Chu Thiển, thần sắc bối rối:

- Chị dâu phiền chị rồi

Chu Thiển dịu anh đứng lên:

- Chị đưa em về nhà đã

- Không cần, em tự về là được rồi

- Em uống nhiều như vậy, bảo chị yên tâm thế nào được. Chu Thiển kiên quyết

Chu Thiển đỡ anh tới taxi, đi đến chỗ Hi Tuấn rồi lại đỡ anh lên. Dọc đường đi, tuy rằng Hi Tuấn rất cố gắng ổn định bước đi nhưng vẫn không khỏi lão đảo.

Hi Tuấn lấy ra chìa khóa, tay run run nhưng không thể mở được. Sau đó vẫn là Chu Thiển đón lấy chìa khóa mở cửa đi vào

Chu Thiển tìm được công tắc điện ở bên tường, bật đèn, đỡ anh nằm lên giường, kê gối cho anh nằm thoải mái. Định pha trà giải rượu nhưng phát hiện trong nhà không có nước nóng cũng chẳng có trà. Chu Thiển nghĩ, người say rượu hẳn rất khát nước nên định đun cho anh một bình nước sôi. Tìm khắp quanh bếp lại không phát hiện ra ấm đun nước.

- Hi Tuấn, ấm đun nước nhà em ở đâu?

- Ấm đun nước? Là cái gì?

Giọng Hi Tuấn yếu ớt

Chu Thiến yên lặng nhìn anh một cái, được rồi, trước kia anh đã bao giờ phải đi đun nước... Vậy bình thường anh uống gì? Sau đó, Chu Thiến tìm được đáp án trong bãi rác, vỏ mấy lon bia, nước ngọt chất đầy

Cuối cùng Chu Thiến tìm được một cái nồi nhỏ nhưng cũng bắm đầy mỡ, cô rửa nồi rồi dùng nó đun nước

Nhân lúc đợi nước sôi, Chu Thiến quan sát căn phòng của Hi Tuấn. Căn phòng này cũng không tệ, chỉ là không lớn nhưng còn tốt hơn chỗ cô ở nhiều. Tủ, tủ lạnh, máy giặt đều có chỉ hơi cũ một chút nhưng vẫn dùng tốt. Đồ dùng trong nhà có vẻ mới, tủ quần áo khá lớn. Nhưng Chu Thiến nhú mày, có vẻ nhà đã lâu không quét dọn, quần áo giăng khắp nhà, máy giặt cũng vẫn còn mấy bộ quần áo chưa giặt. Trong tủ lạnh ngoài mì ăn liền và bia thì chẳng có gì khác

Triệu Hi Tuấn không biết tự chăm sóc bản thân. Nhưng cũng không thể trách anh, anh từ nhỏ đến lớn đều được người hầu hạ nên vốn không có chuẩn bị cho mình kỹ năng này

Chu Thiến thờ dài. Cô đi đến bên cửa sổ, cửa sổ rất lớn, đứng ở bên cửa sổ có thể nhìn ra cảnh đêm bên ngoài, đèn vẫn sáng rực như những chuỗi ngọc lấp lánh

- Hi Tuấn, em ở đây thật không tệ, cảnh rất đẹp

Hi Tuấn nhìn Chu Thiến đứng bên cửa sổ, ánh trăng lờ mờ chiếu lên người cô tựa như phủ lên người cô một tầng lụa mỏng. Cô quay đầu nhìn anh mỉm cười, ánh mắt tỏa sáng động lòng người

Dường như mọi chuyện trong mắt cô đều rất tốt đẹp. Cảnh nơi này đẹp sao? Vì sao anh chưa bao giờ phát hiện? Anh chỉ cảm thấy nơi này quá bé, quá cũ, quá...

Ánh mắt trong suốt của cô khiến cho anh có cảm giác xấu hổ

Nước đã reo, Chu Thiến đi qua, lấy chiếc cốc, rửa sạch rồi đổ nước ra cho anh. Chu Thiến đưa đến rồi ngồi bên cạnh. Ánh mắt cô dịu dàng nhìn anh:

- Hi Tuấn, có thể nói cho chị đã xảy ra chuyện gì không? Chị biết nhất định có chuyện, chị thấy em rất khổ sở

Triệu Hi Tuấn đón lấy chiếc cốc, cốc có hơi nóng, anh đặt nó ở bên giường. Anh cúi đầu, lông mi hơi rung như hai cây quạt nhỏ

- Chị à, em thất bại rồi

Giọng anh vô cùng uể oải:

- Ca khúc vốn của em bị người khác cướp mất, công ty nói với em, chuyện debut của em sẽ bị lùi lại nhưng em biết, bọn họ không còn coi trọng em, em đã chẳng còn hi vọng... thì ra em rời khỏi Triệu gia vốn là sai lầm

Anh ngẩng đầu, nhìn cô, mắt phượng hẹp dài đã mất đi sự sáng rọi bình thường:

- Chị dâu, em cần bản chỉ là thắng vô dụng, cha nói đúng, được việc không đủ, hồng việc thì thừa... Người như em có tư cách gì để mà nói ước mơ...

Anh cười tự giễu, khóe miệng chua xót

- Cho nên em liền uống rượu, sau đó tự thương mình, hối hận? Hi Tuấn, em làm cho chị quá thất vọng

Về mặt Chu Thiến đau lòng:

- Em nghĩ vừa rời khỏi Triệu gia là có thể gặp may mắn luôn sao? Giấc mơ của em chỉ là thể thôi sao? Bởi vì tạm thời chưa thể debut mà em phủ định bản thân? Một chút khó khăn cũng không chống đỡ nổi

Chu Thiến đứng lên, từ cao nhìn xuống Hi Tuấn:

- Trước chị từng gặp một Hi Tuấn hào quang tỏa sáng trên sân khấu, cậu ấy rất tự tin, có sức sống, cả người có sức quyến rũ vô cùng, hấp dẫn tất cả mọi người khiến mọi người điên cuồng

Hi Tuấn cười sảo thâm:

- Đó là công tử nhà họ Triệu, Triệu Hi Tuấn, rời khỏi Triệu gia, cậu ta cũng mất đi hào quang, chỉ là một kẻ bình thường. Cậu ta ở trong phòng chật chội, quần áo giặt không sạch, ăn đồ ăn khó nuốt, bị người trong công ty châm chọc, khiêu khích, như vậy thì còn hào quang gì, như vậy mà còn muốn lên sân khấu, đúng là làm trò cười...

- Hi Tuấn, chị nhìn nhầm em rồi. Chu Thiển nhẹ nhàng nói.

Triệu Hi Tuấn ngẩn ra, sắc mặt tái nhợt nhìn cô, trong mắt đầy đau xót, anh cảm thấy tim như bị cửa mạnh, đau đớn vô cùng

Triệu Hi Tuấn như bị kích thích lớn mà hét:

- Đúng, em đáng bị người khác coi thường, người như em còn nói cái gì mà giấc mộng, còn mơ hão thành công, không tự lượng sức mình mà rời khỏi Triệu gia, giờ em thế này thì đáng bị người khác cười nhạo, bị người khác...

Bốp

Chu Thiển nghiêm mặt, tát Triệu Hi Tuấn một bạt tai

Triệu Hi Tuấn bị cắt ngang, anh bung mắt khó tin nhìn cô. Lúc này, trong đôi mắt lạnh băng của cô có sự tức giận ẩn sâu

- Hi Tuấn, nên có người đánh tỉnh em. Nếu em thực sự yếu ớt như vậy, một chút khó khăn cũng chấp nhận thất bại thì để chị đánh em đi. Nhưng xin em hãy nhặt lại những cố gắng của mình, ghép chúng trở về đi. Dùng sự tự tôn của em mà gắn kết nó lại, em sẽ phát hiện, thì ra em có thể kiên cường hơn bản thân em nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Hào quang

Trong phòng yên tĩnh, đèn huỳnh quang chiếu sáng như ban ngày, cùng chiếu sáng khuôn mặt tuần tú của Triệu Hi Tuấn

Anh từ từ cúi đầu, tóc dài che khuất gương mặt

- Chị dâu, chị không thể hiểu sự tuyệt vọng trong lòng em đâu, Trong công ti, người mới nào cũng có thực lực, tuyệt đối không hề thua kém em. Tranh giành dùng đủ mọi thủ đoạn, có một số thủ đoạn em không thể nói ra nổi. Em đánh giá cao bản thân, cũng đánh giá cao năng lực thích ứng của mình. Nay album của em bị lùi về sau, có lẽ là vô thời hạn. Khi đó, em kiên quyết rời khỏi Triệu gia, nay em không thành công, thành ra thế này còn có mặt mũi nào gặp lại cha, gặp lại người nhà? Tự tôn? Giờ em còn có thể nói gì mà tự tôn, em căn bản chẳng thể ngóc đầu dậy

Giọng anh vô cùng bi quan, nản lòng, Chu Thiển thấy vậy, nhớ lại bộ dáng hăng hái trước kia của anh, tim không khỏi mềm lại, sao có thể hoàn toàn trách anh được? Anh từ nhỏ đã được chăm sóc chu đáo nay đột nhiên mất đi tất cả chỗ dựa, một mình dấn thân vào hoàn cảnh khó khăn, trong lòng sợ hãi bối rối là có thể hiểu. Có thể dừng cảm cố gắng đến bây giờ đã không tệ. Giờ anh cần nhất là sự cổ vũ, mình khi này hình như có hơi quá đáng...

Chu Thiển ngồi xuống bên cạnh anh, dịu dàng nói:

- Hi Tuấn, chuyện tuyệt đối không tồi tệ như em nghĩ, em có khả năng hơn em nghĩ nhiều, thực lực của em không ai có thể phủ nhận. Điều này em nhất định phải tin tưởng. Công ty em muốn kí hợp đồng với em chẳng phải là minh chứng tốt nhất sao? Cơ hội lần này mất thì chúng ta có thể chờ lần sau

Triệu Hi Tuấn ngẩng đầu, ánh mắt mê man:

- Em còn có thể chờ lần sau?

Chu Thiển không suy nghĩ, đôi mắt đen láy lóc ra ánh sáng kiên định:

- Nhất định là có, là vàng thì nhất định sẽ sáng lên. Không có cơ hội thì chúng ta sẽ tự tạo cơ hội. Nhưng trước đó, chúng ta nhất định phải làm tốt công tác chuẩn bị, làm cho vàng lộ ra ánh sáng của nó. Mà bây giờ, em cần chính là nghỉ ngơi.

Chu Thiển bưng chén nước lên:

- Uống nước đi đã, vừa rồi em nôn nhiều như vậy người nhất định rất thiếu nước, sẽ không tốt cho da, uống nước xong thì đừng nghĩ nhiều, cứ ngủ một giấc cho thoải mái

Đôi mắt như ngọc của cô lẳng lặng nhìn anh, trong giọng nói có sự kiên định không cho phép từ chối. Hi Tuấn lặng yên đón lấy chén nước rồi uống. Chu Thiển chỉnh gối, ý bảo anh nằm xuống rồi nói:

- Giờ cũng không còn sớm, chị phải về đã, mai sẽ lại đến xem em

Sau đó cô cười với anh, nụ cười bình thản xinh đẹp, khiến anh được trấn an rất nhiều. Anh chui đầu vào chăn, chỉ chốc lát đã nghe tiếng cô đứng lên, tắt điện rồi đóng cửa. Đến lúc này, anh mới vươn đầu ra

Trong bóng đêm, anh thở dài một tiếng.

Ngày hôm sau, khi Chu Thiển đến, tay cầm đủ các loại túi lớn túi nhỏ

Hi Tuấn hỏi:

- Chị dâu, cái gì đây?

Chu Thiển cười:

- Là đồ ăn chị mua, tí nữa sẽ nấu cho em

Chu Thiển nhìn nhìn Hi Tuấn, sắc mặt của anh còn có hơi tái, tóc hỗn độn, trên người vẫn là quần áo hôm qua, hiển nhiên là vừa mới dậy

Chu Thiển nói với anh:

- Đi tắm đi đã, cạo râu cho sạch vào, như dân chạy nạn, khó coi chết đi được

Hi Tuấn sờ sờ cằm, ngượng ngùng cười cười. Anh cũng không định tắm mà gặp cô nên rất nghe lời đi tắm rửa. Lúc đi ra, thấy Chu Thiển đang cúi người thu dọn quần áo các nơi. Hi Tuấn vội ngăn lại:

- Chị dâu, chị làm gì thế, chị không phải làm mấy cái này, để chút em dọn

Chu Thiển lại cười đẩy anh ra, cô cúi đầu, vừa thu dọn quần áo vừa nói:

- Hi Tuấn, đầu tiên chúng ta phải thật sự chăm sóc tốt cho cuộc sống của chính mình thì làm việc khác mới tốt được

Cô đặt quần áo lên giường, lọc ra bồn một bên, sạch một bên, quần áo sạch thì gấp gọn gàng

- Hi Tuấn, hoàn cảnh vật chất sung túc sẽ khiến cho khí chất của con người tăng lên rất nhiều nhưng hào quang của chúng ta đều do chính mình tạo ra, cho dù em không phải là nhị thiếu gia của Triệu thị thì em cũng vẫn là em mà. Em phải thật sự sống thật tốt, thật sự đối xử tốt với chính mình, có lẽ bắt đầu sẽ có chút khó khăn, nhưng trăm ngàn lần đừng nản chí, như vậy thì ánh sáng của em sẽ tự nhiên mà tỏa sáng, ai cũng không che lấp được

Cô kéo anh đến trước gương, trong gương có hai khuôn mặt, một tươi cười rực rỡ, một tái nhợt gầy yếu.

Cô nhìn anh qua gương cười, nụ cười như ánh mặt trời, hai mắt có sự nghiêm túc mà ấm áp. Triệu Hi Tuấn kinh ngạc nhìn nụ cười của cô mà như quên mất bản thân. Bên tai lại vang lên giọng nói nhu hòa của cô

- Hi Tuấn, không phải là quý công tử cũng chẳng sao, cho dù chúng ta là người bình thường thì cũng sẽ có ánh sáng của chính mình.

Nói xong, cô xoay người, lấy trong túi ra một bộ dụng cụ gì đó

Hi Tuấn khó hiểu nhìn cô đã thấy cô mỉm cười, có chút ngượng ngùng nói:

- Chị học nghệ không tinh, nếu em có ý kiến gì thì cứ nói nhé

Sau đó, cô bắt đầu chuẩn bị. Đầu tiên là bôi kem dưỡng tóc cho anh, sau đó đắp mặt nạ cho anh. Nhân lúc chờ đợi, cô lại giúp anh sửa móng tay, lấy da chết. Sau đó lại chọn quần áo cho anh

Một giờ sau, tóc Hi Tuấn trở lại vừa bóng vừa mượt, làn da cũng mềm mại dễ chịu. Bàn tay trắng nõn thon dài, móng tay trắng hồng chỉnh tề. Chu Thiển dùng nước dưỡng mi rồi chải mi cho anh khiến lông mi anh dài hơn. Lại trang điểm môi cho anh, lúc ấy trong đầu Chu Thiển vang lên một câu trong quảng cáo “Hận không thể hôn một cái”. Chính là cảm giác đó

Chu Thiển chọn cho anh một chiếc áo phong cộc tay in chữ, quần bò bình thường. Sau đó cô vuốt tóc anh ra đằng sau, để lộ ra vầng trán, dùng chiếc chun màu đen buộc tóc lại

Chu Thiển nghĩ nghĩ lại đeo một chiếc bấm nhỏ lên một bên tai anh rồi nói:

- Cái này chị từng dùng rồi, em đừng để ý. Chị chỉ muốn xem hiệu quả nào thôi

Sau đó cô tìm trong đồng hồ của anh một chiếc vòng cổ kiểu dân tộc, vòng màu đen to, ở giữa là trang sức màu bạc, nhìn qua có cảm giác thần bí, cổ xưa. Lại thêm chiếc đồng hồ da màu đen

Cả quá trình, Triệu Hi Tuấn không nói câu gì. Anh cảm nhận hơi thở ấm áp của cô, cảm nhận được cái nhìn chăm chú của cô, cảm nhận được đôi bàn

tay mềm mại của cô mà tim đập loạn, cảm giác ngọt ngào dâng lên. Anh thậm chí còn mong thời gian cứ dừng lại ở phút giây này

Điều này như một giấc mơ ngọt ngào khiến anh tỉnh nguyện đắm chìm trong đó, vênh vênh không muốn tỉnh

Nhưng giấc mơ nào rồi cũng sẽ phải tỉnh, sau khi tạo hình xong, Chu Thiên ngừng tay, kéo Hi Tuấn đến trước gương, vô cùng vui mừng thưởng thức “kiệt tác” của chính mình

Triệu Hi Tuấn trong lòng có chút hoảng hốt, có thể nhìn thấy mình qua gương đang ngây dại. Tóc tai chỉnh tề, nét mặt tỏa sáng, ăn mặc đơn giản, bên tai chiếc khuyên hơi lóe sáng, lúc này anh như khôi phục thân thái, tỏa ra sức sống bùng bùng, khác hẳn với bản thân hôm qua

Chu Thiên nói:

- Ai nói người bình thường thì không có hào quang? Chúng ta mặc quần áo bình thường nhưng biết phối hợp thì không thể tỏa sáng sao? Giờ em có khác gì người tỉnh trong mơ của các thiếu nữ đâu, tao nhã, dịu dàng, sáng sủa, đầy sức sống.

Triệu Hi Tuấn nhìn mình trong gương, trong mắt dần khôi phục thân thái khi xưa, lúc này tuy mình không mặc quần áo hàng hiệu nhưng lại khiến người ta có cảm giác thân thiết, tự nhiên. Trong lòng anh vô cùng cảm động

Chu Thiên nhìn anh qua gương rồi nói:

- Hi Tuấn, chăm sóc bản thân mình thật tốt, đừng nổi nóng, đừng trốn tránh, hãy sống thật trách nhiệm thì hào quang của em sẽ mãi còn, đó là ánh sáng lạc quan từ chính bản thân em chiếu ra, sẽ động lòng người hơn bất kì loại hào quang nào. Đến lúc đó, công ty em đương nhiên sẽ không để mai một nhân tài, giấc mộng của em nhất định có thể thực hiện được

Trong lòng Triệu Hi Tuấn đột nhiên dâng lên sự xúc động, anh xoay người, lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt sáng ngời, anh nhẹ nhàng hỏi:

- Chị dâu, sao chị lại tốt với em như vậy?

Chu Thiên vỗ vỗ bờ vai của anh, thân thiết cười:

- Bởi vì em là bạn của chị

Đúng vậy, trừ cái đó ra còn có khả năng khác sao? Cô là chị dâu của anh, người cô yêu là anh cả, tất cả anh chẳng phải quá biết sao? Nhưng trong tim như bị ai vết sạch, trống rỗng đến đáng sợ

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Ôm

Bên kia, Triệu Hi Thành đang ngồi trong văn phòng, gọi giật lại thư kí Tiểu Lợi đang định ra ngoài

- Tiểu Lợi, cô đừng đi vội

Thư kí Tiểu Lợi xoay người lại, đi đến bên bàn, đứng thẳng đó, nghĩ chắc hẳn Tổng giám đốc có chuyện muốn dặn dò

Ai ngờ Tổng giám đốc vốn luôn nghiêm túc lại cười trấn an với cô, lòng Tiểu Lợi thoáng run lên, tuy rằng mỹ nam cười rất đẹp nhưng nụ cười xuất hiện trên mặt Tổng giám đốc kiểu gì cũng thấy quỷ dị, nhất là thời gian gần đây về mặt anh lúc nào cũng như muốn giết người

Triệu Hi Thành chỉ về phía ghế đối diện ý bảo cô ngồi xuống

Còn có thể ngồi xuống trước mặt Tổng giám đốc? Tiểu Lợi có chút hoảng sợ, trong lòng lo lắng, không biết tổng giám đốc có chuyện gì? Nhất định không đơn giản...

Đang lúc Tiểu Lợi lên lau mồ hôi lạnh thì Triệu Hi Thành bắt đầu mở miệng, anh nghiêng người về phía trước, thần thần bí bí:

- Tiểu Lợi, hình như cô đã có bạn trai?

- Vâng...

Chẳng lẽ công ty không cho nhân viên nữ có bạn trai? Hình như không có quy định biến thái đó

- Bạn trai của cô có tốt với cô không?

- Cũng tốt... Tiểu Lợi cẩn thận đáp

Triệu Hi Thành lại nghiêng người về phía trước thêm một chút:

- Anh ta... có tôn trọng cô không? Hai mắt nhìn Tiểu Lợi chằm chằm

Tiểu Lợi bị anh nhìn mà hoảng sợ, đây là tình huống gì, Tổng giám đốc sao lại có hứng thú với đời tư của cô?

- Tổng giám đốc, anh... rốt cuộc muốn biết cái gì?

Triệu Hi Thành đột nhiên thu người lại, ra về thoải mái:

- À, cũng không có gì, tôi chỉ muốn biết hiện giờ đàn ông có tôn trọng phụ nữ không thôi, nó có lợi với kế hoạch sắp tới của tôi

À, thì ra là thế? Nhưng mà... có kế hoạch này sao? Cô thân là thư kí của anh nhưng sao lại không hề biết gì? Chẳng lẽ cô không đủ tiêu chuẩn

Cô đáp:

- Bạn trai của tôi rất tôn trọng tôi

Mặt Triệu Hi Thành sáng bừng:

- A, vậy vì sao cô cho rằng anh ấy tôn trọng cô?

Nói đến bạn trai, về mặt Tiểu Lợi hạnh phúc:

- Bất kể có chuyện gì, anh ấy đều thương lượng với tôi, cũng sẽ không tự mình quyết định mọi thứ...

Mặt Triệu Hi Thành đen đi một phần, cái này hình như không giống cách làm của anh

- Anh ấy rất coi trọng cảm thụ của tôi, suy nghĩ cho tôi...

Mặt Triệu Hi Thành lại đen thêm chút nữa, Thiệu Lâm luôn trách anh không nghĩ đến cảm nhận của cô

- Sự lựa chọn của tôi anh ấy đều rất tôn trọng, cho dù không ủng hộ cũng sẽ cố gắng để hiểu tôi, đến khi hiểu được suy nghĩ của tôi thì anh ấy sẽ luôn ủng hộ tôi

Mặt Triệu Hi Thành không thể nào đen hơn được nữa, dường như cho đến bây giờ anh chưa bao giờ thử cố gắng hiểu suy nghĩ của cô...

Nhìn về mặt hạnh phúc của Tiểu Lợi, Triệu Hi Thành không thể không thừa nhận, Thiệu Lâm nói rất đúng, thì ra anh thật sự không tôn trọng cô. Anh luôn cho rằng anh có thể quyết định tốt mọi thứ, quyết định của anh là chính xác nhất, tốt nhất, giống như chuyện Văn Phụng, anh luôn cho rằng anh suy nghĩ vì cô nhưng chưa từng nghĩ Thiệu Lâm cũng có quyền biết chuyện này, có quyền quyết định. Anh không cho cô quyền lợi này, anh chỉ là ích kỉ muốn giữ cô lại

Anh cũng chưa bao giờ thử hiểu cô, giống như cuộc sống bây giờ cô lựa chọn, anh chưa bao giờ thử suy nghĩ vì sao cô phải làm như vậy, anh chỉ cố chấp cho rằng cuộc sống đó không phù hợp với cô, thừa ra chỉ vì anh ích kỉ muốn đem cô quay về

Anh thờ dài, trong lòng vô cùng uể oải, anh nghĩ đến rất nhiều chuyện đã làm, thì ra còn lâu anh mới làm tốt được

Muốn có một tâm chân tình nhất định bản thân cũng phải chân tình, muốn được đối phương thấu hiểu thì mình nhất định cũng phải cố gắng hiểu đối phương

Anh cúi đầu, khoát tay với Tiểu Lợi ý bảo cô lui ra ngoài, người sau thấy anh đột nhiên cảm xúc tụt thì thấy nghi hoặc, kết hợp với những chuyện xảy ra gần đây, trong lòng cũng có chút hiểu. Nhất định là Tổng giám đốc và vợ có vấn đề. Anh luôn vòng vèo ở đề tài tôn trọng, hẳn là Triệu phu nhân trách anh không tôn trọng cô. Tiểu Lợi là thư kí của anh đã nhiều năm, từ một thư kí nhỏ nhỏ đến địa vị hôm nay, biết anh trước kia vợ vẫn nhưng đối với vợ là chân tình, vừa rồi lại lòng vòng hỏi han mình, có thể thấy anh không muốn li hôn

Tiểu Lợi có lòng giúp đỡ, liền đi đến bên Tổng giám đốc cười nói:

- Phụ nữ đều dễ mềm lòng, cũng dễ dàng bị cảm động, chỉ cần có người thực sự để tâm mà muốn bước vào thế giới của cô ấy, cố gắng hiểu những suy nghĩ của cô ấy thì đầu hàng là chuyện sớm muộn thôi...

Triệu Hi Thành ngẩng đầu gắt gao nhìn cô, hai mắt lóe sáng, sau một hồi lâu anh mỉm cười, nụ cười đầy tự tin, đầy kiên định, điều này khiến khuôn mặt anh tỏa ra ánh sáng chói mắt, rung động lòng người

Tiểu Lợi đi ra ngoài một hồi mới có thể thở bình thường lại. Cô vuốt tim, thăm thấy may mắn, may mà không phải ngày nào cũng nhìn Tổng giám đốc cười nếu không sớm muộn cũng bị bệnh tim mà chết mất. Vẫn là thằng cha nhà mình thực tế hơn, tuy hơi xấu...

Chu Thiển từ nhà Hi Tuấn về đã là buổi chiều. Cô ở chỗ Hi Tuấn nấu rất nhiều đồ ăn có thể để lâu, đủ cho anh ăn mấy ngày cũng dạy anh làm một số đồ ăn đơn giản như trứng xào thịt, rau xanh gì gì đó. Cuối cùng còn khuyên anh uống ít rượu và hạn chế ăn mì ăn liền

Hi Tuấn dường như phục hồi cảm xúc, cả sáng đều vui vẻ khiến cô cũng an tâm rất nhiều. Cuối cùng lại có hương vị của mỹ nam

Chu Thiển đi trên con đường nhỏ, giờ thời tiết mùa thu, cây cối chuyển màu vàng. Mặt trời dù không còn gay gắt như mùa hè nhưng vẫn còn chút nóng bức, thái dương cô lấm tấm mồ hôi

Đột nhiên cô dừng bước.

Trước mặt cô không xa, một chiếc ô tô màu đen quen thuộc cùng biển số quen thuộc, còn cả một bóng người cao gầy dựa vào xe cũng rất quen thuộc

Áo sơ mi trắng như tuyết, cúc áo chỉnh tề. Quần dài màu đậm, dây lưng màu bạc lóe sáng, đôi tay thon dài đút túi quần. Cả người nhìn tuấn dật tao nhã, dịu dàng như ngọc

Nhìn thấy anh, tim Chu Thiển không khỏi đập nhanh hơn một chút, đó dù sao cũng là người đàn ông từng chiếm giữ trái tim cô một thời gian rất dài, người cùng cô lớn lên trong những giấc mơ

Kiều Tranh nhìn thấy cô thì cười bình thản, ánh mắt chuyên chú nóng rực tựa như nhìn bảo vật mà anh trân trọng nhất đời. Anh nhìn Chu Thiển thoải mái đi về phía mình, khoe miệng cười càng sâu, hai mắt sâu như biển, dường như ẩn chứa những đợt sóng ngầm như muốn xoáy cô vào

Chu Thiển đi đến bên anh, đối mặt với Kiều Tranh, lòng cô luôn bình tĩnh như vậy, đứng bên anh cô luôn có cảm giác thật an toàn, cô biết, anh là người đáng tin cậy

Chu Thiển cười với anh, nụ cười bình thản

- Hình như tất cả mọi người đều biết em ở đây. Cô nói

Kiều Tranh nhìn cô, ánh mắt thâm thúy:

- Mọi người đến đều chỉ là quan tâm đến người bọn họ muốn quan tâm thôi, Thiệu Lâm, em thật may mắn, xem ra có rất nhiều người quan tâm em
- Cũng không hẳn? Nhưng có lẽ em đúng là người may mắn

Chu Thiển đi tới, học theo anh dựa vào xe

Cô vừa mới dựa vào, Kiều Tranh đột nhiên xoay người ôm cô vào lòng, tốc độ nhanh khiến Chu Thiển không phản ứng kịp. Đến khi cô ý thức lại thì đã bị anh ôm chặt trong lòng, cảm giác có chút khó thở, cũng nhanh chóng cảm nhận được tiếng tim đập mãnh liệt của anh

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Giương cung bạt kiếm

rên người Kiều Tranh có mùi hương thân nhiên thom ngát tựa như không khí một buổi sớm mai trong lành. Cái ôm này Chu Thiển từng vô cùng mong nhớ nhưng đến giờ, cô thường xuyên bị anh ôm vào lòng như vậy, chỉ khác là trước kia đều là những cái ôm ấm áp, dịu dàng, lúc này cái ôm này lại quá điên cuồng, liều lĩnh. Điều này khiến cho Chu Thiển có chút bối rối bất an.

Anh ôm Chu Thiển thật chặt đến nỗi xương sườn cô hơi đau, Chu Thiển định đẩy anh ra nhưng lại càng khiến anh ôm chặt hơn

Có đôi khi có người qua đường nhìn bọn họ nhưng nay xã hội hiện đại, mọi người thấy cũng chẳng trách cứ, xì xào, chỉ mau chóng đi qua

Chu Thiển đột nhiên có chút sợ hãi Kiều Tranh cuồng nhiệt như vậy, cô gầy dựa nói:

- Kiều Tranh, anh đừng như thế, buông em ra

Hai tay Kiều Tranh gắt gao ôm chặt cô, cảm anh cọ lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng nói vào tai cô:

- Cái gì không nên? Chúng ta trải qua bao đau khổ, bao nhiêu nước mắt, vất vả lắm mới gặp lại hết lần này đến lần khác bức anh buông tay... nếu Triệu Hi Thành thật sự đối tốt với em thì anh cũng thôi. Thiệu Lâm, việc anh ta làm với em anh đều biết, anh sẽ không buông tay! Thiệu Lâm, anh sẽ không bao giờ buông tay nữa. Em không nhớ chuyện trước kia cũng không sao, chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa, chúng ta sẽ nhanh chóng lại có nhiều những kỉ niệm hạnh phúc

Giọng của anh trầm thấp lộ ra tình cảm sâu sắc và sự đau đớn mơ hồ khiến lòng Chu Thiển chua xót. Tình cảm của anh với Thiệu Lâm sâu như vậy nhưng Thiệu Lâm mãi mãi không thể quay về bên anh... Đó có phải nỗi đau cả đời của anh không?

Chu Thiển thầm thở dài trong lòng, đang chuẩn bị nói chuyện thì đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng hét:

- Buông cô ấy ra!

Tiếp sau, một người như gió xoáy tiến đến, dùng sức kéo Chu Thiển ra khỏi lòng Kiều Tranh, sau đó dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà đâm lên mặt Kiều Tranh. Kiều Tranh không kịp phản ứng đã bị đánh, khóe miệng chảy máu đỏ tươi

Dưới ánh mặt trời, ánh mắt hung ác của Triệu Hi Thành nhìn chăm chăm vào Kiều Tranh đang ngã dưới đất, hai tay nắm chặt, khớp xương ản hiện to máu, không biết là máu của anh hay là của Kiều Tranh.

Tay kia của anh như kim sắt mà nắm chặt cổ tay Chu Thiển, gân xanh trên trán nổi rõ biểu lộ sự tức giận của anh

Anh đứng đó, từ cao nhìn xuống Kiều Tranh, cả người tản ra hơi thở lạnh băng thấu xương dường như không khí xung quanh cũng bị đông lại. Giọng anh như rít từ kẽ răng, như dùng hết sức lực mà áp chế lại, khiến người ta có cảm giác kinh hồn táng đờm.

- Kiều Tranh, tôi vẫn nghĩ anh là quân tử, thì ra chỉ là kẻ tiểu nhân lừa dối vợ người. Anh dám có ý đồ với vợ tôi. Anh nghĩ Triệu Hi Thành tôi chết rồi sao? Tôi nói cho anh, hôm nay một đòn này là tôi cảnh cáo anh, về sau không cho phép anh tiếp cận Thiệu Lâm nữa, nói cách khác, nếu anh còn dám có ý đồ thì tôi sẽ cho anh phải trả giá đắt

Chu Thiển thấy Kiều Tranh bị đánh ngã thì cũng muốn đỡ anh dậy nhưng nhìn con thịnh nộ của Triệu Hi Thành biết mình làm vậy sẽ càng khiến anh tức giận, đến lúc đó anh có thể làm gì cũng không biết được. Cho nên cô chỉ có thể đứng đó, lo lắng nhìn Kiều Tranh. Bất kể thế nào, cô cũng không mong Kiều Tranh vì cô mà bị tổn thương

- Hi Thành, anh bình tĩnh đi đã...

Cô đứng sau anh nhẹ nói, hi vọng có thể trấn an cảm xúc của anh nhưng còn chưa nói xong, Triệu Hi Thành đã quay đầu lại, hai mắt đỏ ngầu như con mãnh thú bị thương, trong sự âm ngoan có sự thống khổ

- Em im đi, giờ em đừng nói gì cả. Một chữ cũng không cần nói

Anh rống giận, giọng đau đớn. Cho tới giờ anh cũng không thể chấp nhận nổi những gì mình đã nhìn thấy, Thiệu Lâm và Kiều Tranh gắt gao ôm nhau. Rõ như ban ngày, bao người nhìn thấy. Cứ như vậy tình cảm không thể khống chế mà không để ý gì sao? Dưới ánh mặt trời, hai người ôm chặt nhau, ngoại hình tương xứng, ai nhìn chẳng thấy là một đôi hoàn mỹ? Ý nghĩ đó khiến tim anh như bị dao cắt

Những lời Văn Phương từng nói lại như con ác mộng hiện lên trong đầu anh

- Đây mới là lí do chân chính khiến em không muốn quay lại phải không?

Giọng nói có hơi run run, khí huyết nơi ngực cuộn cuộn, tay anh nắm chặt tay cô khẽ run

Sắc mặt anh tái nhợt, ánh mắt âm trầm, đau khổ, ản chứa ngọn lửa thiêu đốt. Tim Chu Thiển như bị kim đâm, trong nháy mắt, tay chân lạnh toát

- Hi Thành, nếu em nói là hiểu lầm, nếu em nói chuyện không như anh nghĩ thì anh có tin không?

Hai mắt đẹp của Chu Thiển nhìn anh không chớp, trước mặt Kiều Tranh cô không thể nói là mình bị ép buộc. Tuy rằng cô biết điều này là khó tin nhưng trong lòng cô, cô vẫn mong anh có thể tin tưởng mình.

Triệu Hi Thành gắt gao mím môi không nói gì. Bên kia, Kiều Tranh thông thả đứng lên

Góc miệng của anh ửng hồng, sơ mi trắng như tuyết bị nhiễm bẩn nhưng vẻ mặt anh vẫn thong dong, động tác vẫn tao nhã. Anh lấy khăn tay lau máu ở khóe miệng sau đó vứt khăn xuống đất. Động tác này tuần nhả vô cùng

Anh nhìn Triệu Hi Thành cười khế, trong nụ cười có sự châm chọc vô hạn:

- Triệu Hi Thành, tôi thật sự bội phục anh, bản thân anh làm ra những chuyện không ra gì nhưng còn ra vẻ đàng hoàng mà chất vấn Thiệu Lâm. Làm đàn ông mà đến trình độ như anh, đúng là mất mặt đàn ông chúng tôi

Một câu nói lại khiến lửa giận trong lòng Triệu Hi Thành bốc cháy, anh như con mãnh thú nhào tới chỗ Kiều Tranh. Chớp mắt đã vung quyền đánh lên Kiều Tranh.

Lòng Chu Thiển hoảng sợ, thiếu chút nữa kêu lớn

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Kiều Tranh cũng nhanh chóng đón lấy quyền đó, tay kia nắm chặt hung hăng đấm lại, lực mạnh khiến Triệu Hi Thành không đứng nổi, ngã xuống đất

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, Chu Thiển ngẩn ngơ đứng đó không kịp phản ứng. Đợi khi cô thấy vết thương trên mặt Hi Thành, tim đau đớn, cô định bước lên xem thì Kiều Tranh lại đi đến trước mặt Triệu Hi Thành.

Kiều Tranh lạnh lùng nhìn anh:

- Anh nghĩ rằng tôi chỉ biết đánh người như anh sao? Một quyền này là đánh vì những gì anh đã làm với Thiệu Lâm. Thân là đàn ông, anh quá ti tiện. Anh không xứng ở bên Thiệu Lâm, tôi sẽ không để Thiệu Lâm ở bên anh. Thiệu Lâm vốn thuộc về tôi, tình cảm của chúng tôi anh vĩnh viễn không thể hiểu được. Giờ tôi sẽ không nhường bước, Triệu Hi Thành, anh có thủ đoạn gì thì cứ dùng. Chuyện của anh tôi cũng nghe phong thanh không ít, xem xem anh làm được gì tôi

Sắc mặt Triệu Hi Thành âm trầm đáng sợ, anh đứng lên, phun ra một búng máu, hung hăng nhìn chằm chằm Kiều Tranh, Người sau cũng lạnh lùng nhìn thẳng lại. Hồi lâu, Triệu Hi Thành đột nhiên cười

- Kiều Tranh, tình cảm của hai người dù sâu thế nào thì cũng đã là chuyện quá khứ. Giờ tình cảm của chúng tôi sớm đã ma sát đi tất cả rồi. Tôi và Thiệu Lâm chỉ là hiểu lầm, anh đừng tưởng rằng anh có thể nhân dịp chen chân. Nói ti tiện, anh cũng chẳng đáng hoàng lắm đâu. Nhưng tôi sẽ không cho anh cơ hội đó đâu

- Đủ rồi, các anh đừng nói nữa

Chu Thiển luôn yên lặng đứng đó đột nhiên mở miệng

Hai người giương cung bạt kiếm không hện mà cùng nhìn về phía nàng

Làn da Chu Thiển trong sáng như tuyết, ngũ quan tú lệ, quý khí bức người, đôi mắt như ngọc dưới ánh mặt trời chiếu sáng

Một khắc này, hai người đột nhiên cảm thấy bình tĩnh trở lại

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Thương

Chu Thiển đi đến bên bọn họ nhìn bọn họ. Hai người đó vô luận là Kiều Tranh thanh nhã hay Triệu Hi Thành lạnh lùng đều là người có quan hệ chặt chẽ với Tổng Thiệu Lâm, cũng có quan hệ chặt chẽ với Chu Thiển.

Bốn người này rốt cuộc là có duyên phận gì? Thật đúng là không thể nói rõ

Nhưng nàng biết, bốn người bọn họ không thể cứ dây dưa mãi như vậy được, cứ như vậy với bọn họ chính là một loại thương tổn.

Đầu tiên, Chu Thiển nhìn về phía Kiều Tranh, góc miệng anh bầm lại, cánh tay trầy xước, cả người anh tỏa ra hơi thở sắc bén, lạnh băng. Đây là lần đầu tiên cô thấy Kiều Tranh như vậy, cô chỉ biết Kiều Tranh rất ấm áp, thân thiết, thì ra với tình yêu, anh cũng không sợ hãi, hết sức tranh thủ, chỉ là cô không phải là người anh yêu. Kiều Tranh cảm nhận được ánh mắt của cô nhìn cô cười nhẹ, trong mắt là tình cảm sâu đậm không hề che giấu. Chu Thiển cảm nhận được hơi thở của Triệu Hi Thành trở nên nặng nề hơn

Cô nói với Kiều Tranh:

- Kiều Tranh, em tuy rằng không biết trước kia chúng ta đã có chuyện gì nhưng em thực sự cảm ơn anh. Anh nhất định đã cho em một thời gian hạnh phúc, cảm giác hạnh phúc ấy có lẽ cả đời em sẽ không nhớ lại được nhưng chung quy nó cũng từng tồn tại, nó có lẽ ẩn sâu trong lòng em, chỉ là em không tìm được chìa khóa để mở nó. Nhưng Kiều Tranh, cánh cửa đó khép lại quá khứ của em, cũng khép lại Tổng Thiệu Lâm của quá khứ. Em đã quên Kiều Tranh, không còn là người trong cảm nhận của anh nữa. Giờ em không muốn đặt suy nghĩ vào những thứ đã qua. Quá khứ với em không quan trọng, em cũng không muốn tìm lại nó cho nên, Kiều Tranh, em như vậy không hợp với anh đâu. Cho dù em và Hi Thành có li hôn hay không thì điều này cũng không thể thay đổi, cho nên Kiều Tranh...

Cô lặng lẽ nhìn anh, hai mắt lưu chuyển dường như xuyên thấu đến lòng anh

- Đừng coi em là Tổng Thiệu Lâm xưa nữa, cũng đừng đặt tình cảm vào em nữa, em không nhận nổi nó. Nhìn xung quanh anh mà xem, đừng xem nhẹ

người thực sự quan tâm đến anh

Khỏe miệng Kiều Tranh vẫn cười nhưng hai mắt âm ảm u tối, anh đau đớn nhìn cô, ánh mắt này khiến tim cô co rút

Chu Thiến dờn mắt, cô quay đầu nhìn Triệu Hi Thành, gò mà anh bị Kiều Tranh đánh bầm dập chảy máu nhưng ánh mắt anh vẫn luôn kiêu ngạo, có lẽ nghe xong những lời Chu Thiến vừa nói mà ánh mắt anh nhìn cô, mọi sự kiêu ngạo đều hóa thành tình cảm dịu dàng

Ánh mắt này khiến tim cô đập thật nhanh. Chu Thiến cố gắng lắm mới khắc chế xúc động muốn vuốt ve vết thương của anh, cô nói với anh

- Hi Thành, em không trách anh hiểu nhầm em, dù sao nhìn cảnh khi này, mười người chỉ sợ chín người đều hiểu nhầm thôi. Nhưng em luôn hi vọng anh là người cuối cùng đó, nhưng anh cũng không hiểu em, chưa bao giờ thực sự tin tưởng em nên đương nhiên anh sẽ không phải là người đó. Nhưng cũng không thể trách anh, chúng ta thực sự ở chung là sau khi em mất trí nhớ, thời gian thực sự quá ngắn ngủi, nếu không phải chúng ta đã kết hôn thì có lẽ sẽ chẳng có gì xảy ra. Hi Thành, đừng ép sát như vậy, cho nhau chút thời gian đi, có thể phai nhạt quá khứ, hiểu biết lại từ đầu

Kiều Tranh vội kéo Chu Thiến hỏi:

- Thiệu Lâm, hẳn ta làm ra chuyện đó, em còn có thể dễ dàng tha thứ, cho hẳn cơ hội sao? Tình tình Triệu Hi Thành như thế, hẳn ta sẽ không thay đổi, sao em còn muốn cùng hắn dây dưa, em sẽ không hạnh phúc đâu

- Kiều Tranh, để ý lời nói của anh đi! Đây là chuyện giữa vợ chồng tôi, anh không có quyền nhúng tay!

Triệu Hi Thành nhìn Kiều Tranh, giọng gay gắt

- Chỉ cần liên quan đến Thiệu Lâm, tôi sẽ không khoan tay đứng nhìn!

- Thiệu Lâm là vợ tôi, không liên quan đến anh

Kiều Tranh cười lạnh:

- Nghe nói hai người đang làm thủ tục li hôn

- Anh...

Triệu Hi Thành nắm chặt tay có vẻ như lại chuẩn bị vùng lên nhưng Kiều Tranh lạnh lùng nhìn anh, không chút yếu thế

Chu Thiến vội chen vào giữa bọn họ, tay Triệu Hi Thành dần dần hạ xuống, Kiều Tranh cũng quay mặt đi.

- Xin hai người bình tĩnh một chút, đây là chỗ em ở, các anh muốn em bị bàn tán sao?

Cô nhìn sang Kiều Tranh:

- Kiều Tranh, em biết anh quan tâm em, nhưng xin anh đừng lo chuyện này, Hi Thành là người thế nào em sẽ cố gắng hiểu, em sẽ không làm khó chính mình nhưng em cũng không muốn dễ dàng buông tay

Cô nhìn về phía chân trời khẽ nói:

- Tình cảm giữa em và anh ấy em cũng không dễ dàng buông tay được. Giờ, trong lòng em không bao giờ còn có Kiều Tranh nữa...

Sắc mặt Kiều Tranh trong nháy mắt trở nên trắng bệch, sự bị thương trong mắt anh khiến Chu Thiến vô cùng khổ sở nhưng cô biết, nếu không làm anh ấy hết hi vọng với Tống Thiệu Lâm thì anh sẽ mãi mãi không thể hạnh phúc

- Thiệu Lâm, thì ra em có thể tàn nhẫn như vậy

Kiều Tranh cúi đầu, nhẹ giọng nói.

- Bởi vì em không còn là Thiệu Lâm của quá khứ

- Không, em vẫn là em, chỉ là trong lòng em không hề yêu anh...

Đôi mắt sâu của Kiều Tranh như động đen không đáy, tĩnh mịch vô cùng không chút ánh sáng, trống rỗng lộ ra sự tuyệt vọng tận cùng. Anh lặng lẽ xoay người, bóng dáng cứng nhắc đầy sự cô tịch, cảm giác như trong nháy mắt bị cướp hết mọi hi vọng khiến Chu Thiến suýt khóc.

Cô cũng biết giờ mình hẳn là nên ngoan tâm, lặng lẽ để anh rời đi. Nhưng bóng lưng anh cô đơn như vậy, người đàn ông ấy đã cho cô sự ấm áp vô tận nhưng cô lại trả lại anh sự tàn nhẫn xót xa

Chu Thiến không nhận được bước lên một bước nhưng vừa bước lên thì phía sau có một bàn tay lớn nắm chặt tay cô. Triệu Hi Thành nhẹ kéo cô về phía mình:

- Để anh ấy đi thôi, đừng để anh ấy có chút hi vọng nào nữa, như thế mới là chuyện tàn nhẫn nhất với anh ấy

Bọn họ lặng lẽ nhìn Kiều Tranh đi đến bên xe, ánh mặt trời yếu dần chiếu lên người anh, bóng đen cô đơn trải dài trên mặt đất

Kiều Tranh lên xe, nhìn chằm chằm vào bóng dáng đã khắc sâu vào tâm trí mình qua gương chiếu hậu. Nếu nhất định anh không thể có được cô thì vì sao lại để cho anh gặp cô? Mũi anh cay cay, cuối cùng không thể kìm chế, nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Vận mệnh đang trêu đùa anh sao? Sao chỉ là gặp gỡ thoáng qua

Anh thu hồi tầm mắt, khởi động xe, bóng người yếu đuối càng lúc càng xa, càng lúc càng mờ nhạt. Anh không khỏi nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau, dưới gốc anh đào, hoa rơi đầy trời, như trong giấc mơ, cô như ánh sáng chiếu rọi lòng anh sau đó cười thân nhiên với anh...

Miệng cười rực rỡ như hoa đó, thì ra chính là vết thương khắc sâu trong lòng anh

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Thế giới nhỏ

Hu Thiển nhìn bóng xe biến mất ở góc đường rồi mới quay đầu lại. Vừa quay đầu đã thấy đôi mắt vui mừng của Triệu Hi Thành đang nhìn mình chăm chú. Anh kìm lòng không đậu cầm tay cô, khóe miệng không dấu được ý cười:

- Thiệu Lâm, hôm nay nghe được em nói những lời này anh thực sự rất vui. Em vẫn luôn lý trí như vậy, bình tĩnh như vậy đến độ anh không thể không hoài nghi địa vị của mình trong lòng em. Giờ anh đã hiểu trong lòng em có anh, cái này đáng vui hơn tất cả mọi thứ

Anh nhìn cô, đôi mắt đen thâm thúy sáng bừng, bên trong chiếu ra bóng dáng của cô.

Chu Thiển rút tay về nhẹ giọng hỏi:

- Hi Thành, em nói như vậy không có nghĩa rằng em đã hoàn toàn quên đi mọi thứ, cũng không phải là em sẽ đón nhận anh, em không thể xác định anh có phù hợp với em không, cũng không có tin tưởng vào tương lai của chúng ta

Triệu Hi Thành nhìn bàn tay trống rỗng, trong lòng buồn bã:

- Thiệu Lâm, trước kia anh bá đạo, làm rất nhiều chuyện có lỗi với em nhưng giờ anh đã hiểu trước kia mình đã sai cỡ nào. Anh sẽ không yêu cầu em làm gì, cũng sẽ không ép em phải quyết định điều gì. Từ nay trở đi anh sẽ tôn trọng em, cố gắng hiểu em, anh sẽ để em dần dần tin tưởng anh, tin tưởng vào tương lai của chúng ta, sau đó cam tâm tình nguyện quay về bên anh

Giọng anh nhẹ nhàng, dịu dàng như con gió nhẹ thổi qua tim Chu Thiển. Chu Thiển nhẹ nhàng cười, khuôn mặt tươi cười như đóa hoa bách hợp trắng muốt khiến anh chói mắt

Chu Thiển bị anh nhìn mà mắt tự nhiên cúi đầu:

- Hi Thành, chuyện không đơn giản như anh nghĩ đâu, anh đừng ngoài thì nói rất dễ dàng nhưng hành động lại khác hẳn

- Chuyện cũng không phức tạp như em nghĩ, Triệu Hi Thành anh đã quyết làm chuyện gì thì chắc chắn sẽ làm được. Anh lấy danh dự của Triệu thị mà cam đoan, Triệu Hi Thành tuyệt đối nói được thì làm được!

Chu Thiển nhìn anh, thần thái của anh chân thật hiếm thấy, anh nhìn chăm chú vào mắt cô. Lòng Chu Thiển như bị kích thích, mặt hơi nóng lên. Cô cúi đầu xoay người đi về phòng trọ, Triệu Hi Thành cũng nhanh chóng đuổi theo sau. Chu Thiển nói:

- Anh không về đi, theo em làm cái gì

Triệu Hi Thành đi đến bên cô giữ chặt tay cô, gắt gao nắm chặt nhưng lại làm bộ như không có chuyện gì, giống như đang làm một chuyện hết sức tự nhiên

Anh nhìn phía trước, phối hợp với bước chân của cô:

- Thiệu Lâm, anh phải hiểu em nhưng em cũng phải cho anh cơ hội chứ đúng không? Giờ anh muốn biết mỗi ngày em làm gì, em sẽ không từ chối anh đúng không?

Anh quay đầu nhìn cô cười, tay nắm tay cô càng chặt, mười ngón tay đan vào nhau, Chu Thiển có thể cảm nhận được lòng bàn tay nóng rực và chút mồ

hôi của anh

Là vì thời tiết nóng bức hay là vì anh lo lắng? Chu Thiến không có đáp án nhưng nhìn đôi mắt đầy hi vọng của anh, câu từ chối không thể nói thành lời

Hơn nữa, vì sao phải từ chối? Cho dù là cho hai người một lần nữa hiểu lẫn nhau, một lần nữa làm lại thì có cái gì không tốt?

- Chỗ em ở rất đơn sơ, chỉ sợ anh không quen. Chu Thiến nói

- Kì lạ, đại tiểu thư như em có thể quen thì sao anh không thể quen?

Tuy rằng nói như vậy nhưng khi Triệu Hi Thành tới phòng cô thì thực sự không quen. Nơi này không phải anh chưa từng tới, trước kia chủ thuê nhà nhân lúc cô không ở nhà đã mở cửa cho anh vào xem nhưng khi đó anh chỉ đứng ở cửa liếc vội vào trong mấy lần đã bị căn phòng đơn sơ làm cho chưa xốt đến tột cùng, vội bước ra ngoài

Nhưng hôm nay, anh đứng trong gian phòng nhỏ hẹp này, nhìn trần nhà mốc meo, cảm giác trần nhà lúc nào cũng có thể sập xuống

- Thiệu Lâm, chỗ em ở hình như còn nhỏ hơn chỗ Hi Tuấn.

Triệu Hi Thành đứng đó, có cảm giác luồng cuống chân tay

Tiểu Mạt ở nhà, thấy Chu Thiến dẫn Triệu Hi Thành về thì cũng giật mình. Giờ thấy anh không biết theo ai nhưng lại cứng rắn tỏ vẻ tự nhiên đột nhiên cảm thấy anh như vậy thật đáng yêu

Cô cười nói với Triệu Hi Thành:

- Anh đừng đứng, ngồi đi, ghế sau dựa được đó.

Lúc này Triệu Hi Thành mới ngồi xuống

Ghế dựa là ghế bành bình thường không có tay vịn, Triệu Hi Thành ngồi xuống rồi, cảm giác hai tay không biết nên đặt đâu, sờ soạng một hồi cuối cùng chỉ đành đặt lên đùi mình, tư thế rất mất tự nhiên

Tiểu Mạt không nhịn được phì cười, Triệu Hi Thành vẻ mặt xấu hổ

Cũng may Chu Thiến vừa kịp đến giải cứu cho anh. Cô đặt một ly trà ở bên bàn cho anh rồi nói:

- Anh đã đến chỗ Hi Tuấn ở? Đi bao giờ

- Chính là ngày anh uống say đó

Chu Thiến nhớ lại lần trước cô nhờ Hi Tuấn đưa anh về nhà, thì ra Hi Tuấn không đưa anh về biệt thự mà mang về chỗ mình

Lúc này, Triệu Hi Thành bị công cụ trang điểm trên bàn hấp dẫn, anh tò mò cầm mấy món đồ lên xem rồi nói:

- Đây chẳng phải là đồ trang điểm của con gái sao? Nhiều thế? Cái này là cái gì

Anh cầm lấy bộ mi giả

- Đây là bộ lông mi giả, đó đều là công cụ trang điểm

Triệu Hi Thành lật xem từng thứ một, Chu Thiến thấy anh hứng thú, mà đó lại là thứ mình thích nên cao hứng giới thiệu từng thứ với anh:

- Bọn em học stylist đều phải dùng những thứ này. Anh đừng xem có những thứ bé tí nhưng tác dụng rất lớn đó. Ví dụ như mi giả này có thể khiến cho mắt trở nên sáng bừng, nếu biết cách sử dụng chính xác, phát huy công dụng thì dù là người con gái bình thường nhất cũng có thể tỏa sáng vô cùng

Chu Thiến giới thiệu từng thứ cho anh xem, tập trung tinh thần, thao thao bất tuyệt mà nói. Hai mắt cô sáng bừng, thần thái chói mắt, lực chú ý của Triệu Hi Thành dần chuyển sang khuôn mặt cô, lúc này cô hơi cúi đầu, lông mi dài đen bóng, hai má hơi ửng hồng, đôi lúc ngẩng đầu nhìn anh một cái, đôi mắt đen láy trong suốt tựa như ánh sao trong đêm đen. Anh chưa bao giờ thấy cô chuyên chú như vậy, chân thật như vậy. Tựa như cô đang triển lãm báu vật của mình, vẻ mặt đầy sự yêu thương mà nhiệt tình

Trong lòng Triệu Hi Thành bỗng dâng lên sự cảm động. Thì ra đây là chuyện mà cô yêu thích, chuyện này sẽ mang lại cho cô nhiều niềm vui, thỏa mãn như vậy. Anh vẫn luôn nghĩ rằng chẳng qua cô không có việc gì làm, làm việc này chẳng thoai mái gì, chỉ là chuốc khổ vào thân. Nhưng xem ra, anh sai rồi. Cũng như anh thích làm việc, hưởng thụ thành công của công việc, cô cũng cần có chuyện vui vẻ để làm phong phú cuộc sống của mình

Không, anh không thể so cô với những phụ nhân hào môn khác được. Thiệu Lâm của anh là đặc biệt, cô có tư tưởng độc đáo và sự cứng cỏi của mình, cô có dũng khí theo đuổi mọi thứ. Ánh hào quang của cô rực rỡ không thể che giấu như vậy. Nếu anh chỉ muốn nắm bắt lấy cô, giữ chặt cô thì càng xa cô hơn mà thôi.

- Chúng em sắp học thiết kế hình tượng chính thể, thì ra thông qua ăn mặc có thể thay đổi khí chất của một người, cũng có thể phát huy nhuần nhuyễn tính cách của người đó, đây là chuyện thật thú vị. Thử nghĩ mà xem, em có thể biến một người phụ nữ tính cách nghiêm cẩn thành một người con gái dịu dàng đa tình...

Cô mỉm cười tự tin, vẻ mặt này khiến cho Triệu Hi Thành như đang đắm chìm trong hồ nước ấm áp, thoải mái

- Làm sao có thể, em đừng có ba hoa lừa anh, bản thân người tính cách vốn nghiêm cẩn, thay đổi bề ngoài làm sao mà biến thành nữ nhân dịu dàng, đa tình được?

Chu Thiến lắc đầu, hai mắt rạng rỡ:

- Cái này anh không hiểu được đâu, chỉ là phụ nữ thì trời sinh sẽ luôn có sự dịu dàng, chỉ là vì hoàn cảnh hoặc nguyên nhân nào đó ngăn cản thôi. Chỉ cần thay đổi chút bề ngoài cùng với quần áo của cô ấy thì sự dịu dàng của cô ấy sẽ tự nhiên mà bộc lộ ra.

- A, nói rất đúng, có vẻ có đạo lý đây

Tiểu Mạt ở bên nhìn bọn họ, lúc này hai người ngồi cùng nhau, đầu bắt tri bắt giác kề sát, đôi lúc bốn mắt nhìn nhau... Bọn họ như đang sống trong thế giới nhỏ của riêng họ, trong thế giới đó, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy nhau, không cho bất kì người ngoài nào xen vào. Hình ảnh ấm áp lãng mạn đó làm cho người ta thật ghen tị.

Nhìn thế nào cũng là một đôi yêu nhau... Một khắc này, Tiểu Mạt bỗng nhiên hiểu ra lời Chu Thiến, giờ mọi thứ cô ấy làm đều là vì mong có thể kéo dài sự ấm áp này...

Có cá tính riêng, kinh tế độc lập, không phải dựa vào bất kì ai thì mới được người khác tôn trọng, mới có thể duy trì tình cảm lâu dài

Tiểu Mạt cười cười, xoay người đi vào phòng bếp, xem ra tối nay phải nấu cơm nhiều một chút, không biết vị đại thiếu gia kia có quen ăn cơm rau dưa như bọn họ không nữa?

Chu Thiến thấy Tiểu Mạt bắt đầu nấu cơm thì ra giúp. Triệu Hi Thành vô cùng kinh ngạc:

- Thiệu Lâm, đừng nói rằng em còn có thể nấu cơm!

Chu Thiến tự gào gạt đầu:

- Em tuyệt đối lợi hại hơn anh nghĩ nhiều.

Triệu Hi Thành mở to mắt nhìn cô, như là một lần nữa quen biết cô, nhìn cô từ đầu đến chân rồi mới nói:

- Thiệu Lâm, em luôn khiến anh phải ngạc nhiên

Cơm chiều rất nhanh đã làm xong. Triệu Hi Thành nhìn đồ ăn nóng hổi trên bàn, trong lòng đột nhiên có cảm giác kì dị. Anh có thể ăn được đồ ăn Thiệu Lâm tự tay làm, thật thần kì...

Tiểu Mạt mang canh gà nắm đến trước mặt anh nói:

- Triệu Hi Thành, đồ ăn đơn giản thôi, anh đừng để bụng

Triệu Hi Thành nhìn Thiệu Lâm, nụ cười của cô giữa làn khói mỏng có sự dịu dàng vô cùng. Chỉ cần ăn được đồ ăn cô tự nấu thì dù là gì anh cũng chẳng để ý

Ba người đi đến bên chiếc bàn nhỏ, lặng lẽ ăn cơm mà không nói gì. Nhất thời chỉ nghe tiếng bát đũa chạm nhau. Triệu Hi Thành chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình ngồi trong căn phòng đơn sơ này, ăn đồ ăn giản dị này. Nhưng vì bên anh có cô mà cảnh này trở nên vô cùng đẹp đẽ

Nếu có được sự tin tưởng của cô, bất kể trả giá gì cũng phải cố gắng, cố gắng làm cho cô cam tâm tình nguyện trở lại bên anh. Người con gái xinh đẹp, tốt bụng, tinh thuần này, cho dù bất anh hi sinh mọi thứ, kể cả mạng sống anh cũng phải trân trọng.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Sắc thái

Tính ra, Chu Thiến đã học ở Yêu Ti Lệ được ba tháng

Qua mấy tuần tiếp, việc học càng ngày càng phức tạp, không khí giữa các học viên cũng càng ngày càng khắt trương, bởi vì mỗi lần kiểm tra, học viên được điểm tốt càng lúc càng ít, loại khá và loại vừa đạt càng lúc càng nhiều. Cả lớp chỉ có Trương Bản và Hồ Giai Giai là luôn được loại tốt. Chu Thiến, Tiểu Mạt, Lý San, Lưu Văn Chí đều bị một lần được loại khá. Vương Lâm, Vương Vĩ có hai lần, Triệu Viện Viện còn có một lần ở mức vừa qua. Ba người bọn họ đều có ít cơ hội vào top mười hơn. Nhưng Triệu Viện Viện nói:

- Còn ba tháng, mình sẽ không buông tay đâu

Từ sau khi Chu Thiến cho Triệu Viện Viện vay tiền mua đồ, Triệu Viện Viện cũng dần dần gia nhập với 6 người bọn họ. Tuy rằng không còn cảnh giác, cẩn thận như trước nhưng chỉ là chơi với mấy người Chu Thiến, Tiểu Mạt, những người khác thì Triệu Viện Viện nói:

- Lòng phòng người không thể không có, người khác cũng chẳng luôn đề phòng đó sao?

Cũng không phải không có đạo lý.

Lần này bắt đầu học tập về việc phối hợp sắc thái cơ thể với trang phục. Người đứng lớp Thẩm Già Lam là một giáo viên nữ mới. Sau này Trương Bản nói cho bọn họ, thì ra bà cũng là một bậc thầy trong công ty, chủ yếu nghiên cứu về sắc thái học, có rất nhiều ngôi sao nổi tiếng đều mời bà cùng đi mua sắm, lương tính theo giờ, mỗi giờ 1 vạn tệ. Nói tới đó, Lý San tròn tròn mắt, chắc chắn:

- Trời ơi, vậy tiền lương một tháng cao cỡ nào

Trương Bản cười nói:

- Người chuyên về sắc thái học ở nước ta không nhiều, hơn nữa người giỏi lại càng ít. Có kinh nghiệm, được đào tạo bài bản ở nước ngoài và được giải thưởng quốc tế như Thẩm Già Lam lại cực cực cực hiếm. Một vạn tệ một giờ tuyệt đối không uổng phí. So với Khắc Y, ba mươi vạn một tạo hình chính thể thì cũng không quá đắt đâu.

Nhắc đến Khắc Y, Chu Thiến hỏi:

- Lúc nào Khắc Y mới dạy chúng ta?

- Hai tuần cuối thầy ấy mới xuất hiện, hơn nữa, thầy ấy còn là chủ khảo chấm thi của chúng ta đó

Stylist bậc nhất trong nước, ai nấy đều tò mò mong chờ

Chương trình học về sắc thái là một môn học rất thú vị. Thẩm Già Lam nói:

- Con người chúng ta có rất nhiều màu sắc khác nhau, màu da, tóc và mắt khác nhau sẽ quyết định việc màu sắc nào phù hợp với chúng ta, màu sắc nào cần tránh. Nắm bắt tốt quy tắc này thì mới có thể sử dụng màu sắc linh hoạt, dùng nó để trang điểm, tô vẽ cho cuộc đời chúng ta

Bà hơi dừng, thoáng mỉm cười rồi nói tiếp:

- Tuần này kiểm tra, tôi sẽ chọn hai học viên xuất sắc nhất để đi mua sắm cuối tuần cùng tôi, chọn quần áo cho đại minh tinh Lý Hiểu Điệp đó, các bạn học có hứng thú cần phải cố gắng nhiều

Lời vừa nói ra như quả bom tấn ném vào giữa đám học sinh, lập tức nổ tung. Cùng đi mua sắm, kinh nghiệm hiếm có cỡ nào, hướng chỉ còn được gặp đại minh tinh Lý Hiểu Điệp, đó là người chỉ có thể nhìn thấy trên TV mà thôi, giờ còn có cơ hội cùng cô ấy đi mua sắm. Ánh mắt ai nấy đều sáng bừng, về mặt hưng hực quyết tâm.

Đây là tuần học tập nghiêm túc nhất của mọi người từ trước đến nay, Chu Thiến cũng dùng hết sức mà chuẩn bị cho lần kiểm tra này. Cô ngoài học ở trường còn đến thư viện tìm tạp chí mới xem, đi trên đường còn phân tích về màu sắc phối hợp của từng người, cũng có đôi khi còn góp ý với người ta. Có lần có những cô gái trẻ nghe được mà hứng thú, hai người còn thảo luận, bàn bạc hồi lâu

Chuyện ở quán Bar cũng không khác là mấy, đến quán bar đều là các cô gái tuổi trẻ, ăn mặc hợp mốt. Lúc Chu Thiến bung rượu còn dẫn dò người ta cách ăn mặc, phối đồ, lại nhìn người ta thật lâu khiến con gái nhà người ta còn tưởng rằng bản thân có gì quyến rũ

Lúc ăn cơm với mọi người, Tiểu Mạt cười kể chuyện này cho mọi người nghe, còn nói Chu Thiến bị tẩu hỏa nhập ma. Nhưng phản ứng của mọi người mỗi người một khác. Triệu Viện Viện có chút đăm chiêu. Lý San và Vương Lâm đều bội phục. Lưu Văn Chí đùa đùa Chu Thiến, Trương Bản chỉ yên lặng nhìn Chu Thiến, về mặt suy nghĩ sâu xa. Vương Vĩ thì hoàn toàn là sự kính nể, sùng bái

Trương Bản thở dài:

- Lúc mình làm trợ lý cho anh của Hồ Giai Giai từng nghe anh ta kể về quá trình học tập của Khắc Y. Thiệu Lâm, nếu sau này cậu trở thành stylist nổi tiếng như Khắc Y thì mình tuyệt đối sẽ không cảm thấy ngạc nhiên!

Nghe Trương Bản nói xong, ai nấy đều kinh ngạc khó tin. Nhưng nghĩ Trương Bản là người duy nhất từng tiếp xúc với Khắc Y nên những lời này hẳn cũng có chút căn cứ.

Chu Thiến bị mọi người nâng tầm mà mắt tự nhiên cười nói:

- Trương Bản lại đùa mình rồi, cảnh giới của Khắc Y nào phải dễ dàng đạt đến

Vương Vĩ lại nói:

- Mình cảm thấy Thiệu Lâm nhất định có thể trở thành stylist kiệt xuất

Đối với điều này, mọi người đều đồng ý, Thiệu Lâm là người có tinh thần thép đáng sợ, cũng không phải ai cũng có thể làm được. Ít nhất những người ngồi đây cũng không thể đem toàn bộ nhiệt tình dốc lòng học tập được như cô ấy.

Chu Thiến cười cười:

- Trở thành stylist ưu tú chẳng phải là giấc mơ của mỗi người chúng ta sao, chẳng có gì là không thể cả

Mọi người như bị sự tin tưởng của Chu Thiến dẫn dụ mà gật đầu. Triệu Viện Viện nói:

- Đúng, chỉ cần cố gắng, chúng ta đều có thể trở thành người ưu tú

Kì thi được chờ đợi cuối cùng cũng đến

Vẫn như mọi lần thi, trường học chuẩn bị người mẫu cho bọn họ, sau đó chia cho các học viên. Yêu cầu là, học viên trong thời gian định sẵn phải dựa vào đặc điểm của người mẫu mà chọn quần áo thích hợp cho họ, sau đó phối hợp với cách trang điểm. Phòng thực hành có một tủ lớn, trong đó còn có đủ các loại quần áo để cho học viên tùy ý chọn lựa

Người mẫu của Chu Thiến là cô gái trẻ, tóc dài, da vàng, mắt nâu đậm. Nhưng người mẫu lại nhuộm mái tóc dài thành màu vàng sáng. Điều này khiến cô ấy nhìn không có sức sống, màu da trở nên tối đi

Chu Thiến trầm ngâm trong lòng, không khỏi hỏi người mẫu:

- Vì sao cô lại nhuộm tóc thành màu này

Người mẫu sờ sờ tóc mình trả lời:

- Không phải nói màu này sẽ càng làm da trắng hơn sao? Màu da của tôi rất xấu. Mong cô có thể giúp tôi tìm được những cách phối màu phù hợp nhất

Chu Thiến bắt đầu đi thử dài, mái tóc dài vàng sáng này chính là điểm hỏng lớn nhất. Cho dù phối hợp quần áo màu sắc phù hợp cũng không thể đạt được hiệu quả tốt nhất. Nên làm gì bây giờ? Giờ không thể kịp để nhuộm lại tóc cho cô ấy được

Chu Thiến vừa suy nghĩ vừa đi đến bên tủ, chọn quần áo. Chu Thiến suy nghĩ, da người mẫu là da vàng, mắt nâu đậm, căn cứ thuyết sắc thái bốn mùa thì cô ấy thuộc loại người mùa thu. Chu Thiến tìm tòi cẩn thận, tuổi người mẫu không lớn, ánh mắt nhu hòa, tính cách hiền lành là rất dịu dàng. Màu sắc đậm mà hoa lệ có thể khiến cô ấy cao quý hơn

Nhưng tóc thì làm thế nào? Đúng là chuyện hao tâm tổn trí.

Trước tủ lớn có rất nhiều học viên đang chọn quần áo, ai nấy đều chăm chú suy nghĩ, cũng không nói chuyện, hơn nữa còn giữ chặt quần áo trong tay, tránh để người khác cướp được.

Đang lúc này, có người đi đến bên Chu Thiến, lấy đi bộ quần áo màu nâu đậm trước mặt Chu Thiến. Chu Thiến đang nghĩ có nên dùng bộ quần áo này không nên còn chưa kịp cảm lên. Chu Thiến ngẩng đầu thì thấy là Hồ Giai Giai, cô ta không chút thay đổi cảm xúc quần áo, xem ra là không thể buông tay.

- Hồ Giai Giai, đây là quần áo tôi đã chọn

Hồ Giai Giai nhún mày:

- Á, nếu thế sao cô không cầm trên tay, giờ nó trong tay tôi, chẳng liên quan gì đến cô nữa

Chu Thiến chán nản nhưng chuyện này cũng chỉ có thể tự trách mình không cẩn thận, ra tay quá chậm, cho nên cũng không nói gì, quay đầu lại chọn quần áo.

Bên tai lại nghe thấy Hồ Giai Giai phì cười. Chu Thiến quay đầu đã thấy cô ta đang nhìn người mẫu của mình mà cười, ý cười đầy châm chọc, cô ta nói:

- Người mẫu của cô có màu tóc đẹp quá đi...

Cô ta quay đầu lại nhìn Chu Thiến, ánh mắt vui mừng khi thấy người gặp họa:

- Nếu tôi là cô thì sẽ buông tay rồi, như cô ta, mặc quần áo gì chẳng thể

Giọng Hồ Giai Giai không cao không thấp, có thể cho người xung quanh nghe thấy nhưng các giáo sư ở xa sẽ không nghe thấy. Các học viên xung quanh nhìn về phía người mẫu của Chu Thiến, đương nhiên cũng hiểu được ý của Hồ Giai Giai, những người quen biết Chu Thiến đều tỏ vẻ tiếc nuối, còn những người khác đều bụng miệng cười thầm vì bắt đi được một đối thủ mạnh. Bởi vì bất kì ai cũng đều nhìn ra, thời gian có hạn mà muốn thay đổi màu tóc của người mẫu là không thể, cho dù cẩn thận phối đồ thì hiệu quả cũng không cao. Một điểm khá không thành vấn đề nhưng để được điểm tốt, thậm chí thành một trong hai người xuất sắc nhất thì tuyệt đối không có khả năng.

Chu Thiến không để ý sự cười nhạo của người xung quanh, cô chỉ lẳng lặng nhìn Hồ Giai Giai, khuôn mặt cô chứa sự tức giận. Đang lúc mọi người nghĩ cô sẽ phát giận thì cô đột nhiên lại cười thân thiện. Nụ cười thông dong khó mà nói hết, cô nhìn Hồ Giai Giai, giọng không cao không thấp, không nhanh không chậm:

- Hồ Giai Giai, là một stylist mà coi thường, làm nhục người mình phục vụ là hành vi cực không nên. Tôn trọng đối tượng phục vụ là đạo đức cơ bản mà một stylist nên có. Đây là bài học đầu tiên chúng ta từng học, học giỏi như cô, không quên nhanh thế chứ

- Nói đúng lắm

Một giọng nói nhu hòa đột nhiên vang lên.

Nghe thế, mặt Hồ Giai Giai trắng bệch bởi vì cô ta nhận ra, đây chính là giọng của Thẩm Già Lam. Các học viên xung quanh đều quay đầu đi, lén lút rời xa hai người Chu Hồ, tỏ vẻ không liên quan đến mình

Thẩm Già Lam đi từ bên kia tới, khóe miệng cười tao nhã tự tin, cũng không biết bà đứng đó tự bao giờ

Hồ Giai Giai đứng sững ở đó, mặt lúc trắng lúc đỏ, không nói được gì.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Cạnh tranh

Thẩm Già Lam khoảng hơn 30 tuổi, dáng người cao gầy, tóc ngắn sành điệu, khuôn mặt vô cùng thanh nhã. Cô bước những bước đi tao nhã đến bên hai người

Cô thân thiện nhìn Hồ Giai Giai một cái, dưới cái nhìn của cô, Hồ Giai Giai vội cúi đầu.

Thẩm Già Lam quay đầu nhìn Chu Thiến, trong mắt có ý tán thưởng. Cô nhẹ giọng nói:

- Bạn học này nói hay lắm, bất kể trước khi khách hàng đến tìm chúng ta trông như thế nào nhưng chúng ta cũng không nên có lòng khinh thường. Bọn họ cần chúng ta thì mới tìm chúng ta, nếu bọn họ cái gì cũng biết thì ai còn cần chúng ta nữa

Nói xong, cô thoáng dừng rồi lại nhìn về phía Hồ Giai Giai:

- Hơn nữa, bạn học này nói những lời châm chọc vô tình vô nghĩa như vậy rất không cần thiết, ngoài việc khiến mình có phần nông cạn đi thì chẳng có ý nghĩa gì.

Hồ Giai Giai há miệng, vẻ mặt xấu hổ, cô đi đến bên Chu Thiến nói:

- Xin lỗi, vừa rồi mình không nên nói như vậy, cậu đừng để bụng

Chu Thiến với sự chuyển biến bất ngờ này của cô ta thì rất hoài nghi nhưng nếu cô ấy đã xin lỗi thì còn nói gì được nữa. Chu Thiến cười nói:

- Không sao đâu

Thẩm Già Lam hình như rất vừa lòng với thái độ biết sai mà sửa của Hồ Giai Giai, ánh mắt nhìn nàng nhu hòa đi nhiều. Sau đó cô lại hỏi Chu Thiến:

- Em có cảm thấy phân chia người mẫu không công bằng? Nếu cho em đối người mẫu, em có đối không?

Chu Thiến nhìn người mẫu của các học viên khác, dù có một số người cũng có khó khăn nhưng không có ai là khó thiết kế như Chu Thiến. Có thể nói, người mẫu của Chu Thiến thực sự là khó làm nhất. Nói không công bằng thì cũng có chút chút.

Nhưng Chu Thiến cười nói với Thẩm Già Lam:

- Em không muốn đổi, em muốn thử xem sao. Stylist vốn để giúp người khác che đi khuyết điểm, tìm được concept hợp với mình nhất. Nếu em không làm được thì là năng lực của em còn hạn chế, không phải tại người mẫu

Thẩm Già Lam nhìn Chu Thiến mà khẽ cười, cô lẩn lộn trong nghề đã nhiều năm, cũng tiếp xúc với không ít học viên. Mỗi lần thi đều cố ý trộn lẫn những người mẫu khó tạo hình, các học viên chỉ biết kêu bất công, yêu cầu đổi người, chưa có ai nói được như Chu Thiến.

Thẩm Già Lam như tìm được cảm giác của mình khi còn trẻ ở Chu Thiến, năm đó cô bướng bỉnh, không chịu thua, tự tin mà cũng lý trí. Cô thực sự thích cô gái này, gật gật đầu, nói:

- Hi vọng thành tích của em sẽ không khiến tôi thất vọng.

Nói xong, xoay người tránh ra.

Thẩm Già Lam đi rồi, vẻ xấu hổ, ăn năn của Hồ Giai Giai lập tức biến mất, cô ta lạnh lùng nhìn Chu Thiến một cái rồi đi tới bên kia bọn quần áo.

Chu Thiến chọn quần áo xong trở lại vị trí của mình. Tiểu Mạt, Trương Bản đi tới thân thiết nhìn nàng. Tiểu Mạt trách:

- Nếu cô giáo nói là có thể đổi người mẫu sao cậu không đổi? Cậu đó, quá bướng bỉnh

Trương Bản nhìn mái tóc của người mẫu, cũng cau mày:

- Cái này quá khó, thiết kế thế nào cũng khó mà đạt hiệu quả tốt, đúng rồi. . .

Trương Bản đột nhiên nghiêm túc hỏi Chu Thiến:

- Vừa rồi cậu và Hồ Giai Giai xảy ra chuyện gì?

- Không có chuyện gì, chỉ là có chút cãi cọ.

Chu Thiến không muốn nhắc lại những lời Hồ Giai Giai nói trước mặt người mẫu

- Hồ Giai Giai này, luôn tự cao tự đại, hơn nữa không chấp nhận được việc có ai đó hơn mình. Vừa rồi mình để ý mấy bộ quần áo đều bị cô ta đoạt đi. Đường như cô ta biết mình muốn quần áo gì, mỗi lần đều cướp đi trước mặt mình, rất đáng ghét. Trương Bản oán hận

Chu Thiến thấy bọn họ còn chưa làm xong mà vẫn quan tâm nàng thì rất cảm động nói:

- Các cậu đừng để ý mình, cứ làm tốt việc của mình đâu, dù mình không được đi mua sắm thì các cậu cũng phải đi, quay về kể cho mình nghe. Mau đi đi, mình mới tập trung nghĩ được

Lúc này hai người mới lo lắng rời đi

Người mẫu nghe được lời bọn họ nói, về mặt có chút hối lỗi nói:

- Có phải màu tóc của tôi mang rắc rối cho cô? Vừa rồi mình thoáng nghe mọi người bàn về tóc của tôi.

Chu Thiến nhìn người mẫu qua gương, lắc đầu nói:

- Không phải tại cô

Cô nghĩ nghĩ rồi lại nói:

- Nhưng tôi đề nghị, về sau cô đừng nhuộm màu này nữa, màu này không hợp với màu da của cô, người da trắng nõn mới hợp. Muốn màu nâu đậm đi, màu nâu đậm mới hợp

Người mẫu đó cũng tốt bụng:

- Có ảnh hưởng đến thành tích của cô không? Hay là... tôi buộc tóc lên?

Chu Thiến nhìn nàng buộc tóc lên qua gương rồi lắc đầu, vẫn không được. Cô mới nhuộm tóc, chân tóc cũng vàng rực rỡ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Chu Thiến còn chưa nghĩ được là nên làm gì nên cũng lo lắng. Cô đành phải bảo người mẫu thay đồ trước rồi trang điểm cho người mẫu

Trang điểm xong, Chu Thiến vẫn không nghĩ được cách gì với mái tóc của người mẫu. Mất thấy thời gian sắp hết

Cách đó không xa, Hồ Giai Giai đã hoàn thành thiết kế của mình, cô ta ngồi đó nhìn Chu Thiến, nhìn tóc người mẫu vàng óng mà cười lạnh lùng.

Chu Thiến buồn rầu nằm gục lên bàn, ở bên người mẫu làm bầm:

- Nếu có thể che tóc đi thì tốt rồi, chẳng ai nhìn được gì nữa...

Che đi? Mắt Chu Thiến sáng bừng lên, lập tức đứng thẳng dậy. Đúng thế, vì sao không thử cách này, Chu Thiến như được kích thích mà phấn chấn tinh thần, cô cười nói với người mẫu:

- Cảm ơn cô đã nhắc nhở tôi

Cô đứng dậy, vội chạy đến bên tủ lớn tìm đồ mình cần

Người mẫu không hiểu gì, đứng sững ở đó, lòng đang nghĩ, mình nhắc nhở được gì? Che đi? Không thể nào, cô ấy không định che đầu mình đi chứ

Thời gian kết thúc, Chu Thiến cũng vừa ý với tạo hình của người mẫu, hai người nhìn bóng hình xinh đẹp trong gương mà vui vẻ cười

Lần này, vì để chọn ra hai thiết kế xuất sắc nhất, cũng để cho công bằng mà Thẩm Già Lam quyết định để cho 6 học viên một tổ, dẫn người mẫu lên bục. Như vậy, tất cả mọi người đều nhìn được rồi để mọi người đánh giá, để tất cả được tâm phục khẩu phục.

Trong 6 người sẽ chọn ra một người, cuối cùng trong 6 người còn lại sẽ chọn ra hai người

Tổ thứ nhất, trong 6 người, Trương Bản trong đó. Mọi người đều giới thiệu thiết kế của mình. Đến lượt Trương Bản, anh nói:

- Người mẫu của em có làn da rám nắng khỏe mạnh, mắt màu nâu đậm, tóc cũng màu nâu, căn cứ sắc thái bốn mùa thì thuộc loại hình mùa hè. Làn da của cô ấy khỏe mạnh, có màu hồng hào, môi màu hồng nhạt khiến người ta cảm thấy rất nhu hòa, tao nhã.

Khỏe miệng anh luôn tươi cười, trong mắt đầy sự tự tin:

- Chọn nên em chọn cho cô ấy những màu nhu hòa, thanh nhã

Tay anh làm động tác mời xem rồi nói:

- Em chọn cho cô ấy áo màu xanh da trời nhạt và váy ngắn màu xanh đậm. Sự phối hợp cùng màu theo tông tông đậm nhạt này thích hợp nhất với những người thuộc loại hình mùa hè nhưng cũng để tránh đơn điệu, em chọn cho cô ấy chuỗi vòng cổ màu trắng càng khiến cô ấy thêm tao nhã, dịu dàng

Lời giới thiệu và thiết kế của anh được mọi người khen ngợi, không nghĩ ngờ gì chính là người xuất sắc nhất trong tổ 6 người đó. Khi thầy giáo tuyên bố kết quả, vẫn có học viên nghi ngờ:

- Em không hiểu, thiết kế của em kém của Trương Bản ở chỗ nào

Thẩm Già Lam đi đến bên học viên kia, mỉm cười nói:

- Người mẫu của em da màu nâu vàng, mắt và tóc đều là màu đen, căn cứ theo sắc thái bốn mùa thì là người mùa đông. Người thuộc mùa đông thích hợp nhất dùng màu trắng, đen và xám. Em chọn màu đen cho cô ấy vốn cũng không sai nhưng em quên mất việc phối màu tương phản, chỉ có cách phối tương phản mới khiến người mẫu trở nên nổi bật. Em chọn cho người mẫu cả người đều màu đen cũng không khỏi quá nặng nề.

Những lời đó khiến học viên kia tâm phục, không còn ý phản đối

Hai tổ tiếp, Tiểu Mạt và Lý San đều không được nhất, chỉ được loại khá, bọn họ ủ rũ đi đến bên Chu Thiến, nhìn thấy thiết kế của Chu Thiến thì đều ngạc nhiên vô cùng. Lý San bội phục:

- Cách này mà cậu cũng nghĩ ra được, đúng là thua cậu rồi

Sau đó lại thở dài:

- Thẩm Già Lam nói mình phối đồ quá câu nệ, người mùa thu không phải mặc màu đỏ là hợp nhất sao?

Chu Thiến nhìn người mẫu của cô rồi cười nói:

- Cô ấy tuổi còn trẻ, chỉ mặc màu đỏ không thì quá già rồi, nếu dùng màu cam thì đẹp hơn đó

Lý San nghiêng đầu nghĩ, lúc này mới như bừng tỉnh:

- Thì ra vấn đề là ở đây, mình hiểu rồi, không nên quá cứng nhắc trong việc chọn màu, còn phải dựa theo tuổi tác, khí chất nữa

Tổ tiếp, Hồ Giai Giai, Vương Vĩ, Lưu Văn Chí đều ở trong đó. Hồ Giai Giai dẫn người mẫu của mình đi lên trước, ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt như một nàng công chúa kiêu ngạo. Nhưng cô ta quả cũng nên kiêu ngạo, chẳng những thành tích vẫn luôn số một số hai lại còn trẻ tuổi, xinh đẹp, trở thành người nổi bật nhất trong các học viên năm nay. Ngay cả các thầy giáo cũng đều trầm trồ, cô ta vào công ty là chuyện hiển nhiên.

Cô ta đứng trên bục, đôi mắt như thủy tinh long lanh sáng bừng, khoe miệng tươi cười kiêu ngạo. Làn da trắng nõn, ửng hồng, là người điển hình của người mùa xuân, người mang sắc thái mùa xuân thích hợp với màu vàng hoặc các màu ấm: vàng nhạt, hồng phấn, trắng sữa... Cô ta mặc áo mà vàng nhạt pha lẫn xanh nhạt, mặc váy trắng ngắn, tay đeo lắc bạc, trông vô cùng xinh đẹp, động lòng người. Trùng hợp là người mẫu của cô ta cũng giống cô ta, làn da trắng nõn, mắt màu nâu nhạt, tóc vàng mềm mại, cũng là người mùa xuân

Tiểu Mạt thì thầm với Chu Thiến:

- Nhìn cô ta may mắn chưa kìa, mình là người mùa xuân, người mẫu cũng vậy, nhất định là biết cách phối hợp tốt nhất

Nhưng Chu Thiến để ý lại thấy Hồ Giai Giai phối hợp rất sáng tạo khiến người ta cảm thấy như sáng bừng, không thể không nói, thực lực của Hồ Giai Giai không thể khinh thường

Hồ Giai Giai đứng đó nhìn ánh mắt tán thưởng của mọi người, trong lòng đắc ý. Đến lượt mình, cô ta háng giọng rồi lớn tiếng nói:

- Người mẫu của tôi là người thuộc mùa xuân, hơn nữa cô ấy là phụ nữ văn phòng cho nên tôi chọn cho cô ấy vest công sở màu cà phê, và áo trong màu lam nhạt thêu hoa, chọn túi xách cùng màu với áo vest, cuối cùng thêm vào đồ trang sức trang nhã sẽ khiến cô ấy càng thêm dịu dàng mà cũng rất trí thức.

Cô ta giới thiệu xong, ngầm để ý thần sắc của Thẩm Già Lam, thấy cô mỉm cười, vẻ mặt đồng ý thì lại kiêu ngạo. Từ nhỏ đến lớn, cô ta luôn là người xuất sắc nhất, nhất định cô ta cũng phải đạt được thành tích xuất sắc nhất mà vào công ty. Lần này, người có thể làm đối thủ của cô ta cũng chỉ có Trương Bản. Cô ta nhìn Trương Bản, Trương Bản nhìn thấy ánh mắt cô ta thì thần nhiên cười. Hồ Giai Giai thầm cắn răng, lòng vô cùng hận.

Lúc thu hồi ánh mắt, lơ đãng nhìn đến chỗ Chu Thiến... đột nhiên, cô ta mở to mắt, vẻ mặt khó tin

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Bộc lộ bản thân

Tổ này, người xuất sắc nhất cũng không có gì lạ, chính là Hồ Giai Giai, Vương Vĩ và Lưu Văn Chí xuống dưới thì đều ử ử oai. Một người nói:

- Lại chung một tổ với Hồ Giai Giai... Đúng là xui xẻo

Phân tổ là chia theo tên, cũng không phải là bất công, nên Lưu Văn Chí ngoài cảm thán mình không may cũng chẳng nói thêm gì

Hai người bọn họ chỉ ở mức khá, Vương Vĩ thờ dài:

- Ba lần bị khá rồi, xem ra không thể vào top 10 nữa.

Lưu Văn Chí cũng thờ dài:

- Mình cũng hai lần bị khá

Chu Thiến an ủi bọn họ:

- Thành tích của các cậu cũng không tệ, giờ hình như còn nhiều người chỉ được vừa qua, các cậu hẳn không sao đâu

Cô nói vậy thì sắc mặt hai người mới tốt lên một chút

Wang Vĩ nhìn thiết kế của cô mà sợ hãi, nhìn Chu Thiến sùng bái:

- Thiệu Lâm, thiết kế của cậu đẹp thật. Cậu nhất định sẽ được đi mua sắm đó

Lưu Văn Chí cũng giơ ngón tay cái lên, chặc chặc khen ngợi:

- Cậu và Trương Bản nhất định phải đẩy Hồ Giai Giai kia xuống, nhìn vẻ mặt đắc ý của cô ta, lão tử không thoải mái chút nào

Chu Thiến chỉ cười. Quần áo của Trương Bản bị Hồ Giai Giai cướp đi nên không thể đạt được hiệu quả tốt nhất, trong lòng không thoải mái. Lý San, Tiểu Mạt vẫn luôn không thích Hồ Giai Giai cho nên đều rất đồng tình với lời nói của Lưu Văn Chí

Lý San hỏi Chu Thiến:

- Cậu ở tổ nào

Chu Thiến nói:

- Mình ở tổ cuối, cùng tổ với Triệu Viện Viện.

Tổ thứ 5 và tổ thứ 7 đều có 7 người, tổ thứ 6 là một học viên nam không thân, Vương Lâm cũng không được nhất.

Tổ cuối, Chu Thiến dẫn người mẫu lên, các bạn đều vỗ vai ủng hộ cô, Trương Bản trêu đùa:

- Đừng có vừa lên sân đã lo đến líu lười nhé

Tiểu Mạt lập tức đáp trả:

- Cậu đừng có nghĩ Thiệu Lâm cũng như mình

Trương Bản cười:

- Đúng, mình sai rồi, những lời này nói với cậu có vẻ hợp hơn

Lúc trước, Tiểu Mạt lên sân khấu giới thiệu vì lo lắng mà hơi lắp bắp, giờ lại bị Trương Bản đem ra mà đùa. Tiểu Mạt tức giận đến tròn tròn mắt, mọi người nhìn bọn họ cãi nhau mãi cũng thành quen, coi như đang xem diễn

Chu Thiến vừa lên đài, mọi sự chú ý của mọi người đều tập trung ở người mẫu của cô. Trước cũng có nhiều người không xem trọng cô, có nhiều người còn vui mừng xem kịch hay nhưng lúc này thì ai cũng ngạc nhiên. Bên dưới nhất thời náo động, các học viên châu đầu, ghé tai nhau, thậm chí có người còn lấy di động ra chụp lại. Mà Hồ Giai Giai ở bên thì âm trầm mím chặt môi, sự đặc ý, kiêu ngạo khi nãy không còn thấy đâu nữa

Thẩm Già Lam vui mừng, cô đi thẳng tới bên, kích động nói:

- Có thể giới thiệu một chút về thiết kế của em không?

Từ khi kiểm tra đến giờ, đây vẫn là lần đầu tiên Thẩm Già Lam đến gần chủ động yêu cầu học viên giới thiệu, có thể thấy được cô đề ý thiết kế này thế nào. Học viên bên dưới mỗi người mỗi vẻ, những người quan hệ tốt như Tiểu Mạt, Lý San thì đều vui mừng còn những người không quen thì đều có vẻ hâm mộ, thậm chí là đổ lỵ. Hồ Giai Giai trong lòng tức giận, rõ ràng trước đó, cô ta vẫn là người xuất sắc nhất, nhưng giờ lực chú ý của mọi người đều thay đổi, ngay cả Thẩm Già Lam cũng có vẻ cực đề ý, thiết kế của Tống Thiệu Lâm đẹp vậy sao?

Tuy rằng cô ta nghĩ vậy nhưng vẫn bị tác phẩm của Chu Thiến hấp dẫn, thiết kế độc đáo, nổi bật đó, dù là cô ta cũng không thể bới móc

- Người mẫu của tôi màu da nâu vàng, mắt nâu đậm, là người mùa thu. Người mùa thu lúc chọn màu quan trọng nhất là phải chọn những màu ấm áp nên tôi chọn cho cô ấy áo màu vàng hoa cải, phối hợp với quần dài màu nâu đậm...

Thẩm Già Lam đầy ý tán thưởng:

- Vậy sao em nghĩ được cách để che đi màu tóc của người mẫu

Ánh mắt mọi người đều nhìn lên đầu người mẫu, lúc này, tóc người mẫu được chiếc khăn lụa bóng họa tiết màu nâu bao lấy, ở phần dưới mang tai có buộc thành chiếc nơ đơn giản, để lộ ra tóc mái vàng rực trên trán

Lúc này, phần tóc vàng rực kia không hề chói mắt mà được chiếc khăn làm nổi bật mà cả người sáng bừng lên, vô cùng xinh đẹp

Chu Thiến mỉm cười, đôi mắt như lưu ly tỏa ánh sáng trong như ngọc, nụ cười như tỏa sáng khiến người ta choáng váng. Có rất nhiều học viên nam lúc này mới phát hiện, thì ra bạn học bình thường giản dị này lại xinh đẹp như vậy, so với Hồ Giai Giai trẻ trung hoạt bát thì cũng không hề thua kém

- Ban đầu em cũng rất lo, không biết nên làm sao để sửa lại tóc cho người mẫu nhưng tiểu thư đây nói một câu mà nhắc nhở em. Nếu màu tóc không thể thay đổi thì có thể dùng phụ kiện để trang điểm cho nó. Với người mùa thu mà nói, màu tóc nâu đậm là thích hợp nhất cho nên em mới nghĩ đến việc dùng khăn lụa màu nâu để tân trang lại. Hết tóc người mẫu về phía sau, chỉ để tóc mái lộ ra, ngược lại sẽ có hiệu quả như vẽ mắt cho rỗng, màu khăn lụa có thể khiến cho vẻ cao quý của người mùa thu bộc lộ rõ nhất

Giọng của cô nhu hòa, trong suốt, nụ cười như ánh mặt trời, đôi mắt như bảo thạch, giọng nói êm tai, thoải mái, mọi người đều bị phong thái của cô mê hoặc, phảng phất như chìm vào thế giới thần tiên khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Nhất thời, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Bốp bốp bốp

Thẩm Già Lam bỗng nhẹ nhàng vỗ tay, mọi người lúc này mới như tỉnh mộng mà nhiệt liệt vỗ tay. Đám Tiểu Mạt hưng phấn đến đỏ mặt. Mấy giám khảo

khác cũng mỉm cười gật đầu, đều cho Chu Thiển điểm tốt

Thảm Già Lam vươn tay ý bảo mọi người yên lặng rồi cười nói:

- Giờ tôi tuyên bố, Tống Thiệu Lâm chính là một trong hai người xuất sắc nhất, tin chắc mọi người không có ý kiến gì chứ

Những học viên không được đứng đầu mỗi tổ đều không có cơ hội, hơn nữa thiết kế của Chu Thiển thực sự rất đẹp nên đều vui vẻ đồng ý. Mà năm người xuất sắc nhất, thấy cơ hội ít đi một phần, ngoài Trương Bản thì đều không thoải mái nhưng thực lực của Chu Thiển như vậy, cho dù để cô tham gia đợt thi thứ hai tin chắc vẫn là kết quả đó cho nên đều gật đầu đồng ý. Chỉ có sắc mặt Hồ Giai Giai càng lúc càng khó coi, ánh mắt nhìn Chu Thiển có vẻ khác lạ. Trương Bản liếc nhìn cô ta một cái rồi nhún mày

Chu Thiển đi xuống, bạn bè đều đến bên chúc mừng, Triệu Viện Viện cầm tay cô cười nói:

- Thua dưới tay cậu, mình tâm phục khẩu phục

Hồ Giai Giai đứng cách đó không xa, thỉnh thoảng lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ. Bên cạnh, một cô gái tóc ngắn nói:

- Chẳng phải vì người mẫu có chỗ thiếu sót mới làm cho cô ta chiếm tiện nghi sao? Nếu người mẫu này đưa cho Giai Giai, nhất định cũng sẽ làm rất tốt

Hồ Giai Giai mặt không thay đổi, chỉ cúi đầu nhìn đồ hóa trang, không nói gì

Lúc Hồ Giai Giai và Chu Thiển khác khẩu, Triệu Viện Viện đứng cách đó không xa, bọn họ thế nào cô rất biết, vì thế cô quay đầu phản kích:

- Lúc trước còn chẳng biết là ai bảo Thiệu Lâm buông tay, còn nói cái gì mà phối màu gì cũng chẳng được. Thế mà giờ còn dám nói những lời này

Cô gái tóc ngắn không biết chuyện này, lập tức đỏ mặt, xoay người đi, ngượng ngùng lăm bắm gì đó. Hồ Giai Giai quay phắt lại, lạnh lùng nhìn bọn họ, thần sắc càng lúc càng lạnh

Chu Thiển bị ánh mắt cô ta quét qua mà lạnh người, lúc này, nghe Trương Bản thì thầm vào tai:

- Về sau nhất định phải cẩn thận cô ta, cô ta đã coi cậu là đối thủ, cô ta để có thể đá kích đối thủ, không ngại thủ đoạn đâu

Chu Thiển ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh hỏi:

- Sao cậu biết? Chẳng lẽ...

Mắt cô lóe lên:

- Chuyện đồ dùng bị tráo của cậu cũng liên quan đến cô ấy? Nhưng cũng không đúng, lúc cậu đi học, cô ta còn chưa theo học mà

Lời này của Chu Thiển khiến Tiểu Mạt, Lý San đều để ý, đều mở to mắt nhìn anh

Trương Bản cười khò một tiếng, sờ sờ mũi, vẻ mặt đột nhiên có chút mất tự nhiên, Tiểu Mạt đột nhiên giật mình:

- Khi đó cậu làm trợ lý cho anh trai cô ta, nhất định cũng biết Hồ Giai Giai, chẳng lẽ hai người có cái gì? Cô ta yêu quá hóa hận mà mới làm thế?

Trương Bản chỉ nhìn mọi người, cũng không phủ nhận

Chu Thiển khó mà tin:

- Đúng thế sao?

Lưu Văn Chí vỗ vỗ vai hắn, đắc ý nói:

- Mỹ nam chính là mỹ nam, chuyện cầu huyết này cũng xảy ra với cậu được

Trương Bản thờ dãi:

- Cũng không hẳn là thế, mình sao có thể có gì với cô gái kém mình 6 tuổi được? Hướng chi còn là lúc quan trọng nhất, lại còn là trợ lý cho anh trai cô ta... trí tưởng tượng của cậu phong phú quá

Anh lờm Tiểu Mạt một cái rồi nói:

- Tuy nói sau lưng một cô gái không tốt nhưng vì Thiệu Lâm cảnh giác mà mình nói qua một chút cũng được. Thực ra khi đó thời gian gặp nhau có hơi nhiều, cô ta có thể có tình cảm thiếu nữ, có lần tỏ lộ với mình. Khi đó mình nào có tâm tư yêu đương, hướng chi lại là cô gái nhỏ như vậy nên đã từ chối. Cô ta vốn luôn cao ngạo, có thể là thấy lòng tự trọng bị tổn thương đi. Lúc ấy mình cũng không chắc chắn nhất định là cô ta nhưng nghĩ lại, khả năng đó là lớn nhất. Tóm lại, Thiệu Lâm vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Bên kia, Thẩm Già Lam lại gọi 5 học viên khi này lên. Trương Bản và Hồ Giai Giai một trước một sau đi lên. Thẩm Già Lam và mấy giáo viên còn lại cùng bình chọn, thỉnh thoảng lại hỏi bọn họ vài câu hỏi. Trương Bản và Hồ Giai Giai không kém cạnh nhau là mấy. Cuối cùng Thẩm Già Lam nói, Trương Bản chọn màu sắc không sai nhưng quá câu nệ, không bằng Hồ Giai Giai đơn giản mà sáng tạo nên cuối cùng là Hồ Giai Giai thắng

Nói cách khác, chủ nhật đi mua sắm sẽ là Hồ Giai Giai và Chu Thiển đi

Với kết quả này, Trương Bản rất tức giận, nếu không phải Hồ Giai Giai cố ý lấy quần áo anh cần thì sao anh phải câu nệ. Chẳng qua, cô ta muốn cướp trước quần áo của anh thì nhất định phải nhanh nhẹn hơn anh. Trong thời khắc mấu chốt này mà vẫn có thể phân tâm làm chuyện này thì cũng không phải không đáng bội phục.

Hồ Giai Giai ở bên nhìn vẻ tức giận của anh mà lạnh lùng cười.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Kiềm điểm

ừ đó tới nay, mỗi ngày cuối tuần, Triệu Hi Thành sẽ đến phòng Chu Thiển. Tiểu Mạt thường né tránh đi. Có đôi khi anh xem cô học, khi rảnh thì cùng cô nói chuyện phiếm, hoàn toàn không có hành vi quá trớn nào. Có đôi khi, anh cũng sẽ muốn ôm chặt lấy cô nhưng mỗi khi định hành động lại bị đôi mắt trong sáng của cô cản lại, ngay cả anh cũng thầm mắng mình không làm được việc gì nên hèn. Thứ sáu, anh ở văn phòng gọi điện thoại cho Chu Thiển, nói với cô rằng chủ nhật sẽ đến chỗ cô. Đôi lại là trước, sao mà anh phải gọi điện trước làm gì, cứ thế đi qua là được, còn gọi cho hoa văn là tạo niềm vui bất ngờ. Nhưng giờ anh cũng biết, thỉnh thoảng bất ngờ thì có thể là gia vị cuộc sống nhưng nếu quá nhiều lần bất ngờ thì lại thành không tôn trọng người khác

Đáng mừng là, Thiệu Lâm chưa từng từ chối yêu cầu của anh nên trong lòng anh cũng luôn vui vẻ, đầy hi vọng. Nhưng lần này, đầu dây bên kia dịu dàng nói:

- Chủ nhật á, không được, em bận rồi

Triệu Hi Thành xoay ghế, có việc? Chủ nhật chẳng phải cô được nghỉ sao

- Em bận gì?

Giọng anh nhẹ nhàng như đang hỏi em muốn ăn gì vậy.

Đầu bên kia truyền đến tiếng Thiệu Lâm cười khẽ, dịu dàng, ấm áp như chiếc lông chim nhỏ cọ vào lòng anh khiến lòng anh mềm mại vô cùng

- Chiều chủ nhật em được đi mua sắm, buổi sáng muốn đọc lại sách nên không có thời gian cho anh được.

Triệu Hi Thành thầm nói: trước kia đã bao giờ cô dành thời gian cho anh đâu, đều là anh lặng lẽ ngồi bên cô thôi.

- Vậy được rồi

Giọng nói có chút tủi thân, bình thường vì không làm ảnh hưởng việc học của cô mà vẫn nhịn không gặp, chỉ mong cuối tuần đến thăm cô. Xem ra tuần này ngay cả cơ hội này cũng không có

Anh thở dài, chẳng có cách nào. Giờ anh phải học cách tôn trọng cô.

Ai ngờ Thiệu Lâm nói:

- Thứ bảy anh có rỗi không, hay là thứ bảy anh đến nhé

Triệu Hi Thành thoáng ngẩn ngơ, sau đó là mừng như điên. Thiệu Lâm đang hẹn anh, Thiệu Lâm đang hẹn anh? Đây là chứng tỏ cho điều gì? Chứng tỏ Thiệu Lâm đang dần đón nhận anh

- Có rồi, có rồi

Triệu Hi Thành liên thanh đáp, giọng nói kích động. Không rồi cũng phải rồi.

Chu Thiển khẽ cười:

- Vậy được rồi, thứ bảy anh đến nhé.

Sau đó cúp máy.

Tiểu Mạt ở bên tặc lưỡi:

- Quá ngọt ngào, làm người ta ghen tỵ muốn chết mà.

Chu Thiển cười:

- Ngọt ngào? Cậu nhìn thấy ở đâu ra?

Tiểu Mạt kéo tay cô đến trước gương, chỉ vào bóng cô trong gương nói:

- Tự cậu nhìn đi, nụ cười này có ngọt ngào không

Chu Thiển nhìn gương, cô gái trong gương ánh mắt long lanh, hai má ửng hồng, đầu mày khéo mắt không che khuất được ý cười

- Chẳng phải là cô gái đang yêu sao? Tiểu Mạt trêu ghẹo

Chu Thiển vuốt mặt như có chút đăm chiêu rồi nói:

- Bọn mình còn chưa đến bước đó, nhưng anh ấy rất cố gắng, mình có thể cảm nhận được.

- Vậy cậu cũng cố gắng một chút mới được, một người cố gắng sẽ rất vất vả.

Tiểu Mạt đi đến phòng bếp:

- Được rồi, không còn sớm nữa, phải nấu cơm rồi. Mai mình qua chỗ Triệu Viện Viện

Chu Thiển đi theo vào:

- Thật ra cậu không cần cố ý né đi đâu, bọn mình cũng có làm gì đâu

Tiểu Mạt bĩu môi:

- Ai thêm làm bóng đèn chứ, Triệu Hi Thành tuy không nói nhưng mắt nhìn mình như đao ý, mình sợ lắm...

Cơm chiều chỉ nấu đơn giản, Chu Thiển và Tiểu Mạt nấu nhanh. Tiểu Mạt vừa rửa rau vừa nói:

- Nói đi cũng phải nói lại, mình vẫn thắc mắc, cậu muốn cho Kiều Tranh hết hi vọng với Thiệu Lâm thì sao không nói rõ chân tướng cho anh ấy biết? Như vậy anh ấy mới có thể hoàn toàn hết hy vọng!

Chu Thiển đang vo gạo, nghe xong thì thoáng dừng tay rồi nói:

- Mình không muốn để anh ấy biết sự thật.

- Vì sao? Thực ra, Kiều Tranh là người cần được biết nhất? Tiểu Mạt nghi hoặc

Chu Thiển lại vo gạo, vo gạo xong đổ vào nồi, cắm cơm rồi mới nói:

- Chuyện này mình muốn giấu anh ấy cả đời. Nếu mình không nói, anh ấy vĩnh viễn không biết chân tướng. Anh ấy sẽ mãi mãi không biết Thiệu Lâm mà mình yêu đã biết mất. Anh ấy sẽ chỉ nghĩ, Thiệu Lâm mất trí nhớ rồi thay lòng đổi dạ. Nghĩ do vận mệnh trên người, tuy rằng có thể đau lòng nhưng chỉ là nhất thời. Nhưng nếu để cho anh ấy biết Thiệu Lâm vì anh mà sống không tốt, thậm chí còn qua đời thì đó mới là sự đả kích lớn nhất. Anh ấy sẽ mãi mãi sống trong đau khổ, tự trách, cả đời sẽ không thể giải thoát

Chu Thiển khẽ thở dài, sắc mặt ảm đạm:

- Đó là điều mình không muốn nhìn thấy nhất. Mình cũng sẽ không để chuyện này xảy ra. Với mình mà nói, mình tha để người mình yêu thay lòng đổi dạ, chỉ cần anh ấy còn sống, vui vẻ thì cũng hơn việc anh ấy mãi mãi dòi xa nhiều. Anh Kiều Tranh hẳn cũng sẽ như vậy, mình hiểu anh ấy

Tiểu Mạt khẽ gật đầu:

- Cậu nói cũng đúng, như vậy anh ấy mới có thể bắt đầu cuộc sống mới, chỉ sợ sẽ không quên Tống Thiệu Lâm nhanh như vậy được

- Thời gian sẽ làm phai mờ mọi thứ, chỉ cần mình sống tốt, anh ấy sẽ nghĩ rằng Thiệu Lâm sống tốt mà dần buông tay, hơn nữa...

Chu Thiển nhớ tới cô gái xinh đẹp tên Thượng Quan Nhục Tuyết:

- Bên cạnh anh ấy thực ra có người con gái rất tốt, chỉ là anh vẫn không chịu mở lòng đón nhận mà thôi. Chỉ cần cô gái đó đủ kiên nhẫn thì sẽ khiến anh ấy thay đổi.

Tiểu Mạt vỗ vai Chu Thiển:

- Cậu yên tâm, Kiều Tranh nhất định sẽ hạnh phúc, anh ấy... là người tốt...

Chu Thiển khẽ nói:

- Đúng thế, là người rất tốt, rất tốt

Người đàn ông tươi cười dịu dàng đó, người đàn ông đã cho cô sự ấm áp vô tận, là người mà cả đời này cô luôn chân thành chúc phúc

Ngày hôm sau, sáng sớm Tiểu Mạt đã mang sách và đồ trang điểm đến kí túc xá tìm Lý San và Triệu Viện Viện. Chu Thiển nhận lúc Hi Thành còn chưa đến mà dọn dẹp lại phòng một lần, giặt giũ quần áo

Khoảng 9h, Triệu Hi Thành đến

Anh mang theo sữa và một bình nước hoa quả nói:

- Anh không đến sớm chứ

Sáng sớm anh đã tỉnh giấc, cố ý nhện đến bây giờ mới tới. Để cho người khác nhiều thời gian chuẩn bị, nhất là con gái chính là bí kíp Tiểu Lợi lên truyền thụ cho anh

Chu Thiển nhận đồ trong tay anh, cười nói:

- Đến vừa khéo, em vừa làm xong việc nhà, giờ muốn đi chợ mua đồ ăn lại sợ anh đến mà không gặp, còn đang lo lắng

Triệu Hi Thành hứng thú:

- Mua đồ ăn?

Dường như chỉ cần ở bên cô, bất kể là làm gì cũng trở nên rất thú vị.

- Anh có muốn đi không?

- Được, anh rất hứng thú

Chu Thiển cười, đại thiếu gia này, chỉ sợ còn chẳng biết chợ là cái gì. Cô thấy trán anh có mồ hôi, nhớ tới việc anh phải xách đồ đi bộ đến tận tầng 5, đúng là làm khó Tổng giám đốc luôn đi thang máy

Lòng Chu Thiển có cảm giác ấm áp. Cô rót nước cho anh nói:

- Uống nước, nghỉ ngơi chút đi, đầu đầy mồ hôi rồi

Triệu Hi Thành đón lấy chén nước trong tay cô, chỉ là nước lọc bình thường mà cũng có cảm giác ngọt ngào thấu tim gan

Triệu Hi Thành nghỉ ngơi xong, hai người đi chợ. Đi xuống tầng, Triệu Hi Thành định đi về phía xe của mình, Chu Thiển vội giữ chặt anh lại cười nói:

- Không cần đi xe, đi bộ chỉ hết mấy phút thôi

Cô kéo tay anh đi về phía trước vài bước, vừa định buông tay thì Triệu Hi Thành lại nắm lấy tay cô rồi đổi thành anh kéo cô đi. Chu Thiển thoáng run lên nhưng cũng không giãy ra, khoe miệng cười dịu dàng, đi nhanh vài bước để đuổi kịp anh. Anh quay đầu nhìn cô, dịu dàng cười, ánh mắt sáng trong

Ánh mặt trời sáng lạn, ấm áp chiếu vào bọn họ, hai người đều yên lặng, chậm rãi đi về phía trước, tay gắt gao nắm chặt, cũng đôi khi nhìn nhau. Hình ảnh này vô cùng ấm áp, lãng mạn

Ra ngoài khu nhà ở không quá xa chính là một chợ truyền thống. Chợ rất lớn, có đủ mọi thứ. Ở đây phố đầu chợ còn bày rất nhiều hàng bán đồ ăn sáng. Giờ là lúc đông người nhất, ồn ào náo nhiệt, tinh thoảng nghe tiếng mặc cả, tiếng người bán hàng la hét

Triệu Hi Thành nhìn quanh, rất hiếu kì. Chu Thiển dẫn anh đến chỗ bán gà, mua một con gà. Bà chủ quán cầm dao thành thực mà hạ sát tính mạng chú gà, Triệu Hi Thành nhăn mày, không đành lòng. Về mặt này xuất hiện trên mặt anh, tuy có chút buồn cười nhưng Chu Thiển lại cảm thấy rất đáng yêu.

Sau đó, bọn họ đi mua ớt xanh, Triệu Hi Thành nhìn Chu Thiển mặc cả, cảm thấy rất thú vị nên lúc mua rau, anh cũng nóng lòng muốn thử.

Cái thìa hai đồng một cân, Triệu Hi Thành nói:

- Một đồng có bán không?

Mặt Chu Thiển biến thành 囧, có người mua rau mua nửa giá sao? Mặt chủ quán cũng tái mét:

- Không cần tiền, tặng cho cậu đó

Chu Thiển kéo tay anh đi, Triệu Hi Thành đắc ý:

- Chẳng lẽ anh đẹp trai đến mức này? Mua rau cũng không cần trả tiền?

Chu Thiển đen mặt, miệng giật giật

Phía sau, chủ quán lầu bầu:

- Mặc tây trang, mua đồ ăn mặc cả còn không nói nhưng còn cò kè hơn cả phụ nữ, đúng là thời đại thay đổi...

Lời nói truyền vào tai, mặt Triệu Hi Thành biến thành 囧, Chu Thiển cười to. Anh nhìn cô cười tươi như hoa thì cũng không kìm lòng được mà cười rộ lên theo

Về đến nhà đã gần 11 giờ

Chu Thiển nấu ăn, Triệu Hi Thành cũng chạy vào phòng bếp theo, la hét muốn giúp. Chu Thiển nhờ anh rửa rau

Anh cởi áo vest, bên trong là áo sơ mi xanh nhạt, anh cởi bớt cúc cổ, xắn tay áo để lộ ra da dẻ nâu đồng.

Đây là lần đầu tiên anh làm chuyện này, chân tay lóng ngóng. Tuy rằng đã rất cẩn thận nhưng nước văng tung tóe, khắp bếp chỗ nào cũng có lá rau

Chu Thiển thấy vậy thì không khỏi than:

- Có đúng là anh đang giúp không vậy?

Cô đẩy anh ra khỏi phòng bếp. Đúng lúc này, Chu Thiển không cẩn thận mà đạp phải một chiếc lá cây, cả người mất thăng bằng trượt chân. Triệu Hi Thành vội đỡ cô lại

Đến khi hai người phản ứng lại thì Chu Thiển đã bị Triệu Hi Thành ôm chặt vào lòng

Triệu Hi Thành nhìn cô, ánh mắt dần sâu thẳm. Hai má cô vì sự hoảng sợ khi nãy mà ửng hồng, ngực phập phồng, mắt long lanh như có một lớp sương mỏng, đôi môi phản hồng mềm mại. Tim Triệu Hi Thành đập loạn.

Chu Thiển hơi giãy, đang định bảo anh buông mình ra nhưng môi vừa hé thì Triệu Hi Thành đã cúi đầu, bịt kín môi cô

Nụ hôn cuồng nhiệt, bao nhiêu tình cảm chất chứa bùng nổ trong một khắc này. Hơi thở nóng rực, thân hình nóng bỏng, đôi môi cũng cực nóng, không khí khắp phòng vô cùng nóng

Chu Thiển chỉ cảm thấy đất trời hôn ám, đầu óc trống rỗng, bên tai là hơi thở dồn dập của anh, triền miên ní non. Một khắc này, tim cô cũng đập loạn. Cô nóng lòng, vờn tay ôm cổ anh

Trong phòng bếp nhỏ hẹp, đôi nam nữ ôm nhau gắt gao. Lửa nóng kiêu diễm đó khiến cho mặt trời cũng phải thẹn thùng mà trốn sau những đám mây

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Cùng đi mua sắm

Cùng đi mua sắm là căn cứ vào cơ thể của khách hàng, vóc dáng, nghề nghiệp, tính cách mà tổng hợp lại rồi đưa ra hình tượng thích hợp với nhu cầu của khách hàng. Áp dụng theo cách một người hoặc nhiều người cùng đi mua sắm, giúp khách hàng chọn ra thứ đồ phù hợp nhất. Chọn cho khách hàng những món đồ phù hợp, tiết kiệm nhất mà vẫn giúp họ bộc lộ sự thu hút của mình

Chu Thiển đến trường học rồi cùng Hồ Giai Giai đi theo Thẩm Già Lam xuống dưới lầu. Đội quản lý của Lý Hiểu Điệp cho xe đến đón bọn họ. Trước mặt Thẩm Già Lam, Hồ Giai Giai vẫn luôn tỏ vẻ hòa hợp với Chu Thiển, Chu Thiển cũng khách khí với cô ta. Thẩm Già Lam còn một trợ lý khác, là cô

gái hơn 20 tuổi, ăn mặc rất thoải mái

Đến hẹn, xe của Lý Hiểu Điệp đã đến dưới lầu. Mở cửa đã thấy Lý Hiểu Điệp ngồi trong nhìn bọn họ mỉm cười

Bốn người lên xe, xe lập tức đi tới khu mua sắm cao cấp trong thành phố

Lý Hiểu Điệp là ngôi sao mới nổi trong hai năm qua, ca hát, đóng phim, MC đều có làm, hơn nữa, thành tích không tồi. Bộ phim điện ảnh đầu tiên cô làm nữ chính đã được giải nữ diễn viên xuất sắc nhất của giải Kim Chung. Lần này là cô chọn đồ để tham gia lễ trao giải tháng sau

Lý Hiểu Điệp nói với Thẩm Già Lam:

- Giờ tôi mới được thông báo, giờ ra nước ngoài để chọn đồ đã không kịp rồi, cũng may trong thành phố cũng bán nhiều đồ nước ngoài cao cấp, chỉ là phiên Già Lam chọn cho tôi mấy bộ trang phục khiến mọi người đều ngạc nhiên, đến lúc đó, tôi mời Khắc Y trang điểm, nhất định phải trở thành người nổi bật nhất thảm đỏ đêm đó

Mọi người đều nghe nói, lần tranh giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, Lý Hiểu Điệp còn có một đối thủ mạnh nên cô mới có thể đầu tư mạnh và hình ảnh để áp chế đối phương

Xe dừng lại trước một khu mua sắm lớn. Ở đây có đủ các mặt hàng cao cấp trong và ngoài nước. Trước kia Chu Thiến cũng là khách quen ở đây. Cô đang nghĩ, không nên để gặp người quen mới được nhưng lại nghĩ lại, gặp người quen thì sao? Cô có làm chuyện gì xấu đâu, không phải không thể gặp người...

Lý Hiểu Điệp khoảng 25 tuổi, dáng người không quá cao, ngực rất đầy đặn. Diện mạo ngọt ngào, da màu vàng đậm, tóc màu nâu, mắt nâu, là điển hình của người mua thu

Hôm nay cô ăn mặc rất bình thường, áo sơ mi hoa văn, quần bò, mặt mộc, còn đeo kính râm che nửa mặt. Không cẩn thận để ý thì đúng là không thể nhìn ra đây là ngôi sao Lý Hiểu Điệp

Đoàn người đến rất nhiều gian hàng, Lý Hiểu Điệp vẫn chưa chọn được quần áo phù hợp. Cô chọn đồ thì Thẩm Già Lam nói không hợp, Thẩm Già Lam chọn thì cô lại không thích.

Giống như một bộ váy màu đen hở lưng, trễ ngực cô thích thì Thẩm Già Lam nói màu đen khiến cô quá cứng nhắc, sẽ che dấu đi hào quang của cô. Nói vậy thì Lý Hiểu Điệp cũng đành từ bỏ

Chu Thiến và Hồ Giai Giai vẫn đi theo sau hai người, nhìn Thẩm Già Lam tạo nhả dùng kiến thức chuyên nghiệp của mình mà đưa ra các đề nghị với Lý Hiểu Điệp. Mà Lý Hiểu Điệp vốn luôn là VIP cũng tỏ vẻ thành kính học hỏi, trong mắt có sự thần phục thì cả hai đều hâm mộ, thậm chí có sự tự hào với công việc mình làm

Thời gian cứ trôi đi, mọi người đã đi qua hầu hết các cửa hàng mà vẫn không tìm được đồ phù hợp. Lý Hiểu Điệp mất kiên nhẫn, thở dài:

- Chẳng lẽ thực sự không có quần áo phù hợp với tôi

Thẩm Già Lam ở bên khuyên cô không nên vội, kiên nhẫn một chút sẽ tìm được...

Lúc này, Chu Thiến nghĩ đến một nhãn hiệu quần áo hẳn là rất phù hợp với Lý Hiểu Điệp, chỉ là cửa hàng kia vị trí không tốt nên vẫn chưa tìm được

Chu Thiến nghĩ rồi lặng lẽ đi đến bên Thẩm Già Lam, nói ra ý nghĩ của mình. Hồ Giai Giai thấy vậy thì cũng vội đi theo, nghe Chu Thiến nói xong thì bừa mồm nói:

- Cô đừng có đề nghị linh tinh, giờ Lý Hiểu Điệp đã không vui, nếu hại cô ấy mừng hụt thì chưa biết chừng sẽ nổi giận, liên lụy đến cô Thẩm chưa biết chừng

Thẩm Già Lam nghĩ rồi nói:

- Vẫn nên đi xem đi, có lẽ sẽ có đồ hợp cũng chưa biết chừng

Nói xong lại nhìn Chu Thiến cười cười:

- Tôi cũng muốn xem xem thẩm mỹ của em thế nào

Nói xong, cô đi đến bên Lý Hiểu Điệp, đưa ra đề nghị đó

Thẩm Già Lam đi rồi, Hồ Giai Giai lườm Chu Thiến rồi chạy đến bên Thẩm Già Lam, như không thích Chu Thiến lấy sự chú ý của giáo viên

Chu Thiến cười bất đắc dĩ, cũng không so đo với trẻ con.

Bọn họ đi đến cửa hàng Chu Thiến nói. Cửa hàng đó Chu Thiến cũng chỉ đến 1,2 lần, cũng không phải khách quen nên không sợ nhân viên nhận ra

Vừa vào, Thẩm Già Lam đã liên tục gạt đầu mỉm cười. Bởi vì quần áo của cửa hàng này phong cách giản dị, màu sắc hoa lệ mà nồng ấm, quả thực vô cùng thích hợp với Lý Hiểu Diệp. Nhưng Lý Hiểu Diệp lại nhủ thầm, nhìn giới thiệu nói:

- Hình như là hàng trong nước, sợ không đủ sang trọng

Vừa rồi, Hồ Giai Giai bị Chu Thiên cướp đi sự chú ý của giáo viên mà trong lòng khó chịu, giờ thấy Lý Hiểu Diệp không hài lòng với giới thiệu này thì mừng thầm, cố ý nói:

- Đúng thế, chỉ có hàng hiệu nổi tiếng thế giới mới hợp với thân phận của Lý tiểu thư.

Những lời này khiến Lý Hiểu Diệp rất vui, không khỏi nhìn Hồ Giai Giai mấy lần. Chu Thiên không muốn khắc khẩu với cô ta trước mặt khách, hơn nữa, ở đây Thẩm Già Lam mới là nhân vật chính, cô cũng không muốn lấy đi sự chú ý của khách hàng với Thẩm Già Lam nên chỉ mỉm cười nhìn Hồ Giai Giai không nói

Thẩm Già Lam tức giận nhìn Hồ Giai Giai rồi mới nói với Lý Hiểu Diệp:

- Đồ trong nước cũng có nhiều thiết kế đẹp, chất lượng tốt. Lý tiểu thư, quần áo quan trọng nhất là khi mặc lên người sẽ cho hiệu quả gì, nếu không phù hợp, cho dù là hàng hiệu của bậc thầy thiết kế cũng vô dụng

Nói xong, cô nhìn quanh, chọn ra một bộ váy ngắn không tay màu lam, nhân viên vội đưa cho Lý Hiểu Diệp. Thẩm Già Lam nói:

- Lý tiểu thư, cô thử bộ này đi, xem xem thế nào.

Lý Hiểu Diệp do dự một hồi rồi quyết định nghe theo lời đề nghị của chuyên gia. Lý Hiểu Diệp và trợ lý vào phòng thay đồ

Lúc này, Thẩm Già Lam nghiêm mặt nhìn Hồ Giai Giai, giọng nói nghiêm khắc:

- Là một stylist chuyên nghiệp thì phải đưa ra ý kiến chuyên nghiệp cho khách hàng chứ không phải mù quáng nịnh bợ lấy lòng khác. Hồ Giai Giai, biểu hiện này của em khiến tôi rất thất vọng

Hồ Giai Giai tái mặt, vội cúi đầu, tuy rằng trông cô ta như rất hổ thẹn nhưng thực ra lại vô cùng tức giận. Từ nhỏ đến lớn vẫn luôn được người khen thông minh, lanh lợi, hơn nữa dung mạo xuất chúng nên vẫn luôn là người được yêu chiều trong mắt gia đình, bạn bè. Nếu cô muốn học đại học cũng vẫn có thể đỗ vào trường tốt nhưng vì cô rất thích công việc đầy tính nghệ thuật này nên mới không lên đại học mà chú tâm học stylist. Mãi đến giờ, có ai mà không khen cô có thiên phú? Đây vẫn là lần đầu tiên có người nghiêm khắc phê bình mình như vậy.

Trong lòng Hồ Giai Giai không khỏi suy nghĩ, có phải bởi vì mình đoạt sự chú ý của Lý Hiểu Diệp mà Thẩm Già Lam mới lấy cớ trách cứ mình? Nhất định là vậy. Cô cúi đầu, mắt lóe ra ánh sáng lạnh. Cô ta nghĩ vị trí bậc thầy đó là có thể ngồi cả đời sao? Sau này, mình nhất định phải thay thế, hạ bệ cô ta

Thẩm Già Lam thấy cô cúi đầu không nói, nghĩ cô ta đã nhận thức sự sai lầm nên chỉ thở dài, không nói gì thêm. Hồ Giai Giai vẫn là em của đồng nghiệp, hơn nữa vẫn luôn có thành tích nổi trội, cô cũng vẫn rất xem trọng Hồ Giai Giai. Không ngờ, tuy rằng tài năng có thừa nhưng phẩm hạnh thực sự... Nhất định sẽ không thể đạt đến đỉnh cao. Nhưng thực ra... Thẩm Già Lam lại nhìn về phía Chu Thiên, lúc này, Chu Thiên chăm chú nhìn quần áo trong cửa hàng, còn thỉnh thoảng chọn ra mấy bộ quần áo màu sắc khác nhau mà thử phối hợp, vẻ mặt rất chuyên chú. Cô cũng luôn cười cảm ơn với nhân viên lấy hàng giúp mình

Nhưng Chu Thiên luôn bình thường này lại khiến cô rất bất ngờ. Chẳng những chăm chỉ, chịu khó mà còn có thái độ rất tốt với mọi người

Quan trọng nhất là cô ấy khiêm tốn, luôn không dễ dàng chịu cúi đầu, cô gái này có thể phát triển đến trình độ nào, ngay cả Thẩm Già Lam cũng không thể đoán trước.

Hồ Giai Giai ngẩng đầu, thấy Thẩm Già Lam đang nhìn Chu Thiên, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng thì không phục, ánh mắt nhìn hai người cũng lạnh dần

Chỉ chốc lát sau, Lý Hiểu Diệp ra khỏi phòng thay đồ, vẻ mặt vui mừng, cô cười nói:

- Già Lam, cô nói đúng lắm, quần áo quan trọng nhất là hiệu quả khi mặc trên người, bộ này tôi thích lắm

Bộ váy dạ hội ngắn cô mặc lộ ra đường cong duyên dáng, bờ vai đẹp và đôi chân thon. Quan trọng nhất là đường cắt may khéo léo giúp khuôn ngực đầy đặn của cô càng thêm hoàn mỹ, ẩn hiện vô cùng gợi cảm mà cũng không quá lộ. Eo bó khiến cho dáng người vốn không mấy mảnh mai của cô trở nên thật cân đối

Quan trọng nhất là màu da cam hoa lệ khiến làn da vốn không trắng của cô nhìn như sứ, cả người tản ra khí chất cao quý

Lý Hiểu Diệp soi gương, cười tươi rạng rỡ, nếu thêm vào phần trang điểm của Khắc Y thì nhất định có thể nổi bật hơn đối thủ nhiều

Thẩm Già Lam cũng rất vừa lòng với hiệu quả quần áo, cô nhìn kỹ rồi nói:

- Nếu phối hợp với khăn cùng màu thì sẽ càng thêm hoàn mỹ

Lý Hiểu Diệp nhìn qua gương:

- Già Lam, mọi thứ đều nghe lời cô, tôi tin tưởng cô

Hồ Giai Giai đang muốn lấy lại thể diện, cũng muốn bộc lộ năng lực trước mặt Lý Hiểu Diệp, đi đến bên Lý Hiểu Diệp nói:

- Cũng nên dùng giày cao gót cùng màu để bộc lộ ra khí chất cao quý của tiểu thư. (Móc, váy cam, khăn cam, giày cam=))))))

Lý Hiểu Diệp đang vui, nghe ca ngợi thì cười tít mắt:

- Già Lam, đúng là tướng mạo không có thủ hạ yếu, trợ lý của cô rất khá

Cô vẫn luôn nghĩ, Chu Thiển và Hồ Giai Giai là trợ lý của Thẩm Già Lam. Thẩm Già Lam còn chưa kịp trả lời thì Hồ Giai Giai đã cười nói:

- Em không phải là trợ lý của cô Thẩm, em là học trò của cô ấy, sau này cũng sẽ là một stylist, nếu đến lúc đó có thể phục vụ chị thì tuyệt đối là vinh hạnh của em

Lý Hiểu Diệp giật mình rồi cười nói:

- Các cô gái trẻ bây giờ đúng là có chí tiến thủ.

Bên kia, Chu Thiển đem quần áo mình đã chọn rồi đưa cho Thẩm Già Lam:

- Cô Thẩm, cô xem quần áo em chọn có hợp với Lý Tân Thiên không?

Thẩm Già Lam nhìn quần áo trên tay Chu Thiển, Chu Thiển lại nói:

- Em cảm thấy quần áo này hợp để mặc lúc bình thường, cô Thẩm, em chọn có được không ạ?

Thẩm Già Lam nhìn cô một hồi cười nói:

- Không tồi đâu, quần áo này hợp lắm, em đưa cho cô ấy đi

Trong lòng Thẩm Già Lam có chút thất vọng, thì ra cô ấy cũng là nhân cơ hội mà bộc lộ... Nhưng xã hội này, có ai mà không nghĩ mọi cách nổi danh? Các học viên trước kia đi mua sắm cũng vậy, nghĩ chỉ cần được ngôi sao nhận biết thì dễ nổi danh hơn. Nhưng làm gì có chuyện đơn giản như vậy, nếu thế thì cô đã chẳng ngồi vững ở vị trí này bao năm qua

Ai ngờ, Chu Thiển chỉ cười nói:

- Cô à, cô đưa cho Lý tiểu thư đi, chỉ sợ cô ấy không tin tưởng em đâu

Thẩm Già Lam có chút bất ngờ:

- Em đưa cho cô ấy, nếu cô ấy thích, nói với mọi người thì em nổi tiếng rồi đó

- Nổi tiếng? Chu Thiển cười sợ hãi: – Cô à, em chỉ là gà mù thôi, nổi gì được chứ, cô đừng cười em

Nói xong, có chút ngượng ngừng xoay người.

Thẩm Già Lam cười tươi, nụ cười từ đáy lòng, cô gái này, tâm tư thật tinh thuần

Thẩm Già Lam cầm quần áo đưa cho Lý Hiểu Diệp, Lý Hiểu Diệp mặc thử rồi rất thích, liền thanh cảm ơn, Thẩm Già Lam nói cho cô rằng quần áo này đều cho Chu Thiển chọn.

Lý Hiểu Diệp ngạc nhiên, cô nhìn Chu Thiển, Chu Thiển có chút ngượng ngừng cười. Lý Hiểu Diệp thầm nghĩ, cô gái này đứng đó, hoàn toàn không có cảm giác tồn tại, không ngờ lại có bản lĩnh như vậy. Vừa có bản lĩnh vừa có lòng đoan chính đúng là khiến người ta ngạc nhiên

Mà Hồ Giai Giai ở bên thấy Lý Hiểu Diệp tán thưởng Chu Thiển như vậy thì rất ghen tỵ mà không khỏi hối hận. Vừa rồi chỉ lo nịnh hót Lý Hiểu Diệp mà quên chọn quần áo cho cô ấy? Bằng không, giờ người được khen ngợi chính là mình rồi. Cô ta lén trừng mắt nhìn Chu Thiển một cái, Tổng Thiệu Lâm này, đúng là kẻ tâm cơ thâm trầm

Lý Hiểu Diệp vô cùng vui vẻ. Chẳng những thanh toán tiền theo giờ mà còn boa cho Chu Thiển và Hồ Giai Giai không ít. Đoàn người vừa định ra ngoài, đột nhiên cách đó không xa có tiếng người kích động gọi:

- Triệu phu nhân, Triệu phu nhân...

Tiếng gọi như hướng về phía các cô vậy. Mọi người theo bản năng quay đầu lại.

Một cô gái nhân viên bán hàng mặc đồng phục đứng trước một cửa hàng thời trang hàng hiệu có tiếng, nhiệt tình vẫy tay với các cô. Thấy bọn họ dừng lại thì vội đi tới.

Nhân viên kia đi lướt qua mọi người, thậm chí đi qua Lý Hiểu Diệp cũng chẳng nhìn cô ta một lần như là không quen biết, đi thẳng đến trước mặt Chu Thiển, về mặt kích động mà nhiệt tình:

- Triệu phu nhân, đã lâu không thấy cô tới, lần trước quần áo cô chọn đã chuyển về rồi, để trong cửa hàng đã lâu rồi, gọi cho cô cũng không thấy cô bắt máy, còn tưởng cô quên rồi.

Chu Thiển nhớ ra trước đó đúng là có đặt quần áo ở đây, chẳng qua là gần đây có nhiều chuyện xảy ra nên cũng quên khuấy đi mất. Nghĩ vậy, cô cũng cười hồi lỗi:

- Ngại quá, bận quá mà quên bống đi mất

Lời vừa nói ra, mọi người đều ngạc nhiên, nhất là Thẩm Già Lam và Hồ Giai Giai. Hồ Giai Giai không nhịn được lớn tiếng nói:

- Tổng Thiệu Lâm, cô đã kết hôn.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Chuyện gái bao

Quần áo thì phải mang về

Chu Thiển đi theo nhân viên vào cửa hàng. Lý Hiểu Diệp có việc đi trước, Thẩm Già Lam cũng có hẹn nên cũng đi. Hồ Giai Giai nghĩ nghĩ rồi đi theo sau Chu Thiển.

Chu Thiển vào cửa hàng, nhân viên tiếp đón vô cùng ân cần. Hồ Giai Giai thì lạnh chỉ thờ ơ lạnh nhạt. Cô ta để ý, quần áo ở đây đều rất sa hoa, người bình thường sao mua nổi. Nhân viên cửa hàng tuy luôn gọi Triệu phu nhân nhưng Tổng Thiệu Lâm ở trường lâu như vậy, đã bao giờ thấy chồng cô xuất hiện. Mà cô cũng chưa từng nói là đã kết hôn. Nhìn kỹ, trông cũng rất xinh đẹp... hay là... Khóe miệng Hồ Giai Giai cười đầy đắc ý.

Chu Thiển lấy quần áo xong thì bỏ đi. Hồ Giai Giai cố ý tụt lại sau, chờ Chu Thiển đi xa thì quay lại hỏi thăm nhân viên cửa hàng về Chu Thiển. Nhân viên đương nhiên không thể tiết lộ thông tin của khách hàng, bất kể Hồ Giai Giai hỏi thế nào cũng không nói. Hồ Giai Giai càng tự cho rằng đó là bí mật không dám nói cho ai nên càng chắc chắn suy nghĩ của mình.

Sáng thứ hai đi học, những học viên còn chưa thân quen với Chu Thiển đã nghe được tin tức chấn động về nàng

Tổng Thiệu Lâm lại chính là hồ ly tinh được đại gia bao

Tin vừa truyền ra, cả phòng như nổ tung. Hồ Giai Giai ở bên cười lạnh nghe mọi người bàn tán

- Không thể nào, Tổng Thiệu Lâm không giống người như vậy, bình thường nàng cũng rất thành thật mà

- Nói thế nào được. Cậu xem đã bao giờ thấy cô ấy lo lắng vì tiền chưa. Nghe nói tiền mua dụng cụ trang điểm của Triệu Viện Viện cũng là do cô ấy đưa, còn nữa, quần áo cô ấy mặc đều là hàng hiệu, áo mỏng thôi cũng đã mất vạn tệ rồi đó. Người thường sao mua được

Có kẻ ghen tỵ với tài năng của Chu Thiển mà nhân cơ hội nói:

- Mình thấy việc này đến tám phần là đúng rồi, các cậu nhìn cô ấy đó, làn da trắng nõn, đã từng chịu khổ sao? Nhất định là được đại gia nuôi, đến học chỉ là giết thời gian thôi

Chu Thiển và Tiểu Mạt đến trường đều cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình là lạ. Cô dù thấy kì nhưng cũng không quan tâm. Nhưng sắc mặt học viên càng lúc càng khác thường, thậm chí còn có những người nhỏ to bàn bạc ở sau lưng cô rồi lớn tiếng cười. Đến ngay cả bọn Trương Bản cũng nhìn cô đầy vẻ tò mò, cô càng thấy không ổn. Mãi đến khi Lý San kể cho cô lời đồn này thì Chu Thiển cảm thấy không biết nên khóc hay cười. Mình vì kẻ thứ ba mà phải bỏ nhà đi, giờ lại bị người ta coi mình là tiểu tam... Cô không cần nghĩ cũng biết là ai tung tin đồn.

Xem ra, có một số người không thể quá dung túng. Mình dễ dàng bỏ qua cho cô ta thì cô ta càng can rở. Người như thế phải mắng thẳng vào mặt

Cô bình tĩnh đi đến trước mặt Hồ Giai Giai, thấp giọng nói:

- Chúng ta ra ngoài, tôi có lời muốn nói với cô

Chuyện này nói trước mặt nhiều người thì có phần bất tiện, vạ nhất gây lộn cũng rất khó coi

Ai ngờ Hồ Giai Giai ngẩng đầu, cười cợt nhìn cô, mắt đẹp mở to đầy vẻ khinh miệt, cổ ý cao giọng nói:

- Có gì thì nói ở đây đi. Tôi đâu giống như ai đó, tôi có làm gì ám muội đâu

Giọng cô ta vừa sắc vừa nhọn khiến tất cả mọi người đều chú ý. Mọi người đều hứng trí mà nhìn hai người, nhưng ánh mắt nhìn Chu Thiển thì lại có vẻ khinh thường. Lòng Chu Thiển như có lửa giận thiêu đốt, cô cố nén lại, trầm giọng nói:

- Được, chúng ta nói ngay tại đây.

Giọng cô không lớn không nhỏ nhưng đủ để tất cả mọi người nghe được

- Hồ Giai Giai, tôi biết là cô tung tin đồn về tôi, cô phải xin lỗi tôi trước mặt mọi người

Bên kia, Tiểu Mạt nghe tin đồn xong thì vốn cũng rất tức giận, nay biết được người tung tin đồn là Hồ Giai Giai thì giận dữ, xông tới cạnh Hồ Giai Giai tức giận nói:

- Hồ Giai Giai, không có bằng chứng mà cô dám nói những lời làm tổn hại danh dự của người khác sao.

Hồ Giai Giai ngồi tại chỗ, dùng kéo nhỏ sửa móng tay, nghe Tiểu Mạt nói thì cười lạnh, ngẩng đầu nhìn cô nói:

- Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm! Tổng Thiệu Lâm nghĩ cô ta không nói là có thể giấu được mọi người? Ngày nào cũng giả bộ thuần khiết dịu dàng, thật ghê tởm

Tiểu Mạt tức giận đến đỏ mặt, chỉ vào mặt cô ta, lớn tiếng nói:

- Hồ Giai Giai, cô quá đáng rồi.

Chu Thiển giật kéo nhỏ trong tay Hồ Giai Giai, nặng nề đập xuống bàn học. Học viên trong lớp đều ngạc nhiên mở to mắt nhìn, còn chưa từng thấy Tổng Thiệu Lâm nổi giận, xem ra cô thực sự tức giận rồi. Mọi người đều chăm chú nhìn hai người.

Về mặt Chu Thiển bình tĩnh, giọng nói lạnh như băng tuyết:

- Cô nhìn thấy sao? Cô thấy tôi được người khác bao sao? Là ai, cô nói ra xem nào

Hồ Giai Giai đầu tiên là bị động tác của Chu Thiển làm hoảng sợ, sau đó đứng phắt dậy, lớn tiếng nói:

- Cô cho là cô có thể chối sao?

Cô ta nhìn quanh, trong mắt có vẻ hung ác:

- Hôm nay tôi sẽ cho mọi người nhìn rõ con người thật của cô. Người bao cô họ Triệu. Phien cô còn có mặt mũi mà bảo người khác gọi mình là Triệu phu nhân! Hắn ta giúp cô đóng học phí, giúp cô mua hàng hiệu, Tổng Thiệu Lâm...

Cô ta cười châm chọc:

- Cô cũng có bản lĩnh lắm

Tiểu Mạt lớn tiếng nói:

- Đó là chồng của Thiệu Lâm

Những lời này vừa nói ra, xung quanh đều ồ lên, mọi người đều châu đầu ghé tai bàn tán, ai cũng không ngờ Tổng Thiệu Lâm đã kết hôn. Đám người Trương Bản nhìn nhau, không phân biệt được là thật hay giả.

- Chồng?

Hồ Giai Giai như là nghe được chuyện cười mà cười lạnh:

- Hai người đừng có nói với tôi là Tổng Thiệu Lâm là phu nhân hào môn nhé. Nếu như vậy thì còn ở đây làm gì? Nếu cô ta đã kết hôn sao chưa từng nhắc đến? Có ai đã gặp chồng cô ta chưa? Các nàng rõ ràng là muốn lừa gạt mọi người, che giấu chân tướng.

Tiểu Mạt nhất thời tức giận, chuyện này chỉ trong phút chốc sao mà nói rõ được, hơn nữa dù sao cũng là việc riêng của Chu Thiển, sao có thể nói ra trước mặt bao người như vậy.

Hồ Giai Giai nói vậy, mọi người đều cảm thấy có lý. Sao chuyện kết hôn phải giấu diếm? Lại thấy Tiểu Mạt bị Hồ Giai Giai nói cho á khẩu thì lại thêm phần tin tưởng Hồ Giai Giai, ánh mắt nhìn Tổng Thiệu Lâm lại thêm khinh thường

Có người thậm chí còn nói:

- Thế mà cô ta còn có mặt mũi mà ở đây tranh cãi... .

Lý San và Triệu Viện Viện đều tin tưởng Chu Thiển nên đứng ra nói với mọi người. Triệu Viện Viện nói:

- Kết hôn hay không là việc riêng của Thiệu Lâm, sao cô ấy phải khai báo với mọi người.

Lý San nói:

- Tôi đã đến chỗ Thiệu Lâm và Tiểu Mạt ở, tuyệt đối không như Hồ Giai Giai nói, hơn nữa bọn họ còn làm thêm ở quán bar, nếu thực sự được bao nuôi thì Thiệu Lâm cần phải làm thêm sao?

Hồ Giai Giai càng đắc ý:

- Đó chẳng phải chứng minh Tổng Thiệu Lâm không hề kết hôn? Nếu không cô ta sao phải ở với Tiểu Mạt, về phần tôi cô ta ngủ đâu? Ai mà biết được.

Nói xong, không nhịn được mà cười lạnh.

Bóp một tiếng. Tiếng cười ngừng bật, làn da trắng nõn của Hồ Giai Giai đột nhiên lần năm vết ngón tay. Mọi người thấy vậy mà sợ ngây người, nhất thời đều yên tĩnh không nói.

Hồ Giai Giai bùng mặt, sắc mặt tái nhợt, trong mắt đầy sự khó tin và tức giận, cô ta gào lớn:

- Tổng Thiệu Lâm, cô dám đánh tôi?

Nói xong vung tay lại định tát lại Chu Thiển. Chu Thiển nhanh nhẹn nắm tay cô ta lại. Chu Thiển gắt gao nắm chặt cổ tay cô ta, lớn tiếng nói:

- Hồ Giai Giai, chẳng lẽ cô nghĩ tôi sẽ để mặc cô làm nhục sao? Mọi người đều có tâm sự không muốn nói. Tôi có nguyên nhân riêng nên không muốn nhắc đến chuyện kết hôn ra mà nói nhưng tôi gây phiền phức gì đến cô sao?

Cô đảo đôi mắt đẹp nhìn mọi người rồi nói:

- Hay là tôi gây trở ngại gì cho mọi người?

Người chung quanh đều cúi đầu, không lên tiếng.

- Cô không biết gì thì đừng có tùy tiện phán đoán mà làm nhục tôi, làm tổn hại danh dự của tôi. Cô dựa vào cái gì mà dám làm vậy? Hồ Giai Giai, cô đáng đánh lắm.

Hồ Giai Giai dùng sức rút tay về, tuy cô ta không nhỏ bé hơn Chu Thiển là mấy nhưng trong lúc tức giận, Chu Thiển dùng sức lớn. Hồ Giai Giai chỉ là phán đoán, cũng không có chứng cứ rõ ràng cho nên cũng có chút chột dạ. Cô ta cúi đầu, định rút tay mấy lần nhưng đều không rút tay về được, lập tức rơi nước mắt

- Tổng Thiệu Lâm, vì tôi vạch trần bí mật của cô mà cô thẹn quá hóa giận sao? Cô còn có mặt mũi đánh tôi! Loại người vì tiền mà dám phá hoại gia đình người khác như cô, đã dám làm chuyện như vậy còn sợ tôi nói ra sao? Mọi người xem đi, thì ra Tổng Thiệu Lâm là kẻ vô sỉ như vậy

Cô gái tóc ngắn hay đi cùng Hồ Giai Giai bước ra, dùng sức kéo tay Chu Thiển rồi kêu lớn:

- Hồ ly tinh này, còn dám đánh người

Lúc cô ta kéo tay Chu Thiển còn nhân cơ hội bấm Chu Thiển, Tiểu Mạt thấy thế tiến lên đẩy cô ta ra. Vì quá dùng sức mà cô ta bị đẩy ngã, giận dữ hét lớn:

- Thế nào, các người muốn đánh nhau sao? Giờ là đạo lý gì, hồ ly tinh mà cũng dám can rờ như vậy

Tiểu Mạt chỉ vào cô ta, giận run người:

- Đây, cô đừng có hồ ly tinh này nọ, cô có chứng cứ sao?

Cô gái tóc ngắn trừng mắt:

- Nếu đúng là trong sạch thì gọi chồng cô ta đến đây, xem gian phu kia có dám đến không. Tôi thấy cô cũng chỉ là gái đứng đường thôi

Tiểu Mạt chỉ vào cô cười lạnh nói:

- Cô dám mắng anh ấy là gian phu, cô chết chắc rồi

Các học viên thấy chuyện càng lúc càng lớn, có một số người thấy Hồ Giai Giai khóc lóc đáng thương thì chỉ trích Tổng Thiệu Lâm đánh người là sai. Có một số người nhân cơ hội công kích:

- Đánh nhau một trận đi!

Cũng có người đi qua khuyên Tổng Thiệu Lâm buông Hồ Giai Giai ra, đừng làm lớn chuyện. Trương Bản, Lưu Văn Chí cũng đi qua khuyên Chu Thiển buông tay còn Vương Vi ở bên yên lặng không nói.

Phòng học nhất thời âm ỉm.

Chu Thiển buông tay, lạnh lùng nhìn Hồ Giai Giai, Hồ Giai Giai khóc như lệ mưng hoa vũ:

- Tôi sẽ không bỏ qua đâu, chưa có ai dám đánh tôi... tôi sẽ không bỏ qua cô...

Chu Thiển lạnh lùng nói:

- Cô chính là kẻ thiếu giáo dục. Nếu sau này còn dám gây sự thì sẽ còn nhiều đau khổ nữa

Hồ Giai Giai lau nước mắt, cô ta vốn nghĩ vạch trần chuyện riêng của Tổng Thiệu Lâm thì cô sẽ không ngốc đầu lên được, có lẽ vì mất mặt mà không dám học nữa. Cũng không ngờ thái độ của cô lại cứng rắn như vậy, còn tát mình một cái khiến mình mất mặt trước bao người. Cô ta trong lòng vừa tức vừa hận, mơ hồ cảm thấy có lẽ thật sự là tự mình nghĩ sai nhưng chuyện đã đến nước này thì sao có thể cúi đầu nhận thua?

Cô ta bất chấp mọi thứ, chỉ mong có thể áp chế được khí thế của đối phương trước mặt mọi người, chỉ vào Chu Thiển, oán hận nói:

- Tổng Thiệu Lâm, cô chờ đi, tôi nhất định sẽ tìm ra gian phu kia, xem xem cô còn kiêu ngạo được không.

Vừa dứt lời, chợt nghe đến một giọng nói trầm thấp đầy sức hút truyền tới, giọng nói như đóng băng khiến người ta có cảm giác không rét mà run.

- Ai dám nói Triệu Hi Thành tôi là gian phu!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Triệu Hi Thành nổi giận

(Quá điều toa, chỉ trong vài phút đã xuất hiện)

Giọng nói lạnh lùng khiến lớp học huyền não trở nên yên lặng. Ai nấy không hện mà cùng lặng yên nhìn về phía người đứng ở cửa lớp học

Vừa nhìn, ánh mắt bọn họ đều không thể rời ra được.

Âu phục sẫm màu ôm khít dáng người cao lớn, khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt đen mà sáng như sao tràn ngập sự lạnh lùng, khóe miệng cười trào phúng như có như không. Điều này khiến anh nhìn qua giống như Tu la trong truyền thuyết vậy, tuấn mỹ mà âm trầm, cao quý mà lại tàn nhẫn.

Triệu Hi Thành đảo mắt qua mọi người, mỗi người tiếp xúc với ánh mắt hắn thì đều có cảm giác lạnh như băng. Có một số người thậm chí còn rụt người về phía sau, tự giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân

Tầm mắt của anh cuối cùng dừng lại trên người Chu Thiển, ánh mắt âm trầm trong chót lút lại trở nên dịu dàng như nước. Anh đi về phía cô, bước đi thong dong, cảm giác tao nhã như quý tộc khiến mọi người đều cảm thấy, người đàn ông này không đơn giản.

Anh đi đến bên Chu Thiển, đầu tiên là dịu dàng cười với cô, sau đó lại chuyển mắt nhìn Hồ Giai Giai bên cạnh, sắc mặt trở nên âm ỉm:

- Là cô sao? Cô nói tôi là gian phu?

Hồ Giai Giai chưa bao giờ gặp người đàn ông nào tuấn mỹ, cao quý như Triệu Hi Thành, nhất thời không khỏi ngây người. Miệng mở ra mà không nói được gì

Chu Thiển rất ngạc nhiên vì sự xuất hiện bất ngờ của anh, ngạc nhiên vô cùng nói:

- Sao anh đến đúng lúc như vậy?

Trong lòng có sự ngạc nhiên, vui mừng. Triệu Hi Thành còn chưa kịp đáp lời thì Tiểu Mạt đã nói:

- Là vừa rồi mình gọi điện thoại cho anh ấy đến. Thiệu Lâm, không thể để mặc mọi người hiểu nhầm cậu

Cô lại chỉ vào Hồ Giai Giai, nói với Triệu Hi Thành:

- Chính là cô ta tung tin đồn, nói Thiệu Lâm là gái bao cao cấp, được người có tiền bao nuôi

Sau đó cô nhìn Hồ Giai Giai nói:

- Hồ Giai Giai, đây là chồng của Thiệu Lâm, Triệu Hi Thành, cô vì đồ kỵ với Thiệu Lâm mà cố ý hại cô ấy. Cô mới là kẻ vô si

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc, người đàn ông tuấn tú, nhìn rất giàu có này lại là chồng của Thiệu Lâm vốn luôn giản dị? Rất khó tin. Một số học viên nữ thì không che giấu nổi sự hâm mộ và đổ kỵ.

Hồ Giai Giai cũng không ngờ Thiệu Lâm lại có người chồng vĩ đại như vậy. Lúc trước những lời cô ta nói trước mặt mọi người đều chẳng là gì. Các học viên đều nhìn cô ta với ánh mắt lạnh lùng, khinh thị. Cô ta vừa thấy khó xử lại vừa mất mặt, mà cũng vô cùng ghen tỵ vì Thiệu Lâm lấy được người chồng vừa đẹp trai, vừa giàu có. Cô ta càng không muốn cúi đầu trước Thiệu Lâm. Lập tức vênh mặt, mạnh mẽ nói:

- Ai biết các người có tìm ai đến giả mạo không

Cô gái tóc ngắn cũng phụ họa nói:

- Đúng, cô nói là chồng thì đúng là chồng sao. Đây chẳng qua chỉ là người các cô tìm tới giả mạo thôi

Chuyện tới nước này, ngay cả các bạn học xung quanh cũng đều thấy là bọn họ cố chống đỡ. Chồng người ta đã đứng ở bên cạnh, không phải diễn kịch, có thể tìm được người giả mạo làm chồng đến? Có một số người bình thường cũng có chút thân thiết đi đến khuyên bọn họ xin lỗi Chu Thiển

Chu Thiển nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Hồ Giai Giai, cô ta vênh mặt, chết cũng không chịu nhận sai mà Triệu Hi Thành ở bên sắc mặt càng lúc càng âm trầm, hơi thở càng lúc càng lạnh lùng. Cô biết, một khi Triệu Hi Thành nổi giận thì chuyện sẽ không dễ giải quyết. Hồ Giai Giai dù sao cũng là bạn học của mình, chuyện này tuy rằng là cô ta không đúng nhưng mình cũng đã ra tay dạy dỗ cô ta. Mình cũng không bị thương tổn gì quá. Vạn nhất Triệu Hi Thành vì chuyện này mà gây rối cho cô ta, đem chuyện xáo tung lên thì cũng không tốt

Chu Thiển chậm rãi nói với Hồ Giai Giai:

- Chỉ cần bây giờ cô xin lỗi tôi trước mặt mọi người thì tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Hồ Giai Giai cứng cổ không nói. Chuyện đã đến nước này, cô ta vốn cũng rất mất mặt rồi, còn bắt cô ta xin lỗi? Về sau còn có thể ngẩng đầu nhìn các bạn học khác sao?

Triệu Hi Thành nghe lời Tiểu Mạt nói, lòng vốn đã giận dữ, chỉ là dù sao cô ta cũng là bạn học của Thiệu Lâm. Nơi này cũng là nơi Thiệu Lâm học tập, anh chú ý đến cảm xúc của cô nên mới nhẫn nhịn không nói, xem Thiệu Lâm xử lý thế nào. Nhưng cô gái này thì tiện như vậy, làm ra chuyện tổn thương Thiệu Lâm mà ngay cả câu xin lỗi tối thiểu cũng không chịu nói, anh cuối cùng cũng không khách chế được nữa

Anh hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Xem ra vị tiểu thư này vẫn là không tin thân phận của tôi. Vậy đi, cho công bằng, chúng ta giao việc này cho tòa án nhé!

- Tòa án?

Ngoài Triệu Hi Thành, tất cả mọi người đều ngây dại, liên quan gì đến tòa án. Hồ Giai Giai cùng kinh ngạc vô cùng

Triệu Hi Thành cười khê:

- Lời vị tiểu thư này nói đã cấu thành tội phỉ báng. Tôi sẽ kiện cô ra tòa, đến lúc đó, tòa án sẽ điều tra rõ chuyện tình, thân phận của tôi cũng sẽ sáng tỏ

Mọi người đều hít phải một ngụm khí lạnh, không ngờ chồng của Thiệu Lâm lại ngoan độc như vậy, còn muốn kiện Hồ Giai Giai, ánh mắt nhìn Triệu Hi Thành thêm một phần kính nể. Mà Hồ Giai Giai tái mặt, lắp bắp nói:

- Tôi... tôi chẳng qua là... nói... nói mấy câu. Anh dựa vào cái gì... kiện... kiện tôi phỉ báng. Anh... không kiện được tôi đâu. Anh đang dọa tôi sao?

Triệu Hi Thành thoải mái nói:

- Kiện được hay không thì thử qua là biết. Triệu gia tôi có đoàn luật sư lớn, ngay cả án phỉ báng đơn giản mà cũng không làm được thì tất cả từ chức đi là xong

Lúc anh nói chuyện, cả người tản ra khí thể lạnh thấu xương không gì sánh bằng. Sự tự tin vô cùng như có sức áp đảo khiến mọi người có cảm giác không ngóc nổi đầu lên. Mọi người thăm đoán, người đàn ông đẹp trai, thần bí này rốt cuộc có lai lịch gì. Khẩu khí thật lớn! Đoàn luật sư...

Chu Thiên biết anh thực sự tức giận nhưng những việc này anh làm đều là vì mình. Hơn nữa, Hồ Giai Giai cũng thật đáng ghét, nhân cơ hội này dọa dẫm cô ta cũng được. Để cho cô ta sau này không dám làm bậy nữa. Chờ Hi Thành hết giận, sẽ khuyên anh bỏ chuyện này. Người ta dù sao cũng là cô gái trẻ, chỉ làm chút chuyện mà kiện ra tòa cũng không hay. Cho nên Chu Thiên cũng chỉ lạnh lùng nhìn cô ta

Sắc mặt Hồ Giai Giai càng thêm tái mét, nước mắt lưng tròng, môi khẽ run lên, trông thật đáng thương. Cô gái tóc ngắn sớm đã biết tình hình không ổn, cũng sớm đã lui về phía sau cô ta, cúi đầu, không nói được một lời.

Đang lúc mọi người không biết nên làm gì thì giáo viên cùng một người đàn ông xa lạ đi vào

Hồ Giai Giai ngẩng đầu thấy người đàn ông kia thì hét to một tiếng:

- Anh ơi!

Sau đó nhào vào lòng người đàn ông kia òa khóc. Thầy giáo đi vào, nghiêm túc nói:

- Mời sáng sớm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Thì ra có học viên thấy tình hình nghiêm trọng thì đã đi mời giáo viên đến, mà giáo viên biết việc này có liên quan đến Hồ Giai Giai thì nghĩ một chút bèn gọi cả anh cô ta đến cùng

Hồ Gia Hào vẫn luôn thương yêu em gái, giờ thấy em gái khóc như vậy, trong cơn giận dữ, ngẩng đầu lạnh lùng nói

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Trong ngữ khí có ý sẽ ra mặt cho em gái, mà khi ánh mắt anh ta đảo qua Triệu Hi Thành thì lửa giận trong nháy mắt biến mất, thay vào đó mắt lại sáng bừng. Anh ta đẩy em gái mình ra, bước nhanh đến bên Triệu Hi Thành, vẻ mặt kích động mà nói:

- Sếp Triệu sao lại đến đây? Là cần chúng tôi phục vụ sao?

Trước kia Triệu Hi Thành cũng từng mang một số phụ nữ tới cửa hàng bọn họ trang điểm, anh ta cũng từng phục vụ qua bọn họ, Triệu Hi Thành có đôi khi cũng ngồi bên cạnh nên anh biết Triệu Hi Thành

Thấy anh trai cúi đầu khom lưng càng khiến Hồ Giai Giai thêm khiếp sợ, cô ta ôm mặt cả kinh:

- Anh ơi, anh ta coi thường em, còn nói sẽ kiện em

Hồ Gia Hào lấp bắp kính hãi, nhìn muội muội:

- Sao em có thể khiến sếp Triệu tức giận

Hồ Giai Giai thấy anh ta nói vậy, tia hi vọng cuối cùng cũng tan biến. Cô ta bắt đầu biết sợ hãi, định xin tha nhưng quá mất mặt, vừa vội vừa tức vừa sợ, nức nức cảm xúc đầy vò, cô ta òa lên khóc lớn

Mà Triệu Hi Thành chỉ lạnh lùng nhìn mọi thứ, vẻ mặt xa cách như thể mọi việc không liên quan gì đến mình, Tiểu Mạt hừ lạnh một tiếng, nói nhỏ:

- Đáng đời, ai bảo cô ta đáng ghét như vậy, thì ra là cũng biết sợ

Chu Thiên thấy Hồ Giai Giai bị cảnh cáo, cô cũng không định kiện cô ta thật nên muốn khuyên Hi Thành đổi ý

Bên kia, Hồ Gia Hào nghe cô gái tóc ngắn kể qua tình hình, lúc này đi đến bên Hồ Giai Giai, vung tay lên tát Hồ Giai Giai rồi mắng:

- Em cũng quá không hiểu chuyện, những lời này có thể tùy tiện mà nói sao? Mau đi xin lỗi Triệu phu nhân nếu không không có gì hay ho cho em đâu

Hồ Giai Giai bị anh đánh cho ngây người, từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ đánh mình, cũng chưa bao giờ lớn tiếng mắng mình như vậy. Cô ta bung mặt, trong mắt đầy sự hoảng sợ, tủi thân, nhất thời quên cả khóc

Hồ Gia Hào thấy cô ta còn thất thần thì lại quát:

- Còn không mau đi!

Thực sự để sếp Triệu đem việc này lên tòa án thì đã không còn kịp rồi. Tuy nói tội phi báng không to nhưng họ Triệu kia có thân phận, địa vị gì? Hoàn toàn có thể xử phạt em gái mình ở mức cao nhất, ngồi tù cũng có thể. Như thế tương lai của em mình hoàn toàn mất hết

Hồ Giai Giai cũng biết, nếu mình không cúi đầu thì sẽ là trát của tòa án chờ mình. So với gặp quan tòa thì nhục nhã hiện giờ có là gì. Cô ta áp chế sự

phần hận trong lòng, cắn chặt môi, cảm giác không cam lòng, nhục nhã này khiến cho cô ta không nhìn được mà run người nhưng vẫn đi đến bên Chu Thiển.

Cô ta cúi đầu trước mặt Chu Thiển, tuy không cam tâm, tuy thông hận nhưng vẫn ép mình phải cúi đầu

- Xin tha thứ cho tôi, là tôi không hiểu chuyện, tôi không nên nói những lời này hại cô, rất xin lỗi!

Cô ta nói xong, giọng nói như nghiêng từ kẻ rằng mà qua, mỗi chữ đều khiến cô ta vô cùng nhục nhã, mỗi chữ đều khiến cô ta hận thấu xương.

Chu Thiển thờ dài, chẳng lẽ sẽ thực sự kiện cô ta lên tòa sao? Mặc kệ cô ta có thực sự nhận thức mình sai hay không nhưng sau này hẳn cũng sẽ không dám sinh sự nữa

Chu Thiển nhìn Triệu Hi Thành dịu dàng nói:

- Hi Thành, thôi đi, cô ấy còn nhỏ tuổi, hơn nữa em cũng không sao, không cần đem chuyện gây rối như vậy

Triệu Hi Thành âm ngoan đảo mắt nhìn anh em họ Hồ một cái nhưng đến khi nhìn Chu Thiển ánh mắt lại trở nên nhu hòa;

- Đều nghe lời em, em muốn xử lý sao thì làm vậy

Anh nói chuyện với cô, hoàn toàn là một con người khác, ánh mắt ôn nhu, giọng nói dịu dàng khiến đám con trai mở rộng tầm mắt mà các cô gái thì ghen tỵ vô cùng

Sau đó, anh lại cao giọng nói:

- Triệu Hi Thành tôi không phải là người dễ dàng bỏ qua cho ai, chẳng qua nể mặt Thiệu Lâm, chuyện này tôi tạm thời cho qua. Nếu để cho tôi biết có ai lại gây chuyện làm tổn thương đến vợ tôi thì Thiệu Lâm dù tốt bụng nhưng Triệu Hi Thành tôi cũng không phải là người chỉ biết nói suông

Khi nói chuyện, ánh mắt anh đảo qua tất cả những người đang ngồi, sự lạnh lùng trong mắt khiến ai nấy không rét mà run

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Không thể cúi đầu

Chu Thiển đưa Triệu Hi Thành tới chỗ thang máy, lúc này đã vào giờ học, thang máy ngoài bọn họ ra thì cũng chẳng có người nào khác. Chu Thiển thấp giọng nói:

- Hi Thành, cảm ơn anh đã tới

Triệu Hi Thành nắm chặt tay cô nói:

- Về sau xảy ra chuyện như vậy, đầu tiên em hãy nghĩ đến anh, có anh ở đây anh sẽ không để em bị ai coi thường

Anh thờ dài cúi đầu:

- Nói đi nói lại cũng đều tại vì anh mà ra, nếu không xảy ra chuyện đó thì sao em phải giấu chuyện đã kết hôn? Nhìn em bị người khác hạ nhục như vậy, lòng anh rất khó chịu. Thiệu Lâm, anh luôn cảm thấy anh nợ em rất nhiều, rất nhiều, không biết phải làm sao để bù đắp lại. Anh muốn đối tốt với em nhưng lại luôn cảm thấy không đủ tốt, có lẽ em rất thất vọng về anh?

Chu Thiển đột nhiên bị những lời cảm khái này của anh làm cho ngỡ người, cô cười:

- Hôm nay anh sao vậy, cảm xúc quá đi

Triệu Hi Thành chỉ nắm tay cô, khẽ lắc đầu:

- Người mà anh hận không thể dùng cả tính mạng để trân trọng lại bị kẻ khác làm nhục còn anh lại chẳng thể làm gì, trong lòng anh thực sự rất hoảng loạn. Thiệu Lâm, thật sự bỏ qua cho cô ta sao? Anh có thể kiện cô ta ngồi tù, đây là chuyện rất dễ dàng, nhưng dù là thế cũng không thể khiến anh nguôi giận

Khi anh nhìn cô, trong mắt là vẻ thương xót rất rõ, lòng Chu Thiển ấm áp, gắt gao nắm chặt tay anh, nhẹ nhàng nói:

- Tâm tình của anh em có thể hiểu, Hi Thành, biết anh quan tâm em như vậy, lòng em thực sự rất vui

Cô nhìn anh, nụ cười trên môi trong suốt như ánh mặt trời, dịu dàng như gió mùa xuân khiến cho anh có cảm giác như đang đắm chìm trong ánh nắng tháng ba, thật quá ấm áp

Chu Thiển lại nói:

- Hơn nữa, em nào có yếu đuối như vậy, không đến mức chỉ là chút lời đồn nhảm của người khác cũng không thể vượt qua. Việc này với em mà nói chỉ là chuyện nhỏ, làm sáng tỏ là được rồi, không cần thiết phải kiện cô ấy ngồi tù. Cô ấy còn trẻ, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống sau này của cô ấy. Hi Thành, nên độ lượng một chút

Triệu Hi Thành nghe câu này của cô mà thoải mái lên nhiều:

- Đương nhiên anh sẽ tôn trọng ý kiến của em

Lúc này, thang máy dừng lại, Chu Thiển nói:

- Được rồi, anh đi trước đi, chắc cũng muộn giờ làm rồi đúng không?

Trước khi cửa thang máy mở, Triệu Hi Thành nhanh chóng in lên môi cô một nụ hôn rồi nói:

- Trong lòng anh không gì quan trọng bằng em cả

Rõ ràng chỉ là một lời tâm tình giữa những người yêu nhau nhưng lại khiến cho Chu Thiển vui vẻ vô cùng. Chu Thiển nhìn theo anh đi vào thang máy, nhìn cửa thang máy dần khép lại nụ cười dịu dàng ấm áp của anh, lòng cô cảm thấy thật ngọt ngào

Đây là cảm giác yêu đương đúng không, khiến người ta thoải mái vô cùng, sự ngọt ngào dâng lên từ đáy lòng khiến người ta choáng váng, như lúc nào cũng có thể chìm đắm, hòa tan trong đó

Ngày hôm sau, lại có một bạn học tiết lộ một tin tức càng đáng ngạc nhiên về Tổng Thiệu Lâm.

Học viên kia cầm một tờ tạp chí tài chính và kinh tế, dùng cách nói cực khoa trương mà nói với các bạn học xung quanh:

- Tổng Thiệu Lâm đúng là không đơn giản đâu. Trước kia chúng ta đúng là xem thường cô ấy rồi. Các cậu biết người đàn ông hôm qua là ai không?

Mắt cậu ta mở lớn, giọng nói như đang vô cùng sợ hãi

Các bạn học xung quanh lập tức tỏ vẻ hứng thú, Triệu Hi Thành để lại cho bọn họ ấn tượng quá sâu đậm. Bọn họ cũng rất muốn biết anh có thân phận gì mà có được khí thế cao cao tại thượng, xem thường mọi thứ như thế

Cậu học viên ban đầu ném tờ tạp chí kia xuống bàn, chỉ vào nhân vật trang bìa nói:

- Hôm qua mình đã thấy anh ta nhìn quen mắt mà cũng không thể nhớ được, hôm qua về nhà tình cờ lại thấy quyển tạp chí này, mới nhớ anh ấy là tổng giám đốc tập đoàn Triệu thị chỗ chị mình làm việc, là người thừa kế tương lai của tập đoàn, đại công tử Triệu thị – Triệu Hi Thành

Mọi người xung quanh như hít phải ngưng khí lạnh, đều lộ vẻ khó tin, nhưng sự thật ngay trước mắt, không phải không tin là được

Tập đoàn Triệu thị là xí nghiệp nổi tiếng cả nước, thậm chí là cả nước ngoài. Đó là công ty mà mọi nhân tài trong lĩnh vực thương mại đều muốn được đầu quân, mà Triệu gia trong mắt người thường luôn tạo cảm giác thần bí. Triệu Hi Thành là nhân vật trung tâm được chú ý nhất. Đó là những người mà người thường như bọn họ không thể chạm đến

Không ngờ người như vậy lại xuất hiện ở ngay bên cạnh bọn họ. Hơn nữa vợ của anh còn là bạn học của bọn họ, thật khó tin

- Tổng Thiệu Lâm cũng không đơn giản đâu, cô ấy là con gái của một nhà chuyên kinh doanh bất động sản số một số hai thành phố này, là Tổng thị đó.

Mọi người đều há hốc miệng mà trợn mắt nhìn nhau. Ban đầu họ cũng chỉ nghĩ Tổng Thiệu Lâm gả cho người có tiền mà thôi nhưng không ngờ lại là phú hào cấp cao nhất, Tổng Thiệu Lâm là hào môn phu nhân thực sự.

Có người nghi hoặc hỏi:

- Thế sao Thiệu Lâm còn phải đến đây học tập?

Bạn trẻ đầu tiên đắc ý cười nói:

- Về chuyện này thì có chút tin tức, chị mình làm ở Triệu thị nên cũng biết một chút về mặt này đó

Sau đó lập tức đem chuyện Triệu Hi Thành có bồ, Tổng Thiệu Lâm đòi ly hôn mà cô bồ bất ngờ sảy thai mà kể ra.

Mọi người nghe xong thì gật đầu tấm tắc, những chuyện bí mật chốn thượng lưu này luôn rất hấp dẫn người thường

- Khó trách Tống Thiệu Lâm không muốn nói chuyện mình đã kết hôn, quả thật khó mà mở miệng, không thể trách cô ấy được.
- Làm hào môn phu nhân cũng chẳng dễ gì, bề ngoài nhìn thì sung sướng nhưng bên trong thì thê lương
- Nhưng mình thấy chồng của Tống Thiệu Lâm rất để ý đến cô ấy, lúc đối diện với cô ấy và lúc nhìn chúng mình như hai người hoàn toàn khác nhau. Mình cảm thấy anh ấy thực sự yêu Tống Thiệu Lâm

Một học viên nữ nói. Triệu Hi Thành đã để lại cho cô một ấn tượng khó có thể phai mờ. Cô cảm thấy anh chính là bạch mã vương tử trong mộng, mà Tống Thiệu Lâm chính là công chúa được vương tử cứu

Một học viên nam nói:

- Đúng là con gái, trong đầu lúc nào cũng chỉ có những suy nghĩ mơ mộng, cậu không thấy anh ta đối xử với Hồ Giai Giai thế nào à. Chỉ là bạn học cái cọ mà đòi kiện lên tòa, mình thấy sau này chúng ta vẫn nên tránh xa Tống Thiệu Lâm một chút thì tốt, tránh lại gặp phiền phức gì

Mọi người đều gật đầu, cảm thấy cậu bạn này nói rất có đạo lý.

Cách đó không xa, Hồ Giai Giai đều nghe được hết những gì bọn họ nói, trong lòng vừa ghen tỵ lại vừa phẫn hận, cũng có cảm giác si nhục vô cùng. Cô ta thầm hạ quyết tâm, một ngày nào đó, sẽ trả lại mọi sự si nhục này cho Tống Thiệu Lâm. Có tiền thì sao? Cô ta sẽ không ngu xuẩn như trước mà tự đứng mũi chịu sào nữa.

Sau ngày đó, ánh mắt mọi người trong lớp nhìn Chu Thiển có vẻ xa cách và kính sợ hơn. Mọi người vẫn chào hỏi cô nhưng không đùa bỡn với cô như trước. Hồ Giai Giai thì không còn hoạt bát như trước, luôn ngồi một mình, đầu cúi gằm, người khác nói chuyện cùng cô ta cũng mặc kệ, có lẽ là vì bị xấu mặt trước mọi người mà canh cánh trong lòng không

Mà bọn Trương Bản thì cũng không còn tùy ý, tự nhiên như trước. Vương Vĩ thì yên lặng, không nói chuyện với cô. Chỉ có Triệu Viện Viện và Lý San thì vẫn bình thường

Chu Thiển không muốn mất đi những người bạn này nên quyết định nói chuyện từ tế với bọn họ. Hôm đó, thực hành xong, Chu Thiển nhân lúc bọn Trương Bản còn chưa đi thì nói:

- Có phải mọi người không còn coi mình là bạn không?

Sắc mặt Trương Bản có chút xấu hổ, anh vuốt vuốt mũi cười cười:

- Làm gì có chuyện đó

Lưu Văn Chí thì chỉ lạnh lùng nói:

- Mọi người sống hai thế giới khác nhau, vốn không hợp làm bạn, trước đó là bọn mình có mắt như mù, hơn nữa cậu thật sự coi chúng ta là bạn sao? Cái gì cũng giấu diếm

Chu Thiển biết bọn họ trách mình việc che giấu thân phận, cô nói:

- Với chuyện này, mình cảm thấy rất có lỗi nhưng mình giấu giếm việc này là vì có lý do riêng, tuyệt đối không có ý lừa dối mọi người. Bất kể mình có kết hôn hay không, chồng mình là ai thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến thành ý của mình với các cậu. Hơn nữa điều đó thực sự rất quan trọng sao? Chẳng lẽ Tống Thiệu Lâm đã kết hôn thì sẽ không thể là Tống Thiệu Lâm cùng ăn cơm, học tập với các cậu như trước được sao?

Triệu Viện Viện ở bên nói:

- Đúng thế, đây là việc riêng của Thiệu Lâm, cô ấy cũng chẳng cần thiết phải nói cho chúng ta. Chúng ta kết bạn với cô ấy chứ không phải kết bạn với gia thế hay chồng của cô ấy. Bất kể cô ấy có thân phận gì thì cô ấy chẳng phải vẫn là Tống Thiệu Lâm đã từng cố gắng phấn đấu cùng chúng ta sao? Mọi người làm sao vậy? Thực sự cần thiết dùng chuyện nhỏ này để trách cứ cô ấy sao?

Đám người Trương Bản nghe xong, nhớ tới trước kia mỗi khi Thiệu Lâm ở bên bọn họ thì vẫn luôn bình dị gần gũi, chưa bao giờ tự cao tự đại, hơn nữa lại cố gắng, chịu khó như vậy. Với chuyện của cô, bọn họ cũng có nghe nói, cũng quả thật là không thể trách cô. Chỉ là người mình vốn nghĩ có thân phận bình thường như mình đột nhiên lại thành người có thân phận phú quý như vậy thì trong thời gian ngắn không thể chấp nhận nổi mà thôi

Trương Bản nói;

- Bọn mình cũng không trách Thiệu Lâm, chẳng qua chỉ có chút không quen. Anh mất tự nhiên mà sờ sờ mũi

Chu Thiển cười nói:

- Mọi người không trách mình là được rồi, mình vẫn là Thiệu Lâm trước kia, chẳng có gì thay đổi cả

Cô nói với Vương Vĩ:

- Vương Vĩ, cậu cũng không trách mình chứ?

Wương Vĩ ngẩng đầu nhìn cô cười rồi lại cúi đầu.

Không khí dịu đi, Lưu Văn Chí khó hiểu hỏi:

- Thiệu Lâm, nhà cậu hiền hách như vậy, sao phải tới đây học? Còn cố gắng như thế, cho dù cậu vào công ty cùng lắm chỉ được hơn vạn tệ một tháng, cậu cũng đâu cần chút tiền này

Đây cũng là nghi vấn trong lòng tất cả mọi người, lời vừa nói ra, đám Trương Bản, Triệu Viện Viện đều nghi hoặc nhìn cô. Chỉ có Tiểu Mạt biết rõ lý do nên không hề ngạc nhiên

Chu Thiển ngẩng đầu, nhìn mọi người nói:

- Ai nói mình không cần những đồng tiền đó. Có lẽ mọi người không hiểu nhưng mình không muốn sống cuộc sống dựa dẫm. Mình muốn có được công việc mà mình yêu thích, muốn làm chủ vận mệnh của mình cho nên mình không muốn xoe tay xin tiền ai cả

Cô thờ dài rồi nói tiếp:

- Chỉ cần dựa dẫm vào người khác, cho dù là cha mẹ của mình thì cũng sẽ có thói quen nắm quyền cuộc sống của người khác, mọi thứ sẽ bị quản thúc. Muốn sống có tôn nghiêm thì phải tự nắm bắt vận mệnh của mình

Ánh mắt mọi người đều lộ rõ vẻ tán thưởng, Triệu Viện Viện nói:

- Nói đúng lắm, Thiệu Lâm hoàn toàn nói ra những gì mình nghĩ

Nhưng Trương Bản lại nhìn Chu Thiển nhẹ nói:

- Sống mạnh mẽ quá làm gì? Như vậy cậu sẽ rất vất vả, có đôi khi hơi cúi đầu cũng có thể được sống thoải mái. Cậu nghĩ rằng ra ngoài làm việc là chuyện đơn giản sao. Cũng vẫn là bị người khác quản lý, nhìn sắc mặt người khác mà làm việc, so với điều đó, chẳng mặc nhìn sắc mặt người thân mà sống

Chu Thiển lắc đầu, nhẹ nhàng nói

- Không giống, mình dựa vào chính mình, sẽ có niềm tin, cố gắng, dũng khí để đối mặt với mọi chuyện. Những người đó không thể ảnh hưởng đến vận mệnh của mình. Chỉ khi nào mình muốn dựa vào người khác thì sẽ hoàn toàn mất đi chính mình.

Mọi người nghe cô nói xong, cẩn thận ngẫm lại, cuối cùng đều khẽ gật đầu đồng ý. Lại thêm phần kính nể Chu Thiển.

Tin con dâu trưởng của tập đoàn Triệu thị học tập ở Yêu Ti Lệ không chân mà chạy, nhanh chóng gây rối tập đoàn. Đám nhân viên bàn tán chuyện này âm ỉ, nhanh chóng, tin tức này đã để Triệu lão gia nghe thấy

Triệu Quốc Xương vốn vì chút việc này mà cảm giác hoàn toàn mất mặt, lần này đã nổi cơn thịnh nộ.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132

ột buổi chiều, đang thực hành thì một người đàn ông trung niên mặc âu phục đen đi đến tìm Chu Thiển. Ông thấy Chu Thiển, câu đầu tiên là:

- Triệu phu nhân, chủ tịch đang trên xe, đợi dưới lầu, ông muốn gặp cô

Chu Thiển ngây ra một hồi mới phản ứng lại, thì ra ông ta nhắc đến Triệu lão gia. Ông nếu đã tìm đến đây thì xem ra chuyện cô học ở đây ông đã biết. Chu Thiển không cần nghĩ cũng biết ông đến tìm mình là vì chuyện gì. Cô tuy rất không muốn nghe ông nói chuyện này nhưng thế nào đi nữa thì ông vẫn là cha của Triệu Hi Thành, cũng không thể không vì anh.

Chu Thiển xin phép giáo viên rồi đi theo người đàn ông kia xuống lầu

Xuống lầu đã thấy một chiếc xe limo dài màu đen. Người đàn ông kia mở cửa xe cho cô, Chu Thiến lên xe, ngồi đối diện Triệu lão gia

- Cha. Chu Thiến chào

Khoang xe rộng rãi mà thoải mái, trong không khí có mùi hương khiến người ta có cảm giác thoải mái. Triệu Quốc Xương ngồi phía sau xe, mặt âm trầm nhìn cô, môi mím chặt, ánh mắt tràn ngập sự tức giận.

Chu Thiến coi như không thấy điều này, chỉ mỉm cười nhìn ông

Triệu Quốc Xương hừ một tiếng, nhìn lái xe nói:

- Về nhà lớn trước

Xe vững vàng chuyển động, dọc đường đi Triệu Quốc Xương vẫn luôn yên lặng, sắc mặt rất khó coi. Chu Thiến cũng không sốt ruột, thảnh thơi cô lại nhìn ra ngoài ngắm phong cảnh, cũng yên lặng không lên tiếng. Cuối cùng, vẫn là Triệu Quốc Xương mở miệng trước:

- Con có biết cha tìm con vì chuyện gì không?

Chu Thiến gật đầu:

- Con biết

- Vậy chắc con hiểu ý của ta?

- Con biết

- Tốt lắm

Sắc mặt Triệu lão gia hơi hòa hoãn lại

- Con mau chuyển về nhà lớn ở, không được đến trường học kia nữa

Tất cả đều là giọng ra lệnh

Xe dần về đến nhà lớn

Chu Thiến nhìn cánh cổng sắt khắc hoa to càng lúc càng gần kia, ở đó, cô cũng từng có một đoạn thời gian rất vui vẻ, hạnh phúc.

Triệu Quốc Xương nói:

- Vốn cha không muốn xen vào chuyện của các con nữa nhưng con cũng hơi quá đáng rồi. Con vẫn là con dâu nhà họ Triệu thì làm gì cũng phải biết chừng mực, không thể làm mất mặt Triệu gia được. Giờ chuyện của Văn Phụng đã qua, con đừng làm loạn nữa, chuyển về nhà đi

Con và con dâu cãi cọ, con dâu về nhà mẹ đẻ vốn cũng không phải chuyện ông muốn nhúng tay vào. Theo ông thấy, Thiệu Lâm chẳng qua chỉ là làm cao chút thôi, qua một thời gian sẽ tự khắc trở về, chỉ là con mình quá vô dụng, đã lâu như vậy cũng không thu phục được vợ mình. Tự mình đón con dâu về, chuyện như cô vũ con dâu này vốn ông sẽ không làm, điều này với ông mà nói cũng là một chuyện rất mất mặt

Nhưng lời đồn trong công ty về Triệu Hi Thành càng lúc càng nhiều, truyền càng lúc càng xa. Con thứ thì cũng bỏ nhà đi mà theo đuổi giấc mộng khi gió gì đó, giờ Thiệu Lâm lại thế này. Nay các đồng nghiệp đều chê cười sau lưng, đối thủ chốn thương trường còn có ý nhắc tới chuyện này trước mặt ông khiến ông thấy rất mất mặt. Ông là người cực chú trọng thể diện, sao có thể chịu được điều này. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ đành tạm đi khuyên Thiệu Lâm về nhà trước, bình ổn bớt những tin đồn.

Theo ông thấy, giờ con của Văn Phụng đã chẳng còn, vấn đề máu chót chẳng còn tồn tại, mình lại bắt chấp thể diện đi đón Thiệu Lâm, Thiệu Lâm hẳn là phải nghe theo sự sắp đặt của mình mới đúng

Nhưng ông lại nghe rất rõ ràng câu nói dịu dàng của Thiệu Lâm truyền đến từ phía sau:

- Cha, con không muốn bỏ qua việc học tập bây giờ, con không những muốn học, hơn nữa về sau con cũng muốn làm công việc này, cho nên con không thể đồng ý với cha được

Triệu Quốc Xương đang xuống xe, nghe được cô nói câu này thì quay phắt người giận giữ nhìn cô, tốc độ nhanh đến thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống, cũng may lái xe ở bên đỡ lại kịp. Ông đứng vững người rồi, mặt tái xanh nhìn Chu Thiến:

- Con nói cái gì? Nhắc lại lần nữa.

***

Đại sảnh Triệu gia, Triệu phu nhân và Triệu lão gia ngồi trên sofa, Chu Thiên đứng trước bọn họ. Sắc mặt Triệu lão gia rất khó coi, Triệu phu nhân ở bên cạnh chăm trà rót nước cho ông. Triệu phu nhân nhìn Chu Thiên, vẻ mặt vui mừng:

- Trở về là tốt rồi, chuyện đã qua, con cũng đừng giận nữa, giờ trong nhà lạnh lẽo vắng vẻ, chẳng giống cái nhà gì cả

Triệu lão gia từ lại hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nếu muốn trở về thì phải an an phận phận mà làm con dâu Triệu gia, những chuyện náo loạn này dẹp hết đi cho cha

Chu Thiên vốn định nói cô còn không muốn về nhưng vừa nghĩ đến thời gian này Hi Thành vẫn luôn cố gắng thì cảm thấy không thể lại dùng tính cách của mình để xử lý việc này, khiến quan hệ với Triệu lão gia trở nên căng thẳng, với cô và Hi Thành mà nói thì có gì tốt? Cô quyết định kiên nhẫn giảng giải, thuyết phục bọn họ, để cho bọn họ chấp nhận chuyện này.

Nhưng cô chịu thuyết phục cũng không có nghĩa rằng cô sẽ khuất phục. Bất kể là vì ai, nguyên tắc đã định thì phải kiên trì

Cho nên cô đi đến bên cạnh bọn họ, đón lấy chén trà trong tay người hầu, tự mình đưa cho Triệu lão gia. Động tác này thực sự khiến hai người bất ngờ. Triệu lão gia hi vọng con dâu sẽ nghe lời nhưng qua chuyện lần trước ông cũng hiểu tính cách của cô, biết cô không phải là người dễ dàng khuất phục. Hàng động đột ngột này của cô thật sự khiến ông khó hiểu, chỉ lạnh lùng nhìn cô

Sắc mặt Triệu phu nhân thì lại rất vui mừng, lòng thầm thở phào, bà thấy hai người có xung đột, rất sợ Thiệu Lâm lại như lần trước mà chông chéo chồng, như vậy chuyện sẽ chỉ càng rắc rối, không còn đường cứu vãn. Thiệu Lâm chịu làm thế này, có thể thấy cô vẫn còn để ý đến Hi Thành

Chu Thiên đưa chén trà trong tay cho Triệu lão gia. Ông yên lặng tiếp nhận. Chu Thiên cúi đầu, rất bình tĩnh, rất thành khẩn nói:

- Cha, con biết, thân là con dâu Triệu gia không nên làm những chuyện khiến Triệu gia mất mặt nhưng con chỉ là làm việc con muốn làm, không phải là trộm cắp giết người, con cũng chẳng biết điều đó thì có gì là mất mặt

Giọng cô hòa hoãn lại có cả sự bình tĩnh. Rất ngạc nhiên, Triệu lão gia không tức giận, chỉ quả quyết nói:

- Con dâu Triệu gia ta còn phải đi ra ngoài làm công việc hầu hạ người sao. Nói thế cũng nghe được. Không được, con phải lập tức quay lại, không được đến trường học kia nữa

Triệu phu nhân đã hiểu được là chuyện gì xảy ra, bà biết, trong chuyện này, chồng bà sẽ không đổi ý. Con mình muốn vào làng giải trí cũng bị đuổi ra khỏi nhà thì sao ông lại chịu để con dâu ra ngoài làm việc. Stylist, nói thì thật hay, chẳng phải theo đuổi người ta mà trang điểm chọn quần áo cho người. Nếu có ngày nào đó Thiệu Lâm phục vụ nãy bà bạn mặt chước của bà thì mặt mũi bà để đi đâu nữa. Không được, chuyện này đúng là không thể để mặc con bé được

Vì thế, Triệu phu nhân ôn nhu nói:

- Thiệu Lâm, Triệu gia chúng ta nào cần con ra ngoài kiếm tiền. Con muốn cái gì thì có cái đó, cần bản không cần vất vả. Con cảm thấy nhàm chán thì có thể tham gia một số hoạt động xã giao, trong thành phố không thiếu các câu lạc bộ, cuộc sống sẽ thoải mái, thú vị hơn con cần gì vất vả đi kiếm chút tiền đó, còn chẳng đủ mua một bộ quần áo

Với suy nghĩ của Thiệu Lâm, Triệu phu nhân quả thực không thể hiểu nổi

- Con chỉ là muốn làm công việc mà con thích, như vậy con sẽ cảm thấy sống có ý nghĩa, tiền lương trong mắt cha mẹ tuy rằng chẳng đáng gì nhưng với con mà nói, tiền tự tay mình kiếm được luôn rất có ý nghĩa. Hơn nữa con dùng kiến thức chuyên nghiệp của con phục vụ người khác đổi lấy thù lao chẳng phải là chuyện gì mất mặt. Con đang làm việc, đó là chuyện hợp tình hợp lý, con thấy rất bình thường. Cha mẹ, vì sao hai người lại cho rằng đó là mất mặt? Là vì kiếm được ít tiền sao? Nhưng tiền tài phải từ không đến có, từ ít đến nhiều. Hay vì con làm ngành dịch vụ? Nhưng cha ơi, công ty của cha cũng có khách sạn, khách sạn, khu resort chẳng phải là dịch vụ sao? Có gì dọa người, có gì mất mặt?

Chu Thiên nói một hồi, có đạo lý cũng rất rõ ràng, đương nhiên là có lý do của cô. Nhưng trong cuộc sống có một số việc rất khó nói. Đúng vậy, ngành dịch vụ không mất mặt nhưng ông là sếp tổng, còn cô thì phục vụ cho người khác, có thể đánh đồng sao? Xã hội bây giờ chỉ dùng tiền tài, địa vị mà luận phẩm chất, miệng nói thì hay lắm nhưng trong mắt người khác chỉ đến vậy mà thôi, nào có thể vì những lời nói hợp tình hợp lý của cô mà thay đổi suy nghĩ của người khác

Triệu Quốc Xương đau đầu, vì sao con nhà người khác đều theo khuôn phép mà con nhà mình lại như vậy tất cả lượt? Ông không có kiên nhẫn dài dòng với cô, ông bình tĩnh nói lâu như vậy đã là quá nể mặt cô rồi, đổi lại làm con mình, sớm đã được hai cái tát cho tỉnh người

Ông đập mạnh chén trà lên bàn, giận đến tái mặt, nói:

- Dù sao cũng không được, con thân là con dâu Triệu gia, con phải thích ứng với cuộc sống Triệu gia, chuyện này, không thương lượng! Nếu con cứ cố chấp thì cũng chỉ có một kết quả. Triệu gia không cần đưa con dâu làm trò cười cho thiên hạ

Vừa dứt lời, một giọng nói mạnh mẽ chen ngang

- Chuyện này, con ủng hộ Thiệu Lâm

Mọi người quay đầu nhìn lại đã thấy Triệu Hi Thành đang từ cửa đi vào. Anh bước đến bên Chu Thiển, đầu tiên khẽ vỗ vỗ tay cô, cảm giác đầy an ủi, sẻ chia. Chu Thiển quay đầu nhìn anh, tiếp xúc đến ánh mắt đầy ý trấn an của anh mà lòng thoải mái đi nhiều, cũng bình tĩnh lại.

Triệu lão gia lại bật dậy, nhìn Triệu Hi Thành cả giận nói:

- Mày nói cái gì?

Triệu Hi Thành nhìn cha mình, gần từng tiếng mà nói:

- Con đã biết quyết định của của Thiệu Lâm từ lâu, con vẫn luôn ủng hộ cô ấy, con không phản đối cô ấy làm như vậy, cho nên cha à, con cũng mong cha sẽ hiểu

Triệu Quốc Xương nổi trận lôi đình:

- Đồ vô liêm sỉ. Mày khiến người khác chê cười còn chưa đủ nhiều sao? Còn muốn gây chuyện nữa? Mày không biết xấu hổ nhưng tao còn cần mặt mũi

- Cha à, cũng chỉ như chúng ta cần công việc để làm phong phú cuộc sống của mình, Thiệu Lâm sao không thể làm công việc mình thích? Thiệu Lâm gả đến Triệu gia chúng ta chứ cũng không phải bán mình cho Triệu gia ta. Cô ấy có thể làm chuyện mà cô ấy muốn, cô ấy thành khẩn thỉnh cầu cha mẹ hiểu là vì cô ấy tôn trọng cha mẹ chứ không phải cô ấy cần dựa dẫm vào Triệu gia chúng ta

Triệu Hi Thành nhìn về phía Chu Thiển, dùng ánh mắt kiêu ngạo, khen ngợi nhìn cô:

- Cho dù không dựa vào ai, Thiệu Lâm cũng có thể sống rất tốt, cho dù không cảm y ngọc thực, nhà lầu xe hơi cô ấy cũng vẫn sẽ sống rất vui vẻ. Chỉ cần cô ấy cảm thấy vui vẻ, sống thoải mái, ý nghĩ của người khác con không quan tâm

Anh quay đầu nhìn về phía cha mình:

- Cho nên cha à, chuyện này cha đừng ngăn cản, cái này sẽ chẳng phải là đề tài để người ta nói mãi được, cha đừng để ý

Chu Thiển nghe anh nói mà lòng nóng lên, cảm giác cảm động, vui mừng vì được thấu hiểu, được ủng hộ dâng đầy trong lòng. Cô cúi đầu, mắt hơi nóng lên

Thời gian này, quyền uy của Triệu Quốc Xương liên tục bị khiêu khích sớm đã giận không thể nuốt trôi. Giờ đến ngay cả con lớn cũng không coi quyết định của ông ra gì, công nhiên khiêu chiến, điều này khiến cho ông rất cuộc không thể chịu đựng được, con giận hoàn toàn bộc phát.

- Được... được

Ông gạt đầu, mặt đỏ bừng, tức giận để cả người phát run:

- Chúng mày, một đám cứng đầu, không coi tao ra gì. Lời của tao cũng không nghe phải không

Triệu phu nhân đi đến bên người ông, vừa vuốt ngực cho ông vừa nói:

- Quốc Xương, đừng giận, bọn chúng không có ý này đâu

Sau đó lại nhìn phía Hi Thành và Chu Thiển:

- Các con còn không mau xin lỗi cha đi. Theo ý cha không được sao?

Triệu Hi Thành nhìn Chu Thiển một cái, trong đầu nhớ lại sự vui vẻ mỗi khi cô nhắc đến công việc, anh có lý do gì ép cô buông tha cho sự vui vẻ đó đây?

Lập tức anh lắc đầu nói:

- Mẹ, con không thể để Thiệu Lâm nhân nhượng chúng ta mãi được, cô ấy muốn có việc làm của mình cũng chẳng phải là chuyện quá đáng

Chu Thiển giữ chặt tay anh, khẽ nói với anh:

- Hi Thành, không cần nói nhiều nữa, cha đang nổi giận, chuyện này chúng ta sẽ nói sau

Những lời này bị Triệu Quốc Xương nghe được, ông cười lạnh vài tiếng:

- Không cần nữa. Chuyện chúng mày tao không quản nữa. Tao không có đứa con này, cũng không có con dâu như thế. Cút! Cút hết cho tao!

Chương 133: Hẹn hò

riệu Hi Thành kéo Chu Thiển rời khỏi nhà lớn Xe Triệu Hi Thành đỗ ở cổng, lúc ra đến cổng, anh đi đến chỗ phòng bảo vệ, lấy trong ví da mấy tờ tiền mặt đưa cho bảo vệ. Lúc quay lại nói với Chu Thiển:

- May mà ông Vương gọi điện cho anh nên anh mới về kịp

Bọn họ lên xe, Triệu Hi Thành cũng chưa vội lái xe đi, anh cầm tay lái, quay qua nhìn cô, đôi mắt như tỏa sáng trong bóng tối, anh nhẹ nói:

- Thật ra anh đã sớm quay về, anh đứng ở ngoài phòng khách nghe em nói thì dừng ở đó một lúc

Anh vươn người qua nhẹ nhàng ôm Chu Thiển vào lòng, thì thầm vào tai cô:

- Lúc trước anh cũng rất lo, sợ em và cha sẽ cãi cộ ầm ỹ nhưng sau khi về lại thấy em thật cố gắng, cũng rất thành ý mà giải thích cho bọn họ. Thiệu Lâm, cảm ơn em, anh biết em làm như vậy đều là vì anh

Lòng Chu Thiển dịu dàng, cô cũng vươn tay nhẹ ôm lấy anh nói:

- Em cũng không nghĩ hôm nay anh sẽ nói những lời đó, Hi Thành, cảm ơn anh đã ủng hộ và hiểu em

Triệu Hi Thành buông cô ra, nhìn cô cười:

- Vậy anh đã qua được bài kiểm tra của em chưa

Chu Thiển cười nheo mũi anh:

- Còn phải tiếp tục theo dõi

Triệu Hi Thành tỏ vẻ buồn bã:

- Sao anh cảm thấy ngày tốt nghiệp càng lúc càng xa thế nhỉ?

- Anh không thích? Thế thì có thể tự hủy tư cách dự thi

- Vậy sao được, vất vả lắm anh mới có được tư cách này

Hai người nhìn nhau cười.

Triệu Hi Thành khởi động xe:

- Đưa em về nhà hay về trường?

- Về đi, ở trường chắc cũng tan rồi, em về nấu cơm trước cho Tiểu Mạt

Chu Thiển quay lại nhìn anh:

- Phía cha thì làm sao bây giờ? Ông hình như rất giận

Triệu Hi Thành nhìn phía trước:

- Ông cụ rất cố chấp, chỉ sự bây giờ vẫn còn rất tức giận, anh về biệt thự riêng ở mấy ngày, tránh cho ông càng nhìn càng cáu

Anh định bảo Chu Thiển cùng qua đó ở nhưng lời nói đến bên môi lại đành nuốt ngược lại. Giờ vẫn chưa phải lúc, anh trầm nghĩ, vẫn nên nhẫn một chút vậy...

Chu Thiển cũng không hề biết trong lòng anh có chủ ý này. Cô nghĩ đến chuyện khác mà thờ dãi:

- Nếu có thể làm cho ông hiểu chúng ta thì thật tốt, em và Hi Tuấn, nếu ông có thể hiểu bọn em cố gắng như thế nào thì có lẽ sẽ ủng hộ bọn em

Triệu Hi Thành không cho là đúng:

- Cái này cũng là chuyện cực gian khó. Ông cụ cố chấp như vậy, chuyện đã nhận định thì sẽ không thay đổi đâu

Chu Thiến nghĩ, dù sao cũng phải được Triệu lão gia hiểu, dù sao cũng là người một nhà, chẳng lẽ cả đời giận dỗi không nhìn mặt nhau sao?

Xe dừng lại dưới nhà Chu Thiến, Chu Thiến mở cửa xuống xe, trước khi đóng cửa xe, cô như đột nhiên nhớ ra điều gì, lại cúi người nhìn Triệu Hi Thành ở trong xe nói:

- Hi Thành, cuối tuần này chúng ta đi dạo phố nhé

Triệu Hi Thành thoáng run lên, lập tức lộ rõ vẻ kích động. Anh cúi đầu, đến khi ngẩng đầu lên, mắt như lấp lánh, miệng cười sáng lạn, vô cùng gọi cảm:

- Tiểu thư Tổng Thiệu Lâm xinh đẹp, cô đang hẹn gặp tôi?

*****

Chấp mắt đã đến cuối tuần.

Chu Thiến đứng trước gương nhìn quần áo đang mặc. Áo tím nhạt, quần jean màu xanh đậm, kết hợp khăn lụa vàng. Tóc đã dài lên nhiều, cô buộc túm đuôi ngựa, dùng chiếc cặp đính đá Tiểu Mạt mua tặng, trông đơn giản mà đoan trang

Tiểu Mạt đến gần, tặc tặc lưỡi:

- Hôm nay nhất định mê hoặc khiến Triệu Hi Thành không thể rời mắt rồi

Còn nói:

- Triệu Hi Thành đã thay đổi rất nhiều, xem ra cậu cũng chịu tha thứ anh ấy rồi, định bao giờ thì chuyển về đây

Chu Thiến xoay người nhìn cô:

- Giờ mình còn chưa định về. Thứ nhất là cha anh ấy còn đang giận mình, thứ hai...

Cô cúi đầu, mắt chớp chớp:

- Mình vừa đến khối thân thể này thì đã là vợ anh ấy luôn, còn chưa thử qua cảm giác hẹn hò. Cảm giác yêu đương lãng mạn này, mình muốn giữ lâu một chút

Hiếm khi thấy vẻ thẹn thùng này của cô, Tiểu Mạt trêu ghẹo:

- À... thì ra là cậu muốn hẹn hò! Nhưng cũng đúng, phải làm cho Triệu Hi Thành tổn chút tâm sức thì sau này mới biết quý trọng được.

Dưới lầu vang lên tiếng còi xe, hai người nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Triệu Hi Thành đứng bên xe, ngẩng đầu nhìn lên chỗ hai người. Tiểu Mạt cười:

- Mau đi, Triệu đại thiếu gia của chúng ta sắp chờ không kịp rồi.

Giờ đã là cuối thu, thời tiết dần chuyển lạnh (Giống chúng mình, thời tiết cũng lạnh ừ đây ^^). Nhưng hôm nay ánh sáng rực rỡ, đúng là ngày trời đẹp

Triệu Hi Thành mặc quần áo bình thường màu sáng, càng thêm tuấn tú. Vẻ mặt anh cười thân thiện, trông có vẻ tâm tình rất tốt. Lúc nhìn thấy Chu Thiến, không ngoài định liệu của Tiểu Mạt, mắt anh sáng bừng kinh ngạc.

- Thiệu Lâm, hôm nay em đẹp lắm!

Anh khen ngợi từ tận đáy lòng, trong lòng cũng rất vui. Cô tốn tâm tư chuẩn bị như vậy có thể thấy là rất coi trọng lần hẹn hò này, cũng rất coi trọng anh.

Bọn họ đi đến đoạn phố dành cho người đi bộ tập nập nhất thành phố. Nơi đó tập trung đủ các cửa hàng quần áo, đồ ăn vặt, hiệu sách, hàng trò chơi... đúng là chỗ tốt để các đôi tình nhân hẹn hò.

Bọn họ gửi xe ở bãi đỗ xe gần đó. Tay nắm tay đi vào ngã tư phồn hoa. Dù các loại âm nhạc từ cửa hàng hai bên truyền ra, chấn động lòng người. Cuối tuần, lượng người tập trung rất đông, có một nhà cùng đi dạo, có nhóm bạn thân tùm tùm năm tùm ba, lại càng nhiều những đôi tình nhân như bọn họ. Ai nấy đều thoải mái, vui vẻ, không khí nơi nơi đều rất vui vẻ.

Bọn họ đi dạo qua từng cửa hàng, thích cái gì sẽ dừng lại xem hoặc mua. Triệu Hi Thành chưa từng đi dạo những khu hàng như vậy. Quần áo anh mặc đều là của các nhãn hàng cố định, mỗi mùa, thương gia sẽ đem đồ mới đưa đến tận cửa. Với việc dạo phố mua sắm của người bình thường này anh thấy rất mới lạ. Nhất là Chu Thiến vẻ mặt hân hoan nắm tay anh, thỉnh thoảng lại thì thầm lủi lo vào tai anh khiến anh cảm thấy mọi thứ xung quanh đều thật đẹp

Lúc đi ngang qua một cửa hàng quần áo, một bộ quần áo treo trong tủ kính khiến anh để ý, anh lập tức kéo Chu Thiến đi vào. Anh nói với nhân viên bán hàng:

- Phiên cô cho chúng tôi xem bộ đồ tình nhân kia.

Ra khỏi phòng thay đồ, Chu Thiển nhìn thấy Triệu Hi Thành thì phì cười. Áo đôi này cũng không phải là thiết kế tốt, áo khoác nhẹ màu lam và áo trong cũng cùng màu. So với Triệu Hi Thành bình thường chỉ mặc quần áo hàng hiệu bậc nhất thì loại quần áo này mặc lên người quả thực là không ổn

Nhưng Triệu Hi Thành lại không để ý, anh ôm eo Chu Thiển đi đến trước gương, nhìn quần áo hai người giống nhau, cười thỏa mãn:

- Nhìn giống như một đôi gắn bó không rời... thật đẹp đúng không?

Chu Thiển nhìn nụ cười của anh, trong lòng vô cùng mềm mại:

- Đúng thế, rất đẹp, em thích lắm

Rất thích nụ cười thỏa mãn hạnh phúc của anh, cũng rất thích tâm ý ngọt ngào này của anh

Nhân viên cửa hàng xếp quần áo lúc đầu của bọn họ vào túi lớn rồi đưa cho hai người, Triệu Hi Thành đón lấy, thanh toán rồi nắm tay Chu Thiển rồi đi

Bọn họ đi rồi, nhân viên bán hàng vẫn còn đứng ở cửa thủy tinh nhìn theo rồi quay đầu nói với đồng nghiệp:

- Thật đúng là một cặp đẹp đôi, yêu đương thắm thiết, hâm mộ quá đi...

Đi ra ngoài, hai người đi qua một cửa hàng bán đồ lưu niệm nhỏ, trong tủ có một bức tượng gốm sứ nặn hai đứa trẻ khiến Chu Thiển để ý. Hai đứa trẻ một nam một nữ, bộ dáng ngây thơ đáng yêu vô cùng. Chu Thiển chỉ vào một đứa, nói với Triệu Hi Thành:

- Nhìn xem, giống anh chưa kia?

Triệu Hi Thành quay lại nhìn, thấy đó là cậu nhóc nam, đang nhướn mày, vẻ mặt tức giận. Triệu Hi Thành cười:

- Thế thì bên cạnh chính là em rồi còn gì.

Cô nhóc bên cạnh nhếch miệng, đang cười tủm tỉm mà khề hôn cậu nhóc như đang an ủi vậy. Chu Thiển đỏ mặt, sáng giọng:

- Em mà thế à!

Nói xong xoay người bước đi.

Triệu Hi Thành cười cười nhưng cũng không đuổi theo cô mà chỉ xoay người đi vào trong cửa hàng. Chờ khi anh trở ra, tìm được Chu Thiển thì đã thấy cô đang sốt ruột, lo lắng. Cô thấy anh thì như thở dài nhẹ nhõm một hơi, vẻ mặt cũng bình tĩnh lại nhiều:

- Anh đi đâu thế, em tìm mãi không thấy

Triệu Hi Thành đi qua ôm eo cô rồi hôn lên vành tai cô:

- Em chỉ cần đứng ở một chỗ, dù thế nào cũng không cần đi đâu cả, anh sẽ tìm được em (♥♥♥)

Chu Thiển cúi đầu, chỉ cảm thấy lòng như uống mật ngọt vậy

Đi ngang qua một quán bán đồ ăn vặt, Chu Thiển bị hương thơm hấp dẫn, mua một túi đồ ăn vặt rồi hỏi:

- Anh có ăn không?

Triệu Hi Thành giơ túi đồ trong tay lên, lắc đầu:

- Anh không tiện lắm

Sau đó mắt sáng bừng cười nói:

- Hay là em bón cho anh đi

Sau đó lại bổ thêm một câu:

- Anh rất muốn ăn...

Về mặt thì vô cùng thèm khát

Chu Thiển quả thực không thể tin vào mắt mình, đường đường Triệu Hi Thành cũng sẽ làm nũng!

Vì thế, sau đó, mọi người nhìn thấy một cảnh như vậy: Một anh chàng đẹp trai cao to, hai tay cầm túi đồ lớn, thường sẽ cúi đầu xuống, há miệng đón lấy

đồ ăn mà cô gái bên cạnh dùng tấm xiên đưa tới. Có khi thậm chí bị bỏng mà liên tục hô lớn nhưng cũng không hề tức giận, vẻ mặt thỏa mãn, hạnh phúc. Mà cô gái bên cạnh, thỉnh thoảng cũng ăn một miếng nhưng chủ yếu đều chỉ bón cho anh chàng ở bên. Ngón tay thon dài trắng như ngọc cầm cây tăm mảnh mà bón cho anh chàng kia, vì phối hợp với chiều cao của người yêu mà phải vươn tay lên cao. Sau đó lại lấy khăn tay lau miệng cho anh, mỗi một động tác đều rất dịu dàng, rất cẩn thận, thường hỏi lại:

- Cẩn thận bỏng, ăn ngon không? Còn muốn ăn nữa không?

Hình ảnh ấm áp hạnh phúc này thực sự khiến mọi người nhìn mà ngưỡng mộ

Hai người đi dạo đến buổi chiều, đi một chút thì sẽ lại nghỉ, mua không ít đồ. Mãi đi khi chân hai người đều mỏi nhừ thì mới quay người trở về bãi đỗ xe

Ở trên xe, Triệu Hi Thành cười nói với cô:

- Giống như yêu đương vậy

Chu Thiển vừa kéo dây an toàn vừa nói:

- Em cũng không nhớ lúc chúng mình hẹn hò trước khi kết hôn.

Triệu Hi Thành cười gượng hai tiếng, trước khi kết hôn bọn họ nào có hẹn hò yêu đương gì. Hôn sự cứ thế mà định ra thôi. Khi đó, với anh mà nói, chỉ cần thân phận xứng với anh thì lấy ai cũng được. Anh vẫn tiếp tục cuộc sống phóng túng của mình. Ai mà nghĩ được, một trận tai nạn xe hơi lại có biến hóa lớn như vậy? Anh lại yêu thương người vợ mình vốn chưa từng để ý. Chỉ có thể nói, mọi thứ đều đã được sắp đặt, an bài.

Nhưng với một cô gái, yêu đương trống rỗng, hẳn là chuyện thật đáng tiếc

Triệu Hi Thành xoay người cầm tay Chu Thiển, bàn tay nóng rực khiến Chu Thiển run lên, quay đầu nhìn lại anh.

Ánh sáng ở bãi đỗ xe rất ấm áp, hai mắt anh tỏa sáng khiến người ta tim đập mạnh. Giọng anh trầm thấp mà mạnh mẽ, trong không gian yên tĩnh thật nhẹ nhàng mà nói:

- Thiệu Lâm, chúng ta yêu lại từ đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Khắc Y

Chỉ chớp mắt, một tháng trôi qua. Cuối thu đầu đông, thời tiết dần trở nên lạnh lẽo

Trong thời gian này, Triệu Hi Thành cố gắng tạo cho Chu Thiển không khí yêu đương lãng mạn. Cuối tuần nghỉ ngơi sẽ đưa cô đi xem phim, ăn tối, dạo phố, dùng hết tâm tư mà tạo ra đủ tiết mục mà khiến cô vui vẻ, cũng mong để lại ấn tượng sâu đậm với cô. Có khi trưa rảnh, anh sẽ lái xe đến trường đón cô đi ăn cơm trưa. Hai người thân thiết gần bó khiến các học viên khác hâm mộ không thôi. Thời gian này của Chu Thiển thực sự vô cùng vui vẻ. Hai người càng ngày càng thân mật.

Hồ Giai Giai vẫn còn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần từ chuyện lần trước, càng lúc càng trở nên lạnh lùng kiêu ngạo, tính tình cũng càng lúc càng mất cảm, dễ cáu. Có khi chỉ vì chút việc nhỏ cũng sẽ cãi cọ với bạn học. Một lần, có một người tức giận mà nói:

- Cậu cũng chỉ dám kiêu ngạo trước mặt chúng tôi thôi, trước mặt Thiệu Lâm có khác gì con mèo...

Mặt Hồ Giai Giai tái lại, âm trầm đáng sợ. Lúc đó học viên kia mới thôi không nói gì nữa nhưng từ đó về sau, Hồ Giai Giai luôn nhìn Chu Thiển bằng ánh mắt lạnh lùng âm trầm. Đối với việc này, Chu Thiển cũng không để ý nhiều, suy nghĩ của cô đơn giản là chỉ cần cô ta không trêu chọc mình thì cô ta muốn nhìn thế nào chẳng được, chẳng lẽ cảm? Chỉ là cảm thấy có chút đề phòng hơn

Về mặt học tập, đã đến giai đoạn cuối cùng. Thành tích hiện giờ là Hồ Giai Giai, Trương Bân và Chu Thiển là ba người xuất sắc nhất. Tiểu Mạt và Lưu Văn Chí đều trong top 10, những người còn lại trong tổ cũng đều rời khỏi top 10. Mỗi lần ăn cơm trưa, Lý San, Vương Vĩ đều rầu rĩ không vui. Chu Thiển và Tiểu Mạt đều an ủi nói còn hai tuần, vẫn còn cơ hội

Nhắc tới hai tuần cuối này, mọi người đều vô cùng chờ mong, kích động bởi vì stylist đứng đầu cả nước trong truyền thuyết – Khắc Y đã tới, sẽ chỉ đạo bọn họ thực hành

Khắc Y cũng là nhân vật truyền kì của Yêu Ti Lệ. Nghe nói trình độ văn hóa của ông không cao, gia cảnh cũng nghèo khó nhưng phương diện này lại

được thiên phú, được người sáng lập Yêu Ti Lệ coi trọng mà cực lực bồi dưỡng. Cuối cùng, ông dựa vào bản lĩnh của mình và sự giúp đỡ của giám đốc Yêu Ti Lệ mà đạt được nhiều giải thưởng lớn mang tầm cỡ quốc tế, cũng vì thế mà giúp Yêu Ti Lệ đạt được vinh dự lớn, trở thành công ty có tiếng trong giới. Khắc Y vẫn rất biết ơn nên vẫn làm việc tại Yêu Ti Lệ, cho dù có người đầu tư giúp ông mở công ty mới ông cũng không đồng ý

Khắc Y có được danh tiếng tốt không chỉ vì tài năng của mình, cũng không chỉ vì ông trọng tình trọng nghĩa mà còn có nguyên nhân lớn hơn cả là phẩm chất đạo đức của ông rất tốt. Nên biết rằng, nghề này phần lớn tiếp xúc với phụ nữ, trong ngành không thiếu gì những tin đồn stylist này và khách hàng này có tình cảm không đoan chính, nghe đồn với mỗi một stylist mà nói thì tin đồn này tuyệt đối là đòn đả kích trí mạng, có rất nhiều stylist nổi tiếng đều bị xấu mặt, danh tiếng lụi tàn vì những tin đồn đó

Nhưng Khắc Y lại như hoàn toàn miễn nhiễm với scandal, cho dù là những đối thủ ghen tỵ với ông nhưng cũng không thể không thừa nhận, phương diện này, ông tuyệt đối là một quân tử. Khách hàng nữ đều rất khen ngợi, nói ông nho nhã, lễ độ, cẩn thận quan tâm, hơn nữa ông còn rất phong độ, nho nhã nên rất được các khách hàng nữ tôn sùng. Nhiều năm qua, vị trí số một của ông không ai có thể thay thế

Hai tuần này là học về tạo hình chính thể cho khách hàng tùy theo từng trường hợp, hoàn cảnh cụ thể, bao gồm sân khấu ca nhạc, sân khấu trình diễn thời trang, dạ tiệc... Có thể nói là cách vận dụng tất cả những kiến thức đã học, mà thầy Khắc Y sẽ trực tiếp hướng dẫn bọn họ thực hành

Mọi người đều cực kỳ hưng phấn, sự hưng phấn này không chỉ là vì muốn được thầy Khắc Y danh tiếng chỉ dạy mà quan trọng là theo một nguồn tin đáng tin cậy, trợ lý của Khắc Y sang năm sẽ đi học chuyên sâu ở nước ngoài, đến lúc đó ông sẽ tuyển trợ lý mới trong số 15 người đủ điều kiện gia nhập công ty lần này. Nếu thực sự có thể trở thành trợ lý của Khắc Y thì chẳng những có thể luôn được ông chỉ dạy, giúp ích cho bản thân mà còn có thể được tiếp xúc với những khách hàng tiềm năng, tăng danh tiếng cho bản thân về sau sẽ giúp ích cho sự phát triển của chính mình. Thậm chí như người trợ lý hiện tại, được Khắc Y đề cử mà ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, sau khi về nước cũng sẽ thành một bậc thầy.

Đây đúng là sự mê hoặc cực lớn mà. Cho nên học viên nào cũng hạ quyết tâm, nhất định phải cố gắng thật nhiều để cho thầy Khắc Y có ấn tượng tốt về mình

Buổi chiều thực hành, Khắc Y cầm tập tài liệu đi vào. Mọi người nhất tề nhìn về phía ông. Ông dường như đã quá quen với ánh mắt sùng kính này, thái độ vẫn rất bình thản, đi đến bục giảng, bắt đầu tự giới thiệu.

- Tôi tên là Khắc Y, hai tuần này tôi sẽ giảng dạy mọi người một số kiến thức đơn giản. Mọi người cùng học tập lẫn nhau nhé. Ông mỉm cười

Giọng của ông rất ôn hòa, nghe rất thoải mái. Hôm nay ông mặc chiếc áo lông vàng nhạt, cổ chữ V, lộ ra áo bên trong màu lam, quần jeans xanh đậm, tóc dài, tóc mái hỗn độn che đi một bên thái dương, lộ ra khuôn mặt trắng nõn, đường nét cân xứng, móng tay sạch sẽ. Cả người trông thật sạch sẽ, khiến người ta không khỏi có cảm giác hoài mái

Mấy ngày này đều là thiết kế tạo hình dạ tiệc. Buổi chiều thực hành, từng tổ nhỏ đều phải cùng thiết kế tạo hình phù hợp nhất cho một thành viên. Từ kiểu tóc, trang phục đến phối đồ, trang điểm đều phải là tốt nhất, xinh nhất

Sau đó, Khắc Y lại đến từng tổ xem xét, đưa ra ý kiến nhận xét

Mỗi một đoạn thời gian đều có thể nghe được ông khẽ chỉ bảo

- Cậu có biết rõ mặt anh chàng này là hình gì không?

- ...

- Mặt tròn, cậu đã biết thì sao còn thiết kế kiểu đầu này? Mặt tròn hợp để tóc vuốt ngược hơn là kiểu tóc này, mặt dài thì hợp để mái xéo... Cậu nhóc à, cậu có thể vuốt tóc cho anh chàng này

- Tạo mẫu tóc phải dựa vào khí chất, tuổi tác của khách mà làm. Cô ấy là cô gái trẻ, cậu tạo mẫu tóc già dặn như vậy cho cô ấy thì hợp sao?

- Màu mắt và quần áo của cô gái này hoàn toàn không hợp, chẳng lẽ cậu không phát hiện ra sao?

- Cậu thực sự khiến tôi khó hiểu, cô ấy cổ dài nhỏ nhưng cậu lại để cô ấy mặc áo hở vai...

Ông chậm rãi đi tới bên Hồ Giai Giai. Hồ Giai Giai vì muốn gây chú ý với Khắc Y mà hôm nay đặc biệt tốn tâm tư

Thầy Khắc Y nhìn nhìn thiết kế của bọn họ, gật gù, chỉ vào học viên nam làm mẫu mà nói:

- Cách phối hợp trang phục này rất tốt

Hồ Giai Giai lập tức tiến lên nói:

- Em cảm thấy với những buổi dạ tiệc quan trọng, đàn ông mặc áo vest là hợp nhất...

Cô ta thao thao bất tuyệt mà thể hiện mình với Khắc Y, hoàn toàn không nhắc đến tên những người khác, gạt bọn họ lại. Các thành viên trong tổ đều tỏ vẻ tức giận. Nhưng thấy Khắc Y nghe chăm chú thì cũng không tiện chen vào. Tuy nhiên bọn họ đều thầm mắng Hồ Giai Giai trong lòng vô số lần. Cuối cùng Khắc Y cũng khen thiết kế của tổ bọn họ nhưng chỉ hỏi riêng tên Hồ Giai Giai.

Thầy Khắc Y đi rồi, Hồ Giai Giai hưng phấn đến nỗi mắt sáng bừng, đây là lần đầu tiên Khắc Y chủ động hỏi tên một học viên trong buổi hôm nay, đây có phải là tỏ vẻ ông có mấy phần để ý đến cô không? Thì ra cô vẫn là người ưu tú nhất. Áp lực bao lâu trong nháy mắt hóa thành hư không.

Cô ta không khỏi nhìn về phía Chu Thiến, lúc này, Khắc Y đang đi về phía tổ bọn họ. Hồ Giai Giai nhìn chằm chằm thiết kế của tổ đó thì sắc mặt lại trở nên khó coi

Thầy Khắc Y đi đến tổ Chu Thiến, vẻ mặt rất kinh ngạc bởi vì thiết kế của tổ này thực sự là tốt ngoài dự kiến của ông. Với những học viên mà nói, sáng tạo như vậy đã rất tốt rồi

Ông đi đến bên Tiểu Mạt, Tiểu Mạt được Trương Bản make up, tóc là do Lưu Văn Chí và Vương Vĩ tạo kiểu, quần áo là Chu Thiến và Vương Lâm chọn

Tiểu Mạt là người mùa hạ, mặt tròn, dáng bình thường. Lúc trang điểm, Trương Bản căn cứ tính cách hoạt bát của cô mang trang điểm cho cô vẻ thanh xuân đầy sức sống. Tóc búi cao, hai bên thái dương để xổ ra mấy lọn tóc làm xoăn. Quần áo thì Chu Thiến chọn cho cô một bộ váy màu lam dài đến đầu gối, bó chun ở lưng và đôi cao gót cùng màu. Trang sức còn lại tự Tiểu Mạt chọn, hoa tai bạc, vòng cổ bạc tinh tế

Thầy Khắc Y liền thanh khen ngợi:

- Không tệ, không tệ, hồi thầy mới học còn chưa được bằng thế này

Sau đó, ông lại nhìn từng chi tiết trên người mẫu rồi hỏi là ai làm, mọi người giới thiệu lẫn nhau, tên tuổi loạn xạ khiến Khắc Y choáng váng, kết quả chả nhớ được ai

Nhưng thật ra tinh thần đồng đội đoàn kết của bọn họ lại khiến Khắc Y rất ấn tượng. Tổ khác, thành viên đều chỉ cố gắng biểu hiện bản thân mà xem nhẹ bạn học. Tuy rằng muốn để ông có ấn tượng nhưng thiết kế đôi khi cần sự hợp tác toàn đội, chỉ có tổ bọn họ, hợp tác không hề có tư tâm mới có thể làm ra tác phẩm tốt nhất

Mấy ngày kế tiếp, Khắc Y qua quan sát phát hiện lần này có ba học viên xuất sắc nhất là Trương Bản, Hồ Giai Giai và Chu Thiến. Trong ba người, Trương Bản thì chắc chắn, an toàn, bất kể là tình huống gì cũng sẽ không thể có sai sót nhưng cũng khó để có đột phá. Hồ Giai Giai thiết kế rất to gan, cũng tốn tâm tư nhưng dễ khiến người ta có cảm giác vội vã, dễ thành công nhưng cũng dễ thất bại

- Vậy còn Thiệu Lâm?

Thảm Già Lam hỏi, cô rất muốn biết đánh giá của ông về Tống Thiệu Lâm, liệu có giống cô không

- Thiệu Lâm...

Khắc Y khẽ cười, đôi mắt nâu trong suốt sáng bừng:

- Cô ấy tôi còn chưa thể phán đoán, còn cần quan sát thêm

Kì thi tuần này, vẫn là Hồ Giai Giai, Trương Bản và Chu Thiến loại tốt, giữ vững ba vị trí xuất sắc nhất. Triệu Viện Viện lại cũng được loại tốt, thành tích tăng lên, lọt vào top 10, mừng rỡ tươi cười nhảy nhót. Mà Lưu Văn Chí thì lại chỉ được loại đạt, thành tích từ thứ 9 rớt xuống thứ 11. Một giây đó, sắc mặt anh lập tức biến đổi, cực kì yên tĩnh đến độ mọi người khuyên giải cũng không hề vui vẻ. Tiểu Mạt vẫn trong top 10, Vương Vĩ, Lý San, Vương Lâm thì ở hàng sau Lưu Văn Chí, xem ra cũng không có hi vọng vào top 10

Chu Thiến nói với mấy người đang than thở:

- Lưu Văn Chí vẫn có một cơ hội, vẫn có thể vào top 10, cho dù không vào top 10 vẫn có thể vào công ty mà

Lưu Văn Chí thờ dãi:

- Còn hi vọng gì chứ? Chỉ còn một lần kiểm tra, trừ khi trong top 10 có một người không đạt hoặc chỉ đạt mà thôi, nhưng sao có thể? Top 10 ai cũng rất có thực lực.

Mọi người đều yên lặng bởi vì ai cũng biết, anh nói rất đúng. Muốn chen vào top 10 thì ngoài 1 trong số 10 người dẫn đầu phát huy thất thường mà thôi, nhưng là làm sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Thành bại

Tuần thi cuối cùng, tất cả mọi học viên đều cảm thấy thật căng thẳng. Những học viên không trong top 10 đều nghĩ rằng, nghiêng lợi mà tìm tài liệu học tập, cố gắng tập trung cho lần thi cuối này. Những học viên trong top 10 chẳng những không chút lơ là việc học mà còn rất đề cao cảnh giác mỗi người tiếp cận với mình, sợ bị người dùng thủ đoạn mà kéo xuống

Nguyên nhân chính là vì vào top 10 có thể trở thành trợ lý của các thầy giỏi, cũng nắm chắc cơ hội vào công ty. Các học viên khác chỉ có thể làm trợ lý cho những nhà thiết kế bình thường, tiếp xúc với khách hàng thường không nói nhưng còn phải tranh giành 5 vé giữa 28 người còn lại, cơ hội càng khó khăn hơn. Không thể vào công ty thì cũng chỉ có thể tìm việc ở bên ngoài, đại ngộ chắc chắn chẳng bằng được một nửa của công ty. Bọn họ uống phí bao tiền của cho Yêu Tỉ Lệ cũng chỉ là uống phí

Cho nên tuần này, cảm xúc của Lưu Văn Chí vô cùng tệ, cả ngày đều lặng lẽ chẳng nói chẳng rằng, không đùa giỡn như trước kia

Mọi người cũng không biết nên khuyên anh thế nào.

Lý San lặng lẽ nói với Chu Thiển:

- Cũng không thể trách cậu ấy được, nghe nói nhà cũ của cậu ấy đã dùng để cho anh trai cậu ấy cưới vợ, giờ học phí đều do anh trai chu cấp, không thể nào lại quay về. Cậu ấy đặt mọi hi vọng vào việc này, rất mong được thành công, mua được nhà mà sống yên ổn. Nếu ở đây không thành công, bên ngoài kiếm chút tiền sao có thể mua được nhà ở tốt. Thiệu Lâm, người có tiền như các cậu sẽ không hiểu được nỗi khổ của người thường bọn mình

Lưu Văn Chí có lẽ đang theo đuổi Lý San nên việc này cũng không giấu diếm cô ấy

Chu Thiển thờ dãi một hơi, sao cô không biết được sự khổ cực của cuộc sống bình thường? Nếu không phải vì tai nạn xe cộ đó, giờ cô vẫn chỉ là Chu Thiển ngày ngày vất vả làm việc trong thẩm mỹ viện, học phí của em trai không kiếm nổi, cha cô tuổi lớn vẫn phải ở ngoài làm việc. Cô rất thích thú điều này

Tiểu Mạt ở bên cạnh nghe Lý San nói vậy thì lòng nghi ngờ, sau đó nói với Chu Thiển:

- Lý San nói những lời này với cậu có ý gì? Chẳng lẽ muốn cậu rút lui sao? Bởi vì cậu có tiền nên không cần phải tranh giành với người? Mình thấy cô ấy đúng là có ý này

Chu Thiển lắc đầu nói:

- Mình không thể rút lui, cơ hội này cũng rất quan trọng với mình, mọi người cạnh tranh dựa vào thực lực, nào vì mình giàu hay nghèo mà thay đổi

Mà bên kia, Hồ Giai Giai lại phát hiện, tuy rằng cô khiến cho Khắc Y chú ý nhưng Khắc Y cũng rất chú ý đến Trương Bản và Tống Thiệu Lâm. Nhất là Tống Thiệu Lâm, những thiết kế của cô, có khi ngay cả cô ta cũng phải thán phục. Về mặt tán thưởng của Khắc Y khi nhìn Tống Thiệu Lâm khiến cô ta đỏ kị phát cuồng! Vì sao? Vì sao Tống Thiệu Lâm chuyện gì cũng đều phải đề ép cô ta? Cô ta nhất định phải thành trợ lý của Khắc Y, đây là một bước quan trọng trong kế hoạch trở thành stylist nổi tiếng của cô ta. Đây là chuyện cô ta mong chờ đã lâu, nếu không có Tống Thiệu Lâm, vị trí đó nhất định sẽ là của cô ta

Tống Thiệu Lâm này, lần trước khiến cô ta bị si nhục nặng nề như vậy, giờ còn muốn tranh giành vị trí trợ lý này với cô ta! Còn chưa có ai có thể cướp đi thứ cô ta muốn. Trước kia, cô ta tỏ tình với Trương Bản nhưng lại bị Trương Bản từ chối, lý do là muốn toàn tâm toàn ý học tập, thi vào công ty, vậy thì cô ta sẽ làm cho Trương Bản không thể thi được. Giờ cũng như vậy, Tống Thiệu Lâm kia muốn vào công ty sao? Cô ta cũng sẽ không cho Tống Thiệu Lâm được vừa lòng. Không thể thi vào công ty thì có tư cách gì mà giành vị trí trợ lý Khắc Y với cô ta!

Hồ Giai Giai quay đầu nhìn Lưu Văn Chí đang ủ rũ cách đó không xa, khóe miệng khẽ cười lạnh. Chỉ là, lần này sẽ không thể ngu xuẩn như trước được, không thể, tự mình ra mặt!

Lưu Văn Chí ngồi một mình trong quán cơm nhỏ ăn cơm trưa, mấy hôm nay, anh không đi ăn cùng mọi người. Trương Bản, Tống Thiệu Lâm, Tiểu Mạt, Triệu Viện Viện đã vào top 10, Vương Lâm Vương Vĩ nhà giàu, dù không vào công ty cũng chẳng sao, chỉ có mình tình cảm thâm lương, so với sự vui vẻ của bọn họ càng tự thấy mình thâm. Anh không muốn ở gần bọn họ

Anh gọi một bát mì, ăn mấy miếng đã buông đũa, hoàn toàn chẳng có khẩu vị. Nếu thành tích quá kém thì cũng thôi nhưng vừa khéo lại đứng thứ 11, chỉ kém một bước mà thôi, bảo anh cam tâm thế nào đây? Nhưng một bước này lại quá khó đi

Anh thở dài, hung hăng tự đánh mặt mình, mong như vậy có thể làm dịu đi sự dằn vặt trong lòng

Nhưng một giọng nói thanh thúy từ bên kia vọng lại lại khiến anh chú ý

- Tống Thiệu Lâm kia rõ ràng là quá giàu có lại muốn tranh đoạt cơ hội này với những người bình thường như bọn mình, đúng là đáng giận

Lưu Văn Chí ngẩng đầu, thấy bàn đó là Hồ Giai Giai và bạn thân của cô ta là Vương Kỳ đang ngồi. Giọng nói khi nãy là của Vương Kỳ

Hai người dường như không để ý tới sự tồn tại của Lưu Văn Chí, không coi ai ra gì mà lớn tiếng bàn tán

Hồ Giai Giai lại nói tiếp:

- Nếu là người khác thì thôi, nhưng Tống Thiệu Lâm này, rõ ràng là thiên kim tiểu thư, con dâu nhà giày lại muốn giành bát cơm với người nghèo chúng ta. Càng nghĩ càng khiến người tức giận, với cô ta mà nói chẳng qua chỉ là trò tiêu khiển giết thời gian nhưng với chúng mình thì chính là cơ hội đổi đời, cô ta cũng quá ích kỷ!

Những lời này của hai người như những cây kim sắc nhọn đâm vào lòng Lưu Văn Chí. Thật ra, đây sao không phải những lời trong lòng anh. Công việc này với Tống Thiệu Lâm mà nói cơ bản là có cũng được chẳng có cũng chẳng sao nhưng với anh mà nói lại là toàn bộ hi vọng. Nếu Tống Thiệu Lâm chịu rút lui thì anh hoàn toàn có cơ hội vào top 10. Ngày đó anh cố ý để Lý San đi thử cô nhưng Tống Thiệu Lâm lại như hoàn toàn không có ý rút lui

Chuyện này chỉ có thể nhờ vào sự tự nguyện của cô ấy, chẳng lẽ anh có thể ép cô ấy sao? Nghĩ vậy, Lưu Văn Chí cũng có chút oán trách Chu Thiển.

Bên kia, Hồ Giai Giai lại nói tới Vương Kỳ:

- Đáng tiếc, thứ tự của cậu quá xa, nếu là thứ 11, 12 thì mình sẽ có cách giúp cậu

Vương Kỳ tiếc nuối nói:

- Đúng thế, mình đúng là không hơn ai, nếu mình đứng thứ 11 thì định sẽ không bỏ qua cơ hội này

Nói xong ánh mắt hai người đều liếc về phía Lưu Văn Chí

Nói rõ ràng đến thế, Lưu Văn Chí nếu còn không hiểu là bọn họ cố ý nói cho anh thì đúng là kẻ ngốc

Cô ta thực sự có cách có thể giúp anh?

Tìm anh đập loạn, tay toát mồ hôi, trong đầu đủ mọi suy nghĩ rối loạn, lộn xộn. Nhưng dần dần, một suy nghĩ càng lúc càng rõ ràng hiện rõ: “Tống Thiệu Lâm, mất đi cơ hội lần này cũng chẳng sao, nhưng mình không thể mất đi hi vọng này.... Chỉ cần có thể kéo cô ấy xuống, mình có thể tiến lên... Vào top 10 thì nhất định có thể ở lại công ty, có thể an cư lập nghiệp ở đây. Nếu không, làm việc ở ngoài lương tháng 2,3000 thì đợi đến bao giờ? ... Nhưng Thiệu Lâm là bạn của mình...”

Hồ Giai Giai lại châm thêm một lửa:

- Con người ấy mà, ai chẳng biết nghĩ, cuộc sống của mình mới là quan trọng nhất. Đợi đến khi bị đá ra ngoài, không tìm việc làm, xem bạn bè gì đó có thể giúp cậu hay không?

Lưu Văn Chí đột nhiên nắm chặt tay thành quyền, như đã hạ quyết tâm, anh nhìn bốn phía, phát hiện chẳng có người quen thì nghiêng răng, đi về bàn Hồ Giai Giai

Hồ Giai Giai nhìn Lưu Văn Chí đang đến gần, nụ cười nơi khóe miệng càng trở nên rõ ràng

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Âm mưu đen tối

Lưu Văn Chí ngồi xuống bàn Hồ Giai Giai. Lưu Văn Chí vừa ngồi xuống đã nói: - Tôi biết lời này là cô cố ý nói cho tôi nghe, tôi cũng biết cô căn bản chẳng phải là muốn giúp tôi, chẳng qua là muốn Thiệu Lâm không thể vào công ty, không thể tranh giành vị trí trợ lý của Khắc Y với cô

Giương mặt trắng nõn nà của Hồ Giai Giai tỏa sáng dưới ánh mặt trời, nhưng nụ cười nơi khóe miệng cô ta lại khiến người ta thấy lạnh lẽo

- Không sai, anh nói đều đúng cả. Nhưng anh cũng nên hiểu, chỉ có làm như vậy thì anh mới có hi vọng. Anh cũng mong được tôi giúp đúng không?

Lưu Văn Chí nhìn nụ cười của cô ta mà cảm thấy lạnh người, mới chỉ là cô gái 18 tuổi mà tâm tư lại thâm trầm như vậy. Anh trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Cho dù không vào top 10 tôi cũng vẫn có thể vào công ty

Hồ Giai Giai bùng miệng cười:

- Nếu đã vậy thì anh còn đến tìm tôi làm gì? Anh biết rõ, nếu không vào top 10, không được thầy tốt chỉ dạy thì cơ hội vào công ty sẽ càng lúc càng xa vời. 28 người chọn ra năm người, thực lực tương đương, kết quả này ai dám chắc được?

Lưu Văn Chí bị nói trúng điểm yếu, cúi đầu hồi lâu, sau đó ngẩng đầu nhìn Hồ Giai Giai, hạ quyết tâm hỏi:

- Cô có cách nào? Nếu muốn gian lận ở công cụ của cô ấy thì không có cơ hội đâu, giờ ai chẳng đều giữ gìn đồ dùng của mình cẩn thận

Hồ Giai Giai chỉ cười, Vương Kỳ ở bên nói:

- Xem ra anh cũng có tâm tư này

Lưu Văn Chí có chút mất tự nhiên, những lúc bị dây vò, quả thực cũng từng có suy nghĩ này. Trong mười người đứng đầu, nếu thực sự muốn kéo ai xuống thì Tống Thiệu Lâm là người tốt nhất để thực hiện. Thứ nhất, cô quả thực không cần công việc này để kiếm sống, cho dù không vào công ty thì cuộc đời cô cũng chẳng có ảnh hưởng gì. Thứ hai, cô và anh có vẻ thân thiết, ra tay dễ dàng hơn. Trương Bản và Triệu Viện Viện tuy rằng anh cũng thân thiết nhưng tinh thần cảnh giác của hai người này cao hơn Tống Thiệu Lâm nhiều. Nghĩ vậy, anh thực ra cũng nhớ tới Lâm Tiểu Mạt, cô ấy hình như cũng đã vào top 10

- Nếu kéo Lâm Tiểu Mạt thì có phải là dễ hơn không?

Nghĩ đến chồng của Tống Thiệu Lâm, lòng anh vẫn có chút nao núng.

Hồ Giai Giai vỗ bàn, lập tức nói không nể nang:

- Anh nghĩ là tôi giúp anh thật sao? Kéo Lâm Tiểu Mạt thì tôi được cái gì? Anh làm việc không rõ ràng, nhập nhằng như vậy thì có gì mà đòi tranh giành với anh, chấp nhận số phận đi

Vương Kỳ thấy sắc mặt Lưu Văn Chí trở nên khó coi thì vội nói:

- Mọi người giúp đỡ lẫn nhau, đương nhiên là muốn đôi bên đều có lợi

Hồ Giai Giai cười lạnh:

- Tôi biết anh sợ cái gì, yên tâm, chuyện này tôi đã có cách, không để lại dấu vết gì cả, đến lúc đó Tống Thiệu Lâm chỉ biết than trách vận khí tệ hại, sẽ không thể nghi ngờ bất kỳ ai được

- Là cách gì?

Lưu Văn Chí thật sự tò mò bởi vì bản thân anh không hề nghĩ ra được cách gì hay.

Trong mắt Hồ Giai Giai hiện lên tia狡 hoạt:

- Nơi này nói chuyện không tiện, tôi sẽ gọi điện cho anh, chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện

Sau đó, hai bên trao đổi số điện thoại rồi tách ra.

Tuần thi cuối cùng là thi thiết kế về tạo hình trên sân khấu. Bao gồm phong cách dân tộc, cổ điển, phong cách Tây Ban Nha, Ấn Độ... (tên nước khác mình ngu si chả edit nổi:)))

Mỗi phong cách đều có đặc sắc riêng của nó, yêu cầu học viên phải nắm bắt được điểm đặc sắc này rồi vận dụng một cách linh hoạt, sáng tạo

Lúc thực hành, Khắc Y chỉ vào thất lưng của Tiểu Mạt, hỏi Chu Thiến:

- Chiếc thất lưng này rất đặc biệt, dùng để làm gì?

Lời ông nói khiến các tổ xung quanh đều chú ý, rất nhiều học viên đều không kìm lòng được mà nhìn về phía tổ Chu Thiến. Mà tổ ở xa cũng đến gần theo dõi chuyện này

Hồ Giai Giai thấy Chu Thiến lại được Khắc Y đề ý thì lòng không khỏi tức giận, cô ta tốn bao tâm tư thiết kế tạo hình cho sân khấu cổ điển cũng chỉ được Khắc Y hơi chú ý một chút mà thôi. Cô ta tuy rằng ghen ghét nhưng cũng vẫn tò mò, rốt cuộc là thiết kế gì khiến Khắc Y chú ý như vậy

Hồ Giai Giai đi đến bên tổ Chu Thiến, các học viên đều đứng vây quanh, cô ta cố ý chen vào giữa khiến không ít học viên tức giận. Cô ta không quan tâm, thậm chí còn nhìn khinh khỉnh, có mấy người định nói câu nhưng thấy Khắc Y ở đó nên đành cố gắng không chế cảm xúc bản thân

Chen vào thì thấy Khắc Y đang đứng ở bên cạnh Lâm Tiểu Mạt, ánh mắt nhìn chằm chằm thất lưng của Tiểu Mạt. Hồ Giai Giai cũng nhìn theo, đến lúc này thì không khỏi ngây dại.

Tiểu Mạt mặc một bộ váy liền ngắn lộ vai, rất bình thường, không có gì khác lạ nhưng ở lưng lại dùng chiếc thất lưng đặc biệt, màu sắc rực rỡ, dây kết kéo dài khiến cho màu sắc chiếc váy càng trở nên thuần khiết. Mà mái tóc dài thẳng của cô làm tóc xoắn lộn to, trang trí bằng chuỗi hạt châu nhiều màu sắc. Cổ và cổ tay thậm chí là cổ chân cũng đều dùng chuỗi hạt châu đó làm trang sức, trang điểm đơn giản nhưng lại đủ khiến Lâm Tiểu Mạt như thành người khác, cả người quyến rũ, nữ tính động lòng người.

Hơi thở của Hồ Giai Giai trở nên dồn dập, tay nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào da thịt nhưng hoàn toàn không thấy đau đớn. Cả người cô ta bị cảm giác hận sâu đậm chiếm cứ. Mà nỗi hận này lại mang theo sự sợ hãi mơ hồ

Tuyệt đối không thể để cho cô vào công ty được. Như vậy mình sẽ bị dè ép, không có cơ hội xuất đầu lộ diện. Cô ta muốn trở thành stylist xuất sắc nhất, tuyệt đối không thể để người khác cản đường của mình được

Bên kia, Chu Thiển nghe Khắc Y hỏi thì cười đáp:

- Đây vốn là chiếc khăn lụa màu rực rỡ, có tua dài, dùng làm thắt lưng kết hợp với váy trắng hồ vai và trang sức này sẽ khiến cho người ta có cảm giác Bohemian thoải mái, phóng túng mà vẫn gọi cảm

Không chỉ là Hồ Giai Giai và tất cả các học viên đều sợ hãi vì sức tưởng tượng của Chu Thiển. Dùng khăn lụa làm thắt lưng? Hơn nữa hiệu quả còn rất tốt

Khắc Y ở bên xoa xoa cằm, cười ôn hòa, nghe cô nói xong thì gật gù đầu thần nhiên nói:

- Rất tốt, sáng tạo lắm, thiết kế này rất được

Ngón tay thon dài của Khắc Y gõ gõ lên bàn:

- Rất chờ mong biểu hiện của em vào ngày thi

Các học viên đều tỏ vẻ kinh ngạc, thời gian qua, đây là lần đầu tiên Khắc Y tán thưởng một học viên nào như vậy. Qua con kính ngác, các học viên đều tỏ ý ghen tị, đây chẳng phải chứng tỏ Khắc Y đã có ý định cho Tống Thiệu Lâm làm trợ lý sao? Đám Trương Bản trong lòng cũng có chút khó chịu, dù sao đó cũng là giấc mộng của tất cả mọi người

Nhiều người như vậy nhưng cũng chỉ có mình Tiểu Mạt thực sự vui vẻ cho Chu Thiển.

Sau khi Khắc Y rời đi, các học viên cũng đều trở về vị trí, vẻ mặt có chút không vui. Được Khắc Y khích lệ, Chu Thiển thực sự rất vui. Đám Trương Bản, Triệu Viện Viện tuy không thoải mái nhưng vẫn cười chúc mừng cô. Với thực lực của Chu Thiển, bọn họ vốn vẫn luôn tâm phục khẩu phục.

Chỉ có Lưu Văn Chí thì sắc mặt rất mất tự nhiên, khi tiếp xúc ánh mắt của Chu Thiển thì luôn có hơi trốn tránh. Mọi người đều nghĩ là vì anh vẫn để bụng chuyện thứ tự. Chỉ là thành viên trong tổ cũng đều lo lắng cho kì thi cuối nên cũng không có tâm tư gì an ủi anh. Lưu Văn Chí thấy mọi người đều chỉ đề ý chuyện của mình thì không khỏi nhớ lại Hồ Giai Giai nói: “Khi anh không tìm được việc thì xem thử xem những người anh gọi là bạn có giúp anh không”

Lưu Văn Chí vốn còn có chút do dự giờ trở nên kiên định hơn. Trên đời này, cái gì cũng chỉ là ảo, chỉ có nắm bắt trong tay mới là thực. Anh không nghĩ vì chính mình thì có ai sẽ nghĩ cho mình. Nghĩ vậy, lòng Lưu Văn Chí cũng thoải mái hơn nhiều

Chu Thiển vốn đang muốn tán gẫu đôi câu với anh nhưng vừa tiếp xúc đến ánh mắt Lưu Văn Chí thì Lưu Văn Chí đã lại quay đi, sau đó cầm một quyển sách trên bàn mà đọc chăm chú, bộ dáng như đang nói: xin đừng làm phiền nên Chu Thiển cũng đành thôi

Hôm đó, thực hành xong, Khắc Y quay về công ty mình làm việc, về lại thiết kế lúc trước của Chu Thiển. Thẩm Già Lam tan tầm thấy phòng làm việc của ông còn sáng đèn thì đi vào

Đi vào thì thấy Khắc Y đang vẽ chăm chú thì tò mò đi qua xem ông vẽ gì. Nhìn thấy thiết kế ông vẽ thì không khỏi tán thưởng nói:

- Khắc Y, đây là thiết kế thầy nghĩ ra sao? Rất đẹp, độc đáo lắm

Khắc Y ngẩng đầu, thấy là Thẩm Già Lam thì cười nói:

- Thầy đầu dám cướp công người khác, đây là thiết kế hôm nay của Tống Thiệu Lâm

- Thiệu Lâm?

Thẩm Già Lam rất kinh ngạc, cô cảm bản vẽ, khó tin hỏi:

- Đây thực sự là thiết kế của Tống Thiệu Lâm? Hoàn toàn có phong phạm của bậc thầy rồi. Đổi lại là em, trong thời gian ngắn em cũng không thể sáng tạo được thế này

Ngón tay thon dài của Khắc Y khẽ vuốt tóc trên trán, mắt trái vẫn che khuất dưới ánh đèn lại bị tóc mái che đi, ánh đèn loáng lên ánh mắt nâu khiến người ta có ấn tượng sâu đậm

- Cũng chính là như thế

Khắc Y khẽ cười, nụ cười thật đẹp:

- Thầy đã phải cố lắm mới không vỗ tay khen ngợi, sợ nhiều người chú ý sẽ khiến em ấy gặp phiền phức

Ông nhìn Thẩm Già Lam, nụ cười càng đậm:

- Già Lam, lần này thầy như nhặt được báu vật rồi

Thẩm Già Lam bị nụ cười sáng bừng đó thu hút, sau đó cô lấy lại tinh thần nói:

- Lần này thực tập, em nhất định phải để Tổng Thiệu Lâm làm trợ lý cho em. Sự hiểu biết của em ấy khiến em rất muốn bồi dưỡng.

- Ái chà? Thẩm Già Lam cao ngạo lại coi trọng em ấy như vậy? Hiếm có đây

Thẩm Già Lam lại thật nghiêm túc:

- Em ấy như một cô gái đáng yêu, làm người ta không tự chủ được mà bị em ấy hấp dẫn. Em cảm thấy em ấy nhất định sẽ thành công

Cô nhìn Khắc Y:

- Thành công như thầy vậy

- Chúng ta cứ chờ xem. Mong rằng em ấy sẽ không làm cho chúng ta thất vọng. Nghe nói gia cảnh nhà em ấy rất tốt

- Không phải tốt bình thường đâu, như vậy càng khiến em bội phục. Đổi lại làm em, em sẽ chẳng có được thành công như vậy, em là bị hoàn cảnh ép mà ra, còn em ấy là hoàn toàn dựa vào ý chí của chính mình

Khắc Y ngạc nhiên:

- Xem ra, đúng là một cô gái đặc biệt

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Bài kiểm tra cuối cùng

ài kiểm tra cuối cùng cũng đã đến Có lẽ muốn xem học viên mình dạy thành tích ra sao, các giáo viên đã từng dạy bọn họ hôm nay đều tham dự. Phòng thực hành chật ních người, các giáo viên châu đầu ghé tai như đang trao đổi về cái nhìn với từng học viên, nhất thời vô cùng náo nhiệt

Trong đó, người gây sự chú ý nhất đương nhiên là thầy Khắc Y. Khắc Y mặc áo lông mỏng màu đỏ thẫm, khoác áo khoác da bó sát. Trong vẻ hào hoa phong nhã lại có mấy phần tuần tú. Tuy bề ngoài không phải vô cùng xuất chúng nhưng khí chất thanh nhã của Khắc Y luôn khiến Khắc Y thành trung tâm của mọi người, những người bên cạnh dường như đều trở thành nền của Khắc Y.

Tiểu Mạt thấy vậy thì cảm thán:

- Thầy Khắc Y luôn tạo ra thanh thế thật lớn

Người bên cạnh đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Người mẫu rất nhanh được chia cho các học viên. Thầy Khắc Y đứng trước sân khấu nói:

- Trong hai tiếng, phải thiết kế tạo hình sân khấu cho người mẫu, về phần chủ đề sân khấu là gì thì để công bằng, các em sẽ rút thăm để quyết định

Rút thăm xong, Chu Thiển rút được phong cách truyền thống, Trương Bản là phong cách Brazil, Hồ Giai Giai là Ấn Độ, Lưu Văn Chí là cổ điển.

Một tiếng bắt đầu, mọi người đều bắt tay vào công việc của mình

Chu Thiển đánh giá người mẫu của mình, thân hình cao lớn, hình thể đầy đặn, tóc dài, mày rậm, mắt to. Một bức họa nữ nhân cung đình Đại Đường dần hiện lên trong đầu Chu Thiển. Cô mỉm cười, mọi thứ dường như đã được rõ ràng

Theo thứ tự, đầu tiên là thay quần áo, trang điểm rồi cuối cùng mới làm tóc. Chu Thiển đến tủ lớn chọn quần áo xong, trước khi đi có nhờ cô người mẫu đề ý đồ dùng hộ mình, người mẫu đồng ý

Lưu Văn Chí ở ngay bên cạnh Chu Thiển, anh lạnh lùng nhìn mọi thứ, lòng thầm sốt ruột, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía Hồ Giai Giai nhưng Hồ Giai

Giai lại như đang thực sự nghiên cứu thiết kế của mình, hoàn toàn không để ý tới sự lo lắng của Luru Văn Chí

Rất nhanh, Chu Thiến đã chọn xong quần áo quay về, cô lại đưa người mẫu đến phòng thay đồ. Bọn họ đi rồi, bàn trang điểm của Chu Thiến chẳng có ai, nhưng Luru Văn Chí lại thấy, các giám thị thấy học viên nào rời đi thì sẽ rất để ý, nếu có ai muốn nhân lúc này mà động thủ thì thực sự là không có khả năng.

Giờ Luru Văn Chí không khỏi thăm bệ phục Hồ Giai Giai tuổi trẻ mà tâm tư cẩn thận, vừa thăm sinh lòng sợ hãi với cô ta

Chu Thiến và người mẫu thay quần áo rồi quay về, bắt đầu trang điểm cho người mẫu. Luru Văn Chí phát hiện Hồ Giai Giai đi về phía bên này, lúc nhìn anh thì hơi nhíu mày ra dấu

Tìm Luru Văn Chí đập loạn, tinh thần trở nên căng thẳng, lưng toát mồ hôi. Trong đầu không khỏi nhớ lại những lời Hồ Giai Giai đã nói với anh tối hôm đó

“Đến lúc đó, tôi sẽ nghĩ cách làm cho dụng cụ của Chu Thiến bị rơi xuống đất..”

Hồ Giai Giai như đi ngang qua bàn của Chu Thiến, đến khi đến gần, đột nhiên trượt chân mà ngã về phía bàn Chu Thiến, trong nháy mắt, đồ dùng trên bàn của Chu Thiến bị rơi hết xuống sàn, mấy đồ tròn tròn như keo xịt tóc thậm chí còn lăn đi rất xa

Những người xung quanh bao gồm cả Chu Thiến đều ngây người. Sau đó, Hồ Giai Giai tỏ vẻ có lỗi mà liên miện nói:

- Xin lỗi xin lỗi, tôi nhặt lại cho cô

Thầy giám thị thấy thế nhìn qua, thấy Chu Thiến có ở đó thì lại quay đi nhìn về phía những chỗ học viên rời đi

Các học viên xung quanh chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua rồi lại quay đầu làm việc của mình

Chu Thiến thấy Hồ Giai Giai cúi người nhặt đồ cho mình, nhìn bàn tay trắng nõn nhỏ bé của cô ta tiếp xúc đến công cụ của mình thì không khỏi hoảng hồn, vội ngồi xổm xuống, giật lấy đồ trong tay Hồ Giai Giai nói:

- Không cần, tôi tự làm là được rồi. Cô đi làm việc của cô đi

Hồ Giai Giai lại không ngừng tay, tiếp tục nhặt đồ khác lên, vẫn nói:

- Phải làm chứ, đây đều là tại tôi

Lúc này, Luru Văn Chí đột nhiên nói:

- Thiệu Lâm, keo xịt tóc của cậu bị lăn qua bên kia, mình nhặt cho cậu nhé

Chu Thiến đang tập trung chú ý vào Hồ Giai Giai đối diện, nghe giọng Luru Văn Chí thì cũng không quay đầu nói:

- Được, cảm ơn cậu

Luru Văn Chí đi đến góc lọ keo xịt tóc rơi, nhặt thời, tìm đập như nổi trống, hơi thở dồn dập, lòng bàn tay cũng vì lo lắng mà toát mồ hôi

- Đến lúc đó, tôi sẽ nghĩ cách làm Chu Thiến chỉ để ý đến tôi, cô ta sẽ không phòng bị anh, anh đem lọ keo xịt tóc này đổi lại lọ keo xịt tóc của cô ta. Hai cái này bề ngoài tương tự nhau nhưng đây là hàng giả, lúc đầu dùng sẽ không có cảm giác gì nhưng chỉ được một lúc thì sẽ không giữ nếp tóc được nữa, đến lúc đó dù quần áo cô ta phối hợp đẹp cỡ, trang điểm cầu kì cũng chỉ thất bại mà thôi

- Sao không nhân lúc cô ta và người mẫu thay quần áo mà đổi? Lúc đó chẳng có ai, không phải đơn giản hơn nhiều?

- Sao anh ngốc như vậy, lúc đó, giám thị sẽ để ý cẩn thận, nếu anh muốn bị bắt quả tang thì cứ làm thế đi

- Cho dù lúc ấy cô ấy không phát hiện được nhưng sau khi thất bại sẽ nghĩ được vấn đề là từ keo xịt tóc, đến lúc đó người đầu tiên cô ấy nghi ngờ sẽ là tôi

- Anh là người chết hay sao? Không biết nhân lúc Tống Thiệu Lâm lên sân khấu mà đổi lại à? Khi đó các thầy cũng chẳng để ý đâu, dù cô ta có nghi ngờ nhưng không có chứng cứ thì có thể làm được gì?

Luru Văn Chí hít sâu một hơi, sau đó nhanh chóng nhìn quanh, nhân lúc không ai để ý mà đổi keo xịt tóc

Anh ta cầm lọ keo xịt tóc đã bị đổi đi đến bên Chu Thiến, đưa cho cô, cười nói:

- Thiệu Lâm, keo xịt tóc của cậu này

Chu Thiến đón lấy, nhìn thoáng qua, thấy không có gì lạ thì nói:

- Cảm ơn cậu

Sau đó lại nhìn Hồ Giai Giai.

Hồ Giai Giai thấy Lưu Văn Chí đã đắc thủ thì tỏ vẻ mất kiên nhẫn, lúc này đứng lên, lờm Chu Thiển một cái, lạnh lùng nói:

- Lòng dạ tiểu nhân. Cô đã nghỉ ngơi rồi thì tự mình nhặt đi

Chu Thiển có phần chẳng biết nên khóc hay cười, cô có bắt cô ta nhặt đâu. Hồ Giai Giai quay đầu bỏ đi. Chu Thiển nhặt đồ lên, cẩn thận kiểm tra những thứ Hồ Giai Giai đã chạm đến, cũng không phát có vấn đề gì thì mới thở phào nhẹ nhõm

Chút việc này Chu Thiển cũng không để ý, dù sao phòng thực hành vốn chật, ngẫu nhiên va chạm là khó tránh. Sau đó, cô lại tập trung cho việc thiết kế

Cô chọn cho người mẫu bộ váy dài màu phấn hồng, dài chấm gót nhưng phần trên lại lộ vai. Chu Thiển nghĩ nghĩ, lại dùng son vẽ lên phần ngực lộ của người mẫu một bông hoa đỏ rực rỡ. Trang điểm tông màu chủ đạo cũng là màu đỏ.

Cuối cùng là làm tóc, Chu Thiển bắt đầu búi kiểu tóc búi như đám mây cho người mẫu. Chu Thiển lấy keo xịt tóc ra, phun lên tóc người mẫu

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Vì sao xảy ra sự cố

Thời gian thi kết thúc, tất cả mọi người mới ngừng tay

Thiết kế của Chu Thiển cũng hoàn thành, cô người mẫu nhìn mình trong gương mà không khỏi sợ hãi:

- Đây là tôi sao? Tôi sắp không nhận ra mình nữa rồi.

Chu Thiển nhìn cô trong gương cười nói:

- Màu đỏ rất hợp với cô đó, về sau quần áo của cô có thể phối hợp với màu đỏ, nhưng khoa trương cầu kì thế này không hợp với cuộc sống bình thường đâu nhé!

Người mẫu liên tục gật đầu.

Vẫn là các học viên mạng người mẫu lên sân khấu biểu diễn, bởi vì không cần chọn ra hai người ưu tú nhất như lần thi về sắc thái nên lần này chỉ có ba người cùng lên sân khấu một lần, từng người thuyết trình về bài thi, sau đó giám khảo chấm điểm

Lần thi này, tất cả mọi người đều cố gắng hết sức, có rất nhiều người có tác phẩm tốt, tất cả giáo viên đều mỉm cười hài lòng

Như Vương Lâm, anh cũng làm về chủ đề truyền thống, chọn chiếc váy thêu hoa, tóc xõa thẳng, đính trang sức bạc trên tóc, các trang sức khác cũng đều bằng bạc, rất độc đáo, mới lạ. Ngay cả Khắc Y cũng nói rất được. Thầy chấm thi cười tủm tỉm cho anh điểm tốt. Nhìn học sinh của mình tiến bộ, trưởng thành, thầy giáo nào cũng vui.

Đáng tiếc, thành tích lúc trước của Vương Lâm không tốt cho lắm cho nên lần này tuy rằng được điểm tốt nhưng tính tất cả lại thì vẫn không thể vào được top 10. Nhưng anh đã được thầy Khắc Y khen ngợi nên vẫn rất vui

Trương Bân, Triệu Viện Viện, Tiểu Mạt cùng tiến lên sân khấu một lượt. Ba người đều nằm trong top 10 cho nên rất thu hút sự chú ý của mọi người. Các học viên thành tích từ 11 đến 15 đều mong muốn người đứng đầu có gì đó sơ sót để bọn họ được tiến lên nhưng thấy thiết kế của ba người thì đều có chút thất vọng

Trương Bân làm theo phong cách Brazil, váy dài nhiều tầng, màu sắc rực rỡ, hấp dẫn nhất chính là khăn trùm đầu màu sắc rực rỡ của người mẫu.

Triệu Viện Viện thiết kế theo phong cách Tây Ban Nha, ngực áo màu vàng, váy dài màu đỏ, sau đó là chiếc khăn sa mỏng màu vàng che mặt khiến cho người ta cảm thấy thật phần khích

Tiểu Mạt cũng theo phong cách Tây Ban Nha, cô chọn chất liệu da là chủ đạo. Áo khoác da màu cà phê, quần soóc đen, boots da. Tóc buộc cao, hoa tai bản lớn, rất thu hút

Các giám khảo nhìn mà gật đầu lia lịa, mỉm cười vừa lòng, không có gì bất ngờ, ba người bọn họ đều loại tốt, chắc chắn nằm trong top 10

Ba người đều rất vui, lúc xuống thì đến bên Chu Thiển, Chu Thiển vui vẻ chúc mừng bọn họ.

Trương Bân nhìn thiết kế của Chu Thiển, mắt sáng bừng nói:

- Thiệu Lâm, thiết kế của cậu nhất định đạt loại tốt rồi

Triệu Viện Viện và Tiểu Mạt cũng phụ họa. Chu Thiển nhìn thoáng qua thiết kế của mình, cười nói:

- Mình cũng rất tin tưởng

Lời vừa nói ra, Chu Thiển lại để ý thấy Lưu Văn Chí ở bên có vẻ mất tự nhiên. Cô nghĩ anh lo lắng nên vỗ vỗ vai anh cổ vũ:

- Lưu Văn Chí, thiết kế của cậu hôm nay cũng ổn lắm, cậu vẫn có cơ hội mà

Lưu Văn Chí nhìn khuôn mặt tươi cười như hoa của cô, lại liếc nhìn tóc của người mẫu của cô, trong lòng tràn ngập cảm giác khó nói, có chút áy náy, có chút mâu thuẫn, thậm chí muốn nói chân tướng với Chu Thiển, bỏ qua cơ hội này nhưng anh lại không nỡ, thở dài, cúi đầu, lặng yên không nói gì

Từ xa, Hồ Giai Giai thấy cảnh này thì chỉ cười lạnh rồi lại quay đầu

Mọi người đều động viên, Lưu Văn Chí đè nén tâm tình lên sân khấu, thiết kế của anh cũng được giám khảo khen ngợi, được loại ưu. Tim anh đập loạn, chỉ cần thiết kế của Chu Thiển có vấn đề thì anh có thể lên top rồi

Rất nhanh đã đến lượt Chu Thiển lên sân khấu, người cùng đi với cô lại là Hồ Giai Giai khiến cô rất ngạc nhiên. Nên biết rằng, lần này là dựa theo thứ tự chỗ ngồi mà lên sân khấu, Hồ Giai Giai hẳn là phía sau cô mới đứng

Thầy giáo hỏi, vì sao cô không lên sân khấu theo thứ tự, Hồ Giai Giai nói:

- Bạn ấy có vẻ lo lắng nên để em lên trước

Thầy giáo nhìn về học viên kia, người kia gật gật đầu

Cũng chẳng phải là chuyện gì to tát nên giám khảo cũng không nói nhiều, bắt đầu để mọi người giới thiệu tác phẩm

Hồ Giai Giai bắt đầu trước. Cô ta làm theo phong cách Ấn Độ. Cô ta đánh phấn cho da người mẫu thành màu nâu. Khuôn ngực nâu gợi cảm, váy ngắn đen. Điểm thu hút nhất chính là trang sức và cách trang điểm:

- Em búi tóc cho người mẫu rồi cài lông chim. Về phần trang điểm, em trang điểm cho cô ấy vẻ khỏe mạnh, cùng với trang phục này có phải có cảm giác rất cuồng nhiệt?

Cô ta nghiêng đầu, nụ cười ngọt ngào, hôm nay cô ta trang điểm cẩn thận, trông như một cô tiên nhỏ thuần khiết. Các học viên biết rõ tính cách cô ta thì sẽ không bị bề ngoài của cô ta lừa nhưng các giáo viên đều không biết, chỉ cho rằng cô ta là cô gái trẻ đáng yêu, hơn nữa lại có thiên phú nên để lại ấn tượng tốt cho tất cả giám khảo

Kết quả đương nhiên là tốt, Hồ Giai Giai vừa lòng tươi cười, cố ý liếc mắt nhìn Chu Thiển một cái trong mắt đầy sự khiêu khích, đắc ý. Chu Thiển nhìn cô ta cười thần nhiên. Hồ Giai Giai cũng có hơi xấu hổ mà quay mặt đi

Giám khảo bên trái tỏ ý muốn Hồ Giai Giai đưa người mẫu qua đó một chút. Hồ Giai Giai động tâm, cô ta cười cười sau đó mời người mẫu đi qua. Lúc đi qua người mẫu của Chu Thiển, Hồ Giai Giai cố ý nghiêng người qua khiến người mẫu của cô ta cũng đành phải phải đi xích ra một chút, cho nên khi người mẫu của Hồ Giai Giai đi qua người mẫu của Chu Thiển, lông chim trên đầu người mẫu của Hồ Giai Giai quét qua mặt người mẫu của Chu Thiển.

Hồ Giai Giai vốn muốn làm cho người mẫu của Chu Thiển lắc đầu né tránh, cũng không ngờ một cọng lông chim lại quét vào mũi người mẫu Chu Thiển. Cô người mẫu kia miễn cảm, không nhận được hắt xì một cái

- Hắt xì...

Cô người mẫu hơi hắt đầu, mọi người còn chưa phản ứng lại thì thấy tóc của người mẫu đã bị xóa tung, thậm chí tóc giả cũng bị rơi ra

Tất cả mọi người đều bị cảnh này làm cho ngáy người. Mọi người đang ngồi đều kinh ngạc đứng bật dậy. Tiểu Mạt, Triệu Viện Viện đều há hốc miệng. Các giám khảo đều tiếc nuối lắc đầu, Khắc Y vốn rất hi vọng vào Chu Thiển cũng giật mình, không khỏi đi đến bên cạnh Chu Thiển.

Sắc mặt Chu Thiển tái nhợt đứng đó, đầu óc trống rỗng, tai ong ong. Cô thực sự không thể tin tưởng được mọi thứ trước mắt. Cô rõ ràng đã dùng rất nhiều keo xịt tóc, dùng nhiều kẹp cố định, sao có thể dễ dàng bị bung ra như vậy, cái này rất kì quái, rất khó tin

Người mẫu biết đây là cuộc thi quan trọng, ý thức được mình gây họa, vội bưng miệng nhìn Chu Thiển tỏ ý áy náy, khẽ nói:

- Xin lỗi

Hồ Giai Giai quả thực muốn cười, nếu không vì ở đây còn có nhiều giám khảo như vậy thì cô ta nhất định đã vỗ tay vui mừng. Cô ta nhìn vẻ mặt tái nhợt của Chu Thiển, lòng thống khoái vô cùng. Tóc bị hủy rồi, nhất định lần này không thể thông qua, không được vào top 10, không được thực tập, không được vào công ty, cũng chẳng thể cản đường cô ta được nữa

Cô ta nghe người mẫu nói thế thì nói:

- Sao có thể trách cô được? Rõ ràng là chính cô ấy không chải tóc kĩ càng chắc chắn, chỉ hất xì một cái tóc đã bị xõa tung, cũng quá buồn cười

Cô ta nhìn Chu Thiển, lạnh lùng nói:

- Tổng Thiệu Lâm, xem ra cô chỉ lo nghiên cứu thiết kế mới lạ, tinh xảo mà lại bỏ qua những điều cơ bản nhất rồi. Trụ cột không vững thì dùng có tính xảo đến đâu cũng chỉ là uổng công thôi

Những lời này nói ra, ngay cả giám khảo chấm thi cũng gật đầu đồng ý

Dưới sân khấu, qua con kính ngác, mọi người đều có vẻ mặt khác nhau. Có người vui mừng khi người gặp họa, có người như bọn Trương Bân thì cảm thấy tiếc nuối, cũng có người thờ ơ, có người sợ phạm phải sai lầm như Chu Thiển mà lại xịt keo, cài ghim tóc lại cho người mẫu

Trong đó, tâm tình phức tạp nhất có thể nói là Lưu Văn Chí, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Chu Thiển, nhớ tới tình bạn trước kia của cô, cảm thấy có chút áy náy, lại nhìn đến mái tóc rối tung của người mẫu, nghĩ việc Chu Thiển nhất định sẽ bị tụt hạng mà mình nhất định sẽ được lên top thì càng kích động, vui mừng. Anh ta cũng không quên việc quan trọng là đổi lại keo xịt tóc, nhân lúc mọi người không để ý, anh ta đã lên đổi lại keo xịt tóc của Chu Thiển.

Thầy Khắc Y đánh giá thiết kế của Chu Thiển, đây quả thực là mới mẻ, sáng tạo. Cô vẽ hình đám mây trên ngực người mẫu, còn vẽ cả đám mây như đang bay ở đuôi mắt người mẫu. Thiết kế tinh tế che được khiếm khuyết của người mẫu, lại tăng thêm phần dịu dàng, quyến rũ, nếu phối cùng mái tóc búi như đám mây lúc trước thì đúng là thiên tiên trong bích họa, đẹp như mây bay

Nhưng đúng như Hồ Giai Giai nói, dù cầu kì nhưng bỏ qua những điều cơ bản thì cũng chỉ là một tác phẩm thất bại

Khắc Y thờ dài, trong lòng vô cùng thất vọng, chẳng lẽ lúc trước mình nhìn nhầm, Tổng Thiệu Lâm chẳng qua chỉ là người chỉ coi trọng bề nổi mà không coi trọng điều cốt lõi? Nếu là như vậy, cô nhất định sẽ không thể tiến xa được. Ông không cần trợ lý như vậy

Giám khảo chấm thi nhìn Khắc Y hỏi:

- Khắc Y, anh thấy...

Nên chấm sao đây? Theo quy củ thì đây hoàn toàn là tác phẩm thất bại, không đủ điểm đạt. Nhưng Tổng Thiệu Lâm biểu hiện bình thường rất tốt, cũng có thiên phú, chẳng lẽ đánh trượt cô sao?

Chu Thiển vẫn chỉ nhìn chằm chằm vào mái tóc giả, sắc mặt tái nhợt, môi mím chặt, hai mắt lóe sáng, không có bất kì phản ứng gì với những thứ xảy ra xung quanh. Mọi người đều nghĩ cô đang bị đá kích lớn. Dưới sân khấu, Tiểu Mạt nhìn thấy thế thì lo lắng, chạy lên trên, đi đến bên cô, lắc tay cô khẽ gọi:

- Thiệu Lâm, cậu có ổn không

Lại nhìn tóc người mẫu thì tiếc nuối vô cùng:

- Sao có thể thế được?

Hồ Giai Giai nhìn bộ dáng của Chu Thiển, có cảm giác thống khoái khi trả được thù hận, cuối cùng đã trả lại được sự sỉ nhục trước kia của Chu Thiển dành cho cô ta

Khắc Y hiểu ý của giám khảo chấm thi, ông trầm ngâm một hồi rồi lớn tiếng nói:

- Thiết kế, tạo hình vốn là công việc làm đẹp cho mọi người, nhưng nếu chỉ cười điệu, cố khoe ra thiết kế của mình mà quên mất ý nghĩa thì tuyệt đối là stylist không đủ tiêu chuẩn. Thử nghĩ mà xem, nếu tình cảnh này xảy ra trong cuộc sống thực sự, khách hàng sẽ phải xấu hổ thế nào? Như vậy, cho dù thiết kế của em đẹp thế nào cũng chỉ là vô dụng. Còn chẳng bằng buộc tóc đuôi ngựa cho người ta, ít nhất cũng sẽ không bị rơi rụng. Yêu Tỉ lệ chúng ta tuyệt đối không cho phép có những stylist lỗ mãng như thế.

Ông thoáng dừng lại, sau đó trầm mặt, lớn tiếng nói:

- Không đạt.

Cả hội trường đều chấn động, không thể ngờ là không đạt. Đó là điểm không đạt duy nhất trong cuộc thi lần này, lại là người có thành tích rất tốt Tổng Thiệu Lâm, quá khó tin. Thầy Khắc Y bề ngoài tuy trông văn nhả nhưng lại thật cứng rắn, lại chấm điểm không đạt như vậy, hoàn toàn chặt đứt hi vọng của người ta. Chỉ có thể sang năm thi lại một lần. Cũng may nhà Tổng Thiệu Lâm có tiền, chẳng làm sao cả... Mọi người đều ghen tỵ nghĩ

Kết quả này khiến Hồ Giai Giai không thể ngừng được sự hưng phấn, cô ta nhin cười đến nỗi mặt mày nhăn nhó

Mà đương sự Chu Thiên lại yên lặng đến lạ, không tranh cãi, không cầu xin, chỉ nhìn tóc người mẫu đến xuất thần, sau đó đi đến bên người người mẫu vuốt tóc...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Công bằng

Thầy Khắc Y nhìn Chu Thiên một cái, lắc đầu thờ dài, chuẩn bị xoay người rời đi, mà giám khảo chấm thi cũng tiếc nuối chuẩn bị viết hai chữ “không đạt” lên phiếu. Hồ Giai Giai đắc ý và hưng phấn lộ liễu. Mọi người còn lại đều tò về kinh ngạc

Đến lúc này, Chu Thiên vẫn luôn yên lặng đột nhiên bước lên, gọi giật Khắc Y lại:

- Thầy Khắc Y, xin chờ một chút

Giọng nói thanh thúy mà vang dội, áp chế mọi tiếng ồn khác, mọi người đều yên lặng, tròn mắt nhìn cô

Khắc Y quay đầu lại nhìn Chu Thiên, Chu Thiên bình tĩnh nhìn ông, sau đó chậm rãi nói:

- Thầy Khắc Y, thầy đã từng nghe em giải thích, đã kiểm tra thử tóc người mẫu của em chưa, tại sao đã nhanh chóng đưa ra kết luận như vậy, có phải là quá vội đoán hay không?

Lời vừa nói ra, đến cả các giáo viên cũng đều giật mình. Phải biết rằng, trong công ty, Khắc Y là người được sùng bái nhất chỉ sau chủ tịch, cho dù là chủ tịch cũng không chỉ trích ông thẳng thừng như vậy. Tổng Thiệu Lâm này đã làm sai, chẳng những không biết hối cải mà còn dám trách cứ Khắc Y, quả là quá đáng. Các giáo viên đều tỏ vẻ bất mãn.

Khắc Y ngăn ra, không ngờ cô lại nói những lời này, cẩn thận nghĩ lại, cũng rất có đạo lý, ông hẳn nên nghe cô giải thích mới đúng. Chỉ là ông quen được người tôn sùng, giờ đột nhiên bị chỉ trích như vậy trước mặt bao người thì quả thực là rất xấu hổ. Trong lúc nhất thời, không biết nên nói gì mới tốt

Hồ Giai Giai sao để cho cô phản kích, vội nói:

- Sự thật ai cũng thấy, cô còn gì mà nói chứ

Chu Thiên hoàn toàn không để ý đến Hồ Giai Giai, như không nghe thấy cô ta nói gì vậy. Đôi mắt như ngọc của cô nhìn Khắc Y không chớp, môi mím chặt đầy vẻ quật cường. Cô lại nói:

- Xin thầy đến xem tóc người mẫu của em thì thầy sẽ biết em không nói dối

Khắc Y thấy cô kiên quyết như vậy, tò mò đi đến bên chỗ người mẫu của Chu Thiên. Các học viên ở dưới đều xúm lại gần, ngهنển cổ nhìn phía Chu Thiên và Kiều Tranh. Lưu Văn Chí thấy vậy không khỏi có chút lo lắng. Anh không biết Chu Thiên sẽ nói gì với Khắc Y, cảm thấy hoảng hốt, vội gạt mọi người mà lên phía trước nhìn xem

Chu Thiên nói với Khắc Y:

- Thầy Khắc Y, thầy xem tóc người mẫu của em đi, em thực sự là đã rất cẩn thận để tạo nếp tóc cho người mẫu, thầy xem, keo xịt tóc còn đây, kẹp tóc cũng nhiều như vậy, thầy nhìn những chỗ em kẹp tóc xem có phải là đều kẹp rất cẩn thận, rất đúng chỗ không?

Khắc Y làm trong nghề bao năm, đương nhiên là có kinh nghiệm, ông vừa nhìn đã biết Chu Thiên kẹp tóc rất chính xác, hơn nữa nhìn qua, keo xịt tóc cũng không ít, hẳn không dễ dàng bị rơi xuống như vậy mới đúng. Ông lấy tay sờ tóc người mẫu, sau đó dánh thử ngón trỏ và ngón cái, không khỏi nhún nhẩy.

Ông còn chưa kịp nói gì, Hồ Giai Giai đã nói:

- Cái này chỉ chứng tỏ cô học không đủ đến trình độ chín muồi thôi, cô đừng tìm lí do chống chế nữa

Chu Thiên quay đầu lại, lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt sắc như đao:

- Tôi đang nói chuyện với thầy Khắc Y, đề nghị cô biết lễ phép một chút, đừng có nói leo như thế

Hồ Giai Giai còn định nói thêm gì thì lại thấy Khắc Y cũng tỏ vẻ khó chịu, sợ lại khiến ông có ấn tượng không tốt nên đành phải ngậm miệng không dám nói gì thêm nhưng vẻ mặt tức giận, rất không cam lòng.

Chu Thiến thấy vẻ mặt của Khắc Y thì biết ông đã phát hiện vấn đề, nói:

- Tin rằng thầy Khắc Y cũng phát hiện, độ dính của keo xịt tóc này rất kém, căn bản không phải là keo xịt tóc của trường chúng ta

Cô quay qua, đảo mắt nhìn mọi người dưới sân khấu:

- Tôi nghi ngờ đã có người đánh tráo keo xịt tóc của tôi.

Mọi người ồ lên, hai mặt nhìn nhau kinh ngạc, chuyện này tuy rằng đều có nghe nói nhưng vẫn là lần đầu tiên chứng kiến, nhất thời không thể phân biệt được thật giả. Mà Lưu Văn Chí lại tái mặt, toát mồ hôi lạnh. Nhưng anh ta nghĩ lại, keo xịt tóc đã được đổi lại, cảm thấy thoáng an tâm hơn một chút

Mọi người đều nhìn về phía Khắc Y xem ông nói gì, lời nói của ông mới là có trọng lượng nhất

Khắc Y yên lặng một hồi rồi nói:

- Keo xịt tóc Tổng Thiệu Lâm dùng quả thực không phải là keo xịt tóc của nhà trường phát, đi, chúng ta đến bàn của em xem sao

Đám người tản ra, tạo thành đường đi, Chu Thiến dẫn Khắc Y đến bàn trang điểm của mình, mọi người đều đi theo sau muốn xem đến cùng là thế nào. Khắc Y cầm lấy lọ keo xịt tóc trên bàn của Chu Thiến, nhìn nhìn rồi phun ra rồi ngửi, à lên nói:

- Nhưng đây rõ ràng là keo xịt tóc của trường học

Mọi người nghe xong lời Khắc Y nói, tưởng Chu Thiến nói dối thì đều tỏ vẻ khinh bỉ, có người còn cay độc nói:

- Là tự mình dùng ít, còn cứ nói dối chống chế, đúng là lãng phí thời gian của mọi người, thiết kế của mình còn đang phải chờ đây

Mà Hồ Giai Giai đứng sau cũng thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn Lưu Văn Chí đầy ý tán thưởng

Về mặt Chu Thiến nghiêm túc đón lấy keo xịt tóc rồi nhìn kỹ, phát hiện quả đúng là lọ keo xịt tóc mình thường dùng. Cô cũng có chút ừ ừ, chẳng lẽ mình đoán sai, là vì mình làm không tốt? Nhưng giây sau cô đã gạt đi ý nghĩ này, bởi vì cô nhìn ra một sơ hở, vẻ mặt lạnh lùng của cô cuối cùng cũng mỉm cười, nụ cười như ánh mặt trời bùng sáng giữa mây đen, khiến mọi người nhìn mà như đui mù

Chu Thiến nhìn mọi người, thành khẩn nói:

- Mình biết là mình làm mất thời gian của mọi người, xin mọi người cho mình vài phút, mình nhất định sẽ nói rõ ràng với mọi người. Tin rằng mọi người cũng không thích hành vi dè tiện, phá hoại thành quả của người khác để đạt được mục đích của mình thành công. Mọi người không ngại thì cũng nhìn xem, có thể tự cảnh giác cho chính mình

Cô lại nhìn Khắc Y, cầm lọ keo xịt tóc nói với ông:

- Thầy Khắc Y, thầy làm nghề này nhiều năm, nhất định cũng sẽ phát hiện, mỗi khi dùng keo xịt tóc làm tóc cho khách hàng xong, nhất định tay sẽ dính nhiều keo xịt tóc, cũng sẽ dính lên thân lọ, dấp dính. Nhưng thầy xem này, lọ này hoàn toàn sạch sẽ, bởi vì mỗi lần em dùng xong đều rửa sạch, bởi vì lần này căn bản em không dùng đến nó nên thân chai vẫn sạch sẽ như thế

Cô trầm mặt xuống, cao giọng nói:

- Rõ ràng là có người đã đổi lọ keo này trước khi tôi dùng, sau đó lại đổi quay về. Thật nhanh tay, tâm tư tinh tế, đúng là khiến người ta không thể không bội phục, chỉ là sự thông minh dùng vào những việc này thì chỉ khiến người ta khinh bỉ, coi thường

Những lời của cô sắc bén, có sức thuyết phục, ánh mắt sắc lạnh đảo qua mọi người, khi nhìn qua Hồ Giai Giai thì bỗng dừng lại, bởi vì cô bỗng nhiên nhớ tới chuyện Hồ Giai Giai từng làm đồ đồ của mình xuống đất

Hồ Giai Giai tiếp xúc đến ánh mắt hoài nghi của Chu Thiến thì rung mình, nhưng nhớ lại người làm việc không phải là mình thì cũng thả lỏng, hung hăng trừng mắt nhìn lại

Chu Thiến vốn nghi ngờ Hồ Giai Giai nhưng lại nghĩ lại, khi đó mình nhìn cô ta cẩn thận, cô ta tuyệt đối không có cơ hội động thủ, hơn nữa cô ta cũng không chạm đến keo xịt tóc của mình. Đợi đã, có người chạm vào keo xịt tóc của cô. Ánh mắt cô như tia chớp bắn về phía Lưu Văn Chí, là anh ta cầm keo xịt tóc trả lại cho cô, anh ta hoàn toàn có cơ hội đổi, sẽ là anh ta sao?

Chu Thiến nhìn Lưu Văn Chí thật sâu, Lưu Văn Chí cảm thấy hơi thở nặng nề. Nhưng việc đã đến nước này, ngoài cố chống đỡ, không chịu thừa nhận thì cũng chẳng còn cách nào khác

Mọi người thấy Chu Thiến nhìn Lưu Văn Chí chằm chằm thì đều nhìn Lưu Văn Chí với vẻ nghi ngờ. Tiểu Mạt thấy thế thì lớn tiếng hỏi Chu Thiến:

- Thiệu Lâm, chẳng lẽ là Lưu Văn Chí?

Lưu Văn Chí thấy mọi người đều hoài nghi mình mà Hồ Giai Giai lại lui về phía sau như thể chẳng liên quan, cảm thấy vô cùng phẫn hận. Hối hận lúc

trước đã nghe cô ta xúi giục, đến nỗi gặp phải chuyện này. Nhưng giờ anh đã chẳng còn cơ hội quay đầu, một khi chuyện chắc chắn, anh sẽ bị đuổi khỏi trường, mọi hi vọng đều dập tắt. Cho nên anh ta bước lên trước, cố gắng nói:

- Thiệu Lâm, mình biết cậu nghi ngờ mình, mình quả thật có lấy keo xịt tóc lại cho cậu nhưng hoàn toàn là ý tốt, cậu không thể vì thế mà nghi ngờ mình. Chúng ta vẫn là bạn tốt, cậu nghi ngờ mình thế này, mình thực sự rất buồn

Về mặt thành khẩn, giọng nói chân thành, thực sự rất thật. Chu Thiển cũng không thể chắc chắn người giờ trò quỵ là Lưu Văn Chí, quả thực không thể vì anh ta giúp mình nhất keo xịt tóc thì trách anh ta được. Cô cúi đầu, xem ra hôm nay không thể tìm được kẻ gây chuyện xấu. Mọi người thấy Chu Thiển không lên tiếng, nhất thời cũng hồ đồ theo

Lúc này, Khắc Y nói:

- Tôi thực không thể chấp nhận được việc trường học của chúng ta cũng sẽ xuất hiện chuyện này. Mọi người muốn vào công ty, tôi có thể hiểu, nhưng để thi được vào công ty mà dùng thủ đoạn bí ối này thực sự khiến người ta khinh thường, người như vậy cho dù vào được công ty cũng không thể phát triển. Những kẻ tâm thuật bất chính, bất kể là đi con đường nào cũng sẽ chẳng thể đi xa. Chuyện này trường học nhất định sẽ tiếp tục điều tra đến cùng

Nói rồi ông lại nhìn Chu Thiển, lộ vẻ tiếc nuối:

- Về phần Thiệu Lâm... thật xin lỗi, thầy không thể cho em thi lại bởi vì như thế là không công bằng với mọi người. Thầy có thể cho em thông qua, là vàng thì sẽ sáng lên, thầy tin dù em không vào được top 10 thì cũng có thể bằng sự cố gắng của mình mà vào được công ty

Ông vừa nói xong thì Tiểu Mạt lập tức kêu:

- Thầy à, thầy biết rõ Thiệu Lâm bị hãm hại thì sao không thể cho cô ấy được thi lại. Như vậy rất bất công với cô ấy, tin chắc mọi người cũng sẽ không phản đối.

Nhưng mọi người nhìn nhau, ngoài Trương Bản và mấy người Triệu Viện Viện tỏ vẻ đồng ý thì chẳng có ai lên tiếng. Mọi người đều nghĩ, chỉ cần kéo được một người thì cơ hội của mình sẽ lớn hơn...

Tiểu Mạt thấy mọi người như thế thì giận đến dậm chân mắng:

- Đều là đám người ích kỉ

Khắc Y nhìn Chu Thiển khẽ nói:

- Cơ hội cho mỗi người đều chỉ có một mà thôi, thầy rất tiếc...

Hồ Giai Giai trốn ở phía sau cười lạnh, mà Lưu Văn Chí cũng lén thở phào một hơi

Chu Thiển thực sự rất thất vọng, cô nghĩ chỉ cần tìm ra chân tướng là sẽ có cơ hội thi lại, không ngờ Khắc Y lại chỉ để cô thông qua mà không cho cô thi lại

Cái này có nghĩa là cô có một điểm đạt, có nghĩa rằng cô không còn trong top 10. Có nghĩa rằng lúc thực tập cô không thể đi theo thầy giỏi mà chỉ có thể theo những stylist bình thường

Ông công bằng với mọi người nhưng công bằng của cô ở đâu? Công bằng của cô thì sao?

Nhất thời, cô cảm thấy vô cùng chán nản

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Nhu tình mật ý

Tiểu Mạt mở cửa cho Triệu Hi Thành vào

- Thiệu Lâm đang ở ban công, tâm tình rất không tốt

Tiểu Mạt nói với anh, trước khi gọi anh đến, Tiểu Mạt đã kể lại mọi chuyện cho anh. Triệu Hi Thành gật đầu:

- Cảm ơn em đã gọi cho anh kịp thời

- Em cảm thấy bây giờ cô ấy nhất định rất cần anh, chuyện này như một đòn đả kích lớn với cô ấy vậy

Triệu Hi Thành cười:

- Anh rất vui vì cô ấy có được người bạn tốt như em

Tiểu Mạt cũng cười:

- Em cũng vui vì cô ấy là bạn. Được rồi, em phải đến quán bar rồi, hôm nay phải đến xin nghỉ thôi, tuần sau bọn em phải đi thực tập rồi

Nói xong Tiểu Mạt cầm túi đi ra ngoài, lúc ra khỏi cửa cũng ý tứ đóng cửa lại

Triệu Hi Thành đi ra ban công, thấy Chu Thiển cầm ly trà, dựa vào ghế

Đêm lạnh lẽo

Bóng đêm thâm nhiên, ánh sao sáng lấp lánh, trong không khí phủ lớp sương đêm mỏng manh

Anh đi đến bên cô, ngồi xuống bên ghế nói:

- Giờ trời đã lạnh rồi, ngồi chỗ này bị trúng gió sẽ cảm lạnh đó

Chu Thiển quay đầu nhìn anh, ánh mắt ấm áp:

- Hi Thành, anh đến rồi à

Giọng nói nhẹ nhàng chìm trong màn đêm

Triệu Hi Thành nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô mà đau lòng, anh vương người qua ôm cô vào lòng nói:

- Anh biết em rất khó chịu, em cứ nói với anh, trong lòng em sẽ thoải mái lên đó

Chu Thiển dựa vào lòng anh, vùi mặt trong lồng ngực của anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, cảm nhận hơi ấm của anh, tâm tình dần ổn định lại

- Hi Thành, em rất khó chịu

Giọng nói từ ngực anh truyền tới, đầy vẻ rầu rĩ

- Khó chịu cái gì? Vì em không vào top 10 sao?

- Em không thể làm trợ lý cho các thầy giỏi, không được hướng dẫn tốt, cái này là tổn thất của em, em cảm thấy mọi cố gắng của em đều uổng phí...

- Thiệu Lâm, thế này không giống em chút nào, trong ấn tượng của anh, em không phải là người dễ nhận thua như thế

Xung quanh tĩnh lặng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng còi ô tô từ xa. Bọn họ đều nói rất nhẹ, trong đêm mờ sương lại có sức chấn động lớn trong lòng nhau

- Anh không hiểu được đâu, em đã rất hi vọng vào chuyện này, em mong rằng với cố gắng của mình, sẽ gây dựng được sự nghiệp của riêng mình, được mọi người công nhận, được cha hiểu nhưng giờ em như không đến được nơi em muốn đến, em bị đập xuống, bị đẩy ra khỏi cửa

Triệu Hi Thành buông cô ra, để cho cô ngẩng đầu lên. Anh nhìn đôi mắt đen như mã não của cô mà nói:

- Thiệu Lâm, vào top 10 thực sự quan trọng đến thế sao? Anh nghĩ những gì các thầy dạy cho các em đều như nhau thôi. Chẳng qua bọn họ có lẽ sẽ giỏi hơn một chút. Giống như một số người trong công ty của anh, rõ ràng đều là tốt nghiệp đại học tốt nhất, có một số người thật sự nổi bật, có một số người lại rất bình thường. Thiệu Lâm, thành công không phải do sự chỉ đạo của người khác, phần lớn đều là dựa vào sức sáng tạo của chính mình. Tự tin vào chính mình, chuyện người khác làm được em cũng sẽ làm được rất tốt thôi.

Anh khẽ vỗ vỗ má cô, trong mắt tỏa sáng say lòng người. Anh nhìn cô, nhẹ nhàng nói:

- Thiệu Lâm, trong lòng anh, em thực sự rất kì diệu, anh tin vào em còn hơn tin vào bản thân. Em không cần dựa vào ai cả, em chính là minh châu rồi

Ánh đèn từ trong phòng hắt ra, một nửa khuôn mặt được ánh đèn soi sáng, nửa còn lại chìm trong màn đêm, nửa sáng nửa tối càng khiến ngũ quan tuấn mỹ của anh có sự góc cạnh. Hơn nữa, tình cảm nồng nàn trong mắt anh khiến cô có cảm giác choáng váng

Chu Thiển kim lòng không đau mà lại vùi đầu vào lòng anh, hai tay ôm chặt lấy lưng anh, trong lòng kích động vô cùng, dường như chỉ có thể ôm chặt anh mới có thể phát tiết được

Hồi lâu sau, cô ngẩng đầu lên, nhìn anh:

- Hi Thành, cảm ơn sự tin tưởng của anh, cảm ơn sự tự tin anh mang đến cho em. Anh nói đúng, em không nên nản lòng, người khác có thể làm được thì em cũng có thể

Cô cười cười rồi lại nói:

- Hi Thành, anh thực sự đã thay đổi quá nhiều, đôi lại là trước kia nhất định anh đã khuyên em bỏ cuộc, về nhà sống an nhàn

Triệu Hi Thành cười khê:

- Cũng không hẳn thế, ngay cả anh còn tự giạt mình, nhưng nói thật, anh rất thích điều này, nó làm cho anh cảm thấy thật gần gũi với em, có thể chạm đến tim em, cái này khiến anh thỏa mãn hơn bất cứ điều gì

Nghe lời anh nói, lòng Chu Thiển vô cùng vui mừng. Người đàn ông này đã vì mình mà thay đổi nhiều như vậy. Sự cố gắng của anh cô đều thấy. Cuộc đời người con gái, có người đàn ông đặt mình ở vị trí quan trọng nhất trong lòng thì hẳn là hạnh phúc lớn lao nhất đời

Đôi mắt như ngọc của cô như bùng sáng, khuôn mặt trắng nõn cũng trở nên rạng rỡ, cô hơi cười, nhìn anh thật sâu, trong mắt đầy tình cảm

Lòng Triệu Hi Thành như có gợn sóng. Anh cúi đầu, nhẹ hôn lên môi cô. Anh dùng đầu lưỡi khẽ liếm quanh môi cô, dịu dàng mát liếm. Nụ hôn ngọt ngào khiến cô hơi run run. Lòng anh như có một tình cảm dịu dàng dâng lên, kim lòng không đậu mà hôn lại anh

Anh như bị thiêu đốt trong nháy mắt, anh ôm chặt cô, khiến cơ thể ấm áp của cô dựa sát vào anh. Nụ hôn của anh nhiệt tình mà nồng cháy, chiếc lưỡi nóng bỏng đảo quanh trong miệng cô, cánh môi như có ma lực khiến cô đỏ mặt, tim đập mà khê rên rì

Cô chỉ cảm thấy cả người như đang bị thiêu đốt, người nóng rực lên. Mà thân thể anh như ngọn lửa đốt nóng linh hồn của cô

Hai người cuồng nhiệt ôm hôn, hơi thở, nhiệt độ hòa vào nhau. Cảm giác mê loạn, kích thích mà lại hạnh phúc này hấp dẫn hai người hăm sâu vào, rốt cuộc không thể tự kiềm chế

Hồi lâu sau, Triệu Hi Thành lưu luyến buông cô ra, ngẩng đầu, hơi thở dồn dập, ánh mắt mê ly. Anh cố gắng ổn định hơi thở của mình, khàn giọng nói:

- Thiệu Lâm, cùng anh về biệt thự đi, được không...

Chu Thiển ngẩng đầu, hai má ửng hồng, đôi mắt như có lớp sương mỏng manh, đẹp đến kinh tâm động phách, cô cười với anh, khê đáp:

- Được.

Triệu Hi Thành không thể khống chế sự vui mừng, cảm động trong lòng, lại gắt gao ôm chặt cô vào lòng, sức lớn như muốn khảm cô vào sinh mệnh của mình

Sương đêm càng lúc càng nặng nề, dần dần quanh quẩn xung quanh bọn họ, tựa như cảnh trong mơ, đẹp đến khó tin

Công ty Yêu Ti Lệ tọa lạc ở ngã tư phồn hoa nhất trong thành. Cửa hàng năm tầng, mỗi tầng đều hơn 2000 m². Tường bằng thủy tinh, rèm cửa màu xanh biển, đá cẩm thạch trắng thuần khiết, trần nhà khắc phù điêu tinh mỹ, những ngọn đèn thủy tinh chiếu ra ánh sáng như ngọc ngà, chiếu lên vô số những chiếc gương chỉnh tề khiến người ta sợ hãi mà than. Bước vào nơi này cũng như bước vào một thế giới mộng ảo vậy

Đó là cảm giác của mỗi học viên khi bước vào Yêu Ti Lệ. Lúc này, bọn họ được người phụ trách dẫn dắt đi thăm cửa hàng chính của Yêu Ti Lệ

Cửa hàng trường là một cô gái tao nhã, nữ tính hơn 30 tuổi. Cô vừa đi vừa giới thiệu:

- Mặt tiền của hàng chia theo năm tầng. Tầng một là phòng tiếp đãi, chúng ta sẽ tiếp khách hàng ở đó, tìm hiểu điều bọn họ muốn, sau đó sẽ tư vấn stylist phù hợp cho bọn họ. Tầng hai là phòng thiết kế bình thường

Bọn họ lên tầng hai, tay vịn cầu thang màu đỏ khắc hoa tinh tế khiến cho người ta có cảm giác thật hoa mỹ. Trên tường trắng như tuyết còn treo một vài thiết kế của các nhân viên công ty, rất tinh mỹ

Vừa lên lầu hai đã nhìn thấy một hàng gương chỉnh tề, chỗ ngồi ngay ngắn, phía sau là sofa thoải mái. Vừa nhìn qua có phần hơi giống những cửa hàng làm đầu

Cửa hàng trường nói:

- Đây chính là nơi làm việc của các stylist bình thường, trong các em sẽ có một số người về sau sẽ thực tập ở đây

Chu Thiển biết đây là nơi mình sẽ thực tập, không khỏi nhìn thêm vài lần. Giờ cô đã bình ổn được tư tưởng. Đúng như Hi Thành nói vậy, không được thầy giỏi chỉ dạy, cô vẫn có thể vào công ty

Sau đó, cửa hàng trường lại đưa bọn họ lên tầng 3. Vừa lên tầng 3 thì đã cảm nhận được sự khác biệt. Nơi này trang hoàng rất xa hoa, sàn trải thảm hoa văn tinh tế. Phòng chính được chia thành mười phòng nhỏ. Từng stylist đều có không gian độc lập của riêng mình. Đi vào trong thì thấy, bên trong rất lớn,

có một tủ lớn, gương lớn, sofa lớn, phòng thử đồ, TV LCD, tủ lạnh, thậm chí cả quầy bar nhỏ. Quả thực là không gian làm việc xa hoa đến khó tin.

Các học viên đều tò mò về choáng váng. Mười người top đầu nghĩ đến việc sau này mình sẽ được thực tập ở đây thì mắt tỏa sáng, hưng phấn vô cùng. Hồ Giai Giai lại nhìn Chu Thiển với ánh mắt kiêu ngạo, lại bị Chu Thiển lạnh lùng nhìn lại. Chu Thiển luôn cảm thấy, chuyện keo xịt tóc của mình bị đối nhất định có liên quan đến cô ta, chỉ tiếc là không có chứng cứ.

Cửa hàng trưởng mang bọn họ đi thăm quan khắp nơi rồi để bọn họ xuống trước, có người hỏi:

- Vẫn còn chưa xem tầng 4, tầng 5 mà cô

Cửa hàng trưởng nói:

- Tầng 4 là phòng làm việc của thầy Khắc Y, giờ thầy đang tiếp khách. Tầng 5 là phòng công tác của nhân viên hành chính, không có gì để xem hết.

Các học viên tuy rất muốn đến xem phòng làm việc của thầy Khắc Y nhưng ông đang làm việc không thể quấy rầy. Nhưng sau này còn thực tập ở đây nửa năm, chắc hẳn là vẫn còn cơ hội

Các học viên quay về tầng một, cửa hàng trưởng bắt đầu chia giáo viên thực tập cho bọn họ. Sau đó gọi người đưa mười người dẫn đầu lên tầng 3, bảo các stylist lớn tự mình chọn học viên. Mỗi người đều có sở trường khác nhau, cho nên để cho bọn họ chọn trợ lý đặc lực nhất cho mình

Mà hai mươi tám người còn lại thì cửa hàng trưởng cho mỗi người một tờ danh sách, bảo bọn họ đến tìm chủ quản tầng hai gặp giáo viên hướng dẫn cho mình

Mọi người lên lầu, chủ quản cầm danh sách của bọn họ rồi nói cho bọn họ biết giáo viên hướng dẫn của bọn họ là ở vị trí nào. Giờ còn chưa đến thời gian làm việc nên phải chờ một lúc

Chu Thiển được chỉ thị, đến vị trí số 30

Bàn thiết kế đơn giản, ở dưới có một chiếc tủ bị khóa, xem là để đồ cá nhân. Chu Thiển thấy giáo viên hướng dẫn còn chưa đến thì ngồi xuống ghế

Đột nhiên một người lạnh lùng nói:

- Về sau không được ngồi ở vị trí của khách. Cô làm nóng chỗ ngồi, khách sẽ không thích

Chu Thiển vội vàng đứng lên, nhìn lại, là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, vóc dáng bình thường, tướng mạo cũng bình thường, nuôi râu ở cằm, mặc quần áo thoải mái, xách theo chiếc hộp lớn. Anh ta đi đến trước bàn, đặt chiếc hộp trên bàn, mở ra, bên trong là đồ trang điểm

Người đàn ông kia quay đầu nhìn Chu Thiển nói:

- Cô chính là trợ lý mới tới?

Chu Thiển đứng thẳng, gật đầu nói:

- Đúng thế, em là Tống Thiệu Lâm về sau xin được chỉ dạy nhiều hơn thưa thầy Bạch

Qua danh sách cửa hàng trưởng đưa cô đã biết tên của anh ta. Bạch Huy, vôi, màu sắc nhợt nhạt, cái tên rất thú vị

Bạch Huy cười cười, lại quay đầu sửa sang lại túi đồ nghề của mình, một lát sau mới nói:

- Rất nhanh thôi, em sẽ phát hiện, nơi này và tưởng tượng của em là hoàn toàn khác nhau, mong rằng em không có giấc mộng quá hão huyền, nếu không chỉ là thất vọng mà thôi

Ngày đầu tiên thực tập đã bị thầy dội gáo nước lạnh vào đầu, cảm giác đó thật chẳng dễ dàng gì

Nhưng rất nhanh, cô đã hiểu được ý của thầy

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Trợ lý thực tập khác lạ

Qua một tuần, Chu Thiến đã hiểu, trợ lý có nghĩa là gì. Đơn giản một câu, chính là làm tạp vụ

Lúc Bạch Huy làm đầu, cô ở bên đưa cặp, đưa keo xịt tóc. Lúc Bạch Huy trang điểm, cô ở bên làm móng tay cho khách. Lúc Bạch Huy đi trang điểm tại nhà cho ai đó thì cô đi theo sau xách đồ cho anh ta

Hơn nữa, cô phát hiện ở tầng này, cơ bản đều là thiết kế đơn giản trong cuộc sống, khó lắm thì có thêm được trang điểm cô dâu. Bình thường đều là các cô gái trẻ trước khi hẹn hò hoặc đi tiệc thì mới đến đây làm tóc, trang điểm. Khách mặc quần áo đến, họ dựa vào quần áo của khách mà trang điểm làm tóc. Cái gì mà mặc quần áo gì cho phù hợp, tạo hình chỉnh thể, cái gì mà tạo hình sân khấu hay yến tiệc đều không cần dùng đến

Mà Bạch Huy là người rất được chắt chiu hay chớ, kỹ thuật không tệ nhưng rất lười động não. Khách yêu cầu gì thì anh ta làm theo yêu cầu của khách, cũng không đề nghị, không gợi ý gì. Khách đến một người thì làm một người.

Một vị khách mặt tròn, yêu cầu làm tóc xoắn lộn. Bạch Huy không nói hai lời, cầm máy làm xoắn bắt đầu giúp cô làm tóc. Chu Thiến sợ đến nhảy dựng, vội kéo Bạch Huy ra nói:

- Thầy Bạch Huy, thầy rõ ràng là biết cô ấy không hợp với kiểu tóc này, sao còn làm cho cô ấy. Hẳn nên đề nghị đổi kiểu tóc khác mới đúng

Bạch Huy tức giận nói:

- Cô cho là cô đang thiết kế tạo hình cho ngôi sao chắc, cái gì cũng cần hoàn mỹ. Đây là khách tự yêu cầu, cô cứ nghe theo mà làm là được, kiểu tóc khách cho là đẹp thì thế nào cũng sẽ là đẹp thôi. Cô còn đề nghị đổi kiểu tóc thì mất bao nhiêu thời gian đây? Nay, tiền của tôi là dựa vào phần trăm mà có, làm một khách bằng thời gian người ta làm hai khách thì kiếm được bao nhiêu? Tôi còn rất nhiều việc cần dùng đến tiền

Bạch Huy gạt tay cô ra, quay về tiếp tục chỉ dùng một giờ đã tạo hình xong cho khách. Khách nhìn vào gương vẫn rất hài lòng, dù sao trang điểm tí mĩ một chút, cũng nổi bật hơn trước ít nhiều

Chu Thiến lại nhìn khuôn mặt tươi cười của khách mà nghĩ, rõ ràng có thể xinh đẹp hơn nhiều...

Khách đi rồi, Bạch Huy nhân lúc rảnh nói với Chu Thiến:

- Cô cho rằng ai cũng đều tạo hình chỉnh thể tí mĩ như cho các ngôi sao, diễn viên sao? Đó là chuyện của tầng trên

Anh ta chỉ chỉ lên tầng:

- Chỗ này của chúng ta là như thế, làm việc đơn giản kiếm chút tiền, chỉ cần để ý hiệu suất, chất lượng thì khách vừa lòng là được. Bọn họ yêu cầu không cao, bằng không, 300 tệ mà hầu hạ như hầu hạ ngôi sao thì chỉ có đường ăn không khí mà sống

Chu Thiến hoàn toàn không thể chấp nhận lời anh ta nhưng đứng ở góc độ lợi ích mà nói thì cũng không thể nói anh ta sai. Chỉ khẽ nói:

- Rõ ràng có thể làm được tốt hơn thế

Bạch Huy hừ lạnh một tiếng nói:

- Về sau cho dù cô thi được vào công ty, hiếm có cơ hội xuất ngoại đào tạo chuyên sâu. Cũng chẳng qua chỉ làm những stylist bình thường như chúng tôi, cô sớm quen với cách làm này đi, nếu không sẽ chịu thiệt thòi thôi

Quen với cách làm việc tệ nhạt này sao? Cô nhìn bốn phía, các bạn học khác cũng chỉ làm theo lời của các stylist, cũng chẳng ai tốn tâm tư nghĩ nhiều

Chu Thiến bĩu môi, cô đâu muốn điều này

Vài ngày tiếp theo, Chu Thiến chuẩn bị một quyển sổ nhỏ. Lúc Bạch Huy thiết kế, cô liền nhân cơ hội mà đến chỗ khách đang đợi, hỏi khách muốn tạo hình gì. Thấy có những lúc không ổn thì Chu Thiến sẽ đề nghị khách đổi thiết kế, đưa ra đề nghị, sau đó vẽ qua trên giấy rồi đưa cho khách, bảo khách lúc tạo hình đưa cho stylist xem. Nếu không tin Chu Thiến thì có thể đến hỏi stylist

Cứ như vậy, Bạch Huy vừa có thể làm ra những tạo hình phù hợp cho khách mà lại tiết kiệm được không ít thời gian. Có một số khách hàng cũ còn nói, những lần tạo hình này tốt hơn trước, khen tay nghề anh ta tiến bộ. Chỉ có Bạch Huy hiểu rõ điều gì xảy ra.

Có lần, anh ta khẽ hỏi Chu Thiến:

- Cô cố gắng thế làm gì? Tôi cũng chẳng đưa thêm tiền công cho cô

Chu Thiến nhẹ nhàng nói:

- Chuyện nếu có thể làm rất tốt mà không làm thì lòng em sẽ không thoải mái

Bạch Huy nhìn cô, hồi lâu sau cũng không lên tiếng.

Từ sau hôm đó, thái độ của Bạch Huy với cô hiền hòa hơn nhiều. Với khách hàng cũng kiên nhẫn không ít, lúc tạo hình cho khách còn có thể tán gẫu với

khách về cách phối đồ, làm cho khách hàng rất thích. Lúc nhàn rỗi cũng sẽ trao đổi chút kinh nghiệm với Chu Thiển. Dù sao anh ta cũng có kinh nghiệm nhiều năm, vẫn hơn Chu Thiển vốn chỉ là lý luận suông nhiều, chỉ bảo Chu Thiển không ít khiến Chu Thiển không khỏi nhớ tới câu: thì ra ai cũng có thể trở thành thầy của mình, cho dù không được thầy tốt chỉ dạy, ở Bạch Huy cô cũng học được không ít. Cô không khỏi vì ban đầu đã từng coi thường những stylist bình thường này mà cảm thấy hổ thẹn

Bởi vì cách này của Chu Thiển mà hiệu suất và chất lượng của Bạch Huy nâng cao hơn nhiều, khách khen ngợi anh cũng càng ngày càng nhiều, giới thiệu thêm cho anh không ít khách. Qua một tháng, Bạch Huy trở thành stylist có thành tích cao nhất ở tầng này, ngay cả chủ quản cũng gật mình. Lúc thường tiền thì hỏi anh ta chuyện này xem anh ta có phương pháp gì hay

Bạch Huy không hề phui sạch công của Chu Thiển, đem cách của Chu Thiển nói ra rồi bảo:

- Như thế quả thật rất tiện cho tôi, vừa giảm đi không ít thời gian, vừa có thể tạo hình tốt nhất cho khách

Chủ quản kinh ngạc nhìn Chu Thiển đang chào hỏi với khách, không ngờ cách này lại là do một trợ lý không có nhiều kinh nghiệm nghĩ ra.

Người chủ quản lập tức đề nghị áp dụng phương pháp này với cửa hàng trường, rất nhanh, cách thức này được áp dụng khắp tại tầng này. Nhưng không phải trợ lý nào cũng được tốt như Chu Thiển, có người không đủ kiên nhẫn, cũng có người trình độ không bằng Chu Thiển nên hiệu quả không bằng được. Nhưng nói tóm lại, hiệu suất và chất lượng vẫn được nâng cao không ít khiến cho tầng hai cũng được ngừng mặt một phen.

Đến lúc này, Chu Thiển ở tầng hai cũng đã có chút danh tiếng, lúc Bạch Huy bận thì cũng sẽ đưa khách cho cô làm. Vốn trợ lý không thể tạo hình cho khác nên Bạch Huy làm thế khiến cô rất vui, kinh nghiệm cũng tăng lên không ít. Tiểu Mạt hâm mộ vô cùng, thậm chí oán trách với cô:

- Mình làm ở tầng 3, tóc của khách cũng chẳng được sờ đến, sớm biết thế chẳng bằng làm ở tầng 2

Việc thực tập ở tầng 2 tốt hơn so với tưởng tượng của Chu Thiển không biết bao nhiêu lần. Duy nhất làm cho người ta không thoải mái chính là Hồ Giai cứ cách hai ngày lại đến lầu 2 tìm Vương Kỳ một lần. Lúc nào cũng không coi ai ra gì mà lớn tiếng nói oang oang, hôm nay gặp ngôi sao nào, tạo hình cho phu nhân nổi tiếng nào. Bởi vì cô ta làm trợ lý cho anh mình nên vẫn có cơ hội làm một số chuyện cơ bản như làm móng lỉnh lỉnh...

Lúc cô ta nói chuyện sẽ đều “vô tình: nhìn về phía Chu Thiển, vẻ mặt đắc ý khiến người ta ghét. Chu Thiển vốn không muốn để ý đến cô ta nhưng cứ ba ngày hai lượt như vậy thực sự quá phiền

Cô kể lại việc này cho Triệu Hi Thành, Triệu Hi Thành ôm cô nói:

- Đáng ghét thế sao?

Sau đó trầm ngâm một hồi, cười nói:

- Có muốn dạy dỗ cô ta không? Chắc chắn sẽ khiến mặt cô ta xám ngoét lại đó

Chu Thiển hứng thú, mắt lấp lánh:

- Anh có cách sao?

Triệu Hi Thành thì thầm vào tai cô một hồi

Chu Thiển nghe xong, cười lớn, khẽ day trán anh:

- Anh quá âm hiểm

Triệu Hi Thành làm bộ tức giận rồi ôm cô chạy vào trong phòng

Anh đè lên người cô, mắt sáng:

- Dám nói anh âm hiểm, để xem anh dạy dỗ em thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Dạy dỗ 1

Chu Thiển chuyển về biệt thự đã được một đoạn thời gian. Cô vốn muốn gọi Tiểu Mạt đến ở cùng nhưng Tiểu Mạt cười nói:

- Mình không muốn làm bóng đèn của các cậu đâu. Mình vẫn nên ở đây là hơn, chỗ này ở đã quen, cũng rất ổn

Triệu Hi Thành rất cảm kích sự thức thời của cô, lại thấy cô thực sự tốt với Thiệu Lâm cho nên đặc biệt gọi người sửa sang lại nhà của hai người lại, sau đó mua sắm các thiết bị đồ dùng mới, cố gắng cho Tiểu Mạt được ở tiện nghi nhất

Tiểu Mạt biết đó là tâm ý của anh, cũng biết chút tiền này với anh chẳng tính là gì nên cũng chỉ cười mà đón nhận

Lúc nhàn rỗi Chu Thiển cũng trang hoàng lại biệt thự, trước kia lúc ở đây, cô nghĩ mình chỉ là khách qua đường cho nên chưa bao giờ tốn công làm gì. Nhưng giờ nơi đây là tổ ấm của bọn họ, đương nhiên phải tốn chút tâm tư. Cô thay rèm cửa bằng rèm cửa mà cô thích, cũng mua thêm không ít đồ trang trí.

Lúc trước biệt thự trang hoàng tuy rất xa hoa nhưng có hơi đơn điệu, cảm giác thiếu đi không khí gia đình, có thể thấy Tống Thiệu Lâm trước kia cũng không hề có tâm tư làm việc này

Giờ Chu Thiển lại bày thêm mấy chậu hoa nhỏ ở trên ban công, trong phòng treo mấy bức họa, phòng tắm thay hết đồ dùng theo cặp, phòng khách thì đặt thêm mấy vật trang trí nhỏ. Chỉ chút ít thay đổi thôi nhưng cũng khiến cả căn nhà tràn ngập hơi ấm gia đình

Triệu Hi Thành thấy những thứ này xong thì ôm cô vào lòng, trong lòng cảm động, ngọt ngào không thể hình dung hết bằng lời. Chỉ cảm thấy hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời cũng chỉ đến thế mà thôi

Hôm đó, Triệu Hi Thành và Chu Thiển bàn lại kế hoạch dạy dỗ Hồ Giai Giai một lần. Qua hai ngày, bọn họ bắt đầu hành động theo kế hoạch

Đó là một ngày ánh nắng rực rỡ ngập tràn

Trước cửa Yêu Ti Lệ đột nhiên xuất hiện một chiếc ô tô sang trọng. Xe màu vàng như lóe sáng dưới ánh mặt trời, biểu hiện khí thế tôn quý không gì sánh bằng. Sau đó có lái xe mặc đồng phục đen xuống xe mở cửa xe, một đôi nam nữ ăn mặc sang trọng bước xuống, tổ hợp tuấn nam mỹ nữ thực khiến người ta yêu thích

Nhân viên trong cửa hàng nhìn qua cửa kính thấy thế vội mở cửa nghênh đón họ vào. Theo kinh nghiệm của bọn họ, đây hẳn là hai vị khách quý vô cùng

Chu Thiển và Triệu Hi Thành tay nắm tay bước vào Yêu Ti Lệ, đằng sau còn có người hầu xách đồ cho bọn họ

Cửa hàng trưởng cùng mọi người ra cửa đón khách quý, mà khi nhìn rõ người tới thì không khỏi giật mình

Đây... đây chẳng phải là trợ lý ở tầng hai sao?

Cửa hàng trưởng biết Tống Thiệu Lâm nhưng Tống Thiệu Lâm cô quen là trợ lý nhỏ mặc đồng phục trắng giản dị. Chu Thiển hôm nay mặc hàng hiệu, khí chất cao quý, tao nhã, người đàn ông bên người cô cao lớn tuấn mỹ không nói nhưng lại có khí thế xem thường mọi thứ. Hai người đứng đó có khí thế cực lớn, hấp dẫn mọi ánh nhìn

Cửa hàng trưởng ngây người không nói được gì. Sớm nghe nói nhà Tống Thiệu Lâm có tiền nhưng không ngờ lại giàu đến mức độ này. Cửa hàng trưởng liếc nhìn chiếc xe hơi xa hoa bên ngoài, đó là chiếc siêu xe phiên bản hạn chế, cả thế giới cũng chẳng có nhiều.

Triệu Hi Thành thấy bọn họ đều ngây ngốc, thất thần thì nhíu mày, tức giận:

- Sao không có ai đón tiếp thế nào? Đây là cách phục vụ của Yêu Ti Lệ sao?

Trong giọng nói có sự lạnh lùng khiến mọi người chấn động

Cửa hàng trưởng là người lấy lại tinh thần đầu tiên, vội cúi người nói:

- Ngại quá, là chúng ta tiếp đón không tốt

Lúc nói chuyện, cô không nhịn được nhìn về phía Chu Thiển, trong mắt là sự kinh ngạc.

Chu Thiển không muốn làm khó cửa hàng trưởng nên cười với cô:

- Chúng tôi đêm nay có yến tiệc nên mới đến

Cửa hàng trưởng tươi cười:

- Có hẹn trước không?

Bên kia, Triệu Hi Thành cười tà mị:

- Chúng tôi đã hẹn Hồ Gia Hào rồi

Lúc nói chuyện, hai mắt lưu chuyển, trong lơ đãng lại như phóng điện khiến các cô gái ở đây đều choáng váng

Cửa hàng trưởng cười tươi rói:

- Mời qua bên này

Vừa vươn tay mời vừa dẫn đường

Anh em Hồ Gia Hào nhận được điện thoại nội tuyến dưới lầu thì biết có khách quý đến nên sớm đã ra ngoài, đến cầu thang chờ đón khách quý. Hồ Giai Giai đứng sau anh mình, vẻ mặt mừng rỡ, không biết khách quý hôm nay là ai? Phải nịnh bợ cẩn thận mới được

Khi cô ta nhìn thấy đôi nam nữ đi lên thì biến sắc. Cô ta cúi đầu, lùi về sau anh mình, hi vọng có thể giảm bớt cảm giác tồn tại của mình. Tuy rằng biết cũng chỉ là phí công nhưng cô ta quả thực không muốn để Tổng Thiệu Lâm nhìn thấy mình phải cúi đầu trước mặt cô.

Chu Thiển nhìn về co đầu rút cổ của cô ta mà không nhìn được khẽ cười, trong lòng thật thoải mái

Triệu Hi Thành cũng chẳng dễ dàng bỏ qua cho Hồ Giai Giai như vậy, lớn tiếng nói:

- Cô kia, đúng, chính là cô! Cô trốn đi làm gì, sao thế, làm chuyện gì ám muội sao?

Cửa hàng trưởng thấy thế thì tức giận, lườm Hồ Giai Giai nói:

- Hồ Giai Giai, cô đón khách thế sao? Còn không mau xin lỗi khách?

Hồ Giai Giai đương nhiên không muốn, lui ra sau anh mình, mặt đỏ bừng không lên tiếng. Nhìn cô ta như thể hận không thể tìm được cái động mà trốn vào đó

Chu Thiển cực kì thống khoái, Triệu Hi Thành quay đầu nhìn cô nhưu mày như muốn nói: “em cứ chờ đi, trò hay còn ở phía sau cơ”

Hồ Gia Hào nhìn thấy Triệu Hi Thành đến, lại thấy anh nhằm vào em gái mình mà nói như vậy thì cảm thấy Triệu Hi Thành hôm nay đến hẳn là tìm phiền phức. Nghĩ tới trước kia em gái mình đắc tội Triệu phu nhân, tuy rằng Triệu Hi Thành không kiện ra tòa nhưng cũng không quên được. Anh ta nhìn lại về mặt không cam lòng của em gái mình mà thầm thở dài. Đây là người nhà chiều hư nó, làm cho nó sinh tính tự cao tự đại, kiêu ngạo bướng bỉnh. Cũng nên áp chế lại tính cách này, bằng không không phải lúc nào cũng có vận may như vậy. Nhân cơ hội này cho Triệu tổng xả giận, mong rằng sau này Triệu Hi Thành sẽ không tìm em gái mình gây phiền phức nữa

Lập tức, anh ta tươi cười bước lên thân thiết nói:

- Triệu tổng, hoan nghênh hoan nghênh, anh yên tâm, tôi nhất định cố gắng hết sức tạo hình cho tôn phu nhân

Sau đó quay đầu khẽ quát em gái mình:

- Giai Giai, còn không mau xin lỗi khách

Hồ Giai Giai thấy cửa hàng trưởng và anh đều giận thì đành phải bước đến bên Chu Thiển, khó chịu mà nói:

- Xin lỗi

Triệu Hi Thành không buồn nhìn cô ta lấy một lần:

- Cô nói gì? Tôi không nghe rõ

Hồ Gia Hào vội nói:

- Giai Giai, lớn tiếng chút, có thành ý chút đi

Hồ Giai Giai mắt đã bắt đầu ngấn lệ, nghẹn ngào cao giọng nói:

- Xin lỗi

Chu Thiển nhìn cô ta thân thiện cười, nhớ tới sự châm chọc, khiêu khích trước kia của Hồ Giai Giai với mình, còn cả chuyện keo xịt tóc bị đối đầu mờ ám nên chẳng hề thương hại gì cô ta

Người như thế, không biết trời cao đất rộng, làm người hay làm việc đều rất cần rờ, thật sự nếu không dạy dỗ cô ta thì cô ta sẽ coi mình là quả hồng nát

Mà nụ cười này trong mắt Hồ Giai Giai lại thành sự miệt thị, trào phúng. Cô ta vừa tức vừa hận nhưng lại không dám làm gì, sợ sẽ bị công ty đuổi đi. Cô ta không dám mạo hiểm như vậy

Cô ta chẳng có cách nào khác, lần đầu tiên, cô ta cảm nhận được, trước mặt Tổng Thiệu Lâm, cô ta chỉ nhỏ bé như vậy mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Dạy dỗ 2

Cửa hàng trưởng sau khi dẫn Triệu Hi Thành tới, giao cho chủ quán lẩu 3 bảo cô ta chăm sóc khách hàng cẩn thận rồi lại đi xuống

Theo quy định, trợ lý phải đến trước cửa phòng tạo hình mà mở cửa cho khách rồi cung kính mời khách vào

Bình thường chuyện này Hồ Giai Giai luôn tranh cướp với trợ lý khác, tranh thủ mà lấy lòng khách. Bởi vì cô ta trẻ trung xinh đẹp, nụ cười sáng lạn, miệng lưỡi ngọt ngào nên cũng rất được khách hàng ưa thích, thường cũng được tiền boa. (Bản thân những stylist lớn cũng có trợ lý riêng, học viên thực tập chỉ là trợ lý phụ, chỉ là Hồ Giai Giai là em gái của Hồ Gia Hào nên địa vị bất đồng)

Nhưng lần này, muốn Hồ Giai Giai phải cúi người trước mặt Chu Thiển thì cô ta không thể làm nổi. Cô ta đứng bất động ở đó, trợ lý chính của Hồ Gia Hào vội vàng bước lên mở cửa

Hồ Gia Hào nhìn bộ dáng quật cường của em gái thì thầm sốt ruột, em gái mình tùy tiện như thế chỉ sợ sẽ còn phải chịu ủy khuất hơn nữa mà thôi

Triệu Hi Thành lạnh lùng nhìn Hồ Giai Giai một cái, kéo Chu Thiển vào, lúc vào cửa còn tiện tay thưởng cho trợ lý mở cửa kia 500 tệ. Trợ lý kia được thưởng lớn như vậy thì cao hứng vô cùng, nhìn Hồ Giai Giai đặc ý. Bình thường cậu ta luôn bị Hồ Giai Giai tranh công, nhưng cô ta lại là em gái của Hồ Gia Hào nên cũng chỉ dám giận mà không dám nói. Giờ rốt cục đã có thể ngẩng cao đầu trước cô ta, trong lòng vô cùng thoải mái

Hồ Giai Giai nhìn tờ tiền đỏ chót trong tay trợ lý kia mà trong lòng đủ mọi cảm giác lẫn lộn. Bọn họ boa linh tinh mà đã 500 tệ? Cô ta không khỏi lên liếc nhìn Chu Thiển một cái. Thấy Chu Thiển cả người đều là hàng hiệu, trang sức kim cương long lanh, người đàn ông bên cạnh lại tuấn mỹ như vậy, xuất sắc như vậy thì lòng ganh ghét lại dâng lên. Tổng Thiệu Lâm dựa vào cái gì mà có mạng tốt như vậy?

Hồ Giai Giai đi theo sau bọn họ vào phòng thiết kế rồi ngồi xuống ở chỗ cách xa bọn họ. Thầm hạ quyết tâm, coi mình như người vô hình, mặc kệ bọn họ

Nhưng mọi chuyện nào có như ý của cô ta

Bên kia, Chu Thiển ngồi xuống bàn trang điểm, trợ lý được tiền boa vội giúp cô pha trà rót nước. Nhưng Chu Thiển lại nhìn Hồ Giai Giai rồi vậy:

- Trợ lý tiểu thư bên kia, rót cho tôi cốc nước

Hồ Giai Giai mím môi, hai tay dùng sức mà giắt vạt áo, hung hăng trừng mắt nhìn Chu Thiển. Chu Thiển lại nhìn cô ta cười thân nhiên, nhũn nhũn nói:

- Thế nào, phải để tôi nhắc lại lần nữa hay sao?

Hồ Gia Hào vội quát em gái:

- Giai Giai, nhanh nhẹn lên

Hồ Giai Giai chẳng còn cách nào, đành phải cau có đi lấy nước cho Chu Thiển. Tuy rằng rất muốn nhổ nước bọt vào trong cốc nhưng ánh mắt lạnh lùng của Triệu Hi Thành phía sau luôn nhìn cô ta khiến lưng cô ta ớn lạnh, thực sự không dám

Cô ta dùng dằng mãi rồi mới cầm cốc nước tới, vòng vằng đưa cho Chu Thiển nói:

- Đây!

Chu Thiển lật tạp chí, không ngẩng đầu cũng không nhận chén nói:

- Tôi nhớ trường học không có dạy như vậy

Trường học dạy là phải hai tay bưng nước, cung kính đưa cho khách, nhất là tầng ba tầng bốn, tầng hai lại không nghiêm ngặt như vậy

Hồ Giai Giai tức giận đến mặt trắng bệch, nhưng dưới ánh mắt nghiêm khắc của anh trai thì vẫn phải làm theo quy củ mà cung kính đưa trà cho Chu Thiển.

Chu Thiển cười đón lấy, hơi nhấp một ngụm thì nhũn nhũn:

- Sao lạnh thế?

Triệu Hi Thành lập tức phát hỏa:

- Các người định làm ăn hay không đây, gọi chủ quản đến ngay

Hồ Gia Hào vội đón lấy chiếc chén trong tay Chu Thiến, liên tục xin lỗi:

- Xin lỗi, xin lỗi

Rồi nói với Hồ Giai Giai:

- Giai Giai, đổi ly khác đi

Hồ Giai Giai giận run người nhưng lại sợ bọn họ sẽ gọi chủ quản đến, nếu không bị đuổi đi thì cũng sẽ để lại ấn tượng xấu với chủ quản, ảnh hưởng đến tương lai trở thành trợ lý của Khắc Y của cô ta. Cô ta lại đành nhẫn nhịn, lại rót chén nước khác, lần này là một chén nước ấm.

Ai ngờ Chu Thiến uống một ngụm, lại nhú mày nói:

- Nóng quá

Hồ Gia Hào không đợi Triệu Hi Thành nói nữa. Lập tức đón lấy chén nước trong tay Chu Thiến, cẩn thận nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, đều là cấp dưới của tôi làm việc không tốt, tôi tự đi rót nước cho cô, xin chờ một chút

Chu Thiến thấy anh trai cô ta lo lắng bảo vệ em gái như vậy, hoàn toàn không để ý đến thể diện của chính mình, không khỏi cũng có chút cảm động, lập tức thở dài, nghĩ có phải là không nên làm khó người anh này?

Cũng không ngờ, Hồ Giai Giai đợi anh mình bước đi thì khẽ rít giọng nói:

- Nay, cô đừng có quá đáng, đừng nghĩ là cô có tiền thì tôi sẽ sợ cô.

Chu Thiến thầm nghĩ cô ta là loại chết cũng không biết hối cải, quay đầu nhìn cô ta cười lạnh nói:

- Lời này của cô sai rồi, giờ tôi là chủ, cô phải theo. Tôi đưa tiền, cô phục vụ. Đúng thế, tôi là người có tiền, tiền rất nhiều đủ để cô phải cúi đầu trước mặt tôi. Cô có thể không sợ tôi nhưng cô muốn bảo vệ công việc của mình thì phải nhìn sắc mặt của tôi

Chu Thiến ép sát người cô ta, vì để đề cao khí thế của mình mà cô học theo vẻ mặt của Triệu Hi Thành nói:

- Hồ Giai Giai, hình như đến giờ cô vẫn không ý thức được, tôi thật sự là người cô không thể trêu vào đâu, tôi đập chết cô cũng dễ như đập chết con kiến mà thôi

Trong nháy mắt, tay chân Hồ Giai Giai trở nên lạnh lẽo vô cùng, cô ta vẫn luôn đổ kỵ với Tổng Thiệu Lâm, muốn kéo Tổng Thiệu Lâm xuống bùn. Cô ta tuy biết nhà Tổng Thiệu Lâm có tiền nhưng ngoài ghen tỵ cũng không có cảm giác gì khác, trong lòng cô ta, cô ta không nghĩ Tổng Thiệu Lâm có thể làm gì mình, chuyện bịa đặt lần trước, chẳng phải không làm gì được cô ta sao? Nhưng giờ cô ta hiểu được, cô ta sai rồi, thì ra giữa bọn họ có sự chênh lệch rất lớn, là thân phận, là địa vị, là tiền tài. Chỉ cần Tổng Thiệu Lâm muốn, lúc nào cũng có thể khiến mình được đẹp mặt

Tất cả những điều này, tuy cô ta hiểu nhưng sao có thể nuốt trôi cơn giận này

Chu Thiến nhìn gương mặt dần trắng bệch của Hồ Giai Giai, trong lòng thật thoải mái, khó trách ngày nào Triệu Hi Thành cũng thích làm li như vậy, nói năng thì cộc lốc, thì ra cảm giác thống khoái như thế... Lần này, Hồ Giai Giai sẽ không dám trêu chọc cô nữa rồi

Thật ra, Chu Thiến chẳng qua là hù dọa cô ta một chút thôi, cô biết rõ sự gian khổ của học hành, cũng biết phần công việc này với mỗi học viên mà nói quan trọng cỡ nào. Hơn nữa chuyện keo xít tóc cũng không thể chắc chắn là do Hồ Giai Giai làm, cô sẽ không vì thế mà chặn đứng tiền đồ của một cô gái. Hôm nay chẳng qua là dạy dỗ cô ta một chút, cho cô ta hiểu được mình không phải kẻ dễ dãi

Triệu Hi Thành ở bên nhìn mà buồn cười, Thiệu Lâm này, cô ấy nghĩ chỉ đôi câu hù dọa này thì Hồ Giai Giai sẽ sợ cô ấy? Nhìn vẻ mặt của cô ta rõ ràng là rất không cam lòng, không phục, chỉ e sau này còn sẽ gây chuyện gì khác. Người như thế, kim không đâm vào thịt thì không thấy đau. Muốn làm cho cô ta sợ thì phải để cô ta thấy đau

Trong mắt Triệu Hi Thành hiện lên một tia ngoan độc. Nam trợ lý ở bên nhìn sắc mặt của anh mà lạnh người

Triệu Hi Thành nhìn về phía Chu Thiến, thầm nghĩ, phụ nữ đúng là dễ mềm lòng! Nhưng mà... Thiệu Lâm như vậy thật sự rất đáng yêu...

Gương mặt lạnh lùng của anh dần nhu hòa lại khiến cho trợ lý đứng bên cạnh nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Hồ Gia Hào hai tay bưng chén trà lại, cung kính đưa cho Chu Thiến, Chu Thiến không đành lòng làm khó người anh tốt này nên đón lấy, cũng không làm

khó dễ nữa. Hồ Gia Hào thầm thở phào. Anh nhìn em gái, thấy Hồ Giai Giai cúi đầu đứng một bên, không biết suy nghĩ cái gì.

Sau đó, Hồ Gia Hào cùng Chu Thiên thảo luận nên tạo hình thế nào. Hồ Gia Hào lấy ra những hình ảnh cho cô tham khảo. Không hổ là bậc thầy có tiếng, phương án tạo hình rất độc đáo mà cũng mới mẻ, rất hợp ý Chu Thiên, cũng cho cô học hỏi thêm không ít.

Mà Hồ Gia Hào cũng rất kinh ngạc với mắt thẩm mỹ của Chu Thiên, sự sâu sắc, sáng tạo, trí tuệ của cô ấy so với em gái mình tuyệt đối hơn chứ không kém. Khó trách em gái mình luôn nhắm vào cô ấy, thì ra là lòng dạ hẹp hòi của em gái mình tác quái. Anh nhìn Chu Thiên tao nhã thoải mái lại nhìn vẻ mặt phần hận của em gái, không khỏi trầm lắng đầu, cao thấp cũng quá rõ ràng...

Sau khi quyết định tạo hình, Hồ Gia Hào bắt đầu động thủ, anh gọi Hồ Giai Giai giúp Chu Thiên làm móng

Hồ Giai Giai sợ khí thế của Chu Thiên và Triệu Hi Thành nên không dám không theo. Cô ta lấy ra dụng cụ làm móng, vô cùng khó chịu, ngồi xổm bên Chu Thiên, làm móng tay cho Chu Thiên.

Cô ta cầm lấy tay Chu Thiên, bàn tay Chu Thiên trắng nõn mềm mại, mười ngón tay thon dài, vừa nhìn là biết đây là bàn tay chưa từng phải làm lụng vất vả. Ngón áp út của Chu Thiên còn có một chiếc nhẫn kim cương long lánh, ánh sáng chói mắt cô ta. Rõ ràng mới đầu chỉ là người bình thường như mình, đột nhiên lại biến thành người cao cao tại thượng, bây giờ còn cười lên đầu lên cổ mình, tâm tình của cô ta ai thấu hiểu được?

Chu Thiên ý thức được mình còn chưa tháo nhẫn nên rút tay lại, tháo nhẫn ra rồi lại đưa tay cho cô ta, lúc lơ đãng liếc nhìn Hồ Giai Giai một cái.

Chỉ là một cái liếc mắt lơ đãng nhưng lại bị Hồ Giai Giai nghĩ thành khoe khoang, đắc ý

Tâm tình của cô ta vô cùng phức tạp, vừa buồn bực lại vừa phần hận. Tất cả những cái này đều khiến cô ta vô cùng kích động, tay cầm kéo không khỏi run lên

- Á!

Chu Thiên động nhiên rút tay lại nhưng đã không kịp. Ngón út của cô đã bị cứa phải, một giọt máu ứa ra rơi trên người, vết máu đỏ tươi này khiến mắt Triệu Hi Thành như bị kim đâm

Anh đứng bật dậy, bước tới kéo Hồ Giai Giai ra rồi tát cô ta một cái. Hồ Giai Giai còn chưa kịp phản ứng đã bị cái tát mạnh của Triệu Hi Thành đánh vào, lảo nhảo mới dừng lại được

Mọi thứ xảy ra quá bất ngờ khiến mọi người đều ngây ngốc, không thể phản ứng kịp thời

Chờ đến khi Hồ Giai Giai khóc thét thanh thì mọi người mới như tỉnh mộng

Hồ Gia Hào vội đi đến bên em gái, nhìn khuôn mặt bị đánh sưng của em mà đau lòng vô cùng. Hồ Giai Giai bung mặt dựa vào lòng anh trai, khóc đến không thở nổi. Cô ta thực sự sợ hãi. Vừa rồi, chỉ trong nháy mắt Triệu Hi Thành đánh cô ta mà cô ta cảm giác như đó là quỷ tu la từ địa ngục xuất hiện. Cuộc đời cô ta chưa bao giờ trải qua cảm giác này, tựa như ác mộng vậy. Sau đó, cô ta lại không biết vận mệnh gì sẽ chờ mình. Cô ta sợ hãi, sự sợ hãi từ sâu thẳm trong lòng khiến cả người run rẩy

- Anh ơi... em không cố ý... Em thực sự không cố ý... em chỉ là lỡ tay... em không cố ý...

Cô ta ôm anh trai mình khóc rống, kể lể. Thực ra đó là cô ta nói thật, vừa rồi cô ta không cố ý, dù có tức giận thế nào cũng sẽ không thể làm chuyện này trước mặt bao người được

Hồ Gia Hào bị em gái khóc mà đau lòng, nghe lời của em gái thì không khỏi tức giận mà nói với Triệu Hi Thành:

- Triệu tổng, chuyện còn chưa rõ ràng, sao anh lại có thể đánh người được

Triệu Hi Thành xem xét miệng vết thương của Chu Thiên, trợ lý đem băng băng đến, Triệu Hi Thành cẩn thận thấm máu cho cô, thỉnh thoảng còn hỏi:

- Có đau không? Có xót không?

Chu Thiên thấy vẻ mặt lo lắng của anh thì cảm thấy chẳng còn gì đau đớn. Cô nhìn anh cười, lắc lắc đầu

Triệu Hi Thành nghe được lời của Hồ Gia Hào thì quay phắt lại, sắc mặt âm trầm đáng sợ, giọng nói lạnh như băng rít qua kẽ răng

- Tôi đánh cô ta còn là nhẹ. Tôi còn muốn cô ta không thể nào ngóc đầu được tại đây nữa

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Giải Quyết

Anh em họ Hồ nghe được lời Triệu Hi Thành nói thì đều sợ đến ngất người. Hồ Giai Giai thậm chí còn ngừng khóc, kinh hãi nhìn khuôn mặt tuấn mỹ mà âm ngoan của Triệu Hi Thành

Triệu Hi Thành đi đến trước mặt Hồ Giai Giai, từ cao nhìn xuống cô ta, trong mắt tràn ngập sự khinh thường:

- Cô nghĩ rằng tôi sẽ để mặc cô hết lần này đến lần khác làm tổn thương vợ tôi sao? Lần trước tôi bỏ qua cho cô cô nghĩ tôi là quả hồng nát hay sao? Không phải cô ý? Tôi thấy là cô có ý trả thù. Tôi muốn cô phải trả giá vì những gì mình đã làm

Anh quay đầu nhìn trợ lý nam quát:

- Đi gọi chủ quản của các người đến

Trợ lý nam thất kinh, nhìn Hồ Gia Hào lại nhìn Triệu Hi Thành, nhất thời không biết nên làm gì. Triệu Hi Thành mất sắc như đao mà nhìn anh ta:

- Còn không đi mau

Trợ lý kia run lên rồi đi ra ngoài tìm chủ quản

Hồ Giai Giai thấy chuyện đã âm ỉ đến tận chủ quản thì biết lần này nhất định sẽ bị công ty sa thải, trong lòng hoảng hốt tới cực điểm. Cô ta vừa khóc vừa liên tục lắc đầu, nước mắt như mưa, lớp son phấn trên mặt nhòe nhoẹt, chặt vật vô cùng. Cô ta nhìn Triệu Hi Thành rồi xin tha thứ:

- Không phải không phải..... Tôi thật sự không phải cố ý, tôi tuyệt đối không phải là trả thù..... Ô ô..... Tôi biết sai rồi... về sau tôi không dám nữa... ô... xin... xin anh tha thứ cho tôi, đừng để công ty sa thải tôi...

Cô ta ngập tràn hi vọng với tương lai, khát khao đứng nơi đầu sóng ngọn gió, trở thành stylist được người người mến mộ, chẳng lẽ, mọi thứ còn chưa bắt đầu đã lại kết thúc ở thời khắc này sao?

Hồ Giai Giai càng nghĩ càng đau lòng, càng nghĩ càng sợ hãi, sớm biết như thế, cô nhất định sẽ không đi treu chọc Tổng Thiệu Lâm, nhất định không dám châm chọc, khiêu khích, điều vô dương oai với Tổng Thiệu Lâm, nếu sớm biết sẽ có hậu quả nghiêm trọng cỡ này

Cô ta cuối cùng không nói được gì, chỉ bụm mặt khóc.

Triệu Hi Thành nhìn xuống, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta khóc. Nghe được lời cô ta nói thì cũng chỉ hừ lạnh một tiếng mà không làm gì thêm. Hôm nay phải cho cô ta chút đau đớn, để cô ta sau này có chút e ngại với Thiệu Lâm, không dám có tâm tư ý đồ gì xấu. Về phần có cần đuổi tận giết tuyệt hay không... Anh cũng không ngại nhưng chỉ sợ Thiệu Lâm ngốc nghếch kia sẽ lại mềm lòng. Anh cũng không muốn để cô nghĩ mình là kẻ tàn nhẫn vô tình

Hồ Gia Hào thấy Triệu Hi Thành như thế thì biết hôm nay anh sẽ không bỏ qua, trong lòng lo lắng vạn phần nhưng sai là tại em mình, đầu tiên là em mình bịa đặt vu hãm vợ anh ta, giờ lại làm vợ anh ta bị thương. Dựa vào tính cách của Triệu Hi Thành, chỉ sợ hôm nay em gái mình không bị sa thải là không được. Nhưng em gái mình tuổi còn nhỏ, vốn tràn ngập hi vọng với tương lai, nếu vì chuyện này mà hủy đi mọi thứ, với cá tính của nó thì hẳn là sau này sẽ khó mà bước tiếp. Anh ta là anh trai sao có thể mặc kệ chuyện này?

Hồ Gia Hào bình ổn lại cảm xúc của chính mình, thấy Triệu Hi Thành thái độ cứng rắn nhưng Triệu phu nhân đứng sau lại nhìn em gái mình với vẻ không đành lòng thì mắt sáng bừng lên. Hồ Gia Hào biết, chuyện hôm nay nếu muốn cứu vãn được thì chỉ có thể dựa vào Triệu phu nhân mà thôi

Anh ta đứng lên, bước nhanh đến bên Chu Thiến, về mặt khẩn thiết nói:

- Triệu phu nhân, xin cô giờ cao đánh khẽ, tôi biết đều là Giai Giai không tốt, mọi chuyện đều là nó sai. Nhưng xin cô nể tình bạn học, xin cô nể tình nó tuổi nhỏ không hiểu chuyện mà cho nó chút hi vọng đi. Cô cũng biết nó là đứa không biết trời cao đất rộng, cô thực sự nhẫn tâm chặt đứt đường sống của nó sao? Xin cô tha cho nó một lần, sau này tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó cẩn thận, tuyệt đối không để nó ăn nói hàm hồ, làm xằng làm bậy! Triệu phu nhân...

Càng nói giọng Hồ Gia Hào càng thấp dần đi, về mặt cầu xin

Chu Thiến nhìn anh ta, thân hình cao lớn của Hồ Gia Hào cung kính cúi người trước mặt cô. Nghĩ bình thường anh ta cũng là người được mọi người trong công ty sùng bái, bình thường cho dù là khách hàng cũng sẽ nể mặt anh ta vài phần. Chỉ sợ tới giờ chưa từng ăn nói khép nép với ai như vậy, vì em gái mà phải như thế, thật sự là người anh tốt. Hồ Giai Giai sở dĩ kiêu ngạo, ương ngạnh chỉ sợ cũng là vì được cưng chiều quá nhiều, cho nên cô ta coi rằng mọi thứ phải xoay quanh cô ta, quá tự cao rồi

Chu Thiến nhìn Hồ Giai Giai ngồi trên đất mà khóc kia, cô ta cảm nhận được ánh mắt của cô, ngừng đầu nhìn cô rồi lại vội cúi đầu, không dám nhìn thẳng cô

Cô thờ dãi nói với Hồ Gia Hào:

- Thầy Hồ, anh có lẽ cho rằng hôm nay chúng tôi ý thế hiệp người. Nhưng anh ngừng lại đi, việc ngày hôm nay đổi lại là khách hàng khác thì sẽ hơn gì? Vấn đề là ở cô ấy chứ không phải chúng tôi. Yêu Ti Lệ coi trọng nhất là thái độ phục vụ. Bất kể thế nào, hôm nay tôi tới là khách, nhưng thái độ phục vụ của cô ấy thế nào anh cũng thấy rồi đó, tôi không phải nói nhiều lời chứ. Hôm nay cô ấy làm tôi bị thương, mặc kệ là cô ấy cố ý hay không cố ý thì cũng không tránh được bị phạt vì làm việc không chuyên tâm. Đợi chủ quản đến, tôi sẽ không nói lung tung một chữ, mọi thứ cứ để công ty quyết định đi.

Những lời này vô cùng hợp tình hợp lý, Hồ Gia Hào á khẩu không trả lời được, nhìn em gái lắc lắc đầu.

Hồ Giai Giai nghe xong lời Chu Thiển thì hi vọng đang dâng lên lại tan biến, khóc càng thống thiết. Giờ cô ta đã không còn tâm tư oán hận Chu Thiển, lòng chỉ lo lắng cho tương lai của mình, không biết có thể bị sa thải không. Nếu thật sự không được làm ở Yêu Ti Lệ thì làm ở những chỗ khác có tiền đồ gì?

Mà Triệu Hi Thành nghe Chu Thiển nói vậy thì cũng hiểu ý của cô, xem ra cô không muốn làm tuyệt tình, dạy dỗ xong vấn đề cho cô ta đường sống.

Ây dà... cô gái ngốc này

Lúc này, chủ quản đẩy cửa đi vào.

Cô sớm đã nghe được trợ lý kể lại mọi chuyện. Nhưng dù sao trợ lý cũng là cấp dưới của Hồ Gia Hào nên vẫn không dám kể chuyện Hồ Giai Giai chậm trễ với khách, chỉ nói cho chủ quản rằng Hồ Giai Giai làm khách bị thương, khách đang nổi giận.

Chủ quản đi vào, đầu tiên hung hăng lườm Hồ Giai Giai đang ngồi khóc kia. Sau đó nhìn Triệu Hi Thành mà cúi đầu xin lỗi:

- Xin lỗi, mọi chuyện đều là lỗi của chúng tôi, xin ngài đừng giận.

Sau đó trừng mắt nhìn Hồ Giai Giai đang khóc kia mà khề quát:

- Còn không mau đứng lên, nhìn cô bây giờ còn ra thể thống gì nữa? Còn không mau đứng lên xin lỗi khách?

Hồ Giai Giai cũng biết nếu giờ bọn họ nói thêm nữa câu bất lợi với mình thì chắc chắn sẽ bị đuổi. Vì để cho bọn Chu Thiển nguôi giận, cũng vì tranh thủ biểu hiện trước mặt chủ quản mà cô ta lập tức nhào tới bên Chu Thiển nói:

- Rất xin lỗi, xin hãy tha thứ cho tôi, không phải tôi cố ý, xin tha thứ cho sự sơ sẩy lần này của tôi.

Sau đó lại khề nói chỉ đủ cho Chu Thiển nghe được, giọng khàn khàn:

- Xin cô tha cho tôi một con đường sống, về sau tôi không dám động chạm đến cô nữa. Tôi không muốn bị đuổi khỏi trường, xin cô...

Cô ta thấy, chỉ cần Chu Thiển có thể buông tha mình thì chỗ Triệu Hi Thành chẳng có vấn đề gì nhiều. Chỉ cần bọn họ không nói gì thì chuyện này vẫn còn có hi vọng, anh cô ta vẫn có chút quan hệ trong công ty.

Hồ Giai Giai hai mắt đầm lệ nhìn Chu Thiển, trong mắt là sự cầu xin. Hồ Gia Hào ở bên cũng đẩy về khăn cầu.

Từ sau khi chủ quản bước vào Triệu Hi Thành cũng không nói thêm gì, giao quyền quyết định cho Chu Thiển.

Chủ quản đi tới, nhìn vết thương của Chu Thiển rồi nói:

- Vì để an toàn, vẫn là để chúng tôi đưa cô đến bệnh viện trước đi, chuyện này chúng tôi nhất định sẽ xử lý cẩn thận. Trợ lý thực tập làm cô bị thương nhất định sẽ bị xử phạt thích đáng.

Nghe vậy, anh em họ Hồ đều tái mặt. Hồ Giai Giai lại òa khóc.

Chu Thiển nhìn bọn họ, yên lặng một hồi rồi đứng lên, đi đến bên Triệu Hi Thành rồi nói với chủ quản:

- Vậy đến bệnh viện trước đi.

Những lời gây bất lợi với Hồ Giai Giai cô không nói nhưng bảo cô giải vây cho Hồ Giai Giai thì cô cũng không làm được. Về phần kết quả thế nào thì để mặc công ty quyết định đi.

Cô nhìn Triệu Hi Thành cười cười, khề nói:

- Cảm ơn anh.

Rất cảm ơn anh đã tôn trọng ý kiến của cô như vậy.

Triệu Hi Thành ôm eo cô, nhìn cô cười dịu dàng, nhỏ giọng nói:

- Anh muốn ăn cánh gà rán em làm lần trước.

- Đơn giản thôi

Phía sau, Hồ Gia Hào thở phào nhẹ nhõm một hơi. Chỉ cần thái độ của khách hàng không quá kiên quyết thì phía công ty anh ta vẫn có cách, ít nhất Hồ Giai Giai sẽ không bị khai trừ

Hồ Giai Giai thì chịu đủ dày vò, sợ bọn Triệu Hi Thành thái độ cứng rắn ép công ty sa thải cô ta, mãi đến khi bọn họ không nói gì mà đi ra ngoài thì tim treo nơi cuống họng cũng được thả lỏng

Lúc này, lưng cô ta bị mồ hôi lạnh thấm ướt, tóc hỗn độn, mặt đầy nước mắt, nhìn theo bóng dáng họ mà mắt lóe ra, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Đến bệnh viện, xử lý miệng vết thương xong nhưng Triệu Hi Thành cố ép cô tiêm phòng uốn ván rồi mới quay về biệt thự

Trở lại biệt thự, trời đã chạng vạng.

Chu Thiến quơ quơ ngón tay mình, cười nói:

- Em tạm thời không thể làm cánh gà rán cho anh rồi

Triệu Hi Thành ngồi ở sofa trong phòng khách, nghe Chu Thiến nói thì kéo cô ngồi lên đùi mình, sau đó cầm lấy bàn tay bị thương của cô mà xót xa nói:

- Anh cũng không đồng ý đâu. Theo anh thấy, tốt nhất em xin nghỉ phép mấy ngày đi, chờ tay khỏi thì đi làm, tránh bị nhiễm trùng.

Chu Thiến cười khan:

- Quá khoa trương rồi đó. Cùng lắm thì mấy ngày này em làm bớt việc đi là được rồi

Triệu Hi Thành ôm eo cô, tựa đầu vào cổ cô:

- Thiệu Lâm, em luôn khiến anh lo lắng

Phải là với người đặc biệt quan tâm thì mới có thể lo lắng như vậy. Chu Thiến cười cười, trong lòng ấm áp, cô vươn tay vuốt tóc Triệu Hi Thành.

Tóc anh thật ngắn, hơn cứng, vuốt vuốt còn bị đau tay nữa

Nghe nói người có tóc như vậy tính cách rất mạnh mẽ. Nhưng dù là người cứng rắn đến đâu cũng phải có những lúc dịu dàng, giống như anh lúc này vậy

Nhưng dần dần, cổ cô bị hơi thở của người nào đó làm cho nóng rực, tay ôm eo cô cũng trở nên xấu xa

Chu Thiến quăn bách, vội nhìn quanh nói:

- Hi Thành, đây là phòng khách, người hầu có thể đến

Triệu Hi Thành bật cười, anh ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt tối đen sâu như biển, như có sóng nước đang lay động:

- Em xấu thật, em đang nhắc anh ôm em vào phòng sao?

Mặt Chu Thiến nóng bừng như bị lửa đốt, thực sự không chịu được lời đùa cợt này của anh, cô vừa thẹn lại vừa quẫn, lắp bắp nói:

- Em..... Tuyệt đối..... Không có ý này.

Anh ôm ngang người cô, cười xấu xa:

- Không phải, em chính là có ý này, anh rất hiểu

- Không không không, anh thả em xuống, chúng ta còn chưa ăn cơm chiều

- Bây giờ chúng ta đi ăn

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Xử phạt

ôm sau, chuyện Hồ Giai Giai làm Chu Thiển bị thương đã truyền khắp công ty. Các bạn học ngạc nhiên vì không ngờ Chu Thiển lại có khả năng đến nơi này, còn là khách VIP, cũng rất thống khoái khi nghe chuyện Hồ Giai Giai. Hồ Giai Giai bình thường ý vào mình là em gái của Hồ Gia Hào, ngoài việc ra sức nịnh bợ người trong công ty, tươi cười chào đón khách quý thì với những nhà thiết kế bình thường lại rất khinh thị, càng không cần nói thái độ với những học viên thực tập. Còn thường xuyên đến trước mặt bọn họ khoe mẽ, làm cho người ta bức bối nhưng lại chẳng thể làm gì. Giờ cô ta chịu nhục dưới tay Chu Thiển, nghe nói còn bị chồng của cô ấy tát cho thật mạnh, nhớ lại khuôn mặt lạnh lùng như tu la của chồng Chu Thiển khiến cho các học viên đều phấn khích mà tưởng tượng cảnh Hồ Giai Giai bị tát. Hận không thể quay ngược thời gian để đến đó chứng kiến tận mắt sự việc. Thật quá thống khoái. Kẻ ác sẽ bị kẻ ác hơn trừng trị...

Trong lòng các học viên, Triệu Hi Thành để lại ấn tượng rất sâu đậm, trên cơ bản, Triệu Hi Thành chính là sự hung ác...

Mọi người đều mong chờ xem công ty sẽ xử lý Hồ Giai Giai thế nào, các học viên lần hai lên bàn tán:

- Không biết có thể khai trừ không?

- Không biết, nhưng trợ lý của thầy Hồ tiết lộ, Thiệu Lâm cũng không yêu cầu công ty đuổi cô ta đi. Có lẽ sẽ không nghiêm trọng như vậy, anh cô ta dù sao cũng là người có mặt mũi

- Nếu thực sự có thể đuổi đi thì tốt quá rồi, cô ta không đi, chúng ta chắc chắn sẽ bị cô ta cười đầu cười cổ. Lần trước, so ra Hồ Giai Giai và Thiệu Lâm là ai hơn ai?

- Nhắc đến chuyện này, Thiệu Lâm là oan uổng nhất, vốn nằm trong top 10 nhưng lại bị gạt ra ngoài

Lúc nhân rồi Tiểu Mạt xuống lầu tìm Chu Thiển, nghe được các học viên bàn tán thì trầm ngâm một hồi rồi nói với Chu Thiển:

- Mình cảm thấy chuyện keo xịt tóc của cậu nhất định có liên quan đến Lưu Văn Chí. Thứ nhất, cậu ta đã chạm vào lọ keo xịt tóc đó, thứ hai, cậu ta là người được lợi nhất

Nhắc đến Lưu Văn Chí, Chu Thiển cũng không phải không từng hoài nghi. Tuy rằng cậu ta vẫn cực lực phủ nhận nhưng chuyện đó quá quái lạ, từ lúc Hồ Giai Giai không cẩn thận làm đổ hết đồ đặc của Chu Thiển xuống rồi đến khi Lưu Văn Chí giúp cô lấy lại keo xịt tóc, sau đó phát hiện keo xịt tóc bị đổi rồi keo xịt tóc lại được đổi về. Lưu Văn Chí luôn luôn ở bên cạnh cô, thật sự giống như bố cục đã bài trí tỉ mỉ vậy

Lưu Văn Chí cùng học với bọn họ hơn nửa năm, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau cố gắng học tập, cả ngày hi hi ha ha, luôn luôn vui đùa lại là người như thế? Chu Thiển thực sự không thể tin được

- Lại nói, dạo này chúng ta gặp gỡ, Lưu Văn Chí luôn tìm cơ hội chối, nói không chừng chính là vì không dám đối mặt với cậu

Tiểu Mạt tiếp tục nói

Chu Thiển nói:

- Thôi vậy, không nói chuyện đó nữa, dù sao giờ mình cũng rất ổn, coi như là trong họa có phúc

Chỉ là trong lòng vẫn luôn nghi ngờ anh ta, không bao giờ có thể thoải mái đùa giỡn như trước được nữa

- Trường học sau chuyện này cũng có đề phòng, nghe nói các phòng thực tập đó giờ đều có gắn camera. Chỉ là vì sao bọn họ không điều tra cho tới cùng, cũng phải đưa cho cậu một lời công bằng chứ

- Sao lại không tra, nhưng không có người chứng kiến, hơn nữa mọi thứ đều dựa vào suy đoán của mình, mình cũng không đưa ra được chứng cứ, cứ chung chung như vậy cũng chẳng giải quyết được gì

- Ai dà, thực khiến người ta tức chết. Chẳng lẽ cứ để những kẻ đó nhón nhơ được lợi. Tiểu Mạt oán giận

Chu Thiển vỗ vai cô:

- Không cần tức giận, người như thế, được lợi một lần sẽ chẳng dừng tay, mỗi khi họ gặp khó khăn sẽ nghĩ dùng những thủ đoạn bất chính để giải quyết, nhưng sao có chuyện gặp may nhiều như thế được? Bọn họ sẽ sớm bị quả báo thôi

Tiểu Mạt gật đầu, những lời Chu Thiển nói, cô rất tin tưởng

Một lát sau, Tiểu Mạt tới gần cô, lặng lẽ hỏi:

- Gần đây có tin gì của Hi Tuấn không?

Chu Thiển nhìn cô cười, mặt Tiểu Mạt ửng hồng. Chu Thiển nói:

- Hai hôm trước Hi Tuấn gọi điện cho mình, cậu ấy nói tháng sau thì sẽ chính thức debut
- Thật sao? Tiểu Mạt vui mừng
- Đến lúc đó sẽ có hợp báo mà, cậu ấy nói sẽ giữ chỗ cho chúng ta, chúng ta cùng đi xem!
- Được! Tiểu Mạt nhảy dựng lên

Qua hai ngày, cuối cùng đã có quyết định xử phạt Hồ Giai Giai. Vốn công ty quyết định hủy bỏ tư cách thi vào công ty nhưng Hồ Gia Hào luôn cầu xin, công ty cũng nể tình cô ta quả thực cũng có thực lực cho nên quyết định cho cô ta thêm một cơ hội. Nhưng công ty cho rằng, thái độ làm việc của Hồ Giai Giai rất không cẩn thận, thực sự không thích hợp ở lại lầu 3, cho nên đẩy cô ta xuống lầu 2, sau đó sẽ đưa một người ở dưới lên

Hồ Giai Giai tuy rằng vạn lần không muốn nhưng Hồ Gia Hào đã nói rằng đây là kết quả tốt nhất, chẳng còn cách nào. Ít nhất cô ta vẫn còn cơ hội thi tuyển, chỉ là trở thành trợ lý cho Khắc Y là không thể.

Hồ Giai Giai vô cùng thất vọng, khóc suốt một đêm nhưng cũng không thể thay đổi kết cục này

Khi cô ta chuyển xuống lầu dưới, sắc mặt xám xịt, đầu cúi gằm, không nói chuyện với ai, thậm chí Vương Kỳ cũng không buồn để ý, chỉ co rụt trong góc đọc tạp chí, mắt cũng không dám nhìn về phía Chu Thiển.

Mới đầu, một số học viên từng bị cô ta chọc giận còn châm chọc đôi câu như:

- Đây chẳng phải là ngôi sao tương lai của Yêu Ti Lệ chúng ta sao? Sao lại đến đây thế này, có phải là đi nhầm chỗ rồi không?
- Còn tưởng mình giỏi lắm cơ, mất mọc trên đầu, giờ chẳng phải cũng chỉ như chúng ta?
- Ai bảo là giống? Cậu ấy tốt xấu gì cũng từng ở tầng ba, chẳng qua là bị người khác một tay tát xuống...

Mọi người bụng miệng cười, Hồ Giai Giai ôm mặt khóc, hai vai run run, rất đáng thương. Rốt cuộc cũng từng là bạn bè, mọi người thấy cô ta như thế thì cũng chẳng buồn cười chê cô ta thêm

Chu Thiển ở một bên không tham dự cũng chẳng ngăn cản tựa như chẳng liên quan gì đến mình, chỉ làm chuyện của mình

Ngày theo ngày trôi qua, Hồ Giai Giai biết đây là cơ hội cuối cùng để thi tuyển vào công ty của mình, nếu không nắm chắc chỉ sợ sẽ không thể vào công ty mà thực hiện giấc mơ của mình. Cho nên cô ta rất cố gắng biểu hiện. Tuy rằng ở lầu hai này chỉ là một số khách hàng bình thường, thiết kế ở đây thực sự không đáng vào mắt cô ta, cô ta nghĩ mình chỉ phục vụ ngôi sao, nghệ sĩ, nhà giàu, đưa ra những tạo hình hoa mỹ chứ không phải là những tạo hình phổ thông, thường nhật này. Nhưng cô ta vẫn biểu hiện rất ngoan ngoãn, cố gắng hòa thuận với bạn học. Tuy rằng cô ta thực sự chường mắt với bọn họ, cho rằng đại đa số mọi người không thể thi tuyển vào công ty, tương lai không thể so với cô ta được

Về phần Chu Thiển, cô ta có thể tránh thì tránh, bình thường cũng không dám nhìn Chu Thiển, sợ sẽ thấy Chu Thiển cười nhạo mình. Ngay cả đi WC cũng tránh Chu Thiển, chỉ sợ khi ở cùng cô sẽ bị cô châm chọc khiêu khích, mà bây giờ thì Hồ Giai Giai đã không thể phản kháng được nữa. Nhưng kì quái là, Chu Thiển lại cũng coi cô ta như người vô hình, bỏ qua cơ hội tuyệt vời để làm nhục Hồ Giai Giai. Đối lại là Hồ Giai Giai thì cô ta sẽ dùng hết sức mà hành hạ người khác.

Chỉ là, đừng mong Hồ Giai Giai sẽ cảm kích Chu Thiển. Hồ Giai Giai cũng không quên ai là người thiết kế để cô ta bị đẩy xuống tầng hai. Là ai đã tát cô ta. Là ai hại cô ta không thể trở thành trợ lý của Khắc Y.

Nhưng cô ta chỉ dám hận trong lòng, cô ta cũng hiểu, mình và Chu Thiển có khoảng cách quá lớn, cho dù hận đến tìm gan nhưng cũng chẳng làm được gì. Nếu mình hơi mạnh động e rằng sẽ lại tự tìm nhục nhã. Mãi đến giờ cô ta vẫn không thể quên về mặt đáng sợ của Triệu Hi Thành kia.

Nhưng mãi đến một ngày, một người con gái khác xuất hiện trước mắt cô ta, cô ta thấy người đó nhìn Tống Thiệu Lâm bằng ánh mắt phẫn hận vô cùng, như có ngọn lửa hùng hực thiêu đốt đến điên cuồng khiến cho cô ta hiểu được, thì ra trên đời này còn có người còn hận Tống Thiệu Lâm hơn cô ta

Cô ta không khỏi lạnh lùng cười, sự tức giận lặng lẽ trong một thời gian dài như được đánh thức trong nháy mắt đó.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Tai họa ngầm

Văn Phương cùng vài cô gái khác ăn mặc cực kì lẳng lơ xuất hiện ở Yêu Ti Lệ

Chu Thiến thiếu chút nữa không nhận ra cô ta. Cô ta trở nên rất gầy, hai má hóp lại, hốc mắt cũng sâu trũng, sắc mặt cực kì tái. Mái tóc đen giờ nhuộm thành vàng tựa như cỏ héo. Dáng người vốn đầy đặn giờ như bị rút hết nước đi vậy, những đường cong quyến rũ người khác giờ chẳng còn gì

Nếu không phải ánh mắt cô ta nhìn Chu Thiến vẫn đầy thù hận như cũ, không, là càng thêm thù hận thì Chu Thiến thực sự đã nghĩ cô ta chỉ là một người khách xa lạ mà bỏ qua

Người bạn ăn mặc mát mẻ của Văn Phương nói với cô ta:

- Văn Phương, sao thế?

Ánh mắt Văn Phương nhìn chằm chằm Chu Thiến, khóe miệng cười khiến người ớn lạnh:

- Tao gặp bạn cũ

Giọng nói chậm rãi, âm trầm

Cô ta đi thẳng về phía Chu Thiến, nhìn quần áo trợ lý màu trắng của Chu Thiến mà cười lạnh nói:

- Đường đường là con dâu trưởng của Triệu gia, thiên kim tiểu thư của Tống gia mà lại ở chỗ này? Sao rồi? Triệu Hi Thành vứt bỏ cô? Cho nên đến Tống gia cũng bỏ qua cô?

Người xung quanh nghe được lời cô ta nói đều lộ vẻ tò mò, ánh mắt quét qua hai người dò đoán quan hệ của bọn họ

Chu Thiến lạnh lùng nhìn cô ta, nói:

- Tôi thế nào cũng chẳng liên quan gì đến cô

Ánh mắt cô dừng lại trên người Văn Phương rồi nói:

- Cô nên lo cho mình thì hơn

Ánh mắt, lời nói của Chu Thiến như chạm vào tử huyệt của Văn Phương. Sắc mặt vốn tái nhợt của Văn Phương phút chốc trở nên đỏ bừng, cô ta hung hăng trừng mắt nhìn Chu Thiến, trong mắt tràn ngập sự thống hận và tuyệt vọng, như hận không thể nhào lên mà ăn sống nuốt tươi đối phương

Chu Thiến cũng bị Văn Phương dọa, ánh mắt của cô ta khiến Chu Thiến liên tưởng đến dã thú, một con dã thú điên cuồng

Đúng lúc này, bạn của Văn Phương lớn tiếng nói:

- Văn Phương, nhanh nhẹn lên, yến hội buổi tối nay rất quan trọng, đi chậm Phong ca sẽ không vui

Văn Phương thở sâu, ngoan độc lườm Chu Thiến một cái rồi mới ngồi xuống vị trí, chỉ vào Chu Thiến nói:

- Cô! Đến phục vụ tôi!

Khẩu khí nanh nọc

Lòng Chu Thiến dâng lên cảm giác quái dị, đây chẳng phải như lúc trước cô chinh Hò Giai Giai sao? Nhưng cô chẳng phải Hò Giai Giai, làm gì có chuyện dễ dàng để loại đàn bà như Văn Phương dẫm lên đầu

Chu Thiến bình tĩnh nói:

- Ngại quá, tôi không giúp cô được. Công ty chúng tôi có quy định, trợ lý không thể trang điểm cho khách

Văn Phương trừng mắt lườm Chu Thiến, không chịu buông tha, vẻ mặt rất điên cuồng:

- Không được, tôi muốn cô làm

Chu Thiến nhìn cô ta, trong lòng có cảm giác cực kì quái dị. Cô cảm thấy Văn Phương bây giờ chẳng những bề ngoài thay đổi mà ngay cả tính cách cũng thay đổi không ít, hiện tại cô ta rất dễ bị kích động, giống như dây đàn căng, lúc nào cũng có thể đứt phụt, khiến người ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm

Bên kia bạn của cô ta lại nói:

- Văn Phương, đừng gây chuyện, trợ lý tay nghề coi sao được? Gọi nhà thiết kế làm đi, khó coi Phong ca sẽ tức giận

Chu Thiến phát hiện, Văn Phương hình như thực sự rất sợ Phong ca kia, chỉ cần bạn cô ta nhắc tới cái tên này, Văn Phương sẽ trở nên rất ngoan ngoãn

Một nhà thiết kế tạo hình giúp cô ta, Văn Phương thỉnh thoảng lại nhìn Chu Thiến qua gương, ánh mắt âm trầm đáng sợ.

Mấy người làm xong tạo hình, lập tức rời đi, tựa hồ rất vội. Lúc gần đi, Văn Phương nhìn Chu Thiển cười lạnh:

- Thiệu Lâm, tôi sẽ lại đến gặp cô

Chu Thiển nhìn cô ta thản nhiên đáp:

- Hoan nghênh lần sau lại đến

Văn Phương hừ lạnh một tiếng rồi theo bạn rời đi.

Chu Thiển cũng không nhắc đến chuyện này với Triệu Hi Thành. Thứ nhất, cô cho rằng gặp lại Văn Phương cũng chẳng phải là chuyện gì to tát. Hơn nữa, lần này Văn Phương cũng chẳng làm gì quá đáng. Thứ hai nhắc đến Văn Phương với anh ấy sẽ luôn chẳng thoải mái gì

Cô cũng đợi Văn Phương đến khiêu khích. Nhưng lạ là, rất nhiều ngày trôi qua, Văn Phương vẫn không xuất hiện. Chu Thiển thầm thở phào nhẹ nhõm. Dù sao gặp cô ta cũng chẳng có gì vui. Dần dần, cô cũng vứt chuyện này ra sau gáy.

Thật ra, Văn Phương có tới, chỉ là Chu Thiển không biết mà thôi.

Hôm Văn Phương đến vừa khéo lại là ngày Chu Thiển nghỉ phép. Nhân viên Yêu Ti Lệ một tháng được nghỉ 8 ngày, nhưng luân phiên mà nghỉ. Hôm đó là ngày nghỉ của cô và Bạch Huy

Văn Phương tiến vào, nhìn quanh bốn phía để tìm kiếm Chu Thiển. Hồ Giai Giai nhận ra cô ta, vội bước lên đón:

- Tiểu thư muốn trang điểm sao

Văn Phương không thấy Chu Thiển thì có chút thất vọng, vội hỏi:

- Tổng Thiệu Lâm đâu? Sao không thấy cô ta

Từ hôm đó gặp cô ở đây, tâm tình cô ta luôn bất ổn, Thiệu Lâm làm việc ở đây có phải là vì Triệu Hi Thành đã bỏ cô rồi không? Giờ cô ta đã chẳng còn cách nào để biết tin về Triệu Hi Thành, cô ta như bị toàn thế giới vứt bỏ, nằm trong góc mà kéo dài hơi tàn. Mà mọi thứ đều là vì Tổng Thiệu Lâm. Cô ta nóng lòng muốn biết chuyện này. Cô ta mong nhìn thấy Thiệu Lâm cũng phải sống cuộc sống thê thảm, nếu có thể, cô ta sẽ khiến Thiệu Lâm càng thê thảm hơn. Cô ta đã là người chẳng có tương lai, cho nên Thiệu Lâm tuyệt đối không được hạnh phúc

Hồ Giai Giai nói:

- Hôm nay cô ấy nghỉ, nếu cô muốn trang điểm thì có thể mời người khác đến giúp.

Văn Phương lắc đầu:

- Không, tôi không cần trang điểm

Giờ cô ta xinh đẹp cho ai xem? Ngày đó chẳng qua là giúp Phong ca tiếp khách, ai ngờ đám khách đó lại chê bai cô ta. Nếu là trước kia thì sẽ chẳng có chuyện đó. Nhưng bây giờ... Cô ta nhìn bộ dạng gầy yếu tái nhợt của mình mà không khỏi cúi đầu, trong lòng bị thương. Giờ cô ta đã chẳng còn gì tốt đẹp mà cầu dẫn ai... Nhưng mọi thứ này đều vì ai? Còn chẳng phải vì Thiệu Lâm đã cướp đi Hi Thành của cô sao?

Lòng Văn Phương vô cùng thê lương, phẫn hận. Đúng lúc này, cô gái trẻ vẻ mặt ngây thơ đối diện cười nói:

- Xin hỏi, cô là bạn của Thiệu Lâm sao? Lần trước cô tới, tôi đã gặp cô

Mắt Văn Phương sáng lên, đúng vậy, cô ta có thể tìm hiểu tin tức của Thiệu Lâm qua bạn học của cô.

Cô ta cười với cô gái kia:

- Đúng vậy, tôi là bạn của cô ấy nhưng đã lâu không gặp

Cô ta kéo cô gái trẻ kia lại, nhỏ giọng hỏi:

- Có phải cô ấy ly hôn rồi không? Hình như tôi nghe có tin này

Đối lại là người khác, hỏi như vậy nhất định sẽ chẳng có kết quả gì. Nhưng người này là Hồ Giai Giai, đương nhiên cô ta sẽ đáp lời

Hồ Giai Giai nhìn quanh 4 phía, phát hiện cũng không có người chú ý tới mình thì nói:

- Đây là chỗ làm, không tiện nói, tôi dẫn cô ra ngoài rồi nói

Hồ Giai Giai dẫn Văn Phương ra ngoài rồi đi vào một ngõ nhỏ, xác định không có ai thì mới nói:

- Thiệu Lâm không ly hôn, chồng của cô ấy đối tốt với cô ấy lắm

- Không ly hôn

Văn Phương kêu lớn, cảm xúc kích động:

- Sao lại không ly hôn? Cô ta làm việc ở đây chắc chắn là vì đã bị chồng bỏ

Hồ Giai Giai thấy cô ta kích động như vậy thì biết là mình đã đoán đúng, hôm đó cô ta đã nhìn ra hai người đó rất lạ, tuy rằng không biết giữa bọn đã xảy ra chuyện gì nhưng rõ ràng người đàn bà này rất hận Tổng Thiệu Lâm. Chỉ cần chăm ngon lửa oán hận của cô ta là được rồi

- Không có đâu, chồng cô ấy là Tổng giám đốc Tập đoàn Triệu thì đúng không? Vừa đẹp trai lại vừa giàu có, hơn nữa tốt với Thiệu Lâm lắm, thương xuyên đón cô ấy. Nhất định là cô nghe nhầm rồi. Chúng tôi còn rất hâm mộ cặp vợ chồng họ nữa cơ.

Văn Phương nghe xong thì mặt lúc xanh lúc trắng. Hi Thành lại ủng hộ Thiệu Lâm? Triệu gia là gia đình sĩ diện như vậy mà cũng chịu để Thiệu Lâm ra ngoài làm việc này? Còn thương xuyên đưa đón? Rất thương yêu nhau, rất hạnh phúc!

Văn Phương không nhịn được mà cười lên the thé, cười không thể ngừng lại, cười đến chảy nước mắt, vẻ mặt vặn vẹo đáng sợ, miệng thì thảo:

- Dựa vào cái gì mà cô có được hạnh phúc? Dựa vào cái gì mà tao phải chịu cảnh thế thảm như vậy? Không công bằng, không công bằng, tao không cam lòng tao không cam lòng...

Ánh mắt cô ta trở nên cuồng loạn, sắc mặt trắng bệch đáng sợ, cả người run lên, lúc này Văn Phương như một người điên. Hồ Giai Giai sợ hãi lui về phía sau:

- Tôi... tôi còn phải đi làm, tôi đi trước

Hồ Giai Giai cảm thấy sợ hãi, xoay người vội chạy về cửa hàng. Cô ta dựa vào cửa thủy tinh, nhìn Văn Phương chậm rãi đi ra ngoài, vẻ mặt âm trầm đáng sợ. Hồ Giai Giai không khỏi cười lạnh. Tổng Thiệu Lâm, không cần tôi ra tay, sẽ có người đến xử lý cô.

Mà lúc này Chu Thiến lại cùng Tiểu Mạt đang ở buổi họp báo ra mắt của Triệu Hi Tuấn. Triệu Hi Thành vì bận việc nên không đến được

Từ sau hôm say rượu, Triệu Hi Tuấn lại một lần nữa lấy lại niềm tin vào cuộc sống, anh làm theo lời Chu Thiến, chăm lo tốt cho cuộc sống của chính mình, dùng thái độ tích cực để đối mặt với mọi chuyện. Rất nhanh chóng, công ty đã phát hiện ra sự khác biệt của anh. Ánh mắt anh càng ngày càng có thần thái, cả người tràn ngập sức sống, như có một khối nam châm hấp dẫn ánh mắt mọi người. Công ty đương nhiên sẽ không bỏ qua viên ngọc này, lập tức lên kế hoạch luyện tập, tuyên truyền quảng bá hình ảnh của anh

Tựa như buổi họp báo hôm nay, công ty mời rất nhiều báo đến, cố gắng để mọi tạp chí ngày mai đều sẽ có tin về Triệu Hi Tuấn.

Ngồi chung với bọn Chu Thiến còn có một số fan cũ của Hi Tuấn, đủ mọi thành phần, cách ăn mặc... Bọn họ kích động nghẹn cổ chờ mong thần tượng xuất hiện.

Chu Thiến và Tiểu Mạt thấy như vậy thì không khỏi vui cho Hi Tuấn, Hi Tuấn càng lúc càng đến gần với giấc mơ của mình

Tiểu Mạt hưng phấn khẽ hỏi Chu Thiến:

- Sao còn chưa thấy Hi Tuấn đâu

- Chắc là sắp rồi

Chu Thiến nhìn ra cửa, khẽ nói

- Hi Tuấn nhất định sẽ rất nổi tiếng đúng không

Hai mắt Tiểu Mạt sáng bừng, như là nóng lòng chờ đáp án của Chu Thiến. Chu Thiến gật đầu dứt khoát:

- Đương nhiên, cậu ấy là Hi Tuấn. Vạn nhân mê Hi Tuấn

Đang nói thì cửa lớn mở rộng, ánh mắt mọi người đổ dồn về phía cửa lớn, một bóng người chói lóa xuất hiện, căn phòng lập tức trở nên náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Vương tử

Một bóng người cao gầy dần dần xuất hiện trước mắt mọi người

Tất cả đều không hẹn mà cùng ngừng thở

Ngũ quan tuấn mỹ bậc nhất, làn da trắng nõn như ngọc, mắt phượng sáng bùng. Mái tóc đen dài buộc sau gáy, bên tai đeo một chiếc khuyên tai sáng như ngọc. Dáng người chuẩn như siêu mẫu, áo khoác da màu nâu đậm, quần vàng nhạt, khăn kẻ vuông màu lam

Anh thông dong đi vào hội trường, thỉnh thoảng lại vẫy tay với người hâm mộ. Các fan thấy anh sớm đã hét ầm ĩ, có người còn kêu lớn tên anh. Khỏe miệng anh khẽ mỉm cười, đẹp như đóa hoa buổi sớm, sóng mắt long lanh đầy thần thái khiến cho mọi người thần hồn điên đảo.

Nhất cử nhất động của anh đều vô cùng đẹp mắt, giống như là vật sáng, hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Phóng viên đều lấy máy ảnh mà điên cuồng chụp lại những hình ảnh hoàn mỹ của anh. Không khí náo nhiệt lên đến cao trào chỉ trong nháy mắt

Những người ở trong công ty thấy vậy thì hưng phấn đến mắt sáng bùng, lăm lăm nói:

- Thời của Hi Tuấn đến rồi

Trong khán đài có một chiếc bàn dài, trên đó có rất nhiều phone. Triệu Hi Tuấn được mọi người vây quanh mà đi lên khán đài. Đầu tiên, anh khom lưng thật sâu cúi chào mọi người, sau đó phát biểu cảm nghĩ, đại khái là cảm ơn công ty đã tạo cơ hội, cảm ơn bạn bè giúp đỡ... Sau đó, Triệu Hi Tuấn tận lực mà trả lời những câu hỏi của phóng viên. Triệu Hi Tuấn luôn mỉm cười, mắt phượng rạng rỡ dưới ánh đèn, thái độ của anh khiêm tốn, giọng nói ôn hòa khiến mọi người rất có cảm tình

Trên người anh như có ma lực mà khiến cho mọi người không thể kìm hãm, mê muội vì mình.

Chu Thiển ở dưới sân khấu nhìn Triệu Hi Tuấn tỏa sáng như vậy thì trong lòng đầy cảm động. Quý công tử từng yếu đuối, cam chịu đã vì giấc mơ mà phấn đấu, thật dũng cảm, Triệu Hi Tuấn thực sự rất giỏi.

Thời gian trả lời phỏng vấn phần khích khiến dưới sân khấu tràn ngập những tiếng vỗ tay. Chu Thiển và Tiểu Mạt cũng giống như mọi người vỗ tay đến đỏ ửng lên mà cũng không tự biết!

Sau khi buổi lễ ra mắt kết thúc, phóng viên dưới sân khấu đều ủa lên muốn hẹn phỏng vấn với anh. Điều này với một người mới như anh mà nói chính là vinh quang lớn, người quản lý của anh cười tươi như hoa, để lại danh thiếp, hẹn thời gian cho mọi người

Chu Thiển mà Tiểu Mạt muốn đến nói đôi câu với Triệu Hi Tuấn cũng không được. Triệu Hi Tuấn ở trên nhìn thấy hai người thì cười đầy vẻ bất đắc dĩ, sau đó ra dấu sẽ gọi điện thoại cho hai người

Có phóng viên lanh mắt phát hiện động tác này của Triệu Hi Tuấn, máu tò mò nổi lên, lập tức nhìn theo mắt Triệu Hi Tuấn, Chu Thiển phát hiện ra, cô biết một khi bị phóng viên cuốn lấy thì sẽ không thể thoát thân nên vội dẫn Tiểu Mạt rời khỏi hội trường

Triệu Hi Tuấn gặp may dường như là chuyện đương nhiên, album của anh rất nhanh đã bán hết sạch, khắp thành phố đều là áp phích của anh, trong TV, internet đều là tin tức về anh. Những ca khúc của anh đều dẫn đầu các bảng xếp hạng. Các nhà tài trợ, nhãn hàng quảng cáo đều nhắm vào anh. Hi Tuấn, cái tên tao nhã này, chỉ trong một đêm đã nổi tiếng vô cùng

Nhưng rất nhanh, việc anh là nhĩ công tử của Triệu thị cũng bị đám phóng viên thần thông quảng đại bóc móc ra. Việc này khiến cho anh vốn luôn giống như đũa tre gần gũi bên nhà (Giống Dae Sung quá) lại trở nên thần bí như quý tộc, cơ hồ trở thành bạch mã vương tử trong lòng mọi cô gái, lượng fan rất lớn. Công ty cũng rên sất khi còn nóng, lại bắt đầu đẩy nhanh việc thực hiện album thứ hai của anh, đồng thời cũng tìm kiếm một kịch bản phim thần tượng cho anh

Nhưng việc Triệu thị thường xuyên xuất hiện trong tạp chí giải trí hiển nhiên không phải là điều Triệu lão gia từ thích nhìn thấy

Triệu Hi Thành ngồi trên sofa ôm Chu Thiển xem Triệu Hi Tuấn biểu diễn qua TV nói:

- Lão gia tử tức giận đến tròn tròn mắt, nói muốn đăng báo từ Hi Tuấn.

Chu Thiển tựa vào lòng anh, nghe tiếng tim đập của anh, sau đó hơi ngẩng đầu hỏi:

- Anh về nhà khi nào, sao em không biết?

Triệu Hi Thành dùng cằm vuốt ve tóc cô, ngửi hương thơm tỏa ra từ tóc cô mà ý loạn tình mê:

- Mỗi ngày anh không ở công ty thì cũng là ở bên em, làm gì có thời gian về nhà?

- Vậy sao anh biết cha nói những lời này?

Triệu Hi Thành cười khẽ, ngực hơi phập phồng, giọng nói hơi trầm trầm:

- Lão gia tử đọc báo thấy tin của nó thì rất giận, bụng đầy lửa giận lại chẳng có chỗ phát tác, cũng ngại nói với ai nên đành chạy tới văn phòng anh, ép anh phải nghe ông cầu nhàu. Ai dà... ông cụ cô đơn

Chu Thiển nghĩ nghĩ rồi nói:

- Hi Thành, hôm nào đó chúng ta về nhà xem thể nào đi

- Không ổn, đề qua một thời gian nữa đi, giờ lão gia tử đang tức giận, Hi Tuấn khiến lửa giận của ông càng bùng cháy, vạn nhất ông nhìn thấy em thì chỉ sợ lại đổ hết tức giận lên đầu em

Anh ôm chặt cô:

- Anh chẳng muốn thế...

- Chẳng phải sắp đến sinh nhật mẹ sao? Hôm đó chúng ta nhất định phải về, ngày đó cha chắc không tiện nổi cái đầu

- Đúng rồi, vẫn là bà xã lo chu đáo! Cho anh thom cái nào, thương cho bà xã nào...

Chu Thiển đen mặt, đây là ai thương ai chứ

Anh cười cúi đầu, hôn lên đôi môi mềm mại của cô đầy tình cảm triền miên

- Chuyện đó, Hi Thành...

Chu Thiển đột nhiên nói mơ hồ

- Ừm... Giọng nói vô cùng gợi cảm, vô cùng ý loạn tình mê

- Em... cái đó đến rồi...

- ....

Công ty Yêu Ti Lệ nhận được một hợp đồng làm ăn lớn

Đó chính là hợp đồng với công ty giải trí Hoa HỮU, công ty đó mời bọn họ thiết kế, tạo hình cho buổi biểu diễn sắp tới của công ty.

Tin tức này lập tức khiến cho Yêu Ti Lệ từ cao đến thấp như nỏ tung. Hoa HỮU, đó chẳng phải là công ty quản lý của Hi Tuấn? Nói vậy, chẳng phải là có thể chính mắt nhìn thấy Hi Tuấn?

- Hi Tuấn như vương tử vậy, bề ngoài tuấn mỹ, giọng hát mê người, khí chất tao nhã, thân phận hiển hách. Còn cả dáng người hoàn mỹ của anh ấy nữa chứ

Nghe những lời này, đám con gái đều mơ màng. Hi Tuấn hiếm có cơ hội gặp, giờ lại có thể được nhìn thấy anh

Đột nhiên một người nói:

- Mà này, Hi Tuấn là Triệu thị nhị công tử, chẳng phải là em chồng của Tống Thiệu Lâm sao? Vậy chẳng phải mấy người có rất nhiều cơ hội gặp mặt?

Lúc này mọi người mới nhớ lại. Tống Thiệu Lâm chính là chị dâu của Hi Tuấn. Mọi người đều nhìn Chu Thiển với ánh mắt ghen tỵ, dưới ánh mắt đáng sợ của đồng nghiệp, Chu Thiển xua tay, cười gượng nói:

- Mình cũng không có cơ hội gặp em ấy đâu. Em ấy rất rất chăm chỉ, vừa phải tập luyện, thu âm... đến thời gian gọi điện thoại còn không có

Đây là sự thật, từ sau buổi họp báo ra mắt, đã lâu rồi không liên lạc với cô

- Lần này Hoa HỮU mời Khắc Y thiết kế, tạo hình cho Hi Tuấn hình như là cố gắng để đạt đến hình tượng có thể áp đảo các ngôi sao nam khác. Nghe nói còn có ngôi sao từ Hàn Quốc đến giao lưu. Lúc đó sẽ rất phấn khích.

- Nhưng hình như không phải mọi stylist đều đi! Nghe nói là Khắc Y và hai stylist nổi tiếng và 5 người bình thường. Nói cách khác, lâu hai chúng ta chỉ có 5 người được đi theo thôi

- Hi vọng là có mình

Hồ Giai Giai ở bên nghe bọn họ nói chuyện mà trong lòng không hề sốt ruột, bởi vì anh trai cô đã đồng ý sẽ đưa cô đi, đến lúc đó nhất định cô ta phải tìm cơ hội mà gây ấn tượng với giới nghệ sĩ

Hơn nữa, Hi Tuấn, cô ta cũng rất thích, nếu công tử có tiền như vậy có thể coi trọng cô ta thì thật tốt. Đến lúc đó, cô ta cũng có thể trở thành phượng hoàng

Hồ Giai Giai soi gương, trong gương là khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của cô ta, có lẽ cô ta thực sự có cơ hội trở thành cô bé lọ lem!

Cô nở nụ cười ngọt ngào

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Dạ Yến 1

Danh sách nhân viên tham gia dạ yến đã được quyết định

Đứng đầu đương nhiên là do Khắc Y phụ trách, hai stylist nổi tiếng khác thì một là thầy của Trương Bản, một là thầy của Lưu Văn Chí. Mà Chu Thiển và Bạch Huy bởi vì thời gian qua biểu hiện rất tốt nên cũng không nghi ngờ gì mà được nằm trong danh sách. Hồ Giai Giai và thầy của cô ta cũng có trong danh sách

Các học viên không được lựa chọn thì ừ rừ, năn nỉ những người được đi chụp nhiều ảnh của Hi Tuấn một chút cho các cô được đỡ con nghiện.

Công ty cũng nhanh chóng đưa ra ảnh chụp những ca sĩ tham gia dạ tiệc và tư liệu và các tiết mục. Các stylist cũng đến xem bọn họ diễn tập để hiểu rõ tình hình mà tạo hình phù hợp cho các ngôi sao của Hoa Hũ

Khắc Y cùng hai stylist lớn kia trong thời gian này luôn làm việc đến khuya, bọn họ thảo luận về phương án thiết kế cho từng ca sĩ thật kỹ càng. Nhất là của Hi Tuấn, Khắc Y có thể nói là hao hết tâm tư. Ông còn đặc biệt ở cùng Hi Tuấn vài ngày, để cẩn thận quan sát anh, hiểu biết tính cách, khí chất của anh để tạo ra hiệu quả tốt nhất.

Chu Thiển nghe nói điều này thì nói với Hi Thành:

- Thì ra thành công của ông ấy cũng chẳng phải vô duyên vô cớ mà nói, làm việc nghiêm túc, thận trọng như vậy, cũng không vì hôm nay mình có vinh quang mà ý lại, thật sự khiến cho người ta khâm phục, khó trách cho tới bây giờ địa vị của ông vẫn không thể thay thế được

Triệu Hi Thành gật gật đầu:

- Đúng thế, thành công không thiên vị bất kì ai, những người dám trả giá bằng mồ hôi và cố gắng sẽ đạt được thành công nhất định, còn nếu không, cho dù có ngậm khóa vàng cũng chỉ là uổng phí (Ngậm khóa vàng là từ chỉ những người sinh ra trong nhung lụa, tham khảo Hồng Lâu Mộng)

Chu Thiển nghe anh nói, nhớ tới anh trai của Tống Thiệu Lâm, anh chàng kia tâm tư không ở công việc, địa vị ở Tống thị đã chẳng còn như trước, bị những anh em đã tâm lớn luôn chăm chỉ khắc khổ dẫn đuổi qua. Một thời gian trước anh ta đến tìm em gái là cô, khẩn cầu cô giúp anh ta, nhờ Hi Thành giúp đỡ một công trình gì đó

Chu Thiển lúc đó dùng lời nói dụ dỗ mà từ chối:

- Em và anh ấy dù là vợ chồng như chuyện công việc của anh ấy em không hiểu, cũng không muốn nhúng tay. Anh là anh của em, nếu anh ấy có thể giúp thì tất nhiên sẽ giúp, nếu không thể thì đó cũng là vì anh có lí do riêng của anh ấy, em nói gì cũng vô dụng

Có lẽ cô mở miệng thì anh sẽ giúp nhưng cô không muốn khiến anh khó xử

Anh ta lúc đó rất giận, oán hận nói:

- Giờ mày nghĩ rằng mày chiếm được trái tim nó thì trong mắt không ai, không coi nhà mẹ đẻ ra gì sao? Tao nói cho mày, phụ nữ cả đời đều chẳng rời được nhà mẹ đẻ đâu, có nhà mẹ đẻ chống đỡ thì ngày của mày mới tốt. Tao tốt thì mày mới tốt! Đàn ông rất dễ thay đổi, đến lúc đó đừng trách anh đây vô tình, không chịu giúp mày

Nói xong tức giận bỏ đi

Nghĩ vậy, Chu Thiển nhìn Triệu Hi Thành, anh đứng trên ban công giúp cô tưới hoa. Bồn hoa nho nhỏ, anh cầm bình nước tưới hoa, về mặt góc cạnh hoàn mỹ. Khóa miệng hơi mỉm cười, về mặt thực sự chăm chú như thể là đang làm chuyện vô cùng thú vị khiến cho anh cảm thấy thật vui vẻ

Lòng anh sẽ thay đổi sao? Chuyện tương lai không ai có thể đoán được. Nhưng cô nguyện ý tin tưởng anh, cô cũng rất quý trọng thời gian hiện tại. Cô sẽ

dụng tâm mà chăm sóc tình cảm của bọn họ, cố gắng đối tốt với anh, chuyện của tương lai sao phải buồn lo vô cớ làm gì?

Cô đi tới, cầm lấy bình nước trong tay anh nói:

- Sai rồi sai rồi, anh chỉ tưới lên lá cây, gốc cây chưa phun tới. Tổng giám đốc Triệu, loại chuyện này vẫn nên học theo tiểu nữ thì hơn

Triệu Hi Thành ôm lấy cô từ phía sau, tựa đầu lên vai cô, giọng nói từ thâm:

- À anh thấy em thời gian này vất vả nên mới giúp em. Đúng là cô gái khó đoán

Chu Thiến cười:

- Được rồi được rồi! Anh là người đàn ông biết săn sóc nhất

Nói xong cầm bình nước nhẹ phun về phía anh

Nước lạnh phun lên mặt, Triệu Hi Thành hét lớn chạy về phía sau nhìn cô:

- Em dám lấy oán báo ân? Anh phải báo thù

Nói xong xông lên cướp lấy bình phun nước trong tay cô, Chu Thiến hét lớn, trốn về phòng, chết cũng không buông

Triệu Hi Thành ngược lại lại cù cô, Chu Thiến cười lăn lộn, co rúm người lại

- Đừng cù em, em biết em sai rồi

Triệu Hi Thành nhìn nụ cười như hoa của cô, trong mắt có tình cảm dịu dàng đến say lòng người, anh khẽ nói:

- Biết sai thì hôn cái nào

Anh cúi đầu bịt lấy đôi môi cô

Thời gian này Chu Thiến cũng rất bận bịu. Các stylist lớn thì chuẩn bị tạo hình cho các ngôi sao còn những người còn lại thì chuẩn bị tạo hình cho vũ đoàn

Stylist ngày nào cũng dẫn trợ lý đến công ty Hoa Hữu, xem bọn họ diễn tập để tìm ra thiết kế phù hợp, sau đó cho bọn họ thử, nếu không hợp thì lại đổi thiết kế khác

Những vũ công không nhiều, chỉ có 10 người nhưng phải nhảy 5 bài khác nhau nên cũng cần thiết kế năm tạo hình riêng biệt, cũng rất bận

Cho nên lúc ăn trưa cũng ăn ở phòng tập luyện

Đưa ra ý tưởng là stylist nhưng mọi người đều biết năng lực của Chu Thiến nên có đôi khi cũng tham khảo ý kiến của cô. Có một điệu nhảy dân tộc, tạo hình chính thể về cơ bản đều là ý tưởng của cô, rất được người phụ trách về vũ đạo khen ngợi. So sánh ra, Hồ Giai Giai kém nổi bật hơn nhiều. Cô ta cũng thử thiết kế cho một điệu nhảy hiện đại nhưng người phụ trách nhìn thấy lại khéo léo nói rằng thiết kế không tệ nhưng không hợp với điệu nhảy

Thấy Chu Thiến cũng được như các stylist, có một thiết kế riêng cho một điệu nhảy mà mình thì chỉ có thể ở bên làm việc vất theo chỉ đạo của bọn họ thì rất khó chịu

Nhưng cũng may, có một chuyện khác thu hút sự chú ý của cô ta

Mỗi khi rảnh rỗi cô ta đều đến phòng trang điểm của nghệ sĩ tìm anh trai nhưng lại gặp Hi Tuấn ở đó khiến cô ta rất hưng phấn!

Hi Tuấn tuy rằng đã nổi tiếng nhưng vẫn là người mới, còn chưa được đến mức đàn anh đàn chị nên không thể giống bọn họ, có phòng trang điểm riêng, đến giờ vẫn chỉ dùng chung phòng trang điểm với mọi người

Hồ Giai Giai nhìn không chớp mắt, phát hiện càng nhìn càng thấy anh tuần tú đến không thể tin được, có mấy phần giống anh trai anh ta. Nhưng Triệu Hi Thành trong vẻ đẹp trai còn có cả khí phách khiến người khác hoảng sợ. Còn Triệu Hi Tuấn lúc nào cũng ôn hòa, khiến cho người khác luôn thấy cảm động

Triệu Hi Tuấn cảm nhận được ánh mắt của người khác thì quay đầu, nhìn thấy Hồ Giai Giai biết cô ta là nhân viên của Yêu Ti Lệ thì cũng cười lịch sự với cô nàng

Lúc này Triệu Hi Tuấn qua một thời gian công ty chăm sóc cẩn thận, làn da càng trở nên trắng nõn, mày rậm, mắt nâu đầy ánh sáng, tóc đen dài như tơ lụa, những màu sắc đối lập vô cùng thu hút ánh nhìn của mọi người, lại thêm nụ cười thân thiện của anh và chiếc hoa tai lỏng lánh phát sáng đủ khiến Hồ Giai Giai hồn siêu phách lạc

Mặt cô ta lập tức nóng bừng, tim đập thình thịch. Cô ả vẫn luôn thích những chàng trai tuần tú, trước kia gặp Trương Bản đã tưởng rằng rất tuần tú nhưng so với Hi Tuấn thì Trương Bản còn kém xa

Huống chi anh còn có gia thế hiển hách như vậy. Tống Thiệu Lâm sợ đi có thể được mọi người kính trọng nói trắng ra chẳng phải vì cô ta có gia thế hiển hách sao? Nếu cô ta cũng có thể gả vào hào môn thì cũng sẽ có được khí thế như Tống Thiệu Lâm? Cô ta nhớ tới cách ăn mặc của Tống Thiệu Lâm hôm đó, cả người toàn hàng hiệu, kim cương long lánh mà lòng kích động

Cô ta nhìn Hi Tuấn đang nói chuyện với người đại diện cách đó không xa, nghĩ rằng không phải ai cũng có cơ hội tiếp xúc với những người như thế, nếu trời cao đã cho cô ta cơ hội thì sao lại không thử xem sao?

Từ đó trở đi, mỗi khi có thời gian là cô ta sẽ chạy đến phòng trang điểm, vây quanh Triệu Hi Tuấn, giúp anh rót nước, cố ý bắt chuyện, nếu không thì cũng đến phòng tập luyện của anh mà xem anh tập vũ đạo rồi chờ khi anh nghỉ ngơi thì đưa khăn rót nước

Hành động này của cô ả khiến Triệu Hi Tuấn thấy rất khó xử, Triệu Hi Tuấn không tiện nói thẳng, chỉ uyển chuyển nhắc nhở rằng anh không quen có người bám sát. Nhưng Hồ Giai Giai nào dễ dàng bỏ qua, vẫn tùy tiện làm theo ý mình

Hi Tuấn không đủ nhẫn nại nên nói với người quản lý, người quản lý lại tìm đến Khắc Y, đem việc này nói ra, muốn ông quản lý tốt nhân viên của mình, đừng có đến quấy rầy Hi Tuấn

Khắc Y vốn luôn ôn hòa nghe xong mà giận tím mặt. Người ta bỏ nhiều tiền ra là mời bọn họ đến làm việc mà nhân viên lại chỉ lo quần lấy các nam ca sĩ? Cái này truyền ra ngoài chẳng phải sẽ biến Yêu Ti Lệ bọn họ thành trò cười cho người khác sao?

Khắc Y gọi Hồ Giai Giai vào, mắng mỏ một hồi, ngữ khí vô cùng nghiêm khắc

- Hồ Giai Giai, thầy biết nữ sinh đều thích thần tượng nhưng em cũng phải hiểu rõ hoàn cảnh chứ! Chúng ta đến đây là để tìm thần tượng sao? Quy tắc trường học dạy em đề đầu rồi? Các bạn học của em đều cố gắng làm việc, em còn thời gian nhàn hạ mà đi bám riết mình tính? Đầu óc em nghĩ cái gì thế? Thầy nói cho em, em còn cứ thế này thì đừng tham gia kì thi xét tuyển nữa

Hồ Giai Giai bị Khắc Y dạy dỗ mà nước mắt ròng ròng, vô cùng xấu hổ, không khỏi sinh lòng oán hận với Hi Tuấn. Chẳng phải chỉ là một ngôi sao mới nổi thôi à? Có gì hơn người chứ? Lại còn dám tìm Khắc Y mà tố cáo cô ả! Hại cô ả xấu mặt, bị Khắc Y xem thường! Thật quá đáng ghét

Mọi người nghe chuyện này xong đều chê cười Hồ Giai Giai, nói cô ta đến Hi Tuấn cũng dám dây dưa, đúng là cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga. Những lời này đến tai Hồ Giai Giai khiến cô ta vô cùng mất mặt, trong lòng càng oán hận Hi Tuấn. Cô nàng chẳng thể làm gì Hi Tuấn nên đem sự giận dữ trút lên tranh ảnh, album của anh. Những poster của Hi Tuấn qua tay cô ta đều trở nên biến dạng không ai nhìn nổi. Album của Hi Tuấn bị cô ả vứt xuống đất rồi ra sức mà đạp, vừa đạp vừa mắng:

- Đạp chết anh, đạp chết anh, ai bảo anh khinh thường tôi, ai bảo anh tố cáo tôi! Đạp chết anh...

Cứ đạp đến khi vỡ vụn thì mới thôi

Mãi đến khi kế hoạch thiết kế tạm ổn thì Chu Thiến mới giành thời gian mà đi tìm Triệu Hi Tuấn

Trong phòng hóa trang, mọi người đang bận rộn, Triệu Hi Tuấn ngồi cách đó không xa, đang mê mải đọc tạp chí. Bên cạnh còn vài ngôi sao khác, Chu Thiến nhìn qua thấy đều là những người cũng có chút danh tiếng, thường xuất hiện trên TV.

Chu Thiến đi vào, đầu tiên chào hỏi các stylist đang bận rộn với Trương Bản, cũng chào Lưu Văn Chí xã giao rồi mới đi đến chỗ Triệu Hi Tuấn. Chu Thiến hỏi:

- Giờ có bận không?

Triệu Hi Tuấn ngẩng đầu, thấy là cô thì mỉm cười vui vẻ nói:

- Chị dâu, cuối cùng cũng được gặp chị rồi

Vừa nói ra thì lại cảm thấy lờ lờ, mặt nóng bừng lên, cẩn thận nhìn sắc mặt Chu Thiến, thấy cô không để ý thì thở phào nhẹ nhõm một hơi nhưng cũng thoáng chút thất vọng.

Chu Thiến cười nói:

- Giờ em là đại minh tinh, ngày nào cũng bận như thế, muốn gặp em thật đúng là khó. Giờ chị không làm phiền em chứ

- Không có, thầy Khắc Y có chút việc nên đi ra ngoài một chút

Anh đứng lên, dáng người cao lớn khiến người ta có cảm giác bị đè ép. Chu Thiến ngẩn ra rồi cười nói:

- Hi Tuấn, khí thế của em giờ thật mạnh quá đi

Hi Tuấn đắc ý nháy mắt mấy cái, sau đó vươn cánh tay khoe cơ bắp:

- Nhìn thấy không, ngày nào cũng phải tập thể hình 2 tiếng lận đó

Chu Thiên dựng ngón tay cái:

- Lợi hại lắm

Hi Tuấn cười đắc ý rồi cầm lấy áo khoác trên ghế nói:

- Mình ra ngoài uống trà nóng đi

Hai người đi vào căng tin trong công ty, lúc này nhà ăn khá vắng. Hi Tuấn gọi hail y trà sữa nóng và chút điểm tâm

Anh nói:

- Bánh ngọt và trà sữa nóng ở đây được lắm, nhiệt liệt đề cử

Chu Thiên nhìn anh, giờ anh đã tỏa sáng vô cùng, hai mắt sáng ngời có thần sắc, khoe miệng luôn mỉm cười, Hi Tuấn đầy tinh thần, phấn chấn như vậy khiến cô rất vui vẻ, có cảm giác kiêu ngạo như nhìn con mình khôn lớn thành tài, tuy rằng ý nghĩ này khiến cô cũng thấy có phần toát mồ hôi.

- Giờ có thoải mái, vui vẻ không

Triệu Hi Tuấn quấy quấy ly trà sữa, chậm rãi nói:

- Đúng thế, rất vui vẻ, nhìn thấy nhiều người hâm mộ, ủng hộ em, rất rất rất nhiều người cùng gọi tên em, sự cảm động, hân hoan đó em thực sự không biết hình dung ra sao. Mỗi ngày em đều rất mệt, phải tập luyện, ghi âm, ghi hình, trả lời phỏng vấn, có khi bận đến không có thời gian mà ngủ nhưng em thực sự rất vui. Em cảm thấy ngày nào cũng thật có ý nghĩa

Anh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt không tự chủ được mà toát ra tình cảm ẩn sâu trong lòng:

- Chị dâu, nếu không nhờ có chị em sẽ không có được thành công ngày hôm nay. Cảm ơn chị đã luôn ủng hộ em ngay cả lúc em khó khăn nhất

Chu Thiên bị ánh mắt nóng rực của anh nhìn mà có chút ngại ngùng nhưng cô không ý thức được hàm nghĩa sâu xa của nó. Có lẽ trong mắt cô mà nói, giống như cô dành cho anh tình bạn thuần khiết vậy, anh nhất định cũng xem cô là bạn, thêm chút kính trọng chị dâu mình. Cô không thể ngờ rằng Hi Tuấn lại có tình cảm với mình

- Hi Tuấn, chị làm gì có công gì, mọi thứ đều là chính em lựa chọn, đều là em cố gắng, là dũng khí, mồ hôi của em đánh đổi lại mới có được thành công hôm nay. Chị nào có liên quan gì

Hi Tuấn thấy cô không muốn kể công thì chỉ cười, cũng không muốn nhắc đến nhiều nữa, tóm lại, những điều đó anh vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Anh chuyển chủ đề:

- Còn chị, bây giờ thế nào rồi? Với anh cả... tốt chứ? Cha mẹ có khỏe không?

- Chị tốt lắm, giờ đang thực tập, sắp thi kết thúc rồi, đến lúc đó chị nhất định sẽ thi vào công ty, cố gắng thành trợ lý cho Khắc Y để học hỏi thầy/ Còn nữa, chị cũng mong có thể trở thành một stylist có tiếng, để cho mọi người đều thích thiết kế của chị, đây là mơ ước của chị

Chu Thiên cười cười, nhắc đến chuyện này, hai mắt cô sáng bừng, gò má ửng hồng, khoe miệng cười tươi như hoa khiến người ta nhìn không tự chủ được mà bị mê muội. Hi Tuấn lấy tay chống cằm, mặt mỉm cười, chăm chú nghe cô nói

- Còn chuyện chị với anh trai em à? Bọn chị chuyển về biệt thự, chắc chị kể với em rồi nhì

Hi Tuấn gật gật đầu, trong lòng có chút chua xót nhưng vẫn luôn mỉm cười. Cô ấy thuộc về anh. Triệu Hi Tuấn thực sự không có tư cách ghen tị.

- Anh trai em thay đổi rất nhiều, thực sự khác với anh ấy trước kia, thú thật, chị rất thích anh ấy của bây giờ. Anh ấy chỉ cần không có việc phải đi xã giao thì đều về nhà đúng giờ, sau đó cùng chị ăn cơm, tưới hoa, cùng xem TV, có khi còn lái xe ra bờ sông ngắm cảnh đêm. Nhưng giờ buổi tối rất lạnh, ngồi trong xe cũng chẳng thú vị gì nên cũng ít đi hơn...

Cô thao thao bất tuyệt kể về cuộc sống với Triệu Hi Thành, lúc thú vị còn thoải mái cười lớn. Ánh hào quang trên mặt cô, Hi Tuấn biết, đó chính là ánh hào quang hạnh phúc. Trên đời này có lẽ chỉ có anh cả mới có thể khiến cô có cảm giác hạnh phúc này. Bọn họ đều là người mà anh quan tâm, chỉ cần bọn họ hạnh phúc, sự mất mát của anh nào có đáng gì?

Lòng tuy đau nhưng đây chẳng phải cũng là một loại hạnh phúc?

Triệu Hi Tuấn nhìn khuôn mặt đầy thần thái của cô, thần nhiên cười

- À, đúng rồi, Hi Tuấn, tuần sau sinh nhật mẹ, em nhất định phải về nhé. Bọn mình bình tĩnh nói với cha, cha nhất định sẽ hiểu

Hi Tuấn gật gật đầu:

- Vâng, em nhất định sẽ về

Đó là nhà của anh, cha mẹ anh, bất kể giờ anh có thành công cỡ nào, anh đều mong có thể được người nhà ủng hộ, chia sẻ thành công với gia đình

Bọn họ tiếp tục trò chuyện, hoàn toàn không để ý tới ở chiếc bàn khác, Hồ Giai Giai đang tập trung nhìn bọn họ

Cô ta vào căng tin đã lâu. Vốn là đói bụng, định mua có gì đó ăn nhưng tới nơi lại bắt gặp bọn họ

Hai người đó đều là hai người cô ta cực căm ghét, cô ta nhìn bọn họ thôi cũng còn tức giận. Nhưng đó lại là hai người cô ta chẳng thể làm gì, ngoài việc tức giận trong lòng cũng chẳng làm gì hơn được. Cô ta ra sức lườm bọn họ vài cái, vốn định định. Nhưng nhìn bọn họ nói chuyện phiếm mà trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác khác thường. Cảm giác này khiến tim cô ta đập thình thịch, tìm chiếc bàn gần đó mà ngồi lại

Chờ cô ta cẩn thận quan sát hồi lâu thì đã có thể hiểu cảm giác khác thường đó là vì đâu. Là vì ánh mắt của Hi Tuấn, ánh mắt Hi Tuấn nhìn Tống Thiệu Lâm, ánh mắt nóng bỏng mà cô ta vẫn thường nhìn thấy trong mắt những chàng trai theo đuổi mình. Đó là ánh mắt ái mộ, khát vọng.

Hi Tuấn lại dùng ánh mắt đó nhìn chị dâu mình! Điều này chứng minh cái gì? Chứng minh bọn họ có gian tình.

Ha ha, hai kẻ cô ta ghét nhất lại có gian tình. Hay! Hay! Thật quá hay! Ông trời đang giúp cô rồi, lại để cô phát hiện bí mật động trời này. Chỉ cần tìm ra được bằng chứng thì nhất định sẽ khiến cho bọn họ được đẹp mặt.

Hồ Giai Giai lòng mừng như điên, thiếu chút nữa thì cười lớn

Tống Thiệu Lâm, xem xem chồng cô có thể tiếp tục yêu thương cô nữa không. Hi Tuấn, anh coi thường tôi, tôi sẽ xem xem người đời biết anh có tình cảm với chị dâu thì sẽ còn coi anh là bạch mã vương tử? Thời của anh sắp hết rồi

Cô ta đứng lên, vì quá mức kích động, mà làm đổ ghế loảng xoảng khiến hai người chú ý. Tống Thiệu Lâm và Hi Tuấn nhìn thấy Hồ Giai Giai thì không hện mà cùng nhú mày

Chu Thiển nhìn cô ta, cô ta nhìn lại Chu Thiển rồi đột nhiên cười đầy quỷ dị

Lòng Chu Thiển dâng lên cảm giác không hay

Lần này nhất định phải đánh chết lũ ruồi bọ này.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Dạ yến 2

Mọi người bận rộn suốt một tháng, cuối cùng cũng đã đến đêm dạ vũ

Buổi biểu diễn bắt đầu lúc 8h tối. Mọi người từ chiều đã đến hội trường, các nghệ sĩ đang vội vàng diễn tập, các stylist ở trong phòng hóa trang bắt đầu trang điểm cho các nghệ sĩ

Các nghệ sĩ tham gia dạ yến ngoài các ngôi sao lớn có phòng trang điểm riêng thì những nghệ sĩ khác đều 10 người chung một phòng hóa trang còn cả vũ đoàn thì dùng chung một phòng hóa trang lớn mấy chục người.

Bọn Chu Thiển đang ở phòng lớn trang điểm cho các vũ công. Phòng lớn như vậy mà chật ních người nên rất ồn ã

Nhiệm vụ của bọn Chu Thiển có phần phức tạp. Trong buổi dạ tiệc phải trang điểm năm lần cho 10 vũ công, đến ngay cả trợ lý như bọn Chu Thiển cũng phải xuất mã. Cũng may lúc trước mọi phương án thiết kế đã có đầy đủ, thông nhất rõ ràng nên mọi người chỉ cần làm theo là được, cũng không quá khó so với năng lực của bọn họ

Đầu tiên, bọn Chu Thiển trang điểm trước cho một bài nhảy, sau đó chuẩn bị sẵn quần áo và trang sức cho 4 điệu nhảy sau. Chờ điệu nhảy đầu tiên chấm dứt thì lập tức sẽ tiếp tục tạo hình cho bọn họ để phù hợp với điệu nhảy thứ hai

Các stylist nổi tiếng đang tạo hình cho các ngôi sao sắp lên sân khấu

Tạo hình của các ngôi sao còn phức tạp hơn các vũ công nhiều, có thể nói, từng chỗ đều cần rất tỉ mỉ, hoàn mỹ. Có câu “trang bị tận răng” chính là để hình dung lúc này đây

Đang lúc mọi người đều đang bận rộn thì trợ lý của Hi Tuấn lại lo lắng chạy khắp nơi tìm Khắc Y, thấy ai cũng hỏi:

- Có thấy thầy Khắc Y đâu không?

Lúc tìm đến phòng hóa trang của Chu Thiến thì bị Chu Thiến giữ lại hỏi:

- Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Trợ lý kia đầu toát mồ hôi, vẻ mặt lo lắng:

- Thầy Khắc Y mãi đến giờ vẫn chưa thấy đâu! Tiết mục của Hi Tuấn là thứ ba rồi, giờ còn chưa chuẩn bị được gì

- Anh đã gọi điện thoại cho thầy chưa

- Gọi rồi! Còn gọi cho cả trợ lý của ông ấy từ chiều, gọi nhiều lần rồi nhưng điện thoại không thông

Chu Thiến cũng nóng ruột, thầy Khắc Y làm việc luôn rất cẩn thận, chỉ đến sớm chứ không đến muộn, không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi chứ

Trợ lý kia vội vã, hoảng hốt đến giật chân:

- Giờ phải làm sao đây? Đã 5h rồi, còn 3 tiếng nữa thôi là đã bắt đầu rồi

Chu Thiến an ủi:

- Anh đừng vội, để tôi gọi về công ty hỏi xem thầy có ở trong công ty không

Hai người đang nói thì đã thấy Hồ Gia Hào kích động chạy vào, nhìn thấy trợ lý của Hi Tuấn thì lớn tiếng nói:

- Không hay rồi, vừa rồi công ty gọi điện đến, thầy Khắc Y và trợ lý trên đường đến đây đã bị tai nạn, giờ hai người đều đã được đưa vào viện, tuy không nguy hiểm tính mạng nhưng giờ còn đang hôn mê, không thể tới được.

- Cái gì?

Trợ lý kia mặt tái mét lại

Chu Thiến và mọi người nghe xong cũng đều hoảng sợ. Trợ lý kia hoảng hốt lắp bắp:

- Vậy... vậy giờ... Giờ làm sao bây giờ?

Ai sẽ tạo hình cho Hi Tuấn đây?

***

Những người trong Yêu Ti Lệ và Hoa HỮu, Hi Tuấn và trợ lý của anh đều đến phòng hóa trang nhỏ khác để bàn bạc.

Giám đốc phụ trách sân khấu nghiêm túc nói:

- Giờ phải làm sao đây? Giờ tạo hình của Hi Tuấn là ai làm? Dạ tiệc lần này các vị hẳn cũng biết, Hi Tuấn là mũi nhọn của công ty chúng ta, không thể có điều gì sai sót? Vì thế nên chúng tôi mới tốn kém mà mời thầy Khắc Y đến để giúp Hi Tuấn trở thành ngôi sao nổi bật nhất đêm nay. Giờ xin quý vị nói cho tôi biết, nên làm sao bây giờ?

Ông nhìn về phía hai stylist lớn còn lại:

- Hai vị cũng là stylist nổi tiếng trong giới, hai người có thể dựa theo thiết kế trước đó của Khắc Y mà làm tạo hình cho Hi Tuấn không?

Hai người nhìn nhau, một người nói:

- Vấn đề là chúng tôi cũng không rõ thiết kế của Khắc Y. Khi thí nghiệm thiết kế tạo hình cho Hi Tuấn ông ấy không làm cùng chúng tôi mà làm ở văn phòng riêng, chúng tôi không rõ suy nghĩ, ý tưởng của ông

Nói xong lại nhìn Hi Tuấn hỏi:

- Hi Tuấn có thể nói cho chúng tôi không?

Hi Tuấn lắc đầu cười khổ:

- Tôi chỉ biết là thiết kế rất ổn nhưng bảo để tôi miêu tả thì tôi không làm được, tôi không hề có hiểu biết trong lĩnh vực này mà.

Hồ Gia Hào trầm ngâm một hồi nói:

- Quần áo của Hi Tuấn hẳn là ở đây chứ, có thể lấy ra cho chúng tôi xem qua không

Chỉ cần đã chọn xong quần áo thì làm tạo hình cũng dễ hơn nhiều, tuy không đạt đến tiêu chuẩn như Kiều Tranh nhưng cũng chỉ đành thế. Hai stylist lớn cùng hợp tác chắc chắn sẽ chẳng thể xấu được

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía trợ lý của Hi Tuấn, sắc mặt anh ta càng tái mét:

- Quần áo ở chỗ Khắc Y, lần đó chúng tôi đến văn phòng của ông ấy làm thiết kế, không cảm về, thầy Khắc Y nói hôm nay ông sẽ mang đến...

Sắc mặt mọi người trầm xuống, quần áo hẳn còn ở trên xe Khắc Y, nhưng qua tai nạn xe cộ thì quần áo còn có thể mặc được không?

Sắc mặt hai stylist càng thêm khó coi, đã chẳng còn nhiều thời gian, giờ quần áo còn không có, giờ còn phải chọn lại một lần nữa, hơn nữa còn những ngôi sao khác cũng cần làm tạo hình, bọn họ đâu thể phân thân.

Hồ Gia Hào do dự nói:

- Hay là, lại điều thêm một stylist từ công ty đến

Một người giãn dūr nói:

- Cũng không kịp đâu, chưa đến 3 tiếng nữa, còn phải chọn quần áo, tạo hình của Hi Tuấn không thể tùy tiện qua loa được.

Giám đốc phụ trách sân khấu vội nói:

- Thế làm sao đây? Tôi không biết, công ty chúng tôi đã kí hợp đồng với Yêu Ti Lệ các anh, nếu chuyện này công ty các anh không làm cho tốt thì chúng tôi nhất định sẽ kiện

Hai stylist cũng chỉ đành lắc đầu, giờ ai muốn thế đâu? Còn chưa đến 3 tiếng, chẳng những phải chọn quần áo lại mà còn phải nghiên cứu tạo hình chính thể, lúc bình thường làm còn không kịp huống chi lúc này, hơn nữa, yêu cầu về tạo hình của Hi Tuấn lại cực cao. Đây vốn không phải trách nhiệm của bọn họ, nếu bọn họ không biết tự lượng sức mà nhận lấy, vạn nhất sơ sót thì chẳng những ảnh hưởng danh dự bản thân mà còn bị công ty trách phạt. Tốt nhất vẫn nên để công ty xử lý thì hơn

Nghĩ vậy, một người nói:

- Chuyện này chúng tôi đã báo cho công ty, công ty nhất định sẽ xử lý chu đáo, xin các vị đừng vội

Những stylist bình thường đều chỉ ở bên nhìn, chuyện này chẳng đến lượt bọn họ nói mà bọn họ cũng chẳng muốn. Giờ đây, thiết kế của Hi Tuấn như củ khoai nóng, ai cũng chẳng muốn nhận. Làm tốt đương nhiên là thành danh nhưng thời gian quá ngắn, cơ hội quá nhỏ. Làm ra thiết kế vớ vẩn khiến truyền thông chê cười thì cái cần câu cơm của bọn họ cũng bị bẽ gãy luôn.

Lập tức, tất cả mọi người đều cúi đầu không lên tiếng.

Giám đốc phụ trách sân khấu nhìn bọn họ, giãn xanh mặt. Bọn họ rất kì vọng vào đêm dạ vũ này. Các ngôi sao đại lục, Đài Loan, Hồng Kông, Hàn Quốc đều tụ hội, nếu có thể để cho Hi Tuấn trở nên cực nổi bật thì cậu ấy lập tức sẽ trở thành siêu sao. Bởi thế nên bọn họ mới không dùng đến stylist của công ty mà mời thầy Khắc Y đến. Không ngờ lại xảy ra chuyện này. Giờ những người này xem ra đều là vô dụng, chờ công ty đến giải quyết thì đã quá muộn rồi. Thôi vậy, vẫn nên bảo stylist của công ty mình ứng phó vậy, chỉ sợ khó mà đạt được hiệu quả như mong đợi

Giám đốc phụ trách sân khấu đang định gọi stylist của công ty đến thì Hi Tuấn vẫn đang trầm ngâm đột nhiên bước lên, kéo một người trong đám người ra

Mọi người đều bị hành động này của anh làm cho giật mình, bởi vì người anh kéo ra chỉ là một trợ lý của stylist bình thường – Tống Thiệu Lâm.

Chu Thiển cũng bị hành động này của anh làm cho giật mình, ngơ ngác nhìn anh.

Hi Tuấn kéo Chu Thiển đến trước mặt giám đốc phụ trách nói:

- Giám đốc, anh có nhớ có lần anh khen tạo hình của tôi không tệ không?

Giám đốc nghĩ nghĩ rồi nói:

- Đúng, có chuyện đó, thì sao?

Chính là hôm đó Hi Tuấn đã để lại cho ông ấn tượng sâu đậm khiến ông chú ý đến anh, sau đó đề nghị công ty đẩy nhanh việc phát hành album cho anh. Hi Tuấn cười cười nói:

- Giám đốc, thiết kế hôm đó là do chị ấy làm. Hôm đó chị ấy chỉ mất hơn 2 tiếng mà thôi, khó nhất là khi ấy chị ấy vẫn chỉ đang theo học ở Yêu Ti Lệ. Cho nên...

Anh nhìn giám đốc phụ trách cười đầy kiên định:

- Cho nên tôi xin giám đốc hãy đem việc thiết kế tạo hình của tôi cho chị ấy. Tôi tin chị ấy, nhất định chị ấy sẽ không làm cho chúng ta thất vọng.

Giám đốc phụ trách cả kinh nói:

- Vậy sao được, cô ấy mới chỉ là một trợ lý

Còn là trợ lý cho stylist bình thường

Chu Thiển cũng hoảng sợ, vội nói:

- Không được, lần trước chỉ là tạo hình bình thường, đâu giống lần này. Hi Tuấn, đừng đem chuyện tiền đồ của em ra mà mạo hiểm

Các nhân viên khác của Yêu Ti Lệ cũng tỏ vẻ kinh ngạc, Hi Tuấn lại chịu tin tưởng một trợ lý. Nhưng nghĩ đến quan hệ của bọn họ cũng hiểu được dụng ý của anh. Chắc hẳn là Hi Tuấn muốn tạo cơ hội gây dựng danh tiếng cho chị dâu mình. Nhưng vấn đề là, cơ hội này rất nguy hiểm, khó mà nói rõ, là giúp cô ấy nhưng cũng có thể là hại cô ấy.

Bạch Huy ở trong đám người lắc đầu với Chu Thiển, ý bảo cô không nên đồng ý. Cô sắp tham gia thi tuyển, vạn nhất chuyện này có gì sai sót, tuy rằng là Hi Tuấn chủ động yêu cầu nhưng ai biết được công ty có xử lý cô ấy không. Thời gian thực sự quá gấp, không mạo hiểm thì hơn.

Nhưng Hồ Giai Giai lại không nghĩ chuyện này, cô ta nhìn bàn tay nắm chặt tay Chu Thiển của Hi Tuấn, khoe miệng cười đầy quý dị

Hi Tuấn cúi đầu khẽ nói với Chu Thiển:

- Giờ bọn họ cũng không chịu thiết kế cho em, chị dâu, coi như chị giúp em đi. Vì buổi tiệc này mà em đã mất rất nhiều công sức, em tin vào năng lực của chị, nên xin chị cũng hãy tự tin vào chính mình được không?

Sau đó, Hi Tuấn lại ngẩng đầu nhìn về phía giám đốc phụ trách sân khấu, nói:

- Giám đốc, chị ấy là chị dâu của tôi, tôi tin rằng ở đây không có ai hiểu tôi bằng chị ấy, chị ấy làm thiết kế cho tôi sẽ còn thuận lợi hơn người khác. Hơn nữa, anh cũng đừng vì thấy chị ấy chỉ là một trợ lý, năng lực của chị ấy tôi rất rõ. Chị ấy nhất định sẽ tạo ra thiết kế khiến chúng ta vừa lòng. Giám đốc, cơ hội lần này rất quan trọng với tôi, xin hãy tin tôi, tôi không bao giờ đem tương lai của mình ra làm trò đùa cả.

Giám đốc nhìn ánh mắt kiên định của Hi Tuấn, trầm ngâm một hồi rồi nhìn Chu Thiển nói:

- Nếu đêm nay cô gây ra sai lầm gì thì tôi nhất định sẽ kiện công ty của cô. Đến lúc đó sẽ chẳng hay ho gì cho cô. Cô thực sự muốn làm sao? Cô có tin tưởng không?

Chu Thiển nhìn Hi Tuấn, Hi Tuấn nhìn cô đầy chờ mong và cầu xin. Cô sao không biết là Hi Tuấn đang tranh thủ cơ hội cho mình. Đúng, thời gian không đủ thì sao? Không thử sao biết được?

Chu Thiển hít sâu một hơi, sau đó nhìn thẳng nhìn về phía giám đốc phụ trách nói:

- Tôi muốn làm, tôi sẽ dùng hết sức để làm tốt chuyện này, xin hãy tin tôi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Dạ yến 3

Từ giờ đến lúc bắt đầu dạ tiệc chỉ còn 2 tiếng 20'

Chu Thiển hỏi Hi Tuấn:

- Tối nay em biểu diễn tiết mục gì

- Em có ba bài hát, đầu tiên là nhạc trữ tình, sau đó là hai bài hát có kèm vũ đạo

- Ba bài hát liền nhau? Chu Thiển mở to mắt nhìn anh

- Vâng...

Chu Thiển như hít phải ngưng khí lạnh, như vậy chẳng phải là thời gian để trang điểm lại cũng không có? Cả vũ công cũng như vậy. Hi Tuấn thấy sắc mặt Chu Thiển thì khẽ nói:

- Chị dâu, có phải là em gây rắc rối cho chị rồi không?

Chu Thiển kéo anh ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Nhưng em cũng mang đến cơ hội, thách thức cho chị.

Hi Tuấn bị cô kéo ra ngoài:

- Chị dâu, chị kéo em đi đâu thế

- Đi tìm quần áo cho em. Gọi trợ lý của em, bảo anh ấy chuẩn bị xe đi

Trợ lý của Hi Tuấn lái xe nhanh như bay, Chu Thiển gọi cho người ở trường, nói vài câu sơ lược tình huống hiện tại, xin được trường giúp đỡ. Rất nhanh, xe đã đến trường học của Yêu Tỉ Lệ. Hi Tuấn ngạc nhiên

- Đến đây tìm quần áo

Chu Thiển kéo anh vào thang máy rồi nói:

- Quần áo phụ kiện ở đây rất đầy đủ và độc đáo, em không tưởng tượng được đâu

Giờ trường học đã tan học, Chu Thiển dẫn hai người vào phòng thực hành. Hi Tuấn và trợ lý nhìn tủ lớn trong phòng thực hành mà đều kinh hãi. Chu Thiển cười:

- Không tưởng tượng được đúng không, ở đây có đủ loại quần áo, đủ loại màu sắc, bằng không, học phí sao đắt vậy được.

Chu Thiển đi đến bên tủ quần áo, bắt đầu lựa chọn. Trợ lý kia sờ sờ vào quần áo rồi bủi môi:

- Tuy là đa dạng nhưng chất lượng tệ quá

Chu Thiển vừa tìm quần áo vừa nói:

- Cũng chẳng có cách nào, giờ làm gì còn thời gian đến khu mua sắm mà chọn, chỗ nào tôi rất quen, muốn kiểu dáng gì cũng có nữa

Lần trước cùng Thẩm Già Lam đưa Lý Hiểu Diệp đi chọn đồ cũng mất vài tiếng đồng hồ, bọn họ đâu có nhiều thời gian như vậy.

Trợ lý lại nói:

- Đáng tiếc, quần áo Hi Tuấn là thầy Khắc Y chọn từ nước ngoài về, không có để mà tìm lại được, nếu trong thành phố có thì đã bảo bọn họ lại mang thêm một bộ nữa. Quần áo ở đây chất lượng thực sự quá tệ, thật mất thân phận của Hi Tuấn

Hi Tuấn thấy trợ lý luôn miệng cảm rảm thì nói:

- Giờ không quản được nhiều như thế, dù sao đứng trên sân khấu xa như vậy cũng chẳng nhìn ra được.

Nghe được Hi Tuấn nói như vậy trợ lý mới không nói gì thêm

Chu Thiển nghĩ, hát tình ca hẳn nên mặc long trọng một chút để bộc lộ khí chất quý tộc, cao nhã của anh. Mà vũ đạo thì hẳn nên mặc đơn giản một chút để bộ lộ được sức sống và sự cuốn hút. Nhưng làm thế nào để ở trong mặc quần áo hợp cho vũ đạo, bên ngoài khoác áo khoác kiểu cách, chờ hát tình khúc xong rồi cởi áo khoác ra hát vũ đạo là được rồi

Nhưng kiểu thiết kế này rất phổ biến, không hề đặc biệt, sẽ không khiến mọi người có ấn tượng đặc biệt được. Nếu là Khắc Y thì sẽ có thiết kế nổi bật rồi.

Chu Thiển xoay người nhìn Hi Tuấn. Thân hình anh cao lớn, rắn chắc, sau khi vào phòng anh đã cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo lông mỏng, thấp thoáng cơ bắp săn chắc...

Chu Thiển chợt nảy ra một ý nghĩ, hai mắt tỏa sáng, tinh thần phấn chấn. Hi Tuấn tao nhã, có hơi hướng của quý tộc, cả người Hi Tuấn lại đầy sức sống, như có hào quang chói mắt nhưng mọi người lại quên mất một điểm đặc biệt của anh. Nếu cô có thể đem điều đặc biệt này bộc lộ ra ngoài thì sẽ là một cách biểu hiện cực kỳ rung động lòng người, nhất định sẽ khiến mọi người vô cùng ấn tượng

Bàn tay cô lướt qua những dây quần áo, khi tiếp xúc với một chiếc áo thì mắt sáng bừng, một ý tưởng hiện rõ. Đúng! Cứ làm như vậy

***

Bọn Chu Thiển đi rồi, đám người làm trong Yêu Ti Lệ đều vừa làm việc vừa bàn tán. Một stylist bình thường khẽ nói với Bạch Huy:

- Anh cũng đúng là, sao lại không can cô ấy lại? Nếu cô ấy làm hỏng có khi còn liên lụy đến anh nữa đó. Anh là thầy hướng dẫn của cô ấy, sao lại để cô ấy dính vào?

Bạch Huy vừa sửa lại quần áo cho vũ công vừa nhẹ nhàng nói:

- Có lẽ cô ấy sẽ thành công? Thực lực của cô ấy chúng ta đều biết, không chắc là sẽ thất bại đâu?

Người nọ nhìn Bạch Huy với ánh mắt tức cười:

- Dù cô ấy có năng lực cũng chỉ là so với tầng chúng ta thôi, sao so với lầu 3 được? Ngay cả stylist lớn của lầu 3 còn không chắc chắn thì sao cô ấy làm được, anh quá coi trọng cô ấy rồi

Một trợ lý khác cũng nói:

- Đúng thế, Thiệu Lâm cũng quá không biết tự lượng sức mình, ngay cả stylist lớn còn trốn tránh mà cô ấy còn dám nhận. Nếu thiết kế không tốt, làm mất mặt Yêu Ti Lệ thì công ty nhất định sẽ phạt cô ấy

Vậy là tốt nhất! Tốt nhất là đuổi cô ta ra khỏi công ty đi! Hồ Giai Giai ở bên cạnh cười lạnh. Cô ta thực sự không biết tự lượng sức mình, nghĩ mình giỏi lắm sao? Xem hôm nay sẽ bị bôi xấu như thế nào

Mấy người còn đang bàn tán thì lại thấy người đại diện của Hi Tuấn nói:

- Đến rồi! Đến rồi! Hi Tuấn đã quay về rồi

Mọi người ra hành lang thì đã thấy Hi Tuấn và Chu Thiển từ đằng kia đi tới. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên Hi Tuấn.

Chỉ thấy anh mặc một chiếc áo khoác bó sát màu cà phê đậm, vạt áo trước khoét sâu lộ ra chiếc áo trong màu trắng cổ tròn, quần da bó sát màu đen lộ ra đôi chân thon dài và đôi giày da màu cà phê đậm.

Tóc vẫn buộc sau đầu, dùng một sợi dây màu cà phê buộc lại, mặt hơi trang điểm, lông mày đen, lông mi dài, môi hồng nhuận, tai vẫn đeo chiếc hoa tai kia. Cổ đeo chiếc vòng cổ đen khá thô, mặt đá cũng màu cà phê. Trên đôi bàn tay thon dài đeo một chiếc nhẫn bạc lớn.

Mọi người nhìn thấy tạo hình của Hi Tuấn thì đều tò mò vừa lòng. Bất kể nói thế nào, một trợ lý có thể tạo hình như vậy cũng coi như không tệ, không thể so sánh cô ấy với Khắc Y được. Hồ Giai Giai nhìn Hi Tuấn, trong lòng cười lạnh: chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi, còn nghĩ có bản lĩnh ghê gớm lắm cơ.

Giám đốc phụ trách nhìn Hi Tuấn, hồi lâu sau mới thờ dãi nói:

- Giờ cũng chỉ đành thế này, cũng coi như không tệ...

Xem ra là không vừa lòng lắm. Ông cần là tạo hình khiến ai nấy đều sững sờ. Tạo hình hiện tại tuy rằng không tệ nhưng cũng không được coi là xuất chúng...

Nhưng Hi Tuấn lại cười rạng rỡ nói:

- Giám đốc yên tâm, chờ xem tôi biểu diễn thì nhất định anh sẽ không thất vọng đâu

Giám đốc gật đầu, cũng cười cười. Đúng, hấp dẫn ánh mắt mọi người nhất vẫn là bản thân Hi Tuấn, chỉ cần Hi Tuấn đứng trên sân khấu thì đã đủ tỏa sáng khiến cho khán giả điên cuồng rồi. Nhưng nếu có Khắc Y thì nhất định sẽ có thể khiến Hi Tuấn phát huy sức cuốn hút đến cực điểm rồi.

Lúc này, tiếng nhạc từ sân khấu bắt đầu truyền đến cùng với tiếng hoan hô của khán giả

- Dạ vũ đã bắt đầu, Hi Tuấn chuẩn bị một chút đi

Các nhân viên công tác đến báo

Chu Thiển đi đến bên Hi Tuấn khẽ nói:

- Những gì chị nói em nhớ chứ?

Hi Tuấn gật đầu thật mạnh. Sau đó Chu Thiển lại nói với trợ lý:

- Còn anh, nhớ sau khi Hi Tuấn hát tình ca xong thì anh phải lập tức đi lên nhé

Trợ lý cẩn thận gật đầu:

- Biết rồi! Ôi chao, vậy còn cô thì làm gì

Chu Thiển cười thần bí:

- Tôi đi tìm thứ đồ khác.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Vang động

- Chúng ta xin hãy cùng nhiệt liệt chào đón tiểu thiên vương – Hi Tuấn!!!!

- Hi Tuấn!!! Hi Tuấn!!!!

Cả khán đài rộ lên những tiếng hoan hô, vỗ tay không ngớt. Trong tiếng vỗ tay, Hi Tuấn từ bên dưới sân khấu dần dần xuất hiện. Nhìn Hi Tuấn dần xuất hiện trên sân khấu, tiếng hoan hô càng lớn, mọi người ra sức vỗ tay phát sáng, hi vọng rằng Hi Tuấn có thể nhìn qua đó một lần

Hi Tuấn tươi cười vỗ tay chào mọi người, tư thái tao nhã thong dong, dưới đài tiếng vỗ tay càng thêm nhiệt liệt.

Đột nhiên, ánh đèn tối sầm lại, cả sân khấu chìm trong bóng tối, sau đó là một ánh đèn trắng bao phủ lên người Hi Tuấn. Trong ánh sáng trắng mờ mờ, Hi Tuấn đứng đó yên tĩnh, tựa như vương tử trong giấc mộng của mỗi thiếu nữ, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người

Tiếng nhạc nhẹ nhàng dần vang lên, cả khán đài lặng yên hưởng thụ tiếng nhạc dịu dàng, lòng người trở nên thư thái, an bình

Hi Tuấn theo tiếng nhạc mà chậm rãi cất cao giọng hát, đây là một bản tình ca, vẫn luôn nằm trong top 3 của các bảng xếp hạng, tất cả những cô gái đều yêu thích bài hát này và đều bị bài hát làm cho cảm động.

Giọng của Hi Tuấn vừa trầm thấp lại vừa có sức hút, chậm rãi như dòng suối vuốt ve tiếng lòng của mọi người. Tất cả mọi người đều như si như mê. Dần dần, mọi người đều đứng lên, hơn 1 vạn người đều cùng đồng thanh hát theo lời bài hát, tay vỗ vỗ, cảnh tượng thực sự rất xúc động.

Trợ lý ở dưới sân khấu kích động nói với Chu Thiển:

- Nhanh như vậy đã tạo nên cao trào, đợi đến lúc biểu diễn vũ đạo thì nhất định sẽ rất sôi động

Chu Thiển nhìn bóng người chói mắt trên sân khấu nói:

- Đây là sức quyến rũ của Hi Tuấn đó

Sau khi hát tình ca xong, dưới sân khấu tiếng vỗ tay vang trời. Hi Tuấn nói với mọi người:

- Sau đây là một ca khúc sôi động, cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi

Dưới sân khấu lại một tràng pháo tay và những tiếng hét lớn gọi tên: Hi Tuấn!!!

Các vũ công bước lên sân khấu

Hi Tuấn nhìn dưới sân khấu, sân khấu phía sau hiện rõ những biểu hiện của anh. Anh đột nhiên cười đầy nghịch ngợm khiến sân khấu lại ồn ào

Mọi người nhìn chăm chú, Hi Tuấn chậm rãi cởi áo khoác, lộ ra chiếc áo cộc trắng bên trong, đường cắt cổ sâu khiến làn da trắng nõn hiện rõ, dưới sân khấu không khí lập tức trở nên cuồng nhiệt. Những tiếng cười nói, hò hét không ngừng

Chu Thiển nói với trợ lý:

- Đến lượt anh lên sân khấu rồi

Trợ lý gật gù đầu, sau đó cầm một chai nước bước lên, sau đó đưa cho Hi Tuấn rồi nhanh chóng đi xuống. Anh đi đến bên cạnh Chu Thiến, hưng phấn nói:

- Chuẩn bị xem mọi người điên cuồng nào

Trên sân khấu, ánh đèn sáng rõ

Hi Tuấn cầm chai nước nhìn mọi người bên dưới cười nói:

- Ngại quá, khát nước, xin phép mọi người cho tôi uống chút nước nhé

Anh cầm chai nước giữa đầu uống một ngụm, yết hầu hơi chuyển động, một giọt nước từ khóe miệng chảy xuống, trượt qua chiếc cổ trắng nõn, chảy về phía trong ngực, nhanh chóng thấm ướt chiếc áo. Áo mỏng gặp nước trở nên trong suốt, dán chặt lên ngực anh, khiến cơ bắp hiện thật rõ, cảm xúc của mọi người dần trở nên nóng bừng.

Hi Tuấn uống hai ngụm nước, tay cầm bình nước rồi bỗng nhiên nhìn xuống sân khấu mỉm cười, nụ cười vô cùng xinh đẹp khiến ai nấy đều ngừng thở. Sau đó, anh tháo dây buộc tóc xuống, mái tóc dài như tơ rủ xuống khuôn mặt, chưa đợi mọi người phản ứng lại, anh đột nhiên ngẩng đầu, cầm chai nước lên cao rồi dội thẳng xuống đầu.

Mọi người gào lên, ai nấy đều bị động tác này của Hi Tuấn hấp dẫn

Nước chảy xuống tóc rồi cũng nhanh chóng thấm ướt chiếc áo trắng của anh

Đến khi giọt nước cuối cùng chảy xuống, Hi Tuấn vung tay vứt chai nước sang bên cạnh, sau đó ầm ầm một tiếng, tiếng nhạc lớn đồng thời vang lên và pháo hoa bắn sáng rực rỡ.

Âm nhạc đầy kính động, pháo sáng rực rỡ, bóng người cao gầy trên sân khấu đầy sức quyến rũ, người xem bên dưới không thể ức chế được sự kích động trong lòng, đều hưng phấn hết lớn

Chỉ thấy Hi Tuấn giữa đầu về phía sau, mái tóc đen tạo nên đường cong hoàn mỹ, vô số bọt nước lóe ra ánh sáng trong suốt, tựa như những ánh sao vây quanh anh

Chiếc áo trắng đã bị ướt sũng trở nên trong suốt, dán chặt trên người anh, thoáng hiện ra làn da tinh tế của anh, cũng lộ rõ những cơ bắp săn chắc của anh. Hai điểm hồng trước ngực như ẩn như hiện. Gọi cảm, quyến rũ cực hạn khiến ai nấy đều thần trí điên đảo

Dưới sân khấu, người xem điên cuồng hò hét, không khí lại được đẩy lên một cao trào khác

Giám đốc phụ trách đứng dưới sân khấu nhìn Hi Tuấn rồi lại nhìn sự điên cuồng của khán giả mà lòng đầy kích động, hưng phấn. Đây chính là hiệu quả mà ông muốn. Không, cái này thậm chí còn vượt quá những mong đợi của ông. Tối nay Hi Tuấn tựa như một bóng ma xinh đẹp, khắc sâu trong tâm trí mọi người

Nguyên nhân là do đâu? Đúng, là do chiếc áo mỏng trên người Hi Tuấn đã khiến anh bộc lộ được hết vẻ quyến rũ của mình

Hai stylist lớn đứng bên sân khấu xem rồi hỏi Chu Thiến:

- Chiếc áo kia hẳn là may từ chất vải dễ hút nước đúng không

Chu Thiến thấy hiệu quả quả tốt như vậy, cũng vô cùng cao hứng, nói:

- Đúng thế, là chất vải cực hút nước, không cần nhiều đã có thể thấm ướt quần áo, hơn nữa khi gặp nước sẽ trở nên trong suốt. Em thấy dáng người của Hi Tuấn rất đẹp, hơn nữa cậu ấy phải nhảy, lúc nhảy nhất định sẽ khiến sự gọi cảm được bộc lộ rõ nét nhất.

Tất cả mọi người đều không khỏi nhìn cô đầy tán thưởng, đúng là tâm tư cẩn thận. Có một số nam nghệ sĩ vì muốn thật gọi cảm mà mặc quần áo hở hang lên sân khấu, trông thật phản cảm, nhưng giờ Hi Tuấn quần áo chỉnh tề, như ẩn như hiện, thực sự quá gọi cảm. Cảm giác mỏng lung này chẳng phải càng thêm lay động lòng người so với sự trần trụi lộ lộ kia sao?

Thật là quá thông minh!

Mọi người đều sợ hãi than, rồi lại nhìn lên sân khấu. Lúc này, Hi Tuấn đã bắt đầu hòa vào vũ điệu, anh vừa nhảy vừa hát, dường như đã tiến vào cảnh giới khác, động tác nào cũng đều thực sự hoàn mỹ.

Tóc không ngừng lay động, vì tóc đã bị ướt nên không hề rối mà càng trở nên đen bóng dưới ánh đèn sân khấu tựa như tơ lụa. Thân thể anh được quần áo ôm sát, bờ vai rộng, lưng chữ V, đôi chân thon dài. Mỗi động tác đều khiến người ta cảm nhận được cơ thể săn chắc của anh, lồng ngực phập phồng, cơ bụng 6 múi khỏe mạnh

Mà mái tóc dài của anh, ánh mắt mê hoặc, làn da như trong suốt, đôi môi mềm mại như hoa đào, chiếc hoa tai bằng ngọc lấp lánh khiến anh thật diễm lệ.

Hai cảm giác này kết hợp lại trở nên vô cùng rung động lòng người

Vì thế, khán giả dưới sân khấu là hết cuồng nhiệt không biết môi, tiếng hoan hô ầm ỹ. Thậm chí, có người còn kích động muốn xông lên sân khấu nhưng đều bị bảo vệ giữ lại.

Ba bài hát kết thúc, Hi Tuấn cúi đầu chào khán giả để biểu hiện sự biết ơn. Mọi người đều vẫn đang cuồng nhiệt, càng gọi to tên của anh. Nhưng thời gian đã sắp xếp từ trước, Hi Tuấn chỉ đành vẫy tay cáo lỗi rồi đi vào trong hậu trường

Đến khi bóng dáng Hi Tuấn biến mất nhưng khán giả vẫn còn hô to tên của anh, không khí nóng bỏng như vậy khiến cho những siêu sao lớn cũng phải ghen tỵ đến đỏ mắt.

Nhìn thấy Hi Tuấn xuống dưới, Chu Thiến ở bên đã chuẩn bị trước vội bước lên lau khô tóc cho Hi Tuấn, sau đó vội vàng xuống sân khấu mà không để ai chú ý.

Sau khi xuống sân khấu, Hi Tuấn trong lòng kích động không thể hình dung bằng từ ngữ nào cả. Bọn họ đã thành công. Đây là lần đầu tiên anh tham gia một buổi biểu diễn quy mô như vậy, nhưng anh đã thành công, đã khiến mọi người điên cuồng vì mình. Đây đều là công lao của cô ấy

Anh vừa nhận lời chúc của mọi người vừa tìm kiếm Chu Thiến, trong lòng kích động vô cùng, anh muốn chia sẻ niềm vui này với cô

Đúng lúc này, anh thấy Chu Thiến từ trên sân khấu đi xuống thì vội gật đầu xin lỗi mọi người:

- Xin lỗi, tôi muốn cảm ơn chị dâu tôi

Mọi người đương nhiên biết công thân hôm nay là Chu Thiến, cảm ơn là chuyện đương nhiên. Hi Tuấn đi đến bên Chu Thiến, sau đó nắm lấy cổ tay cô khẽ nói:

- Đi theo em

Hi Tuấn dẫn cô lên trên lầu, nơi đó yên tĩnh không người. Đến đó, anh rút cuộc không thể ức chế được sự kích động trong lòng, ôm lấy Chu Thiến, gât gao ôm chặt cô. Đây là lần đầu tiên cũng là cuối cùng trong đời này, anh lẳng lặng ôm cô vào lòng. Ngay tại hôm nay, hãy để anh được thoải mái một lần đi, cả cuộc đời này sẽ chỉ có hôm nay mà thôi, sau này anh sẽ chôn chặt tình cảm này dưới đáy lòng, đây sẽ thành hoài niệm đẹp của riêng anh mà thôi.

Trong không gian yên tĩnh, giọng anh đầy kích động mà hưng phấn:

- Chị dâu, chúng ta thành công rồi! Cảm ơn chị, cảm ơn những gì chị đã làm cho em! Nếu không nhờ có tạo hình của chị thì hiệu quả tuyệt đối sẽ không được như thế này. Cảm ơn chị!

Chu Thiến đột nhiên bị anh ôm như vậy thì lòng hoảng hốt nhưng sau đó nghe những lời này thì biết anh vì lòng kích động nên mới làm thế. Cái ôm này hoàn toàn chỉ là vì cảm động, tuy rằng có chút không phù hợp nhưng cô có thể hiểu được tâm tình của anh lúc này.

Cô vỗ vỗ lưng anh nói:

- Hi Tuấn, thành công hôm nay của em không hoàn toàn là vì thiết kế của chị. Sự cố gắng của em, cả sức quyến rũ của em mới là nguyên nhân quan trọng nhất. Thiết kế của chị chẳng qua chỉ là nền mà thôi

Hi Tuấn lưu luyến buông cô ra. Cô thuộc về anh cả, anh làm thế này đã là không đúng, không thể quá tham lam. Anh nhìn cô cười ngượng ngùng:

- Chị dâu, chị khen em thế khiến em thực sự rất ngại

Chu Thiến cười:

- Chị nói thật mà, quan trọng nhất là bản thân em thôi, mọi thứ chỉ là nền

- Nhưng nếu không có mọi người thì em cũng chẳng có được thành công như hôm nay, chị dâu đừng khiêm tốn, ai cũng biết công của chị là lớn nhất

- Được rồi, chị biết rồi, chị nhận là được

Chu Thiến cười nói. Cô để ý thấy chiếc khuyên tai của anh thì thuận miệng hỏi:

- Đây chẳng phải chiếc khuyên tai lần trước chị đưa cho em sao? Em vẫn đeo ào

Chu Thiến chỉ thuận miệng hỏi ai ngờ Hi Tuấn nghe xong thì mặt nóng lên, đây chẳng qua chỉ là chút lòng riêng của anh. Đây là thứ cô từng dùng nên anh vẫn muốn dùng, cảm giác như cô luôn ở bên anh vậy, không ngờ cô lại để ý

Lập tức, vẻ mặt anh trở nên cực mất tự nhiên, cũng may, trên lầu khá tối nên Chu Thiến cũng không để ý thần sắc của anh. Triệu Hi Tuấn nghĩ một hồi rồi nói:

- Em cảm thấy từ sau khi đeo nó, vận khí của em tốt hơn hẳn, giờ nó thành vật may mắn của em nên em mới không tháo đi

Nói xong anh nhìn Chu Thiển cười nhăm che dấu sự xấu hổ của mình:

- Chẳng lẽ chị dâu lại nhỏ mọn mà đòi về
- Sao lại thế. Em thích thì tặng cho em là được, chị vẫn còn 1 cái nữa, đem nốt cho em nhé
- Không cần, em đeo một cái thôi

Chu Thiển cười nói:

- Chúng ta đi xuống đi, bọn họ giờ nhất định rất muốn gặp em

Sau khi hai người rời khỏi, Hồ Giai Giai từ tầng trên bước xuống

Cô ta nhìn theo bóng hai người dần đi xa, lại nhìn nhìn bức ảnh cô ta vừa chụp lên được, đắc ý mà cười

Từ lần trước thấy bọn họ nói chuyện với nhau cô ta đã luôn theo dõi hai người. Chỉ cần bọn họ hơi thân cận thì đều lên chụp lại. Nhưng tất cả đều không thể giá trị được như bức ảnh này

Hi Tuấn, Tổng Thiệu Lâm, lần này cho dù có trăm miệng cũng đừng hòng giải thích rõ. Thật mong chờ kết cục bi thảm của các người.

Sau khi kết thúc dạ tiệc, mọi người cùng đi ăn uống chúc mừng. trước đó Chu Thiển đã gọi điện thoại cho Triệu Hi Thành nói rằng mình về muộn, Hi Tuấn sẽ đưa cô về, bảo anh không cần quá lo lắng.

Mọi người đều rất vui, buổi biểu diễn lần này không ai có thể vượt qua được Hi Tuấn. Hi Tuấn hoàn toàn là người nổi bật nhất đêm dạ vũ

Giám đốc phụ trách hưng phấn uống liền mấy chén, say khướt mà nói với mọi người:

- Cứ chờ mà xem, ngày mai Hi Tuấn sẽ xuất hiện ở trang nhất mọi tạp chí. Sẽ nhanh thôi, Hi Tuấn sẽ trở thành một siêu sao

Người đại diện của Hi Tuấn cũng nói:

- Đêm nay thật tuyệt vời! Chẳng những các sao lớn còn kém mà cả ngôi sao Hàn Quốc cũng không hơn được. Mấy người Hàn Quốc kia, lúc nào cũng tự cho là mình giỏi, mắt mọc trên đầu cứ như là đại lục không có ai bằng được bọn họ vậy. Hôm nay bọn họ đều trở thành kẻ làm nền, nhìn sắc mặt bọn họ, trong lòng tôi thật quá là vui vẻ

Mọi người đều chúc rượu Hi Tuấn, chúc mừng thành công của anh. Mà Trương Lâm là nhân viên của Yêu Tỉ Lệ thì lại kính rượu Chu Thiển, Trương Lâm khen:

- Hôm nay tạo hình của Hi Tuấn thực sự rất nổi bật, mọi người đều rất bội phục. Thiệu Lâm, hôm nay không chỉ có Hi Tuấn thành công mà em cũng rất thành công. Về sau trong giới đều sẽ nhớ tên em, có lẽ công ty sẽ lập tức nhận em vào làm cũng chưa biết chừng

Mọi người đều phụ họa theo, ngay cả hai stylist lớn cũng đều khen ngợi cô, lần này không có Khắc Y mà vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc thì công ty nhất định sẽ có thưởng.

Lưu Văn Chí thấy Chu Thiển sắp thành danh cũng muốn tán dương, bắt chuyện nhưng mỗi lần đều bị Chu Thiển không rõ là vô tâm hay cố ý mà bỏ qua, quá vô nghĩa. Nhớ lại chuyện mình đã làm với cô mà thờ dài, một mình uống rượu giải sầu.

Hồ Giai Giai nhìn Chu Thiển và Hi Tuấn, từ đầu đến cuối chỉ cười trào phúng

Sau khi tiệc chúc mừng kết thúc, mọi người đều tự về nhà, Hi Tuấn lái xe đưa Chu Thiển về nhà.

Hồ Giai Giai bảo anh trai đi lấy xe trước, tự mình thì đến bên Lưu Văn Chí nói:

- Chúng ta nói chuyện đi

Lưu Văn Chí biết rõ sự âm hiểm của cô ta, không muốn dây dưa nhiều nên nói:

- Muộn rồi, tôi phải về nhà

Lưu Văn Chí vừa đi được vài bước thì di động nhận được tin nhắn, mở ra xem thì là một bức ảnh. Nhìn thấy bức ảnh này, Lưu Văn Chí tái mặt, anh quay phát lại, tức giận nhìn Hồ Giai Giai. Anh hận không thể hét lớn:

- Cô quá bỉ ổi, sao lại chụp ảnh tôi

Ảnh chụp khi nãy nhận được chính là bức ảnh lúc anh lên tráo keo xịt tóc của Tổng Thiệu Lâm.

Anh ta giận run người:

- Cô là một cô gái mà lại âm độc như vậy

Hồ Giai Giai cười tươi rạng rỡ:

- Luru Văn Chí, chúng ta là tám lạng nửa cân, ai cũng không tư cách nói ai, anh không làm chuyện xấu thì sao tôi chụp được ảnh xấu?

Mặt Luru Văn Chí lúc xanh lúc trắng:

- Lúc đó cô ở trên sân khấu, sao có cơ hội chụp ảnh tôi... đúng rồi, là Vương Kỳ

Anh ta cúi đầu, lòng vừa giận vừa hoảng, vạ nhất bị công ty phát hiện thì mình coi như xong

- Nói đi! Cô muốn sao?

Giờ cô ta đem ảnh chụp ra tìm anh, nhất định là có chuyện muốn anh làm. Hồ Giai Giai đắc ý cười:

- Tôi có việc muốn nhờ anh hỗ trợ...

Chuyện này Hồ Giai Giai đã suy tính cẩn thận. Nếu chính mình gửi bức ảnh này đi chỉ sợ sẽ bị tra ra. Tung lên mạng thì mình lại không am hiểu lắm về công nghệ, chuyện này không tiện nhờ người khác. Tự mình đem chuyện này tung ra, Triệu Hi Thành cũng không chắc sẽ cảm ơn mình, đến lúc đó anh ta giận chó đánh mèo, anh ta có tiền có thế, lúc đó mình chẳng phải gặp họa. Với Triệu Hi Thành, cô ta có sự sợ hãi khắc sâu, cho nên chuyện này cô ta không dám tự mình ra tay. Chỉ có thể giao cho người khác làm, những người khác cô ta lại không tin, nhưng Luru Văn Chí thì lại có nhược điểm trong tay mình nên cô ta cũng không sợ

Cô ta gửi ảnh của Thiệu Lâm và Hi Tuấn cho anh:

- Anh giúp tôi nghĩ cách phát tán những bức ảnh này ra, cho tòa soạn báo hay tạp chí đều được, đưa lên mạng cũng được, tùy anh. Tóm lại, tôi muốn tất cả mọi người đều thấy những bức ảnh này

Luru Văn Chí nhìn những bức ảnh này, lườm Hồ Giai Giai:

- Sao cô muốn hại Thiệu Lâm như vậy, cô ấy rốt cuộc đã làm gì đắc tội cô

Cô ta đắc tội tôi quá nhiều! Lòng Hồ Giai Giai oán giận.

- Chuyện này anh không cần xen vào, chỉ làm theo lời tôi nói là được

- Tôi không làm. Cô sợ bị điều tra ra, tôi cũng sợ. Để công ty biết thì còn sống sao được nữa.

Luru Văn Chí lắc đầu. Hồ Giai Giai cả giận nói:

- Anh không làm thì tôi sẽ đem bức ảnh khi nãy cho công ty. Anh cũng đừng mong có đường sống

Sau đó cô ta lại nhẹ nhàng nói:

- Anh sợ bị điều tra ra thì có thể nghĩ cách làm cho kín đáo. Cũng đâu dễ mà tra ra được. Hơn nữa chuyện này sáng tỏ, Thiệu Lâm chẳng còn chỗ mà đứng trong công ty nữa, như vậy anh cũng bớt đi một đối thủ cạnh tranh cho vị trí trợ lý của Khắc Y. Giờ tôi đã bị knock out, Thiệu Lâm cũng sẽ bị knock out, hi vọng của anh là rất lớn. Sau này có thể được đi đào tạo ở nước ngoài, trở về thành bậc thầy như Khắc Y, anh cứ nghĩ mà xem.

Luru Văn Chí có nhược điểm bị cô ta bắt giữ, lại bị những lời dụ dỗ này đã động. Anh ta ít học, cả đời đều chỉ dồn hy vọng và Yêu Ti Lệ, nếu thực sự có thể trở thành trợ lý của Khắc Y thì cả đời chẳng cần lo lắng gì nữa

Dù sao giờ Thiệu Lâm cũng đã chẳng coi anh là bạn nữa, về sau sẽ chẳng giúp gì cho anh nữa

Suy nghĩ một hồi, anh ta hạ quyết tâm

- Được, tôi đồng ý với cô nhưng cô cũng phải đồng ý với tôi, đây là lần cuối cùng. Về sau cô không được uy hiếp tôi nữa.

Hồ Giai Giai cười:

- Anh ngốc vừa thôi, qua lần này chẳng phải tôi cũng có nhược điểm bị anh nắm sao? Mọi người sau này sẽ nước giếng không phạm nước sông được chứ.

Chương 152: Biến cố

Quả không ngoài sở liệu của giám đốc phụ trách, ngày hôm sau, trang nhất của mọi tờ báo, tạp chí đều là hình ảnh Hi Tuấn trên sân khấu biểu diễn

- Xem này “người đàn ông ma mị, quyến rũ cực hạn”

Trong Yêu Ti Lệ, mọi người cảm báo đọc đầy hưng phấn

- Còn cả đây nữa, “vương tử gọi cảm quyến rũ nhất”. Vương tử gọi cảm quả không hề quá khi nói về Hi Tuấn

- Đúng thế, từ trước mình chỉ biết rằng Hi Tuấn tao nhã, đẹp trai nhưng không ngờ anh ấy lại gọi cảm như vậy. Đêm qua, lúc anh ấy biểu diễn trên sân khấu quả thực khiến mình rung động vô cùng, chắc cả đời cũng không thể quên

Đây có lẽ cũng là tiếng lòng của những người đã xem Hi Tuấn biểu diễn

Buổi dạ yến đêm qua được truyền hình trực tiếp trong cả nước, chỉ trong 10’ ngắn ngủi đó mà đã khiến cho mọi người đều có ấn tượng mạnh với Hi Tuấn. Các cô gái thần hồn điên đảo, những chàng trai thì đổ kị hâm mộ.

Dường như chỉ trong 1 đêm mà Hi Tuấn đã trở nên nổi tiếng, trở thành ngôi sao hạng A. Những nhà quảng cáo đều nhắm vào anh, đều muốn mời anh đóng quảng cáo. Đến ngay cả một số nhãn hàng chỉ chuyên mời những sao lớn như hãng nước hoa, siêu xe cũng bắt đầu liên hệ với Hoa HỮU. Cũng có những kịch bản điện ảnh được gửi đến, trong đó còn có cả một bộ phim điện ảnh của đạo diễn quốc tế. Tuy rằng không phải nam chính nhưng cũng rất có đất diễn. Với người mới chưa từng có quan hệ gì như Hi Tuấn mà nói thì đây quả thực là một điều không tưởng

Công ty đương nhiên rất mừng rỡ với những điều này, cũng không bạc đãi công thần. Thu nhập không cần nói, đãi ngộ càng thêm chu toàn. Đầu tiên là sắp xếp chung cư cao cấp cho anh, trong công ty, Hi Tuấn cũng có phòng thay đồ, nghỉ ngơi riêng, phòng tập riêng. Thậm chí còn có thêm một trợ lý chuyên chăm sóc sinh hoạt của anh, trợ lý hiện tại thì chuyên thu xếp công việc, nghiêm nhiên trở thành nhất ca trong công ty. (Nhất ca là chỉ những sao nam nổi tiếng nhất trong 1 công ty ví dụ như Lâm Phong của TVB :))))

Mấy hôm sau, những tin tức về Hi Tuấn dần lắng xuống, các tạp chí lớn đều bắt đầu chuyển hướng về công thân của buổi biểu diễn lần này – stylist

Vì thế hàng loạt tin tức về Chu Thiển cũng xuất hiện trên tạp chí

Ban đầu, truyền thông chỉ khai thác về thân phận stylist của Chu Thiển, hết lời khen ngợi về thiết kế tỉ mỉ của cô, mọi từ ngữ ca tụng đều không thiếu

Nhưng dần dần, giới truyền thông còn phát hiện Chu Thiển còn có một thân phận khác. Cô ấy chính là con dâu cả của tập đoàn Triệu thị, là chị dâu của Hi Tuấn. Vậy mà cô gái này chỉ là một trợ lý nhỏ trong Yêu Ti Lệ. Vì thế dù mọi truyền kì về Chu Thiển đều ra lò, nghiêm nhiên, Chu Thiển trở thành hình tượng lý tưởng cho mọi cô gái hiện đại

Ngày nào cũng đều có các tạp chí muốn phỏng vấn cô. Chu Thiển bận tâm suy nghĩ của Triệu lão gia, đoán rằng ông sẽ không vui, nhớ tới việc sắp tới sinh nhật của Triệu phu nhân, không tiện chọc giận ông cho nên đều bỏ qua, không đồng ý.

Nhưng có một người chủ trì chuyên mục về phụ nữ tự tìm tìm Chu Thiển. Cô ấy nói:

- Tôi rất khâm phục dũng khí và nghị lực của Tổng tiểu thư. Sống trong hoàn cảnh sung sướng, mọi thứ đều có mà không giống như những cô tiểu thư nhà giàu khác, sống mơ mơ màng màng. Tổng tiểu thư dũng cảm theo đuổi cuộc sống, giấc mơ của chính mình, không dựa vào người khác, không đầu hàng hoàn cảnh, chăm chỉ, cố gắng, kiên định, tiến tới, vứt bỏ lòng hư vinh của con gái nhà giàu, không ngại cố gắng tiến tới mục tiêu của mình nên rất được mọi người tôn trọng. Đây là điều mà mọi phụ nữ đều nên học tập, tôi mong cô có thể nhận lời phỏng vấn của chúng tôi, để cho chúng tôi có thể tuyên truyền những điều này cho những cô gái khác, mong rằng họ cũng có thể như cô, độc lập, lạc quan mà đấu tranh cho tương lai của chính mình

Lời ca ngợi như vậy bảo Chu Thiển từ chối sao được? Đêm đó, cô đem chuyện này hỏi Triệu Hi Thành để tham khảo ý kiến của anh. Triệu Hi Thành cười kéo cô vào lòng nói:

- Vị chủ trì này nói quá đúng! Những tính tốt của Thiệu Lâm của anh vốn nên để cho mọi người đều biết, để mọi người đều hâm mộ Triệu Hi Thành anh có được cô vợ tốt như vậy. Đồng ý đi, còn chần chờ gì nữa chứ?

Chu Thiển dựa vào lòng anh:

- Nhưng nếu làm vậy thì tất cả mọi người đều biết em làm ở Yêu Ti Lệ. Cha là người trọng sĩ diện, em sợ cha không vui, không nhận phỏng vấn cũng chẳng có gì to tát, không cần khiến ông không vui

- Không đâu, em vừa vặn có thể nhân cơ hội này làm cho cha hiểu về em. Khi ông hiểu em đã cố gắng thế nào, tuyệt vời thế nào, nhất định ông sẽ tự hào vì có người con dâu như em. Thiệu Lâm, ánh sáng trên người em có đôi lúc khiến anh cảm thấy xấu hổ. Để cho mọi người đều biết em, yêu quý em, để

cho những người bên cạnh cha khi nhắc đến em đều phải gồng cổ lên thì cha sao có thể tức giận? Ông vui còn chẳng kịp

Chu Thiên cảm thấy Triệu Hi Thành nói cũng đúng. Triệu lão gia sở dĩ phản đối chẳng phải là vì sợ người khác biết thì sẽ chê cười ông sao? Nhưng nếu mọi người đều chấp nhận cô thì Triệu lão gia cũng sẽ không còn thấy mất mặt nữa, chuyện của Hi Tuấn cũng vậy, đến khi mọi người đều công nhận Hi Tuấn thì Triệu lão gia có lẽ còn tự hào vì anh

Vì thế, cô đồng ý nhận phỏng vấn

Cô không thể không để ý đến suy nghĩ của Triệu lão gia. Tuy rằng lúc trước chuyện của Văn Phuong khiến cô rất giận nhưng dù sao ông cũng là cha đẻ của Triệu Hi Thành, cô không mong quan hệ đôi bên quá khó xử khiến cho Hi Thành khó nghĩ. Hi Thành đã rất cố gắng vì quan hệ của hai người nên cô cũng rất lo lắng cho anh

Chu Thiên nhận phỏng vấn của đài truyền hình với Yêu Ti Lệ mà nói đương nhiên là tin tốt. Công ty bọn họ ngoài Khắc Y từng được phỏng vấn thì chưa có ai được như vậy. Đây với Yêu Ti Lệ mà nói cũng là cơ hội quảng bá rất tốt

Bởi vì lần này sau khi Chu Thiên tạo hình thành công cho Hi Tuấn lại được truyền thông tuyên truyền nên rất nhiều người đều mộ danh mà đến tạo hình, thậm chí còn có cả những ngôi sao, người giàu có. Hơn nữa, một số công ty thiết kế cũng tìm đến Chu Thiên, hứa hẹn nhiều điều, tạo điều kiện đãi ngộ cho cô. Công ty biết việc này thì có suy tính việc đặc cách chuyển Chu Thiên lên làm stylist ở lầu 3, cũng có gian phòng thiết kế riêng của mình. Việc này lan rộng ra lập tức khiến cả công ty bùng nổ. Phải biết rằng, nếu thực sự như vậy thì Chu Thiên sẽ trở thành người bước lên vị trí stylist trong thời gian ngắn nhất. Điều này so ra đến Khắc Y cũng chưa bằng. Thực sự khiến người ta vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ

Hồ Giai Giai càng đỏ kị đến không thở được nhưng vừa nghĩ đến mình vẫn còn đòn sát thủ thì trong lòng mới thoải mái chút ít. Đồng thời, cô ả cũng cảm thấy lạ, nhiều ngày trôi qua sao còn chưa có chút động tĩnh nào? Lại không hề hay biết rằng Lưu Văn Chí vẫn luôn do dự không dám động thủ. Biết Chu Thiên có thể trở thành stylist thì anh ta không khỏi nghĩ: nếu Thiệu Lâm đã thành stylist thì đương nhiên vị trí trợ lý của Khắc Y cô sẽ không tranh giành nữa. Giờ Hồ Giai Giai cũng coi như đã có nhọc nhằn trong tay mình, sao phải sợ. Anh cần gì phải đi mạo hiểm như vậy, có gì tốt cho mình? Nhưng Hồ Giai Giai lại vội tìm anh ta, uy hiếp anh ta rằng nếu không làm thì cả hai người cùng chết. Cô ta sẽ tung bức ảnh kia của anh ra cho trường học. Nếu anh ta đem chuyện của mình ra thì anh ta cũng là đồng phạm, đến lúc đó Triệu Hi Thành tìm đến cô ta thì cô ta cũng sẽ kéo Lưu Văn Chí xuống nước, chẳng ai thoát chết, kết cục của anh ta còn thảm hơn cô ta nhiều.

Lưu Văn Chí hận vô cùng, hối hận vì đã dây vào bà điên này. Nhưng chuyện đã đến nước này thì anh còn lựa chọn nào khác? Hơn nữa, chuyện xảy ra sau đó càng khiến anh ta hạ quyết tâm

Đang lúc đám Tiểu Mạt, Trương Bản đều vui vẻ thay Chu Thiên, đều chúc mừng cô thì Chu Thiên lại quyết định một chuyện khiến mọi người đều choáng váng. Cô tìm đến ban lãnh đạo, xin họ thu hồi quyết định, cô nói:

- Rất cảm ơn công ty đã tạo cơ hội cho tôi nhưng tôi kinh nghiệm còn kém, chỉ sợ không thể đảm nhiệm được vị trí này. Tôi tạo hình cho Hi Tuấn là vì tình thế bất buộc, cũng có chút may mắn bên trong. Tôi không muốn lần nào cũng là cái khó ló cái khôn, tôi mong rằng tôi có thể làm mọi việc đều đã được tính toán từ trước. Tôi vẫn cần phải học tập, tôi luyện. Tôi muốn giống như mọi người, thông qua kiểm tra để cạnh tranh vị trí trợ lý của thầy Khắc Y, tôi mong có thể được học tập Khắc Y, tích lũy kinh nghiệm.

Sau khi các học viên nghe tin này thì đều khó hiểu, có người thậm chí còn chê cô ngu ngốc. Ngay cả Tiểu Mạt cũng giận đến mức độ mắng cô vài lần, không chịu suy nghĩ, bỏ qua cơ hội tốt như vậy, muốn học thì lên làm stylist rồi vẫn còn cơ hội để học đấy thôi. Chẳng hiểu Chu Thiên nghĩ gì?

Khi Chu Thiên đến bệnh viện thăm Khắc Y, Khắc Y cũng đã nghe tin này từ Thẩm Giả Lam. Ông nằm trên giường bệnh, chân bó thạch cao, nhìn Chu Thiên mà ôn hòa hỏi:

- Thiệu Lâm, em tạo hình cho Hi Tuấn, thầy sau này cũng đã xem lại buổi biểu diễn đó, rất được, tạo ra trang phục xuyên thấu khiến Hi Tuấn trở nên đặc biệt gợi cảm, ý tưởng rất mới mẻ (Giờ thì chỗ nào cũng xuyên thấu :v)

Chu Thiên được thần tượng khen thì đương nhiên là rất vui, cô đứng bên giường ông, cúi đầu, thoáng ngượng ngùng nói:

- Em cũng là đột nhiên nghĩ ra thôi

Khắc Y thấy cô giờ đã có tiếng tăm mà vẫn không kiêu ngạo thì rất tán thưởng, ông cười nói:

- Nghe nói công ty mời em lên làm stylist chính nhưng em lại từ chối, nói kinh nghiệm không đủ, còn muốn học tập thêm nữa, phải không?

Chu Thiên gật gật đầu, nói:

- Nói thật, giờ em có thể nổi tiếng hoàn toàn là nhờ truyền thông. Về phần vì sao truyền thông lại ra sức tuyên truyền như vậy em nghĩ cũng không hẳn vì thiết kế cho Hi Tuấn của em mà chủ yếu là vì gia thế của em, có giá trị cho những bài viết của họ

Khắc Y khẽ gật đầu, quả đúng là như vậy, cũng không nghĩ rằng cô lại hiểu được. Chu Thiên nói thêm:

- Thầy Khắc Y, em biết, muốn phát triển trong nghề mà chỉ dựa vào một tạo hình, thanh danh nhất thời là không thể được. Đây là nghề cần có kỹ thuật, kinh nghiệm đều phải rất cao mới có thể lấn lộn trong nghề. Nếu giờ em lên làm stylist, mọi người có lẽ sẽ vì mới mẻ nhất thời mà tìm em nhưng thực sự kinh nghiệm của em không đủ, điều này không phải chỉ trong thời gian ngắn là có thể bù lại được. Dần dần, những thiếu sót của em sẽ bộc lộ rõ. So với để mọi người thất vọng thì chẳng bằng ngay từ đầu không để mọi người quá kì vọng. Em mong rằng có thể làm dày kinh nghiệm của chính mình, tiếp xúc

thật nhiều, nâng cao kiến thức của mình. Em mong rằng có thể tiến những bước dài và vững chắc trên con đường này. Em hi vọng có thể thành trợ lý của thầy Khắc Y

Khắc Y nhẹ nhàng cười:

- Khó trách Thẩm Già Lam rất tôn sùng em. Em quả thực rất đáng để cô ấy kính trọng. Giới lắm, Tống Thiệu Lâm, em đã chuẩn bị những bước đi vững vàng rồi, sau này nhất định sẽ có thể bước lên đỉnh cao. Về phần làm trợ lý cho thầy... Thật tiếc, cơ hội của em và mọi người đều như nhau, em phải thi tuyển, cơ hội chỉ có một lần, lần này em nhất định phải nắm cho vững.

Chu Thiển gật đầu mạnh

- Em biết rồi, cảm ơn thầy Khắc Y

Buổi tối, Chu Thiển làm cánh gà rán mà Triệu Hi Thành thích ăn nhất, lúc ăn cơm, Chu Thiển vẫn luôn tươi cười

Triệu Hi Thành nhìn nụ cười của cô mà lòng cũng thật thoải mái, anh hỏi:

- Có chuyện gì mà vui vậy

Chu Thiển ngẩng đầu, miệng cười như hoa:

- Hi Thành, em cảm thấy em thực sự rất hạnh phúc

Cô nhìn anh, sáng mắt long lanh:

- Mọi thứ đều thật tốt đẹp. Em có người chồng thương yêu mình, gia đình ấm áp, có công việc yêu thích, có rất nhiều bạn bè. Hi Thành, vì sao em lại có được hạnh phúc như vậy? Vì sao lại quá hoàn mỹ như thế, mọi thứ khiến em thật hạnh phúc nhưng lại có cảm giác không thật. Em rất sợ có ngày sẽ mất đi mọi thứ

Hi Thành gấp đôi gà cho cô, cười đầy yêu chiều:

- Cô gái ngốc này, nghĩ linh tinh gì chứ? Hạnh phúc này sẽ kéo dài mãi mãi, từng ngày từng ngày, càng ngày càng hạnh phúc

- Thật sao?

Triệu Hi Thành cười:

- Đương nhiên

Nếu nói sợ, người sợ nhất phải là anh mới đúng, sự đau đớn khi mất đi cô, cả đời này anh không muốn ném trái tim nữa.

Nhưng chuyện đời không như người ta muốn, cuộc sống luôn đầy rẫy những bất ngờ.

Ngày hôm sau, các báo lớn đều đăng bức ảnh Hi Tuấn và Chu Thiển ôm nhau ở trang nhất, bên cạnh bức ảnh là những dòng chữ lớn: “Ghé tòm! Vương tử gọi cảm yêu chị dâu!”. Bên cạnh còn có một số bức ảnh nhỏ, đều là chụp lại Hi Tuấn và Chu Thiển lúc ở bên nhau

Những bài viết có nói, theo nguồn tin thân cận, Hi Tuấn thầm yêu chị dâu Tống Thiệu Lâm từ lâu, hai người quan hệ mập mờ, ôm nhau đầy tình cảm ở hậu trường buổi dạ tiệc, có ảnh chụp làm chứng. Thậm chí chiếc hoa tai Hi Tuấn thường đeo chính là tín vật đính ước của hai người, mỗi người một cái, do Tống Thiệu Lâm mua.

Tin tức vừa truyền ra thì giống như quả bom tấn ném vào làng giải trí khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm! Công ty Hoa Hữu từ cao xuống thấp đều lo lắng vô cùng, bọn họ vừa mới đặt ra hàng loạt kế hoạch cho Hi Tuấn, muốn thừa thắng xông lên, bao gồm mấy Cf, phim điện ảnh bom tấn, album mới... Nếu báo chí đưa tin là thật thì mọi kế hoạch đều sẽ phải gác lại, tổn thất sẽ rất lớn

Công ty vội hỏi Hi Tuấn mọi chuyện. Hi Tuấn nhìn ảnh chụp trên báo thì mặt tái nhợt. Sao lại thế này? Làm sao có thể bị người chụp được ảnh? Nguy rồi, lần này thảm hại rồi, không biết anh trai nghĩ gì, anh có tin những tin tức này không? Hi Tuấn lòng nóng như lửa đốt, không được, anh muốn đi tìm anh cả ngay lập tức, phải giải thích mọi chuyện với anh cả, quyết không thể để Thiệu Lâm bị tổn thương.

Hi Tuấn xoay người bỏ chạy lại bị người đại diện đằng sau giữ lại:

- Hi Tuấn, giờ cậu còn định chạy đi đâu? Bên ngoài đều là phóng viên, vừa ra sẽ bị vây lại. Cậu giải thích mọi chuyện cho chúng tôi đã thì mới tìm được đối sách chứ?

Hi Tuấn gạt tay anh ra nói:

- Báo chí viết không phải là thật, tôi không biết phải giải thích thế nào nhưng cái ôm đó không phải là tình yêu nam nữ, đó chỉ là tôi kích động nhất thời nhưng không ngờ lại bị kẻ khác có lòng lợi dụng. Nhưng xin hãy tin tôi, tuyệt đối không có tình cảm chị dâu em chồng gì hết. Xin lỗi, tôi phải đến một chỗ, chuyện này vô cùng cấp bách với tôi, tôi sẽ nhanh chóng quay lại

Nói xong, anh xoay người chạy ra cửa. Người đại diện của anh ở phía sau gọi lớn:

- Gặp phóng viên thì đừng có nói gì vội

Bên kia, Chu Thiển như thường lệ, ngồi trên xe Triệu Hi Thành đến công ty. Xe dừng trước cửa Yêu Ti Lệ, còn chưa đứng vững đã bị một đám phóng viên như ong vỡ tổ vây lấy. Tình cảnh này khiến Triệu Hi Thành cũng bị dọa nhảy dựng, vội vàng tắt máy, xuống xe, ôm lấy Chu Thiển

- Các người làm gì vậy, nếu làm vợ tôi bị thương thì tôi sẽ kiện các người. Triệu Hi Thành cả giận nói.

Nhưng các phóng viên hoàn toàn không để ý đến anh, một đám phía sau tiếp nối phía trước đem phone đưa tới trước mặt Chu Thiển. Sau đó hỏi một loạt những câu hỏi khiến Chu Thiển suýt ngất

- Triệu phu nhân, xin hỏi chuyện cô và Hi Tuấn là chị dâu em chồng yêu nhau rồi cuộc có phải là thật hay không?

- Xin hỏi tình cảm của hai người bắt đầu từ khi nào? Trước khi kết hôn hay là sau khi kết hôn?

- Xin hỏi, hoa tai Hi Tuấn hay đeo có phải là cô tặng, là tín vật đính ước, cái còn lại ở chỗ cô đúng không?

- Xin hỏi cô có vì thế mà ly hôn với chồng không?

Sắc mặt Chu Thiển dần tái lại, cô nhìn một đám người trước mặt miệng đóng rồi lại mở, những lời lẽ kinh khủng, hỗn loạn khiến cô nhất thời không hiểu rằng đã xảy ra chuyện gì. Nhưng trong lòng cô có dự cảm không lành, có điều gì đó không tốt đã xảy ra.

Bên cạnh, Triệu Hi Thành nghe được những lời nói không đầu không đuôi của đám phóng viên thì tức giận vô cùng, đẩy một người ra rồi hét lớn:

- Các người đang nói linh tinh gì thế? Các người còn ở đây nói hươu nói vượn, hủy hoại danh dự gia đình tôi thì tôi nhất định sẽ kiện các người

Phóng viên kia bị anh đẩy ngã, máy ảnh rơi xuống đất. Những phóng viên còn lại thấy vậy thì không khỏi chuyển mũi nhọn, đem máy ảnh chĩa vào Triệu Hi Thành mà nháy lia lịa.

Phóng viên bị đẩy ngã nhặt máy ảnh lên, thấy màn hình bị vỡ thì tức giận nói với Triệu Hi Thành:

- Xem ra Triệu tiên sinh chưa biết gì. Vợ anh và em trai anh ôm nhau ở hậu trường buổi dạ tiệc bị người chụp được, giờ đều được đăng trên trang nhất

Anh ta lấy ra một tờ tạp chí trong báo rồi ném lên người Triệu Hi Thành:

- Tự mình xem đi.

Nghe phóng viên nói vậy, Triệu Hi Thành và Chu Thiển đều cả kinh, sắc mặt Chu Thiển tái mét lại, cô vội cầm lấy tờ tạp chí kia, mở ra xem. Trang đầu tiên chính là bức ảnh cô và Hi Tuấn ôm nhau, không quá rõ nhưng cũng rõ mặt hai người và động tác của họ, ôm thật chặt, như một đôi tình nhân yêu nhau

Đầu Chu Thiển như nổ ầm, dường như máu toàn thân đều vọt lên não, vừa hoảng vừa xấu hổ, mơ hồ không biết nên làm sao. Triệu Hi Thành đón lấy quyển tạp chí, thấy bức ảnh kia thì biến sắc. Anh ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Chu Thiển, đôi mắt đen láy đầy sự khó tin, anh nhẹ nhàng mà run run hỏi:

- Cái này... cái này là chuyện gì?

Sắc trời âm u, ánh mặt trời bị những đám mây che lấp, trời đất xám xịt, sắc mặt Chu Thiển lại càng tái nhợt.

Cách đó không xa, sau cánh cửa thủy tinh của Yêu Ti Lệ đầy những nhân viên đang xem náo nhiệt. Còn Hồ Giai Giai thì đứng ở bên, nhìn bọn họ qua lớp cửa kính, khóe miệng khẽ cười. Dưới ánh sáng xám xịt của trời đất này, nụ cười đó trở nên thật lạnh lùng, âm độc...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Máu mủ tình thâm

Triệu Hi Thành nhìn bức ảnh trên báo, trong đầu như bị ai dùng búa đập mạnh, đau đớn vô cùng khiến anh thiếu chút nữa không thể thở nổi.

Chu Thiến bị đám phóng viên vây lấy khiến cô không thể không dựa người vào thành xe. Đám phóng viên dùng những lời lẽ sắc bén mà dồn ép, sắc mặt cô tái nhợt chẳng còn chút máu nhưng hai mắt đầy kiên nghị nhìn đám phóng viên nói:

- Đều là các người nói bậy, báo chí nói sai sự thật

Đám phóng viên hưng phấn, chỉ cần đương sự chịu nói chuyện thì bọn họ có thể đào ra được nhiều thứ

- Vậy cô giải thích sao về chuyện cô và Hi Tuấn ôm nhau?

- Còn cả hoa tai của Hi Tuấn, cô giải thích thế nào?

Đối mặt với những câu hỏi liên tiếp của đám phóng viên, dù cô cố duy trì sự bình tĩnh thì cũng bắt đầu trở nên bối rối, vì sao lại xảy ra chuyện này? Là ai chụp được bức ảnh này? Cô và Hi Tuấn? Quá vớ vẩn!

Còn cả... Hi Thành...

Chu Thiến quay đầu nhìn về phía Hi Thành, lúc này sắc mặt anh rất khó coi, tay nắm chặt lấy tờ báo, gân xanh trên mu bàn tay hiện rõ, có thể thấy là anh rất khiếp sợ, phần nộ

- Hi Thành...

Mắt Chu Thiến đầy sự kinh hoàng và chờ đợi, cô nhìn anh, khẽ lắc đầu:

- Không phải như thế, chuyện không như anh nghĩ đâu...

Hi Thành, van anh đừng tin những điều báo chí viết, đừng tin vào bức ảnh đó. Hi Thành, chúng ta đã trải qua bao nhiêu sóng gió, em có thể có được lòng tin thực sự từ anh? Chẳng vì điều gì khác, chỉ đơn giản là anh chấp nhận tin tưởng em...

Các phóng viên cầm máy chụp ảnh, điên cuồng chụp ảnh hai người, kì vọng có thể nhìn thấy cảnh ông chồng giận dữ đánh đập người vợ lăng nhăng. Nếu vậy thì quá là cao trào! Một phóng viên không biết sống chết, đưa phone tới trước mặt Triệu Hi Thành hỏi:

- Xin hỏi, Triệu tiên sinh có suy nghĩ gì về việc này? Triệu tiên sinh sẽ tha thứ cho phu nhân chứ?

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Triệu Hi Thành, chờ mong anh nổi bão

Triệu Hi Thành đột nhiên khẽ ngẩng đầu, hung hăng nhìn chằm chằm vào phóng viên vừa nói kia, ánh mắt âm trầm mà ngoan độc khiến cho gã phóng viên đó không khỏi hoảng sợ mà lui về phía sau hai bước.

Anh nhìn Chu Thiến, ánh mắt cô đầy sự kinh hoàng và hi vọng, cô đang sợ hãi, Thiệu Lâm đang sợ hãi. Cho dù cô bỏ nhà ra đi, đối mặt với cuộc sống khó khăn cũng chưa từng lộ ra thần sắc này mà giờ cô lại dùng ánh mắt này nhìn anh, cô đang sợ hãi điều gì? Sợ hãi phản ứng của anh sao?

Sao anh có thể khiến cho cô sợ hãi như vậy? Người anh vẫn luôn quý trọng, che chở, sao anh có thể để mặc người khác bắt nạt cô

Lập tức, Triệu Hi Thành ra sức đẩy đám phóng viên đang dồn ép trước mặt Chu Thiến ra, có một số chiếc phone, máy ảnh bị anh đẩy rớt xuống đất. Nhất thời, những tiếng loảng xoảng vang lên không ngừng

Đám phóng viên sợ hãi, đều lùi lại

- Lùi nói vô căn cứ! Các người đừng có đặt điều! Chỉ có những người không biết gì mới có thể tin vào những lời bịa đặt của mấy tờ báo nhảm nhí này. Tôi tin tưởng vợ tôi, cũng tin vào em trai tôi, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện như vậy. Các người không cần cứ đi theo chúng tôi nữa, nếu không đừng trách tôi không khách khí!

Triệu Hi Thành quát bọn họ. Anh trừng mắt nhìn một người vẫn còn đang ngẩn ở bên cạnh xe mình, người kia bị khí thế của Triệu Hi Thành dồn ép, không tự chủ được mà lui về phía sau vài bước. Triệu Hi Thành mở cửa xe ra, đỡ Chu Thiến đi vào, sau đó vòng qua bên kia mà vào xe, khởi động xe, dưới con mắt theo dõi của mọi người mà thoải mái rời đi

Mọi người thấy chiếc xe nhanh chóng biến mất, hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không ngờ rằng Triệu Hi Thành lại có phản ứng như vậy. Trước những chứng cứ vô cùng xác thực mà anh vẫn còn tin tưởng vào vợ mình như vậy? Không thể nào! Làm sao còn người đàn ông như vậy? Nhất định là chết cũng cố gắng gượng, không muốn mất mặt trước người ngoài.

Không khí trên xe yên tĩnh đến độ khiến người ta hít thở không thông. Sắc mặt Triệu Hi Thành âm trầm, môi mím chặt, không nói một lời mà chỉ chăm chú lái xe. Chu Thiến thỉnh thoảng nhìn về phía anh, cuối cùng không nhịn được nói:

- Hi Thành, tấm ảnh kia là vì lúc đó Hi Tuấn quá xúc động, nhất thời kích động mà thôi, tuyệt đối không có ý gì khác. Em với cậu ấy vẫn như chị em, bạn bè thân thiết mà thôi, tuyệt đối không có chuyện vớ vẩn như vậy. Anh nhất định phải tin tưởng em

Triệu Hi Thành chỉ nhìn thẳng về phía trước mà không trả lời. Chu Thiến thấy anh không có phản ứng gì thì sốt ruột mà xoa xoa lên bàn tay trên vô lăng của anh:

- Hi Thành, em không muốn anh nghi ngờ em...

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, thoáng chút run rẩy, đôi mắt trong như ngọc tràn ngập sự bối rối. Triệu Hi Thành thờ dãi, nắm lại tay cô, dịu dàng nói:

- Thiệu Lâm, anh không nghi ngờ em, vừa rồi anh đang nghĩ đến một việc.

- Anh thực sự tin em?

Triệu Hi Thành nhìn về phía trước, hai tay giữ chặt vô lăng, anh nhẹ nhàng nói:

- Thiệu Lâm, em cũng quá xem thường anh rồi. Chúng ta cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, vì sao chỉ vì một bức ảnh mà anh nghi ngờ em được. Chỉ cần em nói không phải thì anh sẽ tin em! Huống chi anh cũng rất hiểu Hi Tuấn, nó sẽ không làm ra chuyện này sau lưng anh. Chỉ là thằng nhóc kia ở nước ngoài quá lâu, chuyện đứng đắn không học được mà chỉ học được mấy thứ nhỏ nhăng. Lần này gây họa, còn liên lụy đến em, xem anh dạy dỗ nó thế nào

Chu Thiến nghe anh nói vậy thì mới thoáng thả lỏng một chút, ngay sau đó, sự cảm động dâng lên trong lòng. Cô tựa đầu vào vai anh, yểu hần như có gì đó chặn lại, nghẹn ngào nói:

- Hi Thành, cảm ơn anh, cảm ơn sự tin tưởng của anh. Khi nãy em rất sợ, em sợ anh sẽ tin vào những điều này, tin vào những lời nói của đám phóng viên, thực sự bọn họ viết rất thuyết phục

Triệu Hi Thành vươn tay xoa tóc cô, nhẹ nhàng nói:

- Cô gái ngốc này, chẳng lẽ đến giờ anh còn không hiểu em sao? So với mấy tin đồn này, anh tin vào hai mắt của mình, tin vào lòng mình hơn. Thiệu Lâm, nếu em thực sự là người như thế thì anh sao có thể yêu em đến nước này?

- Hi Thành...

Chu Thiến không ức chế được sự xúc động trong lòng, nước mắt tràn mi

- Được rồi, giờ anh đưa em về, em ở nhà nghỉ ngơi cẩn thận. Anh phải đến công ty xem sao. Lão gia tử chắc chắn đã đọc tin, giờ nhất định đang nổi trận lôi đình, anh phải đến giải thích với ông.

Chu Thiến ngẩng đầu nói:

- Em cũng muốn đi, chuyện là do em gây ra, em đi giải thích với cha

Triệu Hi Thành lắc đầu:

- Mấy ngày nay em đừng ra ngoài, cũng đừng đi làm, giờ bên ngoài chỉ toàn đám phóng viên thôi. Anh không muốn em bị tổn thương

Chu Thiến cúi đầu:

- Hình như em luôn mang rắc rối đến cho anh

Triệu Hi Thành cười:

- Tin vào anh đi, hạnh phúc mà em mang đến cho anh nhiều hơn phiền toái rất nhiều

Đến nhà, Triệu Hi Thành đầu tiên nhìn ra phía ngoài, phát hiện không có phóng viên thì mới cho Chu Thiến xuống xe. Triệu Hi Thành nhìn Chu Thiến vào nhà rồi dặn với theo:

- Đóng hết cửa sổ vào nhé, rèm cửa cũng che đi, ai tới tìm cũng đừng mở cửa

Chu Thiến gật gù đầu, sau đó nhìn Triệu Hi Thành lên xe, lái xe rồi đi thì mới đóng cửa lại. Không lâu sau, có điện thoại, Chu Thiến mở máy nghe:

- Xin hỏi là Tổng tiểu thư phải không? Tôi là phóng viên của tạp chí XX, chúng tôi muốn phỏng vấn cô, xin hỏi chuyện cô và Hi Tuấn yêu nhau là thật sao? ...

Chu Thiến không ngần ngại cúp máy rồi tắt điện thoại. Sau đó, tiếng điện thoại bàn lại vang lên, người hầu nhận điện thoại, không lâu sau thì ngẩng đầu nói với Chu Thiến:

- Phu nhân, là tìm cô. Hình như là phóng viên!

Chu Thiến phiền chán lắc lắc đầu:

- Nói tôi không ở nhà, phàm làm phóng viên tìm đến thì cứ nói tôi không ở đây

Đám phóng viên này cũng chẳng quan tâm xem đó có phải là sự thật hay không, bọn họ chỉ muốn tạo ra đề tài thu hút độc giả, gia tăng số lượng tiêu thụ báo mà thôi. Cũng quá thân thông quảng đại, đến cả số điện thoại của cô, số điện thoại nhà cũng tìm ra được.

Lòng Chu Thiên phiền muộn vô cùng, tuy rằng Hi Thành tin tưởng cô nhưng Triệu lão gia thì sao? Triệu phu nhân? Công ty? Đồng nghiệp? Bọn họ sẽ tin tưởng sao? Bọn họ sẽ đối xử với cô thế nào đây?

Còn cả Hi Tuấn nữa, cô là người ngoài cuộc mà còn chịu bao phiền toái như thế thì anh là đại minh tinh đứng nơi đầu sóng ngọn gió sẽ thế nào? Giờ anh sao rồi? Có phải là cũng đang bị đám phóng viên bám riết không?

Triệu Hi Tuấn rời khỏi công ty theo lối cửa sau, trực tiếp lái xe rời đi, đi qua cửa lớn thì bị đám phóng viên phát hiện, bọn họ ủa lên muốn vây lấy anh, nếu không vì anh nghiêng rã ra sức nhấn ga tiến lên thì chỉ sợ đã bị đám phóng viên vây lấy mà không thoát được thân

Anh nhanh chóng đến Triệu thị, cứ luôn nghĩ đến sẽ tìm được anh cả, không ngờ rằng Triệu Hi Thành còn chưa đến công ty. Anh nhìn văn phòng không một bóng người của anh mình mà ngẩn người, không lâu sau lại nhận được điện thoại của anh mình

- Hi Tuấn, em ở đâu?

Giọng của anh cả đầy sự giận dữ, xem ra anh đã biết chuyện này. Vậy còn chị dâu? Cô ấy giờ sao rồi?

Hi Tuấn vội nói:

- Anh ơi, giờ em ở ngay trong văn phòng của anh. Anh nghe em giải thích, chuyện thực sự không như báo nói đâu. . .

Còn chưa dứt lời đã bị anh trai lạnh lùng cắt ngang:

- Em không cần nói gì cả, cứ ở đó chờ anh

Hi Tuấn lo lắng đi đi lại lại trong văn phòng. Giờ phút này, anh hoàn toàn không quan tâm mình sẽ thế nào, anh chỉ lo lắng, liệu anh cả sẽ trách cứ chị dâu sao? Truyền thông sẽ quấy rầy cô ấy sao? Đều là mình không tốt, mang đến cho cô phiền toái lớn như vậy. Hôm đó, sao anh không tự khắc chế bản thân?

Anh buồn bực, hận không thể tự đánh mình thật đau

Lúc này cửa đột nhiên bị người dùng sức đẩy ra, đập vào tường đánh rầm một tiếng, có thể thấy người mở cửa đang vô cùng giận dữ

Hi Tuấn theo tiếng nhìn lại, thấy đứng ở cửa chính là cha, ông tay cầm tờ báo, mặt đỏ bừng, nhìn thấy anh thì hai mắt tròn tròn, dường như đến cả tóc cũng dựng đứng lên.

Triệu lão gia từ sáng sớm đọc báo, tức giận đến suýt nữa bệnh tim tái phát, ông nổi giận dùng dùng tìm đến văn phòng con cả để hỏi cho rõ ràng nhưng không ngờ lại nhìn thấy thủ phạm ở đây! Lúc này, ông không thềm nói gì, tiến lên hung hăng tát anh một cái, cái tát đó như dùng hết sức lực toàn thân, đánh cho Triệu Hi Tuấn ngã nhào vào bàn làm việc

Triệu Hi Tuấn ôm chỗ bị đánh, kinh hãi nhìn cha mình.

Triệu lão gia từ chỉ vào Hi Tuấn, tay run run:

- Tao đã bảo mày không được tham gia mấy trò ca hát nhảy múa, tao đã bảo mày đừng có làm Triệu gia mất mặt! Nhưng mày nhìn đi, mày làm trò gì thế này, mày đem tai tiếng lớn như vậy cho Triệu gia, đem mặt mũi Triệu gia đi quét rác! Mày để Triệu gia thành trò cười cho thiên hạ. Mày còn khiến anh chị mày bị xấu hổ, mày bảo anh chị mày phải làm thế nào để đối mặt với những chuyện này

- Cha à, cha nghe con giải thích, chuyện không như báo chí nói đâu. . .

- Tao đương nhiên biết không phải, nếu phải thì tao là người đầu tiên đánh chết mày

Triệu Hi Tuấn dần dần buông tay, không dám tin nhìn ông:

- Cha, cha tin con ....?

Triệu Hi Tuấn nhìn ông không chớp mắt, trong mắt đầy sự khó tin

Triệu lão gia từ hừ lạnh một tiếng:

- Tao không tin mày, tao tin Thiệu Lâm, Thiệu Lâm tuy rằng từng chống đối tao nhưng tao biết, nó không phải là loại người như thế. Mọi chuyện đều là do mày mà ra. Mày ra nước ngoài chỉ học được những thứ nhỏ nhặt, động một tí là ôm ôm ấp ấp, giờ mày còn có thể tùy tiện như trước được không? Nếu mày đã bước chân vào vòng lẩn quẩn này thì mày phải học được cách cẩn thận, bằng không, hại mày là chuyện nhỏ nhưng phiền hà người khác mới là chuyện lớn! Giờ mày kéo cả chị dâu mày vào vũng bùn, tao xem xem mày ăn nói với anh mày thế nào đây

Triệu Hi Tuấn xông lên ôm lấy Triệu lão gia từ, trong lòng anh là cảm giác xúc động vô cùng, anh kích động nói:

- Cha à, cảm ơn cha có thể tin tưởng con. Cha yên tâm, con nhất định sẽ giải quyết việc này một cách thỏa đáng, con sẽ không bôi nhọ Triệu gia đâu

Bị con mình ôm như vậy, lòng Triệu lão gia không rõ là cảm giác gì, con giận của ông dần bình ổn lại. Đây là con ông, ông sao không hiểu con mình. Con ông tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện bại hoại đạo đức như vậy. Ông tin tưởng Thiệu Lâm cũng như tin tưởng con mình vậy. Chỉ là ông rất bức vì tính tình tùy tiện của con mình, bức vì anh không chịu nghe theo sự sắp đặt của ông nên mới mang đến rắc rối lớn cho gia đình

Vì vậy, về mặt ông vẫn rất tức giận, ông đẩy anh ra quát:

- Thói quen này của mày nhất định phải sửa, gặp ai cũng ôm ấp là thế nào? Chuyện này tốt nhất là xử lý cho thỏa đáng cho tao, nếu bôi nhọ Triệu gia thì tao nhất định đăng báo đoạn tuyệt quan hệ cha con với mày

Triệu lão gia từ tạm dừng một hồi rồi lại nói tiếp:

- Tao với mấy người trong giới truyền thông cũng có chút quan hệ, tao sẽ nghĩ cách để bọn họ đừng làm quá

Về mặt Triệu lão gia có chút mất tự nhiên:

- Tao không phải vì mày mà vì danh dự của Triệu gia, mày phải nhanh chóng làm sáng tỏ chuyện này, nếu không... hừ, hừ!

Triệu lão gia từ hừ hai tiếng, lại hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái rồi quay đầu đi thẳng ra khỏi văn phòng

Triệu Hi Tuấn nhìn bóng cha mình rời đi, lòng cảm động suýt khóc. Trước kia anh luôn trách cha không hiểu mình, trách ông quá ngang ngược, bá đạo nhưng khi anh gặp khó khăn thì cũng là cha ủng hộ anh. Đây chính là gia đình phải không? Dù có bao nhiêu khúc mắc, khắc khẩu nhau cỡ nào cũng không thể nào ngăn cách được dòng máu chảy trong tim mình

Triệu lão gia từ đi không lâu thì Triệu Hi Thành đến

Triệu Hi Thành nhìn anh, xanh mặt, ánh mắt lạnh lùng. Anh cúi đầu dưới ánh mắt của Triệu Hi Thành. Với anh cả, anh thấy rất áy náy, anh đã có suy nghĩ, tình cảm không đúng với vợ của anh mình, tuy rằng anh đã cố gắng khắc chế nhưng không ngờ vẫn xảy ra chuyện, mang đến rắc rối cho bọn họ

Triệu Hi Thành nhìn nhìn khuôn mặt sưng đỏ của anh nói:

- Sao thế, cha tới rồi à?

Ở trong này dám động thủ đánh Hi Tuấn thì chỉ có người cha nóng tính mà thôi. Triệu Hi Tuấn cúi đầu, khẽ gật gật đầu.

Triệu Hi Thành hừ lạnh:

- Nếu đã thế thì anh không đánh mày nữa

Anh tiến lên, nắm cổ áo Hi Tuấn, hung tợn nói:

- Mày có biết anh muốn đánh mày thế nào không? Nếu không vì mày, hôm nay Thiệu Lâm đã không bị đám phóng viên bao vây, chặt vật như vậy. Vừa nghĩ đến cảnh lúc đó thì anh chỉ hận không thể đánh chết mày!

Triệu Hi Tuấn quan tâm hỏi:

- Chị dâu thế nào? Chị ấy ổn chứ?

Triệu Hi Thành liếc anh một cái, sau đó buông anh ra:

- Giờ không sao, anh đưa cô ấy về nhà rồi

Anh nhìn chằm chằm vào chiếc hoa tai trên tai Hi Tuấn rồi lạnh lùng nói:

- Chiếc hoa tai này là Thiệu Lâm đưa?

Hi Tuấn vội vàng tháo xuống, giải thích:

- Anh à, anh đừng tin những lời trên báo, cái này chẳng qua là lần trước chị dâu tạo hình cho em thì tặng em, em... em rất thích nên mới đeo

Triệu Hi Thành nhận lấy chiếc hoa tai, nhìn kỹ rồi nói:

- Đây chẳng qua chỉ là chiếc hoa tai bình thường, có gì mà mày thích?

Triệu Hi Tuấn bị anh hỏi mà cảm khẫu. Anh cả không như chị dâu, nói kiêu vì nó đem lại may mắn gì đó để gạt anh là vô dụng.

Triệu Hi Thành nhìn sắc mặt anh thì có thể chứng thực suy nghĩ trong lòng. Đứa em này chỉ sợ là đã thích Thiệu Lâm rồi. Đổi lại là trước đây, anh nhất định sẽ lớn tiếng chất vấn Hi Tuấn, hoặc là đoạn tuyệt quan hệ anh em, nếu không thì cũng không dây dưa gì đến nhau. Nhưng giờ anh đã dần dần hiểu được, có một số việc nằm ngoài tầm kiểm soát của mình, giống như anh yêu Thiệu Lâm, Thiệu Lâm yêu anh vậy.

Thiệu Lâm là cô gái tốt như vậy, lại quan tâm Hi Tuấn như vậy, Hi Tuấn yêu cô cũng chẳng có gì lạ. Hi Tuấn vẫn luôn phải khống chế bản thân, che dấu mọi chuyện nhất định cũng rất đau khổ. Mà mình đã có được Thiệu Lâm, tuy rằng cái ôm đó anh cũng rất để ý nhưng chẳng qua là vì em trai nhất thời kích động mà thôi, sao phải quá so đo?

Triệu Hi Thành đưa chiếc hoa tai lại cho Hi Tuấn:

- Nếu em thích thì cứ giữ đi. Chỉ là về sau những hành động này đừng tái diễn nữa. Hơn nữa về sau cũng đừng quá thân cận với cô ấy, dù sao em cũng là người của công chúng, nhất cử nhất động đều bị mọi người chú ý, anh không muốn Thiệu Lâm lại bị cuốn vào vòng thị phi này. Còn nữa, chuyện lần này của em thực sự phiền phức, có cần anh giúp gì không?

Triệu Hi Tuấn vẫn luôn nghĩ anh sẽ chất vấn mình nhưng lại thấy anh không hỏi gì, còn quan tâm đến mình thì càng áy náy, cảm động. Anh cúi đầu, nghẹn ngào nói:

- Anh à, em xin lỗi, đều là lỗi của em... em...

Triệu Hi Thành nhẹ nhàng cắt lời:

- Không phải nói gì cả, anh hiểu...

Anh đi qua người Hi Tuấn, đi đến bên bàn làm việc, trên bàn là báo chí của ngày hôm nay. Anh cầm một tờ báo, nhìn những bức ảnh trên báo

Triệu Hi Tuấn cũng đi đến bên cạnh, nhìn vào nói:

- Chẳng biết là ai chụp nữa? Là phóng viên sao? Nhưng hậu trường dạ tiệc hôm đó không cho phóng viên vào. Hơn nữa, ảnh chụp này...

Hi Tuấn chỉ vào một số bức ảnh nhỏ khác:

- Những bức ảnh này là chụp ở công ty em, ảnh chụp quần áo mặc không giống nhau, không phải là trong một ngày. Những bức ảnh này chụp trong phòng hóa trang nên em nghi người chụp là người ở ngay bên cạnh em, là người thân cận bên người. Có thể là nhầm vào em, chị dâu chỉ là vô tình bị lôi vào.

Triệu Hi Thành trầm tư một hồi, sau đó lắc đầu, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên ánh tàn khốc:

- Không, những bức ảnh của hần ta đều chụp hai người, hiển nhiên là muốn nắm lấy gót chân Asin của hai người. Mặc kệ thế nào, người này đã thích khiêu chiến Triệu gia chúng ta thì phải có dũng cảm chấp nhận hậu quả mới được! Anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua hần! Bất kể dùng các gì, cho dù đào sâu ba thước đất cũng phải tìm ra hần cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Cùng nhau đối mặt

Tuy rằng Triệu thị đã cố gắng áp chế chuyện này nhưng việc này ảnh hưởng quá lớn, cơ hồ mọi người đều rất chờ mong diễn biến của câu chuyện, truyền thông báo chí sao có thể bỏ qua chuyện hay như vậy, tình nghĩa đứng trước lợi ích thì cũng trở nên quá mong manh

Hai hôm sau, Hi Tuấn trở thành đối tượng mà giới truyền thông săn đón nhất. Nhà trọ của anh, công ty đều bị vây kín bởi đám phóng viên, chỉ cần anh lộ diện thì bọn họ sẽ như ong vỡ tổ mà vây lên, không thể thoát thân.

Mà chuyện này trở thành topic nóng hổi nhất trên mọi diễn đàn, rất nhiều diễn đàn còn bị sập server. Cư dân mạng đều phát biểu ý kiến của mình. Đại khái chia làm ba phe. Một là những fan tin tưởng tuyệt đối vào Hi Tuấn, nghi ngờ ảnh chụp và thông tin là thiếu chính xác. Có người nghi ngờ là do PTS mà thành. Ý kiến này chiếm tuyệt đại đa số. Một số khác thì nhân cơ hội công kích Hi Tuấn là bên ngoài tô vàng nam ngọc như bên trong thì thối rữa, bề ngoài tốt đẹp nhưng đạo đức bại hoại, làm ra hành vi vô sỉ, câu dẫn chị dâu mình, người như thế mà trở thành ngôi sao lớn thì thực sự là làm mất mặt người Trung Quốc

Những ý kiến này lập tức bị fan của Hi Tuấn phản đối kịch liệt, hai bên đấu đá nhau đầy oanh oanh liệt liệt trên khắp các diễn đàn. Có topic lên đến 3 triệu lượt xem chỉ sau vài ngày, có thể thấy được chuyện này đã lan rộng cỡ nào

Chuyện càng lúc càng quyết liệt, theo báo chí, truyền thông đưa tin mà những tin bên lề không rõ thực hư cứ không ngừng trôi nổi. Hơn nữa, sau mọi chuyện, nhân vật chính lại không lộ diện khiến cho một số người vốn không tin trở nên bán tín bán nghi, sau đó thì hoàn toàn tin tưởng. Từ đó, một luồng ý kiến khác lại dần hình thành trên mạng.

- Chuyện này trách nhiệm chủ yếu là do con dâu của Triệu gia. Cô ta tuổi lớn hơn Hi Tuấn, có nhiều kinh nghiệm, từng trải, lại thêm việc chồng mình là công tử đào hoa có tiếng, thường đêm không về nhà. Nhất định là cô ta không chịu nổi cô đơn nên mới câu dẫn Hi Tuấn, Hi Tuấn không chống lại nổi sự dụ hoặc mà rơi vào cạm bẫy của cô ta. Cô ta là vợ người nhưng lại làm ra chuyện câu dẫn em chồng vô si như vậy, có thể nói là Phan Kim Liên phiên bản hiện đại

Đồ hết mọi trách nhiệm lên đầu nữ chính dường như khiến cho fan cuồng có chỗ phát tiết. Vì thế mọi người lại tận lực mà trách móc Phan Kim Liên hiện đại. Trong thành phố có một số fan cuồng kích động còn rù nhau đến trước cửa công ty của Chu Thiến, học theo TV mà ném trứng thối, rau củ ... đòi gặp Chu Thiến nhưng thấy Chu Thiến không ra mặt thì lại thay đổi chiến thuật, cầm loa mà gào vào công ty, mắng Chu Thiến là dâm phụ, là yêu tinh hại người. Mãi đến khi bảo vệ ra dẹp, đòi báo cảnh sát thì bọn họ mới giãn dữ bỏ đi.

Nhưng chuyện này ảnh hưởng rất tệ đến danh dự của Yêu Ti Lệ, công ty rất khó chịu vì điều này, thậm chí còn có tin rằng công ty sẽ sa thải Tổng Thiệu Lâm.

Người trong Yêu Ti Lệ nghe được tin này thì nhân lúc rảnh rỗi đều đem ra bàn tán

- Xem ra chuyện này là sự thật, không ngờ Tổng Thiệu Lâm lại là người như thế. Mình thấy chồng cô ấy đối tốt với cô ấy như vậy là cô ấy lại làm ra chuyện thế này. Mình thấy, lần này chồng cô ấy nhất định sẽ đòi ly hôn cho mà xem.

- Đúng thế! Lại còn câu dẫn Hi Tuấn thuần khiết của chúng ta thì thật đáng giận.

- Lần này công ty sẽ sa thải cô ấy, cũng đúng, phải dạy dỗ cho loại đàn bà này ra trò chứ

- Không sa thải không được đâu. Cậu không để ý à, gần đây lần 3, lần 4 chẳng có khách nào đến là gì? Ngoài cửa luôn có fan cuồng gây sự, khách quý sao đến cửa được? nếu không sa thải cô ta, chỉ sợ tổn thất càng lúc càng lớn. Ha ha, là cô ta tự làm tự chịu!

Lúc Tiểu Mạt và Triệu Viện Viện xuống lầu thì nghe được bọn họ bàn tán nên phản đối:

- Mấy người thì biết gì? Tin tức đó đâu phải là sự thật! Đều là giả mà thôi, Thiệu Lâm và Hi Tuấn trong sạch. Mấy người chẳng biết gì thì đừng có ở đây nói năng bậy bạ. Cần thận trọng Thiệu Lâm kiện mấy người tội phỉ báng

Hồ Giai Giai ở bên nghe Tiểu Mạt nói thì cười lạnh:

- Tin là giả chẳng lẽ ảnh cũng là giả sao? Bức ảnh đó đã được chứng thực là ảnh không qua chỉnh sửa. Lời hay ảnh đẹp, chứng cứ xác thực, việc hạ lưu này cũng làm được thì còn sợ ai nói gì? Chồng cô ta? Hừ hừ... Chuyện này bị tung hê, cô ta có khi còn chẳng còn chồng nữa cũng không biết chừng

Tiểu Mạt chỉ vào cô ta, giận đến độ nói không nên lời

Triệu Viện Viện tiếp lời nói:

- Hồ Giai Giai, cô nói năng để lại chút đức đi! Chuyện chưa có kết luận cuối cùng, cô không sợ tự rước họa vào thân? Cô chưa đủ kinh nghiệm sao? Sao trí nhớ kém vậy?

Hồ Giai Giai nghe xong thì mặt tái mét lại, hung hăng lườm Triệu Viện Viện một cái rồi bỏ đi. Những người khác nghe xong lời Triệu Viện Viện thì cũng biết đạo lý họa từ miệng mà ra, đều ngưng ngưng tán đi.

Đang lúc chuyện này bị truyền thông làm cho ồn ào thì người đại diện của Hi Tuấn đứng ra tuyên bố, ngày mai 3h chiều Hi Tuấn sẽ mở họp báo để giải thích rõ việc này

Chu Thiến dựa vào lòng Triệu Hi Thành, ngồi trên sofa trong phòng khách, nhìn tin tức trong TV mà lo lắng nói:

- Hi Thành, làm vậy có tác dụng sao? Mọi người có tin không?

Nếu chỉ đơn giản là làm sáng tỏ thì đương nhiên sẽ phải thanh minh, giải thích rất nhiều nhưng so ra thì có khi chẳng làm gì còn hơn, cứ để thời gian qua đi, mọi người sẽ dần quên chuyện này. Nhưng như vậy hình tượng của Hi Tuấn bị tổn hại, về sau con đường nghệ thuật chỉ sợ là chẳng dễ đi nữa.

Triệu Hi Thành âm thầm thở dài, an ủi Chu Thiến:

- Chờ mọi chuyện qua đi, một thời gian nữa, mọi người sẽ không quan tâm đến chuyện này nữa

- Nhưng sự nghiệp của Hi Tuấn cũng sẽ bị ảnh hưởng, còn cả em nữa. Tiểu Mạt gọi điện nói với em, công ty định sa thải em...

Lòng Chu Thiến thực sự khó chịu. Hi Tuấn vì giấc mộng mà đã phải cố gắng cỡ nào cô đều biết. Còn chính cô nữa, cô vốn dĩ sắp tham gia thi tuyển, có lẽ có thể trở thành trợ lý cho Khắc Y, đây là chuyện mà cô luôn chờ mong. Chẳng lẽ cô và Hi Tuấn cố gắng như vậy mà chỉ vì chút chuyện này mà đành

buông xuôi theo dòng nước sao?

Triệu Hi Thành ôm chặt cô vào lòng nói:

- Thiệu Lâm, nếu công ty em thực sự quyết định sa thải em thì chúng ta có thể tự mở một công ty riêng, đến lúc đó em vẫn có thể làm chuyện mà em thích. Về phần Hi Tuấn, nếu nó thực sự không thể ở trong làng giải trí nữa thì vẫn có thể trở về Triệu thị, tương lai của nó sẽ không bị ảnh hưởng gì hết

Chu Thiến giỡn ra khỏi vòng ông của anh, xoay người nhìn anh nói:

- Nhưng bọn em đều phải bỏ qua giấc mộng của mình. Em không thể theo học Khắc Y nữa. Hi Tuấn cũng không thể tiếp tục biểu diễn trên sân khấu. Không được, không thể như vậy! Hợp báo ngày mai em cũng muốn đến, em cũng là đương sự, em không thể cứ trốn tránh mãi được, để cho Hi Tuấn giải quyết mọi vấn đề. Em sẽ cố gắng để mọi người tin rằng em và Hi Tuấn trong sạch.

Triệu Hi Thành dựa trên sofa nghe xong lời của cô thì bật dậy, nhăn mày:

- Không được, anh không đồng ý! Em cũng biết ngày mai hợp báo thì mọi tờ báo trong thành phố đều sẽ đến tham dự, bọn họ vì thu hút người đọc mà nhất định sẽ không bỏ qua em. Bọn họ sẽ dùng những câu hỏi hóc búa để gây khó dễ cho em. Thiệu Lâm, anh không muốn em phải đối mặt với những điều này. Việc này vốn là do Hi Tuấn gây ra, giờ nó một mình giải quyết là đúng rồi.

- Nhưng Hi Thành à, một mình Hi Tuấn không có đủ sức thuyết phục, nếu em có thể tham gia, hai người cùng nhau đối mặt với mọi người thì hiệu quả nhất định sẽ rất tốt. Tuy rằng có thể mọi người sẽ dần quên đi mọi chuyện nhưng những người bên cạnh em thì sao? Người của công ty thì sao? Bạn bè của cha thì thế nào? Bọn họ sẽ nghĩ gì về Hi Tuấn. Tuy rằng ngoài miệng không nói nhưng trong lòng nhất định là rất khinh thường. Hi Thành, em không muốn cả đời này mang tiếng xấu mà sống trong sự khinh miệt của mọi người. Em cũng không muốn anh và cha bởi vì chút chuyện này mà bị người nhạo báng sau lưng. Em muốn đứng ra nói rõ với mọi người rằng em và Hi Tuấn chỉ là bạn bè, tuyệt đối không có quan hệ gì mờ ám. Cho dù không thể khiến mọi người tin tưởng nhưng ít nhất em cũng đã cố gắng, về sau đối mặt với mọi người em cũng có thể thanh thản mà không thẹn với lòng mình

Chu Thiến nói xong, hai mắt nhìn thẳng anh, đôi mắt sáng trong như nước suối, môi mím chặt đầu quyết tâm. Nếu là việc khác thì Triệu Hi Thành sớm đã buông tay đầu hàng nhưng chuyện này bất luận thế nào anh cũng không thể đồng ý, anh không thể quên sáng hôm đó cô bị phóng viên vây kín nhưng hôm đó bọn họ có thể rời đi nhưng ngày mai thì cô sao có thể trốn tránh được, phải đối mặt với những câu hỏi của phóng viên, anh sao nhẫn tâm để cô phải đối mặt với cục diện khó xử như vậy được

Lập tức anh đứng lên, mặt trầm xuống, giọng vô cùng cứng rắn:

- Anh không đồng ý, anh không cho em đi! Thiệu Lâm, lúc này bất luận thế nào em cũng phải nghe anh. Về phần những chuyện em lo lắng thì chẳng phải là vấn đề, ai dám nói hươu nói vượn trước mặt chúng ta. Còn bọn họ nghĩ gì thì chúng ta quản làm gì, chỉ cần chúng ta tự biết sự thật là được rồi. Việc này em không cần lo lắng

Chu Thiến còn định nói thêm gì, cô định đứng lên nhưng lại bị anh đè hai vai lại. Anh cúi người, hai mắt đen sâu thẳm nhìn cô như muốn nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh khẽ nói:

- Thiệu Lâm, đừng nói gì nữa, cho dù em bảo anh ngang ngược cũng được, chuyện này anh sẽ không thay đổi ý kiến. Nếu em cứ cố chấp thì anh sẽ rất giận

Chu Thiến thấy anh nói rất nghiêm túc thì biết có nói nữa cũng là vô dụng nên chỉ thờ dài, cúi đầu.

Triệu Hi Thành thấy cô không vui thì lại ngồi xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, dịu dàng nói:

- Được rồi, đừng buồn, chờ chuyện này qua đi chúng ta đi du lịch được không? Đi giải sầu, chờ khi quay về thì em sẽ phát hiện rằng, thì ra mọi người đều đã quên chuyện này

Anh nghĩ nghĩ:

- À, đi Cửu Trại Câu nhé, chẳng phải em vẫn luôn muốn đến đó sao?

Chu Thiến ngẩng đầu nhìn anh, thấy vẻ mặt anh đầy ý lấy lòng, biết là anh đang quan tâm mình, đang dỗ dành mình thì lòng mềm lại. Nếu anh đã phản đối như thế thì chắc chắn là có lý do của anh, chẳng lẽ mình có thể hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của anh sao?

Chu Thiến nhẹ nhàng gật gật đầu.

Triệu Hi Thành thấy cô đồng ý thì lòng rất vui, ôm Chu Thiến mà hôn cô một cái thật kêu. Phải biết rằng để cho cô bỏ qua quyết định của mình vốn không phải là chuyện dễ dàng gì, có thể thấy được sức ảnh hưởng của anh. Nghĩ vậy, anh cảm thấy rất vui vẻ, hài lòng, tâm tình buồn bực trong thời gian này cũng thoải mái hơn nhiều

Chiều hôm sau, Triệu Hi Thành ở công ty, Chu Thiến ở nhà xem tv. Máy hôm nay cô đều tránh ở trong nhà, di động tắt máy. Điện thoại bàn thì có người hầu nghe, xác định không phải là phóng viên thì cô mới nhận. Tiếp xúc với bên ngoài chỉ thông qua TV và điện thoại với Tiểu Mạt

Hơn 2h chiều, Triệu Hi Thành lại gọi điện về, xác định Chu Thiến còn ở nhà thì mới yên tâm, trước khi cúp máy còn dặn dò Chu Thiến ngoan ngoãn ở trong nhà, thế nào cũng không được ra ngoài.

Sau khi cúp máy, Chu Thiên nhàm chán cầm điều khiển mà xem TV. Mấy hôm nay đài truyền hình nào cũng đưa tin về chuyện này, có một số đài truyền hình còn đem chuyện nà thành một chuyên mục, cứ cách một ngày lại có những cập nhật mới, đôi khi còn phỏng vấn bạn bè của các đương sự. Bên cạnh Hi Tuấn có rất nhiều người bị đài truyền hình mua chuộc mà làm những cuộc phỏng vấn nặc danh

Mà phía Chu Thiên thì những đồng nghiệp trong công ty vì bị cấp trên nghiêm cấm nên không ai dám nhận phỏng vấn. Hồ Giai Giai tuy rằng rất muốn mượn cơ mà bêu xấu Chu Thiên nhưng không dám làm chim đầu đàn

Đột nhiên, có một kênh truyền hình thu hút sự chú ý của Chu Thiên.

Sở dĩ khiến cô chú ý là vì người bị đám phóng viên bao vây vô cùng quen thuộc. Chu Thiên tập trung nhìn vào, đó chính là Triệu lão gia tử đang bị vây ở bãi đỗ xe của Triệu thị

Phóng viên lại đuổi tới tận đây, còn dám chặn đường Triệu lão gia.

Chu Thiên nhìn TV không chớp mắt. Trong TV, Triệu lão gia bị các phóng viên bao vây không thể đi nổi. Sắc mặt ông âm trầm đầy phẫn nộ và bất đắc dĩ, lái xe ở bên cạnh bảo vệ, đẩy những phóng viên ra để mở đường nhưng đám phóng viên quá nhiều, đẩy một kẻ thì lại có một kẻ xông lên

Từ xa, bảo vệ nhìn thấy thì vội chạy đến

Đám phóng viên đem máy ảnh nhắm vào Triệu lão gia mà chụp lia lia

- Triệu tiên sinh, xin hỏi ông có ý kiến gì với việc chị dâu em chồng yêu nhau không?
- Trước đó ông có biết gì không?
- Ông có đồng ý cho con cả ly hôn không?
- Lúc trước nghe đồn ông muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với Hi Tuấn, liệu có phải vì chuyện này?

Ban đầu, Triệu lão gia chỉ mặt tái mét không nói gì, chờ đợi bảo vệ đuổi bọn họ đi nhưng có lẽ đám phóng viên đó cứ lải nhải “chị dâu em chồng yêu nhau” khiến ông tức giận. Ông trừng mắt, hừ một tiếng, vung tay lên ném một chiếc máy ảnh xuống đất vỡ tan tành

Ông một tay chống nạnh, mặt đỏ bừng, chỉ vào đám người trước mặt giận dữ hét lớn:

- Vô liêm sỉ! Một lũ nói láo! Chị dâu em chồng yêu nhau? Chỉ dựa vào một bức ảnh chụp mà các người dám xác định như vậy? Nhà tôi tuyệt đối không có chuyện này? Mấy người là ở tòa soạn báo nào? Tôi sẽ kiện các người cho đóng cửa tòa soạn đi.

Tất cả mọi người có chút chột dạ, phải biết rằng chuyện này cũng không thể chắc chắn được. Truyền thông, báo chí đưa tin đều nói theo kiểu chưa xác định. Nhưng đám phóng viên thời gian này tìm tin mà quên mất một số điều nên mới nhất thời nói như vậy, không ngờ bị ông nắm thóp

Lập tức, đám phóng viên đều ngậm miệng. Các nhân viên an ninh đến, bọn họ đều nhân cơ hội rời đi nhưng cũng có một số phóng viên vẫn còn chìa máy ảnh vào ông. Triệu lão gia tử hiển nhiên là vẫn còn giận, cả người run run. Lái xe mở cửa, lúc ông đang định ngồi vào xe thì ngẩng đầu lên lại thấy mấy kẻ đứng cách đó không xa, hiển nhiên là đã xem hết những điều khi nãy. Sắc mặt Triệu lão gia tử lập tức từ đỏ chuyển thành trắng, vẻ mặt xấu hổ, vội cúi đầu ngồi vào trong xe

Chu Thiên nhìn nhìn hai người kia, cảm thấy khá quen, nghĩ một hồi thì mới nhớ tới là đã từng gặp bọn họ trong tiệc sinh nhật của Triệu lão gia. Bọn họ là cổ đông trong công ty.

Chu Thiên nhìn chiếc xe dần đi xa mà trong lòng rất buồn bực. Hi Thành sai rồi, người sống trong cộng đồng, sao có thể hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ của người khác. Cha vốn là người sĩ diện, nay vì bọn họ sơ sẩy mà nhất định sẽ cảm thấy mất mặt, rất khó xử. Hi Thành chỉ e là cũng vậy, khi anh đối mặt với ánh mắt coi thường của cấp dưới sao có thể không khó chịu?

Anh không muốn mình phải xấu hổ, khó xử thì chẳng lẽ cô sẽ thực sự yên tâm thoải mái được sao? Không được, bất kể thế nào cũng phải thử một lần

Chu Thiên nhìn đồng hồ, còn 5’ nữa là đến buổi họp báo, vẫn còn kịp!

Cô thay quần áo, mặc kệ người hầu ngăn cản mà lao ra ngoài cửa.

Họp báo tổ chức ở một hội trường trong khách sạn lớn. Mọi cơ quan truyền thông đều có người đến dự. Hội trường có thể chứa vài trăm người cũng chật ních người, từ sân khấu nhìn xuống chỉ cảm thấy người đông nghịt, chỗ nào cũng thấy ánh đèn flash của máy ảnh lóe lên...

Trên sân khấu, ngồi giữa là Hi Tuấn, hai bên là người đại diện của anh và một giám đốc của công ty

Hôm nay Hi Tuấn mặc một chiếc áo khoác màu nâu, quần trắng, áo trong màu trắng khiến cho anh trông rất trầm ổn. Sắc mặt anh có chút tiêu tụy, đầy mệt mỏi chút quầng thâm, xem ra thời gian này không được thoải mái gì

Hi Tuấn cầm phone đem đến trước mặt, nghiêm túc nói:

- Rất cảm ơn các vị phóng viên bạn bè dù bận rộn cũng hạ cố đến đây. Hôm nay tôi tổ chức buổi họp báo này nhằm làm sáng tỏ những tin vệt lúc trước. Tôi Hi Tuấn và chị dâu Tổng Thiệu Lâm của tôi tuyệt đối không có quan hệ mờ ám gì. Tôi và chị ấy hoàn toàn trong sạch, chẳng qua vì chơi thân mà có hơi thân cận, đó cũng chỉ là quan hệ bạn bè, rất bình thường

Vừa dứt lời đã có phóng viên hỏi:

- Vậy bức ảnh chụp hai người ôm nhau là thế nào? Theo mọi người biết thì chỉ những người yêu nhau mới ôm nhau như vậy, nếu là bạn bè bình thường thì tuyệt đối sẽ không có chuyện này, xin Hi Tuấn giải thích rõ chút

Hi Thành hít sâu một hơi, sắc mặt trở nên có chút khó coi. Tuy rằng anh biết đám phóng viên sẽ không bỏ qua anh nhưng không ngờ lại hỏi những câu khó xử như vậy. Người đại diện ở bên thấy vậy thì cầm mic nói:

- Chuyện này tôi có thể giải thích một chút.

Phóng viên sao có thể để Hi Tuấn lánh mặt được, mọi người đều muốn xem Hi Thành giải thích chứ không phải là mấy người đại diện. Đám phóng viên không chút nề tình nói:

- Xin hỏi lúc đó anh có mặt ở đây không?

Người đại diện bị phóng viên hỏi mà nghẹn họng không nói được gì. Ý của phóng viên kia rất rõ ràng, nếu không có mặt thì không có tư cách nói chuyện

Người đại diện nhìn Hi Thành một cái, khẽ thở dài. Cơ hội thanh minh chỉ có một lần, muốn cho mọi người cảm thấy Hi Tuấn có thành ý thì phải tự Hi Tuấn giải thích mới được.

Hi Tuấn cũng hiểu được đạo lý này, nếu mình đã chọn con đường này thì dù thế nào cũng phải cố gắng đối mặt.

Anh ngồi thẳng lưng, hơi hắng giọng, đang chuẩn bị nói thì một giọng nói trong trẻo đột nhiên chặn ngang.

- Lúc ấy tôi ở hiện trường, tôi hẳn là người có tư cách nói chuyện nhất chứ!

Giọng nói vang lên từ phía sau mọi người, tất cả đều quay đầu lại thì thấy một bóng người thanh tú đang đứng ở cửa.

Các phóng viên thấy rõ người đến thì đều hưng phấn đứng dậy. Người mới đến lại chính là nhân vật chính của chuyện này – con dâu cả của Triệu gia – chị dâu của Hi Tuấn – Tổng Thiệu Lâm!

Khán phòng lập tức trở nên náo nhiệt

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Họp báo

Chu Thiển đi từng bước về phía sân khấu. Cô buộc tóc sau đầu, vàng trán cao trắng nõn, ánh mắt sáng ngời. Cô mặc áo khoác dài màu vàng nhạt, khăn quàng cổ màu nâu khiến người ta có cảm giác mát như sáng bùng lên nhưng cũng cảm nhận được sự đoan trang của người mặc

Tất cả máy ảnh, máy quay đều nhằm về phía cô, ánh đèn lóe lên không dứt

Hi Tuấn thấy cô xuất hiện thì đầy bất ngờ, anh không kim lòng được mà đứng lên gọi:

- Chị dâu, sao chị lại đến đây?

Cảm xúc của các phóng viên đều cực độ hưng phấn, mấy hôm nay nữ chính chưa bao giờ lộ diện, muốn phỏng vấn cô cũng chẳng có cách nào, không ngờ hôm nay lại xuất hiện ở đây. Hôm nay quả là ngày họp báo đầy phấn khích

Chu Thiển đi đến trước sân khấu, người đại diện vội nhường vị trí của mình cho cô. Giờ tâm tình của anh cũng rất kích động, chị dâu của Hi Tuấn đã xuất hiện, có lẽ việc này có biến chuyển cũng chưa biết chừng

Chu Thiển ngồi xuống vị trí, đầu tiên là nhìn Hi Tuấn cười cổ vũ, Hi Tuấn cảm nhận được ý cổ vũ của cô, cảm thấy thoải mái hơn, lo lắng trong lòng tiêu tan đi không ít, trong lòng anh cảm thấy ấm áp, cảm xúc này như khiến sức mạnh tăng lên, có thể đối mặt với mọi thứ trên đời.

Chu Thiến kéo phone lại gần, đôi mắt đẹp đảo qua các phóng viên dưới sân khấu, mỉm cười đầy thông dong. Đôi mắt với nhiều phóng viên như vậy, sao cô có thể không lo lắng? Chỉ là nếu muốn đạt được mục đích thì nhất định phải trấn định, phải tao nhã, phải tự tin, phải thông dong!

- Chuyện này thực ra rất đơn giản, tôi không hiểu vì sao mọi người lại nhìn nó theo hướng phức tạp như vậy? Là vì đương sự là Hi Tuấn sao?

Nghe Chu Thiến nói vậy, cả khán phòng đều ồ lên, một số phóng viên nhanh chóng ghi lại câu nói của Chu Thiến.

Vị phóng viên đầu tiên đứng lên nói:

- Chẳng lẽ Triệu phu nhân cho rằng chuyện mình và em chồng ôm nhau thăm thiết lại là đơn giản? Giọng nói đầy sắc bén

Chu Thiến nhẹ nhàng cười, hơi nhướn cằm nói:

- Anh bạn này, xin hãy chú ý từ ngữ của mình, “thăm thiết” trong câu nói của anh là từ căn cứ nào mà định luận? Chẳng qua chỉ dựa vào một bức ảnh mờ hồ nhưng lại khiến anh liên tưởng ra như vậy. Nếu là tác giả sáng tác văn học thì tuyệt đối là điều tốt! Nhưng anh là người viết báo, cho dù là tin giải trí cũng là tin, nghiêm túc, thận trọng mới là đức tính mà một người làm báo cần có.

Trong thời gian này, Chu Thiến phải chịu đựng đám phóng viên này quá nhiều, bọn họ vì lợi ích của mình mà hoàn toàn không lo lắng đến cảm nhận của đương sự nên lúc này cô nói cũng chẳng hề nề nang.

Mọi người vốn nghĩ sẽ nhìn thấy một Triệu phu nhân chịu những tin đồn đại khiến cho cuộc sống gia đình đảo lộn mà hoảng sợ nhưng bây giờ, sự trấn tĩnh và ngôn từ sắc bén của cô khiến mọi phóng viên ở đây đều giật mình. Vị phóng viên đầu tiên kia bị Chu Thiến nói lại mà mặt đỏ tai hồng, cảm khẩu không nói được gì. Ai bảo anh ta lơ lơi? Lập tức lại ngượng ngừng ngồi xuống. Cách đó không xa, có một phóng viên đứng lên:

- Triệu phu nhân, tôi rất khâm phục tư duy nhanh nhạy của cô nhưng xin cô đừng chuyển đề tài. Tôi nghĩ mọi người đều rất muốn biết, cô sẽ giải thích thế nào về cái ôm cùng Hi Tuấn.

Lòng bàn tay Chu Thiến toát mồ hôi lạnh nhưng cô vẫn luôn mỉm cười, nhìn về phía phóng viên kia, đôi mắt như ngọc mà sáng bùng

- Tôi không biết cái này có gì mà cần phải giải thích. Chẳng qua là cùng nhau cố gắng, đạt được thành công thì kích động mà ôm nhau, có gì đáng tò mò đâu? Chẳng qua là bị kẻ có ý đồ xấu lợi dụng. Nhưng mọi người chỉ cần nghĩ lại tình huống lúc đó thì sẽ thấy, cái ôm này chỉ là chuyện rất bình thường

Kỳ thật đám phóng viên không phải là không nghĩ tới, một cái ôm cũng chẳng thể chứng minh được cái gì, ai bảo Hi Tuấn giờ đang quá nổi tiếng? Bình thường không thể bắt thóp của anh, vát vả lắm mới có được tấm ảnh này, không làm nóng nó thì sao làm việc được nữa? Hơn nữa cũng phải là người như Hi Tuấn mới có thể gây nên dư luận được cỡ này

Mọi người nhìn nhau, giờ đương sự lạnh lùng, tỉnh táo như vậy, xem ra tin đồn này cũng sẽ nhanh chóng hạ nhiệt. Vát vả lắm mới tạo được không khí này, giờ chuyện này đã thành đề tài cho mọi người mà lại dễ dàng bỏ qua thế này thì thực sự là không cam lòng

Hi Tuấn vẫn luôn yên lặng cũng bắt đầu nói chuyện. Anh thở sâu, nhìn các phóng viên với vẻ thông dong, nụ cười đó khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ như phủ thêm tầng ánh sáng mờ mờ:

- Chuyện chỉ đơn giản là như vậy, mọi người chẳng lẽ chưa từng trải qua tình huống này sao? Khi mọi người và bạn bè của mình cùng cố gắng hoàn thành nhiệm vụ khó khăn, sự vui sướng, hân hoan đó có phải sẽ khiến các vị xúc động muốn ôm người bên cạnh mình không? Mọi người đều biết đó, bức ảnh này có bối cảnh là hậu trường buổi dạ yến lần nọ. Chỉ đâu tôi tạo hình thành công cho tôi, khiến tôi được khán giả hoan nghênh, đón nhận, tôi kích động ôm chị dâu mình cảm ơn, thực sự kì quái đến vậy sao?

Những lời này của Hi Tuấn đầy mạnh mẽ, miệng anh là nụ cười tự tin nhưng trong mắt có sự giận dữ. Sự bình tĩnh, thẳng thắn của anh thông qua sóng truyền hình trực tiếp mà truyền đến trước màn hình TV cho mọi người đều chứng kiến. Mọi người như bị sự trấn định của anh cuốn hút. Cảm xúc vốn bị các tạp chí điều khiển dần trở nên tỉnh táo lại, cẩn thận nghĩ lại, Hi Tuấn nói không phải không có đạo lý. Một cái ôm quả thật không đại biểu cho cái gì cả....

Các phóng viên hình như vẫn chưa muốn bỏ qua, tiếp tục quăng thêm quả bom khác

- Vậy chiếc hoa tai trên tai anh thì giải thích thế nào? Tất cả mọi người đều biết, từ khi nổi tiếng anh vẫn chưa hề tháo nó xuống, bất kể là tình huống gì, thiết kế tạo hình gì vẫn chỉ đeo nó. Có thể thấy được nó rất có ý nghĩa với anh, có nguồn tin cho rằng, đây là Triệu phu nhân tặng tín vật đính ước cho anh, với việc này, hai người giải thích thế nào?

Vốn Hi Tuấn không muốn đeo chiếc hoa tai này nữa nhưng nghĩ lại nếu không đeo thì lại có vẻ như mình chột dạ, không khỏi càng thanh minh thì càng rối loạn nên vẫn đeo chiếc hoa tai này tham dự buổi họp báo này

Chu Thiến cười lạnh:

- Đây đúng là tôi tặng cho cậu ấy, cậu ấy thích nó thì sẽ là tín vật đính ước sao? Chẳng lẽ mọi người chưa từng được người thân, bạn bè tặng quà? Nếu trong đó có món quà mọi người rất thích, không muốn rời tay thì sẽ thành tín vật đính ước? Nói thế không khỏi quá buồn cười.

Hi Tuấn tiếp lời:

- Tôi vẫn luôn đeo nó quả thực là vì tôi rất thích. Hơn nữa, tôi cảm thấy, từ khi tôi đeo chiếc hoa tai này, dường như vận may đến liền tiếp, nói ra có lẽ có người thấy buồn cười nhưng quả thực tôi coi chiếc hoa tai này là vật may mắn của mình nên mới không rời thân. Tin hay không là do mọi người, còn nói gì mà tin vật định ước thì quá buồn cười rồi

Người xem TV nghe xong thì gật đầu, có một số người thậm chí còn bình luận:

- Hình như là thế, từ khi Hi Tuấn debut vẫn luôn đeo chiếc hoa tai này, hơn nữa càng ngày càng nổi tiếng
- Có lẽ chúng ta hiểu lầm bọn họ rồi!
- Tôi thấy Triệu phu nhân cũng không giống loại người lẳng lơ, trông cô ấy rất đoan chính đó
- Đúng thế, thực ra tôi vẫn luôn nghi ngờ...

Trong Yêu Tỉ Lệ, những người nhân rồi đều tụ tập trước TV

Tiểu Mạt đặc ý nói với mọi người:

- Thấy chưa, đây mới là chân tướng, đám người các người chỉ dựa vào mấy tin tức nhảm nhí đã nghi ngờ Thiệu Lâm, quá là không có tình bạn gì

Những người từng nói xấu Thiệu Lâm đều ngại ngùng cúi đầu.

Mà Hồ Giai Giai ngồi bên thì nhìn chăm chăm vào TV, tay nắm chặt thành quyền, ánh mắt như muốn bốc hỏa. Đám phóng viên này quá vô dụng, chỉ nói hai ba câu đã im miệng sao? Cũng không trách đám phóng viên đó được, vốn dĩ chứng cứ quá sơ sài, hai người giải thích rất hợp lý, cảm xúc trấn định như vậy, hoàn toàn không có sơ hở để nắm bắt được. Xem ra chuyện cũng dần dần chìm xuống mà thôi. Nhưng cũng chẳng sao, mấy ngày qua đã mang lại rất nhiều lợi nhuận rồi. Chuyện này cứ cố kéo dài nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì, người xem cũng sẽ chán ngấy. Vẫn là nên thôi đi, chừa đường sống cho nhau, sau này còn gặp lại.

Đám phóng viên cũng không hỏi gì quá đáng nữa, ngược lại lại hỏi vài câu hỏi đơn giản

- Xin hỏi, hai người đối xử với nhau bằng quan hệ gì?

Chu Thiển và Hi Tuấn nhìn nhau cười, lần này, mọi người đều thấy rõ, hoàn toàn không có gì đen tối, chỉ là nụ cười chân thành từ đáy lòng mà thôi. Chu Thiển cười nói:

- Chúng tôi ngoài quan hệ chị dâu em chồng thì vẫn là bạn tốt của nhau. Hi Tuấn là người ôn hòa, cũng đã giúp đỡ tôi rất nhiều nên tôi rất biết ơn cậu ấy, cũng rất quý trọng người bạn này

Cũng có một số phóng viên nhân cơ hội mà tò mò.

- Có tin nói cuộc sống hôn nhân của cô không hạnh phúc, chồng cô thường cả đêm không về, có chuyện đó không?

Chu Thiển nhìn phóng viên đó, nói rất nghiêm túc:

- Vốn đây là việc riêng của tôi, tôi không muốn trả lời bạn nhưng bạn đã hiểu nhầm chồng tôi như vậy khiến tôi rất không vui.

Chu Thiển đứng lên, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên cô, các phóng viên cũng hưng phấn đứng lên. Cuộc sống hôn nhân của con dâu cả tập đoàn Triệu thị cũng là một đề tài hay lắm chứ sao. Cô chịu nói là quá tốt rồi.

Chu Thiển cầm lấy phone, nhẹ nhàng nói:

- Chồng tôi Triệu Hi Thành cũng không phải là hoa hoa công tử như mọi người nghĩ. Chúng tôi cũng từng có những chuyện không vui nhưng đó đều là quá khứ rồi. Con người sống phải biết nhìn về phía trước, quan trọng là hiện tại, tương lai chứ không phải quá khứ. Giờ anh ấy rất quan tâm, rất chăm sóc tôi. Anh ấy tôn trọng tôi, hiểu tôi, ủng hộ tôi. Tuyệt đối là một người chồng tốt! Tôi không hối hận khi lấy anh ấy, tôi... rất yêu chồng tôi...

Vừa dứt lời, Chu Thiển lại cảm nhận được một ánh mắt nóng rực. Cô nhìn ra ngoài cửa lớn, bóng người cao lớn đứng trước cửa chẳng phải là Hi Thành sao? Anh cũng đến đây? Anh nhất định là xem TV thấy cô đến nên vội vàng tới! Bất cứ lúc nào, anh cũng luôn đặt cô ở vị trí quan trọng nhất, là người phụ nữ còn ước mong gì hơn?

Chu Thiển không nhận được mà rơi nước mắt

Các phóng viên phát hiện thấy sự khác thường thì cũng nhìn theo ánh mắt của cô, phát hiện được Triệu Hi Thành đang đứng đó. Người thừa kế tập đoàn Triệu thị trong truyền thuyết không ngờ lại đẹp trai đến vậy, so với Hi Tuấn cũng chẳng thua kém chút nào.

Các phóng viên đều điên cuồng chụp ảnh, quay phim

Lúc này, trong mắt Triệu Hi Thành lại chỉ có mình Chu Thiển, trong mắt anh là tình cảm sâu đậm ngập tràn, tâm tình kích động vô cùng. Đây là lần đầu tiên Thiệu Lâm nói yêu anh, còn nói trước mặt nhiều người như vậy, cơ hồ là nói cho người trong cả nước biết. Cô không do dự mà nói yêu anh như vậy

sao có thể khiến anh không mừng rỡ như điên cho được?

Triệu Hi Thành chậm rãi vươn tay về phía cô, khoe miệng là ý cười say lòng người. Anh nhìn cô tình cảm, chăm chú như vậy. Chu Thiến buông phone, đi về phía anh. Ban đầu là chậm rãi bước đi nhưng sau đó càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, cuối cùng cơ hồ là chạy vội tới trước mặt anh.

Cô đặt tay mình vào tay anh, anh cười nắm chặt lấy tay cô, dưới ánh mắt bao người, hai người tay nắm tay rời đi. Tình cảm sâu nặng, chân thành mà ngọt ngào đó khiến mọi người đều vô cùng hâm mộ

Mọi người nhìn theo bóng dáng họ mà đều thán phục. Chẳng biết có ai đó đã cảm thán mà rằng:

- Bất kì ai thấy tình cảnh này cũng sẽ chẳng tin vào những lời đồn kia nữa

Đúng vậy, hai người yêu nhau như vậy thì sao có thể xảy ra chuyện kia?

Hi Tuấn nhìn bóng bọn họ rời đi, trong lòng cảm xúc trăm mối ngổn ngang, thực sự cảm động, vui vẻ vì hai người. Anh chống tay đỡ cằm, cười khỏ nhìn người đại diện nói:

- Lần này tôi hoàn toàn bị biến thành nhân vật phụ rồi. . .

Trước TV

Một đám con gái đang ngồi vây quanh chiếc TV, mọi người đang cảm thán Triệu công tử anh tuấn và Triệu phu nhân tốt số thì bỗng nhiên một người phụ nữ như nổi điên mà xông lên tắt TV.

Có người nổi giận nói:

- Văn Phương, cô nổi điên cái gì chứ, chúng tôi còn muốn xem

Văn Phương lại lui về ghế sofa, ôm đầu khóc. Mọi người đều lạnh lùng nhìn cô ta, trong đó có người nói:

- Lên con nghiện? Lên con nghiện thì đi mà chích, đừng có ở đây gào khóc làm gì, nhìn đã thấy phiền.

Nói xong lại đi tới mở TV lên, không để ý đến cô ta

Triệu Hi Thành và Chu Thiến sau khi rời đi, Triệu Hi Thành lái xe đưa cô về nhà

Triệu Hi Thành ôm cô lên lầu, đi vào phòng, đặt cô lên giường, sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi mềm của cô. Đây là nụ hôn đầy kích động, nhiệt tình. Anh hôn cô thật sâu, như muốn hút cô vào thân thể của mình. Hơi thở của anh nóng rực, đôi môi nóng bỏng, nhiệt tình của anh như muốn thiêu đốt mọi thứ khiến cho Chu Thiến trầm mê thật sâu, không thể tự kiềm chế. Nhiệt tình của anh khiến cô choáng váng, sự kích tình đó thiêu đốt cô.

Hồi lâu sau anh mới buông cô ra, sau đó nhìn cô thật sâu, ánh mắt nồng nàn như hòa tan lấy cô, anh khẽ nói:

- Thiệu Lâm, hôm nay nghe được em nói những lời này, thật sự rất vui.

Anh lại cúi đầu khẽ hôn cô rồi nỉ non nói:

- Thiệu Lâm, mãi mãi đừng bao giờ rời bỏ anh. . .

Chu Thiến nhìn anh, tình cảm nồng ấm khiến cô như nghẹt thở, bàn tay cô lướt qua đôi mày, chiếc mũi thẳng rồi vuốt ve bờ môi của anh. Cô dịu dàng cười nói:

- Mãi mãi sẽ không bao giờ rời xa anh!

Hôm sau, tất cả những bài báo đều ca ngợi tình cảm tuyệt vời của Triệu Hi Thành và Chu Thiến. Những tin vụn vặt em chồng gì đó đều hoàn toàn dập nát, chỉ qua một đêm mà như chưa hề tồn tại, cũng chẳng có ai nhắc đến nữa. Mà Hi Tuấn lại được các fan càng thêm ủng hộ. Nhất thời, Hi Tuấn càng trở nên nổi tiếng. Chẳng những các hợp đồng quảng cáo, phim điện ảnh lại về tay mà thậm chí còn được truyền thông nước ngoài chú ý, khiến cho độ nổi tiếng càng lan rộng. Còn có nhiều bộ phim điện ảnh đang bàn bạc cùng công ty, muốn mời Hi Tuấn tham gia. Mọi thứ này đều khiến công ty từ cao tới thấp mừng rỡ vui tươi, ai cũng vỗ vai Hi Tuấn mà nói: “Trong họa có phúc”.

Bởi vì mọi chuyện đã được sáng tỏ nên Yêu Ti Lệ cũng hủy bỏ quyết định sa thải Chu Thiến. Dù sao, người giỏi như vậy vẫn khó mà có được. Sau khi Chu Thiến quay trở về công ty, các đồng nghiệp đều chúc mừng cô. Một số người từng nói xấu cô cũng nhân cơ hội mà thân cận, muốn tạo quan hệ. Tiểu Mạt ở bên lạnh lùng đàm bọn họ mấy câu, bọn họ không muốn đắc tội với Chu Thiến nên đều vội vàng xin lỗi. Chu Thiến cũng chẳng so đo với những người này làm gì, không khí vẫn rất hòa hợp. Chỉ có Hồ Giai Giai ở bên lạnh lùng nhìn, về mặt không cam lòng, thầm nghĩ, tại sao lần nào cũng không thể đập chết được cô?

Mà từ lần trước, Triệu Hi Thành phát hiện có người cố ý chụp hình Hi Tuấn và Chu Thiến thì gọi Lý Thêm điều tra chuyện này, không bao lâu, Lý Thêm đã đem tin quay về.

- Tám chín phần mười là người này. Hắn ta nghĩ không dùng di động của mình gửi ảnh thì chúng ta sẽ không tra ra được, quá là quá ngu xuẩn! Tôi vốn định bắt người này đến tra khảo nhưng người này hình như là đồng nghiệp của phu nhân nên tôi không dám hành động thiếu suy nghĩ, Triệu tổng xem chuyện này nên xử lý như thế nào?

- Đồng nghiệp của Thiệu Lâm?

Đôi mắt Triệu Hi Thành lóe ra tia sáng lạnh lùng:

- Bên cạnh Thiệu Lâm lại có kẻ âm hiểm như vậy, thật đúng là khinh thường tôi rồi!

Anh vốn định giao chuyện này cho Lý Thêm, để cho Lý Thêm đi xử lý. Thủ đoạn của Lý Thêm đủ để cho kẻ kia không chết cũng mất nửa mạng. Nhưng anh nghĩ lại, chỉ sợ Thiệu Lâm biết lại không vui, anh trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Được rồi! Chuyện này để tôi xử lý là được rồi.

Lý Thêm gật gù đầu, anh nhìn khuôn mặt âm trầm của Triệu Hi Thành mà trong lòng phát lạnh. Triệu tổng tự mình ra tay, chỉ sợ người kia sẽ càng thêm thâm...

Từ sau khi Lưu Văn Chí phát tán ảnh ra vẫn luôn lo lắng đề phòng, sợ bị điều tra ra. Hiện tại lại thấy chuyện không đạt được hiệu quả mong muốn, Chu Thiên không bị khai trừ mà mình ngày nào cũng phải sống trong lo sợ thì không khỏi hối hận. Đúng là trộm gà không được còn bị mất nắm gạo

Trong lòng càng hận Hồ Giai Giai đến thấu xương.

Hôm nay, như mọi ngày, anh ta đứng giờ đến công ty nhưng vừa vào đã bị người cản lại rồi đưa lên tầng năm

Trong phòng hội nghị tầng năm có vài vị quản lý cấp cao ngồi chờ, mà bên cạnh bọn họ lại là Tổng Thiệu Lâm và chồng của cô. Vừa nhìn thấy bọn họ, Lưu Văn Chí cảm thấy lưng toát mồ hôi lạnh

Mấy vị quản lý công ty sắc mặt đều rất khó coi, nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng.

Trong đó một vị đưa một chiếc điện thoại di động tới trước mặt anh ta rồi nói:

- Chiếc điện thoại này chắc anh có biết

Lưu Văn Chí nhìn lại, chiếc điện thoại này không phải là anh ta mượn của người khác để phát tán ảnh chụp sao? Mặt trên có dán hoa, chỉ liếc mắt một cái là đã nhận ra được.

Lưu Văn Chí biến sắc nhưng vẫn cố tỏ vẻ trấn tĩnh:

- Tôi... tôi chưa từng thấy.

Triệu Hi Thành cười lạnh một tiếng:

- Nhưng chủ nhân chiếc điện thoại này lại biết anh. Đúng là lạ thật, hay là gọi người đó đến gặp anh nhé?

Mặt Lưu Văn Chí đỏ bừng, chân tay luống cuống. Chu Thiên ở bên nhìn, trong lòng thờ dài, thật sự là anh ta sao? Vì sao phải làm thế? Bọn họ trước kia cũng coi như là bạn bè mà!

Sắc mặt Triệu Hi Thành trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Anh cho là anh không nhận thì chúng tôi không có cách gì sao? Anh chụp bức ảnh này rồi phát tán khắp nơi khiến danh dự của vợ tôi bị tổn thương, giờ đủ để cấu thành tội phạm, tôi có thể giao anh cho công an, kiện anh ngồi tù cũng được. Anh thực sự muốn tôi làm thế?

Lưu Văn Chí nghe vậy thì mặt tái nhợt, không khỏi nhìn về phía Chu Thiên với vẻ cầu xin. Chu Thiên đi đến bên cạnh anh ta nói:

- Lưu Văn Chí, chúng ta từng là bạn học, cũng từng là bạn bè thân thiết, tôi không muốn tuyệt tình nhưng cậu phải thành thật nói với tôi, có phải là cậu làm không?

Lưu Văn Chí biết chuyện đến nước này, chống chế là vô dụng. Triệu Hi Thành nếu thật sự giao mình cho công an thì đời mình còn hi vọng gì nữa?

Lập tức, anh ta vội vàng kéo Hồ Giai Giai vào:

- Bức ảnh đó không phải tôi chụp! Là Hồ Giai Giai chụp! Tôi... Tôi bị cô ta lợi dụng!

Chương 156: Nói dối

Hồ Giai Giai nhanh chóng bị đưa vào

Cô ta đột nhiên bị gọi lên lầu năm, vốn có chút nghi hoặc khó hiểu nhưng khi bước vào, nhìn thấy vợ chồng Triệu Hi Thành và Lư Văn Chí đang cúi đầu kia thì tim hoảng loạn, sắc mặt tái mét lại.

Cô ta đi vào, đi qua Lư Văn Chí thì lên lầu anh ta một cái, Lư Văn Chí ngẩng đầu nhanh chóng trừng mắt nhìn anh một cái rồi lại cúi đầu

Hồ Giai Giai không khỏi lăm bằm trong lòng, chẳng lẽ thằng cha này đã bị điều tra ra? Đúng là kẻ ngu xuẩn! Chỉ chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, xem ra nhất định là đã khai cả mình ra, hừ, không phải ra mình phát tán thì việc gì phải thừa nhận?

Lúc này, Tổng giám đốc công ty nói:

- Lư Văn Chí, anh nói ảnh là do Hồ Giai Giai chụp, giờ Hồ Giai Giai ở đây, anh có dám đối chất với cô ấy không?

Hồ Giai Giai bỗng nhiên cảm thấy một ánh mắt sắc bén nhìn mình, cô ta thoáng ngẩng đầu thì đối mặt với ánh mắt lạnh lùng đáng sợ của Triệu Hi Thành. Hồ Giai Giai rùng mình, vội cúi đầu, càng quyết tâm đánh chết cũng không nhận.

Lư Văn Chí thấy Tổng giám đốc nói vậy thì vội ngẩng đầu trả lời:

- Giám đốc, chính là Hồ Giai Giai chụp ảnh, ảnh chụp này chính là sau khi dạ yến đêm đó chấm dứt, cô ấy đưa cho tôi!

Sau đó anh ta quay đầu nhìn về phía Hồ Giai Giai, oán giận nói:

- Ảnh là do cô chụp, cô bảo tôi phát tán ra ngoài, giờ tôi bị cô hại thảm rồi!

Tổng giám đốc nhìn về phía Hồ Giai Giai, trầm giọng nói:

- Hồ Giai Giai, ảnh này thực sự là do cô chụp?

Chu Thiển nghe đến đó thì đã có thể khẳng định nhất định là Hồ Giai Giai chụp ảnh kia. Đoạn thời gian đó, cô ta vốn ở gần bên mình chỉ dựa vào mâu thuẫn của mình và Hồ Giai Giai là có thể đoán, hơn nữa, ngoài Hồ Giai Giai ra thì ai có tâm tư hiểm độc được như thế? Về phần Lư Văn Chí, anh ta vẫn luôn theo stylist lớn ở phòng trang điểm khác, cơ hội chụp ảnh không nhiều. Hồ Giai Giai này thực sự hận mình đến nước đó sao? Mình đã làm gì mà khiến cô ta phải hủy diệt mình thì mới chịu cam tâm?

Chu Thiển nhìn cô ta, ánh mắt lộ ra vẻ phẫn nộ mà Triệu Hi Thành thì lại nắm chặt tay cô như đang an ủi cô vậy. Chỉ là ánh mắt anh nhìn Hồ Giai Giai càng sắc lạnh, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Mà Hồ Giai Giai như thể không cảm nhận được những điều này, cô ta ngẩng đầu nhìn về phía Tổng giám đốc, vẻ mặt mơ hồ:

- Tổng giám đốc, rốt cuộc mọi người đang nói gì? Ảnh chụp gì? Tôi không hiểu!

Lư Văn Chí nghe cô nói vậy thì giận tím mặt, anh ta chỉ vào Hồ Giai Giai lớn tiếng nói:

- Cô giả ngu cái gì! Rõ ràng chính cô gửi ảnh cho tôi. Trong điện thoại tôi vẫn còn tin MMS của cô, số điện thoại cũng là của cô. Cô chối đi đâu?

Hồ Giai Giai vẫn tỏ vẻ vô tội, cô ta mở to mắt nhìn Lư Văn Chí, đôi mắt xinh đẹp ngập nước như tiểu thiên sứ thuần khiết

- Lư Văn Chí, tôi thực sự không hiểu anh nói ảnh chụp là ảnh gì. Còn chuyện điện thoại của tôi thì từ trước buổi dạ yến đó đã bị trộm đi rồi, sao tôi còn dùng điện thoại mà gửi ảnh cho anh được?

Sau đêm đó, Hồ Giai Giai đã đổi máy, đổi số là vì dự phòng tình huống hôm nay. Về phần chiếc điện thoại trước kia thì cô ta đã giấu kỹ trong nhà.

Mấy vị quản lý cấp cao nghe bọn họ nói mà nghi hoặc, chẳng biết ai đúng ai sai.

Lư Văn Chí thấy mọi người đều nghi ngờ mình thì không khỏi toát mồ hôi lạnh. Anh ta nhìn về mặt vô tội của Hồ Giai Giai mà hận không thể xông lên bóp chết cô ả. Thì ra cô ta ngay từ đầu đã tính toán sẵn, anh chỉ là người chịu tội thay! Lòng dạ quá ác độc

Anh ta vừa tức vừa vội, dưới cơn xúc động vội nắm cổ tay cô ta, giận dữ nói:

- Cô nói dối! Ảnh của Hi Tuấn và Thiệu Lâm rõ ràng là cô chụp! Cô muốn trả thù Thiệu Lâm! Cô đừng hòng mà đổ mọi trách nhiệm lên đầu tôi.

Anh ta sống chết nắm chặt lấy cổ tay Hồ Giai Giai khiến bàn tay cô ta tím lại.

Hồ Giai Giai cố nhin đau mà giả bộ giật mình:

- Cái gì? Ảnh Hi Tuấn và Thiệu Lâm là do anh chụp? Thiệu Lâm là bạn học của chúng ta mà! Cho dù anh muốn làm trợ lý của Khắc Y, muốn loại đối thủ lớn nhất là Thiệu Lâm thì cũng không nên làm chuyện bỉ ổi như vậy. Giờ bị bắt còn định đổ lên đầu tôi sao? Anh quá vô liêm sỉ đó!

Tổng giám đốc và mọi người nghe được lời Hồ Giai Giai thì đều nhú mày suy nghĩ. Cô ta nói không phải không có đạo lý, đây đúng là một động cơ. Tổng Thiệu Lâm bởi vì chuyện này mà suýt bị sa thải, nếu chuyện không được làm sáng tỏ thì cơ hội của anh ta cũng tăng lên một chút. Vì vậy, ánh mắt nhìn Lưu Văn Chí càng thêm phân nghi ngờ

Lưu Văn Chí giận đến độ cả người run lên, mặt anh ta lúc đỏ lúc tím, khi thấy mọi người đều tin lời Hồ Giai Giai thì không thể nhịn được nữa, dùng sức mà bập tãi Hồ Giai Giai. Khuôn mặt trắng nõn của Hồ Giai Giai lập tức hiện lên vết dấu tay đỏ hồng, cô ta bắt đầu ôm mặt khóc òa

- Người vô liêm sỉ nhất chính là cô! Tuổi còn nhỏ mà lòng dạ đã ác độc như vậy!

Lưu Văn Chí nhìn Tổng giám đốc:

- Tổng giám đốc đừng tin cô ta, cô ta đang nói dối. Điện thoại của cô ta không hề bị trộm, là cô ta chụp!

Thấy Tổng giám đốc yên lặng không nói thì lại nhìn về phía bọn Chu Thiển mà nói:

- Thiệu Lâm, là cô ta làm, thật sự là cô ta làm! Cô ta hận cô, muốn trả thù cô, chính miệng cô ta nói với tôi như vậy. Cô ta diễn rất giỏi, rất mưu tính, cô đừng tin cô ta.

Lúc này Lưu Văn Chí hoàn toàn hoảng loạn, vội đến độ xoay vòng vòng như chong chóng, trán toát mồ hôi lạnh không ngừng, sắc mặt tái nhợt lại. Nếu sự tình thực sự đổ hết lên đầu anh ta thì có lẽ anh ta sẽ phải ngồi tù. Nhưng rõ ràng anh ta biết chân tướng lại không có chứng cứ, quanh đi quẩn lại chỉ có mấy câu nói chẳng có sức thuyết phục, thực sự khó để người khác tin tưởng

Hồ Giai Giai bụm mặt khóc nhưng trong lòng lại cười lạnh. Cô ta đi đến trước mặt Tổng giám đốc, lấy trong túi ra chiếc điện thoại, vừa khóc vừa nói:

- Tổng giám đốc xem đi, đây là điện thoại mới của tôi, trước kia thực sự là tôi bị trộm, cũng chẳng biết có phải là bị người có lòng dạ xấu xa trộm đi làm chuyện ác rồi đổ vấy lên người tôi hay không nữa...

Nói xong cô ta bắt đầu khóc lể mang hoa vũ, trông vô cùng thuần khiết, tội nghiệp, đáng yêu...

Đang lúc mọi người sắp tin lời cô ta thì Chu Thiển lại lạnh lùng nói:

- Di động bị trộm trước khi chuyện xảy ra thì vốn cũng rất miễn cưỡng, được rồi, cho dù là thế đi, di động bị trộm đổi chiếc mới là đúng nhưng sao còn phải đổi số điện thoại? Cái này không phải là rất lạ sao?

Lưu Văn Chí như người đi trong đêm đen nhìn được tia sáng, vội vàng gạt đầu phụ họa:

- Đúng! Ai lại đi đổi số điện thoại dùng đã quen của mình?

Hồ Giai Giai nức nở nói:

- Tôi chỉ là muốn đổi số mới, số trước tôi không thích. Sao chứ, chẳng lẽ đổi số cũng không được?

Lúc này, Triệu Hi Thành đứng lên cười lạnh nói:

- Vừa khóc vừa gây rối thật phiền phức. Nếu việc này đã có điểm đáng ngờ thì thế này đi, cứ giao hết cho công an, để công an điều tra là được, ai thật ai giả cũng dễ dàng tra ra ấy mà.

Tổng giám đốc nghe anh nói vậy thì thoáng nhú mày, công ty cũng không muốn làm lớn chuyện, dù sao cũng là chuyện có liên quan đến danh dự của công ty. Nhưng chuyện đã đến nước này thì cũng chỉ có thể nhờ đến cảnh sát nếu không sẽ thật khó ăn nói với Hi Tuấn và Thiệu Lâm. Lập tức, ông nhìn hai người khề lắc đầu. Một khi chứng thực rằng họ làm chuyện này thì hai người này đừng hòng tồn tại ở đây.

Mặt Hồ Giai Giai tái mét, quên cả khóc, ngơ ngác mà đứng đó. Báo công an! Bọn họ thực sự sẽ báo công an sao? Đang dọa cô thôi phải không?

Sắc mặt của Lưu Văn Chí cũng vô cùng khó coi, thực sự phải đến công an thì cho dù chứng minh ảnh không do anh chụp thì vẫn là anh phát tán ảnh, không biết có bị ngồi tù không?

Triệu Hi Thành nhìn bọn họ mà cười lạnh trong lòng. Anh lấy điện thoại di động, bấm số của sở cảnh sát, nghe tiếng ấn phím cả Hồ Giai Giai và Lưu Văn Chí đều chấn động, sau đó không hẹn mà cùng hét lớn:

- Đứng!

- Đã muộn rồi!

Triệu Hi Thành nhìn bọn họ chăm chăm, ánh mắt ngoan lệ:

- Thiệu Lâm vốn không muốn làm tuyệt tình nhưng chuyện này thực sự các người quá độc ác, bất kể là ai tôi cũng không thể bỏ qua được. Nếu thực sự vô tội thì cảnh sát cũng sẽ không làm oan các người đâu. Chỉ là...

Anh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt càng lạnh hơn:

- Chỉ sợ hai người chẳng ai là người vô tội cả thôi!

Không lâu sau, tiếng còi xe cảnh sát hú vang truyền đến

Nghe tiếng này, sắc mặt cả hai đều trắng bệnh. Lưu Văn Chí run run người, vọt tới bên Chu Thiển nói:

- Thiệu Lâm, nể tình chúng ta từng là bạn bè, cậu tạm tha cho mình đi. Anh thực sự không phải do mình chụp! Mình không muốn ngồi tù. Cuộc sống của mình mới chỉ bắt đầu, mình không muốn đánh mất nó như vậy

Chu Thiển nhìn anh ta, nhẹ nhàng nói:

- Lưu Văn Chí, cho dù anh không do cậu chụp nhưng cũng là do cậu truyền ra. Từ đầu đến cuối cậu đều biết việc này, dù không là chủ mưu nhưng cũng là đồng phạm. Cậu có biết vì chuyện này mà tôi và người nhà tôi phải chịu bao nhiêu khổ sở không, thiếu chút nữa tôi bị đuổi khỏi công ty! Chẳng qua là vì vị trí trợ lý của Khắc Y mà cậu đối xử với tôi như vậy mà còn nói đến hai chữ bạn bè với tôi sao? Cậu thực sự khiến tôi thấy lạnh người

Lưu Văn Chí nghe xong thì đầy vẻ hối hận, môi giật giật nhưng không nói thêm được gì.

Hồ Giai Giai lo lắng vô cùng, cô ta không ngờ Triệu Hi Thành thực sự gọi cảnh sát, giờ phải làm sao đây? Cảnh sát sẽ tra ra chân tướng sao? Cô ta liệu có phải ngồi tù không? Lưng cô ta toát mồ hôi lạnh, hai tay nắm chặt, móng tay cắm chặt vào thịt, hơi thở dần trở nên dồn dập.

Cô ta không nhận được mà oán hận lườm Chu Thiển một cái, vì sao bọn họ phải ngoan tuyệt như thế? Giờ chẳng phải cô ta vẫn rất tốt sao? Cô ta chẳng làm sao cả, một khi đã thế, vì sao còn muốn hại mình ngồi tù?

Như là cảm nhận được ánh mắt của cô ta, Chu Thiển nhìn lại về phía cô ta, cô ta thấy Chu Thiển nhìn qua thì lại sợ hãi cúi đầu.

Hành lang truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, nặng nề. Hồ Giai Giai không nhận được mà run người, cô ta thực sự có thể lừa gạt cảnh sát hay sao? Không được, cô ta không muốn đến cục cảnh sát.

Cảnh sát vào cửa, Triệu Hi Thành bước ra chào hỏi bọn họ, nói sự tình ngọn nguồn, sau đó, cảnh sát tiến lên bắt người.

Nhìn bóng cảnh sát bước từng bước tới gần, Hồ Giai Giai liên tục lui về phía sau, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ, môi tái nhợt lại.

- Xin theo chúng tôi về cơ quan cảnh sát điều tra

Giọng nói của cảnh sát lạnh lùng như băng, ánh mắt cũng sắc lạnh. Hồ Giai Giai vô cùng khủng hoảng, nước mắt lại trào ra. Cô ta đẩy cảnh sát trước mặt, chạy ra ngoài, vừa khóc vừa kêu:

- Tôi không muốn đến đồn công an, tôi muốn tìm anh tôi

Cảnh sát nhanh chóng giữ chặt cô ta lại làm cho cô ta không thể động đậy. Hồ Giai Giai khóc lớn.

Với tất cả những điều này, Triệu Hi Thành cũng không hề biến sắc dường như mọi điều này chẳng có gì là lạ.

Chu Thiển cũng chỉ lạnh lùng nhìn, lúc này, cô sẽ không mềm lòng nữa.

Hồ Gia Hào thấy có chuyện lớn thì cũng tới xem, thấy cảnh này thì hoảng sợ nói:

- Sao lại thế này?

Tổng giám đốc kéo anh ta qua rồi kể lại mọi chuyện. Hồ Gia Hào vừa tức vừa vội, anh ta đi đến bên em gái, giận dữ hỏi:

- Giai Giai, chuyện này rốt cuộc có phải là em làm không? Nhân lúc còn chưa tới sở cảnh sát, em nói cho anh biết đi, nếu không thì không kịp đâu.

Lúc này Hồ Giai Giai đã không thể giữ được bình tĩnh nữa, cô ta bị cảnh sát dọa hoảng hốt, cô ta chỉ biết là quyết không thể thừa nhận việc này trước cảnh sát nên ra sức lắc đầu:

- Không phải, không phải em làm!

Chu Thiến trầm lắng đầu, mãi đến lúc này cô ta vẫn không chịu thừa nhận, căn bản là không có ý hối cải. Minh hết lần này đến lần khác tha cho cô ta liệu có phải là gián tiếp khiến cô ta trở nên như thế

Hồ Gia Hào cũng không chắc chắn rằng em mình liên quan đến không nhưng anh biết, chỉ cần em gái mình vào sở cảnh sát thì nhất định sẽ phải chịu khổ. Hơn nữa, điều này cũng sẽ ảnh hưởng đến danh dự của em gái mình, dù trong sạch cũng sẽ bị người khác nghi ngờ. Không thể để em gái mình đến đồn công an được.

Hồ Gia Hào đi đến bên Chu Thiến, vẻ mặt cầu xin:

- Triệu phu nhân...

Anh ta vừa ngẩng đầu thì Chu Thiến đã lạnh lùng cắt lời:

- Thầy Hồ, thầy không cần nói gì hết! Chuyện này cách giải quyết tốt nhất là giao cho cảnh sát! Nếu em gái thầy vô tội thì cô ấy vẫn mãi trong sạch. Nếu thực sự là cô ấy làm... Cô ấy cũng sẽ nhận được sự trừng phạt thích đáng. Em không thể tha thứ cho cô ấy hết lần này đến lần khác được, em không vì đại được như thế. Thầy Hồ, thầy cũng biết rồi đó, em đã cho cô ấy bao nhiêu cơ hội? Nhưng cô ấy đã từng hối cải sao? Cô ấy chỉ càng làm mọi chuyện thêm trầm trọng hơn thôi. Lần này, bất luận thế nào em cũng sẽ không bỏ qua được. Cứ đem việc này giao cho cảnh sát đi. Cô ấy bị trừng phạt thế nào cũng là tự làm tự chịu, không liên quan gì đến thầy hết

Hồ Gia Hào nuốt chút nữa khóc:

- Nhưng nó tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện...

Chu Thiến không nhịn được quát lớn:

- Đủ rồi, cô ấy không nhỏ, đã trưởng thành, đã đến lúc phải chịu trách nhiệm cho mọi hành vi của mình rồi. Chính vì thầy hết lần này đến lần khác giải vây cho cô ấy nên lá gan cô ấy mới càng lúc càng lớn! Lần này thầy hãy tỉnh táo lại đi, cô ấy cứ thế này thì thầy có thể bảo vệ được mấy lần nữa? Nhân lúc cô ấy còn chưa gây họa lớn hơn thì cho cô ấy một bài học đi. Như vậy với cô ấy mà nói cũng là một chuyện tốt.

Hồ Gia Hào bị cô nói mà không ngóc nổi đầu lên.

Bên kia, Lưu Văn Chí bị cảnh sát kéo đi về phía trước, bước chân lao đảo, vẻ mặt héo rũ đầy tuyệt vọng, hối hận. Lúc đi qua Hồ Giai Giai thì lại đầy thống hận.

Hồ Giai Giai nắm chặt tay anh trai, chết cũng không buông, bù lu bù loa:

- Anh ơi, đừng để cảnh sát bắt em đi, bọn họ sẽ đánh em, sẽ vu oan giả họa! Triệu gia mượn cớ để chinh em, anh ơi, cứu em đi!

Cảnh sát đi sau có lẽ bị cô ta khóc lóc đến mất kiên nhẫn, dùng sức đẩy vào lưng cô ta rồi quát:

- Cô nói hươu nói vượn gì thế! Chúng tôi là cảnh sát nhân dân sẽ không làm mấy chuyện này. Nếu cô không làm thì quyết sẽ không oan uổng cô đâu.

Hồ Gia Hào gỡ tay em gái, đau lòng nói:

- Giai Giai, đừng sợ. Chỉ cần em không làm việc này thì nhất định sẽ không sao! Anh tin Triệu phu nhân sẽ không vu oan em đâu

Nói xong liếc nhìn về phía Chu Thiến.

Triệu Hi Thành nhìn thấy thì hừ mạnh một tiếng, nhìn lại đầy khinh thường:

- Em gái mình là loại người nào mà anh còn không biết à? Chuyện này cô ta có làm hay không chẳng lẽ anh không biết? Nếu cô ta như vậy, nếu tôi thực sự muốn chinh cô ta thì cần thiết phải nhờ đến cảnh sát sao?

Hồ Gia Hào bị anh nói vậy mà cúi đầu, nói không nên lời.

Lòng Hồ Giai Giai vô cùng sợ hãi, nhưng giờ cũng chẳng có cách nào khác, chỉ hi vọng lý do thoái thác của mình có thể lừa được cảnh sát. Cô ta thất tha thất thểu, khóc suốt mướt đi theo cảnh sát xuống lầu, sau đó lại dưới con mắt bao người mà lên xe cảnh sát. Mọi người chỉ trỏ, bàn tán rồi nhìn cô ta với ánh mắt khinh thường khiến cô ta hận không thể đào lỗ mà chui vào. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cô ta mất mặt như vậy, cô ta vừa hận vừa xấu hổ. Hồ Giai Giai ngồi trong xe cảnh sát, lấy tay che mặt, lớn tiếng khóc lóc.

Bên cạnh, Lưu Văn Chí giận dữ đá cô ta một cước, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Cô là yêu tinh hại người, giờ vẫn còn khóc được à! Tôi xem xem cô lừa được cảnh sát hay không? Hồ Giai Giai, nếu cô hại tôi ngồi tù thì đời này tôi cũng sẽ không bỏ qua cô đâu

Hồ Giai Giai không dám lại tranh chấp với anh ta trước mặt cảnh sát, sợ lộ dấu vết nên chỉ khóc giả đáng thương, không để ý đến anh ta. Lưu Văn Chí còn muốn đánh nhưng lại bị cảnh sát ngăn lại. Lưu Văn Chí lúc này mới yên tĩnh lại, chỉ là ánh mắt nhìn cô ta thì như hận không thể tiến lên cắn chết nàng.

Hai hôm sau, cục cảnh sát đưa tin tới. Hồ Giai Giai tuy rằng vẫn luôn nói dối nhưng cảnh sát là những người có kinh nghiệm, chỉ chút kỹ xảo của cô ta sao có thể qua mắt được. Chẳng những vạch trần lời nói dối của cô ta mà còn đến tận nhà lục soát tìm ra bằng chứng. Chiếc điện thoại như cô ta nói là bị trộm đi cũng bị tìm ra. Vì cô ta không nghĩ chuyện lại lớn như vậy, hơn nữa trong đó còn có bức ảnh của Lưu Văn Chí nên không vớt nó đi được. Không ngờ bây giờ lại thành chứng cứ phạm tội của cô ta. Hồ Giai Giai hối cũng không kịp, chứng cứ như núi, muốn chối cũng khó.

Phạm nhân nhận tội rồi thì bị đưa ra xét xử, cuối cùng tòa án phán xử Hồ Giai Giai bị tù hai năm mà tòng phạm Lưu Văn Chí thì bị một năm tù, lập tức chấp hành.

Sau khi tuyên án, Hồ Giai Giai hét to một tiếng rồi ngất xỉu. Còn Lưu Văn Chí thì như nổi điên mà định xông tới đánh Hồ Giai Giai, sự điên cuồng khiến cảnh sát nhất thời không thể ngăn lại được, mãi đến khi cả ba người phải xông lên can thì mới an vị lại, ôm đầu khóc rống.

Hôm đó, Chu Thiên không đến xem xét xử. Triệu Hi Thành hỏi cô vì sao không tới xem hai kẻ hại mình có kết cục gì. Chu Thiên tay cầm vòi phun nước, vừa tưới nước cho cây vừa nói:

- Làm gì chứ? Cô ta và người nhà của mình đã đủ đau lòng rồi, sao em còn đến cho bọn họ thêm khó chịu. Em cũng chẳng muốn đi xem những cái này. Nhìn cũng chẳng dễ chịu gì.

Triệu Hi Thành ôm cô từ đằng sau, nhẹ giọng nói:

- Anh còn nghĩ lần này em lại không đành lòng mà bỏ qua bọn họ cơ.

Chu Thiên buông vòi phun nước, xoay người ôm lấy vòng eo săn chắc của anh rồi khẽ nói:

- Không, là này bọn họ thiếu chút nữa hại Hi Tuấn, ai biết lần sau có thể hại đến anh hay không. Em không muốn để bọn họ có cơ hội đó. Bọn họ bị trừng phạt là đúng tội rồi, em không hề áy náy gì cả.

Cô khẽ tựa đầu vào vòm ngực rộng lớn của anh, nghe nhịp tim trầm ổn của anh:

- Em muốn mọi người đều phải an toàn, vui vẻ. Em muốn mãi mãi ở bên mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Có thai

Lap mình hồng toàn bộ bàn phím, chưa sửa nên k thể update liên tục được. Thanks :)

Chu Thiên ngồi trong nhà vệ sinh, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, sau đó lại nhìn về phía ống nghiệm đặt trên bồn rửa tay.

5' hẳn là đủ rồi chứ!

Tâm tình Chu Thiên vô cùng khẩn trương mà cảm lấy que thử, trên que thử hiện rõ hai vạch, cô kích động đối chiếu lại với bản hướng dẫn. Cảm giác hạnh phúc như điện dâng lên trong lòng. Cô mang thai rồi! Cô đã có con với Hi Thành.

Cô hưng phấn đứng lên, hai tay quơ quơ que thử vài vòng trong không trung, hận không thể nhảy lên mà hò hét.

Thật tốt quá rồi! Cô đã có con với Hi Thành.

Sau khi chuyện Hồ Giai Giai kết thúc một đoạn thời gian, tâm tình của cô cũng dần bình ổn lại. Cô dần dần phát hiện thân thể mình có chút bất ổn. Đầu tiên là thường xuyên cảm thấy uể oải, có mấy lần còn ngủ gật ở công ty. Sau đó thì ăn uống cũng dần trở nên kén chọn, những đồ vốn thích ăn lại cực kỳ ghét, đồ không thích thì chỉ cần nhìn cũng chảy nước miếng. Ban đầu Chu Thiên còn không ý thức được chuyện gì, chỉ nghĩ mình bị cảm, cũng không quá để ý mà cũng không nói với Triệu Hi Thành tránh cho anh lo lắng. Nhưng đến một lần, cô và Tiểu Mạt, Triệu Viện Viện ở trong căng tin công ty ăn cơm, lúc cô ngửi thấy mùi dầu mỡ từ thức ăn thì không nhịn được chạy ra ngoài nôn khan. Tiểu Mạt lo lắng vội lưng đưa nước cho cô còn Triệu Viện Viện ở bên lại kinh ngạc nhìn cô nói:

Thiệu Lâm, chẳng lẽ cậu mang thai rồi?

Câu nói này khiến Chu Thiên choáng váng, mang thai? Mang thai! Tiểu Mạt cũng ngây người.

Triệu Viện Viện nhìn hai người mà vừa bức mình vừa buồn cười:

Thiệu Lâm, trông cậu thì khôn ngoan mà chẳng lẽ lại hồ đồ thế sao? Cậu nói cho mình nghe xem có phải là đã lâu rồi đi nguyệt không tới thăm đúng không?

Lúc này Chu Thiển mới nhớ ra, quả thật đã lâu rồi không thấy...

Tiểu Mạt thấy cô như vậy thì vui mừng nói:

Thiệu Lâm, cậu thực sự mang thai?!

Lòng Chu Thiển rối loạn, có chút vui mừng lại có chút không chắc chắn, lúc sợ hãi, lúc vui mừng rồi lại sợ hãi. Cô lắp bắp nói:

Mình... mình không biết... thời gian này rất nhiều việc xảy ra, tới giờ mình cũng không nghĩ tới điều này

Cô nhìn Triệu Viện Viện, hai mắt sáng long lanh:

Thực sự là mình mang thai sao?

Chu Thiển vì mất mẹ từ nhỏ nên phương diện này quả thật không tinh táo bằng những cô gái khác. Cô lại không ở chung với mẹ chồng nên càng chẳng có ai chỉ bảo cho cô. Hơn nữa thời gian qua cũng xảy ra nhiều việc khiến cô không chú ý nên dù chậm kì kinh nguyệt thì cũng chẳng phát hiện ra. Thế cho nên xuất hiện nhiều dấu hiệu như vậy mà cô vẫn cứ mơ hồ

Triệu Viện Viện không biết nên khóc hay cười:

Mình làm sao mà biết được, nhưng mà cậu có thể đến cửa hàng thuốc mua que thử thai coi xem. Mình thấy mấy chị ở nhà mấy ngày trước cũng hay làm thế

Tiểu Mạt hưng phấn nói:

Mau nói cho chồng cậu biết đi! Anh ấy nhất định sẽ rất vui.

Chu Thiển lắc đầu:

Để chắc chắn rồi nói, vạn nhất không phải thì chẳng phải là để anh ấy mừng hụt sao? Giờ cứ theo lời Viện Viện nói, mua que thử thai đã

Nói rồi cô nắm tay hai người, nhỏ giọng cầu xin:

Hai người đi cùng mình được không?

Ba người đi đến nhà thuốc, nhấn nhó mà mua que thử thai. Ra khỏi hiệu thuốc mà mặt ai nấy vẫn cứ đỏ bừng. Mua que thử xong, Chu Thiển vội vã về nhà, vì thế nên xuất hiện cảnh tượng ban nãy.

Chu Thiển thấy kết quả chắc chắn thì lòng vô cùng vui mừng. Lúc này Triệu Hi Thành còn chưa về, cô mấy lần cầm điện thoại định báo tin cho anh nhưng lại cảm thấy nói trực tiếp thì tốt hơn. Cô đứng ngồi không yên chờ đợi Hi Thành trở về, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ. Chưa bao giờ Chu Thiển cảm thấy thời gian trôi chậm như lúc này. Cô hết đi xuống tầng lại đứng ngoài cửa lớn, kiễng chân chờ Hi Thành trở về

Mãi đến khi nhìn thấy ô tô của Hi Thành từ xa dần tiến đến, nhìn xe tiến vào gara, nhìn bóng dáng quen thuộc ra khỏi gara thì Chu Thiển không thể ức chế được sự kích động trong lòng, vội chạy lên ôm lấy Triệu Hi Thành.

Triệu Hi Thành cả người mỏi mệt, ngồi trên xe đã thấy bóng dáng xinh đẹp của vợ hiền tựa cửa đứng chờ. Lúc này, vợ yêu lại nhiệt tình ôm anh như vậy khiến bao nhiêu mệt nhọc tan biến hết. Anh ôm chặt lấy cô, cảm thấy hạnh phúc thật quý giá biết bao.

Hồi lâu sau, Chu Thiển ngẩng đầu lên nhìn anh. Vốn lúc chờ anh, cô từng nghĩ ra đủ cách lãng mạn để nói ra tin vui này, giống như trong phim truyền hình, chuẩn bị bữa tối lãng mạn bên ánh nến rồi xấu hổ nói cho anh biết rằng trong nhà sẽ có thêm người. Sau đó, nam chính sẽ cao hứng mà ôm lấy nữ chính rồi hôn nữ chính nụ hôn nồng nàn.

Nhưng Chu Thiển vừa nhìn thấy anh, nhìn thấy gương mặt tuần tú của anh, tượng tượng sau này con mình cũng sẽ giống như anh thì không nhận được niềm vui trong lòng. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, câu đầu tiên chính là:

Hi Thành, em có thai rồi!

Triệu Hi Thành đang tận hưởng tình cảm dịu dàng của vợ, đột nhiên vợ yêu nói ra những lời này khiến anh nhất thời không phản ứng kịp, ngoác nhìn cô. Chờ đến khi hiểu ra ý của vợ thì cảm giác vui sướng như điên dâng trào trong lòng. Anh run run, kích động hỏi:

Em vừa nói gì? Nói.. nói lại lần nữa đi!

Trong mắt Chu Thiển là ánh sáng rực rỡ, khóe miệng tươi cười, cô nhìn anh, hưng phấn hét lớn:

Em có thai rồi! Em có thai rồi! Hi Thành, em thực sự có thai rồi.

Nụ cười của Triệu Hi Thành càng lúc càng rạng rỡ, ánh mắt càng lúc càng sáng bừng. Anh đột nhiên hét lớn, sau đó ôm bổng cô lên, xoay vài vòng, cười ha hả khiến Chu Thiến hoảng sợ, vội vã đâm vào ngực anh hét:

Hi Thành, cẩn thận một chút, cẩn thận con!

Lúc này Triệu Hi Thành mới buông cô xuống, xin lỗi:

Xin lỗi, anh nhất thời vui quá mà quên mất

Anh vuốt tóc cô, cúi đầu, cọ trán vào trán cô rồi nhẹ nhàng nói:

Thiệu Lâm, cảm ơn em, cảm ơn em đã cho anh món quà này, anh thực sự rất vui. . .

Đây là món quà của cả hai chúng ta, em cũng rất vui

Bọn họ cảm nhận hơi ấm của nhau, nhìn bóng dáng mình trong mắt đối phương, nhìn đôi mi dài của đối phương khẽ run mà trong lòng ngọt ngào như mật, sau đó, hai người cùng bật cười

Triệu Hi Thành ngẩng đầu, ôm eo cô, cùng nhau đi vào phòng

Lúc sáng đi làm anh còn đang nghĩ, anh thực sự cũng rất chăm chỉ mà sao còn chưa có kết quả

Chu Thiến giận dữ cười nhìn anh một cái:

Sao chẳng thấy anh nói gì?

Chẳng lẽ nói thì sẽ có sao? Có khi còn khiến em sốt ruột không vui

Lòng Chu Thiến ấm áp, ôm chặt lấy anh.

Hi Thành tuổi cũng không còn trẻ, nhất định rất muốn có con rồi. Hơn nữa, chuyện đứa trẻ lần trước nhất định cũng khiến anh không dễ chịu gì, khao khát mong có con nhất định rất cấp bách nhưng anh vẫn nhịn lại không nói gì chỉ là vì không muốn gây áp lực cho cô. Là cô quá sợ ý, lại không ý thức được điều này.

Từ hôm nay trở đi em nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt, đừng làm nhiều việc nặng. Triệu Hi Thành cẩn thận dặn dò cô

Chu Thiến lại nghĩ tới chuyện khác, sắp tới kì thi xét tuyển nhưng giờ cô đang mang thai, sắp sinh em bé, sinh em bé rồi cũng phải mất một đoạn thời gian không thể làm việc được. Xem ra mơ ước làm trợ lý của Khắc Y không dễ như cô vẫn nghĩ.

Thật đáng tiếc! Giấc mộng đã gần kề ngay trước mắt. . .

Nhưng mà. . . Chu Thiến vuốt bụng mình, lại nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Triệu Hi Thành, đây mới là giấc mộng lớn nhất của cô. Cùng người nhà hạnh phúc, vui vẻ bên nhau mãi mãi, có ba đứa con đáng yêu bên mình, đây mới là điều mà cô mong muốn nhất. Cô cũng hiểu, có được thì ắt có mất, tuy không thể làm trợ lý cho Khắc Y nhưng chờ con lớn thì vẫn có thể làm công việc mình thích

Buổi tối lúc ăn cơm, Triệu Hi Thành có ý dặn đầu bếp hầm canh gà. Anh gấp thịt gà đầy bát Chu Thiến, miệng thì lái nhai k ngừng:

- Ăn thịt gà nhiều vào, trong thịt gà có rất nhiều Albumin, cả cá nữa, nghe nói ăn nhiều thịt bò sinh con ra sẽ rất thông minh, cũng không biết có đúng không nữa. Ngày mai chúng ta đến bệnh viện kiểm tra đi, tiện thể hỏi bác sĩ xem nên ăn gì, kiêng gì. . . Đúng rồi, hình như là phải kiểm tra thường xuyên, cấp dưới của anh thỉnh thoảng lại xin nghỉ phép một hai tiếng đưa vợ đi kiểm tra. Hình như việc kiểm tra này rất quan trọng.

Suốt bữa cơm, cảm xúc của Triệu Hi Thành rất xúc động, nói thao thao bất tuyệt, nghĩ cái gì nói cái đó, hình như nói mãi cũng không hết, dặn mãi cũng không đủ. Chu Thiến biết đó là vì anh sắp làm cha nên đặc biệt hưng phấn. Tuy rằng cô thấy rất ngạc nhiên vì trong mắt người khác, anh luôn lạnh lùng như tu la mà lại cũng có lúc dài dòng như bà mẹ hay lo lắng như vậy, nhưng cô cũng thấy rất hạnh phúc, cho nên vẫn luôn mỉm cười nghe anh nói

Chờ đến khi anh nói cũng gần xong, không thể tiếp tục được nữa thì Chu Thiến mới cười nói:

- Chúng ta có nên báo tin này cho cha mẹ ngay không? Bọn họ biết nhất định sẽ rất vui

Triệu Hi Thành đang chuẩn bị gạt đầu, đột nhiên anh như nghĩ ra chuyện gì, cười như con hồ ly mưu mẹo:

- Không vội, chẳng phải cũng sắp đến sinh nhật mẹ rồi sao? Hôm đó chúng ta hãy nói, có tin tốt này, anh tin cha dù giận cỡ nào cũng sẽ vui vẻ

Tuy rằng sóng gió trước kia đã qua nhưng Triệu lão gia vẫn rất giận, theo ông thấy sở dĩ có chuyện này xảy ra hoàn toàn là vì Hi Tuấn lẫn lộn trong làng giải trí mà ra. Về phần Thiệu Lâm, nếu không phải cô ra ngoài, xuất đầu lộ diện, cũng sẽ không

khiến người khác có cơ hội này được. Cho nên ông như có được sự ủng hộ mà càng thêm phản đối việc Thiệu Lâm tiếp tục đi làm bên ngoài. Thậm chí

còn thả tin rằng nếu không đề ý đến thể diện Triệu gia như vậy thì không cần về, sinh nhật Triệu phu nhân sắp tới cũng không cần tham gia. Việc này khiến Triệu phu nhân thờ ơ ngán ngẩm suốt. Khó mới có cơ hội con cái trở về còn bị lão già bảo thủ chặn ngoài cửa. Nhưng bà cả đời cũng không dám chống đối lại chồng nên ngoài thờ dài cũng chẳng làm được gì.

Chu Thiển nghĩ lại, cũng hiểu đó là một cách hay nên liên tục gật đầu đồng ý. Triệu lão gia tử cũng rất mong có cháu đích tôn, biết Chu Thiển mang thai thì vui còn chả kịp, sao có chuyện chặn bọn họ ở ngoài được? Đến lúc đó từ từ nói với ông, có lẽ tâm tình thoải mái, sẽ không cố chấp nữa

Buổi tối lúc đi ngủ, Triệu Hi Thành vén áo Chu Thiển lên, áp tai vào bụng cô, cẩn thận nghe ngóng rồi mới ngẩng đầu, vẻ mặt thất vọng:

- Sao không nghe tiếng tim đập vậy?

Chu Thiển khẽ vỗ lên đầu anh, cười nói:

- Sao nhanh thế được, giờ chỉ sợ còn chưa được hai tháng, sao có tiếng tim đập được. Ít nhất phải đợi bụng lớn, con thành hình mới có chứ!

Hai người cũng đều không biết, thật ra thai nhi từ 6 đến 8 tuần đã có tim đập, nhưng phải có dụng cụ thì mới nghe được. Những cái này lên mạng có thể tra được nhưng lúc này cả hai đều rất vui nên cũng quên cả việc lên mạng tìm kiếm thông tin.

Chu Thiển nói:

- Anh thích con trai hay con gái?

Hình như những gia tộc lớn đều rất thích có con trai, nếu cô sinh con gái thì anh liệu có buồn không?

Ai ngờ anh không chút suy nghĩ, đã nói:

- Con gái!

Chu Thiển kinh ngạc

- Vì sao, bình thường

chẳng phải mọi người đều muốn con trai sao?

Triệu Hi Thành nhìn cô cười:

- Anh rất muốn biết, trước kia em như thế nào, sinh con gái, nhất định rất giống em

- Vậy anh không thích con trai à?

- Sinh thêm lần nữa là được mà! Lần đầu con gái, lần hai con trai, đứa ba con gái, đứa thứ tư là con trai, đứa thứ năm...

Chu Thiển đen mặt:

- Anh coi em là lợn nái sao?

Triệu Hi Thành tặc lưỡi:

- Thiệu Lâm, em thực sự không nên so mình với lợn nái, lợn nái giỏi lắm, một lứa có thể sinh 8,10 con cơ...

Chu Thiển giận dữ đấm lên ngực anh:

- Đồ đáng ghét, anh đi mà tìm lợn nái sinh con cho anh

Triệu Hi Thành co rụt người lại, liên tục xin tha:

- Được rồi được rồi, em định mưu sát chồng sao? Anh biết anh sai rồi, em giỏi hơn lợn nái nhiều

Chu Thiển giận đến độ muốn cắn chết anh

Triệu Hi Thành thấy cô mím môi, mặt đỏ bừng lên, tuy rất đáng yêu nhưng lại sợ cô thật sự tức giận, vì thế lại ôm cô vào lòng, khẽ thì thầm vào tai cô:

- Chỉ cần là con của chúng ta, trai hay gái anh đều yêu cả. Chúng ta sinh nhiều nhiều đi, về sau cho bọn trẻ chơi với nhau cho vui. Lớn lên có anh có em, sẽ không cô độc.

- Nhưng không phải chính phủ đã có quy định

kế hoạch hoá gia đình sao?

Triệu Hi Thành lo lắng nói:

- Chẳng phải là phạt tiền sao? Nộp phạt là được, cùng lắm thì chúng ta ra nước ngoài sinh, ai quản?

Chu Thiển nghĩ tới cảnh những đứa bé ríu rít vây quanh mình gọi mẹ, quả thực là bức tranh ấm áp, hạnh phúc. Cô không khỏi bật cười. Triệu Hi Thành lại nói:

- Vốn đang định thu xếp đi du lịch, giờ xem ra kế hoạch đành lùi lại vậy. Cừu Trại Câu đúng là không có duyên! Giọng nói có chút tiếc nuối

Chu Thiển cười:

- Sau này đợi con cứng cáp, cả nhà chúng ta cùng đi chẳng phải càng vui sao

Mắt Triệu Hi Thành sáng bừng:

- Cũng đúng, chúng ta cùng bọn nhỏ đi chơi nhất định sẽ rất vui

Chu Thiển lại trở nên vui vẻ

Cô nhìn Triệu Hi Thành, tay anh đang vuốt ve bụng cô, miệng cười thỏa mãn. Trong lòng cô cảm giác dịu dàng, ấm áp vô cùng, hạnh phúc ngập tràn. Cô dựa đầu vào lòng anh, nghĩ rằng, cô nhất định sẽ nắm chặt hạnh phúc này, không để nó vượt khỏi tay.

Ngày hôm sau, hai người đều xin nghỉ phép bởi vì Triệu Hi Thành muốn đưa cô đi khám. Triệu Hi Thành dặn thư ký hẹn trước với bác sĩ tốt nhất. Bởi vì là con dâu Triệu thị nên nhanh chóng đến lượt.

Đầu tiên là kiểm tra xác định lại chuyện mang thai. Tuy rằng Chu Thiển đã kiểm tra nhưng nghe nói cách đó cũng không phải đúng tuyệt đối nên cô vẫn lo có sai sót. Giờ nghe bác sĩ xác định thì tâm tình thả lỏng nhiều

Điều này thì Triệu Hi Thành lại không hề để ý. Anh nghe bác sĩ nói vợ có thai thì vẻ mặt cũng rất bình thản. Vợ nói có, đương nhiên là có, có gì cần nghi ngờ

Sau đó lại làm một loạt kiểm tra, siêu âm gì gì đó, nhìn những tế bào nhỏ xíu kì, Triệu Hi Thành kinh ngạc, ngu ngốc hỏi:

- Đây chính là đứa bé

Bác sĩ siêu âm là người vui tính, cười nói:

- Ban đầu anh cũng như vậy mà.

Khóe miệng Triệu Hi Thành giật giật không nói gì, Chu Thiển nhìn cười đau cả bụng

Khiến hai người vui mừng là bác sĩ đặt máy móc gì đó lên bụng cô, sau đó cho bọn họ nghe tiếng tim đập của thai nhi

Hai người đều tươi cười, kích động vô cùng. Triệu Hi Thành cười nói:

- Lại có thể nghe được tiếng tim đập, tiếng tim đập còn mạnh như vậy, nhất định là đứa trẻ khỏe mạnh

Bác sĩ có lẽ đã quen với cảnh những người làm cha tự phụ này rồi, cũng chỉ cười không nói

Kiểm tra xong, bác sĩ nói với bọn họ, giờ đứa trẻ rất khỏe mạnh, nhưng ba tháng đầu thai nhi chưa ổn định, không cẩn thận có thể xảy thai nên nhất định phải thật cẩn thận

Triệu Hi Thành cẩn thận hỏi:

- Vậy phải chú ý những điều gì.

Một giờ sau đó bác sĩ đều kiên nhẫn nói về ăn uống, sinh hoạt. Triệu Hi Thành nhất nhất lắng nghe, chỗ nào không hiểu thì hỏi bằng hiểu mới thôi. Bác sĩ có lẽ bị anh quần phiền mà hung hăng nói:

- Trong ba tháng cấm chuyện phòng the!

Triệu Hi Thành cứng họng, đứng sững đó còn Chu Thiển lại bụng miệng cười.

Từ bệnh viện đi ra, Triệu Hi Thành vẫn luôn lầm bầm:

- Ba tháng...

Sau đó thờ dài, oán hận nói:

- Vì con yêu, ba tháng thì ba tháng! Cũng có phải chưa từng nhận đâu mà

Chu Thiển tỏ vẻ cảm động, vỗ vỗ lưng anh:

- Đúng là người cha vĩ đại!

Thật ra, ý của bác sĩ là ba tháng đầu mang thai cảm chuyện phòng the, hiện tại Chu Thiển đã được hai tháng, kiên cử một tháng nữa là được. Nhưng hai người lại hiểu thành ba tháng nữa...

Triệu Hi Thành đáng thương...

Chu Thiển trở lại công ty,

nói tin này cho Tiểu Mạt và Triệu Viện Viện. Bọn Trương Lâm biết tin đều chúc mừng cô, cũng hẹn buổi trưa cùng ăn cơm chúc mừng

Mọi người hẹn ăn ở khách sạn khá sang. Chẳng có cách nào, căng tin công ty không lớn lại nhiều người, Chu Thiển không chịu được mùi ở đó.

Cùng nhau ăn cơm cũng giống như trước kia còn đi học vậy, mọi người đều có mặt, kể cả Vương Vĩ, Vương Lâm, Lý San, chỉ thiếu Lưu Văn Chí

Nhắc tới Lưu Văn Chí, ai nấy cũng thoáng yên lặng

Trương

Bản nói:

- Nếu không phải cậu ấy nhất thời bị quỷ ám mà đi đòi keo xịt tóc của Thiệu Lâm thì sao có thể bị Hồ Giai Giai túm gáy được mà rơi phải tình cảnh này. Về sau ra tù cũng chẳng thể làm công việc nà nữa. Ai sẽ tuyển người từng phát tán ảnh riêng tư của khách hàng làm việc, huống chi còn từng ngồi tù

Bởi vì Lưu Văn Chí khai hết mọi chuyện ở đồn cảnh sát nên chuyện keo xịt tóc của Thiệu Lâm cũng được sáng tỏ.

Bạn bè đều cảm thấy tiếc cho anh, sắp có thể tham gia thi tuyển, anh lại có cơ hội rất lớn, tiền đồ sáng lạn lại vì lòng tham nhất thời mà hủy đi mọi thứ/ Lý San nhắc tới anh thì vẻ mặt âm ảm. Lưu Văn Chí thích Lý San mọi người đều biết, chắc hẳn Lý San cũng thích anh ta. Triệu Viện Viện thấy cô ấy không vui thì an ủi:

- Lý San, cậu đừng buồn, cậu hẳn nên thấy may mắn vì sớm nhận ra bộ mặt thật của anh ta. Nếu anh ta chỉ vì chút lợi ích mà bán đứng bạn bè thì sao biết được sau này anh ta lại bán đứng người bên cạnh mình?

Chu Thiển cũng nói:

- Sắp tới kì thi rồi, vẫn nên tập trung để thi tốt thì hơn. Làm tốt việc của mình là được rồi, đừng quá buồn

Tiểu Mạt cười rót rượu cho mọi người, chén Chu Thiển thì rót nước hoa quả rồi nói:

- Hôm nay là chúc mừng Thiệu Lâm, đừng nhắc đến chuyện không vui. Chúng mình kính Thiệu Lâm một ly, chúc cô ấy sinh hạ cục cưng béo khỏe nào!!

Mọi người đều nâng chén chúc mừng Chu Thiển, không khí lại trở nên cực vui vẻ

Uống rượu rồi, Trương Bản hỏi Thiệu Lâm:

- Cậu phải sinh em bé, vậy kế hoạch sau này thế nào?

Chu Thiển uống một ngụm nước trái cây

rồi nói:

- Thi tuyển xong, nếu được công ty nhận làm thì mình sẽ xin nghỉ phép, nếu công ty không cho thì cũng đành xin nghỉ thôi

Wương

Vĩ gạt mình nói:

- Cậu không muốn làm trợ lý của Khắc Y sao? Cậu rất có khả năng

Mọi người cũng đều nhìn cô

Chu Thiển cười:

- Mọi người có thể tưởng tượng cảnh đi theo thầy Khắc Y là trợ lý đang mang thai không? Hơn nữa, yêu cầu của thầy cũng rất nghiêm khắc, mình sợ không theo kịp, dù sao em bé mới là quan trọng

- Cũng đúng!

Mọi người đều gật đầu.

Trương Bân cười:

- Vậy nếu Thiệu Lâm không tham gia thì cơ hội của mình càng lớn rồi

Tiểu Mạt lại bĩu môi:

- Bốc phét cũng không biết ngượng, ở đây còn tôi và Triệu Viện Viện, anh không có cơ hội đâu

Trương

Bân nhìn mọi người cười khò:

- Nhất định là kiếp trước mình gây thù chuốc oán với cô ấy rồi

Tiểu Mạt để thêm vào

- Kiếp này cũng có thù

Chu Thiển rót rượu cho bọn họ cười nói:

- Được rồi, đừng âm ỹ nữa, hai người uống rượu giải hòa đi, đúng là đôi oan gia đáng yêu

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Phỏng vấn

Đến ngày Triệu phu nhân vào ngay cuối tuần này Chu Thiển và Triệu Hi Thành bàn bạc, tính cách Triệu lão gia từ nóng nảy cố chấp, không tránh khỏi hôm đó quả thực sẽ bị nhốt ngoài cửa khiến cho bị khó xử. Vẫn là nên đem chuyện Chu Thiển mang thai ra nói cho bọn họ từ trước thì hơn.

Buổi tối thứ sáu, Chu Thiển gọi điện báo tin vui cho Triệu phu nhân, qua điện thoại có thể thấy giọng bà tràn ngập niềm vui, không ngừng hỏi:

- Thật sao? Thật vậy sao??

Chu Thiển nói:

- Đúng vậy, đã đến bệnh viện kiểm tra rồi ạ, mọi thứ đều rất tốt

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười của Triệu phu nhân, hiển nhiên là bà rất vui mừng. Bà hỏi han hàng loạt chuyện rồi lại hỏi tình hình của Chu Thiển, vô cùng hưng phấn, Chu Thiển cũng kiên nhẫn trả lời bà.

Cuối cùng, Triệu phu nhân nói:

- Ngày kia nhớ đến sớm nhé, mẹ muốn gặp cháu mẹ!

Nói xong lại khẽ bổ sung:

- Đừng bận tâm mấy lời cha con nói, chờ mẹ nói tin này cho ông ấy, ông ấy chắc chắn sẽ vui vẻ mà quên hết mọi chuyện

Sau khi cúp máy, Triệu phu nhân không nhịn được sự vui mừng này, vội vã chạy đến thư phòng, muốn đem tin này nói cho chồng

- Quốc Xương, Quốc Xương, vừa rồi Thiệu Lâm gọi điện về!

Triệu Quốc Xương đang đọc sách, nghe vợ nói vậy thì cũng không buồn ngắt đầu, hừ nhẹ nói:

- Bà nói với chúng nó ngày kia không cần đến đây, nhìn đã thấy phiền

Triệu phu nhân đi đến bên ông, giật lấy quyển sách trên tay ông. Triệu Quốc Xương ngắt đầu, vẻ mặt tức giận nhưng lại thấy vợ rất vui vẻ thì không khỏi sùng sốt

- Bà có chuyện gì thế! Thắng bạc à! Cười tươi như hoa ấy nhỉ

- Thắng bạc? Tôi thấy có thắng được bao nhiêu tiền cũng không đáng vui mừng thế này đâu

Bà ghé đầu vào tai chồng, cười cười nói:

- Khi nãy Thiệu Lâm gọi điện thoại đến nói cho tôi biết, con bé có thai rồi. Được hai tháng, hơn 7 tháng nữa chúng ta đã có cháu bé rồi

Triệu Quốc Xương tháo kính xuống, nhìn vợ:

- Thật sao? Giọng nói đầy sự kinh ngạc, vui mừng.

- Đúng thế, đúng thế, tôi nói cho ông nhé, ngày mai không được nhốt cháu tôi ngoài cửa đâu

Triệu Quốc Xương giả bộ không để ý, khề hừm một tiếng rồi lại đeo kính lên, xoay ghế qua chỗ khác, không nói gì. Nhưng Triệu phu nhân lại nhìn thấy ở cửa kính đối diện bóng chồng mình đang cười. Triệu phu nhân hiểu ý cười cười, cũng không trêu chọc ông nữa, xoay người đi ra ngoài, bà còn phải dặn dò nhà bếp chuẩn bị nhiều đồ ăn bổ cho phụ nữ mang thai nữa.

Đến cuối tuần, Chu Thiến và Triệu Hi Thành đi về biệt thự lớn Triệu gia, nhìn thấy cửa lớn rộng mở thì không khỏi nhìn nhau cười. Hai người còn sợ bị người cản lại mà xấu hổ, giờ xem ra, quả nhiên cháu là vô địch.

Tiệc sinh nhật lần này không phô trương như lần trước, cũng không đông khách như trước

Dung tẩu nói với bọn họ, khách đều là một số họ hàng thân thích trong nhà, cũng không quá nhiều. Giờ vì còn sớm nên khách còn chưa đến

Vào đại sảnh đã thấy Triệu phu nhân ăn mặc sang trọng, hoa lệ, thấy bọn họ vào thì cười rạng rỡ, đứng dậy vươn tay về phía bọn họ. Triệu lão gia vẫn ngồi yên đó không nhúc nhích nhưng sắc mặt rất tốt. Hai người đi tới cầm tay Triệu phu nhân

Triệu phu nhân nhìn Chu Thiến từ trên xuống dưới, nhủ thầm nói:

- Sao trông gầy thế? Nhất định là dinh dưỡng không đủ rồi! Giờ con có thai, sinh hoạt, ăn uống nhất định phải rất cẩn thận mới được.

Chu Thiến cười nói:

- Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ chú ý. Ngày nào Hi Thành cũng đều bắt con ăn canh đó!

Nghe xong Triệu phu nhân lại nhăn mặt:

- Chỉ ăn canh hầm thôi sao được, còn phải để ý phối hợp dinh dưỡng nữa. Xem ra đầu bếp của hai đứa cũng không có kinh nghiệm rồi

Bà trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Hay như vậy đi, hai con dọn về đây ở đi, mẹ và Dung tẩu đều có kinh nghiệm, hơn nữa Hi Thành cũng hay không về nhà, để con ở nhà một mình mẹ không yên tâm

Chu Thiến và Triệu Hi Thành nhìn nhau, Hi Thành thoáng động lòng. Về sau Thiệu Lâm bụng lớn, mình thường không ở bên cạnh cô, mẹ có kinh nghiệm có thể chăm sóc Thiệu Lâm tốt hơn. Nghĩ vậy, Triệu Hi Thành khẽ hỏi Chu Thiến:

- Em thấy sao?

Chu Thiến biết Triệu phu nhân có ý tốt, tuy rằng cô rất muốn sống cuộc sống hai người với Triệu Hi Thành nhưng với con mà nói thì đây là sự sắp đặt rất thỏa đáng nên cười gật đầu.

Triệu phu nhân thấy bọn họ đồng ý, nghĩ đến sau này có thể ở chung với các con thì càng thêm vui vẻ.

Lúc bọn họ nói chuyện, Triệu lão gia từ từ ở bên cạnh không nói gì nhưng tai thì không bỏ qua bất kỳ câu nào, yêu cầu vợ đưa ra rất hợp ý ông. Thấy con đến chút việc nhỏ này cũng phải trung cầu ý kiến của con dâu thì cảm thấy khinh bỉ. Cảm thấy giờ con càng lúc càng yếu đuối, trước kia nó bá đạo cứng rắn thì hợp với ý ông hơn. Giờ chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến vợ thì còn ra cái gì. Nhưng ông thấy Chu Thiến đồng ý trở về ở thì trong lòng cũng vui mừng, cảm thấy con dâu vẫn thấu tình đạt lý, dù từng không nghe lời nhưng giờ xem ra hoàn toàn là vì con mình quá yếu đuối.

Bốn người ngồi trên sofa, Triệu phu nhân kéo tay Chu Thiến nói chuyện phiếm, lúc thì hỏi bị thai hành thế nào, có lúc lại hỏi cô thèm ăn gì, hỏi đủ

chuyện, về mặt rất hưng phấn. Đến khi Triệu phu nhân chuẩn bị hỏi lại mấy vấn đề cũ thì Dung tẩu ở bên lại xen vào đôi câu, chuyện đề tài càng khiến Triệu phu nhân rất vui vẻ. Triệu lão gia tuy không nói gì nhưng có thể thấy ông rất chú ý đến cuộc nói chuyện này. Tỷ như khi Triệu phu nhân hỏi Chu Thiển có còn đi làm không thì ông không nhin được mà chen vào

Ông nhìn Chu Thiển nói:

- Giờ con đã mang thai còn muốn chạy đi chạy lại bên ngoài sao? Vạn nhất có gì sai sót thì phải làm sao?

Triệu phu nhân rất đồng ý với chồng, chẳng qua ngữ khí có ôn hòa hơn một chút:

- Đúng thế, vẫn nên thôi việc đi con ạ! Làm ở ngoài không cẩn thận nhờ ngã thì làm sao?

Chu Thiển cười trả lời hai người:

- Cha mẹ, chờ thi tuyển xong, con sẽ xin nghỉ dài hạn, con không dám đùa giỡn với chuyện này. Đứa trẻ là quan trọng, cha mẹ yên tâm đi

Nghe Chu Thiển nói xong thì mặt Triệu lão gia mới giãn ra chút ít, Triệu phu nhân cũng rất vừa lòng, gật đầu liên tục

Mọi người đang nói chuyện thì khách cũng lục tục kéo đến.

Đầu tiên là mấy người nhà mẹ đẻ của Triệu phu nhân, em gái, em rể của bà và mấy đứa cháu. Đây vẫn là lần đầu tiên Chu Thiển gặp người nhà mẹ đẻ của Triệu phu nhân, nhưng xem ra bọn họ đều biết cô. Triệu phu nhân biết Chu Thiển mất trí nhớ, không biết bọn họ nên đều giới thiệu lại cho cô biết. Trong đó cháu gái của Triệu phu nhân ước chừng 20 tuổi nhìn Thiệu Lâm rồi nói với Triệu phu nhân:

- Di à, di có cô con dâu thật giỏi. Mấy hôm trước đều đưa tin về chị Thiệu Lâm, hôm qua còn có buổi phỏng vấn của chị ấy nữa cơ.

Cô ấy đi đến bên Chu Thiển, ôm tay cô rồi thân thiết nói:

- Bạn học của em đều nói chị rất giỏi. Thiết kế của chị cho anh Hi Tuấn thực sự quá đẹp. Một người là anh họ, một người là chị dâu, em thật sự được thơm lây đó, đám bạn em rất ngưỡng mộ em

Sau sóng gió trước, Thiệu Lâm cũng nhận lời phỏng vấn của đài truyền hình, tối hôm trước chương trình đã lên sóng. Buổi tối Triệu phu nhân thường đi ngủ sớm nên không xem được.

Em gái của Triệu phu nhân vội ngăn con gái lại:

- Giai Lâm, đừng nói lung tung. Trẻ con biết cái gì!

Bà biết anh rể mình là người rất sĩ diện, cũng từng nghe chị kể qua chuyện này, biết anh rể không thích chủ đề này. Bà nhìn qua, quả nhiên thấy mặt ông trầm xuống. Nhà mình cần anh rể giúp rất nhiều, không nên đắc tội với ông

Ai ngờ Giai Lâm vốn được nuông chiều, không hiểu tâm tư của mẹ, chỉ nói:

- Con có nói sai đâu, chị Thiệu Lâm cũng rất có năng lực mà, ai cũng đều nói vậy cả.

Triệu phu nhân vốn có chút khó chịu về công việc của Chu Thiển, luôn cảm thấy việc hầu hạ người khác là việc mất mặt, giờ thấy cháu gái tán thưởng như vậy, hoàn toàn không có ý khinh thị thì cũng vui vẻ hơn.

Sau đó bọn họ ngồi xuống, Giai Lâm an vị ở bên cạnh Chu Thiển, nhong nhong hỏi chuyện tạo hình, ánh mắt nhìn Chu Thiển đầy sùng bái. Về mặt này khiến lòng Triệu phu nhân rất thoải mái. Triệu lão gia từ thì ngồi nói chuyện với em rể, cháu trai, thấy tình hình bên Chu Thiển như vậy thì tâm tình cũng thoải mái hơn chút

Sau đó là bạn chơi bài của Triệu phu nhân là Trương phu nhân, Vương phu nhân đến. Sinh nhật bạn thân sao có thể vắng mặt. Hai người chào hỏi chủ nhà, sau đó thấy Thiệu Lâm thì đều vui vẻ, Trương phu nhân nói với Triệu phu nhân:

- Vừa rồi tôi còn đang nói với Minh Chi (Vương phu nhân) xem hôm nay có gặp được Thiệu Lâm không?

Vương phu nhân cười:

- Tôi đã bảo là sẽ gặp được con bé mà!

Triệu phu nhân khó hiểu:

- Hai người tìm Thiệu Lâm làm gì?

Trương phu nhân cười sang sảng:

- Giờ Thiệu Lâm nhà bà là người nổi tiếng rồi, hôm qua tôi xem buổi phỏng vấn của con bé, đúng là khiến người khác bội phục. Nguyệt Cẩm, số bà tốt

thế? Con có năng lực không nói, ngay cả con dâu cũng thật giỏi giang, đúng là khiến tôi hâm mộ quá đi mất

- Phòng vấn?

Hai người liền nhắc đến chuyện phỏng vấn, đúng là khiến Triệu phu nhân tò mò.

Vương phu nhân kinh ngạc:

- Sao thế? Bà còn chưa xem sao? Giờ mau xem đi, sắp phát lại rồi

Triệu phu nhân vội vàng kêu Dung tẩu mở ra tivi.

Triệu phu nhân nhỏ giọng hỏi Chu Thiến:

- Sao có phỏng vấn mà không nói với mẹ? Cũng nên bảo mẹ xem với chứ

Bạn bè khen ngợi khiến bà nở mày nở mặt, nhất thời cũng quên mất chính mình từng phản đối con dâu đi làm

Triệu Hi Thành cũng nhìn Chu Thiến, dường như nói là Triệu phu nhân, đến anh cũng còn chưa xem.

Nhìn ánh mắt trách cứ của hai người, Chu Thiến cười khổ nói:

- Thời gian này con đều chỉ lo cho đứa bé, cũng không nhớ rõ chuyện này, con cũng đã xem đâu. Lên sóng thì đài truyền hình phải báo một tiếng chứ!

Thật ra đài truyền hình có gọi điện báo nhưng từ sau khi mang thai, điện thoại di động Chu Thiến đều không mang bên cạnh nên không biết.

Triệu Hi Thành vội vàng nói:

- Không sao đâu, dù sao chờ xem đi, mọi người cùng nhau xem cho vui

TV đang quảng cáo, lúc này, Triệu lão gia cũng không nhận được mà chăm chú theo dõi

Lúc chờ đợi, lại có một số khách đến nhà, có họ hàng của Triệu lão gia, cũng có họ hàng của Triệu phu nhân, cuối cùng chính là cha mẹ và anh chị dâu của Thiệu Lâm.

Triệu phu nhân kể chuyện Thiệu Lâm có thai với Tống phu nhân. Người nhà họ Tống nghe xong đều rất vui. Bạch Tư Mẫn cười chúc mừng Chu Thiến. Chỉ có Tống Thiệu Khang thì có chút mất tự nhiên. Chu Thiến biết nhất định là vì lần trước anh ta nhờ cô giúp nhưng cô lại từ chối. Nhưng Chu Thiến có chút không hiểu, đã đến đây rồi thì còn cau có làm gì? Sinh nhật của người khác mà mặt mũi hầm hè thì chẳng thà đừng đến. Con cả của Tống gia cũng chẳng còn trẻ tuổi gì, sao còn tùy hứng như vậy.

Bạch Tư Mẫn nói với cô:

- Em đừng trách anh ấy, gần đây tâm tình anh ấy không tốt. Công trình lần trước anh ấy phụ trách có chút vấn đề, đối tác gây phiền phức. Lần này chẳng biết vị trí tổng giám đốc có giữ được không nữa.

Về mặt Bạch Tư Mẫn rất lo lắng.

Chu Thiến thấy cô không vui, nói:

- Có phải tại lần trước em không đồng ý anh ấy...

Bạch Tư Mẫn lắc đầu:

- Không liên quan đến em, Hi Thành đã giúp anh ấy rất nhiều, chuyện lần này rất lớn, Hi Thành cũng chẳng giúp được gì, không trách các em được. Hơn nữa anh ấy cũng không thể cứ vì mình làm sai mà lại đổ thừa vì người khác không giúp được.

Chu Thiến nhìn cô nghĩ thầm, người con gái thấu tình đạt lý này phải lấy Tống Thiệu Khang thì đúng là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu. Ngày xưa sao Tư Mẫn lại yêu anh ta được nhỉ? Vấn đề là, bãi phân trâu này còn không biết quý trọng cô ấy, còn lãng nhăng ở bên ngoài. Nhắc tới anh ta, Chu Thiến rất chán ghét.

Bên kia, Tống Thiệu Khang đứng bên cạnh Tống Trí Hào, nhìn hai ông già nói chuyện phiếm, về mặt vẫn như ai thiếu tiền mình không bằng. Chu Thiến nhìn rồi quay mặt đi, mặc kệ anh ta

Trong TV, phỏng vấn Chu Thiến bắt đầu, mọi người đều bị thu hút. Đây cũng là chương trình rất ăn khách, bình thường đều phỏng vấn những người nổi tiếng. Triệu phu nhân thấy con dâu mình có thể xuất hiện ở chương trình này thì rất tự hào

Trong TV, Chu Thiến mặc chiếc áo khoác vàng nhạt, quần dài đen, tóc dài buộc sau gáy, trông rất thanh lệ, thoải mái

MC là một người nổi tiếng, rất được yêu thích. Cô giới thiệu qua về Chu Thiên cho mọi người, lại truyền đến một số hình ảnh trong buổi dạ yến của Hi Tuấn, dưới sân khấu, mọi người nhìn thấy Hi Tuấn thì đều vỗ tay hoan hô

trước TV, đám người trẻ tuổi nhìn thấy Hi Tuấn thì đều hoan hô, vui vẻ còn những người lớn tuổi thì lại có vẻ mặt khác nhau. Triệu lão gia từ thấy Hi Tuấn thì mặt trầm xuống.

Cũng may Hi Tuấn chỉ xuất hiện trong giây lát. Tv lại chiếu cảnh trưng quay.

MC:

- Tạo hình của Hi Tuấn là do Tổng tiểu thư thiết kế sao

Chu Thiên:

- Bởi vì lúc ấy thầy Khắc Y bị tai nạn, mà tôi lại là người thân của Hi Tuấn nên mới miễn cưỡng thử

MC lại hỏi một số chuyện về tình huống lúc đó. Chu Thiên cũng nhất nhất trả lời. Sau đó, MC hỏi:

- Tổng tiểu thư, theo tôi biết thì bản thân cô là thiên kim của Tổng thị, lại cũng là con dâu của Triệu thị, theo đạo lý cô không cần phải đi làm cũng rất thoải mái rồi. Vì sao cô còn muốn đi học stylist, kiếm số tiền có thể nói là hoàn toàn bé nhỏ so với tài sản của mình

Mọi người trước TV đều rất chú ý, xem ra đây là vấn đề ai cũng muốn biết

Chu Thiên mỉm cười thoải mái như gió mùa xuân:

- Đầu tiên, đây là công việc tôi thích, lúc làm việc, tôi thấy rất vui vẻ, thoải mái. Tôi cảm thấy, người sống trên đời có thể làm công việc mà mình yêu thích là chuyện rất hạnh phúc nhưng cũng rất khó. Sau nữa, tôi cảm thấy là phụ nữ, dù trong bất kì hoàn cảnh nào cũng không nên có ý nghĩ sống dựa dẫm vào người khác, giao cuộc đời của mình cho người khác, đó là một việc rất nguy hiểm. Tiền, dù ít hay nhiều nhưng quan trọng là bạn chịu đi làm, có dũng khí nắm giữ vận mệnh của chính mình. Hơn nữa làm việc cũng có nhiều điều tốt, bạn có thể kết bạn với nhiều người, không đến mức tách rời khỏi xã hội, còn có thể giữ được sức sống của bản thân, rất nhiều điều tốt...

MC:

- Người nhà cô có ủng hộ cô không?

Chu Thiên:

- Chồng tôi rất ủng hộ tôi, có thể nói, tôi có thể an tâm học tập, làm việc là nhờ công lớn của anh ấy. Ở đây, tôi muốn nói với anh ấy một tiếng cảm ơn

Trước TV, Triệu Hi Thành nắm chặt tay Chu Thiên, mỉm cười với cô. Mà những người phụ nữ khác nghe xong cũng không khỏi liếc nhìn cô một cái. Đạo lý cô nói bọn họ đều hiểu nhưng không phải ai cũng có dũng khí đó. Bảo bọn họ từ bỏ cuộc sống nhàn hạ để đi làm việc vất vả thì bọn họ không làm được. Phụ nữ chỉ muốn cả đời thoải mái là được. Vì sự nhàn hạ đó mà phải hi sinh một số điều, kể cả việc chồng có tình nhân ở bên ngoài, kể cả việc mình không có tiếng nói trong gia đình thì không khỏi trầm tư, sự thỏa hiệp này liệu có đáng giá không?

Sự tự tin trong mắt Tổng Thiệu Lâm khiến người khác thực sự hâm mộ

Là vì cô ấy nắm giữ vận mệnh trong tay mình nên mới có được sự thong dong đó sao? Bởi vì cho dù đối mặt với bất kì hoàn cảnh nào, cô ấy cũng đều tự tin sẽ vượt qua được?

Triệu lão gia từ chỉ yên lặng xem TV, mặt không biến sắc nhưng nhìn qua cũng không bức mình

Trong TV, MC nói:

- Thật hâm mộ Tổng tiểu thư có được người chồng tốt như vậy, chồng cô ủng hộ cô, vậy cha mẹ cô thì sao? Cha mẹ chồng nữa, bọn họ cũng ủng hộ cô chứ?

Chu Thiên vẫn luôn mỉm cười:

- Bọn họ có chút hiểu lầm với công việc của tôi nhưng tôi tin, khi bọn họ biết tôi đã cố gắng, yêu thích công việc này thế nào thì nhất định cũng sẽ ủng hộ tôi. Tôi rất mong được gia đình ủng hộ mình.

Nhìn đến cảnh này, Triệu lão gia đột nhiên đứng lên nói:

- Khách đều đã đến rồi, cũng không sớm nữa, vào vị trí đi

Mọi người nhìn nhau, đều đoán là ông tức giận nhưng vẻ mặt ông lại không hề có gì là giận dữ, nhưng thấy ông nói vậy thì dù mọi người vẫn muốn xem tiếp nhưng đều đứng dậy, đi theo ông vào nhà ăn.

Nhưng đột nhiên Chu Thiển nhỏ giọng nói:

- Hi Tuấn còn chưa đến, đợi thêm chút nữa đi!

Triệu lão gia lớn tiếng nói:

- Còn chờ cái gì nữa, muốn đến thì đã đến từ sớm rồi!

Vừa dứt lời, Hi Tuấn từ ngoài đi vào:

- Ngại quá, con về muộn.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Thi Tuyển

Hi Tuấn ăn mặc đơn giản, tóc buộc sau đầu, nhìn trông rất thoải mái, tuấn lãng. Trong tay anh cầm một chiếc hộp, có lẽ là quà cho mẹ.

Anh vừa đến thì những người trẻ tuổi như có thuốc kích thích mà đều kích động, nhất thời cũng quên mất mình đang ở đâu, như đàn ong vỡ tổ mà vây lấy anh, líu ríu đòi xin chữ ký. Nhìn thấy tình cảnh này, Triệu lão gia từ lại nhăn mày lại. Ông không khỏi nhìn lại xung quanh, thấy mọi người không ai có phản ứng gì khác lạ thì mới yên lòng. Những người đó, đặc biệt là người lớn tuổi đều là người thấu hiểu nhân tình, biết Triệu lão gia không thích con làm ngôi sao, cho dù bọn họ thực sự có suy nghĩ gì thì cũng vạ lẩn không bộc lộ trước mặt Triệu lão gia được.

Hi Tuấn thân thiết đồng ý, nói với bọn họ chút nữa nhất định sẽ kí và chụp ảnh chung. Anh nói xin lỗi rồi đi tới bên Triệu phu nhân, ôm bà cười nói:

- Mẹ, quà sinh nhật của mẹ, thử xem xem có thích không?

Triệu phu nhân gặp con sớm đã tươi cười vui vẻ, bất kể con đưa cái gì bà đương nhiên đều thích. Sau đó, bà đón lấy chiếc hộp nhỏ, cảm tay con mỉm cười.

Chu Thiển ở bên nói:

- Mẹ, nhìn xem là gì đi? Mọi người đều tò mò lắm đó?

Những người bên cạnh cũng đều phụ họa theo.

Lúc này Triệu phu nhân mới mở ra, chỉ thấy bên trong là chiếc trâm cài áo đính kim cương, thiết kế độc đáo, rất đẹp. Trương phu nhân nhìn mà hâm mộ.

Triệu phu nhân rất cao hứng, vừa tự hào vừa thấy con thật hiếu thảo, cười tươi như hoa nở. Mà Triệu lão gia ở bên lại lạnh lùng hừ một tiếng.

Hi Tuấn nghe thấy, nhìn cha rồi đi đến bên ông, khẽ chào ông một tiếng.

Trước mặt khách khứa, Triệu lão gia từ đương nhiên sẽ không nói gì, chỉ là khi nhìn anh thì có chút tức giận. Vừa rồi đoạn phim ngắn trong TV phát, Triệu lão gia luôn cảm thấy mọi người đều có chút khinh thường như thể trong mắt bọn họ, con mình chỉ là con khi diễn xiếc cho mọi người. Nghĩ vậy Triệu lão gia mặt tối sầm lại nhưng cũng không tiện nổi cáu, chỉ lạnh lùng nói:

- Đi dùng cơm đi!

Nói xong xoay người đi vào nhà bếp.

- Cha!

Hi Tuấn đứng sau gọi ông lại, Triệu lão gia từ nghe vậy thì quay đầu. Hi Tuấn cầm chiếc hộp trong tay đưa tới trước mặt ông nói:

- Cha, đây là của cha. Con tìm rất lâu, mong rằng cha sẽ thích!

Triệu phu nhân thấy chồng vẫn chỉ lạnh lùng thì vội đi đến bên ông nói:

- Con có lòng, ông cầm lấy đi!

Triệu lão gia từ nhìn xung quanh, thấy mọi người đều đang nhìn thì đành vươn tay nhận lấy chiếc hộp.

Triệu phu nhân cười nói:

- Mở ra xem đi, con tặng ông gì thế

Nói xong lại quay đầu nhìn con:

- Nếu mà quý hơn của mẹ thì mẹ không chịu đâu nhé!

Hi Tuấn chỉ cười.

Trong ánh mắt tò mò của mọi người, Triệu lão gia mở chiếc hộp ra, chỉ thấy bên trong là một hộp xi gà màu cà phê, có mùi hương thơm nhiên tỏa ra.

Xi gà là thứ Triệu lão gia cực yêu thích, hơn nữa hộp xi gà này vừa nhìn đã biết là hàng cực phẩm, sắc mặt ông lúc này mới thoải mái hơn một chút

Hi Tuấn nói:

- Đây là mấy hôm trước con sang Pháp lưu diễn thì mua, là từ Cu Ba, nghe nói là xi gà ngon nhất thế giới

Bên kia, Tống Trí Hào nghe vậy thì nói:

- Đây là loại xi gà đặc biệt, cũng chỉ có 5 hộp thôi, tôi cũng muốn mua nhưng không được. Lão Triệu, tôi mặc kệ, thế nào ông cũng phải cho tôi thưởng thức cùng đây!

Nghe thấy bảo hộp xi gà quý giá như thế, sắc mặt Triệu lão gia dần hắt, cười nói với Tống Trí Hào:

- Muốn hút thì đi mà bảo con ông mua đi.

Tống Trí Hào nói:

- Con tôi nào được hiểu thảo như Hi Tuấn, làm việc còn chẳng xong nữa là, lão Triệu, thật sự hâm mộ ông

Đúng là gừng càng già càng cay, Tống Trí Hào khéo léo nịnh nọt được Triệu lão gia khiến ông thật vui vẻ. Chu Thiên nhìn Tống Thiệu Khang bị cha nhắc đến mà không vui thì không khỏi lắc đầu. Kém xa! Tống Thiệu Khang này nghĩ gì cũng đều bộc lộ ra ngoài, xem ra bị thay thế chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Cô lại nhìn Tư Mẫn mà thở dài trong lòng.

Triệu lão gia từ nghe Tống Trí Hào nói vậy thì cũng biết Hi Tuấn có lòng, dù có lúc không nghe lời như vẫn rất hiểu thảo. Hôm nay anh đã về thì nên vui vẻ cùng nhau ăn bữa cơm, về phần công việc của nó thì để sau hẵng nói

Bởi vì tâm tình Triệu lão gia tốt hơn nên bữa cơm cũng rất vui vẻ. Triệu phu nhân nhìn thấy các con đều hiểu thảo, con dâu lại có tin vui thì cảm thấy mọi chuyện đều thật tốt, hơn nữa mọi người thảnh thơi lại tặng bốc bà mấy câu khiến bà thực sự rất vui, sinh nhật hạnh phúc

Ăn cơm trưa xong, khách ngồi lại một lúc rồi đứng dậy cáo từ. Lúc Tống phu nhân gần đi còn kéo Chu Thiên lại nói thật lâu, đều là dặn dò cô phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Cuối cùng thờ dài nói:

- Giờ anh con ở công ty địa vị càng lúc càng thấp, con là em cũng phải để ý một chút mới được

Chu Thiên thấy khóe mắt bà có nếp nhăn, biết thời gian này nhất định vì chuyện của con mà lòng không thoải mái nên nói:

- Con biết rồi, có thể giúp thì nhất định con sẽ giúp

Không thể giúp thì cô cũng chẳng có cách nào

Tống phu nhân nghe ra ý tại ngôn ngoại của cô, môi giật giật, còn định nói thêm gì nhưng nhìn ánh mắt của Chu Thiên thì lại chẳng nói được gì, chỉ đành thờ dài:

- Đầu là anh con kém cỏi...

Bà xoay người đi theo chồng. Chu Thiên nhìn bóng dáng có phần già nua của bà mà nghĩ: Người phụ nữ này cả đời đều tốn sức lực mà giữ gìn địa vị của mình, nhất định xem nhẹ việc dạy dỗ con cái nên mới khiến con mình thành ra thế này. Cho dù giờ bà là Tống phu nhân nhưng vẫn chẳng có chút địa vị gì trong lòng chồng, con thì không chút tiến bộ, con gái là người bà hao hết sức mà bám vào, giờ bà có còn cho đó là thứ quý giá nhất?

Triệu Hi Thành vỗ vai cô nói:

- Em nghĩ gì mà xuất thần vậy?

Anh nhìn theo ánh mắt cô về phía bóng dáng Tống phu nhân, nghĩ nghĩ rồi nói:

- Chuyện của anh em thực sự khó giải quyết, nằm ngoài tầm kiểm soát của anh, anh thực sự...

Chu Thiển quay đầu cười với anh:

- Anh không cần giải thích, em hiểu mà

Triệu Hi Thành còn đang nghĩ nên giải thích chuyện này thế nào, dù sao chuyện của anh cô lần này anh cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, trong lòng vẫn có chút áy náy nhưng chuyện làm ăn anh đâu thể một tay che trời. Sai sót của Tống Thiệu Khang đâu phải là nhỏ nhưng hôm nay Thiệu Lâm chẳng những không vì người nhà mà nói anh mà còn hiểu anh như vậy, sao có thể khiến anh không cảm động cho được? Có người vợ như thế, chồng còn cầu mong gì hơn? Giờ anh đã hiểu sâu sắc ý nghĩa của câu nói này, tình yêu với Chu Thiển càng sâu đậm.

Khách đi rồi, Triệu lão gia bắt đầu bàn về công việc của Hi Tuấn. Ban đầu, vì tác dụng của hộp xì gà kia mà khẩu khí của ông vẫn rất hòa ái nhưng ông muốn Hi Tuấn rút khỏi giới nghệ sĩ, đương nhiên Hi Tuấn kiên quyết không chịu. Sau đó, tính nóng nảy của ông lại bộc phát

- Mày xem, mày lên sân khấu thành cái dạng gì nữa? Ăn mặc lố lăng, nhảy nhót lung tung, nói biểu diễn là nói cho hay thôi chứ thực ra chẳng phải là bán sắc... cho kẻ ngu xem sao? Triệu gia chúng ta không chấp nhận nổi người như vậy. Chơi như vậy cũng đủ lâu rồi, mau trở về tiếp tục làm nhĩ thiếu gia đi, để lại chút thể diện cho tao nữa.

Hi Tuấn giờ nào còn là nhĩ thiếu gia sợ phiền phức, yếu đuối trước kia. Anh giờ hoàn toàn có thể nắm giữ cuộc sống của mình, về mặt càng thêm tự tin. Chỉ là, cha mẹ thì mãi mãi là cha mẹ, lúc mình gặp khó khăn nhất, cha cũng không chỉ lo giữ sĩ diện của mình mà mặc kệ anh nên anh cũng rất mong có thể được cha hiểu, quan hệ với người nhà hòa hợp. Khi anh ở Pháp, ngẫu nhiên nghe nói có cửa hàng có xì gà cực phẩm, anh dùng thời gian nghỉ ngơi mà tìm xì gà, cuối cùng mệt mỏi mà đã ngã trên trường quay. Nhưng cái đó có gì đâu? Chỉ cần có thể làm cho cha vui vẻ, mọi chuyện đều đáng giá

Nhưng giờ thấy cha bình luận như thế thì anh không phải không buồn lòng

- Cha à, đây là tính chất công việc của con, là giải trí đại chúng, giúp mọi người vui vẻ nhưng con cũng có được niềm vui của mình, con chẳng thấy điều này có gì là mất mặt. Chuyện trong công ty con không hề hiểu biết, ở đó con hoàn toàn là người vô giá trị, con không muốn quay về công ty. Con muốn được tiếp tục làm công việc mà con thích. Chị dâu nói đúng, người sống trên đời có thể làm công việc mà mình yêu thích là điều hạnh phúc. Cũng như cha thích việc kinh doanh vậy, con thích biểu diễn. Hơn nữa, con chưa hề làm những chuyện khác người, sai trái, cha sao lại không chịu hiểu con?

Triệu phu nhân sợ hai cha con lại cãi cọ nên vội nói với chồng:

- Tôi thấy Hi Tuấn làm việc này cũng rất tốt, không phải có rất nhiều người thích nó sao? Con đã lớn rồi, chúng nó đều có suy nghĩ riêng của mình, chúng ta đừng xen vào nữa

Chu Thiển và Hi Thành không tiện tham gia, nếu bọn họ cũng nói đỡ Hi Tuấn thì chỉ sợ Triệu lão gia từ lại nghỉ cả nhà cùng chống đối mình mà càng tức giận nên chỉ có thể bên nhìn.

Triệu lão gia từ nghe vợ nói xong thì con tức dâng cao:

- Lời lẽ đàn bà ngu xuẩn! Hi Tuấn là con của Triệu gia, sau lưng chẳng biết bao nhiêu người khinh miệt nó. Nó làm xiếc được đến bao giờ? 30 tuổi? 40 tuổi? Đến lúc đó thì chẳng còn lại gì cả? Tiền? Triệu gia ta thiếu tiền? Đàn ông cần nhất là đạt được địa vị khiến người khác tôn trọng, nó thì có gốc rễ gì? Chỉ dựa vào tuổi trẻ mà nhảy nhót hát hò? Làm trò cười cho người khác?

Nói xong lại nhìn về phía Hi Tuấn:

- Giờ mày cứ cứng đầu, không cần nghe lời tao nữa, tao càng nói mày càng chẳng nghe thì tao cũng chịu, tự mày lo cho mày đi.

Nói xong, Triệu lão gia mặt mày tái mét mà đi vào thư phòng, đóng cửa ầm một tiếng.

Hi Tuấn nhìn Triệu phu nhân với vẻ biết lỗi nói:

- Con xin lỗi, mẹ, đều là con sai, hôm nay là sinh nhật mẹ mà còn làm mẹ không vui

Triệu phu nhân lắc đầu:

- Không phải tại con, hôm nay mẹ vui lắm, sau này có thời gian thì nhớ về nhé, cha con tuy nói thế nhưng thực ra vẫn rất muốn con về nhà!

Hi Tuấn cúi đầu, hồi lâu sau mới gật đầu. Triệu Hi Thành đi đến bên em trai nói:

- Em lựa chọn con đường này cũng không có gì sai cả, chỉ là anh thấy lời cha nói cũng rất có đạo lý, có thời gian thì nên suy tính cho tương lai nữa

Làm công việc này, rất dễ được nhớ đến nhưng cũng thật dễ để bị lãng quên. Có thể đến tuổi 40 mà vẫn giữ nguyên sức hút quả thực không nhiều.

Hi Tuấn gật đầu:

- Em biết, cha cũng là muốn tốt cho em

Anh nhìn nhìn đồng hồ:

- Em phải đi rồi, buổi chiều em còn có việc
- Ừm, em đi đi

Hi Tuấn ôm Triệu phu nhân rồi chào tạm biệt anh trai, chị dâu, cuối cùng đi đến trước cửa thư phòng, gõ gõ cửa nói:

- Cha ơi, con đi đây!

Trong thư phòng không một tiếng động nhưng chắc hẳn là ông có nghe thấy, chỉ là đang giận mà thôi. Hi Tuấn bất đắc dĩ đành đi trước

Hi Tuấn đi không lâu thì Chu Thiển cũng chuẩn bị rời đi, trước khi đi, Triệu phu nhân dặn dò đêm nay thu dọn đồ đạc để mai về nhà

Về nhà, Chu Thiển và Hi Thành bàn chuyện Hi Tuấn, Chu Thiển nói:

- Lúc ấy em cố vũ cậu ấy rời khỏi Triệu thị, theo đuổi giấc mơ của mình cũng chẳng biết là đúng hay sai. Có lẽ ở Triệu thị mới là tốt nhất cho cậu ấy

Cô cảm thấy những lời Triệu lão gia nói hôm nay cũng có đạo lý, có lẽ cô đã quá ngây thơ

Triệu Hi Thành cười nói:

- Em đừng nghĩ nhiều, bất kể thế nào có thể làm được việc mà mình thích là việc tốt nhất rồi. Hi Tuấn rõ ràng có tài năng mà không thể phát huy thì sẽ là nỗi tiếc nuối cả đời của nó. Giờ nó có thể sống vui vẻ như thế, cho dù sau này lớn tuổi cũng có thể phát triển sự nghiệp khác, làm đạo diễn, đầu tư phim nhựa, đào tạo sao... chỉ cần là chuyện nó thích, nó cố gắng làm thì thế nào cũng là thành công

Chu Thiển gật đầu, trong lòng dễ chịu hơn chút

Ngày hôm sau, bọn họ chuyển về biệt thự. Phòng chuyển xuống tầng một. Triệu phu nhân nói:

- Sau này bụng lớn, leo cầu thang không an toàn, ở lầu 1 cho tiện con ạ!

Chu Thiển nhìn phòng mình thấy được bố trí rất thoải mái

Triệu phu nhân nói:

- Vốn định sơn lại nhưng mẹ sợ mùi sơn không an toàn, không tốt cho con

Chu Thiển cười nói:

- Thế này đã là tốt lắm rồi, con thích lắm. Cảm ơn mẹ!

Chỉ trong một buổi tối đã chuẩn bị thỏa đáng, nhất định là đã phải thức khuya rồi. Tuy rằng chuyện Văn Phương từng khiến họ mâu thuẫn nhưng chuyện cũng đã qua, mà giờ Triệu phu nhân như đang hết sức lấy lòng thì sao cô còn chẳng để mọi thứ thoải mái lại? Cô không để tâm chuyện vụn vặt, cho rằng sở dĩ bây giờ Triệu phu nhân đối tốt với mình là vì đứa bé trong bụng. Văn Phương cũng từng có thai, bà đối xử với Văn Phương thế nào cô cũng biết

Triệu phu nhân còn nói:

- Bên cạnh là phòng của em bé, đến lúc đó em bé ở phòng bên mới không làm phiền con ở cũ, phụ nữ ở cũ rất quan trọng, tuyệt đối không thể để lại bệnh chứng gì. Mẹ sẽ giúp con sinh con thoải mái nhất

Chu Thiển cầm tay Triệu phu nhân:

- Mẹ, vất cho và mẹ rồi!

Triệu phu nhân cười, rồi nắm chặt tay Chu Thiển:

- Con tốt với Hi Thành, mẹ cũng tốt với con là phải thôi. Trước kia con từng chịu thiệt thòi, mẹ có trách nhiệm lớn, mẹ sẽ bù đắp lại cho con, hi vọng con đừng để bụng.

Chu Thiển nói:

- Chuyện đó giờ cũng không quan trọng nữa rồi, con đã quyết định là sẽ quên.

Triệu phu nhân cười:

- Thiệu Lâm, lấy được con là phúc của Triệu gia

Gặp được Hi Thành sao không phải là phúc của cô? Chu Thiển khẽ vuốt bụng. Giờ mọi thứ thật sự quá hoàn mỹ, quá hạnh phúc. Hạnh phúc này sẽ còn mãi sao?

Có được không?

Cô tự hỏi mình

Nhất định là thế đi. Cô sẽ dùng hết sức mình để nắm giữ hạnh phúc bản thân

Thu xuống, thời tiết trở nên ấm áp, dễ chịu. Mỗi sáng, Chu Thiển sẽ cùng Hi Thành đi làm. Tuy rằng Triệu phu nhân rất lo khi cô đi làm nhưng thấy cô đã đồng ý sau khi thi xong thì sẽ xin nghỉ, tính ra cũng chẳng bao lâu nữa nên cũng không nói gì. Chỉ là buổi trưa bà sẽ bắt người làm mang đồ ăn đến cho Chu Thiển vì sợ đồ ăn ở công ty không ngon, không bổ dưỡng khiến đồng nghiệp đều rất hâm mộ Chu Thiển có mẹ chồng tốt. Đến chiều tan tầm, Triệu Hi Thành sẽ đi đón cô. Nếu Triệu Hi Thành phải đi tiếp khách thì sẽ gọi lái xe đến đón cô, kiên quyết không để Chu Thiển về một mình, sợ cô gặp nguy hiểm. Về nhà đã có đồ ăn vặt dinh dưỡng chờ đón, sau đó lại là bữa tối bổ dưỡng. Triệu phu nhân ngồi bên cạnh luôn dặn cô ăn cái này cái kia, nhưng có khi Chu Thiển ăn không vô thì Triệu phu nhân lại rất lo lắng, hôm sau lại tốn công chuẩn bị món đồ khác cho cô ăn.

Sau khi ăn cơm tối, Triệu Hi Thành sẽ cùng cô đi tản bộ. Vì trời dần trở lạnh nên bọn họ chỉ đi dạo trong vườn hoa của nhà, nói chuyện phiếm, kể ngày hôm nay mình đã làm gì khiến tâm tình Chu Thiển rất thoải mái.

Ngày cứ lặng lẽ trôi qua, kì thi tuyển cuối cùng đã đến. Vẫn là thi ở phòng thực hành của trường. Ngoài Luru Văn Chí và Hồ Giai Giai đang ngồi tù thì mọi học viên đều tham gia. Có một số người nói, đã có công ty khác liên lạc, nếu không thi được ở Yêu Tỉ Lệ thì sẽ qua công ty kia.

Danh tiếng của trường Yêu Tỉ Lệ rất tốt, cho dù là học viên không thi đỗ vào công ty thì cũng không phải lo đầu ra, chẳng qua tiền công ít hơn chút thôi. Cho nên Yêu Tỉ Lệ vẫn là sự lựa chọn hàng đầu.

Khắc Y đã bình phục, xuất viện, đảm nhận việc chấm thi lần này. Còn cả tất cả những thầy giáo từng dạy cũng có mặt, rất là náo nhiệt.

Thầy Khắc Y đầu tiên là nói mấy câu tổng kết đơn giản rồi nói:

- Lần này mong rằng không xảy ra chuyện như trước, mọi người để ý sẽ thấy phòng thực hành đã lắp thêm camera, nhất cử nhất động của mọi người đều bị ghi lại. Cho nên đừng làm những chuyện tổn hại nhân cách, dùng bản lĩnh của chính mình mà tạo nên thành tích

Thật ra không cần Khắc Y nói thì mọi người cũng không dám làm chuyện đó. Hồ Giai Giai và Luru Văn Chí là bằng chứng tốt nhất, cho dù không thi được thì vẫn tìm được công việc bên ngoài. Nhưng nếu bị bắt được thì chẳng thể sống trong nghề này được nữa

Cho nên lần thi này rất thuận lợi, nội dung là tạo hình cho người mẫu của mình trang phục yến hội. Chu Thiển được mọi người cùng tán thành, trở thành là quán quân.

Thi xong, Khắc Y tìm Chu Thiển nói:

- Nghe nói em không thể làm trợ lý cho thầy được?

Chu Thiển cười nói:

- Đúng thế ạ, giờ tình huống không cho phép

Khắc Y đùa:

- Con gái thật phiền mà, cho nên những người thành công trong sự nghiệp chủ yếu là con trai hết đó.

- Nhưng một gia đình hòa thuận, những đứa con khỏe mạnh cũng là một thành công với phụ nữ rồi

Khắc Y cười:

- Về sau em sẽ ở nhà làm bà chủ gia đình, giúp chồng dạy con sao?

Chu Thiển lắc đầu:

- Không, chờ con cứng cáp hơn, em sẽ quay về, em rất tham lam, cũng không muốn bỏ qua sự nghiệp của mình.

- Em có thể làm tốt cả hai việc không?

- Em sẽ cố gắng, nhất định có thể cân bằng được

Khắc Y cười vỗ vỗ vai cô:

- Bất kể thế nào, em đều có thể quay về, với giới stylist mà nói, đó chính là việc tốt, thầy rất mong chờ

Kì thi lần này, top 10 ngoài Chu Thiến thì đều tham gia vào công ty. Mà năm người còn lại được vào gồm cả Vương Vĩ, Vương Lâm và Lý San. Bởi vì Chu Thiến bỏ qua cơ hội nên vị trí thứ hai là Trương Bản trở thành trợ lý của Khắc Y.

Mọi người đều rất vui mừng. Mà Yêu Ti Lệ cũng đồng ý cho Chu Thiến nghỉ dài hạn, dù sao là nhân tài như vậy, Yêu Ti Lệ cũng không muốn bỏ qua.

Mà càng vui mừng chính là Triệu phu nhân, con dâu cuối cùng đã chịu ở nhà an tâm dưỡng thai, bà như buông được khối đá lớn trong lòng. Triệu lão gia thấy Chu Thiến nhu thuận như vậy, hơn nữa sau khi bọn họ trở về, nhà cũng vui vẻ lên nhiều nên nét mặt cũng thoải mái hơn.

Dường như mọi thứ đều thật tốt đẹp

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Kẻ bịt mặt

- Thỏ con ngoan ngoãn, mau mở cửa ra, mẹ đã về nhà, cho các con bú!

Chu Thiến tựa vào thành giường, vừa vuốt bụng vừa khe khẽ hát bài hát thiếu nhi. Triệu Hi Thành ở bên, ôm cô nói:

- Sao không bật đĩa cho đỡ vất

Chu Thiến ngẩng đầu cười nói:

- Em muốn tự hát, ngày nào cũng hát cho con nghe, như vậy con sẽ nhớ giọng của em. Chờ con sinh rồi, nghe giọng em sẽ cảm thấy rất thân thiết

Triệu Hi Thành cười nói:

- Được rồi, được rồi. Biết em là mẹ hiền, biết em thương con rồi. Ôi chao, lần trước không phải bảo em nghĩ tên cho con sao, em nghĩ chưa? Giờ đã 6 tháng rồi, tính dần đi thôi

- Thực ra em cũng có nghĩ đến vài cái tên nhưng chuyện này có phải là nên nói cho cha mẹ không. Nếu không cha mẹ sẽ không vui

Hai ông bà rất hết lòng với đứa cháu này, không thể chỉ vì chút việc nhỏ mà làm họ thất vọng được

Triệu Hi Thành nghĩ rồi nói:

- Vẫn là vợ nghĩ chu đáo nhất

- Em nghĩ, em bảo ông bà nghĩ tên, chúng mình cũng nghĩ tên rồi mọi người cùng chọn, xem cái tên nào hay nhất. Như vậy ông bà cũng cảm thấy được tôn trọng

Triệu Hi Thành gật đầu:

- Cứ làm như vậy đi

Sau đó lại hỏi:

- Em nghĩ ra được vài cái tên rồi sao? Nói anh nghe nào

Chu Thiến cười cười, lấy quyển sổ nhỏ đầu giường ra. Triệu Hi Thành ôm cô, tựa đầu lên vai cô mà nhìn qua:

- Thế An, Thế Vinh, Thế Khôn... Ừm. Đến hàng cháu thì tên đệm đều là chữ Thế, mấy cái tên này hay lắm, rất hợp với con anh. Cứ để đó đi, về sau không phải nghĩ tên cho mấy đứa con lại nữa

Lúc 4 tháng, Chu Thiến đã đi kiểm tra thai và biết được em bé là con trai khiến hai ông bà vui quên trời đất. Thực ra nam hay nữ bọn họ cũng không quan trọng, tuy rằng muốn có cháu đích tôn nhưng thai đầu là con gái thì cũng rất thích, sinh thêm nữa là được nên bọn họ cũng không khiến Chu Thiến bị áp lực. Nhưng quan niệm truyền thống vẫn là thâm căn cố đế, biết con dâu mang thai cháu trai thì sự vui sướng thực sự không thể giấu được. Đến ngay cả Triệu lão gia từ cũng luôn ôn hòa với Chu Thiến, ở nhà cũng luôn chú ý không nổi cáu để tránh con dâu bị ảnh hưởng

Chu Thiến nói với anh:

- Nếu anh thích thì ngày mai em đi nói với cha mẹ.

Đang nói, Chu Thiển đột nhiên a lên một tiếng. Triệu Hi Thành lo lắng vội hỏi:

- Sao thế? Có phải là không thoải mái không?

Chu Thiển ôm bụng cười cười:

- Không có, vừa rồi là cục cưng đạp

Về mặt Triệu Hi Thành đầy sự ngạc nhiên:

- Thật sao? Hình như gần đây rất hiếu động, để anh xem nào

Anh lại vén áo cô lên, bụng nhô cao, chỉ thấy bên trái khế giặt giặt. Triệu Hi Thành tươi cười khẽ nói:

- Lại đạp rồi này. Tiểu gia hỏa này có phải là nghe thấy chúng ta nói chuyện về nó nên lên tiếng không?

Anh cúi người, khế hôn lên chỗ em bé vừa đạp. Nhìn cảnh này, lòng Chu Thiển cảm thấy vô cùng ấm áp, vui vẻ. Cô mỉm cười nói:

- Nhất định là vừa rồi nói chuyện to quá nên con tỉnh rồi

Triệu Hi Thành lại dán lỗ tai lên bụng cô, cẩn thận nghe ngóng một hồi rồi cười nói với Chu Thiển:

- Không đúng, con đang vui đấy, anh còn nghe thấy như con cười nữa cơ

Chu Thiển cười khẽ vỗ đầu anh:

- Nói hươu nói vượn, con còn ở trong bụng sao đã biết cười

Triệu Hi Thành nắm tay cô rồi hôn lên đôi bàn tay của cô, sau đó ngồi sát bên cạnh cô. Anh nhìn cô với ánh mắt dịu dàng. Anh ôm cô vào lòng, khế hôn lên trán cô:

- Thiệu Lâm, có thể ở bên em và con thế này thật tốt

Chu Thiển tựa vào lòng anh, em bé lại đạp, Chu Thiển cười ngời: “Con yêu, có phải con cũng cảm thấy rất hạnh phúc không?”

Cảm giác ngọt ngào dâng trào, cô cũng ôm Triệu Hi Thành thật chặt

Ngày hôm sau, Chu Thiển và Triệu phu nhân thương lượng chuyện đặt tên, thì ra hai ông bà cũng nghĩ rất nhiều cái tên, có một số cái tên còn là do Triệu lão gia phải tra từ điển rất lâu mới nghĩ ra. Cuối cùng cảm thấy cái tên Thế Duy do Triệu lão gia đặt là hay nhất. Triệu lão gia thấy tên mình nghĩ được mọi người khen ngợi thì rất vui mừng

Chuyện đặt tên đã xong.

Mỗi tháng Chu Thiển đều đến bệnh viện kiểm tra một lần. Kết quả kiểm tra rất tốt, thai nhi rất khỏe mạnh, Chu Thiển cũng vậy. Chỉ là bác sĩ dặn cần phải đi lại nhiều, đến lúc sinh cũng dễ dàng hơn. Nhưng giờ là mùa đông, bên ngoài rất lạnh, Triệu phu nhân lo Chu Thiển bị cảm lạnh thì rất phiền toái. Chỉ cần lúc nào có mặt trời ấm áp thì mới sai người hầu đưa Chu Thiển đi dạo một lát. Cuối tuần Triệu Hi Thành ở nhà, nếu thời tiết tốt thì cũng sẽ đưa cô ra công viên đi dạo

Bọn Tiểu Mạt, Triệu Viện Viện lúc rảnh rỗi cũng tới Triệu gia thăm cô, cùng cô nói chuyện phiếm. Giờ bọn họ đã thành stylist thực tập của Yêu Ti Lệ, qua ba tháng thực tập thì sẽ chính thức trở thành stylist làm việc ở lầu hai. Mọi người kể chuyện công ty gần đây cho Chu Thiển nghe, cũng nói lại tình hình chung của mọi người cho Chu Thiển biết

Hôm nay, bọn họ cũng cùng nhau đến Triệu gia. Ba người tụ tập trong phòng Chu Thiển. Vừa uống sữa vừa ăn điểm tâm, vừa nói chuyện phiếm

Triệu Viện Viện ăn một miếng bánh ngọt rồi khen:

- Thiệu Lâm, bánh ngọt nhà cậu còn ngon hơn cả cửa hàng nữa đó

Tiểu Mạt cười nói:

- Triệu Viện Viện, mình biết mà, cậu vì thèm ăn bánh ngọt nhà Thiệu Lâm nên mới muốn đến mà

Triệu Viện Viện cợt nhả:

- Ha ha, đây cũng là một lý do. Nhưng quan trọng nhất vẫn là đến thăm Thiệu Lâm

Chu Thiến cười:

- Mọi người cứ thường xuyên đến đây nhé, mình vui lắm. Ngày nào cũng ở trong nhà thực ra rất buồn

Tiểu Mạt uống một ngụm sữa rồi nói:

- Thiệu Lâm, cậu thật lợi hại, rời khỏi công ty lâu thế rồi mà vẫn còn có khách nhớ cậu

- Ô thế á?

Nghe chuyện còn có khách nhớ đến mình thì Chu Thiến vẫn rất vui vẻ

Triệu Viện Viện nói:

- Đúng thế, mới ngày hôm qua thôi. Một đám con gái đến, trong đó có một cô gái cố ý tìm cậu

Nhắc đến người khách đó, Tiểu Mạt nhú mày:

- Cô gái đó cũng lại lắm. Lúc ấy là Lý San làm móng tay cho cô ta, cô ta cứ gặng hỏi Lý San chuyện của cậu. Lý San nói cho cô ta rằng cậu mang thai nên xin nghỉ phép. Bởi vì cô ta hỏi cậu nên mình mới để ý nhưng thấy Lý San nói cậu mang thai thì về mặt lại rất lạ

Triệu Viện Viện nghe Tiểu Mạt nói vậy thì cũng nhú mày nói:

- Lúc ấy mình đang làm việc nên không để ý lắm, Thiệu Lâm, là khách quen của cậu sao?

Chu Thiến lắc đầu rồi hỏi Tiểu Mạt:

- Người trông thế nào?

Tiểu Mạt nói:

- Tuổi thì hình như lớn hơn cậu một chút, gầy lắm, sắc mặt cũng không tốt lắm

Chu Thiến nghĩ nghĩ, không biết là ai? Chẳng hiểu sao đột nhiên cô lại nhớ đến gương mặt tiểu tụy của Văn Phương. Lòng Chu Thiến thoáng bất an. Cô ta từng bị sảy thai, nếu thực sự là cô ta, lại biết mình mang thai thì nhất định là không ổn rồi. Đứa bé như cảm thấy nỗi bất an của cô mà cũng giật giật. Chu Thiến vuốt bụng như đang an ủi con lại nghĩ: Lo cái gì? Cho dù là Văn Phương thì sao? Giờ cô ta đã tránh xa khỏi cuộc sống của mình, sẽ không gây chuyện được nữa

Nghĩ vậy, Chu Thiến thở sâu, tâm tình lo lắng mà nói chuyện khác với bọn Tiểu Mạt, không nhắc đến chuyện kia nữa

Chu Thiến nghĩ mãi rồi quyết định sẽ không nhắc chuyện này cho Triệu Hi Thành biết. Dù sao chẳng đầu chẳng đuôi, nhắc tới khó tránh khỏi lại khiến hai người nghĩ đến quá khứ không vui. Hơn nữa, thời gian qua, mọi thứ xung quanh đều rất bình thường, Chu Thiến cảm thấy có lẽ mình đã đa tâm rồi nên cũng dần quên việc này

Đông đi xuân đến, Chu Thiến đã có thai được 8 tháng, bụng càng lúc càng lớn, tháng nào đi kiểm tra bác sĩ cũng đều nói rất tốt, hẳn là sinh dễ, vẫn luôn nhắc nhở Chu Thiến phải tích cực đi lại mới tốt cho việc sinh nở

Hôm đó, trời nắng ấm áp, thật sự là ngày đẹp. Chu Thiến nhìn bên ngoài, trong lòng có chút vui vẻ, cô quay đầu nói với Triệu phu nhân:

- Mẹ ơi, thời tiết thích quá, chúng ta đi dạo đi

Triệu phu nhân nhìn ra bên ngoài, ánh nắng mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ mà chiếu vào mắt thì cười nói:

- Quả đúng là trời đẹp! Nhưng lưng mẹ hơi đau, không đi được, để mẹ bảo Dung tẩu đưa con đi, đi gần đây thôi, đừng có đi xa

Chu Thiến quan tâm hỏi:

- Mẹ, lưng mẹ không sao chứ

Triệu phu nhân khoát tay:

- Bệnh cũ thôi, già rồi ai chẳng thế, không sao đâu con

Nói xong thì gọi Dung tẩu đến nói:

- A Dung, bà đưa Thiệu Lâm đi dạo nhé, mang nhiều người vào, mang chút nước và đồ điểm tâm nữa nhé. Mang thêm áo khoác nữa, có gió thì đưa Thiệu Lâm khoác luôn, sắp sinh rồi đừng để bị cảm

Dung tẩu nhất nhất nghe lời, gọi người hầu chuẩn bị đồ cho tốt rồi chọn vài người thận trọng đi theo

Triệu phu nhân vẫn rất lo lắng, lại bắt Dung tẩu đưa thêm hai vệ sĩ đi cùng

Chu Thiển từ lúc mang thai tới giờ mỗi khi đi ra ngoài đều tiền hô hậu ủng như thế. Biết Triệu phu nhân cũng chỉ là lo lắng cho hai mẹ con nên dù cô không quen nhưng vẫn không nói gì. Đoàn người chậm rãi đi ra ngoài

Khu này đều là các nhà giàu, bình thường ít xe cộ, người qua lại nhưng cây cối thì rất đẹp. Không xa còn có một công viên nhỏ. Dung tẩu cẩn thận đỡ Chu Thiển đi về phía công viên

Ánh mặt trời rất nhu hòa khiến người rất thoải mái, lại thêm cả mùa đông vừa rồi Chu Thiển hầu như chỉ ở trong nhà, đi ra ngoài như vậy khiến cô rất vui. Cô chậm rãi bước đi, nhìn trời xanh mây trắng, cây xanh, nhìn cây đào nhà ai đang nở mà cười vui vẻ. Dung tẩu thấy cô vui như vậy thì cũng mỉm cười. Mọi người nói nói cười cười như đang đi du xuân vật

Ngay lúc ai nấy đều thoải mái hưởng thụ cảnh đẹp thì đột nhiên một chiếc xe lao nhanh đến rồi phanh kít một tiếng ở ngay bên cạnh. Không đợi mọi người phản ứng lại, xe mở ra, một đám người mặc áo đen ủa ra, vờ mặt hung tợn, tay cầm côn sắt, gấp ai đánh người đó. Một người trong đó chỉ vào Chu Thiển hét lớn:

- Chính là người đó, bắt lấy cô ta!

Chu Thiển hoảng sợ, tim đập loạn.

Đã xảy ra chuyện gì?

Tay Dung tẩu nắm tay Chu Thiển run lên, sợ đến mức nói năng lắp bắp:

- Thiếu phu nhân... chỉ sợ... chỉ sợ là bắt cóc... chạy mau... chạy mau...

Vừa nói vừa kéo Chu Thiển chạy đi. Bọn người đó vội vã đuổi theo. Đám người hầu đều là phụ nữ, chưa từng gặp tình cảnh này, nhất thời đều hoảng loạn, la hét chạy toán loạn, đều bị đám người kia đuổi theo mà đánh đập

Hai vệ sĩ là người phản ứng lại đầu tiên nhưng vì đi sau lại thêm giờ rất loạn nên nhất thời cũng không kịp đến bên cạnh Chu Thiển. Mà đối phương lại rất đông, hiển nhiên là đối tượng khó đối phó, bọn họ vây lấy hai người không cho thoát thân

Dung tẩu kéo Chu Thiển chạy, vừa chạy vừa lấy điện thoại trong túi ra, định gọi về nhà nhưng vì quá sợ hãi nên tay không cầm chặt, điện thoại rơi xuống định nhặt lại nhưng đã có người chạy theo nên không lấy được. Dung tẩu đành phải vội vàng kéo tay Chu Thiển chạy thật nhanh, mong sẽ có người giúp đỡ

Chu Thiển mang thai 8 tháng, người đi lại không tiện, lại thêm bị hoảng sợ nên chạy vài bước là đã thấm mệt, rất muốn dừng lại nhưng những kẻ kia quá hung hãn, nếu bị bắt thì vận mệnh không biết sẽ thế nào. Vừa nghĩ đến đó, cô lại cắn răng mà chạy

Dung tẩu vừa chạy vừa hô cứu mạng nhưng nơi đây toàn các biệt thự tường cao cổng sâu, khó mà có ai nghe được. Một người phụ nữ có thai, một bà già hơn 50 tuổi có thể chạy đi đâu, chưa bao lâu đã bị người đuổi theo

Đám người bịt mặt vung gậy gộc đập vào lưng Dung tẩu. Dung tẩu kêu lên rồi té ngã xuống đất Chu Thiển hoảng sợ hét:

- Dung tẩu!

Dung tẩu quỳ rạp trên đất mà ho khan, muốn đứng dậy mà không dậy nổi. Nhìn đám người tiếp cận Chu Thiển mà hoảng sợ phát khóc

Hai gã mặc đồ đen kéo Chu Thiển lên xe, Chu Thiển cực kì sợ hãi mà ra sức giãy dụa, kêu la:

- Buông ra! Buông ra! Các người là ai, mau buông ta ra

Tay bọn họ như kim sắt mà kẹp chặt lấy tay cô như xách cô lên xe vậy. Chu Thiển hoàn toàn không thể giãy dụa, kêu lớn:

- Cứu mạng! cứu mạng!

Cách đó không xa một kẻ nghe được cô kêu thì nhúu mày, bước nhanh đến bên cô, sau đó lấy ra một chiếc khăn tay chuẩn bị sẵn rồi nhét vào miệng Chu Thiển. Chu Thiển cảm thấy mũi gay gay xông thẳng lên óc, sau đó hai mắt tối sầm, không biết gì nữa

Đám người kia nhanh chóng đưa Chu Thiển lên xe rồi rút quân. Toàn bộ quá trình nhanh chóng sạch sẽ, chưa đến 10 phút

Những người còn lại hoặc là bị đánh bất tỉnh hoặc là bị thương không thể động đậy chỉ có thể trơ mắt nhìn thiếu phu nhân bị bắt đi mà không có cách gì. Mãi đến sau có người qua đường thấy tình cảnh thì mới gọi báo cho Triệu gia

Nhận được tin, Triệu phu nhân ngất xỉu ngay tại chỗ. Dung tẩu cũng khóc lóc gọi điện thoại cho Triệu Hi Thành, bà vừa vội vừa sợ nên nói không được

rõ ràng nhưng dù là không rõ thì cũng đủ khiến Triệu Hi Thành hoảng sợ

- Cậu chủ, cậu mau về đi... thiếu phu nhân... bị mấy kẻ bịt mắt... bắt đi rồi!

Triệu Hi Thành vội vã quay về nhà, nhìn thấy mọi người đều bị thương, thậm chí có vệ sĩ còn bị đánh gãy xương thì tim như vọt ra ngoài:

- Thiệu Lâm đâu? Thiệu Lâm sao rồi!

Anh trừng mắt nhìn Dung tẩu, mắt đỏ vằn lên vô cùng đáng sợ, giọng nói khiến người khác thấy đau lòng. Dung tẩu dựa vào ghế, lưng bị đánh như đang bị lửa đốt đau rất, bà nhìn Triệu Hi Thành mà rơi nước mắt

- Cậu chủ, thiếu phu nhân bị một đám người bịt mắt bắt đi rồi

- Bắt đi!

Đầu Triệu Hi Thành như nổ tung, sắc mặt tái mét lại

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Anh hét lớn, trong lòng hoảng hốt đến cùng cực, nhất thời đầu óc trống rỗng, người cũng run rẩy

- Hi Thành, bình tĩnh một chút! Đây là bắt cóc! Bọn cướp nhất định sẽ gọi điện đến đòi tiền chuộc

Lúc này Triệu lão gia từ bên ngoài bước vào, bình tĩnh nói lời này như khiến cho Triệu Hi Thành ổn định lại bản thân không ít

- Cha

Triệu Hi Thành vội bước lên, nắm chặt tay cha như muốn tìm chút sức mạnh từ đó

Mắt Triệu Hi Thành đã đỏ lên, môi run run:

- Thiệu Lâm đang mang thai, đã 8 tháng...

Triệu Quốc Xương vỗ vai anh nhẹ nhàng nói:

- Bọn chúng muốn tiền, sẽ không làm hại đến Thiệu Lâm đâu

Lúc này, Triệu phu nhân cũng đã tỉnh lại, bà chạy ra ngoài, nhìn thấy chồng như nhìn thấy hi vọng, bà vội chạy về phía ông khóc:

- Quốc Xương, làm sao bây giờ, Thiệu Lâm sắp sinh, nó bị hoảng sợ thế này không biết có nguy hiểm gì không. Đều là tại tôi, tôi không nên cho nó ra ngoài, đều là tôi nghĩ không cẩn thận.

Triệu Quốc Xương an ủi vợ:

- Không sao đâu, Thiệu Lâm là đứa trẻ kiên cường, con bé sẽ biết tự chăm sóc mình

Triệu Hi Thành ép mình phải tỉnh táo. Giờ anh không thể hoảng loạn, anh hoảng loạn thì sao cứu được Thiệu Lâm? Anh cố gắng không nghĩ đến tình trạng của Thiệu Lâm lúc này nhưng mồ hôi lạnh trên lưng đã thấm ướt áo anh. Anh hít sâu, áp chế sự lo lắng sợ hãi lại, ép mình phải tỉnh táo. Anh hỏi vệ sĩ:

- Lúc ấy chuyện xảy ra thế nào?

Bác sĩ tư của Triệu gia đã đến băng bó vết thương cho mọi người, vệ sĩ kia nhìn đau nói:

- Lúc ấy đột nhiên có một chiếc xe chạy đến, rất nhiều người ủa tới, một đám người thì bắt cóc thiếu phu nhân, một số khác thì vây đánh chúng tôi, rất nhanh chóng

- Như vậy thì nhất định là đã có kế hoạch, âm mưu từ trước

Vệ sĩ kia gật đầu đồng ý. Triệu Hi Thành đập bàn, chén đĩa trên bàn loảng xoảng, trong mắt anh là lửa giận hừng hực như con thú điên cuồng

Bất kể là ai nhưng dám có âm mưu làm tổn thương Thiệu Lâm, nếu Thiệu Lâm có chuyện gì thì anh nhất định sẽ không tha cho bọn họ

Anh nói với vệ sĩ:

- Giờ tôi sẽ đưa mấy người đi bệnh viện nhưng ai hỏi thì chỉ được nói là té ngã thôi

Chuyện này tạm thời không thể kinh động đến công an được

Vệ sĩ nói:

- Cậu chủ yên tâm, tôi biết nên làm gì

Triệu phu nhân nước mắt lưng tròng nhìn con:

- Giờ phải làm sao đây?

Triệu Hi Thành nắm tay mẹ:

- Trước tiên cứ chờ bọn chúng gọi điện thoại đã, bọn chúng không thể nào vô duyên vô vớ bắt Thiệu Lâm đi được, bọn chúng nhất định sẽ gọi điện thoại.

Triệu Quốc Xương gọi Triệu Hi Thành đến:

- Chúng ta cũng không thể hoàn toàn bị vây ở thế bị động được, giờ phải phái người điều tra. Những người dám lên âm mưu này nhất định không phải là tổ chức mình thường được, nhất định sẽ có dấu vết

Triệu Hi Thành gật đầu:

- Con cũng nghĩ vậy, con sẽ phái người điều tra, tranh thủ cứu Thiệu Lâm càng sớm càng tốt

Mắt Triệu Quốc Xương lóe ra tia sáng sắc lạnh:

- Dám dõ trò với Triệu gia ta, đúng là chán sống.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Kế hoạch

Chu Thiến lặng lẽ tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong một nhà máy bỏ hoang, hai tay hai chân đều bị người trói chặt. Chu Thiến giật giật, dây thừng thực sự rất chặt, cô gãy vài lần mà đã thờ hồng hộc nên cũng đành thôi. Cô kiểm tra lại người mình, may mà ngoài đầu hơi choáng thì cũng không có gì bất ổn, còn có thể cảm nhận được thai đập, con hằn là không sao. Chu Thiến thở phào nhẹ nhõm

Chu Thiến nhìn quanh, nơi này diện tích rất lớn, khắp nơi đều là rỉ sắt tro bụi, dầu mỡ đầy đất, góc nhà mạng nhện giăng đầy, xem ra đã lâu không có người đến. Mà đám người áo đen kia chẳng biết là đã đi đâu nhưng có thể nghe được loáng thoáng tiếng đi lại bên ngoài, hẳn là đang canh giữ ở bên ngoài

Chu Thiến giờ đã hiểu, mình bị bắt cóc. Trước kia xem TV thường thấy cảnh người nhà giàu bị bắt cóc tống tiền chỉ là không ngờ tình huống cầu huyết này lại có ngày xảy ra với mình

Người bị trói thường có hai kết cục, một là bọn cướp nhận được tiền rồi được thả đi, một loại khác thì là con tin bị giết. Nghĩ vậy, lòng Chu Thiến run lên, mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm lưng áo. Có lẽ là cảm nhận được sự sợ hãi của mẹ mà thai nhi trong bụng cũng đập đập vài cái

Chu Thiến hít thật sâu, tự an ủi mình: đừng sợ đừng sợ, Hi Thành nhất định sẽ không để chuyện đó xảy ra, Hi Thành nhất định sẽ đến cứu hai mẹ con, bọn họ sẽ bình an trở về. Cô nói đi nói lại câu đó vài lần như đang an ủi mình và an ủi con. Dần dần, cảm xúc của cô cũng bình ổn trở lại, thai nhi trong bụng cũng trở nên yên tĩnh lại

Nhưng lúc này, một giọng nữ chói tai đột nhiên vang lên như đâm vào màng tai cô khiến cô lại kinh hoàng

- Thiệu Lâm, tôi thực sự bội phục cô, đối mặt với tình huống này mà vẫn có thể bình tĩnh được như vậy, không làm âm không gây rối

Giọng nói quen thuộc này khiến Chu Thiến vội ngẩng phát lên mà nhìn thẳng về nơi phát ra tiếng. Lòng cô dâng lên cảm giác không lành

Vừa dứt lời, Văn Phương bước ra khỏi chiếc máy hồng, cô ta mặc bộ quần áo đỏ như máu càng khiến sắc mặt tái nhợt. Cô ta cười cười nhìn Chu Thiến rồi lại quét mắt về phía bụng Chu Thiến, vừa nhìn đến bụng cô thì vẻ mặt lại trở nên cực kì phẫn hận.

Tim Chu Thiến thất lại, cô gắt gao nhìn Văn Phương, trầm giọng nói:

- Văn Phương, thì ra là cô

Nếu là bọn cướp bình thường thì có lẽ cô còn có hi vọng sống nhưng lại là Văn Phương...

Chu Thiến nhìn khuôn mặt vắn vẹo của Văn Phương mà tim như chìm xuống đáy vực.

Văn Phương cười dài lạnh lạnh như tiếng quỷ kêu khiến người ta dựng đứng lông tóc. Cô ta đi đến bên Chu Thiến, từ cao nhìn xuống cô, cô ả nhếch môi cười, khoe môi co rúm lại khiến khuôn mặt cô ta càng trở nên đáng sợ.

- Thiệu Lâm, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày nằm trong tay tôi đúng không. Còn nhớ trước kia cô đối xử với tôi thế nào không

Vừa dứt lời, Văn Phương đã vung tay tát Chu Thiến.

Mặt Chu Thiến bị cô ta tát mà lệch qua một bên, gò má trắng nõn nhất thời ửng đỏ

Văn Phương ngồi xổm xuống vỗ vỗ mặt cô nói:

- Ai ôi, nhìn khuôn mặt đáng yêu chưa này, vừa khê chạm vào đã đỏ rồi. Triệu gia chăm cô như chăm bảo bối, chăm cô cả người cao quý, giờ lại còn mang thai...

Nói xong vuốt bụng Chu Thiến, ánh mắt lóe ra tia oán hận.

Chu Thiến không khỏi run lên, quát:

- Đừng chạm vào tôi!

Nói xong lùi về phía sau, tựa vào cạnh tường

Văn Phương đắc ý cười:

- Thiệu Lâm, cô sợ à? Vì sao không van xin tôi? Có khi cô van xin tôi thì tôi sẽ thả cô đấy

Nói xong lại cười rộ lên như kẻ tâm thần

Chu Thiến rất muốn chửi ầm lên nhưng cô biết lúc này Văn Phương đang trong cơn điên, nếu chọc giận cô ta chỉ sợ mình và con sẽ bất lợi. Cho nên cô vội lấy lại tinh thần, không tỏ vẻ sợ hãi trước mặt cô ta, chỉ cắn môi lạnh lùng nhìn cô ả mà không nói gì

Văn Phương cười một hồi, thấy mình khiêu khích nhưng không được đáp lại, cũng không thấy Thiệu Lâm sợ hãi van xin như dự định thì cảm thấy vô vị

Nhưng cô ta hao hết tâm tư bắt Thiệu Lâm đến thì sao chịu bỏ qua dễ dàng thế được

- Thiệu Lâm, cô hạnh phúc thật đấy. Tôi xem TV thấy cô và Triệu Hi Thành tay nắm tay như hoàng tử, công chúa trong truyện cổ tích. Giờ cô lại có thai, cuộc sống hạnh phúc, hoàn mỹ quá nhỉ?

Nhắc tới đứa trẻ, giọng Văn Phương lại trở nên sắc nhọn.

- Nhưng vốn dĩ những thứ này đều là của tôi. Hi Thành yêu tôi, ngày nào anh ấy cũng ở bên tôi! Cô chỉ có danh phận, trong lòng Hi Thành cô chả là gì hết. Tôi còn có con với Hi Thành, chúng tôi vốn sẽ là một gia đình hạnh phúc. Là cô, là cô cướp đi Hi Thành, là cô cướp đi hạnh phúc của tôi. Là cô hủy hoại cuộc sống của tôi

Văn Phương đứng lên gào lớn, cảm xúc kích động mà điên cuồng, tóc như mớ cỏ khô xõa tung, cô ta chỉ vào Chu Thiến, mắt lóe ra tia sang ác độc:

- Chính là cô! Mọi chuyện đều là do cô tạo thành. Là cô hủy hoại tôi

Chu Thiến nhìn Văn Phương như kẻ điên, hơi thở dần trở nên dồn dập, phải cãi nhau với người điên sao? Kết quả chỉ là phí công, đáng sợ. Cô không khỏi dịch về phía sau, hoảng sợ nhìn cô ta chằm chằm

- Cô hủy hoại tôi, cô lại sống cuộc sống hạnh phúc. Trên đời này làm gì có chuyện tốt như thế. Thiệu Lâm, cô nghĩ rằng tôi sẽ trơ mắt nhìn các người hạnh phúc sao?

Ánh mắt cô ta đột nhiên nhìn về phía bụng Chu Thiến:

- Nhìn cô sinh con cho Hi Thành

Đột nhiên mặt cô ta đỏ lên như là dùng hết sức mà hét:

- Cô đừng mơ! Cô đừng mơ! Tôi không có được thì cô cũng đừng mong có được

- Điên rồi... điên rồi...

Chu Thiên nhìn gương mặt đáng sợ kia của cô ta mà không nhận được khe nói. Giờ cô rất sợ, nay Văn Phương hoàn toàn là kẻ điên, hoàn toàn mất trí. Nếu chỉ có mình cô thì cô không sợ nhưng cô đang mang thai, sắp sinh con, chuyện cô sợ nhất chính là Văn Phương sẽ làm hại đứa con của cô. Giờ tay chân cô đều bị trói chặt, ngay cả bảo vệ bản thân cũng không thể chỉ đành co người lại, cố giấu bụng đi

- Đúng, tôi là kẻ điên đó! Nếu cô sống cuộc sống như tôi thì cô cũng thành kẻ điên mà thôi

- Không, tôi sẽ không sống giống như cô

Cô vĩnh viễn sẽ không đi cướp chồng người khác, sẽ không mang thai với chồng người khác, đường là do tự mình chọn, chưa bao giờ có ai ép buộc cô ta hết. Nhưng những lời này Chu Thiên sợ sẽ khiến cô ta giận dữ nên cũng không nói ra.

- Đúng, cô ngậm trong miệng khóa vàng, từ nhỏ sống cuộc sống cầm y ngọc thực, đương nhiên sẽ không đến mức như tôi...

Giọng cô ta đột nhiên hạ thấp lại, giọng nói chất chứa sự hối tiếc, tự thương thân. Bỗng nhiên cô ta lại rùng mình, cả người run run. Cơ mặt cô ta co rúm lại, như quý dữ khủng bố. Chu Thiên không biết cô ta thế nào, chỉ đứng đó sợ hãi nhìn cô ta

Văn Phương run run lấy trong túi áo ra một ống tiêm, sau đó cởi áo khoác, vội vã kéo tay áo lên để lộ ra cánh tay xương xẩu đầy gân và mạch máu. Cô ta coi như không thấy gì, chỉ vội vã tiêm vào mạch máu, đẩy chất lỏng bên trong vào thì mới trầm tĩnh lại, tựa vào tường. Dần dần, cô ta hết run, vẻ mặt đầy sự thỏa mãn.

- Văn Phương, cô nghiện thuốc phiện!

Chu Thiên kinh ngạc nhìn cô ta, thực sự không thể tin vào những gì đã thấy

Văn Phương nhắm mắt lại như đang hưởng thụ điều gì đó, vẻ mặt tái xanh, đáng sợ vô cùng

Một lát sau, cô ta mở to mắt, quay đầu nhìn về phía Chu Thiên, ánh mắt trống rỗng:

- Cô biết tôi sống cuộc sống thế nào không? Tôi bị cô cướp đi mọi thứ, hơn nữa sau này cũng không thể sinh con! Tôi có thể làm gì? Tôi chỉ có thể dùng rượu gây mê chính mình, dần dần, tôi quen với một băng đảng, tôi tìm được thứ khiến tôi thoải mái

Cô ta giờ ống tiêm trong tay ra, chất lỏng còn sót lại dưới ánh sáng từ cửa sổ mà lóe ra tia quý dị.

- Đó chính là thứ tốt nhất trên đời. Nó giúp ta vượt qua những ngày đau khổ, giúp tôi kiên trì đến bây giờ, giúp tôi có cơ hội báo thù cô.

Nói xong, mắt cô ta chợt lóe lên đầy sự âm trầm, cô ta chậm rãi đi tới gần Chu Thiên, vừa kéo hai bên tay áo lên để lộ ra hai cánh tay đầy vết tiêm chích:

- Nhìn thấy không, tôi sống những ngày như thế đó. Tôi tiêu hết tiền Hi Thành cho, bắt đắc dĩ mà phải làm việc cho bọn họ. Cô biết tôi đau khổ thế nào không? Cô biết tôi phải khóc bao nhiêu, chịu đựng bao nhiêu không, mà cô thì sao? Cô ở trong biệt thự hưởng thụ sự yêu chiều của Hi Thành, giúp Hi Thành sinh con. Thiệu Lâm, cô khiến tôi thế này thì bảo tôi sao cam tâm? Đổi lại là cô, cô sẽ bỏ qua cho người đã hủy hoại mình sao?

Chu Thiên nhích đi, cố gắng cách xa cô ta một chút. Giờ cảm xúc của Văn Phương thực không ổn định, tranh cãi với cô ta là hành động ngu xuẩn nhất, cô dùng giọng nói nhẹ nhàng để tránh kích thích đến cô ta:

- Văn Phương, cô bình tĩnh một chút, giờ đâu phải đã hết hi vọng, cô có thể cai nghiện, tôi có thể giúp cô, cô thả tôi ra, nhân lúc chuyện chưa trở nên rắc rối, cô ta tôi ra, tôi giúp cô cai nghiện, tôi đưa cô đến trại cai nghiện tốt nhất, còn sống là còn hi vọng

- Ha ha, hi vọng? Tôi nghiện nặng lắm rồi, hết hi vọng rồi! Thiệu Lâm, tôi nói cho cô, tôi không sợ làm to chuyện, chuyện đến nước này thì tôi sợ gì nào. Chẳng qua chỉ là cái mạng tàn, chỉ cần hại được các người, chỉ cần các người cũng thế thảm như tôi thì có gì mà sợ. Chuyện càng lớn càng hay, tôi sợ gì chứ

Chu Thiên nhìn khuôn mặt dị dạng của cô ta mà da đầu run lên:

- Văn Phương, cô bắt tôi đến đây làm gì?

- Tôi bắt cô, hahaha

Văn Phương lại cười như con tâm thần:

- Tôi còn chưa có khả năng đó đâu, là Phong ca của chúng tôi bắt cô đến. Biết đại ca của chúng tôi làm ăn chuyện gì không?

Lòng Chu Thiên toát mồ hôi lạnh cô không đáp mà chỉ cảnh giác nhìn Văn Phương:

- Đại ca mua bán thuốc phiện, làm ăn rất lớn. Chỉ là gần đây cảnh sát quá gắt gao, có một mớ hàng hóa không thể nào vận ra ngoài

Nói đến đây, Văn Phương cười quý dị rồi tiếp:

- Vì thế tôi hiến kế với đại ca, nếu giấu hàng trong kho của Triệu gia thì sẽ dễ dàng vận chuyển ra ngoài. Đại ca nói, đó là chuyện tốt nhưng sao Triệu gia chịu phối hợp, vốn là không thể nào

Văn Phương thuật lại lời Phong ca, học theo giọng điệu của hắn ta, vẻ mặt âm trầm vô cùng

- Tôi lại nói, nếu anh có thể khống chế thứ quý nhất của Triệu gia trong tay thì Triệu Hi Thành sẽ nghe lời anh. Đại ca lại hỏi: cái gì là quý nhất Triệu gia

Nói đến đây, Văn Phương vươn bàn tay gầy guộc như củi khô mà vuốt mặt Chu Thiển rồi cười khanh khách:

- Tôi vội nói cho đại ca, thứ quý nhất Triệu gia chính là một người phụ nữ có thai. Thiệu Lâm, chẳng phải chính là cô sao! Hahaha...

Tìm Chu Thiển như bị kim đâm, cô liêu lĩnh kêu:

- Văn Phương, cô bị điên rồi! Cô muốn Hi Thành vận chuyển thuốc phiện? Cô sẽ hại chết Hi Thành!

Văn Phương hung hăng lườm cô một cái:

- Thiệu Lâm, cô nên tự lo cho mình đi. Cô cho rằng Hi Thành sẽ thực sự không tiếc bản thân vì cô sao? Cô cho rằng cô thực sự quan trọng thế sao? Tôi sẽ cho cô thấy, trong lòng anh đấy, địa vị của tôi cao hơn cô cỡ nào. Hi Thành sẽ không đồng ý. Vận chuyển ma túy là tội lớn, bị bắt nhất định sẽ tử hình, dù có bao nhiêu tiền cũng không thể thoát chết. Hi Thành biết rõ điều này, anh ấy sẽ không chết vì cô đâu. Cô chờ bị anh ấy vứt bỏ đi, giống tôi này, bị anh ấy vứt bỏ không thương tiếc

Sau đó, cô ta lạnh lùng vuốt bụng cô, cười lạnh:

- Sau đó, tôi sẽ cho cô từ từ hưởng thụ giống tôi. Có phải là rất vui không. Dù sao tôi cũng rất vui, hahaha...

Văn Phương đứng lên, đứng thẳng người nhìn cô, vẻ mặt vô cùng đắc ý:

- Cô cứ từ từ mà đợi vận mệnh bi thảm như tôi đi. Thiệu Lâm, là bạn bè, tôi thực sự cũng không nỡ đâu! Haha...

Cô ta vừa cười vừa đi ra ngoài

Chờ Văn Phương đi rồi, Chu Thiển nhìn quanh phòng, vội suy tính, giờ cô rất lo lắng, ngay cả sự lo lắng cho bản thân cũng bị nỗi sợ này áp chế. Không được, nhất định không thể để bọn họ uy hiếp Hi Thành, mình phải nghĩ cách trốn đi, không thể chờ mọi chuyện xảy ra được.

Trước tiên phải coi trời mới được. Cô nhìn trên đất thấy có một miếng sắt, vội nhích ra mà nhặt lên, miếng sắt đầy rỉ sét, cô lau lên quần áo rồi cẩn thận cạo vào dây thừng. Trong tv nhìn người ta cạo lên dây thừng chỉ hai ba lần là đã đứt, không ngờ trong thực tế lại khó khăn đến vậy. Chu Thiển vừa nghĩ vừa cẩn thận cạo, tay ở sau lưng mắt không nhìn được, chỉ có thể làm bằng cảm giác. Đến cả nửa này, nghỉ ngơi vài lần mới cạo đứt dây thừng. Chu Thiển toát mồ hôi đầm đìa

Gỡ đứt được dây thừng trên tay, lại tháo dây thừng ở chân, xoa xoa cổ tay cổ chân bị trói rồi mới chậm rãi đứng dậy. Cô nhìn xung quanh, phát hiện chỉ có một đường ra duy nhất là cánh cửa lớn kia, cô cẩn thận rón rén đi tới đó

Đi tới cửa, lên nhìn trộm ra bên ngoài, ngoài cửa có mấy kẻ áo đen đứng canh quay lưng lại đây. Văn Phương cùng vài người đang đứng bên ngoài một phòng khác, có lẽ Phong ca nào đó đang ở trong

Từ nơi này trốn ra là không thể! Chu Thiển thờ dài, lùi lại về phía sau. Song cửa sổ rất lớn, thủy tinh đã bị đập nát, cô mở cửa sổ ra, nhìn chiếc song sắt rỉ sét mà ngăn người. Cô từng xem TV thấy có người dùng quần áo cạo đứt song sắt mà chạy trốn nhưng giờ đừng nói cô không có sức, có sức thì ... cô cúi đầu nhìn bụng bầu của mình...

Chu Thiển nhìn ra cửa sổ, bốn phía là đồng không mông quạnh, muốn vứt giấy cầu cứu cũng không được. Chỉ có ở phía xa xa có một tòa nhà cao tầng, bên tường sơn chữ “Thiên Hưng” rất to. Quá xa, dù gọi to cũng chẳng có ai nghe thấy, hơn nữa, người bên ngoài sao để cô kêu lớn được được? Nếu lại như lần trước lấy thuốc mê đánh mê cô đi thì càng phiền, chẳng biết gì chỉ đành để bọn họ sắp xếp, hơn nữa thuốc mê sợ còn có ảnh hưởng xấu đến thai nhi

Chu Thiển lòng nóng như lửa đốt, chẳng lẽ mặc kệ bọn họ dùng mình uy hiếp Hi Thành sao? Cô có thể khẳng định chắc chắn Hi Thành sẽ rất lo lắng cho mình, nếu đám người này dùng thủ đoạn thì chưa biết chừng Hi Thành sẽ đồng ý! Không có lý do gì hết, cô tin chắc anh sẽ không buông tay cô

Mà niềm tin này càng khiến cô nóng lòng

Cô ngồi xuống, tự an ủi mình đừng hoảng loạn, có lẽ Hi Thành sẽ tìm được chỗ cô trước mà cứu cô ra, như vậy sẽ chẳng sợ bị ức hiếp nữa

Ánh sáng bên ngoài càng lúc càng tối, cũng muộn rồi, nhiệt độ dần lạnh xuống.

Cùng lúc đó, trong căn phòng nhỏ bên ngoài xưởng, Phong ca đang cùng vài người thương lượng chuyện này, Văn Phương và mấy người phụ nữ khác đang ngồi cùng nhau.

Phong ca nói:

- Ngày mai lại gọi điện cho Triệu gia đi, cứ để bọn họ lo lắng một đêm đã thì mai mới dễ dàng đồng ý

Một người áo đen nói:

- Phong ca nói rất có lý, trong bụng người đàn bà đó là đích tôn nhà Triệu gia, bọn họ vì sự an toàn của hai mẹ con nhất định sẽ đồng ý với mọi chuyện của chúng ta

Phong ca cười đắc ý:

- Có một là có hai, chỉ cần lần này bọn họ đồng ý thì chẳng khác nào đã lên thuyền của chúng ta, về sau chúng ta chuyển hàng có Triệu gia làm hậu thuẫn, chuyển ra nước ngoài cũng được

Nói xong nhìn Văn Phương bằng ánh mắt tán thưởng:

- Lần này đều là công của Văn Phương, về sau mọi người buôn bán có lời sẽ không quên phần của cô em

Văn Phương bên ngoài cười ngọt ngào:

- Cảm ơn Phong ca

Nhưng trong lòng lại cười lạnh, mày đừng mơ! Loại người như Triệu Hi Thành sao có thể vì một người đàn bà mà hi sinh bản thân mình, cho dù là con thì loại người như anh ta còn sợ thiếu người sinh con cho sao? Đề ý mới là lạ! Chẳng qua tao lợi dụng mày để xử lý Thiệu Lâm thôi, chờ Triệu gia từ chối rồi mày chắc chả giữ người làm gì nữa đâu. Đến lúc đó tao sẽ từ từ xử lý nó để giải hận

Phong ca hoàn toàn không biết tính toán này của cô ta, hẳn ta và đám đàn em thương lượng một hồi, sau đó nghỉ hoặc nhìn về phía nhà xưởng nói:

- Người phụ nữ kia hay thật, tính lại lâu như vậy mà không gây lộn gì, giảm bớt việc cho chúng ta rồi! Xem ra phụ nữ nhà giàu vẫn có sự khác biệt một chút

Ban đầu bọn chúng đã tính nếu con tin gây rối thì sẽ bịt miệng cô lại, hoặc không thì đánh thuốc mê, giờ thấy hẳn là không cần

- Ăn cơm trước đi, Văn Phương, cô ăn xong đưa đồ ăn cho người đàn bà kia, cô ta mang thai, chúng ta còn phải dựa vào cô ta để thương lượng điều kiện với Triệu gia, đừng để cô ta xảy ra chuyện gì!

Văn Phương không cam lòng nói:

- Biết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Mạnh mỗi

Biệt thự Triệu gia vô cùng bí hiểm

Những người bị thương nặng đều đã đưa đến bệnh viện, những người bị thương nhẹ thì ở nhà cho bác sĩ xử lý

Triệu Hi Tuấn nhận được tin cũng vội vã quay về, lòng lo lắng chẳng kém một ai

Mọi người đều ngồi trong đại sảnh, mắt chăm chú nhìn chiếc điện thoại. Triệu Hi Thành ngồi ở ngay bên cạnh, điện thoại vừa kêu là anh sẽ nghe máy

Reng reng reng!

Tiếng điện thoại vang lên thanh thúy trong căn phòng rộng yên ắng như kích thích thần kinh mọi người! Triệu Hi Thành vội nghe máy:

- Alo!

Về mặt anh đầy lạnh lùng nhưng cũng đầy sự chờ mong, mọi người đều lo lắng mà nhìn anh

Nhưng một lát sau, sắc mặt anh dần trầm lại:

- Ngại quá, cô ấy không ở đây, tôi sẽ nhắn lại

Anh thất vọng cúp máy nói với mọi người:

- Là bạn của Thiệu Lâm...

Triệu phu nhân cuối cùng không chịu nổi, lo lắng nói:

- Cũng sắp đến đêm rồi, sao bọn họ còn chưa gọi điện đến đòi tiền chuộc? Thiệu Lâm trong tay bọn họ không biết thế nào nữa, những người này còn chờ gì nữa? Chẳng lẽ không muốn tiền sao?

Nói tới đây, Triệu phu nhân lại rơi nước mắt. Khó khăn lắm mới có cảnh ga đình quây quần vui vẻ, Thiệu Lâm cũng sắp sinh cháu nhưng sao giờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy? Vì sao nhà mình lại gặp nhiều gian nan như vậy?

Triệu lão gia ngồi bên cạnh bà, vỗ vỗ vai vợ, thở dài an ủi:

- Những người này không đơn giản, bọn họ đang chơi đòn tâm lý với chúng ta, làm cho chúng ta sốt ruột như vậy mới dễ đáp ứng yêu cầu của bọn họ

Triệu Hi Tuấn nói:

- Vì sao chúng ta không báo cảnh sát? Có lẽ cảnh sát sẽ có cách chưa biết chừng?

Triệu Hi Thành nói dứt khoát:

- Không được! Không được báo cảnh sát! Chúng ta không thể làm chuyện mạo hiểm, vạn nhất bị bọn họ phát hiện, Thiệu Lâm sẽ gặp nguy hiểm

Triệu Quốc Xương cũng nói:

- Đúng thế, chỉ cần mẹ con Thiệu Lâm bình an thì bao nhiêu tiền cũng chẳng là gì

- Chỉ cần bọn họ mở miệng, chúng ta lập tức sẽ trả tiền, người trong tay bọn họ chẳng lẽ chúng ta còn lựa chọn khác sao? Làm sao phải rắc rối như vậy, giờ thời tiết lạnh thế này, chẳng biết buổi tối bọn họ có chăm sóc Thiệu Lâm cẩn thận không, bụng Thiệu Lâm lớn như vậy, hành động không tiện...

Triệu phu nhân vừa khóc vừa nói như phát tiết sự lo lắng trong lòng

- Được rồi!

Triệu lão gia không nhịn được quát:

- Mọi người đã lo lắng lắm rồi, bà còn muốn mọi người lo lắng hoảng sợ hơn sao?

Những lời của Triệu phu nhân nhưng cắm thêm đinh vào lòng Triệu Hi Thành, anh đã vô cùng lo lắng sợ hãi, những cảm xúc này dày vò anh nhưng anh phải cố gắng giữ bản thân không rối loạn. Anh phải bình tĩnh để ứng đối với mọi tình huống nhưng đầu óc lại vô cùng lộn xộn như có hàng vạn con ngựa nhảy chồm, lại như bị búa tạ đánh vào, đau đớn không thể chịu nổi

Anh đứng lên, anh cảm thấy không thể cứ chờ đợi như vậy, sự đau khổ này sớm muộn cũng khiến anh phát điên. Anh đi ra ngoài đến sân trước, gió lạnh từng đợt thổi lên người anh khiến anh thoáng run lên nhưng cảm giác này lại khiến sự lo lắng trong anh dịu lại một chút. Anh nhìn góc vườn yên tĩnh, từng ngọn cỏ nhàn hoa, từng góc cây hòn đá ở đây đều rất quen thuộc. Tại nơi này, Thiệu Lâm từng nắm tay anh tươi cười xinh hơn ánh trăng, cô thì thầm vào tai anh, dịu dàng dựa đầu vào vòm ngực anh. Ở nơi đây, anh từng nắm tay cô tận bộ, nghe cô kể hôm nay bé cưng đạp bụng bao nhiêu lần, nghe cô kể đã làm gì. Sự yên tĩnh, ấm áp đó là những tháng ngày vui vẻ nhất đời anh. Ở đây, cô từng cười nói với anh, cả đời sẽ không rời xa...

Giờ anh đang ở đây nhưng Thiệu Lâm, em đang nơi đâu...

Anh lấy di động gọi cho Lý Thêm, sau khi gặp chuyện không may, anh đã dặn Lý Thêm giúp mình điều tra chuyện này nhưng mãi đến giờ Lý Thêm vẫn chưa báo lại tin gì cho anh. Anh thực sự không chờ được nữa

Điện thoại được kết nối

- Lý Thêm có tin gì chưa?

Đầu bên kia, giọng Lý Thêm rất nghiêm túc:

- Sếp Triệu, thời gian thực sự quá gấp, đối phương làm việc cẩn thận hoàn toàn không điều tra được. Tôi cảm thấy đối phương làm chuyện này kín kẽ như vậy chỉ sợ không phải tổ chức bình thường, thế lực của bọn họ chỉ sợ là còn lớn hơn tưởng tượng của chúng ta nhiều.

Nghe Lý Thêm nói đến giờ còn chưa có tin tức thì Triệu Hi Thành mất kiên nhẫn gào to vào điện thoại:

- Tôi mặc kệ bọn họ thế lực cỡ nào, anh phải hết sức điều tra ra cho tôi. Điều động mọi mối quan hệ của anh đi, tốn bao nhiêu tiền cũng được. Nhất định phải mau chóng điều tra cho tôi

- Vâng vâng, tôi sẽ cố gắng hết sức

Triệu Hi Thành cúp máy, lòng lo âu vô cùng, lại dùng sức đánh vào gốc cây bên cạnh.

Bàn tay anh chảy máu...

- Anh làm gì vậy!

Triệu Hi Tuấn đi đến bên Hi Thành, anh ở trong phòng khách nghe tiếng anh cả hét lớn thì vội ra xem, vừa vận nhìn thấy cảnh này

Triệu Hi Tuấn nhìn bàn tay đầy máu của anh mà hoảng sợ:

- Mau gọi bác sĩ đến băng bó đi anh!

Triệu Hi Thành vẫy vẫy tay, suy sụp nói:

- Anh không sao, so với những gì Thiệu Lâm phải chịu đựng thì vết thương này có là gì?

Dưới ánh trăng âm đạm, sắc mặt anh trắng bệch, lông mày nhíu chặt

Triệu Hi Tuấn vỗ vỗ vai anh mình:

- Chị dâu sẽ không sao đâu! Bọn họ muốn tống tiền, trước khi nhận được tiền sẽ không làm hại chị ấy đâu

Triệu Hi Thành ngẩng đầu, ánh mắt đầy sợ hãi:

- Nhưng sau khi nhận được tiền thì sao? Rất nhiều trường hợp bọn cướp lấy tiền giết con tin! Nếu không nhanh chóng tìm được Thiệu Lâm thì sao anh yên tâm được?

Anh nắm chặt tay Hi Tuấn:

- Hi Tuấn, anh không dám nghĩ, nếu Thiệu Lâm có chuyện gì? Nếu cô ấy có chuyện gì...

Giọng anh nghẹn ngào, cuối cùng không nói nên lời, suy nghĩ này khiến anh đau lòng không thể thở nổi.

- Không đâu, không đâu... chị dâu là người phụ nữ tốt... sẽ không sao...

Triệu Hi Tuấn khẽ nói như đang an ủi anh mình, cũng như đang tự an ủi chính mình. Anh nhớ tới lúc cô tạo hình cho mình trong căn nhà trọ chật hẹp, chiếc gương sáng ngời chiếu rõ khuôn mặt dịu dàng, miệng cười như hoa của cô đang lặng lẽ nhìn mình... Mắt Triệu Hi Tuấn nóng lên, vội quay đi.

Chị dâu, bao nhiêu người lo lắng cho chị như vậy, xin chị, xin chị hãy bình an trở về.

Giờ Chu Thiên đang lui vào một góc, bên cạnh là bát com, vừa rồi là Văn Phương mang com vào, thấy cô đã cời dây trói thì cười lạnh nói:

- Giỏi lắm, nhưng cho dù cô có cời được dây trói thì cũng trốn không thoát, nghĩ cũng không cần nghĩ đâu, nơi này như thùng sắt thôi

Chu Thiên mặc kệ cô ta, chỉ nhận lấy bát com trong tay cô ta, nhìn nhìn cảm thấy thức ăn không tệ thì cầm đũa ăn

- Cô còn có tâm tình mà ăn?

Văn Phương kinh ngạc, đổi lại là mình thì sớm đã khóc không còn sức lực, cô ta dựa vào cái gì mà bình tĩnh thong dong như vậy?

Chu Thiên mặc kệ cô ta, nghĩ thầm: đương nhiên phải ăn, không ăn thì con yêu sẽ đói, hơn nữa ngày mai thế nào còn chưa thể chắc chắn, nếu Hi Thành tới cứu mình thì cũng phải cần có sức mà chạy nữa

Văn Phương thấy cô mặc kệ mình thì hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi. Cô cứ cao ngạo đi, sẽ có lúc cô phải đau đớn, sợ hãi. Nghĩ vậy trong lòng cũng thoải mái hơn chút ít

Ban đêm dần buông xuống, độ ẩm cũng dần giảm, gió lạnh theo cửa sổ thổi vào từng đợt khiến Chu Thiên lạnh run. Cô ôm chặt người nhưng vẫn run lên cầm cập. Không được, cứ thế này nhất định sẽ bị cảm lạnh

Cô bước tới cửa lớn, buổi tối bọn họ mở một lớp cửa ra nhưng vẫn có người bảo vệ

Cô gõ gõ cửa nói:

- Này, mang chăn đến cho tôi, tôi rất lạnh

Kẻ giữ cửa mắt kiên nhẫn nói:

- Ngoan ngoan ở yên trong đó cho tao, đừng lảm lòi

- Nhưng tôi là phụ nữ có thai! Bị cảm lạnh rất nguy hiểm! Cho tôi chăn! Cho tôi chăn!

Chu Thiến lại ra sức đập cửa. Cô đã biết bọn họ muốn tìm Triệu gia cùng hợp tác, một khi đã vậy thì chưa đạt được mục đích thì tuyệt đối sẽ không dám làm gì cô. Như vậy cô đương nhiên phải tranh thủ phúc lợi cho mình, ít nhất phải chăm sóc bản thân, không thể để bị lạnh bị đói được

Tiếng động vang đến phòng bọn Phong ca, Văn Phuong. Phong ca hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Người kia nhắc lại yêu cầu của Chu Thiến cho hắn ta nghe

Phong ca cười:

- Điểm này là chúng ta sơ sót, đúng là không thể để cô ta bị cảm lạnh được. Mau mang chăn gối đi. Thú vị, con tin can đảm thế này đúng là lần đầu tiên được thấy

Chuyện bất cớ thế này cũng chẳng phải lần đầu tiên bọn họ làm, những con tin trước kia đều ngoan ngoãn cúi đầu, nhìn cũng không dám nhìn bọn họ lấy một lần, nói chuyện thì càng khỏi phải bàn, sao có ai giống như cô dám vỗ cửa đưa yêu cầu được

Chu Thiến nhận được chăn cũng không ngại bẩn, quấn chặt quanh người, tựa vào tường mà chợp mắt. Những mạng nhện, tro bụi, dầu mỡ coi như không thấy. Giờ cô là con tin, đương nhiên không thể yêu cầu được ở trong khách sạn, chỉ cần không bị đói lạnh là đã may mắn lắm rồi. Lo lắng hoảng sợ suốt một ngày dài, Chu Thiến mệt mỏi, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ

Đột nhiên có người khẽ gọi cô:

- Thiệu Lâm, Thiệu Lâm...

Chu Thiến mở mắt đã thấy Triệu Hi Thành đang ngồi xổm bên cạnh mình, gương mặt trong bóng tối không thể nhìn rõ nhưng giọng nói này chắc chắn là của anh

Chu Thiến vừa mừng vừa sợ, nhào vào lòng Hi Thành:

- Hi Thành, em biết anh sẽ tìm được em

Triệu Hi Thành cầm tay cô nói:

- Nào, đi theo anh! Anh dẫn em ra ngoài

Chu Thiến đứng dậy đi theo anh nhưng lúc hai người sắp rời khỏi thì đèn đột nhiên sáng bừng, một đám người áo đen không biết từ đâu đến vây lấy bọn họ, hòng súng đèn ngắm chĩa thẳng về phía hai người

Triệu Hi Thành đột nhiên đẩy Chu Thiến ra ngoài cửa, lớn tiếng nói:

- Thiệu Lâm, mau chạy đi

Chu Thiến quay đầu lại đã thấy họng súng nhắm thẳng về phía Hi Thành.

Đùng đoàng!

- Hi Thành!

Chu Thiến hét thảm một tiếng rồi bùng tỉnh. Cô thờ hồn hên, toát mồ hôi lạnh khắp người. Thật quá đáng sợ! Trong giấc mơ cả người Hi Thành đầm máu, cảm giác vô cùng chân thật. Cô vỗ ngực, hít thật sâu, may chỉ là giấc mộng. May không phải là sự thật. Sợ muốn chết!

- Sao thế, mơ thấy Hi Thành vứt bỏ cô sao? Kêu thảm thiết vậy!

Giọng nói đầy tọc mạch này ngoài Văn Phuong thì là ai được?

Chu Thiến ngẩng đầu, thấy Văn Phuong vẫn mặc chiếc áo đỏ kia, không hiểu sao, Chu Thiến cảm thấy màu này cực kì giống máu, giống như cả người tẩm trong máu, giống như trong giấc mơ khi nãy

- Cô xem, cô tốt số ghê! Đến ngay cả làm con tin thì tôi vẫn phải hầu hạ cô. Ăn cơm đi!

Văn Phương mang một bát cháo với hai chiếc bánh bao đặt bên cạnh cô, cười âm hiểm:

- Chẳng biết cô còn ăn được mấy bữa, cứ ăn nhiều vào nhé
- Hi Thành sẽ đến cứu tôi

Chu Thiến vừa ăn vừa nói, từ khi biết mình không phải là do cô ta bắt đến thì Chu Thiến cũng không sợ cô ta như trước. Nơi này không phải do Văn Phương làm chủ, cô ta vẫn phải nhìn sắc mặt người khác mà thôi.

Văn Phương nghe xong thì biến sắc:

- Cô cứ ở đây mà nằm mơ đi! Chờ Phong ca gọi điện cho Hi Thành! Tôi xem xem Hi Thành có thèm đến cứu cô không!

Chu Thiến không nhịn được, ngẩng đầu nhìn cô ta:

- Văn Phương, chúng ta trước kia thực sự là bạn? Chúng ta lớn lên bên nhau?

Văn Phương ngẩng ra sau đó cúi đầu:

- Chúng ta không phải là bạn, trong mắt mọi người tôi chỉ là nha hoàn của cô thôi
- Tôi không tốt với cô?

Bằng không vì sao Văn Phương lại không hề nể nang mà cướp chồng của Thiệu Lâm, thực sự là bạn bè lớn lên bên nhau sao có thể làm chuyện như vậy? Như cô và Tiểu Mạt, nghĩ còn chẳng dám nghĩ

Văn Phương lại ngẩng ra, Thiệu Lâm giúp cô đến trường, trung học đại học đều là Thiệu Lâm bỏ tiền, quần áo giày dép cũng là Thiệu Lâm mua cho cô. Nhưng là... nhưng là, đó là do cô làm nha hoàn đổi lại! Trong lòng Văn Phương trở nên phiền chán, nhìn Chu Thiến hét lớn:

- Cô cho là chút ân huệ này có thể khiến tôi mang ơn sao? Sở dĩ tôi có ngày hôm nay đều là do cô làm hại! Đều là cô làm hại

Khuôn mặt cô ta tái nhợt lại, cứ lăm lăm những điều này như đang tự khẳng định niềm tin của mình, dần dần, đôi mắt lại trở nên điên cuồng

Chu Thiến nhìn thấy cô ta như vậy thì không nói thêm gì, bất kể là lúc nào, kẻ điên không nên dây

Văn Phương nổi điên một hồi, cuối cùng hung hăng nhìn cô nói:

- Cô đừng nghĩ nhắc đến chuyện trước kia thì tôi sẽ tha cho cô! Tôi nói cho cô, nó càng khiến tôi hận cô mà thôi

Nói xong chạy ào ra ngoài.

Biệt thự Triệu gia

Người Triệu gia một đêm thức trắng, ai nấy đều lộ rõ sự mệt mỏi. Triệu Hi Thành ngồi bên chiếc điện thoại, đầu tóc hỗn độn tiêu tụy. Triệu Hi Tuấn ở bên kia đang khuyên cha mẹ đi nghỉ ngơi một chút, có điện thoại sẽ gọi nhưng hai ông bà cố chấp lắc đầu, chỉ muốn ở đây chờ

Triệu phu nhân nói:

- Nằm trên giường cũng không ngủ nổi, ở đây mẹ mới an tâm hơn chút

Triệu Hi Tuấn còn định dỗ thêm thì điện thoại lại vang

Ánh mắt mọi người đều sáng bừng, mọi mệt mỏi như đều bị quét sạch, ai cũng có cảm giác rằng cú điện thoại này nhất định là bọn cướp gọi đến. Triệu Hi Thành thở sâu rồi nhấc điện thoại:

- Alo!

Giọng nói vẫn cố gắng giữ bình tĩnh

- Là Triệu tiên sinh sao?

Triệu Hi Thành tim đập loạn, khẽ gạt đầu với mọi người, mọi người biết là điện thoại của bọn cướp thì vội xúm lại

- Tôi là Triệu Hi Thành.
- Tốt rồi! Triệu tiên sinh, vợ của anh đang ở trong tay chúng tôi, nếu anh không làm theo lời của tôi thì vĩnh viễn sẽ không gặp lại vợ con mình nữa đâu

Giọng nói đầy tàn nhẫn, rất nhiên nhiên là kẻ đường cùng sẵn sàng sống chết.

Giọng Triệu Hi Thành dần trở nên nôn nóng:

- Anh muốn bao nhiêu tiền, chúng tôi sẽ cho các người, chỉ cần các người đừng lại hại vợ tôi

Triệu phu nhân ở bên mắt rung rung đầm lệ, gật đầu liên tục

- Ha ha! Chúng tôi không cần tiền! Chúng tôi cần anh giúp một việc! Nếu anh có hứng thú thì một mình đến địa chỉ sau! Đừng báo cảnh sát, nếu không thì vợ con anh thảm đó.

- Chờ đã, tôi muốn xem vợ tôi thế nào, tôi phải xác định xem cô ấy có an toàn không

- Được, tôi gọi cô ta đến nghe điện thoại

- Không được, tôi muốn gặp cô ấy

Điện thoại bên kia yên lặng một hồi mới nói:

- Được, tôi chụp ảnh rồi gửi cho anh

Triệu Hi Thành buông điện thoại, mọi người đều vội vàng nhìn anh:

- Bọn chúng hình như có mục đích khác, bọn họ hẹn con ra bàn bạc

Triệu Hi Tuấn lo lắng nói:

- Liệu có nguy hiểm gì không? Nhỡ bọn họ cũng bắt nốt anh...

Triệu Hi Thành kiên quyết nói:

- Cho dù là nguy hiểm thì anh vẫn phải đi, dù chỉ có một tia hi vọng anh vẫn phải thử

Triệu Quốc Xương lắc đầu:

- Bất một người là đã có thể đạt được mục đích, bọn họ sẽ không gây rối đầu, vạn nhất chúng ta báo cảnh sát thì bọn họ cũng đủ phiền toái

Triệu phu nhân nói với Triệu Hi Thành:

- Bất kể bọn họ yêu cầu gì thì con cứ đồng ý đi, đưa Thiệu Lâm về rồi tính

Triệu Hi Thành gật đầu

Chu Thiển đang đi lại trong nhà xưởng thì một đám người đột nhiên xông tới

Cầm đầu là một người đàn ông khoảng 40 tuổi, đầu bóng loáng, mặt có sẹo, cổ đeo vòng thô, cả người đầy sát khí. Chu Thiển có cảm giác, người này nhất định là Phong ca! Theo sau hắn ta là một số người mặc áo đen, trong đó có một kẻ cầm máy ảnh. Văn Phuong thì đứng sau bọn họ

Phong ca thấy cô thì cười nói:

- Chồng cô quan tâm cô lắm. Nhất định muốn tôi chụp hình cô lại gửi cho anh ta thì anh ta mới chịu yên tâm. Chẳng có cách nào cả, cô phối hợp chút nhé

Có lẽ là vì mục đích sắp đạt được nên giọng nói rất khách khí

Vừa dứt lời, ánh mắt oán độc của Văn Phuong bắn về phía cô, khóe miệng cười lạnh

Chu Thiển nghe xong lời hắn ta, chợt có một suy nghĩ hiện lên, một chủ ý hình thành, cô nói:

- Được tôi phối hợp, chỉ cần anh sớm cho tôi trở về, chụp ngay ở đây à?

Khi nói chuyện, cô lặng lẽ đi về phía cửa sổ

Phong ca sờ sờ chiếc đầu trục bóng lưỡng:

- Cô có thể về hay không không phải do tôi, quyền quyết định là trong tay chồng cô

Nói xong quay đầu nhìn người đang cầm máy ảnh nói:

- Chụp ngay ở đây đi, cứ chụp đại mấy tấm cho bọn họ thấy cô ta vẫn an toàn là được

Chu Thiến rất phối hợp, mặc kệ bọn họ quay chụp. Phong ca rất vừa lòng, chụp xong thì mang người rời đi, lúc gần rời đi, Văn Phương quay đầu nhìn cô đầy oán hận

Bọn họ đi rồi, Chu Thiến quay đầu lại, nhìn tòa cao ốc phía xa ngoài cửa sổ với chữ “Thiên Hưng” màu đỏ trên tầng cao nhất, trong lòng thâm cầu:

- Hi Thành, nếu anh nhìn được hai chữ này thì có thể tìm ra được đến đây không?

Triệu Hi Thành nhanh chóng nhận được hình ảnh bọn họ gửi đến

Trong clip, Chu Thiến nhìn qua vẫn ổn, ngoài quần áo có hơi bẩn thì không thấy có gì bất thường. Cô còn mỉm cười nói:

- Em vẫn khỏe, con cũng ngoan lắm, không bị đói rét gì cả, mọi người đừng lo

Nhìn đến đây, Triệu phu nhân không nhịn được mà khóc:

- Đứa trẻ ngốc này, ở đó chắc cũng bị dọa chết khiếp mà vẫn sợ chúng ta lo lắng...

Hi Thành vuốt ve gương mặt cô qua màn hình, lòng chua chát khôn cùng, hận không thể lập tức bay đến bên cạnh cô.

Đột nhiên, Triệu Hi Tuấn nói:

- Anh cả, anh xem cái gì này?

Một câu này khiến mọi người đều chú ý, nhìn theo tay anh chỉ, chỉ thấy phía sau Chu Thiến có một tòa nhà cao tầng, trên cao có hai chữ Thiên Hưng, nếu không nhìn kỹ thì khó mà phát hiện ra được

Triệu Hi Thành kích động nói:

- Có được manh mối này sẽ dễ tìm Thiệu Lâm hơn, anh phải báo cho Lý Thêm

Hai hôm nay, bọn Lý Thêm như ruồi bọ tìm lung tung, căn bản không có tiến triển gì hơn. Nhưng hôm nay có manh mối này thì tin chắc với thể lực của Lý Thêm thì nhất định có thể tìm được Thiệu Lâm

Mọi người đều vui mừng, trong mắt đầy những tia hi vọng. Triệu phu nhân lau nước mắt:

- Hi Thành, con mau đi gọi điện đi, đỡ phải đi tìm bọn họ, tránh được nguy hiểm

Triệu Hi Thành nói với mẹ:

- Không, con vẫn phải đi, nếu con không đi thì bọn họ sẽ nghi ngờ. Nếu bọn họ đổi Thiệu Lâm đến chỗ khác thì sẽ không dễ để tìm được cô ấy. Hơn nữa Lý Thêm tìm người cũng cần phải có thời gian, con đi gặp bọn họ để kéo dài thời gian, khiến bọn họ mất cảnh giác

Triệu Quốc Xương gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Nhân tiện xem xem bọn họ là ai

Chuyện bị những người này tính kế, Triệu lão gia vẫn luôn canh cánh trong lòng!

Triệu phu nhân nói:

- Tóm lại, mẹ chỉ mong các con đều bình an!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Nghĩ cách cứu viện

Chiều hôm đó, Triệu Hi Thành đi theo địa chỉ bọn cướp nhắc đến gấp gáp trao đổi. Lúc về, về mặt anh lo lắng vô cùng

Người của Triệu gia đang lo lắng vì sự an toàn của anh, thấy anh bình an trở về thì đều thở phào, sau đó vây đến hỏi thăm mọi chuyện

Triệu phu nhân sai người hầu pha trà nóng cho Hi Thành rồi cho người hầu lui mới hỏi:

- Sao rồi? Con có gặp Thiệu Lâm không?

Bà nghĩ nơi Hi Thành đến chính là chỗ Thiệu Lâm bị nhốt

Triệu Hi Thành nhấp một ngụm trà lắng đầu:

- Không có, bọn họ hẹn con ở một căn phòng riêng, chỗ đó không phải là nơi có thể nhốt người. Hơn nữa bọn họ còn muốn dùng Thiệu Lâm để uy hiếp chúng ta thì sao có thể để con biết chỗ Thiệu Lâm được?

Triệu phu nhân cúi đầu:

- Mẹ lo quá nên hồ đồ rồi...

Triệu lão gia nghiêm túc hỏi:

- Rốt cuộc bọn chúng muốn chúng ta làm gì?

Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Triệu Hi Thành càng nghiêm trọng, ánh mắt nhìn mọi người, ánh mắt này khiến ai nấy đều rất lo lắng

Triệu Hi Thành nói từng từ từng chữ, giọng lạnh như băng:

- Bọn chúng yêu cầu chúng ta vận chuyển ma túy cho bọn chúng.

- Vận chuyển ma túy

Đến ngay cả Triệu lão gia là người đã quen mọi phong ba cũng có chút hoảng sợ chứ đừng nói đến Triệu phu nhân và Triệu Hi Tuấn quen sống an nhàn.

Triệu Hi Tuấn mở to mắt, vẻ mặt kinh hoàng, hoảng sợ nói:

- Bọn họ là...

Sắc mặt Triệu lão gia cũng trở nên trắng bệch, ông vốn nghĩ chỉ là bất cóc bình thường, cho dù bọn cướp thế lực lớn thì cũng chỉ là muốn nhiều tiền nhưng giờ lại liên quan đến ma túy thì thực sự là ngoài dự tính của ông. Ai cũng biết chỉ những băng đảng có thế lực nhất, độc ác nhất, khó bắt nhất mới dấn đến ma túy. Da đầu ông hơi run lên, cảm thấy mọi chuyện dần vượt khỏi tầm kiểm soát của mình.

Triệu Hi Thành lại nói tiếp:

- Bọn chúng muốn chúng ta giấu hàng của chúng vào kho của chúng ta để tránh công an điều tra

- Không được!

Triệu Quốc Xương quả quyết lắng đầu:

- Chuyện này quyết không thể đồng ý! Một khi bị tra ra thì không chỉ là một nhà chúng ta mà cả Triệu thị cũng coi như xong

Mặt Triệu Hi Tuấn không còn chút máu:

- Cũng may chúng ta còn có chút manh mối về nơi ẩn thân của chị dâu, chỉ cần cứu được chị dâu thì sẽ không bị uy hiếp nữa

Triệu phu nhân phụ họa theo đuôi:

- Đúng, đầu tiên cứu Thiệu Lâm mới là quan trọng nhất

Bà nhìn Triệu Hi Thành:

- Chẳng phải con đã sai người đi thăm dò sao. Có tin gì không?

- Hẳn là sắp rồi! Lý Thêm làm việc rất chắc chắn, chỉ cần có manh mối thì nhất định có thể điều tra ra! Chỉ là...

Triệu Hi Thành thoáng dừng lại, mày nhăn tít, nhìn về phía cha, thấy vẻ mặt cha cũng chất chứa ưu phiền:

- Chỉ là bọn họ dám đem việc bí mật này nói cho chúng ta thì có thể thấy là đã quyết tâm lừa chúng ta xuống nước, bọn họ người đồng còn có cả súng ống! Thế lực không nhỏ...

- Bất kể Thiệu Lâm có ở trên tay bọn họ hay không thì bọn họ cũng sẽ không buông tha chúng ta! Sau này nhất định sẽ rất rắc rối

Triệu Quốc Xương lo lắng tiếp lời. Bị trùm ma túy theo dõi thì chẳng phải là điều gì vui vẻ, khó mà phòng bị.

Trong mắt Triệu Hi Thành hiện lên một tia ngoan lệ, oán hận nói:

- Cho nên con nghĩ, để tránh hậu họa về sau, chúng ta nhân cơ hội này diệt trừ bọn họ đi. Bọn chúng dám bắt cóc Thiệu Lâm, con giận này thực sự không thể nuốt được

Mắt Triệu Quốc Xương lóe sáng:

- Con muốn làm gì

- Báo cảnh sát

Triệu phu nhân vội vàng phản đối:

- Không được, rất nguy hiểm! Nếu bọn cướp vừa nhìn thấy cảnh sát mà hại đến Thiệu Lâm thì làm sao?

Triệu Hi Tuấn cũng lo lắng:

- Đúng, cứ cứu chị dâu ra rồi tính sau

Triệu Quốc Xương cũng đồng ý với ý kiến của con cả:

- Nếu không nhân cơ hội này một lưới bắt sạch bọn chúng, chờ bọn chúng phát hiện Thiệu Lâm đã được cứu thì nhất định sẽ phát hiện có vấn đề. Để bọn chúng sống sót thì chúng ta sẽ gặp rắc rối sau này. Lần sau chỉ e không còn đơn giản là bắt cóc nữa

- Con sẽ cùng Lý Thêm cứu Thiệu Lâm ra trước rồi đuổi bám theo bọn chúng, chờ cảnh sát đuổi tới rồi thì không chế cho tốt sẽ không để ai lọt lưới

Triệu Hi Thành đập mạnh lên bàn khiến mọi người đều giật mình:

- Bọn chúng sẽ phải trả giá về những hành động này

Mọi người đều hoảng sợ, như đã nhìn thấy mùi máu tanh

Lúc này, điện thoại của Triệu Hi Thành vang lên, vừa nhìn thấy số điện thoại thì Triệu Hi Thành vui mừng nhận:

- Lý Thêm, có tin tức chưa?

Người Triệu gia đều ngừng thở, vẻ mặt lo lắng

- May không làm hỏng việc, tôi đã tìm được chỗ phu nhân bị bắt

Triệu Hi Thành mừng rỡ hét lớn:

- Thật tốt quá

Những người Triệu gia đều vui mừng theo

- Lý Thêm, cảm ơn cậu! Cậu mau triệu tập các anh em! Chuẩn bị vũ khí... đúng, tốt nhất là súng! Không có thì đi mua! Tôi biết cậu có cách! Tiền không thành vấn đề! Những người tham gia hôm nay tôi sẽ có hậu tạ

Triệu Hi Thành và Lý Thêm bàn tính mọi việc xong xuôi rồi mới cúp máy

Sau khi cúp máy, anh nghiêm túc nói với Triệu Quốc Xương:

- Cha, giờ báo cảnh sát thì nhất định cảnh sát sẽ không để chúng ta hành động một mình, cũng chẳng biết bọn họ sẽ sắp xếp ra sao. Buổi tối cha chờ con đi rồi mới báo cảnh sát. Cho bọn họ nửa tiếng chuẩn bị hẳn sẽ không muộn

Triệu Quốc Xương cũng kiên quyết gật đầu:

- Được! Các con phải thật cẩn thận

Buổi tối, Chu Thiên tản bộ trong nhà xưởng. Cô đi đến bên cửa sổ, ánh trăng đêm nay âm ỉ, bên ngoài tối đen, nơi này đến tối đều yên tĩnh chết người, chỉ có tiếng gió rít qua khiến người ta rợn tóc gáy

Chu Thiến nhìn ra bên ngoài ngẫm: nếu Hi Thành nhìn thấy manh mối kia thì hẳn anh sẽ sớm xuất hiện để cứu cô

Đúng lúc này, cửa nhà xưởng đột nhiên bị người dùng sức đẩy ra.

Chu Thiến nhìn lại, chỉ thấy Văn Phương xoay người khóa cửa lại rồi nhìn cô bằng vẻ mặt oán hận, sau đó bước nhanh về phía cô như muốn ăn tươi nuốt sống Chu Thiến vậy

Chu Thiến hoảng sợ vội lùi về phía sau vài bước, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt. Văn Phương nhanh chóng đi đến bên cô, bàn tay như xương khô bóp chặt cổ tay Chu Thiến như chiếc gọng kìm, hai mắt hung hăng nhìn Chu Thiến đầy ác độc, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Không thể ngờ Hi Thành vì mày mà đáp ứng yêu cầu của Phong ca! Thiệu Lâm, mày rốt cuộc đã dùng cách gì mê hoặc Hi Thành thần hồn điên đảo như vậy!

Chu Thiến cả kinh, cũng bất chấp cơn đau đớn, vội hỏi:

- Cô có ý gì? Chẳng lẽ Hi Thành đã đồng ý với bọn chúng

Chẳng lẽ anh không để ý đến tòa nhà cao tầng kia?

Văn Phương không để ý đến cô, cô ta như đang đắm chìm trong cơn phần nộ của mình, tay càng bóp chặt, móng tay dài bấm vào da thịt Chu Thiến:

- Tôi mang thai với anh ấy nhưng anh ấy chẳng buồn nhìn tôi một lần. Tôi mất con anh ấy cũng chỉ dùng tiền đuổi tôi đi. Nhưng anh ấy vì cô và đứa trẻ mà đến mang cũng không cần. Vì sao? Vì sao?

Cảm xúc của cô ta càng lúc càng kích động, biểu hiện trên mặt cũng trở nên vằn vẹo.

- Cô có gì hơn tôi! Lúc trước cô chẳng qua là khiến anh ấy có chút hứng thú mà thôi. Rốt cuộc cô đã bỏ bùa gì anh ấy. Vì sao cô có được chân tình của Hi Thành mà tôi lại thể thảm thế này

Văn Phương buông tay, hai tay ôm đầu, ra sức vò tóc rồi khóc rống lên, như kẻ điên cuồng

- Vì anh ấy mà tôi trả giá nhiều như vậy! Tôi nhận lại được gì? Được cái gì? Tôi biến thành dạng này, người không ra người, quỷ không ra quỷ... nhưng anh ấy lại vì cô mà chịu buông tha mọi thứ! Tôi hận! Tôi hận!

Văn Phương lấy tay chỉ vào cô, tóc tai bù xù, sắc mặt trắng bệch, hai mắt đỏ bừng như quỷ

Chu Thiến cảm cổ tay bị cô ta cào chảy máu mà bước lùi dần về góc tường, âm thầm cảnh giác, lòng vừa hoảng vừa sợ

- Văn Phương, cô bình tĩnh một chút...

Văn Phương lại đi từng bước về phía cô, cả người vì kích động mà run run, ánh mắt âm trầm đáng sợ.

- Anh ấy ngay cả tính mạng cũng không cần, chỉ muốn bảo vệ cô và con sao? Hừ hừ

Cô ta cười lạnh, tiếng cười như quỷ khóc:

- Tôi không cho các người toại nguyện, tôi sẽ không để cô sống mà quay lại bên Hi Thành. Cô là tâm can bảo bối của anh ấy sao? Thế thì tôi sẽ moi tìm anh ta, móc gan anh ta! Hủy diệt bảo bối của anh ta! Tôi muốn cả đời anh ta phải sống trong đau khổ

Chu Thiến bị cô ta dồn ép đến góc tường, cô hoảng sợ nhìn Văn Phương nói:

- Văn Phương, cô muốn làm gì? Cô bình tĩnh chút đi! Cô làm như vậy là phạm pháp, cô sẽ phải ngồi tù...

- Ha ha...

Văn Phương cười lạnh lạnh:

- Tôi đến chết còn không sợ thì sợ gì ngồi tù, dù chết thì cũng phải để cô chôn cùng mới được

Cô ta lấy trong túi áo trước ra một ống tiêm, bên trong đầy những chất lỏng, cô ta chìa kim tiêm về phía cô:

- Đừng sợ, liều lượng thể này đủ cho mẹ con các người được chết trong thoải mái rồi. Một chút thôi, rất nhanh thôi, cô sẽ được chết trong khoái hoạt, coi như tôi nể tình bạn bè lâu năm

Chu Thiến nhìn chằm chằm ống tiêm trên tay cô ta, trong ống tiêm lóe ra ánh sáng màu xanh quý dị, trong lòng cô đầy sợ hãi. Không, cô không thể chết được, cô không thể để người khác làm tổn thương đến con yêu của mình. Văn Phương nắm lấy cánh tay Chu Thiến như thể sắp tiêm vào tay cô

Dưới tình thế cấp bách, Chu Thiến dùng hết sức lực đẩy cô ta ra. Văn Phương bất ngờ không kịp phòng bị, bị cô ta đẩy ngã, kim tiêm rơi xuống đất

Chu Thiến ôm bụng chạy ra ngoài cửa lớn, vừa chạy vừa hô to:

- Cứu tôi với!

Nhưng khi Văn Phương đi vào thì cô ta đã khóa cửa, người bên ngoài tuy thấy có tiếng động nhưng không thể vào được

Chu Thiến đập cửa hét lớn:

- Cứu tôi với! Văn Phương muốn giết tôi

Giờ Phong ca của bọn họ hẳn sẽ không để cô gặp chuyện bất trắc mới đúng, hành vi của Văn Phương hẳn là giấu bọn họ, nếu không đã không cần khóa cửa

Phong ca nghe được bên trong có động, vội kêu to:

- Văn Phương, cô điên à! Người đàn bà này giờ không thể dây vào. Việc sắp thành công rồi, mau mở cửa ra, nếu không tôi sẽ giết cô

Văn Phương căn bản chẳng coi lời hắn ta ra gì, cô ta lăm bằm:

- Giết tôi cũng được, dù sao tôi cũng chẳng muốn sống nữa rồi. Chỉ cần tôi giết được Thiệu Lâm thì chết chẳng còn gì tiếc nuối nữa.

Vừa nói vừa nhặt ống tiêm lên rồi đuổi theo Chu Thiến

Chu Thiến bị mồ hôi lạnh tẩm ướt, sắc mặt trắng bệch, thấy cô ta vọt tới thì vội vàng ôm bụng né tránh, vì hành động bất tiện mà sắp bị Văn Phương bắt được

Văn Phương cầm kim tiêm đuổi theo sau cô, miệng kêu la không ngừng. Cô ta giờ đang tính nhân lúc Phong ca chưa vào được thì phải đâm kim tiêm lên người Chu Thiến trước. Mắt thấy cửa lớn đang bị phá, tình thế khẩn cấp nên cũng không thể nghĩ được nhiều, chỉ cần đâm được Chu Thiến vào đâu thì đâm.

Cô ta cứ thế hươ kim về phía Chu Thiến, nhưng lần nào Chu Thiến cũng né tránh được. Trong nhà xường nhiều máy móc, đôi khi cô còn ném lại một số sắt thép lên người Văn Phương để kéo dài khoảng cách. Nhưng Chu Thiến dù sao cũng đã có thai 8 tháng, dần dần cũng mệt đi. Hơn nữa Văn Phương cũng trở nên điên cuồng mà đuổi theo, không hề tránh né, cứ như vậy, rất nhanh cô ta đã giữ được Chu Thiến lại

Văn Phương hét lớn:

- Cô chết đi

Sau đó hung hăng đâm kim tiêm lên người Chu Thiến. Cả người Chu Thiến mất sức, sắc mặt tái mét không còn sức chống trả, chỉ đành trơ mắt nhìn kim tiêm đâm xuống...

Đoàng!

Một tiếng nổ vang lên, vẻ mặt Văn Phương cứng đờ, động tác ngừng lại. Sau đó, cô ta cúi đầu, kinh ngạc nhìn bụng mình, nơi đó có một lỗ thủng máu chảy đầm đìa

Văn Phương khê buông tay, ống tiêm rơi xuống đất, cô ta bụng vết thương mà ngã xuống, vẻ mặt đau đớn.

Chu Thiến bị cảnh trước mắt dọa cho ngây người, cô ôm mặt hoảng sợ nhìn Văn Phương trúng đạn

- Văn Phương!

Chu Thiến khẽ gọi, tuy rằng cô ghét Văn Phương, oán hận Văn Phương nhưng không mong thấy cảnh cô ta chết trước mặt mình

Phong ca cảm sung đi tới, hòng sung vẫn còn khó. Phía sau hắn là vài gã áo đen nhìn Văn Phương với vẻ thần nhiên như thể đây chẳng là chuyện gì đáng để nói

Phong ca đi đến bên Văn Phương, hung hăng nhìn cô ta một cái như nhìn con chó sắp chết, giận dữ nói:

- Định phá hoại chuyện của tao! Mày nghĩ mày có mấy mạng! Chồng đối tao à! Tao đập chết mày dễ như đập chết con kiến mà thôi

Văn Phương nằm trên đất mà rên rĩ, máu tươi chảy ra không ngừng. Phong ca quay đầu nhìn Chu Thiến, lạnh lùng hỏi:

- Triệu phu nhân không sao chứ?

Cái gì gọi là giết người không chớp mắt, đến giờ Chu Thiến đã biết. Cô nhìn Văn Phương, người run lên. Phong ca cười lạnh:

- Triệu phu nhân, cô đừng sợ, chỉ cần chồng cô chịu hợp tác thì tôi sẽ không đối xử với cô như thế

Nói xong nhặt ống tiêm bên người Văn Phương lên rồi cùng đám người kia đi ra ngoài

Chu Thiển vội gọi hân ta lại, Phong ca quay đầu nhìn cô. Chu Thiển chỉ vào Văn Phương nói:

- Vậy cô ấy thì làm sao đây?

Phong ca tàn nhẫn cười:

- Để mặc cô ta đi thôi, nếu cô ghét cô ta thì cô thích làm gì cũng được, giẫm chết cô ta cũng vô tư

Nói xong đi ra ngoài rồi khóa cửa lại

Chu Thiển nhìn Văn Phương, giờ cô ta hơi thở mỏng manh, trán toát mồ hôi lạnh, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt. Nhưng đến tận lúc này, ánh mắt cô ta nhìn Chu Thiển vẫn đầy oán hận.

Văn Phương khó nhọc nói:

- Giờ... cô vui rồi! Mạng cô ... tốt thật! Không thể... giết chết cô... nhưng tôi sẽ không tha cho cô đâu, tôi... thành quỷ cũng sẽ ... không tha cho cô!

Chu Thiển cảm giác được sinh mệnh của cô ta dần dần yếu ớt, không khỏi thương hại nhìn cô ta mà nói:

- Văn Phương, cô vốn có thể sống rất hạnh phúc, cô là sinh viên giỏi, lại làm việc trong Triệu thị, cô vốn có thể gặp được một người yêu cô, có được gia đình hạnh phúc của chính mình. Cô có con đường đi của riêng mình nhưng lại cố gắng mà cướp đường đi của người khác. Cô rơi xuống bước đường này có gì mà oán trách. Cô oán trách tôi cướp Hi Thành nhưng hình như cô quên mất, ngay từ đầu anh ấy đã là chồng tôi, cô mới là người thứ ba, đứa trẻ trong bụng cô có sinh ra cũng chỉ là con tư sinh. Ngay từ đầu cô đã đặt mình vào vị trí khiến người ta phi nhỏ thì sẽ chẳng được ai tôn trọng. Cô không thương mình thì làm gì có ai yêu cô. Văn Phương, nếu con người thực sự có kiếp sau thì tôi mong kiếp sau cô hãy tự biết quý trọng chính mình!

Văn Phương cười thảm:

- Cô nói hay như vậy chẳng qua là vì cô đã thắng thôi. Trận này tôi thua, tôi thua trong tim Hi Thành. Hi Thành chưa từng yêu tôi...

Máu của Văn Phương chảy như suối khiến xung quanh cô ta đều đỏ hồng:

- Nhưng tôi sẽ nguyện rửa các người, tôi nguyện rửa các người cả đời không được hạnh phúc, vĩnh viễn không được ở bên nhau

Giọng cô ta càng lúc càng yếu dần đi nhưng sự oán độc trong lời nói lại khiến Chu Thiển dựng tóc gáy

- Văn Phương, cô làm gì thế, lòng cô đầy oán hận, cuối cùng chỉ là tự mình hại mình...

- Tôi chính là không muốn nhìn thấy các người hạnh phúc đó

Chu Thiển nhìn khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy của cô ta mà không nói gì, cũng mặc kệ cô ta, lùi ra phía sau vài bước

Đột nhiên, ngoài cửa sổ có người nhẹ giọng gọi:

- Thiệu Lâm! Thiệu Lâm!

Ban đầu Chu Thiển còn tưởng mình nghe nhầm nhưng càng lúc tiếng gọi càng rõ, cô không nghe nhầm, là giọng của Hi Thành. Lòng Chu Thiển mừng rỡ, vội chạy tới bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài

Một bên cửa sổ lộ ra một gương mặt, nương theo ánh đèn có thể thấy rõ những đường cong góc cạnh và ngũ quan tuấn mỹ, đó chẳng phải là Triệu Hi Thành sao? Trái tim Chu Thiển thả lỏng, nước mắt ứa ra

- Hi Thành! Hi Thành!

Cô nghẹn ngào

- Anh nhìn thấy hai chữ đó đúng không?

Triệu Hi Thành vươn cánh tay qua song sắt mà vuốt ve khuôn mặt cô, khuôn mặt cô tiêu tụy đi nhiều khiến anh rất đau lòng:

- Đúng thế! Thiệu Lâm, em có khỏe không?

Chu Thiển liên tục gật đầu:

- Em khỏe lắm!

Cô nhìn anh, sắc mặt anh tái nhợt, mắt đầy tơ máu, râu ria xồm xoàm, tiều tụy vô cùng. Nhất định anh đã rất lo lắng, lòng Chu Thiển vô cùng chua xót.

Triệu Hi Thành nói:

- Em lùi ra xa một chút, anh cắt lan can

Chu Thiển lùi ra hai bước rồi khẽ nói:

- Bọn họ đều ở bên ngoài, còn có súng nữa

Triệu Hi Thành nhìn cô cười trấn an:

- Anh biết rồi, em đừng lo

Triệu Hi Thành lùi ra sau, có một người tay cầm kim lớn bước ra, nhanh chóng cắt đứt hai cây song sắt. Cắt đi rồi, Triệu Hi Thành tiến vào, cũng có vài người đi theo anh vào. Sau đó, Triệu Hi Thành vội vã ôm Chu Thiển vào lòng, vuốt tóc cô rồi hôn lên mặt cô như muốn xóa tan mọi sợ hãi, lo lắng trong lòng

Chu Thiển dựa vào vòm ngực ấm áp, nghe nhịp tim quen thuộc của anh mà cảm thấy vô cùng an toàn, chẳng sợ hãi gì nữa

Một người ở phía sau khẽ nói:

- Sếp Triệu, nhân lúc bọn họ chưa phát hiện thì mau đi thôi

Lúc này Triệu Hi Thành mới buông Chu Thiển ra, anh khẽ nói với Chu Thiển:

- Em ra ngoài trước đi, đừng sợ, anh sẽ đỡ em

Chu Thiển cũng không phải là loại con gái mềm yếu, biết thời gian cấp bách nên vội cùng Triệu Hi Thành đi ra cửa sổ, bên ngoài đã có người tiếp ứng

Nhưng đang lúc Chu Thiển trèo lên cửa sổ thì trên mặt đất đột nhiên vang lên một tiếng kêu khàn khàn mà thê lương, tiếng kêu này như dùng hết sức của cô ta, ngân vang vô cùng

- Người đâu, mau đến đây, Thiệu Lâm muốn chạy trốn

Giọng nói thê lương trong đêm yên tĩnh trở nên cực kì đáng sợ, ngoài cửa lớn truyền đến những tiếng hỗn loạn

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Một lưới bắt hết

Văn Phương nằm trên nền đất lạnh lẽo, con đau đớn toàn thân như muốn nuốt chửng cô. Cô hiểu mạng sống của mình cũng dần dần lụi tàn, cả người như rơi vào hầm băng, lạnh lẽo khôn cùng

Nhưng đúng lúc này, cô nghe được giọng nói quen thuộc, giọng nói đã từng xuất hiện trong những giấc mơ của cô. Là Hi Thành! Hi Thành đã đến, trời ạ, cảm ơn trời đất, cảm ơn người đã cho tôi được gặp anh ấy lần cuối trước khi chết

Cô dùng hết sức mới có thể hơi ngẩng đầu lên, tuy rằng sắc mặt anh không tốt nhưng vẫn tuấn tú như xưa. Hi Thành, nhìn qua đây đi, nhìn em đi, em xin anh, hãy nhìn em một lần

- Hi Thành! Hi Thành...

Cô khó nhọc gọi nhưng giọng nói của cô ta hoàn toàn bị chìm lấp, không còn sức để nói lớn hơn.

Rất nhanh cô phát hiện, cho dù cô có gọi lớn hơn thì anh vẫn sẽ không để ý đến mình bởi vì toàn bộ sự chú ý của anh đều đặt trên người đàn bà kia. Về mặt anh dịu dàng như vậy, ánh mắt anh đầy sự đau lòng, giọng nói anh đầy sự quan tâm, trong lòng anh căn bản chỉ có Thiệu Lâm nên sao phát hiện được sự tồn tại của cô.

Anh phá song sắt đi vào rồi lại chỉ lo ôm Thiệu Lâm, thủ thủ với cô ấy. Anh chỉ cần khẽ cúi đầu là có thể nhìn thấy ánh mắt đầy khát vọng của cô. Nhưng

trong mắt anh, ngoài Thiệu Lâm ra thì chẳng có ai là tồn tại.

Cho dù là lúc cô có quan hệ thân mật nhất với anh thì anh cũng chưa từng nhìn cô với ánh mắt chân tình như vậy, chưa từng nói chuyện với cô bằng ngữ khí dịu dàng như vậy

Lòng Văn Phuong chưa xót, đau đớn, ngay sau đó nỗi đau lại biến thành sự uất hận khôn cùng, vì sao, vì sao lại đối với em như vậy! Em cũng là người phụ nữ từng mang thai với anh! Cho dù anh đối với em chỉ bằng 1 phần 10 cách anh đối xử với Thiệu Lâm thì em cũng đã thỏa mãn rồi. Em sắp chết rồi, cô độc thê thảm như vậy vì sao còn phải nhìn hai người hạnh phúc, ân ái! Không! Em không có được hạnh phúc thì hai người cũng đừng mong được hạnh phúc! Giờ em đã sắp chết, hai người cũng chết cùng đi!

Cảm xúc của Văn Phuong hoàn toàn bị oán hận che lấp, cô hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng! Sự oán hận như khiến sức lực toàn thân trở lại, cô muốn hét thật lớn, muốn gọi mọi người tới, muốn hai người đó không thể trốn thoát, muốn hủy diệt bọn họ

Tiếng hét như điên của Văn Phuong nhanh chóng khiến bọn Phong ca chú ý, ngoài cửa truyền đến những tiếng hỗn loạn

Bọn Triệu Hi Thành hoảng sợ, lúc này anh mới phát hiện sự tồn tại của Văn Phuong, anh nhìn Văn Phuong nằm trong vũng máu, cả kinh nói:

- Văn Phuong, sao cô lại ở đây!

Lập tức hiểu ra:

- Thì ra đều là do cô giờ trò

Chu Thiến cũng hoảng sợ, vừa rồi Triệu Hi Thành xuất hiện khiến cô vừa mừng vừa sợ nên quên đi sự tồn tại của Văn Phuong, không ngờ cô ta đã sắp chết rồi còn có thể hét lớn như vậy! Nhìn người ngoài sắp xông vào mà vừa giận vừa vội!

Văn Phuong nhìn bọn họ cười thê lương:

- Giờ hai người chẳng ai đi được nữa, ở lại cùng chết với tôi đi! Ha ha...

Tiếng cười đột nhiên ngừng bật, cô ta đột nhiên ho khan kịch liệt rồi phun ra một búng máu

Kế hoạch chạy trốn bị Văn Phuong phá hoại, Hi Thành hận không thể một đạp đá chết cô ta nhưng giờ đã không còn thời gian so đo với cô ta, anh vội đẩy Chu Thiến lên cửa sổ.

Phía sau, Lý Thêm lo lắng nói:

- Sếp Triệu, nhanh lên, nhân lúc bọn họ chưa vào

Nhưng đã không kịp, Phong ca mang theo một đám người cầm súng vọt vào, nhìn thấy Triệu Hi Thành thì đỏ mặt giận dữ:

- Hay cho Triệu Hi Thành kia, lại ngấm ngấm giờ trò! Hôm nay đừng ai mong trốn thoát, tất cả đều để mạng lại đây đi

Nói xong giờ súng lên định bắn về phía bọn họ

Triệu Hi Thành thấy cục diện không ổn, trong nháy mắt, anh vội ôm chặt lấy Chu Thiến mà nhào ra. Đùng đoàng hai tiếng, viên đạn phá tung cửa sổ, thủy tinh văng tung tóe. Triệu Hi Thành toát mồ hôi lạnh, dù anh ngoan độc cỡ nào nhưng cũng chưa từng đối diện với tình huống như vậy. Anh cúi đầu lo lắng hỏi Chu Thiến:

- Thiệu Lâm, em không sao chứ

Chu Thiến ngẩng đầu, gương mặt xinh đẹp vì sợ hãi mà trắng bệch, đôi mắt to kinh hoàng nhưng cô vẫn lắc đầu, run run nói:

- Em... em không sao!

Bên kia, Lý Thêm cùng một số huynh đệ cũng tìm chỗ né mà bắt đầu bắn nhau với bọn Phong ca. Nhất thời tiếng súng ầm ỹ khắp nơi. Bọn Triệu Hi Thành không thoát ra được nhưng bọn Phong ca cũng chẳng thể làm gì

Phong ca đứng đó giận dữ hét:

- Triệu Hi Thành, mày bội tín bội ước! Tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu. Không chỉ là mày mà cả nhà mày cũng đều phải chôn cùng

Chu Thiến bị tiếng súng đạn làm cho hoảng sợ, cuộn mình trong lòng Triệu Hi Thành, nắm chặt áo của anh, cố ép mình không hét lớn. Cô sống lâu như vậy nhưng chưa bao giờ trải qua tình cảnh này, xem trong TV thì thấy phấn khích, nhiệt huyết sôi trào nhưng hiện thực lại quá đáng sợ khiến thần kinh căng thẳng, như chỉ cần bất chợt là thần chết có thể kéo đến ngay bên cạnh mình

Như là cảm nhận được sự sợ hãi của người trong lòng, Triệu Hi Thành ôm chặt cô rồi vỗ vỗ lưng cô, khẽ an ủi:

- Đừng sợ, cảnh sát sắp tới rồi, chúng ta nhất định có thể an toàn rồi đi

Chu Thiên khẽ gật đầu trong lòng anh. Cô tin tưởng anh, anh nói nhất định có thể an toàn ra ngoài thì bọn họ nhất định sẽ an toàn. Nhưng tại thời khắc nguy cấp này, Chu Thiên lại cảm thấy vùng eo thoát đau. Ban đầu chỉ là con đau nhẹ nhưng nỗi đau dần kéo đến, ngay sau đó bụng cũng bắt đầu đau, càng lúc càng đau, sự đau đớn này khiến cô toát mồ hôi lạnh

Không phải là sẽ sinh chứ! Chu Thiên dờ khóc dờ cười, con yêu à, con biết chọn thời gian thế

Cô ngẩng đầu nhìn Triệu Hi Thành, vẻ mặt anh rất nghiêm túc, thỉnh thoảng nhìn về phía đám người đang bắn nhau kia, sự lo lắng hiện rõ trong mắt

Không được, không thể nói cho anh, nếu giờ nói cho anh nhất định anh sẽ mạo hiểm vì cô. Cô từng xem những chương trình về phụ nữ có thai, sinh con không phải là chuyện nhanh chóng, ít nhất phải đau bụng một thời gian thì mới sinh, có những trường hợp còn đau đến hai ba ngày.

Chỉ cần nhịn một chút nữa, chờ cảnh sát đến là bọn họ sẽ được an toàn! Không thể để Hi Thành mạo hiểm được! Chỉ cần cố một chút

Chu Thiên cắn răng, tay nắm chặt thành quyền, dù đau đến tái mặt, đầu vầng mắt hoa nhưng cũng cố không rên một lời

Triệu Hi Thành lúc này vừa lo lắng vừa mất kiên nhẫn mà nghĩ, sao cảnh sát còn chưa đến, cũng không để ý được sự bất ổn của Chu Thiên

Đối diện, bọn cướp có mấy người trúng đạn ngã xuống đất nhưng bên này bọn họ cũng có vài người bị thương. Bọn cướp mà cùng xông lên là bọn họ cũng xong đời

Văn Phương nằm trên đất mà cười ha hả:

- Các người đều không chạy được đâu, chết cùng tôi đi

Nhưng giờ ai còn có tâm tình để ý đến cô ta? Đột nhiên, một kẻ trong bọn cướp bị bắn trúng mà ngã xuống, súng trong tay rơi đến cách Văn Phương không xa...

Đang lúc bọn Lý Thêm sắp hết đạn thì tiếng hú còi của xe cảnh sát truyền đến. Tiếng hú này chính là liều thuốc an thần cho bọn Triệu Hi Thành. Thật tốt quá, có viện binh rồi, sống rồi! Mà người bên kia thì biến sắc, chỉ nghe bọn họ kêu la:

- Không hay rồi, cảnh sát đến, Phong ca chạy mau!

Phong ca cũng hét lớn:

- Triệu Hi Thành, mày còn muốn đẩy tao vào chỗ chết! Chúng ta cứ chờ xem sao

Triệu Hi Thành nhìn về phía Lý Thêm:

- Không được để bọn chúng chạy, mau ngăn lại

Bọn Lý Thêm biết cảnh sát đến nên cũng chẳng tiếc đạn, nổ súng truy sát. Bọn Phong ca vừa phải né đạn vừa phải chạy trốn nên rất mất thời gian, chỉ chốc lát sau cảnh sát đã vây kín nơi đây

Bên ngoài tiếng loa vang lên:

- Tất cả hạ vũ khí, giơ tay đầu hàng nếu không chúng tôi sẽ bắn!

Bọn Lý Thêm nghe cảnh sát nói thì đều ngừng bắn chỉ tìm chỗ trốn để tránh bị đối phương bắn trúng. Mà đối phương đều là những kẻ liều mạng, thấy không thể trốn thoát, bị bắt cũng chỉ có nước chết nên cũng mặc kệ bọn Triệu Hi Thành, cả đám ra sức xả đạn về phía cảnh sát mong trốn thoát

Lần này, cảnh sát nhận được điện thoại của Triệu Quốc Xương thì đều biết phải đối phó với những kẻ buôn ma túy có súng ống đạn dược, thấy bọn họ chống trả thì cũng quyết vây bắt bằng được. Những tay súng bắn tia gỏi bắn chết hết đám người bên cạnh Phong ca, cuối cùng chỉ còn mình hắn sống sót. Phong ca thấy đại thế đã mất, muốn kéo bọn Triệu Hi Thành cùng chết cũng không được, bị bắt cũng chỉ có đường chết mà còn có thể bị tra tấn thì mất hết can đảm, cầm súng nhắm ngay huyệt thái dương của mình...

Đoàn một tiếng, sau đó mọi thứ đều trở nên yên tĩnh

Cảnh sát xông vào, bọn Lý Thêm đều buông súng giơ tay đầu hàng, Triệu Hi Thành gật đầu trấn an bọn họ. Lý Thêm cũng không lo, anh theo Triệu Hi Thành lâu như vậy, biết anh sẽ không dễ dàng bỏ mặc mình

Triệu Hi Thành ôm lấy Chu Thiên đứng lên, lúc này mới phát hiện sắc mặt của cô trắng như tờ giấy, đầu toát mồ hôi, môi dưới cắn đến bật máu thì hoảng sợ nói:

- Thiệu Lâm, em sao vậy?

Chu Thiên ngẩng đầu cười yếu ớt với anh, vì chống chọi với cơn đau này mà cô hao hết sức lực toàn thân:

- Em không sao, em nghĩ... em sắp sinh...

Ngay sau đó một cơn đau ập tới, Chu Thiển không nhận được mà rên rỉ lớn, mồ hôi trên trán đầm đìa

Triệu Hi Thành thấy cô đau như vậy nhưng vẫn không nói gì thì biết cô vì sự an toàn của mình mà nhẫn nhịn nên vừa cảm động lại vừa đau lòng, cũng bắt chập cảnh sát đang ở đây mà bế Chu Thiển lên kích động nói:

- Em đúng là đồ ngốc... đau như vậy mà không chịu nói, chúng ta đến bệnh viện!

Kiếp nạn qua đi, mọi người đều bình an vô sự, hơn nữa bé cũng sắp chào đời, lòng Chu Thiển vừa ngọt ngào vừa ấm áp. Cô tựa vào vai Triệu Hi Thành mỉm cười hạnh phúc. Đến lúc này, đột nhiên cô thoáng động tâm, theo bản năng nhìn về phía Văn Phương, vừa nhìn thì đã hồn phi phách tán. Chỉ thấy tay cô ta run run nắm lấy khẩu súng, mà họng súng thì nhắm về phía Hi Thành

- Hi Thành!

Chu Thiển hét to một tiếng, giữa lúc chỉ mảnh treo chuông, không biết sức lực từ đâu truyền tới mà cô có thể đẩy Hi Thành qua một bên...

Đoàng!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Đau đớn

Triệu Hi Thành quay lưng về phía Văn Phương, anh chỉ lo lắng cho Chu Thiển mà hoàn toàn không ý thức được bản thân đang gặp nguy hiểm. Mà đám cảnh sát đều chỉ lo bắt đám người Lý Thêm nên không ai để ý đến Văn Phương đang nằm trong vùng mấu, đều nghĩ cô ta là người chết. Vì thế, căn bản không có ai phát hiện ra Văn Phương lấy được súng đến tay từ bao giờ.

Triệu Hi Thành ôm lấy Chu Thiển, lòng đầy vui mừng ngọt ngào, đột nhiên Chu Thiển hét lớn, anh còn chưa phản ứng lại thì bản thân đã bị đẩy qua một bên, ngay sau đó đoàng một tiếng vang lên. Anh chỉ cảm thấy Chu Thiển đang run lên trong lòng rồi như mất hết sức lực mà ngã vào lòng anh, đôi mắt sáng bừng cũng trở nên mờ mờ

Đầu óc Triệu Hi Thành trở nên trống rỗng, sao lại thế này? Đã... đã xảy ra chuyện gì...

Tất cả mọi người đều bị tiếng súng này dọa ngất người, kinh ngạc nhìn Chu Thiển đang yếu dần đi trong lòng Triệu Hi Thành, lưng của cô có một lỗ thủng màu đỏ, máu tươi trào ra nhuộm đỏ quần áo cô tựa như đóa hoa đang nở bung trong sự giận dữ.

- Ha ha... chết rồi, chết rồi, Tống Thiệu Lâm, cuối cùng cô cũng chết trong tay tôi...

Văn Phương dùng hết sức mà nói ra những lời này, giọng nói thê lương khàn đục như là lấy hết sức lực cuối cùng của cô ta. Mọi người kinh hãi phản ứng lại thì có người vội đem súng bắn ngay vào cô ta, tiếng cười lập tức im bật mãi mãi

Triệu Hi Thành cảm thấy chất lỏng ấm áp dần lướt qua tay anh, anh run run đưa tay lên xem, máu, máu tươi khắp nơi. Máu đỏ của máu chó mắt vô cùng...

Anh thực sự không thể tin được những điều đã xảy ra, cả người mềm nhũn, ôm lấy Chu Thiển mà ngã xuống đất

Anh ôm lấy cô, sợ hãi ngập tràn trong lòng, cả người run rẩy. Anh nhìn cô, tay run run sờ lên mặt cô, máu tươi trên tay khiến khuôn mặt tái nhợt của cô đỏ hồng

- Thiệu Lâm... Thiệu Lâm... Em đừng làm anh sợ...

Bờ môi anh run run, trong lòng như có vạn lưỡi dao đang cắt xé, đau thấu tim gan

- Thiệu Lâm, chúng ta... chúng ta... khó khăn lắm mới thoát hiểm... Thiệu Lâm... sao em ngốc như vậy

Chu Thiển chỉ cảm thấy đau đớn vô cùng nhưng so với vết thương của bản thân thì ánh mắt tuyệt vọng của Hi Thành càng khiến cô đau lòng. Cô vươn tay, cầm tay anh, hơi thở càng lúc càng dồn dập, cô có chút khó thở, khó khăn nói:

- Con... mau... con...

Có hai cảnh sát đi đến trước mặt bọn họ, nói với Triệu Hi Thành đang ngẩn ngơ:

- Triệu Hi Thành, để mọi người đưa vợ anh vào viện đi, vợ anh đang có thai, không thể chậm trễ

Trong ánh mắt đầy kinh hoàng của Triệu Hi Thành ánh lên một tia sáng hi vọng:

- Đúng, đến bệnh viện, nhanh, nhanh đến bệnh viện!

Anh ôm ngang lấy Chu Thiến, người như con dĩa đu quay lao thẳng về phía trước, những nơi đi qua đều để lại vệt máu đỏ thẫm

Cảnh sát đưa anh đến chỗ chiếc xe cứu thương, lần hành động này mọi người có đưa cả bác sĩ đi theo vì sợ có người bị thương. Vừa nhìn thấy Chu Thiến bác sĩ đã nghiêm mặt nói với y tá:

- Nhanh cầm máu đi

Sau đó bắt đầu cho Chu Thiến đeo bình dưỡng khí

Xe cứu thương lập tức đi về phía bệnh viện

Chu Thiến nằm nghiêng, vết thương trên lưng đau đến chết lặng mà cơn đau ở bụng thì cũng không ngừng lại, mỗi lần đau đến đều khiến cô cảm nhận máu trên lưng trào ra. Mặc cho y tá cầm máu cỡ nào thì cũng không thể ngừng. Cô cảm thấy tay chân mình càng lúc càng lạnh, người cũng lạnh đi, trong lòng cô dấy lên cảm giác bị thương, bây giờ cô chạy trời không khỏi nắng sao?

Triệu Hi Thành cũng theo lên xe, bàn tay ấm áp nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của cô. Anh không ngừng nắm chặt tay cô giống như truyền đến sự ấm áp cho cô nhưng dù thế nào thì cũng chẳng hơn gì

Anh ngừng đầu nhìn cô, sự đau đớn trong mắt anh khiến cô vô cùng khó chịu, lòng đau đớn vô cùng, nước mắt trào ra. Anh vươn tay, bàn tay anh đầy máu của cô, anh run rẩy lau nước mắt cho cô, nhẹ nhàng thì thầm:

- Thiệu Lâm, đừng khóc... không sao đâu... không sao đâu... đến bệnh viện là sẽ ổn...

Anh cứ thế mà lặp đi lặp lại như đang an ủi cô, cũng như đang an ủi chính mình.

Sắc mặt Triệu Hi Thành tái nhợt như tờ giấy, lòng đau đớn khôn cùng, cho tới giờ anh vẫn không dám tin vào mọi chuyện trước mắt này. Mọi thứ không phải là thật, máu của cô đang chảy cũng không phải là sự thật, vết thương của cô cũng không phải là sự thật, mọi thứ chỉ là cơn ác mộng mà thôi, chỉ cần anh tỉnh lại thì sẽ thấy Thiệu Lâm vẫn bình an nằm bên cạnh, nằm trong căn phòng của hai người, vỗ bụng mà hát “thỏ con ngoan ngoãn...”. Sau đó cô quay đầu nhìn anh mỉm cười, sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt sáng ngời.

Nhưng anh mở mắt ra vẫn chỉ thấy gương mặt tái nhợt đầy máu của cô và đôi mắt dần tối lại

Anh đau đớn nắm chặt tay cô, sự bất lực trong lòng không thể tiêu tan, anh rất muốn khóc lớn nhưng lại sợ khiến cô sợ hãi. Anh không muốn để cô thấy mình bị thương, không muốn cô vẫn còn phải lo lắng cho anh cho nên anh cố gắng mỉm cười nhưng anh không hề biết rằng anh cười còn khiến cô đau lòng hơn khóc, bởi vì nụ cười của anh quá đối lập bị thương

- Đồ ngốc, vì sao em phải làm vậy? Anh là đàn ông, đạn bắn vào cũng có sao đâu... Anh khẽ nói.

Chu Thiến khẽ cười, cô vươn tay tháo ống dưỡng khí, nhỏ giọng nói:

- Được, em đồng ý với anh, lần sau... Lần sau... em nhất định sẽ suy nghĩ...

Trong nháy mắt đó, cô hoàn toàn không có lựa chọn nào khác, mọi thứ cô làm đều là bản năng, đó là trái tim cô mách bảo chứ không do lý trí quyết định. Cô không muốn thấy anh xảy ra chuyện gì.

Anh nghe cô nói xong thì vẻ mặt không biết là khóc hay cười nhưng nước mắt đã rơi xuống:

- Thiệu Lâm, ngàn vạn lần em đừng làm sao, xem như anh van xin em, anh xin em...

Nước mắt Chu Thiến càng chảy dài:

- Không đâu, em nhất định... không sao, em... đồng ý với anh...

Hơi thở của cô bắt đầu dồn dập, y tá vội đeo ống thở vào cho cô

Hai người nhìn nhau không nói gì, chỉ lặng lẽ rơi lệ, bác sĩ đang giúp cô cầm máu đến toát mồ hôi. Y tá thì nhìn bọn họ, cũng rơi lệ thương cảm.

Đến bệnh viện đã có bác sĩ chờ sẵn, cửa xe vừa mở, bác sĩ nhanh chóng đỡ Chu Thiến xuống, sau đó đẩy cô vào phòng giải phẫu. Triệu Hi Thành như cái xác không hồn, chỉ nhìn Chu Thiến, chạy theo cô, tới cửa phòng phẫu thuật lại bị bác sĩ cản lại, bác sĩ bình tĩnh nói với anh:

- Xin hãy chờ ở đây

Chu Thiến bị đẩy vào trong, nhìn cô rời khỏi tầm mắt của mình, Triệu Hi Thành đột nhiên phát điên, anh xông tới nói:

- Để cho tôi vào! Tôi muốn ở bên cạnh cô ấy

Anh sợ rời khỏi cô như vậy sẽ là mãi mãi cách xa, anh muốn thấy cô, lúc nào anh cũng nhớ cô, cô không thể rời khỏi anh được

Y tá đi theo có thể hiểu tâm tình của anh, giữ chặt anh lại, hòa nhã nói:

- Anh cứ đòi vào sẽ gây trở ngại cho công việc của bác sĩ, anh ở đây chờ, chúng tôi nhất định sẽ cố hết sức.

Nghe cô nói vậy, Triệu Hi Thành mới tỉnh táo lại, tựa vào tường mà dần trượt xuống

Đèn trong phòng giải phẫu lại sáng lên

Triệu Hi Thành ngồi ở đối diện, hai mắt chăm chú nhìn theo ánh đèn, trống rỗng tĩnh mịch mà sáng chói đáng sợ. Anh cứ ngồi yên đó không nhúc nhích, vẫn duy trì động tác đó

Chỉ chốc lát sau, người của Triệu gia và Tống gia đều nhận được tin mà đến bệnh viện. Vừa thấy Triệu Hi Thành, Triệu phu nhân vội tiến lên lay anh hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thiệu Lâm làm sao? Cảnh sát nói không rõ ràng gì cả

Triệu Hi Thành chậm chậm quay lại nhìn mẹ, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt bi thống:

- Thiệu Lâm trúng đạn rồi, là Văn Phương...

Mỗi lời nói như một cây đao cắm lên ngực anh. Nếu có thể lựa chọn, anh thà người trúng đạn là anh, nằm bên trong là anh nhưng vì sao cô lại đỡ viên đạn đó thay anh, vì sao cô ngốc như vậy... Lòng anh rất đau, anh rất sợ

- Cái gì?

Mọi người như hít phải khí lạnh, quả thực không thể tin vào tai mình

Triệu phu nhân khóc thành tiếng:

- Văn Phương chết tiết kia, Thiệu Lâm đang mang thai cơ mà!

Triệu Quốc Xương cũng rất lo lắng còn Triệu Hi Tuấn thì như bị đả kích nặng nề, sắc mặt tái mét lại trong phút chốc

Tống phu nhân và Bạch Tư Mẫn cũng lặng lẽ khóc.

Tống Trí Hào thấy mọi người đều khóc thì đành an ủi:

- Giờ khoa học kỹ thuật phát triển, chỉ là bị trúng đạn, không sao đâu, nhất định mẹ con bình an được mà

Nghe ông nói xong, mọi người như có chút hi vọng, đúng thế, Thiệu Lâm nhất định sẽ không sao

Chỉ có Triệu Hi Thành vẫn luôn lặng lẽ, lòng anh vô cùng sợ hãi, cô cháy bao nhiêu máu... Anh nhìn đèn trong phòng mổ mà thầm cầu nguyện: Nếu trên đời thực sự có thần linh thì xin đừng đem Thiệu Lâm rời khỏi tôi, tôi nguyện trả mọi giá, có thể lấy đi bất kì thứ gì, tiền tài, địa vị, sức khỏe, thậm chí là tính mạng của tôi, chỉ xin ông trời hãy cho Thiệu Lâm sống sót, chỉ cần cô ấy mạnh khỏe, bình an...

Mọi người đều ngồi an ủi nhau, không khí đầy mùi thuốc sát trùng, thỉnh thoảng lại có người khóc. Đây là bệnh viện, lúc nào cũng có những sinh mạng chào đời, cũng có những sinh mạng lìa đời. Thời gian lặng lẽ trôi qua, đột nhiên cửa phòng mổ bật mở. Một bác sĩ đi ra, nhìn bọn họ với vẻ nghiêm túc

Triệu Hi Thành vội chạy tới trước mặt bác sĩ, mọi người cũng vây theo

Bác sĩ nhìn bọn họ với sự tiếc nuối:

- Xin lỗi, người bệnh bị mất máu quá nhiều, đạn bắn trúng phổi của cô ấy, chúng tôi không thể làm gì hơn

Đầu Triệu Hi Thành như nổ tung, tim ngừng đập, máu dồn lên não, áp lực này như nghiền nát mọi sự bi thương, khiến anh hận muốn chết, không nhận được mà hét lớn.

Phía sau, mọi người đều vô cùng bi thống, Triệu phu nhân lại hôn mê bất tỉnh. Tống phu nhân thì òa lên khóc, Bạch Tư Mẫn cũng rơi lệ...

Triệu Hi Tuấn ôm mặt, không thể tin được đây là sự thật. Sinh mệnh cứng cỏi như vậy, nụ cười như hoa đó sẽ rời anh mà đi sao? Đùng, anh không

muốn như vậy, cho tới giờ anh chưa từng tham lam điều gì, chưa từng muốn chiếm được cô, chỉ cần để cho anh nhìn thấy cô hạnh phúc là đủ rồi, chẳng lẽ yêu cầu nhỏ này cũng không thể được sao? Nước mắt cứ thế mà là châu tuôn rơi

Chỉ riêng Tống Trí Hào vẫn còn bình tĩnh, hỏi bác sĩ:

- Vậy còn đứa trẻ? Đứa trẻ có thể giữ được không?

Bác sĩ lấy ra một tờ giấy nói:

- Đang muốn bảo mọi người kí lên giấy đồng ý giải phẫu này, đứa trẻ vẫn khỏe mạnh nhưng vì mẹ bị thương nên phải nhanh chóng lấy ra mới được, càng kéo dài thì sẽ khó mà giữ cả đứa bé

Triệu Hi Thành nắm lấy tay bác sĩ, về mặt bi thống, anh như van nài:

- Bác sĩ, xin hãy cứu vợ tôi, xin hãy cứu vợ tôi trước

Bác sĩ thờ dài, lắc đầu.

Tống Trí Hào nhận lấy giấy rồi kí tên. Bác sĩ đón lấy rồi lại lui vào phòng, đóng cửa lại

Tống phu nhân nhào tới bên cạnh Triệu Hi Thành, vung tay lên tát cho anh một cái, bà chỉ vào anh, tay run run, về mặt phẫn nộ, nước mắt như mưa:

- Là mày, là mày hại Thiệu Lâm, nếu không phải mày lăng nhăng với Văn Phụng thì sẽ không xảy ra chuyện này! Là mày hại chết Thiệu Lâm!

Bà điên cuồng đánh lên người anh, khóc lóc:

- Mày trả lại con cho tao! Trả lại con cho tao...

Cả đời bà chỉ có hai đứa con, trong đó chỉ có Thiệu Lâm là thông minh xinh đẹp, nay bắt bà người đầu bạc tiễn người đầu xanh sao có thể không đau lòng, trong lúc bi thống chẳng quản gì hết, hận không thể đánh chết kẻ đã hại con mình thì mới cam lòng

Triệu Hi Thành nghe xong lời bà thì tim như bị ai đâm mạnh, điều này khiến cảm xúc bị thương của anh lại thêm phần tự trách. Không sai, bà nói đúng, là tôi hại chết Thiệu Lâm, Văn Phụng là tôi dây vào, nếu không phải tôi ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt thì đã chẳng làm sao. Người đáng chết nhất là tôi chứ không phải là Thiệu Lâm. Thiệu Lâm, vì sao em lại đỡ phát đạn đó cho anh. Vốn là lỗi lầm của anh, sao lại bắt em phải trả giá.

Lòng anh đầy áy náy và tuyệt vọng, anh quỳ rạp xuống đất, cả người run rẩy, thế giới trong mắt anh trở nên nhạt nhòa. Anh quỳ nơi đó, hận không thể chết đi cho xong, cả người như dại ra, thế giới trống rỗng...

Tống phu nhân gào khóc ở bên cạnh, Tống Trí Hào kéo vợ qua trách:

- Văn Phụng là chuyện quá khứ, lần này là ngoài ý muốn, sao bà có thể trách Hi Thành được, nó đã hết lòng rồi

Nói xong lại quay đầu nói với Triệu Quốc Xương:

- Vợ tôi quá đau lòng nên nhất thời nói năng linh tinh, xin đừng để bụng.

Triệu Quốc Xương nhìn Tống phu nhân đang gào khóc lại nhìn qua Triệu Hi Thành như mất hồn mà thờ dài rồi lắc đầu

Bên kia, Tống phu nhân vẫn gào khóc:

- Tôi không nói bừa, tôi không nói sai gì cả. Là nó hại chết Thiệu Lâm, Thiệu Lâm đáng thương của tôi...

Tống Trí Hào vội kéo bà qua một bên, ép bà ngồi xuống ghế rồi không cho bà nói thêm gì. Tống phu nhân giận dữ:

- Con gái ông đã bị người hại chết mà một câu ông cũng không dám nói sao?

Tống Trí Hào thẹn quá hóa giận:

- Tôi bảo bà im mồm

Tống phu nhân thấy chồng vô tình như vậy lại càng đau lòng, bà ôm mặt khóc. Bạch Tư Mẫn vội tới an ủi.

Triệu Hi Thành sụp xuống như sắp chết nhưng lúc này ai cũng đau lòng, không ai đến bên anh

Cũng không biết qua bao lâu, đèn trong phòng mờ tắt, bác sĩ mệt mỏi đi ra. Nhìn thấy bác sĩ, Triệu Hi Thành run lên, lao đảo đứng dậy, vội tới bên bác sĩ. Mọi người cũng đều vậy lại.

Bác sĩ nhẹ nhàng nói:

- Mọi người đi gặp bệnh nhân lần cuối đi, đừng đi nhiều người, chỉ được ba người thôi

Còn chưa nói xong, Triệu Hi Thành mặt không chút máu mà chạy vào. Triệu Hi Tuấn cũng đi theo, Triệu phu nhân thì té xỉu, Tổng Trí Hào sợ vợ nói điều khó nghe nên kéo áo bà không cho bà vào. Bạch Tư Mẫn an ủi Tổng phu nhân rồi bảo để mình vào thay.

Ba người qua hành lang đi vào phòng giải phẫu, thấy trên giường là Chu Thiên đắp chăn trắng mỏng, trên chăn loang lổ vết máu, mặt cô tái mét như giấy. Ba người đều rơi nước mắt

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Châu Châu

Trong phòng bệnh vô cùng tĩnh mịch, chỉ có tiếng máy điện tâm đồ chạy theo quy luật

Triệu Hi Thành đi từng bước vào phòng, mỗi bước đi như có đao chém, đau thấu tim gan. Thân thể anh run rẩy, mặt không chút máu, trong mắt là sự đau đớn khôn cùng. Anh đi đến bên Chu Thiên, Chu Thiên chỉ nhìn anh, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt đẹp vốn ảm đạm lúc này lại lộ ra tia sáng lạ thường tựa như ánh sáng cuối cùng của cuộc đời

Cô nhìn anh, đôi môi tái nhợt khẽ mỉm cười, chậm rãi vươn tay. Triệu Hi Thành vội nắm tay cô, bàn tay lạnh lẽo của cô khiến tim anh như đông cứng lại.

- Hi Thành, xem con của chúng ta chưa, bé tí, em chẳng biết là giống ai nữa...

Giọng cô nhỏ bé mà dịu dàng, lặng lẽ vang lên trong căn phòng yên tĩnh

Trước khi ra ngoài bác sĩ đã quần tả cho đứa trẻ rồi đặt bên cạnh Chu Thiên, cho đứa trẻ được ở bên mẹ ở cuối đoạn đường

Triệu Hi Thành nhìn đứa nhỏ nằm trong tả, khuôn mặt nhỏ bé nhăn nhúm, còn có chút nước chưa được lau sạch, khó mà nhìn ra giống ai nhưng anh vẫn nắm tay cô khẽ nói:

- Trông rất giống em, đáng yêu lắm

Nụ cười của Chu Thiên có chút tiếc nuối:

- Em mong con giống anh, con trai giống cha mới tốt...

- Vậy em mau khỏe đi, nhìn con lớn lên, có lẽ lúc con lớn sẽ giống anh...

Triệu Hi Thành mỉm cười, môi không tự chủ mà khẽ run run, cổ họng nghẹn đắng

Nước mắt của Chu Thiên lặng lẽ rơi xuống:

- Em không chờ được ngày đó... Hi Thành, em rất luyện tiếc anh, luyện tiếc con...

Triệu Hi Thành tới gần cô, đặt tay cô lên tay mình, nước mắt cuối cùng trào ra:

- Thiệu Lâm, đừng nói vậy, xin em... đừng rời bỏ anh, xin em đừng rời bỏ anh...

Anh hôn lên khuôn mặt cô, hôn lên môi cô, nức nở khóc, nước mắt của bọn họ hòa lẫn vào nhau như muốn cuốn đi những bi thương, tuyệt vọng không cùng.

- Thiệu Lâm, đừng mà, Thế Duy nhỏ như vậy, con không thể không có mẹ, sao em có thể nhẫn tâm bỏ mặc con, con thậm chí còn chưa được nhìn em một lần, Thiệu Lâm, sao em lại nhẫn tâm... Còn cả anh nữa, nhớ lại những ngày tháng vui vẻ của chúng ta, chúng ta cùng đi dạo dưới ánh trăng, chúng ta nói chuyện phiếm trong hoa viên, em đã nói là rất thích những ngày như vậy... Chúng ta có cả đời nữa... Căn phòng lớn như vậy, anh không muốn ở một mình... Còn cả những chậu hoa trên lan can, anh sao chăm sóc hết được, hoa sẽ chết... Thiệu Lâm, Thiệu Lâm, bên cạnh anh sao có thể vắng em. Anh không dám tưởng tượng những ngày đó... Chúng ta khó khăn lắm mới có được hạnh phúc, mọi thứ đều rất tuyệt vời, chúng ta có thể hạnh phúc cùng con lớn lên, Thiệu Lâm, xin em, xin em đừng đi...

Anh nói năng lộn xộn, trong mắt đầy những sợ hãi, bi thương, nước mắt rơi không ngừng, thấm ướt mặt cô, làm bỏng tim cô. Bạch Tư Mẫn đứng phía sau ôm mặt khóc. Triệu Hi Tuấn cũng đứng ở bên kia khóc nhìn cô, anh nhìn cô thật sâu như muốn khắc hình ảnh của cô vào lòng

- Chúng ta còn định đi du lịch, chẳng phải em muốn đi Cù Trại Cầu, em đã nói chờ con lớn một chút cả nhà chúng ta đi du lịch, Thiệu Lâm, Thiệu Lâm... em đã từng nói sao lại nuốt lời, đừng đi, đừng đi... đừng rời bỏ anh...

Trong mắt anh đầy sự cầu xin, vẻ mặt sợ hãi kích động vô cùng. Triệu Hi Thành như thế này Chu Thiển chưa từng thấy, giờ cơ thể cô như cây gỗ chết. Mọi đau đớn đều không còn, chỉ còn sự đau đớn trong lòng thì đang cắn xé tâm hồn cô.

- Hi Thành, đừng đau lòng... em sẽ không đi... em sẽ luôn ở bên cạnh anh...

Cô khóc nhọc vụn tay, run run xoa mặt anh, khẽ lau nước mắt cho anh nhưng nước mắt của cô lại càng đông đầy:

- Em sẽ cùng anh, cùng Thế Duy... Em còn phải sinh em cho Thế Duy nữa... để bọn chúng chơi với nhau... em sẽ không chết... đừng quá đau lòng... đàn ông mà khóc như vậy thì Thế Duy sẽ cười anh đấy

Chu Thiển yếu ớt nói, mỗi lời nói như lấy đi hết sức lực của cô, yếu ớt vô cùng nhưng cô vẫn mỉm cười mà nói. Hai mắt nhìn anh đầy lưu luyến, buồn thương. Cô rất không nỡ rời khỏi anh, rời khỏi con nhưng cô biết, thời gian của cô chẳng còn nhiều, cô cảm giác mỗi hơi thở đều thật khó khăn, cảm nhận được tim càng lúc càng đau đớn, cảm nhận được máu trong cơ thể đang đông lại nhưng nỗi đau trong mắt anh khiến cô thực sự đau lòng, cô hận không thể lập tức ulla vào lòng anh, chỉ cần anh đừng đau lòng như vậy. Nhưng cô không làm được, tim cô thực sự quá đau...

Hi Thành, có thể đừng đau lòng như vậy được không, có thể mỉm cười nhìn em ra đi, có thể đừng quên em không... Đừng, đừng quên em, em ích kỉ lắm, cho dù thấy anh đau lòng thì em cũng không muốn anh quên em, hãy để em sống trong tim anh, để cho em mãi mãi ở bên anh

Những lời này cô không còn sức để nói, chỉ có thể bất lực, tuyệt vọng nhìn anh mà khóc

Có lẽ cảm nhận được lòng cô, hoặc cảm nhận được sức lực yếu ớt của cô, Triệu Hi Thành luống cuống lau nước mắt, cười nụ cười khiến người ta còn đau lòng hơn khóc:

- Được, anh không khóc, em đừng nói gì, nghỉ ngơi cho tốt, em nhất định sẽ khỏe mà, nhất định khỏe lại...

- Đúng... em nhất định... sẽ khỏe... lại

Cô hiểu rõ bản thân nhất nhưng vẫn phụ họa theo chỉ mong anh dễ chịu hơn

Bọn họ nhìn nhau, nước mắt không thể ngừng lại nhưng vì muốn đối phương thoải mái hơn mà còn an ủi, lừa gạt nhau mà vẫn phải mỉm cười

Đây là tình cảm sâu đậm cỡ nào! Triệu Hi Tuấn ở bên nhìn hai người bọn họ mà lòng đau như cắt. Anh bưng miệng cố ngăn mình khóc thành tiếng, không muốn sự đau lòng của mình quấy rầy đến hai người. Mắt thấy ánh sáng trong mắt Chu Thiển càng lúc càng ảm đạm thì không nhận được, cảm tay cô mà đau đớn khóc nức lên:

- Chị dâu... chị dâu

Anh gọi hai tiếng, sự đau đớn trong lòng như nhấn chìm anh, anh không nhận được mà òa khóc, như thể đem nước mắt cả đời trút hết.

Chu Thiển quay đầu nhìn anh khẽ nói:

- Thật khó coi... siêu sao Hi Tuấn... lại khóc... thành ra thế này... chẳng đẹp gì cả... đừng buồn... chờ chị khỏe lại, sẽ... tạo hình cho em...

Xin lỗi, đã để em đau lòng như thế.

- Chỗ Tiểu Mạt... em nói với cô ấy...

Triệu Hi Tuấn nắm chặt tay cô, gật gật đầu mà lòng đau như cắt

- Tư Mẫn...

Bạch Tư Mẫn đi qua, cô đã khóc lạc giọng:

- Thiệu Lâm, sao có thể như vậy...

- Tư Mẫn, cảm ơn chị đã đối tốt với em...

Người con gái hồn nhiên, lương thiện này đã đem lại cho cô sự ấm áp, là sự ấm áp duy nhất trong Tổng gia. Cô nhất định sẽ phù hộ cho cô ấy được hạnh phúc!

Bạch Tư Mẫn lắc đầu:

- Là vì em đã đối tốt với chị...

Nước mắt cô như sông vỡ đê...

Khóe miệng Chu Thiến cong cong:

- Đừng tự làm khổ mình...

- Ủ, chị biết...

Đột nhiên Chu Thiến thờ dốc, điện tâm đồ phát ra tiếng cảnh báo chói tai

Triệu Hi Tuấn vội ấn chuông khẩn cấp trên tường

Nhìn những đường cong mỏng manh trên điện tâm đồ, người Triệu Hi Thành run bắn lên, anh hoảng sợ nhìn gương mặt cô, miệng thì thào:

- Đừng mà... đừng mà...

Anh gắt gao nắm chặt tay cô, như thể chỉ cần nắm chặt tay cô thì cô sẽ không rời khỏi anh. Anh mở to mắt nhìn cô không chớp

Chu Thiến nhìn anh, ngực phập phồng, cô cảm thấy vô cùng đau khổ, phổi như nổ tung, hơi thở như bị ai chặn lại, không thể thở được, cả người cô run rẩy, tim đau đớn. Cô còn rất nhiều lời muốn nói với anh nhưng chẳng thể nói được gì, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn anh, cuối cùng cô dùng hết sức mà khẽ mấp máy nói ba chữ: “em yêu anh...”. Ba chữ đó cô giấu kín trong lòng chưa từng nói ra miệng. Những lời này cô lặng lẽ nhắn gửi đến anh, thời khắc cuối cùng của cuộc đời, cô muốn những lời này sẽ khắc sâu trong tâm khảm của anh...

Lòng ngực cô dần bình ổn lại, ánh sáng trong mắt càng lúc càng mỏng manh, khuôn mặt của Hi Thành càng lúc càng mờ hồ, càng lúc càng xa xôi, sau đó mọi tiếng động đều chìm khuất, thế giới thật yên tĩnh. Cô như nhìn thấy vẻ mặt cực kì đau đớn của anh, anh há to miệng như đang nói gì, Hi Thành, anh đang nói gì, em không nghe được, đừng đau lòng như vậy, em sẽ rất buồn... Đột nhiên trước mắt tối sầm, cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chậm rãi khép mắt lại, mọi thứ đều trở nên tĩnh lặng...

Triệu Hi Thành nhìn mắt cô dần khép lại, bàn tay nắm chặt tay anh dần buông lỏng như đoá hoa tàn úa, mất đi sự sống. Anh vô cùng đau đớn, muốn kêu nhưng lại không thể kêu thành tiếng, muốn khóc mà lại mất đi sức lực, ngực như có cái gì đó chặn lại, cổ họng anh ú ớ rên rỉ như con dế bị thương, sự đau đớn khiến anh phát cuồng

Bác sĩ vội vã tiến vào, kiểm tra qua tình hình của Chu Thiến, thực hiện sơ cứu một lượt, cố gắng một hồi vẫn không thể khiến điện tâm đồ có tín hiệu gì. Tiếng “tút” từ điện tâm đồ lạnh lùng tuyên bố Chu Thiến đã qua đời. Bác sĩ cũng đành buông tay, bỏ những dụng cụ trên người Chu Thiến đi rồi quay đầu nhìn đám người Triệu Hi Thành lắc đầu

Bạch Tư Mẫn không khỏi òa lên khóc. Triệu Hi Tuấn nhìn đôi môi tím ngắt của Chu Thiến mà rơi nước mắt, đau đớn khôn cùng

Bên ngoài phòng mổ, đám người Tổng phụ nhân nghe thấy tiếng Bạch Tư Mẫn khóc thì vội chạy vào, nhìn thấy cảnh tượng này thì cũng khóc rống lên. Triệu Quốc Xương cũng lặng lẽ quay đầu đi lau nước mắt. Tổng Trì Hào nhìn con gái nằm trên giường mà lòng cũng đau đớn.

Chỉ có Triệu Hi Thành lúc này lại yên lặng đến ngạc nhiên. Anh nắm tay Chu Thiến không buông, chỉ lặng lẽ nhìn cô, hai mắt dại ra. Đứa trẻ bên cạnh như cũng cảm nhận được mẹ đã rời xa mà đột nhiên khóc òa. Nhưng tiếng khóc này cũng không khiến Triệu Hi Thành chú ý. Anh vẫn nhìn cô không chớp mắt, như thể cứ nhìn cô thế này, giây lát sau cô sẽ tỉnh lại, nhìn anh mỉm cười, dịu dàng gọi anh một tiếng: – Hi Thành.

Nhưng bất kể anh thầm gọi cô thế nào, đôi mắt như ngọc kia mãi mãi không mở ra nữa...

Thiệu Lâm, Thiệu Lâm, Thiệu Lâm... em vẫn rời bỏ anh mà đi, giờ đây anh biết phải tìm em nơi đâu...

Đã không còn em nữa, anh sẽ thế nào đây, anh... không dám nghĩ...

Thiệu Lâm...

.....

Chu Thiến mở to mắt, phát hiện mình đang nằm trong bóng đêm, bốn phía im ắng, giơ tay lên không nhìn thấy ngón tay nhưng dần dần, mắt cô đã thích ứng được với bóng tối, phát hiện xung quanh có rất nhiều cây cối, có lẽ là một bìa rừng nhỏ.

Lòng cô đầy nghi hoặc, thế là làm sao? Cô chẳng phải vừa mới ở trong bệnh viện sao? Sao lại đến đây? Hi Thành đâu? Hi Tuấn đâu? Con yêu đâu? Sao chỉ có mình cô ở đây?

Còn nữa, cô không phải đã chết sao? Sao lại tỉnh lại? Chẳng lẽ cô được cứu sống? Nhưng cũng không đúng, chữa trị phải ở trong bệnh viện, sao có thể một mình ở đây?

Lòng cô hoảng hốt, chẳng lẽ đây là nơi chôn thân của cô? Cũng không đúng, cô nằm trên đất, không có bia mộ gì xung quanh, Triệu gia tuyệt đối sẽ không đối xử với cô như vậy!

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chu Thiến hoàn toàn không hiểu.

Cô cẩn thận đứng dậy, vừa cử động thì phát hiện trên đùi và trán hơi đau đau, vuron tay sờ thì thấy dập dính, chắc là chảy máu. Quái lạ, vết thương này là từ khi nào?

Bốn phía có tiếng động nhỏ, tiếng côn trùng kêu, tiếng gió thổi lá cây xào xạc, trong đêm tối này có vẻ âm trầm đáng sợ. Chu Thiển không khỏi rụt vai lại

Cô định đứng lên nhưng chân rất đau, trong đêm tối lại không thấy rõ được vết thương, cũng không thể nhìn rõ đường. Cô nghĩ, mọi chuyện chờ trời sáng rồi tính. Cô không dám cử động, an vị một chỗ, cũng may thời tiết ẩm áp nên không bị lạnh

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ánh trăng cong cong hình lưỡi liềm, ánh sao như ngọc trên bầu trời đêm, tựa như vô số đôi mắt đang nháy mắt tình nghịch. Giờ mới là mùa xuân sao lại có nhiều sao vậy? Thật là lạ

Nhìn một hồi, con mặt mũi ập tới, bốn phía vẫn vô cùng im ắng, cô không cảm thấy nguy hiểm nên lại nằm xuống đất, dù sao người cũng bắn rồi, cứ đơn giản là được, cứ ngủ một giấc đã, lấy lại tinh thần để mai con đối mặt với mọi chuyện khó hiểu này

Trên đất có cỏ, nằm hơi nhăm nhưng cô cũng đành chịu, con buồn ngủ ập đến, cô chậm rãi khép mắt lại.

Bất kể thế nào, được sống đã là một niềm hạnh phúc.

- Này, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi!

Có người cứ vỗ vỗ mặt Chu Thiển như thể không lay tỉnh cô thì không tha, mặt cô bị vỗ đến nóng rát

Lòng Chu Thiển dâng lên cảm giác tức giận, muốn đánh thức tôi thì có cần vỗ mặt tôi thế không, quá không tôn trọng người khác! Cô vuron tay nắm tay người nọ, miệng lầu bầu:

- Đừng đánh nữa, tôi...

Chu Thiển mở mắt ra thì thấy ngay khuôn mặt của một người trẻ tuổi, người nọ thấy cô tỉnh lại thì cười:

- Châu Châu, sao lại ngủ ở đây, chắc lạc đường đúng không! Em đã lớn thế này rồi sao lại không nhớ được đường?

Ngữ khí rất thân thiết

- Châu Châu?

Lòng Chu Thiển dâng lên một dự cảm, không thể chứ...

Chu Thiển lập tức cúi đầu nhìn lại mình, quần áo cũ nát, cái này không tính nhưng làn da vốn trắng nõn cũng chẳng còn mà thay vào đó là làn da vàng vọt, đôi tay này cũng chẳng phải là đôi tay thon dài của Tống Thiệu Lâm nữa

Không thể nào... Chu Thiển kinh hoàng.

Người kia lắc đầu, tặc lưỡi:

- Còn quên cả tên mình nữa! Bảo em ngốc thật đúng là không sai tí nào, chẳng hiểu sao có thể sống được bao nhiêu năm như vậy

Chu Thiển chỉ kinh ngạc nhìn người kia, nhìn đôi môi anh ta đóng rồi lại mở, lòng nghĩ: không thể nào... sao có thể cầu huyết như vậy được.

Người nọ cũng chẳng để ý đến vẻ mặt thảng thốt của cô cho lắm, dường như như vậy là chuyện rất bình thường. Sau đó anh ta lại nhìn vết thương trên người cô rồi nói:

- Vết thương nghiêm trọng như vậy, anh cố em về, bảo bác sĩ Lưu trong thôn khám cho em

Nói xong ngồi xồm xuống trước mặt cô

Chu Thiển vẫn nhìn anh ta ngẩn người, vẫn còn chưa lấy lại được tinh thần

Người nọ mất kiên nhẫn quát:

- Anh nói anh cố em về, nghe không hiểu à? Đặt tay lên vai anh, dựa vào lưng anh

Bị anh ta quát vậy thì Chu Thiển mới tỉnh táo lại một chút, cô nghĩ, bất kể thế nào, rời khỏi đây rồi tính, hơn nữa vết thương trên người vẫn phải chữa trị

Chu Thiển theo lời anh ta nói, dựa vào lưng anh ta. Anh chàng kia đứng dậy, cố cô đi về phía trước, có lẽ cố cô với anh ta chỉ là chuyện đơn giản. Chu Thiển nhìn cánh tay gầy trơ xương của mình mà nghĩ, khó trách anh ta cố mình dễ dàng như vậy. Khó cơ thể này thật quá gầy

Người nọ nhanh chóng đi men theo con đường nhỏ mà ra khỏi rừng, cố cô xuống núi. Chu Thiển nhìn những ngôi nhà thấp càng lúc càng gần mà trong

lòng bất ổn. Thế này là sao? Đã xảy ra chuyện gì?

Người nọ cũng Chu Thiển đi đến bên đường quốc lộ. Một bên là những cánh đồng lúa, bên kia là một ngôi nhà lều. Trước nhà có một bàn mặt chược, bọn họ nhìn thấy thì đều chào hỏi:

- Hồ Tử, Châu Châu lại bị thương?

- Hồ Tử, cậu tìm được con bé ở đâu

Hồ Tử vừa đi vừa nói với bọn họ:

- Tôi đưa Châu Châu đến chỗ bác sĩ trước đã

- Mau đi đi! Những người kia vẫy tay với bọn họ

Chu Thiển phát hiện dân cư nơi này nói giọng hơi khác, chẳng lẽ đây là Tứ Xuyên? Lòng cô càng lúc càng nghi ngờ. Giờ cô chỉ muốn có cái gương để chứng thực suy nghĩ trong lòng

Chờ bọn họ đi qua, những người kia đều khẽ bàn tán:

- Trẻ con không cha không mẹ thật đáng thương, giờ ngay cả bà cũng mất, chẳng ai để ý đến con bé, lại còn là đứa ngốc...

- Đúng thế, nếu không có mọi người thay phiên nhau đưa cơm suốt hai năm qua thì nó sớm đã chết đói rồi

- Nhưng cứ thế này cũng không phải là cách! Miệng ăn núi lở, chẳng lẽ chúng ta phải nuôi nó cả đời sao?

- Ai, nói sau đi! Người như con bé chẳng biết tự chăm sóc mình, chẳng biết sống được bao lâu... thôi đừng nói!

Lập tức, mọi người lại vui vẻ chơi mặt chược mà bỏ qua câu chuyện về Châu Châu

Hồ Tử cũng Chu Thiển đến một căn nhà nhỏ. Đi vào đã gọi:

- Bác sĩ Lưu, mau ra xem, Châu Châu lại bị thương

Anh ta đặt cô lên chiếc giường nhỏ rồi nói:

- Em ở đây chờ anh, ở nhà anh còn có việc, phải về trước đã

Hồ Tử này kẻ cũng thật nhiệt tình, Chu Thiển gật gật đầu, cảm kích nói:

- Cảm ơn anh

Hồ Tử ngần ra, sờ sờ đầu, không tin nói:

- Anh không nghe sai chứ! Em mà biết nói cảm ơn? Học ai thế?

Câu cuối cùng cũng chẳng phải hỏi Chu Thiển mà là đang làm bầm, tự nghi hoặc nên Chu Thiển cũng chẳng cần trả lời

Hồ Tử lắc đầu đi ra ngoài. Không lâu sau, một người đàn ông khoảng hơn 40 tuổi đi vào, mặc áo xanh đậm, quần đen rất giản dị. Nhìn thấy Chu Thiển thì nói:

- Lại ngã, đã dặn cháu đi đường phải cẩn thận, sao không nhớ được? Đau đầu quá

Chu Thiển phát hiện những người từng nói chuyện với cô đều chỉ là lũ bầu như không mong cô sẽ đáp lời. Bác sĩ Lưu này cũng vậy, nói xong bước đến bên tủ thuốc mà lấy thuốc mỡ, bông băng.

Chu Thiển cũng không nghĩ nhiều, giờ cô chỉ muốn xem mình thế nào, có đúng với suy nghĩ của mình hay không. Cho nên cô nói với bác sĩ Lưu:

- Có thể cho cháu soi gương không?

Cô nói hoàn toàn là tiếng phở thông.

Bác sĩ Lưu sững sốt, sau đó vội xoay người nhìn cô, mắt tròn tròn.

Chu Thiển lại lặp lại một lần:

- Cháu muốn mượn gương

Về mặt bác sĩ Lưu vô cùng kinh ngạc nhưng vẫn lấy ra chiếc gương nhỏ rồi đưa cho cô. Chu Thiên đón lấy rồi vội vã soi gương, vừa nhìn đã hoảng hốt suýt thì vứt gương đi.

Sự kinh ngạc của cô không phải vì không còn nhìn thấy gương mặt của Tống Thiệu Lâm, điều này từ khi Hồ Từ gọi cô là Châu Châu cô đã chuẩn bị tâm lý. Tuy rằng chuyện này rất quý dị nhưng cô từng có kinh nghiệm nên chẳng lạ

Nhưng vấn đề là, gương mặt trong gương... trán cao cao, mắt to, lông mày đen, tuy rằng da không đẹp, tuy rằng mặt bần, nhưng đây rõ ràng chính là cô – Chu Thiên... dung mạo ban đầu của chính cô.

Lòng Chu Thiên khiếp hãi vô cùng, có chuyện gì thế này? Thân thể cô không phải đã chết rồi sao? Trên đời này còn có người giống cô đến mức độ này sao?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Về nhà 1

Chu Thiên ngồi một mình trong căn phòng rách nát. Xử lý vết thương xong bác sĩ Lưu đưa cô về đây, trong suốt quá trình vẫn không ngừng đánh giá cô bằng ánh mắt quái dị. Nhưng Chu Thiên có suy nghĩ của riêng mình, thực sự không có tâm tư để ý đến ông ta. Đưa cô về xong bác sĩ Lưu cũng đi luôn

Căn phòng này hẳn đã có từ lâu. Trên nóc nhà cao cao là một cây gỗ mộc chắn ngang, trên đó là ngôi xanh lợp mái, có một số chỗ bị tàn phá không thể nhìn nổi để lộ ra lỗ hổng, ánh mặt trời theo đó chiếu vào, chiếu vào nước bùn trên mặt đất lấp lóa.

Bốn bức tường là vết sơn trắng xóa nhưng cũng đầy những bụi bẩn, có một số chỗ còn bị nứt ra. Bức tường đối diện cửa lớn dán một bức ảnh Mao Chủ tịch, phía dưới là một bức ảnh đen trắng của một bà cụ. Trong bức ảnh, bà cụ cười vô cùng hiền lành

Mà Chu Thiên vẫn ngồi ở bên bàn lớn giữa phòng mà ngẩn người, cô vẫn còn chưa hoàn hồn

Đầu tiên phát hiện linh hồn lại nhập vào người khác một lần, được rồi, nhập thì nhập dù sao cũng chẳng phải lần đầu. Nhưng cô lại phát hiện mình đã quay về với cơ thể ban đầu. Tuy rằng chuyện này rất quái lạ, rõ ràng cô nhìn thấy tro cốt của mình được đựng trong chiếc bình và được cha mang về quê nhà nhưng có thể quay về với bộ dạng ban đầu của mình cũng chẳng phải là tệ hại. Dù sao cô đã gắn bó với bộ dạng này nhiều năm, vẫn rất có tình cảm chỉ là diện mạo này với Triệu Hi Thành mà nói là diện mạo hoàn toàn xa lạ. Điều này quả thực có chút phiền phức nhưng cô nghĩ, chỉ cần nói rõ mọi chuyện cho anh thì nhất định anh sẽ nhận cô. Thay đổi hình dáng nhưng cô vẫn là cô mà, cô không tin Triệu Hi Thành vì cô thay đổi hình dáng mà sẽ không yêu cô.

Được rồi, những chuyện này cô đều chấp nhận nhưng mà... vì sao lại đã qua hai năm? Với cô mà nói như trong chớp mắt, vậy mà sao cô đã trứng đàn bò mình được hai năm!

Hai năm! Hai năm! Nói cách khác, trong lòng Triệu Hi Thành cô đã chết hai năm, hơn nữa, Thế Duy đã được hai tuổi! Trời ạ, đây là chuyện cầu huyết gì chứ?

Hai năm, 24 tháng, 730 ngày! Cô và Hi Thành thực sự ở chung cũng chỉ được hơn một năm nhưng giờ cô đã rời khỏi cuộc sống của anh được hai năm. Hai năm không phải là quãng thời gian ngắn, có thể xảy ra rất nhiều chuyện. Chu Thiên càng thấy hoảng loạn, lòng như bị ai cào, hận không thể lập tức bay đến bên Hi Thành và Thế Duy.

Không được, không được nóng ruột, vội vã, phải bình tĩnh, cô phải bình tĩnh, cần phải suy nghĩ cẩn thận xem tiếp theo nên làm thế nào!

Bất kể thế nào, cầu huyết cũng được, quý dị cũng thế. Chỉ cần còn sống là cô lại có thể trở về bên Hi Thành và con.

Lúc này, Hồ Từ bung một bát com từ ngoài đi vào. Đầu anh toát mồ hôi, ống quần đầy nước bùn nhưng tay lại rất sạch. Anh đặt bát trên bàn rồi nói:

- Châu Châu, mau ăn com đi! Hai hôm nay em đều ở ngoài, chắc chưa ăn gì

Chu Thiên nhìn nhìn, trong bát là ít rau xanh và mấy miếng thịt ba chỉ, Hồ Từ thấy cô nhìn bát thì coi cô như đứa trẻ mà xoa đầu cô nói:

- Biết em thích ăn thịt nên mới cố ý lấy cho em nhiều một chút. Bác Trương nhà bên mới giết heo hôm trước, đây đều là thịt mới đấy, không phải thịt muối đâu

Nói xong lại cười tự giễu:

- Mình nói lời này với con bé này làm gì, nó đâu để ý...

Chu Thiên không quen bị người khác vuốt đầu, cũng may Hồ Từ chỉ vuốt vuốt hai cái rồi lại thu tay về

Thấy mùi thơm của thức ăn bụng cô lập tức réo ọc ọc, Chu Thiên xấu hổ đỏ mặt nhưng may mà cơ thể này bản thiêu, đỏ mặt cũng chẳng ai nhìn ra.

Hồ Từ cười lớn:

- Mau ăn đi, bụng em đang kháng nghị kìa

Cảm nhận được thiện chí của Hồ Từ, Chu Thiên cũng không khách khí bụng bát lên ăn. Không biết là vì quá đói hay đồ ăn chốn nông thôn quá thơm, Chu Thiên cảm thấy đồ ăn rất ngon, chỉ là đồ ăn bình thường nhưng hương thơm lại cực kì ngọt ngào

Hồ Từ ở bên cạnh lái nhai:

- Từ từ thôi, có ai cướp của em đâu, ghen thì phiền rồi

Giọng nói đó hoàn toàn là dỗ dành trẻ con

Chu Thiên dần dần cũng chú ý đến chuyện này, vì sao ai cũng coi cô như trẻ con vậy, cô đã lớn như vậy rồi, chẳng lẽ chỉ số thông minh của cơ thể này có vấn đề?

Hồ Từ thấy cô ăn xong thì dọn bát đĩa rồi nói với cô:

- Em bị thương nên đừng đi chơi, tối thím ba sẽ mang cơm cho em, nhớ mà em đi đâu, thím ba không tìm thấy, bà sẽ chẳng chờ em đâu, em sẽ bị đói đấy

Chu Thiên không dám tùy tiện tiếp lời, thứ nhất cô không biết tiếng Từ Xuyên, thứ hai cô còn không chắc cơ thể này có phải là bị ngốc hay không, vạn nhất nói năng không ổn chẳng phải rất kì quái sao? Để cho mọi người nghi ngờ, chưa biết chừng sẽ xảy ra chuyện cho nên cô chỉ ngồi đó yên lặng không nói

Hồ Từ như cũng chẳng mong cô sẽ đáp lời, cầm bát đĩa rồi khỏi căn nhà này

Vết thương ở chân của Chu Thiên không nhẹ, tuy không chạm đến gân cốt nhưng chỗ đùi bị rách sâu, bác sĩ Lưu giúp cô băng bó một lớp dày, còn dặn dò cô mấy hôm nay tuyệt đối không được đi đâu nếu không sẽ để ảnh hưởng đến miệng vết thương.

Chu Thiên nghĩ, chỉ có thể chờ vết thương ổn lại rồi mới có thể rời khỏi đây

Chu Thiên chống vào tường mà đứng lên, nhìn quanh gian phòng này. Ở giữa là phòng khách, hai bên có hai phòng nhỏ hơn một chút, một gian là phòng bếp, nhìn kết cấu có lẽ là vẫn đun củi lửa, chỉ là trên bếp đây những nồi niêu phủ bụi, xem ra đã lâu không dùng. Qua phòng bếp là chuồng lợn nhưng bên trong không có con lợn nào nhưng mùi vẫn rất khó ngửi. Bên cạnh chuồng heo là toilet sơ sài của nông thôn.

Người bản ngữ ngấy rất khó chịu, Chu Thiên không dám tắm nhưng muốn tìm chút nước để rửa mặt nhưng khắp nhà không có giếng, trong ấn tượng của cô thì nhà ở nông thôn đều có giếng, chẳng lẽ đây không phải?

Chỉ tìm được một cái chum nhưng nước ở đó... hầy, thôi vậy...

Trong nhà ngoài cô cũng chẳng có ai, chẳng lẽ cơ thể này không có thân nhân sao?

Sau đó mấy ngày, Chu Thiên theo lời những người đưa cơm cho cô mới biết được một số điều về cơ thể này

Mỗi ngày là một người khác nhau đưa cơm cho cô, có khi là một người đến, đưa cơm đến rồi lúc sau đến lấy bát. Có khi là hai người cùng đến ngồi chờ cô ăn xong, sau đó coi như cô không tồn tại mà nói chuyện phiếm. Trong đó cũng đôi khi nhắc đến chuyện của Châu Châu

Chu Thiên tổng hợp lại thì đưa ra được kết luận: Châu Châu quả thực là người ngốc, hơn nữa mồ côi, là bà Tần nhặt được Châu Châu trên đường khi còn nhỏ rồi mang về nuôi. Bà Tần chồng con đã chết nên sống nương tựa với Châu Châu. Nhưng một năm trước bà cũng đã qua đời, người trong thôn lo liệu hậu sự cho bà nhưng Châu Châu lại trở thành gánh nặng. Chẳng ai muốn chăm sóc một đứa ngốc cả đời nên mọi người trong thôn quyết định thay phiên nhau đưa cơm cho Châu Châu, coi như là thương hại cho hoàn cảnh của cô. Mọi chuyện cũng được một năm nhưng đại khái đêm qua đã chết nên để hồn của Chu Thiên nhập vào.

Chỉ là lần trước chuyện linh hồn xuyên qua là vì cô và Tống Thiệu Lâm bị tai nạn xe nhưng lần này... Thành phố đó cách nơi này xa như vậy, sao lại thể được? Hơn nữa cơ thể này giống hệt như Chu Thiên trước kia, điều này có bí ẩn gì sao?

Trên đời này thực sự có chuyện người giống người như vậy sao? Chẳng lẽ Châu Châu này có quan hệ gì với cô? Rất có khả năng, cô ấy cũng không phải là sinh ra ở đây mà là được nhặt về, có lẽ cô ấy thực sự có quan hệ gì với mình chưa biết chừng

Chu Thiên kinh ngạc vô cùng

Qua hai ngày, thương thế của Chu Thiên cũng đã khá lên nên nghĩ cách làm sao để rời khỏi đây. Hai ngày qua cô lục lọi khắp nhà, cuối cùng tìm được trong hộp sắt hơn một trăm đồng, hẳn là tiền bà Tần dành dụm để lại. Nhưng chỉ có hơn 100 đồng thì sao đến được chỗ Hi Thành. Cô cũng từng nghĩ

gọi điện cho Hi Thành bảo anh đến đón cô nhưng chuyện này sao nói qua điện thoại được? Vẫn nên gặp mặt rồi nói. Thân phận hiện giờ của cô là người ngốc, tin chắc cũng chẳng có ai cho cô vay tiền. Cô không khỏi buồn bã

Nếu không về nhà cũ trước đi. Ngần này tiền là đủ về nhà rồi. Vừa vặn cơ thể này giống cô như đúc, cô thực sự khó hiểu, có lẽ cha sẽ biết tại sao cũng nên. Hơn nữa từ khi cha mang tro cốt trở về, cô vì xảy ra nhiều chuyện nên chưa về nhà thăm ông bao giờ, chỉ lấy thân phận Thiệu Lâm gọi điện thoại thăm hỏi vài lần. Nói thật, cô thực sự rất muốn về thăm cha

Nghĩ vậy nên cô bắt đầu chuẩn bị. Cô nói với Hồ Tử lúc đến thăm cô rằng muốn ăn bánh bao, bánh ngô. Hồ Tử thực sự là người nhiệt tình, nghe cô nói vậy thì lúc đưa cơm cũng mang đến cho cô bánh bao, bánh ngô. Hồ Tử còn mang cả nước đến cho cô nữa. Mãi cô mới biết đây là vùng núi Tứ Xuyên, nước không phải lúc nào cũng có, cho nên không phải nhà nào cũng có giếng, mọi người trong thôn đều phải xuống núi lấy nước lên dùng.

Chu Thiển muốn lấy bánh bao, bánh ngô làm lương khô trên đường, cũng chuẩn bị một ít nước. Tiền không nhiều nên tiết kiệm được bao nhiêu thì tiết kiệm.

Lau rửa sạch sẽ một chút, thay quần áo sạch, chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, vào một sáng nọ trời chưa hừng nắng thì Chu Thiển đã rời đi. Trước khi đi cô không chào hỏi ai cũng chẳng dặn dò gì, bởi vì giờ cô là người ngốc, làm việc đó rất kì quái. Hơn nữa tin chắc những người trong thôn cũng chẳng để ý đến việc một cô ngốc mất tích. Dù sao người ngốc lạc đường cũng là chuyện bình thường, mong là không khiến ai đau lòng. Chu Thiển thật sự cảm kích những người dân lương thiện thuần hậu nơi đây đã chăm sóc Châu Châu, cô nghĩ sau này có cơ hội nhất định phải cảm ơn bọn họ

Chu Thiển đi về phía quốc lộ, men theo đó mà đi đến nhà ga.

Cô đi dọc theo quốc lộ, cũng chẳng biết qua bao lâu, bốn phía vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng gà gáy chó sủa. Mãi đến lúc trời tờ mờ sáng thì đường cái mới có tiếng còi ô tô. Chu Thiển vậy vậy tay, xe dừng trước mặt cô, Chu Thiển lên xe, bắt đầu đường về nhà...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Về nhà 2

Chu Thiển đi tàu hỏa về nhà, ngoài vé tàu thì trên người còn lại hơn 20 đồng. Cũng may nhà ga cách nhà mình không xa, đi xe bus một đồng là được

Chu Thiển mua vé loại thường, ngồi ở chỗ dựa vào cửa sổ, xung quanh đầy đủ mọi loại người. Vì hiện giờ đã là đầu mùa hè, trên tàu nhiều người, người cô cũng không lấy gì làm thơm tho, lâu như vậy mà cô đã tắm rửa được lần nào, chỉ là lấy khăn rửa mặt...

Đến lúc ăn cơm, Chu Thiển nhìn xe đẩy những hộp thức ăn thơm nức mà không dám mua, 10 đồng, vẫn nên không mua, tiền để dành có khi còn có tác dụng khác. Cô lấy trong bọc ra bánh bao, nước uống ăn qua bữa. Đến tối, Chu Thiển phải dựa vào cửa sổ mà ngủ một lúc. Mấy hôm nay cô cũng chưa được ngủ cho yên giấc lần nào. Giường của Châu Châu toàn trải cỏ, hình như còn có cả bọ chó, cắn cô ngứa ngáy vô cùng, ngủ cũng chẳng yên. Đừng nói là đã trải qua cuộc sống giàu sang của Tống Thiệu Lâm mà cho dù là Chu Thiển trước kia thì cũng không thể ngủ nổi. So với đó, giờ ngồi ngủ trên tàu vẫn còn khá hơn nhiều

Chu Thiển cũng không cần đề phòng kẻ trộm nên chỉ chốc lát là đã chìm vào giấc mộng đẹp

Vừa ngủ dậy thì trời đã sáng, rửa mặt qua loa, ăn bánh bao, ngồi thêm một giờ nữa là đến nơi

Chu Thiển ra khỏi sân ga, nhìn thành phố thân quen mà trong lòng dâng lên cảm giác thân thiết: Cha ơi, con đã về!

Cô hận không thể lập tức bay về nhà

Chu Thiển lên xe bus, dọc đường đi thấy thành phố thay đổi thật nhiều, nhiều chỗ được sửa sang, những tòa nhà cao ốc cũng nhiều hơn. Chu Thiển nhớ tới khu tập thể cũ nhà mình mà lòng hoảng sợ, nhà mình không bị phá bỏ mà rời đi nơi khác chứ. Trăm ngàn lần đùa đùa với cô như thế, làm thế cô biết tìm cha nơi đâu

Vừa xuống xe, nhìn khu nhà cũ của mình vẫn còn đó thì cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cô không chút suy nghĩ, lập tức đi về phía nhà cũ, lên tầng 4 gõ cửa

Cốc cốc cốc!

Lòng Chu Thiển rất lo lắng, không biết cha nhìn thấy cô sẽ thế nào? Không làm ông sợ chứ! Đột nhiên lại nghĩ, không đúng, cha đã thấy cô chết đi, giờ cô đột nhiên tìm về chẳng phải là rất kì quái sao? Cô nên giải thích chuyện này ra sao đây? Chà nhẽ nói là tá thi hoàn hồn (mượn xác hoàn hồn)? Quá khó tin! Đầu tiên đừng nói là cha có tin hay không nhưng nếu bị người đi làm miệng kia đem đi buôn bán thì chắc chắn cô thành đối tượng nghiên cứu khoa học mất

Đều do cô quá vui mà nghĩ không thông suốt! Nhân lúc cha còn chưa mở cửa thì đi thôi! Nghĩ cách nói sao cho hợp lý trước mới được

Nhưng không kịp nữa, cửa đã bật mở

- Tìm ai? Là một người xa lạ

Ai vậy? Là khách à?

- Tôi tìm Chu Minh Xa

Dù do dự như Chu Thiến vẫn quyết định hỏi.

- Ông ấy bán nhà này cho tôi từ lâu rồi, chuyển được hai năm rồi

Chu Thiến ngậy ngậy người, chuyển đi rồi? Người kia định sập cửa thì Chu Thiến vội giữ lại:

- Có biết ông ấy chuyển đi đâu không?

- Không biết. Người nọ lác đầu.

Chu Thiến ủ rũ đi xuống lầu. Giờ nên làm sao đây? Cô phải đi đâu mà tìm cha? Có thể hỏi thăm mọi người, nơi đây đều là đồng nghiệp cũ của cha ở, chắc chắn sẽ có người biết tin của ông. Nhưng bọn họ cũng đều quen cô, hỏi đến thì trả lời sao đâu?

Cô cúi đầu đi ra khỏi khu nhà, đi vào công viên nhỏ ở gần đó, ngồi trên ghế đá thờ dài. Giờ cô nên làm gì đây? Tội ngủ thế nào? Trên người chẳng có tiền, đi đâu tìm cha?

Trong công viên có một số thiết bị tập thể hình công cộng, giờ là buổi sáng, có một số người vẫn đang ở đó rèn luyện thân thể, Chu Thiến mang đầy tâm sự nên cũng không để ý đến bọn họ

Cũng không biết qua bao lâu, đang lúc cô quyết định liệu linh hỏi thăm tin tức của cha thì đột nhiên cách đó không xa có người khẽ gọi

- Thiến Thiến!

Tiếng gọi khá kích động, cũng rất quen thuộc

- Thiến Thiến! Tiếng gọi hơi cao hơn một chút

Lòng Chu Thiến chua xót, theo tiếng gọi quay lại, cách đó không xa có một người đang đứng, vẻ mặt vô cùng kích động, đó chẳng phải là cha sao? Cha so với lần trước già đi một chút, tóc bạc thêm một phần nhưng ánh mắt vẫn rất hiền từ. Suýt nữa Chu Thiến òa khóc, hai chữ “cha ơi” hao hết sức mới có thể nhịn không bật thốt lên

Bên cạnh Chu Minh Xa còn một người đàn ông cũng trạc tuổi, ông ấy nói với Chu Minh Xa:

- Tôi nói đúng chưa, có phải là giống hệt Thiến Thiến không?

Chu Minh Xa nhìn Chu Thiến, quả thực cũng không dám tin vào mắt mình. Vừa rồi đồng nghiệp cũ gọi điện nói cho ông rằng ông ấy nhìn thấy một cô gái giống hệt Thiến Thiến trong công viên, bảo ông mau đến xem. Lúc ấy ông còn không tin, giờ nhìn lại thì thấy, đây chẳng phải là con gái Thiến Thiến của ông sao? Bộ dáng đó, ánh mắt đó chẳng phải là Thiến Thiến. Nhưng ông đã tận mắt thấy con gái mình qua đời, tro cốt là tự tay ông mang về, điều này sao có thể?

Chẳng lẽ... Lòng ông nảy ra một suy nghĩ, điều này khiến tim ông thất lại, tay cũng run run.

Ông bước nhanh đến trước mặt Chu Thiến, nhìn cô lấp bắp nói:

- Cháu gái, cháu... cháu là ai...

Chu Thiến đứng lên nhìn cha, lòng vừa đau đớn vừa vui mừng. Cô rất muốn nói với ông rằng mình chính là Thiến Thiến nhưng chuyện này phải nói sao đây? Quá trình này quá quý dị, quá khó khiến người khác tin được. Mối cô mở rồi lại khép, cuối cùng không thể nói nên lời.

Chu Minh Xa nhìn cô, càng nhìn càng thấy suy nghĩ đó là đúng:

- Cô gái, cô giống hệt con gái của chú, chú biết chú rất mạo muội nhưng xin cháu nể tình chú đã già mà nhớ thương con gái, có thể trả lời chú mấy câu hỏi không

Người đi cùng Chu Minh Xa cũng nói:

- Cháu gái à, không lừa cháu đâu, cháu và con gái ông ấy rất giống nhau, cháu trả lời ông ấy mấy câu hỏi nhé

Chu Thiến sao có thể từ chối, vội vàng gật gật đầu.

Chu Minh Xa nhẹ nhàng hỏi:

- Chú hỏi con, con có cha mẹ không ?

Chu Thiến kể lại tình cảnh của Châu Châu:

- Không có, từ nhỏ cháu đã bị lạc cha mẹ, được bà nhặt về nuôi, giờ bà cũng đã mất.

Đổi lại làm người khác, người xa lạ hỏi chuyện trong nhà thì có ai chịu nói, nhưng đây là cha mình, Chu Thiến có gì phải sợ? Hơn nữa cô nghe cha hỏi vậy thì lại có chút hồ nghi, chẳng lẽ Châu Châu này thực sự có quan hệ gì với gia đình mình? Cho nên cô kể hết chuyện mình biết về Châu Châu ra

Ai ngờ Chu Minh Xa nghe cô nói xong thì mặt đỏ lên, kích động nắm tay Chu Thiến:

- Cháu à, thật ra chú vốn có hai đứa con gái sinh đôi, nhưng con gái nhỏ của chú hơi chậm phát triển, lúc 4 tuổi bị lạc mất. Cháu giống con gái lớn của chú như vậy, cũng lạc cha mẹ từ nhỏ, chưa biết chừng cháu chính là đứa con gái nhỏ đáng thương của chú

Chu Thiến giật mình, em gái song sinh? Sao cô không hề hay biết? Sao chưa từng nghe cha mẹ nhắc đến?

Chu Minh Xa thấy Chu Thiến không có phản ứng gì thì nghĩ cô không tin nên nói:

- Cháu à, chú thực sự không phải là người xấu, mấy lời này không phải để lừa cháu đâu. Cháu không tin thì chúng ta đến bệnh viện kiểm tra, giờ chúng ta đi ngay nhé.

Đồng nghiệp của Chu Minh Xa nói:

- Ông Chu là người tốt, chúng tôi đều ở ngay gần đây, tuyệt đối không có ác ý. Cháu à, cháu cùng ông Chu đi đi, tội nghiệp cho tấm lòng cha mẹ!

Chu Thiến cũng rất muốn biết rốt cuộc Châu Châu có phải là em gái mình hay không, hơn nữa nhìn ánh mắt chờ đợi, tha thiết của cha, sao cô có thể khiến ông thất vọng

Cô gật đầu:

- Được, cháu đi theo chú, cháu cũng rất muốn tìm được cha mẹ mình

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Thân nhân

Lúc điền phiếu kiểm tra quan hệ cha con, Chu Minh Xa hỏi tên Chu Thiến, Chu Thiến nghĩ nghĩ rồi đáp:

- Tàn Tiểu Thiến

Chu Thiến không muốn đổi tên, bị mọi người gọi là Thiệu Lâm hơn một năm, giờ cả đời lại bị gọi là Châu Châu thì phiền muốn chết. Về phần họ, bà Tàn nuôi Châu Châu lâu như vậy đương nhiên phải theo họ bà

Chu Minh Xa vừa nghe đã cảm thấy đây đúng là trời cao an bài, cướp đi một cô con gái Thiến Thiến rồi lại trả cho ông một cô con gái Thiến Thiến khác. Tuy rằng chưa có kết quả kiểm tra, còn phải chờ vài ngày nữa nhưng ông nhìn Chu Thiến, càng nhìn càng cảm thấy đây chính là con gái mình thì lòng mừng vui vô hạn

Ra bệnh viện, Chu Minh Xa hỏi cô:

- Giờ con ở đâu?

Chu Thiến cúi đầu:

- Giờ bà đã mất, con không có chỗ ở!

Chu Minh Xa đau lòng khôn xiết, cầm tay Chu Thiến nói:

- Thiên Thiên, tuy rằng chưa có kết quả kiểm tra nhưng chú đã coi con là con gái của mình, con có đồng ý đến nhà chú ở không?

Trong mắt ông đầy sự tiếc thương, chờ đợi, lại có chút lo lắng như thể sợ nghe thấy lời từ chối của cô. Nhìn cha như vậy, lòng Chu Thiên chua xót mà lại ấm áp, cô gật gật đầu

Chu Minh Xa tươi cười, ông dẫn Chu Thiên đi về nhà, trên đường, đi qua một siêu thị nhỏ, Chu Minh Xa dừng lại rồi kéo Chu Thiên vào

Chu Minh Xa lấy một chiếc xe đẩy nhỏ, nói với Chu Thiên:

- Muốn ăn gì thì tự lấy vào xe đi

Vừa nói vừa không ngừng lấy đồ ăn vặt vào xe, vừa lấy vừa trung cầu ý kiến của cô:

- Cái này thế nào, có thích không? Cả khoai tây nữa? Đậu phụ khô con thích ăn không, chị con rất thích ăn. . .

Nói tới đây, về mặt ông lại xót xa:

- Lúc chị con còn sống, điều kiện gia đình không tốt, chú chưa bao giờ dẫn nó đến siêu thị mua đồ ăn vặt hết. Con nhà người ta đồ ăn vặt chất thành núi trong nhà, chỉ có con bé là chẳng có gì nhưng nó chưa từng oán trách.

Giọng nói có chút nghẹn ngào

Lòng Chu Thiên xót xa, nhẹ nhàng nắm tay cha

Chu Minh Xa ngẩng đầu nhìn cô tươi cười:

- May mà tìm được con, ông trời cũng không tệ với ta, hơn nữa giờ con lại khỏe mạnh lại, thật tốt. . .

Ông vuốt vuốt tóc cô.

Bị dẫn mà lại có thể khỏe mạnh, bình thường vốn là chuyện không thể tin được nhưng lòng Chu Minh Xa vui sướng ngập tràn, cố chấp cho rằng mọi thứ đều là trời cao an bài. Con gái khỏe mạnh bình an vốn là chuyện tốt nhất, về phần chuyện này có hợp lý hay không thì cần gì để ý nhiều như thế? Chu Minh Xa lại cầm một bình sữa, mua thêm ít hoa quả

- Con gầy thế này nhất định phải bồi bổ thêm

Nhìn con gái xanh xao vàng vọt, lòng ông rất khó chịu. Con gái trước kia đã phải sống cuộc sống thế nào đây? Về sau nhất định phải bù đắp cho con bé. Nghĩ vậy ông lại lấy thêm thực phẩm dinh dưỡng.

Chu Thiên bật thót:

- Cha, đủ rồi, đừng lấy thêm nữa!

Chu Minh Xa ngẩn ra, kinh ngạc, vui mừng nhìn Chu Thiên:

- Con. . . con gọi ta là gì?

Chu Thiên cũng sửng sốt, đang nghĩ tiếng “cha” này có phải là gọi quá sớm rồi không. Dù sao theo lẽ thường mà nói, trước khi xác định rõ ràng tình hình thì sao có thể gọi cha như vậy được? Nhưng khi cô nhìn đến vẻ mặt vui mừng của cha thì lại nghĩ tới nỗi đau khi mình chết của cô, lòng chùng xuống. Có gì đâu? Đây vốn là cha của cô, nghĩ nhiều thế làm gì!

Lập tức, Chu Thiên mỉm cười:

- Cha, đừng mua thêm nữa, mua nhiều thế hai người không xách hết được

Chu Minh Xa kích động không biết nên nói gì cho phải, giọng nghẹn ngào, liên tục gật đầu:

- Được, được. . .

Bọn họ thanh toán xong rồi ra ngoài, mỗi người đều xách theo một túi lớn. Chu Minh Xa còn định giằng lấy túi xách trong tay Chu Thiên:

- Cha xách được rồi, những cái này nặng lắm

Chu Thiên nhìn cánh tay vì dùng sức mà nổi đầy gân xanh của cha thì lại giành lại:

- Con xách được, cũng đâu quá nặng.

Chu Minh Xa vẫy một chiếc taxi, hai người lên xe, theo địa chỉ Chu Minh Xa đọc rồi xuất phát

Chu Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, mấy năm không về, quê cũ thay đổi quá nhiều, ngã tư đường rộng lớn, cây xanh được trồng nhiều, xe cộ cũng tấp nập hơn, đèn xanh đèn đỏ cũng mọc đầy, hầu như ngã tư nào cũng phải dừng lại hơn một phút, tốc độ xe đi cũng rất bình thường

Bên tai vang lên lời cha:

- Hai năm trước chúng ta chuyển nhà, giờ nhà mới khá rộng, con có thể ở phòng riêng của mình

Sau đó lại nói qua về tình hình trong nhà, nhắc đến Lý Mai, em trai cô là Đông Đông.

- Di con tốt lắm, Đông Đông cũng rất nghe lời, con đừng sợ, bọn họ đều rất thoải mái

Lý Mai mà dễ chịu sao? Chu Thiên bĩu môi, cũng không phải là quá xấu xa chỉ là với sự xuất hiện đột ngột của cô thì chẳng biết sẽ có phản ứng gì? Đông Đông hẳn đã vào đại học rồi! Thành tích có được không nhỉ?

Chu Minh Xa dặn dò cô cứ thoải mái, đừng lo lắng linh tinh, đang nói xe đã dừng lại ở một khu chung cư mới

Hai người xuống xe, Chu Minh Xa dẫn cô đi vào. Chu Thiên nhìn quanh, khu này đều là những tòa nhà năm tầng, trung tâm có một công viên nhỏ, còn có cả đài phun nước, có đình nhỏ nghỉ mát, có bãi cỏ xanh, cũng không tồi

Chu Minh Xa vừa dẫn đường vừa thỉnh thoảng quay đầu chờ Chu Thiên đang nhìn xung quanh mà tươi cười. Cuộc sống tốt đẹp của bọn họ đều là vì Thiên Thiên mất mà có được, nhưng Thiên Thiên lại không được hưởng thụ những điều đó. Giờ một đứa con gái khác đã trở về, ông muốn bù đắp cho cô cả phần của Chu Thiên.

Nhà ở tầng ba, bọn họ lên lầu, ấn chuông cửa. Chỉ chốc lát sau, Lý Mai mở cửa, cửa bật mở, vừa thấy Chu Minh Xa đã nói:

- Ông gọi điện bảo tôi làm nhiều đồ ăn, nói có khách tới, khách đâu?

Nói xong nhìn về phía Chu Thiên, nhìn thấy khuôn mặt cô thì sợ tới mức thụt lùi ba bước, thất thanh:

- Ma... ma...

Chu Minh Xa bực mình nói:

- Nói linh tinh gì thế? Đây là con gái tôi, đi vào rồi nói

- Con gái, ông có con gái từ khi nào!

Lý Mai vẫn không dám đến gần Chu Thiên, cứ đứng cách cô một đoạn, kéo Chu Minh Xa qua một bên rồi hỏi.

Vừa khéo, Chu Thiên cũng muốn biết vì sao chưa từng nghe cha nhắc đến chuyện này, cô cũng tò mò mà nhìn qua Chu Minh Xa.

Chu Minh Xa ngồi xuống sofa trong phòng khách, bưng một tách trà, nhấp ngụm rồi ngẩng đầu nói với Chu Thiên:

- Cứ đặt đồ xuống đi con, đến đây ngồi đã

Rồi nói với Lý Mai:

- Bà cũng ngồi xuống đi, chuyện này tôi sẽ giải thích cho hai người

Chu Thiên buông túi đồ xuống, quan sát ngôi nhà này một chút. Phòng khách khá rộng nhưng đương nhiên là không thể so với Triệu gia được

Nhớ tới khu tập thể trước kia thì phòng khách này còn rộng gấp đôi căn tập thể đó.

Tường sơn màu trắng tinh, sàn trải thảm, bộ sofa bằng da màu xanh nhạt, bàn trà thủy tinh, TV Lcd lớn, góc tường là chiếc bình sứ thanh hoa lớn có cầm một cành hoa giả. Cuối cùng, hấp dẫn ánh mắt Chu Thiên mà một bức ảnh gia đình treo trên tường, trong ảnh là cha, Lý Mai và Đông Đông cười rất vui vẻ.

Chu Minh Xa thấy Chu Thiên đang nhìn bức ảnh đó thì nói:

- Đó chính là em trai Đông Đông của con, mấy ngày nữa chúng ta đi chụp lại, lần này mới là ảnh chụp gia đình thực sự

Bên kia, Lý Mai có chút sốt ruột:

- Ông mau nói xem đã xảy ra chuyện gì!

Nói xong ngồi xuống vị trí cách xa Chu Thiên nhất, thực sự quá quý dị, rõ ràng thấy con bé đó chết rồi, nhìn con bé đó bị hỏa táng, giờ sao lại ở đây

Chu Thiến ngồi đối diện Lý Mai, dưới con mắt lên quan sát của Lý Mai thì cô cũng đánh giá lại bà.

Khác, thực sự là quá khác. Giờ tóc Lý Mai vừa làm xoăn lại còn nhuộm, xoăn song to. Trên vành tai, cổ, ngón tai đều là vàng sáng long lanh, quần áo gọn gàng, giờ tay nhắc chân đều rất đàng hoàng, so với người cha giản dị của mình thì Lý Mai như người giàu mới nổi

Nhưng cũng dễ hiểu, nghèo khó lâu như vậy, đột nhiên phát tài thì ai chẳng hận không thể rêu rao cho tất cả cùng biết

Chu Minh Xa nhìn Lý Mai, đầu tiên kể chuyện Thiến Thiến còn có một em gái song sinh, vì bị đàn mà lạc đường rồi nói:

- Lúc đấy cả nhà đều rất buồn, tìm mãi nhưng cũng không thấy, mẹ Thiến Thiến vì chuyện này mà buồn phiền thành bệnh. Cứ nhắc đến chuyện này là lại khóc lóc không ngừng nên cũng không ai nhắc đến chuyện này nữa. Qua nhiều năm như vậy, tôi còn nghĩ đứa bé này chắc không còn nên cũng dần quên đi. Không ngờ hôm nay lại để tôi gặp lại nó, ông trời cũng không quá bạc bẽo với tôi

Nhắc đến đây lại nhìn về phía Chu Thiến với ánh mắt từ ái

Lý Mai nhìn Chu Thiến rồi lại nhìn Chu Minh Xa, vẻ mặt có chút mất tự nhiên:

- Ông cũng nói lạc đường đã lâu như vậy, sao dám chắc cô ta là con mình? Hơn nữa ông nói con ông bị đàn nhưng sao trông cô ta lại rất bình thường như thế. Chuyện huyết thống này phải làm cho rõ ràng chứ

Chu Minh Xa nhún mày:

- Con bé giống Thiến Thiến như đúc. Nếu không phải song sinh thì sao giống nhau như vậy được. Về phần bị đàn, đó là chuyện trước kia, có lẽ lớn lên là hết, hoặc cha mẹ nuôi của con bé chữa trị cho cũng nên. Con trẻ khỏe mạnh bình an là điều tốt, có gì đáng nghi ngờ

Giọng nói của ông dần trở nên nghiêm túc.

Lý Mai mắt húng, Chu Minh Xa là người thành thật, bình thường rất ít khi to tiếng với mình nhưng vì đứa con gái này mà đã tỏ thái độ với mình. Nhìn ông coi cô gái kia như bảo bối thì nghĩ, gia sản sau này một nửa phải chia cho cô ta? Mấy trăm vạn đó! Lý Mai đau lòng khôn cùng, vì thế giọng nói cũng sắc bén:

- Tôi chưa từng nghe trẻ bị đàn lại có thể chữa trị, Minh Xa, tôi quan tâm đến ông mà thôi, tôi sợ ông bị người ta lừa

Chu Minh Xa tìm được con gái, vốn lòng đầy vui mừng nhưng lại bị Lý Mai hắt gáo nước lạnh vào đầu, dù ông vốn hiền lành nhưng cũng không thể nhìn con tức:

- Tôi đã cùng con bé đi kiểm tra quan hệ, mấy ngày nữa là có kết quả, đến lúc đó xem bà nói được gì

Lý Mai cũng tức giận quay đi, sắc mặt rất khó coi

Chu Thiến nhìn Lý Mai không nói, Lý Mai này sao thay đổi nhiều như thế? Trước kia tuy rằng không quá quan tâm mình nhưng ít nhất bề ngoài cũng còn lịch sự nhưng giờ ngay cả bề ngoài cũng không cần giữ sao?

Lý Mai đứng lên đi về phòng, đi đến bên Chu Thiến định lườm cô nhưng khi tiếp xúc đến ánh mắt bình tĩnh, lạnh lùng của Chu Thiến thì không khỏi thấy lạ. Nhìn cô ta ăn mặc thế kia, hẳn là đứa nhỏ sống ở nông thôn nhưng đột nhiên thêm một người cha, lại đến nơi xa lạ thế này mà vẻ mặt vẫn tự nhiên, bình tĩnh như vậy, không hề nao núng, bối rối. Như những người quen từ quê của bà ra lần đầu tiên cũng còn bối rối đứng ngồi không yên, bọn trẻ con hét nhìn đông nhìn tây lại chạy ra sờ cái này cái nọ, tuyệt đối không bình tĩnh, tự nhiên được như cô.

Chu Thiến thấy Lý Mai nhìn mình chằm chằm thì cũng nhìn thẳng lại bà ta. Đây là nhà của cô, sao cô phải chịu sự phòng bị của Lý Mai như vậy? Cô không thể để bà nghĩ mình sợ bà, nếu không sau này chắc sẽ rắc rối lớn, khiến cha không vui. Cứ như trước kia, ai sống phận mình là được.

Cho nên Chu Thiến cứ nhìn thẳng Lý Mai, nhìn đến khi Lý Mai mất tự nhiên mà phải quay đi

Lý Mai lăm bằm mấy câu, không biết là nói gì, sau đó đi vào phòng, đóng cửa lại

Chu Minh Xa cảm thấy con gái bị tủi thân, trong mắt đầy sự xin lỗi, ông nói với Chu Thiến:

- Con đừng trách bà ấy, chắc là nhất thời không chấp nhận được, chờ bà ấy nghĩ cẩn thận là được, haiz, trước kia bà ấy cũng dịu dàng. ...

Nhưng sau khi gia đình khá lên thì như giải phóng khỏi áp lực, tính tình cũng ương bướng hơn

Chu Thiến lắc đầu, mỉm cười nói:

- Không sao, con hiểu tâm tình của bà ấy, đổi lại làm con thì cũng vậy thôi

Chu Minh Xa nghe cô nói vậy thì lòng rất là vui mừng, nói:

- Con giống hệt chị con, cũng thấu tình đạt lý như vậy. Nào, lại đây, cha dẫn con đi xem nhà mới

Chu Minh Xa dẫn Chu Thiên đi khắp nhà. Đây là căn hộ lớn rộng 160m², ba phòng nhỏ, hai phòng lớn, bếp và toilet rộng rãi, ban công thoáng đãng, ngoài ban công có một bàn trà nhỏ khiến cho Chu Thiên nhớ tới ban công của cô và Hi Thành. Vừa nghĩ đến Hi Thành lòng Chu Thiên lại nóng lên, hận không thể đến bên anh. Nhưng vừa mới gặp cha, dù sao cũng phải ở chung với ông một thời gian, chờ có kết quả xét nghiệm rồi tính

Cuối cùng, Chu Minh Xa dẫn cô đến một căn phòng, trong phòng gọn gàng, đồ đạc mới tinh, trên tường treo ảnh của cô, phía dưới có một bàn thờ nhỏ

Chu Minh Xa đi đến bên bàn thờ, đốt hương rồi đưa cho Chu Thiên nói:

- Đây chính là phòng của chị con, thắp hương cho chị đi con!

Chu Thiên dờ khóc dờ cười mà đón lấy nén hương, chẳng có cách nào, đành phải tự thắp hương cho mình. Chu Minh Xa nói:

- Về sau con ở đây được không?

Chu Thiên gật đầu. Chu Minh Xa lại nói:

- Tối nay đi mua chút đồ dùng hằng ngày cho con, mua quần áo nữa. Giờ đi ăn cơm đã nhé

Không lâu sau, Chu Đông Đông đã về, thấy Chu Thiên thì rất kinh ngạc, Chu Minh Xa kéo cậu ra nói rõ ngọn nguồn. Đông Đông nghe xong thì nhìn Chu Thiên với ánh mắt đầy thiện chí

Cậu thoáng ngại ngùng chào hỏi Chu Thiên rồi nói:

- Chị, chào mừng chị đến đây, em lại có chị rồi, thật vui quá

Đông Đông trước kia từng được Chu Thiên chăm sóc nên tình cảm với Chu Thiên rất tốt, Chu Thiên qua đời cậu cũng rất buồn. Giờ nhìn thấy người chị giống hệt đứng trước mặt, tâm tư trẻ con đơn giản, đem tình cảm cho Chu Thiên chuyển qua người chị mới này.

Lúc Chu Thiên rời nhà đi, Đông Đông còn đang học cấp hai, chưa cao bằng cô nhưng giờ đã cao hơn cô một cái đầu, mày rậm mắt to, trông rất có sức sống, quan trọng nhất là ánh mắt của cậu tinh thuần, trong sáng, vừa nhìn đã biết là đứa trẻ thành thật nên Chu Thiên cũng rất vui mừng

Bởi vì vừa mới đến nên Chu Thiên không tiện tỏ ra quá thân thiện vội vã, chỉ mỉm cười chào Đông Đông, Đông Đông lại cười càng thoải mái, hại cô hận không thể nhào qua vuốt tóc cậu nhóc như trước đây

Lý Mai thấy con đã về, không tiện tránh mặt trong phòng, con ăn cơm trưa xong chiều còn phải đi học nên bà lại ra chuẩn bị cơm.

Chu Minh Xa kéo Chu Thiên ra phòng khách nói chuyện phiếm, Đông Đông vào bếp giúp mẹ làm cơm

Lý Mai vừa thái thịt vừa khẽ nói với con:

- Chẳng biết từ đâu đến đứa con gái kia, cha con cứ cố nhận nó làm con gái, đúng là u mê

Đông Đông kinh ngạc nhìn mẹ nói:

- Mẹ, chị ấy nhất định là chị con, vừa nhìn đã biết, có gì mà nghi ngờ

Lý Mai lắc đầu:

- Cô gái kia quả thực rất lạ...

Nói xong thấp giọng:

- Còn chẳng biết có phải là nghe được nhà mình có tiền mà cố ý phẫu thuật thẩm mỹ lừa tiền. Giờ y học hiện đại, chẳng phải là không thể

Đông Đông buông bát đũa, không biết nên khóc hay cười mà nhìn mẹ:

- Mẹ nghĩ nhiều rồi, sao có thể, hơn nữa cha đã đưa chị ấy đi xét nghiệm, không có sai sót đâu

Lý Mai buông dao, khẽ cúi đầu con rồi nói:

- Con đúng là ngốc, mẹ chẳng phải vì con sao? Con nghĩ xem, vốn tiền trong nhà đều sẽ là của con, giờ vô duyên vô cớ lại có thêm đứa con gái, tự nhiên mất đi một nửa. Thế mà con còn vui được

Đông Đông nghe xong thì nghiêm mặt nói:

- Mẹ, mẹ không nhớ tiền này từ đâu mà có sao? Chúng ta giờ có thể ở nơi rộng rãi như thế này, con tiếp tục được đi học, sau này có thể học đại học đều

là dùng tính mạng của chị Thiên Thiên đổi về. Giờ em gái của chị ấy tìm được rồi, đừng nói là một nửa, cho dù là tất cả con cũng không oán trách

Lý Mai giận đến đỏ mắt nhưng lại không dám mắng to, đành khẽ đánh lên lưng cậu:

- Con cho rằng tiền dễ kiếm thế sao? Con không nhớ trước kia chúng ta sống thế nào à? Không có tiền thì chẳng có gì hết, nói năng cũng phải khép nép. Con sau này nếu làm việc ở bên ngoài thì cũng phải mua nhà, kết hôn. Giờ nhà cửa đất đỏ như vậy, có tiền con sẽ không phải vất vả. Chẳng phải mẹ lo lắng cho con sao, con còn giả vờ đại cái gì. Cho nó hết thì sau này con tính sao?

Nói xong bắt đầu khóc

Đồng Đồng thấy mẹ như vậy thì lòng mềm lại, lại ôm lấy vai mẹ mà nói:

- Cho dù tự dựa vào chính mình thì con cũng tin rằng con sẽ làm được việc này. Mẹ đừng nghĩ nhiều, nghĩ lại xem, trước kia lúc chị Thiên Thiên qua đời cha đã đau lòng thế nào, sức khỏe cũng giảm sút đi nhiều. Giờ tìm được chị rồi, tâm tình cha nhất định sẽ khá lên nhiều, tâm tình tốt thì sức khỏe cũng tốt. Chẳng lẽ mẹ không mong cha sẽ khỏe lại sao? Đối tốt với chị đi, cha nhất định sẽ rất biết ơn mẹ.

Người ai cũng phải già, đương nhiên là đều mong mình và bạn đời đều được khỏe mạnh an khang, nghe con nói vậy, lại nhớ đến Chu Minh Xa hôm nay thật sự rất vui thì không khỏi cúi đầu thờ dài. Thôi, chờ kết quả xét nghiệm rồi tính.

Cơm trưa vẫn rất vui vẻ. Ít nhất bề ngoài là thế. Chu Thiên làm bộ không nhìn thấy đôi mắt đỏ hồng của Lý Mai, Lý Mai làm bộ không nhìn thấy Chu Minh Xa cứ mãi gấp thức ăn cho Chu Thiên, còn bảo Chu Thiên ăn nhiều, hồi hạn đủ kiểu. Chu Minh Xa rất vui. Nhìn thấy chồng vui vẻ như vậy, Lý Mai nhớ lại lời con nói, chỉ lặng yên ăn cơm.

Mấy ngày sau đó, Chu Minh Xa ngày nào cũng đều đưa Chu Thiên đi thăm thú khắp nơi, mua rất nhiều đồ cho cô. Quần áo, giày dép, đồ trang điểm, thậm chí còn muốn mua trang sức cho cô. Chu Thiên vội vàng từ chối. Chu Thiên vốn không thích đeo mấy thứ này. Lúc trước Hi Thành mua cho cô, ngoài những dịp lớn cần đeo thì hầu như đều cất trong ngăn kéo. Chu Minh Xa thấy con gái không cần thì vẻ mặt tiếc nuối. Ông giờ chỉ hận không thể đem mọi thứ tốt đẹp nhất đến cho con gái. Chu Thiên thấy ông không vui thì mới miễn cưỡng đồng ý để ông mua một chiếc vòng ngọc trai cho mình

Mà Lý Mai thấy Chu Thiên cũng không tiêu xài hoang phí, quần áo giày dép đều không quá đắt, trang sức không nhiều thì sắc mặt mới thoải mái một chút, cũng ôn hòa với cô hơn. Ít nhất trước mặt Chu Minh Xa là vậy. Mà Chu Thiên chỉ cần bà như thế, giữ bề ngoài hòa khí là được

Trong lúc này, Chu Thiên cũng gọi điện thoại cho Tiểu Mạt một lần, định nói chuyện mình còn sống cho cô nhưng lại không thể liên lạc được. Chu Thiên trầm nghĩ, chẳng lẽ Tiểu Mạt đổi số điện thoại sao? Thôi vậy, để lúc nào quay lại thì liên lạc với Tiểu Mạt cũng được.

Một tuần sau, tự mình lấy kết quả về, kết quả xét nghiệm, Châu Châu quả thực là con của Chu Minh Xa. Nhìn thấy kết quả này, Chu Minh Xa nhất định cũng không ngạc nhiên bởi vì ông sớm đã nhận định chuyện này. Làm kiểm tra này chỉ là để Chu Thiên tin tưởng mà thôi

Nhưng bản thân Chu Thiên lại rất khó chịu. Châu Châu quả nhiên là em gái ruột thịt của mình nhưng từ nhỏ đến lớn lại phải chịu bao cực khổ, còn chết thê lương như thế, thật quá đáng thương. Con bé chết đi còn để lại thân xác cho cô, đây chẳng phải là Châu Châu giúp đỡ cô trong côi u minh sao?

Lý Mai nhìn kết quả này cũng chẳng nói gì. Thật ra, không cần xem bà cũng hiểu cô gái này chính là em của Thiên Thiên. Trong thời gian này, bà phát hiện, cô và Chu Thiên có sở thích tương đồng đến quái lạ. Đồ ăn, màu sắc, thần thái nói chuyện, thậm chí lúc cười cũng đều giống nhau như đúc, nếu không phải Lý Mai tận mắt thấy Chu Thiên qua đời thì bà nhất định đã nghĩ cô gái này chính là Thiên Thiên.

Ở quê bà người ta có câu nói, chị em song sinh thực ra là dùng chung một linh hồn. Xem ra nói cũng chẳng sai, bằng không vì sao hai người đó lại giống nhau đến mức này?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Cách trở

Sau khi đến bệnh viện lấy giấy tờ xác minh, đầu tiên Chu Minh Xa giải quyết vấn đề hộ khẩu cho Chu Thiên, làm chứng minh thư cho Chu Thiên. Bởi vì ông thấy tên Tàn Tiểu Thiên cũng có một chữ Thiên nên đơn giản cứ gọi cô là Chu Thiên, như vậy cô cũng có vẻ quen. Mà ông lại có cảm giác như Thiên Thiên vẫn còn bên cạnh mình. Chu Thiên cũng đang có ý này, có thể dùng lại tên cũ thì chẳng còn gì tốt hơn nữa. Thay tên mới lại phải thích ứng lại lần nữa, rất phiền hà

Chu Thiên ở nhà một tháng, trong tháng này, ngày nào cô cũng ở bên cha, cùng cha tập thể dục, mua đồ ăn, tản bộ, thăm người thân, cảm nhận hơi ấm gia đình, trong lòng rất vui mừng. Mà Chu Minh Xa càng ngày càng thấy, đứa con gái này giống hệt Thiên Thiên còn nhỏ, cẩn thận, rất có chủ kiến, tính tình nhìn thì nhu hòa nhưng thực ra lại rất cứng cỏi, lòng càng thêm vui mừng

Lý Mai thấy mọi chuyện đã định, hơn nữa cô gái này cũng rất thức thời, không phải là người sẽ gây phiền toái cho mình. Hơn nữa, từ sau khi cô đến, tính thần Chu Minh Xa quả thực khá lên rất nhiều, sắc mặt cũng trở nên hồng nhuận nên thái độ với Chu Thiến cũng trở nên dễ chịu hơn. Chỉ là lòng vẫn canh cánh chuyện phải chia đôi tài sản cho Chu Thiến. Nhưng bà nghĩ, giờ nói chuyện này còn sớm, tương lai thế nào cũng khó nói, không cần thiết phải đem chuyện mơ hồ này ra cãi cọ với Chu Minh Xa nên bề ngoài vẫn rất hòa nhã với Chu Thiến. Đồng Đông cũng rất quan tâm cô, lúc rảnh thì sẽ nói chuyện phiếm với cô, rất lo cô không thích ứng được hoặc thấy cô đơn. Mà Chu Thiến phát hiện Đồng Đông ngoài tính tình rất tốt mà thành tích học cũng tốt. Nghe Lý Mai nói, thầy cô trong trường nói Đồng Đông có thể thi vào trường đại học trọng điểm trong nước thật khiến Chu Thiến nhìn cậu bằng cặp mắt khác.

Tóm lại, trong một tháng này, Chu Thiến đã cảm nhận được sự ấm áp của gia đình. Bởi vì được chăm sóc tốt mà cơ thể vốn gầy gò của Chu Thiến dần trở nên đầy đặn, làn da cũng dần trắng nõn, tỏa ra sức hút của thanh xuân. Chu Thiến còn nghĩ mình phải cố công mà chăm sóc lại bản thân cho đẹp một chút, cắt tóc mái để che đi trái cao rộng, như vậy cũng khiến đôi mắt to tròn của cô càng thêm nổi bật. Mũi cô hơi tròn, môi cũng rộng, đường cong ở cằm cũng ôn nên lúc cười trông rất xinh

Nói tóm lại, Chu Thiến hiện giờ tuy không xinh đẹp được như Tổng Thiệu Lâm nhưng lại có vẻ thoải mái, thu hút, nhìn một lần lại muốn nhìn hai lần, ba lần...

Nhưng càng lúc Chu Thiến càng nhớ Hi Thành, càng muốn được nhìn mặt con một lần. Nghĩ, chắc cũng đến lúc tìm bọn họ rồi

Hôm nay, cô gặp cha rồi nói:

- Cha, con muốn đến thành phố B, con có bạn làm việc ở đó, cô ấy giới thiệu việc làm cho con, con muốn đến đó

Chu Minh Xa vừa nghe thấy là thành phố B thì nhăn mặt, lập tức phản đối:

- Không được, con thân con gái đi xa thế làm gì, lúc trước chị con ở bên ngoài không tự chăm sóc được nên mới xảy ra chuyện, cha không thể để con đến đó. Con muốn làm việc thì tìm việc trong thành phố là được rồi, không cần phải đi đâu xa hết, đừng có đi đâu xa cả!

Chu Thiến hoàn toàn có thể hiểu được cảm giác của cha, đôi lại là công việc không thì nhất định cô sẽ để ý đến cảm nhận của cha nhưng chuyện này thế nào cô cũng phải đi. Nhưng lại không thể nói thật, Chu Thiến nát óc mới nghĩ ra được một lý do

- Thú thật, con vẫn rất muốn đến đó làm, con đã hẹn với bạn rồi, con rất muốn đi...

Nơi đó có người cô vô cùng quan tâm, dù chết cũng không thể buông tay

Chu Minh Xa nhìn con gái, lúc này có mím chặt môi, ánh mắt đầy kiên định, giống hệt khi Thiến Thiến 19 tuổi đòi đến thành phố B làm việc. Mỗi khi Thiến Thiến tỏ thái độ này thì chứng tỏ rằng con bé đã hạ quyết tâm, nhất định sẽ không thay đổi, đưa con gái mất rồi tìm lại được trước mặt này, thật sự giống Thiến Thiến như đúc

Chu Thiến thấy cha mãi không nói thì không khỏi có chút sốt ruột, nói:

- Cha ơi, cha yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc mình cẩn thận, con sẽ không sao đâu. Nơi đó có giấc mơ, có hi vọng của con, con rất muốn đi!

Chu Minh Xa khẽ thở dài, thôi, con gái đã lớn rồi, con bé có cuộc sống nó muốn, làm cha mẹ sao cứ ngăn cản mãi được.

- Được rồi, nếu con đã quyết thế thì con đi thôi! Nhưng đến đó, ổn định chỗ ở rồi thì phải đưa địa chỉ, số điện thoại báo lại, đừng để cha lo lắng

Chu Thiến vô cùng vui mừng, cô nhào vào lòng cha:

- Cha ơi, cảm ơn cha ủng hộ! Cha yên tâm, tuần nào con cũng sẽ gọi điện về, nhất định không để mọi người lo lắng

Chuyện quyết định như thế. Lý Mai thấy Chu Thiến muốn đi thì đương nhiên vui vẻ, nghĩ, tốt nhất ở bên ngoài tìm được đối tượng kết hôn, trong nhà cho chút của hồi môn, về phần... Lý Mai mừng thầm, nhìn Chu Thiến cũng vui vẻ hơn, còn nhiệt tình thu dọn hành lý cho cô

Đồng Đông biết chị sẽ đi, ban đầu còn không nỡ, sau nghe chị muốn đến thành phố B thì lên nói với cô:

- Chị ạ, chị đi trước, có lẽ tháng 6 em sẽ đến đó

Lúc này Chu Thiến mới nhớ, Đồng Đông muốn thi vào trường ở thành phố B, nghĩ chẳng lâu nữa là chị em được gặp lại thì lòng cũng rất vui

Chuẩn bị mấy ngày, lúc gần đi, Chu Minh Xa đưa cho Chu Thiến một cuốn sổ tiết kiệm và một tập tiền

- Tiền lẻ này con tiêu mà đi đường, trong sổ tiết kiệm có năm vạn, chuẩn bị cho mọi chuyện. Ở bên ngoài sống cho thoải mái, ăn uống cẩn thận, đừng để bị người coi thường, có gì tủi thân cứ gọi về nói cho cha

Trên tay cha có chút chai sạn, cọ lên tay Chu Thiến nhưng Chu Thiến lại chẳng hề thấy khó chịu, ngược lại lại thấy bàn tay to thô ráp đó thật ấm áp, an toàn.

Lúc trước, cô vẫn do dự, muốn xin cha tiền nhưng lại không dám, vậy mà chưa đợi cô mở miệng thì cha đã đưa cho cô. Thì ra những người thật lòng

quan tâm đến bạn sẽ chẳng cần bạn nói mà cũng biết được bạn cần gì, không cần bạn cúi đầu nhỏ giọng nhờ vả cũng sẽ đưa thứ bạn muốn đến trước mặt.

Mắt Chu Thiển đỏ lên, suýt thì òa khóc

Sao cô may mắn như vậy? Có được người cha quan tâm mình như thế

Ngày đi, cả nhà tiễn cô đến nhà ga. Chu Minh Xa cứ dằn dò mãi như thể không thể yên tâm. Đông Đông bèn đùa:

- Cha, hay là cha đi cùng chị luôn cũng được

Ai ngờ Chu Minh Xa lại tán đồng:

- Đúng thế, cha có thể đưa Thiển Thiển đến thành phố B, nhìn nó ổn định rồi trở về

Nghe thế thì Chu Thiển vội xua tay liên tục, cô đâu thể đưa cha đến Triệu gia được. Bây giờ còn chưa được.

- Không cần đâu, cha à, con lớn thế này rồi, cha cứ yên tâm đi!

Lý Mai cũng nói:

- Dù sao mấy tháng nữa Đông Đông cũng đến thành phố B, đến lúc đó chúng ta đưa Đông Đông đi, tiện thể thăm Thiển Thiển là được rồi mà!

Chu Minh Xa nghĩ thấy cũng đúng nên cũng không kiên trì thêm

Mãi đến khi tàu chuyển bánh, Chu Thiển nhìn qua cửa sổ vẫn còn thấy cha và Đông Đông vẫy tay với cô

Xuống xe, Chu Thiển đi taxi đến biệt thự Triệu gia, giờ cô chỉ muốn về, hận không thể lập tức được gặp Hi Thành và con

Chu Thiển nhìn quang cảnh bên ngoài qua cửa kính xe, lòng thầm giật mình, chỉ hai năm mà thành phố B đã thay đổi nhiều như vậy. Chu Thiển cảm thấy có chút bất an, hai năm, cũng không phải là ngắn...

Biệt thự Triệu gia càng lúc càng gần, tim Chu Thiển cũng đập càng lúc càng mạnh, vô cùng lo lắng mà cũng không biết là lo lắng vì cái gì

Chu Thiển thanh toán tiền xe, xuống xe, kéo vali đi đến cổng lớn Triệu gia. Vẫn là cánh cổng sắt quen thuộc đó, nhìn qua song sắt, biệt thự Triệu gia vẫn hoa mỹ như vậy, những thảm cỏ vẫn xanh mướt như vậy. Đứng từ đây, thậm chí cô còn có thể nhìn thấy ban công phòng của bọn họ, trên ban công vẫn còn những bồn hoa cô từng trồng

Dường như mọi thứ vẫn không thay đổi, Chu Thiển kích động nắm lấy song sắt

Trước kia, chỉ cần cô vừa đến thì cổng lớn sẽ tự động mở ra nhưng bây giờ cánh cổng sắt đóng kín ngăn cách cô bên ngoài. Biệt thự Triệu gia tuy rằng đến được nhưng khó mà vào

- Này, cô là ai, đến đây làm gì? Đây là nhà riêng, không phải chỗ để thăm thú gì đâu! Mau đi đi!

Đột nhiên một người xa lạ đứng ở cửa bảo vệ quát cô

Chu Thiển nhìn anh ta, đó là ai? Bảo vệ không phải là lão Vương sao? Thay người rồi à?

Bảo vệ thấy cô còn không chịu đi thì càng cao giọng:

- Nếu không đi tôi báo cảnh sát đó

Từ sau sự cố bắt cóc hai năm trước, Triệu gia cho rằng sở dĩ bọn cướp có thể nắm bắt được thời gian Chu Thiển ra ngoài chính xác như vậy nhất định là đã qua thời gian quan sát lâu dài. Cho nên bảo vệ mỗi tối đều là những người từng được huấn luyện kỹ càng, rất cảnh giác, bất kỳ ai xa lạ tiếp cận Triệu gia đều rất cẩn thận

Chu Thiển cũng không biết điều này, lúc này cô chỉ lo lắng phải làm sao để gặp lại Hi Thành nên vội xách hành lý đi đến chỗ bảo vệ

Cô là ai? Cô rất muốn nói cô là đại thiếu phu nhân Triệu gia nhưng bọn họ chịu tin tưởng sao? Chỉ sợ sẽ coi cô là kẻ điên. Cho nên cô chỉ nói:

- Anh à, tôi muốn tìm Triệu Hi Thành, anh có thể thông báo hộ tôi không?

Bảo vệ coi cô như kẻ tình nghi mà nhìn từ đầu đến chân, thấy cô không có vẻ là người có động cơ xấu nên thấp giọng nói:

- Nếu cô muốn tìm cậu chủ thì mời gọi điện cho cậu ấy, chúng tôi nhận lệnh của chủ nhà, không bao giờ tùy tiện thông báo gì hết

- Vậy anh gọi Dung tẩu hộ tôi được không?

- Dung tẩu là ai?

Bảo vệ bắt đầu nhìn cô đầy nghi ngờ

- Chỗ này không có ai là Dung tẩu hết. Đi đi!

Giọng nói dần mất kiên nhẫn, sau đó đóng cửa lại

Không có người này, sao có thể? Chu Thiển quả thực không thể tin vào tai mình được. Dung tẩu là quản gia của Triệu gia, sao bảo vệ lại không biết?

Chu Thiển nóng vội vỗ vỗ cửa:

- Này, xin anh thông báo hộ tôi một tiếng được không, tôi thực sự có chuyện rất quan trọng

Bên trong bảo vệ lớn tiếng nói:

- Đi đi, đừng có làm loạn ở đây nữa, muốn tìm cậu chủ thì đến thẳng chỗ cậu chủ mà tìm, đừng làm khó tôi

Tiếp theo nhỏ giọng nói:

- Cái cô này làm sao nữa? Muốn đàn ông đến phát cuồng? Đúng là...

Sau đó lại cao giọng đe dọa:

- Đi đi, nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát đến đây

Chu Thiển biết, hôm nay muốn nhờ bảo vệ thông báo là không thể? Hai năm qua nhân sự của Triệu gia sao thay đổi nhiều như vậy? Chẳng còn ai quen thuộc sao? Đột nhiên nhớ tới năm đó Dung tẩu vì cứu cô mà hình như là bị thương, chẳng lẽ vì thế mà không còn làm nữa

Lòng Chu Thiển đầy nghi hoặc nhưng bảo vệ lại tiếp tục nhắc nhở cô, đúng, cô có thể gọi cho Hi Thành.

Cô lấy di động, bấm số của Hi Thành, tim đập loạn

Tút tut vài tiếng, điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp, đầy sức hút của Hi Thành:

- Alo!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Gặp lại Tiểu Mạt

Nghe được giọng của Triệu Hi Thành, Chu Thiển kích động, ngàn vạn cảm xúc dâng lên, nhớ nhung, yêu thương, khổ sở, kích động cùng chút ngọt ngào, hỗn loạn khiến cho ngực cô căng tức. Hai năm, anh sống thế nào? Anh liệu có tin cô không? Nhìn thấy cô bây giờ thế này thì sẽ có phản ứng gì? Có thất vọng không?

Cô khẽ gọi:

- Hi Thành...

Giọng nói có chút nghẹn ngào. Đang nghĩ tới nên nói tiếp thế nào thì bên kia lại truyền đến tiếng tut tut...

Điện thoại tắt.

Chu Thiển cầm điện thoại nửa ngày cũng không lấy lại được tinh thần. Hi Thành dập máy của cô? Đây là chuyện chưa từng có! Nhưng cũng đúng thôi, giờ mình với anh mà nói đã là người chết, đây số xa lạ, giọng nói xa lạ, dựa vào tính tình của Hi Thành chịu nghe máy đã là tốt rồi. Lòng cô dù buồn bã nhưng vẫn có thể hiểu

Chu Thiển nghĩ nghĩ rồi lại gọi nhưng lần này chuông đổ hồi lâu cũng không có ai nhận

Trong điện thoại cứ hết lần này đến lần khác vang lên một bài hát xa lạ: “Em có biết không, anh rất nhớ em, nhưng em lại hờ hững xoay lưng, chỉ để lại cho anh bóng dáng nhạt nhòa...”. Bài hát u oán giống như bàn tay vô hình cào xé tim cô

Cô buông điện thoại, quay đầu lại nhìn biệt thự Triệu gia xa hoa sau cánh cổng sắt kia, bên trong đó, từng gốc cây ngọn cỏ đều quá đỗi quen thuộc, cô đã từng đi khắp biệt thự này. Nhưng giờ cô cảm nhận được, nơi từng đem đến cho cô niềm hạnh phúc vô tận lại quá đỗi xa xôi

Cô cúi đầu, lòng vô cùng uể oải.

Không lâu sau, cô lại ngẩng phắt dậy, lưng ưỡn thẳng, tự nói với chính mình: Đừng vội thất vọng, tuy rằng không thuận lợi như tưởng tượng nhưng nhất định sẽ có thể gặp được Hi Thành. Chỉ cần thấy được Hi Thành là ổn rồi. Chỉ cần gặp Hi Thành, cô sẽ nói ra mọi chuyện với anh, đến lúc đó cô có thể trở về bên anh, cùng anh và con sống cuộc sống hạnh phúc

Nghĩ vậy, cô lấy lại tinh thần, cô phải đến công ty tìm Triệu Hi Thành, cô không tin là không thể gặp được anh

Cao ốc Triệu thị vẫn nguy nga như trước, những cửa sổ thủy tinh ánh lên dưới mặt trời

Chu Thiển đi thang máy lên đến lầu cao nhất của Hi Thành. Cửa thang máy vừa mở đã có hai cô thư kí mỉm cười chào đón nói:

- Tiểu thư, xin hỏi có chuyện gì?

Chu Thiển nói:

- Tôi muốn gặp Triệu tổng

- Xin hỏi, cô có hẹn trước không?

Chu Thiển lắc đầu. Thư kí vẫn cười đáp:

- Ngại quá, xin hãy hẹn trước

Chu Thiển nóng ruột. Rõ ràng Hi Thành ở ngay bên trong, gần như vậy nhưng vì sao không thể gặp anh? Cô kéo vali bước lên vài bước:

- Tôi có việc gấp, tôi nhất định phải gặp anh ấy

Thư ký kia bước lên, vội chặn đường đi của cô, giận dữ nói:

- Tiểu thư, xin đừng làm khó chúng tôi. Cô còn thể này chúng tôi sẽ gọi bảo vệ đó

Trong ánh mắt nhìn Chu Thiển có chút khinh thường

Chu Thiển giờ lòng nóng như lửa đốt, liếc nhìn vào trong kêu to:

- Hi Thành, Hi Thành!

Thư kí kia biến sắc, vội nháy mắt với một người, người đó vội gọi điện cho bảo vệ

Dù gọi lớn nhưng cũng không hề thấy có động tĩnh

Tĩnh nhẩn nại của thư kí kia bị mài sạch, nói:

- Tiểu thư, bảo vệ sắp đến rồi, nếu không muốn mình mất mặt thì cô nên mau chóng rời đi là hơn

Chu Thiển nhìn cánh cửa đóng chặt kia, bên trong không chút động tĩnh

Chu Thiển không nhận được nói với thư ký:

- Cô vào nói với anh ấy, tôi có tin tức về phu nhân Tống Thiệu Lâm của anh ấy, cô mau đi đi

Nhắc tới ba chữ Tống Thiệu Lâm, sắc mặt thư ký đại biến, vội nhìn thoáng qua văn phòng của Tổng giám đốc sau đó như hạ quyết tâm mà dùng hết sức lực đẩy cô ra ngoài. Lát sau, bảo vệ đi lên. Cô thư ký kia nhìn thấy bảo vệ thì như thấy cứu tinh:

- Mau, mau mời vị tiểu thư này ra ngoài, đừng để cô ấy đến đây nữa

Bảo vệ nghe lời, lập tức đi đến bên Chu Thiển, kéo Chu Thiển vẫn còn đang giãy dụa đi về phía thang máy. Bảo vệ khỏe mạnh, kéo Chu Thiển chẳng tốn mấy sức lực. Chu Thiển hoàn toàn không thể phản kháng

Chu Thiển tức giận, đập mạnh lên chân bảo vệ kia một cái, bảo vệ kia đau đớn hét ầm lên nhưng vẫn không chịu buông tay ra, lại càng hùng hổ túm chặt cô đưa vào thang máy rồi ấn nút.

Chu Thiến đã kiệt sức, bất đắc dĩ đành phải nói:

- Anh buông đi, giờ tôi không còn chạy đi đâu được nữa mà phải lo

Bảo vệ buông cô ra, sắc mặt bức bối, chân bị cô đạp cứ uốn éo mãi. Thấy cô còn trừng mắt nhìn mình thì nói:

- Tiểu thư à, bám đuôi đàn ông như thế cũng không phải là cách. Cô không cảm thấy thế là rất mất mặt à? Con gái như cô, tháng nào tôi cũng phải lôi cổ ra vài lần.

Sau đó lại khẽ lẩm bẩm: “Thế giới bây giờ đúng là đảo điên...”

Thì ra là thế, xem ra sau khi cô rời đi, nhiều người không nhìn được mà muốn ra tay nhưng may mà Tiểu Triệu nhà cô (tên kì quá) lập trường kiên định! Nghĩ vậy, sự buồn bức vì không gặp được Triệu Hi Thành cũng giảm đi không ít, lòng lại dâng lên sự ngọt ngào, khoe miệng khẽ mỉm cười.

Bảo vệ thấy cô lúc trước còn nổi giận đùng đùng, giây sau đã lại cười “quỷ dị” như vậy thì cho rằng cô có vấn đề về não, cũng không dám nói thêm gì. Ra khỏi thang máy thì bảo Chu Thiến mau đi đi rồi nhìn chằm chằm không cho cô đến gần thang máy. Bị bảo vệ làm gắt như vậy, Chu Thiến cũng chẳng còn cách nào khác.

Lập tức, cô buông vali xuống, ngồi lên vali nghỉ hừ, không cho tôi vào thì tôi cứ ở đây chờ, xem anh làm gì được tôi

Bảo vệ chỉ cần cô không làm gì quá thì cũng mất kệ cô

Chu Thiến ngồi ở đại sảnh, nhìn người đến người đi. Về mặt ai nấy đều nghiêm túc khiến cho người ta có cảm giác như cường độ làm việc ở đây rất cao.

Sàn nhà bóng loáng, thoáng soi bóng dáng của cô. Chu Thiến cúi đầu, nhìn hình ảnh của mình qua sàn nhà, không tự chủ được mà khẽ vuốt mặt, chuyện còn phức tạp hơn cô nghĩ nhiều, chẳng lẽ thay đổi thân phận thì mọi thứ trước kia đều là hư vô sao?

Không, cô không tin! Cô tin Hi Thành yêu là cô chứ không phải thân phận Thiệu Lâm, cô nhất định phải trở lại bên Hi Thành và con yêu, tìm lại hạnh phúc của chính mình

Thời gian cứ thế qua đi, rất nhanh đã đến lúc tan tầm. Người qua lại ở đại sảnh cũng dần dần nhiều lên. 12 chiếc thang máy hầu như phải hoạt động hết công suất, cửa thang máy hết đóng lại mở, đám người từ trong bước ra với vẻ mặt mệt mỏi. Mà Chu Thiến chỉ mò to mắt nhìn chằm chằm thang máy riêng. Đó là thang máy chuyên chỉ để lên đến lầu cao nhất. Hi Thành nhất định là phải xuống bằng thang máy này

Nhưng mãi đến khi trời tối, cả công ty cũng về gần hết mà chẳng thấy cha con Triệu Hi Thành bước ra. Lòng Chu Thiến càng lúc càng lo lắng.

Trước khi về, anh bảo vệ kia đi đến bên cạnh cô nói:

- Tiểu thư, đừng đợi nữa, có lẽ tổng giám đốc vốn không ở công ty, cô có đợi thì cũng là vô dụng thôi. Tôi thấy sắc mặt cô không ổn, vẫn nên về đi

Trong những người phụ nữ đến quấy rầy tổng giám đốc thì đây có thể nói là người có nghị lực nhất, ngay cả anh cũng có đôi phần bội phục

Chu Thiến biết vì sao sắc mặt mình không tốt. Từ sáng xuống tàu hỏa cho đến giờ cô chưa ăn hạt cơm, uống ngụm nước nào. Nói thật, cô cũng đói đến choáng váng. Cô vẫn nhìn cửa thang máy, chẳng chút động tĩnh gì rồi lại nhìn ra phía đại sảnh, đồng hồ lớn đã chỉ đến 8 giờ, xem ra có lẽ hôm nay Hi Thành thực sự không ở công ty...

Chu Thiến đứng lên, kéo vali ừ rừ đi ra ngoài. Lúc ra cửa lại quay đầu nhìn thoáng qua chỗ thang máy, sau đó lại thấy vọng quay đầu đi

Bảo vệ đứng sau nhìn theo mỗi bước đi nặng nề của cô mà không khỏi thở dài lắc đầu

Sau khi rời khỏi Triệu thị, Chu Thiến tìm một cửa hàng, ăn tạm bát mì rồi nghỉ: tiếp theo nên làm gì đây? Trong lòng đột nhiên có suy nghĩ, đứng rồi, cứ tìm Tiểu Mạt đã, Tiểu Mạt nhìn thấy cô nhất định sẽ rất vui

Nghĩ vậy, tâm tình Chu Thiến lại hưng phấn lên, nhanh nhẹn giải quyết hết bát mì này. Sau đó cô ngồi xe đến chỗ từng thuê chung với Tiểu Mạt. Căn phòng đó vốn đã được Hi Thành mua lại, Tiểu Mạt hẳn vẫn không chuyển đi.

Tới chỗ Tiểu Mạt ở, trời đã tối sẫm, trăng bắt đầu mọc, sao sáng lóng lánh. Chu Thiến xách vali lên lầu, đứng ở cửa mà thở. Cơ thể này quả thực quá yếu, xem ra sau này phải tăng cường rèn luyện mới được!

Chu Thiến gõ cửa một hồi nhưng không thấy ai ra mở, xem ra là còn chưa về. Hôm nay làm ca tối sao? Làm ca tối là phải 10h mới về, cô đành ngồi xuống chờ

Cô ngồi trên vali, dựa vào cửa. Bốn phía tối như mực, vô cùng im ắng, chỉ có ánh trăng mờ mờ theo cửa sổ chiếu lên người cô thành những vệt sáng bạc lốm đốm

Sự mệt mỏi cứ thế bủa vây, hôm nay xách vali chạy qua chạy lại khắp nơi thực sự là mệt mỏi, cứ ngủ chút vậy, ngủ một chút thôi...

Mí mắt Chu Thiến càng lúc càng nặng, cuối cùng không nhịn được mà nhắm mắt lại

Cũng không biết qua bao lâu, Chu Thiến nghe được tiếng bước chân lên lầu, vốn cô ngủ không say nên bừng tỉnh ngay. Cô đứng lên, lo lắng nhìn chăm chăm về phía cầu thang.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, bóng Tiểu Mạt dần xuất hiện ở góc cầu thang. Cô không phát hiện đang có người chờ mình, chỉ cúi đầu tìm chìa khóa trong túi

Dưới ánh trăng, khuôn mặt Tiểu Mạt không quá rõ ràng nhưng nhìn đến bóng dáng thân quen này, lòng Chu Thiến lại chưa xót, cả ngày uể oải, buồn bã như dâng lên, mắt nóng bừng.

Nghe có động, Tiểu Mạt ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy bóng người đứng trước mặt thì không khỏi hoảng sợ, mà khi cô theo ánh trăng nhìn thấy khuôn mặt người trước mặt thì tái mặt, khẽ buông tay, chìa khóa túi xách rơi xuống đất tạo thành tiếng động cực rõ ràng trong đêm yên tĩnh

Cô không chớp mắt nhìn Chu Thiến, môi run run, giọng cũng run run:

- Thiến Thiến...

Nói rồi nước mắt trào ra

Lòng Chu Thiến cũng vô cùng kích động, cô nhìn Tiểu Mạt, gật gật đầu:

- Tiểu Mạt, là mình... Giọng cũng nghẹn ngào

Nghe giọng Chu Thiến, Tiểu Mạt bung miệng, nước mắt càng rơi nhiều:

- Thiến Thiến, cậu về đây thăm mình sao? Cậu ở dưới đó có tốt không...

“Coi mình là quý...” Chu Thiến dở khóc dở cười.

Cô đi đến bên Tiểu Mạt, kéo tay cô, gắt gao nắm chặt, nhìn cô khẽ nói:

- Tiểu Mạt, là mình, mình không chết, cậu cảm nhận xem, tay mình ấm, còn nữa...

Cô lại kéo tay Tiểu Mạt đặt lên ngực mình:

- Tim mình đang đập đây, Tiểu Mạt, mình chưa chết, mình đã quay lại

Tiểu Mạt kích động mà lắng nghe tiếng tim cô đập, lại sờ sờ mặt cô, cảm giác nhịp tim của Chu Thiến, lại cảm nhận được hơi ấm từ người Chu Thiến thì nước mắt như dề mà tuôn ra, nói năng lộn xộn:

- Thật sự... thật sự... có tim đập... còn sống... cậu không chết, thật tốt quá... cậu không chết, cậu lại đã trở lại...

Cô đột nhiên buông tay, ngã phịch xuống đất, buồn vui lẫn lộn, cứ thế mà òa khóc

- Thiến Thiến... sao cậu không chịu quay về sớm, oa oa... cậu có biết, sau khi cậu qua đời mình đã đau khổ thế nào... Ngay cả lần cuối gặp cậu mình cũng không được, Thiến Thiến... mình rất nhớ cậu, mình rất buồn...

Cô ngồi dưới đất mà khóc, như là nước mắt không thể ngừng lại được, như sự bi thương đè nén trong lòng bấy lâu cuối cùng cũng đào phá mà thoát ra. Nhìn Tiểu Mạt khóc đau đớn như vậy, lòng Chu Thiến vô cùng cảm động, cô ngồi xổm xuống ôm lấy Tiểu Mạt, nước mắt rơi xuống cũng không rõ là vì đau lòng hay vì vui mừng...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Người phụ nữ phiền phức

Tiểu Mạt lấy ra trong tủ lạnh một lọ sữa đưa tới trước mặt Chu Thiến:

- Uống sữa đi này!

Sau đó ngồi bên cạnh Chu Thiển nhìn cô uống sữa

- Thật không dám tin, mọi chuyện cứ như nằm mơ vậy, vì sao mọi chuyện li kì đều xảy ra với cậu, thật kì quái!

Tiểu Mạt thì thảo rồi lại cười:

- Đề ý đến nó làm gì? Chỉ cần cậu còn sống là tốt rồi

Sau khi vào nhà, Chu Thiển kể lại đầu đuôi cho Tiểu Mạt, nghe xong, mắt Tiểu Mạt thiếu điều rớt xuống

Chu Thiển uống mấy ngụm sữa rồi hỏi cô:

- Số điện thoại của cậu đổi rồi à? Mình gọi không được

Mặt Tiểu Mạt bỗng nhiên ửng hồng, ấp úng nói:

- Ủ, đổi số...

Chu Thiển thấy thần sắc cô như vậy thì biết là có chuyện vội truy vấn:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Mạt khẽ nói:

- Mình và Trương Bản đổi số đôi...

- Trương Bản?

Chu Thiển nhìn cô cười:

- Mình biết ngay mà, đôi oan gia này nhất định sẽ có gian tình.

- Gian tình gì chứ? Khó nghe muốn chết!

Tiểu Mạt cúi đầu, ngượng ngùng:

- Lúc biết tin cậu qua đời, mình rất đau lòng, đều là anh ấy ở bên cạnh dỗ dành cho mình vui vẻ, lúc đó mình mới phát hiện, anh ấy ngoài việc nói năng đáng ghét còn lại tâm tính rất tốt, cũng cẩn thận, biết chăm sóc, ít nhiều có anh ấy giúp mình vượt qua thời gian đó...

Có lẽ là nhớ lại đoạn thời gian đau lòng đó mà mắt Tiểu Mạt lại đỏ ửng lên

Chu Thiển không muốn lại khiến cô buồn nên vội chuyển đề tài:

- Đúng rồi, hai năm nay mọi người ổn chứ? Trương Bản nhà cậu giờ còn làm trợ lý cho Khắc Y không?

Nhắc đến đây, Tiểu Mạt cười đầy tự hào:

- Trương Bản sắp sang Nhật đào tạo chuyên sâu rồi

- Thật sao? Chúc mừng các cậu, sau này tiền đồ của cậu ấy rộng mở rồi! Vậy còn cậu? Cả bọn Triệu Viện Viện, Lý San nữa

- Bọn mình vẫn là stylist ở lầu hai nhưng giờ khách ở lầu 2 càng lúc càng nhiều, thu nhập cũng không tệ. Đúng rồi, Triệu Viện Viện có bạn trai, hình như bạn trai cô ấy mở cửa hàng ăn uống, tính cũng được. Bọn Lý San, Vương Vĩ đều ổn

Tiểu Mạt ngừng một hồi rồi nói:

- Lưu Văn Chí đã ra tù rồi, ban đầu còn định tiếp tục làm stylist nhưng không có ai mời anh ta, hình như giờ đang buôn bán. Nghe nói cũng đi tìm Lý San mấy lần nhưng Lý San có vẻ đã chẳng còn tha thiết nữa

Nhắc đến Lưu Văn Chí, hai người đều yên lặng. Dù sao từng là bạn thân thiết, thấy anh ta giờ không tốt thì lòng cũng không thoải mái.

Tiểu Mạt nhìn Chu Thiển hỏi:

- Lần này trở về cậu có tính toán gì không? Cậu sẽ đi tìm Hi Thành chứ?

Nhắc đến Hi Thành, mắt Tiểu Mạt có chút kì quái

Chu Thiển kiên quyết gạt đầu:

- Đương nhiên, sợ dĩ mình về chủ yếu là để tìm bọn họ

Chu Thiến ngã người về phía sau, nằm xuống giường:

- Cậu không biết đâu, mình nhớ bọn họ vô cùng. Lúc ở quê, ngày nào mình cũng nghĩ, không biết giờ con cao bao nhiêu? Lớn lên giống ai, có ngoan hay không, có nghe lời không, đã biết nói chưa? Mỗi khi nhớ đến những điều này mình rất đau lòng. Còn cả Hi Thành nữa, anh ấy sống thế nào, đã qua hai năm, anh ấy có quên mình không? Tiểu Mạt, nói mình không lo lắng thì là giả, anh ấy còn trẻ, sao có thể không kết hôn. Chắc chắn Triệu gia cũng không đồng ý. Hai năm cũng chẳng ngắn. Nhưng vẫn may, hôm nay mình đến công ty tìm anh ấy...

Lập tức kể lại lúc đi tìm anh cho Tiểu Mạt:

- Hình như anh ấy cũng chẳng cho người khác cơ hội, biết được điều này, mình vừa vui vừa đau lòng

Lúc nói chuyện, Chu Thiến nhìn lên trần nhà trắng toát nên cũng không chú ý tới tia buồn lo trong mắt Tiểu Mạt.

Một lát sau, nghe Tiểu Mạt nói:

- Thật ra hai năm qua mình vẫn có liên hệ với Triệu Hi Thành, tuần nào mình cũng đến thăm Thế Duy...

Nghe đến đó, Chu Thiến vội bật dậy, kích động nắm tay cô, mắt sáng bừng:

- Cậu gặp Thế Duy? Vậy con thế nào? Con có đáng yêu không? Đã biết nói chưa? Cậu có ảnh của Thế Duy không?

- Trời ạ, Thiến Thiến, cậu hỏi mình nhiều như thế bảo mình trả lời thế nào đây. Con cậu ngoan lắm, khỏe lắm, giờ đã biết nói bập bẹ rồi. Mình có ảnh đây

Nói xong lấy trong ví tiền ra một bức ảnh đưa cho Chu Thiến.

Chu Thiến đón lấy bức ảnh, trong ảnh là một cậu bé mập mạp, mặt tròn tròn, mắt to, mặc bộ vest nhỏ, trông rất đáng yêu

- Đây là hôm Thế Duy tròn 2 tuổi. Tiểu Mạt nói

Chu Thiến vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn trên bức ảnh mà mắt đỏ hoe:

- Vừa sinh ra chỉ hồng hồng nhăn nheo như con mèo con, không ngờ chỉ trong chớp mắt đã lớn nhanh thế này. Mình đã bỏ qua rất nhiều chuyện, cho con bú, thay tã cho con, lần đầu tiên con tập đi, lần đầu tiên con nói chuyện... Đây sẽ là tiệc nuôi cả đời mình!

Tiểu Mạt vỗ vỗ vai cô, về mặt an ủi...

- Lớn lên có giống mình không? Không, không phải giống mình, là giống Thiệu Lâm...

Về mặt Chu Thiến rất đau lòng:

- Tiểu Mạt, mình rất buồn, giờ mình thế này như chẳng còn chút quan hệ gì với Thế Duy hết. Mình và con không cùng dòng máu, theo huyết thống mà nói, Thế Duy đã chẳng còn là con mình nữa

Chu Thiến bùng nổ:

- Nhưng mà, Thế Duy rõ ràng là do mình mang thai 9 tháng 10 ngày mà sinh ra, từ khi mới 5 tháng mình đã cảm nhận được những cú đạp của con, lần đầu tiên con đạp mình, sự vui mừng, cảm động như mới chỉ hôm qua mà thôi... Mỗi ngày mình đều cùng con nói chuyện, hát cho con nghe, có đôi khi con còn đạp lại mình như đáp lời. Tất cả những chuyện đó, đều vì mình đổi thành người khác mà không tồn tại sao?

Tiểu Mạt thấy cô khó chịu như vậy, không biết nên nói gì để an ủi cô, hơn nữa trong lòng cô còn có một chuyện luôn do dự không biết có nên nói với Chu Thiến hay không, chỉ sợ Chu Thiến sẽ càng thêm buồn

Chu Thiến nắm tay Tiểu Mạt mà khẩn cầu:

- Tiểu Mạt, mình giờ căn bản không thể tiếp cận Triệu gia, tiếp cận Hi Thành nhưng thế nào mình cũng phải gặp Hi Thành và con. Tiểu Mạt, nếu cậu vẫn giữ liên lạc với bọn họ thì cậu giúp mình được không!

- Ngày mai mình sẽ đưa cậu đến Triệu gia thăm Duy Duy, chỉ là...

Tiểu Mạt nhìn Chu Thiến, ánh mắt có chút u sầu:

- Thiến Thiến, trước đó mình phải nói với cậu một chuyện, cậu đừng quá hoảng

Về nghiêm túc của Tiểu Mạt khiến tim Chu Thiến đập loạn:

- Chuyện gì?

Tiểu Mạt nhếch miệng, do dự một hồi rồi mới nhẹ nhàng nói:

- Bên cạnh Hi Thành đã có người phụ nữ khác

- Cái gì!

Chu Thiển ngây dại, lời nói của Tiểu Mạt như sét đánh trời quang, khiến cô không thể hoàn hồn:

- Cậu nói cái gì? Hi Thành... Hi Thành... anh ấy đã kết hôn sao?

Tiểu Mạt thấy vẻ mặt bị đá kích nặng nề của cô mà cũng đau lòng, vội vàng lắc đầu nói:

- Cậu đừng quá hoảng, bọn họ còn chưa kết hôn. Nhưng đã qua lại gần một năm. Người đàn bà đó rất phiền toái, chỉ cần gặp cô ta cậu sẽ hiểu, vì sao mình nói cô ta phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Thế Duy

Những lời Tiểu Mạt nói khiến Chu Thiển cả đêm khó ngủ, vừa nhắm mắt lại thì lại như thấy cảnh Hi Thành và người phụ nữ khác ở bên nhau. Cảm giác đau đớn, chua xót này khiến tim Chu Thiển thắt lại

Hi Thành, chỉ hai năm cũng đủ để anh quên em sao? Tình yêu của anh dành cho em chỉ thế thôi sao?

Giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống, thấm ướt gòি đầu

Như là cảm nhận được sự đau đớn của Chu Thiển, Tiểu Mạt lặng lẽ nắm tay cô nói:

- Chuyện này không thể trách Hi Thành...

Cô thở dài:

- Ngày mai cậu nhìn thấy người đàn bà kia thì sẽ biết...

Lòng Chu Thiển đau đớn, người phụ nữ đó đến tận cùng là thần thánh phương nào mà có thể khiến Hi Thành chấp nhận cô ta trong thời gian ngắn như vậy?

Lăn qua lăn lại, vất vả lắm mới chịu đựng được đến khi trời sáng. Chu Thiển đứng lên, rửa mặt qua loa rồi chỉnh trang dung nhan. Hôm nay là lần đầu tiên gặp Hi Thành và con, tuy rằng không còn vẻ đẹp của Thiệu Lâm nhưng nhất định cũng phải gọn gàng sạch sẽ, cho bọn họ, nhất là con yêu có ấn tượng tốt

Nhưng Tiểu Mạt lại nói với cô:

- Tốt nhất là để chiều đi, như vậy vừa khéo lúc Hi Thành tan tầm, ban ngày anh ấy thường không ở nhà

Bất đắc dĩ, Chu Thiển đành chờ đợi đến chiều, cả ngày lòng như mèo cào, khó chịu muốn chết

Vất vả lắm mới đến 5h chiều, hai người chuẩn bị rồi đi đến biệt thự Triệu gia.

Giờ là đầu hạ, buổi chiều cũng không quá nắng gắt, nắng chiếu lên người tuy nóng nhưng cũng không quá khó chịu

Trên đường đi, Chu Thiển và Tiểu Mạt mua ít đồ chơi, quần áo cho Thế Duy. Tiểu Mạt lấy một thanh kiếm lớn có nhạc đưa cho Chu Thiển nói:

- Mua cái này cho Thế Duy đi, thằng bé nhất định rất vui

Chu Thiển nhìn nhìn thanh kiếm cao nửa thước, chỉ nói:

- Chỉ sợ Thế Duy chẳng cao hơn cây kiếm này là mấy! Thằng bé chơi được sao?

Tiểu Mạt cười:

- Cậu đừng xem thường Thế Duy. Thằng bé nghịch ngợm lắm, rất thích đào kiếm, ô tô... càng to nó càng thích. Mới hai tuổi mà đã bắt người làm chơi trò cảnh sát bắt cướp, vẻ nghiêm túc, lạnh lùng khi bắt cướp làm đám người hầu ai cũng sợ đó

Đó chẳng phải thành tiểu ma vương sao! Chu Thiển không thể tưởng tượng nổi cảnh một đứa bé cầm cây kiếm cao gần bằng mình rồi chơi trò đuổi bắt với một đám người lớn

- Cũng khó trách, mọi người đều thương thằng bé vừa chào đời đã mất mẹ. Hơn nữa Duy Duy còn là cháu trưởng của Triệu gia, lại đáng yêu như thế. Triệu phu nhân lúc nào cũng coi thằng bé là bảo bối, cứ không gặp là nhớ. Triệu Hi Thành lại càng chẳng cần nói, bắt anh ấy quý xuống làm ngựa cho con cười cũng được chứ đừng nói chuyện khác

- Cứ cưng chiều như vậy chẳng phải sẽ khiến Thế Duy sinh hư sao? Lòng Chu Thiển có chút bất an

Tiểu Mạt cười vỗ vỗ vai cô:

- Đừng lo, giờ Thế Duy đáng yêu lắm

Vậy còn sau này? Chờ con dần lớn lên, biết mình thể muốn gió được gió muốn mưa được mưa, kia chẳng phải là sẽ phát triển theo hướng ăn chơi trác táng?

Đây chính vấn đề lớn..... Chu Thiển nhíu mày.

Nhưng giờ cô có thể làm gì? Ngay cả vào Triệu gia cũng là phải nhờ Tiểu Mạt giúp...

Lòng Chu Thiển rất buồn, Tiểu Mạt cũng hiểu tâm tình của cô nhưng chuyện này cô cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể vỗ vai Chu Thiển mà an ủi

Hai người đi đến Triệu gia

Khác hẳn với hôm qua bị chặn ở ngoài cổng, lần này bảo vệ nhìn thấy Tiểu Mạt thì đã vội mở cửa chào hỏi:

- Lâm tiểu thư, hôm nay đến thăm tiểu thiếu gia sao!

Tiểu Mạt cũng cười chào hỏi bảo vệ

Bảo vệ nhìn thấy Chu Thiển, nhận ra cô thì nói:

- Thì ra tiểu thư đây là bạn của Lâm tiểu thư. Hôm qua ngại quá, thái độ không tốt, đừng quá so đo

Chu Thiển lắc đầu nói không sao

Hai người đi vào cổng, xuyên qua sân cỏ, lúc sắp vào phòng khách thì lại nghe một trận ồn ào từ hoa viên truyền tới

Tiểu Mạt cẩn thận nghe rồi cười nói:

- Duy Duy và người hầu chắc lại chơi trò cảnh sát bắt trộm, nào, mình dẫn cậu qua xem

Chu Thiển nghe thấy tiếng gào non nớt của một đứa trẻ trong những âm thanh hỗn loạn đó thì biết đây chính là tiếng của Thế Duy lòng không khỏi nóng lên, vội bước về phía hoa viên. Tiểu Mạt nhìn cô vội vã như vậy thì mỉm cười cũng đi theo

Vừa tới gần hậu hoa viên, còn chưa đứng vững thì đã có một cục gì đen nhánh nhằm thẳng về phía mình. Theo bản năng, Chu Thiển né đi, sau đó lại nghe Tiểu Mạt hét lớn. Chu Thiển quay lại nhìn, quần áo trắng tinh của Tiểu Mạt bị một cục bùn ném lên. Về mặt Tiểu Mạt cau có mà cúi đầu nhìn quần áo mình bị dính bùn. Sau đó, một giọng nói non nớt lại truyền tới:

- Hay quá! Trúng rồi

Nói còn chưa rõ ràng nhưng vẫn có thể hiểu được ý của cậu bé

Lòng Chu Thiển hơi động, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy có 7,8 người hầu chân tay luống cuống đứng ở đó nhìn hai người, quần áo ai nấy cũng đầy bùn. Mà một cậu bé đáng yêu từ phía sau đi ra, tay đen ngòm, đôi mắt to tròn ngây thơ mở to mắt nhìn cô, ánh mắt đầy sự tò mò, cậu bé ngây ngô hỏi:

- Cô là ai?

Chu Thiển biết trước mắt mình đây chính là cục cưng Thế Duy mình đã mang thai chín tháng mười ngày, nhìn cậu bé trước mặt, so với trong bức ảnh thì có vẻ lớn hơn nhiều. Làn da cậu bé sáng hồng như da Thiệu Lâm, nhưng đôi mắt đen nhánh lại giống Hi Thành hơn. Cậu bé mặc áo ở nhà kẻ caro, ngực buộc yếm màu xanh và quần màu xanh thêu chữ hi. Nhìn trông vô cùng đáng yêu, đáng yêu đến độ Chu Thiển hận không thể lập tức đi qua mà ôm lấy cậu nhóc vào lòng. Nhưng cô sợ làm Thế Duy sợ nên dù kích động cỡ nào cũng không dám làm gì

Cô cứ đứng đó mà nhìn Thế Duy chăm chú, trong mắt ngập tràn tình yêu thương

Tiểu Thế Duy cũng yên lặng nhìn Chu Thiển không chớp mắt. Mãi sau này, Chu Thiển hỏi cậu nhóc:

- Vì sao lúc đó nhìn mẹ như vậy?

Thế Duy nghĩ nghĩ rồi nói:

- Vì con rất thích

Tiểu Mạt thấy bọn họ nhìn nhau như vậy thì không khỏi buồn cười, đi tới ngồi xổm bên cạnh Thế Duy:

- Duy Duy, con không ngoan, con làm bẩn quần áo của mẹ nuôi! Mẹ nuôi lại mua rất nhiều đồ chơi cho con, nhưng giờ không cho con nữa

Lúc này Tiểu Thế Duy mới để ý đến cây kiếm lớn trên tay Chu Thiển, đôi mắt to đáng yêu lập tức tỏ vẻ thèm muốn

Chu Thiển thấy cậu nhóc như thế thì vội cầm lấy thanh kiếm đưa cho cậu bé, hồn nhiên quên đi chính mình vừa mới nói là không thể chiều hư trẻ con. Tiểu Mạt nhìn mà miệng giật giật.

Thế Duy đón lấy thanh kiếm, lập tức hoan hô sau đó đi đến bên Tiểu Mạt, hôn chụt lên má cô rồi nói:

- Thơm một cái là hết đau ngay!

Nhìn thấy cậu nhóc đáng yêu như vậy, Tiểu Mạt cũng thơm lại cậu bé một cái thật kêu khiến Chu Thiển hâm mộ vô cùng. Cô không nhịn được cũng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nói với Thế Duy:

- Thế Duy, dì mua kiếm lớn cho con, dì cũng muốn thơm

Cô nhìn cậu nhóc đầy chờ đợi

Tiểu Thế Duy như do dự hồi lâu, mắt to chớp chớp, đang lúc Chu Thiển sắp thất vọng thì cậu bé lại đột nhiên chạy vào lòng cô, sau đó thơm lên má cô một cái thật kêu

Rốt cuộc Chu Thiển không nhịn được mà ôm cậu bé thật chặt như thể lấy được vật báu, mắt cũng nóng bừng

Thân mình nho nhỏ mềm mại vẫn còn thơm mùi sữa ụa vào lòng cô, đây chính là bảo bối mà cô yêu thương nhất

Đúng lúc này, phía sau lại vang lên một tiếng nói quen thuộc, trầm thấp, hùng hậu, giọng nói xuất hiện trong những giấc mơ hàng đêm của cô

- Thế Duy, đang làm gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Gặp lại Hi Thành

Nghe giọng nói này, cả Chu Thiển và Thế Duy đều chấn động

Thế Duy nhanh chóng giẫy ra khỏi lòng Chu Thiển, chạy vội về phía sau Chu Thiển như con chim nhỏ

- Cha!

Giọng nói ngọt ngào đáng yêu khiến cho dù là người ý chí sắt đá cũng phải mềm lòng

Người Chu Thiển thoáng run lên, cô từ từ đứng dậy, lòng vui mừng kích động, lại có chút bối rối lo lắng. Tiểu Mạt đi đến bên cô, khẽ cầm tay cô rồi cười cổ vũ

Chu Thiển cũng mỉm cười lại với cô, sau đó chậm rãi xoay người, đối mặt với người ngày nhớ đêm mong

Triệu Hi Thành mặc âu phục màu đen, quần áo cắt may khéo léo khiến cơ thể đẹp của anh càng được bộc lộ rõ, eo thon lưng rộng, chân dài. Cánh tay

dài của anh vội ôm Thế Duy đang chạy tới vào lòng rồi quay cậ nhóc lên vài vòng khiến Thế Duy cười khanh khách.

Anh bế Thế Duy lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cậu bé, mỉm cười nói:

- Hôm nay Thế Duy làm những gì?

Chu Thiển nhìn anh, ngũ quan của anh vẫn hoàn mỹ như vậy, chỉ là khuôn mặt gầy đi không ý khiến càng góc cạnh hơn, lạnh lùng hơn. Tuy rằng mỉm cười nhưng trong mắt vẫn thoáng chút u buồn. Tóc dài hơn một chút, càng thêm thành thực. Nếu nói trước kia Hi Thành đầy khí phách thì giờ Hi Thành lại có vẻ lạnh lùng, u buồn hơn

Thế Duy ngẩng mặt nhìn cha, hãnh diện nói:

- Hôm nay Thế Duy bắt người xấu

Triệu Hi Thành khẽ cau mày, vẻ mặt vẫn vô cùng tuấn tú:

- Lại bắt người xấu sao! Cha chẳng phải đã nói không được chơi trò này nữa rồi sao? Rất nguy hiểm

Thế Duy mất hứng, bĩu bĩu đôi môi đỏ hồng, miệng chu ra. Cậu nhóc giãy giụa chân ý muốn xuống. Triệu Hi Thành cúi người thả cậu bé xuống. Thế Duy chạy được vài bước rồi đột nhiên cầm một nắm đất lên giận dỗi mà ném vào một người hầu đứng bên. Mấy hạt cát nhất thời bắn vào mắt, người hầu kia kêu lên một tiếng rồi vội bụng mắt chạy đi rửa mặt. Nhưng Thế Duy vẫn không ngừng lại, cậu nhóc lại cầm một nắm đất lên ném vào những người còn lại. Nhất thời đám người hầu đều hoảng sợ mà vội né tránh

Triệu Hi Thành giận tái mặt nói:

- Thế Duy, đừng có như thế nữa

Cũng không ngờ Thế Duy lại ném nắm đất về phía anh, sau đó chạy một mạch về phòng khách, vừa chạy vừa kêu:

- Bà nội ơi

Chạy được vài bước thì vấp ngã, lập tức đã có người hầu bước lên đỡ cậu bé dậy, mà lúc này Thế Duy vẫn còn bực bội, lại đánh người hầu kia mấy cái

Triệu Hi Thành nhìn con mình ngang ngược như vậy thì cũng bực mình, đi tới bên Thế Duy, giơ tay lên định đánh cậu nhóc nhưng nhìn đến khuôn mặt giống Thiệu Lâm như đúc kia mà lại mềm lòng, tay nhẹ lại, thành phỉu bụi trên quần áo cho Thế Duy.

Nhìn thấy cha giờ cao đánh khẽ, Thế Duy càng không nể nang, ra sức đẩy người hầu trước mặt ra rồi chạy vào trong nhà

Thấy Thế Duy ngang ngược như vậy, thấy Hi Thành chiều con như vậy, Chu Thiển vừa giận vừa lo, sao có thể chiều chuộng trẻ con như thế? Cứ mãi thế này, lớn lên sẽ thành thế nào đây?

Nhưng giờ cô có tư cách gì mà nói? Với Hi Thành và Triệu gia mà nói, cô chỉ là một kẻ xa lạ

Mãi khi Thế Duy đi vào thì Hi Thành mới để ý đến hai người. Đầu tiên, anh lạnh lùng nhìn Chu Thiển một cái, ánh mắt lạnh như băng khiến Chu Thiển cảm thấy từ đầu đến chân lạnh toát, lạnh thấu tim gan. Chu Thiển tuy rằng có chuẩn bị nhưng lòng vẫn rất khổ sở. Nhưng cho dù là thế thì anh cũng chỉ nhìn cô một lần rồi chuyển hướng về phía Tiểu Mạt

Thái độ với Tiểu Mạt thì vẫn rất ôn hòa, ít nhất không lạnh lùng như với Chu Thiển. Anh mỉm cười nói với Tiểu Mạt:

- Cảm ơn em luôn đến thăm Thế Duy, Thế Duy từ nhỏ thiếu tình thương của mẹ, đó là điều không ai thay thế được, cũng chỉ có em mới cho nó chút cảm giác có mẹ...

Anh thở dài, ánh mắt vô cùng bi thương:

- Bởi vì em là bạn thân nhất của mẹ nó...

Tiểu Mạt nói:

- Nhưng em cũng không thể thay thế mẹ Thế Duy được, Thế Duy trưởng thành nhất định không thể thiếu đi một người mẹ

Ý của Tiểu Mạt vốn là muốn nói trước giúp Chu Thiển nhưng Hi Thành nghe xong lời cô không biết lại nghĩ đi đâu, ánh mắt thoáng chút do dự

Tiểu Mạt hiểu rõ nội tình, thấy anh như vậy thì hơi hoảng, vội kéo Chu Thiển ở bên tới nói:

- Hi Thành, đây là bạn của em, là Chu Thiển, đây là Hi Thành.

Nhắc tới Chu Thiển thì Triệu Hi Thành mới lại nhìn về phía cô lần nữa, nhưng vẫn chỉ lạnh lùng, hờ hững như trước:

- Chào cô!

Đến cả giọng nói cũng lạnh lùng khiến tim Chu Thiển thất lại

- Chào anh...

Chu Thiển nhẹ nhàng đáp lại như một làn gió nhưng ánh mắt cô không thể nào dời khỏi anh

Tiếp xúc đến ánh mắt nóng bỏng mà buồn thương của Chu Thiển, Triệu Hi Thành không khỏi ngẩn ra, lập tức nhú mày nghĩ: lại là đứa con gái háo sắc, lòng không khỏi chán ngán

Nhận thấy sự chán ghét trong mắt anh, lòng Chu Thiển càng thêm buồn bã, cô cúi đầu tự an ủi mình: chỉ cần nói cho Hi Thành, chỉ cần nói cho anh chân tướng thì mọi chuyện sẽ lại như trước kia, cô vẫn có thể cùng Hi Thành và con hạnh phúc bên nhau

Nhưng là..... Thật sự sẽ là như thế sao? Chu Thiển nhớ tới Tiểu Mạt từng nhắc đến một người phụ nữ, lòng đột nhiên mơ hồ, bất định

Tiểu Mạt nhìn bọn họ mà thầm sốt ruột, có lòng muốn tạo cơ hội cho Chu Thiển nên nói:

- Hai người cứ nói chuyện, tôi đi vệ sinh một chút

Nói xong nhìn Chu Thiển một cái rồi đi ra. Đi xa xa thì mới quay đầu lại, đứng sau lưng Triệu Hi Thành mà ra hiệu cổ lên với Chu Thiển.

Nhìn Tiểu Mạt một lòng nghĩ cho mình như vậy, Chu Thiển vô cùng cảm động. Cô khẽ hít sâu, tự nói với mình, bất kể thế nào, cô cũng phải cố gắng hết sức một lần. Đây là chồng cô, là người đã ước hẹn cả đời với cô, đó là con cô, là đứa con cô mang thai chín tháng mười ngày. Chỉ cần Hi Thành không thay lòng đổi dạ, không hứa hẹn với người phụ nữ khác thì cô quyết không buông tay, không bỏ qua hạnh phúc của chính mình.

Cô thầm sắp xếp từ ngữ, xem nên nói sao cho thích hợp. Lòng vô cùng lo lắng, tay nắm chặt lại, móng tay bấm vào da thịt nhưng không có cảm giác đau

Mà Triệu Hi Thành lại không có hứng thú nói chuyện với cô. Anh đứng đó, ánh mắt trời chạng vạng chiếu lên người anh nhưng cũng không giảm bớt đi sự lạnh lùng của anh.

Anh đứng đó, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt nhìn phía nơi khác, xem ra nếu Chu Thiển không phải là bạn của Tiểu Mạt thì anh đã bỏ đi từ lâu rồi, chẳng lãng phí thời gian ở đây

Chu Thiển nhếch miệng, làm như không thấy sự lạnh lùng của anh, nhẹ nhàng mà bình tĩnh nói:

- Hi Thành, em là...

Vừa mới nói đến đó thì đã bị một giọng nói nhẹ nhàng cắt ngang:

- Hi Thành, anh đang nói chuyện với ai thế?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Hàng nhái

Hậu hoa viên của Triệu gia đang độ trăm hoa đua nở, cây cối xanh mát. Góc hoa viên có cả một tiểu đình bát giác nhỏ, mái lát ngói lưu ly xanh như ngọc, cột gỗ sơn son, bên trong bày một bộ bàn ghế bằng đá cẩm thạch

Triệu Hi Thành và Chu Thiển đứng ở bên cạnh lương đình không nói gì, ánh tịch dương chiếu lên người bọn họ, trên mặt đất hai bóng người trải dài

Nghe giọng nói mềm mại kia, vẻ mặt Triệu Hi Thành vẫn không chút thay đổi, anh nhìn về phía phát ra tiếng nói rồi đi lên vài bước. Vài bước này khiến hai bóng đen vốn tách bạch lại in lẫn vào nhau

Chu Thiển cũng nhìn theo hướng giọng nói kia, chỉ thấy một bóng người mảnh mai đang đi tới. Cô ta dần đến gần thì Chu Thiển cũng dần thấy rõ khuôn mặt của cô ta. Khi cô ta đi đến bên cạnh Triệu Hi Thành mỉm cười với anh thì Chu Thiển như bị sét đánh, ngây ngốc...

Thì ra là thế! Thì ra là thế.....

Đây là lí do vì sao Tiểu Mạt nói cô ta là kẻ phiền phức! Thì ra là thế!

Chu Thiến như bị ai hắt gáo nước lạnh lên người, lạnh thấu xương

Chu Thiến nhìn cô ta, làn da trắng nõn, tóc đen như mực, mắt to, mũi thanh, đôi môi như cánh hồng. Đúng vậy, cô ta rất đẹp nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng là cô ta giống Tống Thiệu Lâm đến 9 phần. Giống đến kinh người! Đến ngay cả kiểu tóc, cách ăn mặc cũng giống hệt lúc trước khi cô còn ở trong cơ thể Tống Thiệu Lâm.

Nếu không phải biết rõ mọi chuyện thì chỉ e rằng cô đã nghĩ, đây chính là Tống Thiệu Lâm

Chu Thiến vô cùng sợ hãi, sao lại thế này? Chẳng lẽ Tống Thiệu Lâm cũng có chị em sinh đôi? Không phải chứ! Trong nhật kí của Tống Thiệu Lâm không hề nhắc đến, Tống phu nhân cũng không thấy đề cập, chẳng lẽ cũng như nhà mình, không muốn nhắc tới chuyện đau lòng đã qua? Không đâu, Tống gia giàu có như thế, sao có thể để con mình mất tích?

Vậy người phụ nữ kia là sao? Sao có thể giống Thiệu Lâm như vậy?

Chu Thiến vì sự xuất hiện của người phụ nữ này mà đầu vầng mắt hoa, mà bên kia, cô ta dần tới gần, khuôn mặt dần rõ ràng thì vẻ lạnh lùng của Triệu Hi Thành cũng dần biến mất. Lúc cô ta cười rộ lên trước mặt Hi Thành thì trong ánh mắt Hi Thành cũng có sự dịu dàng hoảng hốt, giống như đắm chìm trong giấc mơ đẹp không muốn tỉnh lại

Cô ta tiến lên ôm lấy cánh tay anh, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt đầy tình cảm chưa chan, khoe miệng mỉm cười ngọt ngào. Hi Thành vẫn đang si mê, hoảng hốt, cúi đầu nhìn cô hồi lâu. Ánh tích dương chiếu lên người bọn họ tăng ánh sáng vàng tựa như một bức tranh động lòng người, vô cùng chân tình, tha thiết

Chu Thiến đứng ở bên, cảm thấy mình như người thừa, lòng như bị ai cào xé, đau đớn toàn thân. Cô rất muốn quay đầu bỏ đi nhưng lý trí lại nói cô phải ở lại đây. Cô muốn xem, muốn hiểu cho rõ, Hi Thành thực sự yêu thương người con gái này sao? Là vì cô ta có vẻ ngoài giống Thiệu Lâm?

Cô gái kia mỉm cười, vẻ mặt vô cùng thân thiết:

- Hi Thành, đã về rồi sao không tìm em, chiều hôm nay em ở đây suốt, em gọi điện cho anh anh quên à?

Giọng nói mềm mại của cô ta có vẻ nũng nịu đến phát ngán, khác hẳn sự dịu dàng, ôn nhu của Thiệu Lâm.

Nghe tiếng nói của cô ta, Triệu Hi Thành khẽ nhủ mày, chỉ là hơi hơi thôi nên không dễ phát hiện, cho nên cô ta cũng không nhìn ra, vẫn bám chặt tay Hi Thành. Nhưng Chu Thiến hiểu rất rõ về anh thì lại nhìn ra, Hi Thành không vui

Anh như bưng bình tĩnh khỏi giấc mộng, ánh mắt cũng tỉnh táo lại, thoáng chút thất vọng và đau buồn

Anh lặng lẽ rút tay ra nói:

- Anh vừa về, vừa gặp Thế Duy ở đây nên chơi với nó một chút

Bị Triệu Hi Thành đẩy ra, cô ta có chút thất vọng nhưng lại lập tức tỏ vẻ tự nhiên, nhìn quanh bốn phía rồi nói:

- Thế Duy đâu?

- Vừa rồi anh dạy dỗ nó một chút, khó chịu chạy vào trong rồi!

Cô gái kia tỏ vẻ đau lòng:

- Sao anh lại trách cứ nó? Nó còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, hơn nữa từ nhỏ đã không có...

Cô ta thấy sắc mặt Hi Thành đột nhiên tối sầm lại thì vội nuốt chữ “mẹ” vào trong bụng rồi lại nói:

- Thật sự là đưa trẻ khiến người ta yêu thương, anh đừng nên trách mắng nó

Nhắc tới con, Triệu Hi Thành vừa đau lòng lại vừa buồn bực, cuối cùng chỉ đành thờ dài đầy bất đắc dĩ

Cô gái kia quay đầu nhìn Chu Thiến như thể bây giờ mới phát hiện ra cô. Cô ta khẽ giật tay áo Hi Thành, động tác này của cô khiến Chu Thiến hận không thể kéo cô ta ra khỏi Hi Thành. Làm gì có người phụ nữ nào thấy có kẻ khác quyến rũ lấy chồng mình mà thờ ơ được? Nhưng thân phận lúc này của Chu Thiến lại không cho phép cô nổi giận, đột nhiên cô nảy ra một ý nghĩ, chỉ vào dưới chân cô gái kia mà hét:

- Chuột kia!

Chuột có lẽ là thiên địch của mọi cô gái, cô gái kia vừa nghe có chuột thì sợ đến mức hoa dung thấy sắc, cô ta vội buông tay khỏi người Hi Thành, ôm mặt mà nhảy loạn, vẻ mặt vô cùng chật vật khiến Chu Thiến rất buồn cười, sự buồn bực trong lòng cũng tiêu tán không ít.

Cô gái kia mặt tái nhợt hỏi Hi Thành:

- Chuột đâu rồi? Đâu rồi?

Chu Thiển buồn cười nói:

- Chạy đi rồi!

Triệu Hi Thành lờm cô một cái thật sắc như thể đã xem thấu trò đùa của cô. Chu Thiển không hề yếu thế mà lờm lại. Sao chứ, cô chẳng qua chỉ là dọa cô ta một chút, thể đã là khách khí lắm rồi

Có lẽ, những người khác sẽ bị ánh mắt này của anh dọa nhưng cô thì sao thể được? Cô đã từng thấy anh vô cùng dịu dàng, chân thành, cả đời này cô cũng không sợ anh

Bị Chu Thiển lờm lại, Triệu Hi Thành ngẩn người, người khác nếu bị anh lờm như vậy thì đã cúi đầu sợ hãi nhưng cô còn lờm lại anh! Trong lòng anh dâng lên cảm giác kì dị, vì sao lại thấy quen thuộc như vậy?

Nhưng cảm giác này chỉ thoáng qua giây lát, Triệu Hi Thành lại trở về trạng thái lạnh lùng

- Hi Thành, ai vậy?

Cô gái kia như thẹn quá hóa giận mà trừng mắt nhìn Chu Thiển một cái

Triệu Hi Thành thân nhiên nói:

- Đây là bạn của Lâm Tiểu Mạt, cùng Tiểu Mạt đến

- Lâm tiểu thư...

Trong mắt cô gái kia lại có chút mất tự nhiên:

- Vậy cô ấy đâu? Sao lại để bạn ở đây một mình?

- Cô ấy đi toilet

- Thế sao...

Cô ta đi đến bên Chu Thiển, vươn tay với cô, mỉm cười nói:

- Chào cô, rất vui được biết cô, tôi là Tống Thiệu Vân!

Tống Thiệu Vân? Quả nhiên là có chút liên hệ với Thiệu Lâm. Chắc chắn không phải là Tống phu nhân sinh ra, là con riêng của Tống Trí Hào sao?

Cũng không phải cùng mẹ thì sao lại giống nhau đến vậy?

Nhưng dù Chu Thiển không thích cô ta thì vẫn phải tỏ vẻ khách sáo. Cô cũng mỉm cười vươn tay bắt tay Tống Thiệu Vân, thoải mái nói:

- Chào cô, tôi là Chu Thiển

Rất bức mình vì thấy cô!

Nhân cơ hội này, Chu Thiển cẩn thận nhìn kĩ Tống Thiệu Vân một phen. Quan sát gần thì cô mới nhìn ra được một tia manh mối

Cô ta đã từng phẫu thuật thẩm mỹ

Mũi thanh tú là vì có độn thêm, cằm hoàn mỹ chỉ sợ cũng đã từng độn, tuy rằng kỹ thuật tốt khó mà nhìn ra nhưng giả vẫn là giả, hàng nhái chỉ là hàng nhái, luôn có thể nhìn được

Hơn nữa, lông mày cô ta vốn rất thô nhưng vì muốn bắt chước mày liễu của Tống Thiệu Lâm mà phải nhổ sạch lông mày, chỗ từng nhổ có để lộ vết, trông không được tự nhiên

Tống Thiệu Vân thấy Chu Thiển nhìn chăm chăm mình như vậy thì có chút cảnh giác. Cô ta buông tay rồi lùi về đến bên Triệu Hi Thành. Chu Thiển nhìn cô ta mỉm cười thoải mái khiến Tống Thiệu Vân không hiểu ra sao, không biết cô có ý gì.

Lúc này Chu Thiển đã có chút kết luận, đây là con gái riêng của Tống Trí Hào, khả năng là có chút giống Thiệu Lâm nên đi phẫu thuật thẩm mỹ và cố gắng bắt chước để trở thành Thiệu Lâm thứ hai. Mục đích của cô ta đương nhiên là giữ được tim Hi Thành, gả vào Triệu gia nhưng để làm được điều này chắc chắn phải có sự ủng hộ của lão hồ ly Tống Trí Hào kia. Mất đi một đứa con gái rồi lại đẩy đứa con gái khác đến, kiên quyết giữ quan hệ với Triệu gia!

Mà Hi Thành...

Nghĩ đến đây, Chu Thiển lại đau lòng. Hi Thành nhất định là vì mất cô mà rất đau lòng, đột nhiên gặp được một Thiệu Lâm khác, tuy rằng biết rõ là không phải nhưng vì tâm lý mà mới chấp nhận cô ta

Quả thật như lời Tiểu Mạt nói, không thể trách anh. Ai có thể thờ ơ với người giống hệt người yêu đã mất của mình. Huống chi người phụ nữ kia còn trăm phương ngàn kế bắt chước Thiệu Lâm, tạo ảo giác cho anh...

Nhưng là...

Rốt cuộc với Tổng Thiệu Vân, Hi Thành có tình cảm gì? Sẽ vì cô ta giống Thiệu Lâm mà yêu thương cô ta sao?

Nói cách khác, Hi Thành yêu mình, Chu Thiển tin tưởng, trước kia cô vẫn nghĩ Hi Thành yêu là mình chứ không phải là Thiệu Lâm vì anh và Thiệu Lâm tình cảm không tốt. Nhưng giờ cô thấy Hi Thành chịu chấp nhận một người con gái ngoại hình giống với Thiệu Lâm thì lại không dám chắc chắn

Giờ cô đã chẳng còn vẻ ngoài xinh đẹp của Thiệu Lâm, Hi Thành còn có thể chấp nhận bề ngoài bình thường mà tâm hồn tương tự không?

Hi Thành, tâm hồn và bề ngoài, anh chọn thế nào?

Chu Thiển đột nhiên không còn muốn nói ra sự thật nữa

Bên kia, Tiểu Mạt mãi mới quay về, thấy Tổng Thiệu Vân đứng bên Hi Thành thì vội đi về phía Chu Thiển, cầm tay cô đầy lo lắng nhưng thấy cô vẫn còn bình tĩnh thì thoáng thoải mái lại nhưng cũng buồn bã thay cô rất nhiều

Vì sao số Chu Thiển lại vất vả như vậy?

Hi Thành thấy Tiểu Mạt đến thì cười nói với cô:

- Tiểu Mạt, cùng bạn ở lại ăn cơm tối đi

Tổng Thiệu Vân thấy Tiểu Mạt thì vẻ mặt tuy tươi cười nhưng trong mắt lại rất lạnh lùng. Nghe Triệu Hi Thành giữ bọn họ ở lại ăn cơm thì dù không vui nhưng vẫn tỏ vẻ rộng rãi:

- Đúng vậy Tiểu Mạt, vừa khéo đã đến bữa, ở lại ăn cơm chiều đi

Tiểu Mạt thấy cô ta tỏ vẻ như chủ nhà thì rất khó chịu. Vốn đã không có hảo cảm với người phụ nữ có ý bắt chước Thiệu Lâm để được Hi Thành để ý này nhưng đây không phải là chuyện cô có thể quản. Nếu là trước kia, tuyệt đối cô sẽ không ở lại ăn cơm. Nhưng hôm nay, mục đích của cô là làm cho Chu Thiển có thời gian ở bên Triệu Hi Thành càng lâu càng tốt nên cô cười nói với Hi Thành:

- Được, đã lâu rồi không ăn đồ ăn của Lưu sư phụ (đầu bếp Triệu gia) làm, cũng có chút nhớ

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Bế cái nào!

Đoàn người đi vào trong phòng khách

Triệu Hi Thành và Tổng Thiệu Vân đi trước, Tổng Thiệu Vân lúi rúi nói chuyện với Hi Thành, nói những gì mà hôm nay cô ta cùng tiểu thư nhà nào đi dạo phố, đánh bài thắng ai bao nhiêu tiền, nói rất hăng say. Triệu Hi Thành ở bên chẳng nói gì, vẻ mặt tuy không lạnh lùng nhưng tuyệt đối chẳng phải là chăm chú

Chu Thiển và Tiểu Mạt theo sau, cách vài bước. Tiểu Mạt khẽ nói với Chu Thiển:

- Có nhìn ra không, mặt Tổng Thiệu Vân...

Hai người đều từng làm trong thẩm mỹ viện, lại làm stylist lâu như vậy, hiểu rõ kết cấu khuôn mặt của người khác, có phẫu thuật hay không chỉ cần nhìn là biết. Chu Thiển đương nhiên hiểu ý của Tiểu Mạt, ra hiệu cho cô đừng nói gì nữa rồi gật gật đầu

Tiểu Mạt nhìn hai người đi đằng trước, ở đằng sau bàn luận về họ cũng chẳng có gì sai nhưng để đương sự nghe được thì không hay. Nhưng có chuyện Tiểu Mạt rất nóng lòng muốn biết:

- Cậu nói chưa?

Chu Thiển lắc đầu rồi cũng khẽ thì thầm vào tai cô:

- Còn chưa kịp nói thì Tống Thiệu Vân đã đến

Tiểu Mạt bĩu môi:

- Cô ta thật đáng ghét, không sao, lúc nào đó mình sẽ tạo cơ hội tiếp

- Không cần, tạm thời mình không muốn nói

- Vì sao?

Tiểu Mạt kinh ngạc nhìn cô, chẳng phải cô rất muốn quay về bên Triệu Hi Thành và con sao? Chu Thiển nhìn hai người đứng trước rồi nói:

- Giờ không tiện, lúc về mình nói cho cậu

Bốn người đi vào đại sảnh.

Đại sảnh cũng chẳng khác trước kia là mấy, chỉ có bộ sofa đã đổi sang cái mới, màu vàng nhạt, trông rất thoải mái

Triệu phu nhân đang bế Thế Duy, Thế Duy vẫn đang nức nở, mắt đỏ hồng, nhìn trông rất tội nghiệp. Triệu phu nhân bế cậu bé, luôn miệng dỗ dành kiêu: “Cháu ngoan của bà, cháu yêu của bà”. Tình cảm triu mến khó mà nói hết

Nhìn thấy Triệu Hi Thành đi vào, về mặt Triệu phu nhân có chút trách cứ nói:

- Hi Thành, sao con lại đánh Duy Duy, Duy Duy còn nhỏ, con không thương nó sao?

Triệu Hi Thành cười khổ:

- Con đâu có đánh Thế Duy, con chẳng qua chỉ là phui bụi cho nó thôi

Thế Duy khóc lóc:

- Cha đánh Duy Duy

Triệu phu nhân đau lòng không thôi:

- Con xem con xem, đang chơi rõ ngoan lại bị con đánh thành thế này, đáng thương quá

Thế Duy dựa vào lòng bà nội, đầu lắc lắc, vẫn thút thút khóc nhưng nhìn cha với ánh mắt chiến thắng. Nhìn Thế Duy như vậy khiến Chu Thiển vừa giận vừa buồn cười

Triệu Hi Thành cũng dờ khóc dờ cười

Lúc này, Tống Thiệu Vân đi đến bên Triệu phu nhân, đầu tiên ngọt ngào gọi một tiếng dì sau đó cúi người vờn tay với Thế Duy nói:

- Thế Duy, để cô bé được không? Cô mua cho con nhiều đồ ăn lắm đấy

Nhìn Tống Thiệu Vân cố ý tiếp cận con mình như vậy, lòng Chu Thiển rất khó chịu, cảm giác nặng nề như thế món đồ quý của mình bị người khác dòm ngó. Con trai của cô, chồng của cô đều sẽ bị người phụ nữ này cướp đi sao?

Không được, những gì cô quý trọng quyết không cho bất kì ai cướp đi! Cô nhất định phải nghĩ cho kĩ, nên làm thế nào để Hi Thành lại đón nhận mình, trở lại bên Hi Thành và con

Thế Duy ngẩng đầu nhìn Tống Thiệu Vân, mắt to chớp chớp, không lên tiếng nhưng cũng không vờn tay, sau đó lại rúc đầu vào lòng Triệu phu nhân.

Tống Thiệu Vân tỏ vẻ thân thiện nhưng lại bị Thế Duy từ chối, về mặt có chút xấu hổ, cô ta cười gượng hai tiếng, ngượng ngừng rút tay về:

- Thế Duy nhất định là đã đói rồi, để cô đi lấy đồ cho con ăn nhé

Triệu phu nhân lại nói:

- Thôi thôi, sắp ăn cơm rồi, giờ ăn đồ ăn vặt thì tí không ăn cơm được đâu

Tống Thiệu Vân liên tiếp bị từ chối, về mặt khó coi, lui về bên cạnh Triệu Hi Thành. Triệu phu nhân nhìn cô ta một cái, về mặt có chút phức tạp.

Tiểu Mạt càng có lòng khiến Tống Thiệu Vân khó xử nên đi đến bên Triệu phu nhân, đầu tiên chào hỏi bà rồi mới nói với Thế Duy:

- Thế Duy, mẹ bé con nhé, xem Thế Duy lớn lên tí nào chưa?

Thế Duy lập tức vươn tay muốn Tiểu Mạt bế, Triệu phu nhân cũng cười tươi mà giao Thế Duy cho cô.

- Ôi, Thế Duy lớn rồi này, nặng ghê. Phải ăn nhiều vào nhé, thế mới nhanh lớn lên thành nam tử hán được

Thế Duy cười khanh khách

Chu Thiển nhìn mà lòng ngứa ngáy, không nhìn được đi đến bên Tiểu Mạt, nhìn Thế Duy thừ hỏi:

- Cô cũng bế con nhé, cho cô bế con một lần được không?

Cô nhìn đôi mắt như bảo thạch của Thế Duy, ánh mắt lộ ra vẻ khát vọng. Tiểu Mạt cũng khẽ nói với Thế Duy:

- Vừa rồi cô mua kiem cho con đấy!

Mắt Thế Duy sáng long lanh, nhìn Chu Thiển một hồi rồi tươi cười vươn tay với cô

Trong nháy mắt đó, có một cảm xúc khác lạ dâng lên trong lồng ngực Chu Thiển khiến tim cô đau đốn. Cô bế Thế Duy, bế thân mình nhỏ nhắn mềm mại của cậu nhóc, mũi tràn ngập hương sữa của Thế Duy, mắt đỏ lên, suýt rơi lệ.

Thế Duy một tay ôm cổ cô, tay kia khẽ vỗ mặt cô, vẻ mặt vô cùng thân thiết khiến người của Triệu gia thâm lấy làm lạ. Phải biết rằng Thế Duy tuy không phải là đứa trẻ rụt rè nhưng cũng không phải là kiểu trẻ con ai cũng theo, không dễ dàng khiến Thế Duy đối đãi thân thiết được như vậy. Ngay cả Tống Thiệu Vân tiếp xúc lâu như vậy mà cũng đâu được thế. Cô gái trông bình thường này chỉ lần đầu gặp mà đã chiếm được tình cảm của Thế Duy thì đúng là lạ!

Nhất định đây là cô gái giản dị, thuần khiết. Triệu phu nhân nhìn Chu Thiển nghĩ, trẻ con rất mẫn cảm, ai tốt với nó, ai có động cơ với nó nó sẽ luôn cảm nhận được. Triệu phu nhân lại nhìn Tống Thiệu Vân một cái

Tống Thiệu Vân vẫn đang giận dữ. Chịu cho Tiểu Mạt bế cô còn chấp nhận, dù sao Tiểu Mạt và Thế Duy gần gũi lâu ngày nhưng ngay cả người khách vừa đến này cũng có thể bế Thế Duy thì khiến Tống Thiệu Vân nghĩ không thông. Chẳng lẽ cô chẳng bằng người xa lạ sao? Cô đã tốn bao tâm tư vào đứa bé này? Mua đồ chơi mới, mua đồ ăn, hao tâm khổ tứ lấy lòng nó còn chẳng phải vì nó là bảo bối của Hi Thành? Vì để có được hảo cảm của Hi Thành mà cô ta cũng cố đối tốt với Thế Duy. Nhắc lại, bọn họ còn có quan hệ huyết thống nhưng chẳng hiểu tại sao đứa trẻ này lại không thích cô, lúc nào cũng luôn ôn hòa nhưng không bao giờ thân thiết khiến cô không làm gì được. Chẳng phải chỉ là đứa nhỏ thôi sao, sao khó lấy lòng đến vậy?

Nhìn Thế Duy và Chu Thiển hòa hợp vui vẻ, Tống Thiệu Vân thầm nghiêng răng nghiêng lợi. Mà Triệu Hi Thành thì chán kinh, nhìn Chu Thiển đang dịu dàng bế Thế Duy, khẽ hỏi cậu bé:

- Con mấy tuổi? Tên là gì? Có biết hát không?

Lúc nói chuyện, vẻ mặt cô nhu hòa, nụ cười ấm áp như làn gió mùa xuân khiến cho người ta cảm thấy thật vui vẻ thoải mái.

Nhìn cảnh này, cảm giác quen thuộc lúc trước lại hiện lên trong lòng Triệu Hi Thành, một ý nghĩ kì dị lóe qua, anh không kịp nắm bắt...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Bảo mẫu

Đang lúc Chu Thiển và Thế Duy chơi đùa vui vẻ, một người phụ nữ khoảng hơn 40 tuổi từ nhà ăn đi ra, đến bên Triệu phu nhân rồi khẽ nói với bà:

- Phu nhân, cơm chiều đã chuẩn bị xong rồi

Triệu phu nhân ngẩng đầu nhìn bà ta rồi nói:

- Lão gia đang ở trong thư phòng, gọi ông ấy chưa

Người kia nói:

- Đã gọi rồi, lão gia nói sẽ ra ngay

Triệu phu nhân gật gù đầu, sau đó ra đầu cho người phụ nữ kia đón lấy Thế Duy cho Chu Thiển, cười nói với bọn Tiểu Mạt:

- Chúng ta đi ăn cơm đi!

Thế Duy và Chu Thiển đang chơi rất vui, cậu cảm thấy cô trước mặt này thật thân thiết, giọng nói cũng thật dễ nghe, cậu nhóc rất thích được cô bế. Thấy người phụ nữ kia định tới bế mình, Thế Duy không vui, ôm chặt lấy cổ Chu Thiển, mặc cho người phụ nữ kia dỗ thế nào cũng không chịu buông.

- Tiểu thiếu gia, cô là khác, cô bế cháu thì không ăn được cơm. Người phụ nữ kia nói

Thế Duy lắc đầu, bước bình nói:

- Không, cháu thích cô

Chu Thiển nghe xong, lòng ấm áp, cô cười nói với người phụ nữ kia:

- Không sao, cứ để tôi bế Thế Duy.

Triệu phu nhân ngượng ngùng nói:

- Thằng bé này sao lại bướng thế nữa

Chu Thiển cười:

- Cháu thích trẻ con, cháu thích chơi với Thế Duy.

Thế Duy cũng ngoan ngoãn nói vào:

- Cháu muốn cô bế

Mọi người đều mỉm cười, đương nhiên, ngoài Tống Thiệu Vân, miệng cô ta giắt giắt định cười theo mọi người nhưng không thể cười nổi.

Triệu Hi Thành nhìn Chu Thiển, cô bế Thế Duy hơi lắc lắc, nhìn ánh mắt đầy yêu thương của Thế Duy, Thế Duy cũng ôm cổ Chu Thiển mỉm cười. Cảnh tượng đẹp như bức tranh ấm áp, hài hòa

Yết hầu Triệu Hi Thành như có cái gì đó chặn lại, anh nghĩ, nếu Thiệu Lâm còn sống, nếu là Thiệu Lâm bế Thế Duy thì đó nhất định sẽ là hình ảnh tuyệt vời

Tống Thiệu Vân thấy Triệu Hi Thành nhìn chằm chằm vào Thế Duy và Chu Thiển, tức giận nhú mày, hờn dỗi nói:

- Hi Thành, đi ăn cơm!

Lúc này Triệu Hi Thành mới ý thức được mình thất thố, khẽ ho một cái che dấu sự xấu hổ rồi lại nhìn Chu Thiển một cái, thầm lấy làm may mắn vì cô không phát hiện...

Mọi người đi đến nhà ăn, ngồi theo vị trí. Bên trái Hi Thành không có ai, hình như Tống Thiệu Vân cũng không dám ngồi vào đó, chỉ dám ngồi bên phải anh. Chu Thiển nhìn chỗ trống kia mà chua xót, bởi vì vị trí đó từng là của cô, vậy mà bây giờ cô chỉ có thể ngồi cùng Tiểu Mạt ở vị trí của khác. Chốc lát sau, Triệu lão gia cũng đến ngồi vào vị trí chủ nhà.

Hai năm, năm tháng cũng để lại chút dấu vết trên người Triệu lão gia. Tóc ở thái dương bạc hơn một chút, quầng mắt cũng đen hơn nhưng sắc mặt, tinh thần vẫn rất tốt.

Tất cả mọi người chào ông, Tống Thiệu Vân ngọt ngào gọi một tiếng “bác”, Triệu lão gia mỉm cười chào cô ta rồi lạnh lùng nhìn qua Tiểu Mạt, Chu Thiển. Tiểu Mạt ông biết nên khẽ gật đầu coi như chào hỏi. Cuối cùng, ánh mắt dừng trên người Chu Thiển, khi thấy Thế Duy đang ngồi trong lòng Chu Thiển vui đùa thì có chút kinh ngạc. Triệu phu nhân ở bên giới thiệu Chu Thiển, nhắc đến cô, vẻ mặt bà tươi cười. Triệu lão gia cũng gật gù đầu với cô.

Đồ ăn rất phong phú, lúc ăn cơm cũng rất yên ắng. Triệu lão gia luôn duy trì sự nghiêm túc, Triệu phu nhân cũng ăn uống nhỏ nhẹ, thỉnh thoảng quay qua hỏi thăm hai người Tiểu Mạt mấy câu. Tống Thiệu Vân thì vừa ăn cơm vừa khẽ nói gì đó với Triệu Hi Thành, thỉnh thoảng còn cười. Triệu Hi Thành nhìn cô ta cười thì cũng mỉm cười. Mà vợ chồng Triệu lão gia thấy vẻ mặt con như vậy thì lại nhìn nhau rồi lại cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Ồn ào nhất có thể coi là Chu Thiển và Thế Duy. Chu Thiển nhin đau lòng, cố gắng bỏ qua hình ảnh hai người trước mặt, đặt mọi sự chú ý lên Thế Duy. Cô không ngừng đem những đồ ăn dinh dưỡng từng đọc trong sách về dạy nuôi trẻ mà gấp vào bát Thế Duy, sau đó lại lấy thìa cẩn thận bón cho Thế Duy.

Thế Duy rất hưng phấn, rất nể mặt Chu Thiển, chỉ cần đồ cô bón thì đều ngoan ngoãn há miệng ăn. Mà khi Chu Thiển bón cả rót cho cậu thì Thế Duy lại nhú mày, thế nào cũng không chịu há mồm.

- Cháu không thích, không ăn... Thế Duy ngầy ngồ nói

Triệu Hi Thành vội nói:

- Thế Duy không thích ăn cà rốt.

Chu Thiển nhìn Triệu Hi Thành với vẻ oán trách. Đúng là, sao lại để trẻ con kiêng ăn thứ này thứ nọ? Thực ra, trẻ con từ khi còn nhỏ nên cho nó ăn đủ thứ thì mới không thành thói kiêng ăn. Dinh dưỡng cân bằng rất có lợi cho sự phát triển của trẻ. Sao lại chuyện gì cũng theo trẻ con được?

Triệu Hi Thành nhìn ánh mắt oán trách của cô mà ngẩn người, không hiểu sao lòng lại chằng hề tức giận. Anh cúi đầu nghĩ, đây chỉ là người xa lạ mà sao hết lần này đến lần khác khiến anh có cảm giác quen thuộc như vậy?

Tổng Thiệu Vân thì ngồi đó với vẻ mặt chờ xem kịch, chờ Chu Thiển ném mìn đau khổ của Thế Duy như để thỏa con tức vì sự xấu hổ Thế Duy từng gây ra cho cô ta

Bên này, Chu Thiển dịu dàng nói với Thế Duy:

- Cà rốt tốt lắm, ăn nó vào thì mắt Thế Duy sẽ rất sáng đấy. Như sao trên trời vậy

- Sao?

Mắt Thế Duy sáng lên. Trong cảm nhận của đứa trẻ, sao là thứ vừa thần bí mà lại đẹp tuyệt vời

Chu Thiển nhìn cậu bé, gật đầu chắc nịch, mỉm cười nói:

- Đúng, như sao vậy, sáng long lanh! Chỉ cần Thế Duy nghe lời, chịu ăn cà rốt!

Thế Duy nghiêng đầu nhìn chằm chằm miếng cà rốt một hồi, Chu Thiển tiếp tục dụ dỗ:

- Nhìn miếng cà rốt màu đẹp chưa này, ăn nó thì mắt Thế Duy đẹp lắm đấy. Duy Duy nghe lời, cô sẽ càng yêu Thế Duy

Hoặc là vì sự dụ hoặc từ những ngôi sao, hoặc là không muốn để cô thất vọng, cuối cùng Thế Duy há miệng ăn miếng cà rốt kia, cắn mấy miếng rồi mỉm cười như con mèo con:

- Ngon quá!

Chu Thiển vui vẻ mỉm cười. Thật ra trẻ ở tuổi này nên hình thành cho nó thói quen ăn uống tốt. Lúc trước trẻ không thích ăn thứ gì, cô ép thêm rồi sau sẽ thích ăn. Người lớn phải thật kiên nhẫn, quyết không thể vì ngại phiền hoặc thương trẻ mà nhân nhượng, cứ như vậy sẽ hình thành thói kiêng ăn của trẻ (Hix, như mình bố mẹ chiều, chả bao ăn đa gạ, đa vẹt với cả mỡ lợn :-)

Trong suốt quá trình, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người bọn họ. nhìn Chu Thiển dịu dàng kiên nhẫn khuyên bảo Thế Duy, ai cũng cảm nhận được cô thực lòng quan tâm đến Thế Duy. Nhìn Thế Duy ngoan ngoãn ngồi trong lòng cô, trong mắt đầy sự yêu thích, sùng kính như đứa trẻ bám hơn mẹ.

Ai nấy đều tươi cười, càng thêm có hảo cảm với Chu Thiển.

Phải biết rằng Triệu gia nâng niu Thế Duy như bảo bối, đám người hầu lại càng không dám đắc tội với tiểu tử tông này, đương nhiên cậu nhóc muốn gì được nấy. Trước nay hiếm có người chịu tốn công đồ dành cậu ăn một thứ đồ mà cậu không thích. Thế mà một người xa lạ, lần đầu tiên gặp lại tốn tâm tư như vậy thật không thể không làm cho người ta cảm động

Triệu phu nhân cười nói:

- Chúng ta vẫn muốn mời bảo mẫu cho Thế Duy, nếu mời được người như Chu tiểu thư thì thật tốt.

Chu Thiển động lòng, làm bảo mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Mẹ cười

Chu Thiến nghe Triệu phu nhân nói thì tim đập thình thịch. Nếu có thể làm bảo mẫu cho Thế Duyệt thì chẳng phải là sẽ được ở lại Thế Duyệt? Chẳng những có thể dạy dỗ lại Thế Duyệt đang trên đà bị Triệu gia chiều sinh hư mà hơn nữa... Chu Thiến lén nhìn qua Hi Thành một cái, hơn nữa còn có thể có cơ hội ở chung với Hi Thành, cho Hi Thành có cơ hội hiểu biết cô, chấp nhận cô, đó chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện!

Chỉ là Triệu gia nhiều người hầu như vậy, vì sao còn phải mời bảo mẫu riêng cho Thế Duyệt?

Chu Thiến hỏi Triệu phu nhân điều này, Triệu phu nhân cười trả lời cô:

- Nhà tôi tuy nhiều người hầu nhưng ai cũng có việc riêng của mình, thực sự không ai có thời gian để chăm sóc Thế Duyệt cả ngày

Tình hình thực tế thì Triệu phu nhân cũng ngại nói ra, thực sự là vì Thế Duyệt bình thường rất nghịch ngợm, người hầu tuy thích cậu bé nhưng cũng sợ cậu bé, thà làm chuyện khác chứ không muốn dây dưa gì nhiều. Cho nên Triệu phu nhân mới luôn luôn mời bảo mẫu riêng chuyên chăm sóc Thế Duyệt. Chỉ là khó chọn người, người này cả ngày đều ở bên Thế Duyệt nên nhất định phải là người Thế Duyệt thích mới được. Nhưng muốn Thế Duyệt chấp nhận cũng không phải là chuyện dễ.

Nhắc đến bảo mẫu, Tổng Thiệu Vân không nhịn được nói:

- Bác gái, lần trước chẳng phải cháu đã giới thiệu cho bác mấy người sao?

Nếu có người của cô ta ở bên Thế Duyệt thì cô ta chắc chắn sẽ thu thập được tiểu ma vương này.

Triệu phu nhân nói:

- Người cháu giới thiệu Thế Duyệt không thích, bác có cách gì được

Tổng Thiệu Vân cười nói:

- Trẻ con sao biết chọn người? Chỉ cần cho bọn họ ở chung một thời gian, thích ứng là được. Người cháu giới thiệu là người rất có kinh nghiệm chăm trẻ đó.

Triệu Hi Thành nghe đến đó, không khỏi trầm giọng nói:

- Không được, bảo mẫu phải là người Thế Duyệt thích thì mới tốt cho Thế Duyệt.

Tổng Thiệu Vân không muốn kế hoạch của mình thất bại nên giận dữ với Hi Thành:

- Hi Thành, không thể chiều trẻ con như vậy được

Nghe vậy, Triệu Hi Thành lạnh mặt nói:

- Đây là con anh thì anh sẽ lo.

Tổng Thiệu Vân ngẩn người, ở bên anh lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh nói nặng với cô như thế. Xem ra trong lòng anh đứa trẻ mới là quan trọng nhất, cô không thể so sánh được. Nếu muốn ở bên cạnh anh thì phải nhận thức rõ điều này mới được

Nhưng đáng phiền là, chính vì Thế Duyệt quan trọng như vậy nên cô mới hao tâm tổn sức mà muốn lấy lòng Thế Duyệt.

Triệu Hi Thành thấy cô không vui thì như nhìn thấy Thiệu Lâm tức giận, tìm mềm lại, nói với cô:

- Người đó cả ngày ở bên Thế Duyệt, nếu không phải người Thế Duyệt thích thì Thế Duyệt nhất định không vui. Anh không muốn con không vui...

Thấy Triệu Hi Thành chịu nhẹ nhàng giải thích thì Tổng Thiệu Vân lại vui vẻ. Triệu Hi Thành vẫn rất để ý đến cô mà, bất kể là nguyên nhân gì, bây giờ bên cạnh anh chỉ có một mình cô là đủ rồi.

Nghe vậy, Tổng Thiệu Vân lại cười nụ cười dịu dàng mà cô ta đã cố gắng bắt chước Thiệu Lâm.

Mà đối diện, Chu Thiến nhìn bọn họ như vậy thì khó chịu đến độ suýt bẻ gãy đũa trong tay

Chu Thiến quay sang nhìn Triệu phu nhân nói:

- Triệu phu nhân, bác thấy cháu thế nào? Cháu làm bảo mẫu cho Thế Duyệt được không? Vừa vặn cháu mới từ quê đến muốn tìm việc làm, mà cháu lại rất thích Thế Duyệt, bác nhận cháu được không?

Vốn cô định làm lại nghề stylist, tuy rằng đổi hình dạng nhưng kiến thức cô có, không sợ không tìm được việc. Nhưng giờ xem ra, giành lại chồng con mới là quan trọng.

- Được!

Triệu phu nhân vội nói, bà đương nhiên mong còn chẳng được, bà nói chuyện mời bảo mẫu với Chu Thiển chính là mong muốn điều này.

- Chỉ là làm bảo mẫu cho Thế Duy rất vất, hơn nữa phải ở lại Triệu gia nữa, cô có tiện không?

Bà thấy Chu Thiển vẫn là thiếu nữ, đúng lúc hẹn hò yêu đương, nhưng chỉ cần nhận việc này thì sẽ chẳng còn thời gian mà hẹn hò nữa

Nghे thế, Triệu Hi Thành cũng theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn Chu Thiển

Chu Thiển lắc đầu nói:

- Không sao, ở lại Triệu gia với cháu cũng không có gì phức tạp, hơn nữa cháu cũng không ngại vất vả. Và lại, cháu rất thích Thế Duy, cháu tin cháu và Thế Duy nhất định rất hòa hợp

Nói xong, cúi đầu vuốt tóc Thế Duy:

- Đúng không Thế Duy

Tiểu Thế Duy lớn tiếng đáp:

- Đúng!

Lại khiến mọi người phì cười

Triệu phu nhân rất vừa ý với Chu Thiển, liên tục gật đầu nói:

- Cháu yên tâm, chỉ cần cháu làm tốt thì Triệu gia sẽ không bạc đãi cháu

Triệu lão gia cũng rất vừa ý, về mặt tuổi cười

Mà Triệu Hi Thành nghe Chu Thiển đồng ý ở lại Triệu gia thì không hiểu sao lòng lại thấy thoải mái, là vì tìm được bảo mẫu tốt cho Thế Duy sao? Triệu Hi Thành không tìm ra được đáp án.

Tổng Thiệu Vân thấy việc trừ tính đã lâu bị Chu Thiển nhẹ nhàng phá hoại thì hận vô cùng. Cô ta đang chuẩn bị tìm thêm vài bảo mẫu nữa, vốn định để bảo mẫu của Thế Duy là người của mình thì mới dễ được Thế Duy chấp nhận nhưng giờ xem ra đều là công dã tràng.

Nhưng mà... Tổng Thiệu Vân nhìn Chu Thiển, diện mạo bình thường, trang phục giản dị, vừa nhìn đã biết không phải là con nhà giàu có, không biết có dễ mua chuộc không? Nếu có thể mua chuộc được thì hiệu quả lại càng tốt.

Tiểu Mạt cũng hưng phấn nắm chặt tay để dưới bàn của Chu Thiển, mắt như đang nói: Cậu lợi hại thật đấy, cách này mà cũng nghĩ ra

Bữa cơm trôi qua vui vẻ. Sau khi ăn xong, dùng chút hoa quả, Chu Thiển và Tiểu Mạt ngồi thêm một lúc, cùng Triệu phu nhân hàn huyên rồi mới đứng dậy cáo từ.

Thế Duy vẫn bám dính trên người Chu Thiển, mãi đến khi Chu Thiển đi cũng không chịu buông, mọi người phải dỗ mãi, Chu Thiển hứa lên hứa xuống mai sẽ lại đến cùng chơi thì Thế Duy mới chịu buông cô

Triệu phu nhân cười nói:

- Thằng bé này đúng là có duyên với cháu

Chu Thiển cũng cười như thầm nói: đó là đương nhiên, cô mang thai 9 tháng, từ tháng thứ 4 đã bắt đầu trò chuyện với Thế Duy, sự cố gắng này sao có thể uống phí được.

Mãi đến khi Chu Thiển đi rất xa rồi mà Thế Duy vẫn còn vẫy tay nhìn theo bóng dáng của cô

Triệu Hi Thành không khỏi kinh ngạc, cúi lưng bế Thế Duy lên hỏi:

- Thế Duy, sao con thích cô ấy thế

Thế Duy cúi đầu nhẹ nhàng nói:

- Cô cười trông rất giống mẹ...

Nhận thức của Thế Duy về mẹ đều từ những bức ảnh. Trong album có rất nhiều ảnh của Thiệu Lâm, trước khi mang thai, sau khi mang thai, còn có cả lúc cô nói chuyện với con bị Hi Thành chụp lên. Nụ cười của Thiệu Lâm lúc đó rất tinh thuần như gió mùa xuân. Ngẫm lại, nụ cười của cô gái kia hình như cũng vậy

Là vì thế mà anh mới thấy quen thuộc sao? Triệu Hi Thành nghĩ

Tổng Thiệu Vân ở bên nghe được lời này, thiếu chút nữa thì giận đến vẹo mặt. Có nhầm không thể, giống Thiệu Lâm nhất phải là cô mới đúng. Mất với chả mũi!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Chuyện cũ

Ra khỏi biệt thự Triệu gia, trời đã tối, vầng trăng cong cong treo trên bầu trời đen như nhung kia tỏa sáng vắng vặc, xung quanh là những ngôi sao lóng lánh như thủy tinh.

Chu Thiển và Tiểu Mạt về nhà. Vừa vào cửa, Tiểu Mạt đã vội kéo Chu Thiển đến bên giường rồi hỏi:

- Cậu muốn làm bảo mẫu của Thế Duy có phải là vì muốn tìm cơ hội để nói rõ với Hi Thành không?

Chu Thiển lắc đầu nói:

- Giờ với anh ấy mà nói mình chỉ là một kẻ xa lạ, nếu mình nói sự thật cho anh ấy thì chắc chắn anh ấy sẽ tin mình nhưng sau này thì sao...

Tiểu Mạt khó hiểu:

- Sau đó các cậu sống bên nhau! Giống như trước kia vậy, đây chẳng phải là điều cậu muốn sao?

Chu Thiển cúi đầu:

- Tiểu Mạt, cậu cũng nhìn thấy anh ấy và Tổng Thiệu Vân rồi. Tổng Thiệu Vân có được bề ngoài xinh đẹp của Thiệu Lâm, mà điều này lại là điều mình thiếu. Hi Thành yêu là Chu Thiển có vẻ ngoài của Thiệu Lâm. Nếu mình nói sự thật cho anh ấy thì anh ấy chắc chắn sẽ nhận mình nhưng tâm tư có tiếc nuối không? Mà mình mong Hi Thành có thể yêu chính mình, chấp nhận con người mình, đó mới là tình cảm vững chắc chứ không phải là tình cảm dựa vào vẻ bề ngoài. Mình không mong khi ở bên nhau, anh ấy lại so sánh với bề ngoài của Thiệu Lâm trước kia. Cho nên mình muốn cho cả hai một cơ hội, thời gian. Mình sẽ tiếp cận anh ấy, cho anh ấy cơ hội hiểu biết mình. Mình muốn cho anh ấy yêu thương chính mình, như lúc trước vậy. Mình không biết như vậy có phải là ích kỉ không nhưng thú thật, mình mong anh ấy sẽ không phải tiếc nuối, mình cũng không muốn bản thân phải tiếc nuối.

Tiểu Mạt thấy cô bướng bỉnh như vậy thì có chút nóng vội:

- Nhưng cậu làm thế là rất mạo hiểm. Dù sao bây giờ bên cạnh Hi Thành còn có một người phụ nữ giống Thiệu Lâm như vậy, bọn họ cũng ở chung một thời gian, nếu cậu không nhanh nói sự thật ra, vạn nhất Hi Thành chọn cô ta thì sao? Còn cả thân phận nữa, cậu không nói ra sự thật, Triệu gia sao chấp nhận con dâu không có gia thế gì được?

- Mình sẽ cố gắng gần gũi anh ấy. Nếu đến lúc đó anh ấy còn chẳng có cảm giác gì với mình, vẫn muốn chọn Tổng Thiệu Vân thì mình cần gì phải cưỡng ép anh ấy, sẽ chỉ khiến tất cả đều đau khổ mà thôi. Nhưng chỉ cần anh ấy có chút cảm giác với mình, chỉ là một chút thôi thì mình sẽ nói sự thật cho anh ấy biết. Về vấn đề thân phận, mình cũng không để trong lòng, chỉ cần Hi Thành yêu mình thì mình nhất định sẽ cố gắng để cho hai ông bà chấp nhận mình.

Tiểu Mạt vẫn cảm thấy như vậy không ổn:

- Nếu Hi Thành thực sự chọn Tổng Thiệu Vân thì cậu sẽ không thể ở bên Thế Duy được. Thế Duy là do cậu vất vả mang thai sinh ra, cậu bỏ được sao?

- Nếu Hi Thành thực sự không có tình cảm với mình, mình cứ cố ép anh ấy phải nhận, đúng, mình có thể nhân lúc anh ấy vẫn còn tình cảm với Thiệu Lâm mà trở lại bên anh ấy, có thể để Thế Duy gọi mình là mẹ nhưng Tiểu Mạt à, về ngoài của phụ nữ vẫn có vị trí quan trọng trong mắt đàn ông. Nếu anh ấy thực sự không thích mình thế này, về sau cũng sẽ chẳng vui vẻ, vậy Thế Duy thì sao? Đầu tiên, một người hoàn toàn không giống mẹ lại trở thành mẹ nó, sau đó nó phát hiện cha mẹ không có tình cảm, quan hệ không tốt, lúc nào cũng có thể ly hôn thì là tốt cho nó sao? Mình thà là một người cô mà Thế Duy thích, giữ quan hệ thân thiết với nó còn hơn để nó phải chịu khổ.

Tiểu Mạt nhìn Chu Thiển đầy đau lòng:

- Thiển Thiển, sao số cậu khổ vậy, lúc nào cũng gặp điều bất trắc?

Chu Thiển cười:

- Cậu làm như mình là nữ chính trong phim Hàn không bằng. Mình có gì mà khổ? Rõ ràng gặp tai nạn xe cộ mà vẫn sống, còn đổi sang cuộc sống khác, gặp Hi Thành, sống thật hạnh phúc, còn sinh được Thế Duy đáng yêu như vậy. Rõ ràng bị bắn chết, cả đời chẳng còn có thể gặp lại Hi Thành nữa nhưng

ông trời vẫn cho mình cơ hội nữa, để mình được trở lại bên Hi Thành. Mạng của mình tốt lắm, cậu hâm mộ mình mới đúng chứ

Mắt Tiểu Mạt đỏ lên, lẩm bẩm nói:

- Thiến Thiến ngốc nghếch, cậu đúng là đại ngốc, cái đó sao gọi là tốt số được...

Chu Thiến khẽ dựa đầu vào vai Tiểu Mạt:

- Nói thật, không thể cái gì cũng dựa vào ông trời, có một số việc phải do chính mình tranh thủ, cố gắng. Tiểu Mạt, cậu biết tính mình rồi đó, cái gì thuộc về mình mình tuyệt đối không buông tay nhưng cái gì không phải của mình thì mình cũng chẳng cưỡng cầu

Tiểu Mạt cũng dựa đầu vào đầu cô, nhẹ nhàng nói:

- Thiến Thiến, nếu cậu mà không thể có được hạnh phúc thì ông trời đúng là quá bất công

Chu Thiến cười khẽ, ngẩng đầu:

- Ai nói mình không hạnh phúc. Hôm nay mình vui lắm, cho dù mình và Thế Duy không có quan hệ huyết thống nhưng Thế Duy vẫn rất gần gũi với mình.

Cô thoáng dừng rồi còn nói:

- Thật lạ, Tổng Thiệu Vân giống Thiệu Lâm như vậy nhưng sao Thế Duy không thích cô ta?

Tiểu Mạt hừ nhẹ:

- Cô ta lấy lòng Thế Duy chẳng qua chỉ để người của Triệu gia xem, chẳng phải thật lòng tốt với Thế Duy, Thế Duy tuy là trẻ con nhưng cũng có cảm giác chứ. Nếu không phải cô ta cố ý phẫu thuật cho giống Thiệu Lâm thì Hi Thành thêm vào mà để ý

Chu Thiến nghĩ rồi vẫn không nhìn được mà hỏi:

- Theo cậu thấy, tình cảm của Hi Thành với Tổng Thiệu Vân là gì?

- Thiến Thiến, lúc cậu mới rời đi, Hi Thành căn bản không còn giống người nữa. Cả ngày nhốt mình trong phòng, không ăn không uống cũng không ngủ, chỉ ngồi bên hành lang ngăn người, ngay cả con cũng không để ý. Lúc đó Triệu phu nhân như sắp phát điên. Sau đó, anh ngất xỉu trong phòng, người của Triệu gia phát hiện kịp thời, đưa vào bệnh viện mới sống được chứ không giờ cậu chắc chắn còn được gặp lại Hi Thành nữa đâu. Trong bệnh viện, Triệu phu nhân khóc lóc cầu xin, còn mang Thế Duy đến, anh ấy nhìn Thế Duy càng ngày càng giống cậu thì mới tỉnh táo lại đôi chút, không tự tra tấn mình nữa. Nhưng ý chí thì vô cùng sa sút, không còn vui vẻ nữa. Anh ấy biến mình thành máy móc, điên cuồng làm việc. Mãi đến khi gặp Tổng Thiệu Vân...

Nói đến đây, Tiểu Mạt hậm hực:

- Chuyện này là mãi sau Triệu phu nhân và đám người hầu của Triệu gia nói cho mình biết. Nhưng lần anh ấy gặp Tổng Thiệu Vân mình cũng tận mắt chứng kiến. Đó là tiệc sinh nhật một tuổi của Thế Duy. Triệu Hi Thành còn không định ra mặt nhưng Triệu phu nhân cố ép anh ra khỏi phòng, nói sinh nhật con mà không tham gia thì ra thế thống gì. Mãi rồi anh ấy mới ra. Vốn anh ấy cũng chỉ là ngồi ở một góc uống rượu giải sầu. Nhưng đến lúc vợ chồng Tổng thị đưa Tổng Thiệu Vân đến... Mình vẫn nhớ rõ cách ăn mặc của Tổng Thiệu Vân hôm đó. Tóc dài, áo choàng, mặc một bộ váy dài màu vàng nhạt. Thiến Thiến, mình nhớ đó là bộ váy cậu thích nhất. Hôm đó cô ta mặc bộ váy đó xuất hiện trước mặt mọi người. Nhất cử nhất động, nhãn mặt nhúm mày của cô ta giống hệt như Thiệu Lâm sống lại một lần nữa, ai nấy đều ngẩn người. Triệu Hi Thành nhìn thấy cô ta, ly rượu trong tay rơi xuống đất vỡ tan, về mặt anh ấy đầy sự ngạc nhiên, vui mừng. Về kích động, vui mừng mà hoảng hốt đó mình vẫn nhớ rất rõ. Anh vội vã xông lên ôm Tổng Thiệu Vân vào lòng rồi khóc òa lên. Tuy rằng thất thố nhưng chẳng ai trách cứ anh bởi vì từ sau khi cậu đi, đó là lần đầu tiên anh ấy khóc, lần đầu tiên phát tiết cảm xúc. Anh ấy ôm cô ta khóc thật lâu, mọi người cũng khóc theo. Từ sau đó, Tổng Thiệu Vân thường xuyên xuất hiện bên cạnh anh ấy, cảm xúc của Triệu Hi Thành cũng dần tốt hơn. Người nhà Triệu gia sao không hiểu dụng tâm của Triệu gia nhưng có thể thấy con mình dần tốt hơn thì cũng chẳng đả động gì đến, cứ mặc kệ bọn họ. Nhưng thời gian trôi qua, mình luôn cảm thấy Hi Thành càng lúc càng lạnh nhạt với cô ta. Lúc ở cạnh cô ta cũng chẳng còn vui vẻ như ban đầu nhưng cũng không lạnh nhạt với cô ta. Bên cạnh anh ấy ngoài cô ta thì cũng chẳng có ai. Chỉ bình than như vậy, cũng chẳng biết anh ấy nghĩ gì. Nhưng người ta dù sao cũng là con gái, tuy rằng còn nhỏ, hình như giờ mới 22 nhưng cũng không thể cứ thế mãi được. Mình thấy, nếu cậu không xuất hiện, bọn họ cứ vậy qua một hai năm chắc cũng kết hôn.

Tiểu Mạt nhìn Chu Thiến, thờ phào nhẹ nhõm một hơi:

- Nhưng giờ cậu đã về, Tổng Thiệu Vân nhất định hết đất diễn. Thiến Thiến, mình cảm thấy cậu nói cũng có lý, cậu phải cố gắng giành lại hạnh phúc của mình, mình sẽ luôn ủng hộ cậu

Chu Thiến cảm động gật đầu:

- Mình sẽ cố gắng, cảm ơn cậu

- Đồ ngốc, giữa bọn mình còn cần phải cảm ơn sao?

Lúc này, điện thoại của Tiểu Mạt rung, Tiểu Mạt nhìn số điện thoại thì mỉm cười ngọt ngào. Chu Thiến nhìn đã biết nhất định là Trương Bân gọi.

Tiểu Mạt khẽ nói với Trương Bản mấy câu, sau đó ngại ngùng quay đầu lại nói với Chu Thiển:

- Mình quên mất, tối nay hẹn anh ấy đi xem phim giờ anh ấy đang chờ ở dưới lầu

Chu Thiển vội vàng nói:

- Vậy cậu mau đi đi, đừng để anh ấy chờ lâu

- Cậu ở nhà cũng chẳng làm gì, đi cùng bọn mình đi, vừa khéo để mình giới thiệu cậu với Trương Bản!

Chu Thiển bĩu môi:

- Ai thèm làm bóng đèn. Anh ấy mua vé là để hai người đi chơi, tạo thế giới của hai người, mình không đi phá đâu. Với lại muốn giới thiệu thì còn nhiều cơ hội, đâu nhất thiết phải là hôm nay. Mình cũng hơi mệt, muốn đi ngủ sớm

Tiểu Mạt nhớ cả đêm qua Chu Thiển đã không được ngủ ngon, ngày mai lại đến Triệu gia nên cũng không cố ép

Chu Thiển nhìn Tiểu Mạt hưng phấn phát trắng mặt mà không nhận được trêu ghẹo cô:

- Chẳng phải cậu vẫn muốn gả vào nhà giàu sao? Mình nhìn mãi cũng chẳng thấy Trương Bản giống rùa vàng gì cả!

Tiểu Mạt vừa tay quần áo vừa trả lời cô:

- Nhìn cậu mình nào dám gả vào nhà giàu nữa. Bị tiểu tam bắt cóc thì vui lắm. Tim mình không khỏe, thôi cứ lấy người bình thường, sống cuộc sống bình thường thôi

Chu Thiển cười:

- Trương Bản cũng tốt lắm, cậu ta sau này chẳng kém rùa vàng đâu

Tiểu Mạt háy mắt:

- Đây gọi là có tiềm năng!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Mâu thuẫn

Triệu Hi Thành đích thân đưa Tống Thiệu Vân về nhà

Trong chiếc xe hơi xa hoa, Triệu Hi Thành chăm chú lái xe, Tống Thiệu Vân ngồi ở bên cạnh

Thiến Thiển thích khi Tống Thiệu Vân im lặng, chỉ cần cô ta không nói gì, lặng im ngồi đó thì anh sẽ cảm thấy ở bên chính là Thiệu Lâm. Tuy rằng như vậy có chút lừa mình dối người nhưng anh lại rất muốn hưởng thụ sự hư ảo đó. Như thể Thiệu Lâm còn sống, như thể Thiệu Lâm còn ở bên cạnh anh, như thể Thiệu Lâm chưa từng rời xa

Nếu cô ta có thể cứ im lặng như vậy, để cho anh sống trong ảo giác thì anh sẽ không ngại kết hôn với cô ta, không ngại để cô ta thay thế Thiệu Lâm

Nhưng cô ta lại cố tình không cho anh được thoải mái, cố tình làm ảo ảnh của anh tan biến.

Cũng như lúc này, Tống Thiệu Vân đưa tay trái đến trước mặt anh, ý bảo anh xem chiếc nhẫn kim cương trên tay cô ta vừa mua, vui vẻ nói:

- Thế nào? Đẹp không? Đây là hôm qua em đi cùng bạn, thấy đẹp nên mua, Nghe nói là tác phẩm đặc ý của một nhà thiết kế trang sức ở Anh, cả thế giới cũng chỉ có mấy chiếc

Nói xong lại thu tay về đùa nghịch, nhìn ngăm đầy vẻ thích thú

Triệu Hi Thành thờ dài, trong lòng có chút phiền chán.

Thiệu Lâm không như thế. Thiệu Lâm không thích đi dạo phố, cô nói ngày nào cũng đi dạo phố rất nhàm chán, cô nói đó là lãng phí thời gian. Cô thà tìm việc mà làm còn hơn. Cô không thích đeo trang sức vì bất tiện, ngoài những trường hợp cần thiết thì cô đều không đem trang sức ra mà khoe khoang. Thứ trang sức cô thích cũng chỉ là đôi hoa tai trâm châu đơn giản. Mỗi khi cô nói chuyện, viên trâm châu lấp lánh, khiến cho nụ cười của cô càng trở nên dịu dàng

Người trước mặt này tuy bề ngoài giống Thiệu Lâm vô cùng nhưng nội tâm lại hoàn toàn bất đồng, có bất chước cũng không được

Tổng Thiệu Vân xuất hiện từng khiến anh vô cùng vui mừng, anh đã nghĩ trên đời này thực sự còn có Thiệu Lâm thứ hai. Nhưng thời gian cứ trôi qua, anh càng lúc càng hiểu rõ mình đã sai cỡ nào. Trên đời mãi mãi chỉ có một Thiệu Lâm mà thôi. Nhưng dù anh vẫn biết, dù Tổng Thiệu Vân cứ hao hết tâm tư bất chước Thiệu Lâm nhưng không phải là không phải, bất chước thế nào cũng không thể thành Thiệu Lâm được.

Tựa như nhận được món quà khiến anh mừng rỡ vô cùng nhưng vừa mở ra lại phát hiện bên trong không phải là thứ anh muốn. Điều này so với không nhận được quà còn đáng thất vọng hơn.

Bởi vì như thế càng làm anh hiểu được, có những điều trên cuộc đời này, đã đi là sẽ không quay về...

Tổng Thiệu Vân cũng thấy Triệu Hi Thành không mấy vui vẻ, trong thời gian này anh luôn như vậy. Rõ ràng một giây trước còn tốt nhưng giây sau đã lại mặt lạnh hơn tiền, sao lại thế? Là vì cô làm không tốt sao?

Tổng Thiệu Vân nhìn anh chăm chú, khuôn mặt anh góc cạnh hoàn mỹ. Đây là người đàn ông tuấn tú nhất mà cô từng gặp, tuy rằng lớn hơn cô gần chục tuổi nhưng khí chất đàn ông của anh là điều những anh chàng trẻ tuổi không thể so được. Đôi lúc anh lại nhìn cô với ánh mắt dịu dàng khiến cô say mê. Bỏ qua điều này, anh còn là người thừa kế của tập đoàn Triệu thị, đây là người chồng ước mong của bao người phụ nữ

Loại đàn ông này vốn không thiếu phụ nữ vây quanh nhưng giờ bên cạnh anh chỉ có một mình cô. Tuy rằng đây là nhờ phúc của Thiệu Lâm đã mất nhưng có sao đâu? Chỉ cần người hưởng phúc là mình thì cô cũng chẳng ngại đi bất chước Thiệu Lâm để hấp dẫn sự chú ý của anh

Chỉ đáng tiếc, ở bên anh lâu như vậy, tuy rằng anh không tệ với cô nhưng cũng chẳng có gì gọi là tiến triển. Ngay cả hôn còn không có thì đến bao giờ mới có thể kết hôn đây?

Cô không thích không khí nặng nề lúc này, nghĩ nên nói gì để hấp dẫn sự chú ý của anh.

- Mã Lệ còn cười em, sao lại tự mình đi mua nhẫn, cô ấy nói nhẫn là phải để đàn ông mua, đeo mới có ý nghĩa...

Nói xong lại lén liếc mắt nhìn Triệu Hi Thành.

Triệu Hi Thành đương nhiên nghe ra ý tứ của cô, bọn họ đã quen nhau hơn 1 năm. Tổng gia thường xuyên tỏ ý muốn hai người đính hôn. Nếu nói Triệu Hi Thành anh muốn kết hôn thì chắc cũng chỉ có là với người con gái trước mặt này, bởi vì đến giờ, cũng chỉ có cô là khiến anh hơi vui vẻ lên chút. Nhưng không biết vì sao, anh không có cách nào làm chuyện này. Cho dù chỉ là hơi thân thiết với cô anh cũng có cảm giác tội lỗi. Bởi vì anh coi cô là Thiệu Lâm để tự an ủi mình, nhưng rõ ràng biết cô ta không phải là Thiệu Lâm. Bất kì hành động thân thiết nào đều khiến anh có cảm giác như mình đã phản bội Thiệu Lâm, đây là điều anh không thể làm

Cô ta khiến cho anh luôn mâu thuẫn như vậy

Triệu Hi Thành thờ dãi, tránh nặng tìm nhẹ trả lời:

- Được, ngày mai em lại đi chọn đi, chọn được rồi gọi điện cho anh!

Sắc mặt Tổng Thiệu Vân buồn bã, cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

- Em không mua nổi một chiếc nhẫn sao? Anh biết thừa là em không phải có ý đó...

Cô cúi đầu nói, giọng nói không còn vẻ nũng nịu nữa, lúc cúi đầu trông như khi Thiệu Lâm buồn bã. Trong nháy mắt, Triệu Hi Thành lại cảm thấy đây chính là Thiệu Lâm, ảo giác này lại khiến anh cảm thấy vừa đau đớn, vừa ngọt ngào

Lòng anh lại dịu lại nói:

- Hôm nay muộn rồi, để mai bàn chuyện này đi

- Thật sao?

Tổng Thiệu Vân vui mừng ngẩng đầu lên, sự đắc ý lộ rõ khiến cảm giác vừa rồi của Triệu Hi Thành bị phá tan không còn lại gì. Triệu Hi Thành như ngã từ cao xuống, lòng vô cùng phiền muộn

Cũng may đã đến Tổng gia, anh dừng xe trước cổng, lạnh lùng nói:

- Đến rồi, em xuống đi

Tổng Thiệu Vân vờn người định hôn anh nhưng Triệu Hi Thành theo bản năng né đi, Tổng Thiệu Vân ngẩn ra, về mặt nguyệt ngừng. Triệu Hi Thành

nói:

- Mau vào đi thôi!

- Anh không vào sao? Máy hôm trước cha em còn nói muốn gặp anh!

Tổng Thiệu Vân như tui thân mà nói

Lão hồ li kia muốn gặp anh chẳng qua là muốn bọn họ nhanh đính hôn mà thôi, nghĩ vậy anh cảm thấy phiền chán nói:

- Thôi, anh không vào đâu. Cũng muộn rồi, anh phải về với Thế Duy, hôm nay nó còn đang đợi anh

Tổng Thiệu Vân thất vọng gật đầu, xuống xe cẩn thận đi vào. Chưa chờ cô ta vào cửa thì Triệu Hi Thành đã lái xe rời đi.

Nhìn bóng xe dần xa, lòng Tổng Thiệu Vân trống rỗng. Cô thực sự không hiểu nổi người đàn ông này, lúc nóng lúc lạnh. Cô cũng biết trong lòng anh, cô còn lâu mới bằng được Thiệu Lâm nhưng cô cũng chẳng cần, sao phải đi so đo với người chết? Hơn nữa vừa rồi anh cũng đã đồng ý bàn chuyện đính hôn với cô. Triệu Hi Thành luôn là người nói một không hai. Xem ra chuyện đính hôn chỉ là sớm muộn. Chỉ cần đạt được mục đích đó là được, còn lại từ từ là được. Ngày còn dài như vậy, nhất định sẽ có ngày cô thay thế được vị trí của Tổng Thiệu Lâm

Nghĩ vậy lòng cô lại thoải mái, khe khẽ hát một bài hát rồi đi vào

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Chuyển vào Triệu Gia

Sáng sớm, Chu Thiên chuẩn bị hành lý xong xuôi. Tối qua Triệu phu nhân đã lấy địa chỉ và số điện thoại của cô, sáng ra sẽ cho lái xe đến đón. Nhân lúc lái xe chưa đến, Chu Thiên gọi điện cho cha, nói với ông rằng giờ đã thu xếp ổn thỏa, hơn nữa cũng tìm được việc làm ổn định. Chu Minh Xa hỏi cô làm việc gì, Chu Thiên không tiện nói cho ông là mình làm bảo mẫu, chắc cha sẽ không thích nên ấp úng nói là chăm sóc trẻ con, Chu Minh Xa lại hiểu thành cô làm giáo viên mầm non

Làm giáo viên mầm non là công việc rất có tình yêu! Chu Minh Xa rất hài lòng, cũng dặn dò cô một hồi rồi mới chịu cúp máy

Chỉ chớp lát, lái xe lại đến. Lái xe là người quen, vẫn là Vương lái xe, xe cũng là xe tốt, xem ra người của Triệu gia rất đài ngộ cô

Chu Thiên giả bộ như không quen Vương lái xe, chào hỏi ông, Vương lái xe nhiệt tình đem hành lý vào sau xe

Lái xe đi về phía biệt thự Triệu gia.

Khi xe từ từ tiến vào cánh cổng sắt khắc hoa, lòng Chu Thiên kích động vô cùng, cô rốt cuộc đã có cơ hội tiếp cận với Hi Thành và con

Xuống xe đã thấy Thế Duy đang đứng ở cửa chờ, vừa thấy cô thì thẳng nhóc reo vang rồi chạy tới nhào vào lòng cô. Cô kinh ngạc ôm lấy cậu bé, lòng dịu dàng vô cùng

- Cô ơi, Thế Duy đợi cô lâu quá

Thế Duy ngẩng đầu, đôi mắt đen láy to tròn đầy tui thân

Chu Thiên vuốt đầu cậu bé cười nói:

- Được rồi, là cô không tốt, tí nữa cô hát cho Thế Duy nghe nhé

- Vâng ạ!

Lúc này Thế Duy mới cười

Người đàn bà từng gặp trong phòng khách lần trước chỉ huy người hầu dọn hành lý của cô rồi cười nói với cô:

- Chu tiểu thư, tôi là quản gia ở đây, tôi là Hồ Quế Hương, mọi người đều gọi tôi là Quế tẩu, để tôi dẫn cô đi xem chỗ ở rồi sẽ đưa cô đến gặp phu nhân.

Chu Thiên nhìn Quế tẩu, tóc cắt ngắn, mặt tròn, mắt nhỏ mà dài, mũi bé, môi mỏng khiến người ta có cảm giác chị ta là người khôn khéo. Dáng người hơi

béo, mặc quần áo rộng thùng thình nhưng vẫn rất sạch sẽ

Có thể làm quản gia cho Triệu gia thì nhất định không phải người bình thường. Chu Thiển cười chào hỏi chị ta. Quế tẩu cũng cười cười nhưng nụ cười có chút miễn cưỡng.

Quế tẩu đi trước dẫn đường, vừa đi vừa nói chuyện:

- Vì buổi tối phải ở bên tiểu thiếu gia cho tiểu thiếu gia đi tiểu đêm nên đã xếp giường cho cô ở trong phòng của tiểu thiếu gia

Quế tẩu nói xong thì dẫn Chu Thiển lên lầu. Chu Thiển cảm thấy lạ, cô nhớ trước kia phòng của Thế Duy là ở tầng một, sao giờ lại chuyển lên lầu?

Lúc này Thế Duy giặt nhẹ tay cô nói:

- Cô ơi, bé bé!

Quế tẩu nói:

- Tiểu thiếu gia ở lầu 3, đại thiếu gia ở phòng bên cạnh, bình thường lên tầng đều là chúng ta bé

Tầng 3? Phòng Hi Thành ở ngay cạnh? Tim Chu Thiển đập thình thịch, cô cúi người bé Thế Duy lên

Ba người lên lầu, đi qua căn phòng trước kia của Chu Thiển rồi vào căn phòng ở bên cạnh. Quế tẩu mở cửa ra.

Phòng này so với phòng trước của Chu Thiển thì bé hơn một chút, cũng có đủ nhà vệ sinh, phòng tắm, ban công riêng, chắc sợ Thế Duy nghịch ngợm mà ngã

Trong phòng trang trí rất đáng yêu, tường màu hồng nhạt (hix, con trai mà), đồ đạc dễ thương, dán hình hoạt hình đầy tường, thảm cũng rất dày. Ở một góc có bày một con ngựa gỗ và rất nhiều đồ chơi. Ở một bên tường có một chiếc giường nệm, hẳn là giường của cô

Quế tẩu nói

- Vốn định chuẩn bị cho tiểu thiếu gia phòng khác nhưng tiểu thiếu gia không chịu, chỉ muốn ở gần cha

Thế Duy lập tức bi bô nói:

- Tôi nào cha cũng thăm cháu ngủ

Quế tẩu cúi người nhìn cậu bé cười:

- Đúng rồi, biết tiểu thiếu gia thích cha rồi

Thế Duy lại cười, mắt híp lại như con mèo nhỏ, vô cùng đáng yêu

Quế tẩu lại nói với Chu Thiển:

- Có cần gì thì cứ nói với tôi, nếu giờ tiện thì theo tôi đi gặp phu nhân một chút

Chu Thiển theo Quế tẩu đi vào thư phòng gặp Triệu phu nhân. Triệu phu nhân cũng không dặn dò gì đặc biệt, chỉ đơn giản bảo cô làm cho tốt, dùng chút điểm tâm rồi chăm sóc Thế Duy thật tốt. Cuối cùng bàn về lương bổng, đãi ngộ, con số đó khiến Chu Thiển hoảng sợ, không nghĩ rằng làm bảo mẫu mà lương chẳng kém stylist là mấy

Quay đầu lại đã thấy sắc mặt Quế tẩu rất mất tự nhiên.

Dù Chu Thiển có chút khó hiểu nhưng cũng không để trong lòng

Ra khỏi thư phòng thì đã bị Thế Duy kéo đi chơi trò bắt người xấu, nhắc đến chơi trò chơi, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hưng phấn.

Giờ Hi Thành đã đi làm, phải tối mới về, Chu Thiển cũng thoải mái chơi cùng Thế Duy. Hơn nữa cô cũng rất muốn biết trò bắt người xấu của Thế Duy là trò gì, vì sao hôm đó người ai cũng bản bê bết bùn đất

Đi ra hoa viên mới biết, trò bắt người xấu của Thế Duy căn bản là chơi ném đất bùn. Khắp hoa viên đều là bùn đất, mà Thế Duy như không biết mệt, cứ cầm những cục đất ném khắp về phía đám người hầu, nhìn đám người hầu chật vật chạy trốn thì vui vẻ cười lớn

Đám người hầu đương nhiên không thích hầu hạ một đứa trẻ con chơi đùa, còn bản thủ, số xui thì tai mũi miệng đều đầy bùn. Ai bảo thằng nhóc đó là bảo bối của Triệu gia? Đắc tội với Thế Duy, làm Thế Duy khóc, bị mắng là chuyện nhỏ, bị sa thải mới là việc lớn. Cho nên đám người tuy chẳng vui vẻ gì nhưng vẫn cố chơi với Thế Duy.

Nhất thời chỉ nghe tiếng đám người hầu la hét và tiếng Thế Duy cười đắc ý

Thế Duy như sợ Chu Thiến không chơi, lớn tiếng nói với cô:

- Cô ơi, đến chơi đi, chơi vui lắm

Nói xong bốc một nắm bùn nhét vào tay Chu Thiến, ý bảo cô cũng đi ném đám người hầu kia

Chu Thiến vừa tức giận vừa buồn cười, ít nhất thằng bé còn không đem cô ra làm đích ném

Chu Thiến ném bùn xuống đất sau đó lại gạt bùn trên tay Thế Duy xuống rồi phui tay cho cậu bé. Thế Duy khó hiểu nhìn cô, mắt tròn tròn

Chu Thiến nắm bàn tay của cậu, dịu dàng mà lại nghiêm túc nói:

- Thế Duy, sau này đừng chơi trò chơi này nữa

Thế Duy không thích, bĩu môi:

- Vì sao? Thế Duy thích

Chu Thiến chỉ vào đám người hầu:

- Nhưng Thế Duy xem, các cô chú đều bị con làm cho bẩn người, còn bị đánh đau nữa! Bọn họ đều rất buồn đó

Đám người hầu nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng, để mặc Chu Thiến nói

Thế Duy gạt tay Chu Thiến ra, lớn tiếng nói:

- Mặc kệ! Thế Duy muốn chơi!

Chu Thiến thấy không nói cho cậu bé hiểu được nên cầm một nắm đất lên ném vào người Thế Duy. Chu Thiến chọn đất xốp nên ném vào Thế Duy cũng chẳng thể gọi là đau

Đất ném lên người Thế Duy khiến quần áo cậu bé đen thui một vệt, tuy chẳng đau nhưng khiến Thế Duy sợ, lập tức òa lên khóc

Đám người hầu đều sợ ngầy người, cho tới giờ cũng chỉ có tiểu thiếu gia đánh bọn họ, bọn họ nào dám đánh trả? Người bảo mẫu này ngày đầu tiên đến đã đánh tiểu thiếu gia, chắc chắn sẽ bị sa thải! Vẫn nên mau chóng đem việc này nói cho quân gia, tránh bị liên lụy!

Ngay lập tức có người hầu vội đi tìm Quế tẩu.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Quế tẩu

Trong đại sảnh, Quế tẩu đang chỉ huy người hầu quét dọn, nhận được tin, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó cảm thấy vui vẻ, vội vàng tìm Triệu phu nhân để nói việc này cho bà

Triệu phu nhân đang ở trong thư phòng đọc sách, nghe được Quế tẩu nói thì ngẩng đầu nhìn Quế tẩu, khó tin:

- Không thể nào, tôi thấy Chu tiểu thư là người hòa ái, lại thích Thế Duy như thế, tuyệt đối sẽ không đánh Thế Duy đâu

Chu Thiến là người bà chọn, nếu ngay từ ngày đầu đã đánh Thế Duy thì cái mặt già này của bà còn giấu vào đâu được

Quế tẩu thấy bà không tin, vội vàng thêm mắm dặm muối:

- Phu nhân, tôi không có nói bừa, không ít người hầu chính mắt nhìn thấy. Giờ tiểu thiếu gia đang khóc ở hoa viên, rất đáng thương đó, nhìn đã thấy đau lòng. Phu nhân tự đi xem đi

Triệu phu nhân nghe Quế tẩu nói như vậy cũng nóng nảy, bà luôn con cháu trai là bảo bối, bình thường nói nặng lời cũng không nữ, sao có thể để người làm đến coi thường Thế Duy! Chẳng lẽ mình thực sự nhìn nhầm người rồi?

Triệu phu nhân có chút tức giận lại có chút sốt ruột, vội vàng đứng lên đi ra hoa viên. Quê tẩu vội vàng theo sau mà cười tươi rạng rỡ

Phu nhân biết Chu Thiên đánh tiểu thiếu gia thì sẽ tức giận nhất định sẽ sa thải cô ta. Đến lúc đó, Tổng tiểu thư có thể nhắc lại chuyện giới thiệu con gái mình vào làm, mình nói thêm vào nhất định phu nhân sẽ đồng ý. Con mình học lớp mầm non chính quy, chẳng nhẽ không bằng Chu Thiên này? Nhất định sẽ làm phu nhân vừa lòng! Phải biết rằng làm việc ở Triệu gia hơn gấp vài lần làm ở nhà trẻ. Quan trọng là có thể nhân cơ hội mà tiếp xúc với những người ở giới thượng lưu, sau này có thể quen một số người có điều kiện tốt, lấy được rùa vàng thì cả đời chẳng phải lo nghĩ

Nếu không phải Chu Thiên này đột nhiên xuất hiện, nói không chừng đại thiếu gia và phu nhân đã quyết định mời con gái mình. Tổng tiểu thư là một trong số ít những người có tiếng nói với Triệu gia, chỉ cần cô ấy nhắc với đại thiếu gia mấy lần thì nhất định là có thể thành công. Chính mình vào Triệu gia làm quản gia chẳng phải là Tổng tiểu thư giới thiệu sao? Nói đến nói đi, đại thiếu gia mới là chủ nhân tương lai của Triệu gia, mà Tổng tiểu thư nhất định là phu nhân tương lai. Dựa vào gốc cây lớn đó, nhất định sẽ không sai!

Về phần Chu Thiên kia, là tự cô ta không biết nắm giữ cơ hội, còn dám đánh tiểu thiếu gia? Bị sa thải cũng không trách mình được

Quê tẩu càng nghĩ càng vui, thấy Triệu phu nhân đi cách một đoạn thì vội vàng chạy lên bám sát

Lại có trò hay rồi!

Sau hoa viên, tiểu Thế Duy còn đang oa oa khóc lớn. Đám người hầu xung quanh vừa không dám đến gần mà cũng chẳng dám chạy đi, đều đứng ngây ra đó nhìn, thỉnh thoảng có người dỗ dỗ Thế Duy đôi câu, bảo cậu nhóc đừng khóc

Thế Duy sao coi những lời đó ra gì, càng dỗ càng khóc lớn. Cậu thực sự không hiểu, vì sao cô trông dịu dàng như vậy lại đột nhiên đánh mình, tuy không đau nhưng cậu bé rất buồn. Cậu bé vừa day mắt khóc vừa theo khe hở nhìn lên phản ứng của Chu Thiên. Theo kinh nghiệm bản thân, chỉ cần cậu khóc nhiều thì tất cả mọi người đều vội vàng chạy đến dỗ dành, sau đó thỏa mãn yêu cầu của mình nhưng vì sao cô không đến dỗ mình?

Chu Thiên nhìn cậu nhóc khóc đau lòng, mỗi giọt nước mắt như làm bỏng tim cô, cô cũng rất muốn ôm cậu bé vào mà dỗ dành nhưng cô biết, nếu cô làm thế thì sau này chẳng thể quản giáo Thế Duy được nữa

Cô bèn ngồi xổm bên cạnh, nén đau lòng nhìn cậu bé khóc, đợi khi cậu bé khóc mệt rồi thì mới khẽ nói:

- Đừng khóc nữa

Thế Duy khóc thút thít, không để ý đến cô, đôi môi hồng hồng bĩu bĩu, mặt đỏ hồng, đến lúc tức giận trông cũng thật đáng yêu, khó trách mọi người chiều chuộng cậu bé như vậy

Chu Thiên tiếp tục nói:

- Vừa rồi cô lấy đất ném con con có đau không?

Thế Duy vội vàng đáp:

- Đau!

- Vậy làm dơ quần áo của con thì con có thích không?

Thế Duy cúi đầu nhìn bộ quần áo bẩn bẩn của mình, vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ không thoải mái.

Chu Thiên lấy khăn tay ra, dịu dàng lau nước mắt cho Thế Duy, lúc đầu Thế Duy còn giận, gạt tay cô ra

Chu Thiên tỏ vẻ buồn bã:

- Thế Duy giận cô sao? Thế Duy không để ý đến cô à

Thế Duy nhìn nhìn cô rồi chu miệng nói:

- Cô đánh Thế Duy, cô đáng ghét

Nghe Thế Duy nói vậy, lòng Chu Thiên rất buồn. Cô cầm tay Thế Duy, lúc đầu Thế Duy còn giãy dụa nhưng Chu Thiên vẫn nắm chặt, về mặt buồn bã. Thế Duy nhìn cô, cũng chẳng giãy nữa, để mặc cô nắm

- Cô rất thích Thế Duy, cô tuyệt đối sẽ không đánh Thế Duy. Vừa rồi cô làm như vậy là để Thế Duy biết, ném đất vào người thì sẽ đau, đất làm bẩn quần áo cũng chẳng thích gì. Con nhìn các cô chú này...

Chu Thiên chỉ vào đám người làm, Thế Duy theo tay cô nhìn lại:

- Con ném bùn đất vào bọn họ, bẩn quần áo bọn họ bẩn như vậy, các cô chú cũng sẽ đau, không thích. Cô ném đất vào người Thế Duy, Thế Duy cũng không thích thì các cô chú cũng không thích

Vì để cho Thế Duy hiểu, Chu Thiển nói thật chậm, đến chỗ phức tạp thì còn chỉ tay minh họa. Thế Duy chăm chú lắng nghe, đôi mắt đen láy lúc nhìn Chu Thiển lúc lại nhìn qua đám người hầu, dần dần thoáng hiểu một chút. Cậu bé hỏi:

- Bọn họ không thích thì sao không khóc

Chu Thiển kiên nhẫn trả lời:

- Bởi vì bọn họ muốn Thế Duy vui cho nên cố nhịn không khóc. Nhưng Thế Duy à, trẻ hư mới làm người khác không vui, Thế Duy là đứa trẻ hư sao?

Thế Duy lập tức ưỡn ngực:

- Thế Duy là đứa trẻ ngoan

Nhưng lập tức lại trở nên ừ ừ:

- Vậy là sau này không thể chơi bắt người xấu ạ?

Chu Thiển mỉm cười, cô biết con của cô không phải là đứa trẻ ngang bướng. Cô vỗ đầu con nói:

- Không chơi bắt người xấu, chúng ta có thể chơi trò khác, chúng ta chơi trò... tìm người xấu được không?

- Tìm người xấu?

Mắt Thế Duy sáng bừng, lại đầy hứng thú

Trẻ con đều ham mê những trò mới, vừa nghe có trò hay mới thì lập tức quên chuyện không vui.

Chu Thiển cười bảo một người hầu lấy một chiếc khăn đến rồi tự bịt mắt mình nói:

- Giờ cô sẽ đi bắt người xấu, mau đứng lên đi, ai bị cô bắt chính là người xấu

Nói xong thì vươn tay quờ quạng về phía Thế Duy, Thế Duy cười lớn rồi vội né đi. Đám người hầu thấy không bị ném đất bùn thì cũng đều mỉm cười phối hợp Thế Duy chơi trò chơi. Nhất thời, trong hoa viên tràn ngập tiếng cười vui vẻ, so với những tiếng la hét âm ỹ những ngày qua thì ai nấy đều vui vẻ mỉm cười

Một góc sau hoa viên, Triệu phu nhân chăm chú xem xét hết quá trình rồi quay đầu mỉm cười vừa lòng, bà nói với Quế tần:

- Bình thường chúng ta cứ luôn thương Thế Duy vừa sinh ra đã không có mẹ mà chuyện gì cũng chiều nó, dung túng cho nó, dù biết nó sai cũng không nổi trách móc nó, luôn cảm thấy nó đáng thương. Nhưng giờ tôi mới phát hiện, thì ra dạy trẻ con cũng có nhiều cách, không cần trách mắng đánh đập, làm cho trẻ hiểu ra được đó là sai thì mới là tốt nhất. Tôi cũng mong Thế Duy là đứa trẻ ngoan ai gặp cũng yêu, ha ha...

Triệu phu nhân vui vẻ cười:

- Quả nhiên là không mời nhầm người! Được rồi, chúng ta đi thôi, không cần quấy rầy bọn họ chơi trò chơi, về sau xảy ra chuyện tương tự thì không cần báo cáo với tôi, tôi tin Chu tiểu thư.

Quế tần không nghĩ tới kết quả sẽ là như vậy, tuy rằng lòng đầy thất vọng nhưng vẫn là phối hợp mà cười khan mấy tiếng:

- Vâng... vâng... phu nhân nói đúng...

Nụ cười dần dờ lại

Triệu phu nhân không để ý đến Quế tần, xoay người về phòng. Quế tần không cam lòng trừng mắt nhìn Chu Thiển đang bịt mắt chơi rất vui kia, tức giận mà đi theo Triệu phu nhân.

Chơi đến trưa, người Thế Duy ướt mồ hôi, Chu Thiển lại tắm rửa cho cậu bé một lượt. Lúc ăn cơm, Chu Thiển ở bên cạnh nhìn cậu bé, cổ vũ cậu bé tự xúc ăn. Triệu phu nhân ở bên cạnh nhìn, một người kiên nhẫn cổ vũ, một người nhẫn nhịn muốn được bón mà lại bị Chu Thiển đem những lời kiêu nam từ hán phải tự mình ăn cơm chặn lại, cuối cùng chẳng có cách nào đành phải tự mình xúc ăn.

Nhìn tình cảnh hài hòa mà thú vị như vậy, Triệu phu nhân không nhịn được mà mỉm cười

Chu Thiển giờ chỉ là người làm của Triệu gia nên không thể ăn cùng mâm với người của Triệu gia. Cô cho Thế Duy ăn xong thì mới vào nhà ăn nhỏ sau bếp cùng đám người hầu ăn cơm. Bởi vì đến muộn mà mọi người đều đã ăn xong, trên bàn cũng chẳng còn đồ ăn gì nữa

Chu Thiển nhìn bát canh thừa trên bàn mà nhú mày, vốn định đông dài cho xong bữa. Lúc này, một cô gái khoảng 20 tuổi bụng hai cái bát đi vào. Chu Thiển nhận ra cô gái đó chính là một trong số những người buổi sáng cùng chơi trò chơi

Cô gái mắt thanh mi tú, mũi nhỏ miệng nhỏ, dáng người cũng nhỏ nhắn trông rất thanh tú. Cô bụng hai chiếc bát đặt lên bàn cười nói:

- Đây là đồ ăn em để lại cho chị, mau nhân lúc còn nóng mà ăn đi

Chu Thiển nhìn nhìn, thấy đồ phần không ít, vẫn còn nóng tỏa hơi mà không khỏi cảm kích nói:

- Cảm ơn em, nói thật, chị đang chán đây, còn tưởng phải ăn đồ thừa này nữa

Nói xong cô ngồi xuống, cầm lấy đũa bắt đầu ăn. Triệu gia đãi ngộ vẫn không tệ, thức ăn ngon lắm, thơm ngào ngạt khiến người ta thèm nhỏ dãi

Cô gái kia cười:

- Nếu nói cảm ơn thì phải là em cảm ơn chị mới đúng, nếu không có chị thì bọn em còn phải chịu đựng bị cậu chủ nhỏ ném đất, đất ném vào trong quần áo gây dèp khó chịu muốn chết. Đều nhờ chị mà không phải chịu khổ nữa

Lòng Chu Thiển có chút khó chịu:

- Thế Duy còn nhỏ, không hiểu chuyện, mọi người đừng trách nó

Cô gái lắc đầu:

- Bọn em cũng thích Thế Duy lắm, cậu chủ rất đáng yêu... Thế Duy sống trong hoàn cảnh như vậy đã là ngoan hơn nhiều đứa trẻ khác rồi.

Chu Thiển im lặng trầm nghĩ, cô nhất định sẽ dạy dỗ Thế Duy cẩn thận

Cô gái còn nói:

- Đúng rồi, em là Lưu Hiểu Vân, rất vui được biết chị

Chu Thiển cũng tự giới thiệu.

Hiểu Vân nói:

- Thật ra trước kia bọn em vẫn để dành cơm cho người đến muộn. Nhưng hôm nay đột nhiên Quế tẩu nói, về sau ai đến muộn cũng không cần để phần cơm nên hôm nay mới không để phần cho chị, em là lén để phần đấy chứ

Chu Thiển ngẩng đầu:

- Vậy không liên lụy gì em chứ?

- Không sao đâu, Quế tẩu sao quản được nhiều như thế

Hiểu Vân bỗng ghé sát vào tai Chu Thiển mà ra vẻ thần bí nói:

- Em nói cho chị một chuyện, chị đừng nói lại cho ai, thật ra mọi người đều không thích Quế tẩu. Bà ấy là do Tổng tiểu thư giới thiệu đến, tự coi mình là hoàng thân quốc thích mà tác oai tác quái, ngay cả Triệu phu nhân cũng chẳng thích bà ta đâu, phu nhân vẫn luôn nhớ Dung tẩu thôi

Nhắc tới Dung tẩu, Chu Thiển không nhịn được hỏi:

- Dung tẩu? Đó là quản gia cũ ở đây sao?

- Đúng vậy, nhưng hai năm trước bị thương nên phu nhân đã cho về quê tĩnh dưỡng, lúc ấy phu nhân cần người giúp nên mới chấp nhận Quế tẩu do Tổng tiểu thư giới thiệu. Tôi thấy, chắc chỉ chờ Dung tẩu khỏe lại thì sẽ quay về thôi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Thất vọng

Thế Duy ngủ trưa, Chu Thiển nhìn cậu bé ngủ rồi an vị ở bên xem qua tư liệu về tạo hình mới trong hai năm qua. Mỗi năm mỗi mùa đều có một xu hướng khác nhau, tuy nói rằng làm stylist không cần chạy theo trào lưu nhưng vẫn phải bắt kịp xu hướng

Theo lời Triệu phu nhân nói thì 3,4 tháng sau sẽ đưa Thế Duy đến nhà trẻ. Chu Thiển nghĩ, đến lúc đó Triệu gia hẳn cũng không mời cô làm bảo mẫu nữa, đến lúc đó cô mong mình có thể làm công việc mình yêu thích

Trong 3,4 tháng này, cô có thể khiến Hi Thành có tình cảm với mình không? Có thể khiến Thế Duy ngoan ngoãn hơn không? Chu Thiển thờ sâu, nhất định cô sẽ cố gắng hết sức

Thế Duy ngủ khoảng 1 tiếng, tỉnh dậy, Chu Thiển cho cậu bé ăn buổi thì rồi dạy cậu bé nhận mặt chữ, đếm số. Chu Thiển phát hiện Thế Duy rất thông minh, những chữ đơn giản chỉ dạy 2,3 lần là đã nhớ, mà cậu bé cũng có thể đếm được từ 1 đến 20 rồi, với một đứa nhỏ mà nói đã là rất giỏi. (Xời ời, nhà mình có con mèo hơn 2 tuổi cũng làm được thế này, trẻ con bây giờ càng ngày càng khôn J))

Học xong, Chu Thiển khen ngợi cậu nhóc. Thế Duy được khen thì tươi cười hơn hồ chạy đi tìm bà nội khoe. Triệu phu nhân thấy Chu Thiển còn cẩn thận dạy dỗ Thế Duy thì lại càng vui mừng

Bất tri bất giác thời gian cứ thế trôi qua, Chu Thiển nhìn mặt trời dần lặn về tây, ánh tịch dương chạng vạng nhuộm chân trời một màu đỏ hồng rực rỡ chói mắt

Hi Thành hẳn là sắp về...

Thế Duy lại kéo Chu Thiển ra hoa viên chơi trò chơi tiếp. Chu Thiển tuy rằng rất muốn lặng lẽ ngồi chờ anh nhưng nhìn vẻ mặt hưng phấn của Thế Duy thì lại không nỡ nên đi theo thằng nhóc vào sau hoa viên

Giờ là lúc chuẩn bị cơm chiều, trong phòng bếp người hầu cũng không rảnh, chỉ có người phụ trách việc quét dọn có thể dành thời gian ra chơi, tổng cộng được khoảng 8 người cả nam cả nữ.

Thế Duy tự mình bịt mắt cho Chu Thiển, bịt kín rồi còn thử lên thử xuống như chỉ sợ Chu Thiển nhìn lên được

Chu Thiển buồn cười:

- Thế Duy yên tâm, cô tuyệt đối sẽ không nhìn lên đâu. Thế Duy phải trốn cho kĩ nha, đừng có để cô bắt được

Chu Thiển đứng lên, bắt đầu sờ soạng sang hai bên, Thế Duy cười khanh khách rồi vội chạy đi

Mắt bị Thế Duy che kín, vải rất dày, chỉ có thể cảm nhận chút ánh sáng còn lại không thể nhìn thấy gì được

Chu Thiển biết nên làm thế nào để Thế Duy vui vẻ, cô phải đi bắt cậu nhóc nhưng không thể bắt được, hơn nữa phải làm cho cậu bé cảm thấy sắp bị bắt đến nơi rồi nhưng vẫn có thể chạy trốn được, Chu Thiển làm rất thành công. Đám người lớn cũng biết ý không lên tiếng, mỗi khi Chu Thiển không thể tìm được thì lại lên vỗ vỗ người cô rồi chạy đi làm Chu Thiển không thể bắt được. Nhưng Thế Duy không biết điều này, nhìn Chu Thiển bị trêu chọc, vỗ huyệt mà cười khanh khách nên bại lộ hành tung. Chu Thiển vì để cậu bé vui vẻ mà tập trung toàn lực bắt cậu bé, chạy về phía có tiếng khiến Thế Duy sợ hãi thét chói tai nhưng cũng hưng phấn mà cười lớn, khuôn mặt nhỏ bé đỏ ửng lên

- Bắt được rồi

Mỗi khi Chu Thiển sắp bắt được cậu nhóc thì lại cố ý để cậu bé trốn, Thế Duy đắc ý kêu to:

- Không bắt được đâu, lêu lêu, không bắt được đâu

Đám người hầu nhìn Thế Duy như vậy thì đều phì cười

Được vài lần như vậy, Chu Thiển cũng có chút mệt mỏi, cô bắt đầu tìm về đám người lớn, bất kể là ai, để người đó bịt mắt thay mình là được. Cô muốn nghỉ ngơi rồi. Thế Duy còn nhỏ, không thể để cậu bé bịt mắt chạy toán loạn được

Đang lúc mọi người đùa vui về thì hoa viên đột nhiên yên lặng. Chu Thiển nghĩ mọi người muốn che dấu hành tung nên không để ý, còn nói đùa:

- Đây, nói gì đi chứ, không thể bắt nạt người mới thế được

Cách đó không xa có một tiếng bước chân rất nhỏ, Chu Thiển cảm thấy vui vẻ, ha ha, cuối cùng đã có người sợ ý! Chính là anh, nhận vị trí của tôi đi

Chu Thiển lập tức chạy về phía có tiếng động, bắt được người đó, vừa cười vừa tháo khăn nói:

- Bắt được người xấu...

Mảnh vải vừa rơi xuống đã gặp ngay đôi mắt đen như mực, thâm sâu u ám như giếng không thấy đáy, đang nhìn cô chăm chú. Nụ cười của Chu Thiển cứng đờ, tim đập thình thịch, hai chữ cuối cùng biến mất

Đám người hầu phía sau cũng vội chào:

- Cậu chủ!

Triệu Hi Thành vừa tan tầm trở về, trước khi vào nhà đã nghe thấy ở hoa viên truyền đến những tiếng cười và tiếng la huyên huyên của Thế Duy. Anh biết Thế Duy lại bày trò bắt người xấu với đám người hầu, chỉ là bình thường chỉ nghe thấy mình Thế Duy cười còn lại đều là hết sợ hãi nhưng hôm nay ai nấy đều cười rất vui, sao lại thế? Triệu Hi Thành không khỏi có chút tò mò.

Anh đi ra hoa viên nhìn, không còn thấy tình cảnh bộn bề bay loạn nữa mà chỉ đơn giản là trò bịt mắt bắt dê. Người đứng giữa bị bịt mắt chính là bảo mẫu mới đến kia.

Vốn anh không có hứng thú với trò này, nhìn một lúc thì định rời đi nhưng chẳng hiểu sao lại đột nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn chăm chú vào cô gái tên Chu Thiên kia.

Nói thật, cô gái này cũng không phải là xinh đẹp, vút vào giữa đám người thì chẳng thể nhận ra. Loại con gái này anh luôn không có hứng nhưng chẳng hiểu sao ánh mắt anh cứ bị hút vào đó mà không thể nhìn ra chỗ khác.

Mắt cô bị bịt kín, khuôn mặt chỉ lộ ra đôi tai và mũi trở xuống. Cằm cô rất đẹp, nụ cười cũng rất tươi, sáng rõ. Cô vừa quơ tay vừa cười nói, đi về phía có tiếng động. Nụ cười của cô dưới ánh tịch dương trông thực sự tinh thuần. Tiếng cười của cô như niềm vui xuất phát từ tận đáy lòng. Vành tai cô đeo hoa tai có viên trân châu, theo bước đi của cô mà lấp lánh theo, chiếu thẳng vào tim anh.

Trong nháy mắt đó, Triệu Hi Thành như cảm thấy, đứng nơi đó chính là Thiệu Lâm, là cô vui vẻ cười, là cô đang chơi đùa với Thế Duy.

Tìm Triệu Hi Thành vừa đau vừa xót xa, anh không nhận được mà bước qua, đi về phía cô, như thể rằng mỗi bước đi sẽ được đến bên Thiệu Lâm gần hơn.

Đám người hầu đó thấy anh thì đều im bật, kinh ngạc đứng đó. Thế Duy thấy anh vốn định chạy qua nhưng nhìn sắc mặt anh thì lại ngơ ngác đứng đó.

Thần sắc kích động như tìm được về vật báu đã mất là điều Thế Duy không thể hiểu nhưng cậu biết bây giờ tốt nhất không nên đến gần cha...

Triệu Hi Thành còn chưa đến gần cô đã bị cô chạy lên giữ chặt, nụ cười tươi lộ ra hàm răng trắng nõn, hoa tai trân châu lúng liếng, chính là cảm giác này, chính là nụ cười này, Triệu Hi Thành nhìn cô chăm chú, tim trở nên mềm yếu vô cùng.

Mà khi cô kéo khăn bịt mắt xuống, để lộ ra đôi mắt màu đen kia thì đáy lòng Triệu Hi Thành lại dâng lên cảm giác thất vọng không thể kìm nén.

Không phải, không phải, không phải, đôi mắt Thiệu Lâm trong suốt như ngọc lưu ly. Không phải, không phải, trên đời này sẽ chẳng còn Tống Thiệu Lâm thứ hai nào nữa...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Tâm cơ

Triệu Hi Thành nhìn Chu Thiên, dưới ánh tịch dương, đôi mắt đen của cô có một sắc thái vô cùng diễm lệ, cô mở to mắt nhìn anh, đôi mắt trong suốt tinh thuần, cũng giống Thiệu Lâm vậy.

Triệu Hi Thành tự nhủ với mình, thôi đi, mày còn muốn tìm bóng dáng Thiệu Lâm từ người khác đến bao giờ? Một Tống Thiệu Văn còn chưa đủ khiến mày thấy vọng sao? Dừng lại hành động ngu ngốc này lại đi! Trên đời này, Thiệu Lâm là độc nhất vô nhị, là không thể thay thế, mày nên nhận rõ sự thực này đi.

Anh khẽ gỡ tay Chu Thiên ra, thản nhiên nói:

- Mọi người đang chơi trò chơi.

Chu Thiên thấy thần sắc của anh từ hoảng sợ, kích động rồi lại thất vọng lạnh nhạt, chỉ ngăn ngui vài giây nhưng cô vốn hiểu rõ anh nên vẫn có thể nắm bắt từng biểu tình trên khuôn mặt anh.

Cô rút tay bị gạt ra về, trong tay vẫn còn cảm giác khi nắm vào cơ bắp rắn chắc của anh, cô nhìn anh khẽ nói:

- Xin lỗi, tôi không cố ý.

Triệu Hi Thành nói không sao rồi không để ý đến cô, ngược lại nhìn về phía Thế Duy mỉm cười:

- Thế Duy, thấy cha không vui sao?

Lúc này Thế Duy mới nhào vào lòng anh, Triệu Hi Thành ôm cậu bé hỏi cậu bé xem hôm nay đã làm những gì. Thế Duy hưng phấn nhắc đến trò chơi. Triệu Hi Thành nghi hoặc hỏi:

- Giờ Thế Duy không thích bắt người xấu nữa à?
- Cô nói, các cô chú sẽ đau, sẽ không thích, Thế Duy là trẻ ngoan...

Thế Duy tuy nói không rõ ràng nhưng Triệu Hi Thành vẫn có thể hiểu được

- Vậy ngoài chơi trò chơi thì có làm gì nữa không?
- Cô còn dạy con đọc chữ, cô nói con rất thông minh

Triệu Hi Thành tuy rằng biết Thế Duy thích Chu Thiển này nhưng không ngờ chỉ trong một ngày ngắn ngủi đã khiến Thế Duy mở miệng đóng miệng đều là cô. Anh không khỏi quay đầu nhìn Chu Thiển nghi hoặc, vừa khéo nhìn thấy cô đang mỉm cười nghe bọn họ nói chuyện. Hiển nhiên cô không ngờ anh đột nhiên quay đầu lại, nụ cười ôn nhu vẫn chưa kịp thu về.

Triệu Hi Thành nhìn cô một cái, lại quay đầu lại đi.

Đi vào đại sảnh, Chu Thiển đón lấy Thế Duy từ Hi Thành, dẫn cậu bé đi tắm. Lúc bế Thế Duy, tay cô đụng tới lồng ngực rắn chắc của anh, thoáng cảm giác được tiếng tim đập trầm ổn của anh, tay Chu Thiển run lên, mặt hơi nóng, vội vã bế Thế Duy rời đi

Bọn họ đi rồi, Triệu phu nhân cười nói với con:

- Lần này chúng ta mời đúng người rồi...

Sau đó kể chuyện đã chứng kiến ở hoa viên ra, sau đó bà nói:

- Giao Thế Duy cho cô ấy mẹ thực sự yên tâm, mẹ cảm thấy tấm lòng của cô ấy dành cho Thế Duy chẳng kém gì người mẹ thực sự. Nếu Thiệu Vân kia cũng có tình cảm như vậy cho Thế Duy thì mẹ cũng chẳng phải lo lắng vì các con nữa

Triệu Hi Thành còn chưa kịp nói gì thì Quế tẩu ở bên cạnh Triệu phu nhân đã xen lời:

- Tôi thấy Tống tiểu thư cũng rất tốt với tiểu thiếu gia mà. Chu tiểu thư là người ngoài, có lòng này với tiểu thiếu gia không biết là vì mục đích gì nữa

Triệu phu nhân ngẩng đầu nhìn bà một cái, lạnh lùng nói:

- Bà đi xem xem cơm chiều đã nấu xong chưa

Quế tẩu vốn định nán lại nghe ngóng nhưng phu nhân nói vậy không tiện chống đối nên đành rời đi.

Triệu phu nhân nhìn theo bóng Quế tẩu nói với con:

- Con xem những người Thiệu Vân giới thiệu này, chúng ta đang nói chuyện mà cũng dám chen ngang? Nếu chẳng phải bà ta quen với công việc nhà mình, mà mẹ không tìm được người phù hợp thì đã đuổi đi rồi. Mẹ phải xem xem Dung tẩu thế nào rồi mới được, nếu đã khỏe thì phải đón Dung tẩu về thôi

Triệu Hi Thành lại nói:

- Quế tẩu nói cũng chẳng phải không có lý, Chu tiểu thư chúng ta không biết, đầu thế hoàn toàn tin tưởng được, cũng may cô ta chỉ là bảo mẫu thôi, cho dù có tâm tư gì thì cũng không đáng ngại

Chu Thiển tắm rửa cho Thế Duy xong, bế cậu nhóc đi ra vừa vặn nghe được lời này của Triệu Hi Thành, tay cô căng thẳng khiến vòng ôm Thế Duy chặt lại, Thế Duy kêu a một tiếng

Mẹ con Triệu Hi Thành quay đầu lại nhìn thấy cô thì biết cô đã nghe được lời Hi Thành vừa nói. Triệu phu nhân ngưng ngưng cười cười, mà Triệu Hi Thành chỉ thản nhiên nhìn cô một cái như thể chẳng có gì phải ngại

Nếu nói lời nói của Triệu Hi Thành làm cô khó chịu thì thái độ lúc này của anh lại càng khiến cô đau lòng. Cô nói với mình, không thể trách anh, anh với mình chỉ là người xa lạ, anh nghĩ thế cũng là chuyện thường. Thế nhưng tim vẫn đau như dao cắt

Cô làm bộ như chưa nghe thấy gì, bế Thế Duy đi vào

Ăn cơm xong, Thế Duy và Triệu phu nhân cùng xem ti vi một lúc, sau đó Triệu Hi Thành sẽ dẫn Thế Duy đi dạo dưới trăng. Từ khi Thế Duy còn bé đến giờ (giờ vẫn bé mà =.=), chỉ cần thời tiết tốt, Triệu Hi Thành sẽ dẫn Thế Duy đi dạo tựa như trước đây cùng Thiệu Lâm đi tản bộ vậy

Chu Thiển đứng từ xa nhìn bọn họ, nhìn hai người một lớn một nhỏ chậm rãi đi dưới ánh trăng. Cô vốn có thể đứng bên bọn họ nhưng giờ lại chỉ có thể đứng đây mà lặng lẽ nhìn theo.

Xa xa, nghe tiếng bọn họ nói chuyện

- Cha ơi, con nhớ mẹ
- Thế Duy, cha cũng rất nhớ mẹ, nhưng mẹ ở nơi rất xa, không thể cùng chúng ta được

Không, em ở ngay đây thôi, chỉ là đã không còn là hình dáng trong lòng anh và con

- Vì sao không gọi cô đi dạo với chúng ta
- Không, có thể cùng chúng ta đi tản bộ chỉ có mẹ mà thôi
- Vậy còn cô Thiệu Vân?

Triệu Hi Thành ngẩn người, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Cô ấy cũng không được
- Nhưng con thích đi với cô Thiến Thiến, con thích cô
- Con ngốc! Triệu Hi Thành khẽ xoa đầu con

Chu Thiến nhìn bọn họ chậm rãi bước đi, bóng dáng nhỏ bé của Thế Duy làm nổi bật vóc người cao lớn của Hi Thành, càng khiến anh trông cô đơn hơn. Lòng Chu Thiến chua xót, quay đầu đi lau nước mắt

Chẳng được bao lâu, Thế Duy thấy mệt đòi về. Triệu Hi Thành bế Thế Duy lên lầu, Chu Thiến vội đi theo sau

Triệu Hi Thành đặt Thế Duy lên giường, Chu Thiến đi theo sau vào giúp Thế Duy thay quần áo, cởi giày mà không nhìn Triệu Hi Thành một lần. Cô không muốn bị anh hiểu nhầm thành người có tâm cơ gì.

Triệu Hi Thành ra khỏi phòng, nhưng không lập tức rời đi. Anh lén lút đứng ở ngoài cửa, nghe hai người nói chuyện. Anh rất muốn biết Chu Thiến này ở với Thế Duy thế nào mà khiến Thế Duy thích như vậy.

Giọng nói non nớt của Thế Duy vang lên:

- Cô ơi, Thế Duy không muốn ngủ
- Không được, trẻ con phải đi ngủ sớm, ngủ sớm dậy sớm thì mới khỏe mạnh.

Giọng của Chu Thiến khiến người nghe có cảm giác ấm áp, thoải mái.

Khiến Triệu Hi Thành ngạc nhiên chính là Chu Thiến không giống như trong tưởng tượng của anh, là loại bảo mẫu chiều chuộng trẻ con

- Thế Duy không ngủ được
- Cô hát cho con nghe nhé
- Vâng ạ, Thế Duy thích nghe cô hát!

Chu Thiến hắng giọng rồi khẽ hát:

- Thỏ con ngoan ngoãn, mau mở cửa ra...

Giọng cô nhẹ nhàng, tiếng nói thuần hậu, hoàn toàn không mềm mại như giọng của Thiệu Lâm,

Nhưng Triệu Hi Thành nghe cô hát thì thiếu chút nữa vọt vào bởi vì trong giọng hát của cô cũng chứa chan tình yêu như Thiệu Lâm vậy...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Khiêu khích

Triệu Hi Thành vội nắm chặt lấy nắm đấm cửa, cố gắng khống chế bản thân. Chẳng qua chỉ là một bài hát trẻ con bình thường, đứa trẻ nào chẳng biết, không cần phải nghĩ nhiều, rồi đi thôi, đi thôi

Nhưng chẳng hiểu sao hai chân như mọc rễ, không thể động đậy

Tiếng hát dịu dàng của cô chậm rãi hòa vào ban đêm yên tĩnh, không quá hay nhưng lại lặng lẽ chảy vào tim người khác. Triệu Hi Thành nghe mà cả người lạnh đi, đáy lòng cũng yên tĩnh lại

Bên trong, Thế Duy nghe hát mà mí mắt nặng lại, lập tức chìm vào giấc ngủ. Chu Thiên ngồi bên cậu bé khe khẽ hát rồi đắp lại chăn cho Thế Duy. Đêm đầu hạ vẫn còn khá lạnh

Thế Duy khẽ trở mình, ý thức càng lúc càng mơ hồ, trước khi ngủ còn lẩm bẩm:

- Cô hát hay quá....

Sau đó nhắm tịt mắt lại, chìm vào giấc mơ...

Chu Thiên nhìn cậu bé khẽ mỉm cười. Dưới ánh đèn ngủ, mắt Thế Duy nhắm tịt, lông mi đen dài như hai cây quạt nhỏ, má phúng phính đỏ au, môi hơi cong cong. Thật sự là rất đáng yêu.

Chu Thiên cúi người khẽ hôn lên má cậu bé, nhìn Thế Duy ngủ mà lòng cô vô cùng thỏa mãn. Nếu sau này ngày nào cũng được nhìn Thế Duy ngủ thì đúng là chuyện vô cùng hạnh phúc

Chắc chắn cậu bé đã ngủ, Chu Thiên bắt đầu lấy quần áo đi tắm. Người làm trong Triệu gia có phòng tắm riêng, tuy rằng cô ngủ cùng phòng với Thế Duy nhưng không được sử dụng nhà vệ sinh của cậu bé. Chắc Triệu gia sợ người lạ làm lây bệnh cho Thế Duy

Giờ đãi ngộ của Triệu gia cho Chu Thiên kém khi xưa rất nhiều, tuy rằng không quen nhưng cô cũng hiểu thân phận của mình. Hơn nữa cô cũng không quá để ý những chuyện này

Lấy quần áo xong, Chu Thiên mở cửa ra, vừa mở cửa đã thấy Triệu Hi Thành đứng bên ngoài, tay đặt trên nắm đấm cửa, vẻ mặt có chút hoảng hốt, xem ra là đứng ở ngoài này từ lâu

Thấy Chu Thiên đi ra, Triệu Hi Thành chân động, đôi mắt đen thâm sâu nhìn cô, vẻ mặt có chút xấu hổ

Lòng Chu Thiên dâng lên cơn tức giận. Những lời lúc trước anh nói với Triệu phu nhân đã khiến cô không thoải mái, giờ lại còn đứng ngoài nghe lén. Cô khiến anh nghi ngờ đến thế sao? Tuy rằng cô muốn tiếp cận anh nhưng ít nhất đến giờ còn chưa hành động gì hết. Cô chưa từng mong anh sẽ tốt với mình, dù sao với anh mà nói cô chỉ là một người xa lạ. Nhưng cũng nên có sự tôn trọng cơ bản, chẳng lẽ sự tôn trọng, thấu hiểu của Triệu Hi Thành chỉ dành cho người anh ấy yêu quý, người khác không thể có sao?

- Triệu tiên sinh, anh ở đây làm gì?

Ba chữ “đại thiếu gia” đánh chết Chu Thiên cũng không nói

Giọng nói của cô nhàn nhạt khiến Triệu Hi Thành nhũn mảy, trong Triệu gia này có ai dám nói năng với anh như thế? Nhưng ở bên ngoài nghe lén bị người biết cũng chẳng phải là chuyện hay ho. Triệu Hi Thành có chút đuối lý, nhất thời cũng không tìm được lý do gì thích hợp

- Tôi... tôi...

Lạ thật, đây là nhà anh, anh là chủ nhân nơi này, anh ở đâu làm gì sao phải giải thích cho một bảo mẫu. Anh rất muốn trách cứ cô hai câu, để cô hiểu rõ thân phận của mình nhưng nhìn vẻ mặt tức giận của cô thì những lời trách cứ lại nuốt ngược vào trong.

Chu Thiên rất bực bội:

- Triệu tiên sinh, anh sợ tôi sẽ có thủ đoạn xấu gì với Thế Duy sao?

Tuy rằng bây giờ cô với anh chỉ là người xa lạ nhưng trong lòng Chu Thiên anh vẫn là người chồng chung chăn chung gối, sớm chiều bầu bạn. Cô không như mọi người sợ hãi anh, trong lòng có gì bất mãn thì cứ nói thẳng như trước kia.

Nhưng Triệu Hi Thành lại không chấp nhận được như vậy, lời của cô khiến anh có phần mất mặt.

Anh giận tái mặt đến, lạnh lùng nói:

- Chu tiểu thư, xin hãy chú ý thân phận của mình, đây là thái độ với ông chủ của cô sao? Cô nên hiểu, bất kể tôi làm gì, nghĩ gì cũng không phải là chuyện cô có thể can thiệp

Anh khẽ chỉ vào cô, trong mắt đầy sự khinh thường.

Chu Thiến càng tức giận, cô khẽ đóng cửa lại, tránh để hai người cãi cọ làm ảnh hưởng đến Thế Duy. Một động tác nhỏ này khiến Triệu Hi Thành giật mình, lửa giận bị cô châm lên tiêu tan hơn nửa. Xem ra cô vẫn rất quan tâm Thế Duy, ít nhất vừa rồi chính anh cũng không nghĩ là mình có thể sẽ đánh thức Thế Duy. Nhưng những lời sau đó Chu Thiến nói lại khiến lửa giận trong lòng anh bốc lên bùng bùng.

Cô nói:

- Triệu tiên sinh, lời này của anh không đúng rồi! Anh đúng là ông chủ, anh trả tiền lương nhưng tôi phải bỏ sức. Theo lý mà nói chúng ta là quan hệ ngang hàng, nếu anh tôn trọng tôi thì đương nhiên tôi cũng sẽ tôn trọng anh. Nhưng anh lại lén lút đứng ngoài nghe lén chúng tôi nói chuyện. Anh là cha của Thế Duy, anh có thể quang minh chính đại đi vào, anh muốn nghe gì? Giờ tôi ở trong, là mọi người xếp cho tôi ở đó, một khi đã vậy thì anh nên tôn trọng chút quyền riêng tư của tôi được chứ? Tôi đương nhiên không có quyền can thiệp vào việc của anh nhưng bảo vệ chút quyền của mình chắc không sai chứ?

Những lời này tuy là thấp giọng nói nhưng lại rất hùng hồn, giọng nói hơi sáng, đôi mắt trong suốt không chút sợ hãi nhìn anh, đôi mắt đen kịt dưới ánh đèn như lóe lên, bắn thẳng vào lòng anh khiến anh có một cảm giác kì dị.

Lời nói quen thuộc, về mặt quen thuộc...

Thiệu Lâm cũng từng thẳng thắn chỉ trích anh như vậy, nói anh hoàn toàn không biết tôn trọng người khác, nói anh chẳng bao giờ suy nghĩ cho cô... anh nhìn Chu Thiến, lửa giận trong nháy mắt biến mất.

Cô gái này dường như cũng giống Thiệu Lâm vậy, sẽ không khuất phục trước bất kì hoàn cảnh nào, nhưng có thật thế sao? Có lẽ cô ta không biết hậu quả mà lỗ mãng rồi, một khi biết sẽ bị anh sa thải, mất đi công việc lương cao này nhất định sẽ hối hận mà xin lỗi anh. Dù sao trên đời này cũng chẳng có mấy người giống Thiệu Lâm, biết rõ sẽ khổ nhưng vẫn không chịu khuất phục?

Lập tức, Triệu Hi Thành hừ lạnh nói:

- Cô giờ nói hay lắm nhưng cô có biết hậu quả không? Cô sẽ mất đi công việc này, tôi không thích loại người tự cho mình là đúng như cô, không biết nặng nhẹ gì cả.

Chu Thiến sắp bị anh làm cho tức chết, rõ ràng là anh sai, cô cũng không mong anh sẽ xin lỗi nhưng không ngờ anh lại lấy thân phận ra để đàn áp cô, Triệu Hi Thành đúng là người bá đạo, âm hiểm.

- Triệu tiên sinh, tôi biết anh sẽ không làm như thế. Anh biết tôi thực sự quan tâm đến Thế Duy, tôi có thể nói tôi quan tâm đến Thế Duy không kém gì anh cả. Mất đi người làm như tôi thì mất mát là Thế Duy, là các anh, tôi nghĩ làm giám đốc một xí nghiệp lớn trong nước thì anh sẽ rõ điều này. Anh sẽ không sa thải tôi. Hơn nữa những lời tôi vừa nói không phải là tự cho là đúng, cũng không phải là không biết nặng nhẹ. Những lời anh nói tôi không thể chấp nhận. Được rồi! Triệu tiên sinh, nếu anh không sa thải thì tôi xin phép đi tắm, không tiếp!

Triệu Hi Thành bị những lời này của cô làm cho á khẩu, trơ mắt nhìn cô lạnh lùng đi qua. Càng khiến anh giận là cô lại nói đúng, anh sẽ không sa thải cô. Dù sao tìm được bảo mẫu thích hợp mà quan tâm đến Thế Duy như vậy thật không dễ, không phải cứ có tiền là được.

Anh xoay người nhìn theo cô đi xuống tầng, lúc đến chỗ rẽ cô còn nhướn mày lườm anh một cái đầy khiêu khích. Đúng, đó tuyệt đối là khiêu khích. Sau đó cô bình tĩnh đi xuống tầng, tao nhã, kiêu ngạo như cô công chúa khiến anh hận đến ngứa răng.

Sao lại thế, sao anh lại cảm thấy cô giống Thiệu Lâm. Triệu Hi Thành tức giận vô cùng. Thiệu Lâm ôn nhu tao nhã, Thiệu Lâm xinh đẹp hào phóng, cô gái quê mùa kia có thể so sánh sao? Đùa gì chứ, còn dám chống đối uy hiếp hần, chờ anh tìm được người thích hợp thì sẽ lập tức đá cô đi.

Triệu Hi Thành cúi đầu mắng thầm hai tiếng sau đó đi về phòng, vốn định đóng sập cửa phòng cho đỡ giận nhưng đột nhiên lại nhớ đến lúc Chu Thiến khẽ đóng cửa phòng thì thầm chửi đổng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó ngã xuống giường, vùi đầu vào gối, buồn bực không thôi.

Trong đầu anh hiện lên đủ mọi cách để xả giận nhưng lại hoàn toàn không ý thức được, dường như đã lâu rồi anh không hề để ý đến người con gái nào như vậy.

Mà bên kia, Chu Thiến giận đến suýt thì xé rách quần áo. Hi Thành chết tiệt, Hi Thành thối tha, đồ bá đạo, đợi có ngày cô quay lại bên anh thì nhất định sẽ bắt anh xin lỗi vì chuyện hôm nay.

Chỉ là thực sự sẽ có ngày đó sao? Vốn cô còn định cố gắng tiếp cận anh nhưng giờ nếu thực sự làm thế thì anh sẽ nghĩ mình là loại phụ nữ tâm cơ, đến lúc đó sẽ phản tác dụng mà thôi.

Chuyện thật sự không dễ như cô nghĩ. Chu Thiến khẽ thở dài. Đương nhiên sẽ có cách, sẽ có cơ hội, chồng và con đâu thể dễ dàng bỏ qua được.

Sáng sớm hôm sau, Chu Thiến làm vệ sinh cho Thế Duy xong, bé Thế Duy xuống lầu ăn sáng.

Vừa mở cửa phòng đã thấy Triệu Hi Thành cũng từ phòng đi ra. Anh mặc âu phục màu đậm, caravat sọc chéo màu đậm. Tóc chải gọn gàng để lộ ra vầng trán cao, mấy sợi tóc rủ xuống lông mày khiến người ta không nhìn được mà muốn vươn tay vuốt nó đi.

Về mặt Chu Thiển bình tĩnh nhìn anh khẽ chào:

- Triệu tiên sinh

Thôi đi, tuy rằng người kia có chút đáng ghét nhưng so ra hôm qua anh cũng bị cô làm cho tức giận, coi như là hòa nhau.

Thế Duy nhìn thấy cha thì vội nhào qua, vui vẻ kêu:

- Cha ơi

Triệu Hi Thành đón lấy cậu bé, mỉm cười nói:

- Tội qua Thế Duy ngủ ngon không?

Thế Duy vươn bàn tay nhỏ bé vuốt mặt anh mà nói:

- Có ạ, cô hát hay lắm, cha thích nghe không, bảo cô hát cho nhé

Thế Duy nói vậy khiến Chu Thiển có chút thẹn mà Triệu Hi Thành lại quay sang nhìn cô, khóe miệng như khẽ cười

Hôm nay cô mặc áo trắng, quần vàng nhạt, tóc xõa ngang vai, tóc mái phủ trán, đôi mắt to có thần thái. Hai tóc vén sau mang tai để lộ đôi hoa tai trên châu chiếu vào mặt cô khiến làn da cô càng thêm trắng trẻo, mịn màng

Lần đầu tiên Triệu Hi Thành nhìn kĩ cô như vậy, nhìn kỹ thì mới thấy, thì ra cô cũng có chút đặc sắc

Tiểu Thế Duy cũng không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, tiếp tục nói:

- Cha ơi, cha đã nói chủ nhật dẫn con đến công viên, con biết mai là thứ bảy, ngày mai... ngày mai chính là chủ nhật

Nhìn con yêu xòe tay tính ngày, Triệu Hi Thành phì cười. Chỉ đến lúc này, Chu Thiển mới cảm thấy đây chính là Triệu Hi Thành từng dịu dàng với cô trước kia

- Được, cha nói lời giữ lời, nhất định sẽ đưa Thế Duy đi

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Hi Tuấn về nhà

Ăn sáng xong, Triệu Hi Thành và Triệu lão gia cùng đi làm

Chu Thiển lại dẫn Thế Duy ra sân chơi, ánh nắng buổi sáng ấm áp, không khí cũng rất tốt. Chu Thiển dẫn Thế Duy đi dạo trong sân, khám phá những điều mới mẻ

Tỷ như xem con kiến chuyển thức ăn, nhìn con kiến xếp thành hàng dài, cổng thứ còn to hơn cơ thể chúng mà cố gắng đi về phía trước, Thế Duy hưng phấn mà vỗ vỗ đôi bàn tay mũm mĩm

Hai người đang xem rất vui, đột nhiên một chiếc xe thể thao màu bạc đi vào, nhanh chóng đỗ vào gara

Thế Duy nhìn thấy thì chỉ về phía gara nói:

- Chú, chú đã về!

Chu Thiển đứng lên nghĩ, là Hi Tuấn sao? Hai năm không gặp, giờ cậu ấy vẫn ổn chứ?

Cô nhìn về phía gara, không lâu sau đã thấy một bóng người cao gầy đi từ gara ra, nhìn thấy Thế Duy thì tươi cười đi về phía cậu bé

Tóc dài của anh đã cắt, tóc bên thái dương và cổ có chút hỗn độn, tóc mái dài để xéo qua thái dương, che đi một bên lông mày, càng nổi bật đôi mắt đen câu hồn đoạt phách. Vành tai anh vẫn đeo chiếc hoa tai Chu Thiển tặng, theo từng bước đi mà lóe ra những tia sáng lấp lánh

Làn da vốn trắng nõn của anh giờ thành màu rám nắng có độ bóng, đầy nam tính. Vóc người càng thêm hoàn mỹ, cơ bắp căng tràn, quần áo mặc vừa

vặn đề lộ cơ bụng, cơ ngực săn chắc đầy gợi cảm

Anh sai bước đi đến, từng động tác đều lộ ra sự tự tin và tôn quý. Anh khẽ cười, cười tươi như ánh nắng mặt trời. Cơ thể quyến rũ cùng với nụ cười tinh thuần là sự tương phản mạnh mẽ mà đầy yêu dị, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, khiến người ta nhìn mà như đui mù đi

Hai năm không gặp, Triệu Hi Tuấn càng giống mình tinh hơn. Có lẽ anh bây giờ rất nổi tiếng rồi! Giấc mơ của anh đã thành hiện thực rồi?

Chu Thiến mỉm cười nhìn anh đến gần

Triệu Hi Tuấn đi đến bên Thế Duy, bế cậu nhóc lên, thơm má cậu bé thật kêu rồi nói:

- Thế Duy, còn nhớ chú không?

- Chú ơi!

Thế Duy cười gọi rồi sau đó nắm tóc trên trán Hi Tuấn:

- Chú đã lâu không về

Triệu Hi Tuấn cười rồi gỡ tóc mình ra nói:

- Chú dạo này bận lắm, nhưng chú được nghỉ ba ngày liền, về chơi với Thế Duy đây này. Thế Duy có vui không?

Thế Duy vung bàn tay nhỏ bé mà hoan hô rồi thơm Hi Tuấn thật kêu

Triệu Hi Tuấn cao hứng mà tung Thế Duy lên cao, Thế Duy vui vẻ kêu to. Chu Thiến ở bên hoảng sợ vội nói:

- Cẩn thận

Lúc này Triệu Hi Tuấn mới để ý bên cạnh còn có người, nhìn Chu Thiến kinh ngạc hỏi:

- Cô là ai?

Chu Thiến đen mặt, cảm ơn anh giờ mới nhìn thấy tôi. Tuy rằng giờ tôi trông bình thường nhưng tốt xấu gì cũng là người lớn lù lù thế này cơ mà. Thế Duy cướp lời:

- Đó là cô Thiến Thiến mà Thế Duy yêu nhất

Giọng nói đầy sự kiêu ngạo.

Triệu Hi Tuấn kinh ngạc nhìn Chu Thiến, có chút không hiểu, mới một tháng không về mà đột nhiên mọc ra cô Thiến Thiến được “thích nhất” này, đây là thần thánh phương nào?

Chu Thiến thấy vẻ hồ nghi của anh thì nhin cười, vươn tay về phía anh:

- Tôi biết anh, Triệu Hi Tuấn, tôi là Chu Thiến, rất vinh hạnh được gặp anh

Hi Tuấn, thế này đủ khiến em lên mặt chưa?

Không hiểu vì sao, đối mặt với Hi Tuấn thoải mái hơn đối mặt với Hi Thành rất nhiều, lòng không hề có gánh nặng, có lẽ là vì chờ mong nhiều nên áp lực lớn chẳng?

Triệu Hi Tuấn nhìn cô gái thoải mái tự nhiên trước mặt này, tuy rằng diện mạo bình thường nhưng nụ cười lại cực kì thân thiết khiến người ta có hảo cảm. Hơn nữa đây là một trong số ít những cô gái gặp anh mà vẫn có thể thoải mái, bình tĩnh thế này! Hay lắm! Dạo gần đây quả thực bị một số fan cuồng làm cho phát điên rồi

Triệu Hi Tuấn cũng cười vươn tay về phía cô:

- Chào cô, rất vui được làm quen

Sau đó, hai người nói chuyện phiếm một hồi. Chu Thiến nói với anh cô là bảo mẫu của Thế Duy. Triệu Hi Tuấn kinh ngạc nhìn khi thấy cô chỉ mất gần 3 ngày mà đã thu thập được tên tiểu ma vương này. Hai người tán gẫu thực sự rất vui vẻ. Triệu Hi Tuấn rất vui khi gặp được một người con gái có thể khiến anh thoải mái nói cười này. Hai năm trước, sau khi Thiệu Lâm qua đời, đã lâu rồi anh không thoải mái bên cạnh người con gái nào được như thế này

Nhớ tới Thiệu Lâm, ánh mắt anh trở nên buồn bã, vui vẻ bay sạch, mọi thứ như đều trở nên vô vị. Anh nhìn Chu Thiến nói xin lỗi sau đó bế Thế Duy đi vào trong nhà chào mẹ. Với cảm xúc đột ngột thay đổi của anh, Chu Thiến không hiểu được nên chỉ đành đi theo sau.

Triệu Hi Thành đi vào tìm Triệu phu nhân, mà Chu Thiển lại bị Hiếu Văn đang quét tước ở phòng khách dừng lại. Cô mở to mắt nhìn Chu Thiển, trong mắt đầy sự hâm mộ:

- Chu Thiển, chị có thể nói chuyện phiếm với Hi Tuấn, thật hạnh phúc...

Chu Thiển nhìn cô gái trẻ mà phì cười:

- Em ở đây chẳng phải cũng thường xuyên được thấy Hi Tuấn sao? Có gì mà hâm mộ?

Hiếu Văn vừa lau đồ đạc vừa nói:

- Hi Tuấn không thường xuyên về, về cũng chẳng được mấy ngày. Cho dù là ở nhà em cũng không có cơ hội tiếp xúc với anh ấy. Anh ấy là thiếu gia mà. Nhớ hồi đầu em đến đây làm ngoài vì mức lương cao thì còn là vì có thể tiếp cận Hi Tuấn! Thật thất vọng...

Cô thở dài rồi nói:

- Nhưng có thể tận mắt nhìn thấy anh ấy em cũng rất vui rồi

Chu Thiển hỏi cô:

- Giờ Hi Tuấn rất nổi tiếng sao?

Hiếu Văn kinh ngạc:

- Không phải chứ? Chuyện này mà chị cũng không biết?

Nhắc đến chuyện này, về mặt Hiếu Văn trở nên rất kích động:

- Anh ấy tham gia một bộ phim thần tượng, phim đó nổi tiếng khắp Châu Á, ngay cả Hàn Quốc, Nhật Bản cũng rất được ưa thích. Cuối năm trước một công ty nước ngoài đầu tư chế tác phim điện ảnh do anh ấy thủ vai chính cũng nổi tiếng trên thị trường quốc tế. Hi Tuấn còn dành được danh hiệu Ảnh đế nữa kia. Có thể nói, giờ Hi Tuấn là ngôi sao hàng đầu Châu Á, rất nhiều nữ minh tinh mong được hợp tác đó nhưng anh chưa từng cho ai cơ hội cả. Người đàn ông như vậy mà chưa có bạn gái, không có scandal thật sự khiến fan gờ như bọn em điên cuồng

Nói tới đây, Hiếu Văn buông khăn lau, hai tay bưng má, về mặt vô cùng si mê (Bựa thế, khăn lau rõ bần...)

Thì ra Hi Tuấn đã nổi tiếng đến mức này, thật sự là không đơn giản! Cũng không lạ, Hi Tuấn đương nhiên phải nổi tiếng rồi

Đang nói, Triệu phu nhân và Hi Tuấn từ trên lầu đi xuống. Triệu phu nhân tươi cười rạng rỡ, xem ra con trở về khiến bà rất vui. Chu Thiển nghĩ, không biết Triệu lão gia có còn phân đối Hi Tuấn nữa không? Nhưng nghĩ lại, Hi Tuấn có thể thoải mái quay về thế này hẳn là đã không còn phân đối gì nữa

Triệu Hi Tuấn định buông Thế Duy xuống nhưng Thế Duy đã lâu không gặp chú, rất muốn được chú bế nên ôm chặt cô anh, không chịu đi xuống. Hi Tuấn có chút bất đắc dĩ:

- Thế Duy, chú mệt quá, giờ chú buồn ngủ ghê, lúc nào chú dậy lại chơi với Thế Duy được không?

Thế Duy không chịu, hai đùi cọ cọ bám chặt lấy người Hi Tuấn. Hi Tuấn vừa bực vừa buồn cười

Chu Thiển vội tiến lên nói với Thế Duy:

- Thế Duy ngoan, chú mệt lắm, để cho chú ngủ được không, chú mà không đi ngủ thì sẽ bị bệnh đấy

Thế Duy vừa nghe thấy bị bệnh thì do dự hỏi:

- Thế có phải tiêm không?

Chu Thiển gật đầu:

- Phải tiêm đó!

Thế Duy nghe thấy tiêm thì nhủ mày:

- Tiêm đau lắm, đừng tiêm

Nói xong chủ động buông Hi Tuấn ra.

Hi Tuấn nhìn Chu Thiển cười:

- Cũng là cô mới có cách

Chu Thiến tự nhiên vỗ vỗ vai anh:

- Mau đi ngủ đi! Anh trông như đã lâu rồi không ngủ ấy

Động tác nhỏ này của cô khiến Hi Tuấn ngậy ra một hồi, lúc sau mới lấy lại tinh thần cười cười:

- Đúng thế, tháng sau tôi ra album mới nên tháng này rất bận.

Chu Thiến mỉm cười:

- Mau đi đi!

Triệu Hi Tuấn nhìn nụ cười của cô thì lại ngẩn người, sau đó mới xoay người lên lầu.

Hi Tuấn ngủ một giấc, đến lúc tối mới tỉnh lại

Lúc xuống nhà thì Triệu Hi Thành và Triệu lão gia đã về. Hai người thấy Hi Tuấn thì đều cười. Chu Thiến nhìn nụ cười của Triệu lão gia thì càng chắc chắn rằng hai người không sao. Làm sao để người có chấp như Triệu lão gia chịu thay đổi suy nghĩ? Cô thật sự rất ngạc nhiên.

Người một nhà sum họp vui vẻ ăn bữa tối, Chu Thiến vẫn bón cơm cho Thế Duy xong rồi mới ăn. Tuy rằng Quế tẩu ra lệnh không để phần cơm cho người đến muộn nhưng Hiểu Văn luôn để dành cơm cho cô. Mọi người thấy nhưng cũng chẳng ai nói gì, tất cả người hầu đều rất có hảo cảm với Chu Thiến nhưng lại rất bất mãn với Quế tẩu. Chỉ là Quế tẩu địa vị cao nhất, lại là người của đại thiếu phu nhân tương lai nên cũng đành chịu. Cho nên Quế tẩu cũng không biết, bà định làm khó Chu Thiến nhưng chẳng có tác dụng gì.

Thế Duy thấy Chu Thiến lần nào cũng là bón cơm cho mình mà không ăn thì không nhịn được hỏi:

- Vì sao cô không ăn cơm?

Chu Thiến gấp một miếng trứng gà để vào bát cậu bé rồi cười nói:

- Chút nữa cô sẽ ăn

- Không, cháu muốn cô ăn cơm với Thế Duy cơ

Nói đến đây lại nổi cơn ngang ngược không chịu ăn tiếp, cứ cố đòi Chu Thiến ăn cùng mới chịu

Triệu phu nhân nhìn thế thì nói:

- Chu tiểu thư, sau này ăn cơm cùng chúng tôi đi. Mỗi lần đều hại cô phải ăn đồ lạnh, thật sự rất ngại.

Nói xong quay lại sai Quế tẩu mang một đôi bát đĩa đến

Lòng Quế tẩu mất hứng, thầm lườm Chu Thiến một cái nhưng chẳng làm được gì, đành nghe theo. Nhìn địa vị của Chu Thiến ở Triệu gia càng lúc càng được củng cố thì lòng đầy đố kỵ, không khỏi nghĩ, nếu không có Chu Thiến chen ngang thì người có vinh dự này chính là con mình rồi. Cùng Triệu gia ăn chung một bàn, thực sự rất có mặt mũi. Không được, nhất định phải nói với Tổng tiểu thư, để cô ấy đuổi Chu Thiến này đi mới được!

Chu Thiến được xếp ngồi cạnh Hi Tuấn, lúc ngồi xuống, Hi Tuấn mỉm cười với cô. Chu Thiến vừa để ý Thế Duy ăn cơm, đôi lúc cũng nhỏ giọng tán gẫu với Hi Tuấn đôi câu. Triệu Hi Thành đối diện thấy bọn họ mỉm cười nói chuyện thì cảm thấy chói mắt. Chu Thiến này thật có bản lĩnh, chỉ một ngày đã thu phục được Thế Duy, giờ ngay cả Hi Tuấn cũng bị cô thu phục sao?

Cô gái này rốt cuộc có gì hấp dẫn người? Diện mạo bình thường, dáng người bình thường, ngay cả tính tình cũng chẳng tốt đẹp là mấy, đúng là, có chuyện gì thế không biết?

Triệu Hi Thành thỉnh thoảng lại nhìn bọn họ, trong lòng thầm oán

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Ánh trăng

Buổi tối, tắm cho Thế Duy xong, đỡ cậu bé lên giường ngủ, Chu Thiển thấy còn sớm mà cũng chẳng có tâm tình đọc sách nên đi xuống lầu, ra hoa viên tản bộ.

Ánh trăng như nước chiếu vào hậu hoa viên, chiếu lên lớp lá cây dày lấp lánh. Chu Thiển đi về phía lương đình, thưởng thức ánh trăng sáng, hương thơm cỏ cây, cảm thấy thật vui vẻ, thoải mái

Chu Thiển tựa vào cây cột sơn son, nhìn từng gốc cây ngọn cỏ trong hoa viên, hồi tưởng lại trước kia khi mình cùng Hi Thành ở đây nắm tay tản bộ, thì thầm nhỏ nhẹ, dịu dàng ôn nhu. Khi đó, ánh mắt anh nhìn cô còn dịu dàng hơn ánh trăng kia nhưng bây giờ... Chu Thiển thở dài, chỉ e còn lạnh hơn băng tuyết...

Không sao, Chu Thiển thầm tự cổ vũ mình. Giờ mới tiếp xúc được mấy ngày, chỉ cần ở chung lâu, tiếp xúc nhiều thì nhất định Hi Thành sẽ chú ý đến mình. Nhưng điều đáng mừng là, cô phát hiện Thế Duy là đứa trẻ ngoan, trước kia ngang bướng hoàn toàn là vì người lớn chiều hư, chỉ cần dạy dỗ cẩn thận, kiên nhẫn giảng giải thì nhất định cậu bé sẽ thành đứa trẻ ai thấy cũng yêu. Chỉ mấy ngày thôi mà Thế Duy đã thay đổi rất nhiều rồi đó thôi

Bất kể cuối cùng Hi Thành có chấp nhận cô hay không, bất kể cô có thể trở lại bên Hi Thành và con hay không, lần này trở về Triệu gia tuyệt đối là đáng giá!

Đang nghĩ, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân khe khẽ

Chu Thiển quay đầu nhìn lại, một bóng người cao lớn chậm rãi hiện ra trước mắt, đến gần mới nhìn rõ đó là Triệu Hi Tuấn.

- Hi!

Chu Thiển nhẹ nhàng chào hỏi, khẽ mỉm cười.

Nghe thấy tiếng, Triệu Hi Tuấn ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ ở đây còn có người, thấy là Chu Thiển thì mỉm cười chào, anh bước tới ghé đá cảm thạch mà ngồi bên cạnh Chu Thiển

- Muốn thế rồi còn chưa ngủ? Chu Thiển hỏi

- Ngủ suốt chiều nên giờ bị mất giấc, còn cô? Triệu Hi Tuấn hỏi lại

- Tôi cũng không ngủ được

- Sao thế? Có tâm sự? Thế Duy rất bướng bỉnh à?

Chu Thiển vội lắc đầu:

- Không đâu, Thế Duy ngoan lắm, tôi rất thích thằng bé

Đúng là có tâm sự chẳng qua nếu nói ra chỉ sợ anh sẽ sợ chết khiếp mất

- Cô và Thế Duy thật có duyên, Thế Duy chưa từng gần gũi với người ngoài nào như thế cả

- Có lẽ tôi có phép thuật. Chu Thiển nháy mắt tinh nghịch nói

Triệu Hi Tuấn cúi đầu cười, tóc trước trán khẽ lay động, mắt phượng lưu chuyển dưới ánh trăng. Anh ngẩng đầu nhìn Chu Thiển, dưới ánh trăng, mái tóc cô bóng lên dưới ánh trăng, khuôn mặt biến mất trong bóng tối, đôi mắt sáng ngời. Anh nhìn cô lẳng lặng cười, rõ ràng là ngưu quan bình thường nhưng vì nụ cười nhu hòa của cô mà lại có vẻ động lòng người vô cùng. Triệu Hi Tuấn hơi động tâm, vì sao lúc này Chu Thiển lại khiến anh có cảm giác đặc biệt quen thuộc vậy? Tình cảnh này như đã từng trải qua ở đâu rồi?

- Chu Thiển, chúng ta đã từng gặp chưa

Anh hỏi theo bản năng, có lẽ cô ấy mê ca nhạc sao?

Chu Thiển ngẩn ra, cẩn thận nghĩ, khối cơ thể này hẳn sẽ không gặp Hi Tuấn rồi cho nên lắc đầu:

- Không có, tôi đã gặp anh nhiều lần nhưng chắc chắn là anh chưa từng thấy tôi

Triệu Hi Tuấn nghĩ là cô nói chuyện thấy anh trong Thiệu Văn cho nên nghi hoặc gật đầu.

Triệu Hi Tuấn cười:

- Nhưng tôi lại thấy cô rất quen thuộc.

Lòng Chu Thiển khẽ động nhìn anh, rất quen thuộc? Hi Tuấn, cậu có thể tìm được bóng dáng Thiệu Lâm qua tôi không?

Hiển nhiên Triệu Hi Thành không đem chuyện này vào lòng, tùy tiện hỏi cô:

- Tôi thấy cô rất có cách dỗ dành trẻ con, cô là giáo viên mầm non sao?
- Không, tôi chỉ là rất thích trẻ con cho nên hay đọc sách về phương diện này

Chu Thiển nhìn thẳng vào anh:

- Trước kia tôi là stylist
- Stylist?

Triệu Hi Tuấn có chút chần động, một lát sau, anh quay đầu nhìn ra phía trước:

- Trước kia tôi cũng có người bạn làm stylist, cô ấy là người rất tài hoa, đã từng mang đến cho tôi rất nhiều niềm vui

Giọng anh thật nhẹ nhàng, giữa ban đêm yên tĩnh này như phủ thêm một tầng bi thương

Chu Thiển biết anh đang nhắc đến mình, nhìn về mặt cô đơn của anh, Chu Thiển cũng rất khó chịu. Cô vẫn chỉ luôn lo lắng đến cảm xúc của Hi Thành và con nhưng không nghĩ đến những người bạn bên mình cũng sẽ rất đau lòng. Như Tiểu Mạt, như Tư Mẫn, như Hi Tuấn vậy. Cô đột nhiên cảm thấy kích động, hận không thể nói chuyện của mình cho rõ ràng nhưng lý trí của cô lại khắc chế lại, đây chưa phải lúc thích hợp. Cô tự nói với mình

Chu Thiển lặng lẽ vỗ vỗ vai anh:

- Cô ấy nhất định cũng rất vui vì có người bạn như anh

Triệu Hi Tuấn nhìn đôi bàn tay trên vai mình, đôi tay này không đẹp như đôi tay ấy nhưng vẫn mang đến cho anh sự ấm áp ngày nào

- Không, tôi chưa từng làm được gì cho cô ấy? Luôn luôn là cô ấy giúp đỡ, cổ vũ tôi, là lúc cô ấy cần giúp đỡ nhất thì tôi chỉ là kẻ bất lực, tôi không xứng là bạn của cô ấy
- Hi Tuấn, nếu hai người thực sự là bạn thì cô ấy nhất định sẽ không vui khi anh nói như vậy

Chu Thiển không nghĩ ngợi gì, buột miệng mà gọi tên anh, vừa nói xong đã thấy mình lỗ mãng nhưng thấy Hi Tuấn có vẻ không để ý thì mới yên lòng.

Triệu Hi Tuấn ngẩng đầu nhìn cô:

- Cô nói đúng, chưa bao giờ cô ấy để ý xem mình phải trả giá bao nhiêu, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ được báo đáp thế nào. Nếu cô ấy thấy tôi nói thế này, nhất định sẽ không vui

Nụ cười của anh có chút hoảng hốt, ánh mắt lại nhìn về nơi xa xăm như đang chìm đắm trong đoạn quá khứ nào đó.

Chu Thiển nhìn đồng hồ, bất tri bất giác cô đã ngồi ở đây hơn một tiếng, nên về nghỉ ngơi đi thôi. Cô đứng lên nói với Triệu Hi Tuấn:

- Triệu tiên sinh, ngại quá, mai tôi phải dậy sớm, Thế Duy và cha đi công viên, tôi phải chuẩn bị sớm. Tôi về nghỉ trước.

Triệu Hi Tuấn cũng đứng lên, bóng người cao lớn bao phủ lấy cô, lúc này Chu Thiển mới phát hiện mình chỉ cao đến bả vai anh thì buồn bực...

- Được, tôi cũng về phòng, cùng đi thôi.

Bọn họ sóng vai rời khỏi hoa viên, lúc tới gần đại sảnh, Triệu Hi Tuấn đột nhiên nói:

- Về sau cô cứ gọi tôi là Hi Tuấn đi. Bạn bè tôi đều gọi tôi như vậy, tôi thích nói chuyện phiếm với cô, tôi mong chúng ta có thể thành bạn bè.

Mặt Chu Thiển đỏ lên, hẳn là anh đã nghe thấy... Cô cười ngại ngừng nói:

- Tôi không quen gọi người khác là thiếu gia, cảm thấy như đang ở xã hội phong kiến vậy...

Triệu Hi Tuấn cười to, sau vỗ vỗ bả vai cô rồi đi vào.

Chu Thiển không biết là mình nói lại buồn cười như vậy, nhìn anh cười thoải mái như thế thì cảm thấy có chút lạ, lăm bầm đôi câu rồi cũng đi theo lên

Phòng của Hi Tuấn vẫn là ở tầng hai, lúc vào phòng còn vẫy tay với Chu Thiển. Chu Thiển cũng vẫy tay lại với anh mà mỉm cười. Nụ cười này vẫn đọng trên môi, mãi đến khi lên tầng ba, nhìn thấy Triệu Hi Thành đang tựa vào vách tường, lạnh lùng nhìn cô thì nụ cười mới tắt lịm.

Chương 188: Một mỗi

Triệu Hi Thành dựa vào tường, hai tay ôm ngực, ánh đèn âm đạm bao phủ lên người anh, khuôn mặt nửa sáng nửa tối, đôi mắt thâm thúy u ám lạnh lùng nhìn Chu Thiển.

Tuy rằng sắc mặt anh trông khó coi nhưng Chu Thiển thấy anh thì vẫn rất vui, nụ cười vừa tắt lại nổi lên, khẽ chào:

- Triệu tiên sinh

Sau đó đi đến bên cạnh anh, hơi dừng lại. Khó lắm mới có cơ hội ở chung, muốn nói gì đó với anh nhưng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh thì lại không biết nên mở miệng thế nào

Triệu Hi Thành lạnh lùng nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, sau đó nói:

- Cô muốn chăm sóc Thế Duy cho tốt thì phải có sức khỏe, cô cho rằng cái kiểu đêm hôm rồi còn lang thang bên ngoài thì có đủ sức chăm sóc Thế Duy sao? Tôi qua cô cái lại hung hãn lắm, cô quan tâm Thế Duy chẳng kém ai, chẳng qua chỉ là nói suông mà thôi à?

Nửa đêm? Giờ mới chỉ có 10h thôi? Đây chẳng phải là đang bó lỏng tìm vết à? Chu Thiển bĩu môi, có chút tức giận:

- Triệu tiên sinh?

Cô đưa tay đeo đồng hồ đến trước mặt anh:

- Chẳng lẽ 10h là nửa đêm sao? Anh quá khoa trương rồi đó? Tôi không biết vì sao anh không thích tôi nhưng dù là thế thì cũng xin anh tìm lí do thích hợp một chút, thế này như kiểu anh đang cố tình gây sự đó

Nhìn mặt anh trầm xuống, Chu Thiển lập tức bổ thêm một câu:

- Đương nhiên, tôi biết Triệu tiên sinh không phải là người cố tình gây sự, nhất định là anh đã nhìn nhầm giờ rồi.

Cô rất muốn nói chuyện hòa bình với anh, rất muốn bộc lộ những điểm tốt của mình trước mặt anh nhưng là vì sao anh không thể nói chuyện thoải mái với cô như Hi Tuấn? Ngay cả Hi Tuấn cũng thấy cô quen thuộc thì vì sao Hi Thành là người sớm chiều ở chung với cô lại chẳng có cảm giác gì? Thái độ lãnh đạm không nói, còn coi cô là người có tâm cơ cần đề phòng.

Chẳng lẽ trong mắt anh chỉ có vẻ bề ngoài xinh đẹp mới là quan trọng? Người bình thường anh chẳng muốn tiếp xúc sao?

Lòng Chu Thiển có chút khổ sở, cô không muốn nói tiếp nữa. Cô đi lướt qua anh mà về phòng. Đến khi cô sắp mở cửa thì Triệu Hi Thành lại gọi giật cô từ phía sau:

- Chu tiểu thư.

Chu Thiển xoay người, nhìn anh.

Triệu Hi Thành buông tay, sau đó đi về phía trước vài bước, đứng cách cô một đoạn. Đèn ở hành lang chiếu lên đỉnh đầu anh, ánh đèn chiếu rõ khuôn mặt của anh, đôi mắt thâm sâu, đôi môi góc cạnh, anh đứng đó, lẳng lặng nhìn cô, tuần mỷ vô cùng

- Chu tiểu thư, có chuyện xin cô nhớ cho kỹ, chúng tôi mời cô đến là để chăm sóc Thế Duy chứ không mời cô đến để tiếp cận ngôi sao. Xin cô nhớ rõ bổn phận của mình, đừng làm chuyện không hợp với thân phận nữa

Anh từ ban công nhìn thấy cô và Hi Tuấn đi ra khỏi hoa viên, vẻ mặt vô cùng thân thiết, nhỏ giọng nói chuyện rồi lớn tiếng cười. Từ sau khi Thiệu Lâm qua đời chưa từng thấy Hi Tuấn cười thoải mái như vậy, chẳng biết người con gái trước mặt có phép thuật gì nữa! Chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến anh nhưng chẳng hiểu sao anh rất khó chịu. Anh vốn không định đứng đây chờ cô nhưng như có ma xui quỷ khiến mà ại đi ra. Anh vốn không nên phản ứng như vậy nhưng chẳng hiểu sao vẫn nói ra những lời anh. Anh cũng không biết là vì sao, như có ai cố ý kích thích anh vậy. Vì sao lại muốn chọc giận cô? Muốn cho cô chú ý sao? Điều này quá buồn cười

Nhưng Chu Thiển sao có thể hiểu được tâm lý phức tạp này của anh? Cô chỉ cảm thấy phổi sắp nổ tung. Cho tới giờ cô luôn biết anh khá tàn nhẫn với người ngoài, hoàn toàn sẽ không để ý đến cảm nhận của người khác nhưng trước giờ anh vẫn luôn dịu dàng với cô, điều này khiến cô gần như quên đi một Triệu Hi Thành lạnh lùng như sói. Giờ anh đem sự tàn nhẫn đó đặt lên cô thì cô mới biết cảm giác này khó chịu cỡ nào. Đoạn thời gian đầu khi bị tai nạn xe kia, anh cũng rất tàn nhẫn với cô, nhưng sau này tình yêu của anh quá nồng nàn khiến cô quên đi đoạn thời gian khó khăn đó. Không ngờ bây giờ lại phải nếm trải cảm giác này một lần nữa. Khi đó, cô còn chưa yêu thương anh nên không để ý nhưng giờ thấy người đàn ông mình yêu đối xử với mình như thế thì sao có thể không khó chịu?

Quá khứ đều như đã thành hư vô, lại phải bắt đầu lại từ đầu, lòng Chu Thiển vô cùng mệt mỏi.

Cô cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

- Triệu Hi Thành, tôi chỉ là làm công cho các người chứ không phải là bán thân. Tôi chỉ cần làm tốt bổn phận của mình, còn việc tôi làm gì thì anh có quyền gì mà can thiệp. Với tôi, Hi Tuấn không phải là một ngôi sao, tôi và anh ấy là bạn bè thì cũng chẳng có gì là quá đáng

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt đen lầy dưới ánh đèn lấp lánh:

- Mọi chuyện anh đều chỉ nhìn bề ngoài, còn bên trong anh đã từng để ý chưa? Hay anh chỉ quan tâm đến bề ngoài?

Cô nói xong, xoay người, đẩy cửa đi vào. Trong nháy mắt đóng cửa, đôi mắt đen lầy của cô nhìn thẳng vào mắt anh, sự bi thương trong mắt cô khiến tim anh khẽ run lên.

Môi anh giật giật, định tiến lên nói gì nhưng cửa phòng lại chậm rãi khép lại, phát ra một tiếng trầm đục, như một tiếng thở dài

Nhìn cánh cửa khép lại, lòng Triệu Hi Thành trở nên trống rỗng, có cảm giác khó nói cứ quanh quẩn trong đầu. Như là mất mát, như là phiền muộn, như là một người độc hành trong đêm, như đụng phải cái gì nhưng lại không thể nắm bắt được.

Anh trở về phòng, nằm sấp xuống giường, nhìn ánh trăng sáng tỏ bên ngoài mà lòng không thể bình tĩnh lại

Sáng sớm hôm sau, Chu Thiển đánh thức Thế Duy, giúp cậu mặc quần áo sạch sẽ, đội thêm một chiếc mũ và đeo kính râm. Thế Duy như vậy trong như người lớn, vô cùng đáng yêu

Thế Duy chạy đến trước gương mà nhìn mình, cao hứng nhún nhún vai, cười tủm tỉm, nhìn qua rất vui vẻ

Chuẩn bị xong, Chu Thiển bế Thế Duy xuống lầu

Đến đại sảnh đã thấy Tống Thiệu Vân ngồi trên sofa nhàn chán đọc tạp chí, Triệu phu nhân ngồi ở bên cạnh xem tivi, không thấy Hi Thành, hẳn là vẫn còn chưa xuống

Nghe tiếng động, Tống Thiệu Vân quay đầu, thấy Thế Duy thì vội mỉm cười nói:

- Chào buổi sáng Thế Duy! Hôm nay cô và cha cháu cùng đưa cháu đi công viên nhé?

Nói xong đứng lên đi đến bên Thế Duy vươn tay định ôm cậu bé

Nhưng Thế Duy lại rụt vào lòng Chu Thiển, né tránh cô ta, sau đó nhìn cô ta, chu miệng lên nói:

- Cháu muốn đi cùng cô Thiển Thiển. Nói xong vội ôm chân Chu Thiển.

Nụ cười của Tống Thiệu Vân cứng đờ, ngượng ngùng đứng dậy, tuy rằng cố khắc chế nhưng vẫn rất khó chịu.

Triệu phu nhân ngồi ở trên sofa nhìn qua bên này rồi lại quay đầu lại chăm chú xem TV

Lúc sau, Triệu Hi Thành và Triệu Hi Tuấn cùng đi xuống. Hai người đều là những anh chàng đẹp trai vô cùng, một người lạnh lùng, một người ấm áp, đi bên nhau như tỏa ra sức hút mãnh liệt hấp dẫn ánh mắt của mọi người

Tống Thiệu Vân nhìn thấy bọn họ, đảo qua khuôn mặt tuấn tú của hai người, cuối cùng mới nhìn Triệu Hi Thành rồi mỉm cười dịu dàng, chậm rãi đi đến bên anh, tự nhiên mà ôm tay anh:

- Hi Thành, đi được chưa?

Hôm nay Tống Thiệu Vân mặc bộ váy liền màu trắng mềm mại, mỗi bước đi làn váy lay động rất hài hòa với khuôn mặt xinh đẹp và dáng người thướt tha của cô, tựa như Lăng ba tiên tử. Tống Thiệu Vân đứng bên Triệu Hi Thành, tuấn nam mỹ nữ đứng bên nhau thật đẹp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Ràng buộc

Chu Thiến chỉ cảm thấy hình ảnh này thật chói mắt, hận không thể tiến lên gạt tay Tống Thiệu Vân ra. Nhưng giờ thân phận không cho phép cô làm vậy. Cô cắn răng lạnh lùng nhìn bọn họ, trong lòng vừa tức vừa đau.

Triệu Hi Thành nhìn khuôn mặt tươi cười của Tống Thiệu Vân mà khẽ mỉm cười. Xoay người lại thấy Chu Thiến đang nhìn bọn họ, cũng chẳng hiểu sao lại vội gạt tay Tống Thiệu Vân ra, động tác này khiến nụ cười của Tống Thiệu Vân tắt ngấm. Cô ta vẫn đang cố nắm lấy tay Triệu Hi Thành, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

- Hi Thành...

Cô nhìn anh, trong mắt như phủ một lớp sương mù, nhìn trông thực sự đáng yêu.

Triệu Hi Thành có chút khó hiểu vì sao mình lại đột nhiên thất thố như vậy, bình thường cho dù anh có nhiều điều không hài lòng với Tống Thiệu Vân nhưng chỉ cần nhìn khuôn mặt giống Thiệu Lâm như đúc kia thì cũng sẽ không quá đáng với cô nhưng hôm nay vì sao lại thế?

Giờ nhìn về mặt sắp khóc kia của Tống Thiệu Vân mà trong lòng lại cảm thấy phiền muộn

Không đâu, Thiệu Lâm sẽ chẳng bao giờ vì chút chuyện mà yếu đuối như vậy, cho dù là những lúc bất lực nhất thì cô cũng chưa từng khóc lóc. Anh vĩnh viễn nhớ cái ngày cô xách hành lý bước khỏi Triệu gia, về mặt kiên quyết không chút sợ hãi, không bàng hoàng, không mơ hồ, cứ thế mà bước vào màn sương đêm chẳng quay đầu nhìn lại...

Anh nhớ tới lời Chu Thiến nói đêm qua: “Chuyện gì anh cũng chỉ nhìn bên ngoài, có bao giờ để ý bên trong thế nào chưa?” Cô nói rất đúng, anh vẫn luôn vì vẻ ngoài của Tống Thiệu Vân mà mê muội, vì bề ngoài đó mà bỏ qua hai tâm hồn hoàn toàn khác biệt

Nói rất thấu triệt...

Chẳng lẽ anh cứ mãi tự lừa mình dối người như vậy sao

Triệu Hi Thành nhìn cô ta nói;

- Sao hôm nay lại đến đây?

Tống Thiệu Vân cúi đầu, lấy ngón tay khẽ lau khóe mắt rồi nói:

- Chẳng phải đã nói hôm nay sẽ đưa Thế Duy đến công viên chơi sao, sao anh quên rồi à? Giọng nói có chút u oán.

Triệu Hi Thành lúc này mới nhớ lại, tuần trước đã nói vậy, mình suýt thì quên. Anh đành nói:

- Được rồi, cùng đi thôi, giờ đi được rồi

Nói xong bước đến bế Thế Duy.

Nhưng Thế Duy lại ôm chặt lấy Chu Thiến, bướng bỉnh nói:

- Con muốn cô cũng đi, con muốn đi với cô!

Tống Thiệu Vân lạnh lùng không muốn để Chu Thiến đi theo làm bóng đèn. Nghĩ lại xem, cô, Hi Thành và Thế Duy, ba người ở bên nhau là bức tranh hài hòa, âm áp cỡ nào. Lại thêm một người chẳng ra làm sao? Hơn nữa cô ta còn muốn nhân cơ hội này mà bồi dưỡng tình cảm với cha con họ nên mới không muốn bảo mẫu của Thế Duy đi cùng

Cô ta đi đến bên Thế Duy, cười nụ cười cô ta cho là ngọt ngào nhất, dịu dàng nói:

- Thế Duy, cô sẽ chăm sóc con, hôm nay để cô đây nghỉ ngơi đi, cùng cô Thiệu Vân đi chơi được không

Nói xong khẽ lắc lắc đôi tay nhỏ bé của Thế Duy. Ai ngờ Thế Duy chẳng nể nang gì mà gạt tay cô ta ra, lớn tiếng nói:

- Không cần, cháu thích cô Thiến Thiến!

Tống Thiệu Vân giận muốn tát Thế Duy nhưng vì cậu bé là bảo bối Triệu gia nên đành nén giận.

Chu Thiến vẫn không lên tiếng, cô thừa nhận, cô rất muốn đi, chẳng lẽ bảo cô trở mặt nhìn người phụ nữ này đi chơi công viên với chồng con mình sao? Không, cô chưa bao giờ hào phóng đến mức độ đó

Cho nên cô chỉ vuốt tóc Thế Duy, tỏ vẻ khó xử nhưng không từ chối

Bên kia, Triệu phu nhân vẫn yên lặng đột nhiên lên tiếng:

- Để Chu tiểu thư đi cùng đi! Có cô ấy trông Thế Duy, hai người cũng thoải mái hơn

Tổng Thiệu Vân nghe xong lời này, tuy rằng không vui nhưng chẳng có cách nào. Giờ cô ta còn chưa dám công khai chống đối Triệu phu nhân, cô ta vẫn chưa có thực lực này

Triệu Hi Thành cũng chẳng phản đối để Chu Thiển đi theo. Không hiểu sao, nghe con yêu cầu thế, anh lại cảm thấy rất vui vẻ? Thật lạ...

- Vậy được rồi, để cô Chu Thiển cùng đi nhưng Thế Duy phải ngoan nhé! Anh nói

- Thế Duy nhất định sẽ nghe lời cô! Thế Duy ra sức gật đầu

Triệu Hi Tuấn cũng đi tới nói:

- Hôm nay em cũng rồi, em đi cùng với. Đã lâu rồi không được chơi với Thế Duy.

Thế Duy lập tức nhảy dựng lên vỗ tay hoan hô:

- Vâng! Chú là tốt nhất!

Hi Tuấn vuốt tóc Thế Duy sau đó mỉm cười nhìn Chu Thiển ở bên.

Nhìn tình cảnh này, không hiểu sao, Triệu Hi Thành chẳng hề thấy vui vẻ, trong lòng còn có cảm giác rầu rĩ. Anh nói:

- Giờ em nổi tiếng như vậy, không sợ người khác nhận ra sao?

Triệu Hi Tuấn thoải mái nhún nhún vai, cười nói:

- Em có cách mà

Mà Tổng Thiệu Vân nghe được Hi Tuấn cũng đi, cảm thấy hai người này đi với nhau sẽ không gây trở ngại gì mình nữa thì lòng cũng thoải mái lên nhiều

Đội đến khi Triệu Hi Tuấn cải trang xong thì mọi người mới yên tâm gật đầu. Anh mặc quần áo ở nhà bình thường mà còn rộng che đi dáng người hoàn mỹ. Đầu đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm to bản che nửa mặt. Nếu không nhìn kỹ thì thật sự là không thể nhìn ra.

- Không ai nghĩ là em sẽ đi đến công viên đông người đâu, cho dù bị ai thấy thì cũng chỉ bán tin bán nghi thôi, không sao đâu

Triệu Hi Thành thấy anh kiên trì muốn đi thì cũng chẳng có cách nào.

Bốn người ra ngoài, chia làm hai xe

Tổng Thiệu Vân không chút suy nghĩ mà mở cửa xe trước của Triệu Hi Thành nhưng Thế Duy lại không đồng ý nói:

- Vị trí này là của cháu với cô Thiển Thiển.

Tổng Thiệu Vân tức giận đến ngực thở phập phồng, xoay người nhìn về phía Chu Thiển. Lúc này, người biết điều sẽ biết nên làm thế nào, cô hẳn nên bế Thế Duy ngồi qua xe của Triệu Hi Tuấn mới đúng

Nhưng Chu Thiển lại đi đến bên cửa xe, cúi người khó xử hỏi Triệu Hi Thành:

- Triệu tiên sinh, làm sao bây giờ?

Cô rất muốn ngồi ở vị trí này nhưng tình trạng thế này, chẳng biết Triệu Hi Thành sẽ nghĩ gì, vẫn nên đem quyền quyết định giao cho anh đi. Nhưng chắc anh thương con, sẽ không từ chối yêu cầu của con mới đúng!

Triệu Hi Thành nhìn con rồi vron đầu ra nói với Tổng Thiệu Vân:

- Hay là em ngồi sau đi

Tổng Thiệu Vân giận đến tái mặt. Cô phải ngồi đằng sau? Lập tức cô ta dùng sức đóng sập cửa xe rồi đi qua xe Triệu Hi Tuấn.

Triệu Hi Thành cũng chỉ nhìn thoáng qua bóng cô ta rồi lại quay đầu khởi động xe

Bên kia, Tổng Thiệu Vân thấy Hi Thành cũng chẳng đi qua dỗ dành mình như trước thì không khỏi có chút lổ mẫm. Mẹ cả từng nói Thiệu Lâm tính tình dụ dàng như nước cô hẳn phải nhẫn nhịn mới đúng. Giờ chẳng biết Hi Thành có giận không nữa

Cô ta cũng chẳng sợ Chu Thiển và Hi Thành sẽ thế nào. Chỉ dựa vào diện mạo, dáng người kia, Hi Thành quen nhìn mỹ nữ sao coi Chu Thiển ra gì. Huống chi anh còn luôn mãi nhớ nhưng Thiệu Lâm, hừ, chỉ là bảo mẫu thôi...

Cô ta rất tức giận, anh còn nể nang cả bảo mẫu của Thế Duy như vậy, quá dung túng Thế Duy rồi. Tương lai sau này kết hôn với anh thì nhất định phải mau chóng sinh con, sinh càng nhiều càng tốt, như vậy mới có thể đoạt lại lòng anh (hoang tưởng nặng gớm)

Một bên, Triệu Hi Tuấn thỉnh thoảng lại nhìn cô ta một cái, nhìn cô ta lúc giận lúc bức, lúc nhăn nhó lúc lại mỉm cười thì cảm thấy cô gái này quá kì quặc. Tuy rằng rất giống Thiệu Lâm nhưng chính là hai người hoàn toàn khác nhau, chẳng hiểu vì sao anh lại không thấy rõ điều này nữa

Trong xe Triệu Hi Thành

Chu Thiến vì chuyện tối qua mà còn không muốn bắt chuyện với anh. Cô ôm Thế Duy nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ vào sự vật bên ngoài mà nói cho Thế Duy biết đây là cái gì, đó là cái gì, Thế Duy cũng vui vẻ vỗ vỗ tay vào cửa kính, vẻ mặt rất hưng phấn. Sau đó hai người lại cùng nhau vô tay ca hát. Chu Thiến cầm bàn tay nhỏ bé của Thế Duy mà vỗ vỗ, Thế Duy cũng hát theo, không khí bên trong rất vui vẻ

Triệu Hi Thành vừa lái xe vừa thỉnh thoảng nói nhìn bọn họ, hai người đều mỉm cười, bất giác Triệu Hi Thành cũng mỉm cười theo

Đi một tiếng mới đến được công viên lớn nhất thành phố

Bốn người xuống xe, Chu Thiến đặt Thế Duy xuống. Thế Duy một tay nắm tay Chu Thiến, một tay nắm tay Triệu Hi Thành, nhìn qua như thể là một gia đình hạnh phúc vậy

Ban đầu Chu Thiến còn sợ Hi Thành nghi ngờ cô có mục đích gì nhưng cô nhìn thoáng qua Hi Thành, thấy sắc mặt anh tự nhiên, không hề tức giận thì cúi đầu khẽ cười, càng nắm chặt đôi bàn tay bé nhỏ của Thế Duy, cố gắng quý trọng thời gian ấm áp hiếm có này

Nhưng hình ảnh này lại khiến Tống Thiệu Vân vừa xuống xe tức giận. Cô ta vội đi qua, đứng chắn giữa Thế Duy và Hi Thành, kiên quyết phá hoại hình ảnh ấm áp kia

Triệu Hi Thành nhường mảy có chút tức giận nhưng Tống Thiệu Vân tỏ ra không thấy, kéo tay anh đi về phía bán vé nói:

- Hi Thành, chúng ta đi mua vé

Nhìn Hi Thành bị lôi đi, Chu Thiến và Thế Duy đều tỏ vẻ thất vọng. Nhưng làm sao bây giờ, chẳng lẽ còn đi kéo anh về sao

Triệu Hi Tuấn đi đến bên bọn họ, mỉm cười, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thế Duy. Thế Duy nhìn chú, lúc này mới mỉm cười

Hi Tuấn nói với Chu Thiến:

- Đã lâu rồi tôi không tới đây chơi, hôm nay nhất định phải chơi cho thật thoải mái

Chu Thiến nói:

- Tôi chưa từng đến đây

Trước kia phải tiết kiệm tiền, sau này làm con dâu Triệu gia cũng không cơ hội tới nơi này.

- Vậy hôm nay nhất định sẽ đưa cô đi chơi thỏa thích, bên trong có rất nhiều trò chơi vui

- Tôi sẽ không chơi mấy trò mạo hiểm đâu, nhìn đã thấy sợ rồi

Thế Duy chen vào:

- Con muốn chơi xe đạp!

Triệu Hi Tuấn vuốt vuốt khuôn mặt Thế Duy nói:

- Được rồi, tí nữa chúng ta đi chơi xe đạp

Triệu Hi Thành và Tống Thiệu Vân đi ra thì thấy tình cảnh này, một nam một nữ nắm tay một đứa trẻ, nam nữ nhìn nhau cười nói vui vẻ, đứa trẻ như sợi dây kết nối giữa hai người

Triệu Hi Thành lập tức trầm mặt, anh tuy rằng hận không thể phá hoại hình ảnh đó nhưng anh lại khinh thường hành động như Tống Thiệu Vân. Anh đi đến trước mặt Thế Duy, vươn tay nói:

- Ra cha bé nào

Thế Duy lập tức buông tay hai người, nhào vào lòng Triệu Hi Thành

Như một tiếng đứt phụt, mối ràng buộc này bị anh cắt đứt, anh nhìn cô và Hi Tuấn không còn liên hệ gì nữa mà lòng bỗng nhiên thoải mái.

Anh khẽ cười bế Thế Duy đi vào. Tống Thiệu Vân lập tức chạy theo, Chu Thiến và Hi Tuấn cũng đi phía sau

Chương 190: Chơi đựng xe

rong công viên đông đúc, dòng người tấp nập, tiếng cười vang lên khắp nơi. Có rất nhiều gia đình, hai cha mẹ đưa con đi chơi, đứa trẻ lú lo trò chuyện khiến mọi người có cảm giác vô cùng ấm áp. Cũng có rất nhiều cặp tình nhân, tay nắm tay, vai kề vai vô cùng ngọt ngào.

Bốn người đi vào khu trò chơi, Thế Duy bắt đầu âm ỉ đòi đi chơi đựng xe. Hôm nay vì muốn làm cậu bé vui vẻ nên sao không chiều Thế Duy được. Mọi người cùng đến khu chơi xe đựng, mỗi người một xe, Thế Duy và Hi Thành ngồi chung một xe.

Trong bãi có rất nhiều người, mới đầu Chu Thiển còn chưa quen, đi được mấy bước đã bị xe khác đựng vào, còn thường xuyên bị kẹp không thể di chuyển. Hai phút sau, Chu Thiển hiểu ra được một số điều, bắt đầu có thể tự nhiên điều khiển xe.

Bên cạnh, Triệu Hi Tuấn thấy cô dần dần quen thì bắt đầu lái xe đựng vào cô. Âm một tiếng, đựng vào khiến Chu Thiển bị đẩy bật về sau, Triệu Hi Tuấn cười thật thoải mái, Chu Thiển thấy anh cười như vậy thì tức giận kêu:

- Hi Tuấn, anh cho rằng tôi dễ bắt nạt thế sao?

Sau đó chuyển tay lái, đựng vào xe Hi Tuấn. Hi Tuấn bị đựng xe, thiếu chút nữa rớt mất kính, anh luống cuống vội đỡ lấy mất kính, vẻ mặt vô cùng chật vật. Chu Thiển nhìn vậy thì bụng miệng cười.

Thế Duy thấy Triệu Hi Tuấn như vậy thì cũng buồn cười, chỉ vào chú mình mà cười khanh khách. Mà Triệu Hi Thành nghe Chu Thiển kêu “Hi Tuấn” tự nhiên như vậy thì trong lòng có chút khó chịu. Nhưng nhìn thấy cô cười thực sự vui vẻ thì sự khó chịu này lại tiêu tan đi.

Mà Tổng Thiệu Vân thì tỏ vẻ dịu dàng, vừa bị người đựng vào thì đã tỏ vẻ hoảng hốt, lấy tay che mặt, gọi Triệu Hi Thành chói tai:

- Hi Thành, sợ quá!

Cũng may cô nàng xinh đẹp nên tuy rằng là làm hàng nhưng cũng chẳng quá khó coi. Cô ta cứ gọi tới gọi lui như thế khiến không ít người chú ý. Nhưng Triệu Hi Thành lại chẳng thích sự tỏ vẻ này của cô ta, mỗi lần nghe cô ta kêu thì lại nhũn nây. Lại quay lại thấy Chu Thiển rất thoải mái, không chút sợ hãi khi bị người đựng vào, cười khanh khách rất đáng yêu. Sự đối lập rõ ràng này khiến anh lại cảm thấy ngoại hình bình thường của Chu Thiển thuận mắt hơn nhiều.

Thế Duy ngồi bên cạnh Triệu Hi Thành, thấy Chu Thiển và Hi Tuấn chơi vui vẻ như thế thì vẫy vẫy đôi tay nhỏ bé với Chu Thiển:

- Cô ơi, cô không đâm được con đâu.

Đôi mắt to đầy sự chờ mong cùng hưng phấn.

Vì để cho cậu bé vui vẻ, Chu Thiển cười đâm xe về phía xe của Triệu Hi Thành.

Nhìn Chu Thiển cười tùm tùm đâm qua, Triệu Hi Thành đột nhiên nảy ý trêu đùa, anh nhướn mày nhìn Chu Thiển đầy khiêu khích, sau đó chuyển động tay lái, khéo léo né được Chu Thiển, lái đến chỗ không xa thì quay đầu lại nhếch miệng cười nhìn Chu Thiển.

Nhìn Triệu Hi Thành cười như vậy, Chu Thiển biết gặp rắc rối lớn rồi. Còn chưa kịp né qua thì Triệu Hi Thành đã âm ỉ phóng về phía cô.

Thế Duy ở trên xe hưng phấn vẫy tay kêu to:

- Xông lên.

Khuôn mặt nhỏ nhấn đỏ lên.

Âm một tiếng, Chu Thiển bị đâm bật về phía sau. Triệu Hi Thành nhìn cô đắc ý nhướn mày, sóng mắt lưu chuyển, vẻ mặt đó khiến Chu Thiển tức chết.

Xe dừng lại, Triệu Hi Thành đi xuống xe, đi đến trước mặt Chu Thiển nhìn cô khẽ lắc đầu tặc lưỡi:

- Năng lực quá kém không phải là đối thủ, thật chán ngắt.

Nói xong mỉm cười để lộ hàm răng trắng bóng.

Chu Thiến giận đến độ chỉ muốn xông lên cắn chết anh, Thế Duy thì đứng ở bên cạnh cười ngây ngô.

Bên kia, Tống Thiệu Vân xuống xe, nhìn bọn họ đùa vui vẻ như vậy thì lòng rất khó chịu. Cô bước đi vài bước, đi đến bên cạnh Triệu Hi Thành nói:

- Hi Thành, giờ chúng ta sẽ chơi cái gì?

Triệu Hi Thành nhìn cô nàng tức giận nói

- Chơi đu quay ba chiều

Mặt mày nữ lúc này tái mét. Nhưng sắc mặt Chu Thiến cũng chẳng khá hơn là mấy. Chỉ có Hi Tuấn là vui vẻ:

- Hay lắm, em với anh chơi

Sau đó nhìn về phía Chu Thiến:

- Chu Thiến, cô cũng đi cùng đi, kích thích lắm đó

Chu Thiến vội vàng lắc đầu:

- Tôi không đi, tôi sợ lắm

Triệu Hi Tuấn đi đến bên cô cười nói:

- Đừng sợ, ngồi cạnh tôi này, đảm bảo không sợ đâu.

Triệu Hi Thành lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, đột nhiên nói:

- Không được, cô ấy phải trông Thế Duy, Thế Duy không thể chơi trò này được, cô ấy là bảo mẫu, đi là để trông Thế Duy chứ không phải đi chơi

Anh cố ý nhấn mạnh vào hai chữ “bảo mẫu”

Không sai, giờ cô là bảo mẫu nhưng có cần nói nặng nề như vậy không? Chẳng lẽ cô chỉ lo chơi mà bỏ qua Thế Duy? Lòng Chu Thiến rất khó chịu. Cô nói với Hi Tuấn:

- Hi Tuấn, cậu cứ chơi đi, tôi quả thật phải trông Thế Duy

Nói xong đón lấy Thế Duy trong tay Hi Thành, cũng chẳng nhìn về phía anh, đi ra chỗ khác

Triệu Hi Thành nhìn khuôn mặt lạnh lùng của cô mà rất bức mình. Triệu Hi Tuấn nhìn bóng Chu Thiến mà nói với anh mình:

- Anh đừng nói Chu Thiến như vậy, rất dễ kích lòng tự trọng của người khác

Triệu Hi Thành nghe xong con tức lại bốc lên tận đỉnh đầu:

- Anh nói thế nào không đến lượt em dạy! Còn em nữa, thân cận với bảo mẫu như thế làm gì?

Triệu Hi Tuấn nghe anh nói vậy thì không nhịn được mà bênh Chu Thiến:

- Bảo mẫu thì sao? Em kết bạn chưa từng để ý đến chuyện đó, Chu Thiến là người thẳng thắn, không kiêu ngạo, không xảo nịnh, tuyệt đối đáng để kết bạn. Anh, em không thích anh nói về cô ấy như thế.

Triệu Hi Thành hừ lạnh một tiếng:

- Mới về nhà một ngày mà đã hiểu cô ta thế sao?

- Có đôi khi để hiểu một người không cần phải mất quá nhiều thời gian, Chu Thiến tự nhiên, thân thiết, không hề giả tạo, người ta nhìn một cái đã có thể nhìn thấu tâm tư, cũng như...

Triệu Hi Tuấn thấp giọng nói tiếp:

- Cũng như chị dâu vậy...

Nghe Hi Tuấn đột nhiên nhắc tới Thiệu Lâm, lòng Triệu Hi Thành run lên. Anh quay đầu nhìn Chu Thiến phía trước đang kiên nhẫn chờ bọn họ. Cô bé Thế Duy đứng đó, vẻ mặt đã chẳng còn tươi cười mà thay vào đó là vẻ cô đơn. Nhìn cô như vậy, Triệu Hi Thành đột nhiên chẳng còn tâm trạng nào mà gây lộn với Triệu Hi Tuấn nữa

Cách đó không xa, Tống Thiệu Vân đang đứng chờ đã mất kiên nhẫn nên đi tới bọn họ nói:

- Hai người có cần phải cãi nhau vì một người bảo mẫu không? Có đáng không?

Tuy rằng mình vừa mới dùng giọng điệu khinh thường này để nói đến Chu Thiển nhưng chẳng hiểu sao, nghe Tống Thiệu Vân dùng ngữ khí này để nói Chu Thiển thì Triệu Hi Thành rất khó chịu. Anh lạnh lùng nói với cô ta:

- Bọn anh muốn chơi đu quay ba chiều, em có đi không

Tống Thiệu Vân rất muốn gần gũi với anh nhưng vừa nghĩ đến trò chơi đáng sợ này thì lại do dự. Triệu Hi Thành cười lạnh một tiếng, đi lướt qua cô ta, Triệu Hi Tuấn cũng đi theo sau, chẳng ai để ý đến cô ta.

Tống Thiệu Vân giận đến dậm chân nhưng cũng chẳng có cách nào, đành phải đuổi theo. Lòng cô ta nghĩ, hình như trong lòng Hi Thành với cô đã có gì đó khác biệt. Trước kia tuy rằng không nồng nhiệt nhưng chưa từng lạnh nhạt như thế, trong giọng nói còn có chút mất kiên nhẫn, là vì sao? Vì mình mãi không được Thế Duy chấp nhận sao?

Cô nhìn Chu Thiển đang bế Thế Duy đằng trước, hai người một lớn một nhỏ, vẻ mặt vô cùng thân thiết

Đây chính là bảo mẫu Chu Thiển mà Thế Duy thích, nếu cô ta có thể nói tốt với mình trước mặt Thế Duy, để Thế Duy gần gũi với mình hơn là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Mua chuộc

Hai anh em Triệu Hi Thành đi chơi trò chơi, Chu Thiển bế Thế Duy cùng Tống Thiệu Vân ngồi ở ghế chờ

Nhìn trò đu quay ba chiều xoay tít chóng mặt này, cả hai người đều choáng váng, lòng có chút run sợ.

Mặt Tống Thiệu Vân tái mét, vội quay đầu đi, chú ý quan sát Chu Thiển. Trong lòng cô ta thầm suy tính, ở đây ngoài hai người thì cũng chỉ có Thế Duy chưa hiểu gì, vừa khéo có thể nhận cơ hội này mà trò chuyện

- Trước kia Chu tiểu thư làm gì?

Thấy Tống Thiệu Vân đột nhiên bắt chuyện với mình, Chu Thiển có chút không rõ dụng ý của cô ta, nên tùy tiện đáp lời cho qua

- Trước kia tôi chẳng làm gì!

Tống Thiệu Vân à một tiếng, trong giọng nói có chút khinh miệt. Cô ta nghĩ thầm, quả thật là cô gái ngu ngốc chẳng biết gì. Người thế này càng dễ dụ dỗ. Trong đầu cô ta suy tính, xem nên làm thế nào mới có thể khiến cho Chu Thiển giúp mình làm việc.

Tống Thiệu Vân bắt đầu hỏi chuyện nhà Chu Thiển, hỏi cô ở đâu, trong nhà có ai. Chu Thiển càng lúc càng thêm nghi hoặc, không hiểu cô ta định làm gì nhưng cô ta chỉ hỏi những chuyện bình thường nên cũng câu đáp câu không cho qua

Tống Thiệu Vân biết được Chu Thiển là con gái nhà quê, hơn nữa cha mẹ đều đã nghỉ hưu thì càng chắc chắn rằng có thể mua chuộc cô. Vì mở vàng Triệu Hi Thành, cô không ngại đầu tư chút bạc

Tống Thiệu Vân chuyển đề tài nói:

- Chu tiểu thư, thực sự tôi rất khâm phục cô, có thể khiến Thế Duy thích cô như vậy. Tôi mất nhiều thời gian như thế mà nó chưa từng cho tôi bế

Nói xong thở dài.

Nghe đến đó, Chu Thiển biết, cô ta bắt đầu đi vào chủ đề, cô khẽ cười nói;

- Người với người còn phải xem duyên phận, có lẽ Tống tiểu thư và Thế Duy không có duyên rồi

Tống Thiệu Vân không ngờ cô lại nói thế, nhất thời quên đi mục đích của mình, phản đối lại:

- Sao có thể nói thế được, có lẽ về sau tôi sẽ kết hôn với Hi Thành, trở thành mẹ nó, có thể nói là không có duyên phận sao?

Lời này vừa nói ra, Thế Duy vẫn không lên tiếng đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô ta rồi òa lên khóc lớn

Tổng Thiệu Vân không nghĩ Thế Duy lại phản ứng mạnh như thế, nhất thời hoảng loạn. Chẳng qua chỉ là trẻ con hơn hai tuổi mà thôi, chẳng lẽ có thể hiểu được ý cô nói sao? (Ngu quá mà, trẻ hơn hai tuổi nó biết hết rồi đấy :v)

Tổng Thiệu Vân ít tiếp xúc với Thế Duy nên cũng không biết Thế Duy thông minh hơn so với trẻ em bình thường, cũng miễn cảm hơn nhiều. Nhìn Thế Duy đang khóc âm ỉ, lại nhìn trò chơi dần dừng lại, nếu để Hi Thành biết cô nói những lời này trước mặt Thế Duy thì nhất định anh sẽ rất giận. Làm sao bây giờ? Lưng cô ta không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Cô ta định dỗ Thế Duy nhưng Thế Duy lại chán ghét hất tay cô ta ra, chỉ dựa vào lòng Chu Thiển mà khóc. Tổng Thiệu Vân nhìn trò chơi đang dần dừng lại mà lòng lo lắng vạn phần.

Cô ta đành cầu xin Chu Thiển, nhỏ giọng nói với cô:

- Chu tiểu thư, cô giúp tôi dỗ Thế Duy đi, để thằng bé đừng nói lung tung, tôi nhất định sẽ nhớ rõ ân này của cô. Cha tôi kinh doanh bất động sản, chỉ cần cô làm việc cho tôi thì tôi có thể bảo cha tôi để cho cô căn hộ giá trị mấy chục vạn. Chu tiểu thư, cô nghĩ mà xem, cả đời cô chắc gì đã kiếm được nhiều tiền như vậy. Đây chính là cơ hội cho cô đó.

Ánh mắt cô ta nhìn chằm chằm vào Chu Thiển, đôi mắt như ngọc lưu ly lóe ra sự lo lắng vô cùng, thái dương cô ta toát mồ hôi lạnh, vẻ mặt vô cùng hoảng hốt. Chu Thiển nhìn khuôn mặt mình từng có được này, mỗi ngày soi gương đều thấy mà nay lại có cảm giác thật xa lạ.

Cho dù là khuôn mặt giống nhau như đúc nhưng tâm hồn khác biệt sẽ khiến khuôn mặt cũng có sự khác biệt

Anh em Triệu Hi Thành càng lúc càng tới gần, vẻ mặt Tổng Thiệu Vân càng thêm lo lắng:

- Chu tiểu thư, ngày mai tôi sẽ đưa chìa khóa nhà cho cô, chỉ cần là người biết suy nghĩ thì sẽ không từ chối. Giờ Hi Thành sắp đến rồi, cô nhanh dỗ Thế Duy đi

Chu Thiển vừa vỗ vỗ lưng Thế Duy vừa từ tốn nói:

- Tổng tiểu thư, chỉ e tôi không thể giúp cô được! Thế Duy đã lớn như vậy, tôi không thể nói dối trước mặt thằng bé. Hơn nữa tôi thực sự không hiểu

Chu Thiển nhìn về phía Triệu Hi Thành mỉm cười:

- Cô đã nói rằng quan hệ của cô và Triệu tiên sinh thân mật như thế thì cô lo lắng làm gì? Cho dù Triệu tiên sinh biết, cô cứ nói sự thật thì sao anh ấy có thể trách cô!

Nghe Chu Thiển thẳng thắn từ chối mình thì Tổng Thiệu Vân tái mặt. Nếu thực sự như lời Chu Thiển nói thì cô ta đã chẳng sợ, nhưng vấn đề là bây giờ Hi Thành càng lúc càng khó nắm bắt. Cô ta càng lúc càng không chắc chắn. Cô có cảm giác, bề ngoài của Thiệu Lâm đã dần mất tác dụng. Nếu để Hi Thành biết cô nói những lời này trước mặt Thế Duy, quả thực không thể tưởng tượng nổi phản ứng của anh!

Tổng Thiệu Vân còn định nói thêm gì đó nhưng giọng nói lạnh lùng của Triệu Hi Thành đã vang lên từ phía sau.

- Thế Duy, sao lại khóc? Nói xong đi về phía Thế Duy

Tổng Thiệu Vân vội đứng lên, vẻ mặt có chút kích động, giờ cô ta chẳng có cách nào, chỉ muốn tách Triệu Hi Thành ra, cô giữ chặt tay Hi Thành nói:

- Hi Thành, cùng em đi qua bên kia đi

Triệu Hi Thành hất tay cô ta ra, cao giọng nói:

- Anh đang hỏi vì sao Thế Duy lại khóc

Nói xong quét mắt nhìn về phía Chu Thiển, trong mắt có chút bức bối

Chu Thiển đang nghĩ nên trả lời thế nào thì đột nhiên Thế Duy nhào vào lòng Hi Thành khóc nói:

- Cha ơi, cha không cần mẹ sao?

Triệu Hi Thành không hiểu ra sao, nhìn Chu Thiển:

- Là sao? Đã xảy ra chuyện gì?

Triệu Hi Tuấn cũng đi đến bên Thế Duy an ủi cậu bé

Nên làm gì với kẻ xấu xa kia đây? Trước mặt Tổng Thiệu Vân lại đi tố cáo cô ta? Hi Thành lúc này có lẽ sẽ giận cô ta nhưng khi anh tỉnh táo lại thì sao có thể có cái nhìn tốt về cô? Huống chi mình còn muốn tiếp cận với anh thêm. Nhưng không nói thì quá có lỗi với chính mình... cơ hội tốt thế này... Có lẽ, Hi Thành sẽ chia tay cô ta cũng chưa biết chừng...

Chu Thiển có chút khó xử, cô cúi đầu, khẽ liếc nhìn Tống Thiệu Vân, tỏ vẻ biết mà không dám nói, như thế cũng đủ khiến người ta cảm thấy việc này có liên quan đến Tống Thiệu Vân.

Triệu Hi Thành thấy vẻ mặt của cô thì vội quay sang nhìn Tống Thiệu Vân, vẻ mặt lạnh như băng sương:

- Em đã nói gì với Thế Duy sao?

Mặt Tống Thiệu Vân tái mét, đầu tiên là hung hăng trừng mắt nhìn Chu Thiển rồi lại quay đầu nhìn về phía Triệu Hi Thành đầy vẻ vô tội:

- Em có nói gì đâu, em chỉ nói chuyện phiếm với Chu tiểu thư thôi, Thế Duy lại đột nhiên khóc òa lên, chắc là thắng bé hiểu nhầm em.

Thế Duy ngẩng đầu khỏi lòng Triệu Hi Thành chỉ vào Tống Thiệu Vân nói:

- Di ấy nói muốn làm mẹ con, cha ơi, chẳng phải con có mẹ sao? Oa.. oa

Thế Duy khóc càng thêm đau lòng. Cho tới giờ, người của Triệu gia ai cũng nói với cậu rằng mẹ cậu bé xinh đẹp, tốt bụng cỡ nào. Cho nên dù Thế Duy ra đời đã mất mẹ thì trong lòng cậu bé, mẹ là thần thánh, không thể xâm phạm. Hiện giờ, người đi mà cậu bé không thích kia muốn làm mẹ cậu bé, cậu bé đột nhiên cảm thấy mẹ mình sẽ bị vứt bỏ, cho nên mới đau lòng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Mê hoặc

Chu Thiển ở bên nghe Thế Duy nói, nhìn cậu bé khóc đau lòng như vậy, lòng vừa chua xót vừa đau. Nhìn thấy cậu bé có tình cảm sâu đậm với mình như vậy thì lại cảm thấy rất vui mừng, hận không thể lập tức ôm Thế Duy vào lòng mà nói cho thắng bé biết rằng mình là mẹ của nó.

Nhưng giờ cô không thể nói gì được, chỉ có thể ở một bên yên lặng an ủi cậu bé.

Triệu Hi Thành nghe Thế Duy nói xong thì lập tức hiểu, nhất định là cô ta tự cho là đúng mà nói hươu nói vượn trước mặt Thế Duy mới khiến Thế Duy đau lòng như vậy.

Nhưng chính mình quả thật đã từng nói sẽ nghĩ đến chuyện đính hôn với cô ta. Lúc nói lời này cảm thấy Thế Duy còn nhỏ, có lẽ sẽ không hiểu nhưng giờ xem ra, không nghĩ đến cảm xúc của Thế Duy là việc làm đáng thất bại nhất của anh. Chuyện này phải nghĩ thêm mới được.

Triệu Hi Thành lạnh lùng nhìn Tống Thiệu Vân, cô ta bị ánh mắt của anh nhìn mà bất giác thụt lùi về phía sau hai bước, máu trong người như đông lạnh lại. Miệng cô ta giật giật, muốn cười lại không cười được:

- Hi Thành, em... em không cố ý nói thế...

Hi Thành không trả lời cô ta, im lặng xoay người đi về phía trước, sau đó nói với Thế Duy trong lòng:

- Đừng khóc, Thế Duy, lúc nào cha cũng cần mẹ.

Thế Duy ngẩng đầu, mắt sưng đỏ lên:

- Thật không?

Hi Thành kiên định gật đầu:

- Thật đó! Trừ phi Thế Duy đồng ý, nếu không cha sẽ không để cho ai làm mẹ của Thế Duy nữa.

Thân thể mềm mại của Tống Thiệu Vân chấn động, không biết lời này của Triệu Hi Thành có ý gì, có thể là anh đã dành trẻ con cũng nên. Dù sao giờ bên cạnh anh cũng chỉ có mình, ngoài mình ra anh có thể lấy ai? Vừa nghĩ thế thì cô ta mới an tâm lại một chút.

Thế Duy nghe cha nói xong thì mới thoải mái, cậu bé tựa vào lòng cha, vô tình quét mắt qua Chu Thiển đang nhìn mình với vẻ quan tâm, môi Thế Duy giật giật, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Triệu Hi Tuấn đi đến bên cạnh Thế Duy dỗ dành:

- Thế Duy đừng buồn, chú đưa con đi chơi đu quay xoay tròn trong cái chén được không? Thú vị lắm đó.

- Ngồi chén xoay?

Thế Duy dần quên chuyện không vui, mắt đầy sự tò mò nhìn Hi Tuấn

- Ủ, chơi vui lắm, chỉ cần Thế Duy không khóc thì chú sẽ đưa Thế Duy đi chơi

Thế Duy vội nói:

- Thế Duy nín rồi!

Nói xong còn lấy tay quệt nước mắt, nhìn cậu bé nín khóc rồi mỉm cười, ba người đều mỉm cười theo

Tổng Thiệu Vân đi theo sau chẳng qua để ý. Cô thấy Hi Thành không nói gì mình thì khẽ thở dài một hơi nhưng giờ Hi Thành lại coi cô ta như không khí thì lại cảm thấy khó chịu hơn bị trách mắng

Cô ta thở dài, không hiểu vì sao mình phải chịu tủi thân như thế. Mình tốt xấu gì thì cũng là thiên kim tiểu thư, , tuy rằng không phải do Tổng phu nhân sinh ra nhưng từ nhỏ đến lớn cũng đều sống cảm y ngọc thực, còn đi du học nước ngoài, muốn gả vào nhà giàu có cũng chẳng khó gì. Nhưng vì mình và Thiệu Lâm có vài phần giống nhau nên mới bị cha vừa dỗ vừa ép đi phẫu thuật thẩm mỹ. Chịu nhiều đau khổ như vậy nhưng nếu là vì Hi Thành thì cô ta cũng chấp nhận. Vốn tưởng rằng có thể thuận lợi mà gả vào Triệu gia, gả cho người đàn ông vừa tuấn tú vừa giàu có kia, đồng thời cũng giúp mẹ được tự hào, hai chữ con riêng phai nhạt đi. Rõ ràng đã rất thuận lợi nhưng sao giờ lại thành ra thế này?

Thật sự không nuốt trôi con tức này, có nên buông tay không? Nhưng mình đã trả giá nhiều như vậy, mất tất sẽ thành công, thực sự không cam lòng mà buông tay. Đem người đàn ông tốt như vậy dâng cho người khác? Đây không phải là điều Tổng Thiệu Vân sẽ làm, hơn nữa cũng khó ăn khó nói với cha. Mọi vinh quang của mình đều là từ cha mà có, đặc tội ông thì cũng có nghĩa là mọi bất hạnh đều bắt đầu

Hừ, còn Chu Thiến kia nữa, cũng dám không coi cô ra gì, thân phận nhỏ nhoi mà cũng dám chống đối cô, nhất định phải nghĩ cách thu thập cô ta, nếu không, thực sự không thể nuốt trôi con tức này được

Tổng Thiệu Vân oán hận nghĩ

Ba người Triệu Hi Thành đi đến chỗ chơi chén xoay, trò chơi này không quá nguy hiểm, chỉ cần có người lớn quản lý thì có thể cho trẻ em chơi

Một chén có hai chỗ ngồi. Triệu Hi Tuấn bế Thế Duy ngồi trên một cái chén. Triệu Hi Thành ngồi trên cái chén khác. Chu Thiến nhìn mà không biết nên làm sao, phía sau, Tổng Thiệu Vân đang định ngồi vào bên Triệu Hi Thành thì lại nghe Triệu Hi Thành nói với Chu Thiến:

- Cô còn không ngồi vào đi, thất thân cái gì?

Lòng Chu Thiến vui vẻ, đương nhiên là chấp nhận, vội vàng lướt qua Tổng Thiệu Vân mà ngồi xuống bên Triệu Hi Thành trước mặt cô ta, sau đó thất dật an toàn cẩn thận

Sắc mặt Tổng Thiệu Vân vô cùng khó coi nhưng là Hi Thành nói nên không thể phát tác, lòng nghĩ chắc hẳn Hi Thành là giận chuyện vừa này nên cũng không coi ra gì. Cô ta lườm Chu Thiến một cái rồi lui ra ngoài. Muốn cô đường đường là Tổng tiểu thư đi ngồi cùng người xa lạ sao? Cô chẳng thèm!

Sau khi Tổng Thiệu Vân lui ra ngoài, người quản lý bắt đầu mở máy, những chiếc chén đủ màu sắc rực rỡ bắt đầu xoay tròn. Chu Thiến gặt gao nắm chặt tay vịn, tuy rằng đã thắt dây an toàn nhưng vẫn có chút cảm giác mất thăng bằng

Chu Thiến nhìn Triệu Hi Thành một cái, anh mặt không đổi sắc nhìn về phía trước, không biết là đang nghĩ gì, bàn tay thon dài nắm lấy tay vịn, vững như Thái Sơn. Anh như cũng cảm nhận được ánh mắt của Chu Thiến, bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chằm chằm.

Chu Thiến bị anh bắt gặp, lòng hoảng hốt, như thể đang rình mò lại bị người bắt gặp, thật sự rất xấu hổ. Muốn quay đi thì quá lộ liễu nhưng đối phương lại nhìn cô cười thoải mái rồi thông dong quay đầu đi, làm như không có chuyện gì, thế nhưng lòng anh lại trở nên kinh hoàng, tim đập như nổi trống

Chu Thiến quay sang, cố ý không nhìn anh nữa nên không biết Triệu Hi Thành đột nhiên lại khẽ mỉm cười, tựa như hàn mai nở rộ trong đất trời băng tuyết, cực kì động lòng người

Những điều này Chu Thiến đều không biết nhưng Tổng Thiệu Vân lại thấy rõ. Cô nắm chặt lấy lan can, lòng dâng lên nhiều cảm giác không ổn.

Ban đầu cái chén chỉ xoay chậm chậm nhưng càng về sau xoay càng nhanh, người ngồi trong bắt đầu ngã trái ngã phải

Chu Thiến lo lắng nhìn về phía Thế Duy, thấy Triệu Hi Tuấn bế cậu bé rất chắc, hơn nữa còn thắt dây an toàn thì mới an tâm. Thế Duy như thể không hề sợ hãi, cậu nhóc luôn hưng phấn hò reo, hiển nhiên là đã quên chuyện không vui vừa rồi ra tận chín tầng mây. Nhìn thấy Thế Duy lại tươi cười, Chu Thiến cũng mỉm cười theo.

Chu Thiến chỉ chú ý đến Thế Duy, không hề để ý đến cái chén đang xoay đến lúc nhanh nhất, khi cái chén hạ xuống, Chu Thiến không chuẩn bị sẵn sàng người hoàn toàn mất khống chế, tuy rằng đã thắt dây an toàn nhưng vẫn không tự chủ được mà đổ người sang một bên. Lần này, lại bổ nhào vào lòng Triệu Hi Thành.

Chu Thiến dựa vào lồng ngực quen thuộc này, chớp mũi trần ngập hơi thở nam tính quen thuộc kia. Đó vốn là người đàn ông cùng chung chăn gối với cô, bọn họ đã cùng trải qua chuyện thân mật nhất nhưng giờ Chu Thiến lại vì cái ôm này mà hoảng loạn, ngượng ngùng, ngay cả cô cũng cảm thấy khó tin

Cô mất đi sự bình tĩnh thường nhật, miệng lắp bắp nói:

- Xin lỗi

Tay chân luống cuống định ngồi dậy cũng không hay biết rằng tim anh cũng đập loạn. Vừa mới ngồi dậy thì cái chén lại xoay mạnh, Chu Thiến hoàn toàn không khống chế được mà lại ngã vào lòng anh. Lúc này, cô quần đến độ không nói được gì, cả người nóng bừng như thiêu cháy, tim cũng sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Triệu Hi Thành thú vị nhìn Chu Thiến, lúc này cô hoàn toàn mất đi sự trấn tĩnh bình thường, lo lắng bối rối, ngượng ngùng, đôi lập với đêm đó cô thẳng thắn phản bác mình. Giờ cô khiến anh có cảm giác muốn trêu đùa. Anh chỉ biết là, tâm tình của anh lúc này rất thoải mái, anh mong thấy cô càng thêm quần bách. Anh vươn tay vòng ôm vòng quanh người cô khẽ nói:

- Cần thận

Vòng ôm ấm áp, hơi thở quen thuộc, lời nói dịu dàng khiến Chu Thiến hoảng hốt, tựa như lại quay về quá khứ hạnh phúc bên anh. Cô kim lòng không đậu mà ngẩng đầu lên nhìn anh

Đôi mắt đen to như phủ một lớp sương mỏng manh, đầy vẻ mơ hồ, hai má ửng hồng càng khiến da dẻ cô thêm trắng nõn, như thể chỉ chạm vào là có thể chảy nước. Bình thường chiếc mũi tròn không quá thanh tú giờ ửng hồng, trông rất đáng yêu. Đôi môi đầy đặn kiều diễm, trong veo như nước... khiến người ta nhìn mà kim lòng không đậu muốn...

Quanh mình, mọi thứ như biến mất, xung quanh trở nên an tĩnh lại, trong thế giới của anh chỉ còn lại đôi mắt dịu dàng, đôi môi như cánh hồng kia. Đầu óc anh trống rỗng, tình cảnh này như kích thích đến tận đáy lòng khiến cho anh không tự chủ được mà trầm mê...

- A!

Đột nhiên bên cạnh có tiếng thét chói tai, phá tan thế giới yên tĩnh của Triệu Hi Thành, anh đột nhiên bừng tỉnh lại, lúc này mới phát hiện, khoảng cách giữa anh và Chu Thiến quá gần, gần đến độ anh có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của cô.

Anh vội vàng ngẩng đầu, trong mắt đầy sự trấn tĩnh và mê muội, không biết đã xảy ra chuyện gì. Sau đó anh bối rối đẩy mạnh Chu Thiến ra

Tim anh đập loạn, cả người như bị lửa thiêu đốt, ngực thờ phập phồng, con xúc động quen thuộc thổi quét anh. Anh cố gắng điều chỉnh nhịp thở, nhìn về phía trước, không nhìn Chu Thiến lấy một lần

Chu Thiến bị anh đẩy mạnh mà ngã qua một bên, sự va chạm đau đớn khiến cô tỉnh táo lại. Cô vịn lên thành chén, mắt mờ to, mặt vẫn ửng hồng, tim đập thình thịch

Vừa rồi..... Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Là Hi Thành muốn hôn cô sao? Hay là mọi thứ chỉ là ảo giác của cô?

Lòng cô lộn xộn, kích động, khẩn trương, ngọt ngào, ngượng ngùng, hạnh phúc..... Các loại cảm xúc hỗn tạp khiến cô hoàn toàn không để ý được rõ ràng, cũng chẳng dám nhìn Triệu Hi Thành thêm lần nào nữa

Hai người cứ yên lặng như vậy, mỗi người có tâm sự riêng, mãi cho đến lúc trò chơi kết thúc cũng chẳng nói thêm được gì

Cách đó không xa, đôi mắt to xinh đẹp của Tống Thiệu Vân nhìn chăm chăm bọn họ, đôi mắt như ngọc lưu ly chiếu ra tia sáng đáng sợ....

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Đồ sứ với mảnh ngói

Sau khi cái chén dừng lại, Triệu Hi Thành lập tức đứng dậy muốn đi ra ngoài. Chu Thiến cũng đứng lên đi ra theo, chỗ ra vô cùng hẹp, chỉ đủ cho một người lớn nghiêng người lách qua, hai người liền va vào nhau ở ngay chỗ ra đó.

Trong nháy mắt chạm phải Chu Thiến đó, Triệu Hi Thành cả kinh, vội vàng né tránh như thể Chu Thiến là rắn độc, mãnh thú vậy. Sau khi né đi, lại cảm thấy phản ứng của mình quá mãnh liệt về mặt có chút mất tự nhiên. Anh nhìn thoáng qua Chu Thiến một cái, trong mắt có chút phức tạp rồi lướt qua Chu Thiến mà đi ra ngoài

Sự tránh né của Triệu Hi Thành khiến Chu Thiến khó chịu, cô không thể hiểu nổi cảm xúc của anh, vừa rồi sự dịu dàng, sự mơ hồ của anh là vì cái gì? Là vì có chút động lòng với cô sao? Vậy vì sao lại né tránh? Là vì xấu hổ? Là vì ngượng ngùng?

Nhưng Triệu Hi Thành sẽ ngại ngùng? Chỉ sợ từ này nghĩa là gì anh cũng chẳng hiểu.

Chu Thiến lắc đầu, hoàn toàn không hiểu. Cô đi theo anh mà đi ra ngoài

Ra ngoài, Triệu Hi Tuấn và Thế Duy đã đi ra. Ánh mắt Thế Duy sáng bừng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vội cùng cha nói vừa rồi chơi vui cỡ nào, cậu nhóc đứng cảm ơn làm sao. Cậu bé quên sạch chuyện không vui lúc trước nhưng vẫn giận Tống Thiệu Vân nên nói chuyện với tất cả mọi người nhưng không hề để ý đến cô ta.

Triệu Hi Tuấn nhìn thấy Chu Thiến thì nhìn cô đầy ý vị, mỉm cười thân thiện. Chu Thiến biết, cảnh ái muội khi này với Triệu Hi Thành nhất định anh đã nhìn thấy. Lập tức cũng chỉ cười ngượng ngùng.

Mà Tống Thiệu Vân vô cùng tức tối nhìn cô. Chu Thiến cũng chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô một cái rồi lại quay đầu đi

Triệu Hi Thành bế Thế Duy đi đến địa điểm chơi tiếp theo. Dọc đường đi anh và Thế Duy cùng trò chuyện, đôi khi quay qua nói chuyện với Triệu Hi Tuấn, thậm chí là cả Tống Thiệu Vân nhưng lại không để ý gì đến Chu Thiến. Có đôi khi Chu Thiến nói chuyện với Thế Duy thì anh lại im lặng. Nhiều lần như vậy, ngay cả Thế Duy cũng cảm thấy anh có ý lạnh nhạt với Chu Thiến. Cậu bé khó hiểu hỏi:

- Cha ơi, sao cha không nói chuyện với cô?

Triệu Hi Thành khéo léo đáp:

- Không có, cha không muốn nói chuyện

Nhưng ánh mắt vẫn không nhìn về phía Chu Thiến, Chu Thiến có thể cảm nhận được, mỗi khi cô đến gần, cả người anh như đề phòng, hơi thở lạnh băng từ anh khiến cô bất tri bất giác tránh xa anh ra. Cô phiền não, khó chịu. Vì sao qua chuyện vừa rồi, quan hệ của bọn họ lại trở nên xấu hơn? Lúc trước tuy rằng anh lạnh lùng nhưng còn chưa đến mức coi cô thành không khí

Chu Thiến đi tới bên Triệu Hi Tuấn. Triệu Hi Tuấn có chút lo lắng nhìn cô một cái. Chu Thiến cảm nhận được cũng quay lại nhìn anh mỉm cười, ý bảo anh không cần lo lắng.

Cách đó không xa Tống Thiệu Vân vẫn lạnh lùng nhìn bọn họ, khóe miệng khẽ cười đầy vui vẻ khi thấy người gặp họa.

Đi được nửa đường, Chu Thiến đột nhiên nói:

- Ngại quá, tôi muốn đi toilet một chút, xin đợi tôi một chút

Triệu Hi Thành như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước, Triệu Hi Tuấn thì cười nói:

- Cứ đi đi, tôi chờ

Chu Thiến nhìn Hi Thành một cái, thấy anh vẫn không quay đầu, lòng buồn phiền xoay người đi về phía WC

Ra khỏi nhà vệ sinh lại thấy Tống Thiệu Vân đang đứng chắn đường cô, nhìn Chu Thiến qua gương, thấy cô đi ra thì quay đầu nhìn cô cười lạnh.

Chu Thiến làm như không phát hiện, đứng bên cạnh cô ta rửa tay rồi đi ra ngoài

Tống Thiệu Vân đi theo sau cô, ngữ khí trào phúng nói:

- Tôi đang nghĩ sao cô không chịu giúp tôi, thì ra là vì cô có ý đó. Đúng là không biết trời cao đất rộng, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!

Mấy câu cuối dường như là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Chu Thiến quay phắt lại, nhìn chằm chằm vào Tống Thiệu Vân, trầm giọng nói:

- Tống tiểu thư, cô cũng là tiểu thư nhà giàu, xin cô nói chuyện lịch sự một chút, đừng tự bôi nhọ thân phận của mình

Tống Thiệu Vân chặc chặc lắc đầu

- Chưa từng thấy người phụ nữ nào không biết xấu hổ như cô, quyến rũ bạn trai của người ta rồi còn tỏ vẻ thanh cao

Chu Thiến bước sát đến gần cô ta, nhìn thẳng vào cô ta mà nói:

- Tống tiểu thư, trong câu nói của cô ít nhất có hai chỗ sai. Thứ nhất, tôi không quyến rũ bạn trai của cô. Chuyện vừa rồi cô thấy là chuyện ngoài ý muốn, xin cô đừng tự cho là đúng mà bôi nhọ vào. Thứ hai, nói đến không biết xấu hổ thì so với người cứ nói mình sẽ là mẹ kế trước mặt trẻ con thì còn kém nhiều. Không biết mấy chữ “không biết xấu hổ” đặt lên ai thì hợp hơn.

Nhìn thấy khuôn mặt này của Tống Thiệu Vân đã bức mình. Chu Thiển vốn đang bức mình vì sự lạnh lùng của Triệu Hi Thành, giờ cô ta còn ở đây gây rối, hay lắm, đến đúng lúc lắm, lão nương đang không có chỗ phát tiết đây.

Tống Thiệu Vân không nghĩ tới Chu Thiển lại cứng rắn như thế, nhưng cô ta cũng chẳng vừa, lập tức vuron ngón tay ngọc, móng tay dài thiếu chút nữa chỉ vào chóp mũi của Chu Thiển.

- Nhìn cô bề ngoài chân chất mà hóa ra lại là đồ đàn bà âm hiểm, giả dối. Cô nghĩ cô được Thế Duy yêu thích thì có thể quyến rũ được Hi Thành? Sao cô không tự soi gương đi, nhìn mặt mũi cô thế này sao so được với tôi! Chẳng qua chỉ là bảo mẫu, chẳng có mặt mũi, dáng người, thân phận cũng chẳng có, cho dù cô không biết xấu hổ mà ra sức đi quyến rũ đàn ông thì cũng chỉ làm đồ chơi cho người ta mà thôi. Cô không thấy thái độ của Hi Thành với cô sao? Giờ anh ấy thấy cô đã ghê tởm rồi

Nói xong thì cười lạnh, vẻ mặt vô cùng khinh miệt, đắc ý.

Chu Thiển nhướn mày, ngay lúc Tống Thiệu Vân định thu tay về thì cô dùng tốc độ nhanh như chớp mà nắm lấy ngón tay cô ta, sau đó dùng sức bẻ, đồng thời lạnh lùng nói:

- Tôi rất ghét bị người khác lấy tay chỉ mặt

Tống Thiệu Vân hét to một tiếng, đau đến nước mắt chảy ra

- Buông tay! Cô làm đau tôi!

Cô ta dùng tay kia mà ra sức gạt tay Chu Thiển nhưng Chu Thiển nhanh nhẹn bắt được cổ tay kia của cô ta, sau đó tay nắm ngón tay cô ta lại tăng thêm chút sức. Chu Thiển ngẩng đầu lên mà Tống Thiệu Vân tuy rằng cao hơn một chút nhưng vì quá đau đớn mà hoàn toàn không có đường chống cự

Tống Thiệu Vân đau đến cả người mềm xuống, bắt đắc dĩ đành phải cầu xin:

- Buông tay, tay của tôi sắp gãy rồi

Bọn họ ở trong WC, WC cách khá xa chỗ chơi trò chơi, trừ người đi vệ sinh thì chẳng có ai đến gần. Nhưng những người đó cũng chỉ cho là hai cô gái cãi cọ chẳng có gì nên cũng không ai buồn can ngăn

Tống Thiệu Vân khẽ khóc nức nở:

- Buông. . .

Chu Thiển lạnh giọng nói:

- Cô xin lỗi tôi đi!

Tống Thiệu Vân tuy rằng không muốn nhưng vì muốn Chu Thiển buông tay đành phải rung rung khẽ nói:

- Xin lỗi. . .

Chu Thiển lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tống Thiệu Vân:

- Tôi chưa nghe thấy!

Tống Thiệu Vân chẳng có cách nào, đành phải cao giọng nói:

- Xin lỗi, xin lỗi. . .

Sau đó bắt đầu òa khóc

Lúc này Chu Thiển mới buông cô ta ra.

Tống Thiệu Vân ôm ngón tay không ngừng xoa bóp, mắt rung rung nhìn Chu Thiển đầy vẻ thống hận.

- Chu Thiển, cô sẽ phải trả giá vì những hành động này

Chu Thiển hừ nhẹ một tiếng, trả lời:

- Trước khi làm gì cô tốt nhất là nên hiểu cho rõ, dù là những người thấp cổ bé họng như chúng tôi cũng chẳng dễ bắt nạt đâu. Cô là đồ sù, tôi là mảnh ngọc, cô không sợ thì cứ thử đi! Xem hai chúng ta ai sẽ được đẹp mặt

Cô nói nhẹ nhàng mà lạnh lùng khiến tim Tống Thiệu Vân khẽ run lên. Định nói ra mấy câu đe dọa, uy hiếp nhưng lại chẳng nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Bảo mẫu và thiếu gia

Chu Thiến và Tổng Thiệu Vân hai người một trước một sau thoải mái đi đến bên hai anh em Triệu Hi Thành.

Triệu Hi Thành thấy mất Tổng Thiệu Vân đồ hồng thì hỏi:

- Em làm sao thế?

Triệu Hi Tuấn và Thế Duy nhìn về phía hai người

Tổng Thiệu Vân trào nước mắt, cô tuy là con riêng nhưng từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai đối xử với cô như vậy, chưa ai khiến cô phải chịu nhục như vậy. Cho dù mọi người có khinh thường thân phận con riêng của cô ta thì cũng nể mặt Tổng Trì Hào mà không làm cô khó xử trước mặt nhiều người. Hôm nay lại bị một bảo mẫu nho nhỏ làm cho phải khóc lóc cầu xin là sự nhục nhã vô cùng. Cô ta cũng muốn kể lể với Triệu Hi Thành nhưng nếu thế thì Chu Thiến cũng sẽ nói những lời cô ta đã nói ra. Mình luôn cố gắng giữ gìn hình tượng thực nữ như Thiệu Lâm, nếu những lời này để Triệu Hi Thành nghe được thì tuyệt đối sẽ phá hoại hình tượng của mình trong mắt anh. Mọi công sức trước kia cũng chỉ là uổng phí.

Cho nên dù Tổng Thiệu Vân hận Chu Thiến đến ngứa rang nhưng vẫn phải cố che giấu chuyện này. Cô ta nói:

- Vừa rồi bị trượt chân ngã trong toilet, có hơi đau

Nói như vậy chắc hẳn là phù hợp với hình tượng nhu nhược của Thiệu Lâm đi

Chu Thiến vốn không sợ cô ta nói chuyện vừa rồi ra, nói ra càng tốt, mọi người nói cho rõ ràng đỡ phải đoán già đoán non mà khó chịu. Nhưng giờ Tổng Thiệu Vân lại nuốt chuyện này vào lòng, còn tìm ra lí do sứt sọc như vậy thì khiến cô thực sự buồn cười. Chu Thiến phải cố gắng lắm mới nhịn lại được

Thế Duy nghe Thiệu Vân nói thì bĩu môi:

- Thế Duy ngã cũng còn chẳng khóc, di thật vô dụng

Bên cạnh, Triệu Hi Tuấn không chút nể tình cười phá lên. Tổng Thiệu Vân tức tái mặt. Cô ta lén liếc Triệu Hi Thành một cái, chỉ thấy anh cũng khẽ mỉm cười thì lại cúi đầu, không rõ anh cười là có ý gì.

Đến giữa trưa, bốn người vào cửa hàng trong công viên mà ăn trưa. Buổi chiều lại dẫn Thế Duy đi chơi hai tiếng liền. Thái độ của Triệu Hi Thành với Chu Thiến vẫn lạnh lùng như cũ, cơ bản là không để ý đến cô. May mà Triệu Hi Tuấn ở bên cạnh nói chuyện cùng cô khiến cô đỡ xấu hổ. Nhưng mọi việc này Triệu Hi Thành đều nhìn thấy, sắc mặt anh càng trở nên âm trầm.

Đến khi Thế Duy mệt mỏi bắt đầu ngủ gà ngủ gật, bốn người mới lái xe rời đi.

Đi đến bãi đỗ xe, Triệu Hi Thành một mình đi đến bên xe mình, Chu Thiến nhìn khuôn mặt càng lúc càng lạnh lùng của anh thì bé Thế Duy chủ động ngồi vào xe của Triệu Hi Tuấn. Tổng Thiệu Vân vội lên xe của Hi Thành.

Triệu Hi Thành thấy Chu Thiến ngồi lên xe Hi Tuấn thì khẽ hừ một tiếng. Lúc ngồi vào xe thì đóng cửa xe đánh sầm một tiếng khiến Tổng Thiệu Vân ngồi bên trong giật mình hoảng sợ

Dọc đường đi, sắc mặt Triệu Hi Thành vô cùng âm trầm đáng sợ, bên trong xe không khí như bị đè nén. Cô ta muốn nói chuyện, vài lần định mở miệng nhưng vừa nhìn sắc mặt của anh thì mọi lời nói đều vội nuốt vào trong. Ở bên anh lâu như vậy nhưng cô vẫn không thể hiểu nổi anh. Hiện giờ vì sao anh lại nổi giận? Cô hoàn toàn không hiểu, là vì mình sao? Hay là vì... Chu Thiến?

Mà xe bên kia, không khí thoải mái hơn nhiều

Thế Duy dựa vào lòng Chu Thiến mà ngủ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, tiếng hít thở khe khẽ đều đều

Triệu Hi Tuấn lái xe, nhìn thoáng qua Thế Duy, mỉm cười nói

- Tiểu gia hỏa này hôm nay chắc chắn là chơi mệt rồi

Chu Thiến nhẹ nhàng nói:

- Đúng thế, bình thường ăn trưa xong là nó đã đi ngủ rồi, hôm nay cố đến lúc này đã là không tệ

- Hôm nay cô chơi vui không?

Ánh mắt Chu Thiển buồn bã, nửa thời gian đều phải nhìn về mặt lạnh lùng của Hi Thành thì sao có thể vui vẻ?

- Tôi thì có gì mà vui hay không, tôi đi là để chăm sóc Thế Duy chứ đâu phải đi chơi

Những lời này là dối Hi Thành nhưng giờ cũng chỉ có thể nói trước mặt Hi Tuấn, chỉ có anh mới khiến cô được thoải mái bộc lộ cảm xúc.

Triệu Hi Tuấn nhìn cô một cái, nhẹ giọng an ủi nói:

- Cô đừng để ý những lời anh tôi nói. Từ sau khi chị dâu qua đời, tính tình anh trở nên lạnh lùng đi nhiều, ngoài với người thân thì với ai cũng là như thế. Cũng chẳng phải chỉ nhằm vào mình cô đâu

Anh thoáng dừng lại, như do dự một hồi rồi mới nói tiếp:

- Tình cảm của anh chị rất sâu sắc, cho dù chị dâu đã qua đời hai năm nhưng anh ấy chưa bao giờ quên chị dâu. Tôi nghĩ, cả đời này có lẽ anh có thể sẽ lấy một người khác nhưng sẽ chẳng thể nào yêu bất kì ai nữa...

Nói xong, anh nhìn Chu Thiển đầy ý vị.

Chu Thiển cũng hồ nghi nhìn lại anh, anh đang nhắc nhở cô điều gì sao?

Ánh mắt hai người vừa chạm nhau, Triệu Hi Tuấn mỉm cười rồi lại quay đầu đi.

Bốn người quay về biệt thự thiếu gia, Chu Thiển bế Thế Duy lên phòng. Triệu Hi Thành như quên đi sự tồn tại của Tống Thiệu Vân, cũng đi theo Chu Thiển lên tầng ba.

Tống Thiệu Vân bị bỏ qua đứng một mình trong đại sảnh, đi cũng không được ở lại cũng không xong, mặt lúc hồng lúc trắng, vẻ mặt vô cùng xấu hổ. Cuối cùng vẫn là Triệu Hi Tuấn giải vây cho cô

Anh thấy cô ta trông tủi thân, tựa như Triệu Lâm lúc còn sống những lúc cô đơn mà lòng mềm lại nói:

- Ăn cơm tối rồi hãy về

Giọng nói chứa sự thương hại

Tống Thiệu Vân cũng có lòng kiêu hãnh của mình, cả ngày hôm nay đều bị lạnh lùng, giờ chẳng nhẽ còn ở đây nhận sự thương hại của người nhà Triệu gia sao? Cô tuy thực sự thích Hi Thành nhưng còn chưa đến mức quy lụy như thế.

Vì thế cô ta nhìn Triệu Hi Tuấn, mặt không đổi sắc:

- Không cần, tôi muốn về

Nói xong quay đầu đi, nổi giận đùng đùng đi ra cửa lớn

Tống Thiệu Vân vừa ra khỏi phòng khách thì đụng mặt Quế tẩu

Quế tẩu thấy cô thì vội cười:

- Tống tiểu thư, đến tìm đại thiếu gia à?

Tống Thiệu Vân hôm nay không có tâm tình luận chuyện với bà ta nên chỉ ừ một tiếng rồi lại đi tiếp. Nhưng đi được hai bước thì lại ngừng lại, quay đầu nhìn Quế tẩu, sau đó mỉm cười nói:

- Quế tẩu, Chu Thiển kia làm ở đây mấy hôm, bà thấy cô ta thế nào? Là người an phận sao?

Vừa nhắc đến Chu Thiển, lòng Quế tẩu cũng chẳng thoải mái gì. Bà ta tỏ vẻ khinh thường, sau đó nhìn trái nhìn phải, kéo Tống Thiệu Vân đến góc vắng nói:

- Tống tiểu thư, cô đừng thấy cô ta trông hiền lành mà coi thường! Cô ta có mưu kế đó! Chẳng những thu phục được tiểu thiếu gia trong thời gian ngắn mà bây giờ ngay cả phu nhân và tiên sinh cũng rất tín nhiệm cô ta, còn cho cô ta ngồi ăn cơm cùng nữa.

Tống Thiệu Vân lấp bắp kinh hãi, mới có vài ngày ngắn ngủi mà địa vị của cô ta trong Triệu gia đã ổn định thế sao?

Quế tẩu thấy thần sắc của Tống Thiệu Vân thì biết cô ta cũng không thích Chu Thiển, lòng nổi lên suy nghĩ rồi nói:

- Còn nữa, Tổng tiểu thư, tôi nhắc nhở cô nhé, giờ cô ta đang ở ngay trong phòng tiểu thiếu gia, mà phòng của tiểu thiếu gia lại sát vách với phòng của đại thiếu gia đó.

- Cái gì?

Tổng Thiệu Vân thất thanh kêu ra. Đây chẳng phải là tạo cơ hội cho con tiện nữ kia sao? Nhìn hành động hôm nay của cô ta thì đúng là có lòng cầu dẫn Hi Thành. Khoảng cách gần như vậy, Hi Thành thế nào cũng vẫn là đàn ông, phải làm thế nào để cô ta không thực hiện được âm mưu đây?

Tổng Thiệu Vân nhìn nhìn bốn phía, thấy tiếng kêu vừa rồi của mình không khiến ai chú ý thì mới nói tiếp:

- Quế tẩu, nghe nói bà có con gái học giáo dục mầm non, rất muốn làm bảo mẫu của Thế Duy?

Quế tẩu nghe xong, lòng vui vẻ, cười nói:

- Thật hiếm có mà Tổng tiểu thư còn nhớ đến chuyện nhà tôi

Sau đó lại tỏ vẻ không cam lòng:

- Nhưng giờ Chu Thiên đã được phu nhân tin tưởng vô cùng, chuyện này, chẳng còn hi vọng gì nữa... Nói xong thở dài.

Tổng Thiệu Vân nhú mày nói:

- Ai nói, chỉ cần Chu Thiên đi thì tôi sẽ có cách đưa con gái bà làm bảo mẫu cho Thế Duy.

Quế tẩu nhìn cô ta:

- Nhưng Chu Thiên làm rất tốt, sao có thể đi được?

Tổng Thiệu Vân kéo bà ta sát lại, mắt lóe lên, nhẹ giọng nói:

- Cách thì luôn có, chỉ là bà có muốn làm hay không thôi

Bên kia, Chu Thiên bế Thế Duy lên lầu, thấy Hi Thành lên theo thì cũng chẳng nhìn anh, đi thẳng vào phòng

Nhìn thấy Chu Thiên, Triệu Hi Thành hơi dừng lại, sau đó cũng quay đầu đi vào phòng, đóng cửa phòng đánh ầm một tiếng

Tìm Chu Thiên nhảy dựng lên theo tiếng đóng cửa kia, cô nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, đứng đó hồi lâu, sau đó ảm đạm cúi đầu, tim đau như dao cắt. Nếu có thể, cô thực sự rất muốn kéo anh lại mà hỏi, rốt cuộc anh nghĩ gì, rõ ràng anh đề cô ngồi bên cạnh anh, rõ ràng là anh đã định hôn cô... Nhưng vì sao anh lại đột nhiên trở nên lạnh lùng như thế?

Nhưng thân phận hiện tại của cô thì có thể làm thế nào? Cô có tư cách gì hỏi anh điều này? Một bảo mẫu đi hỏi chủ mình rằng vì sao lại lạnh nhạt với mình sao?

Nhưng chẳng có thân phận đó thì bọn họ vẫn có khoảng cách rất xa, khó mà vượt qua được.

Chu Thiên xoay người, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Triệu Hi Thành không ăn cơm tối ở nhà, trở về không lâu thì công ty đã có người gọi điện đến có việc. Anh vội vàng rời đi, lúc sau mới gọi điện về nói có tiệc xã giao, về muộn

Ăn cơm tối xong, Chu Thiên dẫn Thế Duy đi tản bộ trong hoa viên, không lâu sau, Triệu Hi Tuấn đã tìm đến

Không biết vì sao, Triệu Hi Tuấn rất thích gặp Chu Thiên, cũng thích ở bên cạnh cô. Hai năm qua, anh từng gặp rất nhiều người con gái, xinh đẹp dịu dàng, khí chất cao nhã, tính cách hoạt bát, đủ mọi loại phụ nữ nhưng chẳng ai đem đến cho anh cảm giác này

Anh dựa vào gốc cây đại thụ nhìn Chu Thiên và Thế Duy cách đó không xa.

Bóng cây trong hoa viên rất dày, hương hoa thần nhiên tràn ngập khắp nơi

Chu Thiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thế Duy, chậm rãi đi trên con đường nhỏ trong hoa viên. Ánh trăng sáng tỏ dịu dàng chiếu lên người cô, tựa như phủ lên người cô một tầng lụa mỏng manh.

Chu Thiên đang kể chuyện cổ tích cho Thế Duy, cô kể chuyện gấu nhỏ và quả dưa hấu về. Cuối cùng, Chu Thiên dịu dàng nói với Thế Duy:

- Gấu con vì lần dưa về mà dưa bị hỏng, cũng chẳng ăn được nữa. Nếu là Thế Duy thì Thế Duy sẽ làm gì?

Khoảng cách không gần, anh không nhìn được rõ về mặt của cô nhưng nghe giọng cô thì anh có thể tưởng tượng được, nhất định bây giờ cô đang mỉm cười, ánh mắt nhất định dịu dàng khiến người ta mềm lòng

Thế Duy ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, vỗ ngực nói:

- Thế Duy sẽ vác dừa hấu về nhà. Thế Duy sẽ không lười

Chu Thiển bế Thế Duy lên, thom vào má cậu bé một cái thật kêu:

- Thế Duy ngoan quá! Cô rất thích Thế Duy.

Thế Duy cao hứng cười khanh khách.

- Chú cũng thích Thế Duy lắm!

Hai người một lớn một nhỏ quay đầu lại, nhìn thấy Triệu Hi Tuấn đang dựa vào gốc cây đại thụ, tán lá dày đặc che trên đầu khiến mặt anh tối đi, khiến vẻ tuần tú của anh lại thêm mấy phần thần bí

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Phòng

Triệu Hi Tuấn chậm rãi đi ra khỏi bóng tối, bóng cây chiếu lên người anh, cuối cùng chiếu lên khuôn mặt tuần tú tuyệt đại của anh, khiến đôi mắt phượng của anh còn sáng hơn sao trời.

Anh nhìn bọn họ mỉm cười, mắt phượng lưu chuyển, khí chất tao nhã tuần tú chậm rãi tỏa ra. Bất kể là đi đâu, lúc nào, chỉ cần là nơi có anh xuất hiện thì lập tức trở thành hạc giữa bầy gà.

Triệu Hi Tuấn quả thực có sức hút này!

Thế Duy chạy nhào qua phía Hi Tuấn, kêu lên một tiếng vui mừng:

- Chú ơi!

Hi Tuấn bế Thế Duy lên, anh đi tới bên Chu Thiển, vừa đi vừa nói với Thế Duy:

- Cô đang kể chuyện cho Thế Duy nghe à?

- Đúng thế, ngày nào cô cũng kể, chuyện hay lắm

Giọng Thế Duy rất vang dội, sau đó lại giãy giụa chân, ý muốn xuống

Triệu Hi Tuấn đặt Thế Duy xuống đất, Thế Duy lại chạy ào lên trước. Chu Thiển vội nói:

- Thế Duy, chạy đi đâu?

Thế Duy chẳng quay đầu lại:

- Thế Duy đi ngắm hoa

Chu Thiển dặn dò:

- Trời tối nhớ nhìn đường, cẩn thận bị ngã

Sau đó quay đầu nhìn Hi Tuấn cười nói:

- Trẻ con giờ rất tò mò, phải cho bọn chúng tiếp xúc với nhiều thứ, tự mình khám phá mà hiểu ra nhiều điều.

Triệu Hi Tuấn dừng bước, nhìn khuôn mặt trắng mịn thản nhiên như tỏa sáng dưới ánh trăng, hồng hào như bạch ngọc. Anh luôn cảm thấy mỗi cái mỉm cười, mỗi lần cúi đầu, mỗi lần ngoảnh đầu lại khiến cho anh đều có cảm giác vô cùng quen thuộc. Cảm giác này tựa như rượu ngon được cất giấu lâu năm, khiến anh không tự chủ được mà say mê

Anh nhẹ giọng nói:

- Tương lai ai cưới được cô nhất định là rất có phúc! Cô sẽ là người vợ tốt, là người mẹ tốt.

- Mẹ tốt thì chắc là được còn vợ tốt thì sao anh nhìn ra?

Chu Thiển không nhận được mà phì cười, Hi Tuấn vẫn thật đáng yêu.

Triệu Hi Tuấn nhún nhún vai, nhướn mày cười, vẻ mặt tuần tú khó mà miêu tả rõ được:

- Chẳng có lý do gì cả, đây chỉ là cảm giác của tôi thôi, tôi cảm thấy cô nhất định sẽ là người vợ tốt

Nghe đến đó, c không nhận được thở dài một tiếng, yên lặng xoay người sang chỗ khác, về phía trước.

Triệu Hi Tuấn bước dài hai bước đuổi kịp cô, sau đó xoay người rút lui, nhìn cô nói:

- Sao lại mất hứng, tôi nói gì sai sao?

Chu Thiển lắc đầu:

- Không sao, không liên quan đến anh, tôi chỉ là tự nhiên nhớ lại một chuyện cũ

Sau đó cô lại chuyển đề tài:

- Hi Tuấn, anh làm ngôi sao lâu như vậy, đạt được địa vị này, anh có vui không?

Triệu Hi Tuấn ngẩn ra, bước chậm lại:

- Rất nhiều người nghĩ rằng tôi đạt được địa vị này thì sẽ rất vui vẻ, hạnh phúc. Nhưng bọn họ lại không biết, niềm hạnh phúc của tôi không phải là vì đạt được thành công mà vì trong quá trình phấn đấu đó khiến cho tôi thỏa mãn

Chu Thiển cười:

- Tôi biết, đây là giấc mộng của anh. Cho dù bỏ qua mọi thứ cũng không thể bỏ qua ước mơ của mình được

Triệu Hi Tuấn dừng bước, nhìn cô thật sâu, sau đó đột nhiên mỉm cười, nụ cười còn dịu dàng hơn trắng, nhẹ nhàng nói:

- Đúng, anh nói đúng, đây là giấc mơ tôi không thể bỏ qua được

Thì ra trên đời này, ngoài cô, còn có thể có người con gái khác hiểu anh như vậy...

Lúc này, Thế Duy chạy chậm chậm quay lại, kéo tay Chu Thiển, hưng phấn nói:

- Cô ơi, con vừa đếm, hôm nay hoa nở nhiều hơn hôm qua.

Chu Thiển cao hứng nói:

- Thế Duy giỏi quá, mau dẫn cô đi xem nào, cô xem Thế Duy đếm xem có đúng không nào.

Về mặt Thế Duy vô cùng đắc ý, sau đó dắt Chu Thiển đi lên trước. Thế Duy cũng mỉm cười đi theo

- Một, hai, ba...

Về mặt Thế Duy nghiêm túc, chỉ vào từng đóa hoa mà đếm. Tuy rằng không thực sự nhớ hết, cũng có đôi lúc quên số nhưng đếm vẫn rất rõ ràng

Chu Thiển nhìn cậu bé mà trong mắt đầy sự kiêu ngạo. Đây là con của cô, đứa con thông minh, đáng yêu, ngoan ngoãn của cô. Bất luận là thế nào, cô phải nghĩ cách để ở lại bên con, nhìn con khôn lớn

Đếm xong, Thế Duy mở to mắt chờ người lớn khen ngợi, Chu Thiển vội ôm cậu bé vào lòng nói:

- Thế Duy giỏi quá! Thế Duy đúng là đứa trẻ ngoan

Triệu Hi Tuấn cũng vỗ tay khen ngợi:

- Thế Duy thông minh thế này, muốn chú thưởng cho cái gì nhỉ?

Mắt Thế Duy sáng bừng, lập tức tiếp lời nói:

- Thế Duy muốn xem chú đi quay phim

- À?

Triệu Hi Tuấn bật cười, không ngờ Thế Duy lại đưa ra yêu cầu này nhưng lời đã nói ra không thể rút lại. Anh vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Thế Duy nói:

- Con đúng là quý quá! Được! Chú đồng ý với con! Ngày mai đi làm chú sẽ đưa con đi cùng

Sau lại nhìn về phía Chu Thiến:

- Cô cũng đi cùng đi, tôi làm việc bận rộn không thể chăm sóc nó cẩn thận được

Chu Thiến gật gật đầu. Thế Duy cao hứng nhảy nhót khắp nơi

Triệu Hi Tuấn nhìn ánh mắt trong sáng, nụ cười tinh thuần của Chu Thiến mà đột nhiên muốn ngày mai đến thật nhanh

Choi đến gần 10h, Thế Duy buồn ngủ thì Chu Thiến mới bế cậu bé lên lầu

Sau khi về phòng, tắm rửa thay quần áo cho Thế Duy xong, Chu Thiến đặt cậu bé xuống giường, Thế Duy lật người mấy lần rồi ngẩng đầu nói với Thế Duy:

- Cô ơi, không thấy gấu nhỏ đâu

Mắt bắt đầu đỏ lên như sắp khóc.

Con gấu đó là khi Chu Thiến vẫn còn là Thiệu Lâm đã mua cho Thế Duy. Thế Duy rất coi trọng nó, người bình thường đều không được chạm vào, tối nào cũng ôm đi ngủ. Cậu bé nói, như thế cũng giống như có mẹ ngủ cùng

Giờ con gấu quan trọng như vậy lại không thấy, sao có thể không lo lắng. Chu Thiến an ủi cậu bé:

- Thế Duy đừng khóc, con trai không thể tùy tiện khóc nhè. Đừng vội, để cô đi tìm cho, nhất định có thể tìm được!

Thế Duy lấy mu bàn tay quạt nước mắt, gật gật đầu.

Chu Thiến bắt đầu tìm trong phòng, trên giường, gầm giường, ngăn tủ, sàn nhà, thậm chí cả ban công, nhà tắm cũng chẳng thấy đâu

Thấy môi Thế Duy bium bium, lại sắp khóc. Chu Thiến hỏi cậu bé:

- Thế Duy có mang gấu con đi đâu không?

Thế Duy nghĩ một hồi mới trả lời:

- Trong phòng cha

Phòng Hi Thành? Chu Thiến ngăn ra nhưng lập tức nói:

- Thế Duy đừng khóc, cô đi lấy cho con

Nói xong, bước ra khỏi phòng, đi đến trước cửa phòng Triệu Hi Thành.

Chu Thiến do dự một hồi, Hi Thành hẳn là chưa về chứ? Cô gõ gõ cửa, lại nghiêng tai lắng nghe một hồi, bên trong chẳng có chút tiếng động nào.

Chu Thiến hít sâu một hơi, sau đó đẩy cửa đi vào.

Cửa vừa mở ra, đèn bên trong sáng lên khiến cả căn phòng sáng bừng

Căn phòng vẫn giống hệt như lúc cô ra đi, thậm chí ngay cả chiếc áo ngủ trước khi cô bị bắt cóc vẫn còn treo trên giá áo

Chu Thiến nhẹ nhàng đi vào, vô cùng hoài niệm mà nhìn mọi thứ trong phòng

Trong tủ vẫn treo quần áo của cô, những thứ cô thích, màu cô thích. Trên ngăn tủ có ảnh của cô, cô dựa vào lòng Hi Thành cười tươi rạng rỡ. Chu Thiến nhẹ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp trong ảnh, không nhận được mà mắt lại nóng bừng. Giờ cô đã chẳng còn là Thiệu Lâm xinh đẹp mà anh đã yêu nữa.

Cô lại vuốt lên khuôn mặt của Hi Thành trong bức ảnh, khi đó nụ cười của anh vui vẻ như vậy, trên mặt như phủ ánh sáng chói lọi nhưng giờ khuôn mặt anh chỉ còn lại băng sương...

Bên cạnh là ảnh của Thế Duy, lúc mới sinh ra, đầy tháng, một tuổi... Tất cả đều để bên cạnh ảnh cô như thể cho cô xem vậy/

Trên bàn trang điểm là đồ mỹ phẩm cô dùng dở, chỉ còn lại một ít, có một số đã hết hạn nhưng vẫn giữ lại trong này, không vứt bỏ thứ nào hết

Chu Thiển ngẩng đầu nhìn khuôn mặt bình thường của mình trong gương, một giọt nước mắt lặng lẽ chảy qua gò má.

- Cô ở đây làm gì?

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng мэng nhẹ đầy lạnh lùng

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Bỏ qua

Chu Thiển nghe tiếng thì quay đầu lại, hai mắt đăm lẹ mơ hồ nhìn người đi tới

Triệu Hi Thành mặc âu phục màu đen, lạnh lùng đứng ở cửa, mày như rồng lên, đôi mắt thâm sâu, khuôn mặt tuấn mỹ mà lạnh lùng như tu la

Anh tức giận nhìn về phía Chu Thiển nhưng khi tiếp xúc đến ánh mắt đăm lẹ của cô thì ngán ra, về tức giận như biến đi một nửa

- Cô làm gì trong phòng tôi

Giọng nói tuy vẫn lạnh lùng nhưng đã bớt đi sự tức giận

Chu Thiển thấy là Triệu Hi Thành thì vội lau nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Xin lỗi Triệu tiên sinh, con gấu nhỏ của Thế Duy ở trong phòng anh, buổi tối Thế Duy không ôm gấu thì không ngủ được.

Triệu Hi Thành đương nhiên biết thói quen này của anh, anh quay đầu nhìn chung quanh, sau đó bước đến bên kia giường, cúi người nhặt con gấu lên. Chu Thiển tiến lên hai bước, Triệu Hi Thành đi tới bên cô. Suốt quá trình về mặt anh vẫn chỉ như tượng đẽo, không chút cảm xúc.

Anh đưa con gấu nhỏ cho cô, Chu Thiển đón lấy, ngón tay không cẩn thận tiếp xúc đến tay anh. Cảm xúc ảm áp truyền đến làn da cô, cảm giác run lên truyền qua tay cô khiến tay cô run lên, vừa định rút tay lại ai ngờ Triệu Hi Thành lại còn nhanh hơn cô mà thu tay về. Anh lấy tay kia phui phui tay mình, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng vẫn chỉ lặng lẽ lui về phía sau hai bước rồi nói:

- Lấy được gấu rồi thì đi đi! Thế Duy còn chờ

Có lẽ là ảo giác của cô? Vì sao cô lại cảm thấy giọng anh mất đi sự bình tĩnh khi xưa? Lòng Chu Thiển hồ nghi nói:

- Được rồi, Triệu tiên sinh, vậy tôi đi trước...

Cô cúi đầu đi lướt qua anh. Đến khi ra đến cửa phòng thì đột nhiên lại bị Triệu Hi Thành gọi lại

- Chu tiểu thư!

Chu Thiển quay đầu lại nhìn anh.

Anh chậm rãi xoay người, quay lưng về phía ánh sáng, khuôn mặt bao phủ trong bóng đêm khiến đường cong càng thêm rõ ràng, ngũ quan góc cạnh như một tác phẩm hoàn mỹ nhất của một nhiếp ảnh gia có tiếng

Triệu Hi Thành miễn cưỡng khắc chế cảm xúc trào dâng trong lòng, anh nhìn về phía Chu Thiển, làn da trắng nõn của cô thoảng ửng hồng. Đôi mắt đen dưới ánh đèn như long lanh ngập nước, tựa như mặt nước trong suốt, như trời cao không gợn mây, đôi môi hồng nhuận khiến người ta hận không thể cắn xé...

Cảm giác nóng bỏng quen thuộc từ bụng dưới lại dâng lên...

Hơi thở của anh trở nên dồn dập, anh hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn cảm xúc của chính mình, cố gắng để giọng nói của mình trở nên mạnh mẽ hơn:

- Chu tiểu thư, chuyện ở công viên hôn nay...

Thấy anh chủ động nhắc tới chuyện này, Chu Thiển kim lòng không dậu mà bước lên trước, tìm đập thành thịch. Anh định nói với mình điều gì?

- Cô nên biết tôi là đàn ông, tình huống đó bất kì là người con trai nào đều cũng sẽ có phản ứng như thế! May mà cô không đủ điều kiện để tôi gây ra sai lầm gì... Cho nên xin cô đừng nghĩ nhiều, đừng vọng tưởng rằng qua chuyện này thì sẽ có gì thay đổi! Chẳng có gì thay đổi cả, cô vẫn là cô, vẫn là bảo mẫu của Thế Duy mà thôi, xin cô nhận thức rõ thân phận của mình

Đúng, chính là như vậy... Triệu Hi Thành tự nhủ, đây chỉ là phản ứng sinh lý bình thường của đàn ông mà thôi. Bởi vì anh bị cầm dục đã lâu nên thân thể mới có phản ứng đó, tuyệt đối không phải là vì anh có cảm giác gì với người con gái này. Anh chỉ yêu mình Thiệu Lâm mà thôi. Anh không thể nào động lòng với người khác được! Anh không thể nào phản bội tình yêu của anh và Thiệu Lâm!

Đúng! Chính là như vậy..... Chính là như vậy...

Anh tự nhủ với mình hết lần này đến lần khác, cũng nói những lời này ra với Chu Thiến tựa hồ như vậy là có thể chấm dứt hết thấy...

Anh cố gắng bỏ qua Tống Thiệu Vân, anh cố gắng bỏ qua rất nhiều người phụ nữ cũng từng dùng hết thủ đoạn quyến rũ anh, anh luôn có thể bình tĩnh, hờ hững bỏ đi. Anh cố gắng bỏ qua mỗi nụ cười, mỗi ánh nhìn, mỗi giọt nước mắt của cô gái trước mặt này. Điều gì ở cô cũng đều có thể khiến tim anh rung động.

Anh cố gắng vứt hết những điều này qua sau đầu, anh không muốn nghĩ đến chuyện này. Trong lòng anh chỉ có duy nhất một Thiệu Lâm mà thôi, chỉ có thể nghĩ đến mình Thiệu Lâm.

Anh lạnh lùng nhìn cô nhưng đôi tay đặt sau lưng lại gắt gao nắm chặt

Sắc mặt Chu Thiến trở nên trắng nhợt trong chốc lát. Cô cũng không ngừng tự nhủ với mình: không thể trách anh, không thể trách anh nhưng mỗi lời anh nói đều như một dao đâm sâu vào tim cô. Tim cô rỉ máu, đau đớn vô cùng...

Tay cô ôm chặt lấy ngực, cơ thể vì nỗi đau này mà thoáng run lên

Cô nhìn anh, ánh mắt u oán, nhưng đang nói gì đó nhưng anh lại không thể hiểu.

Hi Thành, cho dù anh không biết em, dù anh không thương em nhưng em không cho phép anh làm nhục em như thế

Cô tiến lên trước vài bước, đứng cách anh một khoảng, ở khoảng cách này cô có thể nhìn tường tận từng biểu hiện của anh. Cô đứng thẳng người, nhìn thẳng vào mắt anh, lạnh lùng nói:

- Triệu tiên sinh, tôi biết tôi là bảo mẫu của Thế Duy, không cần anh hết lần này đến lần khác nhắc nhở, chẳng lẽ anh thấy tôi làm không tốt? Nếu anh nghi ngờ năng lực làm việc của tôi thì anh có thể sa thải tôi ngay lập tức! Về phần chuyện ở công viên

Chu Thiến thoáng dừng lại, sau đó kiên quyết nói:

- Xin anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Về phần cái mà anh gọi là phản ứng bình thường của đàn ông... Mong là sau này anh có thể tự khống chế bản thân cho tốt, đừng có đem sai lầm của mình đổ lên đầu người phụ nữ

Nói xong, Chu Thiến lại nhìn anh thật sâu rồi dứt khoát xoay người, bước nhanh ra khỏi phòng. Mãi đến khi ra khỏi phòng, mọi lớp nguy trang đều rơi rụng, nước mắt cô rơi đầy, cô cắn chặt tay để ngăn mình sẽ khóc thành tiếng.

Hi Thành, làm cho anh yêu người bình thường như em là chuyện khó hơn lên trời sao? Cho dù là người có bề ngoài bình thường nhưng tâm hồn là một cũng không thể sao? Bởi vì về ngoài bình thường này mà ngay cả hứng thú tìm hiểu cũng không có sao?

Chúng ta nên làm gì đây? Chúng ta có thể lấy lại quá khứ không?

Chu Thiến dựa vào tường, dần dần ngã xuống, sau đó vùi mặt vào lòng bàn tay, lặng lẽ khóc.

Mà trong phòng, Triệu Hi Thành vẫn đứng đờ tại đó, hai mắt ngây ngốc nhìn Chu Thiến rời đi, thật lâu sau vẫn không động đậy

Ngoài cửa sổ thủy tinh, ánh trăng nấp vào những đám mây khiến bầu trời trở nên u ám đi, dường như đang đau lòng cho đôi tình nhân gặp nhiều trắc trở này

Qua hồi lâu Chu Thiến mới quay về phòng Thế Duy. Thế Duy chắc chờ lâu mệt quá nên đã ngủ thiếp đi. Chu Thiến đắp chăn lại cho cậu bé, sau đó ngồi bên giường mà nhìn Thế Duy chăm chú. Cô khẽ vuốt tóc cô. Nhìn mái tóc đen bóng tựa như mái tóc của Thiệu Lâm, làn da cũng trắng nõn như Thiệu Lâm vậy

Thế Duy, mẹ rất cố gắng quay về bên cha nhưng cha không thể chấp nhận mẹ, mẹ nên làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 197: Kỳ thi toàn quốc

Ngày hôm sau, Thế Duy dậy rất sớm, thấy con gấu con ở đầu giường thì hào hứng ôm chặt lấy. Sau đó lại ôm lấy Chu Thiến khi cô thay quần áo cho mình rồi thì thâm vào tai cô:

- Cảm ơn cô, Thế Duy thích cô nhất

Giọng nói non nớt của trẻ con khiến tim Chu Thiến mềm lại, cô cũng ôm chặt lấy thân mình nhờ bé của Thế Duy.

Lòng cô vô cùng cảm khái. Cho dù là vì Thế Duy thì cô cũng sẽ không dễ dàng buông tay

Rửa mặt cho Thế Duy xong, hai người đi ra ngoài. Lúc chuẩn bị xuống tầng thì Triệu Hi Thành cũng ra khỏi phòng, thấy hai người thì ngăn ra.

- Sớm thế?

Đương nhiên là nói với Thế Duy. Hôm nay là thứ hai, anh có buổi họp giao ban hàng tuần, lúc này Thế Duy hẳn phải đang ngủ mới đúng.

Chu Thiến thoáng lùi về phía sau hai bước. Những lời đêm qua anh nói giờ cô vẫn không thể chấp nhận được. Cô cần thêm thời gian mới có thể lấy dũng khí mà tự nhiên đối diện với Triệu Hi Thành.

Thế Duy đi đến bên cạnh cha, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên. Triệu Hi Thành vội ngồi xổm xuống để cho Thế Duy có thể nhìn thẳng mình, đây là cách tôn trọng với trẻ nhỏ. Thế Duy hưng phấn nói:

- Hôm nay chú sẽ dẫn con đi xem chú quay Thiệu Vân

Sau đó chỉ về phía Chu Thiến:

- Cô cũng đi cùng

Sắc mặt Triệu Hi Thành thoáng trầm xuống, sau đó nhìn Chu Thiến một cái rồi mới quay đầu nhìn Thế Duy mỉm cười nói:

- Thế thì Thế Duy phải nghe lời, đừng làm phiền chú làm việc nhé.

Thế Duy hô to:

- Thế Duy biết!

Sau đó chạy đến bên Chu Thiến, kéo tay Chu Thiến nói:

- Cô ơi, chúng ta mau xuống đi, chú đang đợi rồi

Chu Thiến bế Thế Duy đi xuống, đang đi lại nghe tiếng Triệu Hi Thành trầm thấp với theo:

- Đi chơi vui vẻ

Chu Thiến thoáng sững sốt, dừng bước. Cô cố khống chế bản thân không quay đầu lại, lại tiếp tục bước đi.

Đi xuống lầu, Hi Tuấn đã đang chờ bọn họ trong đại sảnh. Hôm nay anh mặc quần áo màu đen, cúc cổ áo nổi lộng. Hi Tuấn đứng đó mỉm cười, mắt phượng sáng bùng. Anh đi đến bên Chu Thiến nói:

- Hôm nay tôi phải đi sớm vì chuẩn bị chụp ảnh bìa cho album, không có thời gian ăn sáng đâu, chút nữa tôi sẽ mua cho hai người ăn.

Chu Thiến cười gật đầu. Triệu Hi Tuấn định bế Thế Duy thì Chu Thiến vội nói:

- Để tôi bế đi, đừng làm nhàu quần áo của anh. Hôm nay còn phải chụp ảnh

Hi Tuấn vẫn đón lấy Thế Duy trong tay cô rồi nói:

- Không sao đâu, tôi chụp ảnh mặc quần áo khác! Thế Duy giờ cũng không nhẹ, bế lâu đau tay lắm.

Chu Thiến cảm kích ý tốt của anh, sau đó lại nói:

- Stylist hôm nay của anh là ai?

Dựa vào địa vị hiện tại của anh, nhất định là stylist hàng đầu như Khắc Y.

Quả nhiên, Triệu Hi Tuấn đáp:

- Là thầy Khắc Y

Vừa nghe đến là Khắc Y thì Chu Thiển kích động, hôm nay có thể được xem thầy Khắc Y tạo hình rồi!

Hai người cười nói đi ra ngoài.

Triệu Hi Thành đứng ở bên cầu thang nhìn theo bóng bọn họ nói cười vui vẻ rồi đi mà lòng thấy chua chát

Vì sao người con gái này có thể dễ dàng kích động cảm xúc của anh như vậy? Anh thực sự không thể hiểu nổi...

Ba người Chu Thiển lên xe của Hi Tuấn, đi thẳng đến studio

Vừa thấy Hi Tuấn xuất hiện thì mọi nhân viên đều phấn chấn, bắt tay vào công việc. Trợ lý của Hi Tuấn nói:

- Hi Tuấn, vừa rồi nhiếp ảnh gia còn đang hỏi không biết lúc nào cậu đến, tôi đã nói Hi Tuấn sẽ không đến muộn đâu. Giờ mau đến phòng hóa trang đi, thầy Khắc Y đang chờ cậu đó

Sau đó thoáng khựng lại khi thấy Chu Thiển và Thế Duy.

Hi Tuấn giới thiệu:

- Đây là bạn tôi, còn đây là cháu ruột tôi, hôm nay dẫn bọn họ đến xem, tí nữa anh đi mua đồ ăn sáng cho bọn họ nhé.

Trợ lý thấy Thế Duy đáng yêu thì rất muốn bế nhưng Thế Duy chỉ bắt tay chứ không chịu để anh ta bế. Trợ lý cười cười:

- Tiểu tử này có cá tính ghê!

Sau đó lại vội vàng đi mua đồ ăn sáng cho bọn Chu Thiển. Chu Thiển hỏi Hi Tuấn

- Lúc anh hóa trang tôi có thể vào xem không?

Hi Tuấn nghĩ nghĩ rồi nói:

- Để tôi nói qua với thầy Khắc Y, chắc là được thôi.

Một lát sau, anh đứng ở cửa phòng hóa trang vẫy tay với cô:

- Có thể vào, thầy Khắc Y đồng ý rồi

Chu Thiển vội bế Thế Duy đi vào, trong nháy mắt khi thấy thầy Khắc Y thì tâm tình vạn phần kích động.

Khắc Y đang cảm bản vẽ mà nhìn đến xuất thần, hần đó là thiết kế tạo hình của Hi Tuấn. Hi Tuấn vừa mới đi thay đồ trong phòng, mà Trương Bân thì đang chuẩn bị dụng cụ cho Khắc Y.

Hai năm không gặp, Khắc Y cũng không thay đổi gì nhiều, khí chất vẫn rất thông dong, tao nhã nhưng Trương Bân lại thay đổi không ít. Trông anh bớt phần lỗ mãng, thêm sự điềm tĩnh, khó trách mà có thể chiếm được trái tim Tiểu Mạt.

Cảm nhận được ánh mắt Chu Thiển, Trương Bân ngẩng đầu nhìn, thấy một cô gái xa lạ đang nhìn mình mỉm cười thì không khỏi ngẩn người. Chu Thiển đi tới, vươn tay với anh cười nói:

- Tôi biết anh là Trương Bân, là bạn trai của Tiểu Mạt. Tôi là bạn của Tiểu Mạt – Chu Thiển. Rất vui được gặp anh.

Trương Bân cười cười, cũng khẽ bắt tay cô nói:

- Tôi sớm đã nghe Tiểu Mạt nhắc tới cô, nhưng cô ấy nói dạo này cô bận việc nên không có thời gian giới thiệu. Không ngờ hôm nay có thể gặp cô ở đây, đúng rồi, sao cô đến đây.

Chu Thiển nói:

- Tôi là bạn của Hi Tuấn, là anh ấy đưa tôi đến

Chu Thiển nhìn anh cẩn thận lau khô từng công cụ một thì nói:

- Nghe Tiểu Mạt nói, anh sắp được ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, lúc nào thì đi?

- Phải hết tháng sau, đợi thi cuộc thi stylist toàn quốc xong thì mới đi được
- Thi stylist toàn quốc? Mắt Chu Thiến sáng bừng.
- Đúng vậy, đầu tháng sau là thi, thi xong thì tôi sẽ đi, mong là có thể đạt được thứ tự tốt

Chu Thiến cúi đầu trầm tư, 2,3 tháng nữa Thế Duy sẽ đi nhà trẻ, Triệu gia sẽ không mời bảo mẫu cho Thế Duy nữa. Đến lúc đó cô vẫn cần phải quay lại làm việc, nếu tham gia kì thi này, có được thành tích khá thì nhất định sẽ dễ xin việc hơn. Hơn nữa có thể tham gia cộ xét thi hẵn là điều mà mọi stylist đều mong muốn

Chu Thiến mỉm cười tự tin

Lúc này, Hi Tuấn ra khỏi phòng thay đồ. Khắc Y buông bản vẽ trong tay ra, đi đến bên anh, giúp anh sửa sang lại quần áo. Trương Bản nói với Chu Thiến:

- Tôi có chút việc, về sau có cơ hội thi cùng đi ăn cơm nhé
- Được, anh cứ làm đi, không quấy rầy anh nữa, tôi ở đây xem.

Hôm nay Khắc Y tạo hình cho Hi Tuấn theo kiểu quý tộc, áo sơ mi tơ tằm bóng. Ngực và cổ thêu ren trắng cầu kì, cúc áo trăn châu, hiển lộ sự quý giá, cao sang. Chỗ cổ tháo bớt hai nút áo, lộ ra da thịt màu đồng khờ mạnh. Bên dưới mặt quần dài bó sát để lộ ra đôi chân săn chắc

Trang phục chính thể khiến cho sự gọi cảm của Hi Tuấn lặng lẽ bộc phát trong sự tao nhã, cao sang này, khiến người ta nhìn mà hoa mắt.

Khắc Y lại bắt đầu trang điểm cho anh, nhấn mạnh vào đôi mắt phượng. Chỉ vài ba nét sơ qua của Khắc Y mà đôi mắt của Hi Tuấn trở nên hút hồn người khiến ai nhìn cũng có ấn tượng sâu sắc.

Không hổ là stylist bậc thầy trong nước, tài nghệ của ông khiến Chu Thiến nhìn mà choáng váng. Đáng tiếc cô không có cơ hội theo ông học tập...

Trương Bản luôn ở bên cạnh giúp ông lấy đồ, ông cần cái gì thì nhanh chóng đưa tới tay. Có khi Khắc Y nói ra mình cần gì, có khi thì chỉ đưa tay về phía Trương Bản mà thôi, đây là một hình thức kiểm tra năng lực trợ lý của Trương Bản. Phải hiểu rõ thiết kế, hiểu rõ tiếp theo nên làm gì thì mới có thể ăn khớp với tiết tấu của Khắc Y. Trương Bản đi theo Khắc Y nửa năm mới đạt được tiêu chuẩn này.

Nhưng có khi vẫn xảy ra sai sót

Đột nhiên, Trương Bản ôm bụng, vẻ mặt đau khổ, Khắc Y vội hỏi:

- Sao thế?

Trương Bản ngượng ngùng nói:

- Thầy ơi, ngại quá, chắc là buổi sáng em ăn phải đồ độc, em muốn đi toilet
- Thế thì mau đi đi.

Trương Bản đi rồi, Khắc Y làm việc một mình, chẳng những phải trang điểm mà còn phải tìm đồ trong đồng đồ đạc kia, tốc độ chậm lại rất nhiều

Ông đang trang điểm đuôi mắt cho Hi Tuấn, nếu dùng phấn sáng thì sẽ càng hoàn mỹ. Đang nghĩ vậy thì bên cạnh có đôi bàn tay mảnh khảnh đưa tới một hộp phấn mắt màu vàng cho ông.

Khắc Y cảm thấy bất ngờ. Là ai mà lại hiểu ý ông như vậy? Ông nhìn theo cánh tay kia, chỉ thấy một cô gái mắt to đang mỉm cười nhìn ông

- Thầy Khắc Y, thầy cần phấn này ạ?

Khắc Y nhìn cô có ý tán dương, tiếp nhận hộp phấn, dùng phấn vàng trang điểm cho đuôi mắt của Hi Tuấn khiến ánh mắt anh như có ma lực

- Sao em biết tôi cần cái này? Em cũng là stylist sao?

Chu Thiến gật đầu:

- Trước kia em đã làm, em rất thích công việc này! Em cảm thấy đuôi mắt Hi Tuấn nếu dùng phấn màu sáng thì sẽ càng thêm hoàn mỹ.

Khắc Y cười:

- Nghĩ giống hệt tôi. Vậy sao em biết tôi cần màu vàng

Trong mắt Chu Thiến lóe lên tia tự tin:

- Da Hi Tuấn bây giờ là màu đồng, dùng màu vàng là thích hợp nhất

Khắc Y gật đầu:

- Nói rất đúng, hiểu biết về sắc thái của em rất tốt.

Bên cạnh, Hi Tuấn có lòng muốn nói tốt cho Chu Thiến mấy câu nhưng mình đi nhờ người trang điểm nên rất khó nói gì. Mà Thế Duy ở bên cũng ngoan ngoãn nghe Chu Thiến dặn, không nghịch ngợm đồ hóa trang, mở to mắt nhìn nhất cử nhất động của người lớn, trong mắt là sự tò mò vô cùng

Trong lúc Trương Bản chưa về, Chu Thiến liền đảm nhiệm công việc trợ lý. Có lẽ là vì trước kia từng theo học ông nên Chu Thiến có thể miễn cưỡng mà bắt kịp tiết tấu của ông. Tuy rằng cũng có vài lần sai sót nhưng cũng đủ để khiến Khắc Y kinh ngạc.

Sau khi trang điểm xong, Khắc Y như đùa đùa mà nói với Chu Thiến:

- Đáng tiếc em không phải là học viên của Yêu Ti Lệ, nếu không tôi nhất định mời em làm trợ lý thay cho Trương Bản.

Chu Thiến vui mừng vội nói:

- Thầy Khắc Y, chẳng lẽ không phải là học viên của Yêu Ti Lệ thì không được làm trợ lý cho thầy sao?

Khắc Y nhận thấy cô có năng lực, theo quan sát vừa nãy cũng có thể nhìn ra, cô có căn cơ rất vững, cũng rất sáng tạo, chẳng qua chỉ thiếu chút kinh nghiệm mà thôi. Khó nhất chính là cô làm việc rất cẩn thận, chuyên chú, đây là điều kiện mà trợ lý của ông không thể thiếu. Hi Tuấn ở bên hát đệm:

- Khắc Y, thầy không cần chuyện gì cũng làm theo quy củ đâu. Nhân tài khó tìm, một lần ngoại lệ cũng chẳng có gì đâu

Khắc Y cũng có chút động tâm, ông trầm ngâm một lúc lâu mới nói:

- Được rồi, tháng sau có cuộc thi thiết kế toàn quốc, nếu em có thể vào top 10 thì Yêu Ti Lệ nhất định sẽ mời em. Chỉ cần em có thể trở thành nhân viên của Yêu Ti Lệ thì có thể làm trợ lý của thầy.

Hi Tuấn có vẻ không hài lòng nói:

- Khắc Y, top mười sao? Có phải là quá khó không, cô ấy còn trẻ như vậy. Thầy đừng cổ hủ thế, mời cô ấy chẳng qua chỉ là một câu nói của ông thôi.

Khắc Y quay đầu nhìn anh, nghiêm túc nói:

- Thầy mời em ấy quả thực chỉ là một câu nói nhưng như thế là không công bằng với mọi người trong công ty. Chỉ cần em ấy có thể chứng minh thực lực của mình thì mới có thể làm cho mọi người đều tâm phục khẩu phục.

Tiếp theo lại quay đầu nhìn về phía Chu Thiến:

- Thế nào? Em có tự tin không?

Chu Thiến gật đầu thật mạnh, mắt sáng bừng:

- Em muốn thử một lần! Không nhất định em sẽ có hết sức để vào top 10.

Khắc Y hai tay ôm ngực, vẻ mặt rất hài lòng

Thời gian sau đó, Thế Duy vui vẻ xem chú chụp ảnh, còn đứng bên cạnh bắt chước Hi Tuấn mà post ảnh khiến nhân viên cười vui vẻ. Nhiếp ảnh gia thấy cậu nhóc đáng yêu, chụp cho Hi Tuấn xong thì bắt đầu chĩa máy ảnh về phía cậu nhóc mà tác nghiệp.

Mãi đến giữa trưa thì Hi Tuấn mới xong việc, anh lái xe đưa Chu Thiến và Thế Duy về biệt thự Triệu gia.

Trước khi lên xe, Hi Tuấn hỏi hai người:

- Có muốn đi ăn gì không?

Giữa trưa là cùng mọi người ăn cơm hộp, Hi Tuấn rất ngại.

Chu Thiến vừa định lắc đầu thì Thế Duy đã vội nói:

- Được, đi ăn KFC

Chu Thiến nói với Thế Duy:

- Không được, đồ ăn đó không có dinh dưỡng, không tốt cho sức khỏe.

Thế Duy thấy cô không đồng ý thì mất hứng bủn rủn. Hi Tuấn nói:

- Thỉnh thoảng đi ăn cũng không sao, chỉ cần không ăn thường xuyên là được rồi, mấy khi đưa Thế Duy ra ngoài chơi.

Chu Thiến nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không vui của Thế Duy mà mềm lòng. Ba người đi đến cửa hàng KFC ở gần đó, lại chơi hơn một tiếng rồi mới quay về.

Bên kia, từ sáng Triệu Hi Thành đã luôn thấy bất an, trong đầu luôn hiện lên tình cảnh vui vẻ của Chu Thiến và Hi Tuấn. Đến lúc họp hội nghị buổi sáng thì sự bất an này càng trở nên rõ ràng.

Cấp dưới phát biểu kế hoạch tháng tới, cuối cùng khi hồi ý kiến anh thì anh mới phát hiện mình chẳng hề nhập tâm, không nghe được chữ gì. Sau khi Thiệu Lâm qua đời, anh dùng công việc gây mê chính mình, rất ít khi xảy ra chuyện này với kẻ cuồng công việc như anh. Anh mờ mịt đối diện với ánh mắt nghi hoặc của cấp dưới, hận không thể lập tức biến mất. Anh day day thái dương, nhắc nhở mình phải tập trung nhưng trong đầu như có hàng vạn con ngựa đang chạy ầm ầm, không thể nào bình tĩnh lại. Sau đó đến ngay cả Triệu Quốc Xương cũng phát hiện con bất ổn, quan tâm hỏi xem anh thế nào thì anh mới vin vào cơ đó mà rời khỏi phòng họp trước.

Cả một ngày đều miễn cưỡng lấy tinh thần mà làm việc, vất vả lắm mới kiên trì được đến giữa trưa, sự phiền chán càng lúc càng tăng. Cuối cùng anh không nhịn được mà bỏ hết công việc, vội vã trở về nhà như thể ở đó mới có thể khiến anh an tĩnh lại.

Anh vừa về nhà chưa được bao lâu, còn chưa kịp lên lầu thì đã thấy Chu Thiến và Hi Tuấn bế Thế Duy vui vẻ đi vào. Hi Tuấn như nói gì đó khiến Chu Thiến cúi đầu mỉm cười, hai má ửng hồng như đang thẹn thùng. Hình ảnh này khiến mắt anh như bị châm kim, đau đớn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Bị ốm

Thế Duy vào nhà đã thấy cha thì vội vươn tay muốn cha bế. Triệu Hi Thành đi đến bên Hi Tuấn, đón lấy Thế Duy trong tay anh. Thế Duy cao hứng nói với cha:

- Cha ơi, hôm nay chú đưa con đi ăn KFC cơ

Triệu Hi Thành không muốn khiến con trẻ mất hứng thì miễn cưỡng cười nói:

- Thế Thế Duy có vui không?

Thế Duy cười:

- Vui lắm, có anh còn nói cô và chú là cha mẹ của con, làm con buồn cười muốn chết

Đồng ngôn vô ký (lời trẻ con không nên để ý), Chu Thiến và Hi Tuấn cũng bật cười. Nhưng Triệu Hi Thành lại giận tái mặt. Chu Thiến và Triệu Hi Tuấn thấy anh đột nhiên biến sắc thì đều cứng đờ người, không hiểu anh có ý gì.

Không khí có chút xấu hổ, Chu Thiến đón lấy Thế Duy rồi nói với Triệu Hi Thành:

- Triệu tiên sinh, tôi đưa Thế Duy lên nhà tắm rửa, Thế Duy toát mồ hôi rất nhiều

Chu Thiến bế Thế Duy lên tầng, Triệu Hi Thành cũng đi theo sau, Triệu Hi Tuấn đứng đó, có chút dăm chiêu nhìn theo anh mình

Trở về phòng, Chu Thiến tắm rửa cho Thế Duy, tắm xong, Thế Duy ngáp liên tục, Chu Thiến lại dỗ cậu bé ngủ xong rồi mới ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi phòng đã thấy Triệu Hi Thành đang đứng ở cửa sổ cuối hành lang mà nhìn ra bên ngoài đến xuất thần. Đối lại là hôm qua thì Chu Thiến nhất định sẽ đi đến bên anh mà bắt chuyện nhưng những lời tối qua anh nói khiến cô không thể cố gắng tiếp cận với anh mãi. Cô do dự đứng ở cửa phòng, cuối cùng vẫn không tiến lên, chỉ nhẹ nhàng kêu một tiếng:

- Triệu tiên sinh

Xem như chào hỏi xong, sau đó chuẩn bị xuống lầu.

Nhưng ai ngờ Triệu Hi Thành nghe cô chào xong thì lại quay phắt người lại, sau đó đi nhanh về phía cô. Sắc mặt anh âm trầm, đôi mắt tối đen như bùng

lên ngọn lửa, bước đi như có khí thế không thể ngăn cản, như con gió mà vọt tới trước mặt cô.

Chu Thiển nhìn anh, không nhìn được mà lui về phía sau vài bước.

Cách Chu Thiển khoảng vài bước, Triệu Hi Thành đột nhiên dừng lại, anh yên lặng nhìn cô, đôi mắt thâm thúy như biển, bên trong có một cảm xúc khó hiểu đang cuồng quay, tựa như đang rít gào muốn ứa ra. Ngực anh phập phồng, hơi thở nặng nề, tay anh nắm chặt lại, hơi run run.

Hơi thở của Chu Thiển không khỏi dồn dập hơn, cô nhìn anh, trong lòng vô cùng lo lắng. Cô cảm thấy anh bây giờ vô cùng nguy hiểm, như bất kể lúc nào cũng có thể nổi giận nhưng cô không hiểu, vì sao anh lại tức giận? Anh tức giận vì cô và Hi Tuấn đưa Thế Duy đi ăn KFC? Hay là anh cho rằng cô tiếp cận Hi Tuấn là có mục đích khác.

Cô vẫn nghĩ mình rất hiểu anh nhưng đến giờ cô mới biết, trước kia cô có thể hiểu anh là vì anh nguyện ý cho cô hiểu mình. Nhưng giờ anh thâm trầm như biển, những lời nói, hành động của anh luôn khiến cô khó hiểu.

Chỉ thấy anh vẫn trầm mặc nhìn cô, ánh mắt càng lúc càng thâm trầm đáng sợ, Chu Thiển lén nuốt nước bọt, thử thăm dò mà nói:

- Triệu tiên sinh...

Nhưng Triệu Hi Thành nghe cô gọi thì sắc mặt đột nhiên tái mét, sau đó lùi vài bước, xoay người chạy xuống tầng như đang chạy trốn.

Chu Thiển đuổi theo vài bước nhưng chỉ có thể nhìn thấy bóng anh lạnh lùng quẹo vào chỗ rẽ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mọi người thường nói lòng dạ phụ nữ như mò kim đáy biển, nhưng lòng dạ đàn ông cũng thâm trầm đầu kềm. Chu Thiển thật hâm mộ loại phụ nữ có thất khiếu lung linh tâm, có thể thấu hiểu được lòng dạ đàn ông. Nhưng Chu Thiển chắc có lẽ không có năng lực này.

Chu Thiển khẽ thở dài, cũng chẳng còn tâm tình xuống lầu, lại xoay người trở về phòng.

Mấy ngày sau đó, Triệu Hi Thành hầu như luôn đi sớm về muộn, thường ra khỏi nhà trước khi Thế Duy dậy, mãi đến tối khi Chu Thiển đi ngủ rồi thì mới có thể nghe tiếng anh về phòng.

Điều này khiến Triệu phu nhân không nhìn được mà lo lắng hỏi chồng:

- Thời thời gian này công ty đã xảy ra chuyện gì sao? Vì sao Hi Thành không về nhà ăn cơm?

Thế Duy cũng bĩu môi:

- Lâu lắm rồi chẳng gặp cha

Triệu lão gia từ cũng có chút kỳ quái:

- Chẳng có gì đâu? Có lẽ nó đi xã giao nhiều

Triệu phu nhân cảm thấy nghi hoặc: Xã giao? Không phải là bệnh cũ tái phát chứ. Thiệu Lâm qua đời đã hai năm, anh vẫn luôn độc thân, điều này vốn không bình thường...

Hiểu theo điều này, Triệu phu nhân cũng có chút thoải mái.

Ngoài Triệu phu nhân, Tống Thiệu Vân cũng vô cùng lo lắng, bởi vì đoạn thời gian này, Triệu Hi Thành căn bản chẳng đi tìm cô ta, thậm chí ngay cả khi cô gọi điện qua anh chỉ nói được đôi câu rồi cúp máy, nếu không thì dứt khoát không tiếp. Tâm tư phụ nữ hẳn cảm nhất, cô ta cơ hồ đã có kết luận, Triệu Hi Thành đã chẳng còn hứng thú với mình, có lẽ đã có người mới, là ai đây? Ai dám cướp đàn ông với cô?

Là bảo mẫu dung mạo bình thường mà thủ đoạn tâm cơ kia sao? Nhưng theo tin Quế tẩu báo thì không phải như thế, Triệu Hi Thành rất ít khi về nhà, hẳn là ít có thời gian tiếp xúc với Chu Thiển, vậy rốt cuộc là ai đây? Nhưng cho dù là như thế, cũng không thể khiến cô bớt giận Chu Thiển. Cô ta dặn dò Quế tẩu nhanh chóng thực hiện việc đuổi Chu Thiển đi.

Mà thời gian này Triệu Hi Tuấn lại rất tích cực về nhà. Trước nhiều lần thì tuần về một lần, ăn một bữa cơm, ngủ lại một đêm nhưng bây giờ chỉ cần rảnh rồi là đã về nhà, như thể trong nhà có gì hấp dẫn anh vậy. Triệu phu nhân đương nhiên rất vui vì ngày nào cũng được gặp con nhưng vẫn không nhìn được mà trêu đùa:

- Thời gian này sao hay về nhà thế? Rảnh vậy sao? Không phải là con hết nổi tiếng, không có việc mà làm đấy chứ?

Triệu Hi Tuấn ngồi bên cạnh mẹ, sờ sờ tai rồi nhướn mày nói:

- Mẹ, hình như là mẹ không chào đón con! Con vừa phát hành album nên mới rảnh rỗi chút, muốn về nhà với mẹ, thì ra mẹ chẳng thích. Hóa ra là tự con đa tình rồi!

Chu Thiển và Thế Duy ở bên cũng bật cười.

Triệu phu nhân cười vỗ vỗ đầu anh:

- Con đúng là, miệng càng ngày càng tròn, sao mẹ lại không thích con về. Mẹ chỉ mong ngày nào cũng được ăn cơm với các con, chỉ sợ ảnh hưởng đến công việc của con mà thôi.

Triệu Hi Tuấn chỉ cười nhưng lại liếc mắt qua phía Chu Thiển, nhìn nụ cười tinh thuần của cô mà ý cười càng đậm. Sao anh có thể không bận, thời gian này đang phải tuyên truyền cho album mới, chỉ là... Nơi này dường như có người càng khiến anh để ý, khiến anh dù bận cũng vẫn muốn dành thời gian về nhà...

Thời gian cứ thế trôi qua, Chu Thiển cũng không nhớ rõ nổi là đã bao lâu không gặp Hi Thành. Mãi đến một ngày...

Nửa đêm hôm đó, Chu Thiển như bình thường, ba giờ sáng sẽ gọi Thế Duy dậy đi toilet. Nhưng gọi vài lần cũng chẳng thấy Thế Duy có phản ứng, bình thường chỉ cần gọi hai tiếng là Thế Duy đã dậy rồi.

Chu Thiển thấy lạ, bật đèn ngủ ở đầu giường. Thế Duy quay lưng về phía cô, vẫn không nhúc nhích. Chu Thiển vươn tay, vừa gọi Thế Duy vừa xoa Thế Duy lại.

Vừa nhìn mặt Thế Duy, Chu Thiển cả kinh suýt nữa hét lớn. Mắt Thế Duy nhắm chặt, môi cũng mím chặt, lông mày nhíu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Về mặt thống khổ.

- Thế Duy, con sao thế? Mau tỉnh lại!

Nhất thời, Chu Thiển vô cùng hoảng hốt.

Chu Thiển khẽ vỗ mặt cậu bé, tay cảm giác nóng ran, sờ trán cậu bé thì cảm giác nóng bỏng tay.

Thế Duy bị sốt! Ban ngày còn tốt nhưng sao đến đêm lại sốt thế này? Chu Thiển vừa lo lắng vừa nóng ruột. Cô vội lấy nhiệt kế đo nhiệt độ cho cậu bé. 39 độ 9, sốt cao vậy sao. Chu Thiển hoảng hốt nghĩ, phải mau đến bệnh viện mới được!

Lập tức, Chu Thiển bất chấp mọi thứ, tùy tiện mặc quần áo gọn gàng, chạy qua phòng bên gõ cửa phòng Hi Thành. Dù Chu Thiển không gõ mạnh nhưng trong ban đêm yên tĩnh lại vô cùng rõ ràng, mạnh mẽ.

Không lâu sau, Triệu Hi Thành mở cửa hờ hờ, lạnh lùng nhìn Chu Thiển, giọng nói có chút mất kiên nhẫn:

- Chuyện gì?

Lúc này Chu Thiển nào có tâm tình so đo với anh, cô vội vàng nói:

- Triệu tiên sinh, Thế Duy bị sốt, 39,8 độ, tôi nghĩ phải mau đưa thằng bé vào bệnh viện.

Triệu Hi Thành nghe thấy con bị sốt thì vội mở cửa, chạy vào phòng Thế Duy. Anh ở bên giường sờ trán Thế Duy, sau đó giận dữ mắng Chu Thiển:

- Cô chăm sóc Thế Duy kiểu gì thế? Để nó bị sốt cao thế này?

Lòng Chu Thiển cũng đang tự trách, cô nói với Triệu Hi Thành:

- Tôi biết là tôi sai! Nhưng giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, giờ phải nhanh chóng đưa Thế Duy đến bệnh viện. Chờ Thế Duy khỏe lại, anh truy cứu trách nhiệm cũng không muộn!

Triệu Hi Thành im lặng, quay đầu nhìn Thế Duy rồi nói:

- Cô chuẩn bị đồ đi, tôi đi thay quần áo rồi lập tức đưa nó vào bệnh viện.

Lúc này Chu Thiển mới để ý, cả người Triệu Hi Thành chỉ mặc độc chiếc quần đùi, lồng ngực rắn chắc, bụng phẳng chân dài đều hiện rõ trước mặt cô. Cô cúi đầu, sau đó lùi qua một bên, nhường đường cho anh.

Triệu Hi Thành đi rồi, Chu Thiển mặc quần áo cho Thế Duy, sau đó lại mang khăn mặt, quần áo để phòng trường hợp Thế Duy phải nhập viện, cuối cùng còn mang theo cả con gấu nhỏ đi nữa.

Triệu Hi Thành thay quần áo xong chạy qua bế Thế Duy, thấy Chu Thiển đi theo sau thì nói:

- Cô không cần đi.

Chu Thiển kiên quyết:

- Không được, tôi nhất định phải đi, tôi muốn ở bên Thế Duy. Tôi muốn thấy Thế Duy khỏe lại, bằng không sẽ không thể an tâm! Triệu tiên sinh, chờ Thế Duy khỏe rồi, nếu anh muốn sa thải tôi thì tôi cũng không trách móc gì nhưng giờ tôi nhất định phải ở bên Thế Duy.

Triệu Hi Thành yên lặng nhìn cô hai giây, sau đó tiếp tục đi về phía trước, cũng chẳng phản đối Chu Thiển đi theo

Triệu Hi Thành lái xe, Chu Thiển bế Thế Duy ngồi bên cạnh. Vì là nửa đêm nên xe rất nhanh chóng đi đến bệnh viện.

Vào phòng khám, bác sĩ kiểm tra qua thì chẩn đoán là viêm phổi cấp tính, đều nghị phải nằm viện trị liệu. Suốt quá trình Thế Duy vẫn luôn hôn mê.

Chu Thiển hỏi bác sĩ:

- Nguyên nhân của bệnh này là gì? Ban ngày đưa nhỏ rõ ràng vẫn khỏe

Triệu Hi Thành cũng rất chú ý nghe.

Bác sĩ nói:

- Khả năng miễn dịch của trẻ còn thấp, rất dễ bị nhiễm virus. Nhưng bệnh này rất phổ biến với trẻ em, chỉ cần đưa đến bệnh viện kịp thời thì chẳng có gì nguy hiểm cả. Hai người đưa tới rất đúng lúc nên không cần quá lo lắng!

Triệu Hi Thành nghe bác sĩ nói xong thì nhìn thoáng qua Chu Thiển một cái, biết vừa rồi mình nhất thời nóng vội mà trách nhầm cô đã không chăm sóc Thế Duy cho tốt thì thầm hối hận.

Mà Chu Thiển nghe bác sĩ nói không nguy hiểm gì thì mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Rung động

Thế Duy đương nhiên ở phòng bệnh Vip

Thân thể nho nhỏ nằm trên chiếc giường trắng như tuyết, người cuộn tròn, nhìn qua như con mèo nhỏ bị thương. Y tá đi vào kiểm tra dịch truyền của cậu, một y tá khác thì tiêm một mũi hạ sốt vào mông cậu nhóc

Thế Duy tuy rằng hôn mê nhưng vẫn có thể cảm nhận được đau đớn. Cậu nhú chặt mày, miệng khẽ rên rỉ. Bàn tay nhỏ bé quơ lên trong không trung như muốn tìm chỗ dựa.

Chu Thiển biết cậu bé sợ hãi, vội vàng cầm tay Thế Duy, thì thầm an ủi vào tai cậu bé. Chỉ chốc lát, Thế Duy bình ổn trở lại, lại chìm vào con hôn mê

Triệu Hi Thành vẫn yên lặng đứng bên nhìn mọi chuyện.

Tiêm xong, y tá bác sĩ đều đi ra ngoài. Trong phòng bệnh ngoài Thế Duy đang mê man thì chỉ còn lại hai người.

Chu Thiển ngẩng đầu nhìn thấy Triệu Hi Thành đang đứng ở cuối giường, vẻ mặt mệt mỏi, nhớ ra gần đây anh luôn đi sớm về muộn, nhất định không nghỉ ngơi tốt thì không khỏi đau lòng nói:

- Triệu tiên sinh, anh đi về trước mà nghỉ ngơi đi, ở đây có tôi là được rồi, anh cứ yên tâm

Triệu Hi Thành nghe ra ý quan tâm trong giọng nói của cô thì lòng khẽ run lên. Sắc mặt nhất thời nhu hòa lại rất nhiều:

- Không được, Thế Duy còn chưa tỉnh lại thì tôi không yên tâm, về cũng không ngủ được.

Chu Thiển thấy anh cứ đứng đó, sợ anh mệt thì chỉ vào chiếc ghế dài bên giường nói:

- Vậy anh qua bên kia nghỉ ngơi chút đi, sắc mặt anh không tốt đâu.

Triệu Hi Thành nghe cô nói thì cúi đầu, khóe miệng khẽ cong cong. Anh chậm rãi đi đến bên ghế ngồi, sau đó chống khuỷu tay lên thành ghế mà lặng lẽ nhìn Chu Thiển đối diện.

Lúc này, có lẽ là vì đã tiêm thuốc hạ sốt nên Thế Duy bắt đầu đổ mồ hôi. Mái tóc đen bóng ướt đẫm mồ hôi, trán cũng toát mồ hôi. Chu Thiển lấy khăn mặt cẩn thận lau mồ hôi cho cậu bé. Ánh mắt của cô vô cùng chuyên chú, động tác vô cùng dịu dàng, đôi lông mi không quá dài của cô khẽ rung động, đôi môi đầy đặn khẽ mở, lúc lau tóc cho Thế Duy xong, cô đứng lên rồi khẽ vươn vai vặn mình. Quần áo mỏng manh dán sát lên người cô khiến vòng eo mảnh của cô hiện rõ, lại nhìn xuống bờ mông cong cong... (lão này dễ vật)

Như là cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Triệu Hi Thành, Chu Thiển đột nhiên quay lại nhìn anh. Triệu Hi Thành vội rũ mắt, giả bộ đang ngủ nhưng lưng toát mồ hôi, tim đập thình thịch.

Trong phòng bệnh im ắng, trong không khí có mùi thuốc sát trùng nhẹ nhàng, ngoài cửa loáng thoáng có tiếng y tá trực đêm nói chuyện.

Triệu Hi Thành dựa vào ghế, không dám mở to mắt, chỉ chốc lát lại nghe được tiếng bước chân khe khẽ, như là có người cố ý đi nhẹ. Tiếng bước chân cách anh càng lúc càng gần, không lâu sau đã đứng ở bên cạnh anh. Triệu Hi Thành không dám động đậy, lòng như có con thỏ đang nhảy loạn, hơi thở có chút dồn dập nhưng anh miễn cưỡng khắc chế. Giờ cảm xúc của anh rất kì quái, như là đang chờ mong điều gì đó hoặc như đang sợ hãi điều gì đó, vô cùng mâu thuẫn khiến tim anh căng tức như muốn nổ tung.

Cô như đang cúi người, bởi vì anh cảm nhận được hơi thở ấm áp nhẹ nhàng của cô khẽ phun lên mặt lên cổ khiến làn da anh khẽ run lên, sự rung động như chạm đến tim anh. Sau đó, mùi hương thân nhiên ủa đến khiến lòng anh dâng lên khát vọng khó nói.

Đang lúc anh có chút ý loạn tình mê thì chiếc chăn mỏng mềm mại phủ lên người anh, nhẹ nhàng như còn bí mật mang theo hương thơm trên người cô.

Sau đó, hơi thở ấm áp rồi xa dần, anh cảm nhận được làn da có chút trống rỗng, tỉnh mạch. Sau đó, tiếng bước chân rồi xa, không khí xung quanh trở về trạng thái lạnh lùng, chỉ có mùi hương thơm ngát vẫn vương bên anh.

Lòng anh dâng lên cảm giác buồn bã, mất mát, như là có gì lạc khỏi quỹ đạo vậy. Anh có nên tìm lại hay không? Như thế đó là thứ rất quan trọng với anh nhưng hình như lại chẳng phải là của anh, thật phức tạp... Anh rất mệt mỏi, anh không muốn nghĩ tiếp...

Mí mắt anh dần nặng lại, suy nghĩ càng lúc càng mơ hồ, hơi thở càng lúc càng đều, anh lặng lẽ chìm vào giấc mộng.

Trong mộng, có một đôi tay dịu dàng đang lau mặt cho anh... miệng anh bất tri bất giác mỉm cười.

Triệu Hi Thành ngủ đến sáng mới tỉnh lại, tỉnh lại mới phát hiện giữa bắp chân sưng nóng, có một khát vọng khó nịn. Anh mở mắt ra nhìn, thấy Chu Thiển đang dựa vào bên giường Thế Duy, cũng không để ý đến phía mình thì mới thoáng thở phào.

Anh đứng lên, lặng lẽ đi vào toilet, rửa mặt bằng nước lạnh để bình ổn lại bản thân.

Anh đi ra ngoài, đi tới bên giường, đầu tiên là nhìn Thế Duy, thấy sắc mặt cậu bé không còn hồng như đêm qua nữa, vẻ mặt cũng thoải mái lên nhiều. Sờ vào trán cũng chẳng còn nóng, lúc này Triệu Hi Thành mới yên lòng.

Sau đó, anh chuyển qua nhìn Chu Thiển, cô dựa vào bên giường Thế Duy, gối đầu lên tay, mặt nghiêng qua một bên. Tóc mái khẽ nghiêng theo, để lộ ra một góc trán tròn bóng. Lông mày đen rậm, mắt khẽ nhắm, ánh mặt trời buổi sớm chiều qua cửa sổ thủy tinh mà chiếu vào mặt cô, có thể thấy rõ đến lớp lông tơ trên má cô. Nhìn Chu Thiển như vậy, lòng Triệu Hi Thành cảm thấy vô cùng bình an, thoải mái. Ngoài Thiệu Lâm, cũng chỉ có Chu Thiển có thể đem lại cho anh cảm giác này.

Lúc này, một cơn gió khẽ thổi đến, thổi mấy sợi tóc phát phơ trên mặt cô, mắt cô khẽ giật giật, lông mi run run như không thoải mái. Ma xui quỷ khiến, Triệu Hi Thành vươn tay, nhẹ nhàng vuốt lại tóc cho cô.

Tiếp xúc với làn da nõn nà của cô, lòng Triệu Hi Thành rung lên mà đồng thời, Chu Thiển cũng bừng tỉnh.

Chu Thiển ngẩng đầu, do vừa tỉnh ngủ nên mắt có chút mơ màng, suy nghĩ có chút mơ hồ. Cô ngẩng đầu, nhìn Triệu Hi Thành ở bên, thần trí đột nhiên tỉnh táo hẳn. Chu Thiển cả kinh vội đứng phắt dậy:

- Triệu tiên sinh...

Sau đó mới phát hiện, cứ thế này, hình như khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần.

Gần đến độ có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, gần đến độ có thể nhìn thấy bóng dáng của mình trong mắt nhau.

Chu Thiển nhìn anh, nhất thời quên mất bản thân đang ở đâu, cô chỉ cảm thấy mắt anh như cơn lốc xoáy vô đáy, tựa như muốn hút cô vào.

Chu Thiển mê hoặc, tình cảnh này thực sự quá quen thuộc. Khi cô vẫn còn là Thiệu Lâm, Triệu Hi Thành thường xuyên chăm chú nhìn cô với ánh mắt này, sau đó sẽ ôm cô vào lòng rồi dịu dàng hôn cô.

Giờ nhìn khuôn mặt càng lúc càng gần của anh, một cơn mơ hồ trong lòng Chu Thiển như lắng lại, sự kích động, vui mừng lại dâng lên.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Ngọt ngào

Không muốn làm mất hứng mọi người nhưng mọi người nhớ cho là đọc nội quy nhà mình rồi hãy comt nhé. Vừa rồi có em Hiền Nguyễn comt kiểu giục mình up truyện và mình del luôn theo quy định rồi. Rảnh rồi ngồi làm được thì up ngay chứ giữ truyện làm gì đâu. Mình cũng phải đi học, cũng có cuộc sống riêng, đâu phải lúc nào cũng rảnh mà ngồi type truyện 24/24 cho các bạn được. Thông cảm cho người editor, tạo không khí thoải mái cho nhau không tốt hơn à? Hôm nay nhiều việc còn bị thúc ép, hơi mệt, định làm thêm nhưng quyết định chỉ làm 1 chương ngắn này nữa thôi. Em Hiền có đọc được thì thông cảm và rút kinh nghiệm nhé.

Nhắc lại, mọi người ai chưa đọc nội quy thì đọc hộ mình trước khi có ý định comt, còn nếu k định comt thì không cần đọc cũng được :3

Chương 200

Triệu Hi Thành thấy lúc này Chu Thiển ngay gần trong gang tấc, ánh mắt trời nhuộm mái tóc cô vàng óng, mắt cô như bảo thạch mà phát sáng. Cô cứ lẳng lặng nhìn anh như vậy, ánh mắt vô cùng quen thuộc, tình cảm dịu dàng trong mắt cô khiến anh trầm mê. Môi cô khẽ mấp máy mà hé mở, cánh môi mềm mại ướt át. Dục hỏa vừa nén xuống lại một lần nữa bốc lên. Anh rút cuộc không khắc chế được khát vọng trong lòng, anh muốn, anh rất muốn nếm thử đôi môi ngọt ngào kia...

- Cha ơi!

Một tiếng gọi non nớt vang lên khiến hai người đang ý loạn tình mê đột nhiên tỉnh lại. Về mặt hai người đều có chút xấu hổ, mặt Chu Thiển ửng hồng nhưng trong lòng cô lại ngọt ngào vô cùng. Cô cúi đầu, khóe môi khẽ cười rồi quay đầu nhìn Thế Duy.

Cô sờ trán Thế Duy, đã không còn nóng nữa, xem ra đã hạ sốt. Nhìn đôi mắt to sáng ngời linh động của Thế Duy thì Chu Thiển lại vui mừng:

- Thế Duy có khỏe không? Có còn đau không?

Thế Duy cười cười, lắc đầu, sau đó nhìn về phía Triệu Hi Thành, vươn tay với anh:

- Cha ơi

Giọng nói nhu hòa khiến ai nghe cũng mềm lòng. Triệu Hi Thành vội nắm tay cậu bé nói:

- Thế Duy bị ốm, cha lo lắm

Thế Duy nói:

- Lâu rồi Thế Duy không được gặp cha, rất nhớ cha. Giọng nói đầy sự tủi thân.

Triệu Hi Thành nhớ lại đã nhiều ngày qua vì trốn tránh bản thân mà xem nhẹ con, trong lòng không khỏi có chút áy náy, anh ngồi bên giường, vuốt đầu Thế Duy nói:

- Không đâu, sau này sẽ không thế nữa, về sau ngày nào cha cũng sẽ dắt Thế Duy đi dạo

Thế Duy vừa lòng, mỉm cười ngọt ngào.

Chu Thiển nhìn hai người một lớn một nhỏ mà cũng mỉm cười

Triệu Hi Thành nhìn đồng hồ, thấy sắp đến giờ đi làm thì nói với Chu Thiển:

- Tôi về thay quần áo rồi đến công ty luôn!

Chu Thiển có hơi không dám nhìn anh, khẽ gật gật đầu. Cô tiễn anh ra khỏi phòng bệnh, mở cửa rất nhẹ. Triệu Hi Thành đột nhiên quay đầu, nói:

- Vừa rồi...

Vừa bắt đầu, Chu Thiển đã ngẩng đầu lên chặn lời anh:

- Đừng lại lấy lý do lần trước để né tránh, tôi không phải con ngốc, có một số chuyện tôi có thể cảm nhận được...

Cô nhìn thẳng vào mắt anh mà không chớp mắt

Triệu Hi Thành ngẩn ra, sau đó mỉm cười, vô cùng quyến rũ, anh khẽ nói:

- Tôi định nói, tối qua là tôi hiểu lầm cô, cô chăm sóc Thế Duy rất tốt, tôi xin lỗi, xin cô đừng để ý

Thấy anh nói sang chuyện khác, Chu Thiển mỉm cười hài lòng. Cô cũng không muốn lại bị những lời nói của anh đã kích. Tuy rằng cô biết những lời đó có lẽ không phải anh thực sự muốn nói nhưng vẫn luôn không thoải mái.

- Không sao, tôi hiểu, anh chỉ là lo lắng cho Thế Duy.

Hai người đều yên lặng như thể không biết nên nói gì. Một lúc sau, Triệu Hi Thành mới nói:

- Tôi đi đây, nói với Thế Duy lúc nào xong việc tôi sẽ lại đến với nó

- Vâng! Chu Thiển khẽ gật đầu

Triệu Hi Thành xoay người bước đi, Chu Thiển mỉm cười nhìn khuôn mặt anh dần dần biến mất sau cửa.

Đóng cửa lại, Triệu Hi Thành khẽ thở dài, đến giờ anh đã chẳng thể tự lừa dối mình nữa rồi. Quả thực anh đã động lòng với cô gái này, coi trọng cô gái bình thường chẳng chút đặc biệt này. Mỗi động tác, ánh mắt, mỉm cười của cô đều có thể khiến tim anh đập thình thịch.

Bọn họ biết nhau được bao lâu? Thực sự là đoạn thời gian quá ngắn nhưng cảm giác đó lại như đã trải qua nhiều năm vậy, rất khó tin. Chẳng lẽ cô ấy có phép thuật sao?

Bọn họ mới nhận thức bao lâu? Thực đoàn thời gian rất ngắn, nhưng là loại cảm giác này như là đã muốn trải qua rất nhiều năm dường như. Bất khả tư nghị cảm giác. Nàng này chẳng lẽ là có ma pháp sao?

Triệu Hi Thành lắc đầu, anh không thể cự tuyệt sự quyến rũ này. Anh từng cố gắng chống cự nhưng như vậy thực sự giống như bản thân đang từ chối vật báu mà mình khao khát. Nỗi đau khổ, dày vò đó khiến anh như phát cuồng.

Vì sao không thuận theo khát vọng trong lòng? Nhưng như vậy cũng có nghĩa là phản bội tình yêu của anh và Thiệu Lâm. Người con gái coi anh quan trọng hơn cả bản thân mình, anh sẽ vì dục vọng bản thân mà phản bội tình cảm chân thành đó sao?

Triệu Hi Thành nhíu đôi mày rậm. Anh vốn tính quyết đoán kiên nghị nhưng chuyện này, sự quyết đoán lại hoàn toàn không phát huy được. Thôi đi, tạm thời không nghĩ chuyện này, để sau hãy nói

Mà trong phòng bệnh, Chu Thiển dựa vào cửa phòng khẽ mỉm cười ngọt ngào. Hi Thành có cảm giác với cô, cô cảm nhận được, dù cô có thay đổi hình dạng khác nhưng trái tim anh vẫn nhận ra cô

Lúc trước sở dĩ anh lại nói như vậy nhất định là vì không muốn phản bội Thiệu Lâm. Cũng đúng, sao anh có thể dễ dàng chấp nhận người con gái khác? Cho dù là Tống Thiệu Văn dùng mọi thủ đoạn cũng không thể có được lòng anh đó sao?

Nghĩ đến đây, Chu Thiển càng thêm vui vẻ.

Chờ có cơ hội, cô sẽ nói hết chân tướng cho anh, để cho anh không còn cố kỵ gì mà chấp nhận mình. Như vậy là một nhà ba người lại có thể hạnh phúc bên nhau. Lòng Chu Thiển thật ngọt ngào.

Bón cháo cho Thế Duy xong, không lâu sau thì Triệu phu nhân và Triệu Hi Tuấn biết tin cũng vội chạy tới bệnh viện. Nhìn Thế Duy phải truyền, Triệu phu nhân đau lòng vô cùng, luôn miệng nói: “Tội nghiệp”... hận không thể bị bệnh thay cháu. Quế tẩu ở bên cạnh lạnh lùng nói:

- Nhất định là hai hôm nay thời tiết thay đổi, không mặc thêm quần áo đúng lúc. Trẻ con vì sự sơ sẩy của người lớn mà phải chịu khổ, thật đáng thương

Nói xong lại liếc nhìn Chu Thiển như sợ mọi người không biết mình đang ám chỉ đó là lỗi của Chu Thiển vậy

Triệu Hi Tuấn nghe Quế tẩu nói thì nhíu mày:

- Hệ miễn dịch của trẻ vốn yếu, ốm là chuyện thường, sao có thể đổ hết trách nhiệm lên đầu người lớn.

Triệu phu nhân cũng gật đầu nói:

- Chu tiểu thư chăm sóc Thế Duy thế nào chúng ta đều biết, lần này Thế Duy bị ốm cũng không thể hoàn toàn trách cô ấy được

Thấy chủ đề nói đỡ cho Chu Thiển như vậy, Quế tẩu bĩu môi nhưng cũng không nói gì thêm. Trong lòng lại suy nghĩ, Chu Thiển này thật là lợi hại, giờ ngay cả nhị thiếu gia cũng bị cô ta thu phục. Xem ra muốn đuổi cô ta đi phải có kế hoạch cẩn thận mới được. Phải để cho tất cả mọi người không tin tưởng cô ta nữa.

Chu Thiển thấy Triệu phu nhân và Hi Tuấn chẳng những không trách mà còn thông cảm cho mình thì trong lòng thập phần cảm động.

Bác sĩ tiến vào tiêm cho Thế Duy, vì đang truyền nên không cần phải chịu tiêm đau nên Thế Duy vẫn rất ngoan. Truyền thêm được một lúc thì Thế Duy lại buồn ngủ. Triệu phu nhân không muốn quấy rầy cậu bé nghỉ ngơi nên cùng Quế tẩu rời đi. Hi Tuấn cũng bận nên sau đó cũng đi.

Mãi cho đến trưa cũng chẳng có ai đến quấy rầy bọn họ. Lúc Thế Duy tỉnh, Chu Thiển lại kể chuyện cổ tích, hát cho Thế Duy nghe. Sau đó lại giúp cậu

bé lau người, thay quần áo. Buổi trưa, Thế Duy thèm ăn, ăn khá nhiều. Nhìn Thế Duy dần khỏe lại, Chu Thiển rất vui. Chu Thiển cũng hỏi bác sĩ, bác sĩ nói bệnh tình của Thế Duy sẽ nhanh chóng ổn định, hẳn là qua hai ngày là có thể xuất viện. Đến lúc này Chu Thiển mới hoàn toàn yên lòng.

Nhưng buổi chiều, phòng bệnh lại có hai người khách đến. Nhìn bọn họ, lòng Chu Thiển có cảm giác khó mà nói rõ

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 201: Mâu thuẫn

Người đến ăn mặc hoa lệ, tóc uốn cầu kì, vẻ mặt vừa cao quý vừa xa cách, chính là mẹ của Tổng Thiệu Lâm – Tổng phu nhân. Bên cạnh bà là một người phụ nữ mặc bộ váy màu trắng, trông rất thanh lịch, chính là Bạch Tư Mẫn

Chu Thiển đứng dậy nhìn bọn họ, cảm giác trong lòng thật khó nói. Cô từng gọi Tổng phu nhân là mẹ trong một năm trời, nhưng thân phận mất đi, hai người chẳng còn quan hệ. Còn Bạch Tư Mẫn luôn là bạn của Tổng Thiệu Lâm, thực lòng quan tâm đến mình, nhìn thấy cô, lòng Chu Thiển rất vui

Cô nhìn bọn họ mỉm cười.

Thế Duy thấy hai người thì cũng rất vui, ngọt ngào gọi:

- Bà ngoại, bá

Nghe Thế Duy gọi, vẻ xa cách trên mặt Tổng phu nhân lập tức biến mất, bà cười đi đến bên Thế Duy, vốn định ôm Thế Duy nhưng thấy cậu bé còn đang truyền nên thôi, chỉ cầm bàn tay nhỏ bé của Thế Duy mà đau lòng nói:

- Thế Duy, có đau không! Áy da, thật đáng thương! Bà ngoại đau lòng quá

Nói xong vuốt vuốt tóc cậu bé

Thế Duy dựa vào lòng bà ngoại làm nũng:

- Bà ngoại, Thế Duy không đau, Thế Duy đừng cảm lắm

Tổng phu nhân yêu thương nhìn cháu ngoại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt con gái mà lòng đau đốn.

Bạch Tư Mẫn thấy bà như vậy thì biết bà lại nhớ tới Thiệu Lâm mà đau lòng, vội đi qua, chuyển sự chú ý của Tổng phu nhân.

- Thế Duy đừng cảm thế sao? Không sợ tiêm à?

Thế Duy lập tức ưỡn ngực nói:

- Thế Duy không sợ, Thế Duy không khóc, không tin hỏi cô đi.

Nói xong nhìn về phía Chu Thiển.

Lúc này hai người mới nhìn qua Chu Thiển. Nghe nói Thế Duy có bảo mẫu mới, xem ra chính là cô.

Thế Duy vẫn nói tiếp:

- Cô bảo với Thế Duy là chỉ hơi đau thôi, Thế Duy không sợ.

Hai người sớm đã biết đến sự tồn tại của cô qua lời Tổng Thiệu Vân, biết cô rất được Triệu gia coi trọng, Thế Duy yêu thích. Hơn nữa, trong miệng Tổng Thiệu Vân, cô còn như hồ ly tinh thông thạo việc quyến rũ đàn ông.

Nhưng người con gái trước mặt này tướng mạo bình thường, ăn mặc giản dị, cả người toát ra vẻ thoải mái, sao giống hồ ly tinh được. Nếu cố ép nói cô có gì đặc biệt thì chỉ có nụ cười. Cô nhìn bọn họ lẳng lặng cười, nụ cười nhu hòa khiến cho hai người cảm thấy vô cùng quen thuộc, thân thiết

Sao lại là hồ ly tinh cho được? Sớm biết Thiệu Vân kia thích nói lung tung mà. Tổng phu nhân nghĩ thầm

Tuy rằng như thế nhưng Tổng phu nhân vẫn rất bức vì chuyện Thế Duy phải vào viện. Bà nhìn Chu Thiển trầm giọng nói:

- Để Thế Duy ôm phải vào viện, cô làm bảo mẫu kiểu gì thế

Đối với chuyện này, Chu Thiển cảm thấy mình vẫn có trách nhiệm, cho nên chỉ cúi đầu, để mặt Tổng phu nhân chỉ trích.

- Là tôi chăm sóc không cẩn thận, về sau nhất định sẽ để ý!

Tổng phu nhân như chưa hết giận, tiếp tục nói:

- Tôi thấy, sau này tốt nhất là mời người lớn tuổi, có kinh nghiệm một chút. Trẻ tuổi thế này, chẳng biết tâm tư đặt đi đâu

Tuy rằng Tổng phu nhân rất vui khi thấy Thiệu Vân bị hạ nhục nhưng nếu để ảnh hưởng đến sức khỏe của cháu ngoại mình thì vẫn không hay chút nào

Tổng phu nhân nói một hồi, Thế Duy chỗ hiểu chỗ không nhưng ý bà ngoại muốn đổi bảo mẫu thì cậu bé hiểu, vội nói:

- Không được, cô không được đi, Thế Duy thích cô!

Khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng đến độ đỏ bừng, nước mắt chực trào

Thấy Thế Duy sắp khóc, Tổng phu nhân mềm lòng vội nói:

- Được rồi, được rồi! Thế Duy đừng khóc, bà ngoại nói đùa thôi, bà ngoại không đuổi cô đi đâu.

Lúc này Thế Duy mới thoải mái lại.

Nhìn Thế Duy như vậy, Tổng phu nhân và Bạch Tư Mẫn đều bất ngờ. Đây là lần đầu tiên Thế Duy coi trọng một người ngoài như vậy. Tổng phu nhân không khỏi lại một lần nữa cẩn thận đánh giá Chu Thiển. Chẳng lẽ bảo mẫu thông thường này thực sự có thủ đoạn khó lường gì sao?

Nhưng Bạch Tư Mẫn không nghĩ phức tạp như Tổng phu nhân, cô nhìn Chu Thiển, bất giác có hảo cảm. Cô đi đến bên Chu Thiển cười nói:

- Trẻ con bị ốm cũng là chuyện thường, giờ Thế Duy cũng không sao nên em đừng để trong lòng! Chị biết em đã rất cố gắng chăm sóc Thế Duy rồi

Bất kể là với ai, Bạch Tư Mẫn vẫn luôn khoan dung, hiền lành. Hơn nữa Chu Thiển thấy lời cô nói với Thế Duy rất thân thiết, mà bình thường Thế Duy cũng hay nhắc đến cô thì biết cô thực lòng tốt với Thế Duy, trong lòng cũng rất cảm kích. Chu Thiển mỉm cười đầy thiện chí:

- Đây là công việc của em mà

Bạch Tư Mẫn lắc đầu nói:

- Không đâu, Thế Duy tin tưởng em như thế, có thể thấy em đã hao phí không ít công sức, là thật lòng quan tâm đến Thế Duy

Nói xong, ánh mắt cô trở nên buồn bã, nhẹ giọng nói:

- Nếu mẹ của nó biết thì cũng sẽ rất cảm kích em

Cô khẽ thở dài một tiếng:

- Đúng là đứa trẻ đáng thương

Tổng phu nhân nghe Bạch Tư Mẫn nói vậy thì vẻ mặt cũng trở nên u buồn, không khí trong phòng đắm chìm trong sự thương cảm. Cuối cùng vẫn là Bạch Tư Mẫn phá tan không khí này. Cô đi đến bên Thế Duy nói:

- Đợi bao giờ Thế Duy xuất viện thì đến nhà bà ngoại chơi, chơi với anh, chị được không?

Nghe thấy sẽ được chơi đùa với anh chị thì Thế Duy rất thích, lớn tiếng đáp:

- Vâng ạ!

Nhưng sau đó lại nói thêm một câu:

- Nhưng phải đưa cô đi cùng nữa

Tư Mẫn thấy Thế Duy lúc nào cũng nhắc đến Chu Thiển thì càng chắc chắn Chu Thiển là thực lòng tốt với Thế Duy, hảo cảm với Chu Thiển càng tăng. Cô cười nói với Thế Duy:

- Được, chỉ cần Thế Duy mau khỏe rồi ra viện, Thế Duy nói thế nào thì làm thế đó.

Tổng phu nhân cũng miễn cưỡng áp chế sự bi thương trong lòng mà cười đùa với Thế Duy.

Chu Thiến định pha trà cho hai người nhưng trong phòng bệnh không có trà, Buổi sáng Triệu phu nhân đến đồ uống là do Hi Tuấn mua. Cô nói với Tư Mẫn một tiếng sau đó đi ra ngoài mua đồ uống cho hai người.

Cô xuống lầu mua đồ uống, lúc trở lại phòng bệnh, vừa định gõ cửa thì lại nghe thấy bên trong nhắc đến Tống Thiệu Vân. Giọng nói của Thế Duy vang dội xuyên qua bức tường mà truyền đến tai Chu Thiến:

- ... Di Thiệu Vân còn nói muốn làm mẹ cháu, cháu không thèm đi ấy làm mẹ...

Giọng nói vừa phẫn nộ lại vừa tủi thân. Sau đó là giọng của Tống phu nhân:

- Cô ta không phải là mẹ của cháu, cô ta có ý biến thành người giống mẹ, muốn làm mẹ cháu, Thế Duy đừng để bị lừa nhé

- Vâng ạ, Thế Duy không thích người giả dạng thành mẹ.

Chu Thiến nghe đến đó thì đã hoàn toàn hiểu ra, vì sao Tống Thiệu Vân giống Tống Thiệu Lâm như vậy nhưng Thế Duy vẫn không chấp nhận. Thì ra là có người tẩy não thẳng bệ...

Tuy rằng Chu Thiến còn muốn biết bọn họ sẽ nói thêm gì nhưng nghe lén không phải là chuyện hay ho, cô khẽ gõ gõ cửa phòng

Bên trong lập tức yên lặng, ngay sau đó là tiếng Bạch Tư Mẫn dịu dàng nói:

- Vào đi.

Chu Thiến đi vào mang đồ uống cho bọn họ. Tống phu nhân tiện tay đón lấy rồi đặt lên bàn.

Chu Thiến ngồi xuống một bên, nhìn hai người cười đùa với Thế Duy. Từ sau khi Chu Thiến tiến vào, bọn họ không nhắc đến Tống Thiệu Vân nữa, chỉ kể chuyện vui cho Thế Duy. Chu Thiến nhìn hai người đùa giỡn với Thế Duy mà nghĩ, chẳng lẽ Tống phu nhân lại không muốn Tống Thiệu Vân gả vào Triệu gia sao? Mà ban đầu lại là chính bà dẫn Tống Thiệu Vân vào Thế Duy. Có lẽ là vì Tống Trí Hào gây ách lực. Mắt thấy con gái riêng của chồng bắt chước thành con gái của mình, định lấy đi mọi thứ của con gái thì bà sao cam lòng được. Nhưng vì chồng, trước mặt không dám nói gì nên chỉ có thể ngánghen chân Thiệu Vân sau lưng.

Cho dù không có mình, Thiệu Vân không được Thế Duy yêu thích thì cũng không thể thành công. Âm mưu Tống Trí Hào tỉ mỉ thiết kế cuối cùng bị hủy trên tay người vợ ông ta chưa từng tôn trọng, không biết đó có phải là báo ứng?

Đang nghĩ thì cửa phòng bệnh lại bị người đẩy ra.

Tống Thiệu Vân xách túi to đi đến. Sau khi vào nhìn thấy Tống phu nhân và Bạch Tư Mẫn, đầu tiên là sững sờ, sau đó cười cười nói:

- Mẹ cả, Tư Mẫn, thì ra hôm nay hai người cũng đến thăm Thế Duy sao? Sao không đợi con cùng đi?

Tống phu nhân liếc qua cô ta một cái rồi thản nhiên nói:

- Chúng tôi muốn đi sớm một chút, cô chắc phải tan tầm mới đến, sao cùng đường được

Ban đầu Chu Thiến còn không hiểu, nghe nói Tống Thiệu Vân không đi làm thì sao phải tan tầm mới đến? Nhưng nghĩ một chút thì hiểu, sau khi tan tầm, Triệu Hi Thành nhất định sẽ đến thăm con, Tống Thiệu Vân cần giờ để gặp Hi Thành mà thôi.

Cảm nhận được ý mỉa mai của Tống phu nhân, Chu Thiến lên mỉm cười.

Về mặt Tống Thiệu Vân có chút mất tự nhiên nhưng hiển nhiên cô ta chẳng coi lời Tống phu nhân ra gì. Cô ta khẽ cười, lập tức đi đến bên Thế Duy, chầnhừa Thế Duy và Tống phu nhân, chẳng buồn nhìn bà một lần. Sắc mặt Tống phu nhân thay đổi, định nổi giận nhưng như nhớ tới cái gì mà lại nhin xuống

Tống Thiệu Vân liếc qua Tống phu nhân một cái rồi khẽ cười. Sau đó lấy trong túi ra con gấu lớn không khác con gấu con của Thế Duy là mấy, chỉ là to hơn, đẹp hơn nhiều

Tống Thiệu Vân cười nói với Thế Duy:

- Thế Duy xem, di mua cho con con gấu lớn này, có thích không? Có phải là đẹp hơn con gấu cũ kia không? Con sờ thử xem, lông mềm lắm, ôm thích lắm. Về sau ôm con gấu này đi ngủ nhé, con gấu cũ kia thì ném đi.

Nói xong vươn tay giật lấy con gấu nhỏ bên cạnh Thế Duy.

Tống Thiệu Vân sớm đã để ý đến con gấu con của Thế Duy, biết Thế Duy rất thích nó. Nhưng con gấu này đã rất cũ, lông dần cứng lại. Cô ta muốn lấy lòng Thế Duy nên muốn đổi cho thằng bé con gấu khác. Nhưng Triệu Hi Thành nói đây là gấu Thiệu Lâm mua tặng, bảo cô ta đừng nhiều chuyện. Thế nhưng Tống Thiệu Vân nghĩ, Thế Duy chưa từng gặp qua mẹ, tình cảm sâu đậm đến đâu, hơn nữa Thế Duy còn nhỏ nào biết gì? Không còn lựa chọn nào thì mới thích con gấu con này, chỉ khi nào có con gấu khác đẹp hơn, trẻ con thích đồ mới thì nhất định sẽ vứt con cũ đi. Chỉ cần Thế Duy thích con gấu mới thì cũng sẽ có hảo cảm với cô ta mà thôi.

Cho nên hôm nay cô ta đi chọn quà cho Thế Duy, vừa nhìn đã thấy con gấu lớn giống con gấu nhỏ của Thế Duy nhưng còn to hơn, đẹp hơn nhiều

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: Tiêm

Hôm qua có hơi bức xúc nên nói chắc cũng nặng lời, mọi người thông cảm. Mình không cần cảm ơn hay gì gì đâu, nghe xong cũng thấy xấu hổ lắm. Mọi người đọc bình luận về truyện thì mình thích hơn đây ;;).

Have fun!

Chương 202 Tiêm

Tổng Thiệu Vân cười tủm tủm đưa con gấu trong tay cho Thế Duy rồi lại vươn tay giật lấy con gấu bên cạnh Thế Duy.

Chu Thiến biến sắc, đứng lên, còn không kịp ngăn cản thì đã thấy Thế Duy đột nhiên hét to một tiếng, mặc kệ tay đang truyền mà dùng hết sức đẩy Tổng Thiệu Vân ra, sau đó ném con gấu trong lòng vào người cô ta mà khóc:

- Trả gấu bông cho Thế Duy, không thêm con gấu của dì!

Bởi vì mạch máu của trẻ em rất bé, dùng lực lớn như vậy mà nhanh chóng bị chảy máu, chỗ châm kim phù lớn. Có lẽ vì đau lòng và cả đau đớn như vậy mà Thế Duy càng khóc lớn

Tất cả mọi người đều bị cảnh trước mắt này làm cho sợ ngây người. Chu Thiến vội bấm chuông khẩn cấp. Sau đó dùng truyền rồi vội xem xét tay Thế Duy. Nhìn bàn tay bầm tím của Thế Duy mà đau lòng vô cùng, vội vã thổi, vuốt ve, nhỏ giọng dỗ dành

Thế Duy nhào vào lòng cô, chỉ Tổng Thiệu Vân mà òa khóc:

- Gấu, gấu của mẹ...

Tổng phu nhân lớn tiếng quát Tổng Thiệu Vân:

- Còn không trả gấu lại cho thằng bé

Tổng Thiệu Vân ngơ ngác nhìn mọi thứ, cô ta không thể ngờ Thế Duy lại phản ứng dữ dội như thế, chẳng qua chỉ là một con gấu, con gấu của người mẹ nó chưa từng gặp, một đứa trẻ con hơn hai tuổi sao hiểu được nhiều như thế?

Cô ta ngây ngốc, còn chưa hiểu Tổng phu nhân nói gì

Thế Duy thấy cô ta vẫn không chịu trả lại gấu thì càng khóc to hơn. Chu Thiến thấy mà tìm cách lại, cô đứng lên giật con gấu trong tay Tổng Thiệu Vân, dùng sức khá mạnh khiến Tổng Thiệu Vân lao đảo theo, nếu không vịn kịp vào thành giường thì đã ngã xuống rồi

- Cô... Tổng Thiệu Vân căm tức nhìn Chu Thiến.

Chu Thiến hung hăng trừng mắt nói:

- Tại cô khiến Thế Duy thành ra thế này, cô còn định cáu giận cái gì

Tổng phu nhân và Bạch Tư Mẫn cũng đều lên tiếng chỉ trích Tổng Thiệu Vân, cô ta bị nhiều người mắng đành nén giận mà lùi qua một bên.

Lúc này bác sĩ vội tiến vào, xem tay Thế Duy rồi nhủ mày nói:

- Không được, phải châm qua chỗ khác

Nói xong gọi y tá lấy kim truyền mới để truyền lại.

Nhìn chiếc kim còn to hơn bình thường, Thế Duy hoảng sợ khóc lớn, ôm chặt Chu Thiến mà run rẩy. Lần trước tiêm là lúc hôn mê nên không sao, giờ trở mặt nhìn cây kim to như thế đâm vào mình thì sao cậu bé không sợ cho được? Cậu nhóc lắc đầu, chết cũng không chịu vươn tay ra.

Chu Thiến cũng không nhẫn tâm nhưng vấn đề là chữa trị được một nửa, đang tiến triển tốt sao có thể dừng lại? Bác sĩ tiến lên kéo tay Thế Duy ra nhưng cả người Thế Duy run lên, khóc lóc âm ỉ.

Tổng phu nhân đứng đó nhìn mà đau lòng vô cùng nhưng biết không thể không truyền nên chỉ có thể lau nước mắt nhìn. Vì thế lại càng bức kẻ đầu sỏ Tổng Thiệu Vân kia, nếu không vì có chút nể nang thì thực sự đã xông lên mà tát cô ta hai tát rồi.

Bạch Tư Mẫn luôn miệng khuyên bảo nhưng cũng chỉ là phí công.

Thế Duy gãy dựa nhiều khiến bác sĩ mất kiên nhẫn:

- Mọi người định thế nào đây, ngay cả trông đứa trẻ tiêm cũng không làm được sao? Giờ có định tiếp tục không đây.

Dưới tình thế cấp bách Tổng phu nhân nói:

- Hay là chúng ta cùng giữ thằng bé lại đi

Tổng Thiệu Vân ở bên thấy to chuyện thì lòng cũng lo lắng. Cô ta nghĩ, vẫn nên mau chạy đi thôi, đợi Hi Thành đến nhìn thấy thì chẳng phải là lãnh đủ sao? Chờ chuyện qua đi dễ dàng là được. Nghĩ vậy, nhân lúc mọi người đều để ý đến Thế Duy thì nhắc chân chuẩn bị chạy

Mắt thấy sắp đến cửa thì đột nhiên cánh cửa bật mở, Triệu Hi Thành mặc âu phục đi vào

Nhìn thấy anh, tìm Tổng Thiệu Vân trầm xuống, sắc mặt tái mét.

Triệu Hi Thành ở ngoài cửa đã nghe thấy tiếng khóc âm ỉ, vừa vào đã thấy Tổng Thiệu Vân tái mặt nhìn mình, cách đó không xa, một đám người vây quanh bên giường Thế Duy, mà tiếng khóc thảm thiết đó đúng là của Thế Duy. Mà câu nói của Tổng phu nhân anh cũng nghe không thiếu một chữ.

Anh hoảng sợ, cũng mặt kệ Tổng Thiệu Vân, vội đẩy cô ta ra rồi đi về phía giường

- Sao lại thế này? Giọng nói lạnh lẽo như băng.

Tổng Thiệu Vân thẫn thán không may. Giờ bị anh nhìn thấy mình đang bỏ đi giờ mà nói dối thì chỉ sợ con tức càng lớn, chưa biết chừng sẽ chia tay mình thì làm sao? Vẫn là thành thật để anh mắng cho xong

Tổng phu nhân thấy Hi Thành thì không còn lãnh đạm nữa, như nhìn thấy cứu tinh, vội kéo anh qua nói:

- Hi Thành, con mau nghĩ cách đi, Thế Duy không chịu tiêm

Triệu Hi Thành ngạc nhiên nói:

- Sao còn tiêm, không phải đang truyền rồi, không cần tiêm gì nữa sao?

Bác sĩ tức giận nói:

- Còn không phải vì mấy người lớn không trông được một đứa trẻ. Nhiều người như thế mà trông một đứa trẻ con cũng chẳng xong

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Tổng Thiệu Vân, Tổng Thiệu Vân vội rút người về phía sau. Triệu Hi Thành thấy thế thì biết nhất định là Tổng Thiệu Vân lại gây rối. Nhưng việc quan trọng là tiêm cho Thế Duy trước. Chờ chút nữa sẽ hỏi cho rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Triệu Hi Thành thấy Thế Duy sống chết gãy dựa thì đành nói:

- Tất cả chúng ta cùng giữ thằng bé lại cho nó không cử động nữa

Nói xong kéo Thế Duy từ lòng Chu Thiến ra, ôm chặt thằng bé vào lòng. Thế Duy không thể cử động, lòng hoảng sợ vô cùng, khóc lóc, hai chân đạp tứ tung về phía bác sĩ. Triệu Hi Thành nói với Chu Thiến:

- Cô giữ lấy hai chân thằng bé đi

Chu Thiến do dự mà nắm lấy chân Thế Duy, Thế Duy hoàn toàn bị khống chế, sự sợ hãi trong lòng càng lớn. Cậu không thể hiểu vì sao cha và cô luôn thương mình lại đối xử với mình như thế. Cậu bé vừa tủi thân, khổ sở, sợ hãi, phẫn nộ, tất cả những cảm xúc này khiến cậu bé như phát cuồng, ra sức vịn vịn người, khóc lóc, gào thét chói tai.

Chu Thiến nhìn Thế Duy như vậy, cuối cùng không đành lòng, cô buông lỏng tay rồi kéo Thế Duy ra khỏi lòng Triệu Hi Thành.

Triệu Hi Thành trừng mắt quát:

- Cô làm gì thế, giờ là lúc để mềm lòng à? Chẳng lẽ tôi không thương nó chắc?

Thế Duy ôm chặt lấy Chu Thiến như người chết đuối vớ được cọc. Cậu bé khóc lóc đến độ không thở được.

Chu Thiến lúc đầu nói:

- Không được, không thể ép Thế Duy như thế. Như vậy chỉ càng làm thằng bé thêm sợ hãi. Có lẽ sau này sẽ thành ấn tượng xấu, không tốt cho sự phát triển sau này

Tổng phu nhân nói:

- Sao nghiêm trọng thế được, trẻ con tiêm đũa nào chả thế. Chỉ cần một lúc là được rồi. Vẫn nên nhanh chóng chút đi, như vậy cũng đỡ cho Thế Duy mấy phần

Bạch Tư Mẫn cũng đi đến bên cạnh Chu Thiến mà khuyên:

- Hai đứa con của chị đũa nào cũng thế, mấy hôm sau lại quên ngay ấy mà

Triệu Hi Thành kéo tay Thế Duy, cả giận nói:

- Đừng làm loạn nữa, làm chậm việc chữa trị của Thế Duy cô chịu trách nhiệm được sao?

Tay bị cha giữ chặt, Thế Duy lại run rẩy người, tiếng khóc mới dịu đi giờ đột nhiên lại cất cao

Chu Thiến gạt tay Triệu Hi Thành ra, vội lùi hai bước, kiên quyết nói:

- Mọi người nhìn Thế Duy đi! Có thấy thằng bé sợ đến thế nào không? Mọi người nhẫn tâm ép nó sao? Cho tôi chút thời gian, tôi nhất định sẽ khuyên được Thế Duy đồng ý tiêm

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Khuyên nhủ

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngây ngẩn người, Tổng Thiệu Vân đứng ở một góc lại cười lạnh một tiếng. Triệu Hi Thành cũng nhìn cô như thể không thể nói lý được với cô. Ngay cả bác sĩ cũng ngây ra.

Đang đùa à? Đây là chuyện không thể nào.

Chu Thiến thấy hết vẻ mặt của mọi người nhưng cô không để ý đến những điều này, cô đi đến bên bác sĩ nói:

- Bác sĩ, đợi khoảng 10 phút nữa thì có được không?

Về mặt bác sĩ cũng thoải mái nói:

- Cho cô 15 phút đi

Chu Thiến gật gù đầu, sau đó bế Thế Duy đi ra bên ngoài. Triệu Hi Thành theo sát phía sau. Chu Thiến phát hiện thì quay phắt lại nhìn anh nói:

- Bác sĩ nói cho tôi 15', xin để tôi và Thế Duy yên lặng một chút. Ở đây khiến thằng bé lo lắng nên chúng tôi muốn đi ra ngoài một chút, xin anh đừng đi theo, bởi vì anh sẽ khiến Thế Duy hoảng sợ

Triệu Hi Thành gạt mình, không khỏi dừng bước, cũng chẳng hiểu sao anh vẫn không nhận được mà cố bước theo.

Tổng Thiệu Vân thấy Triệu Hi Thành đuổi theo Chu Thiến thì về mặt lo lắng, kim lòng không đau cũng đi theo

Tổng phu nhân nhìn bóng dáng cô ta thì cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm, là của mình thì mãi là của mình, không phải có giữ cũng là vô dụng! Trong đầu lại hiện lên tình cảnh lúc Triệu Hi Thành và bảo mẫu ở chung. Dựa vào tính tình của Triệu Hi Thành, bị bảo mẫu chống đối như vậy mà không nổi giận thì chẳng lẽ bọn họ thực sự có gì mờ ám? Chỉ là bảo mẫu tâm thương kia thôi sao? Tổng phu nhân vẫn không thể tin được nhưng so với việc để nha đầu chết tiệt như Tổng Thiệu Vân cướp đi mọi thứ của con gái thì bà thà để người ngoài nhưng dễ thân thiết như Chu Thiến chiếm tiện nghi

Chu Thiến bế Thế Duy chậm rãi đi qua hành lang, sau khi rời khỏi phòng bệnh, Thế Duy dần ngừng khóc nhưng vẫn còn đang nức nở. Chu Thiến khẽ vỗ lưng cậu bé, khẽ hỏi:

- Thế Duy, sao lại sợ tiêm thế?

Ban đầu Thế Duy còn không nói gì nhưng một lát sau mới nhỏ giọng trả lời:

- Đau, Thế Duy sợ...

- Nhưng Thế Duy bị ốm, không tiêm thì sẽ không khỏi. Nếu không khỏe lên thì cha, bà nội, bà ngoại, bác Tư Mẫn và cả cô đều rất lo lắng. Thế Duy muốn mọi người lo lắng sao?

Thế Duy do dự một chút rồi nói:

- Không đâu, nhưng Thế Duy sợ đau!

- Chỉ hơi đau một tí thôi nhưng tuyệt đối không đau như Thế Duy nghĩ đâu, chỉ như thế này thôi...

Chu Thiển lấy móng tay bấm Thế Duy một cái. Thế Duy hét lớn, lấy tay xoa xoa chỗ bị bấm, nước mắt lưng tròng nhìn Chu Thiển.

- Chỉ đau như thế thôi, Thế Duy xem, hét một tiếng là chẳng sao nữa rồi đúng không? Thế Duy rất dũng cảm mà

Thế Duy vuốt tay, như con mèo đáng thương nhìn Chu Thiển:

- Có thật là chỉ đau như thế thôi không?

Chu Thiển không lừa cậu bé:

- Có lẽ sẽ đau hơn một chút nhưng chỉ một chút thôi. Thế Duy dũng cảm như thế nhất định sẽ chịu được. Chờ sau này khỏi bệnh, Thế Duy về nhà bà ngoại, nói cho anh chị biết là Thế Duy không sợ tiêm thì anh chị của Thế Duy nhất định sẽ khen Thế Duy đó.

Thế Duy bán tín bán nghi nhìn Chu Thiển:

- Thật không?

- Thật mà, đã bao giờ cô lừa Thế Duy chưa?

Thế Duy nghĩ lại, cô quả thật chưa bao giờ lừa mình:

- Nếu rất đau thì làm sao bây giờ?

- Thế thì Thế Duy khóc là được rồi, khóc to cũng được nhưng không được động đậy làm ảnh hưởng đến bác sĩ

Thế Duy nghĩ một lúc, ốm thì phải tiêm, nếu không cha sẽ lo lắng. Tiêm cũng không đau, vạ nhất đau thì có thể khóc. Nghĩ tới nghĩ lui cũng thấy tiêm chẳng còn mấy đáng sợ nữa, cuối cùng hạ quyết tâm, gật gật đầu:

- Được ạ!

Chu Thiển mừng rỡ, lại thêm một câu:

- Bất kể thế nào cũng không được động đậy đấy nhé. Chúng ta ngoắc ta, nói mà không giữ lời thì là chó con.

Nói xong vuron ngón út. Thế Duy cũng vuron ngón út ra móc tay Chu Thiển:

- Thế Duy không phải là chó con

Triệu Hi Thành đi theo sau hai người không xa, toàn bộ quá trình anh đều thấy rõ, bọn họ nói chuyện cũng đủ để hiểu. Thì ra chỉ cần cố gắng giải thích cho trẻ, kiên nhẫn giải thích thì vấn đề thuyết phục được trẻ. Điều này chẳng tốt hơn dùng sức mạnh cưỡng chế sao? Người ở đây ai cũng là người thân thiết của Thế Duy nhưng lại chỉ có người hoàn toàn chẳng có quan hệ huyết thống với Thế Duy cảm nhận được sự sợ hãi của thằng bé. Giờ có ai còn nghi ngờ Chu Thiển không thực tình yêu thương Thế Duy?

Triệu Hi Thành nhìn hai người đang thì thầm phía trước, bất tri bất giác mà mỉm cười dịu dàng

Tổng Thiệu Vân đứng bên kia nhìn chằm chằm vào Triệu Hi Thành, ánh mắt cô ta dần chuyển lạnh, sau đó trở nên oán hận.

Nói chuyện với Thế Duy xong, Chu Thiển bế cậu bé về phòng, trên đường nhìn đến Triệu Hi Thành, liền cười nói:

- Tôi đã nói với Thế Duy rồi, Thế Duy dũng cảm lắm, đồng ý cho tiêm rồi

Triệu Hi Thành nhìn nụ cười vui vẻ của cô mà lòng mềm nhũn:

- Được, chúng ta vào đi thôi!

Ba người cùng nhau trở về, lúc tới gần phòng bệnh Thế Duy lại bắt đầu lo lắng. Chu Thiển nhẹ nhàng an ủi cậu bé:

- Đừng sợ, mọi người đều ở bên Thế Duy mà

Thế Duy gật gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy sự kiên nghị

Đi vào phòng bệnh, Tống Thiệu Vân ngồi một bên, lạnh lùng nhìn bọn họ. Mà Tống phu nhân và Bạch Tư Mẫn nhìn Thế Duy đột nhiên trở nên bình tĩnh thì đều kinh ngạc, không biết Chu Thiển đã dùng cách gì?

Bác sĩ đi vào cười nói với Chu Thiển:

- 15' rồi, xem có tác dụng gì không

Nói xong nhìn về phía Thế Duy:

- Anh bạn nhỏ, vươn tay ra nào!

Thế Duy nhìn bác sĩ, trong mắt có chút sợ hãi nhưng nhìn qua lại thấy Chu Thiển đang cổ vũ thì vẫn chậm rãi vươn tay.

Bác sĩ bắt ngờ nhướng mày:

- Đúng là có tác dụng...

Bác sĩ tìm ra mạch máu, nhanh nhẹn bôi thuốc sát trùng rồi cầm kim châm xuống. Thế Duy nhắm tịt mắt lại, khẽ run lên nhưng không hề động đậy, cũng chẳng khóc. Đến cuối cùng còn nói:

- Cô ơi, chẳng đau bằng cô véo...

Khiến cho Triệu Hi Thành phì cười.

Nhờ Thế Duy phối hợp mà bác sĩ nhanh chóng truyền lại. Lúc gần đi, bác sĩ vuốt đầu cậu bé, khen ngợi một hồi khiến Thế Duy cười tủm tỉm.

Lúc này Tống phu nhân hoàn toàn bội phục công phu đỡ trẻ của Chu Thiển, sự không hài lòng lúc trước đã biến mất. Bà cảm thấy giao cháu ngoại của mình cho cô khiến người ta yên tâm rất nhiều, ánh mắt nhìn Chu Thiển cũng nhu hòa lên rất nhiều.

Bạch Tư Mẫn cũng đi đến bên Chu Thiển, khiêm tốn học hỏi cô. Lòng Triệu Hi Thành lại thêm mấy phần tán thưởng Chu Thiển.

Chỉ có Tống Thiệu Vân lạnh lùng hừ một tiếng

Tiếng hừ lạnh không lớn không nhỏ của cô ta lại nhắc nhở Triệu Hi Thành còn một việc mà anh chưa biết rõ

Triệu Hi Thành lạnh lùng nhìn về phía Chu Thiển:

- Rốt cuộc khi này là làm sao?

Chu Thiển đương nhiên sẽ không giấu diếm cho Tống Thiệu Vân, hơn nữa khi này Thế Duy phải chịu khổ sở, hoảng loạn như thế cũng đều là vì cô ta.

Nhưng Chu Thiển còn chưa kịp nói thì Tống phu nhân sớm đã tức giận trừng mắt nhìn Tống Thiệu Vân một cái rồi sau đó kể hết mọi chuyện ra.

Tống Thiệu Vân oán hận nhìn Tống phu nhân mà nghĩ thầm, trở về nhất định phải nói lại cho cha, vừa vặn kéo thêm người chịu tội trước con giận của cha.

Triệu Hi Thành nghe xong từ đầu đến cuối, xoay người sang nhìn thẳng về phía Tống Thiệu Vân. Sự lạnh lùng trong mắt khiến tim Tống Thiệu Vân run lên.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Chia tay

Tổng Thiệu Vân nhìn Triệu Hi Thành bước về phía mình mà lòng bối rối hoảng hốt. Cô ta đứng lên, lắp bắp nói:

- Em... em cũng chỉ là... có ý tốt...

Triệu Hi Thành lạnh lùng nói:

- Em có ý tốt thật sao? Anh nhớ rõ là đã từng nói với em rằng đừng có nhiều chuyện.

Tổng Thiệu Vân cúi đầu trông rất đáng thương:

- Nhưng thấy gấu của Thế Duy đã cũ nên em mới định đổi cái mới cho nó... em thực sự không ngờ là sẽ thành ra thế này...

Nói xong, cô sợ hãi bước lên trước hai bước, nắm lấy tay áo Hi Thành, ngẩng đầu, dùng ánh mắt giống hệt ánh mắt Thiệu Lâm mà nhìn anh với vẻ tội nghiệp:

- Hi Thành, anh tha thứ cho em đi, lần sau sẽ không có chuyện này nữa.

Cô ta rất có kinh nghiệm, bất kể Hi Thành có giận thế nào, chỉ cần trưng ra bộ mặt này thì sẽ chẳng sao nữa. Tổng phu nhân nhìn cô ta như vậy thì sự chán ghét lộ rõ. Mà Bạch Tư Mẫn thì nhìn cô ta đầy vẻ khinh thường.

Chu Thiển ngồi bên giường Thế Duy, lẳng lặng nhìn bọn họ.

Triệu Hi Thành nhìn thấy vẻ mặt của cô ta thì quả thật có chút mềm lòng nhưng nhớ lại khi nãy Thế Duy khóc lóc thảm thiết như vậy thì sự mềm lòng đó biến mất không còn dấu vết.

Thế Duy cần một người mẹ thực lòng quan tâm, yêu thương chứ không phải là một người mẹ bề ngoài trưng tự nhưng chẳng coi nó ra gì. Không thể cứ tiếp tục thế này, chuyện này anh đã kéo dài quá lâu rồi, đã đến lúc nên chấm dứt.

Triệu Hi Thành nhìn quanh, Tổng phu nhân và Bạch Tư Mẫn đều tò mò nhìn chuyện phát triển còn Chu Thiển chỉ mở to mắt nhìn anh.

Nơi này không phải là chỗ để nói chuyện, bất kể thế nào, quả thật mình đã cho cô ta quá nhiều hi vọng. Chuyện này anh có trách nhiệm lớn, lúc cuối cùng này anh cũng không muốn để cô bị quá khó xử.

Triệu Hi Thành nắm chặt cổ tay Tổng Thiệu Vân, lôi cô ra khỏi phòng bệnh:

- Em đi theo anh!

Tổng phu nhân vờn cổ nhìn theo, mãi đến khi không còn thấy bóng dáng bọn họ thì mới quay đầu. Bà phân nộ hỏi con dâu:

- Hi Thành làm sao thế?

Bạch Tư Mẫn lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Chu Thiển cũng nhìn ra cửa phòng nghĩ thầm: Rốt cuộc Hi Thành muốn làm gì đây? Qua chuyện lần này anh hẳn là nên phát hiện Thiệu Vân thực sự không thích hợp làm mẹ của Thế Duy chứ?

Triệu Hi Thành kéo Tổng Thiệu Vân đến một vườn hoa nhỏ trong bệnh viện. Đến chỗ vắng anh mới buông tay cô ta ra. Tổng Thiệu Vân xoa xoa cổ tay mình rồi sáng giọng:

- Hi Thành, anh làm đau tay em

Hai mắt lại cảnh giác nhìn anh. Về trình trọng của Hi Thành khiến cô có dự cảm không hay. Cô ta ngập ngừng, còn muốn giải thích chuyện vừa rồi:

- Hi Thành, khi nãy em...

Còn chưa nói xong, Triệu Hi Thành đã quyết đoán ngắt lời cô ta, sau đó nói một câu khiến cô ta ngây ngẩn người.

- Thiệu Vân, chúng ta chấm dứt đi

Đôi mắt đen của anh lạnh nhạt nhìn cô:

- Thiệu Vân, chúng ta không hợp...

Trong phút chốc, mặt Tổng Thiệu Vân tái mét, đôi mắt như ngọc kinh hoàng:

- Vì sao, Hi Thành, sao anh đột nhiên lại nói lời chia tay! Là vì em có ý tốt mua gấu mới cho Thế Duy sao? Hi Thành, đây chẳng phải là chuyện quá nhỏ để mà chia tay!

Cô ta hoảng sợ đến độ lắp bắp:

- Em... em sẽ xin lỗi Thế Duy, về sau em sẽ... sẽ không động vào đồ của nó nữa. Em... em đi đây

Nói xong vội vã quay đi

Triệu Hi Thành giữ chặt cô ta từ phía sau rồi kéo cô ta quay lại đối mặt với mình, lạnh lùng nói:

- Thiệu Vân, có một số điều anh vốn không định nói nhưng nghĩ em hiểu nhưng giờ xem ra, không nói rõ thì em sẽ không biết. Thực sự em tốt với Thế Duy sao? Xuất phát điểm của em là từ cái gì? Em khinh anh không hiểu sao? Thiệu Vân, cho tới giờ em chưa từng thực lòng quan tâm đến Thế Duy. Nếu em thực sự quan tâm đến nó thì sẽ không thể không biết con gấu đó quan trọng với nó đến mức nào. Em tự cho là đúng là đi lấy lòng nó chứ chẳng phải là thực lòng quan tâm. Thiệu Vân, anh cần một người vợ có thể thực lòng quan tâm đến Thế Duy, đặt Thế Duy trong lòng. Giờ xem ra, em không thích hợp.

Tổng Thiệu Vân vội kéo tay anh:

- Em cũng rất muốn quan tâm đến nó nhưng nó luôn không chịu thân cận với em, em có cách gì? Hi Thành, anh cho em chút thời gian được không, nhất định em có thể làm được.

Triệu Hi Thành nhẹ nhàng gỡ tay cô ta:

- Anh không muốn tiếp tục kéo dài nữa, điều này với hai chúng ta đều không phải là chuyện tốt! Chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, đã đến lúc mỗi người đi theo con đường thích hợp với chính mình. Hơn nữa sở dĩ Thế Duy không gần gũi với em chẳng phải vì em không chân thành với nó sao? Em nhìn Chu Thiên đi, cô ấy vì sao có thể khiến Thế Duy đối xử tốt như thế, chắc hôm nay em cũng thấy rồi đây

Anh thoáng dừng lại rồi nói:

- Cứ như thế đi! Chờ lúc em kết hôn, anh sẽ tặng em lễ vật lớn coi như là bồi thường

Mỗi một câu nói của Triệu Hi Thành khiến sắc mặt Tổng Thiệu Vân tái đi một phần. Sau khi nghe anh nói xong, cô ta mới cười lạnh:

- Nói đến nói đi còn chẳng phải vì anh thay lòng đổi dạ. Mấy hôm trước còn hứa hẹn sẽ đính hôn với em. Được bao lâu rồi? Anh nhanh quên lời hứa của chính mình thế sao?

Triệu Hi Thành giận tái mặt:

- Tổng Thiệu Vân, tôi cho là tôi đã nói rõ với cô rồi. Cô còn cố lôi chuyện vụn vặt vào để nói thì tôi cũng hết cách. Hơn nữa... tôi nói đính hôn với cô lúc nào! Tôi chỉ nói là sẽ suy nghĩ chuyện này chứ chưa bao giờ nói chắc chắn. Được rồi, đã nói đến nước này, hai nhà chúng ta đều là nhà thế gia, tôi không mong sẽ nói ra những lời khó nghe làm cho nhau khó xử

Nói xong, Triệu Hi Thành hờ hững lướt qua cô ta mà quay về phòng bệnh

Còn chưa đi được hai bước, chợt nghe Tổng Thiệu Vân phần nộ hét:

- Là vì Chu Thiên! Vì cô ra đúng không?

Tổng Thiệu Vân dù sao cũng là một tiểu thư trong mắt mọi người, Triệu Hi Thành đã nói đến thế thì cô ta cũng chẳng còn mặt mũi nào mà níu kéo nữa. Nhưng cô ta đã phí bao công sức với anh, kết quả chỉ là công dã tràng. Điều này chẳng những khó ăn khó nói với cha mà bản thân cũng rất không cam lòng. Điều khiến cô ta không chịu được chính là mình lại bại trong tay bảo mẫu đáng ghét. Mà đáng giận là bảo mẫu đó cũng chẳng coi mình ra gì. Điều này là sự đã kích nặng nề. Cô ta vất vả lắm mới thoát khỏi bóng ma của hai chữ “con gái riêng” mà có được sự kiêu hãnh, tự tin của thiên kim tiểu thư.

Sao cô ta có thể trở mặt nhìn sự thật là một bảo mẫu nhỏ nhọ lại dễ dàng cướp đi thứ mà cô ta cố gắng đạt được đó.

Triệu Hi Thành nghe cô ta nhắc tới Chu Thiên, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tổng Thiệu Vân, mắt chiếu ra ánh sáng lạnh ghê người:

- Sao lại nhắc đến cô ấy, liên quan gì đến cô ấy. Mỗi từ mỗi chữ đều lạnh như băng.

Tổng Thiệu Vân đến gần anh, ngẩng đầu nhìn thẳng anh, đôi mắt luôn dịu dàng như nước lại bắn ra sự ác độc

- Sao? Không cho tôi nhắc đến cô ta? Không dám thừa nhận sao? Thừa nhận anh động lòng với người con gái khác ngoài chị tôi! Thừa nhận anh động lòng với kẻ thấp kém! Cô ta có gì tốt mà đáng để anh bỏ qua tôi! Cô ta có là gì? Chỉ là một bảo mẫu! Dẫn đi đâu còn chẳng khiến người ta chê cười sao? Dựa vào khuôn mặt, thân phận của cô ta, xách gậy cho tôi cũng không xứng... .

Một tiếng bốp vang lên cắt ngang những lời nói cay độc của cô ta. Lòng bàn tay Triệu Hi Thành nóng ran. Anh chỉ vào cô ta, mắt như phun lửa, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Tổng Thiệu Văn, coi như hôm nay tôi thấy rõ bộ mặt thật của cô! Cô có tư cách gì mà làm nhục Chu Thiến. Theo tôi thấy, Chu Thiến hơn cô ngàn vạn lần! Cô kiêu ngạo cái gì? Là thân phận con gái riêng? Hay là khuôn mặt đã qua dao kéo kia? Cô nghĩ rằng tôi không biết cô đã phẫu thuật thẩm mỹ? Lúc trước tôi bỏ qua nhưng giờ vừa nhìn thấy mặt cô thì đã thấy ghê tởm! Cô cho dù sửa cho giống Thiệu Lâm nhưng cô không thể trở thành Thiệu Lâm được. Dùng chính câu của cô thôi, cô ngay cả xấp giày cho cô ấy cũng không xứng!

Vốn Triệu Hi Thành không muốn biến mọi thứ thành thế này. Tổng Thiệu Văn không phải là Văn Phụng, không phải muốn làm gì cũng được. Phía sau cô ta là Tổng gia, cũng phải nể mặt Tổng Trí Hào một chút. Hơn nữa dù sao mình và cô ta cũng từng qua lại, cũng nhờ cô ta giúp mình vượt qua thời điểm khó khăn nhất. Tuy rằng cô ta vẫn có mưu tính của chính mình nhưng chẳng sao, anh cũng từng được an ủi không ít. Nhưng giờ anh đã chắc chắn một điều rằng cô ta không phải là sự lựa chọn đúng đắn thì sao phải tiếp tục? Anh nghĩ lịch sự giải quyết để giữ thể diện cho hai bên. Nhưng cô ta luôn dịu dàng như vậy mà cũng có thể xé mặt nạ, lăng mạ Chu Thiến. Anh nghe xong mà lửa giận dâng lên, phần nộ không thể kìm nén, rốt cuộc không thể giữ vững lý trí mà vung tay lên tát cô ta một tát.

Anh mặc kệ cái gì Tổng gia với cả Tổng Trí Hào. Lăng mạ Chu Thiến thì phải trả giá. Đánh rồi tính! Chẳng có gì mà anh không đòi pho được.

Tổng Thiệu Văn ôm mặt, giận đến run người, mặt đỏ bừng lên. Mỗi lời Triệu Hi Thành nói như kim châm vào tim cô ta. Chỉ vì một con tiện nhân mà làm nhục cô ta như thế. Còn động thủ đánh cô ta! Điều này dù thế nào cô ta cũng không nhịn được. Chẳng phải là một thằng đàn ông thôi sao, còn chưa lấy nhau mà! Nhưng cô ta sẽ không để bọn họ được thoải mái.

- Triệu Hi Thành, anh dám đánh tôi! Anh câu gì chứ! Là vì tôi nói trúng tâm sự của anh, anh thẹn quá hóa giận sao? Phiền anh còn mặt mũi mà nhắc đến chị tôi! Anh có tư cách gì mà nhắc đến chị ấy! Anh bốt ở đây giả trang tình thánh nữa đi! Anh thực sự yêu chị tôi sao? Yêu mà cũng thay lòng đổi dạ thế này. Thế mà chị tôi còn không tiếng tính mạng mình vì anh. Vì cứu anh mà chị ấy đã chết rồi. Nhưng còn anh? Chẳng qua mới hai năm mà đã quên sạch chị ấy, đi yêu thương một con bé đê tiện. Thì ra đây chính là cái gọi là tình yêu vĩ đại! Quá buồn cười rồi! Triệu Hi Thành, anh là kẻ dối trá, vong ân phụ nghĩa! Tôi không chấp nhận nổi anh! Loại đàn ông như anh tôi cũng chẳng thèm!

Cô ta trừng mắt nhìn anh mà nói ra từng câu từng chữ như là dùng hết sức lực. Giọng nói như nghiền răng mà ra. Nặng nề, sắc bén như dao đâm vào ngực anh.

Sắc mặt Triệu Hi Thành trở nên trắng bệch như tờ giấy, lời nói của Tổng Thiệu Văn tựa như xát muối vào vết thương anh đã cố quên. Nỗi đau đớn đến thấu tim ruột cuộc không thể trốn tránh, làm cho anh không thể không nhìn vào vết thương đó. Mồ hôi lạnh chảy xuống thái dương, ngực anh phập phồng, lòng đau khổ khiến anh không thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Thổ Lộ

Triệu Hi Thành nhìn Tổng Thiệu Văn chăm chú, ánh mắt vô cùng đáng sợ, đáng sợ đến độ Tổng Thiệu Văn hận không thể nuốt những lời vừa nói vào trong lòng. Một trận gió lạnh thổi qua, Tổng Thiệu Văn hoàn toàn tỉnh táo lại. Nguy rồi, quá giận dữ mà quên mất nhiệm vụ của chính mình. Minh chẳng qua cũng chỉ là một trong số đông những đứa con gái của Tổng Trí Hào. Cha để ý đến Triệu gia thế nào cô biết rõ. Bởi vì cô hơi giống Thiệu Lâm nên mới được cha để ý mà cho vào ở biệt thự Tổng gia, hưởng thụ đãi ngộ như tiểu thư thực sự. Chẳng qua chỉ là vì muốn cô ta giữ được Triệu Hi Thành mà thôi. Giờ cô ta làm hỏng hết mọi chuyện, chẳng còn đường sống thì có gì tốt?

Tổng Thiệu Văn vừa hoảng vừa hối hận, tự tôn là gì chứ. Chỉ cần được gả vào Triệu gia thì muốn bao nhiêu tiền quý mà chẳng được, đến lúc đó dù là cha thì cũng phải nể mặt mình mấy phần.

Cho dù là cầu xin cũng phải giữ chặt lấy Triệu Hi Thành, thế mà còn nói những lời khó nghe mà kích thích anh.

Cô ta cúi đầu, không dám nhìn anh, nghĩ nên làm gì để vãn hồi lại cục diện nhưng đầu óc lộn xộn, chẳng nghĩ ra được cái gì. Đang định miễn cưỡng nói lời xin lỗi thì Triệu Hi Thành đã quyết tuyệt quay đi, tốc độ nhanh đến độ khiến cô ta nhất thời không kịp phản ứng lại.

Cô ta tiến lên vài bước muốn gọi anh lại nhưng miệng cứng đờ không nói được gì, chỉ có thể trở mặt nhìn anh rồi đi.

Bóng dáng của anh tiêu điều mà tĩnh mịch. Tổng Thiệu Văn nhìn mà đột nhiên có cảm giác kì quái, cảm thấy bóng anh dường như không còn thẳng như trước kia nữa...

Tổng phu nhân ở trong bệnh viện đợi thật lâu nhưng không gặp Hi Thành cũng chẳng thấy Thiệu Văn quay lại thì không khỏi có chút kì quái, không biết bọn họ làm trò quỷ gì. Bà nhìn đồng hồ thấy cũng chẳng còn sớm, Tổng phu nhân và Bạch Tư Mẫn chào Chu Thiến rồi trở về.

Trước kia đi, Tổng phu nhân còn nhiệt tình mời cô lần sau cùng Thế Duy đến nhà chơi. Thấy bà nhiệt tình như vậy, Chu Thiến cũng thoải mái mà gật đầu đồng ý.

Bọn họ đi rồi, Chu Thiến ngồi trong phòng bệnh, lúc này Thế Duy đang ngủ, phòng bệnh yên ắng, chỉ có y tá thỉnh thoảng lại vào kiểm tra một chút.

Chu Thiến đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Ánh mặt trời nhuộm khắp đất trời màu da cam khiến cho người ta có cảm giác nặng nề tựa như tâm tình của cô lúc này vậy.

Hi Thành và Tống Thiệu Vân đi đâu? Bọn họ nói gì? Chu Thiến không thể không nghĩ chuyện này. Rõ ràng biết anh và một người phụ nữ khác ở chung mà lại bất lực, cảm giác này chẳng hề tốt chút nào. Chờ Thế Duy ra viện cô nhất định phải tìm cơ hội mà nói chân tướng cho Hi Thành. Anh là chồng của cô, cô sẽ không để người phụ nữ khác tiếp cận với chồng mình.

Buổi tối y tá mang com đến cho bọn họ. Chu Thiến bón cho Thế Duy ăn chút com. Đêm thì ngủ ngay bên cạnh Thế Duy.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Hi Tuấn vào, vẫn cái trang cẩn thận. Cũng phải như thế thì anh mới có chút không gian riêng tư. Đầu tiên, anh qua chỗ bác sĩ hỏi thăm bệnh tình của Thế Duy sau đó thì quay về phòng bệnh mà chơi với Thế Duy một lúc. Cuối cùng hỏi Chu Thiến có cần về nghỉ hay không, anh có thể trông giúp cô một chút, còn có bác sĩ y tá, cô không cần phải lo

Chu Thiến biết anh nhiều việc thì sao dám làm phiền, cô nói:

- Không cần, tối qua tôi ngủ ở đây cũng rất ổn, giờ thoải mái lắm, không hề mệt đâu. Hơn nữa Thế Duy không quen với y tá đâu

Tuy rằng từ chối nhưng Chu Thiến vẫn rất cảm kích ý tốt của anh.

Hi Tuấn ngồi bên giường bệnh nhìn Chu Thiến dứt từng thìa cháo cho Thế Duy. Ngón tay mảnh khảnh của cô khẽ cảm thìa, ngón út cong cong lên rất đẹp. Cô cẩn thận múc từng thìa cháo, khẽ thổi, đôi môi đầy đặn hơi cong cong thối ra chút khóe, sau đó vươn tay chậm rãi đưa đến bên miệng Thế Duy. Cánh tay cô trắng nõn mà xinh xắn. Về mặt cô dịu dàng, mỗi động tác đều thật dịu dàng. Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính mà chiếu lên người cô, khắp người cô như có thêm một lớp ánh sáng vàng, tựa như người trong một bức tranh hoàn mỹ, khiến người ta nhìn mà thấy thoải mái vô cùng

Triệu Hi Tuấn nâng cằm nhìn cô mà xuất thần, khóe miệng khẽ nhếch lên cười đầy nhu hòa

- Chu Thiến, hai ngày nữa tôi phải sang Châu Âu đi chụp ảnh.

- Thế á? Vậy đi thuận buồn xuôi gió nhé

Chu Thiến vừa bón cháo cho Thế Duy vừa lơ đãng đáp lại

- Chắc tôi phải đi khoảng một tuần liền

- Đi đóng phim à? Chu Thiến cười hỏi.

Triệu Hi Tuấn không trả lời cô mà chỉ nói:

- Cô có thể gọi điện thoại cho tôi không?

- Ừm?

Chu Thiến quay đầu nhìn anh, có chút khó hiểu. Gọi điện, có gì sao?

Đôi mắt phượng của Triệu Hi Tuấn nhìn cô chăm chú, nhẹ nhàng hỏi lại:

- Em có thể gọi điện cho tôi không?

Chu Thiến ngừng cười, kinh ngạc nhìn anh

Đôi mắt phượng của anh hơi lóe lên, mỉm cười dịu dàng:

- Chu Thiến, tôi mong em có thể gọi cho tôi, mong rằng có thể nghe được giọng nói của em. . .

Những lời nói của anh đầy sức hút, rất đặc biệt

Chu Thiến cho dù ngu si nhưng cũng hiểu ý Hi Tuấn là gì. Chu Thiến hơi ngơ ngẩn, không thể tin được. Cô nhìn anh, thì thào:

- Hi Tuấn. . .

Môi cứ đóng rồi lại mở, không biết nên nói gì cho phải?

Hi Tuấn với cô? Hi Tuấn? Cô? Quá vớ vẩn! Bọn họ mới quen biết chưa được bao lâu, hơn nữa Hi Tuấn là đại minh tinh được yêu thích sao có thể thích cô. Quá khó tin, hoàn toàn không thể tưởng tượng được. Quan trọng nhất là, cô chính là chị dâu của Hi Thành. . . Đúng, Hi Tuấn không biết điều này nhưng. . . Đây là chuyện gì? Sao có thể thành ra thế này?

Chu Thiến nhất thời cũng không biết nên phản ứng thế nào. Cô ngơ ngác, ngay cả nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến điều này.

Nên làm gì bây giờ? Cô nên nói sao với Hi Tuấn?

Hi Tuấn nhìn cô ngây như phỗng mà ý cười lại càng sâu. Sớm biết phản ứng của cô đáng yêu như thế thì nên nói sớm mới đúng.

Hi vọng giờ vẫn chưa quá muộn... Trong đầu anh không khỏi hiện ra lúc ở công viên, lúc cô và anh cả nhìn nhau chăm chú. Nhớ tới chuyện này, lòng anh có chút khó chịu.

Nhưng lần anh anh sẽ không bỏ lỡ nữa, bất kể đối thủ là ai anh cũng sẽ cố hết sức mà tranh thủ. Đời người đâu có nhiều cơ hội, anh không thể lại bỏ qua...

Anh đứng lên cười thoải mái làm giảm đi chút không khí xấu hổ rồi nói:

- Được rồi, tôi đi đây. Chắc khi Thế Duy xuất viện thì tôi đã đi rồi, đến lúc đó, tôi sẽ chờ điện thoại của em.

Anh lại mỉm cười, mắt phượng tỏa sáng, mái tóc đen dưới ánh sáng mặt trời mà ánh vàng. Sau đó anh nhìn cô rồi đi ra ngoài, vừa đi vừa nhìn cô chăm chú, mỉm cười thân thiện, tình cảm sâu đậm khiến lòng Chu Thiến rối bời.

Ra đến cửa thì anh mới xoay người đi ra ngoài. Nhìn bóng anh biến mất ở bên ngoài thì Chu Thiến mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ông trời thật cuộc là đang đùa gì thế? Cái này chẳng hề buồn cười chút nào hết! Cô nên làm gì bây giờ? Cô phải làm sao mới không khiến Hi Tuấn bị tổn thương? Người con trai tao nhã này chính là người bạn mà cô rất quý trọng!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206: Tự sát

Qua hai ngày thì Thế Duy xuất viện. Trong hai ngày này, Triệu phu nhân và Triệu lão gia cùng một số nhân viên cao cấp trong Triệu thị đều đến thăm Thế Duy, chỉ riêng Triệu Hi Thành từ hôm đó rời đi cùng Tổng Thiệu Vân thì không thấy xuất hiện nữa. Lòng Chu Thiến rầu rĩ, trong đầu cũng có rất nhiều tưởng tượng nhưng sau đó đều nhất nhất phủ định. Lại nghĩ rồi lại gạt đi, lòng vô cùng phiền chán, hận không thể lập tức đi tìm Hi Thành mà hỏi cho rõ.

Mãi đến hôm Thế Duy xuất viện thì Chu Thiến mới thấy Triệu Hi Thành đến đón Thế Duy. Nhìn thấy anh đi vào, lòng Chu Thiến dâng lên niềm vui khó tả, nụ cười cứ thế mà hiện ra. Nhưng khi cô nhìn thấy Hi Thành thì nụ cười như đông lại.

Khuôn mặt anh rất tiêu tụy, như mấy hôm không được nghỉ ngơi. Áo màu trắng nhăn nhúm, phần eo cũng rộng không ít. Rõ ràng là anh đã gầy đi...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chu Thiến đầy nghi hoặc.

Thế Duy thấy cha thì vươn tay đòi cha bế

Triệu Hi Thành mỉm cười đi tới bế Thế Duy vào lòng. Thế Duy vừa nghịch cổ áo của Hi Thành vừa bĩu môi nói:

- Cha, sao cha không đến thăm Thế Duy?

Triệu Hi Thành khẽ hôn lên đôi má bầu bĩnh của thằng bé rồi nói:

- Hai hôm nay cha bận lắm, trong công ty có nhiều việc nên mới không tới.

Thế Duy thấy cha là đã rất vui rồi, không nói thêm chi, chỉ ôm lấy cổ cha.

Triệu Hi Thành quay đầu nhìn về phía Chu Thiến, trong ánh mắt có cảm xúc rất phức tạp, một lát sau mới nói:

- Mọi thứ chuẩn bị hết chưa?

Chu Thiến nhìn anh, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói nhưng cô biết giờ không phải lúc nên chỉ nói:

- Đã chuẩn bị xong rồi.

- Vậy đi thôi!

Nói xong Triệu Hi Thành hồ hững xoay người.

Chu Thiển nhìn bóng dáng anh, thoáng giật mình, sau đó cũng vội đi theo

Trong xe, Chu Thiển bế Thế Duy ngồi ở bên ghế phụ. Dọc đường đi cô có một cảm giác rất lạ, không thể nói là Triệu Hi Thành lạnh nhạt với cô, lúc anh nói chuyện với Thế Duy thì cũng sẽ tán gẫu đôi câu với cô. Thỉnh thoảng cũng sẽ cười với cô, chỉ là Chu Thiển luôn cảm thấy có gì đó không đúng. Cảm giác rằng tuy rằng anh cười với cô nhưng ánh mắt anh luôn trống rỗng, tựa như anh tự dựng lên một vỏ bọc vô hình ngăn cách. Cô có thể nhìn thấy nhưng không thể chạm đến được.

Mấy ngày trước cô hoàn toàn có thể chạm đến tim anh, bọn họ đã từng rung động, chẳng lẽ là ảo giác của riêng cô sao?

Không, không thể nào, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó. Có cơ hội cô nhất định phải nói rõ chân tướng, không thể kéo dài mãi được, cô rất không nỡ.

Cứ như vậy mãi cho đến khi về nhà, Triệu Hi Thành bế Thế Duy lên lầu, đặt thẳng bé lên giường cho nó nghỉ ngơi rồi nói:

- Thế Duy nghe lời cô nhé, cha phải đến công ty rồi

Nói xong đi đến bên Chu Thiển nói:

- Chu tiểu thư, làm phiền cô rồi

Sau đó đi lướt qua cô mà bước ra ngoài phòng.

Ngực khí, vẻ mặt của anh như nói với những người làm của Triệu gia, chỉ là khách khí hơn một chút.

Chu Thiển không khỏi đi theo, đứng sau anh mà khẽ gọi lại:

- Triệu tiên sinh, có thể cho tôi chút thời gian, tôi có lời muốn nói với anh

Giọng nói có chút vội vã.

Triệu Hi Thành chậm rãi xoay người lại nhìn cô, trong ánh mắt hiện lên chút mâu thuẫn nhưng chỉ trong chớp lát khiến cho Chu Thiển cảm thấy như mọi thứ chỉ là ảo giác của cô mà thôi

- Chu tiểu thư, hôm nay tôi hơi bận, có gì để sau hãy nói. Nếu cô có chuyện gì thì cứ tìm Quế tẩu hoặc tìm mẹ tôi cũng được

Nói xong vẫn tiếp tục bước đi.

Chu Thiển đuổi theo đến cầu thang:

- Triệu tiên sinh!

Nhưng Triệu Hi Thành không hề quay đầu, thậm chí còn bước nhanh hơn, rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt của cô.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuyện gì khiến Hi Thành thay đổi nhanh như vậy? Sáng hôm đó, rõ ràng cô có thể cảm nhận được anh đã rung động nhưng giờ sao lại tránh cô như rắn rết?

Là vì Thiệu Lâm sao? Nếu anh không muốn phản bội người vợ đã chết thì vì sao hôm đó lại tiếp cận cô?

Từ trước anh có gì thì sẽ nói ra, tâm tư của anh không hề khó hiểu nhưng giờ đương nhiên anh sẽ không đem tâm sự của mình mà nói với cô nhưng chính là vì thế nên làm sao cô hiểu được rốt cuộc anh đang nghĩ gì?

Còn cả Hi Tuấn...

Vì sao những chuyện đau đầu lại nhiều như thế?

Đêm nay nhất định sẽ chờ Hi Thành về, bất kể thế nào cô cũng phải nói rõ chân tướng, nói cho anh rằng cô chính là Thiệu Lâm, là vợ của anh. Sau đó sẽ hỏi anh xem anh có chấp nhận cô không? Về phần Hi Tuấn, cô chỉ đành nói xin lỗi. Hi vọng anh biết cô là Thiệu Lâm, là chị dâu của mình thì sẽ buông tình cảm này. Chẳng qua mới chỉ hơn một tháng chắc hẳn tình cảm sẽ không quá sâu

Chu Thiển bất an suốt cả ngày nhưng mãi đến tối cũng không thấy Hi Thành quay về. Chu Thiển đợi hồi lâu, mãi đến khi Thế Duy buồn ngủ mới ôm thẳng bé lên lầu. Nhưng không biết rằng cô đi chưa được bao lâu thì Triệu phu nhân nhận được điện thoại của Tổng gia:

- Cái gì? Thiệu Vân tự sát?

Triệu Hi Thành ngồi trong văn phòng nhìn quang cảnh bên ngoài qua cửa sổ. Nhìn ánh mặt trời dần lặn về tây, màn đêm dần bao phủ. Nhìn thành phố ồn ào náo động dần dần biến thành cảnh đêm lộng lẫy với những ánh đèn sáng như ngọc. Nhưng anh vẫn chỉ ngồi đó không nhúc nhích.

Cảnh Thiệu Lâm qua đời như chỉ mới ngày hôm qua. Anh vẫn nhớ rõ mỗi một vẻ mặt của cô khi lâm chung, mỗi một câu, thậm chí một nụ cười, cả câu nói “em yêu anh” mà cô lặng lẽ nói đều khắc sâu trong tâm trí anh.

Còn cả mỗi cái ôm, mỗi nụ hôn của bọn họ, mỗi lần thủ thủ tâm sự, nụ cười của cô sáng bừng như ánh nắng

Rõ ràng là anh nhớ cô như vậy, rõ ràng không thể quên cô thì vì sao có thể động lòng với người con gái khác? Chẳng lẽ đúng như lời Tống Thiệu Vân nói, anh là kẻ xảo trá sao?

Anh không quan tâm người khác nhìn anh, đánh giá anh thế nào nhưng anh không thể chịu đựng được việc mình phản bội Thiệu Lâm. Người con gái tốt đẹp đó, người con gái yêu anh như thế, anh đã từng thề sẽ luôn yêu cô nhưng giờ anh lại để một người con gái khác lặng lẽ chiếm cứ những giấc mơ đêm về?

Cô gái này ở ngay bên cạnh mình, cô không như Thiệu Lâm chỉ sống trong trí nhớ của anh. Mỗi cái mỉm cười, mỗi câu nói của cô đều ảnh hưởng đến trái tim anh. Anh thực sự nghi ngờ, nếu cứ thế này thì người con gái này sẽ thay thế hoàn toàn địa vị của Thiệu Lâm trong lòng anh, biến Thiệu Lâm trở thành quá khứ mãi mãi.

Không, anh không muốn như vậy. Người anh yêu là Thiệu Lâm, không ai có thể thay thế được Thiệu Lâm. Thiệu Lâm đã vì anh mà qua đời, anh không thể để người khác thay thế cô, ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ

Anh có thể kết hôn với người khác, có thể sẽ tìm mẹ cho Thế Duy nhưng anh sẽ không tìm người để yêu! Người cả đời anh yêu chỉ có thể là Thiệu Lâm!

Lúc này, điện thoại anh đột nhiên vang lên, tiếng chuông du dương vang lên trong đêm yên tĩnh vô cùng rõ ràng

Triệu Hi Thành cầm điện thoại nhìn, là số của Tống Trí Hào. Anh nhúm mày khẽ cười lạnh. Tống Trí Hào rốt cuộc không nhịn được mà gọi cho anh rồi sao? Ông ta sẽ nói gì đây? Anh rất ngạc nhiên.

Triệu Hi Thành ấn nút nghe, bình tĩnh gọi một tiếng:

- Cha!

Tuy rằng Thiệu Lâm đã qua đời nhưng trong lòng anh bọn họ mãi là cha mẹ vợ. Nhưng Tống Trí Hào thì không cho là vậy, ông ta luôn nghĩ, con gái đã mất thì quan hệ chẳng con nên mới vội vàng đẩy một đứa con gái khác qua. Những người bạc tình đều cư xử như ông ta.

Trong điện thoại, giọng nói của Tống Trí Hào mất đi sự bình tĩnh thường nhật, ông vội vã nói:

- Hi Thành, con mau đến bệnh viện đi, Thiệu Vân tự sát! Tình hình không ổn! Con mau đến đi, nó luôn gọi tên con

- Tự sát!

Triệu Hi Thành nhúm mày, Thiệu Vân sẽ tự sát? Lần trước chẳng phải cô ta mắng anh rất thống khoái? Loại phụ nữ tâm cơ như cô ta sẽ tự sát? Đánh chết anh cũng không tin. Tống Trí Hào như cũng biết anh không tin, sốt ruột nói:

- Hi Thành, cha lớn tuổi rồi còn nói dối nữa sao? Sau khi Thiệu Lâm qua đời, cũng chỉ có nó cho cha chút an ủi. Nể tình Thiệu Lâm, con đến xem Thiệu Vân đi! Nó luôn nhớ đến con

Giọng nói có ý cầu xin

Nghe ông nhắc tới Thiệu Lâm thì Triệu Hi Thành lại mềm lòng. Hơn nữa giọng Tống Trí Hào không giống nói dối, tuy rằng vô luận thế nào anh cũng không thể tin Thiệu Vân sẽ tự sát nhưng bất kể thế nào, Tống Trí Hào đã gọi điện đến thì về tình về lý anh vẫn nên đến xem

Anh xem xem Tống Thiệu Vân đang làm trò quỷ gì!

Triệu Hi Thành mất kiên nhẫn, anh cầm chìa khóa ra khỏi văn phòng

Cùng lúc đó, Tống Trí Hào cắt điện thoại xoay người, vẻ lo lắng đau lòng khi này biến mất trong nháy mắt. Cả người lạnh lùng, âm trầm mà nói với Tống Thiệu Vân mặt tái mét nằm trên giường bệnh:

- Đây là cơ hội cuối cùng của mày, nếu ngay cả cơ hội này cũng không nắm bắt được thì sau này tự nuôi bản thân đi. Tống Trí Hào tao không nuôi đứa con gái vô dụng làm gì cả!

Tống Thiệu Vân rơi nước mắt:

- Cha, lần trước con và Hi Thành đã trở mặt, cho dù con tự sát thì anh ta cũng sẽ không hồi tâm chuyển ý, anh ta vốn không thích con

Bên cạnh Tống Thiệu Vân là một người đàn bà mặc quần áo màu vàng khoảng hơn 40 cũng lau nước mắt nói:

- Trí Hào, ông quá nhẫn tâm, còn ép con gái mình tự sát, giờ con mất nhiều máu như thế, chẳng biết có ảnh hưởng đến sức khỏe sau này không nữa

Tổng Trí Hào hừ lạnh một tiếng nói:

- Tôi chẳng phải vì tốt cho nó. Nếu nó có thể gả vào Triệu gia thì cả đời cũng chẳng phải lo. Nói đến nói đi đều là Thiệu Vân vô dụng, nếu có được nửa Thiệu Lâm thì cần gì tôi phải phí sức như thế

Ông ta nhìn bốn phía, sau đó về mặt đắc thắng nói:

- Thiệu Lâm chết ở chính bệnh viện này, Hi Thành thấy cảnh mà nhớ người, chưa biết chừng sẽ mềm lòng. Đáng tiếc, nếu nằm trong phòng mổ thì sẽ càng hoàn mỹ...

Sau đó ông quay lại lờ mờ Tổng Thiệu Vân một cái:

- Khóc cái gì! Giữ sức mà chờ Hi Thành đến rồi hãy khóc! Hi Thành mà đến thì mày có bao nhiêu đáng thương cứ lòi hết ra cho tao.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Quá khứ

Tổng Thiệu Vân khóc thút thít, vội lau nước mắt

Tổng phu nhân cùng vợ chồng Tổng Thiệu Khang ngồi ở bên ngoài hành lang. Tiếng nói chuyện của ba người trong phòng xuyên qua cánh cửa không khép mà truyền vào tai bọn họ rõ mồn một.

Tổng Thiệu Khang đi qua đi lại vài lần rồi mất kiên nhẫn nói với Tổng phu nhân:

- Mẹ, sao phải ngồi ngoài, vào đi thôi

Bạch Tư Mẫn ngẩng đầu nhìn chồng nói:

- Cha vẫn còn đang giận chuyện lần trước mẹ nói chuyện của Thiệu Vân trong bệnh viện, giờ mà vào cha không câu mới là lạ

Quan trọng nhất là người đàn bà kia ở trong, nếu cha chồng trách cứ bà trước mặt người đàn bà đó thì bà còn gì là thể diện? Giờ chắc chắn bà không muốn vào.

Tổng Thiệu Khang cũng không phải kẻ ngốc, nghe vợ nhắc thì cũng hiểu tâm sự của mẹ. Nhìn mẹ cúi đầu không vui thì khề thờ dài, ngồi bên cạnh mẹ mà ôm lấy bà. Từ sau khi em gái qua đời, Thiệu Khang hoàn toàn thất thế trong Tổng Thị, chỉ làm một chức vụ nhân nhả, chịu đủ sự khinh thị của đám anh em. Anh ta từ trẻ đã ăn chơi trác táng nhưng cũng hiểu, nếu chẳng có tiền bộ gì thì Tổng Thị sẽ chẳng còn chỗ cho mình.

Bạch Tư Mẫn khó hiểu nhìn Tổng phu nhân:

- Mẹ, vì sao cha cứ phải cố ép Thiệu Vân vào Triệu gia?

Tổng phu nhân thờ dài nói:

- Tổng thị có nhiều mối làm ăn liên quan đến Triệu thị, không có quan hệ này thì ông ta không có cảm giác an toàn. Ông ta đã già, không còn nhiệt huyết tuổi trẻ nữa, giờ ông ta chỉ muốn ôm chặt Triệu thị thôi

Giọng nói dần lộ vẻ khinh thường. Tổng phu nhân ngẩng đầu nhìn bốn phía, khóe mắt bắt đầu rung rung.

- Nơi này là bệnh viện Thiệu Lâm đã qua đời. Hay cho Tổng Trí Hào máu lạnh kia, ngay cả đứa con gái đã chết cũng không quên lợi dụng!

Trong phòng bệnh truyền đến tiếng khóc nức nở của Tổng Thiệu Vân.

Bạch Tư Mẫn thờ dài:

- Thiệu Vân cũng là người đáng thương, bị cha đẻ ép phải tự sát, chắc cũng là người đầu tiên.

Tổng phu nhân cười lạnh:

- Nó có thể không nghe lời cha nó sao. Nó có dám rời khỏi Tổng gia như Thiệu Lâm đâu. Tổng Trí Hào có thể uy hiếp nó cũng chỉ vì thế thôi. Nhưng nó tiếc vinh hoa phú quý, cũng tiếc vị trí dâu cả Triệu gia. Hai người bọn họ có cái gì mà đáng đồng tình.

Bạch Tư Mẫn gật đầu:

- Con mãi mãi không quên được lúc Thiệu Lâm dứt khoát bỏ nhà ra đi

Cô nhìn về phía phòng bệnh:

- Thiệu Vân dù hao hết tâm sức cũng không thể có được trái tim Hi Thành bởi vì cô ấy vĩnh viễn không thể trở thành người phụ nữ mạnh mẽ, độc lập được như Thiệu Lâm...

Tổng Thiệu Khang nhìn phía trước, đột nhiên nói:

- Đừng nói nữa, Hi Thành đến rồi

Triệu Hi Thành đi đến trước cửa phòng bệnh chào hỏi bọn Tổng phu nhân. Người trong phòng nghe tiếng thì vội vã chuẩn bị. Tổng Trí Hào lại bắt đầu đeo chiếc mặt nạ đau lòng muốn chết

Triệu Hi Thành vốn chỉ định đến thăm một chút rồi sẽ rời đi nhưng khi vừa bước vào bệnh viện này thì tâm tình không khỏi nặng nề

Nơi này... chẳng phải là bệnh viện Thiệu Lâm đã qua đời sao?

Anh chậm rãi đi qua đại sảnh.

Ngày đó Thiệu Lâm nằm trên giường đầy, bị y tá, bác sĩ vội vàng đẩy về phòng mổ, những nơi đi qua đều lưu lại vệt máu chói mắt...

Tìm Triệu Hi Thành như bị ai bóp, đau thấu xương

Anh chậm rãi đi qua hành lang dài, thấy bọn Tổng phu nhân, chào hỏi qua rồi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Cửa vừa mở ra, khuôn mặt tái nhợt của Tổng Thiệu Vân liền đập vào mắt anh

Mặt cô ta loang lổ vết máu, chần đệm trắng như tuyết đều dính máu tươi. Mái tóc dài xõa tung trên gối đầu. Một tay vô lực đặt bên giường, trên cổ tay là lớp băng gạc dày nhưng vẫn có vệt máu khê nhuộm ra ngoài.

Nghe tiếng động, Tổng Thiệu Vân khó nhọc quay đầu nhìn về phía anh, đôi môi tái nhợt run run, đôi mắt như ngọc đầy đau khổ, một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống

- Hi Thành...

Giọng nói yếu ớt, mỏng manh

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Hòa nhau

- Hi Thành, nếu anh không thể tha thứ cho em, em còn sống có ý nghĩa gì? Xin anh đừng chia tay em, em yêu anh như thế, em yêu anh, em yêu anh...

Tổng Thiệu Vân vì diễn quá thật mà mắt không ít máu, lúc này thân thể cô ta thực sự rất yếu, giọng nói run run khiến những lời nói ra càng thêm ai oán.

Cô nhìn anh, sắc mặt tái nhợt, tóc dài đen rối tung, mặt dính máu đỏ tươi, hai mắt đăm lẹ, buồn bã nói “em yêu anh”. Giọng nói suy yếu, ai oán khiến anh nhớ lại lúc Thiệu Lâm qua đời

Triệu Hi Thành đau lòng không thôi, tựa như giữ lấy Thiệu Lâm trước khi chết, cả người run run

Cả người Tổng Thiệu Vân đột nhiên run lên, mắt nhắm lại, đầu ngã về phía sau. Thiển Thiển hoảng sợ, mắt mở lớn đầy sợ hãi nhìn khuôn mặt tái mét, mắt nhắm nghiền kia giống hệt Thiệu Lâm khi qua đời. Cảm giác đau đớn đó lại một lần nữa thổi quét anh

“Hi Thành, em rất không nỡ rời xa anh...”

“Hi Thành... đừng đau lòng... em vẫn sẽ ở bên anh...”

“Hi Thành... đừng khóc... em sẽ không sao”....

...Hi Thành...

... Thiệu Lâm....

Chẳng lẽ bất anh phải nhìn em chết ở trước mắt anh một lần nữa sao? Không, anh không muốn nhìn thấy Thiệu Lâm chết, cô không thể chết được! Cô không thể chết được!

Triệu Hi Thành đặt Tổng Thiệu Vân trên giường rồi vuốt hai má cô, nước mắt lã chã rơi

- Tỉnh lại đi... em đừng chết... đừng chết...

Mẹ Tổng Thiệu Vân là Lý thị cũng nhào đến trước mặt con gái, lớn tiếng khóc, lòng lo lắng không thôi

Mà Tổng Trí Hào thì thăm lau mồ hôi nghĩ thầm: tuy chảy nhiều máu nhưng chắc không chết đâu! Nhất định là mưu kế của Thiệu Vân! Ông nhìn về đau đớn của Triệu Hi Thành mà thăm vui mừng, hiệu quả tốt lắm.

Bạch Tư Mẫn thì đứng ở cửa phòng nhìn Triệu Hi Thành. Hôm đó cô là một trong số ba người đi vào, tình huống lúc đó cô hiểu rõ nhất. Cô có thể hiểu sự bi thương của Hi Thành, chính cô nhìn Thiệu Vân thế kia cũng không tự chủ được mà nhớ tới Thiệu Lâm huống chi Thiệu Lâm yêu Hi Thành sâu đậm như vậy?

Nhìn Hi Thành đau lòng như thế, Bạch Tư Mẫn không nhịn được mà cũng rom róm nước mắt, cô quay đầu đi nhìn Tổng phu nhân cũng đang rung rung kia khẽ nói:

- Bọn họ thực sự quá tàn nhẫn, vì đạt được mục đích của mình mà không hề nghĩ đến cảm xúc của Hi Thành...

Tổng phu nhân lau nước mắt:

- Chính là bọn họ đoán chắc Hi Thành sẽ như vậy, đây mới là mục đích của bọn họ! Nhưng bọn họ quá coi thường Hi Thành rồi. Lúc này Hi Thành vì đau lòng mà mất lí trí nhưng chờ mọi chuyện qua đi, nó sao không biết mình bị mắc mưu? Đến lúc đó chỉ có Thiệu Vân là ăn đủ!

Lời tuy là vậy nhưng nhìn Thiệu Vân hai mắt nhắm nghiền giống hệt Thiệu Lâm trước khi chết khiến Tổng phu nhân không được gặp con gái lần cuối càng thêm đau đớn. Đó là nỗi tiếc nuối lớn nhất đời bà, giờ nhìn Thiệu Vân như thế, thù mới hận cũ với Tổng Trí Hào càng dâng lên, bà thất thanh khóc rống.

Tổng Thiệu Vân tuy rằng mất máu nhưng chết thì chưa chết được, vừa rồi chẳng qua là có chút choáng váng mà hôn mê một chút mà thôi. Triệu Hi Thành lay mãi thì cô mới từ từ tỉnh lại

Cô ta chậm rãi mở to mắt, nhìn Triệu Hi Thành gần ngay trước mắt. Triệu Hi Thành thấy cô tỉnh lại thì vô cùng vui mừng, lòng như được an ủi. Anh ngưng khóc, khẽ nói:

- Thiệu Vân, truyền máu đi! Tính mạng đáng quý như vậy, không thể đùa giỡn được.

Tổng Thiệu Vân thấy thời cơ chín muồi, vội nói điều kiện:

- Anh có còn cần em không, Hi Thành, anh còn cần em không...

Triệu Hi Thành ngẩn ra, nói không nên lời.

- Em sẽ cố gắng hết sức để Thế Duy chấp nhận em, Hi Thành.... Anh đừng bỏ mặc em

Thấy Hi Thành vẫn do dự, Tổng Thiệu Vân lại nhắm mắt lại làm bộ ngất xỉu, đương nhiên lần này là giả.

Lý thị ở bên cầu xin:

- Hi Thành, cháu cứ dỗ nó đi! Chẳng lẽ cháu thực sự muốn thấy nó chết trước mặt mình sao?

Nhìn vẻ hấp hối của Tổng Thiệu Vân, nhìn nước mắt của cô, trong đầu Triệu Hi Thành đột nhiên hiện lên một quyết định, anh nhắm mắt lại, khẽ gật đầu

Một giọt nước mắt khẽ rơi xuống

Lý thị mừng rỡ, vội vàng nói với Thiệu Vân:

- Thiệu Vân, Hi Thành đồng ý rồi, con mau tỉnh lại đi!

Tổng Trí Hào cũng vội vàng gọi bác sĩ đến, lập tức truyền máu cho Thiệu Vân.

Triệu Hi Thành lùi ra phía sau vài bước, không quấy rầy bác sĩ làm việc.

Cứ như vậy đi! Đây cũng coi như là cách hay, như vậy lòng anh sẽ không bị dao động, cả đời chỉ dành cho trái tim cho Thiệu Lâm mà thôi

Cứ như vậy đi! Đuổi Chu Thiển ra khỏi tim anh...

Không thể để bất kì ai thay thế vị trí của Thiệu Lâm...

Nhưng vì sao tim anh lại đau như thế

Lúc này, có người khẽ gọi anh:

- Hi Thành...

Triệu Hi Thành quay đầu nhìn về phía Bạch Tư Mẫn

Bạch Tư Mẫn khẽ kéo ống tay anh, nhân lúc bọn Tổng Trí Hào không để ý thì kéo Triệu Hi Thành qua một bên, khẽ nói:

- Hi Thành, bọn họ đều làm theo kế hoạch rồi, vết thương của Thiệu Vân cũng chẳng quá nghiêm trọng, em đừng để bọn họ lừa!

Cô thực sự không đành lòng nhìn anh bị bọn họ lừa gạt.

Tổng Thiệu Khang ở bên vội nhìn thoáng qua Tổng Trí Hào, thấy ông không để ý thì vội quát vợ:

- Im miệng, sao em lại nói ra những lời này?

Muốn nói thì giờ cũng chẳng phải là lúc!

Tư Mẫn phản bác:

- Chẳng lẽ anh nhẫn tâm nhìn người em gái mình thương yêu bị người khác lừa gạt sao?

Giọng Tư Mẫn hơi lớn khiến Tổng Trí Hào để ý. Ông ta thấy thế thì nhũn mày hỏi, trong lòng đầy cảnh giác:

- Sao thế?

Triệu Hi Thành không biến sắc, khẽ lắc đầu:

- Không có gì cả!

Tổng Trí Hào thấy anh vẫn vậy thì yên tâm nói:

- Đêm khuya rồi, hai đứa đưa mẹ về trước đi

Tổng Thiệu Khang biết cha đề phòng bọn họ thì vội gật đầu, dẫn vợ rời đi. Lúc gần đi lại nghe Triệu Hi Thành khẽ nói:

- Những điều đó cũng chẳng quan trọng, bọn họ lừa gạt em, em cũng lợi dụng cô ta, hòa nhau...

Tổng Thiệu Khang quay đầu nghĩ, cũng đúng, Triệu Hi Thành là người dễ bị lừa thế sao?

Tổng Thiệu Khang dẫn mẹ và vợ rời đi, việc này anh ta cũng không muốn dây dưa nhiều

Tổng Thiệu Vân qua truyền máu mà sắc mặt dần bình thường lại. Tổng Trí Hào và Lý thị thấy Thiệu Vân không sao thì cũng rời đi, để không gian cho bọn họ

Tổng Thiệu Vân thực sự rất muốn thủ thi dụ dàng với Triệu Hi Thành một lúc nhưng cơ thể còn yếu, hơn nữa do thuốc mà rất buồn ngủ, không lâu sau đã nặng nề chìm vào giấc mộng

Mà giờ, Triệu Hi Thành đã hoàn toàn bình tĩnh lại

Ánh trăng dịu dàng xuyên qua cửa kính, chiếu lên khuôn mặt nhợt nhạt của Tổng Thiệu Vân.

Triệu Hi Thành nhìn khuôn mặt giống hệt Thiệu Lâm mà chẳng có cảm giác này, nỗi đau đón xé lòng khi này như chưa hề tồn tại.

Anh nghĩ trước nghĩ sau, kết hợp với lời của Tư Mẫn mà đã nhìn thấy mọi thứ

Anh nhìn Tống Thiệu Vân cười lạnh

Thiệu Vân, nếu cô đã hao hết tâm tư để ở lại bên tôi thì hi vọng sau này cô sẽ không hối hận vì quyết định ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Giá họa

Gần sáng Triệu Hi Thành mới quay về Triệu gia

Anh cảm thấy mệt mỏi không thể chống đỡ nổi, người mệt nhưng lòng càng mệt. Những người hầu đang quét dọn đều ngừng tay mà chào hỏi anh. Bình thường Triệu Hi Thành cũng gắt đầu nhưng giờ anh thực sự không có tâm tình, cũng chẳng buồn nhìn mà đi thẳng lên lầu.

Triệu Hi Thành lên lầu 3, trước khi vào phòng thì không khỏi nhìn về phía phòng Thế Duy, anh nhẹ nhàng đi qua, lúc sắp chạm vào cửa phòng thì lại dừng lại, như cảm thấy mình làm sai chuyện gì mà vội rút tay lại, xoay người đi về phòng. Anh đẩy cửa đi vào sau đó nhanh chóng cởi quần áo đi tắm

Anh để mặc dòng nước xối qua người, tiếng nước ào ào bên tai làm nhiều loạn suy nghĩ của anh mà dường như anh đang muốn điều này. Anh chống tay lên tường, nước chảy như bức rèm mưa rút xuống mặt rồi uốn lượn theo từng cơ bắp

Ra khỏi phòng tắm, anh ngã nhào xuống giường, sự mệt mỏi mấy ngày qua nuốt chửng anh. Anh nặng nề mà chìm vào giấc ngủ. Cũng chẳng biết qua bao lâu, mãi cho đến khi nghe tiếng bước chân nặng nề đi lên lầu, rất nhiều tiếng bước chân, tiếng nói ồn ào đi vào phòng Thế Duy ở cách vách.

Triệu Hi Thành nhú mồm, giật dử xoay người, đang định ngủ tiếp thì một tiếng thét chói tai vang lên khiến anh hoàn toàn bừng tỉnh

- Ở đây!! Ngay đây!! Tìm được rồi, Chu Thiến, cô còn gì để nói nữa!

Nghe thấy nhắc đến Chu Thiến thì Triệu Hi Thành cả kinh, mọi mệt mỏi tan biến, vội vã mặc quần áo đi ra ngoài

Vừa ra ngoài đã thấy hai ba người hầu đang vây quanh phòng Thế Duy nhìn vào bên trong, vẻ mặt đầy ý khinh thường, còn châu đầu ghé tai thì thầm gì đó. Nghe được tiếng động thì nhìn về phía phòng Triệu Hi Thành, thấy Triệu Hi Thành đi ra thì vội cúi người tôn kính chào:

- Chào cậu chủ!

Thấy Triệu Hi Thành đi tới thì đều tự giác tránh đường

Triệu Hi Thành đi tới, nhú mồm nói:

- Đã xảy ra chuyện gì? Âm âm gì thế?

Nói xong anh đi đến phòng Thế Duy nhìn vào trong, chỉ thấy Quế tẩu cầm một hộp gì đó nhìn Chu Thiến, vẻ mặt đắc ý mà Chu Thiến chỉ mỉm cười bình tĩnh nhìn Quế tẩu.

- Tôi không biết vì sao cái này lại ở đây

Chu Thiến nhìn thoáng qua đồ trong tay Quế tẩu rồi thản nhiên nói

Quế tẩu nhướng mày cười lạnh:

- Giờ đương nhiên cô nói không biết! Nhưng tang chứng vật chứng rõ ràng. Chu Thiến, cô đừng hòng thoát tội

Cho dù cô có thủ đoạn thế nào, Triệu gia cũng sẽ không dùng một bảo mẫu thích tấy máy làm bảo mẫu cho tiểu thiếu gia.

Triệu Hi Thành nghe đến đó thì không khỏi giận dữ”

- Quế tẩu, đã xảy ra chuyện gì, bà nói thế là có ý gì?

Nhìn Chu Thiến bị người khác nhìn với ánh mắt đó, lòng anh rất khó chịu.

Quế tàu quay đầu nhìn thấy Triệu Hi Thành thì vui mừng. Tối khéo lắm, hôm nay để cho tất cả mọi người trong Triệu gia thấy rõ con người thật của Chu Thiển đi

Bà ta đi đến bên Triệu Hi Thành, cầm hộp đồ kia đưa tới trước mặt anh:

- Đại thiếu gia, chiều nay phu nhân phát hiện chiếc hộp đồ vòng cổ vàng để trong phòng biến mất! Tôi đã kiểm tra tất cả những người vào phòng của phu nhân, phát hiện thấy vòng cổ của phu nhân trong hành lý của Chu Thiển

Nói đến đây, bà ta lạnh lùng nhìn Chu Thiển một cái rồi lại tiếp:

- Mọi người ở đây đều tận mắt thấy tôi tìm được chiếc vòng trong hành lý của cô ta, tang chứng vật chứng rõ ràng nhưng Chu Thiển còn chống chế!

Triệu Hi Thành quay đầu nhìn về đám người hầu đứng sau:

- Là thế này sao?

Trong đó có một người gật đầu trả lời:

- Đại thiếu gia, quả thật là như lời Quế tàu nói

Nói xong lại nhìn về phía Chu Thiển với vẻ khinh thường

Quế tàu liếc nhìn Chu Thiển cười cợt.

Triệu Hi Thành cầm hộp trong tay Quế tàu, mở ra thấy đúng là vòng vàng của mẹ, trong lòng anh có chút nghi hoặc.

Anh không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Chu Thiển thì đã thấy cô đang lảng lảng nhìn anh, đôi mắt đen láy sáng bừng không chút tạp chất, như mảnh gương sáng chiếu vào lòng anh.

Không, không phải cô. Chút nghi ngờ trong lòng Triệu Hi Thành biến mất hoàn toàn. Anh không biết sự tin tưởng này từ đâu mà có nhưng anh biết, tuyệt đối cô sẽ không làm chuyện thế này!

Triệu Hi Thành đi đến bên Chu Thiển, cúi đầu nhìn cô, nhẹ nhàng nói:

- Chu Thiển, cô có gì giải thích không?

Quế tàu ở bên cười lạnh, giải thích? Cô ta vào phòng của phu nhân, giờ tìm được vòng cổ trong hành lý của cô ta, bà cũng muốn xem xem cô ta sẽ giải thích thế nào! Chuyện này bà ta đã lên kế hoạch từ lâu, mỗi bước đều rất kỹ lưỡng, đâu dễ để ai thoát thân

Sáng sớm hôm nay nhận được điện thoại của Tổng tiểu thư, nói rằng kế hoạch có thể thực hiện. Tổng tiểu thư nói rất chắc chắn với bà, chỉ cần bà có thể đuổi Chu Thiển đi thì cô ta tuyệt đối có thể giới thiệu con gái bà ta vào làm

Quế tàu ở bên lạnh lùng nhìn Chu Thiển. Chu Thiển cô đừng trách tôi, ai bảo cô ngăn cản tiền đồ của con gái tôi?

Chu Thiển ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Quế tàu, nhẹ nhàng cười cợt, bộ dáng thoải mái khiến lòng Quế tàu thoáng căng thẳng, giờ vẫn còn cười được sao?

Chu Thiển quay đầu lại, nhìn Triệu Hi Thành nhẹ nhàng nói:

- Đúng là tôi có chuyện muốn nói nhưng tôi muốn nói trước mặt Triệu phu nhân và tất cả mọi người. Tôi có thể chứng minh sự trong sạch của mình

Triệu Hi Thành thấy cô như vậy thì biết anh đoán đúng, chuyện này không phải là cô làm

- Được, Triệu gia chúng ta tuyệt đối sẽ không đổ oan bất kì ai

Triệu phu nhân cùng Triệu Hi Thành ngồi ngay ngắn trên sofa. Quế tàu đứng sau Triệu phu nhân. Toàn bộ người hầu của Triệu gia, ngoài những người thực sự bận thì đều tập trung ở đại sảnh. Mà Thế Duy thì đã được Triệu phu nhân cho người mang đi chỗ khác, bà không muốn cậu bé nhìn thấy những chuyện không hay đó

Chiếc vòng vàng đặt trước mặt Triệu phu nhân

Triệu phu nhân đã nghe qua Quế tàu nói, hơn nữa có người hầu làm chứng nên lòng bà có chút nghi ngờ. Bà hồ nghi nhìn về phía Chu Thiển nhưng thế nào cũng không thể thấy rằng Chu Thiển là loại người tay chân bẩn thỉu đó. Tuy rằng chiếc vòng cổ này trong sổ trang sức của bà chẳng đáng là gì nên bà không cần cần thận nhưng thực sự nếu bán đi thì cũng được số tiền không nhỏ.

Chu Thiển chăm sóc Thế Duy rất tốt nhưng thời gian tiếp xúc cũng không lâu, nhân phẩm của cô thực sự thế nào bà cũng không chắc chắn được. Nhưng bà thực sự rất thích cô, không muốn để cô bị oan nên nói:

- Chu Thiến, cô giải thích sao?

Chu Thiến mỉm cười, vẻ mặt thoải mái tự nhiên, không có một chút bối rối. Sự trấn tĩnh như thế khiến mọi người có chút ngạc nhiên

- Triệu phu nhân, cái này không phải tôi lấy! Chu thiến nhẹ nhàng nói.

Tất cả mọi người ngừng thờ chờ cô giải thích, nghĩ cô sẽ có bằng chứng gì phủ định được nhưng không ngờ chỉ là câu nói thiếu sức thuyết phục này.

Triệu phu nhân có chút thất vọng nhưng Triệu Hi Thành vẫn không hề bớt tin tưởng cô.

Cho dù anh không thể chấp nhận người con gái này thì anh cũng không cho rằng cô là loại con gái xấu xa. Anh cũng sẽ không cho phép bất kì ai làm tổn thương cô, nói xấu cô

Quế tẩu vội nói:

- Chu Thiến, cô vào phòng phu nhân, vòng cổ lại tìm được trong hành lý của cô, cô cho là chỉ một câu nói đó mà phu nhân sẽ tin cô sao? Tôi khuyên cô nên thành thật thừa nhận đi, nếu không để phu nhân báo cảnh sát thì cô hối hận cũng muộn

Nghe xong lời bà ta, Triệu phu nhân lập tức nhủ mảy mà Triệu Hi Thành cũng có chút dăm chiêu nhìn Quế tẩu một cái.

Chu Thiến nghe xong thì cũng không giận, ngược lại bước đến gần bà ta, cười thản nhiên nói:

- Quế tẩu, sao biết tôi vào phòng phu nhân? Phòng phu nhân không phải ai cũng có thể tùy tiện đi vào

Quế tẩu giật mình rồi nói:

- Đương nhiên là cô lén lút đi vào....

- Tôi lén đi vào thì sao bà lại biết. Chu Thiến vẫn mỉm cười

Chu Thiến biến sắc:

- Tôi... Tôi nhìn camera thì biết...

Trong nỗi căn phòng quan trọng của Triệu gia đều có máy quay.

Chu Thiến cười lạnh, lùi về phía sau hai bước, đi đến giữa đại sảnh, lớn tiếng nói:

- Quế tẩu, bà vốn có thể khẳng định tôi vào phòng phu nhân là bởi vì sáng nay chính mồm bà nói với tôi là phu nhân tìm tôi, bảo tôi vào phòng phu nhân gặp bà.

Lời vừa nói ra, người chung quanh đều xôn xao, như vậy thì chuyện có chút khó hiểu. Một số người hầu bình thường có chút khúc mắc với Quế tẩu thì đều nhìn bà ta với vẻ hoài nghi.

Triệu phu nhân cũng hồ nghi nhìn về phía Quế tẩu.

Quế tẩu đã sớm dự đoán được Chu Thiến sẽ nói vậy, bà ta sớm đã chuẩn bị sẵn, không chút hoang mang:

- Chu Thiến, cô đừng như chó điên cắn loạn, tôi bảo phu nhân tìm cô lúc nào? Có ai làm chứng?

Lúc đó, bà ta để ý bên cạnh không có ai thì mới nói những lời đó. Nói xong lại cúi người nói với Triệu phu nhân:

- Phu nhân, bà đừng tin lời Chu Thiến nói, cô ta đang nói dối mà thôi

Triệu Hi Thành ngẩng đầu nhìn thoáng qua Quế tẩu một cái, ánh sáng lạnh trong mắt khiến bà ta lạnh người, ánh mắt như đã thấu rõ hết thảy. Cảm giác này khiến tim Quế tẩu đập loạn. Bà ta vội tự an ủi mình, đừng tự dọa mình, đại thiếu gia từ đầu đến cuối đều không xuất hiện thì sao mà biết được?

Chu Thiến nghe Quế tẩu nói xong thì cũng không lo lắng, cô chậm rãi đi đến bên Quế tẩu, hai mắt đen nhánh nhìn thẳng vào bà ta, vừa đi vừa nói:

- Quế tẩu, kế hoạch của bà rất hoàn mỹ, đầu tiên, bà dẫn dụ tôi vào phòng phu nhân để camera chụp được tôi vào phòng, sau đó lấy vòng cô ra, đương nhiên, bà là quản gia Triệu gia thì có nhiều cơ hội vào phòng phu nhân. Bà muốn trộm một chiếc vòng nào có khó. Sau đó bà lại để chiếc vòng vào hành lý của tôi, tôi đâu có phải ở trong phòng cả ngày, bà có rất nhiều cơ hội làm chuyện này để giả họa cho tôi.

Chu Thiến nói xong, nhẹ nhàng thoải mái khiến người nghe như nhìn thấy rõ tình cảnh khi đó, rất chân thật.

Đám người hầu nhìn nhau, nếu không phải có Triệu phu nhân ở đây thì sợ là đã sớm vui mừng bàn tán rồi

Nhưng dù sao cũng chỉ là lời nói một phía, cho dù thuyết phục cũng khó tin được. Dù sao đồ tìm được trong hành lý của cô là chuyện nhiều người nhìn

thấy. Mà những lời cô nói thì lại chẳng ai nhìn thấy

Quế tàu vội phản bác:

- Chu Thiến, sao cô không đi viết tiểu thuyết đi, sức tưởng tượng thật là phong phú! Cô vu hãm tôi như thế tôi có thể hiểu. Cô chẳng qua là tìm người chịu tội thay! Nhưng cô phải có chứng cứ đi chứ! Bằng không ai sẽ tin vào mấy lời nói suông này được.

Triệu phu nhân gật gật đầu, nói:

- Chu Thiến, cô nói như vậy thì cô có chứng cứ gì?

Chu Thiến nhìn Quế tàu mà nụ cười càng thêm sáng rỡ

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 210: Mắc bẫy

Ánh sáng trong phòng khách càng lúc càng âm ảm, có người hầu vội mở đèn thủy tinh. Ánh đèn chiếu ra chuỗi ánh sáng lóng lánh như ngọc khiến đại sảnh sáng như ban ngày

Chu Thiến đứng dưới đèn, ánh sáng như ngọc chiếu lên người cô khiến cô như tỏa sáng

Cô đứng đó, hai mắt sáng bừng, nụ cười thông dong, thần thái tự nhiên. Nhìn cô như vậy, Triệu Hi Thành bất giác mỉm cười. Anh rất muốn biết, dưới tình hình bất lợi cho mình thì cô sẽ chứng minh sự trong sạch của bản thân như thế nào đây?

Chu Thiến nhìn Quế tàu mỉm cười, cười đến độ Quế tàu chột dạ, đột nhiên Chu Thiến nghiêm mặt, lạnh lùng nói:

- Quế tàu, bà tính toán cẩn thận nhưng lại xem nhẹ một chuyện...

Lòng Quế tàu căng thẳng, bà ngẩng đầu nhìn Chu Thiến, lòng bồn chồn, xem nhẹ một chuyện? Đã xem nhẹ chuyện gì?

Những người còn lại cũng đều tỏ vẻ chú ý.

Trong đại sảnh những người khác cũng lộ ra chú ý biểu tình.

Chu Thiến tiếp tục nói:

- Quế tàu, bà nên tận mắt nhìn tôi vào phòng mới đúng! Đúng rồi, bà nghĩ rằng nếu phu nhân tìm thì tôi không dám không đi đúng không!

Mặt Quế tàu tái mét, Chu Thiến nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ Chu Thiến chưa hề vào phòng phu nhân. Sao có thể? Rõ ràng là phu nhân gọi mà sao cô ta dám không vào?

Lưng Quế tàu toát mồ hôi lạnh.

Chu Thiến quay đầu nói với Triệu phu nhân:

- Phu nhân, tôi có hai chứng cứ chắc chắn để chứng minh tôi chưa từng vào phòng của bà. Trong đó, một người chính là Lưu Hiểu Vân

Cô nhìn quanh rồi nói:

- Nhưng giờ cô ấy không có ở đây

Triệu phu nhân đứng lên, sắc mặt rất nghiêm túc, nếu đúng như Chu Thiến nói thì Quế tàu kia đúng là loại người tâm tư già dối, khó lường, người như thế tuyệt đối không thể để lại Triệu gia được. Bà nói:

- Hiểu Vân ở bên ngoài trông Thế Duy, giờ một người đi ra trông Thế Duy để Hiểu Vân vào đây nhanh!

Mà lúc này, thần sắc Quế tàu càng lúc càng lo lắng. Bà ta tuy rằng cố gắng trấn tĩnh nhưng mồ hôi lạnh tứa bên thái dương đã tiết lộ sự kích động trong lòng.

Chẳng lẽ Chu Thiển thực sự không vào phòng sao? Thực đáng chết! Ngay từ đầu bà ta không nên chắc chắn như vậy, không coi lại camera mà đã đi tìm Chu Thiển gây rắc rối. Không, ngay từ đầu bà nên tận mắt nhìn Chu Thiển đi vào phòng mới đúng! Nhưng khi đó lại sợ bị người nhìn thấy nên không dám làm quá lộ liễu

Nói đến nói đi, ai có thể trách bà, ai mà biết ngay cả phu nhân gọi mà Chu Thiển vẫn dám không qua?

Nhưng giờ phải làm sao đây?

Những người khác nhìn thần sắc hai người thì lòng đều đã đoán ra được chút ít. Có lẽ toàn bộ mọi chuyện đúng như Chu Thiển nói. Ánh mắt nhìn Chu Thiển đều trở nên khinh thường

Chỉ chớp lát, Hiểu Vân đã bị dẫn vào. Nhìn cảnh này thì không khỏi ngỡ người rồi tiến lên nói:

- Phu nhân tìm Hiểu Vân có chuyện gì

Triệu phu nhân nói:

- Không phải tôi tìm cô, là Chu Thiển tìm cô

Hiểu Vân nhìn Chu Thiển nghi hoặc. Chuyện Chu Thiển trộm đồ gì đó cô biết nhưng cô không hiểu cái này có liên quan gì đến mình. Chu Thiển mỉm cười với cô nói:

- Hiểu Vân, sáng nay chúng ta chạm mặt ở cầu thang một lần đúng không?

Hiểu Vân nghĩ nghĩ rồi nói:

- Đúng thế!

- Lúc đấy chị hỏi em cái gì em còn nhớ không?

Hiểu Vân nghĩ nghĩ rồi đáp:

- Lúc ấy chị hỏi em xem phu nhân có ở trong phòng không

- Em trả lời thế nào?

- Em đáp là hình như đã thấy phu nhân ở hoa viên.

Mọi người ồ lên, nếu phu nhân ở hoa viên thì Chu Thiển còn vào phòng phu nhân làm gì?

Chu Thiển quay đầu nhìn Triệu phu nhân nói:

- Lúc ấy Quế tẩu bảo vậy thực ra tôi cũng không nghi ngờ, sau đó tình cờ gặp Hiểu Vân ở cầu thang, cũng chỉ là thuận miệng hỏi...

Thực ra đến đây là Chu Thiển nói dối. Thực sự thì Quế tẩu không phải là diễn viên giỏi. Lúc bà ta nói phu nhân tìm Chu Thiển thì ánh mắt có hơi láo liên. Chu Thiển luôn cảm thấy Quế tẩu có gì đó khúc mắc với mình nên mới để ý kỹ, lúc gặp Hiểu Vân thì hỏi cô ấy lại một lần, quả nhiên...

Chu Thiển lại nói tiếp:

- Phu nhân, tôi còn một nhân chứng khác chính là bà. Sau đó chẳng phải tôi ra hoa viên tìm bà rồi hỏi bà có dặn dò gì không đó sao

Triệu phu nhân nhớ lại, quả đúng có chuyện này:

- Lúc ấy hình như tôi nói là tôi không có chuyện gì.

Chu Thiển cười gật đầu:

- Đúng vậy, cho nên đến lúc đó tôi còn có chút nghi ngờ Quế tẩu có lòng gì nên không nói, chờ xem rốt cuộc bà ta định làm gì

Nói xong cô quay phắt lại nhìn Quế tẩu, trầm giọng nói:

- Thật không ngờ bà lại bị ỉu như thế. Nếu không không may mắn, không gặp phải Hiểu Vân hoặc không hỏi cô ấy như thế thì giờ đúng là hết đường chối cãi

Chu Thiển nhìn bốn phía rồi lớn tiếng nói:

- Nếu mọi người còn chưa tin thì có thể kiểm tra camera, xem hôm nay tôi có vào phòng phu nhân hay không

Lúc này, nhân viên bảo an đi ra nói:

- Phu nhân, chúng tôi vừa kiểm tra qua camera, quả thực Chu Thiến hôm nay chưa từng vào phòng phu nhân, ngoài người dọn phòng thì cũng chỉ có Quế tẩu đi vào

Triệu phu nhân nhìn thẳng về phía Quế tẩu, thần sắc rất khó chịu

- A Quế, bà còn định nói gì nữa không?

Chu Thiến tiếp lời:

- Chuyện đã rõ ràng, vòng cổ của phu nhân mất xuất hiện trong hành lý của tôi nhưng tôi lại chưa từng vào phòng phu nhân, đó chẳng phải là cố ý vu oan thì là cái gì?

Hai mắt cô lạnh lùng nhìn chằm chằm Quế tẩu.

Dưới ánh mắt khinh miệt của mọi người, Quế tẩu đỏ mặt

- Cho dù cô không vào phòng phu nhân thì cũng không thể đổ tội tôi vu oan được. Tôi cũng cho cô tìm phu nhân mà phân trần đó thôi. Hơn nữa vào phòng phu nhân cũng chẳng riêng tôi, dựa vào cái gì mà nói tôi trộm vòng cổ.

Triệu Hi Thành cười lạnh rồi đứng lên, xoay người nhìn Quế tẩu, trầm giọng nói:

- Quế tẩu, bà thế này mới là kẻ nói dối. Lúc trước bà luôn miệng nói bà đã xem camera, nói Chu Thiến vào phòng phu nhân, bà dựa vào cái gì mà khẳng định, chắc chắn đến độ chẳng buồn kiểm tra lại camera. Đương nhiên là vì bà hoàn toàn chắc chắn. Điều này bà định giải thích thế nào?

- Tôi... tôi...

Quế tẩu lắp bắp vài tiếng, cả người trống rỗng, không thể tìm ra lời giải thích xác đáng. Bà ta đứng đó, mồ hôi lạnh túa ra, mặt lúc hồng lúc trắng

Chu Thiến ngừng cười, lạnh lùng nhìn bà ta nói:

- Quế tẩu, tôi không hiểu vì sao bà muốn hại tôi, tôi đã làm gì sai với bà sao?

Quế tẩu thấy mọi kế hoạch đều thất bại trong gang tấc, tức giận đến ngực phập phồng, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Chu Thiến.

Triệu phu nhân hừ một tiếng cười lạnh, nhìn Quế tẩu nói:

- A Quế, niệm tình chủ tớ, tôi sẽ không báo cảnh sát. Đêm nay bà thu dọn đồ đi, sáng mai rời khỏi Triệu gia. Triệu gia chúng tôi không cần loại người tâm thuật bất chính này

Những người hầu từng có hiềm khích với bà ta đều không nhận được mà mỉm cười khi thấy người gặp họa

Quế tẩu nóng nảy, thật sự phải rời khỏi Triệu gia thì biết tìm đâu ra công việc tốt như vậy. Sinh hoạt phí trong nhà cần rất nhiều, thực sự không thể mất nguồn thu nhập này được. Bà ta đi đến bên Triệu phu nhân, giữ chặt tay Triệu phu nhân rồi cầu xin:

- Triệu phu nhân, tôi biết tôi sai rồi, nể tình tôi đã từng tận tâm hết sức mà tha thứ cho tôi đi.

Triệu phu nhân lạnh lùng đẩy bà ta ra, cũng không muốn phí lời với Quế tẩu thêm nữa.

Trong lúc cấp bách, Quế tẩu nói:

- Tốt xấu gì tôi cũng là do Tống tiểu thư giới thiệu, mọi người không nhìn mặt sư thì cũng phải nhìn mặt Phật chứ

Triệu Hi Thành trầm mặt lại, ánh mắt sắc như đao, giọng lạnh hơn băng:

- Đây là Triệu gia chứ không phải Tống gia, bà xin nhắm chỗ rồi. Giờ bà đi thu dọn đồ đạc rồi cút ngay lập tức, đừng để tôi báo cảnh sát

Quế tẩu bị dọa mà hoảng sợ ngồi phịch xuống đất

Triệu Hi Thành khinh thường nhìn bà ta một cái rồi nói với bảo vệ:

- Anh giám sát Quế tẩu thu dọn, nhiều nhất là 1 tiếng, tôi không muốn nhìn thấy bà ta trong nhà tôi nữa

Sắc mặt Quế tẩu tái mét, hai mắt vô thần, không còn khí thế thường nhật nữa

Bảo vệ cùng Quế tẩu đi dọn đồ. Triệu phu nhân nói với những người còn lại:

- Được rồi, mọi người lui xuống đi!

Đám người hầu lần lượt rời khỏi đại sảnh, nên làm gì thì đi làm cái đó. Triệu phu nhân xoa xoa thái dương thở dài:

- Ai, vốn A Quế quản gia cũng được nhưng đáng tiếc lại tâm thuật bất chính, nhất thời phải đi đâu tìm người thay thế đây? Đau đầu quá... xem ra vẫn nên gọi A Dung về mới được, quản cả cái nhà này nhìn đã thấy đau đầu... .

Chu Thiển thấy Triệu phu nhân mệt mỏi thì nói:

- Phu nhân, bà về phòng nghỉ ngơi chút đi! Đến bữa sẽ gọi bà

Triệu phu nhân vốn đang có ý này thì liền gật đầu rồi đi lên lầu

Trong đại sảnh chỉ còn lại Chu Thiển và Triệu Hi Thành, không khí lập tức trở nên có chút xấu hổ.

Triệu Hi Thành ngủ cả ngày nên cũng khỏe lên nhiều. Anh đứng đó, người cao lớn, tóc đen mượt, mày rậm mắt sáng. Sức quyến rũ của anh thật rung động lòng người

Chu Thiển không nhận được cúi đầu.

Bên tai vang lên giọng nói của Triệu Hi Thành:

- Cô đúng là khiến tôi nhìn với cặp mắt khác. Cô nhìn thấu âm mưu của Quế tẩu mà vẫn không nói gì, chờ bà ta chui đầu vào rọ.

Chu Thiển nhẹ nhàng nói:

- Nếu bà ấy không có lòng hại người thì sẽ không mắc bẫy! Từng có người dạy tôi tuyệt đối không thể để người không có ý tốt hãm hại tôi hết lần này đến lần khác

Triệu Hi Thành cười:

- Người này nói rất đúng ý tôi.

Anh dò hỏi:

- Là bạn của cô?

Chu Thiển ngẩng đầu nhìn anh, mắt sáng bừng:

- Là người tôi rất coi trọng.

Người cô rất coi trọng? Mặt Triệu Hi Thành lập tức lạnh xuống. Lời này chính cô nói ra lại khiến anh rất khó chịu. Nhưng anh có tư cách gì đây? Chỉ qua hôm nay, bọn họ sẽ không còn gặp gỡ nữa.

Chu Thiển tiến lên hai bước, đi đến bên Triệu Hi Thành, kiên quyết nói:

- Triệu tiên sinh, giờ nhất định tôi phải nói chuyện với anh. Nếu anh có việc quan trọng thì tôi có thể chờ. Bất kể bao lâu, hôm nay nhất định tôi phải nói với anh một số chuyện

Triệu Hi Thành nhìn cô, ánh mắt cô sáng bừng, trong mắt là sự cứng rắn như đã quyết tâm, không đạt được mục đích thì quyết không bỏ qua

Trước giờ chính là sự cứng cỏi đó của cô hấp dẫn anh phải không? Sự cứng cỏi, trong sáng, dũng khí, chân thành của cô khiến anh thực sự rung động. Nhưng chính là thế mà anh mới không thể để mặc cô khuấy đảo tâm hồn anh được nữa

Triệu Hi Thành thờ sâu, áp chế mọi bối rối trong lòng:

- Được chúng ta nói chuyện, tôi cũng có lời muốn nói với cô.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Ánh lệ

Sau hoa viên

Hoàng hôn rực rỡ, ánh mặt trời phía chân trời đỏ rực như lửa

Sau hoa viên ngoài bọn họ thì không còn ai khác, bốn phía im ắng, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng chim nhỏ vỗ cánh bay lên

Triệu Hi Thành đi vào hoa viên thì lập tức quay lưng về phía Chu Thiển, đứng ở trước một bụi hoa, xung quanh là bóng hoa lay động, anh nhìn chăm chăm vào những đóa hoa đang nở như thể mục đích anh đến đây chỉ là để ngắm hoa thôi vậy

Chu Thiển đi đến bên cạnh, hít sâu một hơi, trong lòng có chút lo lắng, phải nói chuyện kì quái đó ra, thực sự cần không ít dũng khí. Cô nhẹ nhàng nói:

- Triệu tiên sinh...

Đúng lúc này, Triệu Hi Thành đột nhiên xoay người lại cắt lời cô:

- Chờ đã, Chu tiểu thư

Anh quay người lại khiến khoảng cách giữa hai người kéo gần, chỉ cần vươn tay là có thể chạm vào nhau. Ánh nắng chiều nhuộm đỏ mái tóc, đôi mắt, thậm chí là đôi lông mày của anh, khiến cho vẻ tuấn mỹ của anh trở nên đặc biệt yêu dã.

Chu Thiển nhìn anh mà tim đập loạn

Nhưng cô lại không biết, lúc này trong mắt Triệu Hi Thành cô cũng có một vẻ xinh đẹp khác thường. Cô quay lưng về phía ánh sáng, ánh mặt trời ánh lên xung quanh người cô, mái tóc ánh vàng có chút chói mắt. Đôi mắt cô thâm sâu như giếng không thấy đáy, lẳng lặng nhìn anh như có hàng vạn lời muốn nói nhưng không thể nói hết.

Chính là ánh mắt này mà khiến tim anh như bị khóa chặt, khiến anh muốn tìm hiểu đến nơi sâu thẳm trái tim cô

Ánh mắt Triệu Hi Thành dần trở nên nhu hòa

Nhưng đột nhiên trong lòng như có một giọng nói với anh: Không được! Triệu Hi Thành, mày không vượt qua được chút khảo nghiệm, không vượt qua được sự dụ hoặc của người sao? Anh đau khổ nhắm mắt lại, giọng nói kia vẫn lớn vồn trong đầu: Nhớ đến Thiệu Lâm, nhớ đến Thiệu Lâm đi. Người con gái yêu mày đến chết, mày thực sự muốn để người con gái khác thay thế vị trí của cô ấy? Cắt đứt đi, nhân lúc còn sớm, mau cắt đứt đi!

Lúc mở mắt lại, đôi mắt Triệu Hi Thành đã hồi phục lại sự tỉnh táo

Anh nhìn cô, nhẹ nhàng, chậm rãi mà chân thành nói:

- Chu tiểu thư, xin lỗi, tôi muốn sa thải cô!

Chu Thiển gạt mình, cô nghĩ mình chắc đã nghe nhầm, hai mắt nhìn anh chăm chú, khó tin mà hỏi lại:

- Triệu tiên sinh, anh... nói gì cơ?

Bốn phía im ắng, cho nên mọi âm thanh như đều biến mất trong chớp mắt

Triệu Hi Thành nhìn trông bình tĩnh nhưng đáy lòng như có thủy triều dâng, mọi cảm xúc phức tạp, chưa sót đều dâng lên.

Giọng của anh rất rõ ràng, cũng rất lạnh nhạt như không chút tình cảm

- Chu tiểu thư, ý tôi là, Triệu gia chúng tôi không cần cô nữa, ngày mai cô rời khỏi đây đi

Chu Thiển như bị sét đánh, ngây ngốc đứng đó

Anh... anh nói gì cơ?

Chu Thiển ngẩn ngơ nhìn Triệu Hi Thành, những lời đã chuẩn bị hoàn toàn bị anh làm cho lộn xộn, thậm chí cô không nhớ nổi cô định nói gì. Lúc này trong đầu cô hoàn toàn bị nỗi sợ hãi chiếm cứ, trong nháy mắt, hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ

- Vì sao?

Chu Thiển nhìn anh, trong mắt là sự khó hiểu, bối rối, mơ hồ:

- Triệu tiên sinh, đây là vì sao? Là tôi làm sai cái gì sao?

Sự bối rối của cô khiến anh mềm lòng nhưng vừa nghĩ đến mục đích của bản thân thì Triệu Hi Thành không thể không cứng rắn:

- Không, cô không làm sai gì cả, ngược lại cô làm rất tốt. Điểm này tôi sẽ thưởng thêm cho cô. Chỉ là tháng sau tôi sẽ đưa Thế Duy đi nhà trẻ, không còn cần đến cô nữa

Không còn cần cô nữa....

Tim Chu Thiên đau như dao cắt, thì ra từ đầu tới cuối, trong mắt anh cô chỉ là người làm của Triệu gia, bảo đến thì đến, đuổi đi thì đi...

Triệu Hi Thành nhìn sắc mặt cô tái mét lại trong chốc lát, lòng như bị kim châm, anh hận không thể lập tức bước đến bên cô.

Anh muốn khẽ an ủi cô, trời mới biết anh phải mất bao nhiêu sức lực để ngăn chặn nỗi xúc động này lại.

Anh thăm kinh hãi, trong lòng anh cô đã quan trọng đến thế rồi sao

- Nhưng mọi người chẳng phải đã nói là phải 2,3 tháng nữa mới đưa Thế Duy đi nhà trẻ sao?

Là cái gì khiến anh đổi ý?

Vội vã đuổi cô đi như thế?

- Chu tiểu thư, cô cảm thấy tôi có cần phải giải thích chuyện này với cô không?

Bàn tay sau lưng Triệu Hi Thành nắm chặt lại. Sắc mặt Chu Thiên cũng càng lúc càng tái nhợt. Đúng, Đúng là không cần, trong lòng anh, ngay cả một lời giải thích cũng là không đáng

Mặt trời dần dần biến mất ở cuối chân trời, ánh nắng cuối cùng cũng bị màn đêm nuốt chửng. Ánh trăng lặng lẽ hiện lên, tản ra ánh sáng nhu hòa, bao phủ lên cảnh vật trong hoa viên

Triệu Hi Thành không muốn đối mặt với cô, trời mới biết cứ thế thì anh sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì nữa.

- Tốt lắm, cứ vậy đi, Chu tiểu thư, chút nữa tôi sẽ nói chuyện này với mẹ tôi, cô cũng về phòng chuẩn bị dần đi

Nói xong anh nhanh chóng xoay người, muốn nhanh chóng rời đi, rời khỏi người con gái khiến tâm hồn anh dậy sóng

- Chờ đã!

Phía sau, Chu Thiên lại đột nhiên mở miệng gọi anh lại, trong giọng nói có sức lực như lần đáng bạc cuối cùng, khiến anh run sợ.

Anh không thể không dừng bước nhưng không xoay người lại, ánh trăng rải lên người anh màu bàng bạc khiến anh có vẻ lạnh lùng khó nói

Chu Thiên nhìn anh, giọng nói nhẹ nhàng mà kiên quyết:

- Vì sao. Vì sao đột nhiên lại như vậy? Triệu Hi Thành! Rõ ràng anh có cảm giác với tôi! Vì sao đột nhiên muốn tôi đi!

Triệu Hi Thành đau khổ nhắm mắt lại, vì sao, Chu Thiên? Vì sao em phải muốn biết rõ? Vì sao cố ép anh phải nói ra những lời lạnh lùng hơn?

Anh vô cùng không muốn làm tổn thương cô...

Anh chậm rãi xoay người, khuôn mặt cô biến mất trong bóng tối, mơ hồ không rõ. Cô đứng cách anh khoảng ba thước, bóng cây bao phủ cô khiến bóng dáng cô trở nên mơ hồ, vô cùng đau khổ. Triệu Hi Thành khó khăn mở miệng:

- Chu Thiên, tôi thừa nhận tôi từng động lòng với cô, bởi vì cô có chút giống với phu nhân đã qua đời của tôi. Nhưng cho dù là thế thì cô nghĩ rằng chúng ta có thể sao?

Anh thoáng dừng lại, cảm thấy không thờ nổi, tim như bị bàn tay vô hình nắm lấy. Anh không nói gì nữa, tim như bị cào xé, đau đớn đến không thờ nổi.

(Sắp nhón với cả sự đau đớn, cào xé của các bạn rồi đó he)

Sau đó, anh lạnh lùng nói tiếp:

- Triệu Hi Thành tôi lấy vợ không phải chỉ cần động lòng là được. Thân phận, địa vị đều không thể thiếu. Chu Thiên, cô có gì? Cô dựa vào cái gì mà ở bên cạnh tôi? Cô bảo tôi phải giới thiệu với mọi người thế nào? Nói rằng đây là bảo mẫu nhà tôi? Cái này quá buồn cười! Chu Thiên, cô đừng ngây thơ quá, sự động lòng đó chẳng có ý nghĩa gì đâu!

Chu Thiên bước ra khỏi bóng cây, ánh trăng chậm rãi bao phủ lên người cô, lộ rõ khuôn mặt trắng bệch của cô, ánh mắt đau lòng và ánh lệ như ngọc lấp lánh trong mắt

Cô đi từng bước, vô cùng kiên định đi đến bên anh rồi dừng lại trước mặt anh. Cô dựa vào anh rất gần, có lẽ vì đứng đây có thể nhìn rõ được vẻ mặt của anh

Cô ngẩng đầu, tóc cô, lông mi cô đều ánh lên ánh bạc, nước mắt của cô tựa như ánh sao trên trời.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt đắm lệ đó, sự đau xót trong mắt cô đâm thẳng vào lòng anh. Cô nhẹ nhàng nói, giọng run run:

- Nếu em nói em yêu anh... Triệu Hi Thành, nếu em nói em yêu anh thì cũng là chuyện vô nghĩa sao?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Đuổi việc

Vì sao lại thành ra thế này?

Chu Thiến không thể nào nghĩ ra nổi. Cô đứng đó, không thấy được rõ vẻ mặt của Triệu Hi Thành nhưng giọng anh rất bình thản, không chút cảm tình như thể chỉ đang kể lại một chuyện cực kì bình thường. Nhưng mỗi từ anh nói tựa như một thanh chùy thủ vô tình mà chém về phía cô.

Vốn dĩ cô định nói cho anh cô là vợ của anh, sau đó bọn họ lại có thể vui vẻ bên nhau nhưng anh lại nói với cô rằng cô không xứng với anh

Đúng, giờ cô không phải là Tổng gia đại tiểu thư Tổng Thiệu Lâm, giờ cô chỉ là cô gái ở thành phố nhỏ Chu Thiến. Cô và anh có khoảng cách rất lớn, có thể trước kia cô chưa từng coi việc này là gì, ngây thơ mà nghĩ, cô chính là Thiệu Lâm, Thiệu Lâm chính là cô. Không, cô không phải là Thiệu Lâm, giờ cô là Chu Thiến...

Nếu đã là Chu Thiến thì không xứng đáng có được tình yêu của anh, Hi Thành, ý anh là vậy?

Lòng Chu Thiến đau đớn nhưng cô không cam lòng, không hiểu rõ thì cô không thể nào buông tha.

Cô đi đến bên anh, ngẩng đầu nhìn anh nói:

- Nếu em nói em yêu anh thì cũng chẳng có ý nghĩa gì sao?

Ánh trăng trên cao lẳng lẳng nhìn bọn họ, bốn phía im ắng, không có tiếng côn trùng, không có tiếng chim hót, dường như đều ngừng thở mà đợi đáp án của Triệu Hi Thành.

Chu Thiến nhìn anh không chớp mắt, trong mắt anh chứa những cảm xúc mãnh liệt như ba đào, nhưng đó là gì? Chu Thiến không thể nhìn thấu

Hồi lâu sau mới nghe Triệu Hi Thành nhẹ nhàng nói, giọng nói nặng nề như đang cố gắng áp chế điều gì đó. Chu Thiến không kịp tìm tòi bởi vì những lời anh nói khiến toàn bộ suy nghĩ của cô hoàn toàn trở nên trống rỗng.

- Rất nhiều người con gái khác cũng nói yêu tôi, cô cảm thấy điều đó có ý nghĩa gì với tôi sao? Hơn nữa, thời gian ngắn như vậy mà đã đủ khiến cô khẳng định là cô yêu tôi, cô cảm thấy tình yêu này có ý nghĩa gì với tôi không?

- Cái gì?

Chu Thiến chỉ cảm thấy như bị ai rút gân, cảm giác đau đớn toàn thân nhưng rồi cũng chỉ còn lại sự chết lặng, lạnh lẽo khôn cùng.

- Cô Chu Thiến, xin đừng dây dưa với tôi nữa. Tôi đã có đối tượng thích hợp, chúng tôi sắp đính hôn rồi. Tôi không mong cô ở lại đây nữa, cô ấy sẽ không vui, tôi không muốn điều đó!

- Là Tổng Thiệu Vân?

Chu Thiến chưa xót vô cùng. Cô cúi đầu, không muốn để anh nhìn thấy sự đau đớn trong mắt mình nữa, tuy rằng tim cô đau đớn như bị xé rách nhưng cô không muốn bộc lộ sự yếu đuối của mình trước mặt anh nữa

Bởi vì điều này vốn chẳng có ý nghĩa gì với anh, chỉ càng khiến anh khinh thường hơn mà thôi

- Chu tiểu thư, tôi vốn không định nói ra những lời này khiến cô bị tổn thương, dù sao cô cũng thật lòng tốt với Thế Duy, điều này tôi vô cùng cảm kích. Người quý ở tự trọng, chuyện thành ra thế này cũng không phải là điều tôi muốn

Triệu Hi Thành ép bản thân phải nói ra những lời tàn nhẫn, tuyệt tình này. Cô cúi đầu, anh không nhìn rõ vẻ mặt của cô, anh cũng không muốn nhìn thấy. Anh chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, rời khỏi cô. Anh chỉ cảm thấy, nếu mình không rời khỏi đây thì anh sẽ điên mất. Tim anh rất đau, đau hơn tưởng tượng của anh rất nhiều. Anh như đang cầm dao mà tự lóc thịt của mình, máu chảy đầm đìa, đau như sắp chết.

Anh vội vàng nói:

- Tôi vào trước...

Giọng nói run run không thể khống chế nhưng giọng rất nhẹ, lòng Chu Thiên rất loạn, câu nói đó nhẹ nhàng run run lướt qua trong gió đêm, biến mất không chút tăm tích.

Anh vội vã rời khỏi hoa viên, đi về phía trước mà không dám quay đầu, không dám bước chậm lại, tựa như có cái gì đó đuổi theo anh, chỉ cần hơi chân chừ là nó sẽ cắn nuốt anh lại.

Chu Thiên nghe tiếng anh rời xa thì mới chậm rãi ngẩng đầu lên. Cô mờ mịt đứng đó, ngơ ngác nhìn theo bóng anh. Cô rất khó chịu, rất muốn khóc lớn nhưng mắt cô trống rỗng, không thể rơi được giọt lệ nào. Nỗi đau đó như kết lại trong lòng cô, không thể giải thoát, cô cảm thấy sắp không thở nổi. Ánh trắng nhuộm mọi thứ trở nên tái nhợt nhưng sắc mặt cô còn tái hơn trắng. Bốn phía yên tĩnh, nhưng lòng cô còn trống vắng hơn. Đường như những thứ từng lấp đầy tim cô giờ biến mất không còn tăm hơi chỉ trong chớp lát.

Cô cứ đứng đó, hai mắt nhìn về phía trước nhưng không có tiêu cự, đầu óc trống rỗng, thế giới vắng lặng, lòng cô cũng vắng lặng

Cô đứng đó hồi lâu không nhúc nhích, mãi đến khi có một người hầu tìm thấy cô ở đây. Thấy cô như vậy thì có chút kì quái:

- Chu Thiên, cô ở đây làm gì? Tiểu thiếu gia đang tìm cô đó!

Chu Thiên quay đầu nhìn về phía cô ta như thể không biết cô ta đang nói gì. Hai mắt trống rỗng vô thần.

Người kia thấy cô không nhúc nhích, còn nói thêm:

- Chu Thiên, cô còn ngây ra làm gì? Tôi đang bảo là tiểu thiếu gia đang tìm cô đó!

Lúc này Chu Thiên mới như giật mình tỉnh mộng. Giọng cô như cạn kiệt sức lực:

- Được, tôi sẽ về...

Vừa vào đại sảnh đã nghe tiếng Triệu phu nhân lớn tiếng nói:

- Chu Thiên đang yên lành sao phải đuổi việc cô ấy. Cho dù Thế Duy đi nhà trẻ thì mẹ vẫn định mời cô ấy làm tiếp, đưa đón Thế Duy, tôi cũng tiện chăm sóc thằng bé

- Chuyện này mẹ đừng xen vào. Con đã quyết định rồi!

Triệu Hi Thành ngồi bên cạnh bà, giọng nói kiên quyết như không chấp nhận sự phản đối. Triệu phu nhân giật mình, con rất ít khi dùng ngữ khí này để nói chuyện với mình, chẳng lẽ có chuyện gì bà không biết? Lòng Triệu phu nhân đầy nghi hoặc.

Thế Duy nằm trong lòng Triệu phu nhân làm ầm lên:

- Không được đuổi cô đi, Thế Duy thích cô

Giọng Triệu Hi Thành có chút mệt mỏi:

- Ngoan nào, Thế Duy, Thế Duy phải nghe lời cha! Cô còn có việc khác.

Thế Duy không chấp nhận, tiếp tục cãi:

- Không đâu, Thế Duy thích cô, Thế Duy thích cô!

Thế Duy gào to, thái độ cũng rất kiên quyết.

Triệu Hi Thành lại dở dành vài câu nhưng Thế Duy vẫn không chấp nhận. Triệu Hi Thành vốn đã rất phiền loạn giờ lại càng thêm đau đầu, lửa giận bốc lên, anh bế Thế Duy qua rồi vỗ vài cái vào mông thằng nhóc, giận dữ nói:

- Dám ầm ỹ! Dám làm loạn! Dám cãi cha à!

Thế Duy sợ hãi òa khóc. Triệu phu nhân đau lòng vội giành Thế Duy lại, đau lòng nói:

- Có gì thì từ từ nói với đứa trẻ. Thằng bé và Chu Thiên hòa thuận như thế, đương nhiên không nỡ, sao con lại đánh nó?

Bà nhìn con nghi hoặc hỏi:

- Hi Thành, rốt cuộc là sao? Con chưa bao giờ đánh Thế Duy cả

Nhìn Thế Duy khóc vật vã, Triệu Hi Thành vừa khó chịu vừa phiền chán, đầu anh ong ong, anh rất muốn gào lớn, trút bỏ mọi sự phiền não tích tụ trong lòng.

Nhưng giờ anh chỉ có thể chịu đựng, chấp nhận cảm xúc lộn xộn đang dày xéo trong lòng anh.

Chu Thiến đứng ở cửa nhìn thấy cảnh này. Cô rốt cuộc không nhịn được mà chạy vào, bế Thế Duy vào lòng, nhìn Thế Duy khóc đến không thở nổi mà đau lòng. Cô nhìn Triệu Hi Thành lớn tiếng trách:

- Triệu Hi Thành, trẻ con không hiểu chuyện, ngay cả chút kiên nhẫn với nó anh cũng chẳng có sao? Anh không thể từ tốn nói chuyện với nó sao?

Triệu Hi Thành tái mặt nhìn cô, mắt thâm sâu như biển nhưng lại chẳng nói được gì.

Triệu phu nhân nhìn con như vậy thì có chút dăm chiêu mà cúi đầu

Chu Thiến bế Thế Duy, nhẹ vỗ về thẳng bé rồi nói:

- Chuyện này tôi sẽ nói rõ với thẳng bé, xin anh sau này kiên nhẫn với Thế Duy hơn một chút

Cô bế Thế Duy rồi đi lên lầu.

Thế Duy được Chu Thiến dỗ dành vẫn nức nở hồi lâu, chờ thẳng nhóc bình tĩnh lại, câu đầu tiên nói chính là:

- Cô đừng đi! Cô đừng đi!

Chu Thiến bế Thế Duy vào lòng mà đau đớn vô cùng. Cô rất muốn ôm thẳng bé mà òa khóc nhưng dù đau lòng thế nào cũng không thể làm Thế Duy sợ hãi được.

Chu Thiến vừa lau nước mắt cho Thế Duy vừa ôn tồn nói:

- Cô không thể ở bên Thế Duy mãi được. Thế Duy phải lớn, phải quen biết nhiều bạn mới

Thế Duy mở to mắt nhìn cô:

- Bạn mới là gì ạ?

- Ở nhà trẻ sẽ có rất nhiều bạn học bằng tuổi Thế Duy, sẽ cùng Thế Duy chơi đùa, đó chính là bạn mới của Thế Duy.

Vì để an toàn nên Thế Duy rất ít khi được ra ngoài chơi, cậu bé vẫn rất muốn được chơi đùa với các bạn. Nghe đến đó cũng bớt buồn nhưng vẫn nói:

- Thế Duy không muốn cô đi!

Chu Thiến nhẹ nhàng vuốt ve tóc cậu bé rồi nói:

- Cô nhận lời với con, sau này tuần nào cũng sẽ cùng mẹ nuôi đến chơi với con có được không?

Chắc chắn Triệu gia sẽ không phản đối. Bất kể cô và Hi Thành có thế nào thì Thế Duy mãi là con của cô. Cả đời này cô không thể mất liên hệ với thẳng bé được.

Nghe đến đó Thế Duy mới miễn cưỡng gật đầu

Dỗ Thế Duy ngủ xong, Chu Thiến bắt đầu thu dọn hành lý. Nếu đã nhất định rời đi thì sao phải chờ đến mai?

Hành lý của cô cũng chẳng có nhiều so với lúc đi, chỉ thêm ảnh chụp chung với Thế Duy. Cô nhanh chóng thu dọn xong. Cô đi đến bên giường Thế Duy, nhẹ nhàng thom lên trán Thế Duy, vuốt hai má phúng phính của thẳng bé rồi mới rời đi

Ra khỏi phòng, cô kéo vali đi đến cửa phòng Triệu Hi Thành, nhìn sâu một hồi rồi mới nhẹ nhàng nói:

- Tạm biệt, Hi Thành...

Thật không ngờ chúng ta sẽ có kết cục này...

Thật không ngờ rốt cuộc em không thể quay về bên cạnh anh...

Quá khứ đó là hồi ức đẹp nhất của cuộc đời em

Cho nên, Hi Thành, sau này xin anh hãy tự bảo trọng.

Chu Thiển xoay người, chậm rãi đi xuống lầu.

Cô cũng không biết, Triệu Hi Thành đang đứng sau cửa, tay nắm nắm đầm cửa nỗi gân xanh. Nếu không phải anh cố gắng khắc chế thì sớm đã mở cửa mà ôm người bên ngoài vào lòng.

Nhưng Thiệu Lâm trong ảnh đang mỉm cười nhìn anh. Dù là trong ảnh nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được tình yêu sâu sắc trong mắt cô. Anh sao có thể giữ một người phụ nữ nào lại trước mặt cô? Không, anh không thể...

Anh suy sụp ngồi xổm xuống, đầu khò ôm chặt đầu. Nhưng tiếng bước chân của cô xuống lầu lại truyền vào tai anh rõ mồn một, như đang đâm nát lòng anh.

Mãi đến khi không còn tiếng động gì thì anh mới vội chạy về phía lan can, vừa vận nhìn thấy bóng người mảnh khảnh bị ánh trăng nhuộm trắng đang cô đơn đi qua con đường nhỏ rồi bước ra cánh cổng lớn Triệu gia.

Cô bước đi thong thả nhưng không chút chần chừ, thậm chí còn chẳng quay đầu nhìn lại một lần. Cứ như vậy mà biến mất trong mắt anh, chìm vào màn đêm mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Mục tiêu

Sau này, Tiểu Mạt hỏi Chu Thiển, vì sao không nói chuyện mình là Thiệu Lâm cho Hi Thành.

Chu Thiển cười cười nhưng mắt lại đỏ ửng:

- Bởi vì giờ mình là Chu Thiển, bất kể thế nào mình cũng không thành được Thiệu Lâm! Nếu anh ấy cảm thấy giờ mình không xứng với anh ấy thì mình cần gì phải ép buộc anh ấy. Mình cũng có tôn nghiêm, tuy rằng yêu anh ấy nhưng cũng chưa đến mức phải vứt bỏ tự trọng! Nếu anh ấy đã lựa chọn Tống Thiệu Vân xứng đôi với anh ấy thì mình cần gì phải làm khó anh ấy? Sau khi Thiệu Lâm qua đời, giữa bọn mình đã kết thúc. Tình yêu đẹp để đó thuộc về Triệu Hi Thành và Tống Thiệu Lâm, không liên quan gì đến Chu Thiển hết. Là mình quá ngây thơ, đánh giá bản thân quá cao mà không nhìn rõ được sự thật này.

Tiểu Mạt sốt ruột thay:

- Thiển Thiển, cậu sao phải cứng rắn như vậy. Cậu nghĩ thoáng một chút, chỉ cần nói sự thật ra thì mình tin chắc Hi Thành sẽ nhận anh. Cậu như bây giờ có vui không? Sao phải lau nước mắt thế này.

- Đã không còn sự cứng rắn này thì mình còn là Chu Thiển sao? Đã không có tính cách này, mình cũng chẳng phải là Thiệu Lâm được! Giờ Hi Thành khinh thường mình là sự thật, anh chọn Tống Thiệu Vân cũng là sự thật, nếu mình nói sự thật ra thì có thể có được hạnh phúc sao? Giờ nhất thời mình đau lòng, nói thật, sự đau đớn này không phải là nhỏ. Nhưng cuộc sống của mình còn rất nhiều việc phải làm, cũng không nhất định phải ở bên Triệu Hi Thành mới được.

Tiểu Mạt trầm sốt ruột. Cái này chẳng phải là đang giận lấy sao? Rõ ràng là một đôi yêu nhau như vậy, sao lại gặp lắm gian truân? Có lẽ, cô nên tìm Hi Thành để nói rõ?

Chu Thiển nhìn sắc mặt cô thì đã hiểu:

- Tiểu Mạt, nếu cậu còn coi mình là bạn thì đừng xen vào chuyện này. Đây là quyết định của mình, mong cậu sẽ tôn trọng! Tiểu Mạt, cậu nghĩ lại xem, anh ấy rất khinh thường mình, thực sự nói ra thì anh ấy sẽ vì tình cảm với Thiệu Lâm mà nhận mình nhưng với mọi người thì sao, sự chênh lệch này bảo mình phải chấp nhận thế nào? Tiểu Mạt, mình không làm được, dù có yêu anh ấy thì vẫn không làm được.

Nói xong, cô đau khổ bưng mặt, nước mắt chảy qua kẽ tay...

Tiểu Mạt thở dài, sau đó đi đến bên người cô mà ôm lấy Chu Thiển, lòng cũng rất khó chịu, Tiểu Mạt vỗ vỗ lưng Chu Thiển cam đoan:

- Được rồi, Thiển Thiển, cậu đừng đau lòng nữa. Mình đồng ý với cậu, chuyện này mình tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào. Mình đồng ý.

Chu Thiển cũng ôm chặt lấy cô, nước mắt lặng lẽ thấm ướt cả vai Tiểu Mạt. Tiểu Mạt rất đau lòng nhưng cũng không có cách nào khác.

Sau đó, Chu Thiến cố gắng gạt chuyện này ra sau đầu. Quả thực, trong cuộc sống còn rất nhiều chuyện phải làm, tỷ như cuộc thi stylist toàn quốc.

Từ sau khi biết cuộc thi này qua Trương Ân, Chu Thiến đã bắt đầu báo danh tham gia. Lúc trước ở Triệu gia phải chăm sóc Thế Duy nên ít có thời gian đọc sách, nay bị Triệu Hi Thành đuổi đi, thời gian ôn luyện lại nhiều hơn

Tiểu Mạt phải đi làm, không thể thường xuyên ở cùng cô. Ban đầu cô còn lo lắng Chu Thiến, sợ tâm tình không vui mà còn định xin công ty cho nghỉ mấy ngày để ở cùng Chu Thiến. Nhưng cô ở nhà cùng Chu Thiến một ngày thì lại phát hiện ngoài việc tâm tình không ổn thì Chu Thiến cũng chẳng có hành động gì quá kích động. Thậm chí ngay cả thờ dài cũng chẳng đến vài lần. Cả ngày ở nhà Chu Thiến đều đọc sách hoặc lấy ảnh mẫu của Tiểu Mạt mang từ công ty về. Có lúc còn kéo Tiểu Mạt ra bàn luận.

Tiểu Mạt kinh ngạc, thế này là bình thường sao? Tình cảm sâu đậm của Chu Thiến với Triệu Hi Thành cô biết, chia tay Triệu Hi Thành sao có thể chẳng có chút phản ứng nào, không phải là trước con bão thường trời quang biển tạnh chứ.

Nhưng đến tối, những lúc đêm khuya, Tiểu Mạt sẽ nghe thấy Chu Thiến khe khẽ khóc. Tiếng khóc nhỏ như bị đè nén lại. Tiểu Mạt biết Thiến Thiến không muốn để mình biết mà lo lắng nên cô cũng giả bộ không biết, cũng chẳng nhúc nhích, cứ nằm đó khóc cùng cô đến bình minh.

Vừa sáng ra, Chu Thiến lại trở về vẻ bình thản như không có chuyện gì, cùng Tiểu Mạt nói chuyện mỉm cười. Nhưng gờ đầu Tiểu Mạt ướt đầm. Sự cố gắng kiên cường đó của Chu Thiến càng khiến cô đau lòng.

Tiểu Mạt biết, cho dù lòng đau buồn thì Chu Thiến cũng không bộc lộ ra ngoài để mà ủ rũ. Cô sẽ chôn sâu nỗi khổ vào lòng, một mình gặm nhấm nhưng vẫn mỉm cười mà tiến về phía trước. Từ nhỏ đến lớn luôn là thế, khiến người ta không nhìn được mà rơi nước mắt

Chu Thiến thấy Tiểu Mạt chần chừ không chịu đi làm, biết cô muốn ở cùng mình nhưng cô cứ nhìn mình bằng ánh mắt quan tâm khiến cô cảm thấy mình rất đáng thương, thực sự là dở khóc dở cười

- Tiểu Mạt, cậu đi làm đi. Mình không sao đâu, đừng lo lắng cho mình! Hơn nữa hôm nay mình muốn ra ngoài

Tiểu Mạt ngạc nhiên hỏi:

- Cậu đi đâu?

Chu Thiến vừa dọn đồ vừa nói:

- Mình muốn ra ngoài một chút, đến khu phố sầm uất, muốn đi thu thập tài liệu! Chuẩn bị cho lần thi toàn quốc này.

Tiểu Mạt vẫn lo lắng:

- Để mình đưa cậu đi!

Chu Thiến cười cười, rất cảm kích ý tốt của cô:

- Không cần đâu, cậu còn có chuyện phải làm, đừng lo lắng cho mình, mình sẽ tự biết chăm sóc bản thân mà.

Thấy cô nói vậy, Tiểu Mạt đành thôi:

- Vậy cậu đi cẩn thận đấy nhé

- Biết rồi

Chu Thiến đi đến khu phố sầm uất nhất thành phố, ở đây tập trung đủ các cửa hàng lớn, công ty bách hóa... là nơi những người phóng khoáng rất thích. Chu Thiến cầm máy ảnh chụp, thấy cái gì cô cảm thấy đẹp thì chụp lại. Cô còn đi dạo quanh những cửa hàng lớn để tìm hiểu xu hướng hiện nay. Cô rời đi cũng 2 năm, cần phải cố gắng mới được.

Có mục tiêu, có phương hướng để cố gắng thì sẽ cảm thấy cuộc sống thật có ý nghĩa. Trong lòng sẽ cảm thấy thoải mái hơn, một số chuyện không vui cũng tạm thời được gạt qua. Chỉ trong những đêm dài tĩnh lặng thì mới không tự chủ được mà bộc lộ ra. Nhưng phần lớn, Chu Thiến vẫn cảm thấy rất thoải mái.

Cuộc thi toàn quốc cần chuẩn bị rất nhiều thứ, dụng cụ, tư liệu và người mẫu. Trận đấu lần này người mẫu là tự mình chuẩn bị. Những người Chu Thiến biết, bao gồm Tiểu Mạt, Triệu Viện Viện thì đều có tham gia cuộc thi lần này nên không thể mời bọn họ làm người mẫu được. Phải nghĩ cách khác thôi.

Lần này là cuộc thi toàn quốc, mọi người phải thi vòng loại từ tỉnh, lọt top 10 thì mới được vào vòng đấu bán kết toàn quốc. Lần lượt thi loại để chọn ra top 10 và top 3. Quán quân có thể giành được giải thưởng trị giá mười vạn tệ, hơn nữa được tuyển thẳng vào làm tại Yêu Tỉ Lệ – công ty tổ chức. Mà Á quân hay giải ba cũng được ra nước ngoài đào tạo. Mức thưởng như vậy khiến bao người đều muốn tham gia. Cả nước mấy vạn stylist đều trở hết tài năng dự thi, là chuyện chẳng dễ dàng gì.

Đến bây giờ Chu Thiến mới biết, Khắc Y đã cho cô một đề toán quá khó

Nhưng đúng như Chu Thiển nói, không thử thì sao biết kết quả? Vì lý tưởng, tương lai của mình, cô sẽ cố hết sức!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Trống vắng

Đang lúc Chu Thiển bận rộn cho kì thi toàn quốc thì cuộc sống của Triệu Hi Thành cũng rối tinh rối mù

Đầu tiên là Thế Duy. Sau khi đi học nhà trẻ, ban ngày thì không sao, Thế Duy học ở nhà trẻ tốt nhất thành phố, mọi điều kiện vật chất đều rất tốt, giáo viên cũng tận tâm, còn có nhiều bạn chơi cùng. Thế Duy không khóc lóc như những đứa trẻ khác mà ngược lại còn rất vui. Nhưng đến tối khi lái xe đón thằng bé về nhà thì bắt đầu xảy ra vấn đề. Đầu tiên là không chịu ngoan ngoãn ăn cơm, vắt vẻo lăm mồm dỗ dành cậu bé ăn. Đến tối đi ngủ lại làm loạn đòi cô Thiển Thiển, bảo rằng phải có cô hát thì mới chịu đi ngủ. Triệu Hi Thành và Triệu phu nhân dỗ nửa ngày toát mồ hôi thì Thế Duy mới chịu ngủ.

Ra khỏi phòng, Triệu phu nhân oán trách nhìn Hi Thành một cái:

Con cứ cố đuổi việc Chu Thiển đi, giờ tốt rồi, cô ấy không ở đây thì mới biết tầm quan trọng của Chu Thiển. Nghĩ không có cũng được sao, giờ con đủ mệt chưa?

Triệu phu nhân tùy tiện trách nhưng lại như chiếc kim đâm sâu vào tim Triệu Hi Thành. Đã không còn cô, anh quả thật rất đau khổ, mệt mỏi...

Triệu phu nhân nhìn anh đột nhiên trầm mặt xuống thì giật mình, như nghĩ tới cái gì nên cũng không nói gì thêm, lập tức đi xuống lầu

Triệu Hi Thành đứng ở hành lang ngầy ngời, đột nhiên cảm thấy không khí trong nhà thật lạnh lùng, lâu 3 thật quá yên tĩnh. Trước kia mỗi tối anh đều có thể nghe tiếng Chu Thiển hát cho Thế Duy nghe hoặc là cô kể chuyện cổ tích cho Thế Duy. Anh sẽ đứng ở cửa sổ cuối hành lang như đang ngắm cảnh đêm, thực ra là để nghe giọng nói dịu dàng kia, giọng nói đó như có ma lực khiến trái tim vốn bình tĩnh của anh thêm chút sức sống, khiến tâm tình vốn phiền chán trở nên bình yên. Mỗi tối, đó là bí mật của anh mà Chu Thiển không hay biết

Giờ anh vẫn đứng trước cửa sổ mà thưởng thức cảnh đêm đó nhưng không có giọng nói đó bầu bạn, mọi thứ đều trở nên vô nghĩa...

Anh đứng đó, chỉ cảm thấy xung quanh thật tiêu điều, trống trải

Cô đã đi được mấy ngày rồi, anh cũng không nhớ rõ nhưng anh biết anh rất nhớ cô, rất nhớ, rất nhớ... Anh dè dặt xúc động muốn gọi điện cho cô, muốn đi tìm cô, thậm chí cả việc đi tìm Tiểu Mạt hỏi thăm về cô. Anh không ngừng tự nhủ với bản thân, giờ bọn họ đã không còn quan hệ gì, đừng nhớ cô nữa. Thế nhưng trái tim anh lại không chịu nghe theo lý trí, Chu Thiển vẫn luôn chiếm cứ một góc trong tim anh, không thể nào xóa nhòa.

Trước kia khi cô còn ở đây, vì né tránh cô mà anh luôn cố ở lại văn phòng đến muộn mới về. Nhưng giờ cô đi rồi, vừa nghĩ đến việc về nhà sẽ không còn được thấy cô thì lòng anh cũng như cạn kiệt sức lực

Cô ở hay đi vì sao đều là sự tra tấn với anh?

Anh thở dài, tăng lâu yên tĩnh đến đáng sợ. Anh thực sự không quen. Anh chậm rãi vào phòng, vốn định đóng cửa mạnh để phá tan sự yên tĩnh này, phát tiết nỗi phiền muộn trong lòng nhưng trong đầu lại hiện ra hình ảnh Chu Thiển nhẹ nhàng đóng cửa

Lòng anh chưa chat, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại

Có lẽ, qua một đoạn thời gian, mình sẽ có thể quên cô ấy

Anh chỉ nhẹ nhàng tự an ủi mình như vậy

.....

Trước vòng đầu loại, Chu Thiển nhận được điện thoại của Triệu Hi Tuấn, anh đã trở về

Anh hẹn cô gặp mặt

Đến nơi gặp, Chu Thiển thấy là một Triệu Hi Tuấn thoải mái, mạnh khỏe

Chu Thiển cười:

- Sắc mặt không tệ, xem ra khí hậu Châu Âu rất hợp với anh

Thấy Hi Tuấn, tâm tình của Chu Thiến rất phức tạp nhưng vẫn vui vẻ hơn một chút. Cô không biết gặp anh thế này có đúng hay không nhưng cũng không thể tránh mặt Hi Tuấn được. Tránh mặt cũng chẳng phải là cách.

Triệu Hi Tuấn còi mũi lười trai đặt xuống một bên, tư thế rất thoải mái. Tóc mái dài che khuất mắt, anh vươn ngón tay thon dài vuốt nó qua một bên, lộ ra đôi mắt phương sáng bùng.

- Tôi đã từng ở Châu Âu một thời gian dài nên đã quen rồi

Chu Thiến gật gật đầu, ngồi xuống đối diện anh

Căn phòng VIP này có tiếng nhạc dịu dàng, mùi hương thơm ngát, cửa kính có rèm cửa màu tím nhạt che khuất, lộ ra vài tia nắng do ánh mặt trời xuyên qua. Những tia nắng đó chiếu lên ánh mắt anh tạo thành ánh sáng ngọc lung linh động lòng người.

Anh nhìn cô, ánh mắt đó khiến lưng Chu Thiến toát mồ hôi

- Tôi vẫn luôn chờ điện thoại của em, tôi đã rất buồn...

Anh nói rất nhẹ nhàng, còn mê hoặc lòng người hơn cả tiếng nhạc kia.

Chu Thiến há hốc miệng, vừa định nhân cơ hội mà nói rõ với anh. Nhưng Triệu Hi Tuấn lại mỉm cười tự trả lời cho cô:

- Sau này mới biết em đã không làm ở nhà tôi, nhất định là thời gian qua đã xảy ra nhiều chuyện, sao còn có tâm tư gọi điện cho tôi

- Hi Tuấn...

Chu Thiến nhẹ nhàng nói, giọng nói cũng nhẹ đi, cô không muốn làm tổn thương anh:

- Trong lòng tôi anh giống như một người bạn thân, tôi thích nghe anh hát, nhìn anh biểu diễn, thích khi anh tỏa sáng trên sân khấu, giống như tôi thích Tiểu Mạt, thích những người bạn thân khác vậy...

Chu Thiến có chút bí từ, cô không biết nên nói với anh thế nào. Mặt cô dần đỏ lên, chân tay luống cuống.

Triệu Hi Tuấn nhìn cô, dù lòng có chút thất vọng nhưng anh không phải là người dễ dàng buông tay. Từ khi anh xác định được tâm ý của mình thì đã có cảm giác Chu Thiến không phải là người dễ chinh phục, nhưng một khi có được cô thì sẽ là cả đời này.

Anh cũng chưa từng nghĩ để có được cô là chuyện đơn giản. Cho dù trong mắt mọi người, anh là cậu hai nhà họ Triệu, là người mà ai cũng yêu quý còn cô chỉ là người bình thường. Nhưng tình yêu đích thực chẳng bao giờ liên quan đến những chuyện này cả.

Nói cách khác, anh sẽ không vì vài câu nói của cô mà dễ dàng buông tay

Anh nhẹ nhàng cười, nụ cười vô cùng xinh đẹp, ngay cả anh cũng tự khinh bỉ bản thân lại có ngày đi dùng mỹ nam kế... Nhưng có gì đâu, chỉ cần có thể chiếm được tim cô thì anh không ngại bỏ hết tất cả những gì tốt đẹp nhất của mình trước mặt cô.

Anh ngồi tiến về phía trước, lấy tay chống cằm, nhìn cô bằng ánh mắt gần gũi đã thành công trong việc biến mặt cô càng lúc càng đỏ...

Cô vô cùng bất an, đôi mắt sáng trong có chút kinh hoàng, cô ngã người về phía sau, kéo dẫn cự ly, cúi đầu tránh ánh mắt của anh

- Thiến Thiến, tôi có thể gọi em thế không?

Chu Thiến vội ngẩng đầu, đương nhiên không thể, thế này quá thân thiết rồi

Nhưng Triệu Hi Tuấn như không cần cô đồng ý, tiếp tục nói:

- Thiến Thiến, tôi rất thích em

Những lời này như quả bom nổ tung khiến Chu Thiến hoảng sợ. Cô đứng ngồi không yên, khó nhọc nói:

- Nhưng Hi Tuấn, tôi thực sự chỉ coi anh như bạn, anh rất tốt, tôi rất thích làm bạn với anh. Nhưng tôi và anh... Tôi không biết nên nói như thế nào... Chuyện này không phải cứ tốt là được, giống như đi mua đồ, không nhất định sẽ mua thứ tốt nhất, tôi chỉ chọn thứ tôi muốn... Tôi cũng chẳng biết mình đang nói gì nữa, anh hiểu ý tôi chứ?

Chu Thiến ngẩng đầu, vô thức nhìn anh.

Triệu Hi Tuấn nhìn cô, mắt sáng bùng, hồi lâu sau anh mới hỏi:

- Thiến Thiến, em đã có người yêu chưa?

Chương 215: Buổi biểu diễn thời trang

Trong căn phòng, khúc hát dịu dàng vang lên

Nhân viên gõ cửa đi vào, bùng lên hai tách cà phê thơm ngát, nhất thời, không khí tràn ngập hương cà phê và làn khói thần nhiên

Triệu Hi Tuấn lặng lẽ nhìn cô, chờ đợi đáp án của cô.

Lòng Chu Thiến có chút xót xa, sau hồi lâu, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, nhẹ nhàng trả lời:

- Đúng thế, Hi Tuấn, tôi đã có người yêu

Cho dù bọn họ không thể bên nhau nhưng tâm ý của cô dành cho Hi Thành không thể thay đổi chỉ trong thời gian ngắn được

Lòng Triệu Hi Tuấn trầm xuống nhưng anh bắt gặp sự cô đơn thoáng qua trong mắt cô thì hỏi:

- Giờ hai người có ở bên nhau?

Chu Thiến lắc đầu, thành thực trả lời:

- Không! Hi Tuấn, chúng ta bởi vì một nguyên nhân nào đó mà không thể ở bên nhau nhưng tim tôi vẫn có anh ấy. Tạm thời tôi không muốn nghĩ đến chuyện này

Trong giọng nói của cô có sự chua xót thoáng qua

Triệu Hi Tuấn dịu dàng cười:

- Thiến Thiến, em đừng lo lắng, tôi sẽ không ép em. Tôi rất thích em, ở bên em khiến tôi thấy rất thoải mái nên tôi mới nghĩ, nếu em là bạn gái tôi thì sẽ là cảm giác gì? Nhưng giờ nếu em đã nói vậy thì tôi sẽ tôn trọng quyết định của em, nhưng xin đừng vì chuyện này mà tránh mặt tôi! Em vẫn sẽ coi tôi là bạn chứ?

Anh nhìn được trong lòng cô có vết thương lớn, phải cho cô thời gian để chữa lành vết thương đó, cho cô dần dần quên đi nỗi đau này. Nếu cứ cố ép cô, tạo áp lực cho cô thì sẽ chỉ lãng tránh anh mà thôi. Anh muốn hai người vẫn giữ mối quan hệ tốt, anh sẽ ở bên cô, dần dần chiếm một vị trí quan trọng với cô, bất tri bất giác mà tiến vào lòng cô, đến cuối cùng cô sẽ phát hiện, không thể không có anh

Triệu Hi Tuấn cười khỏ trong lòng, thì ra anh cũng là người giao hoạt

Chu Thiến nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm, lòng thoải mái, cô vội cười nói:

- Đó là đương nhiên, tôi rất vui khi làm bạn với anh!

Triệu Hi Tuấn thấy cô như trút đi được gánh nặng thì lòng có chút khó chịu, anh cũng chẳng phải kẻ tự ki nhưng bên cạnh vốn có rất nhiều người con gái hoàn hảo yêu thích, chỉ cần một nụ cười một câu nói của anh đã khiến bọn họ mê mẩn không thôi.

Đây là lần đầu tiên tỏ tình, chẳng những không khiến đối phương vui mừng mà còn khiến người ta như gặp thảm cảnh, nói thật, điều này với sự tự tin của anh là một đòn đã kích lớn

Nhưng cũng chính vì sự khác biệt của cô ấy, trong mắt cô ấy, anh chỉ là Hi Tuấn, không phải siêu sao cũng chẳng phải là cậu hai Triệu gia, chẳng khác gì một người bình thường cho nên cô mới thật đáng quý, đáng để anh tốn tâm tư chinh phục.

- Gần đây em làm gì? Mọi người không có tin tức của em, Thế Duy rất nhớ em

Triệu Hi Tuấn không nhắc đến chuyện khiến Chu Thiến mất tự nhiên nữa, thay vào đó là hỏi thăm về cuộc sống gần đây của cô. Nhắc đến Thế Duy, Chu Thiến quan tâm hỏi:

- Thế Duy có khỏe không? Thăng bé đi nhà trẻ có quen không?

- Cũng không tệ lắm, lúc về đều cười tùm tùm, có khi còn kể chuyện bạn bè mới nữa. Em đừng lo lắng cho nó quá! Thế còn em thì sao, có ổn không?

Chu Thiến nghe tin Thế Duy vẫn ổn thì cũng thoải mái hơn, thời gian này cô vẫn luôn lo lắng cho Thế Duy, sợ thăng bé thay đổi hoàn cảnh mới thì sẽ

không quen. Nhưng giờ xem ra, khả năng thích ứng của nó rất cao.

- Tôi đang chuẩn bị cho cuộc thi toàn quốc, ngày nào cũng ra ngoài để xem xét xu thế thịnh hành, cũng xem mấy buổi biểu diễn thời trang, điều này rất có lợi cho việc tạo hình của tôi

Triệu Hi Tuấn đang bung cà phê uống, nghe cô nói đến đây thì vội buông chén nói:

- Xem biểu diễn thời trang có lợi cho em sao?

- Đúng thế, tạo hình của các người mẫu đều từ các bậc thầy, rất đáng để học tập

Triệu Hi Tuấn cười:

- Xem trong TV thì có gì hay, cuối tuần này, tôi sẽ là người mẫu trong buổi triển lãm bộ sưu tập mới của một nhà thiết kế nổi tiếng. Em có muốn đi cùng không. Tôi có thể đưa em ra hậu trường mà xem bọn họ tạo hình! Tuy không phải Khắc Y nhưng cũng là bậc thầy

Mắt Chu Thiên sáng bừng, vui vẻ nói:

- Thật sao? Hi Tuấn, anh thực sự có thể đưa tôi đi?

Về mặt rất kích động

Triệu Hi Tuấn cười khỏ, lời tỏ tình của mình chẳng bằng lần đi xem triển lãm bộ sưu tập, thật chẳng biết nên nói gì nữa...

Nhưng thấy cô vui vẻ như thế, Triệu Hi Tuấn như cũng vui lây, khoe miệng bắt giắc mỉm cười:

- Thật đó, hôm đó tôi sẽ bảo trợ lý qua đón em!

Chu Thiên gạt đầu như giả vờ, làn da trắng nõn vì hưng phấn mà ửng hồng, hai mắt sang bừng, trông rất kiều diễm

- Hi Tuấn, cảm ơn anh, lần này tôi mời, coi như cảm ơn anh!

Triệu Hi Tuấn cười giảo hoạt:

- Một ly cà phê mà xong sao, lần này không tính. Chờ triển lãm kết thúc em mời tôi ăn cơm đi!

- Không thành vấn đề! Chu Thiên cười thoải mái

Triệu Hi Tuấn tao nhã bung ly cà phê khẽ nhấp một ngụm, hơi nóng tỏa ra khiến mắt anh như có thêm một lớp sương mù nhẹ. Anh nhìn về mặt chờ mong của Chu Thiên mà nụ cười dần sâu hơn

Đến buổi trình diễn thời trang, Triệu Hi Tuấn không thể phân thân nên gọi trợ lý của mình đến đón Chu Thiên. Chu Thiên chuẩn bị cẩn thận, máy ảnh, laptop đều chuẩn bị tốt. Hơn nữa bởi vì tham gia sự kiện như vậy nên Chu Thiên cũng trang điểm cẩn thận hơn.

Giờ da cô đã rất trắng, mặc một bộ quần áo vàng nhạt (có vẻ thích vàng nhạt ha) trông lại càng tươi sáng

Cô đi đôi dép thấp màu trắng, tóc dài dùng sợi ren buộc lại, lúc đi lại sợi ren nhẹ bay bay tựa như cánh trong mơ. Khuôn mặt trang điểm nhẹ, ánh mắt trang điểm kĩ một chút, thêm chút mascara đã đủ khiến đôi mắt cô sáng bừng.

Tiểu Mạt ở bên tán thưởng:

- Đúng rồi, Thiên Thiên, trang điểm nhẹ rất đẹp! Tiếc là hôm nay mình bận chứ không thì đã đi cùng cậu

Giọng nói có chút tiếc nuối

Chu Thiên vỗ vỗ vai cô:

- Đừng tiếc, đến đó mình sẽ chụp nhiều ảnh, lúc về chúng ta cùng thảo luận

Tiểu Mạt ôm cổ Chu Thiên, khoa trương mà nói:

- Thiên Thiên, mình biết cậu tốt nhất mà.

- Được rồi, trợ lý của Hi Tuấn đợi ở dưới, mình phải xuống nhanh thôi

Dọc đường đi, trợ lý của Hi Tuấn thỉnh thoảng lại nhìn Chu Thiên qua gương chiếu hậu. Cô gái này anh đã gặp một lần nhưng anh thực sự không hiểu, đây là thần thánh phương nào lại khiến Hi Tuấn có thể trịnh trọng bảo anh đến đón cô? Đây là chuyện chưa từng có!

Hay là nên nhắc nhở Hi Tuấn một chút, cậu ấy giờ là ngôi sao thần tượng số 1 Châu Á, cũng không nên gây scandal với những người râu ria này...

Lòng Chu Thiến đã bay đến buổi biểu diễn, nào biết trợ lý cẩn thận kia có lòng này.

Rất nhanh đã đến hội trường. Buổi biểu diễn còn chưa bắt đầu, trong hội trường là âm nhạc đầy tiết tấu. Người mẫu dáng chuẩn đang diễn tập trên sân khấu. Dưới ánh đèn, mọi người cũng đều bận rộn. Mà hai bên là một số chiếc bàn tròn và những chỗ ngồi song song, có lẽ là để cho khách ngồi

Chu Thiến không nhận được hỏi:

- Sẽ có những ai đến tham dự?

Trợ lý biết cô gái này có vị trí quan trọng trong lòng Hi Tuấn nên cũng không dám thờ ơ, vội trả lời:

- Một số doanh nhân và một số ngôi sao, các đài truyền hình

Chu Thiến nhìn những máy quay đặt trước sân khấu nghĩ thầm, nhất định là nhà thiết kế rất nổi tiếng nếu không sao mời được Hi Tuấn? Lại còn cả các nhân vật của công chúng khác, các đài truyền hình đến đưa tin thì đủ biết sự kiện này sẽ gây tiếng vang không nhỏ.

Trợ lý dẫn Chu Thiến tìm được Hi Tuấn ở sau sân khấu. Hi Tuấn đang trang điểm. Hi Tuấn hôm nay phối hợp với một siêu mẫu khác để biểu diễn bộ váy cưới đặc biệt.

Chu Thiến chào hỏi Hi Tuấn rồi, thấy anh bận thì nói:

- Anh cứ làm việc đi, đừng để ý đến tôi, tôi tự đi xem được.

Triệu Hi Tuấn vội gật đầu, không quên nói:

- Đợi chút đừng đi vội, xem tôi biểu diễn đã.

Chu Thiến quay đầu, thản nhiên cười:

- Tôi biết, còn phải mời anh ăn cơm nữa!

Triệu Hi Tuấn tỏ vẻ khoa trương:

- Thế mà tôi cứ sợ em quên!

Chu Thiến cười cười rồi khỏi phòng hóa trang của anh.

Ra khỏi phòng trang điểm, Chu Thiến nhìn quanh, nhìn các stylist nổi tiếng hóa trang, làm tóc cho người mẫu ra sao... Cô tuy rằng có học qua trang điểm sân khấu nhưng chưa được thực hành nhiều. Lần thi toàn quốc sắp tới việc trang điểm lên sân khấu cũng là một nội dung quan trọng. Lần này Hi Tuấn có thể đưa cô vào hậu trường, tận mắt nhìn các stylist tạo hình đúng là một sự chiếu cố lớn

Chu Thiến nghiên cứu say sưa, lúc các stylist bận quá cô còn ở ngay tại bên mà làm trợ lý cho bọn họ. Sự phối hợp của cô khiến Khắc Y còn hài lòng chứ đừng nói đến những stylist này. Cho nên lúc Chu Thiến khó hiểu, mặt dày hỏi han thì bọn họ cũng vui vẻ trả lời cô. Bất tri bất giác mà thời gian trôi qua. Đám stylist đó cũng làm gần xong. Chu Thiến cố gắng giúp đỡ cũng được bọn họ rất thích, biết được Chu Thiến muốn tham gia kì thi toàn quốc sắp tới thì đều nói có gì khó thì cứ đến tìm bọn họ. Đây đúng là niềm vui bất ngờ.

Buổi biểu diễn cũng sắp bắt đầu, Hi Tuấn sớm đã để chỗ cho cô ở khu vực chỗ ngồi danh dự. Trợ lý đưa cô đến đó, lúc sắp đi còn đặc biệt dặn cô đừng trả lời câu hỏi của người khác lung tung.

Về trình trọng nghiêm túc của trợ lý khiến Chu Thiến có chút lo lắng nhưng chỉ nghĩ thoáng qua là đủ hiểu. Dù sao Hi Tuấn cũng là nhân vật nổi tiếng, mình ngồi ở vị trí Hi Tuấn giữ cho thì nhất định sẽ khiến vài người đề ý, trong số đó không thể thiếu được đám phóng viên.

Chu Thiến gật đầu nói:

- Anh yên tâm, tôi sẽ không gây phiền phức cho Hi Tuấn đâu!

Trợ lý thấy cô nói như vậy thì có chút ngượng ngừng, ngượng ngừng cười cười rồi đi.

Buổi biểu diễn dần chuẩn bị xong, vị trí bên cạnh cũng dần có người ngồi vào. Bên cạnh Chu Thiến là một chiếc bàn tròn nhỏ. Có thể bao một bàn tròn như thế thì sẽ là vị khách quan trọng

Dưới sân khấu, đèn đột nhiên sáng lên, tiếng nhạc bắt đầu vang lên, chiếc bàn tròn bên cạnh có một nam một nữ ngồi xuống.

Giọng nữ dịu dàng kiều mỵ:

- Hi Thành, may mà đến kịp, đây chính là nhà thiết kế em thích nhất, nghe nói năm nay cô ấy có thiết kế cả áo cưới, em rất muốn xem xem sao!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 216: Sóng ngầm lại nổi

Tiếng nhạc nơi này rất lớn, nhịp trống mạnh mẽ như gõ vào lòng người nhưng mỗi lời của Tống Thiệu Vân đều rất rõ ràng mà truyền vào tai Chu Thiến.

Lòng Chu Thiến chấn động, cố gắng áp chế xúc động muốn quay đầu. Cô nhìn lên sân khấu chăm chú, nhưng trang phục biểu diễn hoa lệ trên sân khấu kia hoàn toàn không khiến cô để ý, tâm hồn cô bay đến chiếc bàn cách đó không xa.

Bên bàn tròn, Triệu Hi Thành nhàm chán nhìn sân khấu cũng chẳng trả lời Tống Thiệu Vân. Hôm nay anh vốn không định đến nhưng thời gian này tâm tình thực sự rất phiền muộn. Hơn nữa là còn cả Hi Tuấn biểu diễn nên đơn thuần là đến giải sầu. Nhưng trong không khí náo nhiệt này, sự phiền muộn của anh cũng chẳng tiêu tan nửa phần. Càng náo nhiệt thì lòng anh càng cô tịch. Tống Thiệu Vân ở bên còn cứ lúi rúi càng khiến anh thấy phiền. Nếu buổi biểu diễn này chẳng có Hi Tuấn thì anh sớm đã phải tay đi về.

Bên cạnh, Tống Thiệu Vân hoàn toàn không cảm nhận được tâm tình của anh, quần áo hoa lệ, âm nhạc sôi động trên sân khấu khiến cô nàng hưng phấn vô cùng, thỉnh thoảng lại nói với Triệu Hi Thành:

- Hi Thành, xem kia, bộ quần áo kia đẹp không?
- Cả bộ kia nữa, em rất thích
- Nhà thiết kế đúng là thiên tài, bộ nào cũng đẹp, thật chờ mong bộ áo cưới của cô ấy.

Tuy rằng không nghe thấy tiếng Triệu Hi Thành nhưng sự nung nấu của Tống Thiệu Vân vẫn khiến lòng Chu Thiến xót xa. Cô không ngừng tự nhủ, đừng để ý, đừng để ý, nay mảy và Hi Thành đã chẳng còn liên quan, đừng để ý... Nếu không vì đã hứa với Hi Tuấn thì cô thực sự muốn rời khỏi đây

Thời gian này, Triệu Hi Thành cũng chịu sự dày vò tương tự. Anh hận không thể nhét giẻ vào miệng Tống Thiệu Vân.

Anh không khỏi hối hận sâu sắc vì quyết định vừa rồi. Mãi đến khi Hi Tuấn xuất hiện thì mới làm cho Tống Thiệu Vân yên tĩnh hơn chút. Bởi vì toàn bộ tâm tình của cô ta đều bị bộ áo cưới kia thu hút

Áo cưới trắng tinh khôi ôm lấy dáng người hoàn mỹ của người mẫu, thiết kế hở vai, eo bó sát, vạt váy xoắn tung, tầng tầng lớp lớp lụa mỏng rủ xuống, chất liệu sa mỏng trong suốt như mây, như khói, như sương, tựa như ảo mộng, như một cảnh lãng mạn trong mơ, hấp dẫn ánh mắt mọi cô gái nơi này. Ai cũng tán thưởng, hận không thể lập tức có được chiếc áo cưới trong mộng này. Mà bên cạnh, Hi Tuấn đảm nhận nhân vật chú rể, anh mặc áo bành tô đen cao quý, tao nhã, tuấn mỹ vô cùng càng khiến bộ váy cưới đó có vẻ tôn quý. Ngay cả Chu Thiến vốn bất an cùng rất tán thưởng chứ đừng nói đến Tống Thiệu Vân vốn vì bộ áo cưới này mà đến.

Về mặt Tống Thiệu Vân say mê, kích động nắm chặt tay Triệu Hi Thành mà nói:

- Hi Thành, chính là nó, ngày kết hôn em nhất định phải mặc nó

Cô ta quay đầu, về mặt khát vọng, chờ đợi rồi hỏi:

- Hi Thành, anh thấy sao?

Tống Thiệu Vân nói những lời này khiến Chu Thiến lại trở về với thực tế, cô đau đớn nghĩ, bọn họ sẽ kết hôn sao? Nhanh như vậy? Tuy rằng biết rõ Triệu Hi Thành đã chọn Tống Thiệu Vân nhưng vừa nghĩ đến bọn họ sẽ kết hôn thì tim Chu Thiến vẫn như bị dao cắt

Lúc này, Hi Tuấn bước đến góc gần Chu Thiến, anh thừa dịp xoay người mà nháy mắt với Chu Thiến rồi khẽ mỉm cười dịu dàng. Chu Thiến nhìn thấy, tuy rằng lòng rất khó chịu nhưng vẫn mỉm cười

Bên kia Triệu Hi Thành nghe Tống Thiệu Vân ám chỉ thì cười cười nhìn cô ta nói:

- Em thích là được

Dù sao cũng chẳng liên quan gì đến anh!

Mà Tống Thiệu Vân lại như nhận được lời hứa hẹn, về mặt vui như hoa nở

Triệu Hi Thành nhìn thấy cô ta vui vẻ như thế thì ánh mắt có chút trào phúng, sau đó lại nhìn lên sân khấu, vừa vặn thấy Hi Tuấn cười với ai đó dưới sân khấu. Triệu Hi Thành rất hiểu em mình, vừa nhìn đã biết đó là sự vui vẻ từ trong tim. Triệu Hi Thành không khỏi có chút tò mò, là ai làm cho Hi Tuấn cười vui vẻ như thế?

Anh nhìn theo ánh mắt Hi Tuấn, vừa nhìn thì sắc mặt lập tức trầm xuống, trong mắt hiện rõ sự phẫn nộ và ghen tỵ.

Người Hi Tuấn nhìn chẳng phải chính là Chu Thiến đã hại anh ăn không ngon ngủ không yên đó sao! Mà kẻ đầu sỏ lúc này lại ngồi dưới sân khấu nhìn Hi Tuấn biểu diễn rồi mỉm cười với nó

Triệu Hi Thành nhìn Chu Thiến, cô ngồi không xa anh, mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt, tóc cột bằng sợi ren đẹp, trang điểm nhẹ nhàng. Rõ ràng những điều này đều là vì Hi Tuấn.

Người con gái lúc trước còn nói yêu mình, khiến mình rối loạn rồi lại biến mất không còn tăm tích. Lúc này cô lại trang điểm xinh đẹp mà nhìn em mình mỉm cười

Mặt Triệu Hi Thành cứng đờ, hai tay nắm chặt nổi rõ gân xanh nhưng đang rất nhẫn nại. Anh hận không thể lập tức kéo Chu Thiến ra khỏi nơi này.

Nhưng lý trí lại khiến anh phải chịu đựng mà ngồi lại đây.

Tổng Thiệu Vân đang xem biểu diễn say mê, đột nhiên cảm nhận xung quanh lạnh đi vài phần. Cô ta rung mình, lúc này mới phát hiện Triệu Hi Thành đang nhìn về một phía với thần sắc rất phức tạp. Cô ta nhìn theo ánh mắt của anh thì đã thấy chính là Chu Thiến.

Tổng Thiệu Vân nhủ mảy, thâm nặc trong lòng, người con gái kia sao như âm hồn bất tán? Sao đến đây vẫn có thể gặp cô ta? Nghĩ đến là vì cô ta mà mình phải tự sát một lần, nỗi đau khổ, sợ hãi vẫn còn hiện hữu khiến cô ta run rẩy. Ánh mắt cô ta nhìn Chu Thiến thêm một phần phẫn hận. Nhưng vừa nghĩ Triệu Hi Thành đã sa thải cô, hơn nữa khi này còn như đã đáp ứng sẽ kết hôn với mình, giờ đã toàn thắng thì sự phẫn hận đó lại chuyển thành sự đắc ý. Loại con gái như cô rác này mà cũng đòi tranh đấu ông với mình? Đúng là cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga

Chu Thiến cũng cảm nhận được ánh mắt từ bên kia đổ lại, biết bọn Triệu Hi Thành đã nhìn thấy cô. Cô thẳng thắn quay đầu nhìn về phía bọn họ, tiếp xúc với hai ánh mắt đầy những cảm xúc khó chịu đó thì làm như không thấy, chỉ khẽ mỉm cười coi như chào hỏi rồi lại quay đầu đi. Bất kể thế nào, tư thái nhất định phải tao nhã, không thể biến mình thành kẻ yếu đuối được

Triệu Hi Thành nhìn vẻ thoải mái này của cô thì lửa giận càng sâu. Minh lúc nào cũng nhớ nhưng cô nhưng cô thấy anh lại chẳng chút phản ứng? Giờ anh bị sự ghen tỵ làm u mê, hoàn toàn quên những lời nói tàn nhẫn của mình dành cho Chu Thiến.

Chu Thiến không quay đầu lại, để mặc bọn họ nhìn mình đến thủng giấy. Lòng cô cũng thâm giận dữ: đó là kiểu nhìn gì thế, mình đã rời xa cuộc sống của anh, vì sao nhìn thấy cô vẫn như nhìn thấy kẻ thù!

Buổi biểu diễn lúc này đã gần kết thúc, nhà thiết kế dẫn người mẫu lên sân khấu nhận lời chúc mừng của mọi người. Hi Tuấn cùng người mẫu áo cưới trở thành tiêu điểm, mọi người hoan hô, hò hét ầm ỹ, tiếng nhạc sôi động cùng ánh đèn loang loáng đẩy không khí lên đến cao trào

Sau đó tất cả người mẫu đều dần lùi về hậu trường, nhà thiết kế thì đi xuống dưới bàn bạc việc làm ăn với một số doanh nhân khác.

Trợ lý của Hi Tuấn tìm được Chu Thiến, dẫn cô vào hậu trường. Mãi đến khi đi vào, Chu Thiến cũng chẳng quay đầu nhìn Triệu Hi Thành lấy một lần.

Triệu Hi Thành chỉ cảm thấy trong lòng như có khối đá đè nặng. Sắc mặt anh càng lúc càng âm trầm. Anh lạnh lùng nói với Tổng Thiệu Vân:

- Anh muốn đi tìm Hi Tuấn, em tự về trước đi

Vất vả lắm mới có cơ hội đi cùng anh, sao có thể dễ dàng trở về. Hơn nữa cô ta thấy Chu Thiến đi vào hậu trường, vốn không quá yên tâm nên vội nói:

- Hi Thành, em đi với anh, em rất muốn gặp Hi Tuấn.

Triệu Hi Thành lạnh lùng nhìn cô một cái, như là nghĩ tới cái gì nên nói:

- Vây cũng được!

Tổng Thiệu Vân cao hứng ôm lấy tay Triệu Hi Thành. Triệu Hi Thành nhìn thấy vốn định gạt ra nhưng do dự một hồi rồi lại thôi.

Bọn họ cùng tìm đến phòng hóa trang của Hi Tuấn, đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Hi Tuấn đang tẩy trang mà Chu Thiến thì ở bên nói chuyện phiếm với anh.

Triệu Hi Thành hừ lạnh một tiếng, Tổng Thiệu Vân tỏ vẻ khinh thường. Cô ta cũng có bản lĩnh quá, anh không được thì chuyển sang em! Lợi hại! Nhưng người như Hi Tuấn sao để ý đến cô ta! Đúng là buồn cười muốn chết!

Hi Tuấn nhìn thấy hai người thì cười nói:

- Anh, sao lại vào đây!

Triệu Hi Thành đi tới, cười cười:

- Chẳng phải là đến cô vũ em sao! Nhưng những người đến cô vũ cho em thật không ít...

Nói xong liếc về phía Chu Thiển thì lại thấy Chu Thiển đang nhìn đến tay Tống Thiệu Vân ôm lấy tay mình. Theo bản năng, anh vội vàng gạt tay Tống Thiệu Vân ra, đột tác đột ngột khiến ai nấy đều sững sốt, đến chính anh cũng tự giật mình. Anh đưa Tống Thiệu Vân đến vốn mang tâm lý thị uy nhưng chỉ một cái nhìn của cô đã khiến kế hoạch của anh phá sản trong nháy mắt. Người con gái này rốt cuộc có ma lực gì?

Anh vì che giấu sự xấu hổ của mình mà thần nhiên nói:

- Ở đây nóng quá

Tống Thiệu Vân cũng xấu hổ, cô ta vuốt vuốt cánh tay bị gạt ra, ngượng ngừng cười:

- Đúng, nóng thật..

Chu Thiển chỉ cúi đầu, lòng không biết buồn hay vui.

Triệu Hi Tuấn lẳng lặng nhìn mọi thứ, chẳng nói gì.

Trợ lý hồ nghi nhìn lên điều hòa, đang bật mà! Nóng? Sao anh ta không thấy gì?

Người trang điểm giúp Hi Tuấn tẩy trang. Hi Tuấn vào phòng thay đồ để thay quần áo, lúc đi ra, Chu Thiển xách túi nói với anh:

- Chúng ta đi thôi!

Triệu Hi Tuấn nhìn cô gật gật đầu, sau đó nói với Triệu Hi Thành:

- Anh ơi, bọn em có chút việc, đi trước vậy

Anh không nói là bọn họ muốn đi ăn cơm, chẳng hiểu sao lại không muốn để Triệu Hi Thành biết.

Ai ngờ Triệu Hi Thành lại mở miệng hỏi:

- Hai người đi đâu?

Chu Thiển nhìn anh nhưng không nói. Triệu Hi Tuấn bất đắc dĩ đành đáp:

- Bọn em đi ăn cơm, bọn em đã ăn tối đâu!

Triệu Hi Thành cười cười, đôi mắt đen láy chột lóe sáng:

- Hay đấy, lúc đến đây anh cũng chưa ăn, cùng đi đi!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Bữa ăn khó chịu

Lúc đi ra, Triệu Hi Tuấn và Chu Thiển đi sau, Triệu Hi Tuấn rất chu đáo nói:

- Hôm nay để tôi mời anh cả, lần sau em lại mời tôi là được!

Chu Thiển gật gật đầu. Bốn người hai xe, cùng đi đến một khách sạn lớn

Nơi này Hi Tuấn có đặt phòng VIP riêng, tuyệt đối không bị người ngoài quấy rầy

Khách sạn bài trí thanh lịch, đoàn người được phục vụ dẫn vào phòng Vip.

Căn phòng rất lớn, bài trí theo phong cách cổ, ở phía cửa phòng dùng một bức bình phong thêu hoa mai hồng ngăn cách rất tú nhã.

Bốn người ngồi xuống chiếc bàn tròn dành cho 6 người. Triệu Hi Tuấn và Chu Thiển ngồi xuống một bên. Tống Thiệu Vân ngồi cách Chu Thiển một cái

ghế, Triệu Hi Thành thì ngồi bên Tổng Thiệu Vân, vừa vặn đối diện với Chu Thiển và Triệu Hi Tuấn. Sắc mặt Tổng Thiệu Vân có chút khó coi, cô ta rất không muốn đi cùng nhưng Triệu Hi Thành đã cố chấp thì cô ta còn cách nào khác?

Phục vụ đưa hai bảng menu, Triệu Hi Tuấn đưa một chiếc cho Triệu Hi Thành, cái còn lại đưa cho Chu Thiển, khẽ nói:

- Thiển Thiển, em xem xem thích ăn gì? Cứ chọn đi

Trước mặt Triệu Hi Thành lại bị Triệu Hi Tuấn gọi như thế khiến lòng Chu Thiển có chút hoảng loạn. Cô lén nhìn phía Triệu Hi Thành, thấy anh hơi ngẩng lên thì vội cúi đầu làm bộ nhưng đang chọn món, chẳng hiểu sao mà lại không dám nhìn anh.

Ánh mắt Triệu Hi Thành tối sầm lại nhìn hai người đang cúi đầu cùng xem menu kia, khẽ hừ nhẹ một tiếng. Giờ đã gọi nhau thân thiết thế rồi sao? Trong lòng anh phiền muộn, ném menu qua cho Tổng Thiệu Vân, lạnh lùng nói:

- Em chọn đi.

Chu Thiển tùy tiện chọn vài món, trong đó có món Hi Thành thích, cũng có món Hi Tuấn thích. Sở thích của hai người cô rất hiểu. Tổng Thiệu Vân định tiến đến ngồi cạnh Triệu Hi Thành mà bàn bạc nhưng anh lại lạnh lùng nói:

- Em xem rồi chọn là được

Sau đó lại âm trầm nhìn hai người đối diện. Tổng Thiệu Vân thấy thái độ anh lạnh lùng thì tính tiểu thư lại bộc phát, ném menu đi, giận dỗi nói:

- Không chọn!

Triệu Hi Thành đang khó chịu, thấy cô ta lại còn làm mình làm mẩy thì giật menu từ tay cô ta đưa cho phục vụ rồi nói với Hi Tuấn:

- Hai người chọn là được

Sau đó cũng mặc kệ Tổng Thiệu Vân.

Tổng Thiệu Vân không xuống được thang, đi không được mà ở cũng không xong, rất xấu hổ, lòng thầm hối hận, đáng lẽ mình không nên nổi cáu. Vẫn là Hi Tuấn giải vây giúp, nói tên hai món ăn rồi hỏi ý kiến Tổng Thiệu Vân. Tổng Thiệu Vân vội xuống thang:

- Hai món đó là được rồi

Phục vụ ghi lại rồi nói câu “xin chờ một chút” rồi đi ra ngoài

Triệu Hi Thành bụng chén trà trước mặt lên, cười cười nhìn Chu Thiển:

- Thì ra hai người đã thân thiết như thế

Giọng nói có chút đồ kỵ

Chu Thiển nghe anh nói thế thì ngẩng đầu nhìn anh nói:

- Tôi và Hi Tuấn vẫn là bạn bè thân thiết

Triệu Hi Thành lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, rất muốn hỏi cô bạn bè kiểu gì mà chỉ trong thời gian ngắn đã có thể gọi tên nhau thân thiết như thế? Nhưng biết giờ mình không có tư cách hỏi cô câu này. Anh rất bực mình, uống cạn chén trà

Triệu Hi Tuấn ở bên nói:

- Chu Thiển muốn tham gia cuộc thi stylist toàn quốc, hôm nay cô ấy đến là xem tạo hình của người mẫu.

Triệu Hi Thành ngẩn ra, nhìn Chu Thiển hỏi:

- Cô cũng là stylist?

Chu Thiển gật gật đầu, Triệu Hi Thành trầm mặc hồi lâu mới nhẹ nhàng nói:

- Thật trùng hợp...

Về mặt thoáng chút cô đơn. Chu Thiển thấy anh như vậy thì biết anh nhớ tới Thiệu Lâm, ánh mắt nhìn anh nhu hòa đi ít nhiều. Ánh mắt đó vừa khéo bị Triệu Hi Thành nắm lấy, anh thoáng sững sốt nhưng không hề lảng tránh, hai người nhìn nhau hồi lâu. Mãi đến khi có tiếng cửa mở thì Chu Thiển mới quay mặt đi.

Cảnh này Triệu Hi Tuấn và Tổng Thiệu Vân đều thấy rõ. Triệu Hi Tuấn cúi đầu, sắc mặt có chút ảm đạm. Tổng Thiệu Vân không dám làm gì Triệu Hi Thành, chỉ đành trút giận lên Chu Thiển, oán hận mà lườm cô.

Phục vụ tiến vào mang đồ ăn lên

Bàn ăn nhìn như một tác phẩm nghệ thuật, tất đẹp mắt, hương thơm theo khói bốc lên. Nhưng dường như chẳng ai muốn ăn. Triệu Hi Tuấn gấp một miếng thịt gà vào bát Chu Thiển:

- Gà ở đây ăn ngon lắm, rất chắc thịt, da cũng giòn

Chu Thiển cười với anh rồi cảm ơn. Nụ cười của cô khiến mắt Triệu Hi Thành đau đớn. Anh rất không thích thấy cô cười với người đàn ông khác nhưng anh có thể làm gì? Là chính anh đã từ chối cô!

Chu Thiển cắn một miếng, lại cảm thấy rất nhạt không có vị gì, hơn nữa ánh mắt của Triệu Hi Thành nhìn cô chăm chú khiến cô mất tự nhiên. Tuy nhiên cô vẫn ngẩng đầu nói với Hi Tuấn:

- Ừm, không tồi, ăn ngon lắm

Thấy Chu Thiển thích ăn, Triệu Hi Tuấn rất cao hứng, lại gấp món khác vào bát Chu Thiển:

- Thích ăn là được rồi, ăn nhiều chút đi

Chu Thiển có chút ngượng ngùng, nói:

- Hi Tuấn, được rồi, anh tự ăn đi!

Triệu Hi Thành thật sự nhịn không được, lạnh lùng nói:

- Hi Tuấn, không nghĩ em lại chu đáo như thế

Sự ghen tuông trong giọng nói của anh đến Tống Thiệu Vân cũng nghe ra được. Triệu Hi Tuấn ngẩng đầu nhìn anh trai cười nói:

- Còn phải xem là với ai nữa!

Triệu Hi Thành biến sắc, Chu Thiển cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hi Tuấn. Anh nói lời này là có ý gì, chẳng phải cô đã nói rõ ràng rồi sao?

Triệu Hi Tuấn thấy thần sắc của Chu Thiển thì vội nói:

- Em luôn chu đáo với bạn bè của mình mà

- Vậy à?

Triệu Hi Thành tuy mỉm cười nhìn trong mắt chẳng chút ý cười. Anh nhìn Chu Thiển:

- Chu tiểu thư thật có phúc, có được người bạn tốt như thế

Anh cố ý nhấn mạnh chữ “bạn”

Chu Thiển lạnh lùng đáp:

- Tôi cũng thấy là mình rất may

Có ý gì? Nếu đã từ chối cô thì giờ còn bày trò này làm gì?

Triệu Hi Thành nghe xong lời cô nói thì mặt cứng đờ. Không khí trong phòng nhất thời lạnh xuống

Tống Thiệu Vân thấy Chu Thiển vừa được Triệu Hi Tuấn chu đáo chăm sóc, Triệu Hi Thành lại đặt toàn bộ sự chú ý của mình lên cô, chỉ có mình như người thừa bị gạt qua một bên thì rất bức bối. Nhìn Chu Thiển chẳng có gì mà lại thành nhân vật chính thì vừa ghen tỵ, vừa bức bối.

Chu Thiển ăn một lúc thì cảm thấy không ăn nổi nữa, lòng như có cái gì chặn lại, cô nhẹ nhàng nói với Triệu Hi Tuấn:

- Tôi đi toilet một chút

Sau đó đứng lên, Tống Thiệu Vân vội vàng nói:

- Chờ một chút, tôi cũng đi!

Hai người được phục vụ dẫn đi toilet. Lúc đi ra, Tống Thiệu Vân lại ở bên chặn đường Chu Thiển mà nói:

- Không lâu nữa tôi và Hi Thành sẽ kết hôn, hôm nay chúng tôi đi xem áo cưới đó

Cô ta như ong mầy chờ đợi nhìn Chu Thiển.

Về mặt Chu Thiển cũng chỉ thân nhiên nhưng lòng lại suy nghĩ. Tuy rằng chính miệng Hi Thành đã nói rằng anh sẽ chọn Thiệu Vân nhưng biểu hiện khi này của bọn họ chẳng giống một đôi sắp kết hôn. Nhưng nghĩ lại, hôn nhân hào môn chẳng phải đều là xuất phát từ lợi ích, lúc trước Hi Thành và Thiệu Lâm cũng là thế đấy thôi?

Tuy rằng trong lòng có chút đau đớn nhưng Chu Thiển là ngẩng đầu nhìn Tống Thiệu Vân mỉm cười:

- Chuyện của hai người chẳng liên quan gì đến tôi

Nói xong hờ hững xoay người rời đi. Tống Thiệu Vân nhìn về hờ hững của cô lại càng bức mình, đứng sau nói:

- Cô cũng đừng nghĩ mình có thể đến được với Hi Tuấn, nhà bọn họ sẽ không đồng ý đâu.

Chu Thiển quay đầu lại, cười cười:

- Chuyện của tôi lại càng không liên quan đến cô, Tống tiểu thư, cô có thời gian đi lo việc người khác thì không bằng nghĩ cách làm sao khóa chặt được trái tim bạn trai thì hơn

Tống Thiệu Vân nhớ tới sự lãnh đạm khi này của Hi Thành với mình đều bị Chu Thiển thấy rõ thì mặt tái mét, không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 218: Ác mộng

à không khí trong phòng cũng chẳng tốt hơn là bao. Triệu Hi Thành nhìn em trai lạnh lùng nói:

- Hi Tuấn, em sẽ không thực sự thích Chu Thiển đấy chứ?

Triệu Hi Tuấn nhìn thẳng anh:

- Không sai, anh, em thích cô ấy, giờ em đang cố gắng theo đuổi cô ấy!

Triệu Hi Thành cười lạnh:

- Cô ta? Chu Thiển? Hi Tuấn, sao em có thể thích cô ấy? Bên cạnh em còn nhiều cô gái tốt hơn nhiều cơ mà? Cô ấy sao xứng với em.

Về mặt Triệu Hi Tuấn không chút thay đổi, nhẹ nhàng nói:

- Anh, đây là những lời thật lòng của anh sao? Anh nhất định phải nói thế thì lòng mới thoải mái có phải không?

- Em có ý gì?

Triệu Hi Tuấn cười cười sau đó kiên định đáp:

- Anh, em chẳng có ý gì cả. Em chỉ muốn nói là em rất nghiêm túc, bất kể anh nghĩ thế nào thì em cũng chẳng buông tay đâu

Triệu Hi Thành cắn chặt răng, vừa hâm mộ vừa khó chịu với sự thẳng thắn mà cố chấp này của Hi Tuấn. Nếu anh cũng có thể thẳng thắn đối diện với lòng mình thì Chu Thiển sẽ chẳng ngồi bên Hi Tuấn...

Dưới ánh trăng, cô từng nước mắt doanh tròng nói với anh rằng cô yêu anh...

Là anh nhẫn tâm cắt đứt mọi hi vọng, nhiệt tình của cô, trách ai được đây?

Chỉ đổ thừa lòng anh không đủ kiên định, để Chu Thiển tình cờ bước vào. Đến giờ khi muốn cô rời khỏi tim anh thì mới biết đó là chuyện khó khăn cỡ nào.

Triệu Hi Tuấn rót trà cho anh rồi nhìn anh nhẹ nói:

- Anh à, vất vả lắm em mới tìm được cô ấy, bất kể thế nào em cũng sẽ không buông tay

Triệu Hi Thành khó nhọc nói:

- Ba mẹ sẽ không đồng ý.

Triệu Hi Tuấn lắc đầu:

- Không sao, em nhất định sẽ thuyết phục được bọn họ

Anh nói rất nhẹ nhàng nhưng ánh mắt rất kiên định như thể không đạt được mục đích thì quyết không bỏ qua

Triệu Hi Thành rất hiểu em trai, bình thường trông tao nhã phóng khoáng nhưng khi đã quyết tâm thì sẽ dùng cảm tiến tới, tựa như khi nó dứt khoát bỏ nhà theo đuổi giấc mơ của mình. Triệu Hi Thành cũng chẳng nghĩ ngờ năng lực, sự thu hút của em trai mình. Nhưng vừa nghĩ Hi Tuấn sẽ có được lòng Chu Thiển thì Triệu Hi Thành lại cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng anh có tư cách gì mà ngăn cản?

Lúc này Chu Thiển cùng Tống Thiệu Vân một trước một sau tiến vào phòng, người trước bình thản, người sau mặt tái mét

Từ sau khi Chu Thiển tiến vào, Triệu Hi Thành vẫn chăm chú nhìn Chu Thiển, mong cô sẽ nhìn mình một lần. Nhưng Chu Thiển vừa từ chỗ Tống Thiệu Vân mà biết bọn họ sắp kết hôn nên rất khó chịu. Dù cảm nhận được ánh mắt của Triệu Hi Thành nhưng cũng chẳng nhìn tới anh.

Triệu Hi Tuấn thấy sắc mặt Chu Thiển không ổn, chu đáo rót cho cô một cốc nước. Chu Thiển cảm kích mỉm cười với anh

Nụ cười này như kim đâm vào tim Triệu Hi Thành. Anh đứng phắt dậy, lạnh lùng nói:

- Anh có việc, anh đi trước đây!

Nói xong cũng không chờ bọn họ trả lời, lập tức ra khỏi phòng

Tống Thiệu Vân vừa bưng chén nước, còn chưa kịp uống thì Triệu Hi Thành đã rời đi, đành luống cuống buông tay mà vội chạy theo.

Bị Triệu Hi Thành làm cho mất mặt nên lúc bước đi cô ta cúi gầm mặt, không dám nhìn Chu Thiển.

Bọn họ đi rồi, Chu Thiển hoàn toàn suy sụp, vẻ mặt rất mệt mỏi. Cô quay đầu nhẹ nhàng nói với Hi Tuấn:

- Hi Tuấn, tôi mệt quá, muốn về nhà

Hi Tuấn cười cười, anh gọi thanh toán. Sau đó đưa Chu Thiển về nhà.

Đọc đường đi, Chu Thiển nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng nhu hòa phủ lên mặt đất, bầu trời rộng mở đầy những ánh sao lấp lánh. Xe chạy tốc độ rất nhanh, gió thổi ào ào, thổi tung tóc cô.

Triệu Hi Tuấn không hỏi gì, vẫn luôn yên lặng, để mặc Chu Thiển hưởng thụ giờ khắc yên tĩnh này khiến Chu Thiển rất cảm kích. Cho tới giờ Hi Tuấn vẫn luôn dịu dàng chu đáo với cô nhưng một khắc này Hi Tuấn lại khiến cô cảm động. Không phải ai cũng có thể khiến người khác được thoải mái. Vừa rồi anh thấy nhiều như vậy nhưng lại chẳng hỏi gì, khiến cô dễ chịu hơn ít nhiều

Đưa cô về nhà, Hi Tuấn cười dặn cô đi ngủ sớm. Chu Thiển lại càng thêm cảm kích sự quan tâm của anh. Anh cũng chỉ đùa đùa nhắc nhở cô còn nợ anh một bữa cơm khiến Chu Thiển bật cười thoải mái

Triệu Hi Tuấn lái xe rời đi, anh nhìn bóng dáng cô đơn của cô qua gương chiếu hậu mà lòng xót xa. Sao anh lại chẳng nhìn ra? Người cô nói không thể ở bên đó hẳn chính là anh trai!

Nhưng lúc này, chẳng có lý do gì để anh buông tay!

...

Sau hoa viên

Bóng trăng nhô cao, sao sáng như ngọc rải khắp trời, trong hoa viên những tán cây xào xạc.

Triệu Hi Thành đứng giữa vườn hoa, hương hoa ngào ngạt vây quanh khiến anh say mê. Cách đó không xa, Chu Thiển bước ra khỏi một bụi cây, ánh trăng sáng tỏ chiếu lên khuôn mặt động lòng người của cô, hai mắt đen láy long lanh chứa chan tình cảm mà nhìn anh

Cô mỉm cười chậm rãi đi về phía anh. Quần áo, mái tóc dài bay bay trong gió tựa như lãng ba tiên tử.

Cô đi đến bên cạnh anh, nâng mặt nhìn anh, hai mắt trong sáng như ngọc, môi mềm mại đỏ mọng như cánh hoa, cô lẳng lẳng nhìn anh, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Hi Thành, em yêu anh...

Giọng nói dịu dàng mà rành mạch truyền đến sâu trong tim anh khiến tim anh run lên. Cảm giác hạnh phúc khó tả dâng lên trong lòng anh. Niềm vui đó khiến anh hận không thể nhảy cẫng lên.

Cô nhẹ nhàng khép mắt lại, đôi môi đầy đặn hé mở, anh miệng khô lưỡi khô, không nhìn được mà ôm chặt lấy cô như muốn hòa tan cô vào cơ thể mình. Anh cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào khiến anh thần hồn điên đảo đó...

Đến lúc này, cách đó không xa, một tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên:

- Thiến Thiến...

Cô ngẩn ra trong lòng anh, sau đó đột nhiên mở to mắt, giẫy khỏi lòng anh mà đi về phía bóng người cao gầy kia. Đi đến bên kia rồi mỉm cười với người đó.

Triệu Hi Thành vươn tay gọi:

- Chu Thiến, Chu Thiến...

Nhưng cô thản nhiên bước đi cùng người kia, không quay đầu lại

- Chu Thiến, Chu Thiến!

Triệu Hi Thành kêu lớn rồi sợ hãi ngồi bật dậy, mờ mịt nhìn căn phòng tối đen, đến lúc này mới ý thức được tất cả chuyện vừa rồi đều chỉ là giấc mộng mà thôi.

Nhưng cảm giác đau lòng này lại rõ ràng đến thế, tim anh đến giờ vẫn còn thoáng đau. Anh lau mồ hôi lạnh trên trán, lúc này mới phát hiện cả người đã bị mồ hôi thấm ướt, da dẻ nhóp nhép khó chịu.

Anh xuống giường đi vào phòng tắm tắm rửa sau đó mặc áo choàng tắm đi ra ban công.

Cây cối trên ban công xanh um tươi tốt, xem ra là được chăm sóc khá kĩ

Triệu Hi Thành nhẹ nhàng mà dựa vào lan can nhìn bóng đêm mờ mịt. Thật lâu sau anh mới lấy điện thoại ra, mở máy gọi:

- Lý Thêm, muộn rồi còn đánh thức anh thật ngại quá... Anh giúp tôi điều tra một người, tôi muốn biết cô ấy làm gì... tên cô ấy là Chu Thiến!

...

Cuộc thi stylist toàn quốc bắt đầu bước sang vòng loại.

Thành phố này cũng có mấy trăm stylist tham gia. Hơn nữa, các thành phố nhỏ khác cũng có mấy trăm stylist khác, tính ra toàn tỉnh cũng có đến hơn ngàn người dự thi. Tham gia kì thi đều là những người mới còn những bậc thầy có tiếng đương nhiên sẽ không tham gia mà tranh giành với đám hậu bối.

Hôm thi đấu, Chu Thiến gặp lại đám người Triệu Viện Viện đã lâu không gặp. Giờ Triệu Viện Viện đã trở nên cao nhả, xinh đẹp, hoàn toàn không còn chút tự ti, lo được lo mất như trước. Triệu Viện Viện cố gắng mà có được thành công, cô nắm chặt vận mệnh trong tay cho nên luôn thoải mái, tự nhiên xinh đẹp.

Tiểu Mạt giới thiệu Chu Thiến cho bọn Triệu Viện Viện, Lý San, hai người nhìn thấy Chu Thiến mỉm cười thì đều tò vò tò mò.

Hàn huyền một hồi, Triệu Viện Viện không nhìn được cười nói:

- Chẳng hiểu vì sao, mình có cảm giác rất lạ, như là đã quen Chu Thiến từ lâu rồi vậy

Lý San cũng bùng miệng cười:

- Mình nghĩ chỉ mình mình mới thấy thế, thì ra cậu cũng vậy

Tiểu Mạt và Chu Thiến nhìn nhau cười, Tiểu Mạt nói:

- Không quan trọng là quen biết bao lâu, tóm lại, sau này mọi người chính là bạn bè!

Lý San và Triệu Viện Viện đều cười gật đầu.

Đấu vòng loại rất đơn giản, hơn một ngàn tuyển thủ báo danh, chia làm 10 tổ, mỗi tổ đều có một đề mục thiết kế khác nhau. Tuyển thủ theo yêu cầu làm tạo hình cho người mẫu sau đó ban giám khảo sẽ chọn ra năm người ưu tú nhất trong tổ. 50 người đó lại thi một lần nữa rồi chọn ra mười người để tham gia kì thi Toàn quốc.

Người mẫu đầu là tự chuẩn bị, mọi người đều chọn người mẫu xinh đẹp. Chu Thiển cũng không là ngoại lệ, người mẫu của cô chính là một sinh viên đang theo học tại trường đào tạo nghệ thuật. Dù sao đáng người, diện mạo xinh đẹp thì cũng dễ tạo hình hơn.

Lần thi này, không thể không nói, vẫn là học viên của Yêu Tí Lệ là áp đảo nhất. Mười người lọt vào danh sách thì có đến 8 người đều tốt nghiệp từ Yêu Tí Lệ. Chu Thiển, Tiểu Mạt, Triệu Viện Viện, Trương Bân, Lý San là một trong số 10 người, hai người không phải là học viên của Yêu Tí Lệ là stylist nổi tiếng trong thành phố khác.

10 người này sẽ được tham gia cuộc thi toàn quốc tháng tới

Thi xong, Chu Thiển và bọn Trương Bân, Tiểu Mạt cùng gặp nhau chúc mừng

Mọi người uống rượu nói chuyện phiếm, không khí rất náo nhiệt. Vài lần chạm cốc, Trương Bân không nhịn được hỏi Chu Thiển:

- Cậu học stylist ở đâu, học rất có bài bản đó!

Đây là nghi vấn chung của mọi người, tất cả đều mở to mắt nhìn cô. Chu Thiển không thạo nói dối nhưng không thể không bịa chuyện, cô lấp bấp:

- Minh... mình học theo một người đồng hương.

Lý San sùng bái:

- Vậy thầy của cậu nhất định là người rất giỏi. Chu Thiển, thiết kế của cậu thực sự rất tuyệt, làm mình nhớ đến một người...

Nói tới đây, Lý San đột nhiên dừng lại nhưng mọi người đều biết cô nhắc đến ai, ai nấy đều trầm xuống

Triệu Viện Viện khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Nếu cô ấy còn sống, cô ấy sẽ là người có khả năng lọt top 10 nhất trong bọn mình...

Chu Thiển thấy những người bạn này vẫn không quên mình thì rất cảm động nhưng cô không thể nói ra sự thật. Vừa cảm động lại vừa thấy có lỗi với mọi người.

Lúc này, Tiểu Mạt gờ cổ bìa lên nói:

- Hôm nay vui về thế này, đừng nhớ đến chuyện buồn nữa. Nào, chúng ta cùng ly đi, hi vọng mọi người đều có thể lọt top 10 trong cuộc thi toàn quốc này.

Mọi người đều nâng cốc, Triệu Viện Viện nói:

- Đúng, chúng ta có thể vào chứng tỏ Thiệu Lâm nhất định là có thể. Mọi người cùng cố gắng, nhất định phải vào top 10!

- Cùng ly!

Tám chiếc cốc chạm nhau khiến bọt bìa bắn ra, lóe sáng dưới ánh đèn.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 219: Đi dạo phố

Cuộc thi vòng loại qua đi, Chu Thiển đặt toàn bộ sức lực vào lần thi toàn quốc sắp tới, trong lúc đó cũng có đôi lần cùng Tiểu Mạt đến nhà trẻ thăm Thế Duy.

Thấy Thế Duy ở nhà trẻ vui vẻ chơi đùa cùng các bạn, cùng cô giáo học hát học múa, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc nào cũng tươi cười, Chu Thiển cảm thấy bất kể thế nào, đưa Thế Duy đến nhà trẻ là quyết định không sai. Trẻ con phải được chơi với bạn bè nhiều hơn. Lúc trước Thế Duy chỉ ở trong nhà, cơ hội ra ngoài không nhiều, người tiếp xúc cùng cũng chỉ là người nhà, đó không phải là điều tốt cho sự phát triển của trẻ nhỏ.

Thế Duy thấy Chu Thiển thì cũng rất vui, ôm Chu Thiển mà gọi không ngừng khiến Tiểu Mạt có chút ghen tuông nói:

- Thế Duy có cô là không để ý đến mẹ nuôi à

Lúc này Thế Duy mới ôm Tiểu Mạt mà thơm một cái

Thế Duy dựa vào lòng Chu Thiến, thủ thi kể một số chuyện, có đôi chỗ nói còn chưa rõ ràng nhưng Chu Thiến vẫn có thể hiểu đại khái ý tứ của cậu bé. Cậu bé rất nhớ cô, nhà trẻ chơi rất vui, các cô giáo khen cậu bé hát hay, mãi đến trưa phải đi ngủ thì Thế Duy mới lưu luyến vẫy tay chào Tiểu Mạt và Chu Thiến.

Không ngờ đến hôm sau Triệu Hi Thành đã gọi điện đến

- Chu tiểu thư, hôm qua cô thăm Thế Duy?

Chu Thiến nghe xong khó hiểu:

- Triệu tiên sinh, chẳng lẽ tôi không thể đến thăm Thế Duy sao?

Bên kia, Triệu Hi Thành im lặng một lúc rồi mới nói:

- Chu tiểu thư, tôi không có ý này, là Thế Duy nói hôm qua nó quên kể với cô một chuyện

- Chuyện gì?

- Nó nói muốn cô dẫn nó đi mua quần áo. Nó thích bộ quần áo lần trước cô mua cho nó. Nó hỏi thứ bảy này cô có thể dẫn nó đi không?

Dẫn con đi mua quần áo là niềm vui khó có được, Chu Thiến sao có thể từ chối

- Được, thứ bảy tôi đến đón thằng bé.

Bên kia, Triệu Hi Thành thân nhiên nói:

- Thứ bảy tuần này tôi sẽ đến đón cô.

Nói xong liền cúp điện thoại.

Chu Thiến sững sốt, nhất thời quên đập máy, trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút.

Anh ấy nói gì? Anh đến đón cô? Anh đi với bọn họ sao?

Ba người cùng đi dạo phố? Nếu đổi lại là trước kia thì cô nhất định sẽ rất vui nhưng bây giờ lòng cô lại ứ dột bởi vì cô không hiểu được, rốt cuộc là anh muốn gì?

Rất nhanh đã đến thứ bảy. Mà xui quỷ khiến mà Chu Thiến vẫn trang điểm phon phốt qua. Cô mặc bộ váy liền màu trắng, kiểu dáng đơn giản thoải mái, thắt chiếc thắt lưng nhỏ màu vàng khiến người ta cảm thấy sáng bừng. Tóc vì trời nóng mà buộc lên, đuôi ngựa dài lúc lắc đầy sức sống, cô khẽ cười, khuôn mặt trang điểm nhẹ càng thêm tú lệ.

Chu Thiến nhìn gương mà nghĩ, may mà Tiểu Mạt hôm nay phải đi làm, nếu không nhìn cô thế này chẳng biết có treu cô không nữa...

Đang nghĩ thì Triệu Hi Thành gọi điện thoại đến nói anh đang ở dưới lầu

Chu Thiến vội lấy túi xách rồi đi xuống

Triệu Hi Thành dựa ở ngoài xe nhìn quanh bốn phía mà cảm khái. Dường như mới đây thôi anh còn ở đây hân hoan đợi Thiệu Lâm xuống. Nhưng giờ Thiệu Lâm đã hương tiêu ngọc vẫn, còn anh thì đứng đây chờ một người con gái khác.

Lòng anh buồn khổ vô cùng nhưng khi nhìn thấy Chu Thiến chậm rãi xuất hiện trước mặt thì cố ép sự buồn bã đó xuống

Anh nhìn cô thân nhiên cười cười:

- Hôm nay phiền cô rồi!

Chu Thiến lắc đầu nói:

- Không đâu, tôi rất thích chơi với Thế Duy

Chu Thiến nhìn Hi Thành, hôm nay anh mặc áo phông trắng, quần dài màu nâu sáng, vẻ thoải mái này khiến anh bớt nghiêm túc mà thêm chút sức sống, càng tuổi tú hơn

Thế Duy ngồi ở ghế phụ, thấy Chu Thiến thì vội vẫy tay với cô, trông rất vui.

Triệu Hi Thành mở cửa ghế phụ, nói với cô:

- Cô bé Thế Duy ngồi đằng trước cho an toàn.

Chu Thiến gật gật đầu, bé Thế Duy.

Thế Duy nhìn cô một lúc rồi đột nhiên cười nói:

- Cô hôm nay xinh quá!

Lúc này Triệu Hi Thành vừa vặn ngồi vào xe, nghe Thế Duy nói thì liếc nhìn Chu Thiến một cái, thấy cô trang điểm nhẹ mà long mi cong cong, ánh mắt long lanh hơn, môi bôi chút son bóng căng mọng.

Quả thật là đã trang điểm cẩn thận, khoe miệng Triệu Hi Thành bất tri bất giác mỉm cười đầy mê hoặc.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Triệu Hi Thành, dù Chu Thiến cố nhắc nhở bản thân phải trấn định nhưng vẫn đỏ mặt, ngay cả vành tai cũng nóng bừng. Cô cúi đầu tự mắng bản thân thật chẳng có tiền đồ.

Triệu Hi Thành nhìn vẻ quẫn bách của cô thì cũng thôi, thu hồi ánh mắt mà khởi động xe. Nhưng nụ cười lại càng sâu, tâm tình đột nhiên thật vui vẻ.

Chu Thiến thấy anh chuyên chú lái xe thì mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Dọc theo đường đi, Thế Duy theo yêu cầu của Chu Thiến mà hát những bài hát học được ở nhà trẻ, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, vẻ mặt rất vui vẻ. Hát chán rồi thì bắt đầu nói chuyện với Chu Thiến.

- Minh Minh nói Chủ nhật bố mẹ bạn ấy đều đưa bạn ấy đi chơi.

Thế Duy mở to đôi mắt nhìn Chu Thiến, vẻ hâm mộ trong mắt cậu bé khiến Chu Thiến đau lòng.

- Hôm nay cô đưa Thế Duy đi chơi Thế Duy rất vui! Ngày mai Thế Duy sẽ nói với Minh Minh.

Lòng Chu Thiến xót xa, không khỏi nhìn về phía Triệu Hi Thành thì đã thấy Hi Thành cũng đang đắm chiêu nhìn mình. Ánh mắt hai người vừa chạm nhau thì lại vội quay đi.

Triệu Hi Thành lái xe đến cửa hàng quần áo trẻ em mà Chu Thiến chỉ.

Ba người xuống xe, cả ba đều mặc áo trắng, trong mắt mọi người xung quanh, đây chính là hình ảnh một nhà ba người thật ấm áp.

Nhân viên cửa hàng nhìn xe của bọn họ thì biết là khách quý, vội cười bước lên mở cửa rồi chào đón:

- Chào mừng quý khách.

Thế Duy hào hứng đi vào. Chu Thiến ở sau lo lắng kêu:

- Cẩn thận!

Triệu Hi Thành đi sau nhìn bọn họ thì mỉm cười.

Hai người lớn chọn quần áo cho Thế Duy, Thế Duy ở bên chơi ngựa gỗ.

Triệu Hi Thành đưa một chiếc áo cộc cho Chu Thiến rồi hỏi:

- Cái này thế nào?

Chu Thiến đang xem một bộ khác, nghe Triệu Hi Thành nói thì đi qua, nhìn chiếc áo trên tay anh, sau đó nhún mày:

- Không được, quá ngắn, dễ bị hở bụng, Thế Duy sẽ bị cảm lạnh.

- Vậy cái này thì sao? Triệu Hi Thành đưa một chiếc khác tới.

- Cái này cũng không tệ, nhưng họa tiết này không phải là nhân vật hoạt hình Thế Duy thích.

Lúc này khoảng cách hai người càng lúc càng gần. Chu Thiến tìm được một bộ rất vừa ý, quay đầu nói:

- Cái này cũng rất được...

Quay người lại liền đâm sầm vào lòng Triệu Hi Thành. Hai người gần nhau như thế, gần đến độ có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của nhau. Lòng Chu Thiến hoảng hốt, vội lùi về phía sau nhưng lại trượt chân mà ngã. Trong lúc nguy cấp, Triệu Hi Thành vội ôm lấy eo cô, ôm cô vào lòng mình, ôm thật chặt tựa như cô là báu vật của đời anh.

- Cần thận!

Triệu Hi Thành khẽ nói, đôi mắt đen như động sâu không đáy như muốn hút cô vào

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220: Không thể không chế

Hai người dựa vào nhau quá gần, Chu Thiển chỉ cảm thấy thân thể Triệu Hi Thành nóng như bàn ủi, cảm giác nóng bỏng đó như truyền đến tận đáy lòng cô

Ánh mắt của anh khiến cô hoảng loạn. Tay cô đặt trên ngực anh, cô thậm chí còn cảm nhận được dưới làn da nóng rực của anh, tim anh đang đập loạn.

Lòng Chu Thiển cả kinh, vội đẩy Triệu Hi Thành ra, tim đập loạn. Cô cúi đầu không dám nhìn vào mắt anh. Cô khẽ nói:

- Tôi đi xem Thế Duy

Nói xong vội vòng ra đằng sau, đi về phía Thế Duy.

Hôm nay cô đáng ra không nên đến, cô không nên quá gần gũi với anh. Nếu đã là chuyện không thể thì tại sao còn để cho anh có cơ hội làm cô bối rối?

Triệu Hi Thành nhìn bóng cô vội vàng rời đi, lòng buồn bã mất mát. Hai tay như vẫn còn lưu lại hương thơm thân nhiên của cơ thể cô. Anh nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay, phải đi cảm giác tê dại nơi đó rồi đi về phía bọn họ.

Chu Thiển cảm bộ quần áo vừa chọn xong hỏi ý kiến Thế Duy. Thế Duy chỉ cần là cô mua thì đều nói thích. Chu Thiển thấy Triệu Hi Thành đi tới, nhớ lại cảnh khi nãy mà mặt nóng bừng. Cô tránh anh đi qua chỗ khác mà chọn đồ cho Thế Duy.

Triệu Hi Thành thấy cô có ý né tránh thì trầm mặt xuống, lòng rất khó chịu. Nhưng anh muốn cô thế nào đây? Là chính anh từ chối cô, chẳng lẽ còn muốn cô chết cũng phải bám riết lấy anh? Nếu cô thực sự là loại con gái như thế thì chắc anh đã thấy thoải mái.

Nhân viên bán hàng lúc này đi tới nhiệt tình giới thiệu:

- Tiên sinh, phu nhân, có muốn thử quần áo gia đình của cửa hàng chúng tôi không. Cậu bé nhà các vị đáng yêu thế kia, lúc đi dạo phố mặc như vậy sẽ rất ngọt ngào, ấm áp đó.

Chu Thiển thấy nhân viên kia hiểu lầm thì định sửa lại nhưng Triệu Hi Thành lại nói:

- Được, mang qua cho chúng tôi xem

Nhân viên cửa hàng cười tủm tỉm mà đem đến một bộ áo gia đình rồi nói:

- Có của cha mẹ và con, kiểu dáng giống hệt nhau, thực sự rất đáng yêu

Nói xong đưa cho ba người mỗi người một chiếc áo rồi lại dẫn Thế Duy đi vào phòng thay đồ.

- Tiên sinh, phu nhân đừng lo, nhân viên cửa hàng của chúng tôi sẽ chăm sóc cậu bé cẩn thận. Giờ cũng mời hai người đi thử đồ đi

Nói xong liền bước đi.

Chờ nhân viên cửa hàng đi rồi, Chu Thiển giận dữ nhìn Triệu Hi Thành khẽ nói:

- Triệu tiên sinh, anh có ý gì? Vì sao lại làm chuyện khiến người khác hiểu lầm này?

Triệu Hi Thành nhìn khuôn mặt lạnh như băng của cô mà nói:

- Chẳng qua tôi muốn mua quần áo gia đình, sao lại khiến người ta hiểu lầm? Mua bây giờ sau này kiểu gì chẳng có lúc dùng

Nói xong cầm quần áo đi vào lòng thay đồ, trước khi vào cũng xoay người nhìn Chu Thiển nói:

- Cô cũng thử đi, tôi mua một bộ cho cô

Nói xong đi vào phòng thay đồ

Anh rất muốn nhìn Chu Thiến cùng mình và Thế Duy mặc quần áo gia đình nhưng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của cô thì chẳng thể mở lời, đành nói trở đi như vậy.

Cô sẽ mặc chiếc áo đó sao?

Chu Thiến cầm chiếc áo kia đứng đó. Không sai, cô rất mong có thể cùng Hi Thành và con mặc quần áo gia đình nhưng thế này là sao? Mua rồi sau này sẽ dùng? Với Tổng Thiệu Vân sao?

Quần áo gia đình có thể tùy tiện mặc thử sao? Cô lấy lý do gì để mặc chiếc áo này mà đứng chung với bọn họ. Quá khó xử/

Triệu Hi Thành thay quần áo đi ra, vừa vặn nghe được nhân viên của hàng nói chuyện với Chu Thiến

- Phu nhân, sao cô không vào mặc thử, hay là không thích à?

Chu Thiến cười cười nhét chiếc áo vào tay nhân viên:

- Cô nhầm rồi, tôi không phải là vợ anh ta, chiếc áo này tôi không mặc được.

Nhân viên cửa hàng ngượng ngùng cười cười:

- Xin lỗi cô, tôi còn nghĩ ba người là người một nhà

- Không sao!

Triệu Hi Thành có chút bức mình. Anh nghiêm mặt đi ra, vừa vặn Thế Duy cũng thay đồ xong, cậu bé trông rất đáng yêu. Triệu Hi Thành bế Thế Duy lên soi gương, một lớn một bé mặc quần áo giống nhau, cảm giác thật ấm áp.

Nhân viên cửa hàng đương nhiên là khen không ngớt lời. Thế Duy thấy mình mặc quần áo giống cha thì cũng thấy rất thú vị. Triệu Hi Thành gọi nhân viên cửa hàng tính tiền rồi nói:

- Lấy thêm một bộ thế này cho tiểu thư kia!

Dù sao khi này cũng từng nói thế mặc dù ý anh không phải là vậy

Ai ngờ Chu Thiến lập tức cười mà cản lại. Cô nhìn Triệu Hi Thành mỉm cười nhưng ánh mắt lại lạnh tanh:

- Không cần, Triệu tiên sinh, cảm ơn ý tốt của anh, quần áo kiểu này chồng tương lai của tôi sẽ mua.

Mặt Triệu Hi Thành cứng đờ. Chồng tương lai? Anh lập đi lập lại từ này trong lòng vài lần. Anh đón lấy túi đồ nhân viên cửa hàng đưa rồi bế Thế Duy đi ra ngoài.

Anh mở cửa xe, bế Thế Duy vào. Thấy Chu Thiến vẫn còn đứng đó thì nói:

- Sao còn không lên xe? Tôi đưa cô về!

Chu Thiến nói:

- Không cần, tôi còn có việc khác!

Sắc mặt Triệu Hi Thành càng âm trầm, thì ra cô trang điểm chẳng phải là vì anh, anh tự mình đa tình? Anh oán hận lên xe rồi lái xe phóng vụt đi.

Chu Thiến nhìn bóng xe dần biến mất thì bĩu môi. Sau đó xoay người đến trạm xe bus đối diện chờ xe. Cô muốn đến trường đào tạo người mẫu tìm mẫu nam. Cuộc thi chung kết có yêu cầu tạo hình cho mẫu nam. Vốn cũng chẳng nhất thiết là hôm nay nhưng nếu đã ra ngoài thì đi luôn cho tiện.

Triệu Hi Thành trở về nhà thì giao Thế Duy cho người hầu rồi lập tức gọi điện cho Lý Thêm

- Lý Thêm, chuyện tôi nhờ anh làm đến đâu rồi

- Triệu tổng, theo báo cáo thì Chu Thiến giờ đang chuẩn bị tham gia cuộc thi stylist toàn quốc, không biết có gì đặc biệt không

- Cái này tôi biết, còn tin gì khác sao?

- Đúng rồi, cuộc thi này cần mở rộng, đang tìm tài trợ

- Rồi, tôi biết rồi! Vất cho anh rồi

Từ sau lần Lý Thêm tham gia cứu Thiệu Lâm, Triệu Hi Thành khách khí với Lý Thêm nhiều, cũng rất để ý chiều cố chuyện làm ăn của Lý Thêm. Điều này giúp Lý Thêm dần thoát khỏi cái bóng là băng đảng xã hội đen nhưng có một số chuyện bí mật thì Triệu Hi Thành vẫn nhờ Lý Thêm giúp.

Triệu Hi Thành thu điện thoại. Tài trợ? Không biết nếu biết có Triệu thì tài trợ thì bên tổ chức có vui không đây?

Nhưng anh đang làm gì thế? Anh cố ý tiếp cận cô để làm gì? Từ sau khi thấy cô và Hi Tuấn một chỗ, anh không thể bình tĩnh nổi. Anh không muốn tiếp cận với cô nhưng không nhịn được mà muốn gặp cô. Hôm nay tìm cô đi mua quần áo chính là vì thế. Nhưng vừa thấy cô thì anh lại không thể tự thả lỏng bản thân mà khiến cả hai bên cùng không vui.

Anh rốt cuộc đang làm gì? Đường như hoàn toàn không không chế được...

Cô lại nói với anh chồng tương lai? Nhớ tới những lời này của cô anh lại nổi giận. Anh ngẩng đầu, mắt lóe sáng, anh muốn xem xem ai có thể thành chồng tương lai của cô?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Cuộc thi lớn

Từ lần đó cùng Triệu Hi Thành không vui mà chia tay, mãi đến khi bắt đầu trận chung kết, hai người đều chưa từng gặp lại.

Về phần bữa cơm còn nợ Triệu Hi Tuấn, Chu Thiển nghĩ thế này, Hi Tuấn là người nổi tiếng, nhà ăn bình thường đương nhiên không được nhưng nhà hàng lớn một bữa cơm tốn mấy ngàn thì cô cũng không chịu nổi. Nên biết giờ cô chẳng còn là con dâu Triệu gia nữa, hơn nữa vì chuẩn bị đi thi mà phải bỏ ra không ít tiền bạc để mua dụng cụ, mời người nấu. Chu Thiển nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy để biểu thị sự cảm ơn thì tốt nhất là mời Hi Tuấn về nhà, tự mình làm cơm.

Quan trọng là, trong nhà có Tiểu Mạt, có thể tránh việc ở riêng với Hi Tuấn. Tuy rằng bên ngoài Hi Tuấn chỉ nói rằng là bạn bè nhưng một số hành động của anh lại không như vậy. Chu Thiển cho rằng, nếu đã không có tình cảm thì nên giữ khoảng cách là hơn.

Lúc đầu Triệu Hi Tuấn nhận được lời mời của cô, nghe cô nói sẽ tự mình vào bếp thì rất vui nhưng khi đến chỗ cô ở, phát hiện Tiểu Mạt cũng ở đó thì thoáng hiểu ý tứ của cô. Trong lòng anh có chút thất vọng nhưng vẫn mỉm cười mà không bộc lộ ra ngoài.

Tiểu Mạt giờ đã có Trương Bân, không còn thần tượng cuồng nhiệt Hi Tuấn như xưa nhưng có thể được cùng ăn cơm với thần tượng thì vẫn rất vui. Ba người trò chuyện rất thoải mái cho nên bữa cơm này bề ngoài không khí vẫn rất tốt.

Sau khi ăn xong, Hi Tuấn gọi điện hẹn cô đôi lần nhưng cô đều lấy cớ vì chuẩn bị cho cuộc thi mà từ chối. Trong điện thoại, giọng Hi Tuấn vẫn rất nhu hòa:

- Được rồi, chờ bao giờ em thi xong rồi nói

Lúc này lại khiến Chu Thiển không biết nên nói gì mới tốt.

Rất nhanh, cuộc thi bắt đầu

Tất cả tuyển thủ xuất sắc nhất đều tập trung tại thành phố B. Trước khi thi, ban tổ chức mở cuộc họp báo tại một khách sạn lớn, mấy trăm người hội tụ, còn cả đài truyền hình, nhà báo đưa tin. Có vẻ cuộc thi năm nay rất rầm rộ

Cuộc họp chủ yếu là đưa ra các quy tắc của cuộc thi lần này. Cuộc thi chia làm mười tuần. Ba tuần đầu là tự do phát huy sở trường, người thi có thể thoải mái tạo hình cho người nấu của mình theo sở trường. Ba tuần đầu này sẽ lọc ra 50 người giỏi nhất. Sau đó 5 tuần là thi theo chủ đề, do ban tổ chức quyết định nội dung, ví dụ như thi hóa trang sân khấu, dạ tiệc hay cuộc sống... Đề thi sẽ được tuyên bố trước một tuần, mọi người đều có thời gian để chuẩn bị. Đến hôm thi, ban giám khảo sẽ quyết định ai bị loại, ai được tặng bạc. Mà năm tuần này sẽ chọn ra top 10. Cuối cùng, hai tuần còn lại là do giám khảo ra đề ngay tại chỗ, người thi lập tức tạo hình, quyết định á quân, quán quân...

Các giai đoạn của cuộc thi đều được phát sóng trên Thiệu Vân, hàng ngày báo chí cũng đưa tin, đánh giá, nhận xét về các tuyển thủ. Còn lập trang web để bình chọn cho các thí sinh. Mà khán giả có thể nhận tin bầu chọn cho thí sinh. Tóm lại, cuộc thi lần này có lẽ nhận được sự tài trợ rất lớn mà trở thành cuộc thi cả nước đều biết, thành chủ đề bàn tán của mọi người.

Cuối cùng, trưởng ban tổ chức nói:

- Cuộc thi lần này chúng tôi có đặt camera trong phòng hóa trang, hơn nữa đài truyền hình cũng sẽ có người đến quay phim, chụp ảnh. Vì thế tôi mong các thí sinh sẽ cố gắng dựa vào thành tích của bản thân, chúng tôi không mong có chuyện không hay gì xảy ra. Nhưng một khi phát hiện có người dùng thủ đoạn thì sẽ hủy tư cách dự thi của người đó. Đương nhiên, tôi tin rằng các bạn ngồi đây đều là những người có đạo đức

Ý chính là cảnh cáo mọi người không được giở trò, cho dù giở trò cũng sẽ bị phát hiện.

Tiểu Mạt nghe xong thì lặng lẽ nói với Chu Thiến:

- Thế thì may rồi, không sợ gặp phải loại người như Hồ Giai Giai hay Lư Văn Chí

Kết thúc hợp báo, Chu Thiến và Tiểu Mạt đi ra hội trường, nhìn thấy bọn Trương Bản và Triệu Viện Viện đang ở bên ngoài chờ hai người

Bọn họ vừa ra, Trương Bản chỉ về phía trước nói:

- Mọi người nhìn cô gái kia kìa

Đám người Chu Thiến nhìn theo mắt anh, thấy trong đám người đang đi ra có một cô gái nhỏ nhắn, xinh đẹp theo kiểu kẹo ngọt.

Tiểu Mạt khó hiểu hỏi:

- Sao thế

Trương Bản nói:

- Thầy Khắc Y nói, cô gái này chính là ứng cử viên số 1 cho vị trí quán quân lần này

Triệu Viện Viện nhìn cô gái kia nói:

- Cô ấy? Nhìn trông không lớn tuổi lắm, thật sao?

Trương Bản lắc đầu:

- Mọi người đừng xem thường, cô ấy là học trò cưng của thầy Cát Lạc đó.

Thầy Cát Lạc! Tất cả mọi người đều tỏ vẻ kính trọng. Thầy Cát Lạc có thể nói là không thua kém Khắc Y là mấy, chẳng qua ông phát triển sự nghiệp ở thành phố S (dự là Thượng Hải). Rất nhiều bộ phim truyền hình, điện ảnh nổi tiếng đều mời ông tạo hình.

Học trò cưng của ông đương nhiên chẳng phải là người bình thường.

Chu Thiến cười nói:

- Trương Bản, anh gặp kinh địch rồi

Trương Bản nhìn cô cười nói:

- Không chỉ là cô ấy, mọi người cũng đều là kinh địch của tôi, tôi đâu dám xem nhẹ!

Chu Thiến lại khẽ thờ dài. Bất kể nói thế nào, cô dù học tốt nhưng so với bọn họ luôn thiếu mất hai năm kinh nghiệm, đó là sự chênh lệch rất lớn. Chu Thiến cũng chẳng cho rằng mình có thể thắng được bọn họ. Giờ cô chỉ muốn cố gắng lọt top 10 sau đó làm trợ lý cho thầy Khắc Y.

Bọn họ đang nói chuyện, đột nhiên Lý San chú ý về một hướng khác. Sau đó, mọi người nhìn theo thì thấy đó chính là Lư Văn Chí

- Lư Văn Chí! Trương Bản vẫy vẫy

Tiểu Mạt giận dữ nói:

- Sao lại gọi anh ta?

Cô vẫn luôn để bụng chuyện anh ta hại Chu Thiến.

Trương Bản nhìn bạn gái nói:

- Đừng thế nữa, cậu ấy đã phải trả giá cho hành động của mình rồi. Dù sao cũng từng là bạn bè

Mới Tiểu Mạt giật giật còn định nói thêm nhưng Chu Thiến đã khẽ kéo áo cô. Tiểu Mạt quay đầu nhìn, Chu Thiến lắc đầu khẽ nói:

- Thôi đi, mình không sao

Lúc này Tiểu Mạt mới thôi.

Lưu Văn Chí nghe tiếng Trương Bản gọi, nhìn thấy bọn họ thì do dự một hồi rồi mới bước tới. Sắc mặt có chút mất tự nhiên.

- Mọi người đều tới tham gia cuộc thi? Anh ta hỏi

Trương Bản gật đầu nói:

- Cậu cũng tham gia thi sao? Nhưng sao lúc thi loại không gặp nhỉ?

Lưu Văn Chí mặc quần áo bình thường, sắc mặt có chút tiêu tụy, vẻ mặt rất cô đơn, sớm đã chẳng còn vẻ mặt khi trước. Anh nghe Trương Bản hỏi thì cúi đầu khẽ nói:

- Tôi làm nhiều việc nhưng không hợp, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có việc này. Tôi mong có thể tìm được con đường mới qua cuộc thi này. Tôi đã làm rất nhiều việc sai trái, cũng biết khó mà lặn lội ở đây nhưng tôi vẫn muốn làm một stylist...

Nói đến đây, giọng anh ta có chút khàn khàn, chắc hẳn là lòng cũng không thoải mái gì. Một lát sau, anh ta nói thêm:

- Mình tham gia thi loại ở chỗ khác nên mới không gặp mọi người

Nghe những lời này, kể cả Tiểu Mạt, Chu Thiển cũng đều tha thứ cho anh. Dù sao trước kia quan hệ của bọn họ rất tốt, ai cũng mong anh thực lòng hối cải, không sa đọa.

Trương Bản vỗ vỗ vai anh nói:

- Người anh em, chúng ta cùng nhau cố gắng!

Nghe được tiếng “anh em” này của Trương Bản, Lưu Văn Chí ngẩng đầu nhìn mọi người, mắt hơi ửng đỏ:

- Mọi người còn chấp nhận tôi sao?

Triệu Viện Viện cười cười, nói:

- Chỉ cần sau này anh sống thẳng thắn, chính trực thì sẽ mãi mãi là bạn bè của chúng tôi

Lưu Văn Chí cảm kích nói không nên lời, lén nhìn qua Lý San. Lý San lại lặng lẽ quay mặt đi, Lưu Văn Chí lại tái mặt.

Lúc này, Chu Thiển nói:

- Cùng đi ăn đi, mình đói rồi, mọi người không đói sao?

Lưu Văn Chí nhìn Chu Thiển với vẻ nghi hoặc.

Tiểu Mạt giới thiệu Chu Thiển cho Lưu Văn Chí:

- Đây là bạn mới của chúng ta

Chu Thiển vươn tay nói:

- Chào anh, tôi là Chu Thiển.

...

Tuần thi đầu tiên chính thức bắt đầu. Hôm đó, mọi người mới biết cuộc thi này quy mô lớn cỡ nào. Đầu tiên, trâu đấu được tổ chức ở đài truyền hình truyền hình lớn nhất, rất nhiều đài truyền hình khác đều truyền hình trực tiếp. Hơn nữa ban giám khảo cũng là những người có tiếng tăm. Những stylist, nhà thiết kế thời trang, ngôi sao nổi tiếng toàn quốc đều tham gia. Nghe nói, đến đêm chung kết còn có thể có khách mời đặc biệt.

Đám người Chu Thiển, Trương Bản ngồi trong phòng hóa trang mà làm tạo hình cho người mẫu của mình. Đường như không hẹn mà ai nấy đều chọn người cao ráo, ngoại hình bắt mắt. Đúng như Tiểu Mạt nói:

- Tạo hình khác nhau ở mỗi người mẫu lại có hiệu quả khác nhau. Phải tạo chút khí thế, ai mà chả nghĩ thế. Mọi người đều dùng người mẫu chuyên nghiệp mà mình lại dùng người thường làm người mẫu thì chẳng phải là tự mình chịu thiệt?

Quả đúng là đạo lý này.

Bọn Chu Thiển đang làm tạo hình cho người mẫu, đột nhiên một người dự thi đi vào, nói với người bên cạnh:

- Mẹ ơi! Lần này qui mô lớn thật đó! Nếu thực sự có thể vào top 10 là quá đủ để nổi tiếng rồi!

Người còn lại xen ngang:

- Tôi nghe nói lần này cuộc thi nhận được nguồn tài trợ rất lớn từ Triệu thị!

- Triệu thị?

Hai chữ này thu hút tất cả mọi người. Tay Chu Thiến khựng lại, cũng ngẩng đầu lên nhìn

- Đúng thế, nghe nói vì người vợ đã mất của tổng giám đốc tập đoàn Triệu thị cũng là một stylist nên mới đầu tư mạnh tay cho cuộc thi này. Chắc sẽ đến làm khách mời đó!

- Đúng rồi! Năm đó anh ấy và vợ rất yêu nhau, cảnh bọn họ tay nắm tay rời khỏi buổi họp báo của Hi Tuấn đến giờ tôi vẫn không quên

- Đúng là người đàn ông tình sâu nghĩa nặng. Thật đáng thương...

Chu Thiến bất tri bất giác dừng tay. Anh cũng đến đây sao? Cô đã hạ quyết tâm sẽ rời khỏi cuộc sống của anh thì vì sao anh còn cứ xuất hiện quanh cuộc đời cô?

Bình tĩnh, bình tĩnh, anh là vì Thiệu Lâm mà đến, đừng nghĩ linh tinh!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: “Ác khẩu”

Lúc cuộc thi bắt đầu, bởi vì công tác quảng cáo rất tốt nên trường quay rộng đến 1200m² cũng chẳng còn chỗ ngồi. Ánh đèn trên sân khấu sáng như ban ngày. Máy quay đặt trước sân khấu.

Một bàn dài gồm chính giám khảo ngồi trước sân khấu. Khắc Y cũng là một trong số các giám khảo. Vòng đầu tiên rất đơn giản, chỉ là mọi người tạo hình cho người mẫu ở sau cánh gà, sau đó những thí sinh dẫn người mẫu lên sân khấu biểu diễn theo từng nhóm để ban giám khảo có cái nhìn khái quát. Cuối cùng giữ lại 50 người.

Cho nên vòng loại đầu tiên có đến 300 người bị loại. Nhưng Chu Thiến, Tiểu Mạt và các học viên của Yêu Ti Lệ đều nằm trong top 50

Lúc lên sân khấu, Chu Thiến cố ý nhìn quanh nhưng cũng không hề thấy Triệu Hi Thành thì thầm thở phào nhẹ nhõm nhưng lại thoáng thất vọng.

Cứ một tuần lại tiến hành một lần. Vòng thứ hai và thứ ba về cơ bản cũng như vòng thứ nhất nhưng vì ít người hơn nên giám khảo bình luận kĩ hơn một chút. Đặc biệt trong đó có một giám khảo là A Cát, theo giới thiệu cũng là một stylist bậc thầy trong nước là người đặc biệt thích soi mói. Các thí sinh đều là những người kinh nghiệm còn non, hơn nữa lần đầu tham gia vào trận đấu quy mô như vậy nên đều khó tránh khỏi có chút sai sót. A Cát một khi phát hiện lỗi sai thì sẽ xoay sâu vào đó làm cho nhiều thí sinh mất mặt. Anh ta nói có lý mà nói dài, còn đầy ý châm biếm, mỉa mai nên khiến mọi người cười rất nhiều. Không khí vì vị giám khảo này mà sôi động lên không ít. Cho nên anh ta áp đảo cả Khắc Y vốn không nói nhiều, trở thành giám khảo thu hút nhất. Máy trận đấu vừa qua, người khiến khán giả ấn tượng nhất không phải ai khác mà chính là A Cát “ác khẩu” này. Chính vì thế mà A Cát kia lại càng làm tới

Giống như tuần thứ 3, khi đến lượt Chu Thiến, cô tạo hình dự tiệc tối cho người mẫu. Chu Thiến tạo kiểu tóc cho người mẫu theo kiểu tóc xoắn lộn to, phần trên búi thành búi sang trọng và xoắn một vài lọn xuống. Váy dài màu trắng mềm mại cùng phụ kiện bằng thủy tinh long lanh. Giày cao gót màu trắng kết hợp cùng dáng người mảnh mai của người mẫu tạo nên vẻ thanh lịch, cao quý. Khán giả đều trầm trồ khen ngợi, nữ thì đỏ kị, nam thì thèm thường, ngay cả Chu Thiến cũng cảm thấy hài lòng, cho rằng nhất định có thể được tăng hạng. Dưới sân khấu, hầu hết các giám khảo đều cười tán thưởng. Ngay lúc mọi người nghĩ hẳn là không có vấn đề gì thì A Cát kia lại bắt đầu hăng giọng lên tiếng.

Nhìn thấy “ác khẩu” định mở miệng thì sắc mặt của Chu Thiến và bọn Tiểu Mạt đều biến sắc. Nguyên nhân không vì gì khác, chính vì lúc trước phạm là những người bị A Cát nhận xét đều gặp phải vận bị loại.

Thấy A Cát định lên tiếng, nhóm giám khảo đều nghiêng người nhìn, chờ mong xem ông ta sẽ nói gì. MC cũng rất hưng phấn, mọi người đều chú ý đến anh ta.

MC hỏi:

- Xin hỏi giám khảo A Cát có nhận xét gì?

A Cát trông vốn thanh tú, làn da rất trắng, tóc nhuộm vàng, nhìn qua trông có vẻ như một mỹ nam nhưng có phần hơi ái. Anh ta dường như rất vừa lòng với sự chú ý của mọi người, mỉm cười rồi nói:

- Bạn thí sinh này thiết kế không sai, phối hợp cũng rất hoàn mỹ. Nhưng tôi vừa nhìn đã biết, bạn ấy không có kinh nghiệm gì cả

Lòng Chu Thiến run lên. Sao anh ta có thể nhìn ra...

Các giám khảo khác đều mỉm cười chờ anh ta nói tiếp. Khắc Y nhìn thấy Chu Thiến đang lo lắng thì không khỏi cười cười.

MC vội phối hợp hỏi:

- Vì sao giám khảo A Cát lại nói như vậy?

A Cát cầm bút chỉ chỉ về phía người mẫu của Chu Thiến rồi nói:

- Người mẫu của thí sinh này vốn đã rất cao nhưng thí sinh lại làm kiểu tóc này, thêm giày cao gót. Tôi rất tò mò nếu người mẫu thực sự tham gia dạ yến thì sẽ có mấy người đàn ông dám đến gần cô ấy. Dù sao thì nếu là tôi tôi cũng không dám đến gần... cảm giác bị áp đảo lắm!

Cả hội trường cười vang, các giám khảo cũng cười lắc đầu. Chu Thiến nhếch miệng, mặt đỏ bừng. Tuy rằng giờ cô rất xấu hổ nhưng không thể không nói, anh ra nói rất có đạo lý, là cô đã xem nhẹ điểm này. Làm sao đây? Cô sẽ bị loại sao? Ngay cả top 50 còn chưa vào đã bị loại?

Chu Thiến bất an.

A Cát lại tiếp:

- Cho nên tôi mới nói người dự thi không có kinh nghiệm. Nếu đã làm nhiều thì đương nhiên sẽ biết chú ý đến điều này. Tuy rằng thiết kế không tệ nhưng tôi cảm thấy là một stylist trừ kiến thức vững chắc thì cũng cần đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ. Cho nên tôi cảm thấy thí sinh này không đủ tư cách trở thành một stylist giỏi.

Nói xong anh ta giờ phiếu loại.

Mặt Chu Thiến tái mét lại, đám Tiểu Mạt đứng sau cũng hoảng sợ.

Các giám khảo khác cũng giờ thê, bốn người loại, bốn người cho qua, cuối cùng chỉ còn lại Khắc Y chưa phát biểu gì. Ở tuần thứ ba này có quy tắc, khi thiết kế của thí sinh nào chưa đủ để tăng hạng thì sẽ để chờ đó xem xét, đợi tất cả mọi người dự thi xong thì sẽ cùng đưa ra danh sách người bị loại chứ không như hai tuần đầu là loại thẳng.

A Cát nhướn mày nhìn Khắc Y cười cười:

- Thầy Khắc Y, đây cũng là học viên của Yêu Ti Lệ sao?

Lúc trước có một số học viên của Yêu Ti Lệ như Tiểu Mạt, Lý San đều bị A Cát loại, lần này hỏi như vậy tương đương công khai chống đối Khắc Y. Mọi người cũng rất chờ mong phản ứng của Khắc Y, các máy quay, máy ảnh đều chĩa về phía bọn họ.

Khắc Y cười thoải mái:

- Trước giờ tôi làm việc đều không nhìn người. Thí sinh này không phải là học viên của Yêu Ti Lệ. Tôi chỉ cảm thấy lần này tham gia cuộc thi đều là người mới, thiếu kinh nghiệm là chuyện bình thường, chúng ta không nên quá khắc nghiệt. Theo ý tôi, kinh nghiệm có thể tích lũy dần dần nhưng kiến thức và sự sáng tạo của thí sinh mới là điều khó mà có được. Nếu ngay cả A Cát cũng đã nói thiết kế của cô ấy rất tốt thì tôi quyết định sẽ cho cô ấy một cơ hội.

Ông tao nhả hơi thở thông qua lên.

Vừa dứt lời, khắp hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Miệng A Cát giật giật, mặt có chút khó chịu.

5 so với 4, Chu Thiến tạm thời chưa bị loại. Cô thầm thở phào nhẹ nhõm, nhìn Khắc Y cười đầy cảm kích. Nhưng kết quả cuối cùng sẽ thế nào thì bây giờ khó mà nói được.

Chờ tất cả mọi người đều triển lãm kết quả xong, các giám khảo lui vào phòng nhỏ bàn bạc thứ hạng. Ước chừng 10 phút sau thì mới đi ra. Trong đó có một người cầm danh sách 50 người đưa cho MC. MC nhận được danh sách thì bắt đầu đọc tên. Người đầu tiên chính là người mà Trương Bản đã nhắc đến – học trò cưng của Cát Lạc – Bạch Diễm. Bạch Diễm cùng người mẫu của mình ngẩng cao đầu đi ra khỏi hàng, mỉm cười tự nhiên. Khán giả lại vỗ tay nhiệt liệt.

Ngay sau đó, Trương Bản, Tiểu Mạt, Triệu Viện Viện, Lý San, Lưu Văn Chí đều được xướng tên. Trong nháy mắt đã hơn 40 cái tên được đọc ra nhưng mãi chưa có tên Chu Thiến. Lòng Chu Thiến không khỏi lo lắng, lưng toát mồ hôi lạnh. Tiểu Mạt đứng ở trên liên tiếp quay đầu nhìn cô lo lắng. Chu Thiến vì để cô an tâm mà mỗi khi Tiểu Mạt nhìn thì lại mỉm cười tự tin, ý bảo cô đừng lo lắng nhưng thực sự bản thân lại rất khẩn trương, tim đập loạn như có con thỏ đang nhảy nhót.

Mãi đến số 49 vẫn là tên người khác, nhìn người đó hưng phấn đi vào hàng mà lòng Chu Thiển càng hoảng hốt. Đến khi MC sắp đọc tên người cuối cùng thì A Cát “ác khẩu” đột nhiên lại cất lời. Giờ là lúc hồi hộp nhất, có bao người chờ đợi cái tên cuối cùng này, tuy rằng tâm tình đều rất hồi hộp nhưng thấy A Cát thì lại không khỏi có chút chờ mong nghe anh ta nói.

- Xin chờ một chút!

Nói xong bốn chữ này, anh ta có ý hơi dừng lại để mọi người thúc giục rồi mới nói tiếp:

- Thật ra người cuối cùng này chúng tôi đã có sự tranh cãi rất lớn. Một số thì cho rằng cô ấy không nên xuất hiện ở đây nhưng một số khác cho rằng thí sinh này có tài năng, nên tạo cơ hội cho cô ấy. Tôi nói đến đây, chắc hẳn mọi người đều đã biết là ai

Anh ta nhìn quanh rồi mỉm cười:

- Không sai, chính là Chu Thiển!

Hai chữ “Chu Thiển” vừa bật ra khiến Chu Thiển thờ phào nhẹ nhõm. Lúc này mới phát hiện lưng áo đều đã bị mồ hôi tẩm ướt. Chu Thiển dẫn người mẫu đi ra, đang chuẩn bị bước vào hàng thì A Cát đột nhiên lại nói:

- Chu Thiển, xin đợi một chút!

Chu Thiển dừng bước nhìn anh ta, chẳng phải anh ta còn định nói thêm gì sao?

A Cát cười rồi nói:

- Cô đừng lo lắng, tôi chỉ muốn nói cho cô rằng hôm nay cô cách ranh giới bị loại chỉ vài bước. Nói cách khác cô chính là hạnh chót! Bọn họ đều nói nên cho cô cơ hội, tôi cũng rất mong muốn được xem cô sẽ đi xa được đến đâu. Tôi sẽ theo dõi cô cẩn thận!

“Hạnh chót” A Cát nói khiến mọi người cười to nhưng lòng Chu Thiển lại chẳng vui. Hạnh có thì sao? Hạnh chót thì vẫn là top 50. Chỉ cần vào được thi cô vẫn còn cơ hội. Anh ta nghĩ mình là giám khảo thì có thể thoải mái cười nhạo thí sinh sao?

Chu Thiển rất muốn đáp trả lại một cách mỉa mai nhưng vừa nghĩ đến thân phận giám khảo của anh ta. Cô biết A Cát này thích nổi bật thì tất nhiên là rất sĩ diện. Trước mặt mọi người mà quét sạch mặt mũi của anh ta thì tuyệt đối không phải là hành động khôn ngoan. Giờ anh ta đang lúc được mọi người ủng hộ, MC cũng sẽ bênh vực anh ta. Đắc tội anh ta thì sau này sẽ càng thêm phiền phức. Lập tức, Chu Thiển chỉ thản nhiên đáp:

- Cảm ơn thầy đã cho em cơ hội, em nhất định sẽ dùng hết khả năng để tiến xa hơn

Cô nhìn A Cát cười khề, sự kiên định trong mắt cô khiến A Cát dần ngừng cười.

- Em nhất định sẽ không làm cho thầy A Cát thất vọng!

Tôi nhất định sẽ tiến xa hơn anh nghĩ! Chu Thiển tự nhủ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 223: Bất ngờ

Ba tuần thi đầu tiên Triệu Hi Thành đều không xuất hiện, đến khi Chu Thiển nghĩ anh sẽ không xuất hiện thì tuần thi thứ 4 anh lại có mặt ở hàng ghế dành cho khách quý.

Khi top 50 cùng lên sân khấu, Chu Thiển liếc nhìn qua đã thấy Triệu Hi Thành mặc âu phục đen ngồi ở hàng khách quý. Chu Thiển lúc đó suýt đã làm rơi đội hình, may mà cô kịp thời tỉnh táo lại, đuổi kịp mọi người

50 người chia làm hai hàng đứng trên sân khấu. Chu Thiển đứng hàng đầu tiên, vị trí của cô vừa vặn là đối diện với Triệu Hi Thành, chỉ cần cô hơi cúi đầu là có thể nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm đang nhìn chằm chằm vào cô. Độ nóng trong ánh mắt ấy khiến cô có chút hoảng loạn. Cô vội vàng nhìn ra chỗ khác, không nhìn anh thêm lấy một lần. Trong lòng thầm đoán già đoán non ý đồ của anh

Anh tham dự lần này là có liên quan đến cô sao? Hay chỉ như mọi người nói, là hoài niệm người vợ đã mất? Thôi đi, đừng nghĩ nhiều nữa, mặc kệ anh ấy đến là vì cái gì, giờ quan trọng nhất là phải phát huy tốt trong cuộc thi này, quyết không thể phân tâm vì bất kì điều gì.

Dưới sân khấu, Triệu Hi Thành nhìn theo Chu Thiển. Anh vốn do dự có nên đến hay không. Anh nhận tài trợ cho cuộc thi này vốn là để cho cô có một

cuộc thi có quy mô lớn nhưng xem truyền hình trực tiếp mà thấy cô thực sự cố gắng, không hiểu sao anh lại nhận lời ban tổ chức mà tham gia.

Trước khi đến, anh từng đoán, nếu Chu Thiên thấy anh tham dự thì sẽ có phản ứng gì? Là kinh ngạc? Là vui mừng? Hay là cả hai? Dù sao cô có tình cảm với anh, sao có thể chẳng có phản ứng gì với sự xuất hiện của anh. Anh đoán rằng cô sẽ có nhiều phản ứng nhưng chẳng ngờ chỉ là vội vàng liếc qua một cái rồi lại quay đi như người xa lạ. Sự lạnh nhạt này khiến tim anh nhói lại.

Ngồi ở cạnh anh đều là một số ngôi sao nổi tiếng, bọn họ đều muốn làm quen với người thừa kế tương lai của tập đoàn Triệu thị nhưng hơi thở lạnh lùng từ người anh tỏa ra khiến bọn họ không dám tùy tiện tiến lên

Tuần này là bắt đầu thi theo chủ đề, đề tài lần này đã được báo từ tuần trước để mọi người có đủ thời gian chuẩn bị để không khiến khán giả thất vọng.

Đề bài lần này là tạo hình dựa trên cho quý ông. Chu Thiên sớm đã mời được người mẫu nam, hơn nữa là người mẫu rất hợp để mặc đồ thiết kế của cuộc thi chỉ định. Trước khi trận đấu hôm nay bắt đầu, mọi người đều đã chuẩn bị tốt cho mẫu của mình. Trang điểm, tóc tai đều đã chuẩn bị tốt.

Nói thật, tạo hình của con trai không phức tạp như con gái. Nếu trong trường hợp đặc biệt thì chỉ có thể trang điểm cho thêm phần quý phái. Vì thế để tạo được dấu ấn nổi bật là điều không dễ dàng gì.

50 người đứng trên sân khấu để cho giám khảo và khán giả quen mặt một chút. Sau đó năm mươi người xuống sân khấu làm công tác chuẩn bị để người mẫu lên biểu diễn.

Chu Thiên đi vào hậu trường thì đã thấy người mẫu của mình toát mồ hôi chạy ra, vừa thấy cô thì vẻ mặt đầy áy náy nói:

- Xin lỗi Chu tiểu thư, tôi nhất thời có việc gấp, vừa rồi cha tôi gọi điện đến, mẹ tôi bị tim vừa phải đưa vào viện cấp cứu. Chu tiểu thư, giờ tôi rất vội, tôi muốn đến bệnh viện. Hơn nữa giờ thế này tôi cũng không biểu diễn được. Tôi xin hoàn trả tiền cho cô. Giờ tôi phải đi đây, xin lỗi cô!

Anh ta nói ra cả một tràng dài, cũng không chờ Chu Thiên phản ứng lại thì đã tông cửa chạy đi, chạy được vài bước mới quay đầu:

- Chu tiểu thư, quần áo để trên bàn trang điểm, xin lỗi cô!

Nói xong chạy đi thẳng

Chu Thiên đối mặt với tình huống bất ngờ thì trợn mắt há hốc miệng mà đứng đó, giây sau mới phản ứng lại thì vội chạy đuổi theo nhưng vừa chạy được hai bước lại thôi. Cô đứng đó run rẩy, mồ hôi trên trán tứa ra, cả người như bị ném vào hầm băng, lạnh lẽo vô cùng

Tại sao có thể như vậy? Lập tức sẽ lên thi đấu rồi lại xảy ra chuyện này? Người mẫu bỏ chạy?

Nhân viên nhìn thấy chuyện này thì vội bước tới trách cô:

- Chu Thiên, cô định thế nào đây? Dù gì cũng phải giữ anh ta lại chứ. Sắp lên sân khấu rồi, giờ cô tìm đâu ra người mẫu thay thế đây. Cô vốn là muốn bị loại mà!

Những thí sinh khác nhìn tình huống này, nhiều người tỏ vẻ đáng tiếc nhưng có một số người lại vui vẻ khi người gặp họa. Dù sao ai cũng chẳng muốn bị loại, nhìn quy mô của cuộc thi này lớn như vậy, có thể ở thêm tuần nào là khả năng nổi tiếng tăng lên tuần ấy. Điều này sẽ rất tốt cho con đường sau này, ai chẳng mong tất cả những người khác đều bị loại.

Tiểu Mạt đi ra, đến bên Chu Thiên quan tâm hỏi:

- Chu Thiên, sao vừa rồi cậu không giữ anh ta lại. Là anh ta đã đồng ý rồi giờ lại không chịu trách nhiệm. Cuộc thi lần này rất quan trọng với cậu mà! Hai người có làm hợp đồng chứ! Sao anh ta có thể tùy tiện phá hợp đồng

Chu Thiên nhìn theo hướng người mẫu chạy đi thờ dài, sau đó xoay người nói:

- Dù quan trọng thì cũng không quan trọng bằng việc mẹ anh ta phải nhập viện. Nếu mình gặp phải tình huống này thì mình cũng làm như anh ta thôi. Không tham dự cũng được, có thể tham dự lần sau nhưng mẹ nằm trong viện sống chết không biết thì đâu có thể bỏ qua. Suy bụng ta ra bụng người, mình sao có thể ngăn cản được.

Nghe cô nói xong, nhân viên hậu trường cũng yên lặng, các thí sinh khác cũng lộ vẻ kính nể. Tiểu Mạt lo lắng hỏi:

- Thế giờ phải làm sao? Nếu không thì thế này đi, mình thi trước, chờ mình thi xong sẽ cho cậu mượn người mẫu.

Nhân viên công tác lập tức nói:

- Không được, đến lúc cuối cùng tất cả người mẫu đều phải lên đài, đến lúc đó thì tác phẩm của cô sẽ không còn!

Chu Thiên nghe vậy thì lập tức lắc đầu:

- Tiểu Mạt, không được, mình sẽ không làm liên lụy đến cậu. Cậu đừng lo, mình sẽ nghĩ cách, mình sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!

Chu Thiến nghĩ, giờ đến trường đào tạo người mẫu thì cũng không được, không thể kịp. Tùy tiện tìm một người cũng không được, bộ lễ phục kia dành cho người cao 1m8 đổ lên, quần áo đều có form chuẩn, người bình thường không thể mặc được. Bây giờ chọn lại trang phục cũng không kịp. Nên làm sao đây?

Chu Thiến nói với nhân viên:

- Lúc quảng cáo có thể đề đề lên sân khấu không, tôi muốn nhìn xem trong số các khán giả có ai phù hợp không

Lúc nói những lời này, đầu Chu Thiến chợt hiện lên một dáng người, anh tuyệt đối là rất hợp nhưng mà...

Anh sao có thể làm người mẫu cho cô, đứng trên sân khấu để cho các giám khảo bình luận từ đầu đến chân? Anh sao có thể đồng ý. Anh là người cao ngạo như vậy...

Hơn nữa để cho A Cát “ác khẩu” bình phẩm thì thực sự không thể tưởng tượng được sẽ thành cảnh tượng gì...

Chu Thiến lắc đầu, vút suy nghĩ này ra sau gáy

Nhân viên công tác nghe xong thì yên lặng một hồi, sau đó gọi điện thoại đi đâu đó rồi mới nói với Chu Thiến:

- Được rồi, chỉ có thể như vậy! Chưa biết chừng đây sẽ là điều tạo sự chú ý trong cuộc thi lần này! Đợi lúc chuẩn bị quảng cáo thì cô đi lên nhé!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Người mẫu

Lúc sắp quảng cáo, Chu Thiến theo nhân viên lên sân khấu

Mọi người bên dưới và các giám khảo nhân lúc này đều đang nói chuyện phiếm, đột nhiên một người sắp thi chạy lên sân khấu thì đều chú ý. Triệu Hi Thành vì bị Chu Thiến bỏ qua mà có chút mất mặt, vốn định bỏ đi nhưng Chu Thiến đột nhiên lên sân khấu khiến anh đổi ý. Anh có thể đọc được sự lo lắng trong ánh mắt cô, trực giác nói cho anh rằng cô nhất định đã xảy ra chuyện. Anh có chút lo lắng, sự lo lắng này khiến anh lại ngồi xuống vị trí khách mời.

Chu Thiến nhận lấy micro mà nhân viên đưa tới, nhìn mọi người bên dưới lớn tiếng nói:

- Ngại quá, tôi là thí sinh thứ 50 Chu Thiến. Người mẫu nam của tôi vì có việc đột xuất phải đi, cho nên ở đây tôi có chút yêu cầu quá đáng, có bạn nam nào cao 1m80 trở nên đồng ý giúp tôi không?

Lời vừa nói ra, cả hội trường đều ồ lên

Chu Thiến thấy thế đành phải lặp lại một lần nữa:

- Phải là bạn trai cao 1m80 trở lên

Mc cũng giúp Chu Thiến hỏi thăm, các nhân viên an ninh thì vội vàng ổn định trật tự. Thấy nhân viên an ninh đến thì đám người yên lặng hơn một chút. Nhưng tất cả mọi người đều chỉ nhìn nhau không ai tiến lên. Dù sao tiết mục này chủ yếu là các quý cô đi xem chứ không có nhiều các anh, các bác. Trong số ít những người đàn ông ở đây, người cao 1m80 cũng chẳng nhiều mà có thì cũng chưa chắc đã được. Đã có hai cánh tay giơ lên nhưng Chu Thiến vừa nhìn thì cũng chỉ đành lắc đầu. Một người rất béo, bụng kia chắc chắn không thể vừa được quần áo, người còn lại thì phải cái lưng hơi dài so với yêu cầu...

Đang lúc Chu Thiến lo lắng thì ở ghế giám khảo có một người bật cười. Chu Thiến không cần nhìn cũng biết là ai. Giờ nếu A Cát không tranh thủ mà châm biếm đôi câu thì thật phí cho cái biệt danh “ác khẩu” của anh ta.

Tâm tình Chu Thiến giờ rất tệ nên chỉ lạnh lùng nhìn anh ta.

A Cát cười xong thì nói:

- Chu Thiến, không thể không nói cô luôn khiến tôi bất ngờ! Tôi làm giám khảo không ít cuộc thi nhưng người đến giờ thi mới tìm người mẫu như cô thì đúng là lần đầu tiên gặp! Một thí sinh ngay cả người mẫu của mình cũng không quản được, còn gây chuyện thế này, làm phiền mọi người thì cô cho rằng cô có tư cách đứng ở sân khấu này sao?

Lời vừa nói ra, không ít giám khảo và người xem đều tỏ vẻ đồng ý. Một số giám khảo còn khe khẽ bàn xem có nên hủy tư cách dự thi của Chu Thiên không.

Mc vội nói nguyên nhân người mẫu bỏ đi cho người người, để mọi người biết Chu Thiên không muốn làm khó người mẫu khiến cho bản thân gặp phải hoàn cảnh khó khăn này. Nhưng A Cát vẫn không chịu bỏ qua:

- Cho dù là thế nhưng giờ cô không có người mẫu là sự thật. Cô gây phiền phức cho cuộc thi cũng là sự thật! Lí do có chính đáng cỡ nào thì cũng không thể thay đổi chuyện này.

Triệu Hi Thành thấy A Cát luôn dồn ép Chu Thiên thì không khỏi nhăn mày, đang định gọi ban tổ chức ra giúp Chu Thiên và đề A Cát kia cảm miệng thì Chu Thiên đứng trên sân khấu lại nhìn A Cát ôn hòa nói:

- Giám khảo A Cát, chuyện thành ra thế này cũng không phải là điều tôi muốn! Ai có thể không gặp chuyện bất ngờ? Ai chưa từng có chuyện khẩn cấp? Chẳng lẽ biết rõ mẹ của người mẫu bị bệnh nặng, sống chết không rõ mà còn cố giữ anh ấy lại mới là đúng? Tôi biết tôi đã gây rắc rối cho cuộc thi nhưng tôi thực sự coi trọng cuộc thi này. Chưa đến lúc cuối cùng thì tôi sẽ không dễ dàng buông tay. Tôi chỉ là nghĩ theo hướng tích cực, tích cực mà muốn ở lại cuộc thi chẳng lẽ là sai? Tôi chỉ là nhân lúc mọi người quảng cáo mà tìm người giúp đỡ, tranh thủ cơ hội cho chính mình. Giám khảo A Cát, chẳng lẽ thế là không nên? Nếu đổi lại là anh thì anh sẽ làm gì?

Triệu Hi Thành ngẩng ra, lúc này trong mắt anh, khuôn mặt bình tĩnh giải thích cho mình của Chu Thiên dần dần biến thành một gương mặt khác. Bất tri bất giác mắt anh đỏ hoe, tâm tình vô cùng kích động.

Chu Thiên nói không kiêu ngạo, không nịnh nọt, giọng nói không lớn không nhỏ, những câu hỏi liên tiếp lại khiến A Cát á khẩu. Anh ta ừ ừ, không xuống nước được. Tuy rằng cảnh này không truyền hình trực tiếp nhưng tiếng ồn ào trong trường quay và ánh mắt khác lạ của các giám khảo khác khiến anh ta thấy thật mất mặt. Anh ta nhìn Chu Thiên chằm chằm, hít sâu một hơi, cố gắng ổn định cảm xúc của chính mình rồi nhìn thời gian mà âm thầm nói:

- Chu Thiên, giờ chỉ còn 30 giây nữa, đừng nói chúng tôi không cho cô cơ hội! Chỉ cần cô tìm được người mẫu trong 30 giây này thì cô có thể tiếp tục thi đấu. Nếu không tìm được, tôi nghĩ cô cũng sẽ không gây phiền phức cho cuộc thi mà lãng phí thời gian của mọi người đâu nhỉ.

Mọi người đều bắt đầu có hảo cảm với Chu Thiên, nghe A Cát nói thế thì đều tiếc thay cho cô. Tuy rằng thái độ của A Cát không tốt nhưng nói cũng có chút đạo lý. Lập tức khán giả bắt đầu nhìn đông nhìn tây, giúp đỡ Chu Thiên tìm người mẫu thích hợp

Thậm chí có người còn đứng lên hô hào:

- Các bạn nam dáng cao giúp chút nào! Thời cơ tốt để anh hùng cứu mỹ nhân đây!

Nhưng không thể chọn ra ai phù hợp.

Chu Thiên thấy mọi người giúp mình như vậy thì rất cảm kích, cảm thấy dù thực sự bị loại thì cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Triệu Hi Thành ngồi đó lại cảm nhận được ánh mắt mọi người đều tập trung trên người mình thì không khỏi nhìn lại, hình như mình là người thích hợp nhất. Những người bên cạnh cũng đều nhìn nhưng chẳng ai dám yêu cầu anh cả. Bảo đường đường là đại thiếu gia của Triệu thị đi làm người mẫu chạy qua chạy lại trên sân khấu? Quá vớ vẩn rồi! Mà những người khác tuy không biết anh nhưng thấy anh ngồi ở hàng khách quý thì cũng biết anh chẳng giàu cũng sang nên chẳng ai dám lên tiếng mà tự làm mất mặt mình.

Thời gian cứ trôi qua từng giây, Chu Thiên vẫn chưa tìm được người mẫu thích hợp. Tim cô dần lạnh đi, xem ra cô phải rời khỏi cuộc thi này rồi. Trong lòng Chu Thiên vô cùng tiếc nuối, bỏ lỡ cơ hội lần này, cô sẽ không thể làm trợ lý cho Khắc Y được nữa...

Mà lúc này, A Cát càng nhìn đồng hồ chăm chú, lúc sắp hết giờ thì không khỏi đắc ý lớn tiếng nói:

- Thời gian đã đến! Chu Thiên nếu không tìm được người mẫu, tôi đề nghị hủy bỏ tư cách dự thi...

Còn chưa nói xong thì một tiếng nói lạnh lùng chặn ngang:

- Ai nói Chu Thiên không có người mẫu, tôi có thể làm người mẫu cho cô ấy

Mặt A Cát cứng đờ, lòng Chu Thiên run lên còn khán giả thì đều hưng phấn vỗ tay.

Ánh mắt mọi người đều tập trung về phía tiếng nói đó. Chẳng phải chính là Triệu Hi Thành.

Triệu Hi Thành đứng lên, dáng người cao ráo, khuôn mặt tuấn tú, vừa phong độ lại vừa lạnh lùng. Mọi người nhìn anh mà quên thở...

Anh bước từng bước lên sân khấu, mỗi bước đi đều lộ ra vẻ lạnh lùng quý tộc, nhưng chính là khí chất này lại khiến mọi người nhìn mà lóa mắt

Chu Thiên đứng đó nhìn anh đang dần tới gần, trong lòng có một cảm giác thật khó nói. Cảm kích, bất ngờ, chua chát nhưng càng nhiều lại là sự vui mừng khó mà nói hết. Yết hầu cô như bị chặn lại, kinh ngạc nhìn anh, nói không nên lời.

Triệu Hi Thành đi đến bên Chu Thiên, đầu tiên là hơi cười dịu dàng với cô, nụ cười đầy ý an ủi tựa như đóa u lan lặng lẽ nở rộ khiến cho cô cảm thấy vô cùng ấm áp

Triệu Hi Thành lại nhìn về phía A Cát, nụ cười ấm áp trong phút chốc như đóng băng lại. Mắt anh lóe ra ánh sáng sắc lạnh, khí thế của A Cát biến mất trong nháy mắt

- Tôi làm người mẫu cho Chu Thiến, anh không nói gì chứ, hừ...

Triệu Hi Thành lạnh lùng nói:

- Bình thường ghét nhất là mấy kẻ tóc như lông gà! Chẳng ra thể thống gì!

Giọng nói không lớn nhưng đủ cho giám khảo, MC và khách quý ngồi phía trước nghe rõ. Mọi người đều phải khó khăn mà nhịn cười, trông ai nấy đều rất quái dị.

Mặt A Cát lúc đỏ lúc tái, đương nhiên anh ta biết Triệu Hi Thành là ai, muốn nổi điên nhưng lại không dám, vừa kinh ngạc lại vừa xấu hổ.

MC vội giải vây, đi đến bên Chu Thiến nói:

- Hai người mau đi chuẩn bị đi! Bây giờ bắt đầu truyền hình trực tiếp rồi đó

Chu Thiến cũng không muốn A Cát quá mất mặt, vội khẽ nói với Triệu Hi Thành:

- Xin đi theo tôi!

Cô nhìn anh, ánh mắt rất nhu hòa, giọng nói nhẹ nhàng như làn gió mùa xuân khiến lòng anh rung động. Anh lập tức ném A Cát ra sau gáy, đi theo Chu Thiến vào hậu trường.

Mãi đến khi bọn họ hoàn toàn biến mất trên sân khấu thì khán giả mới như bừng tỉnh mộng. Trong đó có một số người lặng lẽ nói:

- Vị này hình như chính là đại thiếu gia của Triệu thị đó, hai năm trước tôi từng thấy anh ta trên TV.

- Đúng, là anh trai của Hi Tuấn! Đúng là hai anh em xuất sắc, đều là những kiệt tác hoàn mỹ của thượng đế

- Khó nhất chính là không kiêu ngạo, còn chịu giúp đỡ người xa lạ như vậy

Nhất thời, trong trường quay tiếng tán thưởng không dứt. Nhưng mọi người đều chỉ nghĩ là Triệu Hi Thành có ý tốt mà giúp người chứ chẳng ai có thể nghĩ rằng Triệu Hi Thành và Chu Thiến có quen biết. Dù sao trông bọn họ vốn là hai người không cùng một thế giới, tựa như hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không có điểm chung.

Chu Thiến đưa Triệu Hi Thành đến phòng hóa trang.

Các thí sinh thấy Chu Thiến thực sự tìm được người mẫu thay thế, thậm chí còn xuất sắc hơn người mẫu trước thì đều kinh ngạc. Mà Tiểu Mạt thấy Triệu Hi Thành thì vui vẻ vô cùng, đây chẳng phải là cơ hội tốt cho hai người sao?

Triệu Hi Thành nhìn thấy căn phòng chật kín người thì nhú mày, vậy nhân viên lại nói:

- Cho chúng tôi phòng hóa trang riêng

Bao anh trang điểm trước mặt bao người thế này? Đùa sao?

Triệu Hi Thành có thể nói là thần tài của cuộc thi này, đừng nói anh chỉ muốn một phòng hóa trang riêng mà dù có là yêu cầu khó cỡ nào thì bên tổ chức cũng sẽ cố gắng làm theo. Cho nên chỉ chốc lát, nhân viên công tác đã đưa bọn họ tới phòng hóa trang riêng. Lúc đi thuận tiện đóng cửa lại cho hai người

Như vậy, phòng hóa trang chỉ còn lại hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 225: Phòng hóa trang

Rèm cửa dày che đi ánh nắng trời bên ngoài, Chu Thiến đi tới mở rèm cho ánh nắng chiếu vào. Cô cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Triệu Hi Thành đang nhìn mình chăm chú khiến tim cô đập loạn. Cô hít sâu một hơi, chậm rãi quay người lại đối diện với anh:

- Triệu tiên sinh, cảm ơn anh. Cảm ơn anh chịu làm người mẫu giúp tôi. Anh giúp tôi một việc rất lớn, tôi thực sự rất cảm kích

Chu Thiến nhẹ nhàng nói, mỗi lời nói đều xuất phát từ tấm lòng của cô.

Triệu Hi Thành chậm rãi đi đến bên cô rồi dừng lại, ánh mặt trời bên ngoài chiếu lên khuôn mặt của anh, đôi mắt đen láy phản chiếu ra ánh sáng trong suốt.

Anh lẳng lặng nhìn cô hồi lâu, hai mắt như có ngàn vạn lời muốn nói. Tim Chu Thiến đập loạn, lòng thoáng chờ mong, anh muốn nói gì với cô sao?

Nhưng đúng lúc này, Triệu Hi Thành lại cúi đầu, bâng quơ nói:

- Không có gì, chỉ là tiện tay mà làm thôi, lúc trước cô chăm sóc Thế Duy hết lòng, tôi giúp cô một chút cũng là điều nên làm.

- À!

Thì ra là vậy... Lòng Chu Thiến trở nên trống rỗng:

- Tóm lại, vẫn phải cảm ơn anh nhiều!

Cô cúi đầu, đi qua Triệu Hi Thành, cầm quần áo đã chuẩn bị đưa cho anh:

- Mời anh thay bộ quần áo này trước, cũng không còn nhiều thời gian, rất nhanh thôi là sẽ đến lượt chúng ta lên sân khấu!

Triệu Hi Thành đón lấy quần áo trong tay cô, anh thoáng dừng một lúc như định nói gì nhưng Chu Thiến lại quay đi chuẩn bị đồ trang điểm mà không nhìn thấy sự do dự của anh. Triệu Hi Thành ngẩng ra một lúc rồi mới xoay người, cầm quần áo đi thay.

Chỉ chốc lát sau, anh thay quần áo xong rồi ra khỏi phòng thay đồ

Lần này Chu Thiến chọn một bộ âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, caravat kẻ sọc màu lam. Giày da màu đen và tất đen.

Âu phục bó sát dán lên đường cong trên cơ thể của anh giống như là đặt may riêng cho anh vậy. Bộ âu phục khiến khí chất cao quý của anh hoàn toàn được bộ lộ. Chu Thiến rất hài lòng với hiệu quả này. Cô mỉm cười đi tới sửa sang lại một số chỗ rồi thắt nút, đóng cúc cho anh. Loại chuyện này stylist và người mẫu làm khá quen nên Chu Thiến cũng chẳng thấy mất tự nhiên chút nào

Nhưng Triệu Hi Thành lại không như vậy. Giờ cô ở gần anh như vậy, chỉ cần cúi đầu là đã ngửi thấy hương thơm mát từ mái tóc của cô. Anh ngẩng đầu, để mặc cho cô sửa sang lại mọi thứ.

Anh còn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của cô, cảm giác được hơi thở ấm áp của cô, không khí xung quanh vẫn vút mùi hương thân nhiên. Ngón tay cô đôi khi sẽ lướt qua eo anh khiến anh có một cảm giác khác lạ. Tim anh dần đập anh, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Anh không dám cử động, cả người cứng ngắc. Anh sợ mình chỉ hơi cử động thì sẽ không nhận được mà ôm cô vào lòng. Tất cả như trở thành một sự dầy vò, vô cùng khó chịu mà cũng rất đổi ngọt ngào.

Đột nhiên, cô đứng tách ra, đứng không xa mà nhìn anh, ánh mắt vui mừng. Ánh mắt đó khiến tâm tình của anh rất vui vẻ, bất tri bất giác mỉm cười.

Chu Thiến đột nhiên nhú mày, có chút khó xử nói:

- Triệu tiên sinh, chút nữa lên sân khấu anh còn phải bước đi, xoay người để cho mọi người nhìn thấy đằng trước, đằng sau của anh nữa đó

Cô nói những lời này ra mà đầy khó xử. Về mặt áy náy nhìn anh, quả nhiên thấy anh khó chịu nhú mày. Cũng khó trách, con người kiêu ngạo như anh phải làm thế là quá khó xử. Chu Thiến không muốn vậy, tuy rằng cô rất coi trọng cuộc thi này nhưng sẽ không ép anh làm chuyện mà anh không muốn. Cô đang định nói mình sẽ nghĩ cách khác thì Triệu Hi Thành lại khẽ nói:

- Không sao, tôi biết nên làm thế nào!

Sau đó về mặt, giọng nói cũng trở nên thoải mái:

- Nói thật, ai cũng bảo tôi có dáng như người mẫu, lần này thử làm người mẫu xem sao!

Sự hài hước đột ngột này của anh khiến Chu Thiến bật cười, không khí trong phòng trở nên thoải mái hơn nhiều

- Triệu tiên sinh, còn phải sửa sang lại tóc và mặt mũi một chút!

Triệu Hi Thành dưới sự chỉ thị của cô mà ngồi xuống trước bàn trang điểm. Chu Thiến trang điểm cho anh trông thanh nhã hơn. Ngũ quan của Triệu Hi Thành vốn tuấn mỹ là điều không cần nói, làn da cũng rất nhẵn mịn, chỉ có đáy mắt là có quầng thâm. Chu Thiến vừa trang điểm vừa nói:

- Triệu tiên sinh, công việc bận rộn nhưng vẫn nên chú ý nghỉ ngơi cho tốt!

- Công việc của tôi cũng không bận?

- Vậy là ngủ không ngon sao?

Chu Thiến quan tâm hỏi:

- Tôi thấy mắt anh bị quầng thâm khá nhiều đó

Triệu Hi Thành nhướn mắt nhìn cô, ánh mắt của anh khiến tim cô đập lệch đi vài nhịp.

- Tôi không ngủ được

Giọng nói trầm thấp vang lên trong căn phòng yên tĩnh lại có một sức mạnh kì lạ.

Chu Thiến kinh ngạc nhìn anh, hai người nhìn nhau một hồi mà như quên đi mọi thứ. Mãi đến khi bên ngoài có tiếng người gõ cửa và khẽ giục:

- Chu Thiến, các thí sinh đã bắt đầu lên sân khấu rồi, cô nhanh lên nhé!

Lúc này Chu Thiến mới tỉnh táo lại, hai má ửng hồng. Cô cúi đầu thâm tự trách mình, chẳng phải đã quyết định buông tay sao? Cô phải kiên cường một chút, không thể yếu đuối như vậy được. Rốt cuộc là anh có ý gì? Rõ ràng chính miệng nói mình không xứng nhưng cử chỉ, lời nói luôn rất mập mờ. Anh nghĩ thế nào đây? Lúc này, Chu Thiến cảm thấy Triệu Hi Thành là người không thể nắm bắt được.

- Triệu tiên sinh, tóc cần sửa một chút, chúng ta phải nhanh lên mới được.

Chu Thiến chuyển qua phía sau anh, dùng lược chải tóc cho Triệu Hi Thành. Tóc anh vừa đen vừa dày, dưới ánh mặt trời mà ánh lên. Chu Thiến cẩn thận tạo hình tóc cho anh, vẻ mặt rất chăm chú, đôi lúc cũng sẽ nhìn anh qua gương để xem hiệu quả nhưng từ đầu đến cuối ánh mắt cô luôn rất trong sáng.

Nhưng chính vẻ chăm chú này của cô lại khiến anh say mê. Anh si ngốc nhìn cô qua gương nhưng ánh mắt của cô lại chẳng hề tiếp xúc với ánh mắt của anh khiến cho anh có cảm giác mất mát trong lòng

Anh cũng không muốn tiếp cận cô, anh cũng biết hẳn nên cách xa cô càng xa càng tốt nhưng lí trí lại không quản được trái tim. Anh chỉ muốn cô, dùng đủ mọi cách để tiếp cận cô nhưng đến khi ở bên cô thì lại như bị điều gì trói buộc mà không thể mở lòng ra được. Không ai hiểu mà cũng chẳng ai có thể giúp anh. Anh chỉ có thể yên lặng chấp nhận sự dày vò đó nhưng vẫn không thể bỏ qua mỗi cơ hội tiếp xúc với cô.

Tạo hình xong, Chu Thiến kiểm tra lại hiệu quả một lần rồi mỉm cười hài lòng

- Triệu tiên sinh, anh cảm thấy thế nào?

Triệu Hi Thành nhìn mình qua gương, không thể không nói Chu Thiến rất khéo. Bình thường tuy anh luôn mặc thiết kế hàng đầu thế giới nhưng chưa từng có cảm giác như tỏa sáng thế này.

- Không sai! Triệu Hi Thành gật đầu mỉm cười.

Chu Thiến đi đến trước mặt anh, khấn thiết mà nói:

- Triệu tiên sinh, mọi chuyện nhờ cả vào anh.

Triệu Hi Thành nhìn cô, mắt sáng bừng:

- Cô yên tâm, chuyện Triệu Hi Thành tôi đã nhận lời thì tôi sẽ làm được.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Tăng hạng

Chu Thiến cùng Triệu Hi Thành đi ra ngoài, đến chỗ các thí sinh tập hợp

Tiểu Mạt nhìn thấy bọn họ, đầu tiên là chào hỏi Triệu Hi Thành sau đó khẽ nói với Chu Thiến:

- Mười người đầu tiên đã lên sân khấu rồi

Cô liếc nhìn Triệu Hi Thành rồi lại nói khẽ chỉ để Chu Thiến nghe thấy:

- Triệu Hi Thành nhất định là có ý với cậu, anh ấy là người cao ngạo mà lại vì cậu mà tham gia tiết mục này! Thiến Thiến, cậu phải nói chuyện rõ với anh ấy mới được.

Chu Thiến quay đầu nhìn Triệu Hi Thành một cái, anh đang ngẩng đầu đầy kiêu ngạo. Cho dù đứng giữa một đàn mẫu nam thì anh vẫn là người thu hút nhất

- Chờ thi xong rồi nói

Chu Thiến nhẹ nhàng đáp.

Trước sân khấu vang lên những tiếng cười, Tiểu Mạt bĩu môi:

- Chẳng biết ai xui xẻo lại đụng phải hòng A Cát rồi! Hi vọng chúng ta đều không được anh ta “ưu ái”

Chu Thiến thở dài, hôm nay mình nhất thời xúc động mà va chạm đến anh ta, cũng chẳng biết những tuần sau sẽ thế nào. Nhưng cô lại nghĩ, sợ cái gì? Bản thân mình cẩn thận một chút, làm việc chu toàn thì anh ta chắc hẳn cũng không đến mức bới bèo ra bọ chứ. Hơn nữa đâu chỉ mình anh ta làm giám khảo, làm gì mà đòi một tay che trời.

Rất nhanh bọn Tiểu Mạt đã lên sân khấu, không lâu sau là đến lượt Chu Thiến.

Chu Thiến cùng Triệu Hi Thành và chín thí sinh khác cùng bước lên sân khấu

Mỗi người mẫu đều phải đi lại trước mặt mọi người để biểu diễn thiết kế của thí sinh. Điều này với những người mẫu chẳng phải là việc khó, đây chính là bát com của bọn họ, đi đứng rất thoải mái, trông rất đẹp mắt. Cảm xúc của khán giả đều rất hưng phấn, tiếng vỗ tay vang lên khắp trường quay

Chu Thiến không khỏi lo lắng nhìn về phía Triệu Hi Thành thì đã thấy anh đang chăm chú nhìn những người mẫu đang biểu diễn, vẻ mặt như đang cố gắng học tập. Chu Thiến không khỏi mở to mắt. Không thể nào! Chỉ xem một chút cũng có thể học được? Đánh chết cô cũng không tin. Thế nhưng trong lòng vẫn dâng lên sự cảm động. Cô khẽ trấn an anh:

- Tùy tiện đi vài bước là được, không quan trọng đâu, chỉ cần để mọi người nhìn toàn diện người anh là được

Ai ngờ Triệu Hi Thành lườm cô một cái:

- Sao, cô không tin tưởng tôi?

Giọng nói có chút tức giận.

Chu Thiến vội vàng lắc đầu:

- Không phải, không phải...

Thái dương cô toát mồ hôi lạnh, trong từ điển của Triệu Hi Thành nào có ba chữ “không làm được”

Cũng đúng, ngay cả băng đảng xã hội đen còn chẳng làm gì được anh thì tình huống đơn giản này anh có coi ra gì?

Chỉ là Triệu lão gia là người sĩ diện, nếu biết Triệu Hi Thành làm việc này thì không biết sẽ phản ứng ra sao...

Rất nhanh đã đến lượt Triệu Hi Thành.

Theo tiết tấu của nhạc, Triệu Hi Thành bước đi. Bắt đầu còn có chút ngượng ngùng mà cứng đờ nhưng chỉ hai ba bước thì đã dần trở nên thuần thục. Anh học theo những người mẫu lúc trước mà đi lên trước, sau đó xoay người, được vài bước lại xoay người. Vẻ lạnh lùng, cao quý của anh đều là tự nhiên mà bộc phát chứ không phải như một số người mẫu phải diễn.

Người xem đều biết anh không phải là người mẫu, chỉ là giúp Chu Thiến mà lên sân khấu nên đều có cảm tình tốt. Hơn nữa anh rất tuấn tú, khí chất cao ngạo khiến mọi người đều vỗ tay theo nhịp mà cổ vũ cho anh, đẩy không khí đêm nay lên đến cao trào.

Chu Thiến cũng đứng đó vỗ tay vì anh. Nhìn vẻ chăm chú, nghiêm túc của anh, mỗi bước chân, mỗi cái xoay người, cô biết mỗi động tác này với anh đều chẳng dễ dàng gì. Anh dường như là người thừa kế của tập đoàn Triệu thị. Anh là Triệu Hi Thành, là người cực trọng sĩ diện, cực kì bá đạo nhưng lại vì cô mà biểu diễn trước mặt bao người. Anh vốn không phải là người thích náo nhiệt, cũng chẳng thích sân khấu như Hi Tuấn, anh làm chỉ là để giúp cô mà thôi, sao cô có thể không cảm động?

Cô tin tưởng anh có tình cảm với mình, chỉ là tình cảm đó không đủ để bù đắp thân phận của cô. Có lẽ nên nghe lời Tiểu Mạt, cần nói chuyện nghiêm túc với anh một lần?

Biểu diễn xong, trường quay lại vang lên tiếng vỗ tay ầm ầm. Tất cả người mẫu đứng thành một hàng để giám khảo bình luận. Chu Thiến nhìn Triệu Hi

Thành đứng giữa đám người. Anh chắc chắn không thích bị người bình phẩm nhưng anh đứng đó thật tự nhiên, không chút miễn cưỡng hay mất kiên nhẫn. Có thể nói là người mẫu lúc trước cũng chẳng thể làm tốt hơn anh được.

Chu Thiển nhìn anh, lòng tràn ngập cảm xúc xót xa.

Ban giám khảo bắt đầu bình phẩm về mỗi tác phẩm của các tiên sinh. A Cát “ác khẩu” đương nhiên không quên phát huy công lực.

- Thí sinh này, cô tạo hình không phải là đi tham gia yến hội mà là đến club rồi! Nhìn bộ quần áo của người mẫu này, lấp la lấp lánh, người khác không biết còn tưởng rằng anh ta đến dạ tiệc để biểu diễn đấy!

- Choáng! Sao anh lại cho người mẫu đeo kính râm? Không sai, trông rất lạnh lùng nhưng anh đã thấy ai đi dự dạ tiệc mà đeo kính râm chưa?

Rất nhanh, hai thí sinh vì lời bình phẩm độc địa của anh ta mà tái mặt. Tuy rằng anh ta nói rất thẳng, khiến người khác rất mất mặt nhưng lại có lý nên cũng chẳng ai phản đối.

Đến lượt Triệu Hi Thành. Triệu Hi Thành mỉm cười nhìn A Cát nhưng ánh mắt lạnh như băng khiến A Cát bất giác cúi đầu, yên lặng hiếm có.

A Cát yên lặng thì các giám khảo khác sẽ nhận xét, cũng không đến mức tè nhọt nhưng ai dám bình phẩm về đại thiếu gia Triệu thị? Chỉ khen thì có vẻ thiên vị rõ nhưng nếu nói thực sự thì chỉ sợ đại thiếu gia kia mất hứng. Đắc tội với người thừa kế tương lai của Triệu thị thật chẳng dễ sống ở thành phố này...

Các giám khảo đều rụt lùi nhìn về phía Khắc Y vẫn không lên tiếng kia. Chẳng còn cách nào, Khắc Y đành háng giọng nhìn thẳng về phía Triệu Hi Thành mà bắt đầu bình

- Kiểu âu phục này rất hợp với dáng người khô ngô của người mẫu, cũng giúp người mẫu càng thêm cao quý, rất phù hợp với những buổi dạ tiệc long trọng. Thí sinh cũng tạo hình tóc rất tốt, không sai! Chỉ là...

Khắc Y nhìn Chu Thiển mỉm cười:

- Chỉ là thiết kế này theo tôi thấy có hơi bảo thủ, có cảm giác như chỉ mong được điểm đạt. Mong lần sau thí sinh đừng để người khác làm ảnh hưởng mà có thể táo bạo hơn, đột phá hơn.

Chu Thiển có chút ngưng ngững. Quả thực vì không để A Cát có cơ hội công kích mà thiết kế của cô có chút cẩn thận. Khắc Y nói đúng, không thể quá đề ý đến A Cát mà phải cố gắng để làm cho tạo hình của mình hoàn mỹ hơn mới đúng. Công kích thì công kích. A Cát cũng đâu phải luôn luôn đúng, cho dù mình sai nhưng cũng đã cố gắng hết sức, sao phải tiếc nuối.

Lập tức, Chu Thiển hơi cúi người với Khắc Y, thành khẩn nói:

- Lời thầy Khắc Y dạy, em xin ghi nhớ.

Sau khi bình luận xong, theo quy củ cũ, các giám khảo vào phòng kín bàn bạc. Rất nhanh đã có kết quả. Chu Thiển, Tiểu Mạt, Trương Bản đều thuận lợi mà lọt top 30.

Nghe thấy tên mình, Chu Thiển kích động nắm chặt tay Triệu Hi Thành mà cảm ơn. Chờ đến khi cô lấy lại tinh thần, định rút tay về thì tay đã bị anh nắm chặt lấy. Ở trên sân khấu, Chu Thiển cũng không dám gạt ra, đành để mặc anh nắm nhưng trong lòng lại rất ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Nhất thời hồ đồ

Trận đấu kết thúc, các giám khảo và khán giả bắt đầu rời đi, Chu Thiển rút tay khỏi tay Thiển Thiển.

Trên tay vẫn còn lưu lại độ ấm từ Triệu Hi Thành, mặt Chu Thiển hơi nóng lên.

Tiểu Mạt và Trương Bản đều bước đến chúc mừng, Chu Thiển nhìn thoáng qua Triệu Hi Thành rồi nói với mọi người:

- Mình đi tẩy trang giúp Triệu tiên sinh đã, chút nữa cùng tán gẫu nhé

Tất cả mọi người đều biết Triệu Hi Thành nên chào hỏi. Triệu Hi Thành cũng biết bọn họ là bạn của Thiệu Lâm nên thái độ cũng thoải mái. Nhìn bọn họ và Chu Thiển tán gẫu vui vẻ mà lòng anh đang lên cảm giác kì quái. Thiệu Lâm và Chu Thiển quả thực giống hệt nhau, thậm chí bạn bè cũng vậy, đây là thứ

duyên phận gì thế? Vì Chu Thiến giống Thiệu Lâm như vậy nên anh mới động lòng với cô sao?

Triệu Hi Thành không tìm ra được đáp án, thậm chí còn cảm thấy mình đang lấy có cho sự thay lòng đổi dạ của bản thân. Anh cười xót xa.

Chu Thiến đi tới nói với anh:

- Triệu tiên sinh, chúng ta đi thay đồ thôi

Hai người đi vào phòng hóa trang lúc trước. Triệu Hi Thành thay quần áo lại, sau đó Chu Thiến bảo anh ngồi trước bàn rồi lấy dung dịch tẩy trang mà tẩy trang mặt cho anh

Chu Thiến hơi cúi người, động tác nhẹ nhàng lau mặt cho anh, dung dịch lướt qua mắt, anh khẽ nhắm mắt lại. Sống mũi cao thẳng, làn da láng mịn, hơi thở ấm áp của anh nhẹ phun lên tay cô khiến cô có cảm giác tê dại.

Hai người đều yên lặng không nói gì, phòng hoá trang yên tĩnh mà ấm muội

Chu Thiến thay một miếng bông tẩy trang khác rồi thấm chút nước mà tẩy trang môi cho anh. Đôi môi mỏng gợi cảm đầy góc cạnh, mềm mại mà ấm áp hơi ửng hồng đầy dụ hoặc. Vì phối hợp với cô mà Triệu Hi Thành hơi hơi hé miệng phun ra hơi thở ẩm ướt khiến lòng Chu Thiến rối loạn. Cô vội đẩy nhanh động tác nhưng lại khiến sức hơi lớn làm đau Triệu Hi Thành khiến anh khẽ kêu một tiếng rồi nhìn về phía cô.

Đôi mắt sâu thẳm như biển nhìn cô gât gao, trong ánh mắt chất chứa những cảm xúc mãnh liệt như ba đào. Chu Thiến bị anh nhìn mà hoảng loạn, lắp bắp nói:

- Xin lỗi... tôi không cố ý... hay là anh tự lau đi.

Cô đưa miếng bông tẩy trang cho anh

Triệu Hi Thành không để ý đến động tác này của cô, hai mắt nhìn cô không chớp, ánh mắt dần trở nên nóng rực. Giây sau, anh đột nhiên vươn tay kéo cổ tay cô về phía mình. Chu Thiến bị bất ngờ mà ngã nhào vào lòng anh. Còn chưa kịp phản ứng lại thì nụ hôn của Triệu Hi Thành đã nặng nề ép tới

Nụ hôn nóng bỏng đầy nhiệt tình như muốn đốt cháy tất cả. Anh khẽ nhắm mắt mà hôn cô đến say mê. Hai người đẩy đưa nơi đó. Anh bắt đầu mở cánh môi của Chu Thiến, đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào, điên cuồng mà hút lấy hương thơm, điên cuồng như thể muốn hút đi linh hồn của cô, hút đi sức lực của cô

Sự nhiệt tình, hơi thở ấm nồng của anh khiến cô khẽ rên rỉ. Anh như dùng hết sức lực mà hôn cô. Nụ hôn càng lúc càng nóng bỏng, chân tình...

Mới đầu Chu Thiến còn có chút phản đối, giãy dụa nhưng dần dần cô bị hòa tan trong sự nhiệt tình của anh. Sâu thẳm trong đáy lòng cô như có cái gì đó bốc cháy, càng lúc lửa càng lớn, sự kích tình dâng cao khiến cả người cô mềm nhũn lại. Cô vươn tay ôm lấy cổ anh, mà động tác này lại như sự cổ vũ khiến anh càng dùng sức ghi chặt lấy cô hơn, để cho cơ thể cô dán chặt vào lồng ngực mình. Hai người có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể, nhịp tim đập của đối phương. Anh càng hôn sâu thì càng hút đi lí trí, sức lực của cô khiến cô không thể kìm được mà muốn đáp lại anh. Bọn họ ôm nhau thật chặt như muốn hòa tan vào nhau mãi mãi...

Hơi ấm dần lên cao, xung quanh bọn họ, hơi thở đầy tính dục bắt đầu bốc lên. Triệu Hi Thành chỉ cảm thấy cả người như bị lửa đốt, đốt sạch lí trí của bản thân khiến anh hoàn toàn chìm đắm vào sự ngọt ngào này, chìm đắm vào hương thơm say lòng của cô. Anh thở hỗn hển, ngực phập phồng. Ngay lúc cô sắp không thở nổi thì anh rời khỏi môi cô mà hôn lên hai má, vành tai cô rồi mon man xuống cổ cô. Mỗi nơi anh tiếp xúc đều thật non mềm. Môi anh nóng bỏng, làn da của cô cũng nóng bỏng. Mỗi lần tiếp xúc đều khiến hai người tê dại, sự tê dại đó kích thích mọi cảm quan của hai người.

Cô khẽ nhắm mắt thở hỗn hển, mỗi nụ hôn của anh đều khiến cô rên rỉ, lỗ chân lông toát mồ hôi, cơ thể nóng bừng tan mát ra hơi thở mê người.

Anh rót cuộc không nhịn nổi sự khát vọng trong lòng, bàn tay tiến vào trong áo cô mà xoa nắn lên ngọn núi ước mơ.

Chu Thiến không nhịn được mà run lên, tình táo trong nháy mắt này. Cô mở mắt ngẩng đầu nhìn anh, một tay giữ lại bàn tay đang chạy loạn trong áo mình.

Cô nhìn anh, hai má như lửa, mắt long lanh, hơi thở hỗn hển khẽ nói:

- Hi Thành, anh yêu em đúng không?

Giọng nói khàn khàn mềm mại trong không gian yên tĩnh có hương vị đặc biệt, tựa như nhẹ nhàng mà trêu đùa lòng người.

Triệu Hi Thành nhìn cô, hai mắt u ám, mê loạn như muốn nhấn chìm mọi thứ. Anh không trả lời cô, chỉ lẳng lặng nhìn vào mắt cô, sau đó chậm rãi cúi đầu, lại dịu dàng hôn lên đôi môi cô, coi như đây là câu trả lời tốt nhất của anh dành cho cô.

Nhưng đang lúc ý loạn tình mê này, Chu Thiến lại đẩy anh ra. Đôi môi kiều diễm của cô rất có sức hấp dẫn với anh nhưng sự kiên định trong mắt cô lại là điều anh không thể bỏ qua

Bàn tay trắng nõn của cô chống lên ngực anh, lòng bàn tay nóng rực như ủ nóng linh hồn anh.

- Anh nhìn em đi, giờ em vẫn chỉ là một Chu Thiến bình thường. Anh nói cho em biết, anh có yêu em không? Em không phải loại con gái tùy tiện, xin anh hãy thành thật trả lời em. . .

Sự chờ mong và kiên định trong mắt cô khiến lí trí anh dần tỉnh táo lại. Anh đang làm gì? Vì đã lâu rồi chưa chạm vào phụ nữ nên mới không tự khống chế được mình sao? Anh có tư cách gì mà yêu thương ai? Thiệu Lâm vì anh mà chết, giờ anh đã vội vàng ôm lấy người con gái khác sao?

Giờ những điều anh làm sao không khiến Thiệu Lâm thất vọng? Anh rõ ràng biết, đây không chỉ là dục vọng mà là bản thân vô cùng khao khát Chu Thiến. Nhưng chính vì thế mà anh mới không thể tha thứ cho bản thân!

Sự nóng bỏng trong mắt anh dần tắt, anh buông cô ra rồi đứng lên. Nhìn anh đột nhiên bình tĩnh lại thì lòng Chu Thiến có một dự cảm không tốt.

Anh đứng lên, bước cách cô một khoảng. Anh cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt của cô, nhẹ nhàng mà khó nhọc nói:

- Chu tiểu thư, xin lỗi, vừa rồi là tôi nhất thời hồ đồ. . .

- Nhất thời hồ đồ!

Mặt Chu Thiến lạnh xuống, giọng nói khó tin mà phẫn nộ:

- Anh nói cái gì? Nhất thời hồ đồ?

Không khí ái muội khi này biến mất trong chớp mắt.

- Anh nói dối, Triệu Hi Thành! Hôm nay vì sao anh phải giúp em như vậy? Điều này không phải là thứ Triệu Hi Thành anh sẵn sàng làm

Triệu Hi Thành xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía cô:

- Cô rất hiểu tôi sao? Đàn ông thỉnh thoảng gặp dịp thì chơi, đáng tiếc là cô quá tích cực, không phải đối tượng tốt để diễn trò

Anh thoáng dừng lại:

- Tôi có việc, đi trước!

Nói xong nhanh chóng bước ra phía cửa.

Chu Thiến giận run người, cô hét to một tiếng:

- Triệu Hi Thành!

Tay Triệu Hi Thành đã đặt lên nắm đấm cửa nhưng nghe cô gọi thì không khỏi dừng bước nhưng vẫn không quay đầu

- Triệu Hi Thành, một khi đã thế thì về sau phiền anh đừng xuất hiện bên cạnh tôi. Cho dù gặp tôi thì cũng xin anh làm như không phát hiện. Tuy rằng tôi là người bình thường nhưng chẳng phải là kẻ tùy tiện để người khác thích làm gì thì làm.

Nói xong cô bước nhanh lên trước, đẩy anh ra rồi mở cửa chạy ra ngoài. Sau đó đóng cửa ầm một tiếng.

Nghe tiếng bước chân dồn dập càng lúc càng xa, Triệu Hi Thành cắn răng nắm một quyền vào cửa.

Tiểu Mạt đang cùng mọi người thu dọn, thương lượng xem nên đi đâu chúc mừng thì lại liếc thấy Chu Thiến vội vã chạy ra ngoài, vẻ mặt bất ổn. Cô giao đồ cho Trương Bản, nói với anh một tiếng rồi vội đuổi theo.

- Thiến Thiến! Thiến Thiến!

Chu Thiến nghe tiếng Tiểu Mạt gọi thì dừng bước, quay đầu lại. Tiểu Mạt lúc này mới phát hiện, mắt cô đã ửng hồng,

Trực giác nói cho cô, Chu Thiến và Triệu Hi Thành nhất định lại có vấn đề gì đó. Tiểu Mạt đi tới, cầm tay Chu Thiến. Bàn tay ấm áp khiến Chu Thiến như được an ủi. Chu Thiến nhìn cô nghẹn ngào nói:

- Tiểu Mạt, may mà mình còn có cậu. . .

- Có phải là Hi Thành. . .

Chu Thiến lập tức ngắt lời:

- Thôi đi, sau này đừng nhắc đến anh ta nữa

Cô cúi đầu, vẻ mặt rất đau đớn

Tiểu Mạt tuy rằng rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì nhưng biết giờ tâm tình của Chu Thiển rất xấu nên đành kiềm chế bản thân, không hỏi gì cả.

Một lát sau, Tiểu Mạt nói:

- Chu Thiển, bọn mình định đi chúc mừng, cùng đi đi. Mọi người vui vẻ bên nhau, có thể giúp cậu quên đi một số chuyện không vui!

Chu Thiển tuy rằng không có hứng nhưng thấy vẻ mặt lo lắng của Tiểu Mạt thì biết, nếu mình không đi thì Tiểu Mạt sẽ càng lo lắng nên cô khẽ gật đầu.

Sau đó, mọi người điên cuồng cả một đêm, thực sự khiến tâm tình Chu Thiển thoải mái rất nhiều.

***

Một tuần sau, đó là tuần thi chọn ra top 20. Triệu Hi Thành không xuất hiện.

Một tuần sau nữa, chọn ra top 10, Triệu Hi Thành vẫn không xuất hiện.

Triệu Hi Thành làm đúng như lời Chu Thiển, anh biến mất trong cuộc sống của cô nhưng cô không hề vui vẻ. Nhìn về phía vị trí khách mời trống rỗng mà lòng xót xa. Cô tự nói với bản thân, vậy cũng tốt, giờ bọn họ là hai người của hai thế giới khác nhau. So với cứ dây dưa không rõ thì chẳng bằng kết thúc sớm. Giờ cô là Chu Thiển chứ không phải là Tống Thiệu Lâm. Những gì của bọn họ đã theo Thiệu Lâm mà biến mất. Mà Chu Thiển và Triệu Hi Thành trong mắt mọi người là hai người rất không xứng. Trong mắt anh cũng là vậy thì sao cô còn phải tự lãng phí tuổi xuân của mình?

Chu Thiển cố gắng gạt đi mọi chuyện, đặt hết sức lực vào cuộc thi nhưng cuộc thi cũng không được thuận lợi. Triệu Hi Thành không xuất hiện, A Cát lại bắt đầu giờ trò. Hơn nữa, đúng như những gì anh ta nói, anh ta luôn theo dõi Chu Thiển rất sát sao.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 228: Chống đối

Tuần thi chọn ra top 20 kia vẫn là thi theo chủ đề. Đề tài là trang điểm cô dâu.

Chu Thiển tạo hình cho người mẫu thành một cô dâu rất lãng mạn. Cô chọn cho người mẫu bộ áo cưới đơn giản trắng thuần lộ vai. Phủ ngoài làn váy là lớp sa mỏng khiến người mẫu càng thêm dịu dàng thanh thoát. Chu Thiển làm tóc xoắn song lớn cho người mẫu. Chu Thiển trang điểm nhấn vào làn da, đôi môi chỉ tô chút son. Mắt của người mẫu hơi dài, Chu Thiển nghĩ nghĩ rồi tô đậm khóe mắt của cô, khiến người mẫu trở nên rất quyến rũ.

Chu Thiển nhìn mà rất hài lòng. Nhưng đến chỗ A Cát thì anh ta lại mỉm cười nhìn cô nói:

- Chu Thiển lần này trang điểm sáng tạo ghê. Nhưng hình như cô quên mất là hôm nay trang điểm cô dâu đúng không? Sao lại biến cô dâu thành ra như hồ ly tinh vậy, không biết chú rể nhìn thấy sẽ nghĩ gì đây?

Khán giả nhìn thiết kế của Chu Thiển, vốn thấy là rất đẹp nhưng nghe A Cát nói vậy thì lại thấy đúng là có chút giống hồ ly. Mọi người không khỏi cười ầm lên. Chu Thiển bị mọi người cười mà đỏ mặt tái tía. May mà sau đó Khắc Y vẫn khen ngợi ý tưởng của cô thì mới khiến cô thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Kết quả lần này, Chu Thiển lại rơi vào tình huống nguy hiểm, trở thành thí sinh hạng chót mà vào top 10. Nghe nói nếu không vì một số giám khảo thấy cô có sự sáng tạo thì chỉ e cô đã bị loại từ vòng này.

Mà tuần sau là đấu loại để vào top 10. Lần này có thêm chế độ cho điểm của khán giả. Chính là khán giả có thể chấm điểm cho mỗi một thí sinh, mà điểm này sẽ cũng góp một phần quan trọng để quyết định thành tích của thí sinh.

Điều này khiến các thí sinh càng thêm lo lắng bởi vì lời bình của giám khảo sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc khán giả cho điểm.

Tiểu Mạt không khỏi lo lắng cho Chu Thiển:

- A Cát kia như nhắm vào cậu vậy, luôn cản cậu chẳng tha. Hôm nay chọn ra top 10, nếu anh ta lại gây rắc rối thì hỏng rồi?

Lòng Chu Thiển cũng có chút lo lắng nhưng vẫn an ủi Tiểu Mạt:

- Đừng lo quá! Giám khảo đâu chỉ mình anh ta, khán giả cũng không nhất định là sẽ nghe lời anh ta!

Tuy là nói vậy nhưng cô cũng biết, nhiều giám khảo như vậy, Khắc Y vốn ít lời, các giám khảo khác cũng ít khi bình luận, không giống như A Cát rất biết điều khiển cảm xúc của người xem. Sức ảnh hưởng của A Cát với khán giả không thể khinh thường, bị anh ta để ý thật đúng là rắc rối lớn.

Lần này đề thi là trang điểm tạo hình cổ trang, kì ảo. Đây là đề thi yêu cầu thí sinh phải có trí tưởng tượng rất cao. Cả người người mẫu đều là chỗ để thí sinh phát huy sự sáng tạo.

Chu Thiến nhớ kỹ lời Khắc Y nói, vớt A Cát qua sau đầu, toàn tâm toàn ý phát huy sức tưởng tượng của bản thân. Tạo hình lần này Chu Thiến chuẩn bị một tuần liền, cho nên hôm nay tạo hình rất thuận lợi, nhanh chóng hoàn thành tác phẩm.

Sau khi lên sân khấu, Chu Thiến tự tin đứng bên người mẫu thấy mọi người kinh ngạc thì không khỏi nhìn về phía A Cát, vừa vặn thấy anh ta đang chăm chú nhìn người mẫu của mình. Cảm nhận được ánh mắt của cô thì cũng nhìn lại, vừa nhìn thì đã ngẩn ra. Sự tự tin trong mắt Chu Thiến khiến A Cát rất khó chịu.

Lần trước Chu Thiến làm mất mặt anh ta trước mặt bao người, hơn nữa đại thiếu gia của Triệu thị còn vì Chu Thiến mà làm nhục mình trước mặt bao người. Mối thù này đương nhiên là tính vào đầu Chu Thiến, anh ta sao có thể để cô thắng tiến vào top 10 được?

Đúng vậy, A Cát nhìn người mẫu của cô, không thể không nói, thiết kế hôm nay của cô rất hoàn mỹ, xem ra là rất công phu, giám khảo khác sẽ chấm điểm cao, phải làm ảnh hưởng đến khán giả mới được. Lần này cơ hội là 50:50, một chút chênh lệch là có thể ảnh hưởng đến việc tăng hạng. Chỉ cần anh chê bai một chút về tác phẩm của cô ta thì sẽ ảnh hưởng đến người xem là chắc chắn.

A Cát cười cười vì suy nghĩ đen tối của chính mình

Cuộc thi lần này, với các thí sinh khác, A Cát lại khoan dung đặc biệt, rất ít phát huy công lực “ác khẩu” của mình khiến mọi người thoải mái rất nhiều. Tuy rằng các giám khảo khác cũng đưa ra những bình luận chính nhưng dù là phê bình thì cũng rất nhẹ nhàng, lịch sự, không mấy ảnh hưởng đến điểm của người xem. Cho nên đại bộ phận các thí sinh đều được điểm không tệ

Đang lúc mọi người đều nghĩ A Cát đã thay đổi thì đến lượt Chu Thiến, A Cát lại đột nhiên nghiêm túc trở lại.

Anh ta một tay xoa cằm một tay cầm bút chỉ trỏ về phía người mẫu của Chu Thiến:

- Thiết kế hôm nay của Chu Thiến, tôi biết cô là muốn tạo hình thành hoa tiên tử đúng không? Hoa văn rất được, đồ trang sức cũng được, quần áo cũng được, tách ra thì không sao, đều được! Nhưng phối hợp lại...

A Cát khẽ cười:

- Chỉ một chữ thôi, loạn! Dùng màu loạn, phối hợp loạn, người xem hoa cả mắt mà không biết đâu là trọng tâm. Như họa sĩ là dây màu vậy, rất lộn xộn.

Nói xong anh ta xoay người nhìn về phía sau lớn tiếng nói:

- Không biết mọi người có cảm giác này không?

Tạo hình cổ trang huyền huyền này vốn không thường xuyên xuất hiện trong cuộc sống bình thường, khán giả chỉ cảm thấy đẹp chứ khó mà bình phẩm được. Nhưng nếu A Cát nói thế thì đương nhiên là đúng. Lúc trước cũng có giám khảo bình luận nhưng đều chỉ bình luận đơn giản, tuy rằng khen Chu Thiến nhưng không khiến mọi người chú ý. Nhưng A Cát nói năng hùng hồn rất kích động cảm xúc của người xem. Một số người thậm chí còn chưa chờ giám khảo khác bình luận đã cúi đầu ấn điểm bình chọn.

A Cát ngồi đó nhìn Chu Thiến cười đắc ý. Nếu đổi lại là bình thường thì Chu Thiến cũng sẽ nhẫn nhịn cho qua, dù sao anh ta cũng là giám khảo, không thể đắc tội được. Nhưng mắt thấy A Cát có ý bẽ cong thiết kế của mình mà gây hiểu lầm cho người xem, điều này có ảnh hưởng rất lớn đến thành tích của cô. Hơn nữa mấy ngày qua tâm tình Chu Thiến vốn không vui, vì cuộc thi mà đã cố đè nén bản thân rất nhiều, giờ A Cát lại cố ý chế nhạo thiết kế của mình trước mặt bao người. Đúng, anh là giám khảo, anh có ý kiến thì có thể nói ra nhưng cũng không có nghĩa rằng anh có thể cười nhạo thí sinh để tự nâng cao bản thân. Chu Thiến cảm thấy lửa giận trong lòng dâng lên. Cô mượn MC chiếc micro rồi nhìn phía giám khảo, thành khẩn nói:

- Tôi muốn hỏi một chút, tôi có ý kiến có thể phát biểu không, có làm phiền mọi người không?

Một vị giám khảo khoảng hơn 50 tuổi nhìn cô cười nói:

- Đương nhiên, thí sinh có ý kiến gì thì đều có thể nói

Được giám khảo đồng ý, Chu Thiến lập tức nhìn về phía A Cát. Camera quay thẳng về phía cô khiến khán giả có thể nhìn thấy rõ về bất khuất của cô qua màn hình lớn. Nhìn như vậy, khán giả lại hưng phấn. Thí sinh dám cãi lại giám khảo?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 229: Vua hạng chót

Cả trường quay yên lặng, tất cả mọi người kể cả nhân viên đều ngừng lại mà mở to mắt nhìn Chu Thiển.

Chu Thiển nhìn A Cát hơi cười cười:

- Lần dự thi này, tôi không phải là không chấp nhận ý kiến của giám khảo, chỉ là tôi cảm thấy, lần này cuộc thi mở rộng như vậy là muốn cho quần chúng hiểu rõ về stylist chúng ta. Sân khấu này chính là để những stylist mới như chúng tôi có cơ hội mà vươn lên. Cho nên tôi cảm thấy, nếu thầy A Cát nói thiết kế của tôi loạn thì nên nói tường tận một chút. Tỷ như màu sắc rối loạn ở đâu? Phối hợp rối loạn ở đâu? Hi vọng thầy A Cát có thể giải thích rõ cho người xem và tôi được không

Nói xong, Chu Thiển nhìn về phía khán giả, cao giọng nói:

- Mọi người có muốn nghe lời bình luận phản kích của thầy A Cát không?

Gặp vui thì có ai không thích, người xem ai chẳng muốn sự tranh cãi càng lớn, mọi người đồng thanh đáp:

- Muốn!

Chu Thiển vỗ vỗ tay:

- Mọi người vỗ tay cổ vũ thầy A Cát nào

Nhất thời tiếng vỗ tay như pháo rang. Khán giả hưng phấn vỗ đến đỏ cả tay.

Chu Thiển nhìn chằm chằm A Cát, miệng mỉm cười nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng, không chút ấm áp. Biết điều khiến cảm xúc của người khác sao? Cô cũng biết lắm! Tốt xấu gì cô đã từng học qua về sắc thái học, kiến thức về màu sắc của cô ngay cả bậc thầy như Thẩm Già Lam còn khen ngợi thì A Cát này nói thiết kế của cô loạn thì cô không phục. Cô muốn xem xem anh ta lí giải ra sao?

Các giám khảo khác ý kiến bất đồng cũng nghiêng người nhìn A Cát. Theo bọn họ thấy stylist mới có thể tạo hình được như vậy là đã rất giỏi. Nhìn tác phẩm của Chu Thiển so với một số stylist lớn cũng chẳng kém là bao nhưng A Cát lại nói chẳng ra gì. Mọi người không phải kẻ ngốc, lần trước Chu Thiển chống đối A Cát khán giả không rõ nhưng bọn họ đều biết. Rõ ràng là A Cát đang bói lông tìm vết. Trước giờ các giám khảo đều không thích việc A Cát cười nhạo thí sinh để lấy lòng mọi người nhưng vì anh ta được mọi người yêu thích nên cũng chẳng ai nói gì. Nhưng lần này nhìn anh ta đã phải bàn sát thì lòng có chút vui sướng. Bọn họ đều muốn xem xem A Cát sẽ nói thế nào?

A Cát giờ cũng là cảm xúc ăn hoàng liên, khổ không thể nói. Lúc anh ta bình luận thực sự không nghĩ Chu Thiển dám phản bác lại. Trước giờ anh ta cười chê thí sinh nào thì bọn họ cũng chỉ đều nén giận, chẳng ai dám thực sự biện giải cho mình. Dù sao anh ta làm giám khảo, là stylist nổi tiếng, thí sinh đều là người mới, sao dám cãi lời? Cho nên là gan của anh ta mới càng lúc càng lớn, mới dám bình phẩm linh tinh về thiết kế của Chu Thiển. Ai có thể nói gì? Dù đến là Khắc Y thì có thể không cho A Cát được bình luận sao?

Nhưng giờ Chu Thiển lại dừng cảm đứng ra bảo anh ta “giải thích”, còn được mọi người ủng hộ. Nhưng anh ta phải giải thích sao đây? Không nói thì còn có thể lừa mấy người bình thường chứ nói thật ra thì quả thực anh ta cũng ngượng miệng.

Chu Thiển vận dụng màu sắc rất tốt, không hề loạn như anh ta nói. Nếu muốn nói kỹ thì có thể nói gì đây? Nhiều giám khảo ở đây như vậy, ai cũng là người trong nghề, cuộc thi còn truyền hình trực tiếp, còn không biết bao nhiêu stylist theo dõi qua TV, nói không tốt, không đúng thì chẳng khác nào tự hủy hoại danh dự bản thân

Lung A Cát toát mồ hôi lạnh, hổi hân vô cùng. Giờ nói xấu không được, nói đẹp cũng chẳng xong. Nếu thời gian quay lại, anh ta nhất định sẽ không làm vậy. Chu Thiển có vào top 10 hay không vốn chẳng liên quan gì đến anh ta, sao có thể đem danh dự bản thân mà hủy đi chỉ vì điều này

Sắc mặt A Cát trắng bệch. Anh ta nhìn phone, nuốt nước miếng, miệng mở rồi lại đóng, đóng rồi lại mở, miễn cưỡng lắp bắp nói:

- Cái này... cái này...

Đầu anh ta xoay chuyển, nghĩ nên làm thế nào để cho qua được những lời lúc trước.

Chu Thiển đâu dễ để anh ta lừa dối qua cửa, cô cười dài nói với mọi người:

- Chúng ta lại vỗ tay cổ vũ cho thầy A Cát được không?

Khán giả nhiệt liệt hưởng ứng.

Lúc này A Cát hận đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng có làm được gì? Thái độ Chu Thiển thành khẩn như vậy, ngữ khí cũng rất khiêm tốn, nói năng hợp tình hợp lý, lại được mọi người ủng hộ. Giờ nếu anh ta không giải thích được thì sẽ trở thành trò cười cho mọi người trong giới.

A Cát kiên trì nói:

- Thật ra khi này tôi nói hơi vội, tôi nói loạn cũng không phải như mọi người nghĩ...

Lời vừa nói ra, cả hội trường đều ồ lên, có người thậm chí còn khinh bỉ mà hừ mạnh một tiếng.

- Màu sắc Chu Thiển dùng cũng không phải không tốt, chỉ là tôi thấy dùng quá nhiều, khiến người ta nhìn có chút loạn...

A Cát lấp bắp giải thích, tay vô thức vung lên tiết lộ sự chột dạ của anh ta. Giám khảo ngồi cạnh phì cười mà nói:

- Tạo hình này vốn cần nhiều hoa văn, màu sắc chiếm vị trí rất quan trọng. Hơn nữa tôi cảm thấy Chu Thiển dùng màu sắc rất tốt, tuy rằng rực rỡ nhưng tổng hợp lại lại rất hài hòa, rất có cảm giác mộng ảo, như hoa xuân nở rộ, rất ăn khớp với chủ đề. Tôi thấy rất đẹp

Các giám khảo khác cũng gật đầu phụ họa, Khắc Y vốn không nói gì cũng lên tiếng:

- Không sai, tôi cũng có cảm giác này! Màu sắc Chu Thiển dùng nhiều nhưng không tạp, rất khéo léo mà kết hợp lại. Đây đúng là điểm sáng trong tạo hình của cô ấy, khiến tôi cảm thấy giữa những sắc màu rực rỡ này như có một sức sống đang lan tỏa. Đúng là một thiết kế hoàn mỹ

Các giám khảo nói vậy chẳng khác nào thành chỉ trích bình luận của A Cát. A Cát đỏ mặt ngồi đó. Mc không muốn không khí căng thẳng nên vội hòa giải.

MC đứng trên sân khấu cười:

- Chuyện tạo hình này vốn luôn tồn tại những ý kiến bất đồng. Sân khấu này của chúng tôi chính là nơi để tổng hợp những ý kiến đó. Được rồi, thiết kế của thí sinh Chu Thiển rất đẹp, thời gian không còn nhiều nữa, xin mời quý vị chấm điểm cho tác phẩm của Chu Thiển.

Chu Thiển đứng trên sân khấu nhìn A Cát ủ rũ ngồi đó mà thấy thật sáng khoái, cảm giác rất đã giện. Tuy rằng không thể khiến A Cát khó xử hơn nữa nhưng Chu Thiển cũng biết nên có chừng mực. Nếu cứ cố truy cứu thì sẽ là tự làm mình khó xử. Ban tổ chức sẽ không để giám khảo bị nhục, đó chẳng phải là nghi ngờ cách ban tổ chức chọn giám khảo sao?

Chu Thiển không nói thêm gì, đưa trả micro cho MC rồi mỉm cười nhìn mọi người. Mc đứng bên đón lấy micro thì thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Khán giả tuy rằng không hiểu lắm nhưng thiết kế của Chu Thiển quả thật rất đẹp, hơn nữa các giám khảo đánh giá rất cao thiết kế của Chu Thiển. Về phần lời bình của A Cát... về cơ bản là vô giá trị. Thậm chí một số người lúc trước bị A Cát ảnh hưởng mà cho điểm thấp giờ đứng lên đòi MC được cho điểm lại nhưng MC lại bảo dữ liệu đã nhập vào máy tính, không thể sửa được. Điều này không khác gì những cái tát thẳng vào A Cát, sắc mặt anh ta càng lúc càng trở nên khó coi

Cũng may còn rất nhiều người chưa cho điểm, tâm lý bồi thường nên đều cho điểm Chu Thiển rất cao, coi như là hòa nhau. Chu Thiển lại thành người hạng chót mà tiến vào top 10.

Lúc nhận được kết quả, Chu Thiển cao hứng suýt thì nhảy căng lên! Cô tươi cười nhìn Khắc Y, Khắc Y cũng mỉm cười vuốt cằm nhìn cô. Chu Thiển biết, mình sắp có thể trở thành trợ lý cho Khắc Y rồi.

Nói như vậy, trong top 50, top 30, top 20 thậm chí là top 10, lần nào Chu Thiển cũng lấy thành tích gần chót mà vào top. Lần nào cũng là người cuối cùng chính vì thế mà hôm sau cô đã trở thành tiêu đề trên các mặt báo: Vua hạng chót Chu Thiển!

.....

Tiểu Mạt nhìn báo mà cười đến phun nước ra khắp nhà:

- Vua hạng chót, ha ha...

Tiểu Mạt cười lớn, không ngờ lại bị sặc nước mà ho lấy ho để.

Trương Bản ở bên vội vỗ lưng cho cô, lo lắng nói:

- Sao thế? Không sao chứ!

Chu Thiển ở bên đưa khăn tay cho Tiểu Mạt cười nói:

- Ai bảo cậu cười mình, đáng đời chưa!

Lúc này, bọn họ đang cùng ăn cơm trưa trong một nhà hàng. Bên cạnh còn có bọn Triệu Viện Viện, Lý San, Lưu Văn Chí. Lúc này đây, top 10 ngoài Chu Thiển thì còn có cả Trương Bản, Tiểu Mạt, Triệu Viện Viện. Nhưng khiến người khác bất ngờ là Lưu Văn Chí lại có thể vào top mà tiếc cho Lý San và một học viên khác của Yêu Ti Lệ đều đã bị loại.

Trương Bản vỗ vai Lưu Văn Chí:

- Lưu Văn Chí khá lắm, còn có thể vào top 10

Nếu là trước kia thì Lưu Văn Chí đã đắc ý mà tự thổi phồng mình nhưng giờ anh ta chỉ cười nói:

- Tôi vẫn không hề bỏ qua mong muốn trở thành stylist, dù là khi còn ở trong đó thì tôi vẫn thường xuyên đọc sách báo, tạp chí.

Mọi người đương nhiên biết “trong đó” mà anh ta nói là chỗ nào.

Triệu Viện Viện thấy không khí trở nên buồn bã thì lại chuyển đề tài:

- Xem xem trong mấy người chúng ta ai có thể đi đến cùng. Hi vọng quán quân là một trong số chúng ta

Nói xong nhìn về phía Chu Thiến:

- Chu Thiến, mình rất nể cậu đấy

Chu Thiến vội vàng lắc đầu:

- Lần nào thành tích của mình cũng là hạng chót, hơn nữa vào được top 10 đã là rất vui rồi. Về phần sau này thế nào thì chỉ có thể cố hết sức thôi. Huống hồ mọi người đều rất có thực lực, như Bạch Diễm kia, mình cảm thấy cô ấy rất được

Tiểu Mạt bĩu môi:

- Nhắc đến Bạch Diễm này, top 10 chúng ta cũng chỉ có cô ta là không phải chịu A Cát mĩa mai, nếu không thành tích của cô ta đã chẳng tốt được như thế

Lý San nói:

- Nghe nói A Cát cũng từng là trợ lý cho Cát Lạc, chắc chắn bọn họ là sư huynh sư muội, A Cát nhất định là thiên vị

Trương Bản không đồng ý nói:

- Thực lực của Bạch Diễm không tồi đâu, tôi cảm thấy tiêu chuẩn tạo hình của cô ấy rất cao. Cô ấy quả thực là ứng cử viên sáng giá cho vị trí quán quân

- Không biết qua chuyện lần trước A Cát còn có thể làm giám khảo được nữa không?

Tiểu Mạt đắc ý nói:

- Cho dù có làm nữa thì cũng sẽ chẳng dám tùy tiện cười nhạo thí sinh đâu. Thiến Thiến, mình quả thực bội phục cậu quá đi. Lúc mình bị anh ta cười nhạo còn chẳng dám nói gì.

Triệu Viện Viện cũng phụ họa:

- Mình cũng vậy

Trương Bản giờ chén rượu:

- Chúng ta uống vì Chu Thiến nào, chúc mọi người đều có thể giành được thành tích tốt

Một tuần sau, vòng thi loại chọn ra top 5 bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 230: Tạo hình cuộc sống hàng ngày

Trong top 10, học viên của Yêu Ti Lệ chiếm 4 người, không tính Chu Thiến. 6 người còn lại là các tinh anh đến từ các nơi trong cả nước

Ngoài Bạch Diễm, đến từ Thượng Hải còn có một người là Quách Từ Quân, đến từ Quảng Đông là Giang Phong, đến từ Hồ Nam là Trần Đông và đến từ Cáp Nhĩ Tân là Vương Băng Băng

Từ khi cuộc thi này bắt đầu, bảng bình chọn qua tin nhắn và qua mạng đã được mở, người xem có thể bình chọn qua gọi điện thoại, gửi tin nhắn hoặc bình chọn qua mạng cho thí sinh yêu thích. Kết quả cuối cùng cũng ảnh hưởng đến thành tích của thí sinh

Ngay từ lúc bắt đầu trận đấu thì đã mở web bình chọn, lúc quảng cáo lần đầu tiên, điều khiến mọi người ngạc nhiên chính là, ngoài Bạch Diễm được cao phiếu nhất thì Chu Thiến “Vua hạng chót” đứng thứ hai, bỏ xa những người còn lại.

Những người ở dưới sân khấu nhìn thành tích này không khỏi đổ kị. Trong đó Vương Băng Băng còn liếc nhìn Chu Thiến một cái rồi nói với Trần Đông bên cạnh:

- Chẳng phải vì lần trước cãi lời A Cát mà được sao! Khán giả chính là như thế, thấy ai quen thì bình chọn, cũng chẳng xem thực lực...

Giọng cô ta không lớn không nhỏ, đủ để các thí sinh dưới sân khấu nghe rõ

Chu Thiến nghe xong thì nhũn mảy nhưng cô cũng chẳng muốn vì chút chuyện này mà cãi cọ. Nghe thì nghe còn việc mình cần làm thì vẫn cứ làm

Tiểu Mạt lại khó chịu nhất khi nghe người khác nói xấu Chu Thiến, vừa nghe thì đã khó chịu nhưng cũng biết giờ không phải lúc để cãi nhau. Vạ nhất gây rối thì cũng không hay, cô cũng chỉ tặc lưỡi mấy cái, sau đó không lớn không nhỏ mà nói:

- Chưa quá đi...

Câu này này khiến bọn Trương Bân, Triệu Viện Viện cười ầm

Vương Băng Băng trừng mắt nhìn bọn họ một cái, không dám nói thêm gì.

Cuộc thi lần này là ra đề ngay trong trận đấu, các thí sinh phải phát huy ngay tại chỗ, biểu diễn mọi quá trình trước mặt người xem. Đương nhiên cảnh người mẫu thay đồ thì bỏ qua.

Sau khi kết thúc quảng cáo, mười người lên sân khấu, Khắc Y nhìn bọn họ mỉm cười mà tuyên bố đề bài

- Tôi thấy những trận đấu lúc trước, mỗi thí sinh đều chọn người mẫu là những người có tỉ lệ cơ thể rất chuẩn, quả thật hiệu quả rất đẹp nhưng trong cuộc sống không phải ai cũng có được vóc dáng và diện mạo đẹp như vậy. Đa đa số mọi người đều là người bình thường. Stylist chúng ta tiếp xúc nhiều nhất cũng là những người bình thường. Hôm nay chúng tôi đã chuẩn bị sẵn cho các thí sinh những người mẫu khác. Tôi mong các em có thể dùng kiến thức chuyên nghiệp để giúp bọn họ làm đẹp!

Khán giả bên dưới đều kích động. Trước giờ bọn họ đều nhìn thấy là những người mẫu xinh đẹp, tuy đẹp mắt nhưng không khỏi có lòng chờ mong, không biết nếu bản thân được tạo hình thì có thể thay đổi thế nào? Điều này đánh trúng tâm lý của khán giả, khiến khán giả càng thêm hào hứng.

Không cần phải nói, lượng xem càng tăng cao, ban tổ chức vui không phải bàn.

Sau đó, mười người mẫu lên sân khấu. Mọi người vừa nhìn thì đều thấy thực sự là những người phổ biến trong cuộc sống. Cao bình thường, diện mạo bình thường, nhìn qua không đủ để có ấn tượng đặc biệt.

Khán giả đều rất chờ mong

Khắc Y tiếp tục nói:

- Đề bài lần này chính là mời các thí sinh tạo hình cho người mẫu trang phục đời thường

Tạo hình cuộc sống! Các thí sinh nhìn nhau, đây là thứ phổ biến nhất nhưng chính điều này mới càng phân loại rõ khả năng của thí sinh. Phải làm thế nào để những người bình thường trở nên đặc biệt, thu hút người khác?

MC nói với họ, hậu trường có đủ loại quần áo cho bọn họ lựa chọn, có 30 phút để thay đồ

Các thí sinh và người mẫu cùng đi vào hậu trường, máy quay và MC cũng theo đuôi bọn họ.

Khán giả có thể thông qua màn hình lớn nhìn thấy cảnh thí sinh chọn quần áo cho người mẫu.

MC sẽ ở bên hỏi thí sinh một số vấn đề, ví dụ như vì sao lại lựa chọn trang phục này

Tất cả các thí sinh đều được hỏi, mọi người đều có cơ hội xuất hiện trước màn hình, đây là cơ hội để bọn họ gây ấn tượng với khán giả.

Học viên Yêu Ti Lệ chọn quần áo rất nhanh, không ai có thể so với bọn họ

Ban tổ chức chuẩn bị quần áo kiểu dáng bình thường, một số thí sinh cố gắng chọn những màu sắc rực rỡ, kiểu dáng mới mẻ bởi vì như thế có thể thu hút khán giả hơn nhằm thu hút phiếu bình chọn.

MC hỏi các thí sinh vài vấn đề, bọn họ đều cố gắng thể hiện bản thân, những từ ngữ chuyên nghiệp không ngừng xuất hiện trong câu trả lời của bọn họ. Cuối cùng đến lượt Chu Thiến, MC thấy cô chọn cho người người mẫu một chiếc áo sơ mi bình thường thì hỏi:

- Chu Thiến, sao cô lại chọn chiếc áo bình thường như vậy? Như vậy hình như không thu hút lắm

Chu Thiến vừa chọn quần áo vừa quay đầu mỉm cười trả lời MC:

- Bởi vì tôi đã hỏi qua người mẫu, cô ấy nói không thích mặc quần áo cầu kì quá. Thiết kế gì thì vẫn phải tôn trọng sở thích của người mẫu, dù là tạo hình thì cũng phải để người mẫu thích mới được

Cô cười, ánh mắt đầy tự tin:

- Hơn nữa cho dù là quần áo bình thường tôi cũng có thể giúp cô ấy tạo ra sự đặc sắc

Cô nói rất chân thành, nụ cười tự tin qua truyền hình trực tiếp đến TV hơn ngàn hộ gia đình. Tuy rằng không xinh đẹp nhưng nụ cười tươi sáng, thân thiện lại rất được lòng mọi người

Triệu Hi Thành ngồi trong văn phòng, nhìn nụ cười tinh thuần của cô qua Tivi mà kim lòng không đậu khẽ vươn tay như muốn vuốt ve khuôn mặt cô.

Khuôn mặt tiêu tụy của anh khẽ cười thẳng thốt

Thay quần áo xong, mọi người quay về trước sân khấu, bắt đầu trang điểm trong vòng 30 phút để tạo hình chính thể.

Nhiếp ảnh gia chụp lại mọi quá trình, trên màn hình là những đoạn ngắn lướt qua. Các giám khảo cũng lên sân khấu hỏi bọn họ những kiến thức chuyên nghiệp.

Qua một giờ, các thí sinh đã tạo hình xong, mọi người chờ đợi ban giám khảo nhận xét

A Cát vẫn ngồi ở ghế giám khảo nhưng lần này vẻ mặt đã thu liễm đi không ít. Lời bình cũng cẩn thận hơn nhiều.

Vương Băng Băng giúp người mẫu trang điểm rất đẹp, tóc cũng cầu kì khiến mọi người cảm thấy sáng bừng lên. Nhưng các giám khảo đều lắc đầu cau mày, một vị giám khảo nói:

- Thí sinh này hình như đã quên mất đề bài lần này là tạo hình cuộc sống, đương nhiên là phải tự nhiên, đơn giản để mọi người mỗi ngày không cần tốn quá nhiều thời gian cũng có thể làm được. Nhưng em nhìn tạo hình của em đi, đi yến hội cũng còn là đẹp, em cho rằng ngày nào người mẫu cũng có thể tốn ngàn ấy thời gian để làm sao?

Có lẽ là ảnh hưởng từ Chu Thiến, Vương Băng Băng cũng to gan cãi:

- Nhưng chẳng phải cuộc thi đã cho chúng em 1 tiếng chuẩn bị sao?

Giám khảo lắc đầu cười:

- Chúng tôi cho mọi người một giờ, trong một giờ này mọi người phải truyền đạt kiến thức cho người mẫu để người mẫu hiểu cái gì là hợp với mình để người mẫu chỉ cần nửa tiếng, hoặc thời gian ngắn hơn mà tự trang điểm, tạo hình cho mình. Đây mới là tôn chỉ của thiết kế, tạo hình cuộc sống bình thường

Vương Băng Băng đỏ mặt không dám nói thêm gì nữa. Mà những thí sinh cũng muốn dùng sự đặc biệt, màu mè không khỏi lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231

Đến lượt Bạch Diễm, ban giám khảo nhìn thiết kế của cô mà rất hài lòng

Chu Thiến nhìn thiết kế của Bạch Diễm, dáng người người mẫu của cô trông cân đối, có chút giống Bạch Diễm. Mặt nhỏ, da trắng

Bạch Diễm chọn cho người mẫu chiếc áo cộc tay màu vàng nhạt, váy ngắn màu trắng, tóc dài buộc ra sau đầu để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn. Khuôn mặt trang điểm thanh thuần, lông mi chuốt dài, màu mắt hồng nhạt. Hoa tai màu vàng, vòng tay màu vàng. Cả người nhìn qua trông rất hoạt bát mà xinh đẹp, nhẹ nhàng mà đầy sức sống

Bạch Diễm giới thiệu qua thiết kế của mình, giám khảo liên tục gật đầu, đánh giá rất cao. A Cát cố ý hỏi người mẫu của Bạch Diễm:

- Cô có thích tạo hình của thí sinh này làm cho cô không?

Người mẫu liên tục gật đầu, cao hứng nói:

- Tôi rất thích, tôi cảm thấy như vậy rất phù hợp.

Khán giả cũng thấy tạo hình của Bạch Diễm rất thuận mắt, nghe giám khảo và người mẫu nói vậy thì đều cúi đầu cho Bạch Diễm điểm cao.

Trương Bân và Triệu Viện Viện cũng có vẻ ổn nhưng Tiểu Mạt và Lưu Văn Chí thì có chút nghi hiểm. Tiểu Mạt trang điểm quá đậm còn Lưu Văn Chí làm tóc quá rườm rà. Một số thí sinh khác vì quá mức lòe loẹt mà cũng bị giám khảo phê bình

Cuối cùng chính là Chu Thiển.

Đối với “vua hạng chót” trong truyền thuyết này, khán giả đều rất có hứng thú. Trên mạng còn mở topic dự đoán xem cuối cùng “vua hạng chót” này sẽ có thứ tự là bao nhiêu, có thể phát huy tinh thần “tiểu cường đáng không chết” khiến mọi người bất ngờ không

Khán giả kích động chờ đợi giám khảo bình luận

Ban giám khảo nhìn thiết kế của Chu Thiển, người mẫu quả thực là người bình thường. Trên màn hình lớn là bức ảnh người mẫu trước khi tạo hình nhưng bảo mọi người liên hệ giữa cô gái một môi, hai mắt lơ đãng, đáng yêu quê mùa lúc trước với cô gái đang thoải mái, đầy sức sống trên sân khấu này thì thật sự là không làm nổi.

Sự thay đổi này thực sự là quá lớn...

Không chỉ là giám khảo, ngay cả khán giả cũng đều khẽ ồ lên tán thưởng. Mọi người không khỏi bắt đầu ảo tưởng, mình qua tạo hình liệu có thể thay đổi được nhiều như vậy không?

Ban giám khảo mở to mắt nhìn người mẫu của Chu Thiển, rốt cuộc đã nhìn ra được điểm mấu chốt. Làn da đen của người mẫu được Chu Thiển dùng lớp phấn mỏng phủ lên khiến da sáng lên không ít. Ánh mắt lơ đãng một môi được Chu Thiển trang điểm bằng màu cà phê khiến ánh mắt có thần thái hơn rất nhiều. Tóc mái dày vốn che đi mất được Chu Thiển chải qua một bên lộ ra một phần trán, hơn nữa cách chải tóc này trông rất lạ. Mái tóc vốn chỉ buộc đuôi ngựa tùy tiện giờ Chu Thiển để xổ ra rồi làm xoắn đuôi tóc khiến người mẫu trông quyến rũ mà bớt quê mùa đi nhiều.

Mỗi chi tiết Chu Thiển đều chỉ khẽ điểm qua nhưng lại che đi khuyết điểm mà bộc lộ ra những ưu điểm của người mẫu

Nhiều tuần qua Chu Thiển luôn xếp hạng chót nên đại đa số mọi người cũng không quá coi trọng cô nhưng hôm nay mới thấy rõ thực lực của Chu Thiển. Điều này không khỏi khiến các giám khảo phải nhìn với cặp mắt khác.

Cho dù A Cát không muốn cũng phải thừa nhận, thiết kế hôm nay của Chu Thiển muốn tìm sơ sót cũng chẳng thể tìm ra.

Khắc Y mỉm cười nói với Chu Thiển:

- Chu Thiển, em có thể giới thiệu qua không? Tôi nghĩ mọi người đều rất muốn biết vì sao em chỉ dùng quần áo bình thường mà lại tạo ra sự độc đáo này

Những lời này chính là điều mọi người thắc mắc, khán giả vỗ tay rất nhiệt tình.

Người mẫu cũng ngẩng cao đầu mà mỉm cười đứng trước mặt mọi người, giờ cô trông đầy tự tin.

Chu Thiển nhận lấy chiếc micro trong tay MC, sau đó mỉm cười nói với mọi người:

- Tôi tin rằng quý vị ngồi đây có rất nhiều người thích mặc đồ thoải mái, đơn giản nhưng lại phiền não không biết mặc thế nào cho đẹp đúng không?

Khán giả đều gật đầu, tiếng vỗ tay lại vang lên

Chu Thiển đứng trên sân khấu, làn da trắng nõn, ánh mắt sáng bừng, tự tin mỉm cười. Cô mặc bộ váy màu vàng nhạt, tóc buộc say gáy trông rất thoải mái mà tự tin. Ánh sáng tỏa ra từ người cô như hào quang chói mắt khiến mọi người không thể rời mắt. Dường như mọi ánh đèn đều tập trung trên người cô, những người khác đều trở nên mờ nhạt.

- Thật ra thì rất đơn giản, chúng ta chỉ cần nắm chắc một số bí quyết nhỏ thì dù mặc quần áo bình thường cũng có thể tạo ra sự độc đáo. Như tiểu thư đây...

Chu Thiển bảo người mẫu đi lên phía trước một chút:

- Tiểu thư đây bình thường cũng chỉ thích mặc đồ đơn giản, hơn nữa công việc của cô ấy không cho phép cô ấy tốn nhiều thời gian cho việc trang điểm. Nhưng mọi người xem, đây chỉ là quần áo bình thường. Áo sơ mi chỉ cần hơi vuốt thẳng cổ áo lên là đã có sự khác biệt. Eo dùng thắt lưng đẹp tạo sự khác biệt hoặc chỉ cần thắt thêm khăn lụa là đã đủ tạo điểm nhấn cho trang phục mà cũng không quá tốn thời gian. Mặt khác trang sức thích hợp cũng rất có ích. Chi tiết, chính là chi tiết! Chúng ta chỉ cần tốn chút công sức mà để ý chút chi tiết là có thể khiến bản thân trở nên xinh đẹp. Mong rằng thiết kế của tôi có thể có ích cho mọi người

Vừa dứt lời, cả trường quay vang lên tiếng vỗ tay như pháo nổ. Có thể nói đây là lúc không khí được đẩy lên cao nhất, thậm chí còn vượt qua lúc Bạch

Diễm thi.

Các thí sinh khác ngoài bọn Tiểu Mạt đều tỏ vẻ không phục. Chỉ là Bạch Diễm vốn lạnh nhạt cũng có chút mất tự nhiên

Lại có giám khảo hỏi ý kiến người mẫu. Người mẫu rất kích động nói:

- Trước kia tôi thực sự không biết trang điểm, vẫn nghĩ mình xấu xí mà không tự tin. Thậm chí có người giới thiệu bạn trai cho tôi tôi cũng không dám đi, sợ đối phương chê cười...

Mọi người nhìn ảnh lúc trước của cô thì cũng chẳng nghĩ ngợi gì.

- Nhưng hôm nay Chu Thiển tạo hình cho tôi, giúp tôi hiểu thì ra tôi cũng có thể xinh đẹp như vậy. Lúc tôi nhìn bản thân mình trong gương, thực sự rất bất ngờ, không thể tin được đó là tôi! Hơn nữa Chu Thiển còn dạy tôi nên trang điểm thế nào, cũng chẳng cần tốn nhiều thời gian. Tôi nhất định sẽ giữ vẻ xinh đẹp này. Từ nay trở đi, trong mắt mọi người tôi cũng là mỹ nữ!

Khán giả cười ồ lên. Tiếng cười qua đi thì cũng là sự cảm khái.

Người mẫu nói tới đây, giọng nói có chút nghẹn ngào:

- Tôi thực sự muốn cảm ơn cuộc thi lần này, cảm ơn tiết mục này, cảm ơn Chu Thiển đã truyền sự tự tin này cho tôi! Thực sự... rất cảm ơn!

Cô cúi gập người mà chào mọi người. Bản nhạc đầy xúc động cũng vang lên rất ấn ý. Lúc nào cao trào bắt đầu dâng lên, các khán giả đều đứng dậy mà vỗ tay hoan hô.

Cảnh này khiến người xem có mặt tại trường quay đều cảm động mà những khán giả ngồi trước Tivi cũng rất cảm khái. Mọi người đều bắt đầu bình chọn cho Chu Thiển, vì thế chỉ trong vài phút ngắn ngủi, số lượng phiếu bình chọn của Chu Thiển tăng vọt, vượt qua cả Bạch Diễm.

Đến lúc này, top 5 cũng đã có kết quả. Dựa theo điểm của ban giám khảo, điểm của khán giả tại trường quay và số phiếu bình chọn, Bạch Diễm dẫn đầu sau đó là Chu Thiển, Trương Bân, Triệu Viện Viện và Giang Phong đến từ Quảng Đông. Qua lần này, Chu Thiển thành công gỡ được danh hiệu “vua hạng chót”.

Đáng tiếc là Tiểu Mạt và Lưu Văn Chí đều bị loại nhưng bọn họ đã vào top 10, thành tích cũng đã là rất tốt.

Thậm chí đã bắt đầu có công ty liên hệ với Lưu Văn Chí.

Một tuần sau chính là trận chung kết khiến mọi người hồi hộp nhất!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 232: Trận chung kết

Cuộc thi lần này có sức ảnh hưởng vượt quá dự đoán của ban tổ chức. Trong đó nguồn tài trợ từ Triệu thị góp vai trò quan trọng nhất. Ngoài ra, mỗi một thiết kế tỉ mỉ, thí sinh xuất sắc đều là nguyên nhân quan trọng.

Cuộc thi lần này 10 thí sinh xuất sắc nhất cũng rất được săn đón

Có rất nhiều đài truyền hình mời bọn họ làm khách mời, nhiều tạp chí cũng xin phỏng vấn. Mà trong đó, Chu Thiển và Bạch Diễm là hai người được săn đón nhất. Nhất là vì Chu Thiển, lúc trước cố gắng tăng bậc và những thiết kế tiến bộ từng ngày mà khiến mọi người rất yêu quý khiến Bạch Diễm cũng bị lép vế về mấy phần.

Mà lúc trước A Cát được mọi người yêu thích vì lần trước phê bình “sai” Chu Thiển mà khiến mọi người mất tin tưởng nên sau này phê bình đều rất cẩn thận. Chính điều này lại mất đi sự đặc sắc của anh ta nên dần dần không còn thu hút mọi người nữa. Danh dự của anh ta cũng đã bị ảnh hưởng rất lớn, rất nhiều ngôi sao nổi tiếng đã hẹn anh ta tạo hình lúc trước giờ cũng hủy hợp đồng. A Cát nằm mơ cũng không ngờ việc công kích Chu Thiển lại tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy. Nhưng giờ có hối cũng chẳng còn kịp.

Truyền thông hào hào cũng chẳng phải là lần đầu Chu Thiển trải qua cho nên cô cũng chỉ thản nhiên cho qua. Trong khi các thí sinh khác đều nhân cơ hội để tự tạo danh tiếng thì Chu Thiển chỉ vui đầu mà lo ứng phó với đêm thi cuối cùng. Cô không chỉ dành phần lớn thời gian để xem xét các hoạt động, xu thế mới mà còn dành thời gian xem một số bức tranh nổi tiếng của các danh họa, điều này cũng cho cô một số cảm hứng mới

Tiểu Mạt tuy rằng không vào top 5 nhưng bạn thân và người yêu được vào chung kết thì còn khiến cô vui vẻ hơn chính mình được vào chung kết. Trong

thời gian này ngoài đi làm thì cô dành thời gian mà tắm bồn cho hai người.

Trong sự chờ mong của mọi người, trận chung kết cuối cùng đã đến

Buổi diễn tập, Chu Thiên lại thấy Triệu Hi Tuấn trên sân khấu, cô không khỏi thấy lạ mà hỏi nhân viên công tác:

- Hi Tuấn sẽ thành khách mời biểu diễn sao?

Nhân viên công tác mỉm cười trả lời:

- Vốn là phải giữ bí mật, nhưng tối nay chính là chung kết rồi, giờ nói cho cô cũng chẳng sao. Hi Tuấn chỉ là một trong số khách mời thôi, anh của anh ấy – Tổng giám đốc tập đoàn Triệu thị Triệu Hi Thành cũng đã đồng ý trở thành khách quý trao giải đêm nay đó.

Nghe đến tên Triệu Hi Thành, lòng Chu Thiên thoáng căng thẳng mà có chút xót xa. Lần trước cô tức giận nói rằng không muốn anh xuất hiện trong cuộc sống của cô nữa, sau này nghĩ lại thấy thật buồn cười, mình dựa vào cái gì mà yêu cầu anh làm thế? Quan trọng là bản thân mình, chỉ cần bản thân mình không để bị anh làm ảnh hưởng thì anh có xuất hiện hay không cũng có sao đâu? Hơn nữa cô nên học cách tự nhiên mà đối mặt với anh, về sau vẫn phải đến thăm Thế Duy, chẳng lẽ có thể vì vậy mà không gặp Thế Duy sao? Cô không làm được!

Cô và Hi Thành tại sao lại thành ra thế này? Lúc ở quê muốn đi tìm Hi Thành, cô hoàn toàn không ngờ, người cô yêu nay đã chẳng còn là của cô... Là vì cô quá cố chấp sao? Nhưng bảo cô xem nhẹ sự khinh thị của anh mà cố tìm đến anh thì cô thực sự không làm được.

Chu Thiên âm thầm cúi đầu, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Lúc diễn tập, Chu Thiên cũng không đi gặp Hi Tuấn bởi vì ở đây có rất nhiều phóng viên, cô sợ gây rắc rối cho Hi Tuấn.

Tám giờ tối, trận chung kết bắt đầu

Sân khấu được bố trí rất cẩn thận, ánh đèn sáng như ngọc, sân khấu được thiết kế như cung điện thủy tinh lấp lánh, đẹp như trong truyện cổ tích.

Trường quay không còn chỗ trống, mọi người đều ăn mặc, trang điểm đẹp, vẻ mặt háo hức chờ mong

Ngay đầu buổi thi đã là Hi Tuấn biểu diễn mở màn, bài hát sôi động khiến không khí nóng bùng lên. Mọi người đều vỗ tay mà gọi tên Hi Tuấn.

Sau khi Hi Tuấn biểu diễn xong thì quay về ghế khách mời. Lần này ngoài ghế giám khảo thì còn đặt bàn cho khách quý. Ngoài Hi Tuấn thì còn 4 ngôi sao nổi tiếng khác bao gồm cả ca sĩ, diễn viên

Trong một đêm có thể mời được năm ngôi sao hạng A như vậy có thể thấy cuộc thi này có tầm ảnh hưởng không nhỏ

Năm thí sinh bước lên sân khấu, tự giới thiệu bản thân.

Ánh mắt Chu Thiên quét qua hàng khách mời, quả nhiên là thấy Triệu Hi Thành đang ngồi đó nhưng không biết là nhìn đi đâu, vẻ mặt trông rất cô đơn, cả người tỏa ra hơi thở lạnh lùng. Mà bên cạnh anh chính là Tổng Thiệu Văn ăn mặc sang trọng, dung mạo xinh đẹp như hoa

Chu Thiên lạnh lùng quay đầu đi, tuy rằng cô đã biết mình và Triệu Hi Thành là không thể nhưng thấy cảnh này thì lòng vẫn đau đớn như bị dao cứa. Trong lòng không khỏi nghĩ, anh ấy đưa Tổng Thiệu Văn đến đây là để ám chỉ điều gì đó với mình sao?

Người cũng khó chịu là Tổng Thiệu Văn. Cuộc thi long trọng như vậy, cô là tiểu thư có tiếng nếu có thể ngồi trong hàng ghế khách mời đương nhiên là điều vinh dự. Quá khứ vì thân phận con tư sinh mà cô ta bị mọi người qua thường, một năm này nhờ Triệu Hi Thành mới được hành diện, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội lần này. Cô ta vất vả lắm mới ngồi được ở vị trí này thì lại phát hiện, Triệu Hi Thành cũng đã ở đây vậy mà anh chẳng nói với cô lấy một lần. Bị anh gạt qua một bên như vậy bảo sao cô ta không khó chịu

Cô ta hỏi:

- Hi Thành, vì sao anh chưa từng nói với em rằng anh cũng làm khách mời cho cuộc thi đêm nay?

Triệu Hi Thành chẳng buồn quay đầu lại, thậm chí tư thế ngồi còn chẳng thay đổi, chỉ lạnh lùng nói:

- Có quan trọng không?

May mà những lời này không để người khác nghe được, bằng không Tổng Thiệu Văn thực sự phải tìm cái lỗ mà chui vào mất!

Tổng Thiệu Văn ghen tị:

- Hi Thành, chúng ta có quan hệ gì? Sao anh có thể gạt em qua một bên như vậy

Nghe xong những lời này, Triệu Hi Thành quay đầu lại, cười cười nhìn cô ta nhưng mắt lạnh băng:

- Chúng ta có quan hệ gì?

- Chúng ta...

Tổng Thiệu Văn nói không nên lời, đúng vậy, Triệu Hi Thành chưa bao giờ chính thức hứa hẹn gì với cô hết nhưng lần đó cô tự sát, anh rõ ràng đã đau lòng như vậy, còn đồng ý ở bên cô...

- Hi Thành, em là bạn gái của anh

- Ô, giờ thì không phải

Triệu Hi Thành thản nhiên nói. Giờ anh đã chẳng còn tâm tình để dây dưa với cô ta nữa. Nay anh và Chu Thiển đã thành ra thế này, Tổng Thiệu Văn đã hết giá trị lợi dụng, anh chẳng còn tâm tình mà qua lại với cô ta nữa

- Cái gì?

Tổng Thiệu Văn hoa dung thất sắc, không khỏi hơi cao giọng

Người xung quanh đều nhìn về phía bọn họ.

Triệu Hi Thành nhìn cô cười lạnh nói:

- Tổng Thiệu Văn, đây là nơi công cộng, nếu cô muốn bị mất mặt thì chúng ta cứ tiếp tục

Tổng Thiệu Văn nhìn bốn phía, cô ta là người sĩ diện, dù không cam lòng nhưng cũng không muốn cãi vã với anh ở đây. Cô ta thảm nghĩ, chờ kết thúc cuộc thi rồi nói

Mà những chi tiết này Chu Thiển đương nhiên không biết, lúc này cô đang chờ đề thi của ban giám khảo.

Ở hàng ghế giám khảo, Khắc Y mỉm cười nói:

- Qua cuộc thi lần trước, chúng ta đã thấy được khả năng tạo hình trong cuộc sống hàng ngày của các thí sinh. Lần này, chúng tôi quyết định sẽ lại đưa ra một đề khó cho các thí sinh. Không biết mọi người có để ý không, cuộc thi hôm nay chúng tôi đã mời đến năm ngôi sao nổi tiếng...

Nói tới đây, tất cả mọi người đều đã đoán được đề thi, mọi người đều vỗ tay đầy hưng phấn/

MC ra dấu báo mọi người yên lặng. Khắc Y mỉm cười tiếp tục nói:

- Xem ra mọi người đều đã đoán được, tôi cũng không dài dòng nữa, không sai, đề thi lần này chính là yêu cầu năm thí sinh tạo hình cho năm ngôi sao này

Cả trường quay ầm ầm lên, tiếng vỗ tay, tiếng bàn tán không dứt. Có thể làm tạo hình cho các ngôi sao, cuộc thi lần này thực sự quá tuyệt vời!

Năm thí sinh cũng đều vui mừng. Bọn họ đều là người mới, có lẽ có cơ hội tiếp xúc với ngôi sao nhưng làm tạo hình cho ngôi sao thì chưa từng có! Còn là những ngôi sao rất nổi tiếng. Cho dù lần này không thể trở thành quán quân thì cũng để khiến bọn họ thấy hãnh diện rồi!

- Các ngôi sao sẽ tự chọn thí sinh cho mình, mỗi thí sinh có một giờ để tạo hình, trang điểm sân khấu cho bọn họ

Ánh mắt năm thí sinh đều bắn về phía hàng khách mời, mà trong đó mọi người đều đổ dồn mắt về phía Hi Tuấn. Tuy rằng đều là ngôi sao nổi tiếng nhưng sức hút của Hi Tuấn thì bốn người kia cũng không thể bằng. Nếu có thể làm tạo hình cho anh thì đương nhiên sẽ càng được chú ý.

MC mời các ngôi sao chọn thí sinh cho mình. Bọn họ đều rất thú vị, hơn nữa cũng biết, có thể vào top 5 thì nhất định tay nghề không tồi, cũng không sợ bọn họ sẽ làm hỏng hình tượng của mình nên đều khiêm tốn nhường nhau nhận trước

Hi Tuấn vẫn mỉm cười đột nhiên nói:

- Nếu mọi người vẫn khiêm tốn như vậy thì để tôi chọn trước đi

Anh nhìn về phía Chu Thiển, trong mắt hiện lên ánh dịu dàng:

- Tôi chọn Chu Thiển.

Được Hi Tuấn chọn, Chu Thiển không hề thấy bất ngờ, cô nhìn Hi Tuấn mỉm cười.

Triệu Hi Thành ngồi dưới nhìn thấy nụ cười này mà cả người cứng đờ, long mày nhăn tít, vẻ mặt càng thêm lạnh lùng.

Trong đầu anh nhớ lại lúc Chu Thiển tạo hình cho mình, đôi bàn tay dịu dàng kia, người cô gần sát khiến hương thơm vẩn vút bên cạnh anh. Vừa nghĩ đến Hi Tuấn cũng sẽ cảm nhận được điều này thì Triệu Hi Thành lại kho chịu. Đôi lại làm người khác thì anh sẽ chẳng khó chịu như thế. Nhưng Triệu Hi Tuấn có ý với Chu Thiển mà Chu Thiển lại như rất thân với Hi Tuấn. Hai người tiếp xúc thân mật như vậy, có thể sẽ càng gần gũi không? Vừa nghĩ đến điều

này, Triệu Hi Thành càng tức giận. Nhưng anh có thể làm gì? Anh chỉ có thể trơ mắt nhìn!

Tổng Thiệu Vân ngồi bên cảm nhận được sự khác lạ của Triệu Hi Thành. Cô liếc nhìn Triệu Hi Tuấn đang đi đến bên Chu Thiển rồi lại nhìn về mặt lạnh lùng của Triệu Hi Thành, sóng mắt lưu chuyển, thoáng chút đã hiểu ra vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 233: Đổ dầu vào lửa

Bốn ngôi sao còn lại cũng chọn xong stylist. Đang lúc các thí sinh khác ghen tỵ vì Chu Thiển tốt số, có thể làm tạo hình cho Hi Tuấn thì MC lại có ý hỏi giám khảo:

- Vì sao tạo hình của ngôi sao lại khó làm?

Một vị giám khảo trả lời:

- Các ngôi sao hay thay đổi hình tượng, về cơ bản các loại tạo hình đều đã từng thử qua. Tạo hình cho ngôi sao không khó nhưng để tạo ra được hình tượng vừa đặc biệt mà vừa thích hợp cho ngôi sao lại không dễ

- Vậy chẳng phải là ngôi sao càng nổi tiếng, ra mắt từ lâu thì càng khó tạo hình sao?

- Có thể nói như vậy! Giám khảo gật gật đầu.

Nghe xong giám khảo nói lời này, những kẻ ghen tỵ với Chu Thiển lại bình thường trở lại. Bởi vì 5 ngôi sao này, bàn về ra mắt thì không kém nhau là bao nhưng luận về nổi tiếng thì bây giờ khắp Châu Á có ai có thể so với Hi Tuấn?

Quả nhiên, đâu có chuyện may mắn mãi được.

Quy tắc lần này có chút bất đồng, lần trước người mẫu là trang điểm trước mặt mọi người nhưng lần này các ngôi sao sẽ tạo hình ở trong hậu trường rồi mới đi ra. Khán giả chỉ có thể nhìn qua màn hình lớn mà thôi. Lần này cần phải khiến cho mọi người có cảm giác bất ngờ

Trên màn hình thay phiên truyền cảnh các thí sinh chọn quần áo cho các khách mời

Đến lượt Chu Thiển, màn hình xuất hiện hình ảnh Chu Thiển mỉm cười ước thứ từng bộ quần áo lên người Hi Tuấn. Hi Tuấn đứng đối diện mỉm cười tìm hỏi Chu Thiển:

- Cái này thế nào? Có giống người nhện không, hay là em tạo hình thành người nhện cho tôi đi! Tôi thích làm người nhện lắm

Chu Thiển bụng miệng cười, khán giả cũng cười ồm lên. Đương nhiên mọi người chẳng ai cho rằng Hi Tuấn đang có ý lấy lòng Chu Thiển mà chỉ nghĩ rằng Hi Tuấn rất gần gũi, thì ra Hi Tuấn lại đáng yêu như vậy

Người duy nhất không cười là Triệu Hi Thành. Mặt anh tái mét nhìn chằm chằm lên màn hình, hai tay nắm chặt lấy tay vịn ghế như đang khắc chế điều gì đó.

Tổng Thiệu Vân tiến đến thì thào vào tai anh:

- Hi Tuấn và Chu Thiển quan hệ tốt thật, nhìn hai người cười thật vui vẻ. Em chưa từng thấy Hi Tuấn nhiệt tình với cô gái nào như thế!

Cô ta vừa nói vừa xem xét phản ứng của Triệu Hi Thành, quả nhiên thấy sắc mặt Triệu Hi Thành càng lúc càng âm trầm

Lòng Tổng Thiệu Vân tức giận. Hai anh em Triệu gia làm sao thế? Mắt mù hết cả à? Lại cùng thích loại con gái như Chu Thiển! Cho dù cô ta có được quán quân thì sao? Minh vung chút tiền là đủ để cô ta phải hầu hạ mình, nghe mình sai bảo. Loại người hèn kém như vậy lại được hai anh em Triệu gia ưu ái?

Cô ta rất tức giận, nhìn thấy Triệu Hi Thành ghen ghét bọn họ thì lòng cũng có chút sung sướng. Lòng cô ta dâng lên khoái cảm khi trả được thù, còn nói tiếp:

- Hình như Chu Thiển cũng có hảo cảm với Hi Tuấn. Anh xem, ánh mắt cô ấy nhìn Hi Tuấn kia, cả nụ cười nữa chứ. Em là con gái nên em biết, đây chính là vẻ mặt khi đã rơi vào lưới tình. Cũng khó trách, Hi Tuấn vừa đẹp trai lại vừa nổi tiếng. Người con trai như vậy, loại con gái như Chu Thiển không động lòng mới là lạ!

Lúc này vừa vặn Hi Tuấn thay quần áo đi ra. Chu Thiển lại sửa sang cho anh như lần trước làm cho Triệu Hi Thành. Sửa lại cổ áo, cổ tay. Bàn tay trắng nõn mềm mại như mía trên người Hi Tuấn. Hi Tuấn cười khê nói gì đó với Chu Thiển. Chu Thiển dù đang bận rộn thì cũng ngẩng đầu nhìn anh mỉm cười mà đáp lại đôi câu

Trong mắt mọi người chẳng qua là chuyện bình thường khi một stylist tạo hình cho khách hàng nhưng trong mắt Triệu Hi Thành lại trở thành cảnh tượng vô cùng ái muội.

Triệu Hi Thành nhìn chăm chăm lên màn hình lớn, hai mắt như muốn phun hỏa. Lòng anh vô cùng ghen tỵ, bất an. Vốn đã cực độ phiền chán lại bị Tống Thiệu Vân ở bên nói năng rườm rà, đồ dầu vào lửa, Triệu Hi Thành hoàn toàn trút giận lên cô ta

Anh quay phắt lại, hung hăng nhìn chăm chăm vào cô ta, trong mắt đầy sự âm độc. Anh thấp giọng mà ngoan độc nói:

- Tống Thiệu Vân, nếu cô còn dám nói thêm chữ nào nữa thì tôi sẽ cho cô cả đời này không dám nhìn mặt ai

Anh nói từng từ từng chữ, nghiêng răng nghiêng lợi, như là có thâm cừu đại hận gì với cô ta vậy

Tống Thiệu Vân ngây người. Cô chưa từng thấy anh như vậy bao giờ, cô không phải không nghe nói rằng Triệu Hi Thành rất âm hiểm nhưng bình thường anh tuy có chút lạnh lùng nhưng chưa từng ác độc như vậy. Lúc này cô ta mới cảm nhận được con người khác của Triệu Hi Thành. Đó là một con người đáng sợ, âm hiểm, khiến người khác sợ run. Tống Thiệu Vân tái mặt, môi run run. Cô ta cúi đầu, không dám nhìn anh cũng không dám nói thêm một từ nào nữa.

Lòng Tống Thiệu Vân lạnh lẽ. Cô ta cũng muốn buông tay, dù sao anh không có tình cảm với mình, lại là người đáng sợ như vậy nhưng vừa nghĩ đến địa vị không ai sánh bằng, nguồn tài phú dồi dào của Triệu gia, khuôn mặt hoàn mỹ của Triệu Hi Thành, vừa nghĩ đến những gì mình từng trả giá thì lại không cam tâm. Cô ta khê cắn môi, bất luận thế nào cũng phải quán lấy anh, nhất định phải trở thành con dâu Triệu gia.

Nửa tiếng qua đi, các ngôi sao đã thay đồ xong, bắt đầu tiến hành trang điểm.

Trên màn hình cũng sẽ truyền ra vài cảnh trang điểm nhưng chỉ có thể nhìn lướt qua chứ không được xem rõ, điều này càng khiến các khán giả mong ngóng được trông thấy các ngôi sao xuất hiện.

Hậu trường

Ban đầu Chu Thiển còn có chút lo lắng, tạo hình của Hi Tuấn quả thực không dễ làm. Nếu là bình thường thì tốt nhưng giờ là cuộc thi quyết định, nếu lại sử dụng phong cách trước kia thì chẳng có gì mới mẻ nữa? Khêu gọi, cao quý, lạnh lùng... đều đã làm qua nhiều lần rồi! Hi Tuấn thấy cô nghĩ ngợi thì cũng đưa ra vài ý kiến. Chu Thiển suy nghĩ hồi lâu rồi mới đột nhiên nghĩ ra, nếu có thể tổng hợp tất cả lại thì sao? Đem tất cả những tính chất này tổng hợp lại trên người anh, có phải sẽ có được hiệu quả bất ngờ không?

Nghĩ vậy, cô lập tức bắt tay vào làm.

Trong lòng đã có định hướng, Chu Thiển bắt đầu trang điểm cho Hi Tuấn. Qua nửa tiếng, Chu Thiển đã hoàn thành thiết kế của mình

Các thí sinh khác cũng đã hoàn thành thiết kế của mình, sau đó rút thăm quyết định thứ tự. Chu Thiển bốc phải số 1, Triệu Viện Viện số hai, Giang Phong số ba, Trương Bản số bốn và Bạch Diễm cuối cùng

Triệu Viện Viện ai oán nói với Chu Thiển:

- Chúng mình thật xui xẻo, là hai người đầu tiên, thiệt quá.

Bởi vì còn chưa xem được các thiết kế sau nên các giám khảo sẽ chấm điểm cẩn thận mà không chấm cao, càng về sau điểm chấm sẽ càng dễ hơn nhiều

- Hẳn là cùng nhau lên mới đúng

Triệu Viện Viện lại oán giận nói. Nhưng phía ban tổ chức muốn tạo sự hồi hộp nên nếu tất cả cùng ra sẽ chẳng còn gì thú vị nữa

Chu Thiển an ủi cô:

- Các giám khảo sẽ nghĩ đến chuyện này, điểm sẽ công bằng thôi

- Chỉ mong là thế!

Nhân viên công tác ra dấu cho Chu Thiển lên sân khấu. Hi Tuấn cúi đầu cười với cô một cái rồi khê nói:

- Thật tốt, có thể cùng em đứng chung một sân khấu!

Chương 234: Kết thúc hoàn mỹ

Chu Thiển và Hi Tuấn cùng bước lên sân khấu

Khán giả không ngờ lại được thấy thiết kế của Hi Tuấn đầu tiên nên tất cả đều hoan hô đầy kích động

Trên màn hình lớn là tạo hình chính thể của Hi Tuấn.

Nhìn rõ tạo hình của Hi Tuấn qua màn hình lớn, mọi người như ngừng thở, vẻ mặt kinh ngạc.

Áo khoác màu đen bó sát người để lộ ra tấm lưng chữ V rắn chắc, của anh. Bên trong là chiếc áo mỏng màu đen cũng bó sát, cổ cắt sâu để lộ ra cơ bắp bên trong, vẻ gợi cảm bộc lộ rõ. Quần dài màu đen ôm lấy dáng người cao của anh nhưng đó cũng chưa có gì là đặc biệt. Điều thực sự hấp dẫn mọi người chính là chiếc mũ của Hi Tuấn. Mũ màu đen gắn lông hoa lệ, những phụ kiện gắn trên đó đều là Chu Thiển tự tay làm. Bảy chiếc lông chim bảy màu như tỏa sáng tụ lại ở dưới bằng một viên đá long lanh to bằng ngón tay cái, phản chiếu ra bảy màu sắc rực rỡ. Mà mắt Hi Tuấn lại được trang điểm hẹp dài theo kiểu mắt phượng, đuôi mắt dùng lông chim trang trí. Trông vừa đẹp lại vừa cao quý.

Hi Tuấn mỉm cười, trên màn hình lớn xuất hiện khuôn mặt của anh, làn da trắng, lông mày xéch, mắt phượng cong cong. Đôi mắt nâu như tỏa ra ánh sáng cầu vồng rực rỡ vô cùng yêu mị mà cũng rất quý phái

Nhìn Hi Tuấn như vậy mà khán giả quên cả hoan hô, thậm chí còn như ngừng thở mà nhìn lên màn hình, như đang chìm đắm trong giấc mộng nào đó. Không biết là ai khẽ than lên một tiếng, lúc này mọi người như tỉnh mộng mà bắt đầu vỗ tay ầm ầm

- Hi Tuấn, quá tuyệt với

- Hi Tuấn, em yêu anh!

Những tiếng hét chói tai liên tiếp vang lên, MC phải nhắc nhở mấy lần mới khiến trường quay yên lặng trở lại.

Các giám khảo cũng bị thiết kế của Chu Thiển làm cho ngây người. Thiết kế này tuyệt đối đạt tiêu chuẩn của một bậc thầy, phối hợp hoàn mỹ, sáng tạo vô cùng. Dù là bọn họ có nhiều năm kinh nghiệm cũng cảm thấy trước mắt như sáng bừng

Các giám khảo liên tục gật đầu, vẻ mặt tán thưởng. Đến ngay cả A Cát luôn có hiềm khích với Chu Thiển nhìn thấy thiết kế này mà lòng cũng cũng dâng lên cảm giác khác thường. May mà lần trước anh ta bôi lông tìm vết không thành công, bằng không chẳng phải là đã làm mai một một viên minh châu sao? Trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác xấu hổ.

- Rất đẹp, thiết kế rất đặc biệt! Có thể thể hiện được hết những ưu điểm của Hi Tuấn, hoa lệ, cao quý là chính, gợi cảm là phụ, tất cả những ưu điểm này dung hòa lại làm một khiến người xem cảm thấy rất kích thích. Rất tốt

Một vị giám khảo hưng phấn bình luận

Chu Thiển thấy thiết kế của mình được mọi người công nhận thì lòng cũng rất vui. Chu Thiển không khỏi quay đầu nhìn Hi Tuấn một cái, lúc này Hi Tuấn cũng nhìn về phía cô, trong mắt là sự tán thưởng và vui mừng

Nụ cười của Chu Thiển càng rạng rỡ. Từ ngày bước ra khỏi Triệu gia, đây là ngày cô vui nhất.

Dưới sân khấu, Triệu Hi Thành còn đang vui mừng vì thành công của Chu Thiển, nhìn cô đứng trên sân khấu mà tỏa sáng thì vô cùng cảm khán. Đường như bóng người đang mỉm cười kia chính là Thiệu Lâm mà anh vẫn đặt trong trái tim, mà bóng dáng Thiệu Lâm dần mờ đi, khuôn mặt Chu Thiển lại càng lúc càng rõ ràng. Cuối cùng, Chu Thiển dần dần thay thế Thiệu Lâm hoàn toàn. Triệu Hi Thành cả kinh, lập tức tỉnh táo lại.

Đến lúc nhìn lên lại thấy Chu Thiển và Hi Tuấn nhìn nhau cười, hai người vui vẻ nhìn nhau như đôi tình nhân hòa hợp. Nhưng lúc này Triệu Hi Thành đã chẳng còn chút ghen tỵ nào, trong mắt anh lộ ra sự sâu sắc vô cùng. Có lẽ như vậy cũng là tốt, nếu mình không thể mang đến hạnh phúc cho cô thì vì sao lại phải ghen ghét với người có thể cho cô hạnh phúc? Huống chi đó còn là Hi Tuấn, là người tuyệt đối đáng tin tưởng.

Có lẽ đó là kết thúc tốt đẹp nhất

Xung quanh, không khí vô cùng náo nhiệt, tiếng hét chói tay, tiếng hoan hô, vỗ tay ầm ĩ. Nhưng thế giới trong anh lại vô cùng tĩnh mịch

Tổng Thiệu Vân nhìn về cô đơn của anh thì cười lạnh

Mọi người bắt đầu chấm điểm cho Chu Thiển. Khán giả không chút băn khoăn, đương nhiên là cho điểm cao. Nhưng giám khảo lại có suy nghĩ, vẫn còn bốn thiết kế khác chưa xem, ai biết được sẽ tốt hơn Chu Thiển hay không? Nếu gờ cho điểm Chu Thiển cao, về sau có người tốt hơn chẳng phải là khó

cho điểm? Vì để công bằng, các giám khảo đều cho Chu Thiên điểm khá, không thấp nhưng tuyệt đối không quá cao. Các thiết kế sau sẽ chấm điểm theo chuẩn điểm của Chu Thiên.

Ba người sau cũng rất xuất sắc nhưng so với Chu Thiên thì hơi kém. Lấy điểm Chu Thiên làm chuẩn, ba người sau cũng không ai cao điểm hơn Chu Thiên.

Người cuối cùng chính là Bạch Diễm vốn được chú ý ngay từ đầu.

Bạch Diễm là học trò cưng của Cát Lạc ở Thượng Hải. Học theo Cát Lạc hai năm rồi làm trợ lý cho Cát Lạc hai năm, có thể nói là một người mới rất có kinh nghiệm. Mục đích cô tham gia cuộc thi lần này chính là muốn giành được vị trí quán quân, sau đó dùng nó làm bàn đạp để trở thành một stylist bậc thầy. Vốn mọi chuyện đều rất thuận lợi nhưng đột nhiên lại xuất hiện một “vua hạng chót” chẳng biết từ đâu đến chiếm đi hào quang của cô. Thậm chí còn vượt lên cô, nói thực, Bạch Diễm rất không phục cho nên trận đấu cuối cùng này, Bạch Diễm hao hết tâm sức. Nếu vẫn không thể thắng được Chu Thiên thì chỉ có thể trách mình không bằng người!

Ngôi sao của cô tạo hình là một nữ diễn viên nổi tiếng là “ngọc nữ” trong làng giải trí. Thiết kế của cô đương nhiên không thể quá khác thường. Bạch Diễm để cô mặc quần áo dài màu trắng, kiểu dáng đơn giản, rất mềm mại. Tóc dài thấm nước mà xõa xuống. Một bên tai gài một đóa bách hợp thanh nhã. Nhìn tổng thể trông rất trong trắng thuần khiết nhưng hấp dẫn ánh nhìn của mọi người chính là hoa văn màu lam ở ngực áo của cô khiến trong vẻ ngây thơ lại có một chút yếu dị, thần bí.

Một thiết kế rất đẹp! Đây là thiết kế thứ hai khiến mọi người rung động! Các giám khảo đều rất hưng phấn, cuộc thi lần này không ngờ lại có thể chọn ra được nhiều nhân tài như vậy. Nổi vui mừng qua đi thì lại là sự khó xử. Nên phân cao thấp ra sao?

Khán giả cũng rất khó xử, nhìn Hi Tuấn lại nhìn ngôi sao kia, hai thiết kế đều rất xuất sắc. Đây là cuộc thi stylist, cũng không thể vì thích Hi Tuấn nhiều hơn mà chấm điểm cao cho Chu Thiên được. Khán giả vẫn là những người thông minh. Cuối cùng hầu như đều cho Bạch Diễm số điểm bằng Chu Thiên, không hên mà cũng ngẫm, cứ để giám khảo quyết định thắng bại đi.

MC nhận được số liệu qua máy tính mà kinh ngạc. Đầu tiên anh tuyên bố, Giang Phong thứ 5, Triệu Viện Viện thứ 4, Trương Bản thứ ba.

- Về phần thứ nhất và thứ nhì...

Mc lau mồ hôi nói:

- Đây đúng là một số liệu đáng kinh ngạc, Chu Thiên và Bạch Diễm có cùng số điểm. Xem ra để chọn ra á quân đành phải nhờ các giám khảo bàn bạc mới được!

Những bình chọn qua tin nhắn không được tính bởi vì thứ tự trước sau nên không công bằng cho việc bình chọn. Cho nên những thí sinh được bình chọn qua tin nhắn nhiều nhất sẽ chỉ giành giải phụ là giải thí sinh được khán giả yêu thích nhất mà thôi.

Các giám khảo và ban tổ chức cùng thương lượng rồi cuối cùng quyết định, hai người đều được đồng giải nhất, tiền thưởng vẫn là mỗi người 10 vạn tệ.

Kết quả này dường như khiến mọi người đều rất hài lòng, ai nấy đều vỗ tay hoan hô thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Chê cười

Lúc trao giải, trên sân khấu bắn pháo hoa rực rỡ, âm nhạc vui tươi, khắp trường quay là không khí vui vẻ.

Chu Thiên, Bạch Diễm và Trương Bản đứng giữa sân khấu, vẻ mặt đều rất vui mừng. Ba người đều chúc mừng nhau

Bạch Diễm cười nói với Chu Thiên:

- Thiết kế của cậu đẹp lắm! Mình rất bội phục cậu

Chu Thiên cũng chân thành mà đáp:

- Thiết kế của cậu cũng rất đẹp, nền tảng rất vững chắc, kinh nghiệm phong phú, sau này nhờ cậu chỉ bảo thêm nhiều

- Chúng ta học hỏi nhau mới đúng!

Trương Bản cũng cười chúc mừng Chu Thiển:

- Mình biết là cậu nhất định làm được mà

Chu Thiển cũng mỉm cười nói:

- Trương Bản cũng chúc mừng cậu!

- Giải ba đã là quá bất ngờ rồi, mình rất vui

Đang nói, Triệu Hi Thành và ban tổ chức bước lên sân khấu trao giải cho ba người.

Trưởng ban tổ chức trao bằng khen, giấy chứng nhận cho bọn họ còn Triệu Hi Thành thì trao cúp cho ba người.

Cuối cùng, đến lượt Chu Thiển, Triệu Hi Thành trao chiếc cúp cho Chu Thiển, Chu Thiển cũng đón lấy

Triệu Hi Thành nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm có một cảm xúc phức tạp. Anh lẳng lặng nhìn cô một hồi rồi nói:

- Chúc mừng cô!

Giọng nói nhẹ nhàng, chỉ Chu Thiển đứng gần mới có thể nghe được.

Chu Thiển ngẩng đầu nhìn anh, cô rất muốn cùng anh chia sẻ niềm vui này nhưng tạo hóa trêu ngươi, bên anh giờ đã có người con gái khác, còn cô vĩnh viễn không thể bước vào thế giới của anh. . .

Ngay cả có hàng vạn lời muốn nói, đến cuối cùng lại chỉ có thể thành những lời nói khách sáo:

- Cảm ơn. . .

Anh nhìn cô, khoe miệng hơi cong như mỉm cười nhưng nụ cười này lại quá đỗi xót xa

- Tôi. . .

Anh thoáng dừng một chút, giọng nói có chút nghẹn ngào, sau đó cúi đầu:

- Tôi thực tình chúc phúc cho em, mong em sau này sẽ luôn hạnh phúc!

Nói xong, anh lại ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú như muốn khắc sâu hình ảnh của cô lúc này vào trong tim. Sau đó, anh vội vã xoay người bước xuống sân khấu, cũng mặc kệ trưởng ban tổ chức và MC đằng sau đang gọi chụp ảnh lưu niệm.

Chu Thiển bình bóng dáng kiên quyết của anh mà lòng đau đớn. Sự vui mừng khi đoạt giải giờ chẳng còn lại chút nào. Cô nhìn bóng dáng cao lớn của anh đi xuống sân khấu, lướt qua hàng ghế khách mời, đi qua Tổng Thiệu Vân sau đó đi ra ngoài. Tổng Thiệu Vân ngồi đó ngây ra rồi vội chạy theo

Nhìn bọn họ một trước một sau rồi đi, Chu Thiển biết, cô và Triệu Hi Thành thực sự đã kết thúc. . .

Pháo hoa vẫn tỏa sáng, ánh sáng rực rỡ nhưng nước mắt Chu Thiển lại lặng lẽ rơi

Trên hàng ghế khách mời, Triệu Hi Tuấn lặng lẽ nhìn hết mọi chuyện, khuôn mặt tuấn tú có chút cô đơn

MC ở bên cạnh nói:

- Xem ra, quán quân Chu Thiển của chúng ta quá vui mừng mà khóc này! Không bằng chúng ta tặng cho cô ấy một món quà để cô ấy cười nhé!

Trường quay lại náo nhiệt, mọi người đều rất mong chờ món quà mà MC nói

Camera quay về phía sân khấu, trên màn hình, ba người chậm rãi đi lên sân khấu. Chu Thiển nhìn lại, đó chẳng phải là cha cô, mẹ kế và em trai. Chu Thiển bụng miệng, lòng vô cùng kích động

Cô sớm đã gọi điện thông báo với bọn họ chuyện tham gia thi lần này, cũng bảo bọn họ có thể xem qua Tivi, không ngờ giờ khắc này, bọn họ lại xuất hiện trước mặt mình

Ba người đi đến bên cạnh cô, lòng dâng lên biết bao cảm xúc. Có niềm vui gặp lại người thân, có kích động khi giành giải quán quân, cũng có cả sự đau đớn khi mất đi Hi Thành. Nhìn ánh mắt từ ái, quan tâm của cha, Chu Thiển không nhận được mà vươn tay ôm chặt cha mình

Trên màn hình là cảnh tượng đầy cảm động này, khán giả đều đứng lên kích động vỗ tay, có một số người còn rom róm nước mắt

Chu Minh Xa buông Chu Thiển ra, nhìn cô mỉm cười nói:

- Con bé ngốc, khóc cái gì? Phải cười mới đúng chứ! Con là niềm tự hào của cha đấy con gái ạ!

Đồng Đồng ở bên nói với chị:

- Chị giỏi quá, em phục chị lắm! Nếu mọi người biết em là em của chị thì hâm mộ em chết mất

Chu Thiển nhìn vẻ hưng phấn, tự hào của em trai thì vui vẻ xoa đầu thằng bé.

Lý Mai cũng mỉm cười nói với Chu Thiển:

- Thiển Thiển, không ngờ con có bản lĩnh như vậy, giờ sự nghiệp của con đã có bước khởi đầu vững chắc rồi, mẹ và chị con nhất định sẽ rất vui vẻ cho con! Chúc mừng con Thiển Thiển!

Những lời này Lý Mai nói ra là xuất phát từ tấm lòng, vốn bà ta nghĩ Chu Thiển sẽ thành gánh nặng nhưng không ngờ cô lại có thành tựu lớn như vậy, xem ra sau này không cần bọn họ quan tâm đến tương lai của cô. Chắc chút tài sản trong nhà cô cũng chẳng buồn tranh giành

Chu Thiển nhìn Lý Mai nói:

- Cảm ơn dì!

Cuộc thi năm nay kết thúc bằng cảnh gia đình đoàn tụ đầy cảm động này

Mà bên kia, Triệu Hi Thành đi phăm phăm ra khỏi trường quay mà đến thẳng bãi đậu xe. Tống Thiệu Vân chạy theo sau, thở hổn hển.

- Hi Thành, anh đợi em với

Triệu Hi Thành quay đầu lại nhìn cô ta:

- Tống Thiệu Vân, cô đi theo tôi làm gì, tôi đã nói rõ ràng rồi, từ giờ cô đừng dây dưa gì tôi nữa

Tâm tình anh rất tệ, lúc nói những lời này chẳng chút khách khí

Tống Thiệu Vân nghe xong, phản ứng đầu tiên là vội nhìn quanh, thấy không có ai thì không sợ gì nữa, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Triệu Hi Thành thấy thế thì cười lạnh:

- Tống Thiệu Vân, nếu cô biết trọng sĩ diện thì đừng đi theo tôi. Nếu không kết quả sẽ khiến cô càng khó xử thôi

Tống Thiệu Vân bước lên vài bước, nhẹ nhàng nói:

- Hi Thành, chúng ta là thích hợp nhất, vì sao anh lại từ chối em? Em yêu anh như vậy, em nhất định sẽ là con dâu tốt của Triệu gia.

Triệu Hi Thành mở cửa xe, quay đầu liếc cô ta một cái, sự khinh thường hiện rõ:

- Xứng sao? Sao tôi không thấy! Cô tự cao quá rồi đó!

Nói xong, anh ngồi vào trong xe.

Tống Thiệu Vân như bị bạt tai, mặt lúc đỏ lúc tái, cuối cùng cô ta giờ đồn sát thủ:

- Hi Thành, nếu mất anh, em không sống nổi nữa, em sẽ chết!

Triệu Hi Thành đã ngồi vào xe, nghe xong thì lại vươn đầu ra cười:

- Thế thì phiền cô lần sau trước khi tự sát thì hãy báo với cha mình đi, đừng gọi cho tôi, tôi bận lắm, không có thời gian đâu

Nói xong đóng cửa xe đánh ầm một tiếng rồi nhanh chóng lái xe đi, bỏ mặc Tống Thiệu Vân đứng đó.

Tống Thiệu Vân giận run người, cô ta đạp đạp chỗ xe rồi đi, khẽ nấc một tiếng sau đó lấy điện thoại ra gọi cho lái xe của nhà đến đón. Điện thoại vừa thông thì đã mắng:

- Anh chết đâu rồi! Còn không mau đến đón boss tiểu thư!

Cô ta chậm rãi đi ra ngoài, lại hoàn toàn không phát hiện ra, cách đó không xa, có một phóng viên đứng ở chỗ tối, chụp hết lại được những cảnh khi nãy

Ngày hôm sau, các tạp chí đều đăng tin Chu Thiển và Bạch Diễm đều chiến thắng lên trang nhất. Những bức ảnh đều là nụ cười tự tin của Chu Thiển. Nhưng lại có một tin khác cũng rất bắt mắt: “Tiểu thư nhà giàu tự sát để ép hôn người thừa kế một xí nghiệp lớn trong nước”

Tin tức này miêu tả lại một cách tường tận cảnh ở bãi đỗ xe, thậm chí còn miêu tả rất kĩ từng vẻ mặt, lời nói của hai bên khiến người ta cảm thấy rất chân thực. Chỉ là danh tính của nhân vật chính đều được sửa, chỉ là tiểu thư S và Z tiền sinh. (Sửa tên y như báo lá cải Việt Nam, S là Song – Tống, Z là Zhao – Triệu. Kiểu như tin ngày xưa ca sĩ QV và ca sĩ ĐT không ưa nhau... :)). Mà ngoài văn về chân thực còn có vài bức ảnh mơ hồ. Những người biết Tống Thiệu Vân và Triệu Hi Thành thì đều biết đây đích xác là tin về bọn họ. Thế mới biết thì ra Tống Thiệu Vân luôn bám chặt lấy Triệu Hi Thành, thậm chí còn tự sát để ép anh cuối cùng chỉ khiến Triệu Hi Thành khinh bỉ. Nhất thời, Tống Thiệu Vân trở thành trò hề trong mắt các gia đình quyền quý. Ai nhắc đến cô ta cũng đều bụng miệng cười. Mà sự lạnh lùng vô tình của Triệu Hi Thành càng khắc sâu trong lòng mỗi người

Tống Trí Hào cũng chẳng có tình cảm gì với đứa con gái khiến mình chịu nhục này, nhắm mắt làm ngơ mà Tống cô ta ra khỏi biệt thự Tống gia, để Tống Thiệu Vân quay về ở chung cư cùng mẹ, ngày nào cũng đều trốn trong nhà không dám gặp ai. Tống Thiệu Vân chẳng còn mặt mũi nào gặp ai ở đây nên nghỉ, sau này sẽ ra nước ngoài sống, không trở về nữa

Mà thời gian này Chu Thiến lại bận rộn đưa người nhà đi thăm quan khắp thành phố. Lúc này cô mới biết Đông Đông đã thi đậu vào trường đại học danh tiếng nhất nước, vốn định nửa tháng nữa mới đến nhưng vì muốn xem Chu Thiến thi chung kết nên mới đi trước nửa tháng.

Chu Thiến giúp bọn họ thuê khách sạn, ngày nào cũng đưa bọn họ đi khắp các danh lam thắng cảnh trong thành phố, cả gia đình ở bên nhau đầy hòa thuận, vui vẻ.

Cho nên khi Tiểu Mạt cảm báo nói với cô rằng Triệu Hi Thành và Tống Thiệu Vân đã chia tay thì cô mới biết. Tiểu Mạt hưng phấn nói:

- Giờ tốt rồi, bọn họ đã chia tay, bên cạnh Triệu Hi Thành đã chẳng còn ai, cậu có thể nói sự thật cho anh ấy đi!

Chu Thiến nhớ lại bóng dáng của Triệu Hi Thành hôm ấy rồi khẽ lắc đầu:

- Vấn đề giữa bọn mình cũng chẳng phải là Tống Thiệu Vân. Tống Thiệu Vân đi rồi thì còn có thể có một cô gái khác môn đăng hộ đối xuất hiện. Anh ấy cảm thấy mình không xứng mới là nguyên nhân chính

Chu Thiến ngẩng đầu nhìn Tiểu Mạt:

- Được rồi, Tiểu Mạt, mình biết cậu là vì tốt cho mình nhưng sau này đừng nhắc chuyện này nữa. Mình và anh ấy đã chẳng thể nào bên nhau được nữa...

Nhìn gương mặt âm trầm của Chu Thiến, Tiểu Mạt thở dài. Chu Thiến đành chuyển đề tài:

- Trương Bân sẽ đi Nhật Bản, cậu có buồn không?

Tiểu Mạt gật đầu:

- Cũng có chút chút, may mà chỉ 3 tháng chứ không quá lâu. Bọn mình có thể gọi điện thoại, lên mạng nói chuyện phiếm. Anh ấy nói khi nào quay về thì bọn mình sẽ kết hôn

Nói đến đây, trong mắt Tiểu Mạt hiện rõ sự ngọt ngào, hạnh phúc

Chu Thiến thực lòng hạnh phúc cho Tiểu Mạt, cô ôm Tiểu Mạt khẽ nói:

- Chúc mừng cậu

Tiểu Mạt cũng ôm cô:

- Thiến Thiến, hi vọng lớn nhất của mình là thấy cậu được hạnh phúc!

- Nhất định rồi, mình có gia đình yêu thương, có bạn bè quan tâm, còn có thể thường xuyên được gặp Thế Duy, giờ lại có thể làm trợ lý cho Khắc Y thì mình thực sự quá thỏa mãn

Tiểu Mạt buông cô ra, mỉm cười nói:

- Thiến Thiến của chúng ta là cô gái tốt như vậy, đâu cứ phải là Triệu Hi Thành. Nhất định sẽ có anh chàng tốt biết quý trọng cậu

Sau đó lại hỏi:

- Lúc nào thì cậu quay về Yêu Tí Lệ!

Chu Thiến nói:

- Yêu Tí Lệ đã tìm mình kí hợp đồng, đại khái chờ Trương Bân đi học thì mình sẽ chính thức vào làm!

Chương 236: Nửa năm sau

Một tuần sau, Chu Thiển và Tiểu Mạt cùng tiền Trương Bản ra sân bay. Hôm sau, Chu Thiển đến Yêu Ti Lệ chính thức đi làm.

Từ sau khi kết thúc cuộc thi, có rất nhiều công ty đều liên lạc với Chu Thiển mời cô về làm. Có công ty còn hứa hẹn sẽ để cho cô vị trí quan trọng nhưng Chu Thiển đều khéo léo từ chối. Làm trợ lý của Khắc Y, được học tập theo Khắc Y mới là điều Chu Thiển hằng mơ ước, giờ đã có thể thực hiện được, sao cô có thể buông tay?

Với việc Chu Thiển đến làm, Yêu Ti Lệ đương nhiên rất hoan nghênh. Chu Thiển như miếng ngọc thô, chỉ cần hơi mài dũa thì tương lai sẽ tỏa sáng vô cùng. Thậm chí còn có thể trở thành một Khắc Y thứ hai. Cho nên Yêu Ti Lệ lập tức kí hợp đồng năm năm với Chu Thiển, thậm chí còn đồng ý hai năm sau sẽ tạo điều kiện cho cô ra nước ngoài đào tạo, khi trở về nhất định sẽ được thăng chức.

Chu Thiển đương nhiên rất vui.

Thời gian sau đó, Chu Thiển bắt đầu theo Khắc Y hồi hải ngược xuôi, lăn lộn khắp các thành phố lớn. Đến lúc này cô mới biết Khắc Y được chào đón cỡ nào, bận rộn cỡ nào! Cô thậm chí cũng từng thử thức ba ngày ba đêm như ông chỉ vì tạo hình chính thể cho một người khách. Cuồng làm việc chính là từ dùng để chỉ những người như Khắc Y. Nhưng Chu Thiển cảm thấy sự vất vả này rất có giá trị bởi vì cô đi theo Khắc Y, tiếp xúc được với rất nhiều người, muốn hình muốn vẽ, làm thiết kế cho những người khác nhau, học được rất nhiều điều, kinh nghiệm phong phú hơn rất nhiều.

Đồng thời, Khắc Y cũng rất hài lòng với Chu Thiển. Cô gái này không nói nhiều nhưng tâm tư rất linh hoạt, rất hiểu ý người. Có khi mình làm việc quên ăn thì cô còn mua cơm cho mình. Không giống trợ lý nam, lúc Trương Bản làm trợ lý, thường thường hai người cùng nhịn đói đến 2,3 ngày thì mới nhớ ra là phải ăn cơm. Hơn nữa cô cũng có thể chịu vất vả, cho dù là thức suốt đêm cũng chẳng phàn nàn một câu. Quan trọng nhất là, cô rất có năng lực, giúp mình giảm đi rất nhiều việc. Thậm chí một số thiết kế không quá quan trọng, Khắc Y cũng tin tưởng mà giao cho Chu Thiển làm.

Cứ như vậy, nửa năm lặng lẽ trôi qua.

Trong nửa năm này cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện. Chu Thiển qua công việc bận rộn mà dần dần gạt đi nỗi đau mất Triệu Hi Thành. Cô chỉ cần ở trong thành phố thì tuần nào cũng cùng Tiểu Mạt đến thăm Thế Duy. Có khi là đến nhà trẻ của Thế Duy, có khi là đến Triệu gia. Nhưng mỗi lần đến Triệu gia thì đều tránh thời gian Triệu Hi Thành ở nhà. Thế Duy dần dần lớn hơn, càng lúc càng hiểu chuyện, nói năng cũng lưu loát hơn. Mỗi lần gặp Chu Thiển đều sà vào lòng cô mà cần nấn rất nhiều chuyện, trong đó cũng sẽ nhắc đến Triệu Hi Thành, cậu bé nói:

- Cha hay uống rượu, bà nội không vui
- Cha rất ít cười, bà nội bảo chắc công ty bận
- Bà nội nói sắp tới sinh nhật của Thế Duy rồi, nhưng bà ngoại nhắc đến sinh nhật của Thế Duy thì lại khóc

Đôi mắt trong veo của Thế Duy đầy sự khó hiểu:

- Vì sao bà ngoại khóc?

Chu Thiển ôm Thế Duy, khẽ thở dài mà nói:

- Bởi vì bà ngoại nhớ mẹ Thế Duy

Thế Duy chớp chớp đôi mắt to

- Thế Duy cũng nhớ mẹ, cha cũng rất nhớ mẹ

Chu Thiển khẽ thom lên má thẳng bé:

- Thế Duy ngoan lắm

Sự trưởng thành của Thế Duy khiến cô vui vẻ nhưng sự theo đuổi của Hi Tuấn lại khiến cô không biết phải làm gì. Nửa năm này, chỉ cần anh có thời gian thì sẽ xuất hiện bên cô, thậm chí còn không quan tâm tin đồn này nọ. Nếu không phải vì Chu Thiển luôn chú ý thì chỉ sợ tin đồn về hai người sớm đã bay đầy trời.

Anh dùng thân phận bạn bè mà xuất hiện bên cạnh cô, rất có chừng mực, cũng không gây áp lực cho cô. Nhưng chính vì như thế mới khiến Chu Thiển khó xử. Có đôi khi Hi Tuấn sẽ mời cô đi ăn cơm. Lúc cô bận thì lại xuất hiện với cặp lồng cơm trên tay. Lúc cô thức đêm làm việc thì mang đồ ăn khuya đến. Về mặt luôn ấm áp tươi cười mà nhìn cô. Lặng lẽ thể hiện quan tâm, trân trọng. Đến ngay cả Khắc Y cũng nói với Chu Thiển:

- Hi Tuấn có ý với em, em nên suy nghĩ đi. Cậu ấy tuy là ngôi sao nhưng lại rất tốt với em, nhân phẩm cũng rất tốt, là người đàn ông đáng để trao gởi. Bỏ lỡ thì đáng tiếc lắm.

Quả thực Chu Thiến cũng rất cảm động. Cô và Triệu Hi Thành đã không thể bên nhau, về sau vẫn là sẽ cùng người đàn ông khác kết hôn, sinh con. Nhưng người đàn ông đó có thể là bất kì ai chứ tuyệt đối không thể là Hi Tuấn. Cô sao có thể làm em dâu Triệu Hi Thành? Cho dù mọi người không biết thì cô cũng không làm được. Hơn nữa như vậy thì cơ hội gặp Hi Thành sẽ càng nhiều. Nói thật, giờ cô vẫn chưa thể nào tự nhiên mà đối diện với Hi Thành cho được.

Cho nên với sự quan tâm của Triệu Hi Tuấn, Chu Thiến không tiện nói rõ nhưng thường ám chỉ cho Hi Tuấn là không thể. Hi Tuấn cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu ý cô. Nhưng chỉ cần cô chưa chọn người đàn ông nào khác thì anh sẽ không buông tay.

Mà Hi Thành, nửa năm này cô luôn cố ý né tránh nên hai người chưa từng gặp lại.

Cứ như vậy, nửa năm qua đi, thu đi đông đến. Thời tiết trở nên rét buốt, khắp thành phố chìm trong màu trắng của tuyết.

Mà Chu Thiến đang chuẩn bị hành lý đi Nhật Bản. Ngày mai cô và Khắc Y sẽ cùng sang Nhật Bản để tham dự tuần lễ thời trang. Mà Khắc Y chính là nhà tạo hình được yêu thích.

Tiểu Mạt vừa giúp cô thu dọn hành lý vừa nói:

- Thật không ngờ Khắc Y còn nổi tiếng như vậy, mấy năm rồi, cứ đến đợt này là ông lại được mời sang Nhật Bản tạo hình.

Chu Thiến mỉm cười nói:

- Thầy Khắc Y có sự độc đáo của mình, so với những bậc thầy trên thế giới cũng chẳng kém chút nào.

Tiểu Mạt có chút tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc là ở Kyoto, nếu ở Tokyo thì có thể giúp mình thăm Trương Bân được.

Chu Thiến cười:

- Cho dù là ở Tokyo thì mình cũng không có thời gian đâu, cậu cũng biết Khắc Y rồi đấy, một khi đã làm việc là quên ăn quên ngủ, làm sao để mình đi được.

Tiểu Mạt lè lưỡi:

- Cũng đúng, được rồi, không làm khó cậu nữa. Minh và Trương Bân chat qua QQ cũng được.

Hôm sau, Chu Thiến và Khắc Y bay sang Nhật Bản.

Kyoto là một trong hai trung tâm kinh tế, là thành phố lớn thứ hai của Nhật Bản.

Đi máy bay xong đã có người đến đón bọn họ đến một khách sạn 5 sao nghỉ ngơi. Ngày mai chính là buổi khai mạc tuần lễ thời trang, hôm nay bắt đầu đi gặp qua người mẫu trước.

Chu Thiến và Khắc Y cũng chỉ nghỉ ngơi một chút rồi đã đến hội trường. Bên tổ chức mời một phiên dịch đi theo. Buổi chiều, Chu Thiến và Khắc Y đều cùng các nhà thiết kế bàn bạc, thảo luận mà Khắc Y thì chủ yếu là phụ trách tạo hình của mấy người mẫu chính. Khắc Y nhìn người mẫu mặc trang phục trình diễn xong thì nhanh chóng phác thảo ý tưởng. Hai người làm việc đến khi trời tối mới quay về khách sạn.

Năm giờ sáng, Triệu gia.

Triệu Hi Thành đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức. Buổi tối anh đi tiếp khách uống rượu không ít, rất đau đầu. Anh vừa day day trán vừa tìm điện thoại.

- Sếp Triệu!

Là Lý Thêm, giọng vô cùng lo lắng. Lý Thêm tuyệt đối không vô duyên vô cớ gọi điện cho anh vào lúc này, lòng Triệu Hi Thành dâng lên dự cảm không hay.

- Chuyện gì?

- Sếp Triệu, tối qua ở Kyoto xảy ra động đất cấp 8.

Triệu Hi Thành nhú mày:

- Thế thì sao?

- Là thế này, anh bảo tôi theo dõi về Chu tiểu thư, cô ấy giờ đang ở Kyoto

- Cái gì?

Tim Triệu Hi Thành như chìm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 237: Động đất

Chu Thiển và Khắc Y làm xong thì cùng phiên dịch đi ăn cơm. Lúc tới gần khách sạn, Khắc Y đột nhiên nhớ ra còn một số tài liệu quên ở hội trường, vốn định quay lại lấy nhưng Chu Thiển thấy vẻ mặt ông mệt mỏi thì nói:

- Thầy cứ đi nghỉ ngơi trước đi, để em đi cũng được.

Khắc Y day day thái dương nói:

- Em chưa quen thì liệu có đi được không

- Không sao, em bảo anh Trương (người phiên dịch) đi cùng một chút là được

Khắc Y nhìn người phiên dịch, anh ta nói:

- Không sao, để tôi đưa cô ấy đi

Khắc Y thực sự mệt mỏi, gật gật đầu nói với Chu Thiển:

- Được, em đi cẩn thận, đi nhanh về nhanh!

- Thầy cứ yên tâm!

Đến khách sạn, Khắc Y xuống xe, Chu Thiển và phiên dịch lại quay về hội trường. Đến hội trường, phiên dịch đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, cúp máy rồi thì ngại ngùng nói với Chu Thiển:

- Chu tiểu thư, ngại quá, giờ tôi có chút việc phải đi trước, dù sao cũng đến đây rồi, cô có thể tự đi không?

Chu Thiển không muốn làm khó anh ta nên nói:

- Không sao, tôi tự tìm được, anh có việc thì cứ đi thôi

Lúc sắp đi phiên dịch dặn cô:

- Lúc về khách sạn cô chỉ cần đọc tên khách sạn hoặc đưa danh thiếp của khách sạn là được. Kyoto rất an ninh, cô đừng lo

Phiên dịch đi rồi, Chu Thiển dùng thẻ làm việc mà vào hội trường, lúc này trời đã tối muộn, trong hội trường ngoài nhân viên an ninh và nhân viên phải làm việc thêm thì cũng chẳng còn mấy người. Chu Thiển đi vào phòng làm việc lúc trước, tìm được tài liệu ở trên bàn, đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên căn phòng chao đảo khiến người Chu Thiển bị đẩy bật qua chỗ khác, suýt thì ngã xuống. Cô vội vịn vào cạnh bàn, còn chưa đứng vững thì lại lao đảo, thậm chí sự rung động còn lớn hơn lúc trước. Chu Thiển chỉ cảm thấy mọi thứ đều rung lên, cả căn phòng như con thuyền giữa sóng lớn. Bàn ghế đều di chuyển, rung động phát ra tiếng ầm ầm. Giấy trong văn phòng bay toát loạn.

Chu Thiển hoảng sợ mở to mắt, trong đầu hiện lên hai chữ: “Động đất”. Lòng cô hoảng sợ, chiếc bàn trước mặt không ngừng di động mà phát ra những âm thanh khủng bố. Chu Thiển hoàn toàn mất đi trọng tâm, cả người di động theo chiếc bàn, căn bản không thể đứng vững.

Ánh đèn sáng nhấp nháy, bên ngoài vang lên tiếng còi xe cảnh sát dồn dập, dường như hàng vạn người đang đổ ra đường, những tiếng la hét, than khóc. Chu Thiển không hiểu tiếng Nhật, nghe vậy lại càng thêm hoảng sợ.

Chu Thiển đối mặt với cơn động đất đáng sợ này, cô sợ hãi, thực sự sợ hãi. Cô chưa từng gặp phải tình huống này, hoàn toàn không biết phải làm sao. Trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, đi ra ngoài! Cô muốn ra ngoài!

Nhưng cơn động đất vẫn còn tiếp tục, vách tường đã bị nứt ra. Lòng Chu Thiển càng thêm hoảng loạn, cô rất muốn kêu to, rất muốn cao giọng kêu “cứu

mạng” nhưng hòng như bị cái gì đó chặn lại, không thể nói được gì. Cô nhìn chăm chăm về phía cửa, nghiêng rặng mà chạy qua.

Nhưng vừa đi được hai bước, sàn nhà lại như sóng trào mà rung lên, cô như con thuyền nhỏ giữa đại dương, hoàn toàn không có chỗ bám víu. Cô định vịn vào chiếc bàn nhưng bàn ghế lại đổ dồn về một phía khác. Cô muốn đứng lên nhưng lại hoàn toàn không thể. Động đất khiến mọi thứ rung động, ngay cả lục phủ ngũ tạng cô cũng như rung lên, vô cùng khó chịu.

Cô cắn răng mà chạy về phía cửa, dù là chết thì cô cũng phải đi ra ngoài. Cô không muốn chết một mình ở đây, chết ở nơi đất khách quê người, chết ở chỗ không có người thân, bạn bè. Cha còn ở quê chờ cô, sắp đến sinh nhật của Thế Duy, cô mua quà sinh nhật cho thằng bé nhưng còn chưa kịp tặng.

Còn cả Hi Thành, cả Hi Thành nữa... Nửa năm qua, mỗi đêm khuya cô đơn cô đều nhớ tới anh, trong giấc mộng cô luôn nhìn thấy bóng dáng của anh. Nếu lần này có thể sống sót, nếu lần này có thể sống sót...

Tôi không thể chết ở đây được! Tôi phải chạy ra! Tôi phải sống

Cô nghiêng chặt răng chạy về phía trước, sức lực dồn vào tay thì mới có thể bò chậm trong con động đất này. Chỉ một lát, hai tay cô đã rớm máu. Nhưng cửa lớn đã ở ngay trước mặt, rất nhanh thôi là đã ra đến cửa rồi

Nhưng còn chưa kịp vui, lại ầm ầm một tiếng, tủ lớn bên cạnh rung lên rồi đổ xuống, chắn ngay chỗ cửa lớn.

Chu Thiến hận không thể khóc òa lên nhưng cô biết giờ không phải là lúc để khóc. Khe nứt trên tường càng lúc càng lan rộng, căn phòng có thể sập xuống bất cứ lúc nào, nếu không muốn bị chôn sống thì phải mau chóng tìm đường ra ngoài.

Chu Thiến vịn vào tủ mà đứng lên nhìn quanh. Ngoài cửa lớn còn có một cửa sổ lớn có thể chui ra được nhưng cửa sổ lại tít ở góc kia căn phòng, cách chỗ cô đứng vài thước, căn phòng thì đang rung lên như nhảy múa, cô có thể bình an chạy qua bên kia không?

Mặc kệ, thế nào cũng phải thử một lần, còn hơn là dây dưa để rồi bị chôn sống ở đây.

Chu Thiến lao đảo đi về phía cửa sổ, chưa được hai bước, trên đầu đột nhiên có một mảnh vữa lớn nện xuống đầu, mắt Chu Thiến tối sầm lại rồi ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự

Cũng chẳng biết qua bao lâu, Chu Thiến nghe loáng thoáng có người gọi tên cô:

- Chu Thiến, Chu Thiến, em ở trong này sao?

Ban đầu giọng nói rất xa, nhưng càng lúc càng gần hơn như thể là ở ngay ngoài cửa. Ý thức của Chu Thiến dần dần tỉnh táo lại, cô chậm rãi đứng lên, cẩn thận lắng nghe.

- Chu Thiến, Chu Thiến...

Nước mắt Chu Thiến lập tức trào ra, bởi vì giọng nói này quá quen thuộc, giọng nói từng xuất hiện trong những giấc mơ đêm về của cô

Cô ngẩng đầu, đầu đau nhức, cô vừa sờ thì đã thấy tay đầy máu

Lúc này đã không còn động đất, mọi thứ đều bình ổn lại. Cửa sổ bị phá, ánh mặt trời theo khe hở tiến vào. Thì ra trời đã sáng! Cô hôn mê ở đây suốt một tối. Cô nhìn khe hở qua vách tường, nhẹ thở phào, cảm ơn trời đất, khi này tường không bị đổ nếu không cô đã bị chôn sống.

Bên ngoài, tiếng gào càng lúc càng lo lắng, Chu Thiến vội đáp:

- Em ở đây!

Vừa lên tiếng mới phát hiện yết hầu thực sự rất đau

Đám người bên ngoài nghe được tiếng của cô thì vội chạy đến bên cửa lớn, giọng nói đầy sự vui mừng:

- Chu Thiến, em ở bên trong sao?

- Đúng, em ở trong này, cửa bị chặn rồi, em không ra được.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 238: Dư chấn

- Chu Thiển, em sao rồi? Không bị thương chứ?

Giọng nói này vô cùng thân thiết

Sống mũi Chu Thiển cay cay, nghẹn ngào đáp:

- Chỉ bị thương nhẹ thôi, không sao cả

Bốn phía tĩnh lặng, ngoài cửa cũng yên tĩnh đến quỷ dị, nơi này như thể bị bỏ quên vậy nhưng lòng Chu Thiển lại không hề sợ hãi, bởi vì... Anh đã đến, anh ở ngay bên ngoài, anh sẽ nhanh chóng đi đến bên cô...

- Chu Thiển, còn đường ra nào khác không?

- Không còn nữa, cửa sổ cũng bị chặn rồi

- Cửa chính bị cái gì chặn?

- Là một chiếc tủ lớn, đổ ngang xuống đất, em không dựng lên được. Giọng Chu Thiển hơi khàn khàn.

Giọng nói bên ngoài đột nhiên trở nên thật dịu dàng, đầy sự trấn an:

- Chu Thiển, đừng sợ... anh sẽ nghĩ cách phá cửa.

Chu Thiển đứng ra cửa, nhẹ nhàng đáp

- Em không sợ

Có anh ở bên, em chẳng sợ gì cả.

Ngoài cửa anh không nói thêm gì, sau đó chỉ nghe thấy những tiếng lách cách, đột nhiên một tiếng ầm vang giữa không gian yên tĩnh này

Tìm Chu Thiển đột nhiên thất lại, lo lắng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Anh không sao chứ?

Ngoài cửa, anh nhẹ nhàng đáp:

- Anh không sao, vừa tìm được chiếc búa. Chu Thiển, em lùi về sau đi, anh phá cửa

Giọng nói của anh cũng chẳng có gì là bất ổn, Chu Thiển yên lòng lùi về phía sau vài bước. Sau đó lại bắt đầu nghe những tiếng ầm ầm, loảng xoảng. Chỉ chốc lát sau cửa đã bị phá ra một góc nhỏ, nhìn qua góc đó có thể thấy được loáng thoáng khuôn mặt anh.

Anh lại dùng thêm sức, tiếp tục mở rộng chỗ hổng đến khi có thể chui vừa người thì mới dừng tay. Anh quăng búa, sau đó vội đi vào.

Anh vội tiến vào, đứng trước mặt cô. Quần áo bẩn thiu đã chẳng còn nhìn ra màu gốc, có chỗ còn loang lổ vết máu, quần áo bị rách vài chỗ, bên tay còn có mấy vết thương nhỏ. Khuôn mặt tuần tú cũng bẩn loang lổ, mồ hôi nhễ nhại trông rất tiêu tụy nhưng ánh mắt anh nhìn cô lại đặc biệt sáng rõ

Lúc này, anh đang nhìn cô, trong mắt không rõ là vui hay buồn, thần sắc này khiến Chu Thiển không thể áp chế bản thân được nữa

- Hi Thành!

Cô khẽ gọi rồi liêu lĩnh mà nhào vào lòng anh. Thân hình cao lớn, vòng tay ấm áp đã đem lại cho cô sự an toàn vô hạn. Nước mắt của cô lặng lẽ thấm ướt áo anh

Triệu Hi Thành cũng ôm chặt lấy cô, nhìn thấy cô vẫn bình an vô sự thì anh mới yên lòng. Trời mới biết lúc anh nhận được tin cô ở Kyoto anh đã lo lắng cỡ nào. Sự đau khổ, lo lắng như tảng đá lớn đè ép anh đến không thở nổi.

Anh không thể ngồi yên chờ tin của cô, vừa nghĩ đến cô gặp bao nguy hiểm thì tim anh lại như đao cắt. Bất kể thế nào anh phải tận mắt thấy cô an toàn, tận mắt xác định cô bình an vô sự. Bất kể thế nào, anh phải tìm được cô.

Anh bỏ mặc lời khuyên can của Lý Thêm, đáp máy bay riêng đến Kyoto (hix, giàu như là...)

Giờ Kyoto như địa ngục trần gian, động đất 8.5 độ richter đã phá hủy rất nhiều công trình kiến trúc. Căn nhà này cũng đang lung lay sắp đổ. Những người may mắn còn sống được Chính phủ giúp đỡ mà rời khỏi Kyoto nhưng vẫn còn đại bộ phận dân chúng bị mắc kẹt chờ cứu viện. Thông tin liên lạc, nguồn điện, nguồn nước đều gián đoạn như một tòa thành bỏ hoang. Phần lớn Kyoto đều bị hủy hoại, quân đội được điều động để cứu trợ nhưng không

thể làm xuể, vẫn phải chờ thêm cứu viện từ phía chính phủ và nước ngoài.

Đầu tiên, Triệu Hi Thành qua mối quan hệ mà tìm được nơi ở của những người may mắn sống sót nhưng thực sự không tìm được Chu Thiển mà chỉ thấy Khắc Y. Khắc Y hỏi hận nói với anh chuyện Chu Thiển giúp ông đến hội trường lấy tài liệu, khả năng là bị nhốt ở đó. Triệu Hi Thành vô cùng lo lắng, vội tìm đến cảnh sát Nhật yêu cầu giúp đỡ. Cảnh sát vốn rất bận rộn, nghe yêu cầu này cũng chỉ có thể đáp:

- Ngại quá, tiên sinh, rất nhiều người đang chờ chúng tôi cứu, chúng tôi phải đến những khu đông người trước. Về phần hội trường anh nói kiến trúc rất kiên cố lại có đồ phòng chống, chống đỡ qua vài ngày hẳn là không sao đâu

Triệu Hi Thành nổi điên nhưng đây là Nhật Bản, không phải là địa bàn của anh. Anh sao có thể biết cô đang nguy hiểm mà bỏ mặc? Dưới tình thế cấp bách, Triệu Hi Thành hỏi rõ địa điểm của hội trường đó rồi một mình tìm đến

May quá, cảm ơn trời đất, cô không sao, cô còn sống!

Triệu Hi Thành ôm chặt Chu Thiển, chưa bao giờ thành tâm cảm tạ thần linh như vậy

Một lát sau anh buông cô ra, hai tay xoa mặt cô:

- Để anh xem xem, chỗ nào bị thương?

Nương theo ánh sáng, anh phát hiện miệng vết thương trên đầu cô, sắc mặt lập tức trở nên lo lắng:

- Chảy nhiều máu thế nào còn nói là bị thương nhẹ?

Chu Thiển lau nước mắt, nhìn anh mỉm cười nói:

- Chỉ bị chút vết thương này thôi đã là may mắn rồi. Còn có thể sống mà gặp lại anh, bị thương nặng hơn nữa em cũng cam

- Em nói năng ngốc nghếch gì thế? Nào, chúng ta rời khỏi đây trước đã

Triệu Hi Thành nắm tay cô, ý bảo cô trèo qua chiếc tủ kia mà đi ra ngoài.

Chu Thiển vừa mới đứng lên, đột nhiên căn phòng lại rung lên. Những tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt. Cửa sổ, bàn ghế, đèn, thậm chí là chiếc tủ lớn, mọi thứ đều rung động. Bên ngoài cũng như vậy, tiếng ầm ầm như từ bên trên rơi xuống cái gì đó, nhìn lại thì thấy một mảnh trần nhà rơi xuống bịt kín đúng lỗ hổng của cửa kia.

Triệu Hi Thành hét lớn:

- Không hay rồi! Là dư chấn! Mau trốn xuống gầm bàn đi

Anh nắm chặt tay cô mà chạy về phía cái bàn. Gạch đá từ trần nhà thỉnh thoảng lại rơi xuống mà nện vào người bọn họ.

Bọn họ một tay ôm đầu khó nhọc chạy về phía chiếc bàn đang rung lên kia. Chỉ còn cách một thước, mặt đất càng rung động hơn, bọn họ căn bản là đứng cũng không vững chứ đừng nói đến di chuyển. Nếu Chu Thiển không nhờ Triệu Hi Thành giữ chặt thì sớm đã ngã lăn ra mà bị gạch đá từ trên trần rơi xuống vùi lấp.

Triệu Hi Thành nhìn bức tường sắp đổ, trong lòng nhớ lại lần đầu tiên gặp phải động đất. Nơi này vốn đã bị tổn hại nặng nề, giờ lại thêm dư chấn chắc hẳn sẽ không chống đỡ thêm được. Một khi nhà sập, bọn họ không bị đè chết thì cũng là chôn sống. Đường sống duy nhất chính là trốn vào dưới chiếc bàn kia

Triệu Hi Thành nhìn nhìn chiếc bàn lại nhìn Chu Thiển ở bên, đột nhiên nghiêng răng dùng hết sức đẩy Chu Thiển đi. Bất ngờ không kịp đề phòng, Chu Thiển bị anh đẩy ngã vào gầm bàn, mà bên tai lại truyền đến tiếng Triệu Hi Thành hét:

- Mau trốn vào gầm bàn

Chu Thiển nghe Triệu Hi Thành quát thì không nghĩ ngợi gì xoay tròn vào gầm bàn, xoay người nhìn lại Triệu Hi Thành thì đã thấy người anh không ngừng loạng choạng, căn bản là không thể bước đi. Anh cúi người, dang rộng hai tay miễn cưỡng đứng vững lại

Đất đá không ngừng rơi xuống nện lên người anh, rất nhiều chỗ chảy máu

Chu Thiển nóng nảy, một tay bám vào chân bàn, một tay vươn về phía anh

- Hi Thành, nắm lấy tay em

Triệu Hi Thành vươn tay về phía cô nhưng không cẩn thận mà ngã xuống, không thể duy trì sự cân bằng nữa. Anh ngã xuống nhưng không thể đứng dậy, đất đá nện lên người anh nhưng anh vẫn gọi:

- Chu Thiển, em ở đó đứng nhúc nhích, dư chấn sẽ nhanh chóng qua đi thôi, em đừng lo.

Chu Thiến sao có thể mặc kệ anh, cô khó nhọc đi về phía anh, định kéo anh qua

Đột nhiên, căn phòng phát ra tiếng nổ, cửa sổ thủy tinh vỡ thành hàng trăm mảnh mà văng ra khắp nơi, sau đó trên nóc nhà nứt ra một khe lớn. Vách tường vốn đã nứt ra giờ hoàn toàn sụp đổ

Chu Thiến sợ ngây người, cô mở to mắt nhìn cảnh tượng chỉ có thể nhìn thấy trong phim này. Sau đó lập tức bừng tỉnh, sống chết mà kéo Triệu Hi Thành trốn vào gầm bàn:

- Hi Thành, anh đứng lên đi! Phòng sắp sụp rồi

Triệu Hi Thành cũng muốn đứng lên nhưng anh vừa cử động thì một tảng đá từ trên nện xuống đầu anh. Triệu Hi Thành không nhìn được mà kêu lên một tiếng đau đớn, trán toát mồ hôi, không thể nhúc nhích thêm được.

- Hi Thành! Hi Thành!

Chu Thiến kêu to, nước mắt trào ra:

- Em sẽ nhấc tảng đá đi, anh cố chịu nhé

Vừa định đi qua thì Triệu Hi Thành đã giữ chặt cô lại, anh nhìn cô, khuôn mặt đầy máu, mồ hôi và bụi bẩn không còn nhìn rõ diện mạo thật.

Anh nhìn cô đầy kiên định:

- Chu Thiến, đừng lo cho anh, em mau trốn và gầm bàn đi, phòng sắp sụp rồi, đó mới là chỗ an toàn

Chu Thiến gào khóc:

- Không! Muốn trốn thì cùng trốn...

Cô nhìn anh, nước mắt rơi không ngừng, nhẹ nhàng thêm một câu:

- Phải chết thì cùng chết

Ánh mắt cũng rất kiên định:

- Anh đừng lo, em sẽ bê tảng đá đó đi

Nhưng ông trời như cũng chẳng thương hại cho bọn họ, ngay tại khi Chu Thiến vừa định bước ra thì lại ầm một tiếng, căn phòng như bị bàn tay vô hình bóp nát mà sụp xuống.

Càng nhiều đất đá rơi xuống bên cạnh Triệu Hi Thành, trên người cũng có không ít đất đá nện vào. Triệu Hi Thành ngẩng đầu thấy một tảng đá lớn đang rơi về phía Chu Thiến mà Chu Thiến còn không hay biết gì, vẫn chỉ cố gắng gạt đi những lớp đất đá trên người anh

Cả người anh bị chặn lại, căn bản không thể động đậy nhưng trong nháy mắt này, chẳng biết sức lực từ đâu truyền tới, anh giữ chặt tay Chu Thiến rồi đẩy cô về phía bàn. Chu Thiến bị bất ngờ mà ngã về phía chiếc bàn nhưng đầu đập vào chân bàn, hôn mê bất tỉnh

Mà Triệu Hi Thành vì đột nhiên dùng nhiều sức như vậy, bức tường bên cạnh lập tức đổ xuống, nặng nề đập lên người anh

Yết hầu Triệu Hi Thành dâng lên cảm giác ngọt ngào. Phút một tiếng anh đã phun ra một ngụm máu, hai mắt tối sầm lại, bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 239: Lời nói tận đáy lòng trong màn đêm 1

Nhật Bản là một đất nước nhiều thiên tai, hầu như tháng nào cũng gặp động đất nhưng động đất lớn như vậy quả thực ít gặp, lần này Nhật Bản bị tổn thất nặng nề. Trung tâm dư chấn cách trung tâm Nhật Bản không xa nên chẳng những nhiều công trình kiến trúc bị phá hủy mà số người thiệt mạng cũng không ít. Hơn nữa, động đất lớn kéo theo sóng thần, sóng thần quét quanh vùng duyên hải của Nhật Bản tạo nên tổn hại rất lớn. Nhất thời, cả thế giới đều đổ dồn về Nhật Bản. Mỗi ngày đều có rất nhiều quân đội của một số quốc gia đến Kyoto cứu trợ. Nhưng dư chấn không ngừng, công tác cứu trợ khó mà tiến hành, tổn không ít thời gian.

Lúc này, Triệu gia đã biết Triệu Hi Thành một mình chạy đến Kyoto. Triệu lão gia đứng ở đại sảnh chỉ vào mặt Lý Thêm mà mắng:

- Sao cậu có thể để nó đi một mình! Vì sao cậu không ngăn nó lại! Cho dù không ngăn được thì cũng phải sai nhiều người đi cùng nó chứ!

Lý Thêm cũng rất lo lắng:

- Lúc đó rất vội, không tìm thấy ai, sếp Triệu rất vội nên đi một mình, tôi không ngăn lại được

Tình hình thực tế là, lúc ấy anh tìm được mấy người anh em nhưng bọn họ nghe nói là phải đi vào vùng động đất thì có chút do dự. Thiên tai là chuyện không thể ngăn cản, ở lại đó, chỉ chút rủi ro thì tính mạng không còn nữa. Mà Triệu Hi Thành cũng chẳng có thời gian dây dưa với bọn họ nên đi trước, anh dặn Lý Thêm ở nhà tìm một số người đi cứu viện. Sau này, Lý Thêm cảm thấy chuyện lớn như vậy hẳn nên nói với Triệu lão gia mới được, vạn nhất xảy ra chuyện gì, anh cũng không gánh vác được

Triệu phu nhân lau nước mắt nói:

- Nó vội vàng đi qua đó làm gì. Nơi đó nguy hiểm như thế, đến đó chẳng phải là chịu chết hay sao?

Lý Thêm ấp úng trả lời:

- Hình như là đi cứu một người tên là Chu Thiển!

- Chu Thiển!

Triệu phu nhân và Triệu Hi Tuấn cùng ngẩng phất dậy, kinh ngạc nhìn Lý Thêm. Triệu Hi Tuấn sốt ruột hỏi:

- Ý anh là Chu Thiển đang ở Kyoto

- Đúng thế, cô ấy đang ở Kyoto nên sếp Triệu mới sốt ruột vội đi

Triệu lão gia từ nghi hoặc hỏi:

- Nó đi cứu Chu Thiển làm gì?

Thực ra điều ông khó hiểu là, Hi Thành và Chu Thiển có quan hệ tốt từ bao giờ?

Lòng Triệu phu nhân có một dự cảm, vội nói với chồng:

- Giờ không phải lúc nói chuyện đó, giờ phải mau chóng đi tìm người sang đó cứu bọn họ mới được.

Triệu lão gia từ thoáng trầm ngâm rồi nói với Lý Thêm:

- Cậu lập tức đi tìm chuyên gia cứu viện, bằng mọi giá phải mời được bọn họ rồi nhanh bay quay Kyoto mà cứu Hi Thành về cho tôi. Nhanh, nhất định phải nhanh lên

- Vâng thưa Chủ tịch, tôi biết rồi

Lý Thêm gật đầu đáp ứng, sau đó vội bước ra ngoài. Triệu Hi Tuấn nghĩ nghĩ rồi đi theo anh Lý Thêm, gọi giật Lý Thêm lại.

- Tôi đi cùng anh!

Triệu Hi Tuấn nói với Lý Thêm

Chu Thiển lạnh quá mà tỉnh lại, cảm giác nhiệt độ xuống thấp hơn rất nhiều, con lạnh như ướp cô đông cứng lại. Cô mở to mắt, trước mắt là cảnh tối đen như mực, vươn tay không nhìn thấy năm ngón, như thể đang ở trong một phần mộ vậy

Cô chậm rãi đứng lên, đầu đụng vào cạnh bàn, lúc này mới nhớ tới lúc cuối cùng, Hi Thành đã đẩy cô về đây. Miếng vết thương trên đầu vẫn còn đau, ót truyền đến những cơn đau buốt. Chu Thiển sờ sờ rồi chậm rãi đi ra, theo trí nhớ mà đi về phía Triệu Hi Thành.

Dư chân qua đi, bốn phía lại vô cùng tĩnh mịch không chút tiếng động, chỉ có tiếng bước chân của cô.

Chu Thiển cảm thấy rất lạnh, tuy rằng cô mặc một chiếc áo lông nhưng vẫn thấy lạnh. Cô càng không ngừng run run, vừa đi vừa khẽ gọi Triệu Hi Thành. Cô không dám lớn tiếng, trong không gian tĩnh mịch này, hơi lớn tiếng một chút cũng đủ để cảm thấy khủng bố, như có thể đánh thức điều gì đó đáng sợ vậy

- Hi Thành, Hi Thành...

Vài tiếng sau, cô nghe được một tiếng rên khe khẽ, vừa định đi qua thì lại bị một tảng đá lớn chặn lại. Chu Thiển chẳng còn cách nào, đành phải đứng đó

gọi anh:

- Hi Thành, Hi Thành...

Chỉ chốc lát, bên kia truyền đến giọng nói mỏng manh của Triệu Hi Thành:

- Chu Thiển, em có sao không?

Giọng nói có chút suy yếu nhưng vẫn nghe được tiếng anh trả lời cũng khiến Chu Thiển an tâm hơn nhiều

- Em không sao, em vẫn ổn, còn anh thế nào rồi?

Bên kia, Triệu Hi Thành hơi cử động như hòn đá trên người chặn lại, căn bản không thể động dậy nổi, ngực hơi hơi đau, có cảm giác không thở được. Hơn nữa chân như bị thương, chỉ hơi cử động một chút là cảm giác đau đón lại truyền đến. Anh muốn hét lớn nhưng không muốn làm Chu Thiển lo lắng nên chỉ nói:

- Anh không sao, chỉ là bị chặn lại, không dậy được

Anh nhìn bốn phía, tối như mực, hẳn đã là buổi tối

Chu Thiển không nhìn thấy anh thì không yên tâm, cô men tới gần hơn, đột nhiên lại hỏi:

- Triệu Hi Thành, vì sao anh lại đến đây... Anh biết rõ nơi này rất nguy hiểm, vì sao còn muốn đến đây?

Triệu Hi Thành nghe được giọng nói cô đơn của cô thì lòng đau đớn. Thôi, còn chẳng biết có sống được đến ngày mai hay không, có lẽ bọn họ đều sẽ chết ở đây, còn giấu diếm làm gì nữa. Anh không muốn trước khi chết còn điều gì tiếc nuối

Anh nhìn về phía tiếng cô phát ra, tuy rằng không nhìn thấy cô nhưng ánh mắt vẫn rất si ngốc

- Nếu anh không đến thì cả đời này anh sẽ phải hối hận

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên giữa chốn đồ nát này khiến người ta muốn rơi lệ

Chu Thiển dựa vào đó, nước mắt tuôn rơi:

- Nhưng giờ anh bị kẹt ở đây, có lẽ cũng chẳng còn sống được nữa, chẳng lẽ anh không hối hận sao?

- Khi đó sao nghĩ được nhiều như vậy, anh chỉ biết anh phải đến bên em. Chỉ cần có thể ở bên em, có gì mà hối hận.

- Hi Thành, em không hiểu, chẳng phải anh chê ghét em sao? Vì sao còn đến đây cứu em?

- Chu Thiển, em thực sự không hiểu sao? Cũng đúng, anh đã nói nhiều lời vô tình như vậy, đương nhiên em không hiểu... .

Anh khê ho khan, miệng lại cảm nhận mùi máu tanh ngọt dâng lên, ngực càng thêm đau đớn, anh lặng lẽ nhỏ đi búng máu rồi nói:

- Nhưng Chu Thiển à, đó không phải là những lời anh thực sự muốn nói, là em cố em mình làm tổn thương em để em rời xa anh

Chu Thiển ngẩng phắt lên, nhìn về phía anh, trong bóng đêm, đôi mắt của cô đầy sự sợ hãi

Triệu Hi Thành chậm rãi mà nói như là có chút khó nhọc, thỉnh thoảng còn thoáng dừng lại, nặng nề thờ dốc vài tiếng. Chu Thiển không khỏi lo lắng hỏi:

- Hi Thành, anh thế nào, giọng anh không ổn lắm đâu

Cô không đến gần anh được, không nhìn thấy anh, cảm giác bất lực này càng khiến cô sợ hãi. Cô rất sợ anh sẽ xảy ra chuyện.

- Anh không sao, chỉ là bị đá chẹn vào nên hơi khó thở

- Vậy anh đừng nói nữa, nghỉ ngơi một chút đi, đừng lãng phí sức lực, có lẽ đội cứu viện sẽ nhanh chóng tìm được chúng ta!

- Không, anh phải nói, nói vài câu có làm sao đâu. Khó khăn lắm anh mới có được dũng khí này, anh muốn nói hết ra

Anh sợ vạn nhất bây giờ không nói thì sẽ chẳng còn cơ hội nữa.

Khóe miệng anh lại có một tia máu tươi chảy ra.

Chương 240: Lời nói tận đáy lòng trong màn đêm 2

Nhiệt độ càng lúc càng thấp, Chu Thiển không nhịn được mà run run, xoa xoa tay mình đồng thời, dạ dày cô cũng sôi lên, yết hầu khô rát. Cô cũng chẳng rõ mình đã bao lâu rồi chưa ăn uống gì. Cô vừa lạnh, vừa đói lại vừa khát. Nhưng tất cả những điều này cô chỉ có thể yên lặng chịu đựng. Hi Thành giờ đã rất khó chịu, không thể lại để anh phải lo lắng cho mình nữa

Bên kia, Triệu Hi Thành lên lau đi máu tươi nơi khoe miệng, thờ hồn hèn rồi nói:

- Vợ anh đã mất được hai năm, anh rất yêu cô ấy, anh từng nghĩ, cả đời này, ngoài cô ấy ra thì anh sẽ chẳng yêu ai nữa. Thật đó, anh thực sự nghĩ như vậy, có lẽ anh sẽ kết hôn với người con gái khác nhưng trong lòng anh sẽ chỉ có cô ấy. Cho đến giờ, cuộc sống của anh luôn chìm trong kí ức ngọt ngào với cô ấy. Tuy rằng phần lớn rất cô đơn nhưng kí ức về Thiệu Lâm là điều duy nhất an ủi cho cuộc đời anh. Anh đã cho rằng cả đời này anh đều sẽ sống cuộc sống như vậy mãi...

Triệu Hi Thành thoáng dừng lại, nói một tràng dài này khiến anh khó thở, anh nặng nề hít sâu vài hơi.

Chu Thiển nghe đến đó thì nước mắt là chảy. Cô bùng miệng, không để mình khóc thành tiếng

- Nhưng Chu Thiển à, trời cao lại để anh gặp em... Anh không biết đây có phải là thử thách cho anh không. Anh không biết vì sao lại thế, Chu Thiển, anh chẳng biết từ khi nào, trong tâm trí anh chỉ toàn là bóng dáng của em. Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, anh thật sự không biết là chuyện gì xảy ra, giống như là trời định vậy, anh cũng biết là vì sao lại thích em, anh không nói rõ được. Có lẽ là lúc em cười lộ lên, có lẽ là lúc em nói chuyện, có lẽ là lúc em bế Thế Duy, thậm chí có khi là khi em cáu giận với anh. Anh không biết, anh không thể nói rõ ràng được, nhưng Chu Thiển, em nhân lúc anh không hề phòng bị mà đi vào lòng anh, chờ đến khi hình bóng của em in sâu trong lòng anh, thật sâu thật sâu không thể gạt bỏ đi được nữa thì anh mới phát hiện, sao có thể thế được? Chu Thiển, anh yêu Thiệu Lâm như vậy, trong lòng anh chỉ có thể có mình cô ấy, cô ấy vì cứu anh mà chết, anh sao có thể để cho người con gái khác thay thế vị trí của cô ấy trong lòng anh? Anh không thể làm như vậy được, lí trí của anh không cho phép, lòng anh cũng không cho phép.

Anh thao thao bất tuyệt nói xong giọng nói càng trở nên suy yếu nhưng trong không gian chật hẹp mà yên tĩnh này lại khiến lòng Chu Thiển rung động thật mãnh liệt.

- Anh muốn xóa bỏ hình bóng của em trong lòng anh nhưng lần nào cũng khiến anh đau thấu tim gan. Em như đã chiếm vị trí quan trọng trong lòng anh, mỗi lần muốn gạt đi như mang theo máu thịt. Anh nói những lời tuyệt tình chỉ là vì muốn bức em rời xa anh, anh ép bản thân không được nhớ em, anh nghĩ rằng anh đã làm được nhưng chẳng có lúc nào anh không nhớ đến em. Khi nhìn thấy em và Hi Tuấn, anh rất ghen tị, anh ghen tị với nó khi nó có thể thoải mái gần gũi bên em. Mỗi lần em cười với nó đều khiến anh thật khó chịu. Hôm đó em ở phòng hóa trang hỏi anh, em bảo em chỉ là một người bình thường thì anh có yêu em không? Chu Thiển khi yêu em, anh chưa từng nghĩ đến chuyện đó... Nhưng mà, anh không thể chấp nhận em, trong lòng anh rất đau nhưng anh nghĩ rồi nó sẽ qua đi, nhưng không hề, dần dần mọi cảm giác trở nên chết lặng nhưng chưa từng biến mất. Anh dùng công việc mà tự làm mình trở nên u mê, dùng rượu để quên đi mọi thứ nhưng những giấc mơ đêm về, nỗi đau ấy vẫn quá dai dẳng...

- Chu Thiển, thật tốt, giờ anh đến đây bên em, tuy rằng bị nhốt ở đây nhưng anh đã có thể nói ra những gì anh suy nghĩ, anh chưa từng được thoải mái như vậy, anh thực sự rất vui, anh không hề hối hận. Chu Thiển, em có thể nắm tay anh không? Vươn tay lại đây nào, anh muốn nắm tay em

Nước mắt Chu Thiển lại càng rơi nhiều, tuy rằng bị nhốt ở đây, tuy rằng tính mạng bị uy hiếp, tuy rằng rất lạnh, rất đói, rất khát nhưng lòng cô lại rất vui vẻ, rất ngọt ngào. Cô muốn cười nhưng nước mắt lại cứ rơi, cô vội vã lau nước mắt rồi sờ soạng, cuối cùng tìm được một kẻ hở mà vươn tay qua

- Anh chạm được tay em không? Hi Thành?

- Ở đâu?

Triệu Hi Thành sờ soạng lung tung trong bóng đêm, cuối cùng cũng chạm vào tay Chu Thiển, bàn tay cô lạnh như băng không chút ấm áp.

Tay Chu Thiển được anh nắm trong lòng bàn tay, tay anh không còn nóng như bình thường nhưng vẫn rất ấm. Chu Thiển yên tâm, ít nhất anh không bị lạnh

Bọn họ nắm chặt tay, Chu Thiển chảy nước mắt, nhẹ nhàng nói:

- Anh đúng là đồ ngốc, không, là em, em mới là đồ ngốc, em chẳng biết gì cả, chỉ lo trách móc anh, Hi Thành, đáng lẽ ra em nên nói sớm cho anh mới đúng. Thực ra...

Triệu Hi Thành đột nhiên cắt ngang lời cô:

- Tay em sao lạnh thế? Em lạnh à? Xem ra anh nói nhiều mà quên mất việc quan trọng

Anh rút tay về rồi nói:

- Chu Thiến, em đến chỗ ngăn bàn, tìm tòi đi, trước khi anh đến đây, cảnh sát Nhật Bản đã nói, bình thường ở Nhật đều có dự trữ sẵn đồ cứu trợ ở trong này, bên trong nhất định có nước và đồ ăn, thậm chí cả nệm nữa, em thử tìm đi.

Bị Triệu Hi Thành cắt lời, Chu Thiến tạm thời bỏ qua những lời định nói. Lúc này tìm nước và đồ ăn mới là quan trọng nhất, chỉ cần bọn họ còn sống thì nhất định sẽ có cơ hội để nói.

Chu Thiến cẩn thận men theo đường cũ mà đi đến bên bàn, thật cẩn thận tìm kiếm

- Tìm được chưa, thử lục hết các ngăn tủ đi em!

Chu Thiến mày mò, tìm được một cái hộp nhỏ

- Tìm được rồi!

Chu Thiến cao hứng kêu lớn

- Mở ra đi, bên trong nhất định sẽ có nệm và diêm

Chu Thiến mở hộp ra, răng va lập cập mà sờ soạng một hồi, đụng phải một thứ tròn tròn gì đó, hẳn đó chính là nệm. Mò mẫm một hồi cô cũng tìm được bật lửa, vội vàng cẩn thận châm nệm.

Ánh sáng mỏng manh chiếu lên căn phòng, Chu Thiến nương theo ánh đèn mà nhìn, chỉ thấy xung quanh tường đều đồ nát, chỉ còn lại không gian nho nhỏ quanh bàn này. Không khí cũng thông thoáng, xem ra là chưa hoàn toàn bị phá hoại. Cô muốn nhìn qua chỗ Triệu Hi Thành nhưng bị đất đá che lấp, không nhìn được anh.

Nhưng anh như nhìn thấy cô bởi vì anh lại nói:

- Đừng vội tìm anh, nhìn xem còn cái gì nữa không

Chu Thiến cúi đầu, nương theo ánh nệm mà nhìn, có hai túi đồ ăn, bên trong là bánh bích quy, mấy cục đường và vài gói đậu phộng, còn có hai chai nước. Chu Thiến vội báo lại cho anh nghe

Triệu Hi Thành nghe xong thì nói:

- Mấy cái này có lượng calo rất cao, có thể bổ sung thể lực, hẳn có thể chống đỡ được mấy ngày

Chu Thiến thu xếp gọn lại rồi nói:

- Hi Thành, giờ em qua chỗ anh

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 241: Em là Thiệu Lâm

Chu Thiến ôm chiếc hộp nhỏ trong lòng rồi cảm ngọn nệm mà dò dẫm đi tới, tới chỗ bị chặn thì cảm nệm cẩn thận chiếu qua, phát hiện bên cạnh có một khe hở có thể đi vào. Lòng Chu Thiến mừng rỡ, cô vội ôm chiếc hộp rồi đi qua khe hở kia

Bên tai truyền đến tiếng Triệu Hi Thành đầy quan tâm:

- Cẩn thận!

Vừa mới đi qua là đã nhìn thấy Triệu Hi Thành. Anh bị một tảng đá lớn đè lên. May mà còn một đoạn tường ở bên chưa đổ chặn bót lại, nếu không chỉ sợ lúc này đã Triệu Hi Thành đã chẳng còn nói chuyện được nữa. Chu Thiến hoảng sợ nói:

- Hi Thành, anh đừng cử động, phía trên anh còn một đoạn tường chưa đổ

Triệu Hi Thành ừ một tiếng

Chu Thiến đem ngọn nến đến trước mặt Triệu Hi Thành, nương theo ánh nến mà nhìn rõ anh hơn. Sắc mặt anh bị tro bụi vấy bẩn nhưng khóe miệng có chút máu

Chu Thiến hoảng sợ, lại đi đi qua một chút, cô vội lau vết máu của anh, lo lắng nói:

- Hi Thành, anh bị hộc máu sao? Có phải là bị đá đổ vào mà bị thương?

Bị thương nội tạng không phải là chuyện nhỏ. Chu Thiến vô cùng lo lắng

Triệu Hi Thành nhìn cô cười cười:

- Đừng lo, anh chỉ là đập môi thôi, anh không sao, đừng có lo

- Thật không?

- Thật mà!

Triệu Hi Thành nhìn cô mỉm cười nhưng yết hầu lại có một ngụm máu tươi trào lên, Triệu Hi Thành phải cố hết sức để nuốt ngược trở lại.

Chu Thiến không biết có phải là anh nói dối hay không nhưng cô mong là anh nói thật. Cô mở chiếc hộp ra nói:

- Nhìn đi, bên trong có nhiều thứ lắm, ngoài nữa, đồ ăn còn có cả bao tay, áo mưa nữa.

Triệu Hi Thành nhìn nhìn rồi nói:

- Áo mưa này chắc chắn là có thể giữ ấm, Chu Thiến em mặc vào đi

Chu Thiến nhìn anh:

- Anh lạnh không? Hay anh mặc đi!

- Anh là đàn ông, sợ gì lạnh. Em sờ xem, tay anh ấm lắm. Hơn nữa lúc trước anh đã uống nhiều rượu, giờ chưa lạnh được đâu. Huống chi giờ cũng chẳng thể mặc được

Chu Thiến gật gật đầu, giờ quả thật cô rất lạnh nhưng ở đây rất hẹp, khó mà mặc vào. Cô phủ chiếc áo mưa trên người, không biết có phải vì tác dụng tâm lý mà cảm giác ấm lên rất nhiều

- Người Nhật nghĩ chu đáo thật, cái gì cũng chuẩn bị cả. Chu Thiến nói.

- Bọn họ phải sống chung với động đất, đương nhiên là có kinh nghiệm. Nhưng động đất lớn như vậy cho dù giàu kinh nghiệm cũng khó mà phòng bị được

Chu Thiến lấy ra một túi đồ ăn, cẩn thận mở ra, lấy một chiếc bánh quy đưa tới bên miệng Triệu Hi Thành:

- Hi Thành, ăn chút gì đi đã

Triệu Hi Thành lắc đầu, nói:

- Giờ anh không đói, em ăn trước đi

Đồ ăn ở đây có hạn, đội cứu viện cũng chẳng biết bao giờ mới tìm đến được, mình đã thế này rồi chẳng biết có còn sống được hay không, đương nhiên nên để đồ ăn cho Chu Thiến. Cơ hội sống của cô ấy mới cao hơn một chút. Đương nhiên phải làm cho cô không nghi ngờ

Nhưng Chu Thiến sao tin được:

- Hi Thành, anh đừng lừa em, lúc anh tới vẫn là ban ngày, giờ đã muộn thế này, sao anh có thể không đói? Hi Thành, chúng ta phải cùng sống sót, nếu anh không ăn thì em cũng không ăn

Mùi Triệu Hi Thành cay cay, một lát sau anh mới há miệng mà khẽ cắn miếng bánh:

- Được rồi, anh ăn, em cũng ăn đi

Nước mắt Chu Thiến không tự chủ được mà trào ra. Cô cũng cắn một miếng bánh, nước mắt mặn chát thấm vào miệng.

Ngực Triệu Hi Thành đột nhiên đau đớn, anh cố nhẫn nại, không để lộ chút đau đớn nào rồi vội thổi tắt nến

- Sao thế? Sao lại tắt nến?

Chu Thiến cảm thấy kỳ quái.

Triệu Hi Thành chờ con đau qua đi thì mới nén đau trả lời:

- Nén đốt không được bao lâu, chúng ta cũng chẳng biết còn phải ở trong này đến khi nào, tiết kiệm một chút thì hơn

Nói xong câu này, Triệu Hi Thành chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ như bị ai cào cào, anh không nhịn được nữa, phun ra một ngụm máu tươi rồi ho khan kịch liệt, nhưng vì ho lại tác động đến vết thương, máu lại càng trào ra nhiều hơn

Chu Thiến thấy có vấn đề, lòng lại hoảng hốt, cô lo lắng hỏi

- Hi Thành, anh làm sao vậy? Anh thế nào rồi?

Lòng cô dâng lên nỗi sợ hãi. Cô không nhìn thấy gì nhưng tiếng ho của anh lại khiến cô đau lòng vô cùng. Cô vội vàng tìm bột lửa để đốt nén.

Nghe tiếng động, Triệu Hi Thành vội nắm lấy tay cô, giờ bất luận thế nào cũng không thể để cô nhìn thấy anh lúc nào, cô nhất định sẽ rất lo lắng. Anh cố gắng trấn áp sự khó chịu, hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh nói:

- Anh... anh không sao... khụ khụ... chỉ là khi này sắc nước bọt... không sao...

Nhưng cho dù anh không chế thể nào thì giọng nói vẫn có chút run run:

- Đừng đốt nén... để dành sau này dùng...

Anh như sắp ngạt thở, ngực đau đốn, đầu vầng mắt hoa, miệng tràn ngập mùi máu tươi, anh cảm thấy toàn thân như chẳng còn sức lực gì

Chu Thiến nghe giọng anh càng lúc càng không đúng thì lòng càng sợ hãi, vội giãy khỏi tay anh rồi mặc kệ anh phản đối mà châm nén.

Theo ánh nến, nhìn rõ bộ dáng của anh, Chu Thiến hoàn toàn hoảng sợ. Cho dù là đối mặt với động đất cô cũng không sợ như vậy. Miệng anh đầy máu, xung quanh cũng loang lổ những vết máu, đỏ đến chói mắt, đỏ đến kinh tâm động phách. Vết mặt bị bụi đất bám vào cũng không che được sắc mặt tái mét của anh. Đầu anh gục xuống đất, đôi mắt tối đen nhìn cô. Ánh nến chập chờn trong mắt anh có một thần thái khác thường.

- Hi Thành, Hi Thành...

Chu Thiến đau lòng gọi tên anh, tay run run mà lau đi máu nơi khóe miệng anh, nước mắt như đê vỡ mà trào ra:

- Hi Thành, sao có thể thế này, anh sao rồi, anh đừng làm em sợ!

Chu Thiến khóc gọi, không còn áp chế được sự sợ hãi trong lòng nữa

Miệng cô run run, cả người cũng run run, cô khóc rống, hoàn toàn không biết nên làm gì, cô chưa bao giờ cảm thấy bất lực như lúc này.

Triệu Hi Thành thấy cô đau lòng như vậy thì lòng cũng rất khó chịu, anh vươn tay nắm tay cô, tay cô giờ có chút lạnh nhưng tay Triệu Hi Thành vẫn nóng bừng, bàn tay to của anh ấm đến độ như thấu đến lòng người, nhưng dần dần độ ấm càng lúc càng chẳng còn.

Chu Thiến dùng sức xoa tay anh, muốn cho anh chút ấm áp, cô khóc nói:

- Hi Thành, anh nhất định phải kiên trì, đội cứu viện sắp đến rồi! Chúng ta sẽ được cứu. Hi Thành, anh không thể có chuyện được, chúng ta sẽ không sao hết. Về sau chúng ta còn có thể có những ngày vui vẻ, Hi Thành, anh đừng rời bỏ em.

Triệu Hi Thành nằm rạp trên đất, nhẹ nhàng nói:

- Chu Thiến, Hi Tuấn là người tốt, nó rất yêu em, anh biết... nó có thể chăm sóc em chu đáo, anh có thể yên tâm...

Tìm Chu Thiến như bị ai cào xé, đau không thể kiềm chế

- Hi Thành anh nói cái gì thế, từ đầu đến cuối em chỉ yêu anh, em không cần sống với ai cả, em chỉ cần anh thôi, không phải là Hi Tuấn, không phải là bất kỳ ai. Em muốn ở bên anh và Thế Duy... cho nên anh nhất định phải kiên trì, đừng bỏ lại em...

Cô đau khổ nắm chặt tay anh như thể chỉ có vậy mới có thể tiếp thêm sức mạnh cho anh

Ý thức của Triệu Hi Thành càng lúc càng mơ hồ:

- Đây là trời cao trừng phạt anh... trừng phạt sự dối trá, phản bội của anh... Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt, anh có thể đi tìm Thiệu Lâm, chỉ là không biết cô ấy có trách anh không...

Ánh mắt anh dần trở nên vô hồn:

- Anh thấy Thiệu Lâm rồi, cô ấy đang đi tới đây, cô ấy đến đón anh... thật tốt...

Khóe miệng anh tươi cười, ánh mắt dần khép lại

Trong nháy mắt này, Chu Thiển như chết sống, mất đi toàn bộ ý thức, ngơ ngác nhìn anh sau đó òa lên khóc. Cô nắm chặt tay Hi Thành, khóc lóc mà kêu:

- Hi Thành, anh đi đâu tìm Thiệu Lâm! Anh không tìm được đâu! Hi Thành, em chính là Thiệu Lâm! Em luôn ở bên cạnh anh, em luôn ở bên cạnh anh! Là em không tốt! Là em quá ích kỉ! Em chỉ lo lắng cho bản thân mà chưa từng nghĩ đến cảm xúc của anh, là em không tốt, Hi Thành, anh mở to mắt nhìn đi! Thiệu Lâm ở ngay bên anh thôi! Hi Thành, em không chết, em sống lại đây, em đến tìm anh, chúng ta đã sắp có thể bên nhau rồi, vì sao lại xảy ra chuyện này, Hi Thành... Hi Thành...

Chu Thiển gào khóc, lớn tiếng gọi tên anh, lòng cô đau đớn đến tuyệt vọng, áy náy, hối hận vô cùng. Cảm giác đau đớn này khiến cô hận không thể chết ngay đi cho rồi

- Thiệu Lâm?...

Đột nhiên Triệu Hi Thành nhẹ nhàng hỏi

Chu Thiển ngừng lại, cô nghĩ mình nghe nhầm, không dám chớp mắt mà nhìn anh, tim như ngừng đập theo, lại thấy anh chậm rãi mở mắt

- Hi Thành, Hi Thành.

Chu Thiển vừa khóc vừa cười, nắm lấy tay hắn, nước mắt thấm ướt khuôn mặt.

Triệu Hi Thành mở mắt nhìn cô, hai mắt như sáng lên:

- Chu Thiển, em vừa nói gì? Em nói lại đi!

Trong mắt anh là sự khó tin hiện rõ

Chu Thiển liên tục gật đầu, nước mắt trào ra không ngừng nhưng khóe miệng lại tươi cười:

- Hi Thành, em chính là Thiệu Lâm, em biết điều này rất khó tin nhưng em thực sự là Thiệu Lâm! Hai năm trước bị chết, em tỉnh lại thì phát hiện mình ở ngay trong cơ thể này, hơn nữa là hai năm sau. Em không biết đã xảy ra chuyện gì, chuyện này rất khó tưởng tượng nhưng mà em thực sự là Thiệu Lâm. Em nhớ rõ tất cả mọi thứ về chúng ta. Hi Thành, em nhớ khi em và anh ở bên cửa sổ ngắm hoa, cùng tản bộ dưới ánh trăng, cùng chọn tên cho con, chúng ta chọn rất nhiều tên, anh còn nói những cái tên này đều rất hay, về sau sinh thêm em bé thì đều dùng. Còn nữa, chúng ta vẫn muốn đi như chưa có cơ hội đến Cừu Trại Câu. Hi Thành, em thực sự là Thiệu Lâm, anh không phản bội em, cả hai lần anh đều chỉ yêu em mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 242: Ngọt ngào trong đồ nát

Triệu Hi Thành run rẩy vươn tay về phía mặt cô, người đàn ông dù ở thời khắc phải chịu nhiều nỗi đau về thể xác nhất vẫn chỉ yên lặng nhẫn nại, không rên một tiếng lúc này lại rơi nước mắt. Đây chẳng rõ là nước mắt buồn hay vui nhưng nước mắt nhanh chóng thấm ướt khuôn mặt anh. Cảm xúc không thể không chế, anh vội lấy tay ôm mặt, như đứa trẻ con òa lên khóc. Anh không biết phải hình dung tâm tình lúc này của mình bằng từ ngữ nào. Như thể món bảo bối anh trân trọng cứ ngỡ là đã biến mất mãi mãi lại đột nhiên xuất hiện trước mặt. Không, như thế vẫn chưa đủ để hình dung tâm tình của anh, bởi vì trên đời này chẳng có gì quý giá bằng Thiệu Lâm.

Trong nháy mắt khi cô nói ra điều này, anh đã tin ngay không chút nghi ngờ. Đây là trời cao ban ơn cho anh, vì sao anh phải nghi ngờ?

- Thiệu Lâm... Thiệu Lâm...

Anh nức nở nói, cảm xúc này như khiến sự đau đớn trong lòng anh giảm đi rất nhiều

Chu Thiển cố gắng đến gần hơn một chút, tảng đá kéo chặt eo cô khiến cô có chút đau đớn nhưng cô mặc kệ, cô chỉ muốn đến bên Hi Thành.

Cô đến gần anh rồi gạt tay anh ra, tự mình lau đi nước mắt cho anh, sau đó hôn lên môi anh. Nụ hôn nhẹ nhàng nhưng chứa chan tình yêu say đắm. Môi cả hai đều run run, nước mắt hai người hòa vào nhau mà thấm vào miệng hai người, mặn chát nhưng cũng thật ngọt ngào.

Thật lâu sau, cô mới rời khỏi bờ môi anh:

- Hi Thành, xin lỗi, em hẳn là nên nói sớm cho anh nhưng em thấy Tống Thiệu Vân ở bên cạnh anh, cô ấy có bề ngoài của Thiệu Lâm còn em lại quá bình thường. Em do dự, trong lòng em có suy nghĩ ích kỉ, em hi vọng anh sẽ yêu một Thiệu Lâm bình thường như thế, là em không tự tin. Lúc nghe anh nói em không xứng thì em đã hoàn toàn lùi bước. Hi Thành, là em không tốt, là em sai mới khiến anh phải chịu nhiều đau khổ như vậy

Nước mắt của cô không ngừng trào ra, trong mắt đầy sự áy náy

Triệu Hi Thành rơi lệ lắc đầu, sau đó dùng trán mà cọ vào trán cô, chớp mũi hai người chạm vào nhau mà cọ cọ

- Cái gì cũng không quan trọng, Thiệu Lâm, chỉ cần em còn sống, chỉ cần em ở bên anh, bất kể em có trở thành ai thì anh cũng rất vui rồi

Chu Thiến lau nước mắt:

- Hi Thành, anh không trách em sao?

- Cái này không phải là em sai, là vận mệnh trên người, là khảo nghiệm của ông trời cho chúng ta. Là vì anh đã nói quá nhiều lời tuyệt tình với em, sao có thể trách em được! Anh là kẻ ngốc, rõ ràng thấy em quá quen thuộc còn không thể liên hệ lại được, giờ nghĩ lại, Thiệu Lâm, thì ra em có biến thành ai thì trái tim anh vẫn hướng về em

- Hi Thành, gọi em Thiến Thiến đi, giờ em là Thiến Thiến, anh gọi em là Thiệu Lâm chỉ e mọi người sẽ sợ, ngoài anh và Tiểu Mạt sẽ chẳng có ai tin em đâu

- Không cần ai tin cả, anh chỉ biết anh muốn ở bên em, không ai có thể ngăn cản được

Bọn họ hôn nhau say đắm, như thể đến tim cũng đập loạn cùng nhau

- Hi Thành, vừa rồi anh khiến em sợ chết khiếp, anh có khỏe không? Anh cảm thấy thế nào? Chu Thiến lo lắng nhìn anh.

Triệu Hi Thành sờ sờ ngực:

- Giờ đã không còn đau như trước nữa rồi, Thiến Thiến, em yên tâm, giờ chẳng ai có thể tách rời chúng ta nữa, cho dù là thần chết cũng vậy, nếu hấn ta mà đến anh cũng sẽ đuổi hấn ta đi

Chu Thiến nín khóc mà mỉm cười, Triệu Hi Thành cũng cười cười, đột nhiên lại ho khan hai tiếng, Chu Thiến lo lắng hỏi:

- Anh còn đùa, uống nước nhé, uống nước có lẽ sẽ cảm thấy khá hơn

Nói xong, cô lấy trong hộp chút nước mà đưa đến bên miệng anh

Triệu Hi Thành uống được hai ngụm nước rồi Chu Thiến lại khuyên nhủ anh ăn thêm một chút. Có lẽ là tác dụng tâm lý mà anh cảm thấy thư thái hơn nhiều, tảng đá lớn đè nặng trong lòng biến mất trong nháy mắt, thoải mái vô cùng.

Bên kia, công tác cứu viện mau chóng được triển khai.

Ngày thứ ba sau động đất, Nhật Bản bắt đầu có tuyết rơi, không đến một tổi tuyết đã dày đến nửa thước khiến cho công tác cứu trợ càng thêm khó khăn. Dư chấn dần biến mất, quân cứu trợ các nước đã được đưa đến những vùng bị thiệt hại mà bắt đầu công tác cứu trợ. Dưới sự giúp đỡ của cảnh sát địa phương, những vùng đông dân được cứu trợ trước mà nơi Chu Thiến lại không thuộc phạm vi ưu tiên

Triệu Hi Tuấn và Lý Thêm mời thêm mười mấy chuyên gia cứu trợ, mang theo đủ các dụng cụ mà hình thành một đội nhỏ để đến Nhật Bản. Nhiệm vụ chính của bọn họ là tìm Triệu Hi Thành. Lý Thêm vì luôn được Triệu Hi Thành dẫn dò theo dõi Chu Thiến nên biết, tìm được Chu Thiến thì chắc chắn sẽ tìm được Triệu Hi Thành.

Triệu Hi Tuấn thông qua các mối quan hệ mà tìm được Khắc Y đang chuẩn bị về nước. Biết được Chu Thiến vẫn còn mắc kẹt, Khắc Y vô cùng kinh ngạc:

- Chu Thiến còn chưa thoát hiểm sao? Tổng giám đốc Triệu chẳng phải đã đi tìm cô ấy sao?

Triệu Hi Tuấn lo lắng:

- Giờ ngay cả anh tôi cũng mất liên lạc rồi

Khắc Y cả kinh nói:

- Vậy phải nhanh lên, Chu Thiến ở đó rất lâu rồi, như vậy đi, tôi dẫn mọi người đi, tôi biết Chu Thiến ở đâu

Mắt Lý Thêm sáng bừng lên:

- Vậy tốt quá

Đoàn người nhanh chóng xuất phát, ngã tư đường có rất nhiều chỗ bị ngăn lại không thể thông xe, các nhân viên cứu trợ lúc chưa thể thông đường thì chỉ có thể đi bộ, bọn họ cũng không ngoại lệ.

Dọc theo đường đi nơi nơi đều trắng xóa một mảnh, tuyết lớn phủ lên những nơi hoang tàn đổ nát này, cũng khiến những người đang mắc kẹt càng thêm nguy hiểm. Bởi vì nhiệt độ thấp sẽ lấy đi nhiệt lượng và thể lực của bọn họ mà tính mạng càng thêm nguy hiểm. Trên đường có rất nhiều công trình kiến trúc như sắp đổ, rất nhiều người đứng bên đường khóc lóc hoặc mãi mê tìm kiếm người thân của mình trong chốn phế tích.

Sau động đất, Kyoto hoàn toàn thay đổi, Khắc Y chỉ dựa vào trí nhớ nên cũng không hoàn toàn chính xác, phải mất khá nhiều thời gian mới tìm được đến hội trường. Mọi người nhìn hội trường đổ nát mà tim chìm xuống. Kiến trúc lớn như vậy mà đã sụp đổ, không thể dùng tay không mà tìm kiếm được, phải cần máy móc. Nhưng khắp nơi đều cần máy móc, người Nhật sẽ cho bọn họ mượn sao?

Triệu Hi Tuấn trầm mặt xuống, kiên định nói:

- Bất kể dùng giá nào cũng phải cứu bọn họ ra

Dưới đồng đổ nát, Chu Thiển và Triệu Hi Thành hoàn toàn không biết bên ngoài là thế nào, bọn họ vẫn đang đắm chìm trong niềm vui sướng, hạnh phúc này

Không lâu sau, xung quanh bắt đầu có những ánh sáng chiếu vào. Triệu Hi Thành tắt nến, hai người nằm đối diện nhau như vậy mà tâm sự. Vốn dĩ dưới tình huống này hẳn không nên nói chuyện, bảo tồn thể lực mới đúng nhưng hai người lại rất vui mừng, thậm chí quên đi cả sợ hãi.

Chu Thiển nhỏ giọng kể lại mọi chuyện cho Triệu Hi Thành, nói cho anh giờ cô còn có cha, có gia đình, cảm giác rất ấm áp. Còn nhắc đến chuyện đến Triệu gia, đến Triệu thị tìm anh như đều bị đuổi

- Lúc ấy em thực sự rất khó chịu, rõ ràng ở rất gần anh như không thể tiếp cận với anh được. Chu Thiển bĩu môi nói.

Triệu Hi Thành cảm tay cô mà khẽ tát vào mặt mình:

- Đúng, đều là anh sai, nếu để em tìm được anh thì chưa biết chừng bây giờ em đã mang thai em trai cho Thế Duy rồi

Mặt Chu Thiển ửng đỏ, may mà ánh sáng ảm đạm nên không sợ bị anh nhìn thấy, nếu không anh lại trêu chọc cô

Cô lại nói tiếp:

- Sau này qua Tiểu Mạt mà em vào Triệu gia, nhìn thấy anh thì rất vui, đang chuẩn bị nói cho anh thì lại thấy Tống Thiệu Vân xuất hiện

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 243: Thoát hiểm

Nhắc tới Tống Thiệu Vân, sắc mặt Triệu Hi Thành trầm xuống, anh lên nhìn Chu Thiển, ấp úng nói:

- Thiển Thiển, thật ra anh và Tống Thiệu Vân không phải như em nghĩ đâu, hôm đó những lời anh nói với em về cô ta không phải là thật, anh chỉ cố ý nói thế để em bỏ đi mà thôi. Thiển Thiển, em phải tin anh, anh chưa từng có lòng gì với cô ta cả, chỉ là cô ấy trông rất giống Thiệu Lâm, anh chỉ tìm chút an ủi từ cô ta mà thôi

Triệu Hi Thành lo lắng nhìn Chu Thiển, sợ Chu Thiển tức giận.

Ai ngờ Chu Thiển phì cười, dịu dàng nói:

- Em biết, em nhìn ra được, em không giận anh, chuyện này vốn là tại em không tốt, không thể trách anh. Huống chi giờ cô ấy đã xuất ngoại, hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của chúng ta, sao em còn phải để ý? Chẳng có gì quan trọng bằng hạnh phúc trước mắt của chúng ta hết, em sẽ không để cô ấy trở thành bóng ma trong cuộc sống của chúng ta

Triệu Hi Thành vuốt ve khuôn mặt cô, khoe miệng khẽ cười:

- Thiển Thiển, chính là em thế này mới khiến anh không thể kìm lòng được

Chu Thiến cúi đầu, mặt hơi nóng lên, cô lại nói:

- Hi Thành, chỉ cần chúng ta có thể tránh được kiếp nạn này thì cùng đi du lịch được không, mang cả Thế Duy đi nữa, một nhà ba người cùng đến Cửu Trại Câu. Chúng ta nói bao nhiêu lần rồi mà chẳng đi được, lần này nhất định phải đi nhé

Triệu Hi Thành khẽ hôn cô rồi cầm tay cô nói:

- Không vội, trước đó chúng ta còn một việc quan trọng cần làm.

Chu Thiến nhìn anh hỏi:

- Chuyện gì cơ?

Anh cười cười, kéo tay cô lên má mình, hai mắt nhìn cô chăm chú, trong không gian u ám này ánh mắt anh đặc biệt sáng:

- Thiến Thiến, chúng ta phải kết hôn trước, lúc trước em mất trí nhớ, chẳng có ấn tượng gì với hôn lễ của chúng ta cả. Nhưng hôn lễ đó cũng không có ý nghĩa gì, chúng ta đứng bên nhau như tìm lại cách xa. Đó chỉ là hình thức, không nhớ cũng chẳng sao. Nhưng lần này anh phải cho em một đám cưới thật long trọng, một đám cưới hoàn mỹ, vui vẻ. Anh còn muốn truyền hình trực tiếp hôn lễ này, anh muốn cho cả thế giới biết... anh yêu em!

(Khoa trương vái ra rồi ý :))

Anh nhìn cô mà nói, ba chữ “anh yêu em” thật nhẹ nhàng như hàm chứa tất cả những tình cảm nồng nàn nhất khiến tim Chu Thiến ngọt ngào, cô mỉm cười thật hạnh phúc

- Hi Thành, cho dù cả thế giới này phản đối chúng ta thì em cũng sẽ không rời xa anh, em sẽ luôn ở bên anh và Thế Duy.

Về mặt Triệu Hi Thành trở nên ngạo nghễ:

- Ai dám phản đối chúng ta!

Vừa nói xong anh lại nhớ đến cha mẹ mình, nhưng anh lập tức kiên định mà nói:

- Ai phản đối anh cũng mặc kệ, cùng lắm thì học theo Hi Tuấn, bỏ nhà ra đi!

Chu Thiến lắc đầu, vội la lên:

- Không thể thế được, như vậy cho dù chúng ta có ở bên nhau cũng sẽ chẳng vui vẻ

Nói xong cô bỗng phì cười:

- Xem chúng ta nói gì này, giờ ngay cả việc có thể bình an mà thoát thân không cũng không biết. Hi Thành, trên người anh có thương tích, đừng nói nhiều nữa, phải giữ sức! Chẳng biết bao giờ mới có người đến cứu chúng ta

Triệu Hi Thành an ủi cô nói:

- Đừng lo lắng, ông trời nếu đã để chúng ta nhận nhau ở đây thì sẽ không tàn nhẫn cướp đi cơ hội được sống hạnh phúc của chúng ta đâu. Chúng ta nhất định sẽ thoát hiểm. Về sau sẽ còn rất nhiều tháng ngày hạnh phúc nữa

Chu Thiến nhẹ nhàng tiến sát bên anh:

- Chỉ cần là ở bên anh, bất kể là có làm sao em cũng không sợ

Triệu Hi Thành khẽ má vào má cô, ngẩng đầu nhìn ánh sáng mặt trời qua khe hở, trong ánh sáng còn rất nhiều tro bụi đang nhảy múa

Nhất định, bọn họ sẽ bình an mà thoát thân, ngày tháng hạnh phúc chỉ mới bắt đầu thôi

Không lâu sau Chu Thiến nhỏ giọng nói:

- Hi Thành, em hơi mệt, buồn ngủ quá

Triệu Hi Thành vuốt tóc cô, nhẹ nhàng nói:

- Ngủ đi, có lẽ tình dậy chúng ta đã ra ngoài rồi

- Anh cũng ngủ đi, anh đang bị thương, cần phải nghỉ ngơi

- Ừm, cùng ngủ đi. Không ngờ sau hai năm, lần đầu tiên chúng ta cùng ngủ bên nhau lại là ở đây

Bên ngoài, Triệu Hi Tuấn mua được một chiếc xe cẩu với giá đắt gấp mấy lần giá trị thực. Giờ ở Kyoto rất cần xe cẩu, những chiếc xe này được tập trung ở những nơi tình hình nghiêm trọng, nếu không tốn nhiều tiền thì thực sự không thể có được

Cần cẩu bắt đầu hoạt động, nhấc đi từng mảnh tường lên, chỉ như vậy mà cũng phải mất mấy tiếng. Mọi người đều nóng lòng nhưng cũng biết chẳng còn cách nào khác

Chu Thiển cũng không biết đã ngủ được bao lâu thì bị những tiếng ầm ầm đánh thức. Cô nghiêng tai lắng nghe một hồi rồi lập tức mừng rỡ, hình như là có tiếng máy móc, có người đến cứu rồi! Bọn họ được cứu rồi!

Cô cao hứng lớn tiếng nói:

- Hi Thành, mau tỉnh lại, có người đến cứu chúng ta!

Hi Thành không hề cử động

- Hi Thành, Hi Thành!

Chu Thiển lại gọi hai tiếng, Hi Thành vẫn không cử động. Tim Chu Thiển đột nhiên thất lại, cô vờn tay khẽ lay Triệu Hi Thành nhưng anh không hề động đậy. Chu Thiển rơi nước mắt, cô vờn tay sờ mặt anh, lúc này mới phát hiện mặt anh nóng như lửa, hơi thở yếu ớt cũng rất nóng.

Anh đang sốt, trên người còn bị thương, không được chữa trị kịp thời, giờ nhất định là bị hôn mê

- Hi Thành, Hi Thành.

Chu Thiển lại gọi vài tiếng nhưng anh vẫn không đáp lại, có lẽ giờ anh đã hoàn toàn hôn mê.

Chu Thiển lòng nóng như lửa đốt, cô không biết nên làm cái gì? Vết thương của anh nghiêm trọng cỡ nào? Có nguy hiểm đến tính mạng hay không? Cô có thể làm gì cho anh đây?

Cô lấy nước ra, mặc kệ mọi thứ, sốt nhất định phải uống nhiều nước, cô đưa nước tới bên miệng anh nhưng giờ anh hoàn toàn không có ý thức, không thể tự uống. Chu Thiển đành móm từng ngụm nước một cho anh. Lòng cô hoảng loạn nhưng việc cứu trợ lại có vẻ thông thả dị thường, vài giờ trôi qua nhưng vẫn chẳng có tiến triển gì.

Mà bệnh tình của Triệu Hi Thành thì như càng lúc càng nghiêm trọng, anh bắt đầu nói mê, mặt đỏ bừng. Chu Thiển chẳng còn cách nào, chỉ có thể tiếp tục bón nước cho anh. Rất nhanh đã hết một chai nước mà bên ngoài tiếng máy móc cũng như dừng lại

Sau đó là tiếng đào bới, như có rất nhiều người, có lẽ là đang tìm vị trí của bọn họ

Chu Thiển như tìm được ánh sáng trong đêm đêm, vui mừng mà la to:

- Chúng tôi ở đây, cứu mạng, cứu mạng!

- Thiển Thiển, là em sao?

Không ngờ lại là giọng của Hi Tuấn!

Giờ Chu Thiển không có thời gian hỏi vì sao anh lại ở đây, cô vội nói

- Hi Tuấn, là tôi!

- Anh cả có ở đó không?

- Có, anh ấy bị thương, đang sốt, có vẻ không ổn đâu

Nói đến đây, nước mắt Chu Thiển lại chảy ra

- Đừng lo, chúng ta sẽ nhanh chóng cứu hai người ra

Chu Thiển lau khô nước mắt, tự nhủ trong lòng: Hi Thành sẽ không sao, Hi Thành sẽ không sao, không được khóc, anh ấy đã hứa sẽ cho cô một đám cưới long trọng. Anh đã từng hứa!

- Hi Thành, chúng ta sắp được ra ngoài rồi, anh nhất định phải kiên trì

Cô nắm chặt tay anh

Biết được vị trí chính xác của bọn họ, công tác cứu viện cũng được tiến hành nhanh hơn, chỉ một tiếng sau, dưới sự hợp lực của mọi người, Chu Thiển và Triệu Hi Thành bị nhốt ở đây ba ngày ba đêm cũng được cứu ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 244: Tỉnh lại

Bệnh viện Kyoto vẫn chưa thể hoạt động như bình thường, những người bị thương đều được đưa qua các bệnh viện ở thành phố bên

Chu Thiển cùng Triệu Hi Thành cũng bị đưa đến bệnh viện. Vết thương ở đầu Chu Thiển cũng không quá nghiêm trọng, bác sĩ băng bó cho cô xong, cho uống thuốc hạ sốt là được. Triệu Hi Thành thì nguy hiểm hơn nhiều, bác sĩ nói đầu anh bị gãy, xương sườn cũng bị gãy hai đốt, may mà không đâm thủng nội tạng. Nhưng nội tạng cũng bị thương, cần phải điều dưỡng thời gian dài. Vết thương chỗ khác cũng không ít. Cấp cứu suốt mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng Triệu Hi Thành cũng thoát hiểm.

Chu Thiển vào phòng bệnh của Hi Thành, giờ đã chẳng còn cái gọi là phòng VIP, cả phòng chật ních người bị thương

Chu Thiển đi vào, nhìn anh bị băng bó như cái bánh chưng thì lòng vừa buồn vừa vui. Buồn vì anh bị thương nặng như vậy mà vẫn thoải mái trò chuyện, an ủi cô, khi đó anh nhất định đã rất đau, vậy mà còn cố nhịn. Vui là cuối cùng anh đã không sao, anh nhất định sẽ khỏe lên, bất kể là mất bao lâu thì cô cũng sẽ ở bên anh.

Cô ngồi xuống bên anh, anh còn chưa tỉnh lại nhưng sắc mặt đã bình thường, cũng không còn sốt nữa. Cô cầm bàn tay anh, khẽ nói:

- Hi Thành, mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi, anh còn nợ em một đám cưới, anh đã hứa rồi, đừng có nuốt lời!

- Triệu Hi Thành anh đã bao giờ nuốt lời chưa!

Đột nhiên anh khẽ đáp lại. Giọng nói có chút suy yếu nhưng rất rành mạch, sô rành

Chu Thiển vừa mừng vừa sợ nhìn anh:

- Hi Thành

Bác sĩ nói, chỉ cần anh mau chóng tỉnh lại, sẽ không có gì đáng ngại.

Triệu Hi Thành muốn quay đầu nhìn cô nhưng lại động đến vết thương mà khẽ kêu một tiếng. Chu Thiển vội ngăn lại:

- Vết thương của anh mới được xử lý thôi, đừng lộn xộn, muốn lấy gì bảo em.

Hai mắt Triệu Hi Thành tràn ngập ý cười:

- Anh chỉ muốn nhìn em nhưng nhìn em rồi lại muốn ôm em thì phải làm sao?

Mặt Chu Thiển nóng lên, cô vội nhìn quanh, các giường bệnh khác đều là người Nhật, đương nhiên không biết bọn họ đang nói gì thì Chu Thiển mới thoải mái. Cô cười cười rồi cúi người nhỏ nhẹ nói vào tai anh:

- Chờ vết thương của anh khỏe lại thì anh muốn ôm bao lâu cũng được

Sau đó vội đứng dậy nhìn anh cười.

- Sẽ khỏe nhanh thôi

Hai mắt anh sáng bừng, anh nắm chặt tay cô

- Thiển Thiển, đây không phải anh đang nằm mơ đấy chứ! Sao lại cảm giác khó tin thế này? Anh chỉ sợ khi tỉnh lại mọi thứ đều lại như cũ, anh vẫn sẽ vì không thể không rời khỏi em mà đau đớn, mà em lại ở rất xa

Chu Thiển kéo tay anh áp lên má mình:

- Anh xem xem, em ở ngay đây thôi, mọi thứ đều là thật. Em đã quay về, trở lại bên anh, hơn nữa mãi mãi cũng sẽ không rời xa

Cô cúi đầu, lại nói tiếp:

- Nửa năm qua em cũng đâu vui về gì, em cố gắng cười nói với mọi người, cố gắng tỏ vẻ vui vẻ, cố gắng làm việc thật mệt nhọc nhưng chỉ cần rảnh rỗi là

lại nghĩ đến anh, nghĩ đến việc không thể không rời khỏi anh mà đau khổ. Nhưng chỉ vì lòng tự tôn buồn cười đó mà chẳng dám nói gì. Hi Thành, em hối hận lắm, thiếu chút nữa em vì bản thân cố chấp mà đánh mất anh

Nói tới đây, Chu Thiển kìm lòng không đậu mà run lên. Nếu không có trận động đất này thì có lẽ cô và anh sẽ mãi mãi rời xa nhau.

Như là cảm nhận nỗi sợ hãi của cô, anh càng nắm chặt tay cô hơn:

- Chúng ta sẽ không chia xa đâu, cho dù không có trận động đất này thì nhất định sẽ có cơ hội khác để chúng ta bên nhau bởi vì tim chúng ta chưa bao giờ tách rời!

(Sén quá :)))

Chu Thiển dựa đầu vào tay anh, nhẹ nhàng nói:

- Hi Thành, anh nói đúng

Lúc này, Triệu Hi Tuấn đi vào, nhìn thấy bọn họ thân mật dựa vào nhau như vậy thì không khỏi dừng bước, sắc mặt ảm đạm. Nhưng anh vẫn bước qua nói:

- Anh tỉnh rồi sao?

Nghe tiếng anh, Chu Thiển vội vàng ngồi thẳng dậy, cô nhìn Hi Tuấn, có cảm giác không biết nên nói gì cho phải

Triệu Hi Tuấn chào hỏi Chu Thiển, vẻ mặt cũng có chút mất tự nhiên, sau đó lại nói với Triệu Hi Thành:

- Bác sĩ nói, chỉ cần anh tỉnh lại là có thể chuyển viện, chúng ta về nước đi! Ba mẹ đều rất lo lắng, hơn nữa nơi này điều kiện chữa bệnh không tốt lắm

Anh nhìn bốn phía đầy giường bệnh, chắc đây là lần đầu tiên anh cả sử dụng phòng bệnh với nhiều người thế này, chắc chắn là không quen.

Triệu Hi Thành gật gật đầu, anh cũng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi mang đến cho anh sự kinh hoàng mà ngọt ngào này:

- Được, em đi làm đi

Triệu Hi Tuấn gật gật đầu:

- Vậy em đi đây

Anh xoay người đi ra phòng bệnh, Chu Thiển nhìn bóng Hi Tuấn sau đó nói với Hi Thành:

- Hi Thành...

Còn chưa nói xong, Hi Thành đã cười nói:

- Anh biết em có chuyện muốn nói với Hi Tuấn, em đi đi, anh ổn mà

Chu Thiển đắp chăn lại cho anh rồi mới đi ra ngoài. Hành lang bệnh viện cũng đầy người bệnh, chỗ nào cũng toàn những người đang băng bó, đang truyền dịch. Chu Thiển bước vội, cuối cùng tìm được Triệu Hi Tuấn ở góc cuối hành lang. Dáng người hoàn mỹ của anh trong chiếc áo lông trở nên đặc biệt hấp dẫn, thu hút ánh mắt không ít người. Cũng không biết có ai nhận ra anh không nhưng giờ mọi người đều chẳng có tâm trí nào mà lo đi tìm thân tượng.

- Hi Tuấn!

Chu Thiển gọi anh lại

Nghe giọng cô, anh quay đầu, sắc mặt không tốt lắm, đáy mắt có quầng thâm, vừa nhìn đã biết là đã lâu rồi không được nghỉ ngơi cẩn thận nhưng điều này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến vẻ tuấn mỹ của anh

Anh nhìn cô mỉm cười, đôi mắt phượng có chút thần thái.

- Chu Thiển, tôi đang định đi uống cà phê, có muốn uống không

Anh gọi cô là Chu Thiển chứ không phải là Thiển Thiển nữa

Chu Thiển gật gật đầu.

Bọn họ đi đến máy bán hàng tự động, Triệu Hi Tuấn mua hai ly cà phê rồi đưa cho cô một ly

Chu Thiển nhận lấy, cúi đầu không nói, không biết mở miệng thế nào mà Triệu Hi Tuấn cũng cúi đầu yên lặng như đang chờ cô nói. Thật lâu sau, Chu

Thiến mới nhẹ nhàng nói:

- Hi Tuấn, cảm ơn cậu đã cứu tôi

Triệu Hi Tuấn uống một ngụm cà phê rồi nhìn chằm chằm vào chiếc ly tựa như đang nghiên cứu.

- Người cứu em là anh cả, nếu không có anh cả thì tôi cũng chẳng biết em đang ở Nhật Bản

Anh dựa vào vách tường, khói từ cốc cà phê lượn lơ bên cạnh:

- Nhưng anh thì cái gì cũng biết, mỗi lần em có chuyện cần giúp thì đều là anh cả ở bên em chứ không phải là tôi

Chu Thiến ngẩng đầu nhìn anh, khẽ gọi:

- Hi Tuấn... cảm ơn sự quan tâm của cậu với tôi bấy lâu nay.. nhưng mà, tôi...

Có một số lời thực sự khó mà nói ra, nhất là với Hi Tuấn

- Nhưng em yêu anh ấy chứ không phải tôi!

Triệu Hi Tuấn nói thay cô, lẳng lặng nhìn cô, đôi mắt phượng đầy sự buồn bã

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Khảo nghiệm

Hành lang bệnh viện chật ních người, bác sĩ y tá không ngừng chạy qua chạy lại. Trong không khí thoảng có mùi máu tanh và mùi thuốc sát trùng. Khuôn mặt ai nấy đều mệt mỏi, tâm tình nặng nề, chẳng qua quan tâm đến đôi nam nữ kia

Chu Thiến nghe Hi Tuấn nói xong thì cúi đầu đáp:

- Hi Tuấn, xin lỗi...

Triệu Hi Tuấn mỉm cười, nụ cười có chút xót xa, anh dịu dàng nói:

- Sao phải xin lỗi? Tôi thích em không phải là tôi sai, em không thích tôi cũng càng chẳng phải là em sai. Chúng ta có duyên không có phận, không trách ai được. Hơn nữa anh cả vì em mà đến tính mạng cũng chẳng cần, tôi nào được như vậy. Tình cảm phải từ hai phía, trước giờ tôi nghĩ chỉ cần tôi cố gắng là được, thì ra không phải, có một số người, một số thứ, không phải của mình thì sẽ không bao giờ là của mình. Tôi hiểu rồi, em đừng lo lắng!

Chu Thiến nhìn anh, giọng có chút nghẹn ngào:

- Sao lại thành cậu an ủi tôi thế này...

Triệu Hi Tuấn uống một hơi cạn sạch cốc cà phê, sau đó ném chính xác vào thùng rác, động tác rất thoải mái

- Bởi vì tôi không muốn thành kẻ bị an ủi

Anh mỉm cười xoay người sang chỗ khác, quay lưng về phía cô, vẫy vẫy tay:

- Tôi đi trước làm thủ tục xuất viện cho anh cả

Cô có lẽ sẽ bị người đàn ông dịu dàng này hấp dẫn nhưng lòng cô đã bị Hi Thành chiếm cứ, cho dù là Hi Tuấn hay bất kì ai cũng không thể đi vào lòng cô.

Nhưng Hi Tuấn là người đàn ông tốt, anh ấy nhất định sẽ có được hạnh phúc của riêng mình

Ngày hôm sau, đoàn người Triệu Hi Thành về nước, Triệu Hi Tuấn đặt viện tốt nhất trong thành phố, lại mời bác sĩ tốt nhất để điều trị

Người nhà Triệu gia nhận được tin thì vội chạy đến bệnh viện

Trong phòng VIP

Triệu phu nhân nhìn con trai băng bó khắp người mà không ngừng lau nước mắt

- Hi Thành, trước khi con làm gì thì có thể nghĩ tới cha mẹ, Thế Duy không? Nếu con thực sự xảy ra chuyện thì bảo cha mẹ phải làm sao đây?

Triệu Hi Thành nằm trên giường an ủi mẹ:

- Mẹ, con xin lỗi đã làm mẹ lo lắng. Chẳng phải giờ con không sao đấy thôi, mẹ đừng trách con chứ!

Anh nhìn quanh rồi hỏi:

- Thế Duy đâu?

- Mẹ không cho nó vào sợ làm nó hoảng, chờ con khá hơn thì sẽ đưa nó đến

Triệu lão gia từ vốn rất lo lắng cho con nhưng giờ thấy anh chẳng sao thì lòng cũng thoải mái hơn nhiều, không khỏi lại bực mình. Ông đi tới đi lui bên giường bệnh rồi dừng lại, trừng mắt nói

- Rốt cuộc là con làm sao thế? Nghe Lý Thâm nói con là vì cứu Chu Thiển mà đến Kyoto, hai người đã xảy ra chuyện gì? Chu Thiển có gì đáng để con phải vứt bỏ tất cả, đến cả tính mạng cũng không cần?

Triệu phu nhân cũng có cùng câu hỏi này. Bà sớm đã nhìn ra Chu Thiển và Hi Thành có gì đó khác lạ nhưng thứ nhất là Chu Thiển đã rời đi, thứ hai, con cũng không có ý định tiến thêm nên mới không truy cứu. Nay con mình vì Chu Thiển mà mạng cũng không cần thì thực sự không phải là chuyện nhỏ

Đang lúc hai người chờ đợi Triệu Hi Thành trả lời thì Chu Thiển từ ngoài lại đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy bọn họ thì thoáng sững sốt, sau đó chào hỏi:

- Triệu tiên sinh, Triệu phu nhân.

Triệu phu nhân nề tình cũ mà vẫn gật đầu chào hỏi cô còn Triệu lão gia thì chỉ lạnh lùng hừ một cái rồi lại quay đi

Triệu Hi Thành nhìn thấy Chu Thiển thì ra hiệu cho trợ lý của mình kê lại gối đầu rồi nói:

- Anh ra ngoài trước đi, có việc thì sẽ gọi anh

Trợ lý gật đầu đi ra phòng bệnh.

Chờ trợ lý đi rồi, Triệu Hi Thành mỉm cười nhìn Chu Thiển rồi vươn tay:

- Chu Thiển, lại đây với anh

Chu Thiển nhìn Triệu lão gia một cái, thấy ông đang giận dữ nhìn mình, ánh mắt có chút đáng sợ. Chu Thiển biết ông đang cảnh cáo mình nhưng cô vẫn kiên trì đi đến bên Triệu Hi Thành.

Chuyện này, ngay từ đầu đã khó nói, càng để lâu thì cũng sẽ càng thêm khó khăn.

Triệu Hi Thành giữ chặt tay Chu Thiển, bàn tay nóng ấm như tiếp thêm sức mạnh vô hạn cho Chu Thiển, anh nhìn cô một cái, ánh mắt kiên định, đầy sự tin tưởng khiến Chu Thiển bình tĩnh lại

Anh nắm tay cô, quay đầu nói với cha mẹ:

- Cha mẹ, con muốn lấy Chu Thiển, chờ con xuất viện thì con sẽ chuẩn bị đám cưới.

Triệu phu nhân nhìn Triệu Hi Thành không lên tiếng, Triệu lão gia từ hai tay chống nạnh, ngửa đầu cười lớn như nghe chuyện hài

Triệu Hi Thành nhìn cha nói:

- Cha à, con nói rất thật, cha biết tính con rồi đó, chuyện gì đã quyết thì tuyệt đối sẽ không thay đổi!

Triệu Quốc Xương lập tức trầm mặt, ông nhìn thoáng qua Chu Thiển:

- Chu tiểu thư, cô còn định ở đây sao? Những lời tôi sắp nói ra chắc chắn sẽ rất khó nghe!

Triệu Hi Thành cũng có chút lo lắng nhìn Chu Thiển:

- Thiển Thiển, em ra ngoài trước đi

Chu Thiển cầm tay Triệu Hi Thành, đầu tiên là nhìn anh mỉm cười sau đó quay đầu nhìn thẳng Triệu lão gia mà nói:

- Không sao, bác muốn nói gì thì cứ nói

Triệu lão gia từ sững sốt, ánh mắt của cô trong suốt mà thẳng thắn, vừa tinh thuần lại vừa kiên định khiến ông có cảm giác rất quen thuộc. Ông nhìn Chu Thiển từ trên xuống dưới rồi trầm giọng nói:

- Được, nếu Chu tiểu thư đã nói vậy thì tôi cũng nói thẳng. Chu tiểu thư, cô cho rằng cô và Hi Thành xứng đôi sao? Cô xứng với Triệu gia sao? Hôn nhân của Triệu gia chúng tôi chưa bao giờ là chuyện đơn giản như vậy. Con dâu của Triệu gia phải xuất thân môn đăng hộ đối, cô cho là cô hợp sao?

Triệu lão gia từ nói những lời này cũng không phải là khinh thị mà chỉ là đang nói thật. Mà sự bình tĩnh này của ông khiến Chu Thiển cảm thấy, cửa này chỉ e còn khó hơn so với tường tượng nhiều

Chu Thiển từng bàn với Triệu Hi Thành, có nên nói chân tướng cho hai người không. Nhưng Triệu Hi Thành cho rằng, chuyện này quá khó tin, hơn nữa cũng không có gì có thể chứng minh, nếu bọn họ không những không tin mà còn cho rằng hai người nói dối thì chỉ sợ sẽ phản tác dụng.

Triệu Hi Thành nghe cha nói vậy, những lời này anh cũng từng nói với cô kết quả là khiến cô dứt khoát rời xa mình. Giờ cha lại nói điều này, anh sợ Chu Thiển sẽ tức giận nên vội nói:

- Cha, con cảm thấy điều này không quan trọng, con chỉ muốn lấy người con yêu, chuyện khác con không để ý!

Triệu lão gia cao giọng:

- Nhưng cha để ý! Chuyện này không thể để mặc được! Cha không đồng ý!

- Cha, cái này thực sự quan trọng sao? Thế diện thực sự quan trọng thế sao?

Triệu Hi Thành nhìn cha thành khẩn nói:

- Con và Chu Thiển đã không thể tách rời, ở bên cô ấy con mới thấy hạnh phúc, nếu không thể ở bên cô ấy thì cả đời này của con sẽ chẳng còn vui vẻ. Con mặc kệ cô ấy là ai, cô ấy có thân phận gì, hơn nữa con cũng chẳng thấy cần thiết phải so đo chuyện đó. Chu Thiển là người con gái biết phấn đấu, cô ấy lạc quan, kiên cường, so với mấy tiểu thư danh gia kia còn mạnh mẽ hơn nhiều. Con chẳng hề thấy cô ấy có gì là không xứng với Triệu gia chúng ta. Hơn nữa nói thật ra, Triệu gia chúng ta ngoài việc có nhiều hơn nhà cô ấy chút tiền thì những phương diện khác cha sao biết được. Cha thậm chí còn chưa gặp qua cha mẹ cô ấy. Nhân phẩm mới là quan trọng nhất!

Triệu Hi Thành nghe Chu Thiển nói qua về người nhà của cô nên khi nói ra những lời này anh rất tự tin

Về mặt Triệu lão gia vẫn bình tĩnh nhưng môi mím chặt, mày nhăn tít như đang kìm nén cơn giận, chắc vì đây là bệnh viện mà Triệu Hi Thành còn chưa khỏe lại, bằng không chỉ e đã sớm nổi trận lôi đình.

Triệu phu nhân vẫn không lên tiếng lúc này đột nhiên đứng lên, đi đến bên Chu Thiển, nắm tay cô mà dịu dàng nói:

- Chu Thiển, bác vẫn rất thích cháu, cũng cảm ơn cháu đã đối tốt với Thế Duyệt. Bác tin vào nhân phẩm của cháu, cũng tin cháu thật lòng yêu Hi Thành chứ không phải vì tiền của Triệu gia. Nhưng Chu Thiển à, cháu còn trẻ, hôn nhân không phải là chuyện đơn giản, cháu không phải chỉ là kết hôn với Hi Thành, không phải chỉ tốt với nó thôi là đủ. Cháu kết hôn với nó thì sẽ là con dâu trưởng của Triệu gia, có rất nhiều chuyện cháu sẽ không thể tưởng tượng được. Những điều con dâu Triệu gia phải đối mặt không phải là thứ người thường có thể chấp nhận. Bác nói thế cũng chẳng phải là khinh thường cháu mà chỉ là nói sự thật mà thôi. Chắc hẳn hoàn cảnh gia đình cháu rất đơn giản, tiếp xúc với những người cũng đơn giản, sẽ rất khó thích ứng với cuộc sống Triệu gia. Hi Thành giờ không tinh táo nhưng cháu nhất định phải tinh táo, phải hiểu là hai đứa thực sự không hợp.

Chu Thiển biết Triệu phu nhân nói vậy cũng không phải là nói quá gì, làm vợ Triệu Hi Thành, làm con dâu Triệu gia không phải chỉ ngồi nhà hưởng phúc là được. Cô cũng phải giữ gìn hình ảnh cho Triệu thị, phải cùng Triệu Hi Thành tham gia các bữa tiệc xã giao, cô phải ở bên Triệu Hi Thành để mọi người đánh giá. Nếu con dâu Triệu gia không thể khiến mọi người tôn trọng thì sẽ là tổn hại cho danh dự của Hi Thành.

Nhưng cô có kinh nghiệm, cô ở Triệu gia đã hơn một năm, bởi vì "mất trí nhớ" mà cô đã học được rất nhiều chuyện. Ngoài thân phận không thể thay đổi thì những phương diện khác cô cũng sẽ chẳng làm mất mặt Hi Thành được.

Chu Thiển nhìn Triệu phu nhân, nhẹ nhàng cười nói:

- Triệu phu nhân, cảm ơn bác nói với cháu những điều này, cháu biết bác tốt với cháu, nhưng tâm ý cháu sẽ không thay đổi. Cháu muốn ở bên Hi Thành, chỉ cần có thể ở bên anh ấy, mọi chuyện khác cháu đều không sợ, cháu có niềm tin có thể đối mặt với mọi thứ. Cháu sẽ là con dâu tốt của Triệu gia, là vợ tốt của Hi Thành, là mẹ hiền của Thế Duyệt.

Chu Thiển không kiêu ngạo, không nịnh nọt mà nói ra những lời này khiến hai người rất bất ngờ. Triệu phu nhân nói những lời này chủ yếu là muốn khiến cô tự ti để cô chủ động rời đi. Không ngờ cô lại tự tin như vậy. Cô ấy chỉ là một cô gái bình thường, tự tin từ đâu mà có? Đúng rồi, có lẽ mọi thứ trong suy nghĩ của cô đều rất đơn giản, nếu cô ấy thực sự tham gia một bữa tiệc lớn, để cô ấy ý thức được cô ấy không thuộc thế giới này thì cô ấy có buông tay không?

Nghĩ vậy, Triệu phu nhân nói:

- Chu Thiến, lúc nói thì đương nhiên ai cũng nói hay nhưng cháu thực sự không thể khiến chúng ta tin được. Như vậy đi, tháng sau chính là sinh nhật của Thế Duy rồi, cháu lấy thân phận bạn gái của Hi Thành đến tham dự, đến lúc đó, không chỉ là chúng ta mà chính cháu sẽ hiểu được rốt cuộc cháu có thể làm con dâu Triệu gia hay không

Nghe đến đây, mắt Triệu Hi Thành sáng bừng:

- Có phải chỉ cần Chu Thiến vượt qua được khảo nghiệm của cha mẹ thì cha mẹ sẽ đồng ý chuyện hôn nhân này không?

Triệu lão gia từ cũng thấy cách này của vợ là rất hay, nghĩ Chu Thiến chỉ là một cô gái bình thường, sao biết gì về xã hội thượng lưu? Đến lúc đó nhất định sẽ hoảng hốt, nghĩ vậy, Triệu lão gia từ gật đầu nói:

- Được, cứ quyết thế đi. Nhưng nếu Chu Thiến không vượt qua được, hai đứa nhất định phải chia tay!

Triệu Hi Thành nắm tay Chu Thiến, hai người nhìn nhau, trong mắt đầy sự tin tưởng. Triệu Hi Thành quay đầu nói với cha:

- Được, cứ quyết thế đi ạ!

.....

Từ sau hôm đó, vợ chồng Triệu thị không xen vào chuyện của bọn họ, trong mắt bọn họ, khảo nghiệm một tháng sau Chu Thiến không thể nào vượt qua. Cho dù giờ Hi Thành mời người đến dạy thì cũng chẳng thể nào huấn luyện một cô gái bình thường thành một tiểu thư khuê các trong 1 tháng được

Cho nên, một tháng này coi như là cho hai người bên nhau. Dù sao Hi Thành đang bị thương, cũng chẳng gây chuyện gì lớn được.

Bởi vì tâm tình thoải mái cùng với bác sĩ điều trị tận tình, đương nhiên còn nhờ Chu Thiến chăm sóc, Triệu Hi Thành nhanh chóng hồi phục lại. Giờ anh đã có thể ngồi xuống, có thể ngồi trên xe lăn để Chu Thiến đẩy đi. Phòng chừng đến khi sinh nhật anh vẫn phải ngồi xe lăn rồi

Nhắc đến tiệc sinh nhật, Triệu Hi Thành lại vui vẻ, anh nói với Chu Thiến:

- Mẹ anh đúng là tạo cơ hội tốt cho chúng ta rồi!

Chu Thiến nói:

- Nói thật, em cảm thấy như đang gian lận trong thi cử vậy!

Sau đó cô lại cười cười:

- Chỉ cần có thể bên anh, gian lận thì gian lận

Triệu Hi Thành cầm tay Chu Thiến, trong mắt tràn đầy ý cười:

- Chỉ cần qua ngày sinh nhật Thế Duy, chúng ta có thể mãi mãi bên nhau rồi

Chu Thiến nhìn anh:

- Sao anh tin tưởng em thế, không sợ em gây chuyện sao?

- Có phải em chưa từng làm con dâu Triệu gia đâu, quá thừa tư cách, lúc đó cha mẹ anh đã rất thích em còn gì

- Em có chút lo lắng

- Đừng sợ, anh sẽ luôn ở bên em

Rất nhanh đã đến ngày sinh nhật của Thế Duy.

Sinh nhật tổ chức ở biệt thự Triệu gia, chẳng những bạn bè thân thích của Triệu gia đều đến mà một số nhân viên, cán bộ cao cấp của Triệu thị cũng đến chúc mừng sinh nhật Thế Duy. Tính ra, phải vài chục người, vô cùng long trọng.

Mà hôm nay, Chu Thiến lấy thân phận bạn gái Triệu Hi Thành mà tham dự, đương nhiên trang điểm cẩn thận, kĩ càng. Quần áo chuẩn bị tốt, trang điểm nhẹ nhàng rồi để Tiểu Mạt làm tóc cho mình. Sau đó Hi Thành đến đón cô, ba người cùng đến Triệu gia.

Ở trên xe, tìm Chu Thiến đập bình bịch. Triệu Hi Thành như là cảm nhận được sự lo lắng của cô thì nắm tay mỉm cười với cô, khuôn mặt tuấn tú đầy tình cảm

Tiểu Mạt ở bên kháng nghị:

- Này này, trong xe còn có người, khinh thường bạn trai tôi không ở bên đấy à...

Triệu Hi Thành cười nói:

- Được rồi, đừng có tị nạnh, chờ lúc hai người kết hôn nhất định sẽ có quà mừng lớn

Tiểu Mạt lập tức cười tủm tỉm

- Vậy cảm ơn anh trước nhé

Sau đó lại nói với Chu Thiến:

- Thiến Thiến, cậu đừng lo lắng, cứ bình tĩnh thôi, đúng thế, tôi đây chính là cô bé lọ lem đấy, tức chết các người đi. Cậu cứ nghỉ thế đi!

Triệu Hi Thành nhìn Chu Thiến, mỉm cười nói:

- Thiến Thiến không phải là cô bé lọ lem, Thiến Thiến của anh là công chúa, công chúa ngủ say, giờ đã quay về bên anh

Lòng Chu Thiến vô cùng ngọt ngào mà Tiểu Mạt ngồi bên lại nổi gai ốc toàn thân (Tiểu Mạt, em thông cảm với chị vô cùng)

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 246: Tiệc sinh nhật

Xe dừng trước cổng biệt thự Triệu gia, lập tức có người hầu mang xe lăn đến. Lái xe xuống xe rồi đỡ Triệu Hi Thành ngồi lên xe lăn. Chân anh còn chưa khỏi hẳn, cần phải chú ý cẩn thận, tốt nhất không nên đi lại

Triệu Hi Thành ngồi xuống xe, Chu Thiến nói với lái xe:

- Để tôi là được rồi

Cô đón lấy rồi chậm rãi đẩy anh vào đại sảnh, Tiểu Mạt đi bên cạnh bọn họ

Khách khứa giờ đều tập trung ở đại sảnh, nhìn qua chỉ thấy trong đại sảnh đầy những người ăn mặc sang trọng đang uống rượu, nói chuyện phiếm, đám trẻ con thì đùa giỡn rất vui vẻ.

Triệu lão gia từ cùng mấy người bạn chôn thương trường tụ tập một chỗ mà nói chuyện phiếm. Triệu phu nhân mà các phu nhân, tiểu thư thì ngồi nói chuyện trong nhà. Mà nhân vật chính ngày hôm nay là Thế Duy lại ngồi trên đùi bà nội, tươi cười nhìn đám trẻ con đang chơi đùa

Khi Triệu Hi Thành và Chu Thiến xuất hiện ở cửa, mọi người đều nhìn về phía bọn họ mà kinh ngạc, cô gái trông cao nhả phía sau Hi Thành là ai?

Cô gái này không thể nói là xinh đẹp, ngũ quan cũng chẳng quá nét nhưng chẳng hiểu sao lại khiến mọi người thấy thật thoải mái. Có lẽ là vì đôi mắt sáng bừng, có lẽ là vì nụ cười dịu dàng như gió mùa xuân

Cô mặc chiếc váy dài màu tím nhạt, khoác chiếc áo lông trắng, nhìn đã biết đó là chiếc áo cực quý giá khiến cô trông vô cùng cao quý. Tóc dài búi thành búi thanh nhã, dùng một chiếc trâm bằng lông chim cùng màu với áo để trang trí, vừa quý phái lại vừa thoải mái, dịu dàng

Bạn mặt chược của Triệu phu nhân là Trương phu nhân đến bên bà, tò mò hỏi:

- Nguyệt Cẩm, cô gái này là ai thế? Là bạn gái Hi Thành sao?

Tổng Thiệu Vân bị Triệu Hi Thành đá là chuyện mọi người đều biết, cho nên mọi người vừa thấy bên cạnh Triệu Hi Thành có người con gái khác xuất hiện thì đương nhiên đều nghĩ như vậy

Triệu phu nhân nói kiểu ba phải:

- Chắc thế, chuyện của bọn trẻ tôi cũng không rõ

Bà không dám nói khẳng định. Thông qua lần này, Chu Thiến nhất định sẽ biết khó mà lui, đến lúc đó giải thích cũng dễ dàng hơn. Xã hội thượng lưu là vậy, đám đàn bà con gái nhàn rỗi đều chỉ ưa chuyện tò mò, chuyện nhà mình còn không nên vội vàng kể cho bọn họ nghe, nếu không để bọn họ đồn đoán thì chẳng biết sẽ thế nào.

Trương phu nhân nhìn Chu Thiển lại hỏi:

- Đây là tiểu thư nhà ai, trông lạ quá

Triệu phu nhân nói quanh co:

- Cái này...

Bảo bà nói sao đây, đây là bảo mẫu cũ nhà mình? Bà đúng là không còn thể diện gì

Một bên, Vương phu nhân thoáng do dự rồi nói:

- Cô ấy trông quen quá, hình như là quán quân cuộc thi stylist toàn quốc lần trước Chu Thiển đúng không? Tôi xem cuộc thi này, chắc không nhầm đâu

Triệu phu nhân cười gượng hai tiếng:

- Thế à? Tôi cũng không rõ

Trương phu nhân à một tiếng:

- Stylist sao?

Thái độ không mấy coi trọng khiến mặt Triệu phu nhân nóng bừng

Vương phu nhân thấy vẻ mặt Triệu phu nhân như vậy thì vội hòa giải:

- Nói cũng thật lạ, Hi Thành dường như rất có duyên với stylist. Lúc trước Thiệu Lâm chẳng phải rất mê làm stylist sao? Hơn nữa, tôi thấy làm stylist cũng rất được.

Trương phu nhân cũng ý thức được Triệu phu nhân không vui, vội cười cười phụ họa:

- Nói đúng lắm! Nói đúng lắm!

Triệu phu nhân miễn cưỡng cười cười, trong lòng càng cảm thấy Chu Thiển không thích hợp làm con dâu mình. Bà nhìn Chu Thiển, hôm nay cô ấy ăn mặc không tệ nhưng chỉ thay một bộ quần áo là có thể thay đổi sự thật mình xuất thân bình dân sao? Ở thế giới thượng lưu, có một số thứ không thể thay đổi trong thời gian ngắn, Triệu gia sao có thể chờ cô thích nghi?

Thế Duy nhìn thấy cha và cô, mẹ nuôi là ba người cậu nhóc thích nhất, khỏi cần bàn cậu bé đã vui cỡ nào, vội nhảy xuống khỏi người bà nội, chạy vội về phía bọn họ như con chim non vui vẻ

- Cha! Cô ơi! Mẹ nuôi ơi!

Thế Duy hoan hô, mắt thấy sắp nhảy lên người Triệu Hi Thành, Chu Thiển vội tiến lên bế bổng Thế Duy, cười nói:

- Cha bị đau chân không bế Thế Duy được, để cô bế Thế Duy nhé

Thế Duy cũng biết cha không khỏe, lúc trước cậu bé cũng từng đến bệnh viện thăm cha nên cũng không khó chịu, thoải mái đồng ý

Chu Thiển cao hứng vỗ má cậu bé nói:

- Hôm nay sinh nhật Thế Duy, nói cho cô nghe, Thế Duy mấy tuổi rồi

Thế Duy vươn ba ngón tay, non nớt đáp:

- 3 tuổi!

Chu Thiển vui vẻ thơm má cậu nhóc:

- Thế Duy thông minh quá

Bên kia, Tiểu Mạt cũng nói:

- Lại đây mẹ nuôi bế cái nào, mẹ nuôi mua đồ chơi cho Thế Duy đó

Nhìn thấy Thế Duy và Chu Thiển thân thiết, đám Trương phu nhân có chút kinh ngạc:

- Xem ra Thế Duy rất thân thiết với cô ấy

Triệu phu nhân nhìn cảnh này thì cũng khẽ thờ dài. Chu Thiển rất tốt với Thế Duy, khó mà để Thế Duy chấp nhận ai, nếu thân phận Chu Thiển cao hơn một chút thì tốt rồi

Nhìn thấy bọn Chu Thiển đến, Triệu lão gia vội vàng gọi Hi Thành đến, nói có một số việc muốn bàn với anh, sai người hầu đẩy anh đến đây. Chu Thiển đương nhiên không tiện đi theo, Triệu Hi Thành nhún mày nói:

- Cha nhất định là cố ý tách anh ra để em tự ứng phó một mình, đừng sợ, anh sẽ sớm quay lại

Chu Thiển cười với anh:

- Em không sao, anh đi đi! Em tự lo cho mình được mà

Nói xong giao xe lẫn cho người hầu

Triệu Hi Thành đi rồi, Chu Thiển đi tới chỗ Triệu phu nhân chào hỏi. Triệu phu nhân không muốn Chu Thiển nói chuyện với đám Trương phu nhân lâu nên chào hỏi xong lại kéo bọn họ đi về chỗ khác

Tiểu Mạt tức giận:

- Bà ấy có ý gì?

Chu Thiển lại chẳng hề bực mình:

- Cũng bình thường thôi, bà ấy là người sĩ diện như vậy, nếu không thực sự chấp nhận mình thì sẽ luôn cảm thấy mình khiến bà mất mặt

Tiểu Mạt thờ dài, tình huống này càng nghĩ càng thấy to đầu, không khỏi thấy may mắn khi bản thân tìm được Trương Bân xuất thân tương tự. Lúc này Thế Duy lại âm ỷ đòi Tiểu Mạt đưa đồ chơi, Tiểu Mạt nói với Chu Thiển:

- Thiển Thiển, mình đưa Thế Duy đi một chút, cậu ở một mình được chứ?

Chu Thiển gật đầu cười nói:

- Nơi này cũng không phải đầm rồng hang hổ, có cái gì đâu, đưa quà của mình cho Thế Duy luôn đi

Chu Thiển đứng đó một mình, xung quanh đều là người không quen biết, bọn họ tụ tập một chỗ trò chuyện vui vẻ, có khi cũng tò mò nhìn qua cô, với những người này, Chu Thiển chỉ mỉm cười cho qua

Có bồi bàn bưng đồ uống đi qua, cô tiện tay lấy một ly đồ uống. Lúc này cách đó không xa có hai cô gái ăn mặc thời trang sành điệu đi tới.

- Chào cô! Một trong hai cười chào cô

- Chào cô! Chu Thiển mỉm cười đáp lại

Một cô gái khác nói:

- Cô là bạn gái của Triệu Hi Thành sao?

Chu Thiển đáp rất kiên quyết:

- Đúng vậy.

Cô gái lúc trước có chút mất tự nhiên, nhìn Chu Thiển từ trên xuống dưới rồi hỏi:

- Cô là thiên kim nhà ai?

Mất thấy Triệu Hi Thành và Tống Thiệu Vân chia tay, không ít tiểu thư trong thành phố nghĩ mình lại có cơ hội, không ngờ bây giờ bên cạnh anh lại nảy ra một cô gái khác, thật khó chịu.

Cô gái còn lại nghe Chu Thiển đáp thì bưng miệng, vẻ mặt cực khoa trương:

- Trời ạ, cậu không xem tivi sao? Cô ấy là “vua hạng chót” Chu Thiển nửa năm trước đó! Lúc ấy bọn mình chẳng bình chọn cho cô ấy sao?

- “Vua hạng chót”? Suýt thì quên mất!

Cô gái còn lại bĩu môi cười nói

Cô ta nhìn Chu Thiển, vẻ mặt cợt nhả:

- Lần sau cô làm tạo hình cho tôi đi

Giọng điệu như thể nữ vương sai người hầu vậy. Cô gái còn lại cũng cười cười nhìn Chu Thiển.

Cách đó không xa, Triệu phu nhân cũng chăm chú nhìn cảnh này. Người như vậy muốn làm con dâu Triệu gia thì bọn họ sẽ phải chịu nổi nhục nhã này mãi. Như vậy, cô ấy hẳn nên nhận ra mình và Hi Thành rất không xứng đôi!

Chu Thiển lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, sau đó mỉm cười:

- Ngại quá, tôi giờ là trợ lý cho thầy Khắc Y, mà Khắc Y thì không phải là ai cũng có thể mời được, cho dù là ngôi sao nổi tiếng cũng phải hẹn trước. Muốn nhờ tôi tạo hình thì cũng phải chờ tôi ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu thì mới được, đến lúc đó cô hẹn với trợ lý của tôi đi. Tôi sẽ ưu tiên cô

Nói xong, cô nhìn thấy Triệu Hi Thành ngồi xe lăn được người hầu đẩy đến đây, cô vẫy vẫy tay với anh. Hai cô gái kia cũng nhìn thấy Triệu Hi Thành, vốn tươi cười định tiến lên chào hỏi thì lại phát hiện anh căn bản chẳng nhìn bọn họ mà chỉ cười nhìn với Chu Thiển khiến hai cô nàng cứng đờ người

Chu Thiển quay đầu lại, mỉm cười với bọn họ, tao nhã nói:

- Ngại quá, Hi Thành tới tìm tôi, tôi đi trước

Sau đó thông dong lướt qua bọn họ, đi về phía Hi Thành trong ánh mắt ghen ghét của bọn họ

Triệu Hi Thành nắm tay Chu Thiển rồi lạnh lùng nhìn qua hai cô, ánh mắt âm trầm khiến hai người cảm thấy lạnh run người, vội tránh khỏi tầm mắt của anh

Triệu Hi Thành gập dờ nói:

- Sao thế, bọn họ làm khó em?

Chu Thiển cười nói:

- Chỉ cần em tự coi trọng chính mình thì chẳng ai làm tổn thương em được

Triệu Hi Thành khen ngợi nhìn cô, nói:

- Nào, để anh dẫn em đi giới thiệu với mọi người! Vợ của Triệu Hi Thành không phải để cho ai nói gì cũng được đâu

Câu cuối cùng, giọng trở nên lạnh xuống

Cách đó không xa Triệu phu nhân thấy hết một màn này, không khỏi cúi đầu cười. Trương phu nhân nhìn thấy thì không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Nguyệt Cẩm, bà cười gì thế? Có gì hay à?

Triệu phu nhân che miệng ổn định cảm xúc bản thân rồi nói:

- Không có gì, chỉ là nghĩ đến một chuyện thú vị!

Vương phu nhân cũng hứng thú:

- Chuyện thú vị gì? Nói chúng ta cùng nghe đi cho mọi người cùng vui

Triệu phu nhân nhìn theo bóng Chu Thiển, cười nói:

- Đó là chuyện cũ, thợ săn vốn tưởng là bắt được thỏ nhưng không thể ngờ được mọi chuyện lại trở nên khó giải quyết! Nhưng cũng rất thú vị!

Trương phu nhân cùng Vương phu nhân nhìn nhau, không biết bà có ý gì!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 247: Chấp nhận

Triệu Hi Thành đi đến đâu mọi người đều tiến lên chào hỏi, quan tâm hỏi han vết thương của anh. Ai cũng biết anh bị thương nhưng không ai biết vì sao lại có vết thương này

Triệu Hi Thành chào hỏi mọi người xong thì bắt đầu chính thức giới thiệu Chu Thiển cho mọi người.

- Đây là bạn gái tôi Chu Thiển, cô ấy là stylist

Rõ ràng, chủ động nói ra, stylist có phải là điều gì đáng xấu hổ đâu mà không thể nói. Triệu Hi Thành nghĩ vậy

Chu Thiển cười nhìn mọi người nói:

- Về sau mọi người có cần tạo hình thì cứ đến tìm tôi!

Những người này mới đầu còn tưởng rằng Chu Thiển là thiên kim nhà ai, chẳng ai biết cô. Nghe Triệu Hi Thành nói cô là stylist thì biết xuất thân của cô không tốt lắm, dù sao có nhà giàu nào lại để con gái mình làm việc này? Bọn họ có chút khinh thường nhưng thấy Triệu Hi Thành bình thản nói như vậy, Chu Thiển cũng cười rất tự nhiên như thể chẳng thấy công việc này có gì không ổn mà thậm chí còn kiêu ngạo khiến mọi người đều bót thành kiến, đánh giá lại Chu Thiển một lần nữa.

Chu Thiển tươi cười trò chuyện với mọi người, những người này phần lớn cô đều biết cho nên trò chuyện không có chút gì mất tự nhiên. Cứ chỉ tao nhã, nụ cười nhu hòa và giọng nói thân thiết khiến mọi người sinh hảo cảm với cô, thậm chí cảm thấy xuất thân của cô chẳng có gì là quan trọng.

Triệu lão gia từ đã quan sát Chu Thiển, thấy cô vẫn rất tự nhiên, bất kể là lúc một mình hay bị người khác khiêu khích hay với nhiều người thì vẫn chỉ luôn bình tĩnh, cười nói thoải mái, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cử chỉ khéo léo, trò chuyện với mọi người cũng thoải mái, phong cách quý phái. Nếu ông không biết rõ về cô thì thực sự đã nghĩ cô là thiên kim tiểu thư nhà ai. Hơn nữa, ông biết bây giờ có rất nhiều tiểu thư nhà danh gia hoặc là kiêu ngạo ương bướng hoặc là tỏ vẻ dịu dàng, nào có được sự tự nhiên, thân thiết như Chu Thiển?

Triệu lão gia từ kinh ngạc, ông nghĩ nát óc cũng không nghĩ sẽ là tình cảnh này. Nếu gia thế Chu Thiển có thể tốt một chút, cho dù chỉ là một tiểu thư của xí nghiệp nhỏ thì ông đã hai tay đồng ý, nhưng...

Triệu lão gia từ không khỏi thở dài, trong lòng có chút tiếc nuối.

Bên kia Triệu Hi Thành lại dẫn Chu Thiển đi đến phía các bà các cô. Đối mặt với bọn họ, Chu Thiển cũng rất thoải mái, nhiều người cô đều quen biết, sở thích của nhiều người cô vẫn nhớ nên biết họ thích nghe gì, không thích nghe cái gì, nói gì để bọn họ hứng thú. Rất nhanh những người phụ nữ tình quái này đã có cảm tình với cô bởi vì Chu Thiển khiến bọn họ thấy rất thoải mái, có khi còn cảm thấy như đã tìm được tri kỉ

Bọn họ kéo Chu Thiển qua một bên mà nói chuyện, vô cùng tò mò với công việc của cô nhưng vì rất yêu quý Chu Thiển nên không chút khinh thường, ngược lại còn rất nể vì Chu Thiển có thể làm được nhiều thứ như vậy

Ngay cả Trương, Vương cũng hưng phấn nói với Triệu phu nhân:

- Nguyệt Cầm, cô bé này không tồi đây! So với Tổng gia tiểu thư có khi còn hơn nhiều, hiểu chuyện, thoải mái, nói năng ngọt ngào, bà đúng là tốt số, cậu lớn tìm cho bà con dâu xuất sắc ghê!

Triệu phu nhân cười gượng, bà hoàn toàn không đoán được chuyện lại thành thế này. Bà nghĩ Chu Thiển sẽ không chịu nổi sự miệt thị của mọi người, lòng tự trọng bị tổn thương mà nhận thức được mình không xứng với Hi Thành. Bà thật không ngờ, Chu Thiển lại có dũng khí như vậy, dễ dàng chinh phục được mọi người, được mọi người yêu thích.

Vương phu nhân lặng lẽ nói với Triệu phu nhân:

- Nguyệt Cầm, tôi biết tôi không nên xen vào, nhưng tôi biết bà không đồng ý cho chúng nó. Nhưng theo tôi thấy, nhân vô thập toàn, bản thân Chu tiểu thư vẫn rất xuất sắc rồi, hơn nữa tình cảm hai người tốt như vậy, lại hòa hợp với Thế Duy là điều chẳng dễ. Bà nghĩ kĩ đi!

Triệu phu nhân nghe xong lời bà nói thì không nói gì nhưng cũng bắt đầu suy nghĩ

Đến lúc ăn cơm, Tiểu Mạt bế Thế Duy ra

Thế Duy hôm nay mặc bộ vest nhỏ, thất nơ đỏ như một người lớn, vô cùng đáng yêu. Mọi người nhìn cậu bé mà không nhịn được đều muốn chơi đùa. Thế Duy thấy nhiều người yêu quý thì cũng rất vui vẻ, miệng nhỏ ngọt ngào gọi chú gọi cô, ông nội bà nội khiến mọi người cười vui vẻ. Không khí thực sự rất náo nhiệt.

Có người hỏi đùa cậu bé:

- Thế Duy yêu ai nhất?

Thế Duy lớn tiếng nói:

- Thế Duy yêu cha yêu mẹ, ông nội, bà nội, bà ngoại, mẹ nuôi, cả cô nữa

Mọi người ai cũng khen Thế Duy thông minh. Mà vợ chồng Triệu thị thấy cậu bé nhắc đến cả Chu Thiển thì cũng biết địa vị của Chu Thiển trong lòng cậu bé, không khỏi trầm tư.

Bữa cơm trôi qua trong sự vui vẻ, ấm áp. Chu Thiển bế Thế Duy bên cạnh mà lo bón cơm cho cậu bé. Mọi người thấy cô dịu dàng như vậy thì lại càng tán thưởng

Sau khi ăn xong, người hầu đẩy một chiếc bánh ngọt lớn vào, bánh ngọt ba tầng, trên cùng cắm ba ngọn nến. Triệu lão gia bế Thế Duy cho cậu bé thổi nến. Thế Duy rất vui, phồng má tròn má mà thổi một hơi tắt ba ngọn nến. Mọi người vỗ tay chúc mừng. Thế Duy cũng cao hứng vỗ bàn tay nhỏ bé.

Nhìn con mình đã lớn như vậy, lại khỏe mạnh, đáng yêu, Chu Thiển và Triệu Hi Thành nhìn nhau cười, lòng rất vui vẻ

Khách khứa cùng ăn bánh ngọt, chơi đùa với Thế Duy một hồi rồi lục tục rời đi. Chu Thiển và Triệu Hi Thành dẫn Thế Duy đi dạo ở hoa viên một lúc

Trước kia Triệu Hi Thành cùng Thế Duy tản bộ, Chu Thiển chỉ có thể ở bên nhìn lén, đau lòng rơi lệ, giờ rốt cuộc có thể đứng bên bọn họ, lòng không khỏi cảm khái

Bọn họ cùng nắm tay Thế Duy mà chậm rãi tản bộ trong hoa viên.

Chu Thiển hỏi Thế Duy:

- Hôm nay Thế Duy có vui không?

Thế Duy ngẩng đầu lên, ánh trắng chiếu sáng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, cậu bé cười nói:

- Vui lắm! Thế Duy có nhiều đồ chơi mới lắm

Hai người cười, trẻ con thật đúng là dễ dàng thỏa mãn.

Triệu Hi Thành đột nhiên dừng lại, ngồi xổm xuống trước Thế Duy rồi nói:

- Thế Duy, sau này cô sẽ sống cùng chúng ta được không?

Thế Duy vỗ tay vui vẻ nói:

- Được! Thế Duy rất thích

Triệu Hi Thành hỏi thêm:

- Vậy cô làm mẹ Thế Duy được không?

Thế Duy ngừng cười nhìn cha không nói, chỉ chớp lát sau mắt đã đỏ hoe:

- Cha, cha lại không cần mẹ sao?

Nhìn Thế Duy buồn bã, Chu Thiển đau lòng vội vàng ngồi xổm xuống nói:

- Không phải, cha mãi mãi cần mẹ, Thế Duy không thích cô sao?

Thế Duy lắc đầu nói:

- Thế Duy rất thích cô nhưng Thế Duy cũng rất thích mẹ

Chu Thiển ôn nhu nói:

- Thế Thế Duy có thích ở với cô không

Thế Duy gật đầu:

- Thích, nhưng cô là cô, không phải mẹ!

Chu Thiển im lặng một hồi sau đó ôm Thế Duy vào lòng nói:

- Được, cô mãi mãi là cô của Thế Duy!

Triệu Hi Thành nóng nảy, nói:

- Thiển Thiển, thế sao được?

Chu Thiển đứng lên nhỏ giọng nói với Triệu Hi Thành:

- Chúng ta đừng ép Thế Duy. Từ từ rồi thằng bé sẽ hiểu, nhìn con bảo vệ mẹ như vậy, lòng em cũng rất vui

Cô cúi đầu nhìn Thế Duy nói:

- Bất kể Thế Duy có gọi em là mẹ hay không, trong lòng em nó vẫn là con em, hơn nữa không phải là con không thích em, chỉ là xưng hô mà thôi, em đâu để ý

Triệu Hi Thành ôm bà vai cô nhẹ nhàng nói:

- Triệu Hi Thành, đừng buồn, Thế Duy còn nhỏ chưa hiểu chuyện, chờ con trưởng thành sẽ nhận em là mẹ thôi

Chu Thiển nhẹ nhàng gật đầu.

Hôm nay, Triệu Hi Thành cùng Chu Thiển cũng không đem kết quả khảo nghiệm này mà đi tìm vợ chồng Triệu thị, thực ra kết quả đã rất rõ ràng, Chu Thiển đã được mọi người nhận thức, dựa theo ước định bọn họ nhất định phải đồng ý chuyện hôn nhân này. Nhưng bọn họ cảm thấy, chuyện này nhất định phải cho hai người chút thời gian để bọn họ suy nghĩ. Nếu cứ đem chuyện ước định ra để ép buộc thì sẽ khiến mọi người không vui nên hai người quyết định tạm thời không nhắc đến để hai ông bà tự suy nghĩ

Một tuần sau, Triệu phu nhân tìm Chu Thiển, Chu Thiển biết bọn họ đã có quyết định

Triệu phu nhân hẹn Chu Thiển đến một quán cà phê tao nhã, đi thẳng vào vấn đề:

- Chu Thiển, vốn chúng ta không hài lòng với cháu, dù sao thân phận của cháu cũng kém nhà chúng ta quá xa

Bà uống một ngụm cà phê, ngẩng đầu, nhìn Chu Thiển, đột nhiên nở nụ cười:

- Nhưng ngoài việc thân phận không hợp, mọi phương diện khác chúng ta vẫn rất hài lòng. Hiếm có chính là cháu và Thế Duy rất hợp nhau. Nhưng đương nhiên đó không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là cháu có thể khiến Hi Thành ngay cả tính mạng cũng không cần, có thể thấy cháu rất quan trọng với nó

Chu Thiển mỉm cười nhìn bà, lắng lắng nghe bà nói tiếp

- Từ sau khi Thiệu Lâm qua đời, Hi Thành như chết đi một nửa, chẳng còn tức giận chẳng còn cảm xúc, cho dù là Tống Thiệu Vân xuất hiện cũng chẳng khiến nó thay đổi, người làm mẹ như bác cũng rất khó sở

Sắc mặt Triệu phu nhân đột nhiên trở nên âm trầm, có lẽ là nhớ lại chuyện cũ đau lòng, Chu Thiển vươn tay khẽ nắm lấy tay bà như an ủi. Triệu phu nhân nhìn cô mỉm cười:

- Cảm ơn cháu, cháu đúng là người hiểu chuyện, khó trách Hi Thành yêu cháu như vậy! Cũng nhờ sự xuất hiện của cháu mới khiến có tìm được chút sức sống, cháu quan trọng với nó như vậy, bác cũng không nhẫn tâm chia rẽ hai đứa. Đương nhiên, sự phản đối của chúng ta với hai đứa là vô dụng, hai đứa xin ý kiến của chúng ta cũng là một sự tôn trọng, điều này bác rất cảm ơn cháu!

Chu Thiển lắc đầu, nói:

- Triệu phu nhân, hai người là cha mẹ của Hi Thành, cháu là vậy là điều đương nhiên

Triệu phu nhân rất hài lòng với câu trả lời này, gật gật đầu tiếp tục nói:

- Vốn cha Hi Thành còn không tán thành nhưng bác đã khuyên nhủ nó rồi, ông ấy tuy cố chấp nhưng vẫn rất quan tâm đến con mình, cuối cùng cũng đồng ý rồi.

Chu Thiển nghe đến đó thì rất vui vẻ, cô nói với Triệu phu nhân:

- Cảm ơn hai bác đã đồng ý chuyện của cháu và Hi Thành!

- Hôm nay bác hẹn cháu ra là để nói chuyện này, sau đó cũng muốn hẹn cháu xem lúc nào có thể mời cha mẹ đến gặp gỡ, dùng cơm. Hai đứa kết hôn, không thể có chuyện hai bên thông gia còn không gặp gỡ được

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 248: Nồng nàn

Chu Minh Xa vốn không đồng ý với chuyện hôn nhân này, dù sao người của Triệu gia trước kia từng đâm chết con gái lớn của ông, tuy rằng người gây họa giờ cũng đã chết mà Triệu Hi Thành thì không liên quan gì nhưng lòng ông vẫn là không thoải mái.

Nhưng phản ứng của Lý Mai lại không giống, bà ta nghe nói Chu Thiển sẽ được gả vào nhà giàu gì mắt sáng bừng, cảm giác như một miếng bánh ngon rơi trúng đầu. Tuy rằng bà ta không phải là mẹ đẻ Chu Thiển nhưng cũng là mẹ kế, vừa nghĩ đến việc mình sẽ thành thân gia với nhà giàu, trở thành người của xã hội thượng lưu mà lại mừng rỡ phát điên

Thấy chồng còn do dự thì lo lắng, sợ ông làm hỏng giấc mộng thượng lưu của mình thì khuyên:

- Chuyện hôn nhân của con trẻ ông đừng can thiệp nhiều, ông không thể vì một đứa con gái mà hủy đi hạnh phúc cả đời của đứa còn lại. Nghe nói Thiển ở Nhật Bản gặp động đất cũng là nhờ Triệu Hi Thành không ngại nguy hiểm đi cứu nó. Người đàn ông có tình có nghĩa như vậy giờ đi đâu mà tìm, hơn nữa điều kiện nhà bọn họ cũng tốt, về sau Thiển Thiển nhất định sẽ được sống thoải mái, làm cha sao có thể phản đối? Giờ nhà bọn họ không chê Thiển Thiển, mà còn đề nghị gặp mặt bàn chuyện hôn nhân thì chứng tỏ bọn họ không khinh thường chúng ta. Nhà chồng tốt như vậy cũng là cái phúc của Thiển Thiển! Ông đừng ngăn cản

Chu Minh Xa nghe vợ nói vậy thì cũng thấy có đạo lý, ông gọi điện cho Chu Thiển bàn bạc thời gian gặp mặt.

Triệu gia nếu đã đồng ý chuyện hôn nhân này thì đương nhiên sẽ làm chu đáo. Định thời gian rồi, Triệu gia phái người về quê Chu Thiển đón cả nhà Chu Thiển lên thành phố, có thể nói là rất nể mặt thông gia khiến Lý Mai cao hứng cười tít mắt. Chu Minh Xa thấy Triệu gia có lòng như vậy, có thể thấy bọn họ rất hài lòng với con gái mình thì cũng rất vui

Triệu Hi Thành tuy rằng còn ngồi xe lăn nhưng vẫn cùng Chu Thiển đi đón. Chu Minh Xa xuống sân bay thấy Triệu Hi Thành ngồi xe lăn đi đón thì rất cảm động. Mà Lý Mai thì lại ngạc nhiên vì Triệu Hi Thành quá tuấn tú, không khỏi thăm thán Chu Thiển tốt số, thái độ với Chu Thiển đương nhiên cũng quay ngoắt 180 độ, trước Thiển Thiển, sau Thiển Thiển, vô cùng thân thiết. Lý Mai muốn để Triệu Hi Thành, Triệu gia thấy mẹ kế này quan tâm đến Chu Thiển cỡ nào

Chu Thiển đương nhiên là biết rõ tâm tư của bà ta nhưng cũng không vạch trần, chỉ cười cười cho qua. Lý Mai cũng chưa từng làm chuyện gì quá đáng, nếu đã là người một nhà thì cũng chẳng cần khiến bà ta phải khó xử khiến Triệu gia có cái nhìn không hay

Triệu Hi Thành đã thuê khách sạn tốt nhất cho bọn họ, ở phòng cũng là phòng VIP. Hôm sau, vợ chồng Triệu thị mở tiệc chiêu đãi ở ngay khách sạn này

Vốn Lý Mai nghĩ ăn com với nhà giàu thì đương nhiên phải ăn mặc lộng lẫy, diêm dúa một chút. Bà ta lôi hết trang sức ra mà đeo muốn thể hiện mình cũng không phải là hạng nghèo khó. Bà bảo Chu Minh Xa đi mua một bộ đồ hàng hiệu về mặc nhưng ông lại nói:

- Quần áo tôi mang đi không phải không tốt, hơn nữa, Triệu gia cũng không phải không biết về nhà ta, bọn họ sao để ý quần áo chúng ta mặc bao nhiêu tiền. Vì cùng bọn họ ăn một bữa com mà phải đi mua quần áo sang trọng thì như thể chúng ta đang xun xoe, nịnh nọt vậy

Ông còn bắt Lý Mai không được đeo quá nhiều trang sức:

- Cứ như nhà giàu mới nổi, quá tục tằn!

Lý Mai giờ không quá dám cãi lời chồng cho nên tháo hết, chỉ đeo chiếc vòng cổ

Hai bên gặp nhau, Lý Mai thăm cảm thấy may mắn khi mình không đeo quá nhiều trang sức. Bởi vì Triệu phu nhân cả người cũng chỉ đeo chiếc dây chuyền và đôi hoa tai, hơn nữa ăn mặc thanh lịch khiến người ta cảm thấy bà thật cao quý. Nếu mình thực sự đeo hết trang sức lên người, so với Triệu phu nhân thì sẽ trở nên tục khí hơn nhiều

Khi vợ chồng họ Chu đánh giá vợ chồng họ Triệu thì vợ chồng họ Triệu cũng nhìn sang hai người. Chu Minh Xa mặc âu phục sạch sẽ, gọn gàng, thái độ không kiêu ngạo cũng chẳng luôn cúi, rất đúng mực. Lý Mai dù có chút mất tự nhiên nhưng cũng là chuyện thường, phụ nữ nhà bình thường, gặp cảnh tượng này có choáng ngợp cũng là đương nhiên. Em trai Chu Thiển cũng rất lễ phép, đúng mực, nghe nói học rất giỏi. Điều này càng khiến bọn họ vui mừng

Tóm lại cảm giác hai bên đều không tệ, nhà trai không tự cao tự đại, nhà gái tuy không bằng nhưng cũng tự nhiên thoải mái chứ không nịnh nọt, luôn cúi.

Chu Thiển và Triệu Hi Thành thấy không khí hài hòa thì cũng rất vui

Hai bên vừa ăn com vừa bàn chuyện đám cưới, rất nhanh đã định ra ngày giờ tổ chức. Triệu gia còn chuẩn bị chu đáo mà tặng cho vợ chồng Chu Minh Xa một căn biệt thự trị giá đến cả chục triệu nhưng Chu Minh Xa khéo léo từ chối. Ông luôn cảm thấy, nhà trai có tiền là việc của bọn họ, ông gả con chứ không phải là bán con. Nếu nhận quà quý như vậy thì con gái sẽ chẳng được sống thoải mái, sẽ bị Triệu gia cho rằng nhà mình tham tiền. Lý Mai tuy rằng rất tiếc nhưng chuyện này bà ta không có quyền làm chủ. Huống chi sinh lễ của Triệu gia cũng chẳng phải là con số xoàng nên tâm tình cũng thoải mái hơn

Rất nhanh, chuyện người thừa kế của Triệu thị muốn cưới con gái nhà nghèo đã lan rộng. Nhân vật chính cũng là người mọi người khá quen – Chu Thiển. Có một số người thậm chí còn đoán, có phải là vì Triệu Hi Thành từng làm người mẫu cho Chu Thiển nên mới khiến hai người gần bó với nhau. Mọi cô gái đều ghen tỵ với Chu Thiển, một số thậm chí còn bắt đầu cũng học stylist, tham gia cuộc thi. Bọn họ cho rằng cuộc thi đã đem lại vận may cho Chu

Thiến, nhất thời, cuộc thi đã chấm dứt được nửa năm lại trở thành đề tài nóng bỏng.

Triệu gia cũng bắt đầu chuẩn bị hôn lễ cho bọn họ, chuẩn bị kĩ càng trong suốt hai tháng trời. Chên Triệu Hi Thành đã khỏi hẳn, không phải ngồi xe lăn nữa nhưng mấy hôm nay vì bận rộn chuẩn bị hôn sự mà gầy đi không ít. Tuy rằng chuyện hôn nhân đã có người chuyên chuẩn bị nhưng có nhiều chuyện anh nhất quyết tự làm để có hiệu quả tốt nhất. Mà Chu Thiến cũng bận rộn việc bố trí lại phòng, sau khi kết hôn bọn họ vẫn sẽ ở lại biệt thự Triệu gia, điều này khiến Triệu phu nhân rất vui vẻ, cho nên cố ý dặn dò Dung tẩu giúp cô chuẩn bị. Từ sau khi Quế tẩu rời đi, Dung tẩu không lâu sau đã quay về, bà rất quen việc nên giúp được Chu Thiến không ít. Chu Thiến cũng rất tôn trọng bà khiến Dung tẩu luôn miệng khen ngợi thiếu phu nhân tương lai.

Trước đám cưới 1 tuần, hai người cùng đi thử áo cưới. Áo cưới của bọn họ đều được chuyển từ Milan về, đặt thiết kế riêng.

Triệu Hi Thành thay quần áo xong ngồi ở ngoài chờ Chu Thiến. Anh vừa sốt ruột đọc báo vừa tưởng tượng Chu Thiến mặc áo cưới sẽ thế nào. Không lâu sau, nhân viên cửa hàng cười tủm tỉm đi ra nói với anh:

- Triệu tiên sinh, Triệu phu nhân đã xong rồi

Triệu Hi Thành ngẩng đầu đã thấy Chu Thiến mặc chiếc áo cưới màu trắng chậm rãi bước ra

Áo cưới trắng tinh khôi để lộ ra bờ vai mềm của cô. Váy xòe rộng, lụa mỏng tầng tầng lớp lớp, chất voan trong suốt như mây như khói, Chu Thiến tựa như tiên nữ trong mây mà nhìn anh mỉm cười.

Triệu Hi Thành kim lòng không đậu đứng lên, hai mắt si ngốc nhìn cô. Anh cũng không nghĩ Chu Thiến xinh đẹp, đương nhiên, điều này anh vốn không quan tâm nhưng chính giờ khắc này, anh cảm thấy, Chu Thiến thực sự xinh đẹp, đẹp đến kinh tâm động phách, khiến anh lóa mắt

Cô nhìn anh lảng lảng mỉm cười, dưới ánh đèn, làn da cô trắng nõn nà, hai má ửng hồng, đôi mắt như bảo thạch, lông mi dài cong vút, môi mềm mại như hoa hồng

Triệu Hi Thành đi về phía cô, nắm chặt tay cô mà kéo cô đi đến trước tấm gương lớn. Trong gương là bóng dáng hai người, nam tuấn tú, nữ tú lệ. Bọn họ nắm tay nhau nhìn đối phương qua gương. Ánh mắt đầy tình ý, vui vẻ, đôi môi mỉm cười hạnh phúc

Triệu Hi Thành xoay người, cúi đầu thì thầm vào tai cô:

- Thiến Thiến, hôm nay đẹp quá, nếu ở đây không có ai thì anh thật sự muốn hôn em

Hơi thở ấm áp phun lên cổ Chu Thiến khiến cô tê dại. Chu Thiến đỏ mặt khiến cô trông càng kiều diễm, Triệu Hi Thành càng nhìn càng say mê, anh không kiềm chế được mà ôm cô vào lòng

Chu Thiến khẽ giãy, sáng giọng nói:

- Hi Thành, ở đây còn có người

Nhân viên cửa hàng thấy vậy thì lên rời khỏi phòng VIP này, dành không gian cho đôi vợ chồng mới

Triệu Hi Thành cười:

- Thấy chưa? Chẳng còn ai nói

Nói xong cúi đầu dịu dàng hôn cô, hồi lâu sau anh mới buông cô ra, hơi thở có chút dồn dập:

- Thiến Thiến, qua mấy ngày nữa, chờ khi chúng ta kết hôn, anh nhất định phải...

Anh cúi đầu thì thầm câu nói đầy ái muội vào tai cô, giọng nói khàn khàn gợi cảm khiến Chu Thiến đỏ mặt, tim đập thình thịch. Ánh mắt nhìn anh long lanh nước, cô vươn tay khẽ đắp ngực anh nói:

- Đồ đen tối, đồ háo sắc

Giọng nói mềm mại khiến Triệu Hi Thành càng thêm si mê

Anh ôm cô càng chặt, nụ hôn nóng rực đậu lên mặt, lên cổ, lên vai, lên ngực cô rồi mới trở về đôi môi, nụ hôn sâu như hận không thể hút cô vào người. Lửa nóng khiến hai người khẽ run lên

Triệu Hi Thành thở hổn hển, lưu luyến buông cô ra, ánh mắt mê loạn, ngực thở phập phồng, môi ướt át khiến anh trông vô cùng gợi cảm. Mà Chu Thiến thở cũng không xong, cả người mềm nhũn, dựa vào người anh

Triệu Hi Thành ôm chặt lấy cô, vuốt tóc cô mà ai oán:

- Anh có thể không thành kẻ háo sắc sao? Ba năm qua anh làm hòa thượng, đâu có dễ dàng gì?

Chu Thiến cười cười rồi khẽ hôn lên môi anh rồi nói:

- Được, nể tình anh thủ thân như ngọc, em nhất định sẽ lập đền thờ cho anh

Triệu Hi Thành cười đầy tà mị:

- Anh cần gì đền thờ, anh chỉ cần em thôi, thương em cho anh nhé

Mặt Chu Thiển đỏ như chày máu, cô dựa đầu vào ngực anh mà nghe nhịp tim anh đập loạn, lòng ngọt ngào vô cùng:

- Hi Thành, thật tốt quá! Chúng ta có thể ở bên nhau rồi...

Triệu Hi Thành ôm chặt Chu Thiển, cảm cộ lên tóc cô, nhẹ nhàng nói:

- Thiển Thiển, về sau chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc

Không khí trong phòng VIP thật nồng nàn, say mê

Thật lâu sau, Chu Thiển mới nhỏ giọng nói:

- Này... Hi Thành, anh đừng làm rối tóc em!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249: Hôn lễ 1

Ngày tổ chức đám cưới là ngày thời tiết đẹp, trời cao trong xanh, mây trắng mềm mại, gió thổi ấm áp

Hôn lễ của người thừa kế tập đoàn Triệu thị trở thành chủ đề nóng trong toàn thành phố.

Bởi vì nhà mẹ đẻ của Chu Thiển không ở đây mà Chu Minh Xa cũng không chịu nhận biệt thự của Triệu gia tặng nên địa điểm đón dâu ở ngay tại khách sạn Chu Minh Xa ở. Ba người nhà họ Chu cùng một số họ hàng thân thích từ xa mà đến, một số bạn bè, đồng nghiệp của Chu Thiển bao gồm Triệu Viện Viện, Tiểu Mạt đều ở đây. Ba phòng tổng thống đều chật ních người

Chu Thiển mời Khắc Y tạo hình cho mình. Tiểu Mạt nhìn Khắc Y hóa trang cho Chu Thiển thì tán thưởng nói:

- Kỹ thuật của thầy Khắc Y thật tuyệt vời, Thiển Thiển, giờ cậu cứ như tiên nữ ý

Lý Mai đang sửa sang lại váy cho Chu Thiển, nghe cô nói thế thì vội nói:

- Thiển Thiển của chúng ta vốn rất xinh đẹp, chỉ cần thoáng trang điểm là y như ngôi sao rồi!

Tiểu Mạt nghe xong không khỏi quay mặt đi, miệng giật giật, nịnh nọt thế này lộ liễu quá

Chu Thiển thấy Tiểu Mạt như thế thì bưng miệng cười trộm. Bên kia, Lý Mai lại nói:

- Thiển Thiển, về sau con gả vào Triệu gia nên để ý đến dung nhan của mình một chút. Đàn ông đều yêu cái đẹp, con trang điểm đẹp mới có thể giữ chặt Hi Thành được! Giờ xã hội này chẳng nói trước được cái gì cả, điều kiện của Hi Thành tốt, khó tránh...

Đồng Đồng đang chụp ảnh cho mọi người, nghe đến đó vội cắt lời mẹ:

- Mẹ, lại đây đi, con chụp ảnh cho mẹ

Lý Mai vừa nghe đến chụp ảnh thì vội chạy đến. Bà ta hôm nay mặc quần áo, đeo trang sức đều là Triệu Hi Thành tặng, lập tức quên những gì định nói với Chu Thiển, vui vẻ đi chụp ảnh.

Chờ Lý Mai đi rồi, Chu Minh Xa đi đến bên con gái nói:

- Con đừng trách bà ấy, trước giờ đi theo cha chịu nhiều khổ cực, hôm nay được đắc ý thì quên mất trời đất

Chu Thiển cười nói:

- Cha, con không trách đi ấy, chúng ta là người một nhà, đi ấy cũng là muốn tốt cho con thôi

Chu Minh Xa rất vui mừng vì sự hiểu chuyện của cô, không khỏi cảm thấy mình có phúc, các con đều rất hiểu chuyện. Ông lại nói:

- Con lớn lên bên ngoài, cha chưa từng làm tròn trách nhiệm của người cha. Giờ thấy con hiểu chuyện, cố gắng như vậy, cha thực sự rất vui, cũng rất cảm kích ông trời.

Nói đến đây, giọng Chu Minh Xa trở nên nghẹn ngào, con gái mới tìm về chưa được bao lâu đã phải gả đi, lòng ông có chút cảm khái:

- Giờ có thể thấy con lấy chồng, nhìn thấy con hạnh phúc như thế cha cảm thấy đúng là trời cao ban phúc. Cha chúc con cả đời đều luôn hạnh phúc như vậy

- Cha!

Mắt Chu Thiến cũng hơi ửng đỏ lên. Chu Minh Xa có chút tự trách:

- Xem cha nói gì này, làm con khóc rồi. Mau, đừng có khóc, làm nhòe lớp trang điểm đó, không đẹp đâu

Tiểu Mạt vội vàng đi tới bên, cẩn thận lau khô mắt cho Chu Thiến.

Chu Minh Xa còn nói:

- Con đừng để những lời di nói vào lòng. Cha thấy Hi Thành không phải là loại người như thế, nó rất tốt với con, cũng tôn trọng mọi người. Cha thấy sau này nó nhất định sẽ không làm gì có lỗi với con đâu.

Chu Thiến gật gật đầu nói:

- Nếu đã lấy anh ấy thì con sẽ tin tưởng anh ấy. Nếu giờ đã nghi ngờ thì chẳng phải sẽ nghi ngờ cả đời? Thế thì quá mệt!

Chu Minh Xa cười:

- Con thật hiểu chuyện

Ông nắm chặt tay Chu Thiến:

- Hôm nay con gái cha xinh quá, cha cũng muốn chụp ảnh với con

Nói xong gọi Đông Đông tới chụp ảnh cho bọn họ, sau đó, mọi người lần lượt chụp ảnh với cô dâu, vô cùng vui vẻ.

Đến 10h, Triệu Hi Thành dẫn theo anh em bạn bè lên tầng đón dâu

Tiểu Mạt lại dẫn các chị em ra chặn cửa, không cho bọn họ tiến vào mà chỉ đòi lì xì

Đòi lì xì? Triệu Hi Thành đương nhiên đã chuẩn bị, cần bao nhiêu cũng có. Anh nhét qua khe cửa, nghĩ như vậy là đã có thể qua cửa nhưng các chị em nhận lì xì xong thì vẫn đóng chặt cửa, cười nói:

- Triệu Hi Thành, hít đất 100 cái đi! Bằng không đừng mong nhìn thấy cô dâu xinh đẹp của chúng ta?

Cũng chỉ có Tiểu Mạt dám làm khó Triệu Hi Thành, mọi người còn lại chỉ ở bên xem trò hay

Triệu Hi Thành đen mặt, hít đất 100 lần thì còn có sức bế cô dâu sao? Anh không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, uy hiếp:

- Tiểu Mạt, lúc em kết hôn không muốn nhận quà à!

Tiểu Mạt chẳng coi ra gì, mặt không đổi sắc nói:

- Hôm nay không nghe uy hiếp, muốn ôm người đẹp về nhà thì hít đất đi

Chu Thiến ngồi đó chỉ cười, khó có dịp vui vẻ như thế, để mặc bọn họ trêu đùa, họ hàng bạn bè cũng chỉ mỉm cười xem trò hay, thỉnh thoảng còn trêu đùa mấy câu. Nhưng Lý Mai lại có chút lo lắng, sợ Triệu Hi Thành sẽ tức giận nhưng thấy Triệu Hi Thành chẳng hề nổi cáu, thậm chí còn mềm giọng cầu xin Tiểu Mạt thì không khỏi kinh ngạc mở to mắt.

Đông Đông cầm máy chụp ảnh mà chụp lại những cảnh này

Triệu Hi Thành nịnh nọt đủ kiểu nhưng Tiểu Mạt vẫn chẳng hề thay đổi, anh liếc sang Hi Tuấn, không khỏi nảy ra suy nghĩ, dùng mỹ nam kế!

Anh nói với em trai:

- Em trai ngoài, giờ phải nhờ em thôi

Hi Tuấn cười đi tới cửa, chỉ nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Mạt, để chúng tôi vào đi được không?

Bên trong, các cô gái nghe giọng Hi Tuấn thì đều hưng phấn hét ầm lên, mọi người vội vàng mở cửa ra để gặp thần tượng.

Triệu Hi Thành nhân cơ hội chui vào, nhân viên đi theo vội vàng chia hồng bao cho mọi người, mà Triệu Hi Thành vội đi đến bên Chu Thiển, cầm hoa tươi đưa cho cô, lau mồ hôi nói:

- Cuối cùng cũng được thấy cô dâu của anh rồi

Chu Minh Xa và Đông Đông ở bên bật cười

Chu Thiển lấy khăn tay lau mồ hôi cho Hi Thành:

- Có phải là mệt lắm không

Triệu Hi Thành nhìn cô cười:

- Theo lời Tiểu Mạt, không mệt thì sao bé được người đẹp về nhà

- Ba hoa!

Chu Thiển cười, mắt đầy ý ngọt ngào. Những người khác thấy bọn họ hạnh phúc như vậy thì vô cùng hâm mộ.

Tiểu Mạt dựa vào Triệu Viện Viện nói:

- Nhìn thấy bọn họ như vậy, mình cũng muốn kết hôn

Triệu Hi Thành nghe được thì quay đầu hưng phấn nói:

- Tiểu Mạt, chờ lúc em kết hôn thì bảo Trương Bân hít đất 200 cái nhé

Tiểu Mạt lè lưỡi

Nghỉ ngơi một hồi, Triệu Hi Thành bế Chu Thiển ra khỏi phòng dưới vòng vây của mọi người. Có nhiếp ảnh chuyên nghiệp mang máy ảnh đi chụp ảnh phía sau, chụp lại từng khoảnh khắc hạnh phúc này.

Đoàn người đi ra khách sạn. Xe hoa đội sẵn, chiếc xe màu đen sang trọng cắm đầy hoa tươi, trước xe là hai đứa trẻ con đang hôn nhau. Triệu Hi Thành bế Chu Thiển vào xe, mọi người cũng lên xe do Triệu gia chuẩn bị, sau đó đoàn xe tiến về lễ đường

Đoàn xe rời đi, có người tò mò đứng bên đường:

- Một chiếc... 50 chiếc... 100 chiếc...

Trời ạ, 100 chiếc xe đón dâu! Đám người đứng xem ồn ào bàn tán. Ngoài chiếc xe cô dâu chú rể ngồi có sự khác biệt, 99 chiếc xe còn lại đều cùng một hãng, cùng một màu, đều dán chữ hi trên kính xe, trông thật chói mắt

Xe đi về khách sạn tổ chức lễ cưới, đi đến đâu đều khiến mọi người chú ý đến đó, ai nấy nhìn mà sợ hãi không thôi, thậm chí còn có đài truyền hình đi theo sau mà chụp hình, đưa tin

Trong đám người một người khó hiểu hỏi:

- Nhà ai kết hôn thế?

Người bên cạnh khinh bỉ nhìn:

- Đến ngay cả con cả nhà Triệu gia hôm nay kết hôn mà cũng không biết, đúng là đồ ngốc

- Con cả nhà Triệu gia! Khó trách! Cũng chỉ có nhà bọn họ mới có khí thế này

Đoàn xe đi vòng quanh mấy khu phố rồi dừng lại ở khách sạn sang trọng nhất thành phố. Bảo vệ đều được điều đến đây để giữ gìn trật tự. Người phục vụ cũng chu đáo đón khách.

Tiếng pháo nổ vang, khắp đất trời chìm trong màu đỏ rực rỡ

Quản lý khách sạn tự mình mở cửa xe cho Chu Thiến, Triệu Hi Thành xuống xe trước rồi mới bế Chu Thiến vào khách sạn. Váy cưới dài quét trên thảm đỏ như một đám mây trắng, Chu Thiến và Triệu Hi Thành như đôi kim đồng ngọc nữ đang rẽ mây mà đi

Triệu Hi Thành đưa Chu Thiến đến phòng chờ trong khách sạn, sau đó tự mình rót nước cho Chu Thiến, dịu dàng hỏi:

- Có mệt không em?

Chu Thiến bật cười:

- Em ngay cả đi cũng còn chẳng đi bước nào thì mệt gì đâu nhưng anh chắc mệt lắm

Trong lòng vô cùng ngọt ngào.

- Bế em thì có gì mà mệt? Anh bế cả đời cũng được

Phục vụ nữ ở bên nghe bọn họ nói chuyện, lúc đi ra nói với bạn cùng làm:

- Trên đời lại có người con gái tốt số như thế, tìm được ông chồng vừa đẹp trai, vừa giàu có lại hết mực yêu thương, coi vợ như công chúa, đúng là chuyện cổ tích...

Mấy cô gái trốn ngoài cửa nhìn lên đôi vợ chồng mới hạnh phúc này mà ảo tưởng sẽ có ngày mình cũng được hạnh phúc như vậy

Không bao lâu đã có người tiến vào nói với bọn họ, hôn lễ sắp bắt đầu, bảo bọn họ chuẩn bị

Tiệc cưới bọn họ làm theo phong cách truyền thống, Triệu gia đặt tiệc lớn, sau đó cô dâu chú rể lên sân khấu nhận lời chúc của mọi người rồi đi kính rượu các bạn

Khách khứa đến đông đủ, sảnh lớn đặt một trăm bàn tiệc, trang trí thanh nhã, sang trọng, mà trước sảnh có đặt một sân khấu lớn

Triệu Hi Thành đứng trước sân khấu, đội nhạc phụ đại nhân dẫn con gái đến trao cho mình

Âm nhạc nổi lên, giữa sảnh là một con đường nhỏ trải thảm đỏ, ở cuối dùng hoa tươi mà kết nên một chiếc cổng vòm xinh đẹp. Chu Thiến và cha bước từ chiếc cổng này vào.

Cô dâu ôm bó hoa bách hợp, váy cưới trắng tinh như đám mây bông bồng, khuôn mặt xinh đẹp ẩn hiện sau tấm khăn voan. Cô dâu nắm tay cha, mắt nhìn chú rể mà đi từng bước về phía anh. Cho dù là cách một lớp voan vẫn có thể nhìn thấy cô mỉm cười hạnh phúc. Chú rể hai mắt sáng bừng, cười hạnh phúc chẳng kém cô dâu là mấy

Mọi người nhìn thấy cảnh này thì cảm thấy lòng bủn rủn, cảm động vô cùng

Cô dâu càng lúc càng bước đến gần chú rể hơn

Triệu Hi Thành mỉm cười dịu dàng, chậm rãi vươn tay về phía Chu Thiến. Chu Minh Xa đặt tay Chu Thiến vào tay anh. Chu Thiến cũng trao trái tim mình cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 250: Hôn lễ 2

Mc ở trên sân khấu nói:

- Bây giờ chúng ta cùng vỗ tay chào đón cô dâu chú rể nào!

Dưới sân khấu là tiếng vỗ tay nhiệt liệt

Hai người nắm tay nhau chậm rãi bước lên sân khấu trong tiếng vỗ tay chúc phúc của mọi người

Trên sân khấu, bóng Triệu Hi Thành cao lớn, anh tuấn, anh mặt lễ phục màu đen từ nhà thiết kế nổi tiếng, khiến khí chất cao quý của anh được bộc lộ rõ. Mà bên cạnh anh, Chu Thiến mặc áo cưới màu trắng tinh khiết, khăn voan trùm đầu trải dài thanh lệ vô cùng. Một đen một trắng như một bức tranh hoàn

mỹ, tựa như hoàng tử và công chúa trong cổ tích khiến người xem cảm thán vô cùng.

Cảnh này được camera quay lại rồi up lên internet

MC đầu tiên là làm khó cặp vợ chồng mới một hồi, những câu hỏi hóc búa, hóm hỉnh khiến mọi người cười vang. Triệu Hi Thành bình thường vốn lạnh lùng nhưng hôm nay lại dịu dàng, hài hước khiến ai nấy đều kinh ngạc. Thì ra Triệu Hi Thành cũng có thể đáng yêu như vậy sao. Chu Thiển đôi mắt với những câu hỏi của MC thì cũng không ngại ngần, cô thoải mái trả lời một số câu hỏi khó của MC, những vấn đề không tiện thì chỉ cười, Triệu Hi Thành sẽ cứu nguy.

Cuối cùng, MC cười nhìn bọn họ nói:

- Đây đúng là cặp vợ chồng ăn ý, có thể thấy Triệu Hi Thành tiên sinh rất yêu vợ, về sau nhất định sẽ là người chồng tốt. Chỉ là tôi có chút thắc mắc, tôi tin mọi người nhất định cũng rất muốn biết...

MC nhìn mọi người, lớn tiếng nói:

- Cô dâu có điểm gì thu hút Triệu tiên sinh khiến cho Triệu tiên sinh nguyện quỳ gối trước váy thạch lựu của cô ấy? Mọi người có muốn biết không!

Khách mời lập tức vỗ tay tán thưởng, lớn tiếng đáp:

- Muốn!

MC nói:

- Xem ra, đây là thắc mắc của rất nhiều người, Triệu tiên sinh không ngại chứ?

Triệu Hi Thành cười, anh đâu để ý, anh chỉ mong tất cả mọi người đều biết tình cảm của anh với cô

Anh đón lấy micro từ MC, sau đó quay đầu nhìn Chu Thiển, dưới lớp voan mỏng, đôi mắt Chu Thiển như bảo thạch mà nhìn anh đầy tình yêu chứa chan khiến tim anh mềm lại

- Tôi nghĩ rằng tôi sẽ nói được rất nhiều nhưng thực sự lại phát hiện, tôi không biết nên nói gì...

Anh cầm micro nhẹ nhàng nói, giọng nói trầm áp đầy sức hút

Khách khứa đều chăm chú lắng nghe

- Tôi chỉ biết lúc ở bên cô ấy tôi rất vui, rất hạnh phúc, trong mắt tôi cô ấy là tuyệt vời nhất. Tôi cũng chẳng biết vì sao cô ấy hấp dẫn tôi, có đôi khi cô ấy còn làm cho tôi tức điên nhưng tôi yêu Chu Thiển như vậy. Mọi thứ của cô ấy, ánh mắt, giọng nói, nụ cười, điểm tốt cũng như điểm xấu, chỉ cần là cô ấy thì trong mắt tôi mọi thứ đều rất đáng yêu...

Chu Thiển nhìn anh, lúc anh nói, hai mắt anh nhìn cô chăm chú, trong mắt là tình yêu sâu sắc đủ để nhấn chìm cô, mà mỗi lời anh nói lại khiến cô vô cùng cảm động, cô cảm thấy cổ họng như bị chặn lại, sống mũi cay cay, mắt nóng bừng, nước mắt làm nhòe đi ánh nhìn của cô

MC và khán giả đều bị lời Hi Thành nói làm cho cảm động, có một số khách nữ cũng vội lấy khăn lau khóe mắt

MC mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn Chu Thiển nói:

- Chu tiểu thư, không gờ phải là Triệu phu nhân, chắc hẳn mọi cô gái đều muốn biết cảm nhận của cô khi được gả cho người thừa kế của tập đoàn Triệu thị. Cô có thể cho chúng tôi biết chứ?

Chu Thiển đón lấy micro, mỉm cười, sau đó nhẹ giọng nói:

- Mc thân mến, anh nhầm rồi, tôi không lấy người thừa kế của Triệu thị, tôi chỉ lấy Triệu Hi Thành thôi

MC nghi hoặc hỏi lại:

- Cái này có gì khác nhau?

Chu Thiển nhìn Triệu Hi Thành mỉm cười thật xinh đẹp, sau đó chậm rãi nói:

- Khác nhau chính là, bất kể Hi Thành có phải là người thừa kế hay là gì đi nữa, với tôi mà nói, chẳng có gì khác nhau cả.

Triệu Hi Thành như chìm trong niềm hạnh phúc khó tả, anh nắm tay cô, nắm thật chặt. Với hai người lúc này có nói gì cũng là không cần thiết.

Tất cả mọi người đều bị tình cảm chân thành của bọn họ làm cho cảm động, mọi người không hẹn mà cùng vỗ tay chúc phúc hai người

Cuối cùng MC nói:

- Giờ chúng ta mời chú rể hôn cô dâu nào!

- Đúng rồi!

Khách mời vỗ tay nhiệt liệt

Dưới tiếng vỗ tay của mọi người, Triệu Hi Thành nhẹ nhàng vén khăn voan của Chu Thiển lên, hai người nhìn nhau chân thành, trong mắt là tình yêu ngọt ngào. Sau đó Triệu Hi Thành chậm rãi cúi đầu rồi hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Chu Thiển nhắm mắt lại, lông mi khẽ run run vì hạnh phúc

Bên khách sạn cũng chọn đúng thời điểm mà bắn pháo giấy, trong tiếng nổ ầm, pháo giấy rực rỡ bắn ra đầy trời, lấp lánh dưới ánh đèn rồi bay xuống người bọn họ. Triệu Hi Thành ngẩng đầu nhìn cô, nhẹ nhàng nói:

- Anh yêu em...

Khách mời đều đứng lên nhiệt liệt vỗ tay. Chu Minh Xa đứng dưới sân khấu, thỉnh thoảng lại lau lau khóe mắt. Đứa con gái này trước kia phải chịu bao khổ cực, cuối cùng cũng được khổ tận cam lai, về sau nhất định sẽ luôn được hạnh phúc. Lý Mai thấy chồng kích động thì khẽ nắm tay ông an ủi. Mà Đông Đông thấy chị mình được hạnh phúc thì lại nhớ đến một người chị khác cũng luôn yêu thương mình. Mắt cậu bé nhòe đi mà nghĩ: Chị cả nhìn thấy chị hai hạnh phúc như vậy nhất định cũng sẽ rất vui!

Sau khi làm lễ xong, Tiểu Mạt cùng Chu Thiển đi thay quần áo để đi chúc rượu.

Bộ thứ hai của Chu Thiển là bộ sườn xám màu đỏ bằng tơ lụa thêu kim tuyến, rất xinh đẹp.

Tiểu Mạt búi tóc cho cô, sau đó cài một cây trâm đính viên minh châu lớn lóe ra ánh sáng long lanh.

Thay quần áo xong, Chu Thiển và Triệu Hi Thành đi kính rượu từng bàn, tiếng chúc mừng không ngớt bên tai, vợ chồng Triệu thị cũng rất vui mừng.

Bữa tiệc này mọi người đều rất vui vẻ. Một số bạn bè chốn thương trường kính rượu với Hi Thành, Hi Thành tử lượng không cao, đều phải nhờ một người đỡ rượu hộ

Tiệc cưới qua đi, Chu Thiển và Hi Thành cùng vợ chồng Triệu thị tiễn khách. Khách khứa về hết, Triệu Hi Thành quan tâm hỏi Chu Thiển:

- Em đã ăn gì chưa

Chu Thiển nói:

- Em ăn rồi, còn anh, mọi người kính rượu anh nhiều, không sao chứ?

Triệu Hi Thành nói đầy ắp ý:

- Hôm nay anh tuyệt đối không say được

Mặt Chu Thiển đỏ lên, vội nhìn bốn phía, sau đó lườm anh đầy giận khiến Triệu Hi Thành cười lớn.

Lúc này đột nhiên có người đi vào đưa một chiếc hộp lớn cho Triệu Hi Thành nói:

- Đây là một tiên sinh họ Kiều nhờ tôi giao cho anh

Họ Kiều? Chẳng lẽ là anh Kiều Tranh? Chu Thiển nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Triệu Hi Thành một cái, Triệu Hi Thành cùng nhìn cô nói:

- Từ khi em đi, Kiều Tranh cũng ra nước ngoài, lâu rồi cũng chẳng có tin tức gì, nhất định là anh ấy nghe tin anh kết hôn thì mới về

Chu Thiển hỏi bồi bàn:

- Anh ấy đi lâu chưa?

- Chưa được bao lâu!

Triệu Hi Thành hiểu ý cô nên nói:

- Để anh đi, giờ chắc anh ấy không biết em đâu

Anh liếc cô một cái, giọng nói có chút ghen tuông:

- Chẳng lẽ em còn định bảo với anh ấy rằng em chính là Thiệu Lâm?

Chu Thiển cười, nói:

- Anh nghĩ gì thế, em chỉ muốn biết bây giờ anh ấy sống thế nào thôi. Quá khứ là quá khứ, em không muốn nhắc lại nữa, anh đi với em đi, em ở bên nhìn thôi

Chuyện Chu Minh Xa tìm được con gái, những người quen hầu như đã biết, Kiều Tranh qua mẹ mà biết tin này. Tuy rằng cô vẫn là cô nhưng trong lòng Kiều Tranh cô chỉ là em gái của Chu Thiển mà thôi, bọn họ chẳng có chút liên quan nào cả.

Triệu Hi Thành yên lòng, Thiệu Lâm và Kiều Tranh từng có tình cảm sâu đậm anh biết, nếu không vì cô mất trí nhớ thì người thất bại thảm hại tuyệt đối chính là anh.

Hai người cùng đuổi theo Kiều Tranh.

Kiều Tranh mặc quần áo thoải mái, vừa nhìn đã biết là anh không định tham dự tiệc cưới, chỉ đến đưa quà mà thôi. Thấy bọn họ đuổi theo, Kiều Tranh dừng bước, nhìn bọn họ mỉm cười, sắc mặt rất thoải mái

Khi anh nhìn thấy Chu Thiển thì thoáng sửng sốt nhưng lập tức lại bình tĩnh trở lại.

Anh nói với Triệu Hi Thành:

- Tôi xem trên mạng thấy tin anh sắp kết hôn, vừa vặn phải về nước có chút chuyện nên đến đây xem sao

Triệu Hi Thành bắt tay chào hỏi:

- Cảm ơn quà tặng của anh

Kiều Tranh cười đầy ảm áp:

- Chỉ là chút lòng thành, thấy anh có thể tìm được người mình yêu, tôi mừng cho anh

Anh nhìn Chu Thiển rồi cười chào hỏi với cô.

Lúc này, ngoài đại sảnh khách sạn, một cô gái đang ngồi ở sofa, nhìn thấy Kiều Tranh nói chuyện phiếm với hai người thì đi đến. Dáng người chuẩn, ngũ quan xinh xắn, khí chất cao ngạo, Chu Thiển biết đây là Thượng Quan Nhược Tuyết. Khi nhìn Kiều Tranh, vẻ cao ngạo trong mắt cô ấy lại trở thành sự dịu dàng, ảm áp.

- Kiều Tranh, gặp bạn chưa? Giọng nói cũng rất dịu dàng.

Nhìn thấy Triệu Hi Thành, Thượng Quan Nhược Tuyết mỉm cười, vươn tay nói:

- Triệu tiên sinh, chúc mừng anh!

Triệu Hi Thành nhìn hai người bọn họ thì đã hiểu, anh cười nói:

- Cũng chúc mừng hai người!

Mặt Thượng Quan Nhược Tuyết ửng hồng, cô liếc mắt nhìn Kiều Tranh một cái. Kiều Tranh cũng nhìn cô rất dịu dàng rồi nói với Triệu Hi Thành:

- Sau khi biết Thiệu Lâm qua đời, tôi mới hiểu ra, thực sự những gì giữa tôi và cô ấy đã sớm thành quá khứ, là tôi cố chấp không chịu buông tay mà thôi. Thiệu Lâm từng nói tôi nên biết quý trọng người trước mặt, giờ tôi cũng đã buông tay, bắt đầu cuộc sống mới của chính mình. Giờ thấy anh cũng vậy, tôi thực lòng thấy vui cho anh! Chắc hẳn đây cũng là điều Thiệu Lâm muốn thấy nhất!

Chu Thiển nhìn anh và Thượng Quan Nhược Tuyết rất ấn ý, ánh mắt nhìn nhau ngọt ngào, sự u buồn đã chẳng còn thì không khỏi vui mừng cho anh, cô tự trong lòng: Thiệu Lâm, nhìn thấy Kiều Tranh lại tìm được hạnh phúc, cô cũng vui đúng không?

Thượng Quan Nhược Tuyết nói:

- Kiều Tranh, chúng ta phải đi rồi, lát nữa còn đi gặp cha nữa.

Triệu Hi Thành hỏi:

- Vậy là chuyện vui của hai người cũng sắp rồi à?

Kiều Tranh gật đầu nói:

- Lần này tôi về nước cũng là để bàn chuyện hôn sự với gia đình cô ấy

Chu Thiển không nhịn được mà nói:

- Chúc mừng anh!

Kiều Tranh nhìn cô rồi cười nói:

- Cảm ơn!

Sau đó lại quay đầu nói với Triệu Hi Thành:

- Được rồi, tôi phải đi đây, lúc nào rảnh nói chuyện sau

Nói xong, cùng Thượng Quan Nhược Tuyết tay nắm tay rồi đi.

Chu Thiển cười nhìn theo bóng bọn họ nói:

- Có thể nhìn thấy anh ấy được hạnh phúc thật tốt biết bao!

Triệu Hi Thành nhìn cô nói:

- Đúng vậy, thật tốt

Có thể hoàn toàn yên tâm!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 251: Động phòng

Buổi tối, khách mời đều là bạn bè thân thiết

Triệu gia mở tiệc tối kiểu châu Âu ở khách sạn. Âm nhạc, sàn nhảy, tiệc buffet. Mọi người vui vẻ thoải mái chơi đùa.

Đôi vợ chồng mới đương nhiên trở thành đối tượng trêu chọc chính, mọi người ra đủ các trò làm khó dễ bọn họ khiến không khí tràn ngập tiếng cười.

Sau khi kết thúc bữa tiệc, Triệu gia phái lái xe đưa người thân, bạn bè từ xa của Chu Thiển về khách sạn. Người nhà Triệu gia cũng mệt mỏi, tiễn khách xong thì trở về biệt thự.

Triệu Hi Thành và Chu Thiển cùng vào phòng tân hôn, phòng tân hôn vẫn là phòng lúc trước của Triệu Hi Thành nhưng Triệu phu nhân sớm đã tân trang lại căn phòng.

Thế Duy đã ngủ từ sớm, hôm nay cậu bé cũng rất vui, thấy Chu Thiển mặc áo cưới thì nói cô rất đẹp, còn bảo sau này lớn lên sẽ lấy cô làm vợ khiến mọi người cười đau bụng.

Đầu tiên, Chu Thiển bế Thế Duy vào phòng, thay quần áo cho cậu bé ngủ được thoải mái, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa đi ra. Vừa mới đóng cửa thì Triệu Hi Thành đứng sau đã ôm ngang lấy người cô. Chu Thiển khẽ kêu, theo bản năng ôm lấy cổ anh. Triệu Hi Thành khẽ cười nhìn cô, tiếng cười vô cùng ái muội, anh nhìn cô rồi bế cô vào phòng tân hôn

Sau khi vào phòng, Triệu Hi Thành lấy chân sập cửa lại, sau đó nhẹ nhàng đặt Chu Thiển lên giường, giây sau đã hôn lên môi cô đầy nhiệt tình. Chu Thiển bị anh hôn đến ý loạn tình mê, đến khi anh bắt đầu tấn công chỗ khác thì Chu Thiển thở gấp mà nói:

- Hi Thành, em phải đi tắm đã...

Triệu Hi Thành ngẩng đầu, hai mắt càng sâu thẳm như con lốc xoáy muốn hút cô vào trong. Anh hơi gợn khóe môi, yêu dị mà quyến rũ nói:

- Được, chúng ta cùng tắm.

Anh vào phòng tắm mở nước trước, lúc đi ra thì bắt đầu cởi lễ phục trên người để lộ ra chiếc áo sơ mi trắng tinh bó sát lên những cơ bắp gợi cảm. Chu Thiển khẽ nuốt nước bọt

Chu Thiển nhìn anh chậm rãi tiến đến, lòng vừa lo lắng lại vừa hưng phấn, hai mắt anh sâu như biển gút gao khóa chặt tim cô khiến tim cô đập loạn như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Anh đi đến bên cô cười trấn an, sau đó kéo cô dậy khiến người cô dựa sát vào người anh. Anh nhìn cô thật sâu mà nói:

- Giờ chúng ta đi tắm nào!

Giọng nói khàn khàn đầy sức lay động.

Đầu óc Chu Thiển choáng váng, hoàn toàn không thể tự hỏi, chỉ nhìn anh chăm chú

- Đừng nhìn anh thế, anh không nhìn được đâu. Anh cười khẽ.

Chu Thiển bóng rắt, vội vàng cúi đầu.

Triệu Hi Thành chậm rãi cởi áo khoác cho cô, trên người cô là bộ váy dạ hội màu xanh ngọc và áo khoác lông cáo. Anh cởi áo khoác của cô khiến bờ vai duyên dáng hiện rõ. Anh cúi đầu khẽ hôn lên làn da trắng nõn của cô, nụ hôn ấm áp khiến tim Chu Thiển tê dại.

Cô cảm thấy người dần nóng bừng lên.

Triệu Hi Thành chậm rãi hôn lên cổ cô, nhẹ nhàng mà hôn, hương thơm thân nhiên trên cơ thể cô khiến cảm xúc của anh tăng vọt, nụ hôn của anh dần trở nên mạnh mẽ, hơi thở nóng rực khiến cô khẽ run lên, kim lòng không đậu mà khẽ rên rỉ

Tiếng rên kiều mị này lại châm ngòi lửa nóng trong anh, đôi môi anh vội vã tìm môi cô, điên cuồng mà hôn cô. Bàn tay nóng rực di chuyển khắp người cô, sau đó vurun tới lưng cô mà kéo khóa váy của cô xuống. Bộ váy dạ hội nhẹ nhàng tụt khỏi thân thể non mềm của Chu Thiển, rơi xuống chân cô, cả người cô chỉ còn lại bộ nội y.

Nội y viền hoa, bộ ngực trắng như tuyết ở giữa là điểm cong cong mê người đang tán mát ra mùi hương đặc biệt lay động thần kinh mẫn cảm của anh, hơi thở của anh lập tức trở nên nặng nề, hai mắt tối lại.

Cô không dám cử động, làn da trong không khí thoáng lạnh bắt đầu nổi gai ốc, ánh mắt của anh càng khiến cô bần rần, cô cảm thấy cả người như bị lửa thiêu đốt.

Anh hít sâu một hơi, ngực phập phồng, sau đó nhẹ nhàng mà bế cô về phía phòng tắm.

Anh đặt cô vào bồn tắm, nước ấm trong bồn khiến cô thoải mái mà khẽ rên lên. Anh bắt đầu cởi nội y của cô, cô then thùng che ngực, mặt đỏ bừng.

Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô, hôn đến độ khiến cô ý loạn tình mê, không thể thở nổi, đầu óc choáng váng, cả người bần rần, không thể không vurun tay mà ôm cổ anh.

Anh vừa hôn cô vừa mon trón da thịt trên người cô, mon trón khuôn ngực cao ngất kia, mon trón vùng eo mềm mại của cô, mon trón cặp đùi nõn nà của cô, cuối cùng dịu dàng mon trón nơi thần bí kia...

Cô cảm thấy toàn thân như bị đốt cháy, một cảm giác khó mà nói rõ phủ đến, cô vội ôm chặt anh, người khẽ run lên. Nụ hôn của anh trở nên vô cùng dịu dàng, như đang trấn an, đang dụ dỗ, cô cảm thấy mình như đang chìm nổi trong sóng biển, mê muội, choáng váng

Thật lâu sau anh mới buông cô ra, mặt anh ửng hồng, đôi mắt sâu thẳm mê loạn:

- Để anh tắm cho em

Anh nói, giọng nói gọi cảm vô cùng

Anh lấy bình sữa tắm ở bên ra, đổ vào tay rồi bắt đầu đánh bọt, sau đó phủ đều lên người cô, từng tác da thịt, làn da trắng nõn hơi đỏ lên, qua lớp sữa tắm mịn màng càng trở nên bóng mịn như bạch ngọc, dụ hoặc vô cùng

Chu Thiển nằm trong bồn tắm, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cô thật sự ngại khi đối mặt với cảnh tượng câu dẫn thể này. Đột nhiên bên người có tiếng vang, cô không khỏi mở to mắt, đập vào mắt là thân hình cao lớn của anh. Chẳng biết anh đã cởi quần áo từ lúc nào mà xuất hiện trước mặt cô.

Chu Thiển a một tiếng, vội lấy tay bưng mắt lại nhưng vẫn không nhìn được mà nhìn lên anh qua kẽ hở

Làn da nâu bóng, những giọt nước trên người anh lấp lánh, cơ ngực săn chắc, cơ bắp rắn rỏi cùng với cái gì đó ẩn trong nước đang dựng thẳng kia...

Cả người Chu Thiển nổi lên một tầng hồng nhạt đầy mê hoặc.

Triệu Hi Thành cười khẽ rồi gạt tay cô ra nói:

- Cũng chẳng phải lần đầu nhìn thấy, em xấu hổ gì chứ. Lại đây, vừa rồi anh tắm cho anh, giờ đến lượt em tắm cho anh

Mặt Chu Thiển đỏ như sắp chảy máu, cô cũng không hiểu vì sao cô lại then thùng như thế, chẳng lẽ là vì thay đổi cơ thể.

Cô cúi đầu, lắc lắc đầu nói:

- Em không làm, anh tự tắm đi

Giọng nhỏ như muỗi kêu

- Em không tắm cho anh?

Anh dài giọng nói rồi lại tiếp:

- Thế thì để anh cù em

Nói xong bắt đầu vờn tay về phía em cô

Chu Thiến sợ nhất là bị cù, thực sự không chịu nổi, vội đầu hàng:

- Được rồi, em tắm cho anh là được.

Cô lấy sữa tắm đổ lên người anh. Bàn tay mềm mại lướt qua lưng anh, cánh tay, ngực, bụng, ngón tay khẽ trượt qua điểm hồng trước ngực anh, anh rên nhẹ khiến Chu Thiến vội vàng chuyển xuống chân anh, từ bắp chân anh mà tiến lên trên, đến đùi, đến bờ mông săn chắc, cuối cùng dừng lại ở bụng dưới...

Cô đỏ mặt ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt anh đen như động không đáy mà như đang gọi cô:

- Thiến Thiến!

Tiếng gọi như rên rỉ này khiến cô bủn rủn

Sau đó anh đột nhiên đứng lên, bế Chu Thiến rồi bước ra khỏi phòng tắm, đi về giường lớn

(Eo, bản thể, còn chưa xả hết sữa tắm :3)

- Anh không muốn đem thân hân của mình là ở trong phòng tắm đâu. Anh nhìn cô cười nói.

Anh đặt cô lên giường rồi đè lên người cô...

Đêm càng lúc càng sâu, ánh trăng tròn đang trốn sau đám mây, ngượng ngùng khi nhìn thấy cảnh xuân nóng bỏng kia...

Sáng sớm

Ánh mặt trời vàng rực rỡ xuyên qua cửa sổ thủy tinh mà tiến vào căn phòng, chiếu sáng từng từng góc nhỏ

Triệu Hi Thành tỉnh lại trước, nhìn sang Chu Thiến đang ngủ say. Người cô đầy những dấu hôn của anh, tối hôm qua nhất định là anh đã không dịu dàng.

Lúc này anh mới phát hiện trên nệm có vết máu loang lổ, lòng đau đớn, nhất định là đã làm đau cô... Mấy hôm tới không thể quá phóng túng được.

Triệu Hi Thành nhìn cô mỉm cười, tay chậm rãi mon trón khuôn mặt cô rồi vuốt tóc cô ra sau đầu, trong mắt đầy sự dịu dàng

Anh nhẹ nhàng xuống giường, mặc quần áo, cũng không ngờ lại đánh thức Chu Thiến, Chu Thiến mở mắt ra nhìn anh mỉm cười, nụ cười có chút thẹn thùng:

- Chào buổi sáng!

Triệu Hi Thành đi đến bên giường khẽ hôn cô, dịu dàng nói:

- Sao không ngủ thêm chút nữa?

- Không ngủ nữa, chẳng phải hôm nay chúng ta sẽ đến Cửu Trại Câu sao?

- Còn sớm, chiều mới bay mà

Chu Thiến ôm chầm ngồi dậy:

- Cũng không sớm nữa, còn phải dậy cùng cha mẹ ăn sáng

Triệu Hi Thành vừa mặc quần áo vừa cười nói:

- Em không dậy kịp cũng không sao, cha mẹ sẽ hiểu mà!

- Không được, cha mẹ hiểu nhưng em không thể vịn vào đó mà không biết chừng mực được

Cô nhớ ra người không mặc quần áo, bên cạnh chẳng có quần áo nên định nhờ anh lấy quần áo giúp nhưng anh chỉ nhìn cô cười xấu xa rồi chỉ vào tủ quần áo:

- Quần áo ở đây này, em tự xuống lấy đi! Dù sao tối qua anh cũng nhìn thấy hết rồi, em sợ gì chứ

Chu Thiển rất ngại khi phải trần truồng đi lại trước mặt anh, cô đỏ mặt lườm anh một cái rồi lấy chăn quấn quanh người, bước vội đến phòng thay đồ. Phía sau, Triệu Hi Thành cười lớn

Hai người thay quần áo xong thì cùng nhau xuống lầu, cùng vợ chồng Triệu thị ăn sáng. Thế Duy thấy thực sự có thể ở cùng Chu Thiển thì đương nhiên là rất vui vẻ, luôn quần quýt lấy Chu Thiển, gạt Triệu Hi Thành qua một bên khiến anh chỉ có thể cười trừ.

Sau khi ăn xong hai người được Dung tảo và người hầu giúp thu dọn hành lý. Vì là tuần trăng mật nên không đưa Thế Duy đi cùng. Thế Duy có chút không vui nhưng Chu Thiển hứa hẹn rằng sẽ mua rất nhiều quà, lần sau nhất định sẽ đưa cậu bé đi cùng thì Thế Duy mới vui vẻ lại

Lái xe đưa bọn họ ra sân bay.

Ngồi trong khoang hạng nhất, nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài, Chu Thiển dựa đầu vào vai Triệu Hi Thành nói:

- Hi Thành, em thấy thật quá hạnh phúc.

Triệu Hi Thành tựa đầu vào đầu cô nói:

- Đồ ngốc, những tháng ngày hạnh phúc của chúng ta còn dài lắm!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 252: Phiên ngoại 1: Chu Thiển

Sau tuần trăng mật, cuộc sống của chúng tôi lại trở về với quỹ đạo bình thường nhưng đó chính là cuộc sống mà tôi muốn. Sau khi kết hôn, tôi vẫn làm trợ lý cho Khắc Y nhưng may mắn là cha mẹ chồng lần này không còn phản đối tôi nữa. Tôi cảm thấy bọn họ đã thay đổi rất nhiều, nhất là cha chồng tôi, tính cách cũng ôn hòa đi nhiều. Nghe nói phụ nữ có thời kì mãn kinh, lúc này tính cách vô cùng nóng nảy, khi nào qua giai đoạn đó thì lại bình thường. Chẳng lẽ đàn ông cũng có giai đoạn này?

Chúng tôi đều có công việc riêng của mình, công việc của Hi Thành cũng không ít, thường phải làm việc đến nửa đêm mới về. Anh ấy thường nói với tôi:

- Thiển Thiển, vừa nghĩ đến em đang ở nhà chờ, lòng anh lại nóng như lửa đốt, làm gì cũng có tinh thần

Tôi cười, thực ra tôi cũng như vậy thôi. Mỗi sáng mở mắt đã thấy anh ấy ở ngay bên cạnh, cảm giác đó thật khó mà hình dung, giống như... trái tim đang tan ra.

Rất nhiều người đều cảm thấy tôi được ông trời thiên vị, rất may mắn, tôi cũng không phủ nhận điều này. Nếu không nhờ ông trời thiên vị thì sao tôi có thể gặp được Hi Thành, tôi sao có thể bước vào cuộc sống của anh ấy? Tôi cảm thấy, kiếp trước nhất định chúng tôi đã có duyên nợ, đừng nói tôi sến, thực sự tôi cảm thấy như thế, bằng không thì sao có thể giải thích mọi chuyện đã xảy ra này? Nhưng tôi thực sự cảm ơn ông trời, cho dù ông ấy đã từng khiến tôi rất đau khổ nhưng nếu phải trải qua nỗi đau đó mới có được sự ngọt ngào ngày hôm nay thì bảo tôi phải chịu nhiều đau khổ hơn tôi cũng chấp nhận.

Những ngày cuối tuần, chúng tôi sẽ dẫn Thế Duy đến vùng ngoại ô dã ngoại, chụp được rất nhiều ảnh chụp. Chụp được nụ cười sáng lạn của Thế Duy, chụp được cảnh Triệu Hi Thành nhìn tôi đầy tình cảm, chụp được cảnh cha con Thế Duy chơi đùa vui vẻ. Chúng tôi rất vui vẻ, trời xanh, mây trắng, gió nhẹ, sông nhỏ, hoa cỏ, cây rừng, tất cả đều rất tốt đẹp. Các bạn tôi nhìn những bức ảnh này đều nói chúng tôi cười trông giống nhau như đúc, tôi nghe mà rất vui vẻ.

Thế Duy vẫn gọi tôi là “cô” nhưng thằng bé vẫn rất thân thiết, gần gũi tôi. Trẻ con có suy nghĩ của riêng nó, trong tim nó có một chỗ chỉ dành cho mẹ, thật ra đây là điều rất khó mà làm được, điều này cũng chứng tỏ, Thế Duy có một trái tim rất trong sáng.

Bạn à, có lẽ bạn sẽ nói, có đứa trẻ nào lại không trong sáng sao? Không phải, Thế Duy nhà tôi không giống thế, tôi có cảm giác, sự trong sáng này của thằng bé sẽ luôn được giữ mãi. Chờ đến khi nó lớn, sự trong sáng này sẽ khiến không biết bao cô gái bị mê hoặc đây. Cho nên tôi cũng không bắt ép nó,

cũng chẳng để ai bắt ép nó. Thằng bé thích gọi tôi là gì cũng được, mặc kệ là thế nào tôi vẫn biết là nó yêu tôi cũng như tôi yêu nó vậy, thế là đủ rồi, thật đủ, thế là đủ rồi.

Không lâu sau, Trương Bản cũng đã trở về, anh chàng này tôi vẫn rất xem trọng, lần này anh ấy cũng không làm tôi thất vọng. Trương Bản vượt qua được cuộc thi của công ty mà trở thành stylist chính.

Mấy năm nay công ty phát triển rất tốt, đã xây dựng được rất nhiều chi nhánh ở các thành phố khác nhau, giờ đang là lúc rất cần nhân tài. Như Hồ Gia Hào anh trai của Hồ Giai Giai được điều đi Thượng Hải trở thành giám đốc chi nhánh ở đó. Nghe anh ta nói, Hồ Giai Giai đã ra tù từ lâu, giờ không làm stylist nữa mà làm người mẫu. Nói thật, cô ấy trông khá xinh đẹp, dáng người cũng không sai, làm người mẫu cũng dễ nổi tiếng, chỉ mong cô ta có thể nghiệm ra bài học mà làm người cho đến nơi đến chốn

Trương Bản trở thành stylist chính, ngay hôm sau đã đến cửa hàng trang sức mua một chiếc nhẫn kim cương, đêm đó cầu hôn Tiểu Mạt. Tuy rằng tôi không tận mắt nhìn thấy nhưng tôi nghĩ nhất định là rất lãng mạn, rất cảm động bởi vì khi Tiểu Mạt gọi về báo tin cho tôi, giọng cô ấy rất kích động, nghẹn ngào. Tôi thực sự vui mừng thay cho cô ấy

Một tháng sau, bọn họ cử hành hôn lễ, tuy không long trọng như tôi và Hi Thành nhưng rất ấm áp ngọt ngào. Nhìn cảnh bạn thân cười đầy hạnh phúc khiến tôi không nhịn được mà bật khóc. Triệu Hi Thành ở bên cười nói:

- Nhìn em kìa, ngốc quá, người ta cười còn em thì lại khóc

Tôi đáp:

- Em cũng muốn cười nhưng chẳng hiểu sao lại thành khóc, chẳng ngừng lại được, chẳng rõ là đạo lý gì nữa

Hi Thành vươn tay dịu dàng lau nước mắt cho tôi, sau đó ôm tôi vào lòng, để tôi dựa vào vai anh, anh nhẹ nhàng thì thầm vào tai tôi:

- Đồ ngốc...

Mỗi người phụ nữ đều nên có một bờ vai có thể dựa vào, không phải là để ỷ lại mà chẳng qua lúc bạn cần, bờ vai đó có thể cho bạn dựa vào, giống như là trái tim tìm được bến đỗ.

Tôi đã tìm được rồi, mà bây giờ Tiểu Mạt cũng đã tìm được

Tôi còn nhớ rõ khi chúng tôi còn nhỏ, lúc đó cha mẹ Tiểu Mạt còn chưa ly hôn, Tiểu Mạt rất vui vẻ hạnh phúc. Sau khi mẹ tôi qua đời, cô ấy hay dẫn tôi về nhà, bảo mẹ nấu cơm cho tôi ăn, cô ấy nói:

- Thiên Thiên, mình chia mẹ cho cậu, cậu cũng có mẹ, cậu đừng đau lòng

Cô ấy mãi mãi không biết, hôm đó về nhà tôi đã khóc rất nhiều, tôi biết, Tiểu Mạt sẽ là bạn của tôi cả đời.

Cũng chẳng lâu sau nữa, cô ấy cũng không còn mẹ, cha mẹ ly hôn, mẹ cô ấy bỏ nhà mà đi, để lại cô ấy cho cha. Cô ấy khóc nói với tôi:

- Thiên Thiên, mình không còn mẹ để chia cho cậu nữa....

Tôi biết cô ấy đau lòng cỡ nào. Mẹ tôi là bệnh mà phải đi nhưng mẹ cô ấy thì thực sự bỏ rơi cô ấy. Tôi đột nhiên cảm thấy, cô ấy còn đáng thương hơn tôi. Hôm đó, cô ấy đã ôm tôi khóc thật lâu.

Tình bạn của chúng tôi được hình thành như vậy, chúng tôi là bạn mà cũng là người thân, cả đời này sẽ là bạn tốt, là chị em tốt.

Tôi thật sự là một người may mắn

Ngay khi Tiểu Mạt và Trương Bản đi hưởng tuần trăng mật, tôi phát hiện mình mang thai. Mọi người không biết Hi Thành đã vui thế nào đâu. Nếu đem bức ảnh anh ấy hoa chân múa tay nhảy nhót tung lên mạng thì nhất định sẽ khiến mọi người choáng váng, ai mà nghĩ được một Triệu Hi Thành lạnh lùng lại có thể có những lúc như vậy. Nếu đối thủ trên thương trường của anh nhìn thấy thì có cười sặc sụa hay không? Đương nhiên, tôi không thể làm thế được, Hi Thành đáng yêu như thế chỉ có tôi mới được nhìn thôi, người con gái khác nghĩ cũng đừng nghĩ!

Sau bốn tháng siêu âm là sinh đôi, lúc này đến ngay cả cha chồng tôi cũng rất kích động, cười tươi như hoa nở, điều này khiến tôi cảm thấy, thì ra mặt cha chồng tôi cũng có rất nhiều nếp nhăn... Mẹ chồng tôi thì khỏi phải nói, mỗi lần nhìn tôi, ánh mắt bà đều dịu dàng, cười tươi như hoa mà nhìn xuống bụng tôi thì lại càng vui vẻ. Có phải là người lớn rất thích nhìn thấy những sinh mệnh chào đời? Có lẽ là vì thấy huyết mạch của mình được kéo dài mà cao hứng? Có lẽ sau này tôi già đi, nhìn thấy vợ Thế Duy mang thai mắt cũng sáng bừng?

Người vui nhất đương nhiên là tôi, có hai sinh mệnh nhỏ đang lớn dần trong tôi, cảm giác này chỉ có người làm mẹ mới có thể hiểu. Đó là cảm giác biết ơn, cảm động khiến người ta vui vẻ muốn khóc. Tôi lại thực hiện quá trình dưỡng thai như hồi mang thai Thế Duy, cùng con ca hát, trò chuyện, tôi cảm thấy Thế Duy sở dĩ thông minh như vậy là vì lúc mang thai tôi luôn ca hát, trò chuyện với con. Hi Thành mỗi ngày cũng đứng giờ tan tầm mà về cùng tôi, vỗ bụng tôi mà đoán vị trí của các con. Nhưng lúc mọi người đều rất vui thì tôi lại phát hiện, Thế Duy không vui. Tôi biết những đứa trẻ mãi cảm rất sợ em bé sinh ra sẽ cướp đi sự chú ý của mọi người, tôi phải hứa với nó, trong lòng mọi người, Thế Duy và em bé đều như nhau, mọi người sẽ không vì em bé mà không yêu Thế Duy nữa thì cậu nhóc mới vui trở lại.

Đủ chín tháng mười ngày, tôi thuận lợi sinh ra đôi baby dễ thương này, một trai một gái, là thai long phượng. Mọi người đều rất vui vẻ. Triệu Hi Thành chẳng để ý đến ánh mắt của mọi người mà hết ôm lại hôn tôi

Không thể không nói, tôi thật sự là người quá may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 253: Phiên Ngoại Hi Tuấn

Mọi người đều nói tôi là ngôi sao nổi tiếng nhất Châu Á, ai cũng nói tôi là một ngôi sao rất thành công, người đàn ông thành công. Ngôi sao thành công thì tôi phù nhận, có được vị trí hôm nay cũng không phải là công của mình tôi được, đúng thế, là một ngôi sao, tôi thành công

Nhưng là một người đàn ông, tôi cũng tính là thành công sao? Tôi thật sự không có đáp án. Trước sau tôi chỉ yêu hai người con gái nhưng cả hai đều không yêu tôi. Chị dâu Thiệu Lâm không nói, chị và anh vốn có tình cảm sâu đậm, tôi không nên thăm thương trộm nhớ chị. Đây là tôi sai. Không có được Thiệu Lâm, tôi cũng không oán không hận.

Nhưng còn Chu Thiên? Vì sao giữa tôi và anh cả cô ấy lại chọn anh? Cô ấy đã nhiều lần nói rõ, cũng nhiều lần ám chỉ tôi đừng theo đuổi để tránh khổ sở sau này. Tôi cũng từng nghĩ đến việc buông tay nhưng tôi tự nhủ với chính mình, khó khăn lắm mới gặp được người con gái khiến tôi động lòng, chưa đến phút cuối thì không thể dễ dàng buông tay. Nhưng không ngờ, phút cuối đó lại đến quá nhanh. Khi tôi nhìn thấy cô ấy đau lòng và anh cả hấp hối trong mớ đồ nát đó, tôi biết tôi nên buông tay, chẳng gì có thể sánh bằng tình cảm trải qua sống chết này. Tình cảm của bọn họ đã đến độ sẵn sàng hi sinh vì đối phương thì tôi còn có thể làm gì? Tôi nghĩ đã đến lúc tôi rời đi, cũng chẳng phải là rời đi, tôi vốn chưa từng chạm được vào trái tim cô ấy. Có khi tôi cảm thấy mình thật thất bại, nếu tôi là một người đàn ông thành công, nếu tôi thực sự tốt thì vì sao cô ấy lại không thích tôi?

Không ai có thể trả lời tôi.

Bề ngoài, tôi tỏ ra thoải mái đón nhận kết cục này, tôi có sự kiêu ngạo của mình, tôi không muốn thất tình rồi còn bị đối phương đến an ủi, nói cái gì mà xin lỗi, không phải anh không tốt... Tôi không chịu nổi, tôi muốn là người bước đi trước, tôi muốn để cô ấy thấy bóng dáng thoải mái của tôi. Cô ấy vĩnh viễn không biết lúc đó tôi đau lòng cỡ nào nhưng chỉ như vậy thì sau này chúng tôi mới có thể thoải mái mà tiếp tục làm bạn bè

Mọi người đều nghĩ người như tôi tìm bạn gái là chuyện dễ dàng. Là cậu hai của tập đoàn Triệu thị, lại là minh tinh nổi tiếng, chỉ cần nói một lời là có hàng tá cô gái xếp hàng. Nhưng thật sự là vậy sao? Không phải đâu, mọi người chỉ biết tôi là cậu hai Triệu Hi Tuấn, siêu sao Hi Tuấn chứ có ai thực sự hiểu tôi? Chính bản thân tôi mà thôi. Chỉ có hai người con gái nhưng cả hai đều không yêu tôi, siêu sao thì có là gì? Trong mắt bọn họ chẳng có ý nghĩa gì hết

Xung quanh có không ít các cô gái, bọn họ chỉ biết nói với tôi rằng: “Hi Tuấn, anh thật tuần tú, em rất thích nghe anh hát, rất thích xem phim của anh”. Hoặc dùng ánh mắt si mê nhìn tôi, những người này chỉ có thể là người hâm mộ cứ không thể thành người yêu được. Thật đó, đối diện với bọn họ tôi vẫn phải giữ hình tượng, giữ chừng mực, thực sự quá mệt mỏi, tôi không chịu được.

Cũng có một số cô gái trong ngành có tình cảm với tôi, bọn họ muốn cùng bước bên tôi chẳng qua chỉ là mượn danh tiếng của tôi để nổi tiếng. Còn có ý nghĩa gì nữa?

Là tôi sai, tôi không nên tỉnh táo như vậy, tôi nên hồ đồ một chút mới đúng. Hôm nay có rượu hôm nay uống thì có lẽ đã vui vẻ hơn nhiều. Nhưng tôi không làm được, cho nên tôi yêu Chu Thiên, nhưng cô ấy không yêu tôi, cũng là chuyện chẳng có cách nào...

Trợ lý của tôi nói tôi sống trong vòng luẩn quẩn, chẳng có ham mê nào xấu, cũng chẳng có hứng thú đặc biệt với cái gì, nói như thế đến tôi cũng cảm thấy bản thân không bình thường, nhưng thật sự không bình thường sao? Tôi chẳng qua chỉ khao khát một tình cảm chân thành như anh cả và chị dâu, như anh cả và Chu Thiên. Lại nói, tôi thực sự rất hâm mộ anh, anh ấy có thể gặp được hai người con gái tốt như vậy, mỗi lần đều biến tôi thành kẻ thất bại. Tôi nhất định là có chỗ không bằng anh, là ở đâu? Tôi đau khổ suy nghĩ

Sau này nhìn anh cả và Chu Thiên kết hôn, nhìn bọn họ ở trên sân khấu hứa hẹn bên nhau trọn đời, nhẹ nhàng ôm hôn thì mắt tôi không khỏi ươn ướt. Giờ khắc đó tôi thực sự chúc phúc cho bọn họ. Tuy rằng tôi không có được cô ấy nhưng cô ấy vẫn là người tôi yêu, anh cũng là người tôi kính trọng, ngoài chúc phúc bọn họ tôi thực sự không có suy nghĩ gì khác. Ừm... Cũng có, lúc ấy trong tôi cũng có ý nghĩ: rồi tôi cũng sẽ có ngay được như bọn họ sao?

Nhìn bọn họ ôm nhau, đột nhiên tôi cảm thấy thật cô đơn. Tôi có cảm giác sợ hãi, có lẽ cả đời này tôi cũng không tìm được người như vậy...

Sau này, một người con gái khác đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của tôi, cô ấy là trợ lý của tôi

Tôi vốn có hai trợ lý, trong đó một người từ chức đi nước ngoài du học, sau đó gọi cô gái tên Từ Kỳ này thay thế, trở thành trợ lý quản lý việc sinh hoạt của tôi. Ban đầu tôi rất ghét, sao lại là một cô gái? Rất bất tiện! Nhưng Từ Kỳ nghiêm mặt nói với tôi:

- Anh chưa thử thì làm sao mà biết là tôi không làm được?

Ma xui quỷ khiến, tôi giữ cô ấy lại

Sau đó tôi mới phát hiện đó là một quyết định sai lầm. Cô ấy tuyệt đối phù hợp để làm mẹ tôi, cô ấy bắt đầu quản đông quản tây, ví dụ bắt tôi phải ăn sáng, mặc kệ tôi ngủ say cỡ nào cũng đều ép tôi thức giấc. Tôi cáu giận, cô ấy lại nghiêm túc nói:

- Phải ăn uống cho có giờ giấc, nếu không sẽ không tốt cho cơ thể

Tôi rất ghét cô ấy. Còn nữa, cô ấy không thêm bàn bạc mà tự ý hủy đi một số bữa tiệc xã giao, tôi hỏi thì cô ấy lại nghiêm túc mà đáp: thời gian này phải nghỉ ngơi cho tốt, chuyện xã giao rườ rịa không cần đề ý.

Cứ thế này mãi, Phật cũng phải cáu, tôi tự thấy tính tôi rất tốt, tôi cũng không thích nổi cáu với trợ lý nhưng cô ấy luôn có cách để châm ngòi cơn giận trong tôi. Điều này, tôi rất phục cô ấy!

Cuối cùng cũng có một ngày tôi không nhịn được mà nhìn cô ấy gào thét, muốn đuổi việc cô ấy. Lúc ấy còn có rất nhiều người ở đó, ai cũng kinh ngạc nhìn tôi bởi vì chưa bao giờ tôi giận dữ như vậy

Cô ấy cúi đầu, đến khi ngẩng đầu thì mắt đã rom róm. Tôi nghĩ đến chết tôi cũng sẽ nhớ rõ về mặt của cô ấy lúc đó. Lúc này tôi mới phát hiện thì ra cô ấy rất xinh đẹp, thực sự rất xinh đẹp, da trắng như tuyết, mắt mày như tranh vẽ. Vì sao tôi chưa từng phát hiện?

Cô ấy nhìn tôi, nước mắt long lanh rồi nhẹ nhàng nói:

- Anh thực sự không hiểu sao? Tôi chỉ là đang quan tâm anh thôi...

Giọng cô rất khẽ, có cảm giác như chất chứa nỗi đau vô tận. Tôi không khỏi ngậm ngùi, trong lòng dâng lên một cảm giác khó mà nói rõ, dường như có một sợi dây khề thắt chặt trong tim

Cô chẳng khóc, lại mím chặt môi mà cứng rắn xoay người bỏ đi. Tôi chẳng nghĩ ngợi gì vội đuổi theo, đến hành lang thì đuổi theo được cô ấy. Một khắc đó, tim tôi đột nhiên trở nên thoải mái vô cùng, như có cái gì đó vốn đè nặng trong lòng đã lâu lại dần biến mất

Cô ấy dường như không nghĩ rằng tôi sẽ đuổi theo cô ấy, đôi mắt đẹp mở to, khó tin nhìn tôi. Gò má còn có một giọt nước mắt trong suốt khiến người ta nhìn vừa yêu vừa xót. Tôi ôm cô ấy vào lòng...

Chuyện sau này không cần tôi nói mọi người nhất định cũng biết, mọi chuyện đều là nước chảy thành sông. Tôi lúc này mới hiểu được, Chu Thiển không chọn tôi không phải vì tôi không tốt mà vì duyên phận của cô ấy không phải là tôi. Giống như duyên phận của Tiểu Kỳ chỉ là cô tôi chứ không phải là của ai khác, không thể nói rõ được.

Tôi thật sự không nên hoài nghi chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.